

Người làm ebook: kethattinhthu7
Bìa ebook: Mạc Tuyết Luân

Kiếm Vương Triều

Vô Tội

Mục lục

[Quyển 1](#)

[Quyển 2](#)

[Quyển 3](#)

[Quyển 4](#)

Quyển 1

[Chương 1: Dư Nghiệt Kiểm Lô](#)

[Chương 2: Sống Càng Lâu Càng Đi Được Xa](#)

[Chương 3: Bởi Vì Cô Quá Đẹp](#)

[Chương 4: Song Tu](#)

[Chương 5: Công Bằng](#)

[Chương 6: Thời Cơ](#)

[Chương 7: Nợ](#)

[Chương 8: Trong Bóng Tối](#)

[Chương 9: Khất Mệnh](#)

[Chương 10: Mưa Gió Mịt Mùng Người Như Quỷ](#)

[Chương 11: Nhân Tài](#)

[Chương 12: Vị Kẹo Chua Ngọt, Máu Trên Môi](#)

[Chương 13: Một Kiếm Chém Giao Long](#)

[Chương 14: Lướt Sóng Ca, Soi Đèn Vẽ](#)

[Chương 15: Người Của Chúng Ta Còn Chưa Tới](#)

[Chương 16: Thời Buổi Rối Loạn](#)

[Chương 17: Đường Hoa Vắn](#)

[Chương 18: Cảnh Giới Thứ Tư](#)

[Chương 19: Chân Ý](#)

[Chương 20: Từ Chối](#)

[Chương 21: Đại Kế](#)

[Chương 22: Lưỡng Tàng Lão, Vương Thái Hư](#)

[Chương 23: Tục Thiên Thần Quyết](#)

[Chương 24: Xua Sương Mù](#)

[Chương 25: Tiệc Đêm](#)

[Chương 26: Bàn Sơn Cảnh](#)

[Chương 27: Sừng Bạch Dương](#)

[Chương 28: Bản Mệnh Cảnh](#)

[Chương 29: Khoảng Cách Sinh Tử](#)

[Chương 30: Hoàng Hậu](#)

[Chương 31: Đại Sư Huynh Bạch Dương Động](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33: Bộ](#)

[Chương 34: Cơ Duyên](#)

[Chương 35: Trường Hợp Đặc Biệt](#)

[Chương 36: Chọn Kinh](#)

[Chương 37: Tu Hành Hoàn Toàn Mới](#)

[Chương 38: Nửa Ngày Thông Huyền](#)

[Chương 39: Quái Vật Thật Sự](#)

[Chương 40: Linh Mạch Trong Truyền Thuyết](#)

[Chương 41: Âm Mưu Của Địch Thanh Mi](#)

[Chương 42: Dựa Vào Kiếm](#)

[Chương 43: Đổi Lại Bảy Năm](#)

[Chương 44: Thanh Chi Ngọc Phách](#)

[Chương 45: Tàn Kiếm](#)

[Chương 46: Đan Đạo Kiếm](#)

[Chương 47: Không Thích](#)

[Chương 48: Một Vụ Âm Sát](#)

[Chương 49: Kiếm Ngang Chân Mây, Tuyết Tuôn Rơi](#)

[Chương 50: Hãn Sát](#)

[Chương 51: Ân Oán](#)

[Chương 52: Nhất Tướng Công Thành, Vạn Cốt Khô](#)

[Chương 53: Rời Núi Và Vào Núi](#)

[Chương 54: Đưa Ngọn Núi Kia Tới](#)

[Chương 55: Người Chỉ Còn Sống Một Hơi](#)

[Chương 56: Bất Bình](#)

[Chương 57: Việc Đáng Lưu Tâm](#)

[Chương 58: Lãng Lãng Phá Phá Cảnh](#)

[Chương 59: Lập Thề](#)

[Chương 60: Trò Khôi Hài](#)

[Chương 61: Không Cưới, Không Lấy Chồng](#)

[Chương 62: Quy Tác Công Bằng](#)

[Chương 63: Bắt Đầu Đào Thái](#)

[Chương 64: Kiếm Cửa Tu Hành Giả](#)

[Chương 65: Kiếm Tốt](#)

[Chương 66: Phương Thức Không Ai Nghĩ Tới](#)

[Chương 67: Đại Nghịch Thật Sự](#)

[Chương 68: Phân Chia Địa Bàn](#)

[Chương 69: Khô Vinh](#)

[Chương 70: Ta Tới Kiếm Tiệp Nghi](#)

[Chương 71: Có Tiệp Nghi Nào Dễ Kiếm](#)

[Chương 72: Vừa Ca Vừa Chiến](#)

[Chương 73: Một Kiếm Phán Thẳng Bại](#)

[Chương 74: Đấu Vô Mồm](#)

[Chương 75: Sẽ Có Khi Theo Gió Vượt Sóng](#)

[Chương 76: Bình Quý Giả Đạo](#)

[Chương 77: Thuận Tụy So Đấu Kiếm Kỹ](#)

[Chương 77: Thuận Tụy So Đấu Kiếm Kỹ](#)

[Chương 78: Sư Huynh Bị Hù Dọa](#)

[Chương 79: Bất Bình](#)

[Chương 80: Thời Khắc Kết Thúc](#)

[Chương 81: Sư Huynh, Tới Chiến](#)

[Chương 82: Ta Là Muốn Chiến Thẳng Người](#)

[Chương 83: Phế Một Cánh Tay](#)

[Chương 84: Thực Là Sáng Khoái](#)

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Dư Nghiệt Kiếm Lô

Mùa thu năm Nguyên Vũ thứ mười một, một cơn mưa to hiếm thấy đổ xuống toàn bộ vùng Trường Lăng. Mây đen nặng như chì kèm theo sấm sét khủng khiếp làm cho cả vùng đô thành vương triều Đại Tần như là ma giới.

Tại bến cảng Vị Hà bên ngoài thành, vô số quan viên mặc quan phục màu đen và binh sĩ đứng thẳng như tượng, mặc cho gió quật mưa vùi. Tất cả đều như cây đinh sắt đóng xuống đất, không nhúc nhích chút nào.

Trong cảnh sóng cao ngang trời, một chiếc thuyền lớn bọc sắt đột nhiên xuất hiện!

Lúc này, một tia chớp rạch ngang trời bổ xuống, ánh sáng lòe chiếu sáng chiếc thuyền lớn bọc sắt nặng nề.

Toàn bộ đám quan viên và quân sĩ đang đứng nghiêm đều biến sắc hoảng sợ.

Phía đầu chiếc thuyền lớn bọc sắt là đầu một con rồng!

Đầu rồng này lớn hơn chiếc xe ngựa, tựa như bị người ta cắt phẳng. Hai đồng tử màu đỏ thẫm bốc lên sát ý điên cuồng, uy thế ngập trời còn hơn cả sóng to gió lớn nhường kia.

Không chờ thuyền lớn cập bờ, ba vị quan viên phi thân vượt qua hơn mấy chục thước mặt sông, như ba cái búa tạ hạ xuống boong thuyền.

Ba vị quan viên này càng thêm kinh hãi trong lòng bởi vì khắp nơi trên thuyền lớn lỗ chỗ những lỗ hổng và những đồ vật bị vỡ, nhìn thì biết chiếc thuyền đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến thảm liệt. Ba người nhìn quanh thì chỉ thấy một người quần áo tơi tả. Đó là một lão nhân có bộ dạng như lão bộc đang tựa vào mạn thuyền như một xác chết, nhìn không giống chút nào cái người mà để bọn họ đau khổ chờ đợi.

“Hàn đại nhân, Dạ Ti Thủ đâu rồi?”

Ba vị quan viên thi lễ, cố nén sự kinh hãi bèn hỏi.

“Không cần đa lễ, Dạ Ti Thủ đã đi tìm kiếm nơi ẩn nấp dư nghiệt Kiếm lô rồi.” Lão nhân có bộ dạng lão bộc khề khom lại đáp lễ. Đương lúc mưa như trút nên dù họ nói chuyện với nhau nhưng không rõ khuôn mặt lão nhân, chỉ thấy ánh mắt đó lạnh khốc, thâm trầm tản mát ra bá khí chấn nhiếp nhân tâm.

“Dạ Ti Thủ đã đi?” Ba vị quan viên đồng thời chấn động, không nhận được bèn quay đầu nhìn về phía thành đô.

Trường Lăng đã vào buổi hoàng hôn, hư ảnh từng tòa vọng lâu cao vút như ẩn như hiện dưới cơn mưa bao phủ.

Cùng lúc đó, trên mặt sông phía Nam thành Trường Lăng đột nhiên xuất hiện một chiếc ô màu đen che mưa.

Người cầm chiếc ô đi trên sóng to gió cả như đi trên đất bằng, người này đi tới đầu một ngõ nhỏ ven bờ sông.

Có sáu người cao thấp khác nhau cũng cầm chiếc ô đen. Sáu quan viên mặc hắc y bị cái ô che lấp nên không lộ ra khuôn mặt, họ lẳng lẳng đứng ở bờ sông chờ người nọ.

Khi người nọ lên bờ, sáu quan viên kia không có hành động gì lạ, không nói câu nào mà chỉ lẳng lặng đi ở sau lưng.

Trong ngõ hẻm, có một trang viện bình thường, từ trung tâm chiếc ô đen che mưa dần dần tỏa ra sát khí.

Tiếng mưa tí tách lẫn với tiếng nhai đồ ăn.

Một người đàn ông trung niên mặc hắc y bằng vải thô kéo ống tay áo ở trong nội viện, dưới mái hiên đương ăn tối.

Người đàn ông này mặc hắc y cũ nát, đầu tóc rối bời được buộc lại bằng một cọng cỏ khô, đi một đôi giày vải với cái đế đã mòn vẹt, đôi bàn tay với những chiếc móng tay bẩn thỉu, khuôn mặt không có gì nổi bật nhìn chẳng khác gì phu khuân vác tầm thường.

Bữa tối của người này cũng hết sức bình thường, giản đơn, chỉ có một bát cơm bằng gạo thô, một đĩa rau, một đĩa đậu rang thế mà người đàn ông này ăn trông rất ngon lành, mỗi một miếng đều nhai từ tốn mấy chục lần mới nuốt vào bụng.

Khi và miếng cơm cuối cùng, người đàn ông thò tay lấy chiếc gáo gỗ treo dưới mái hiên rồi đi tới chỗ chum nước múc một gáo nước trong. Người nọ uống một hơi cạn sạch rồi ợ một hơi thật thoải mái.

Tiếng ợ vang lên thì đồng thời với lúc chiếc ô đen che mưa dừng lại ở cánh cổng tiểu viện.

Trên chiếc giày quan là chân váy tuyết trắng, từng lọn tóc bay múa, nét môi mỏng manh, cặp lông mi nhàn nhạt như núi mờ xa trong màn mưa.

Những bước chân tản bộ trên mặt sông trong cảnh sóng to gió lớn hóa ra là của một cô gái xinh đẹp rất có phong thái với vòng eo động lòng người.

Hạ chiếc ô đen xuống, mặc cho mưa thu xối lên mái tóc đen tuyền, cô gái nhẹ chân bước vào trang viên có người đàn ông trung niên. Cô gái nhẹ nhàng thi lễ rồi dịu dàng thốt lên:”Dạ Sách Lãnh ra mắt Triệu Thất tiên sinh.”

Người đàn ông trung niên hơi nhú mày, chỉ với cái nhú mày này mà bộ mặt góc cạnh của người nọ dường như trở nên sinh động hơn, một loại mị lực khó tả cũng bắt đầu tản mát ra.

“Ta ở Trường Lăng ba năm mà mới lần đầu tiên gặp được Dạ Ti Thủ.”

Người nọ không hoàn lễ mà chỉ nhếch mép lên cười, ánh mắt lướt qua khuôn mặt cô gái nhìn về phía đường phố đan xen xa xa dưới màn mưa thu.

“Nhìn mãi Trường Lăng thật sự không thú vị, cũng giống như kiếm hay tính cách người Tần vậy, bụng dạ thẳng thắn, ngang ran gang dọc ra dọc, bốn bề yên tĩnh, đến cả mặt đường mặt tường không phải màu xám cũng là màu đen, chẳng chút mỹ cảm. Bây giờ thấy phong độ và tư thái của Dạ Ti Thủ làm hai mắt ta sáng lên, dường như rất không hợp với Trường Lăng này.”

‘To gan! Dư nghiệt Kiếm lô Triệu Trảm! Dạ Ti Thủ đích thân tới, người còn không thúc thủ chịu trời mà vẫn còn dám đưa đẩy những lời lấy lòng!’

Một tiếng quát chói tai lạnh như băng từ dưới một chiếc ô đen ở xa xa đột nhiên vọng tới.

Người này cố ý muốn để người đàn ông trung niên và cô gái mặc váy trắng nhìn thấy khuôn mặt nên khi lên tiếng cũng nâng cái ô lên. Đó là một chàng trai trẻ tuổi có khuôn mặt tuần mỹ, da dẻ như ngọc, ánh mắt lập lòe như điện.

“Hả?”

Một tiếng hô kinh ngạc vang lên.

Cái nhú mảy của người đàn ông trung niên giãn ra, khuôn mặt thư thái: “Không trách khí tức so với người khác yếu hơn nhiều ... Hóa ra người không phải là một trong lục đại cung phụng Giam Thiên Ti, nếu vậy thì người hẳn là quan viên Thần Đô Giam rồi.”

Hai tay viên quan trẻ tuổi mặc hắc y có khuôn mặt tuấn mỹ vốn run nhẹ không thể nhìn thấy, động tác khi trước dường như y phải tập trung dừng khí mới làm được. Lúc này, y nghe thấy người đàn ông trung niên nhận xét khí tức của mình yếu hơn những người cầm ô khác rất nhiều thì lửa giận đã bốc lên trong mắt, hơi thở bỗng nhanh hơn một chút.

Ánh mắt người đàn ông trung niên lướt qua người y lại nhìn vào cô gái mặc váy trắng. Người nọ mỉm cười với cô gái rồi nói: “Ở cái tuổi này mà đã vượt qua cảnh giới thứ tư nửa bước thì y cũng có thể được coi là kẻ tài tuấn hiếm thấy tại vương triều các người rồi.”

Cô gái mặc váy trắng tươi cười, trên má hiện hai lúm đồng tiền tươi tắn: “Tiên sinh nói không sai.”

“Có lẽ y ngưỡng mộ người, muốn lưu lại trong người chút ấn tượng mà thôi.” Người đàn ông trung niên ngắm thật kỹ cô gái mặc váy trắng: “Có chút đáng tiếc hay không?”

“Người ... có ý gì?” Viên quan trẻ tuổi bỗng nhiên trắng bệch, mồ hôi túa ra làm ướt quần áo, trong lòng đột nhiên cảm thấy có gì đó không hay.

Cô gái quay đầu nhìn y, nụ cười mỉm làm cho người khác thấy như thế không chút ác cảm với vị trai trẻ anh tuấn này, nhưng một giọt mưa đang rơi xuống bỗng nhiên đứng im.

Cái giọt nước này bắt đầu gia tăng tốc độ, gia tốc đạt tới tình trạng khủng bố, trong quá trình gia tốc bỗng bị kéo dài thành một thanh tiểu kiếm mỏng

manh.

“Xuy” một tiếng vang nhỏ.

Bên trong cái ô đen dính đầy máu, viên quan trẻ tuổi tuần mỹ đã đầu lìa khỏi cổ. Khi cái ô rơi xuống, cặp mắt y vẫn mở trừng trừng như không thể tin đó là chuyện thực.

“Hảo khí phách!”

Người đàn ông trung niên vỗ tay hoan hô, “Ngay cả người Thần Đô giam cùng hoạt động cũng một kiếm giết chết. Quả nhiên Dạ Ti Thủ có khí phách, nhưng mà vì một câu không thuận tâm ý mà giết chính một tên tu hành hiểm có của mình, hình như Dạ Ti Thủ không có tấm lòng rộng rãi.”

Cô gái giễu cợt đáp lại: “Đàn bà cần gì tấm lòng to, ngực to là đủ.”

Người đàn ông ngẩn ra, người nọ không ngờ cô gái sẽ đáp lại như vậy.

“Có lý.”

Người nọ cười cợt tự giễu, “Nhân vật như Dạ Ti Thủ, dù có làm gì hay nói gì cũng đều chính xác, không cần để ý người khác nghĩ gì.”

Bờ mi cô gái khẽ chớp, đôi môi khẽ mở nhưng đúng lúc này thị cảm ứng được gì đó, chân mày cau lại, không nói thêm gì nữa.

Nét mặt vui vẻ của người đàn ông cũng biến mất, vài nếp nhăn ở khóe mắt cũng bị vài ánh huỳnh quang kỳ dị xóa mất, da dẻ đầu tóc phát sáng màu ngọc, một luồng nhiệt khí bốc lên cuồn cuộn khiến cho những giọt mưa trên trời rơi xuống biến thành hơi nước trắng xóa. Một luồng sát khí nồng đậm bắt đầu tràn ngập tiểu viện.

“Mặc dù chủ tu không giống nhau nhưng người tu hành trong thiên hạ đều phân chia cảnh giới thực lực thành cửu cảnh, mỗi cảnh lại chia làm ba,

hoàng đế bệ hạ của các người hiện tại rốt cuộc đã đến cảnh giới nào rồi?” Lúc cô gái với thân phận siêu nhiên hành lễ, người đàn ông này không hoàn lễ mà vào lúc này người nọ lại vái chào thật sâu thật nghiêm túc, hỏi cũng trang nghiêm.

“Ta không có bụng dạ rộng rãi cho nên không có lợi ích gì sẽ không trả lời câu hỏi của người.” Cô gái bình thản nhìn lại, ngữ khí không cần thương thảo thốt lên, “Một người một vấn đề thôi.”

Người đàn ông trung niên trầm ngâm một chút bèn ngẩng đầu: “Được.”

Cô gái không cần rào đón mà thẳng thắn hỏi: “Đệ tử kiểm lô đều là vong mệnh kiểm, đến tính mạng của bản thân cũng không quan tâm nhưng ba năm tiềm phục người không ám sát kẻ tu hành của triều đình, không âm thầm kéo bè kết đảng cũng chẳng tìm cách đánh cắp điển tịch tu hành của triều đình ta, đến cùng người định làm gì?”

Người nọ ngẫm nghĩ cô gái, khẽ thở dài một tiếng: “Bí khố vũ tàng của đám tu hành các người cho là mạnh đi nữa thì vật người đó lưu lại mạnh được bao nhiêu?”

Người đàn ông nói rất ngắn gọn, thậm chí còn không nói rõ danh tính người kia nhưng hai chữ này giống như là cấm kị vậy bởi dù cảnh huyết tinh một kiếm chém đầu kia không làm cho năm quan viên che ô đen ngoài viện chút xúc động nào, mà khi nghe thấy câu này xong, các chiếc ô đều đồng loạt khẽ rung, nước mưa ở trên mặt ô bị chấn động tung bay phấp phới.

Cô gái tỏ ra không thích, thị cười lạnh: “Đã nhiều năm rồi các người vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn nhìn xem người nọ có để lại cái gì hay không sao?”

Người đàn ông không đáp lại, cặp mắt nhìn chăm chăm vào mặt cô gái như mong đợi câu trả lời tiếp theo.

Cô gái thấy người đàn ông càng lúc càng tỏa ra mị lực, cô bỗng có chút đồng cảm với đối phương bèn nhẹ nhàng thốt lên: “Năm năm trước, thánh thượng đã tới thất cảnh thượng phẩm, trong năm năm này không một lần rat ay, không biết câu trả lời người có thỏa mãn?”

“Năm năm trước đã là thất cảnh thượng phẩm, có năm năm để phá kính có lẽ cũng đủ rồi. Nói vậy thì khả năng có thể đã tới bát cảnh ư?” Từ sâu trong mắt người đàn ông là thất vọng và chán nản nhưng một khắc sau đã biến đâu mất mà trở thành kiếm ý sắc bén.

Toàn thân người đàn ông sáng lên, giống như một thanh bảo kiếm tuyệt thế cất giấu nhiều năm mà bỗng nhiên rời vỏ.

Dây leo khô héo bám trên tường và nóc nhà bỗng nhiên bị khí tức sắc bén chém thành từng đoạn nhỏ bay lên.

“Mời!”

Người đàn ông hít sâu một hơi, trong mắt người này dường như chỉ còn cô gái mặc váy trắng đối diện mà thôi.

“Kiếm lô đệ thất đồ Triệu Trảm lĩnh giáo Thu Thủy Kiếm Dạ Ti Thủ!”

Khi người đàn ông xin thỉnh giáo, cô gái vẫn im lặng trầm mặc không có phản ứng gì nhưng năm quan viên mặc hắc y ở bên ngoài đều khẽ hô, thân ảnh đột nhiên phân ra năm góc, chiếc ô đen xoay tròn kịch liệt.

Chiếc ô xoay tròn như tấm khiên, nương theo vòng xoay bắn ra không phải là những giọt mưa mà là vô số kinh khí.

Ầm!

Tòa tiểu viện phòng lên như được làm bằng giấy rồi nổ thành vô số mảnh nhỏ.

Những tiếng kêu dưới chiếc ô vang lên, những mảnh vụn văng ra ẩn chứa sức mạnh kinh người làm cho đế giày năm vị quan viên cầm ô cọ sát vào đá phiến vang lên những tiếng chói tai.

Kính khí dày đặc hợp thành bức tường không kẽ hở, rất ít mảnh vụn xuyên qua được. Lửa cháy rừng rực bị ép bốn phía làm cho bốc lên ngang trời, từ xa nhìn tựa như thấy một cái lò thật lớn đột nhiên hiện ra giữa trời.

Ở trung tâm của cái lò, trên tay Triệu Trảm chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu đỏ thẫm.

Thanh kiếm dài không quá hai thước, từ thân kiếm đến mũi kiếm phóng ra chân hỏa rừng rực dài đến mấy mét.

Cô gái mặc váy trắng được gọi là Dạ Ti Thủ cũng biến mất, chỉ có ngàn tia vụn tia mưa bụi như vô số thanh kiếm lao đến người nọ như một cái lồng.

...

Khi năm vị quan viên cầm ô ra tay thì mười mấy tên kiếm sư cầm các loại kiếm cũng quỷ mị tràn vào trong ngõ hẻm.

Trên người những kiếm sư này có khí tức giống với năm vị quan cầm ô kia. Dưới trời mưa mà những hạt mưa cứ như là có sinh mạng tránh xa bọn họ, thân hình họ cứ như là có một tầng không khí trong suốt cách ly thế giới bên ngoài.

Một màn như vậy đã cho thấy họ giống như năm vị quan viên cầm ô kia, đều là hiếm thấy, bản thân làm người ta không cách nào tưởng tượng được thủ đoạn của người tu hành.

Lúc này, trong tiểu viện vang lên những tiếng nổ liên tiếp, mặt đất xung quanh đầy vết lõm bởi chấn động do thủy châu bắn ra không ngừng. Họ căn

bản không biết được tình hình giao thủ bên trong nhưng sắc mặt càng lúc càng trắng, một hồi túa ra lòng bàn tay ngày càng nhiều.

Trước đây họ tưởng đã hiểu rõ trình độ kiếm lô nước Triệu ra sao nhưng bây giờ thì họ biết rằng đánh giá của bản thân còn quá thấp.

Chỉ là phút chốc thôi, gần đến độ dân chúng xung quanh đều tưởng là sét đánh mà không nghĩ là gì khác, màn ô đen vây quanh tiểu viện bỗng nhiên phát ra tiếng nổ khác thường.

Một cái ô không chịu nổi nữa bị đẩy bay đi gần trăm mét.

Quan viên mặc hắc y đeo kiếm không vò vây bên ngoài đồng loạt biến sắc, bốn kiếm sư phía sau cái ô bị chấn bay đồng loạt quát lên một tiếng, rút kiếm giơ ra phía trước.

Đình đình đình đình bốn thanh âm vang lên, bốn thanh kiếm kia bị uốn thành vòng cung, bốn vị kiếm sư bị chấn động. Họ định cố cự lại nhưng chỉ trong chớp mắt cả bốn vị đều phun ra một búng máu, thân hình xụi lơ bay về phía sau như chim gãy cánh.

Từ vị trí chiếc ô bị chấn bay, một luồng sóng khí bắn ra, nó xuyên qua vườn rau, phá vỡ hai bức tường, xuyên qua con đường rộng, đánh vào một cửa hàng dầu vừng.

Ầm một tiếng vang lên.

Cửa đi của cửa hàng bị phá vỡ thành vô số mảnh nhỏ, lại còn làm cho nửa cửa hàng bị sập xuống, các cấu kiện rơi rầm rầm xuống đất làm náo động lớn.

“Mưa gió ông trời rơi xuống có mắt không trông, rơi gì mà nhanh thế! Phá mất cửa hàng ta rồi!”

Một tiếng thét chói tai từ bên trong cửa hàng vang lên, một người đàn bà trung niên đau đớn cầm cái muôi khua khoắng từ trong cửa hàng vọt ra, bộ như muốn đánh người nhưng khi thấy cảnh tượng trước mắt thì cái muôi đầu rơi ra khỏi tay, lại một tiếng thét chói tai hơn.

“Giam Thiên Ti phá án!”

Một kiếm sư hắc y miệng trào máu tươi bị chấn bay tới cái bàn đá xanh trước cửa hàng, y nghe thấy người đàn bà thét lên thì cắn răng, cố gượng chống thanh kiếm uốn cong để đứng dậy. Y quát lên một tiếng, sát ý lạnh thấu xương làm cho người đàn bà kia run rẩy, ngừng kêu.

Nhưng cũng vào lúc này, làm cho khuôn mặt thảm hại của kiếm sư sững sờ là bên trong cửa hàng đầu vừng bị sụp có một thiếu niên xách bình dầu đi ra. Thiếu niên nhiều lắm là mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt non nớt dính đầy tro bụi nhưng không có vẻ sợ hãi chút nào.

Đứa trẻ tỏ ra hiếu kỳ, ánh mắt trong trẻo nhìn kiếm sư hắc y, nhìn qua toàn thân kiếm sư rồi nhìn về bức tường bị phá hủy kia.

Ở trong tầm mắt của nó, một cô gái mặc váy trắng dáng người uyển chuyển từ bên trong đi ra.

“Hậu táng hân.”

Toàn thân cô gái ướt đầm. Thị như thể mệt mỏi cực điểm lắm rồi. Mấy cái ô màu đen tụ lại che mưa cho cô ta mà thị thì chỉ nhạt giọng thốt lên ba tiếng.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Sống Càng Lâu Càng Đi Được Xa

Mấy cây dù đen cẩn thận hộ tống cô gái quần trắng đi ra mấy chục bước, lên một chiếc xe ngựa chờ sẵn ở đó.

Cậu nhóc đi ra từ quán dầu vừng bị sập vẫn nhìn không chớp mắt vào cô ta. Mãi cho đến khi cô gái vén rèm vào xe đi, nó mới nói một câu đầy cảm thán: "Đẹp thật!"

Vị Kiểm sư áo đen ngã ngồi cách nó không xa phía trước lúc này cũng mới hồi phục lại tinh thần, nghĩ đến hàm ý của ba chữ ngắn ngủi của cô gái quần trắng, một cảm giác vui mừng to lớn và xúc động chết lặng ngay lập tức tràn ngập cơ thể y.

"Đẹp?"

Tiếp đó y mới bắt đầu suy nghĩ về lời nói của cậu nhóc sau lưng. Vẻ đẹp của Dạ Ty Thủ không phải bàn nhưng đối với dạng người tu hành kiệt xuất quốc gia khiến người ta chỉ có thể thán phục như cô ta, chỉ dùng "Đẹp" để miêu tả dung mạo thôi cũng đều giống như một kiểu khinh nhờn.

Tiếng vó ngựa vang lên, chiếc xe ngựa chở nữ ty thủ của vương triều Đại Tần liền xuyên vào trong màn mưa bụi, biến mất không còn dấu vết.

Đa số các Kiểm Sư áo đen nhanh chóng lặng lẽ biến mất trên đường phố, giống như khi đến.

Phố xá mờ màng trong mưa bụi rối cực đã hoàn toàn bình tĩnh. Càng lúc càng có đông người đi ra cửa nhìn thử xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Thế nhưng chỉ trong thời gian mấy hơi thở, âm thanh kim loạt chà sát mặt đất rầm rập liên che lấp cả tiếng mưa rơi cùng tiếng sấm.

Trong nháy mắt, vô số chiến xa liền ủa tới, tạo thành một bức tường sắt dài hẹp, cản trở tầm mắt của bọn họ.

"Nhóc gọi là Đinh Trữ, ở quán rượu ngõ Ngô Đồng đúng không? Sao lại chạy tới hàng dầu vùng này?"

Trong rạp che mưa đơn sơ dựng tạm, một vị quan trung niên khá mập, đầu hơi hói đang đưa một tấm vải bố khô cho cậu nhóc đã ướt gần hết cả người và hỏi.

Về mặt vị quan này nhìn qua cực kỳ dễ gần, vì vội vã gấp gáp nên trên trán thậm chí còn có vệt bóng dầu, khiến người ta càng cảm giác bình thường. Nhưng tuyệt đại đa số quan quân xung quanh đều cố gắng bảo trì khoảng cách nhất định với hắn, bởi vì chỉ cần là người am hiểu về Trương Lăng chút cũng đều biết gã là Mạc Thanh Cung.

Một trong các "Ác cầu" kinh nghiệm phong phú của Thần Đô Giám.

"Ác cầu" tuyệt đối không phải là cách gọi ca ngợi gì mà ẩn hàm rất nhiều ý tứ nặng nề. Ngoại trừ hung ác, khừu giác nhanh nhạy ra, thông thường còn có nghĩa sau lưng có đủ nhiều nanh vuốt và chỗ dựa đủ vững mạnh. Đối với giống "Ác cầu" dị thường khó chơi, lại không thể cầm gậy đập này biện pháp tốt nhất là tránh xa xa mà nhìn.

Như lúc này đây, gã chỉ mới đuổi tới, hơi thở còn chưa ổn định nhưng trong tay đã có hơn mười cuốn hồ sơ án, trong đó một cuốn có ghi chép rõ ràng về thân phận của cậu nhóc khiến người ta có phần nghi ngờ này.

Cậu nhóc tên Đinh Trữ này lại chẳng hề cảm nhận được sự đáng sợ của viên quan trung niên khá mập có vẻ rất dễ nói chuyện này. Nhóc vừa tiện tay dùng miếng vải bố mà Mạc Thanh Cung đưa cho lau sạch bùn đất trên mặt vừa dùng ánh mắt tò mò đánh giá chiến xa có hình đầu hổ âm u cùng hoa văn hình sói trên chuôi kiếm của kiếm sĩ áo xanh đứng trên chiến xa. Nó không trả lời ngay câu hỏi của Mạc Thanh Cung mà còn hỏi ngược lại: "Đây chính là Hồ Lang Quân của Đại Tần ta hử?"

Mạc Thanh Cung xoa xoa giọt mồ hôi trên trán, đáp lại: "Đúng vậy."

"Ai ở trong cái khu nhà nhỏ đó thế?" Vân về hết bụi đất và cẩu bẩn trên mặt xong, càng để Đinh Trữ lộ vẻ thanh tú và thông minh, nó ôm vẻ mặt thành thật nói: "Lại khiến cho phải huy động người đông như vậy?"

Mạc Thanh Cung càng lúc càng cảm thấy Đinh Trữ thú vị. Phong thái bình tĩnh trên người đối phương cũng khiến lão bất chợt bị cuốn hút. Bình tâm lại hơn, trong ánh mắt lão liền dần toát lên vẻ kỳ lạ.

"Nhóc nghe đến Kiếm Lô chưa?" Lão không có nổi nóng mà còn ôn hòa hỏi lại.

"Kiếm Lô nước Triệu?" Đinh Trữ thoáng ngần ngại.

"Đúng vậy." Mạc Thanh Cung ôn tồn nhìn vào nó, kiên nhẫn nói: "Ở giai đoạn đầu của cuộc chiến giữa vương triều Đại Tần ta và nước Triệu, nhân tài thiên hạ đều biết rõ chốn tu hành mạnh nhất của nước Triệu không phải Thanh Dương Kiếm Tháp mà là hàng rèn sắt nhìn rất tầm thường kia. Tám gã đệ tử chân truyền của Kiếm Lô đều có thể một kiếm tàn sát cả thành. Nước Triệu đã bị triều ta diệt mười ba năm nhưng những tàn dư Kiếm Lô này vẫn luôn là gai trong cổ của vương triều Đại Tần ta, một ngày không nhổ là một ngày không thể an tâm. Hôm nay phải đền tội chính là Triệu Trảm, học trò thứ bảy của Kiếm Lô."

"Thảo nào..." Đinh Trữ thông qua khe hở giữa chiến xa, nhìn vào khu nhà nhỏ đã không còn sót lại gì, không ít người tu hành đang cẩn thận lật giở mỗi một góc nhỏ, nó như nghĩ tới cái gì nói.

Mạc Thanh Cung mỉm cười: "Giờ nhóc đã hiểu vì sao vừa bắt đầu ta đã hỏi nhóc mấy vấn đề vụn vặt rồi chứ?"

Đinh Trữ nghiêm túc khẽ gật đầu: "Tay chân nguy hiểm của địch quốc ẩn nấp nơi đây, dĩ nhiên phải kiểm tra kỹ càng tất cả người phụ cận, đặc biệt là với kẻ lẽ ra không nên ở đây như tôi lại càng phải hỏi cho rõ ràng."

Mạc Thanh Cung khẽ vuốt cằm tán thưởng: "Vậy bây giờ nhóc có thể trả lời ta vấn đề kia được chưa?"

Đinh Trữ cười cười, nói rằng: "Thật ra là do hàng nhà ta ở gần đây hai ngày nay không buôn bán gì nên đành phải đến đây, ai ngờ lại bị mưa to giữ chân ở đây, càng không ngờ là lại gặp chuyện như vậy."

Mạc Thanh Cung trầm mặc một lúc, sau đó tiện tay lấy cây dù bên cạnh đưa cho Đinh Trữ, "Nếu là thế, nhóc có thể rời đi."

Đinh Trữ có phần ngạc nhiên, thành thật hỏi: "Thế thôi à?"

"Còn không nỡ đi sao? Đừng tự tìm phiền toái!" Mạc Thanh Cung vừa bực mình vừa buồn cười quát lớn, khoát tay ý bảo cậu nhóc rời đi nhanh chút.

"Thế ô của ngài?"

"Nếu ta không đến lấy thì cho nhóc."

...

Nhìn theo bóng lưng Đinh Trữ, sắc mặt Mạc Thanh Cung dần trở nên lạnh lùng, trầm ngâm một lát, lão khẽ quát một tiếng về hướng sau rạp che

mưa: "Gọi Tần Hoài Thư lại đây!"

Không lâu sau tiếng quát của hấn, một người trẻ tuổi gầy gò mặc áo xanh bước vào trong rạp che mưa tạm thời này.

Mạc Thanh Cung khẽ ngẩng đầu nhìn người thanh niên mới tới này, ngón tay lão nhẹ nhàng gõ lên cuốn hồ sơ án mở rộng trước mặt, gõ liên tục hơn mười cái mới hòa hoãn hỏi: "Thằng nhóc này tên Đinh Trữ ở ngõ Ngô Đồng này, cuốn sổ này là do người soạn, người còn có ấn tượng gì không?"

Người thanh niên gầy gò đứng thẳng, cúi đầu kính cẩn, không kiêu không nịnh nói: "Có."

Mạc Thanh Cung lạnh lùng nhìn hấn một cái, trầm giọng nói: "Theo như cuốn sổ này thì xuất thân của nó cùng người dì nhỏ bán rượu có thể nói là sạch sẽ đến cực điểm. Nhưng mấu chốt là ở chỗ sao khi xưa người lại soạn ra cuốn sổ này?"

Người thanh niên tựa như đã sớm đoán được lão sẽ hỏi vấn đề này nên trả lời không hề chần chừ: "Tên nhóc này quả thật là người Tần chúng ta không thể nghi ngờ, lai lịch mấy đời bên trên cũng hết sức rõ ràng. Sở dĩ thuộc hạ soạn ra cuốn hồ sơ án này là vì Phương Hầu phủ từng có tiếp xúc với nó. Phương Hầu phủ từng đặc biệt mời Phương Tú Mạc xem xét nó."

Mạc Thanh Cung khẽ giật mình: "Phương Hầu phủ?"

Người thanh niên nhẹ gật đầu: "Tên nhóc thừa nhỏ sau khi cha mẹ cùng nhiễm bệnh đồng thời mất đi liền do dì nhỏ nó trông nom. Dì nhỏ nó có một quán rượu ở ngõ Ngô Đồng, quán dù nhỏ nhưng rất nổi tiếng. Người của Phương Hầu phủ tới quán đó mua rượu, phỏng chừng là vì thấy nó có chút tiềm chất nên mới mời Phương Tú Mạc tự mình đến xem qua."

Mạc Thanh Cung thoáng nhú mày, ngón tay bất giác lại gõ lên hồ sơ án.

"Sau đó thì sao?" Lão trầm ngâm một lát lại hỏi.

Người thanh niên gầy gò chăm chú đáp lại: "Sau khi Phương Tú Mặc quan sát thì Phương Hầu phủ không còn tiếp xúc gì với thằng nhóc đó. Thuộc hạ suy đoán chắc là Phương Tú Mặc cảm thấy nó không thể trở thành người tu hành. Hơn nữa nó có thân phận thấp kém, xuất thân lại không có chút đáng ngờ, cho nên thuộc hạ liền chỉ làm theo lệ soạn sổ rồi cất vào kho, không phí công đi điều tra thêm làm gì."

Trong ánh mắt Mạc Thanh Cung lần đầu tiên lộ ra vẻ khen ngợi, "Người làm không tệ."

Người thanh niên sắc mặt vẫn như cũ không có gì thay đổi, trầm ổn nói: "Thuộc hạ chỉ làm hết sức trách nhiệm của mình thôi."

Mạc Thanh Cung nghĩ gì đó, hỏi: "Thứ rượu của cái quán còn con ở cái chỗ như ngô Ngô Đồng đó có thể lọt vào mắt Phương Hầu phủ ư?"

Người thanh niên lắc đầu, "Sở dĩ quán rượu nhà nó nổi tiếng chỉ là bởi vì dì nhỏ nó cực đẹp."

Mạc Thanh Cung hoàn toàn ngạc nhiên.

Người thanh niên gầy còm vẫn không ngẩng đầu nhưng khóe miệng lại hiện lên ý cười khó phát giác được. Y thầm nghĩ đại nếu nhân ngài thấy tận mắt cô nàng đó thì e rằng sẽ càng thêm kinh ngạc.

Mạc Thanh Cung cười cười như tự giễu, rồi đột nhiên nhìn chăm chú vào gã, nói khê: "Lần này Linh Hư Kiếm Môn mở sơn môn, ta cho người vào danh sách tiến cử."

"Đại nhân!"

Nãy giờ người thanh niên gầy còm vẫn luôn bảo trì tư thế kính cẩn, trầm ổn, nhưng chỉ một câu nói nhẹ nhàng này của Mạc Thanh Chung đã khiến gã run rẩy cả người như ngũ lôi oanh đỉnh, không thể kìm được bật ra một tiếng kêu kinh hãi.

Về mặt Mạc Thanh Chung vẫn không thay đổi nhiều, lão vỗ vỗ bả vai người thanh niên tâm tình đang kích động này, từ tốn nói: "Trước khi người đến Linh Hư Kiếm Môn tu hành, hãy giúp ta một chuyện cuối cùng. Giúp ta tra xét lại lần nữa xuất thân lai lịch của nó và người bên cạnh, giúp ta điều tra tỉ mỉ Phương Tú Mạc đã đưa ra nhận xét gì về nó."

...

Mọi con phố ở Trường Lăng đều giống như lời Triệu Trảm đã nói, đều thẳng đuồn đuột, cắt ngang cắt dọc. Mà ngay cả các tòa nhà cũng phân bố đều đặn khắp nơi trong thành.

Giờ phút này, ở một tòa vọng lâu gần rạp trú mưa của Mạc Thanh Chung nhất, phía sau tấm rèm che mưa lớn có đặt một chiếc ghế mây. Trên ghế có một ông lão mặc áo quần phố thông trắng tinh đang ngồi, tóc trắng lưa thưa rủ sâu rủ xuống trên bờ vai.

Phía sau ông là một gã thanh niên dáng người cao to, mặc áo vải màu vàng.

Người này có khuôn mặt nho nhã, thần thái bình thản ôn hòa, thuộc dạng chỉ gặp một lần đã dễ sinh hảo cảm. Lúc này hai tay gã đang rủ xuống trên lưng ghế mây, tỏ ra khiêm tốn và thân mật.

"Con đang nghĩ gì?"

Ông lão thu hồi ánh mắt hướng về nơi xa, mỉm cười chủ động hỏi.

Người thanh niên áo vàng bước nhẹ nhàng đến bên cạnh ông lão, lễ phép nói: "Thưa thầy, Dạ Ty Thủ đã có thể một mình giết chết Triệu Trảm chứng tỏ rằng cô ta ít nhất đã bước qua cánh cửa Thất cảnh trung phẩm. Có điều con không rõ Trường Lăng hiện thời ngoại trừ Dạ ty Thủ ra, vẫn còn có người có thể một mình giết chết Triệu Trảm, vì sao bệ hạ nhất định phải gọi Dạ Ty Thủ đang tu hành ở hải ngoại xa xôi trở về?"

Ông lão mỉm cười, duỗi ngón tay như cành khô ra, chỉ ra phía ngoài trước rèm che mưa: "Con nhìn thấy cái gì?"

Người thanh niên áo vàng cố gắng tập trung suy nghĩ quan sát, nhưng chỉ thấy phố xá bằng phẳng trong cơn mưa như trút. Gã thoáng áy náy đáp: "Đệ tử đần độn, mong thầy chỉ điểm."

"Con nhìn gần quá nên con chỉ thấy đường phố trước mặt này, con nhìn không tới biên giới Trường Lăng." Ông lão híp mắt lại, từ từ nói: "Con phải biết rằng tòa thành này là đô thành duy nhất trên đời không có tường thành bên ngoài. Sở dĩ không cần tường bảo vệ vì kiếm của mỗi người Tàn chúng ta chính là tường thành."

Bộ mặt người thanh niên áo vàng dần nghiêm nghị, trầm mặc không lời.

"Bệ hạ hoặc là Lý Tương, nhìn xa hơn con nhiều lắm."

Ông lão hiền lành liếc sang người thanh niên một cái, lại nói với chút trào phúng, "Triệu Dạ Ty Thủ trở về ít nhất có hai tầng dụng ý. Tầng một là dù bên trong Trường Lăng không thiếu cường giả triều đình có thể một mình giết Triệu Trảm nhưng có thêm một người thì lại thêm một phần uy thế. Trước kia, tuy Dạ Ty Thủ đã có uy danh rất cao nhưng đại đa số người vẫn nghi ngờ cô ấy thậm chí vẫn chưa bước vào Thất cảnh. Ngày nay, Dạ Ty Thủ một kiếm giết chết Triệu Trảm sẽ là tiếng sấm vang rền nhất. Bức thành vô hình của Trường Lăng ta liền dày thêm một phần. Một tầng dụng ý khác chính là, Dạ Ty Thủ đã ở hải ngoại tu luyện suốt nhiều năm, kể cả

chúng ta cũng có hoài nghi trong lòng. Hoài nghi có phải Dạ Ty Thủ được được bệ hạ tín nhiệm hay không, tứ là bị lưu đày. Giờ Dạ Ty Thủ bỗng nhiên trở về trừ giặc, như vậy chỉ có thể nói rằng liên kết giữa bệ hạ và Dạ Ty Thủ vẫn luôn hết sức mật thiết, lời đồn đại và nghi ngờ tự sụp đổ."

"Lý Tương quả thật nhìn xa hơn con nhiều lắm." Người thanh niên áo vàng khẽ than.

Lúc gã buông ra hai chữ "Lý Tương", vẻ mặt vừa khâm phục vừa tự thẹn.

Lý Tương là một cách gọi tôn quý.

Vương triều Đại Tần có hai vị thừa tướng, một vị họ Nghiêm, một vị họ Lý.

Hai vị thừa tướng này tuổi tác, dáng vẻ, sở thích, sở trường các mặt đều khác biệt nhưng đều thần bí và mạnh mẽ.

Bọn họ thần bí và mạnh mẽ ở chỗ tuyệt đại đa số địa phương trong tòa thành Trường Lăng này đều bị che phủ ở dưới bóng của bọn họ, ở chỗ tất cả mọi người đều khẳng định bọn họ là người tu hành cường đại, nhưng lại không có ai thấy bọn họ ra tay, thậm chí không có mấy người có tư cách thấy được gương mặt thật của bọn họ.

Thực sự mạnh mẽ ở chỗ có rất nhiều người ở trên đời đã mạnh lắm rồi, khiến cho người ta sợ hãi cũng chỉ là thuộc hạ trung thành của bọn họ.

Kẻ quá mạnh thường sẽ không có bạn bè.

Thế nên, ở Trường Lăng, phần đông khi đề cập đến Nghiêm Tương hoặc Lý Tương thì cảm xúc thường là kính sợ, sợ hãi hoặc căm hận, hiếm có vẻ thực sự khâm phục như trong mắt tên thanh niên áo vàng này.

"Cách nhìn của thầy hẳn không sai. Trong khoảng thời gian này, bệ hạ lấy việc tu luyện làm chính. Loại chuyện này hẳn là Lý Tương làm chủ... Có điều Lộc Sơn Hội Minh sắp tới mà Dạ Ty Thủ trở về, ông ta hẳn là còn có nhiều ý định nữa." Sau khi than nhẹ một tiếng, thanh niên áo vàng suy tư một lát rồi nói tiếp.

Ông lão hài lòng nở nụ cười.

Theo cách nhìn của lão, người học trò này của lão quả thực không coi là tư chất đặc biệt thông minh nhưng tính tình của nó thực sự giống đường phố Trường Lăng, đều thẳng thắn, bằng phẳng; không thù hằn gì bất cứ ai, ôn thái độ nhìn người là để học tập sở trường của họ. Người như vậy ở trong vương triều Đại Tần gió giục mây vần sẽ sống được lâu, đi được xa.

Nhìn sự vật tạm thời không đủ xa không sao cả. Chỉ cần có thể đi được đủ xa thì sự vật nhìn qua sẽ nhiều hơn người khác

...

Trận mưa to hiện thời không thấy có ý ngừng. Mặt đường khắp thành Trường Lăng đọng lại một lớp nước mỏng.

Đình Trữ mặt đã lau chùi sạch sẽ, trên người vẫn mặc quần áo tràn đầy vết bẩn đang bước dài bước ngắn đi vào một con ngõ trồng rất nhiều cây ngô đồng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Bởi Vì Cô Quá Đẹp

Với một tòa thành vốn quanh năm ít mưa, trận mưa to bất ngờ luôn để lại hậu quả khiến người ta phiền lòng: cây cối gãy gục, tường bao xiêu vẹo, nóc nhà dột nát, rất nhiều đồ đạc ngoài trời không kịp chạy mưa đều biến thành ướm sùng.

Con hẻm có tên Ngô Đồng Rụng Lá, cái tên đã khái quát hầu hết đặc điểm của nơi này, một khu vực trồng rất nhiều ngô đồng, là nơi sinh sống của chủ yếu những người nghèo khổ.

Ở Trường Lăng, họ là những người bán rong, người kinh doanh nhỏ, là thầy thuốc dạo, là những người không có đất đai phải đi làm thuê làm mướn, hoặc đơn giản là người thất nghiệp. Chốn quần cư của những con người như vậy, nếu đem so với những con hẻm bình thường khác tất nhiên chẳng thể khiến người ta liên tưởng đến cái gì gọi là tao nhã.

Trong những vũng nước đọng trên mặt đường lát đá xanh lồi lõm, ngoại trừ lá cây bị mưa gió giật xuống còn có rất nhiều rau cỏ dập nát trộn lẫn với phân gà đang nổi lênh bênh.

Đôi giày đã ướm sùng, toàn thân lấm lem bùn đất, Đinh Trữ sốt ruột lắm rồi, nhưng cây dù loại Thiên Công Hoàng Du trên tay tuy tốt hơn nhiều các loại bình thường khác trên thị trường nhưng đồng thời cũng có trọng lượng tương xứng khiến hắn cầm cũng thấy mệt, lâu lâu vừa phải đổi tay với tay cầm bình dầu cho đỡ mỏi, vừa lo đề phòng bị gió thổi rơi mất dù, vì thế hắn vội mà không có cách nào đi nhanh được.

Dãy hàng quán trong hẻm bị che rợp dưới cơn mưa tầm tã và những bóng ngô đồng, chỉ lơ mờ thấy một lá cờ rượu (*) màu xanh đang yếu ớt phe phẩy.

Phía dưới lá cờ là một quán rượu nhỏ, nom bình thường như mọi quán rượu bình thường khác, gian chính bày biện mấy chiếc bàn vuông đơn giản, trên quầy xếp mấy bình rượu và vài liễn sứ đựng đồ nhắm nhẹ như đậu phộng, dưa muối, thịt khô, mấy gian phía trong là nơi nấu rượu và sinh hoạt.

Đến dưới mái hiên che mưa Đình Trữ mới thở phào nhẹ nhõm, hắt cụp dù, lắc lắc đôi tay đã mỏi như mấy cái, đập đập để giày lên bậu cửa để giữ bùn đất cho sạch rồi mới bước vào.

Quán rượu vắng ngắt, chẳng có ma nào ngồi uống.

Hôm nay ế khách không có nghĩa mọi ngày không có khách, chỉ cần nhìn tay dựa của đám bàn ghế nhẵn bóng, mòn vẹt là đủ hiểu một ngày bị người ta dựa vào bao nhiêu lần.

Trời mưa to như vậy, loại khách uống rượu lịch sự có tiền thường không có hứng ra ngoài, loại khách uống rượu ít lịch sự ít tiền chắc hẳn đang bận sửa mái nhà dột nước tối tắm mặt mũi thì không có thời gian. Thế nên quán ế!

- Sao không giữ bùn từ ngoài đường mà vào đến cửa mới giữ vậy hả, ông tướng kia? – Giọng quát tháo bức bối âm điệu nữ cao từ phía trong dội ra, như trận gió thu lạnh ngắt cuộn qua mấy dãy bàn tràn tới.

Đình Trữ có vẻ đã miễn nhiễm, hắt cười cười:

- Chậc, đằng nào thì cô cũng có định buôn bán thật lòng đâu, nhìn quy trình cất rượu là đủ biết, hơn mười công đoạn cô giảm bớt ba bốn còn không ngại, ngại gì thêm mấy vết bùn trên bậc cửa?

Phía trong tức thì im lặng, theo đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng, tấm rèm vải ngăn cách gian chính và gian trong bị vén lên.

- Nếu biết mở quán rượu ở đây có nhiều người đến uống như vậy thì ta đã chẳng thèm nghe lời cậu rồi. – Cô gái vừa đi ra đang rất tức giận, nàng lạnh lùng nói tiếp – Hơn nữa trên cửa có bùa hay không có bùa ảnh hưởng đến tâm trạng của ta, chẳng liên quan gì đến buôn bán cả.

Đinh Trữ ngăn người rồi nghiêm túc đáp lại:

- Chuyện ảnh hưởng đến tâm trạng của cô thì ta xin lỗi vậy, nhưng chuyện đông khách hay không thì liên quan gì đến ta, ai bảo cô đẹp như vậy làm gì? Hơn nữa mở quán rượu để thu thập tin tức rõ ràng tốt hơn nhiều kế hoạch mở lầu xanh lúc đầu của cô. Nay, cô nói xem có con gái nhà ai đang yên đang lành lại đi đâm đầu vào lầu xanh làm gái không? Trừ khi là loại trời sinh đâm đầu, nhưng đã trời sinh đâm đầu thì thích bán thân chứ không bán nghệ, còn cô muốn bán nghệ chứ không bán thân, nhìn là thấy vô lý rồi. Cô nghĩ đám người Giam Thiên Ti và Thần Đô Giám rặt một lũ ngốc sao?

Cô gái tức thì á khẩu, vì nàng biết câu câu của Đinh Trữ đều là sự thật.

Bao gồm cả câu nàng quá đẹp.

Vẻ đẹp của phụ nữ chủ yếu là từ khuôn mặt và dáng người, phụ nữ đẹp tức là cô ta có một bộ phận nào đó đặc biệt xinh đẹp hoặc có khí chất đặc biệt. Có những cô tách riêng từng phần trên khuôn mặt ra thì hết sức bình thường, nhưng hợp lại một chỗ lại khiến người ta thấy thích mê.

Vấn đề ở chỗ cô gái đang đứng giữa quán rượu điều hiu này chẳng có chỗ nào không đẹp.

Khuôn mặt nàng, dáng người nàng, từng bộ phận riêng lẻ, nhỏ nhất trên người nàng đều đẹp một cách lạ kì.

Tuổi nàng không còn quá nhỏ, nó chông chênh giữa thiếu nữ và đàn bà, cho nên nàng lấy hết những gì thanh tú phong tình ở hai phía ấy về cho mình, dù nàng đang tỏ ra tức giận, dù mặt nàng đang lạnh lùng như đá, dù nàng đang chỉ khoác tấm áo vải thô, nhưng nàng chỉ được gây cho người ta một cảm xúc duy nhất, đẹp quá đi!

Tấm áo tầm thường khoác trên mình nàng như lột xác biến thành tấm áo cầu kì nhất, sang trọng nhất.

Bất cứ ai từng nhìn thấy nàng đều tin rằng nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, khiến cho mọi thứ xung quanh đều âm thầm vốn chỉ được nhắc đến trong sách vở là có thật.

Nàng đứng lạnh lùng, mặc quần áo tầm thường, nhưng mỗi bộ phận trên người đều như đang phát sáng, khiến người ta khó mà không nổi lên lòng hờu dạ vượn.

Nhan sắc của nàng rất không tầm thường, câu chuyện nàng đang trao đổi cùng Đình Trữ cũng rất không tầm thường.

Nàng là Trương Tôn Thiển Tuyết.

Vì đề phòng Thần Đô Giám, nàng đang sắm vai bà dì của Đình Trữ, nhưng chẳng có bà dì và đứa cháu trai đang sống dựa vào nhau nào lại đi tranh cãi kiểu người đáp ta trả như vậy.

Quán rượu trải qua giây phút yên lặng tạm thời, không khí trở nên lành lạnh.

Vẻ mặt Đình Trữ dần trở nên nghiêm túc, hẩn nhớ lại cảnh năm gã cung phụng Giam Thiên Ti bao vây tiểu viện của Triệu Trảm hồi nãy, nhớ lại cảnh tiểu viện trong tích tắc bị biến thành vô số mảnh vụn, trong đôi mắt sáng ngời của hắn tràn ngập những cảm xúc phức tạp.

- Triệu Trảm chết rồi, Dạ Sách Lãnh đã trở lại. – Hắc nói khẽ.

Yên lặng một lúc lâu, cô nàng xinh đẹp mới nhú mày, lạnh lùng hỏi lại:

- Một mình Dạ Sách Lãnh ra tay à?

Đình Trữ đoán được suy nghĩ của nàng, hắc trả lời chân thành:

- Một mình cô ta. Nhưng năm tên cung phụng của Giam Thiên Ti hợp thành trận thế khiến nguyên khí của Triệu Trảm bị tiết ra ngoài không ít, hơn nữa sau đó Dạ Sách Lãnh cũng bị thương.

- Cô ta bị thương à? – Trương Tôn Thiển Tuyết cau mày.

- Không biết thương nặng hay nhẹ, nhưng chắc chắn là bị thương. – Đình Trữ nhìn thẳng vào mắt nàng, nói – Dạ Sách Lãnh xuất thân Thiên Nhất Kiếm Các, tu luyện Ly Thủy Thần Quyết, dưới điều kiện mưa to như vậy cô ta mạnh hơn bình thường rất nhiều, vì vậy dù một mình đánh bại Triệu Trảm nhưng hậu quả vẫn bị thương thì có thể kết luận tu vi của cô ta không xê xích bao nhiêu so với Triệu Trảm.

Trương Tôn Thiển Tuyết ngẫm nghĩ rồi nói:

- Vậy chắc là hạ phẩm thất cảnh.

Giọng điệu của nàng và Đình Trữ hơi hợt như đang nói chuyện phiếm, nhưng nếu đám quan lại Thần Đô Giám nghe được hắc sẽ sợ hãi không tưởng tượng nổi.

Tuy hôm nay có đến mười mấy người tu hành xuất hiện một lúc ở con hẻm nhỏ, thậm chí vài tên Kiếm Sư chỉ dính mấy tia nguyên khí vô tình tiết ra đã học máu trọng thương, không đứng lên nổi, trông có vẻ kém cỏi tầm thường, nhưng đặt vào một ngày bất kì khác, bất kể gã Kiếm Sư nào trong

số đó cũng có thể dễ dàng quét sạch ít nhất mười con hẻm như vậy chỉ trong thời gian nửa nén hương.

Chỉ những người có thiên phú, có kì ngộ, có thể chất đặc biệt mới có thể bước chân vào con đường tu hành.

Với người bình thường, hai chữ tu hành là một giấc mơ cao xa không có thật, chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm đến, người tu hành vượt qua lục cảnh nhất định sẽ để lại cho đời sau một nét bút huy hoàng trên sử sách.

Vì thế, loại người như Dạ Ti Thủ đã gần như thần tiên, xuất thân ra sao, tu luyện công pháp nào đều là chuyện bí mật cực điểm, dù cung phụng của Giám Thiên Ti chưa chắc đã biết, vậy mà hai dì cháu trong quán rượu này đàm luận như thể bữa nay ăn gì, ăn mấy tô.

Còn nếu ông già áo vải và người thanh niên nho nhã trên vọng lâu lúc này nghe được mẫu đối thoại này hẳn càng thêm khiếp sợ.

Họ là một trong những người có ánh mắt sắc bén, thấu triệt nhất quanh tòa thành này, nhưng rõ ràng hai người trong quán rượu nhìn nhận vấn đề càng thêm thấu triệt.

Một cơn gió bỗng ủa vào, thổi tung mái tóc Trương Tôn Thiên Tuyết.

Cô nàng xinh đẹp tiện tay vuốt tóc rồi ra mệnh lệnh:

- Người đi tắm rửa rồi lên giường nằm chờ ta, ta ra đóng cửa đã.

Đình Trữ nghe xong ngẩn người, mặt nhẵn như khi:

- Bây giờ à? Trời vẫn còn sớm quá mà?

Trương Tôn Thiên Tuyết liếc xéo hẳn một cái rồi lạnh lùng xoay đi:

- Trận mưa to khiến khí lạnh quá dày, chân nguyên của ta hơi bất ổn.

Vẻ thoải mái trên mặt Đinh Trữ biến mất, hắn nghiêm túc nói:

- Đây là chuyện hết sức nghiêm trọng.

.....

(*)Tửu kỳ: lá cờ hiệu ngoài quán rượu.

Niệm tích du – Đỗ Mục

Thiên lý oanh đề lục ánh hồng

Thuỷ thôn sơn quách tửu kỳ phong

Nam triều tứ bách bát thập tự

Đa thiếu lâu đài yên vũ trung

Dịch: Lê Nguyễn Lưu.

Nghìn dặm oanh ca biếc lẫn hồng

Gió lay cờ rượu xóm bên sông

Bốn trăm tám chục chùa Nam quốc

Mưa khói che lâu biết mấy không ?

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Song Tu

Có thể hiểu được huyền cơ, mở ra bí khiếu của cơ thể, đó chính là cảnh giới tu hành thứ nhất Thông Huyền, chính thức bước vào hàng ngũ người tu hành siêu phàm thoát tục.

Nhìn xuyên nội quan*, thông suốt kinh mạch, ngũ tạng hàm chứa sinh sôi chân khí, liên tiếp không ngừng, chuyển động tuần hoàn, đó là cảnh giới thứ hai Luyện Khí.

*Cơ quan, bộ phận bên trong cơ thể.

Đến cảnh giới thứ hai này, ngoài có thể nhờ vào chân khí đối địch, trong có thể phạt cốt tẩy tủy, có thể thu được ích lợi người thường không thể nào tưởng tượng được.

Hễ là người tu hành đã vượt qua cảnh giới thứ hai thì trừ khi là thâm thù đại hận hay chuyện sống chết, không thì còn lại hoàn toàn đều muốn chú tâm vào việc tu hành.

Những vui sướng tầm thường làm sao có thể đánh đồng với cảm giác mừng rỡ khi giải quyết được vấn đề trong tu hành, cảm giác cơ thể lớn mạnh và thay đổi được.

Đến khi có thể dẫn nguyên khí trời đất nhập thể, dung hợp thành chân nguyên thì đã tu đến cảnh giới thứ ba Chân Nguyên Cảnh.

Trên đời này không có hai người tu hành có tư chất hoàn toàn giống nhau. Dù là song sinh thì lúc vừa mới sinh ra cũng sẽ bắt đầu hình thành vô số điểm khác biệt nhỏ. Cho dù trên đường tu hành có thầy giỏi hỗ trợ nhưng mắt của thầy cũng không thể nhìn thấu những góc ngách vô cùng nhỏ bé trong cơ thể người trò. Thế nên, con đường tu hành phần lớn cần tự mình thông hiểu, giống như kẻ không giỏi bơi dò đá qua sông trong đêm, thời khắc đối mặt nguy hiểm, một cảnh so một cảnh lại càng gian nan.

Có thể nói đến chân nguyên chứng tỏ ít nhất đã từ Tam Cảnh trở lên. Đinh Trữ dĩ nhiên biết rõ tu vi thực sự của nàng đã đạt tới cảnh giới nào, cũng biết rõ rằng trong câu nói lạnh lùng bình tĩnh của nàng ẩn chứa sự nguy hiểm và cấp bách ra sao. Nhưng nó vẫn làm mọi chuyện không chút bối rối, gọn gàng ngăn nắp.

Nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo mới xong, nó lại cắt nhỏ tô đậu hũ* ra, rải hành lá thái nhỏ, chan dầu vừng thơm lên.

*Tào phớ

Húp tô đậu hũ trộn hành lá này, lại ăn hai bát cơm nguội lạnh tanh rồi nó mới đi vào phòng ngủ sau nhà.

Thực tế thì đối với thể trạng hiện giờ của nó mà nói, có thể không cần để ý đến một bữa nhịn ăn, nhưng nó hiểu rõ rằng chỉ một sơ hở như việc mua dầu vừng mà không dùng cũng đã có thể khiến quan viên Giám Thiên Tư sau cùng phát hiện ra một ít sự thực được che giấu.

Nó cũng hiểu rất rõ, dựa theo thói quen của Giám Thiên Tư, nếu sau hai lần liên tục xác nhận không có vấn đề thì sổ sách điều tra các vấn đề liên quan đến nó đều bị tiêu hủy, trong một thời gian ngắn trong tương lai, ánh mắt của Giám Thiên Tư sẽ không dừng lại trên người nó.

Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân chân chính hấn cố tình xuất hiện trong tầm mắt bọn Mạc Thanh Cung.

...

Trong phòng ngủ đơn sơ có hai chiếc giường, ở giữa treo một rèm vải màu xám. Ở một gia đình bình thường không có nhiều phòng thì ở chung một phòng với di nhỏ như thế là chuyện cực kỳ bình thường.

Thế nhưng sau khi bước qua cửa phòng ngủ, Đinh Trữ không bước về hướng giường của mình mà cứ theo thói quen bước tới trước giường Trường Tôn Thiển Tuyết, nhanh chóng cởi áo ngoài ra và sửa sang nệm một chút.

Cũng giống như bao đêm khác, khi nó đã nằm im ở bên trong cạnh tường, bóng dáng Trường Tôn Thiển Tuyết xuyên qua màn đêm đi đến trước giường, để nguyên quần áo nằm xuống bên cạnh nó.

"Bắt đầu đi."

Trong mắt Trường Tôn Thiển Tuyết ngoại trừ vẻ băng giá, không còn nhìn thấy bất cứ cảm xúc khác. Thậm chí ngay cả trong quá trình nằm xuống bên cạnh Đinh Trữ, nàng cũng không liếc lấy nó một cái.

Lúc lạnh lùng thốt ra ba chữ kia thì đồng thời trên người nàng cũng bắt đầu tản ra một luồng hơi lạnh giá chân thực.

Đinh Trữ vẫn ngưng mắt nhìn vào nàng trong bóng đêm.

Nhìn gương mặt lạnh như băng của nàng, trong đáy mắt nó dâng lên muôn vàn tâm tình phức tạp, khóe miệng dần kéo ra nụ cười khổ. Thế nhưng ở khoảnh khắc tiếp đó, cảm xúc trong mắt nó cũng tiêu biến, đôi mắt trở nên vô cùng trong trẻo, thần thái trở nên vô cùng nghiêm trang và căng thẳng.

Một luồng hơi thở đặc biệt như có như không từ trên người nó tản ra, ngay cả những hạt bụi rất nhỏ trong không khí cũng bị cuốn ra xa. Không

gian mấy thước xung quanh nó và Trường Tôn Thiên Tuyết như đã được rửa qua bằng nước sạch.

Loại hơi thở này giống hệt với hơi thở trên người năm đại cung phụng nằm dù đen và những người tu hành chạy tới sau đó trong con ngõ nhỏ hôm nay, chỉ có điều có vẻ hơi yếu ớt.

Mặc dù là yếu cũng đủ để chứng tỏ nó là một người tu hành.

Trường Tôn Thiên Tuyết dường như đã nhanh chóng lâm vào ngủ say, hô hấp trở nên thông thả mà kéo dài.

Thế nhưng cơ thể nàng càng lúc càng trở nên rét lạnh. Trên tấm nệm dần xuất hiện sương trắng.

Thậm chí trong luồng hơi thở ra của nàng cũng xuất hiện vụn tuyết li ti xanh thẳm.

Mỗi một hạt tuyết li ti xanh lam rơi xuống lớp nệm lạnh cứng lại phát ra một tiếng kêu "Bụp" kỳ lạ, rồi biến thành một sợi nguyên khí xanh biếc còn lạnh giá hơn băng tuyết thông thường.

Ở bề mặt tiếp xúc giữa luồng khí xanh bay đang lên cao và không khí ẩm ướt lập tức xuất hiện tuyết trắng.

Thế nên trên bề mặt nệm xung quanh người nàng tựa như có vô số hoa tuyết bên trong màu xanh lam, bên ngoài màu trắng đang nảy nở.

Ngay từ lúc thở ra những bụi tuyết xanh biếc này, hàng mi chìm trong bóng tối của nàng cũng thoáng run rẩy, mi tâm nhú lại. Dường như trong quá trình vô thức tu hành này, cơ thể nàng cũng cảm nhận được sự đau đớn.

Đinh Trữ khá lo lắng nhắm mắt lại.

Bên ngoài cơ thể nó giờ cũng đóng một tầng băng mỏng, thế nhưng sắc mặt nó lại càng lúc càng đỏ, người nó càng lúc càng nóng, các mạch máu vốn nằm sâu dưới da thịt càng lúc càng đập mạnh rồi nổi rõ lên, thậm chí lơ mờ có thể thấy máu đang chảy rất nhanh trong mạch.

Trong phòng ngủ an tĩnh vang lên âm thanh như tiếng luồng gió nóng thổi trong lòng bếp.

Không có bất cứ luồng khí nào toát ra nhưng cơ thể nó lại dường như đã biến thành một vật chứa có sức hấp dẫn đặc biệt.

Âm thanh răng rắc rất nhỏ không ngừng vang lên trên chiếc giường. Từng bông hoa tuyết trên nệm bắt đầu vỡ vụn, từng tia nguyên khí xanh biếc có thể thấy rõ bằng mắt thường từ từ ngấm vào người nó.

Sương tuyết màu trắng bay phát phối bên ngoài cơ thể Đinh Trữ và Trường Tôn Thiển Tuyết đã tạo thành một trận gió tuyết trong khoảng không gian nhỏ bé này.

Vùng ngực bụng Đinh Trữ càng lúc càng trở nên sáng trong gió tuyết. Ngũ tạng nó đều lơ mờ tỏa ra ánh đỏ nóng hổi, có điều so với gió tuyết thì cũng chỉ như ánh nến yếu ớt tùy thời dập tắt.

Tu hành là một quá trình rất kỳ diệu.

Theo nhận biết của Đinh Trữ, nó đang đứng trong một không gian trống trải.

Mảnh không gian này có vẻ giới hạn nhưng hết sức rộng lớn, có nguyên khí năm màu buông xuống.

Đây chính là Khí Hải của người tu hành.

Dưới chân nó là mặt biển màu lam nhạt. Ở sâu dưới nước biển vô cùng trong trẻo dường như có một không gian trong suốt lấp lánh, như thể là một tòa cung điện bằng ngọc.

Đây chính là Ngọc Cung trong lời của người tu hành.

Còn phía trên đỉnh đầu của nó, giữa nguyên khí năm màu có một khoảng không sáng ngời vô cùng, đó chính là Thiên Khiếu.

Khí Hải, Ngọc Cung, Thiên Khiếu ba đại bí khiếu này nếu có thể đều thông hiểu, thông suốt làm một thì khí của ngũ tạng trong người sẽ lưu chuyển liên miên không dứt, rồi biến thành chân khí.

Giờ phút này, ở trung tâm Khí Hải của nó không hề có chút chân khí nào tụ lại, từng dòng nguyên khí nguyên khí năm màu liên tiếp chảy đến trung tâm, sau khi dung hợp liền biến thành ngọn lửa nóng rực.

Ngọn lửa sạch sẽ trong suốt đến cực điểm mang theo nhiệt độ kinh khủng thiêu đốt Thiên Khiếu ở trên, thậm chí dường như còn muốn thiêu đốt cả Khí Hải.

Thế nhưng có vô số vụn tuyết xanh biếc đang không ngừng rơi xuống từ trung tâm Khí Hải. Mỗi một mảnh rơi xuống lại tiêu diệt một nhóm lửa nhỏ, kết quả là từ giữa có một tia chân khí trong suốt nặng nề rơi xuống bên trong Ngọc Cung phía dưới Khí Hải.

Thời gian cứ thong thả trôi qua.

Nguyên khí năm màu trong Khí Hải càng lúc càng mờ nhạt, ngọn lửa sắp tắt nhưng vụn tuyết xanh biếc vẫn không ngừng lại, tiếp tục rơi xuống như cũ.

Đây quả thực là lần ngoài ý muốn đầu tiên Đinh Trữ thực sự gặp phải.

Chỉ trong thời gian một nhịp thở, nó tỉnh lại với tốc độ mà người tu hành bình thường căn bản chẳng thể nào tưởng tượng được, đồng thời giương đôi mắt lên.

Vài mảnh tuyết vụn từ trên lông mi của nó rơi xuống.

Nó không xem xét cơ thể mình. Trong bóng tối, nó nhìn thấy gió tuyết bốn bề vẫn đang không ngừng bay lả tả, ở bên ngoài người Trường Tôn Thiển Tuyết đã ngưng đọng một lớp vỏ băng cứng rắn.

Cơ thể nàng gần như không còn độ ấm, như thể huyết dịch đều bị đông lại, nhưng một dòng khí khổng lồ vẫn đang tự hành lưu chuyển bên trong và không ngừng thổi từ trong người nàng ra lát phất vụn tuyết xanh biếc rất nhỏ.

Trong mắt Đinh Trữ lập tức tràn ngập vẻ sợ hãi, nó kịp thời nhận ra chuyện gì đã xảy ra. Không chút do dự, nó liền coi bản thân mình như một tấm chắn, trùm lên người Trường Tôn Thiển Tuyết.

Khoảng khắc thân thể tiếp xúc nhau, hàn khí lạnh thấu xương liền khiến sắc mặt nó trở nên tái nhợt. Nhưng chỉ trong tích tắc kể đó, nhận thức của nó lại hoàn toàn vong ngã tiến vào Khí Hải của mình.

Nó ôm chặt lấy Trường Tôn Thiển Tuyết đã đóng thành khối băng, càng lúc càng ôm chặt một cách vô ý thức.

Da thịt của nó bắt đầu nóng đỏ lên.

Tiếng "Rắc" vang lên, lớp vỏ băng cứng rắn trên người Trường Tôn Thiển Tuyết vỡ tan.

Muôn vàn mảnh băng không rơi thẳng xuống nệm mà bị sức mạnh nào đó giữa hai người chấn động thành vô số bột phấn nhỏ hơn cả bột mì bay lả tả ra ngoài.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Công Bằng

Trường Tôn Thiên Tuyết tỉnh lại.

Nàng tỉnh lại không phải là tỉnh bình thường mà là thức niệm tỉnh lại ở bên trong Khí Hải.

Nàng thấy bản thân đứng trong khí hải.

Phía dưới là mặt nước, ngũ thải nguyên khí đã bị đông cứng hoàn toàn, mà ngay cả chân nguyên trong thiên khiếu không di chuyển, thác nước cũng bị đóng băng.

Nàng đã hiểu lúc trước bản thân đã hoàn toàn mất đi sự khống chế với chân nguyên, đã đi tới bên bờ sinh tử nhưng mà nàng không hề có cảm giác may mắn, bởi vì nàng hiểu rõ là uy hiếp sinh mệnh chưa bỏ đi.

Nàng nhìn thấy chân nguyên trong huyết thiên khiếu đóng băng mơ hồ có lóe lên ánh sáng màu đỏ.

Đó là Nguyên Khí của Đỉnh Trữ.

Tuy rằng không biết được Đỉnh Trữ dùng thủ đoạn kiểu gì mà có thể làm cho thức niệm của mình kịp thời tỉnh lại, nhưng nàng biết rõ giờ phút này chỉ có dựa vào chính mình mới có thể sống sót.

Tâm tình của nàng phải tuyệt đối lãnh tĩnh lần nữa, vận hết toàn lực đưa thần niệm xâm nhập hoàn toàn vào ngọc cung trong Khí Hải đóng băng.

Ngọc cung phát ra một tia chấn động.

Chỉ là một tia chấn động, mặt nước đóng băng bỗng nhiên xuất hiện vô số vết rạn.

Thác nước cũng tràn ra vô số vết rạn nứt, Chân Nguyên bắt đầu lưu động.

Giống như vạn vật sống lại, dòng nước nhỏ hòa tan băng vụn, sau đó biến thành dòng nước lớn rồi hội tụ thành biển.

Ngũ thải Nguyên Khí cũng bắt đầu lưu động.

Tất cả băng hàn nguyên khí màu lam bị chân nguyên làm cho tan chảy, vào tận đến chỗ sâu nhất trong Ngọc cung.

Nước biển dưới chân nàng trở nên trong vô cùng, một màu lam nhạt mà ngôn ngữ khó có thể tả được.

Ở Khí Hải trong suốt, một luồng dị sắc mơ hồ ẩn hiện bên trong Ngọc cung.

Đó là một thanh kiếm màu xanh đen.

Ở trung tâm ngọc cung lại có một thanh kiếm màu xanh đen như đang nghỉ ngơi dưỡng sức.

Thanh kiếm trông rất thâm trầm dường như đủ để nuốt linh hồn con người vào màu xanh đen, mới thoáng thấy đã khiến cho người ta cảm thấy hung sát ngất trời.

Thân thể Trường Tôn Thiên Tuyết không thể biến thành băng hàn, trong hơi thở không hề ẩn chứa hàn khí màu lam.

Mắt của nàng mở ra. Cuối cùng đã chính thức tỉnh lại, từ giao giới sinh tử trở lại nhân gian.

Sau đó nàng thấy người ôm mình thật chặt là Đinh Trữ

Ánh mắt của nàng tức thì tràn đầy vẻ kinh sợ và sát ý lạnh thấu xương, bàn tay của nàng hơi nâng lên rồi hạ xuống đầu Đinh Trữ đang tựa vào ngực mình.

Một chương nhìn rất nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa trong đó lực lượng huyền diệu khó mà giải thích, tản ra khí tức hủy diệt khó có thể dùng ngôn ngữ mô tả.

Đinh Trữ đang ngủ rất ngon lành.

Nó đã hư nhược và mỏi mệt lắm rồi. Trong sát na cảm giác chân nguyên trên người Trường Tôn Thiên Tuyết bắt đầu lưu động, nó liền an tâm ôm nàng đi vào giấc ngủ thật sâu.

Nó hoàn toàn không cảm giác thấy cái chết gần kề.

Sắc mặt Trường Tôn Thiên Tuyết càng lúc càng băng hàn, nhưng nhìn khuôn mặt Đinh Trữ quá tái nhợt và an tâm như thế, bàn tay của nàng càng lúc càng chậm lại.

Cuối cùng nàng hít một hơi thật sâu, bàn tay hạ xuống đầu Đinh Trữ, khí tức hủy diệt lập tức biến thành vô số luồng khí lưu ôn hòa, dịu dàng.

Tất cả băng sương hóa thành cát vụn, tất cả bị dồn ra khỏi chân đệm. Chúng bị chấn thành hạt rất nhỏ rơi khỏi giường.

Nàng đẩy hai bàn tay Đinh Trữ ra rồi đứng lên đi về phía cửa sổ.

Ánh sáng nhàn nhạt từ ngoài cửa sổ hắt vào, mưa đã ngừng, mặt trời sắp mọc.

Đinh Trữ tỉnh lại bởi tiếng gà gáy, chó sủa.

Cửa sổ phòng ngủ hướng ra mảnh ruộng khoai sọ, mặt dù cách một con đường một bờ rào quần đầy thân dưa leo, Đinh Trữ vẫn nghĩ thấy khí tức tươi mát từ ruộng khoai sọ lướt qua.

Vang lên tiếng xong nồi bát đũa va với chậu từ trong hẻm cách đó không xa. Tiếng xe ngựa chạy, tiếng quát tháo, tiếng vợ chồng cãi cọ vọng vào tai nó không ngừng.

Sau cơn mưa to, toàn bộ Trường Lăng dường như khôi phục như lúc ban đầu ngay, hơn nữa còn trở lên càng thêm sống động.

Trường Tôn Thiển Tuyết đang đứng ở trước cửa sổ.

Nàng không thèm quay đầu nhưng đã biết Đinh Trữ tỉnh dậy bèn lạnh lùng lên tiếng: “Đêm qua ngươi quá mức láo xược, nếu còn tái phạm lần nữa nhất định ta sẽ giết ngươi không chút do dự.”

Đinh Trữ ngắm nhìn tấm lưng xinh đẹp của nàng, thần sắc trên khuôn mặt không chút biến đổi, trầm giọng thốt lên: “Có lẽ ngươi hiểu tu vi của ta và ngươi chênh lệch quá nhiều, muốn cứu được ngươi ta chỉ có mỗi một cách. Hơn nữa xét đến tình hình đêm qua, sự lợi hại của Cửu U kiếm quyết hơn xa tưởng tượng của ta, ngươi tu hành càng phải kiên nhẫn hơn một tít.”

Trường Tôn Thiển Tuyết xoay người lại, bình thản nhìn nó đứng dậy: “Ngươi không cảm thấy những lời ngươi nói rất buồn cười.”

Đinh Trữ nhú mày: “Buồn cười chỗ nào?”

Trường Tôn Thiển Tuyết nói: “Nếu ngươi không cảm thấy có một số việc còn hơn cả sinh tử, ngươi hà tất tìm ta, hà tất phải âm thầm mưu đồ phản đối hoàng đế của các ngươi?”

Đinh Trữ lắc đầu, nói rất nghiêm túc: “Cái này không giống như vậy.”

“Chẳng có gì khác nhau.” Trường Tôn Thiên Tuyết lạnh lùng nói: “Đối với người mà nói, chuyện báo thù cho sư phụ quan trọng hơn chuyện sinh tử. Đối với ta, chuyện này quan trọng hơn nữa.”

Nghe vậy, Đinh Trữ trầm mặc một lát, sau đó nói rất nghiêm túc: “Ta đã từng nói với người, ta không phải đệ tử của y, còn nữa nếu như người còn bị thể này nữa ta vẫn cứ cứu người như trước.”

Cặp lông mày Trường Tôn Thiên Tuyết hơi nhíu, thần sắc phần nào xuất hiện ở nơi khóe mắt.

“Đừng nói với ta những lời nhảm nhí vô dụng đó, không phải đệ tử của người kia thì chắc nó không thể nào biết được công pháp ta tu luyện là gì, không phải đệ tử của người kia càng không thể tu luyện loại thần công tự hại mình Cửu tử Tàn, càng không thể có tu vi và kiến thức như vậy ở lứa tuổi này.”

Trong ánh mắt của nàng tràn ngập sát cơ lãnh khốc lần nữa: “Ta nhắc lại cho người lần nữa, riêng chuyện người là đệ tử người kia cũng đủ để ta giết người. Ta không giết người đầu tiên là do sự có mặt của người có thể làm cho việc tu hành của ta nhanh hơn một chút.”

Đinh Trữ yên lặng một chốc, nó ngẩng đầu lên nhìn vẻ giận dữ của nàng rồi nghiêm túc hỏi: “Thật sự người căm hận nó như vậy?”

“Trên đời này có người không căm hận nó sao? Tất cả người Tần các người đều căm hận nó.” Khuôn mặt Trường Tôn Thiên Tuyết lạnh lẽo: “Người không căm hận nó đều chết cả rồi.”

Đinh Trữ nhìn vào hai con người vô cùng xinh đẹp kia, giọng càng nghiêm túc: “Nếu đã thế, tại sao người lại muốn tới Trường Lăng?”

Trường Tôn Thiển Tuyết liếc nó một cái, thần sắc giận dữ từ từ biến mất, gương mặt lại bình tĩnh lạnh lùng: “Người cho là ta đến Trường Lang vì tình cũ với nó? Là ta cảm thấy không công bằng... là ta cảm thấy nó làm nhiều chuyện như vậy kết quả sẽ tới kết cục như vậy, ta cảm thấy không công bằng. Bởi vì ta thấy không công bằng cho nên ta mới muốn giết chết hoàng đế của các người.”

Đinh Trữ lại im lặng, nó không cãi lại câu nào, chỉ nói: “Hôm nay ta sẽ đi Ngư Thị một chuyến, giết một người rồi về.”

Trường Tôn Thiển Tuyết hơi nhíu mày, “Người vừa mới làm cho Thần Đô ty hứng thú lần nữa, người tính lúc này là thời cơ tốt?”

Đinh Trữ gật nhẹ, “Triệu Trảm mới chết, nhân vật lợi hại Giam Thiên ti và Thần đô ty càng có nhiều chuyện phải làm.”

Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn nó một cái rồi hỏi: “Người muốn giết ai?”

Đinh Trữ vuốt vuốt hai má nói khẽ: “Tổng Thần Thư.”

Trường Tôn Thiển Tuyết cẩn thận nhớ lại một chút, trí nhớ của nàng không tốt lắm nhưng may mà người tu hành tại Trường Lăng không nhiều nhận gì, hoãn nữa cái tên này có quan hệ với kinh sử cất trong kho vương triều Đại Tần, cho nên lập tức nàng nhớ được người có cái tên này.

Nàng thấy Đinh Trữ rất ngu ngốc, “Một đứa mới là tu hành giả nhị cảnh hạ phẩm lại muốn giết một tu hành giả tam cảnh thượng phẩm?”

Đinh Trữ nhanh chóng đáp lại ngắn gọn: “Dưới tứ cảnh không khác nhau.”

“Dưới tứ cảnh không khác nhau?”

Lập tức Trường Tôn Thiển Tuyết im bật, nàng lạnh lùng lướt nhìn Đinh Trữ, “Người còn bảo không phải là đệ tử tên kia? Cũng chỉ có nó mới dám thốt lên lời như thế. Nhưng người khác chắc cnó cho là chỉ đến nộp mạng.”

Đinh Trữ trầm mặc một thoáng lại nói: “Ta sẽ gắng thận trọng, nhưng nếu đến nửa đêm còn chưa trở lại đây thì người hãy nghĩ cách rời khỏi Trường Lăng nhé.”

Trường Tôn Thiển Tuyết xoay người không thèm nhìn nó, lạnh lùng thốt lên: “Yên tâm đi, ta không ngu ngốc ở lại cùng chết với người.”

Nàng nói ra những lời vô tình nhưng Đinh Trữ nhìn mặt nàng lại cười mỉm.

Nó hiểu rõ hơn đại đa số mọi người trên đời, có người nhìn như hữu tình mà kỳ thực bạc tình bạc nghĩa nhưng có người nhìn như vô tình nhưng lại hữu tình.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Thời Cơ

Cơn mưa to đột nhiên ngừng lại. Đa số người dân Trường Lăng đều thở dài một hơi. Bầu trời xanh bình thường đã nhìn chán mắt bỗng chốc trở nên vô cùng thân thiết đáng yêu. Nhiều đội buôn vôi vàng tranh thủ lúc này để xử lý hàng hóa bị ẩm ướt. Nhưng thật khiến người ta không ngờ được là chỉ mới qua giữa trưa, bầu trời lại mờ mịt, rồi một trận mưa lại bao phủ khắp Trường Lăng.

Trận mưa này không dữ dội như đêm qua nhưng lại hết sức dai dẳng, tí tách từng giọt, trước mắt có thể thấy là không ngừng ngay được.

Trong cơn mưa mịt mờ, những lối phố ngang dọc như được che phủ bằng vô số lớp rèm mỏng mờ mờ.

Ở phía nam thành trường Lăng, có một kiến trúc nhìn như đạo quán, chiếm diện tích vài chục mẫu.

Vương triều Đại Tần ban thưởng rất hậu, có thể lấy đầu một quân địch sẽ được tăng chức một bậc, nhận chín mẫu nhà cửa, chém hai ngàn đầu được thu thuế ba trăm hộ.

Thế nên phần lớn nhà cửa ở Trường Lăng, dù chỉ là của binh sĩ bình thường trông đều lớn đến lạ. Cả Trường Lăng vì thế cứ tiếp tục khuếch trương ra ngoài thêm. Công trình ở phía nam thành này quả thực không coi là lớn gì.

Dù vậy, ngoại trừ mấy vị đại nhân vật ở chốn thâm cung thì tất cả quyền chức vương triều Đại Tần đều ôm thái độ cực kỳ đề phòng và sợ sệt chốn này.

Bởi vì đây là chỗ của Thần Đô Giám.

Công việc điều tra phá án của vương triều Đại Tần chủ yếu dựa vào Giám Thiên Tư. Các chức vị quan viên chính của Giám Thiên tư có hơn ngàn người, tổng số lượng thực khách* dưới trướng của các quan viên nhiều vô số kể. Ngoại trừ các đại án không phải xin phép, còn lại đều phải trình thẳng lên trên. Cho nên quyền lực của Giám Thiên Tư vẫn mơ hồ áp đảo tất cả các ty.

*Khách nuôi bao ăn ở

Song, Thần Đô Giám là ngoại lệ trong số đó.

Danh sách quan viên Thần Đô Giám khoảng trăm người, chưa bằng một phần mười Giám Thiên Tư, bình thường cũng chỉ phụ trách việc điều tra, theo dõi. Thế nhưng đối tượng theo dõi, điều tra đều là các loại quan viên, người tu hành và kẻ có khả năng trở thành người tu hành.

Có thể nói, Thần Đô Giám chính là bộ máy bí mật chuyên dùng để giám sát đội ngũ quan lại và người tu hành của hoàng đế bệ hạ và hai vị thừa tướng dưới một người, trên vạn người kia.

Mặt khác, các quan viên chính của Thần Đô Giám đều là "Chiến cô nhi", đều là con em của các tướng lĩnh, quân sĩ chết trận. Những kẻ này không có nhiều vượng bận, mà cũng không có nhiều chỗ cho người ta uy hiếp nên thông thường sẽ càng lạnh lùng và vô tình.

Đó là lí do tại sao trong mắt đa số quan lại và người tu hành, Thần Đô Giám còn có phần đáng sợ hơn Giám Thiên Tư.

Mạc Thanh Cung lúc này đang ở trong một căn phòng tại Thần Đô Giám. Khác với khi trước, lúc này cơ thể mập mạp của lão đang tỏa ra một mùi máu tanh nhàn nhạt, trên gương mặt bóng loáng không hề còn vẻ tươi cười, chỉ có một luồng sát khí như ẩn như hiện.

Loại hơi thở này khiến cho mấy con côn trùng mùa thu thường xuất hiện trong sân phải chạy biến đi không còn bóng dáng.

Kẻ khiến tâm tĩnh lão khó chịu như thế chính là Dạ Ty Thủ của Giám Thiên Tư.

Hôm qua, Dạ Ty Thủ đã một kiếm chém chết học trò thứ bảy của Kiếm Lô Triệu Trảm, rút đi một cây gai trong mắt cho Đại Tần, là chuyện khiến mỗi người Tần đều lấy làm kiêu hãnh. Thế nhưng, hiện tại đã có chứng cứ xác thực cho thấy viên quan Mộ Dung Thành của Thần Đô Giám ở đó lúc đấy không phải chết trong tay Triệu Trảm mà là bị cô ả giết.

Vai trò của sự có mặt của quan viên Thần Đô Giám là giám sát quá trình làm việc của quan lại các ty. Mộ Dung Thành lại là một người tu hành rất có tiền đồ. Vậy mà sau khi giết chết hắn, cả Dạ ty Thủ và mấy tên cung phụng của Giám Thiên Tư thậm chí đều không thèm xử lý qua miệng vết thương trên xác hắn.

Điều đó chứng tỏ rằng bọn chúng khinh thường chẳng thèm che dấu làm gì.

Dạ Ty Thủ Dạ Sách Lãnh thực sự quá ngang ngược càn rỡ!

Càng khiến cho lão bức tức hơn là thân phận Triệu Trảm vốn do Thần Đô Giám bọn lão phát hiện ra. Dù Triệu Trảm chết nhưng đệ tử chân truyền của Triệu Kiếm Lô vẫn còn ba tên, sau lưng lại còn không biết bao nhiêu dư đảng nước Triệu nữa. Dựa theo kế hoạch của Thần Đô Giám thì sau khi giết chết Triệu Trảm, sẽ đem phơi thầy hắn ở chỗ đông người để thu hút thêm nhiều dư nghiệt nước Triệu. Thế mà không biết Dạ Sách Lãnh đã áp

dụng thủ đoạn gì mà có thể đứng ra làm chủ cho an táng Triệu Trảm, còn nhận được sự ngầm đồng thuận của bộ hạ. Điều này hiển nhiên đã khiến rất nhiều nỗ lực bỏ ra và các bố trí tiếp theo của Thần Đô Giám toàn bộ tan thành bọt nước.

Ngay vào lúc này, sau mấy tiếng gõ cửa có tiết tấu, Tần Hoài Thư bước vào phòng, đi tới trước bàn đọc sách của lão.

"Hỏi rõ rồi chứ?"

Mạc Thanh Cung ngẩng đầu lên, đề cơn tức giận xuống, thấp giọng hỏi.

Tần Hoài Thư khẽ gật đầu kính cẩn, nói luôn: "Phương Hầu phủ đã cung cấp câu trả lời thuyết phục. Dù tư chất tên nhóc quán rượu ngô Ngô Đồng rất tốt nhưng lại là dạng thân thể Dương Cang Nan Phản hiểm thấy."

Mạc Thanh Cung khó chịu nhíu mày, "Thân thể Dương Cang Nan Phản là cái gì?"

"Một loại thể chất dương khí quá vượng." Tần Hoài Thư tỉ mỉ giải thích: "Loại thể chất này có khí ngũ tạng dồi dào gấp mấy lần người thường nhưng mãnh liệt như lửa cháy. Loại thể chất này ngay ở thời kỳ tráng niên, cơ thể cũng đã suy sụp hoàn toàn."

Sắc mặt Mạc Thanh Cung càng thêm khó coi hơn: "Nói đơn giản là hư hỏa* quá vượng, thiêu đốt tinh huyết?"

*Có thể hiểu là ngọn lửa vô hình, xuất hiện bên trong cơ thể.

"Ý nghĩa đó không sai biệt lắm. Có điều hư hỏa quá vượng, thiêu đốt tinh huyết bình thường còn có thể nghĩ cách chữa trị nhưng với loại thể tạng này ngay cả Phương Tú Mạc cũng bó tay, hoặc cũng có thể có dạng linh dược, bảo vật đó nhưng cũng không đáng phí trên người nó." Tần Hoài Thư khẽ gật đầu. Trong ánh mắt của gã có vẻ đồng cảm xen lẫn tiếc nuối,

bởi vì gã hiểu rất rõ rằng một kẻ bình dân muốn lọt vào mắt những đại nhân vật chân chính kia là chuyện khó khăn cỡ nào.

Theo một ý nghĩa nào đó thì tên nhóc ngô Ngô Đồng kia đã có cơ hội một bước lên trời, nhưng vì vấn đề thể chất nên nó chỉ có thể tiếp tục ở lại con phố xập xệ đó.

Mạc Thanh Cung đã an vị nhiều năm tại vị trí hiển hách này nên dĩ nhiên lão không còn có cảm xúc của kẻ đang gian nan leo lên trước như Tần Hoài Thư.

Đã không thể trở thành người tu hành, đại biểu cho tên nhóc đó không thể trở thành kẻ hữu dụng với Thần Đô Giám. Thế nên lão chỉ khẽ lắc đầu rồi tiện tay nhét sổ hồ sơ tên nhóc đó vào chậu than chuyên dùng để đốt hủy hồ sơ án ở một bên.

Ngọn lửa đỏ tươi liếm láp ra vành chậu như lưỡi răn. Mạc Thanh Cung đã lâm vào trầm mặc khá lâu nhưng Tần Hoài Thư vẫn chưa rời đi như lão tưởng, vì thế lão lại ngẩng đầu lên nhìn hắn.

"Đại nhân, thân phận Mộ Dung Thành có vấn đề." Tần Hoài Thư nói tiếp, giọng của y trở nên nhỏ hơn, nếu không cẩn thận thì chẳng thể nào nghe rõ.

Mạc Thanh Cung liền hơi nhíu mắt lại, bắn khoắn nói: "Tuy là ngày thường Mộ Dung Thành không thân thiết với chúng ta lắm nhưng gia thế của hắn chúng ta đều rất rõ, có thể có vấn đề gì đây?"

Tần Hoài Thư nói: "Xuất thân của hắn không có vấn đề gì, có điều vài ngày trước hắn mới cùng Hứa Hầu phủ định ra chuyện hôn sự. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ước chừng mùa đông năm nay hắn sẽ tới ở rể Hứa Hầu phủ."

"Ở rể Hứa Hầu phủ?"

Con người Mạc Thanh Cung không tự chủ co rút lại kịch liệt, trong lòng lão dâng lên cảm giác lạnh lẽo vô cùng.

Trong vương triều Đại Tần, để được phong hầu chỉ có một cách đó là dựa vào quân công.

Hưởng thuế má vạn hộ, ngàn khoảnh ruộng tốt mới là hầu.

Ba trăm hộ cần chém hai ngàn địch thì vạn hộ cần bao nhiêu quân công? Cho dù là kẻ không giỏi tính toán thì trong lòng cũng sẽ dự đoán ra một con số kinh khủng.

Thế nên kẻ có tư cách xưng hầu ở vương triều Đại Tần tổng cộng chỉ có mười ba người.

Nhị tướng song tư thập tam hầu. Mười ba vị vương hầu này cùng với hai vị tư thủ* và hai vị thừa tướng thần bí, cường đại chính là tồn tại đỉnh cao của vương triều cường thịnh này.

*Người đứng đầu một tư/ty.

Một nụ cười khổ dần hiện ra nơi khóe miệng Mạc Thanh Cung.

Lão lại tiếp tục ném một cuốn sổ hồ sơ vào trong chậu than kế bên.

Mặc kệ Trần tư thủ - Nhân vật cao cấp nhất Thần Đô Giám - đang ngồi ở gian phòng trong tận cùng Thần Đô Giám rốt cục có biết hay không chuyện Mộ Dung Thành ở rể Hứa Hầu Phủ, mặc kệ Trần tư thủ có an bài gì không, nhưng nếu chuyện này đã dính dáng đến cấp độ Trần tư thủ và Hứa Hầu phủ thì sự bất mãn và căm tức của lão đối với Dạ Sách Lãnh vì chuyện này đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì.

...

Mưa vẫn đang rơi.

Đã qua thời gian bữa trưa, mấy vị khách trong quán rượu đã rời đi. Đình Trữ xác một chiếc ghế trúc lại ngồi dưới mái hiên, rồi vừa ngắm mưa vừa ăn mì.

Mì này là mì cá chua, các lát cá trắng tinh nằm chen chúc lẫn lộn với sợi mì, lát cá không quá vuông vắn, nhìn qua không hút mắt lắm nhưng trộn lẫn với ít dưa chua lại nhìn rất ngon miệng. Nước dùng đậm đà, bên trên nổi lên một lớp váng mỏng trong veo, khiến người ta vừa trông đã nghĩ ngay nhất định vị rất ngon.

Đình Trữ ăn chẳng vội chẳng vàng, húp gần hết tô mì nóng , rửa sạch tô mì xong, nó cất tiếng chào Trường Tôn Thiển Tuyết ở sau nhà, rồi thay đôi giày rơm cũ, cầm lấy cây dù cũ và đi vào trong màn mưa.

Tại đầu cửa ngõ Ngô Đồng, một đội buôn chạy sát qua bên người nó, mấy tay đánh xe mặc áo tơi lầm bầm theo thói quen, mắng thời tiết quý quái.

Đình Trữ khẽ nở nụ cười.

Đội mưa đi trên con đường ngập lụt gà và nồng mùi nước tiểu quả thực không phải là chuyện sung sướng gì nhưng trận mưa lớn này lại như một món quà trời ban cho nó.

Mưa có thể che khuất tầm nhìn và cảm giác của rất nhiều người, có thể giúp thời cơ mà nó vất vả lắm mới chờ được này càng thêm hoàn mỹ.

Cho nên, dù giày rơm của nó ướt sũng rất khó chịu nhưng tâm tình nó rất vui sướng.

Nó mang theo tâm tình sung sướng đi về chợ cá ở rìa đông Trường Lăng.

Con sông Vị Hà hùng vĩ chạy xuyên qua lãnh thổ vương triều Đại Tần rồi đổ vào biển Đông. Con sông lớn này không chỉ bồi đắp cho phần lớn

đồng ruộng Đại Tần mà còn giúp Đại Tần mở ra con đường thông thương tàu thuyền với các đảo quốc hải ngoại, thậm chí có thể giúp một ít người tu hành tìm được ngoài biển một vài trân bảo hiếm có.

Vị Hà khổng lồ đến Trường Lăng lại phân thành mấy nhánh sông, đầu nguồn của nó có thể bắt đầu từ nơi giáp biên vương triều Đại Tần - Vùng đất hoang dã Ba Sơn.

Chợ cá Trường Lăng nằm trên hai bờ nhánh nhỏ nhất của sông Vị Hạ ở đông Trường Lăng.

Nhánh sông nhỏ chỉ rộng tầm mười thước này vì yêu cầu khai khẩn ruộng đồng nên đã bị dựng đê chặn ngang, đoạn nằm trong thành có phần thì trở thành ao cá, có phần thì dựng chợ ở trên.

Những khu chợ này bản thân vốn chỉ là mấy chợ nổi thuyền bè không cách nào chạy tới, nhưng năm dài tháng rộng, hai bờ sông đã mọc lên những túp lều san sát. Mái những căn lều này cùng với các biển hiệu che kín bầu trời, bên trong không gian trập trùng đó ẩn chứa vô số lối đi. Ngay cả trên mặt nước và vũng bùn cũng dựng lên rất nhiều nhà sàn, những con đường gỗ đơn sơ. Thuyền ba lá hay là thuyền nhỏ, thậm chí cái chèo gỗ hơi lớn hơn chút cũng trở thành phương tiện đi lại chốn này, càng khiến mạng lưới cống rãnh đi lại đan xen càng thêm rắc rối phức tạp.

Lúc sắc trời chưa sáng tỏ, đứng ở chỗ cao trên hai bờ sông cúi nhìn vào trung tâm chợ trũng thấp, thấy nó thật giống như quỹ vực trong vực sâu, ma trơi tầng tầng, bóng quỹ lớp lớp.

Khu chợ nhìn không thấy đầu này chính là chợ Cá. Ở đây, ngoại trừ cá thì ngay cả những thứ người thường hay thậm chí cả đa số người tu hành có thể nghĩ tới cũng đều có.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Nợ

Đại Tần không cấm dân chúng mang đao kiếm, thậm chí cho phép một số hình thức quyết đấu công khai, nhưng những loại vũ khí có sức sát thương cực lớn của quân đội, những đồ dùng, sách vở, thư tịch phục vụ cho việc tu hành lại thuộc phạm vi cấm trao đổi buôn bán một cách nghiêm ngặt.

Do đó, hầu hết những thứ mà một người tu hành có nhu cầu đều không thuộc phạm vi giao dịch.

Nhưng ở Ngư Thị, những món đồ này được buôn bán một cách công-khai-ngấm-ngầm, đơn giản vì Ngư Thị được hình thành một cách tự phát nên việc làm ăn diễn ra trong nó cũng chủ yếu thuộc loại bất hợp pháp.

Một hình thức phá luật nằm chình ỉnh ngay sát Trường Lăng, dưới chân quan lớn và dưới bóng Thiên tử tại sao vẫn có thể tồn tại dai dẳng từ ngày này qua năm nọ như vậy?

Đó cũng là câu hỏi đang xuất hiện trong đầu một gã thiếu niên mày rậm, nhìn cách ăn mặc có vẻ là người từ xứ khác đến.

Hắn mặc áo bào ngắn màu đen mà người Trường Lăng chẳng bao giờ mặc, chân trần không giày, tay cầm cây dù Hoàng Du đã có vài vết rách.

Cây dù cũ nhưng rất lớn, tiếc là vì phải che thêm cho một người phía trước nên non nửa thân thể hắn không được hưởng hưởng phước, bị mưa

xối ướt sũng.

Người phía trước cũng là một thiếu niên, vóc dáng nhỏ bé, ăn mặc kiểu thư sinh, khuôn mặt trái xoan tuấn tú một cách khác thường, da trắng như ngọc, có tỉ mỉ ngồi bởi nửa năm chưa chắc đã tìm ra khuyết điểm nhỏ nào trên con người ấy.

Nhìn những hạt mưa như trân châu nhảy múa trên nóc dẫy lều trùng trùng điệp điệp, gã thiếu niên mày rậm nhăn mặt, mở miệng hỏi người đi phía trước:

- Công tử, tại sao loại chợ này vẫn có thể tồn tại?

Gã kia cười khẩy đáp:

- Nếu không có ý kiến từ hai lão Thừa tướng kia, loại chợ này còn tồn tại được sao?

Thiếu niên mày rậm không hiểu lắm, hắn nhìn người kia vẻ dò hỏi.

- Việc làm ăn bất hợp pháp luôn mang lại lợi nhuận kék xù, lợi nhuận kék xù sẽ khiến nhiều người bất chấp nguy hiểm lao vào kinh doanh một số loại hàng hóa đặc biệt.

Gã thiếu niên mặc kiểu thư sinh lạnh lùng nói tiếp:

- Mấy năm gần đây, việc kì trân dị bảo từ hải ngoại có thể chảy vào Trường Lăng hay các quốc gia hải ngoại và người tu hành có thể thiết lập liên hệ với Trường Lăng ngoài dựa vào con đường Vị Hà thì còn có công lớn của chợ Ngư Thị này. Đám người đang ngồi quan cao ghế lớn trong triều đình cũng dựa vào chỗ này kiếm được những thứ trước đây không có khả năng kiếm được, vì thế bọn chúng mới chơi trò mắt nhắm mắt mở mặc kệ cho chợ tồn tại. Đương nhiên, đám thương nhân cũng biết giới hạn của

triều đình ở đâu nên dù là chợ đen nhưng việc giao dịch ở đây lại công bằng và an toàn hạng nhất.

- Người cần hiểu một luật lệ, ở bất kì lĩnh vực nào, muốn người khác có hứng giao dịch với mình thì phải khiến đối phương cảm nhận được lợi ích khổng lồ mà mình có thể mang đến. Đám thương nhân ngày ngày sống trên đầu dao mũi kiếm không bao giờ chơi trò bảo hồ lột da, chúng luôn tránh giao dịch với những kẻ có đẳng cấp cách quá xa, những kẻ mà chỉ hơi há miệng đã có thể nuốt chửng chúng không còn một mẩu thịt thừa. – Gã thư sinh quay lại, nói khẽ - Vì có sự tồn tại của những quy tắc như vậy nên ta mới có ý đến đây đàm phán một chút.

.....

Con đường trong chợ vừa gập ghềnh vừa lầy lội khó đi, đã thế còn nhiều đường ngang ngõ dọc chằng chịt chẳng khác nào mê cung, một đoạn dài vài chục thước mà có đến mười mấy lối rẽ ăn ngang, quả thực khiến người không quen thuộc tối tăm mặt mũi.

Nhưng với một chợ đen vốn không bao giờ chào đón khách nhàn tới dạo chơi thì tất nhiên càng lắt léo, càng bí hiểm càng tốt.

Vì thế, dù trời mưa mịt mù, dù khung cảnh tối tăm, nhưng suốt dọc con đường chỉ có đôi ba cửa hàng chịu thấp đèn lồng, ánh đèn leo lét lay động trong gió như lửa ma trời.

Chợ rất đông người. Đình Trữ cụp dù, biến nó thành gậy chống rồi thành thạo đi sâu vào trong chợ.

Do mưa to nên khu vực thấp trũng ngập nước khá sâu, cách đa số sàn nhà chỉ khoảng nửa thước nhưng xung quanh vẫn có khá nhiều thuyền loại nhỏ đang nổi bập bềnh, thậm chí có cả mấy chiếc bồng bằng gỗ đang bơi qua lại.

Dọc theo cây cầu phao bằng gỗ đặt trên một dây xuồng ba lá, Đình Trữ đi vào một ngôi nhà sàn rất nhỏ.

Đây là một cửa hàng bán mực dầu kiêm bán giấy bút.

Người chủ là một bà góa già đã ngoài sáu mươi. Nhu cầu chi tiêu ít, việc kinh doanh lại không tệ do hầu hết các giao dịch ở Ngự Thị đều cần lập kế ước, nghĩa là cần đóng dấu mộc hoặc dấu tay, vì thế cuộc sống của bà khá ổn.

Thấy Đình Trữ, trên gương mặt đầy nếp nhăn của bà liền nở nụ cười hiền hậu, bà bỏ tách trà uống dở trên tay xuống, với tay lên chiếc tủ tường đặt cạnh cửa lấy ra một đĩa trái cây khô.

- Mưa to như thế còn đến đây làm gì?

Bà ngắm nghía hẩn một lượt từ đầu đến chân, thấy cả người chỉ mỗi đôi giày cỏ là ướt sũng bèn yên tâm, lấy ra một đôi giày cỏ tuy cũ nhưng sạch bóng khác bảo hẩn mang vào. (trên thì bảo thẳng này chân trần, dưới thì bảo nó mang giày cỏ, logic chất lượng Trung Quốc chẳng)

Đình Trữ mỉm cười, hẩn ngồi xổm ra mép nhà sàn thò chân xuống rửa, đổi giày rồi đứng lên đưa mắt ngắm nghía nóc nhà và vách tường xung quanh.

Trên nóc và tường đều bị thấm nước, nhưng chưa đến mức nghiêm trọng.

Đình Trữ cũng yên tâm, hẩn ngồi xuống chiếc ghế đầu cạnh bà lão, nói:

- Ngày hôm qua mưa to, cháu lo căn phòng của bà có vấn đề nên muốn tới xem sao, nhưng lại bận chút việc nên mãi đến giờ mới tới được.

Bà lão bật cười thành tiếng, chỉ cần nhìn thấy Đình Trữ là bà cảm thấy rất vui vẻ.

- Thằng nhỏ này, làm sao mà có vấn đề được chứ? – Bà vừa cười vừa nói – Cứ không được bao lâu mà lại đến đây sửa phòng một lần, cẩn thận còn hơn cả thợ vàng sửa trang sức. Ta nghĩ dù mưa có to nữa, dai dẳng nữa, dù tất cả phòng ốc quanh đây đều dột nát thì căn phòng này của ta vẫn vững như Thái Sơn.

Thấy nét mặt vui vẻ của bà, Đinh Trữ cũng vui lây, hắng tiện tay nhón mấy miếng quả khô ném vào miệng, vừa nhai tóp tép vừa hỏi:

- Bà cần mua thêm thứ gì không, để cháu đi mua giúp?

- Cùi gạo dầu muối trong nhà còn đầy đủ cả, bà chỉ cần mảy chịu khó nghỉ ngơi thôi. – Bà lão lắc đầu, rồi nhìn khuôn mặt có vẻ hơi xanh xao của hắt, bà lại lắc đầu lần nữa, yêu thương hỏi – Thế đã ăn uống gì chưa?

- Ăn rồi ạ, mì cá với dưa chua. – Đinh Trữ cười đáp.

Bà lão có vẻ không hài lòng, rồi nói bằng giọng không cho phép từ chối:

- Vậy lát mảy ở đây ăn bữa cơm chiều với bà nhé.

- Vâng ạ. – Đinh Trữ gật đầu – Cháu muốn ăn bánh rán.

- Bà kho cá và chiên đùi gà cho mảy. – Bà lão nhìn hắt vẻ trách móc – Bánh rán thì có gì ngon lành mà đòi ăn? Ngày xưa lúc mảy còn nhỏ lạc tới đây, bà cho mảy cái bánh cũng là chuyện bình thường nên làm, vậy mà mảy vẫn nhớ tới tận bây giờ. Nếu coi là chuyện buôn bán, một cái bánh rán tiền công đổi lấy bao nhiêu năm phải đi giúp người không biết mệt mỏi, vậy thì mảy lỗ vốn to rồi con ơi.

- Làm gì mà lỗ vốn ạ. – Đinh Trữ cười – Chẳng qua đó chỉ là mấy việc vặt cháu tiện tay giúp thôi, đó giờ cháu chủ yếu nói chuyện với bà hoặc nghe bà kể chuyện mà, còn ăn không biết bao nhiêu đồ ăn của bà nữa.

Bà lão lắc đầu khe khẽ:

- Đối với một bà già cô độc như ta mà nói, được trò chuyện cùng người khác là sự ban ân lớn nhất của ông trời dành tặng rồi. Trận chiến năm xưa khiến Trường Lăng xuất hiện biết bao nhiêu mẹ góa con côi, những người già cô độc như ta ở đâu cũng thấy, nhưng mấy ai có được sự may mắn như ta đâu.

Đình Trữ im lặng, hẩn cúi đầu gặm trái cây khô y hệt một con sóc chăm chỉ.

Mùa đông mấy năm trước hẩn đi qua nơi đây, bà lão tốt bụng cho hẩn cho hẩn một tấm bánh rán nóng hổi. Thế là kể từ đó, hẩn thường xuyên đến đây thăm bà, làm giúp bà những chuyện hẩn có thể làm được.

Nhưng Đình Trữ biết vấn đề không chỉ ở một chiếc bánh rán.

Vấn đề ở chỗ hẩn nợ bà lão rất nhiều.

Hẩn nợ rất nhiều người, hẩn hi vọng mình có thể trả hết cho họ, hoặc ít nhất cũng bù đắp được phần nào.

.....

Trò chuyện với bà lão đôi ba câu chuyện phiếm như thường lệ, lắng nghe bà kể vài sự lạ xảy ra gần đây ở Ngự Thị, Đình Trữ đứng dậy xin phép ra ngoài một lát. Hẩn bước thẳng thoi vào khu vực càng sâu của Ngự Thị.

Thời điểm này, chắc Tống Thần Thư đã tới Ngự Thị rồi.

Tống Thần Thư là một viên quan nhỏ làm nhiệm vụ coi kho ở kho Kinh Sử, là người quen của Đình Trữ.

Nhưng khác với bà lão bán mực, Đình Trữ không hề nợ lão, ngược lại, chính lão nợ Đình Trữ.

Sau nhiều năm lặng lẽ quan sát, Đinh Trữ nắm được một số thói quen của Tống Thần Thư, cũng biết lão gặp phải bao nhiêu gian nan trên con đường tu hành.

Vì thế Đinh Trữ mới khẳng định một điều, hôm nay Tống Thần Thư chắc chắn sẽ tới lấy Hỏa Quy Đám, chắc chắn sẽ xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Trong Bóng Tối

Một chiếc xe ngựa bình dị dừng lại trước một lối vào chợ Cá. Tổng Thần Thư đội một chiếc nón tre rộng vành, mặc áo vải gai thô phổ thông nhất Trường Lăng xuống xe, thong thả đi vào chỗ sâu nhất trong chợ Cá.

Kho Kinh Sử vương triều Đại Tần dù cất chứa không ít điển tịch tu hành nhưng ai cũng rõ các điển tịch trọng yếu nhất của Đại Tần đều được giấu ở sâu trong hoàng cung. Vì thế địa vị của quan viên Kho Kinh Sử ở Trường Lăng không hiển hách gì lắm, về cơ bản cũng không tích lũy được bao nhiêu chiến công để nhận được phong thưởng và có cơ hội lên chức.

Nhất là dạng quan đã qua bốn mươi, tóc hai bên mai đã điểm hoa râu như Tổng Thần Thư thì càng không thu hút được sự chú ý của bao nhiêu người.

Dù vậy, Tổng Thần Thư vẫn luôn cực kỳ cẩn thận.

Bởi vì lão quả thực rất hài lòng với cuộc sống mười năm qua, thậm chí dù không làm chức quan bây giờ mà chỉ riêng việc có thể trở thành một người tu hành cũng đã khiến lão rất thỏa mãn.

Hơn nữa, mấy năm gần đây sau khi có lĩnh ngộ mới với công pháp tu hành của mình, tìm ra được cách thức hỗ trợ bản thân đột phá cảnh giới nhanh hơn, lão làm việc càng thêm phần cẩn thận.

Vô số sự thật chứng minh, trở thành người tu hành sớm hay muộn không quan trọng, quan trọng là thời gian phá cảnh.

Chỉ cần lão có thể thuận lợi đột phá cảnh giới thứ ba trong năm nay để bước vào cảnh giới thứ tư thì thế giới trước mặt lão sẽ bỗng chốc trở nên rộng lớn, vô số điều hứa hẹn mở ra.

Sau khi im lặng đi thẳng đến cuối chợ Cá, lão vẫn không cởi nón rộng vành trên đầu xuống mà khom người men theo một con đường ván gỗ, xuyên qua phía dưới mấy ngôi nhà sàn, đi vào một cầu tàu.

Có một chiếc thuyền buồm đen nhỏ đang đỗ ở cầu tàu này.

Tống Thần Thư chẳng hề mở miệng lấy một lời mà xốc rèm thuyền lên, sải bước vào trong buồng nhỏ trên tàu. Đợi cho rèm sau lưng rủ xuống, lão mới thở phào một hơi, tháo nón tre trên đầu xuống, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Ngoại trừ hai bên tóc mai điểm hoa râu thì lão dưỡng sinh rất tốt, sắc mặt hồng hào, khóe mắt không có một nếp nhăn.

Khi thuyền buồm đen nhỏ bắt đầu chuyển động, thân thuyền khẽ rung đưa nhẹ nhàng một cách có tiết tấu khiến cho Tống Thần Thư đang ngồi tựa một bên nghỉ ngơi cảm thấy rất thoải mái.

Có điều, không bao lâu sau đó, trong lòng lão bỗng nhiên dâng lên cảm giác lạnh lẽo.

Lộ tuyến của thuyền nhỏ này dường như hơi khác với bình thường, mà âm thanh huyên náo bốn phía cũng càng lúc càng ít đi, chỉ có tiếng nước chảy là như cũ, chứng tỏ rằng con thuyền này đang tiến đến vùng nước vắng lặng nhất của chợ Cá.

Lão chợt mở to hai mắt ra, nhìn ra ngoài qua khe rèm. Nhìn vào bóng lưng của thằng nhóc mặc áo tơi đang chống thuyền, lão vẫn chưa dám khẳng định nên mới lạnh giọng hỏi: "Vì mực nước hay sao mà lộ tuyến hôm nay có vẻ khác ngày thường?"

"Hoàn toàn chính xác không trùng với lộ tuyến ngày thường, có điều không liên quan gì việc mưa to nước dâng cao cả."

Đình Trữ mặc áo tơi đứng đầu thuyền ngừng chống lại, nó xoay người nhìn Tống Thần Thư ở trong thuyền mà nói.

Giọng nói của nó rất bình tĩnh, mang theo chút ý trào phúng cùng thích thú.

Bộ não Tống Thần Thư thoáng nhức nhối.

Lão có thể khẳng định bản thân chưa từng gặp qua tên nhóc có vẻ sáng sủa này, nhưng gương mặt cùng giọng điệu của nó làm lão cảm thấy rất quái dị, bộ dáng như thể cố nhân xa cách đã lâu, rốt cục gặp lại nơi đất khách quê người.

Cảm giác quái dị này khiến lão không nghĩ ngay đến ý định của tên nhóc này mà lại vội vàng muốn biết lai lịch của nó.

"Mày là ai? Mày biết tao sao?" Lão cố gắng giữ bình tĩnh, khẽ hỏi.

Đình Trữ rất nghiêm túc nhẹ gật đầu: "Tống Thần Thư, phu xe ở Ty Bình Mã mười bốn năm trước."

Sắc mặt Tống Thần Thư dần tái đi. Đây là chuyện cũ mà lão không muốn nhắc tới nhất, càng khiến tâm lý lão chấn động là những chuyện cũ này chỉ có người thân tín nhất với lão mới có thể rõ.

"Mày rốt cuộc là ai? Mày muốn làm gì?" Lão mạnh mẽ đè nỗi sợ đang dần lớn lên trong lòng xuống, hỏi.

Đình Trữ nhìn lão cảm khái, nói khe khẽ: "Ta là chủ một món nợ của người, đến gặp người để đòi nợ cũ."

Nghe thấy giọng điệu như thế, lại nhớ đến một ít lời đồn gần đây, tay chân Tống Thần Thư càng thêm lạnh như băng. Lão há to miệng định hỏi thêm chút, dù sao ở lứa tuổi của tên nhóc này cũng không có khả năng có thù cũ gì với mình, chắc chắn sau lưng có kẻ khác sai khiến.

Nhưng lão mới há miệng ra, còn chưa kịp phát ra âm thanh nào thì thiếu niên trước mặt đã hành động rồi.

Trong cơ thể nhìn gầy yếu của Đình Trữ bỗng tuôn ra một luồng sức mạnh tràn trề. Đầu thuyền đột nhiên cúi xuống, đuôi thuyền ngẩng lên trên, lơ lửng giữa không.

Người nó linh hoạt chui ra khỏi áo tơi rồi lập tức xông vào trong khoang thuyền nhỏ bé. Vì tốc độ quá nhanh nên áo tơi vẫn lơ lửng giữa không trung như xác ve sâu lột để lại.

Tống Thần Thư đột nhiên nín thở, ngón trỏ và ngón giữa tay phải khép lại, ba ngón tay còn lại hơi cong vào, một luồng chân khí tuôn ra từ đầu ngón trỏ và ngón giữa, trước khi tay của Đình Trữ chạm vào thân thể của lão thì luồng chân khí này đã truyền vào từ sườn của Đình Trữ một cách rất nhẹ nhàng êm ái.

Thời khắc Đình Trữ vừa cử động, lão vẫn còn có một lựa chọn khác cho mình.

Lão có thể rời thuyền, dốc sức chạy trốn, đồng thời gây ra báo động thật lớn. Dù sao chợ đen cũng có quy tắc của chợ đen, tất cả các thế lực lớn

trong Trường Lăng đều sẽ không cho phép kẻ nào ngang nhiên phá hư luật lệ chốn này.

Có điều trong khoảnh khắc đó, lão đã nhận định Đinh Trữ chỉ mới là người tu hành cảnh giới thứ hai.

Giữa mỗi cảnh giới của người tu hành đều có sự chênh lệch to lớn khó mà vượt qua.

Chân nguyên ở cảnh giới thứ ba chính là kết quả của việc chân khí cô đọng nguyên khí trời đất lại. Điều này thể hiện trên phương diện sức mạnh là sự khác biệt hoàn toàn về bản chất. Huống hồ lão không phải là kẻ mới bước chân vào cảnh giới thứ ba. Chân nguyên lão đã tu luyện đến mức đậm đặc dồi dào, có thể thoát ra cơ thể. Trình độ cảnh giới thứ ba cấp cao như thế có thể khiến chân nguyên có rất nhiều công hiệu thần kỳ lúc đối địch.

Thế nên lão theo tiềm thức cho rằng Đinh Trữ chỉ là mối câu che mắt mình, hẳn là có người tu hành lợi hại hơn đang ẩn nấp, có thể tung ra một đòn trí mạng bất cứ lúc nào.

Cho nên trong quá trình đưa luồng chân nguyên nhìn có vẻ dịu dàng nhưng ác nghiệt kia vào cơ thể Đinh Trữ, phần lớn sự chú ý của lão không đặt trên người Đinh Trữ mà là ở khoảng âm u bốn phía, hay dưới mặt nước đục ngầu, lầy lội kia.

Có điều lão không làm sao ngờ được rằng kẻ bị tống một luồng chân nguyên kia vào người lại chỉ phát ra một tiếng kêu khê, mà cử động của cơ thể nó vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại.

Tay trái của Đinh Trữ làm ra động tác giống hệt như Tống Thần Thư, ngón trỏ và ngón giữa chụm vào làm kiếm, đâm thốc lên trên huyết Chương Môn giữa ngực và bụng.

Tống Thần thư không thể lý giải vì sao Đinh Trữ có thể chịu đựng được luồng chân nguyên của mình, lão cũng không thể lý giải một đêm này của nó có ý nghĩa gì.

Nhưng chỉ ngay nháy mắt sau đó, cả người lão chợt cứng đờ.

"Bộp" một tiếng nhỏ, chiếc áo tơ đầu thuyền lúc này đã rơi xuống, đuôi thuyền nghênh lên cũng đồng thời rơi xuống, đập ra một vùng bọt nước.

Bên trong Khí Hải trong người lão cũng phát ra một tiếng "Bụp" nhỏ. Chân nguyên vốn đang tự động lưu chuyển bỗng nhiên tung tóe thành vô số dòng nhỏ, giống như những con rắn độc bé xíu bơi đi phân tán khắp các huyết vị trong cơ thể lão, rồi từ trong máu thịt của lão chảy ra qua da.

Vô số chân nguyên màu đỏ nhỏ như con giun không ngừng vặn vẹo bên ngoài người lão, làm cả căn buồng nhỏ u ám đỏ bừng lên như ở trong mấy chiếc đèn lồng đỏ nhỏ.

Đầu óc Tống Thần Thư trở nên trống rỗng, trong lòng lão dâng lên nỗi sợ hãi khủng khiếp.

Lão biết một số công pháp tu hành có vài khuyết điểm, nhưng công pháp "Xích Dương Thần Quyết" này của lão rất cực có khuyết điểm gì thì ngay cả người tu luyện nó là lão cũng không rõ.

Thế mà đối phương chỉ dùng một kiếm chỉ đơn giản như vậy đã làm cho chân nguyên lão lâm vào tình trạng bùng nổ không thể khống chế, thậm chí ngay cả cơ thể lão cũng bắt đầu không thể điều khiển được nữa. Sao có thể như vậy?

"Sao mà lại biết được khuyết điểm công pháp của tao? Mà rốt cuộc là ai?"

Sau thời gian chờ dẫn trong mấy nhịp thở, cuối cùng lão cũng cố cất lên tiếng. Âm thanh hô hấp hỗn hển nghe như tiếng phì phò của một con rắn độc sắp chết.

"Nghiêm chỉnh mà nói, Xích Dương Thần Quyết là một công pháp tu hành tuyệt hảo. Chỉ cần có ít vật hóa độc* làm thuốc bổ trợ là tốc độ tu hành có thể tăng lên rất nhiều. Cũng vì thế, người tu hành thường từ cảnh giới thứ nhất lên cảnh giới thứ ba phải mất ít nhất hơn hai mươi năm nhưng người chỉ cần một nửa thời gian đã đến." Đinh Trữ khẽ thở hỗn hển, ngồi xuống đối diện với Tống Thần Thư. Nó nhìn chăm chú vào lão, hai tay không ngừng chạm vào chân nguyên trên người lão.

*Độc mang tính hóa

"Chỉ tiếc là phương pháp tu hành xuất thân từ Xích Dương Động của vương triều Đại Ngụy này có khuyết điểm rất lớn. Chỉ cần kích thích quá mức khí thận thủy* sẽ lập tức dẫn đến chân nguyên triệt để tán loạn. Nguyên do là xưa kia người tu hành triều ta giao chiến với người tu hành Xích Dương Động, vương triều Đại Ngụy, phát hiện mấy chỗ quan trọng trên người bọn họ đều được che bằng đồ bảo hộ đặc biệt. Kể đó Xích Dương Động tàn, sau khi đưa môn công pháp này nhập vào Kho Kinh Sử, triều ta liền phát hiện ra chỗ thiếu sót nên vẫn niêm phong cất nguyên trong kho. Ai ngờ rằng người vừa khéo lại chọn môn công pháp này để tu hành."

*Có hai cách hiểu, thứ nhất là chỉ các dịch trong cơ thể, bao gồm: máu, chất nhờn ở khớp...vv; thứ hai là âm dịch ở thận (Nếu thiếu thứ này thì sẽ bị chứng thận âm hư).

Đinh Trữ khẽ nói một mạch, cùng lúc đó ở vị trí tiếp xúc giữa hai tay của nó và chân nguyên trên người Tống Thần Thư cũng không ngừng phát ra âm thanh kỳ quái. Âm thanh này nghe như thể có vô số con tằm đang ngẫu nhiên lá dâu.

"Cứu Tử Tàn Thần Công!"

Tống Thần Thư như thể rốt cuộc đã phát hiện ra một chuyện còn đáng sợ hơn cả tình cảnh lúc này của lão, máu thịt trong cổ họng đều muốn tê liệt hết cả đi. Lão cất lên lời nói khàn khàn với vẻ kinh hãi gần chết: "Mày là truyền nhân của hắn!"

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Khất Mệnh

Lưu phái tu hành trong thiên hạ nhiều vô kể, mỗi người tu hành khi sinh ra lại có thể chất khác nhau nên trải qua mấy trăm năm đã xuất hiện không biết bao nhiêu nhân vật cấp độ Tông Sư có khả năng khai sơn lập phái, sáng tạo không biết bao nhiêu loại công pháp tu hành, khai sáng bao nhiêu loại phương pháp lợi dụng nguyên khí trời đất.

Mân Sơn Kiếm Tông, Linh Hư Kiếm Môn của vương triều Đại Tần nghiên cứu phương pháp ngự kiếm đến mức gần như tận cùng, mà các tông môn của nước Sở, Đại Yên, Đại Tề lại đi theo một con đường khác, nghiên cứu phép luyện khí, phù lục... đến mức độ người tu hành bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí ở các quốc gia đã bị diệt vong như Hàn, Triệu, Ngụy, ngoại trừ hàng trăm phương pháp tu hành Mật Tông, thì phương pháp và công pháp tu hành của Nam Dương Đan Tông nước Hàn, Kiếm Lô nước Triệu, Vân Thủy Cung nước Ngụy cũng đạt tới độ cao mà ít môn phái trên thế gian có thể chạm tới.

Trong vô số những công pháp tu hành ấy, Cửu Tử Tầm Thần Công chắc chắn thuộc loại mạnh mẽ nhất, thần bí nhất.

Không ai biết lai lịch chính xác của nó, người ta chỉ kháo nhau rằng đó là công pháp tu luyện của U Đế hùng mạnh, vô địch thiên hạ, kẻ đã lập ra vương triều Đại U mấy trăm năm trước.

Thậm chí còn có lời đồn U Đế tưởng chừng vô địch lại đột ngột băng hà lúc chỉ mới ngoài năm mươi là do gặp phải vấn đề ngoài ý muốn khi tu luyện bộ công pháp này.

Người ta đồn đoán vậy bởi lẽ sau khi U Đế chết, bộ công pháp đó đã lần lượt rơi vào tay rất nhiều nhân vật tài năng siêu quần, nhưng tất cả bọn họ, kể cả kẻ-mà-ai-mà-cũng-biết-là-ai-đấy của vương triều Đại Tần đều không dám tu luyện nó.

Không ai dám tu hành nên khắp gầm trời có lẽ cũng không ai biết sức mạnh và sự kì diệu ẩn chứa trong đó.

Người ta chỉ căn cứ vào những thẻ tre ít ỏi còn sót lại từ thời vương triều Đại U mà biết được muốn tu tập môn công pháp này cần giết rất nhiều người, và khi chân nguyên của kẻ tu hành nó va chạm với chân nguyên của người khác sẽ phát ra âm thanh giống như hàng vạn con tằm đang ăn lá dâu.

Người tu hành đương thời đều tin rằng loại công pháp này không hề giống đa số ma công của Đại Tề có thể cướp đoạt chân nguyên người khác để tăng cường tu vi bản thân.

Vậy hiện tượng phát ra âm thanh hàng vạn con tằm ăn lá khi va chạm chân nguyên đối phương rốt cục có chỗ lợi gì, có ý nghĩa như thế nào?

Câu hỏi không lời đáp.

Cửu Tử Tàm Thần Công càng trở nên thần bí, đáng sợ.

Nhưng điều khiến Tổng Thần Thư cảm thấy cực độ kinh hoàng không phải bản thân môn công pháp này, mà vì lão tướng nó đã vĩnh viễn tiêu vong cùng người đó.

Người đó từng có rất nhiều môn khách.

Nhiều năm trước, Tống Thần Thư là một trong những gã đánh xe địa vị thấp kém chuyên đưa đón đám môn khách ấy.

Cửu Tử Tàn Thần Công vốn phải vĩnh viễn biến mất cùng cái chết của người đó giờ đây lại xuất hiện sờ sờ trước mặt Tống Thần Thư, mang theo vô số kí ức chôn chặt ở nơi sâu nhất trong lòng mà lão không bao giờ muốn nhớ lại, chúng giống như ngọn núi khổng lồ đang đè xuống, khiến lão không thể thở nổi.

Thân thể lão càng không cách nào nhúc nhích, chỉ run lên ngày một mạnh hơn.

Lão bắt đầu nhận ra câu chuyện đồn đại mấy ngày nay ở Trường Lăng hóa ra đều là sự thật.

.....

Đinh Trữ nhìn Tống Thần Thư, nhưng hắn không hề có ý dừng hành động của mình lại, ngón tay giống như đang vuốt ve mỗi nếp nhăn trên áo lão, cẩn thận chạm vào từng sợi chân nguyên đỏ rực lộ ra phía ngoài thân thể Tống Thần Thư.

Theo âm thanh như vô số con tằm ăn lá dâu, sợi chân nguyên bỗng dưng biến mất.

- Cảm thấy mùi vị của việc bán bạn cầu vinh ra sao? – Vừa làm, hắn vừa hỏi bằng giọng nghiêm túc, giống như thực sự muốn biết câu trả lời vậy.

Nghe vậy, rốt cục Tống Thần Thư đã tin vào suy đoán của mình, sự sợ hãi đẩy lão về lại với thực tại:

- Làm ơn đừng giết tôi.

Toàn thân lão ướt sũng mồ hôi, cố gắng giãy giụa cơ thể đã cứng ngắc, khàn giọng phát ra tiếng cầu xin.

- Thiếu nợ thì phải trả.

Đinh Trữ nhìn lão bằng ánh mắt thương hại:

- Mà lão ngẫm xem, ngoại trừ tính mạng, lão còn cái gì đáng giá để trả cho ta đây?

Cặp mắt Tống Thần Thư đã bị mồ hôi chảy vào làm nhòe đi, lão cố gắng trợn mắt, hấp tấp nói:

- Nếu ta có thể nói cho cậu một bí mật thậm chí quan trọng hơn mạng sống của chính ta, liệu cậu có thể tha mạng cho ta không?

Đinh Trữ hơi cau mày, hần trăm ngâm mấy giây rồi trả lời:

- Được.

Đôi mắt Tống Thần Thư tức thì bùng lên ngọn lửa hy vọng, nhưng vẫn hơi do dự.

Đinh Trữ cười khẩy, nói:

- Lão cần nhớ thanh kiếm của người đó có tên là gì.

Ngọn lửa trong mắt Tống Thần Thư càng bùng lên dữ dội.

- Chuyện Lý Quan Lan bị giết năm xưa, người bán đứng hần chính là Mộ Tử, hiện đã đổi tên thành Lương Liên.

Lão cố gắng dùng cái cổ họng đã khàn đặc của mình để công bố một trong những bí mật mà lão cho rằng quan trọng nhất.

Ánh mắt Đinh Trữ hơi sầm xuống.

Những cái tên quen thuộc đó nhắc nhở những khoản nợ lớn trong lòng hần.

- Lương Liên à? Là đại tướng của Hồ Lang bắc quân, kẻ đã tích lũy đủ quân công, rất có hy vọng được phong hầu đó ư? – Lông mày Đinh Trữ nhíu chặt lại, lăm bằm như tự nhủ.

- Chính hần. – Dục vọng cầu sinh trong lòng Tống Thần Thư ngày càng lớn, tuy lão phát âm vẫn rất khó khăn, nhưng tiếng nói đã rõ ràng hơn nhiều.

- Chỉ điều này thôi à? Chắc lão cũng biết dù lão không nói thì trước sau gì ta cũng điều tra ra, phải không? – Đinh Trữ lạnh lùng nhìn lão.

Tống Thần Thư khó nhọc nuốt nước miếng, tim đập thành thịch.

Lão biết bí mật tiếp theo chuẩn bị tiết lộ chắc chắn sẽ làm thẳng nhóc này thỏa mãn, nhưng Tống Thần Thư cũng hết sức rõ ràng, chỉ cần một người khác biết nó xuất phát từ miệng lão, vậy thì hậu quả tương lai lão phải nhận sẽ thê thảm hơn bây giờ hàng chục lần.

- Lâm Chử Tửu vẫn chưa chết. – Lão vừa nhìn Đinh Trữ bằng ánh mắt van xin, vừa khàn khàn nói.

Đinh Trữ run lên, khuôn mặt hần đã mất hần sự bình tĩnh vốn có, vội vàng hỏi lại:

- Lão vừa nói cái gì?

- Hần đang bị giam trong căn phòng ở nơi sâu nhất trong thủy lao.

Tống Thần Thư cảm thấy trái tim mình sắp nhảy khỏi cổ họng rơi ra ngoài:

- Nghiêm thừa tướng muốn moi lấy một số bí mật tu hành từ miệng hãn nên vẫn chưa chịu giết. Những người khác đều nghĩ rằng hãn đã chết, thậm chí bọn Lý thừa tướng và Dạ Ti Thủ cũng không biết điều này.

Khuôn mặt Đinh Trữ đã khôi phục vẻ bình tĩnh, hãn im lặng một lúc rồi hỏi tiếp:

- Vậy sao lão biết?

Tống Thần Thư không dám nhìn thẳng vào mắt hãn:

- Vì mãi vẫn không moi được điều gì từ miệng hãn nên Nghiêm thừa tướng nghĩ tới một vài biện pháp, ông ta cho người giả bộ cướp ngục, trong số đó có vài kẻ là người quen cũ của Lâm Chữ Tửu.

- Lão cũng là người quen cũ của Lâm Chữ Tửu, nhưng đáng tiếc hãn không biết các người đều là tay sai của Nghiêm thừa tướng. – Vẻ mặt Đinh Trữ vẫn hết sức bình thản – Sau đó thì sao?

Tống Thần Thư khó nhọc nói:

- Không hiểu sơ hở chỗ nào mà Lâm Chữ Tửu không bị mắc lừa.

- Tính cách hãn còn cẩn thận hơn Nghiêm thừa tướng, sao dễ mắc lừa thế được? – Đinh Trữ hơi cúi đầu, nói khẽ - Bây giờ cuộc sống của hãn chắc cũng không thoải mái gì.

Tống Thần Thư không biết nên tiếp lời thế nào, lão đành im miệng.

Đinh Trữ không buồn liếc lão, hãn hỏi tiếp:

- Hết rồi à?

Tim Tống Thần Thư lại đập thành thịch.

Giọng điệu đối phương cho thấy hẳn vẫn chưa hài lòng.

- Tôi... – Lão run rẩy nói ra bí mật quan trọng cuối cùng – Cô Sơn Kiếm Tàng trong truyền thuyết có lẽ thực sự tồn tại trên đời, hơn nữa hầu hết mạnh mẽ như đang nằm trong tay Bạch Sơn Thủy của Vân Thủy Cung.

- Cô Sơn Kiếm Tàng ư?

Đinh Trữ giật mình, đây là một tin tức bất ngờ mà hẳn không nghĩ có thể moi được.

Theo truyền thuyết, Cô Sơn Kiếm Tông là một môn phái cực kì mạnh mẽ và bí ẩn, không ai biết nó bắt đầu và biến mất ra sao, nhưng người ta đồn rằng môn phái này vẫn lưu lại trên đời một kho báu bí mật, bên trong cất giấu rất nhiều bảo bối.

Ngoại trừ một số công pháp tu hành đã thất truyền, trong đó còn có linh dược và tài liệu luyện khí quý hiếm vốn tuyệt tích bên ngoài.

Theo những đồ vật có liên quan đến Cô Sơn Kiếm Tông bị phát hiện ngày một nhiều, người tu hành trong thiên hạ đã khẳng định sự tồn tại của nó và bảo tàng bí mật là chính xác, nhưng rốt cuộc nó nằm ở đâu thì vẫn không ai biết.

- Tại sao lão biết? – Ánh mắt Đinh Trữ sáng lên, hẳn ngẩng đầu nhìn Tổng Thần Thư rồi hỏi.

- Từng có người của Thần Đô Giám mang mấy mảnh vỡ ngọc giản đến kho Kinh Sử giám định, chữ viết trên đó rất kì lạ, sau khi tra xét rất nhiều thư tịch cổ, chúng ta nhận ra đó là thứ văn tự riêng biệt chỉ có ở Cô Sơn Kiếm Tông.

Giọng nói Tổng Thần Thư trở nên dồn dập:

- Hơn nữa ta còn âm thầm tìm hiểu và biết được người của Thần Đô Giám từng giao tranh với dư nghiệt Vân Thủy Cung, họ xác nhận trong tay đám dư nghiệt này còn nắm giữ rất nhiều mảnh vỡ nữa.

Đình Trữ im lặng.

Dù người tu hành của Vân Thủy Cung và Kiếm Lô đang ẩn nấp rất kĩ, nhưng chỉ cần bỏ công tìm kiếm là có thể lần ra một số manh mối.

- Còn gì nữa không?

Mấy chục giây sau, Đình Trữ lại nhìn Tống Thần Thư và hỏi tiếp.

Tống Thần Thư nhìn lại hẩn bằng ánh mắt bất lực, trong đầu trống rỗng, lão thật sự không biết mình còn bí mật nào đủ sức nặng nữa.

- Tốt lắm.

Đình Trữ nhìn vẻ mặt Tống Thần Thư, gật đầu một cách hài lòng rồi cúi xuống, ghé sát tai lão thì thầm:

- Vậy lão có thể yên tâm mà chết rồi đó.

Đôi mắt Tống Thần Thư trợn ngược lên, lão không thể tin nổi điều vừa nghe.

Một luồng kinh khí nhẹ nhàng đâm vào tâm mạch lão, cắt đứt một vài mạch máu quyết định đến sự sống con người.

- Mà....

Lão không thể tin vào sự thật tính mạng mình phải chấm dứt như vậy, bàn tay đã cứng lại không biết lấy đâu ra sức mạnh túm chặt lấy vạt áo Đình Trữ.

- Rất ngạc nhiên tại sao ta không làm theo lời hứa tha cho lão, đúng không?

Đinh Trữ nhìn vào đồng tử đã ngày càng mở rộng của lão, nói khẽ:

- Lời nói của người đó là thứ đáng tin nhất thiên hạ, nên lão nghĩ rằng đệ tử của ông ấy cũng nhất định sẽ biết giữ lời như vậy.

- Đáng tiếc, ông ấy đã chết rồi, mấy nguyên tắc đạo đức ấy còn có giá trị ước thúc sao? - Đinh Trữ hờ hững gỡ ngón tay Tống Thần Thư, nói tiếp.

Tống Thần Thư nghe xong, ngọn lửa giận dữ vì bị lừa gạt bùng lên trong lòng, nhưng lão cũng nghe được âm thanh ặc ặc quái gở phát ra từ chính cổ họng mình.

Đó là hơi tàn cuối cùng của lão.

Mang theo sự hối hận vô tận, lão đứt hơi bỏ mạng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Mưa Gió Mịt Mùng Người Như Quỷ

Bên trong chợ cá (Ngư Thị) có vô số vụ mua bán không công khai, cũng có vô số người không thể công khai và vô số thanh âm ầm ỹ.

Quay về khoảng thời gian nửa nén hương trước khi Đinh Trữ lái con thuyền nhỏ rời bến tàu âm u, vào thời điểm nó chui vào dưới khu chợ cá nổi được đỡ bởi vô số cọc gỗ thì cái tên thanh niên mày rậm ngoại bang đầy nghi vấn mà lúc trước đã gặp bên ngoài Ngư Thị và một người được hẳn gọi là công tử đã đi vào một hiệu cầm đồ ở sát bờ sông.

Tay họ không cầm theo một thứ đồ gì. Họ được một lão giả lưng còng cầm hắc trúc trượng dẫn đi. Hai người đi qua hậu viện của hiệu cầm đồ, xuyên qua một con hẻm hẹp rồi vào một cái cửa lớn.

Con ngõ hẻm hẹp và âm u ẩm ướt nhưng rất yên tĩnh, khi qua cánh cửa lớn kia, trời đất như hoàn toàn khác.

Đó là một phòng không được gọi là lớn. Bên trong có mười chiếc bàn vuông. Mỗi một cái bàn có đến mười mấy người ken đặc bao quanh. Những chỗ trống ở bốn góc xung quanh đều đốt trầm hương, cộng với nhiều người bàn tán xôn xao nên làm cảm tưởng chướng khí mù mịt.

Nhìn rõ cảnh tượng trong gian phòng này, người thanh niên mày rậm không tự chủ được mà co rụt đồng tử lại.

Đây thực sự không phải bởi vì địch ý ẩn hàm trong con mắt những người khác hay cái khí tức mà chỉ người tu hành có được mà vì lúc này, trên mặt bàn giữa gian phòng có để một thứ đồ.

Đó là một khối ngọc thạch hình người nhỏ như ngón cái, sắc vàng như nến.

Trong mắt người bình thường thì cái này chỉ là một loại hoàng ngọc hàm lượng tinh khiết kém, nhưng mà gần như tất cả những người tu hành đều biết đó là Hoàng nha đan Nam Dương đan tông vương triều đại Hàn năm xưa.

Về dược tính, Hoàn Nha Đan ôn nhuận, rất có lợi đối với chân khí. Nó là một trong những linh đan có thể hỗ trợ tốt nhất cho chân khí đối với kẻ tu hành có tu vi Chân Nguyên cảnh mà trời sinh đã bị khiếm khuyết, khiến họ không thể nào tiến thêm một bước

Lúc Nam Dương đan tông thịnh vượng, một năm có thể luyện chế mấy trăm viên Hoàng nha đan. Lúc này Nam Dương đan tông đã không còn tự nhiên Hoàng nha đan càng thêm hiếm có.

Loại đan dược này không phải là loại hàng cấm không có phép giao dịch tại vương triều Đại Tần. Những thanh âm ầm ỹ tràn ngập căn phòng này đều là tiếng hô báo giá.

Hóa ra đây là một phòng đấu giá phi pháp.

Người thanh niên mày rậm vốn biết là ở Ngự Thị có thể có những tràng cảnh mà bên ngoài khó có thể tưởng tượng, có nhiều đồ vật giao dịch cực kỳ trọng yếu với người tu hành nhưng vừa mới vào cửa đã nhìn thấy loại vật như Hoàng Nha đan này thì bỗng dâng lên cảm giác rung động khó hiểu như trẻ nhỏ nông thôn mới vào thành. Trong lòng y thâm than, Ngự Thị Trường Lăng quả nhiên danh bất hư truyền.

Y dừng bước trước một người trẻ tuổi trang phục thanh tú. Y đột ngột dừng ở giữa phòng mà lão nhân còn cầm hắc trúc trượng dẫn đường cũng không thúc giục, chỉ lặng im chờ đợi.

Lúc này, tình hình tranh đoạt Hoàng nha đan đã đến đoạn điên cuồng, mấy năm trước giá trị đã đạt tới hai ngàn lượng bạc trắng một viên Hoàng nha đan, lúc này đã là ngàn lượng hoàng kim mà các phương đều đang tranh đoạt.

Thêm mấy tiếng hô, trường tranh đoạn cuối cùng chỉ còn lại một gã Kiếm sư thanh niên vận áo xám và một người đàn ông trung niên che mặt bằng lụa đen.

Gã kiếm sư thanh niên đỏ bừng cả mặt, những giọt mồ hôi trên trán nhỏ xuống tong tong mà người đàn ông che mặt bằng lụa đen lại ngồi ngay ngắn bất động, trông cực kỳ bình tĩnh tỉnh táo, mỗi một lần hô đều theo một quy tắc vừa hơn giá gã kiếm sư thanh niên đúng trăm lượng bạc.

Thoáng cái đã vượt một ngàn ba trăm lượng hoàng kim.

Khuôn mặt đỏ bừng của gã kiếm sư thanh niên đã chuyển sang màu trắng. Viên Hoàng nha đan này cực kỳ quan trọng với gã, nếu không có viên Hoàng nha đan thì sợ rằng với bệnh căn trong cơ thể vốn có, cả đời này sẽ không có cơ hội đột phá từ đệ nhị cảnh lên đệ tam cảnh.

Vì thế gã ngoái sang nhìn với ánh mắt thỉnh cầu, thậm chí là cầu khẩn người đàn ông trung niên mặt che bằng lụa đen kia.

Người đàn ông trung niên thấy ánh mắt của gã nhưng chỉ lạnh băng phát ra một tiếng cười khê kinh thường.

Gã kiếm sư thanh niên cuối cùng cảm thấy không nhịn được nữa, bỗng nhiên bật dậy, lạnh lùng hô: “Hai ngàn lượng Hoàng kim!”

Cả phòng đều tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều nhìn gã.

Mặc dù gã kiểm sư thanh niên là đệ tử thị tộc nào đó tài lực kinh người nhưng đối với thị tộc nào đi chăng nữa, dùng hai ngàn lượng hoàng kim để mua một viên Hoàng Nha đan vẫn là quá mức xa xỉ.

Nếu không có người đàn ông trung niên tranh đoạt thì chắc viên Hoàng nha đan chỉ cần bỏ ra vào khoảng ngàn lượng hoàng kim là tới tay rồi.

Nghe thấy gã kiểm sư thanh niên hô giá hai ngàn lượng Hoàng kim, người đàn ông trung niên che mặt bằng lụa đen rõ ràng khựng lại một chút nhưng hắn vẫn ngồi trầm ổn như cũ, thanh âm lạnh lẽo bảo: “Huynh đài có khí phách, mỗi gia thua, chỉ là huynh đài thật sự bỏ ra được hai ngàn lượng Hoàng kim sao?”

Gã kiểm sư thanh niên như rơi vào hầm băng, khuôn mặt đỏ bừng trở nên trắng bệch.

Mọi người xôn xao.

Chỉ nhìn thần sắc gã kia, hết thảy mọi người trong phòng đều biết rõ gã căn bản không phải là loại đệ tử thị tộc cự phú, hô giá lên hai ngàn lượng hoàng kim chỉ là vì xúc động nhất thời không kiềm được mà mất đi khống chế tâm tính thôi.

Sau những tiếng cười nhạo là băng lãnh.

Tôm có cách đi của tôm, cua có lối đi của cua, cái gì cũng có phép tắc cả, ám đạo của Ngự thị lại càng thêm nghiệt ngã.

Vị sư gia áo vàng đáng gờm guộc chủ trì buổi đấu giá đang đứng bất động trước cái bàn lớn đặt Hoàng nha đan, nhìn gã kiểm sư thanh niên rất thông

cảm, khẽ thở dài nói: “Người có lẽ hiểu rõ quy củ ở đây.”

Quần áo gã kiếm sư trẻ tuổi ướt đẫm.

Tay phải của gã đã sờ tới chuôi kiếm treo nghiêng bên hông.

Sau đó gã hít sâu một hơi, thần sắc kiên định, từ từ xòe bàn tay trái ra.

Vốn ánh mắt mọi người trong phòng đều nhìn cả vào thanh trường kiếm, lúc nhìn thấy động tác của gã như thế thì vẻ đùa cợt trong mắt đa số người ở đây đã biến mất, trên mặt xuất hiện vẻ tôn trọng.

Gã kiếm sư thanh niên lướt nhìn lên phía trên, chuôi kiếm có màu xanh vàng hiếm thấy, đây chắc chắn không phải là vật phàn, giá trị có thể tối thiểu là hai ngàn lượng hoàng kim.

Theo quy củ của loại chợ đen như Ngự Thị này thì khi người nào hô giá rồi thì ít nhất gã phải đưa chuôi kiếm ra để đổi lấy viên Hoàng nha đan, nhưng động tác của gã lúc này cho thấy gã không muốn bỏ cái thanh bội kiếm mà là tự chặt ngón tay để thay cho lời muốn nói.

Kiếm mất có thể tìm lại, ngón tay đã chặt không thể mọc lên.

Nhưng kiếm đối với người tu hành chủ tu kiếm đạo thì như là một biểu tượng tinh thần.

Người có tinh thần như thế thường sẽ tiếng xa trên con đường tu hành.

Cho nên mọi người đối với lựa chọn của gã kiếm sư trẻ tuổi này đã không còn là khinh thị nhạo báng mà trở thành tôn trọng.

“Được rồi.”

Gã kiếm sư thanh niên vừa định phát lực, một kiếm tự chém hai ngón tay để tuân theo quy củ nhưng ngay lúc này vang lên tiếng quát.

“Ta cho hẩn viên Hoàng nha đàn này.”

Thanh âm bình thản mà đơn giản, không có ý khoe khoang, mà được lòng người khác.

Gã kiểm sư thanh niên ngạc nhiên quay lại nhìn.

Đó là người thanh niên thư sinh trang phục thanh tú.

Hẩn bình thản thốt lên câu này, đồng thời lúc đó tên thanh niên mảy rậm phía sau nhú mảy, rồi thò tay vào trong người lấy ra một viên trân châu màu đen đặt ở bên cạnh Hoàng nha đàn.

Cái viên trân châu màu đen khoảng chừng bằng trứng bồ câu, tản ra ánh sáng âm u nhàn nhạt, bất kỳ ai sáng suốt nhìn thấy đều biết tuyệt đối không chỉ có giá hai ngàn lượng hoàng kim.

Gã kiểm sư thanh niên tin chắc rằng chưa bao giờ nhìn thấy hai người này, nhớ đến việc người thanh niên thanh tú kia chỉ cần lên tiếng chậm chút thôi thì hai ngón tay của mình đã rơi xuống đất.

Đầu tiên gã cảm thấy vui mừng và may mắn. Nhưng trong lòng gã thấy xấu hổ vô cùng, nhất thời không biết nên nói câu gì.

Người thanh niên thư sinh cũng không nói thêm gì, chỉ liếc lão nhân dẫn đường một cái rồi bắt đầu bước tiếp.

Lão nhân lưng còng cũng không nhiều lời, tiếp tục dẫn đường. Họ đi tới một cái cửa hông.

Gã kiểm sư thanh niên mới hồi phục tinh thần lại, hai bàn tay của gã run rẩy vì kích động, trên khuôn mặt tái nhợt trở nên đỏ rực khác thường, “Tại hạ trong giang...”

Hiển nhiên gã muốn báo danh, nhưng chỉ mới nói ra bốn chữ đã bị người thanh niên thư sinh cắt ngang.

“Ta không cần người báo đáp nên người không cần báo danh.”

Người thanh niên không quay đầu lại, bình thản, thậm chí nói đơn giản ngắn gọn dường như không hợp lễ thường lắm.

Sau đó người nọ theo lão nhân đi vào trong cửa, biến mất trước những cặp mắt ngạc nhiên.

Gã kiểm sư thanh niên ngăn người ra mấy giây, mồ hôi từ trên trán nhỏ giọt xuống.

Không biết tại sao, gã đột nhiên hiểu rõ ý tứ người thanh niên thanh tú nọ.

Đối với người thanh niên nọ thì chỉ là tiện tay giải quyết, nhưng cả đời gã chưa từng gặp được người như vậy, cũng không có cơ hội gặp lại lần nữa.

Gã tuyệt đối không thể tái phạm để cảm xúc lẫn át dẫn tới sai lầm đáng sợ như vậy.

Nhận được bài học rồi ngộ đạo còn lớn hơn cả ân huệ nhận đan.

Vì thế gã kiểm sư thanh niên đến từ Trung Giang Quan Trung sau khi nhận Hoàng nha đan từ người chủ trì đấu giá xong thì thi lễ thật sâu với cái cửa hông mà người thanh niên thanh tú vừa mới biến mất một thủ thế dâng tặng kiếm.

Thấy gã hành động như vậy, những người tu hành trong phòng càng thêm tôn trọng.

...

Trong cửa hông là một con hẻm nhỏ tĩnh lặng.

Phía trên con hẻm có mái hiên và mái che mưa rách, nước mưa có thể rơi xuống.

Hai bên có nhiều gian phòng, có rất nhiều bóng người lắc lư như quỷ, thanh âm tạp nham, không biết đang làm những hoạt động gì.

Mưa gió mịt mù người như quỷ.

Trong tràng cảnh như thế, người thanh niên thanh tú vừa tiện tay ban thưởng một viên Hoàng nha đan vẫn bình tĩnh, trong ánh mắt kiên định thoáng có chút ưu tư.

Những người nọ lập tức tỉnh táo, khuôn mặt hiện ra một tia giận dữ.

Một luồng khí tức cực nóng từ chỗ người nọ khuếch tán ra xung quanh làm mưa gió không thể gần, âm khí tán loạn.

Lão nhân dẫn đường đang chống một cây hắc trúc trượng.

Bên trái phía trước cũng có một vài cây hắc trúc mọc ở ven tường.

Trong tích tắc đó, mấy cây hắc trúc vặn vẹo như rắn đang sống rồi nhanh chóng hóa thành hắc khí tan đi.

Cảnh vật bỗng nhiên biến đổi, rất nhiều quỷ ảnh lắc lư bóng hình biến mất, mà chỗ có vài cây hắc trúc cũng biến mất, mà lại xuất hiện một cánh cửa gỗ khép hờ.

Sau cửa gỗ là một gian phòng u ám.

“Không thể ngờ là Đại tiểu thư Thương gia tu hành lại là Âm Thần quỷ vật chi đạo.”

Người thanh niên thanh tú lạnh lùng cười cười, hờ hững thốt lên.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Nhân Tài

Trong căn phòng tắm tối thấp thoáng bóng một người con gái mang đồ đồ đang ngồi.

Ở trước mặt cô gái có đặt một cây đàn, bên cạnh là một lư hương.

Ở hai bên cô ta còn có thêm mấy cây trúc đen như mặc ngọc*

* Mặc ngọc là ngọc đen, ở đây tác giả so sánh như vậy nhằm nhấn mạnh đến hai yếu tố - độ "đen" và độ "bóng" của trúc.

"Chẳng qua là một đứa con gái nhà tan cửa nát biết được vài thủ đoạn bảo vệ tính mạng mà thôi. Đã để Triệu Tứ tiên sinh chê cười rồi."

Khói đen lượn lờ trong lư hương. Bóng người cô gái đồ đồ như đang lay động trong không khí, u ám như bóng quỷ. Có điều giọng nói của cô gái này lại trong veo, dịu dàng đến lạ và còn ẩn chứa sự lễ độ khó nói nên lời khiến người nghe vào chột cảm thấy thoải mái, cảm giác như cả căn phòng tắm tối bỗng ấm áp hẳn lên.

Người thanh niên điển trai buông lông mày đang nhú lại ra, vẻ tức giận trên gương mặt cũng dần biến mất.

"Đều là người luân lạc cả, Thương đại tiểu thư cần gì phải khiêm tốn như thế."

Gã làm lễ với cô gái kia một cái rồi đi thẳng ngay vào căn phòng tắm tối và ngồi xuống đối diện với cô ta.

Trước chiếc đàn của cô gái còn có một lớp rèm đen mỏng. Gã và cô gái cứ thế nhìn nhau qua tấm rèm.

Người thanh niên mày rậm vẫn đi theo sau gã đứng bên ngoài làm lễ với cô gái đỏ đỏ một cái nhưng không bước vào, mà chỉ quay người lại đứng ở ngay trước cửa.

"Hôm trước Triệu Tứ tiên sinh bảo người đến nhắn nói có việc muốn bàn bạc với tôi, không biết rốt cuộc đó là chuyện gì?"

Cô gái đỏ đỏ ở sau rèm trả lễ xong rồi mới từ tốn hỏi.

Tiếng nói nàng khe khẽ, nhịp điệu và khẩu khí khiến người ta thấy dễ chịu vô cùng.

Người thanh niên điển trai nhìn vào cô gái mang đỏ đỏ, nhân vật kiêu hùng khổng chế trên thực tế phần lớn chuyện làm ăn phi pháp ở chợ Cá này, gã khẽ gật đầu rồi nói:

"Sư đệ Triệu Trảm của ta đã bị Dạ Sách Lãnh giết chết, chuyện này chắc Thương đại tiểu thư có biết."

Cô gái đỏ đỏ nói nhỏ nhẹ: "Triệu Thất tiên sinh là nhân tài kiệt xuất hiếm hoi trong thiên hạ, một khi bỏ mình thật khiến người ta phải than thở."

Hai hàng lông mày người thanh niên điển trai từ từ dựng lên.

Như trong thời khắc Triệu Trảm nhìn Dạ Sách Lãnh đi qua cửa, trên người gã cũng bắt đầu toát ra một khí thế, sức hút và sự sắc bén khó tả.

"Cái chết của sư đệ tôi không đến vài ngày nữa cả thiên hạ đều sẽ biết." Gã vẫn bình tĩnh nói: "Nhưng vì sao sư đệ tôi lại phải ẩn núp ở Trường

Lăng và tại sao lại chết ở đây? Nguyên do trong đó sẽ không có mấy ai biết."

Cô gái đỏ đỏ nói: "Gái đây ngu ngốc, không hiểu được ý của Triệu Tứ tiên sinh."

Người thanh niên điển trai nhìn vào cô gái đỏ đỏ qua tấm rèm, nói tiếp: "Người tu hành ở vương triều Tần các cô vẫn luôn bám đuổi Kiếm Lô bọn tôi sít sao. Người của Kiếm Lô bọn tôi đừng nói ở Trường Lăng mà chỉ cần sống ở bất kỳ tòa thành nào của triều Tần đều sẽ bị phát hiện ra. Sư đệ tôi hiểu rõ chuyện này nhưng vẫn không màng sống chết ở ẩn tại Trường Lăng ba năm không phải vì muốn một mình đi ám sát kẻ nào đó mà là vì phải tìm ra thứ người đó để lại."

Người con gái đỏ đỏ trầm mặc không nói gì nhưng cơ thể lại thoáng rung rung, mấy câu trúc đen bên cạnh cô ta cũng run rẩy như đau đốn.

Dù có là một trong những người có quyền thế nhất thế giới ngầm ở Trường Lăng, một người mà tất cả những kẻ tiến vào chợ Cá đều phải kính nể và sợ sệt, nhưng chỉ nghĩ đến tên của người đó là cô ta vẫn cảm thấy đau đốn.

Đã rất lâu rồi không muốn nhắc đến tên người đó nữa chỉ bởi vì cảm thấy bất lực và đau đốn, bởi vì không muốn nhớ tới nhiều chuyện đau khổ như thế nữa.

Cũng như kẻ mạnh nhất Triệu Kiếm Lô* này.

*Kiếm Lô nước Triệu.

Người của Triệu Kiếm Lô không sợ gì. Có điều, Kiếm Lô vì người đó mà bị diệt nhưng nay lại muốn dựa vào thứ người đó để lại để chống chọi với người tu hành vương triều Tần thì đó tự thân đã là một loại đau khổ.

Người thanh niên điển trai nói tiếp với vẻ trầm ổn và lạnh lùng: "Sự đệ tôi đương nhiên không sợ chết, nhưng nếu không có chút dấu vết nào thì tôi dĩ nhiên sẽ không cho phép nó tùy tiện lao đầu vào Trường Lăng. Và lại, mạng của nó còn đáng giá hơn phần lớn người trên đời này nhiều."

Tấm rèm thoáng lay động, qua thời gian mấy hơi thở, cô gái đỏ đờ mới nhỏ nhẹ hỏi: "Quả đúng như lời đồn, đệ tử người đó đã xuất hiện ư?"

Người thanh niên điển trai nhìn vào bóng người con gái mặc đồ đỏ ngồi sau rèm này, gã chậm chậm nói: "Cô cũng biết kẻ thù của người đó rất nhiều nhưng thuộc hạ cũ cũng không thiếu. Sau khi y chết đi, đa số thuộc hạ cũ của y đều có kết quả thâm thảm, người già, phụ nữ và trẻ em còn lại cũng không nhiều. Có lẽ là do may mắn, người của Kiếm Lô bọn tôi đã tình cờ phát hiện ra một tên trộm đã bị giết chết. Tên trộm này chắc vốn vẫn còn sống nhưng chạy trốn tới đồng hoang thì mất máu nhiều quá mà chết, trên người hẳn toàn là vết thương cạn, từng đám từng đám vết kiếm liên tiếp không ngừng."

Người con gái đỏ đờ lại giật mình: "Ma Thạch Kiếm Quyết?"

Người thanh niên điển trai lạnh lùng nói: "Sau đó tôi đã tự tay kiểm tra qua, quả đúng là Ma Thạch Kiếm. Ma Thạch Kiếm Quyết là kiếm pháp do người đó tự nghĩ ra, chuyên dùng để đối phó với người tu hành có chân nguyên hộ thể quá mức mạnh mẽ. Xem xét vết kiếm cho thấy người dùng kiếm lúc ấy mới chỉ có tu vi đệ nhất cảnh, mà tên trộm kia đã là đệ nhị cảnh cao cấp, chắc là vì có chênh lệch tu vi như thế nên mới dùng Ma Thạch Kiếm Quyết để ứng phó. Tiếp đó, bọn tôi đã cẩn thận điều tra tung tích trước đây của tên trộm này thì phát hiện ra hẳn đã định cướp bóc một ngôi làng ở gần đó, mà trong ngôi làng đó đang có mấy người phụ nữ và trẻ em người nhà thuộc hạ cũ của người đó sinh sống."

Cô gái đỏ đờ trầm mặc trong mấy nhịp thở, "Tôi tin vào phán đoán của Triệu Tứ tiên sinh. Thế nhưng đối với tôi thì chết là hết thù, người đó có đệ

tử chân truyền hay không cũng không liên quan gì đến tôi."

"Nhưng mà chúng ta có thể sống rất tốt."

Người thanh niên điển trai cười lạnh mà nói: "Mặc dù rất nhiều người sợ hãi bọn tôi nhưng tự chúng tôi đều rất rõ bản thân chỉ là cô hồn dã quỷ không thể nhìn thấy ánh sáng mà thôi."

"Sẽ không có ai từ chối sức mạnh và cũng không có ai từ chối cuộc sống tốt đẹp cả." Người thanh niên điển trai dừng lại một chút, liếc mắt vào cô gái sau rèm kia một cái rồi lại lạnh lùng nói thêm.

"Xem ra là Triệu Tứ tiên sinh muốn tôi hỗ trợ xem có thể tìm ra được manh mối gì từ nhóm người nhà thủ hạ cũ của người đó hay không." Cô gái đỏ đờ trầm mặc mấy giây rồi thành khẩn nói: "Tôi kính trọng tiên sinh nhưng dù sao tôi cũng là người Tần."

Người thanh niên điển trai lắc đầu, nói với vẻ tự giễu: "Giờ thì người Tần hay người Triệu có liên quan gì? Nước Triệu tôi cũng mất nhiều năm như thế rồi, không lẽ năm đó khi triều tôi diệt vong, lời kêu gọi của Triệu Lưu Vương kia còn có ích gì sao? Cũng chỉ là ân oán cá nhân, đại thế của thiên hạ là thế, chẳng lẽ cá nhân tôi còn ngu xuẩn đến mức nghĩ rằng dùng mấy thanh kiếm tàn của Kiếm Lô còn có thể xây lại triều tôi ư?"

Cô gái đỏ đờ thoáng trầm tư.

Cô ta vốn biết kẻ thứ tư nhập môn vào trong Kiếm Lô huyền thoại và được gọi là Triệu Tứ tiên sinh này là người được công nhận có cảnh giới cao nhất trong số các đệ tử chân truyền của Kiếm Lô.

Hiện giờ cô ta còn biết rằng "cảnh giới" này không chỉ đơn thuần là cảnh giới tu vi.

Thế nên cô ta rất muốn nghiêm túc nói chuyện, quan sát rõ ràng người này.

Mấy cây trúc đen bên cạnh cô gái thoáng đung đưa như có gió thổi qua, tấm rèm trước người cô ta cũng lay động dạt ra một bên.

Người thanh niên điển trai cảm nhận thấy được một luồng nguyên khí trời đất mỏng manh trên bề mặt tấm rèm, ánh mắt trở nên rét lạnh, gã nói rất thật tâm: "Thì ra Thương đại tiểu thư còn tinh thông thuật bố trí trận pháp."

"Lại để tiên sinh chê cười rồi."

Giọng người con gái này càng nghe càng khiến người ta thấy thoải mái. Cô ta quan sát kỹ gương mặt người thanh niên điển trai, thấy Triệu Tứ tiên sinh trong truyền thuyết còn trẻ hơn mình tưởng nhiều, trong lòng cô gái không khỏi giật mình.

Người thanh niên điển trai cũng quan sát kỹ mặt mũi cô gái.

Gã cũng bất giác giật mình.

Dung nhan người con gái này không quá đẹp đẽ, màu da hơi tái nhợt ốm yếu nhưng ánh mắt cô ta hết sức êm dịu bình thản, con ngươi cô ta rất đặc biệt, đen và sáng ngời vô cùng; chiếc quần đỏ trên người rất dài, gần như toàn bộ quét đất, che khuất đi đôi chân cô gái.

Hơn nữa, dường như trong ánh mắt cô gái này căn bản không hề tồn tại bất cứ thù hận nào, ánh mắt đó như thể tượng phật trong miếu đang thương xót cúi nhìn chúng sinh.

Hai người đánh giá lẫn nhau, trong cả phòng u ám nhất thời trở nên yên lặng.

"Xin được nghe tiên sinh giải thích cặn kẽ thêm." Cô gái đỏ đờ không hề tỏ ra kênh kiệu, cô ta chủ động lên tiếng trước, phá tan sự im lặng.

"Có hai chuyện."

Về mặt người thanh niên điển trai dần trở nên nghiêm nghị, gã chỉnh lại tư thế ngồi, hít sâu một hơi rồi chậm rãi nói, "Chuyện thứ nhất, tôi đã bí mật báo chuyện sư đệ mình mất ở Trường Lăng cho Thương đại tiểu thư, chỉ hy vọng nếu Thương đại tiểu thư có phát hiện ra được đệ tử của người đó thì sẽ tìm cách báo cho người của Kiếm Lô. Bởi lẽ vừa rồi nói chuyện cùng đại tiểu thư, tôi đã biết đại tiểu thư tính tình phóng khoáng, thậm chí khá kính trọng người đó, cũng không thù hằn gì đệ tử của y."

Cô gái đỏ đờ khẽ gật đầu: "Chuyện này tôi đáp ứng tiên sinh."

Người thanh niên trẻ tuổi chấp tay cảm tạ, nói tiếp: "Chuyện thứ hai là, xin Thương đại tiểu thư giúp đỡ để ý đến hành tung của nhóm người nước Ngụy. Tôi nhận được tin báo có thể bọn họ đã lần ra manh mối của Cô Sơn Kiếm Tàng."

"Người tu hành của Vân Thủy Cung cũng đã xuất hiện ở Trường Lăng sao? Cô Sơn Kiếm Tàng?" Cô gái có phần không dám tin.

Người thanh niên điển trai khom người rất sâu, nghiêm mặt nói: "Nếu có thể đoạt được thứ gì của Cô Sơn Kiếm Tàng hay của người đó. Kiếm Lô nguyện cùng Thương đại tiểu thư hưởng thụ. Mai này mấy chuôi kiếm tàn của Kiếm Lô cũng nhất định nỗ lực bảo vệ Thương đại tiểu thư chu toàn."

Cô gái đỏ đờ dĩ nhiên hiểu rõ sức nặng những lời nói này của người thanh niên này.

Cô ta không nói thêm gì nữa, cũng cúi đầu người trả lễ.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Vị Kẹo Chua Ngọt, Máu Trên Môi

Đình Trữ nhìn vào đôi mắt đến chết vẫn chưa chịu nhắm lại của Tống Thần Thư, nói khẽ:

- Thiếu nợ trả tiền là lẽ đương nhiên, lão còn gì để oán trách chứ?

Vì biết mình còn dư dả thời gian nên Đình Trữ không vội đi ngay mà tỉ mỉ lục lọi từng túi một trên người Tống Thần Thư.

Trong một vị trí bí mật dưới tay áo lão, hắn tìm thấy vài đồ vật.

Một cuốn bút kí chi chít chữ, một túi tiền, một bình thuốc và hai khối lệnh bài bằng đồng.

Đình Trữ giở cuốn bút kí, thấy trên đó ghi toàn những điều tâm đắc Tống Thần Thư rút ra khi tu luyện Xích Dương Thần Quyết cùng những suy đoán của lão về con đường tu hành sau này bèn lắc đầu, gấp bút kí lại rồi tiện tay nhét vào ống tay áo.

Túi tiền rất nhẹ, nhưng mở ra Đình Trữ thấy trong đó có mấy đồng Vân Mẫu Dao (*) của Đại Tần. Loại tiền này dùng vỏ của loài sò có tên Vân Mẫu cực kì quý hiếm chỉ xuất hiện ở vùng biển sâu ngoài hải ngoại chế tạo ra, là thứ tiền chỉ có ở Đại Tần, một đồng giá trị năm trăm vàng.

Đình Trữ chẳng nghĩ ngợi gì, thu luôn.

Khi mở bình thuốc bằng sứ màu đồng đỏ, hắn hơi giật mình.

Dưới đáy bình, một viên thuốc nhỏ màu trắng nằm lẻ loi, nhìn qua trông tựa như mắt cá chết.

- Chuẩn bị sẵn cho lúc phá cảnh dùng sao? Không ngờ lão cũng có viên Ngưng Nguyên Đan này, cảm ơn vì chân nguyên, cảm ơn vì Ngưng Nguyên Đan, lão nhé.

Đinh Trữ nhìn xác Tống Thần Thư, cảm động nói. Hắn lại nghiêm túc ngẫm nghĩ một hồi, quyết định sẽ không dùng hai tấm lệnh bài của kho Kinh Sử, sau đó dùng ngón tay thay kiếm đâm mấy nhát xuống đáy thuyền.

Trên ván gỗ xuất hiện một lỗ to, nước bùn đục ngầu lập tức tràn vào, nhanh chóng làm ngập khoang thuyền.

Đinh Trữ khom người bước ra, đạp nhẹ chân nhảy lên cây cầu phao bằng gỗ nửa chìm nửa nổi cách đó không xa.

Hắn đã bỏ ra mấy năm quan sát tìm hiểu mới chọn được khu vực này nên không một ai hay biết xác chết của một người tu hành Đại Tần đang từ từ chìm xuống đáy nước cùng chiếc thuyền màu đen.

Xuyên qua mấy bến tàu ven sông, bắt đầu có tiếng người xuất hiện, xung quanh trở nên náo nhiệt hơn.

Đinh Trữ bước thong thả như người dạo chơi, đi vào một hẻm nhỏ âm u, bỗng hơi thở của hắn trở nên gấp gáp, trên đôi môi mím chặt chột xuất hiện sắc đỏ như son.

Vị máu tanh nồng quanh quần dưới kẽ răng nhưng sắc mặt Đinh Trữ vẫn bình tĩnh lạ thường, hắn móc tiền ra mua một xâu kẹo hồ lô của người bán rong bên đường.

Hắn hơi cúi đầu, từ từ nhắm nháp vị chua ngọt của viên kẹo, màu đỏ của đường phèn hòa lẫn với màu đỏ của máu tứa ra từ kẽ răng, không sợ ai phát

hiện ra nữa.

Nghĩ đến Tống Thần Thư đang chìm xuống đáy bùn cùng xác thuyền, rác rưởi, nghĩ đến bình thuốc trong tay áo, Đinh Trữ thấy vui hơn, công sức bỏ ra suốt mấy năm đã không uổng phí, kết quả nhận được còn lớn hơn mong đợi, không vui sao được?

Nhưng nghĩ tới những chuyện khác, những người khác, những người mà kết cục còn thê thảm hơn cả Tống Thần Thư, sống mũi hắn trở nên cay cay.

Hắn ước gì mình có thể lập tức bay về căn nhà nhỏ của bà lão bán mực, ăn một tấm bánh rán nóng hổi, nhưng hắn biết còn có việc khác đang đợi mình hoàn thành.

.....

Con thuyền đã chìm hẳn, chỉ còn bong bóng và bùn rác không ngừng sủi lên.

Một chiếc bần gỗ bơi tới.

Trong bần, một người đàn ông tóc dài, ăn mặc kiểu dân chài chừng hơn bốn mươi tuổi ngồi xếp bằng, khi thấy đám bong bóng nước bất thường này, sắc mặt gã trầm xuống. Gã đàn ông nheo mắt quan sát bốn phía, khi chắc chắn không một ai xung quanh mới dùng tay làm mái chèo đẩy bần gỗ bơi tới cạnh một cọc gỗ cắm trên mặt sông rồi nhổ nó lên một cách nhẹ nhàng.

Cọc gỗ cực nặng, mặc dù quá nửa vẫn ngâm trong nước nhưng đủ sức khiến chiếc bần gỗ gần như chìm hẳn, mép bần và mặt nước chỉ thiếu chút xíu là ngang bằng nhau.

Người đàn ông vẫn không thèm để ý, gã mang cọc gỗ trở lại khu vực có bong bóng nước rồi dùng sức nhấn nó xuống.

Nghe tiếng động khác thường vọng lên, gã chắc chắn dưới đó có vấn đề bèn buông chiếc cọc, chỉ nháy mắt sau, chiếc bôn lao đi bằng một tốc độ khủng khiếp, để lại phía sau một dải sóng dài thăm thẳm.

.....

Đinh Trữ ăn hết râu kẹo, nuốt hết máu rỉ ra trong miệng.

Hắn đi không dừng bước, xuyên qua hết khu vực này đến khu vực khác, nhưng nếu một ai đó có bản đồ và đánh dấu những nơi hắn qua sẽ phát hiện ra một điều, kì thật hắn đang đi quanh một chỗ duy nhất.

Đó là một bến tàu.

“Cộp”.

Tiếng động khe khẽ vang lên.

Đó là âm thanh va chạm giữa bôn gỗ và cọc buộc dưới bến tàu.

Cách đó một con đường, Đinh Trữ đã nghe thấy, hắn bước nhanh hơn. Qua một tiệm rèn, hắn thấy gã đàn ông tóc dài.

Hắn lặng lẽ đuổi theo.

Đây là kế hoạch một đá ném hai chim của hắn.

Ai cũng biết có một bàn tay trong bóng tối đang thao túng vương quốc ngầm này, nhưng sau nhiều năm người ta vẫn không biết kẻ đó thật sự là ai và sau lưng có bóng dáng nhân vật lớn nào.

Hầu như tháng nào Tống Thần Thư cũng tới đây một lần. Dù giấu diếm được người ngoài, nhưng người ở đây chắc chắn sẽ biết thân phận lão.

Một vị quan Đại Tồn, một người tu hành bị ám sát, chấn động do sự kiện đó tạo ra không thể nhỏ.

Người giao dịch Hỏa Quy Đàm với Tổng Thần Thư thấy lão không đến như đã hẹn sẽ nhanh chóng biết có chuyện không hay xảy ra với lão, và loại chuyện không hay này sẽ dẫn triều đình tới điều tra, đó thực sự là một thảm họa.

Vì thế, người giao dịch đó phải dùng tốc độ nhanh nhất đến báo tin cho kẻ thao túng khu vực này.

.....

Tâm trạng người đàn ông tóc dài đang hết sức nặng nề, hẩn cúi đầu bước vội như chạy mà không ngờ có người đang bám theo phía sau, hơn nữa dường như Đinh Trữ có một loại khả năng đặc biệt, bóng dáng hẩn chưa một lần xuất hiện ở những khoảng cách hoặc vị trí khiến đối phương nảy ý nghi ngờ.

Gã đàn ông bước vào một tiệm cầm đồ.

Đinh Trữ không cần tiếp cận.

Sau nhiều năm tìm hiểu, trừ một vài đường ngầm trong các ngôi nhà thì hẩn nắm rõ mọi ngõ ngách ở Ngự Thị như lòng bàn tay.

Hẩn biết sau tiệm cầm đồ đó là một cái sân, từ sân có ba lối thoát.

Vì vậy, hẩn cứ tiếp tục đi tới, đi về phía giao lộ có thể kiểm soát cả hai con đường trong khu vực này.

Đột nhiên, lông mày hẩn hơi nhướng lên.

Ba người xuất hiện trong tầm mắt.

Con đường ba người đó đang đi cực kì lầy lội, thậm chí có thể nghe rõ tiếng bùn bì bõm dưới chân họ.

Vấn đề ở chỗ con đường đó là một trong những lối đi chạy gần tiệm cầm đồ.

Quanh Đình Trữ đang khá đông người, hẳn chỉ khẽ xoay đầu, làm bộ như vô tình liếc qua.

Đồng tử hẳn chột co lại.

Vì hẳn đã nhìn rõ hình dạng ba người đó.

Một ông già lưng còng tay chống gậy trúc màu đen, một gã trẻ tuổi xinh trai dáng thấp bé, một thiếu niên mày rậm ăn mặc kiểu người xứ khác.

Ông già lưng còng đi phía trước, khi tới đầu đường lão quay người trở về.

Gã trẻ tuổi xinh trai và thiếu niên mày rậm vẫn tiếp tục đi tới, bước vào một con hẻm phía sau Đình Trữ, bóng họ lúc ẩn lúc hiện trong mưa.

Đình Trữ không có ý định quan sát thêm ba người, hẳn cười gượng rồi hít sâu.

Từ ông lão già yếu hom hem như lúc nào cũng có thể chết ngay đến đôi nam nữ trẻ tuổi đều không có dấu hiệu gì của người tu hành.

Kể cả người tu hành trên ngũ cảnh quan sát không kĩ chưa chắc đã phát hiện ra.

Nhưng Đình Trữ chắc chắn cả ba người đó đều là người tu hành hết sức mạnh mẽ.

Bởi vì hẳn biết ông già chống gậy trúc.

Hai người kia hẳn chưa gặp bao giờ, cũng không biết thuộc môn phái nào, nhưng hẳn cảm nhận được sự kính trọng mà ông già kia dành cho họ.

Có thể khổng chế ngũ khí trong cơ thể đến mức độ hẳn không thể cảm nhận thấy thì cảnh giới của họ chắc chắn cực kì kinh khủng.

Đình Trữ chợt khựng lại, hẳn cảm nhận được một luồng khí tức bá đạo nóng rực.

Theo luồng khí tức đó, hẳn thấy một cây dù Hoàng Du.

Có vẻ vì không muốn giọt nước mưa nào dính trên quần áo mình nên một gã đàn ông cao gầy quyết định bung dù.

Mặt hẳn bị che khuất dưới tán dù, nhưng có thể nhìn thấy những ngón tay đang nắm chặt cán dù của hẳn, chúng vừa to lớn vừa cứng cáp, tràn ngập sức mạnh.

Đây rõ ràng là một người tu hành.

Đình Trữ hiểu biết khá rộng so với đa số người tu hành khác nên thông qua luồng khí tức bá đạo nóng rực đó, hẳn dễ dàng đoán được sư môn của gã đàn ông.

Nhìn phương hướng người này đang tiến tới, Đình Trữ thở dài.

Hôm nay, ngoài thành Trường Lăng sắp có thêm một cái xác.

.....

(*)Đao: một trong những loại tiền lưu hành thời cổ, có hình dạng giống cái dao.

Trích Sử Ký Tư Mã Thiên, phần Bình Chuẩn Thư:

Thái Sử Công nói:

Để giao dịch giữa công, nông, thương xuất hiện các thứ tiền tệ: vỏ rùa, vỏ sò, vàng, tiền, đao, vải. Nguồn gốc các thứ tiền tệ đã có từ lâu. Kể từ họ Cao Tân trở về trước thì đã xa lắm, không biết gì để chép.....

....Trong thời Ngu và Hạ có ba thứ tiền tệ: có thứ vàng, có thứ trắng, có thứ đỏ. Người ta hoặc dùng tiền hoặc dùng vải, hoặc dùng đao hoặc dùng mai rùa, vỏ sò.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Một Kiếm Chém Giao Long

Người đàn ông cao gầy chắc chắn không biết ý nghĩ trong đầu Đinh Trữ, y vẫn bình tĩnh bám theo đôi nam nữ trẻ tuổi kia, bình tĩnh một cách lạnh lùng.

Bầu trời Ngự Thị mưa vẫn giăng như dẹt vải, nước ao hồ mấp mé tràn bờ, những đám cỏ ven bờ đung đưa theo sóng nước.

Thiếu niên mày rậm và gã trẻ tuổi xinh trai đi ra khỏi thành, trong mưa gió nhật nhòa, hình ảnh những vọng gác sừng sững dần biến mất sau lưng họ.

Bên đường ngoài thành có khá nhiều đình nghỉ chân bằng gỗ, trong đó một cái có tên đình Thu Vũ.

Đó là ngôi đình nhỏ đã cũ nát, quần đầy dây leo.

Nhìn ngôi đình nhỏ bé, lại nhìn người qua đường vội vã trong mưa, đôi mắt gã trẻ tuổi xinh trai dường như cũng nổi lên một cơn mưa bụi.

Ngôi đình vốn được xây để người qua đường tránh gió tránh mưa, nhưng dưới cơn mưa tầm tã năm bước không thấy bóng người, người ta lại càng vội vàng hối hả, không người nào có ý dừng chân.

Cuộc sống chẳng phải cũng vậy sao? Con đường người ta muốn chọn và con đường người ta phải đi thường rẽ về hai hướng, có mấy ai được đi trên con đường như ý?

Thiếu niên mày rậm đang che dù giúp gã phía sau không nhiều cảm xúc như vậy, từ lúc rời khỏi Ngự Thị, hàng lông mày của hắn vẫn nhăn tít, sát cơ trong đôi mắt sáng rực càng ngày càng đậm.

Hắn nhìn gã trẻ tuổi xinh trai đang mãi thả hồn, hỏi khẽ:

- Làm ngay ở đây à?

Người kia chấp tay, khẽ gật đầu:

- Ngay ở đây.

Thiếu niên mày rậm phẫn khởi hỏi:

- Để ta ra tay được chứ?

Gã trẻ tuổi xinh trai liếc hắn, nét mặt vẫn bình thản như không:

- Năng lực của đối phương không hề kém, đây lại là Trường Lăng, chúng ta không thể tốn quá nhiều thời gian nên người ra tay là phù hợp nhất.

Thiếu niên mày rậm càng phẫn khởi, bàn tay không cầm dù của hắn xoa xoa lên vạt áo, dường như hưng phấn quá độ mà toát mồ hôi.

Gã trẻ tuổi xinh trai dường như cũng vui lây, gã mỉm cười bước vào ngôi đình rồi lặng lẽ đứng đợi.

Thiếu niên mày rậm ngẫm nghĩ một hồi vẫn quyết định không vào theo, hắn cầm dù đứng bên ngoài.

Cách đó không xa, trên con đường mà hai người vừa đi tới, một cây dù Hoàng Du dần dần hiện ra.

Thấy thiếu niên mày rậm và gã trẻ tuổi xinh trai đang đứng có ý chờ, người đàn ông cao gầy dưới bóng cây dù hơi nhíu mày, nhưng y vốn có sự

tự tin mãnh liệt nên bước chân vẫn không hề ngừng lại.

Y đi thẳng tới, khi cách thiếu niên mảy rậm chùng mườì thước mới dừng bước, mặt đối mặt.

Gã thiếu niên nhướng mày, trong lòng đã hết sức ngửa ngáy, nhưng trải qua nửa đời chiến đấu khiến hắn hình thành một thói quen bất di bất dịch, chùng nào chưa nghe thấy mệnh lệnh từ người phía sau thì tuyệt đối chưa ra tay.

- Người không phải người Tần.

Hắn còn chưa mở miệng, gã trẻ tuổi đang đứng chấp tay trong đình đã lạnh lùng lên tiếng.

Người đàn ông cao gầy không trả lời thẳng mà thản nhiên nói:

- Ta nghĩ các người cũng không phải người Tần.

Gã trẻ tuổi xinh trai vẫn bình thản:

- Một kẻ không phải người Tần giết kẻ khác cũng không phải người Tần thì tất nhiên không liên quan gì đến luật pháp Đại Tần, chẳng ai hơi đâu tốn công điều tra tìm hiểu. Suy nghĩ của người rất chính xác, đó là một ý hay, mà nhìn dáng vẻ bình thản của người ta nghĩ đây chắc không phải lần đầu người làm loại chuyện kinh doanh không vốn này.

Chẳng lẽ là cái bẫy?

Người đàn ông cao gầy nhúu mày, y nghi hoặc nhìn quanh, thấy không có chiến xa Đại Tần hay người tu hành nào ẩn nấp xung quanh y càng tỏ ra nghi hoặc hơn bèn hỏi gã trẻ tuổi:

- Bình thường, người nơi khác đến Ngự Thị buôn bán đều thông qua trung gian, chúng ước gì có thể giấu mình càng kĩ càng tốt, nhưng các

người khác hẳn, thoải mái phô trương. Giờ biết ta làm nghề không vốn vẫn đủ can đảm đứng ở đây chờ, phải chăng cũng là đồng đạo trong nghề?

- Ta chẳng có chút hứng thú nào với hành vi chặn đường cướp của này. – Gã trẻ tuổi xinh trai lắc đầu – Nhưng kẻ nào dám động đến bọn ta thì bọn ta nhất định sẽ đánh trả, đây là nguyên tắc. Còn người, biết sự tình không đơn giản vẫn cố đuổi theo, quả nhiên can đảm, có thể coi là loại người không sợ chết, đáng khen.

Người đàn ông cao gầy bật cười:

- Ta là loài giao long dưới nước, đâu phải loại tôm cá nhãi nhép nên tất nhiên khác với những kẻ tầm thường. Đã bỏ công đuổi theo ít ra cũng phải biết mình đuổi theo cái gì.

Giọng cười của y hết sức thản nhiên, lời nói hết sức ngông cuồng, nhưng chỉ nháy mắt sau, khi còn chưa nói hết câu y đã dứt khoát quay phắt lại, ném mạnh cây dù Hoàng Du vào thiếu niên mày rậm rồi cắm cổ chạy như điên, tốc độ không khác nào một con tuấn mã.

- Ồ, cũng khá thông minh đấy, biết lấy lui làm tiến. – Gã trẻ tuổi xinh trai nhìn theo người đàn ông đang điên cuồng bỏ chạy trong mưa rồi lắc đầu than thở - Nhưng đã đến rồi thì chuyện được đi hay không đã không thuộc quyền quyết định của người nữa rồi.

Nói xong, gã nhẹ nhàng bảo thiếu niên mày rậm:

- Giết đi.

Khi hai chữ “giết đi” vừa thoát khỏi miệng thì cây dù Hoàng Du đã bắn đến sát thiếu niên mày rậm, khoảng cách còn chưa được một thước.

Mép dù xoay tròn cắt nước mưa và không khí phát ra tiếng nổ cho thấy sức mạnh kinh khủng ẩn chứa trong nó nhưng thiếu niên mày rậm vẫn

không hề nháy mắt, hắn chỉ nhìn người đàn ông đang bỏ chạy và cây dù ngay sát mình bằng ánh mắt thích thú.

Trong không khí bỗng vang lên tiếng rít chói tai, một thanh đoản kiếm mỏng manh màu đỏ sẫm đến mức gần như biến thành sắc đen bỗng bay ra từ tay áo hắn rồi bắn về phía trước với tốc độ không khác gì tia sét xé ngang trời.

Nó nhẹ nhàng xuyên qua cây dù từ tán đến chuôi, chỉ nháy mắt sau, toàn cây dù đã bị xé vụn thành sợi nhỏ, bay phất phơ trong không khí.

Đồng tử người đàn ông cao gầy co lại, cơ bắp đau đớn giống như bị kim châm.

Y không phải là một người tu hành bình thường, y thật sự xứng danh con giao long ngoài biển rộng nên mới đủ tự tin làm nghề không vốn ở một nơi như Ngư Thị, nhưng khi nói chuyện với gã trẻ tuổi xinh trai y có cảm giác như bị đối phương nắm chặt trong tay, thậm chí vừa nảy sinh ý đồ lấy lui làm tiền đã bị người ta nhận ra.

Tuy quyết định bỏ chạy do cảm giác bất an mãnh liệt trong lòng nhưng y vẫn không quên dùng cây dù thăm dò đối thủ, chỉ cần năng lực tên kia không quá kinh khủng, y sẽ quay ngược lại giết người.

Sức mạnh thiếu niên mảy rậm còn kinh khủng gấp trăm lần tưởng tượng của y.

- Roẹt!

Không khí phát ra tiếng nổ lớn.

Thanh phi kiếm đang bay với tốc độ khủng khiếp vậy mà vẫn tiếp tục tăng tốc, kéo theo một khoảng chân không hình nón phía đuôi rồi thành linh hiện ra trước mặt y.

Người đàn ông cao gầy gào lên thảm thiết, cạnh người y chột xuất hiện mười sợi dây lửa to bằng đầu ngón tay, nước mưa trong không khí xung quanh nhanh chóng sôi trào rồi bốc hơi sạch sẽ.

Thanh phi kiếm biến mất khỏi tầm mắt rồi đột ngột hiện ra sau lưng y, đâm liền ba nhát.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ba tiếng nổ điếc tai vang lên.

Trận thế dày đặc do mười sợi lửa kết hợp tạo ra nhanh chóng bị chém nát, sức mạnh kinh khủng truyền đến đây người đàn ông bay chúi về phía trước.

Thiếu niên mày rậm mím môi, bước về phía trước một bước.

Chỉ đúng một bước đã vừa vặn đến trước mặt người đàn ông vừa bay ngược lại.

Cây dù cũ nát rời tay hắn bay lên, một thanh kiếm lớn màu đen được rút ra từ cán dù.

Người đàn ông cao gầy mặt mũi tái xanh, trong giây phút quyết định sống chết y bỗng thể hiện ra sức mạnh phi thường, toàn bộ chân nguyên trong cơ thể điên cuồng phun ra từ khắp huyết vị trên thân.

Vô số đốm lửa nhỏ nhoi nhảy múa trước mặt y rồi tụ lại thành một con giao long đỏ rực lao thẳng về phía thiếu niên mày rậm.

Y đã chứng minh lời mình nói.

Y không phải tôm tép.

Y là một con giao long.

Con giao long do chân nguyên tạo ra còn kinh khủng hơn giao long thực sự, những hạt mưa rơi xuống khi chưa chạm đến nó đã bị đốt thành hơi.

Bộ quần áo ướt sũng của thiếu niên mảy rậm nhanh chóng bị sấy khô nhưng hắn vẫn tỏ ra dửng dưng, chỉ đối phó bằng động tác hết sức đơn giản: vung kiếm chém xuống.

Tiếng nổ như sấm vang lên.

Cây kiếm màu đen mang theo nguyên khí đất trời đậm đặc dễ dàng đập nát giao long do chân nguyên tạo thành rồi đập thẳng lên người đàn ông cao gầy.

Nó không còn là một thanh kiếm, nó là một cây chùy.

Một cây chùy có thể đập sắt như đập bánh đa.

- Nhất....

Người đàn ông cao gầy vừa mới thốt lên một tiếng đã bị luồng sức mạnh kinh khủng phá nát chân nguyên, phá nát kinh mạch, phá nát xương cốt rồi thân thể bay về phía sau như chiếc bao tải rách.

Khi thấy một nhát kiếm của người kia, y đã biết mình nhiều nhất chỉ có thể phát ra một từ.

Lòng y tràn ngập kinh hoàng và hối hận.

Trong chữ “nhất” đó ẩn chứa biết bao hàm nghĩa.

.....

Trong bảy đệ tử chân truyền của Kiếm Lô nước Triệu, kẻ đứng đầu có tên Triệu Trực.

Người ta đồn rằng hắc có hai thanh kiếm, một thanh là Xích Sát, thanh kia tên Phá Sơn.

Những người tu hành trong thiên hạ thường gọi hắc bằng một cái tên khác, Triệu Nhất.

Khác hắc với kiếm sư tu hai kiếm thông thường, hai thanh kiếm một phi kiếm một cận thân của hắc không bố trí một công một thủ mà đều dùng để tấn công.

Hắc tu luyện một loại kiếm thể duy nhất, khi đánh nhau, mặc kệ đối thủ là ai hắc cũng dùng lối đánh duy nhất: phi kiếm bay tới trước, kiếm cận thân đập xuống theo.

Cực ít người có thể tiếp nổi một đòn tướng như đơn giản ấy của hắc.

Ở Trường Lăng gặp phải người tu hành từ Kiếm Lô nước Triệu, hơn nữa còn là nhân vật thuộc hàng một trong bảy đệ tử chân truyền, người đàn ông cao gầy cảm thấy mình chết cũng không hề oan uổng.

Thậm chí trong giây phút trước khi chết, cảm giác thán phục đã hoàn toàn thay thế cảm giác sợ hãi trong lòng y.

Hóa ra Triệu Nhất tiên sinh còn trẻ như vậy, hóa ra người còn lại kia là Triệu Tứ tiên sinh.

Xương cốt trong thân thể đã nát như nhưng chẳng hiểu lấy đâu ra sức mạnh, người đàn ông hơi ngóc đầu dậy, cố nhìn người đang đứng trong đình một lần.

Vậy ra đây chính là Triệu Tứ tiên sinh.

Không ngờ Triệu Tứ tiên sinh trong truyền thuyết lại trẻ trung xinh trai như vậy.

Người tu hành trong thiên hạ đều biết Triệu Tứ chỉ là đệ tử thứ tư được vị Đại Tông Sư của Kiếm Lô lựa chọn, nhưng gã lại có cảnh giới cao nhất trong đám đệ tử chân truyền, tất cả đệ tử Kiếm Lô đều phải nghe theo lệnh gã.

Ngay cả Đại đệ tử như Triệu Nhất tiên sinh cũng tỏ ra vô cùng kính trọng, luôn luôn hộ vệ sát cạnh gã như kẻ tôi tớ, nghe lệnh làm việc.

Người đàn ông cao gầy đã thấp thoáng thấy bóng gã trẻ tuổi đẹp trai trong đình.

Mang theo tâm trạng vừa hoang mang, vừa vui mừng lại có phần thỏa mãn, y ngoẹo đầu tắt thở.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Lướt Sóng Ca, Soi Đèn Vẽ

Thiếu niên mày rậm cũng hết sức thỏa mãn, vẻ thỏa mãn hiện ra lồ lộ trên khuôn mặt và cả trong ánh mắt. Đối thủ rất mạnh, trận đấu này là một cơ hội luyện tập hết sức đáng quý đối với hắn.

- Là người tu hành Chân Hỏa Cung nước Yên.

Hắn giơ tay đón lấy cây dù đang rơi xuống, cắm cây kiếm đen vào cán dù rồi đi tới tiếp tục che mưa cho gã trẻ tuổi đẹp trai.

Chẳng trách tán dù trong tay hắn lại rộng như vậy, nếu không rộng khác thường thì sao có thể che đầy một cán dù cũng to lớn một cách hết sức khác thường.

Gã trẻ tuổi xinh trai thì ra là Triệu Tứ tiên sinh, người nắm quyền hiện nay của Kiếm Lô. Gã dừng dừng bước dọc con đường tiến về phía Vị Hà. Bên đường, xác người tu hành cao gầy vẫn nằm lạng lẽ.

- Ta nghĩ y là Yên Đông Phù, khi y vừa ra tay là ta đoán được rồi. Nhìn Sĩ Hỏa Chân Quyết vừa thi triển, chắc y nhận được một ít chân truyền từ Tào Dương Minh ở Chân Hỏa Cung.

Triệu Tứ tiên sinh liếc hắn, nói:

- Trường Lăng hiện giống như miếng thịt thơm phức, ai cũng muốn cắn một miếng.

Thiếu niên mày rậm quay đầu nhìn lại. Trong mưa gió, thành Trường Lăng chỉ còn lại hình dáng bức tường mờ mờ ảo ảo, ngay cả những vọng gác cao lớn cũng hết sức nhạt nhòa, nhưng hắn vẫn sợ từ trong màn mưa mờ ảo đó đột nhiên có vô số chiến xa âm âm xông ra, có những người tu hành vô cùng lợi hại nhảy tới cho hắn ăn vài nhát kiếm.

- Đây là miếng thịt thơm phức ư? Sao chẳng giống chút nào vậy? – Hắn thì thảo tự nhủ, làm gì có thứ gì ngon lành, toàn là nguy hiểm chết người như chơi, thiếu niên mày rậm vẫn cho rằng đường phố chật hẹp, tiệm rèn nhỏ bé ngày xưa đáng yêu hơn nhiều. Nếu có thể lựa chọn, hắn tin cả đời mình sẽ không bao giờ bước vào tòa thành to lớn nhưng chứa đầy thứ đáng sợ này.

Triệu Tứ tiên sinh làm như không nghe thấy, vẫn tiếp tục nói:

- Ba nước Sở, Tề, Yên lúc nào chẳng ngó Trường Lăng như hồ rình mồi, nhưng từ khi ở Trường Bình ta đã nhận ra bọn chúng vốn chẳng khác gì nhau, đều là loại muốn cướp miếng mồi từ miệng kẻ khác, mà hễ chia chác không đều là rục rịch cắn nhau ngay. Những kẻ đã rơi vào thế yếu như chúng ta nếu ngu xuẩn hợp tác với chúng nhất định sẽ bị nuốt sống đến mẫu xương cuối cùng.

Thiếu niên mày rậm chột nhìn gã bằng ánh mắt khác lạ:

- Người đang có điều gì đó bất bình thường thì phải, mới gặp đại tiểu thư họ Thương có một lần mà cách trò chuyện đã giống nàng ta như lột rồi, nghe nhẹ nhàng mềm mỏng khiến ta dựng tóc gáy.

- Thế à?

Triệu Tứ tiên sinh ngớ người, gã nghĩ lại thì quả thật giọng điệu có hơi mềm mỏng chậm rãi so với bình thường, mà khi bị người khác nói toẹt ra cũng không nổi nóng như mọi khi.

- Ta nghĩ do đã học được một số điều từ cô ấy. – Gã hơi ngừng rồi cảm thán nói tiếp – Bây giờ chắc người đã hiểu vì sao trước đây sư phụ không cho người ở lì trong Kiếm Lô mà phải theo ta ra ngoài quan sát thiên hạ.

Triệu Trục nghiêm túc lắc đầu:

- Đầu óc ta vốn không nhanh nhạy, thứ người học được chưa chắc ta đã học được.

- Việc tu hành cũng giống như tìm đường qua sông trong đêm tối, càng có nhiều thời gian thì đi được càng xa, cảm ngộ, kinh nghiệm và kiến thức đều hết sức quan trọng. – Đường như tính cách Triệu Tứ tiên sinh đúng là biến thành dễ dãi, gã có vẻ không hề tức giận khi nghe câu trả lời của Triệu Trục – Người nói xem gã Tấn Đông Phù lúc này tốn bao công sức mới tu đến ngũ cảnh, tại sao phải bỏ mạng chốn này?

Triệu Trục không cần nghĩ ngợi, đáp luôn:

- Vì hắn gặp phải chúng ta, mà chúng ta không có thói quen nường tay.

- Không phải, vì hắn thiếu một đôi mắt biết quan sát và một cái đầu có kiến thức. – Triệu Tứ tiên sinh cười mỉa mai – Vì thiếu kiến thức nên dám chống đối chúng ta, vậy hắn phải chết. Mỗi một vương triều, mỗi một môn phái, trừ thời khắc sắp diệt phái vong quốc đến nơi thì rất hiếm khi chịu giao lưu tiếp xúc với bên ngoài. Về điểm này, chúng ta cùng người tu hành Đại Tồn tiến bộ hơn hắn đám Tề, Yên, Sở, dẫu sao qua bao cuộc chiến tranh, ngay cả chuyện tiêu diệt đô thành cũng làm tới ba lần rồi thì còn thủ đoạn nào mà chưa được chứng kiến chứ.

Triệu Trục dường như đã hiểu ra, hắn gật gật đầu.

- Chắc người vẫn chưa hiểu vì sao sư phụ chỉ chịu truyền cho người một chiêu.

Triệu Trục lắc đầu.

Triệu Tứ tiên sinh ngẩng đầu nhìn về phía trước, gãi hít sâu rồi nói:

- Sư phụ là bậc tông sư, cách dạy học của người là tùy tài năng của đệ tử đến đâu mà truyền dạy đến đó, ông ấy biết người không thông minh nên mới bắt người tu luyện một chiêu duy nhất, luyện một chiêu thì cửa ải khó khăn gặp phải cũng ít đi. Ngài bắt người theo ta ra ngoài và chạm cùng anh hào thiên hạ cũng vì người chỉ biết một chiêu nên thiếu thốn thủ đoạn khắc địch, người gặp nhiều người sẽ gặp nhiều thủ đoạn khác nhau, người ghi nhớ chúng trong lòng, sau này nếu phải chiến đấu cùng những kẻ có thủ đoạn tương tự thì người sẽ thoải mái hơn.

Nghe gã bảo mình thiếu thông minh, Triệu Trục cũng không thấy tức giận, trong lòng hẳn chỉ tràn ngập kỉ niệm và thương nhớ.

Phía trước là một con sông lớn, sóng nước ngập trời vỗ bờ như sấm dậy, bọt nước bắn tung như hoa tuyết.

Đã đến bờ Vị Hà.

- Đi thôi.

Triệu Trục nhảy phắt lên một chiếc bè trúc buộc ở bụi cỏ cạnh bờ. Dù hối thúc Triệu Tứ tiên sinh đang mãi quay đầu ngắm Trường Lăng phía sau nhưng bản thân hẳn cũng không vội chèo thuyền ngay mà lấy ra hai bầu rượu, một bầu ngựa cổ dốc cạn, một bầu đổ xuống dòng sông đang cuộn cuộn chảy.

- Ta mời cậu, Triệu Trảm sư đệ.

Hai hàng nước mắt lăn trên gò má hẳn.

Theo những con sóng ào ào, bè trúc xuôi dòng trôi đi.

Cốc! Cốc! Cốc! Cốc! Cốc!

Triệu Trực không bung dù, một tay hấn cầm gậy trúc, tay kia gõ nhịp, cất tiếng ca vang.

Giọng ca hấn ồm ồm hòa vào tiếng sóng nghe không rõ nhưng có vẻ là dân ca ở miền quê nào đó, tiếng gõ nhịp mạnh mẽ âm vang tựa như tiếng búa rèn đang đập nhịp nhàn lên đe.

.....

Đêm dần khuya, cánh cửa tiệm rượu trong hẻm Ngô Đồng Rụng Lá mở ra, ánh đèn leo lét hắt qua khe cửa soi xuống lòng đường.

Đình Trữ cụp dù, đóng cửa rồi cẩn thận gài chốt.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngồi lặng lẽ sau một chiếc bàn nhìn hấn, ngọn đèn dầu soi rõ tô mì đã nguội ngắt và hai quả trứng chần trên đĩa trước mặt nàng.

Mặt Đình Trữ đỏ một cách rất không bình thường, hô hấp của hấn cũng nặng nề khó nhọc, nhưng nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết kiên nhẫn đốt đèn ngồi chờ cùng thức ăn dọn sẵn, miệng hấn nở nụ cười.

Hấn không lên tiếng, chỉ lặng lẽ ngồi xuống đối diện Trưởng Tôn Thiển Tuyết rồi cầm lấy tô mì, đập trứng lên và cầm đầu ăn.

- Thấy ngon thật hả?

Liếc xuống cái bụng đã no tròn của Đình Trữ, đôi mắt Trưởng Tôn Thiển Tuyết nheo lại một cách không hài lòng:

- Rõ ràng ăn bên ngoài rồi còn cố ăn nữa làm gì. Người tu hành cần đặc biệt nghiêm khắc trong ăn uống, kẻ nào cũng hận không thể uống cam lộ thay nước, ăn hoa cỏ trái cây chứa linh khí đất trời thay cơm, vậy mà sau

khi bị thương cậu vẫn bặm gò ăn nấy, sống nguội gò cũng không kiêng, ăn như trâu uống như voi, chẳng lẽ cậu không sợ à?

- Mất công như vậy làm gì, chẳng nào tới bát cảnh thân thể cũng tự thanh lọc lại mà. – Đinh Trữ vừa nhồm nhoàm nhai, vừa khoái trá nói – Hơn nữa trên đời mấy kẻ có diễm phúc được ăn mì do chính tay cô nấu đâu.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết lạnh lùng liếc hẳn:

- Mì và trứng ta mua ngoài tiệm.

Đinh Trữ ngệt mặt, nói không nên lời.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết bỗng thẳng lưng, nghiêm nghị hỏi:

- Kiêng kem ăn uống, cẩn thận tu thân là chuyện phí công vô ích vì đến bát cảnh thân thể tự thanh lọc, đây là quan điểm của người đó ư?

Đinh Trữ càn quét nốt chỗ mì trong tô rồi gật đầu:

- Tới bát cảnh Khải Thiên, người tu hành không thu nạp chứa đựng nguyên khí đất trời vào trong thân thể nữa mà trực tiếp điều động chúng, bản thân người tu hành chính là chìa khóa mở ra trời đất, lúc đó cơ thể muốn không tinh khiết cũng không được.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết giật mình, cau mày hỏi:

- Nhưng chẳng phải tất cả điển tịch đều ghi rằng cần ăn uống sạch sẽ, giữ thân thể tinh khiết mới có thể tu tới bát cảnh Khải Thiên và cửu cảnh Trường Sinh sao?

Đinh Trữ nhìn nàng rồi lắc đầu:

- Rất hiếm người tu tới bát cảnh nên đa số điều ghi trong điển tịch chỉ là phỏng đoán, những bậc cao nhân tu tới đó hầu như chỉ truyền lại cảm ngộ

cho đệ tử của mình, hơi đâu đi uốn nắn sai lầm cho người khác?

- Hơn nữa, các tông môn chỉ ước cho tông môn khác tu hành càng vấp phải nhiều khó khăn, càng mắc nhiều sai lầm càng tốt. – Đinh Trữ vuốt bụng rồi bồi thêm một câu.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết ngồi im lặng suy ngẫm.

Đinh Trữ đứng lên rồi làm công việc chuẩn bị quen thuộc: ra nhà sau tắm rửa thay quần áo sạch sẽ.

Nhưng hắn không tới phòng ngủ ngay như mọi ngày mà cầm một cây đèn dầu rồi đi vào gian phòng chuyên nấu rượu.

Ánh đèn leo lét chiếu lên bức tường cạnh cửa sổ.

Trên tường vẽ rất nhiều hoa, tựa như có ai đó quá rảnh rồi lấy bút vẽ bừa lên từ năm này qua năm khác, đến nỗi mặt tường gần như được vẽ kín.

Đinh Trữ biết đây không phải một bức họa bình thường.

Hắn cầm khúc than xóa đi một đóa hoa, sau đó vẽ lên hai đóa hoa khác.

Vì có quá nhiều người và sự việc cần phải nhớ, hắn lại sợ mình lỡ không may quên mất, thế là bức họa này liền xuất hiện.

Nhìn hai đóa hoa vừa vẽ, hắn biết bây giờ mình chưa thể làm gì, chỉ đành chờ đợi mà thôi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Người Của Chúng Ta Còn Chưa Tới

Gió mưa mùa thu mát lạnh hồn người. Đình Trữ tắt đèn rồi cởi áo ngoài ngồi xếp bằng ở trên giường lấy ra món quà bất ngờ của Tổng Thần Thư - bình thuốc to màu đỏ đồng kia, đổ ra một viên thuốc nhỏ trắng lọt như mắt cá chết.

"Đó là Ngưng Nguyên Đan, chỉ lúc người tu hành từ dưới cảnh giới thứ ba tiến lên cảnh giới thứ tư mới có thể dùng. Người đừng nói với ta là đang tính luyện hóa viên thuốc đó nhé."

Trong khi nó đang quan sát viên thuốc, giọng nói trong trẻo và lạnh lùng của Trường Tôn Thiển Tuyết ở đối diện với nó qua lớp rèm vải lại vang lên trong bóng tối.

Vì là vấn đề tu hành nên Đình Trữ trả lời một cách rất nghiêm túc: "Người khác có thể không được nhưng công pháp của ta khác người, có lẽ vẫn cố được."

Trường Tôn Thiển tuyết không nói thêm gì nữa, nàng biết rõ đêm nay khá quan trọng với Đình Trữ nên chỉ lẳng lặng nhắm mắt nằm im mà không tu hành.

Đình Trữ cũng không nói gì nữa, nó nuốt vào viên thuốc trắng lọt như mắt cá chết, bóp nát bình thuốc sứ rồi nhắm mắt lại.

Một luồng được lực cay chua bắt đầu từ yết hầu nhanh chóng khuếch tán ra cả người nó.

Viên thuốc trắng lọt như mắt cá chết không bắt mắt này nhanh chóng hòa tan trong cơ thể nó. Được lực kinh khủng như đã biến thành một con cá màu trắng lọt rất lớn ở trong người nó.

Con cá trắng lọt khổng lồ còn lớn gấp mấy lần nó bắt đầu chạy loạn trong người nó.

Chuỗi kinh mạch dài hẹp của nó nhanh chóng bị căng nứt ra. Máu thịt trong người không thể nào tiếp nhận được lực mạnh mẽ như vậy nên bắt đầu nứt toác, nhăn nheo.

Nếu là một người tu hành nào khác thì nhất định trong nháy mắt sau đó cơ thể sẽ bị nổ tung, biến thành vô số miếng thịt nát.

Có điều vào lúc này, trong bóng tối bỗng vang lên âm thanh của tấm.

Tiếng tấm càng ngày càng lớn nhưng không phải là tiếng gặm ăn lá dâu mà là vô số tiếng "Sàn sạt" như tiếng nhả tơ.

Trên người Đinh Trữ bắt đầu lập lòe lên ánh sáng mờ mờ.

Như thể có vô số con tằm vô hình đang bò trên người nó rồi bắt đầu nhả tơ.

Vô số tơ mỏng có thể thấy rõ bằng mắt thường đang hình thành ngoài người nó.

Mỗi sợi tơ mỏng này đều giống như chân nguyên của người tu hành trên tam cảnh, như được kéo sợi từ dung dịch cô đặc, ẩn chứa sức mạnh to lớn.

Nhưng một điều khiến người ta khó có thể tin được là màu sắc của mỗi sợi tơ mỏng này lại hết sức hỗn tạp, nhìn như thể do nhiều loại chân nguyên

màu sắc khác nhau hợp lại một chỗ.

Tơ tằm rực rỡ muôn màu đưa qua đưa lại bên ngoài người Đinh Trữ, dần dần kết thành một cái kén khổng lồ.

Đinh Trữ ở bên trong lặng yên không một tiếng động, ngay cả nhiệt độ cơ thể dường như cũng biến mất.

Vào lúc sáng sớm, từ trong chiếc kén khổng lồ im lìm mới lại chột vang lên một tiếng tằm nho nhỏ. Chiếc kén tằm kì dị đột nhiên vỡ ra thành nhiều mảnh, một lần nữa tiêu tán thành nguyên khí vô hình giữa đất trời.

Đinh Trữ mở to hai mắt, tỉnh lại.

Một luồng hơi thở chết chóc tĩnh mịch mà ngay cả người tu hành mạnh nhất cũng không thể cảm nhận được từ trong cơ thể nó trào ra, tản mạn khắp nơi trong không khí.

Vô vàn côn trùng ở sâu trong lòng đất có cảm giác mạnh hơn con người rất nhiều nên đã cảm nhận được luồng hơi thở đó. Chúng ào ào ra sức chạy trốn chết như thể sợ tai họa giáng đầu, rời xa gian phòng nhỏ này.

Đinh Trữ từ từ ngồi dậy, cảm nhận được dòng chảy chân khí mạnh mẽ trong cơ thể. Giống như có vô số cơn mưa đang không ngừng thấm vào xương cốt của mình. Nó biết là đúng như mình đã dự đoán, món quà bất ngờ của Tổng Thần Thư đã giúp nó chuyển từ cảnh giới thứ hai cấp thấp tăng vọt lên cảnh giới thứ hai cấp trung, cường độ chân khí phải tăng mấy lần.

"Một viên thuốc có thể giúp người tu hành tam cảnh cấp cao tăng cao tỷ lệ phá cảnh lại chỉ đem trị liệu ít thương thế của người, khiến người từ nhị cảnh cấp thấp lên nhị cảnh cấp trung, người không biết là lãng phí sao?"

Trường Tôn Thiển Tuyết đã thức dậy, lúc này đang ngồi ở bàn trang điểm cạnh giường chải đầu. Nàng không nhìn qua Đình Trữ và vẫn nói chuyện bằng giọng điệu trong trẻo mà lạnh lùng đó.

Dáng vẻ ngồi chải tóc của nàng đẹp kinh người. Nắng sớm nhàn nhạt đang chiếu qua song cửa sổ. Đình Trữ thoáng chốc ngây dại.

Lông mày Trường Tôn Thiển Tuyết chau lên, sắc mặt trở nên lạnh giá.

Đình Trữ khề ho một cái, nói ra: "Lãng phí tí không sao, yêu cầu cao nhất của tu hành là ở chỗ có thể làm thì đừng chần chờ. Còn có rất nhiều thứ ta hiểu rõ nhưng mấu chốt là ở chỗ có thể đạt được, có thể sử dụng được không mà thôi."

"Có thể làm thì đừng chần chờ... Mấy lời này nghe có vẻ có lý"

Trường Tôn Thiển Tuyết tiếp tục chải đầu, nàng nói một cách rất nghiêm túc.

Nghe được lời khen ngợi hiếm có của nàng, Đình Trữ cảm thấy kể tiếp có thể nàng sẽ khách khí với mình hơn. Dầu vậy, làm nó bất đắc dĩ chính là giọng nói Trường Tôn Thiển Tuyết lại vang lên lạnh lùng: "Đừng có ì ra trên giường nữa, đi mở cửa quán đi."

...

Mặc dù có nguyên cả một mặt tường chuyện phải làm với người nhưng thân ở chốn như Trường Lăng này thì ngay cả người tu hành trên ngũ cảnh trong một đêm cũng có thể ngã xuống vài người, nên với Đình Trữ mà nói, chuyện có khả năng làm bây giờ chỉ có tu hành mà đợi.

Cửa quán nên mở thì phải mở thôi.

Mưa thu rả rích suốt năm, sáu ngày cuối cùng cũng đã dứt. Thần Đô Giám thủy chung không có cử nhân vật có mặt mũi nào đi vào quán rượu. Đinh Trữ liền hiểu rằng chắc là cuốn sổ dự bị có ghi chuyện liên quan đến mình đã bị ném vào chậu than đốt đi rồi, thời gian nguy hiểm nhất hẳn là đã qua, trong một khoảng thời gian rất dài mai đây, đám quan viên Thần Đô Giám cái mũi còn nhạy hơn cả chó săn một ít kia sẽ không lãng phí khí lực trên người mình nữa.

Một trận mưa thu một cơn giá lạnh.

Thời tiết dù quang đăng liên tục mấy ngày nhưng khí lạnh càng ngày càng đậm. Tinh mơ, trên mái nhà màu đen cũng đã phủ lên sương lạnh màu trắng.

Mặt đường đã khô ráo, xe ngựa dần nhiều lên. Chuyện làm ăn của quán rượu cũng khá khấm hơn.

Vẫn đang là tảng sáng - thời gian ăn mỳ sáng. Đinh Trữ đổi một chiếc áo khoác mỏng, bưng lấy chiếc tô sứ chuyên để ăn mì hàng ngày vừa uống số nước mỳ nóng còn lại vừa nhìn một vũng nước cách đó không xa.

Có vài chiếc lá ngô đồng vàng bay vào trong vũng nước.

Đinh Trữ chợt nghĩ ra nghĩ chắc là nước trong thủy lao cũng đã trở nên rất lạnh.

Làm sao có thể tiến vào phòng giam sâu nhất trong thủy lao đây?

Muôn ngàn suy nghĩ trôi qua tựa như lá vàng trên cây không ngừng bay xuống nhưng vẫn không có một manh mối cùng biện pháp nào hình thành.

Đúng vào lúc này, từ đầu ngõ nhỏ có một người sư gia mặc áo vàng thông dong đi tới.

Vị sư gia này tầm bốn mươi tuổi, để râu ngắn, gương mặt gầy gò, khuôn mặt hình chữ nhật, dáng tươi cười dễ mến. Tuy rằng kẹp lấy một cuốn sổ thu chi, mặc chỉ là áo khoác gấm vàng rộng lót bông, ống tay nhỏ hoa văn cá cười mây đang thịnh hành nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy có phần tiên cốt đạo phong.

Vị sư gia áo vàng này nhìn vào bàn chân, bước tránh mấy chỗ bẩn rồi đi thẳng tới trước mặt Đinh Trữ. Sau đó, lão nhìn về Đinh Trữ đang quan sát mình mà mỉm cười, thở dài làm lễ nói: "Cậu chủ nhỏ đây họ Đinh ư?"

Đinh Trữ đặt tô mỳ trống trơn xuống, đáp lễ lại rồi tò mò hỏi: "Ta họ Đinh, tiên sinh là?"

"Ta họ Từ, tên chỉ gồm một chữ Niên."

Vị sư gia áo vàng khẽ cười, giơ tay chỉ về quán rượu sau lưng Đinh Trữ, nói một cách ôn hòa: "Hôm nay ta tới để thu tô."

Đinh Trữ nao nao: "Thu tô?"

"Chính là tiền thuê đất đều đặn mỗi tháng nộp một lần." Sư gia áo vàng khẽ cười giải thích.

Đinh Trữ nhú mày, hỏi với vẻ ngờ vực: "Có phải các ông nhớ lộn hay không, tháng này đã đóng một lần rồi."

Sư gia áo vàng cười nói: "Không nhớ lầm đâu, có điều trước kia tiền thuê đất ở đây là do Lương Tăng Lâu thu, nhưng bắt đầu từ hôm nay sẽ do Cẩm Lâm Đường bọn ta phụ trách."

Đinh Trữ kinh ngạc mở to hai mắt ra. Nó cẩn thận đánh giá sư gia áo vàng lại lần nữa.

Sư gia áo vàng vẫn giữ vẻ kiên nhẫn bình tĩnh, mỉm cười để mặc Đinh Trữ quan sát.

Đinh Trữ thoáng suy nghĩ, hỏi: "Nếu lời ông là thật thì sao không đi cửa hàng khác mà vừa tới đây đã chạy thẳng đến chỗ bọn tôi thế?"

Vị sư gia áo vàng lại cười: "Ai mà không rõ trong ngõ Ngõ Đồng này quán rượu nhà cậu chủ đây làm ăn tốt nhất. Giờ thì còn sớm nhưng nửa canh giờ nữa khách sẽ ngồi gần chật cứng ngay. Đến quán nhà cậu chủ đây trước là lựa chọn của chúng ta để mở hàng xuôi chèo mát mái."

"Nghe có vẻ có lý nhỉ." Đinh Trữ vân vê mặt, cũng mỉm cười mà nói: "Chẳng qua là ta nghĩ hay là tiên sinh đợi năm ba ngày nữa hẵng đến thu tô nhé?"

Sư gia áo vàng tò mò nhìn nó: "Vì sao?"

Đinh Trữ nói với vẻ rất chân thật: "Việc tiền bạc buôn bán có thể kéo dài được ngày nào hay ngày đó. Hơn nữa là để đề phòng tiên sinh là phường bịp bợm giang hồ, thấy ta nhỏ tuổi mà bịa chuyện lừa gạt ta. Qua vài ngày nữa tiên sinh vẫn không bị chặt chân mò đến thì chứng tỏ tiên sinh không có gạt, hơn nữa tiền thuê đất quả thực không còn cần giao cho lão Kỷ nhà Lưỡng Tăng Lâu mà giao cho các ông."

Người sư gia áo vàng bật cười ha ha.

Dù bị Đinh Trữ khước từ nhưng lão vẫn rất vu, cười cực kỳ thật lòng.

Nhìn vào ánh mắt nghiêm trang và trong trẻo của Đinh Trữ, lão nhin không được vươn tay vỗ vỗ bả vai nó, "Ông chủ nhỏ nói rất có lý, vậy mấy ngày nữa ta sẽ đến thu tiền tô. Có điều ta đang cần một người dê tử, chi bằng theo ta?"

Đinh Trữ chợt nhíu mày: "Có chỗ gì tốt?"

"Cho dù không trở thành người tu hành được thì ít nhất cũng thạo được một nghề, so với việc người ở đây quét dọn quán rượu thì thú vị hơn nhiều." Sư gia áo vàng nghiêm mặt nói.

Đề cập tới hai chữ "tu hành" đã là chuyện thuộc dạng cao cấp nhất ở Đại Tân. Thế nhưng Đinh Trữ lại dứt khoát bưng lên tô mỳ, xoay người đi trở về cửa hàng, chỉ bỏ lại một câu: "Ta đi rửa tô đây."

Sư gia áo vàng nao nao nhưng rồi chợt nghĩ ra, đối phương ngay cả chuyện thu tô đều muốn để sau, nhìn rõ ràng rồi tính thì giờ nói chuyện càng cao hơn nữa cũng chỉ là thừa.

Lão chợt cảm thấy cậu bé này càng thêm thú vị, kiến thức càng bất phàm, vẻ khác thường trong mắt càng đậm.

...

"Ngay cả chuyện làm ăn của Lương Tăng Lâu cũng bị chiếm, đã có chuyện gì xảy ra? Cấm Lâm Đường này là dạng gì mà ngay cả sư gia thu tô cũng là người tu hành đạt cảnh giới thứ hai. Thực đúng là người đáng đến không đến mà kẻ và chuyện không đáng tới lại xông xộc tới."

Vị sư gia áo vàng này không biết rằng sau khi đi vào quán rượu, Đinh Trữ đang nổi cáu.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Thời Buổi Rối Loạn

Nhìn Đinh Trữ tiện tay lẳng cái chén sứ thô vào chậu nước, Trường Tôn Thiển Tuyết đang rót lúa rượu mới ủ vào những chiếc vò nhỏ nhú mày tỏ ra không vừa lòng: “Chẳng lẽ ngay cả loại chuyện giang hồ chợ búa này cũng làm người phiền lòng ư?”

Đinh Trữ đương nhiên biết với cảm giác của Trường Tôn Thiển Tuyết nhất định đã nghe rành mạch được cuộc nói chuyện ở trước nhà giữa mình với lão nọ. Nó cũng nhú mày bảo: “Đây không phải là chuyện giang hồ chợ búa bình thường. Lưỡng Tăng Lâu bề ngoài chỉ chiếm mỗi thu tiền thuê đất một khu vực nhỏ ở nam thành, nhưng ta nghe nói đại đa số hoa lâu, sông bài ngầm ở Trường Lăng bọn họ đều chiếm mấy phần mà lại đã làm tầm mười năm, nền móng đã rất ổn định. Cầm Lâm Đường thì trước giờ ta thực sự không hề chú ý tới, hình như là chỉ làm vài chuyện thờ hàng và vận chuyển thôi, giờ lại đột nhiên nhảy ra muốn cướp địa bàn của Lưỡng Tăng Lâu, không biết là sau lưng đã xảy ra chuyện gì.”

“Vậy thì sao?”

Trường Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng liếc nó rồi hờ hững bảo: “Bất kể Lưỡng Tăng Lâu hay là Cầm Lâm Đường gì gì đó không phải đều là con chó được những đại nhân vật trong triều nuôi cả ư. Xem chừng cũng chỉ là mấy quý tộc trong triều phân chia của cải không đều nên muốn thử chia lại lần nữa mà thôi.”

“Ở nơi khác thì có khả năng như thế nhưng tại đô thành vương triều thì không đơn giản như vậy.”

Đinh Trữ hiểu trong lòng cô suy nghĩ cái gì, nó nhẹ nhàng lắc đầu rồi nhả nài giải thích: “Đô thành tất cả vương triều có quy mô kém quá xa với Đại Thành. Cứ lấy Trường Lăng làm ví dụ, từ tiền triều đã đạt tới nhân khẩu mấy trăm vạn. Hơn nữa lúc diệt Hàn, Triệu, Ngụy lại cuốn theo nhiều phụ nữ và trẻ em đến làm nô ở Trường Lăng. Từ đó về sau lại gia nhập không giới hạn. Đến nay giờ nhân khẩu cư trú lâu dài e rằng không chỉ tăng gấp đôi, huống chi còn chưa tính tới khách vắng lai, đoàn buôn các nước. Mà đây chỉ là chuyện trong thời gian mấy chục năm... Thế lực quý tộc tiền triều trong vài chục năm gần gũi đó còn chưa sụp đổ được. Hiện giờ dù là những Hầu phủ thì khi cưới vợ nạp thiếp gả con vẫn muốn lựa chọn những quý tộc đó làm thông gia để mượn nhờ chút lực lượng. Trường Lăng thực quá phức tạp, đan xen lẫn lộn không có tay ai có thể thọc quá sâu, kể cả Nghiêm tướng hay Lý tướng đều vậy thôi. Bằng không thì dựa vào ý tưởng và năng lực của hai lão đó, Trường Lăng hiện thời sao có thể có nhiều bang phái giang hồ như thế, nhiều lắm chỉ còn lại mấy nhóm bán mạng thay cho họ mà thôi.”

“Thời gian thì ngắn mà có quá nhiều chuyện trong triều và trong dân muốn chen chân vào, lại còn muốn bảo tồn vây cánh của mình. Trong phổ phường Trường Lăng ẩn chứa biết bao giao long, nếu giao chiến với nước khác thì chúng vẫn có thể xuất lực nhưng nếu dứt khoát muốn những con giao long này thuần phục thì không chỉ gây mất mấy cánh tay của bản thân mà vị trí trong triều cũng khó giữ.”

Dừng một chút, Đinh Trữ lại nói: “Các đô thành của các nước khác không khác gì nhiều lắm. Dù lập triều đã lâu nhưng con cái hoàng đế đã được sinh ra quá nhiều, đất đai chia cho phong hầu quý tộc cũng không thu hồi, thế lực quý tộc và vương hầu thậm chí còn có thể tác động tới quyết định của hoàng cung. Hoàng tử nào có thể kế vị, người con gái nào có thể

là hoàng hậu đều phải xem xem nhà cô gái đó lúc ấy có chiếm thượng phong tuyệt đối hay không."

Trường Tôn Thiển Tuyết hiểu rõ ý tứ của Đinh Trữ, hơn nữa những câu này làm cho cô liên tưởng đến chuyện cũ của bản thân nên trên mặt dần phủ một lớp băng sương.

Có điều lúc này Đinh Trữ không để ý tới nét mặt nàng, nó đang nhớ tới lão già lưng còng chống gậy trúc đen ở Chợ Cá, nghĩ đến nhiều năm trước vì để những vương hầu quý tộc nhượng bộ, vì để cho vương triều Đại Tần và tất cả các vương triều khác có chỗ bắt đồng mà phải trả giá cao, tâm trạng của nó liền khá nặng nề. Nó bất giác cúi thấp đầu xuống.

"Nếu giống như người đã nói môn phái giang hồ phổ phường chẳng qua là con chó do ai đó nuôi dưỡng thì dù có chết cũng không đáng kể lắm. Tuy nhiên, phần lớn môn phái giang hồ chợ búa ở Trường Lăng chỉ dành cho mấy nhân vật lớn chỗ tốt, quan hệ lợi dụng lẫn nhau thôi. Sợ nhất là lúc này đây có một đại nhân vật nào đó có dã tâm, thầm tìm cách thúc đẩy, muốn chinh đồn bố cục ở vài chỗ. Thế thì sẽ khiến máu chảy khá lênh láng, không biết sẽ phải chết bao nhiêu người.

"Ta không sợ giết người mà chỉ sợ mọc ra nhiều phiền toái. Quá loạn mà muốn làm rõ vài manh mối thì phải dùng rất nhiều công sức, mà giờ ngay cả thân phận người tu hành chúng ta cũng không thể để lộ ra, ta ngay cả cảnh giới thứ ba cũng chưa tới, nếu bị cuốn vào thì sẽ không biết sinh ra hậu quả thế nào." Lúc Đinh Trữ cúi thấp đầu nói như thế, trong lòng nó đang lo lắng không biết ông lão lưng còng ở Chợ Cá cùng người sau lưng lão có bị cuốn vào cuộc sóng gió này không.

Hai con người của Trường Tôn Thiển Tuyết thật lạnh giá, rút cuộc cô không có hứng thú với câu chuyện của Đinh Trữ. Bởi vì đối với cô mà nói, kế hoạch của Đinh Trữ có bị làm xáo trộn hay không, tu vi của nó quá thấp,

thậm chí là mưu đồ của nó có thành hay không đều là chuyện của riêng nó mà thôi.

Cô ở Trường Lăng chỉ có mỗi một việc chính là đuổi kịp rồi vượt qua tất cả tu hành giả phía trước mình.

Điều cô suy tính chỉ có kiếm và tu vi của cô, thậm chí cô có thể hằng ngày đều không ra khỏi quán rượu này. Cô tối đơn giản.

Trước kia cô cũng đơn giản như thế.

...

Lời lão gia sư áo vàng Từ Niên kia nói không hề sai tí nào, cho dù rượu tự ủ chẳng ra gì nhưng quán rượu này của Trường Tôn Thiên Tuyết và Đinh Trữ quả thật là quán làm ăn tốt nhất ngõ Ngõ Đồng.

Đến gần giữa trưa, các bàn trong quán rượu gần như đã đầy, đại đa khách đều có mang theo đồ nhắm, tới đây chỉ để gọi rượu.

Đinh Trữ uể oải nằm áp trên quầy gà gật, thế nhưng tai dỏng lên nhạy bén bắt lấy từng câu từng chữ trong không trung.

Một cỗ xe ngựa gọn nhẹ chạy vào ngõ Ngõ Đồng. Chiếc xe dừng lại dưới ngọn cờ màu xanh của quán rượu, hành khách trên xe ngựa nhanh nhẹn nhảy xuống đi vào cửa chính.

Đó là một người thanh niên mặc áo gấm màu hoa cà thêu hình mãng xà, mái tóc đen thẳng thăn sạch sẽ buộc trên đỉnh đầu bằng hai sợi dây màu xanh.

Ở Trường Lăng này, chỉ có người xa xứ từ bên ngoài tới mới làm như vậy.

Thông thì người Tần ở Trường Lăng đều đơn giản chỉ để thả suông mái tóc dài hoặc buộc mái tóc lại đằng sau, kể cả những quý nhân cũng chỉ có thói quen lấy vòng ngọc túm lại hoặc dùng trâm ngọc bó tròn lại.

Kẻ xa xứ này chọn lấy một chiếc bàn còn chỗ trống ngồi xuống, khoát tay kêu với Đĩnh Trữ đang cúi mặt trên quầy một câu: "Tiểu nhị, mang rượu tới."

Tất cả khách uống rượu trong quán nhìn hẩn một cái, nụ cười không có hảo ý.

Đĩnh Trữ ngẩng đầu lên, lười nhác hô to: "Muốn uống rượu tự lấy là quy củ bốn điểm."

Kiên ngạo thế cơ à?

Kiên ngạo thế mà làm ăn vẫn tốt, rượu của cái quán cóc này ngon vậy sao?

Người thanh niên mặc đồ gấm màu tím thêu hình rắn này ngẩn người ra, cuối cùng cũng hiểu vì sao khách uống rượu bốn phía lại nhìn mình như thế một con lừa.

Y hơi bực tức đứng dậy đi tới trước mặt Đĩnh Trữ.

"Hai mươi đồng một bình, Lạc rang muối năm đồng một đĩa." Không đợi y mở miệng, Đĩnh Trữ đã chỉ vào mấy vò rượu và mấy cái đĩa lạc ý bảo y tự mà lấy.

Người thanh niên cau mày lại nhưng cũng không thể nói gì thêm. Y ném ra hai mươi đồng tiền, chỉ cầm lấy một bầu rượu.

Trở lại ngồi ở bàn của mình, người thanh niên này uống rượu với dáng vẻ khá khí phách, y không uống từ từ bằng chén nhỏ như khách thường mà

mở ngay nắp vò ra, trút thẳng vào miệng một ngụm.

Thế nhưng chỉ nháy mắt sau đó, sắc mặt người thanh niên này trở nên khó coi vô cùng, yết hầu y như thể bị ai đó bóp chặt. "Phụt" một cái, ngụm rượu đã đến cổ lại phun thẳng từ miệng y ra.

"Chua lòn như thế như thế là trộn với nước gạo thiêu ấy, đây còn tính là rượu sao!"

Y ngó thoáng qua khách uống rượu bốn phía rồi lại dòm vào trong vò của mình, bực đến run cả ngón tay, nhin không được hét lên: "Cả hèm rượu cũng không lọc cho sạch, đồ này còn xứng gọi là rượu à! Không ngờ còn nổi danh thế cơ đấy?"

Nhìn bộ dạng cáu giận của y, khách uống rượu xung quanh hai mặt nhìn nhau, hiểu rằng kẻ này nhất định rất yêu rượu, có điều đồng thời trên mặt họ cũng hiện lên ý châm biếm chê cười.

Chẳng lẽ thực sự mi chạy tới quán này là để đánh giá rượu hử?

Có bị ngu không đấy?

...

Đáp lại tiếng la tức giận của người tha hương đó, vẻ mặt Đinh Trữ vẫn bình tĩnh, nó gật đầu rất nghiêm túc mà trả lời: "Rượu của quán này vị đều thế cả."

"Choeng!" một âm thanh rạn vỡ vang lên.

Người thanh niên nổi cáu ném vò rượu vỡ vụn trên mặt đất, ý thực sự vô cùng giận dữ, lại lần nữa hét lên: "Cái này mà là rượu ư!"

"Không là rượu thì là cái gì?"

"Rượu người Tần chúng ta là thế đấy, uống được thì uống mà uống không được thì là do bản thân mi cả thôi."

"Mi là người Sở, không lẽ còn định giương oai ở Trường Lăng hả?"

Người Trường Lăng không có hảo cảm với dân ngụ cư, hơn nữa tên ngụ cư này rõ ràng là âm điệu Sở, chắc hẳn cũng không phải là người Tần luôn. Cùng với mấy tiếng vỗ bàn ầm ầm, người trong quán đã đứng dậy quá nửa.

"Người Sở thì làm sao?"

Người thanh niên này nhìn bóng người bốn phía, trên gương mặt phần nộ trái lại hiện lên nét trào phúng lẫn vẻ kiêu ngạo: "Dương Sơn Quận của các người không phải bị cắt cho nước ta ư?"

Lời vừa nói ra, trong quán rượu liền không một tiếng động. Ánh mắt các khách uống rượu đều bừng đỏ.

Đây cũng không phải là chuyện cãi vã không chịu hơn thua.

Tại năm Nguyên Vũ thứ ba, vương triều Đại Tần liên tiếp diệt ba nước Triệu, Hàn, Ngụy cùng nước Sở đã có lần đại chiến đầu tiên. Trong cuộc đại chiến đó, quân Tần bị diệt 20 vạn người, tổn thất vô số chiến xa, lâm cảnh đại bại cho nên không thể không cắt đất cầu hòa.

Cho tới giờ Dương Sơn Quận bị cắt vẫn chưa cách nào thu về được.

Vương triều Đại Sở chiếu theo minh ước đó chỉ đưa gã vương tử không được yêu thích tới làm con tin ở Trường Lăng.

Một đứa con đổi lấy sáu trăm dặm, mà lại còn là đứa con không được Sở vương yêu thích đổi lấy sáu trăm dặm đất đai màu mỡ cùng mười vạn người Tần, chuyện này là sự sỉ nhục đối với tất cả người Tần.

Có thể thấy hơi men đã bị đốt thành sát khí, sẽ có máu nóng đổ xuống trên nền đất lạnh. Nhưng vào lúc này từ bên trong quán chọt vọng ra một tiếng nói lạnh như băng: "Ra trận chém giết là chuyện của quân nhân và người tu hành, các ông không uống rượu cho tốt mà muốn lý sự mấy chuyện này với người ta thì đi ra ngoài ngay đi, đừng có gây lộn ở chỗ tôi."

Cùng với giọng nói lạnh như băng đó, rèm vải thông ra nhà sau bị xốc lên để lộ ra gương mặt lạnh giá một bộ muốn đuổi khách của Trường Tôn Thiển Tuyết.

Vẻ bức tức và sát khí trong ánh mắt các khách uống rượu tiêu biến, chuyển thành sự khao khát và cháy bỏng.

Mấy người đứng dậy trước hết cười ngượng ngùng ngồi xuống.

Vẻ mặt trào phúng của người thanh niên chọt hóa đá.

Y không thể nào ngờ được ở trong quán rượu dạng này lại có thể gặp một mỹ nhân đẹp như đoá hoa tươi rực rỡ thế này.

Nhìn thấy dung nhan đẹp chấn động lòng người của Trường Tôn Thiển Tuyết nhịp thở của y thoáng rối loạn. Y rất cục đã hiểu làm sao lại có nhiều khách thường xuyên tới cái quán này uống rượu như vậy.

Rượu phải làm ấm lòng người.

Rượu có thể làm ấm lòng người mới là rượu ngon.

Dù rượu ở quán này chua nồng khó nuốt trôi nhưng chỉ cần cô ta khẽ đưa mắt nhìn thì e rằng không chỉ là ấm lòng mà mấy gã phố chợ này sẽ nóng ran cả người không biết trong bao lâu.

"Đây là vẻ đẹp có thể một người so một quận..."*

*Ý là đẹp đến mức cứ một người đẹp như thế sẽ đem đổi được một quận. Cách so sánh này cho thấy tư duy và tính cách của kẻ này.

Trong khoảnh khắc đó, người thanh niên tha hương này chợt cảm thấy ngây dại, trong lòng bưng bưng chỉ muốn hỏi ngay tên họ người con gái đó.

"Ê, đập vỡ vò rượu là phải bồi đấy."

Song ngay lúc đó, Đinh Trữ ở quây ngẩng đầu lên uể oải kêu lên với hắn: "Còn nữa, lúc đi nhớ thuận tay quét sạch mảnh vỡ trên đất nhá, kéo lại găm thủng chân người ta."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Đường Hoa Văn

Người Tần tính tình thẳng thắn, nóng nảy mãnh liệt, một câu không hợp động đao động kiếm là chuyện có thể thấy thường ngày.

Nhưng mà vấn đề giữa hai nước thì tranh cãi ở giữ chợ búa như thế này có thể làm được gì chứ?

Dạng tranh cãi như thế đợi cho cơn bức trôi đi thì qua rồi liền cho qua, sẽ không ai để tâm nữa.

Hết thủy như trước.

Đình Trữ vẫn làm mấy chuyện thường nhật như xưa, lúc nhàn rỗi thì ghé qua ghé lại các chốn trong Trường Lăng, đêm khuya thì tu hành, sáng ra lại mở quán.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, Đình Trữ biết chắc mùa thu Trường Lăng sẽ lại trôi qua rất nhanh. Sáng sớm, trên cánh cửa hoa tuyết bám càng lúc càng dày, có thể bấm trên đầu ngón tay tính trận tuyết đầu tiên lúc nào tới rồi.

Vẫn là mới qua thời gian ăn sáng, Đình Trữ cũng chỉ mới ăn xong một bát mì lòng già, rửa sạch cái bát sứ thô chuyên dụng. Từ một ngõ bên sườn có một đám học sinh quần áo gọn gàng rực rỡ đang vui vẻ trò chuyện đi tới.

Trông thấy đường hoa văn trên quần áo của nhóm học sinh này, trong mắt Đình Trữ hiện lên ánh sáng khác hẳn ngày thường.

Nó ngẩng đầu lên nhìn vào bầu trời bao la phía trên cây ngô đồng đã gần trụi hết lá, thầm than nhẹ trong lòng một tiếng muôn phần cảm khái: "Rốt cuộc tới rồi ư?"

...

Kiểm là vũ khí chủ yếu của người tu hành vương triều Đại Tần.

Lãnh thổ Đại Tần chính là do người tu hành dùng kiếm kiên cường chém ra trong nhiều năm chiến chinh liên miên.

Kể từ khi Triệu Kiếm Lô biến mất thì Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn của Đại Tần được thiên hạ công nhận là môn phái tu kiếm mạnh nhất.

Hai đại kiếm tông này thi tuyển dạy dỗ cực kỳ khắt khe, dù là thu đồ đệ hay cho đệ tử rời núi cũng thế, hàng năm đều chỉ có mấy ngày mở cửa núi.

Nếu đệ tử chưa tu được đến cảnh giới nhất định thì vĩnh viễn chỉ có thể ở lại trong núi mà tu hành, tránh để ra khỏi núi rồi lại bị người ta đơn giản một kiếm chém giết, hạ thấp uy danh của hai môn phái này.

Trừ hai môn phái lớn này thì chỉ tính riêng ở Trường Lăng cũng đã có trên trăm kiếm viện nổi danh. Có hai tấm gương lớn để học tập và tham khảo như Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Tông nên các chốn tu hành này quản lý môn hạ đệ tử dĩ nhiên cũng rất nghiêm khắc.

Ở hầu hết chốn tu hành chỉ có tu vi đã từ tam cảnh trở lên mới có tư cách tự do đi lại ở bên ngoài. Còn những đệ tử còn cách xa tam cảnh thì chỉ trong một vài ngày thư giãn mới được phép ra ngoài đi chơi.

Nhóm đệ tử trước mắt này nhìn như chim sổ lồng, hoa văn trang phục trên người có mấy loại, trường kiếm đeo bên mình cũng khác nhau, hiển

nhiên là thuộc về mấy kiểm viện khác nhau nhưng do bình thường quan hệ khá tốt nên mới kết bạn đồng hành.

Trên rìa ống tay áo gấm trắng của một vài người trong nhóm đệ tử này toàn là hoa văn. Ánh mắt của Đinh Trữ đôi lúc lại dừng lại trên những hoa văn đó.

...

Có khả năng để thi vào các kiểm viện tất nhiên đều là anh tài của Trường Lăng, nếu có thể đậu thì nhất định sẽ trở thành người tu hành, mà có thể dạo chơi thư giãn bừa bừa phấn khởi như thế dĩ nhiên đều phải là người nổi bật trong các viện. Các đệ tử tốc độ tu hành kém dù là trong ngày thư giãn cũng đều một khắc không dám nghỉ ngơi mà lại dốc sức tu hành để tiến lên.

Trong nhóm đệ tử này, cậu thiếu niên cao lớn đi đằng trước nhất có mặt mũi sáng sủa, dáng đi nhìn mạnh mẽ khí thế chính là công tử thứ năm của Từ phủ nam thành Từ Hạc Sơn.

Từ phủ nam thành tại tiền triều là phú hộ Quan Trung, về sau lại xuất hiện mấy vị đại tướng được phong tước nên cũng coi như nội tình thâm hậu, chứ không như rất nhiều dòng họ quý tộc khác đã suy yếu vì cải chính trong những năm Nguyên Vũ.

Lứa đệ tử này của Từ phủ cũng không chịu kém cạnh, ngoại trừ một gã cửu công tử từ nhỏ bẩm bệnh tật, không có tiềm chất tu hành ra, các đệ tử khác đều tiến vào các chốn tu hành.

Cậu nhóc Từ Hạc Sơn này đang tu hành ở Thanh Tùng Kiểm Viện, hiếm có đối thủ trong các đệ tử cùng khóa ở viện.

Ngoại trừ cậu ta ra, trong đám này còn có một cậu bé mặc áo khoác gấm trắng và một cô bé mặc áo khoác gấm tím cũng có thân thể bất phàm.

Cậu thiếu niên mặc áo khoác gấm trắng kia xem chừng mới có mười ba, mười bốn tuổi, dáng người vừa tầm, gương mặt dù non nớt nhưng tràn vẻ kiêu ngạo, trên rìa ống tay áo gấm cậu ta mặc có hoa văn đám mây. Người thiếu niên này tên là Tạ Trường Sinh. Nhà họ Tạ chính là nhà buôn cực lớn ở Chung Nam, mẹ cậu ta xuất thân từ quý tộc vùng Trung Sơn vương triều Ngụy. Trước khi cuộc chiến giữa Tần và Ngụy diễn ra, mẹ cậu đã khuyên được không ít người ở nhà mẹ đẻ ở Trung Sơn tới Trường Lăng, đoạn tuyệt qua lại với vương triều Ngụy. Tạ gia sau đó có thể chiếm một chỗ ở Trường Lăng cũng nhờ có hành động nhìn xa trông rộng này.

Về phần cô bé mặc áo khoác gấm tím Nam Cung Thái Thục chính là thuộc về nhóm quý tộc mới ở Trường Lăng. Cha cô là đại tướng canh giữ Ly Thạch Quận, mà nơi này chỉ cách vương triều Triệu một trọng thành thôi. Nói chung, đại tướng có thể canh giữ ở dạng địa phương như thế đều là trọng thần được hoàng đế tín nhiệm nhất.

Dẫu nhóm anh tài này có quân hệ không tề nhưng dù sao cũng có khác biệt về gia thế nên khi nói chuyện thì những người khác ít nhiều đều có phần câu nệ hoặc nhún nhường quá trớn, thậm chí vì lo sẽ đụng vào ba người này mà ra sức giữ khoảng cách nhất định với ba người họ. Thế nên quanh ba người này rõ ràng trống trải hơn những người còn lại rất nhiều.

Thế nhưng ba người này không nhận ra điều đó. Từ Hạc Sơn đi trước nhất mỉm cười, nói năng khéo léo, nhìn thấy cờ quán rượu ở ngay phía trước, cậu ta hơi nghiêng người cười nói với mấy thiếu niên anh tài bên cạnh: "Hẳn là quán này rồi đây. Nghe nói ủ rượu cũng không ra gì, tề đến cực điểm nhưng vì cô chủ quán đẹp đến nghiêng thành nên làm ăn khá lắm. Hôm nay quả thực muốn xem có giống như lời đồn hay không."

Tạ Trường Sinh đi cạnh cậu mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng nghe thế cũng nhovn miệng cười, nói rằng: "Nếu thực là thế thì chi bằng đề nghị cha người trước để ông để sắp xếp cuộc hôn nhân này thu làm thiếp đi, khỏi người ta lại đoạt trước mất."

Các thiếu niên anh kiệt xung quanh cười vang rần rần, chỉ có cô bé Nam Cung Thái Thục nhú mày chán ghét nhìn Từ Hạc Sơn và Tạ Trường Sinh, hừ lạnh nói: "Nếu thật như thế thì chỉ sợ kết quả ngược lại là phụ thân Từ huynh có thêm một thị thiếp."

Từ Hạc Sơn liền lộ vẻ xấu hổ, cha cậu ta háo sắc ai cũng biết, đã cưới đến chín thị thiếp rồi.

Khó mà có được ngày đi chơi nên tâm tình các cậu bé, cô bé này đều rất tốt. Trong tiếng cười giòn giã, Từ Hạc Sơn đi tuốt trước nhất rồi cục đã bước vào quán rượu không tên trong ngõ Ngõ Đồng này.

Đình Trữ im lặng nhìn Từ Hạc Sơn bước qua cánh cửa.

Từ Hạc Sơn mang tâm tình vui vẻ nhìn thoáng qua khung cảnh bốn phía rồi nhìn vào Đình Trữ không chủ động chào đón khách, thầm nghĩ cái quán rượu này quả nhiên giống như lời đồn. Cậu ta liền cười ôn hòa, nhìn Đình Trữ hỏi: "Xin hỏi cậu chủ nhỏ đây, trong tiệm chỉ có mình cậu thôi à?"

Đình Trữ nhìn vào nhóm thiếu niên anh tài Trường Lăng này, nói rất thẳng thắn: "Rốt cục là các cậu đến uống rượu hay là muốn gặp dì nhỏ nhà tôi thế?"

Thấy phản ứng của Đình Trữ như thế những thiếu niên này đều khẽ giật mình nhưng rồi hiểu ra nhất định thường ngày đối phương đã quen gặp chuyện như thế rồi, thế nên sự mong chờ trong họ lại càng tăng cao.

Tạ Trường Sinh với vẻ mặt non nớt lúc này lại già dặn nhất, mỉm cười nói: "Muốn uống rượu thì thế nào mà muốn gặp dì nhỏ cậu thì thế nào?"

Đình Trữ không lạnh không nhạt nói: "Muốn uống rượu thì cứ theo quy củ lại đây trả tiền cầm rượu tìm chỗ mà ngồi, muốn gặp dì tôi thì chỉ khi mua hết rượu ngoài này."

"Quả là có phần thú vị."

Cả đám đều bật cười.

"Thảo nào mà buôn bán tốt như vậy, chỉ hy vọng là đừng để bọn tôi thất vọng." Tạ Trường Sinh lắc đầu cười, thò tay lấy từ trong áo ra một đồng tiền bỏ lên trên bàn.

Tiếng tiền rơi lên bàn rất nhỏ nhưng dù là những thiếu niên anh tài sau lưng Tạ Trường Sinh trong lòng cũng thoáng chấn động.

Đó là một đồng tiền Vân Mẫu.

"Nếu không khiến tôi thất vọng thì đồng Vân Mẫu này thưởng cho cậu cũng không sao cả." Càng khiến những thiếu niên kia tự thấy bản thân có chênh lệch khó tả với Tạ Trường Sinh chính là sau khi tiện tay ném ra một đồng Vân Mẫu này, cậu ta nói với vẻ rất nhẹ nhàng băng quơ.

Lông mày Nam Cung Thái Thực nhíu chặt lại. Cho dù Tạ gia là cự phú hiếm hoi của Quan Trung nhưng hành động kiêu đó của Tạ Trường Sinh vẫn khiến cô bé không vui.

Dù rằng có thể ngay lập tức khiến cậu bé chợ búa này kinh sợ nhưng Tạ Trường Sinh sao không nghĩ rằng tiền sinh hoạt một năm của đại đa số người xung quanh đây cũng chưa chắc tới một đồng Vân Mẫu chứ.

Hợp lý được ủng hộ, vô lý mất đồng tình, đôi khi chỉ là một hành động lơ đãng như thế liền có thể khiến cho lòng người sinh khoảng cách, không cách nào thân cận cả.

Có điều vào lúc này, một giọng nói bình thản vang lên: "Muốn uống tự lấy."

Nam Cung Thái Thực lập tức ngẩn ngơ.

Cô bé kinh ngạc nhìn vào Đinh Trữ như thể muốn kiểm ra một đóa hoa trên mặt cậu.

Mọi người cũng hết sức ngạc nhiên.

Đó là câu trả lời mà Tạ Trường Sinh thật không ngờ tới. Cậu bé ngẩng đầu nhìn Đinh Trữ với vẻ không vui mà nói: "Chỉ mua không uống có được không, làm ăn buôn bán quan trọng nhất là phải biết linh hoạt khéo léo, mang thêm vài vò ra không được ư?"

Đinh Trữ liền lập tức quay đầu ra phía nhà sau hô một tiếng: "Dì nhỏ."

Phản ứng mau lẹ như thế khiến Tạ Trường Sinh không tránh được khẽ giật mình.

Đám người Từ Hạc Sơn nhìn nhau cười, đều cảm thấy Đinh Trữ thú vị. Vào lúc đó, tấm rèm vải thông ra sau nhà bị gió cuốn lay động, Trường Tôn Thiển Tuyết ôm một vò rượu bước ra.

Tất cả nhóm thiếu niên anh tài, bất kể là Từ Hạc Sơn hay Tạ Trường Sinh, thậm chí là Nam Cung Thái Thực ngay từ khoảnh khắc đầu tiên trông thấy Trường Tôn Thiển Tuyết thì trong lòng đều vang lên một tiếng "Ầm", cảm giác chấn động như lần đầu chứng kiến bề trên trong viện bệch lộ cảnh giới.

Toàn bộ họ sững sốt đờ ra, trong lòng không thể tin được rằng ở chốn như Ngõ Ngõ Đồng này lại có thể người con gái đẹp nhường ấy.

Đôi môi Tạ Trường hé mở, cậu ta có thể vung tiền như rác nhưng vào lúc này lại hoàn toàn không nói nên lời.

Ánh mắt Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn cậu lúc này rất lạnh lẽo, khiến hai tay cậu ta cũng có phần cảm thấy lạnh giá theo. Dẫu là thế, hiện giờ cậu

thiếu niên này đang nghĩ trong đầu rằng cô gái đẹp như tiên này lúc nhô lên miệng cười sẽ đẹp đến mức nào chứ.

Một tiếng "Cộp!" nhỏ vang lên. Trường Tôn Thiển Tuyết ôm vò rượu tới đặt lên quầy trước mặt Đinh Trữ.

Trái tim Từ Hạc Sơn vì thế cũng giật nảy lên, bấy giờ cậu ta mới hồi phục lại tinh thần.

Hết thấy đều giống như tưởng tượng của Đinh Trữ, song vào lúc này, sắc mặt lại nó khẽ thay đổi.

Tiếng vó ngựa vang lên. Từ một đầu con ngõ có một chiếc xe ngựa đang từ từ đi tới.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Cảnh Giới Thứ Tư

Bộ lông của hai chú ngựa cấp cao kéo chiếc xe này có màu trắng bạc rất lạ, lại được tắm chải vô cùng sạch sẽ, nhìn qua sáng bóng như được bôi một lớp sáp.

Thùng xe được chế tạo từ gỗ tử đàn cao cấp, mỗi góc cạnh đều được chạm trổ, đục hoa văn, phù điêu rồi khảm bằng vàng ngọc, xa hoa đến cực điểm.

Ngay cả người đánh xe cũng là một gã kiếm sư mặc áo màu bạc hồng đeo trường kiếm.

Gã kiếm sư này dáng người cao to, mày kiếm mắt sáng, nhìn qua rất thanh tao sang trọng. Mái tóc đen rủ xuống đằng sau lưng nhưng hai bên hơi áp vào, dùng một sợi vải xanh buộc vào giữa, số tóc còn lại được thả tự do nhưng cũng không bị thổi tán loạn đến trước hai gò má. Kiểu để tóc như thế có một vẻ phóng khoáng bất kham.

Y nhìn qua cũng lắm hai mấy tuổi nhưng mỗi một cử động đều cực kỳ vững vàng bình thản. Xe ngựa chạy đến trước mặt quán rượu bèn dừng lại dưới cây ngô đồng ở một bên. Xác định sẽ không ảnh hưởng tới việc đi lại của người khác, người kiếm sư áo bạc này mới ung dung đi vào quán rượu.

Đinh Trữ nhìn vào vị kiếm sư áo bạc sang trọng, bình thản này, lông mày chau lên.

Chỉ liếc qua hình hạc điêu khắc trên chuôi thanh kiếm bạch ngọc của y, nó đã biết ngay lai lịch của vị khách không mời mà đến này.

Hắn hiểu rất rõ rằng vị khách lạ này có liên quan với gã người Sở đã đến cách đó không lâu.

Con ngõ nhỏ rất ngắn nên dù mọi hành động của người kiếm sư áo bạc này rất ung dung nhưng khi y đi vào quán rượu này, xuất hiện trong tầm mắt Đinh Trữ thì vừa khéo Từ Hạc Sơn vất vả lắm mới hồi phục tinh thần, hít sâu một hơi, bờ môi khẽ nhúc nhích định lên tiếng.

Có điều lúc này ánh mắt Trường tôn Thiển Tuyết cũng đang dừng lại ở trên người vị kiếm sư kia.

Vì thế ánh mắt của mọi người liền bất giác chuyển lên y.

Từ Hạc Sơn muốn mở miệng nhưng bị gã kiếm sư này đến cắt ngang nên dĩ nhiên là trong lòng cậu ta không vừa lòng.

Kiếm sư áo bạc liếc mắt một cái thấy không ngờ trong quán lại có nhiều đệ tử như thế nên cũng khá bất ngờ. Khi gã nhìn sang Trường Tôn Thiển Tuyết, trong mắt gã rõ ràng cũng xuất hiện vẻ rung động.

Dẫu rằng vậy, ở trong khoảnh khắc kế tiếp, gã không có bất kỳ thái độ thất lễ nào, khom người làm lễ với Trường Tôn Thiển Tuyết, cất tiếng nói: "Tại hạ là Trần Ly Mặc dưới trướng Ly Lăng Quân xin ra mắt Trường Tôn Thiển Tuyết cô nương."

Gương mặt Từ Hạc Sơn chợt biến đổi.

Cặp lông mày mảnh mai của Nam Cung Thái Thực chau lên như hai thanh kiếm nhỏ.

Tạ Trường Sinh khẽ hừ lạnh.

Phản ứng của nhóm đệ tử không giống nhau nhưng trong ánh mắt đều bất giác dấy lên sát ý ít nhiều.

Vì đây là chuyện liên quan đến vinh nhục của vương triều Đại Tần.

Ly Lăng Quân chính là gã con tin nước Sở dùng đổi lấy sáu trăm dặm đất màu mỡ của nước Tần.

Các thanh thiếu niên anh tài Trường Lăng này tương lai nhất định là người tu hành tên vang một cõi, gánh nặng trên vai họ dĩ nhiên khác với những kẻ sa cơ thất thế ở phố chợ. Do đó không cần bất cứ lời nào kích động thì trong lòng bọn họ vẫn cứ thế nổi lên địch ý.

Có điều khác với những gã lỗ mãng phố chợ kia, mỗi người trong họ đều hiểu rõ ràng Ly Lăng Quân không phải nhân vật tầm thường.

Ngoại trừ thân phận con trai đế vương, sự từng trải của Ly Lăng Quân thậm chí có thể dùng hai chữ "Thê lương" để hình dung.

Mẹ của ông ta vốn là một gã cung nữ múa hát trong cung, được Sở đế sủng hạnh mà sinh ra Ly Lăng Quân, nhưng mấy năm sau vì ngôn ngữ xúc phạm Sở đế nên được ban cho chết.

Để tránh chướng mắt, Sở đế đã cấp bừa một miếng đất ai cũng không thèm rồi đuổi Ly Lăng Quân tới đó để ông ta rời xa tầm mắt mình. Nghe nói đó là do trong triều có người khuyên can, nếu không với tính tình của Sở đế nói không chừng ban một đạo mật lệnh để Ly Lăng Quân đuổi thẳng theo người mẹ đã mất cũng có thể lắm.

Dù rằng Ly Lăng Quân đã nhận được miếng đất cực xa vương thành nước Sở, xa đến mức đủ để người ta quên lãng, ấy thế mà lúc vương triều Sở cần một gã vương tử làm con tin đổi lấy thành trì của nước Tần, Sở đế lại lập tức nhớ đến ông ấy!

Ai cũng biết kết cục của con tin các nước phần lớn đều rất thê lương.

Đối với các vị đế vương nắm trong tay mạng sống của vô số quân binh và người tu hành thì lúc xảy ra chinh chiến, bọn họ nhất định sẽ không màng tới sống chết của người con trai mình không thích nhất.

Chỉ là một gã người Sở bên ba mà đến, không có bao nhiêu của cải trong người nhưng trong thời gian chưa tới mười năm ở Trường Lăng, Ly Lăng Quân lại đã trở thành một đại nhân vật có ảnh hưởng lớn.

Thực khách của ông ta vượt quá ngàn người, trong đó người tu hành chiếm mấy trăm.

Không ai hiểu vì sao ông ta lại có thể từ vị trí con chốt thí chậm chậm đứng dậy, leo đến địa vị ở Trường Lăng hiện giờ nhưng trong lòng tất cả mọi người đều có thể khẳng định trên người ông ta có rất nhiều thứ người thường khó có thể với tới.

Đối với nhân vật mà bản thân chưa thể trở thành như thế dĩ nhiên nhóm đệ tử các viện cũng mang kính sợ trong lòng.

Cùng với việc Trần Mặc Ly thuộc hạ của Ly Lăng Quân lên tiếng, ánh mắt của bọn Tạ Trường Sinh lại lần nữa tập trung vào Trường Tôn Thiển Tuyết.

Nhưng khiến mọi người không ngờ được là cô cũng không nói gì.

Cô thật giống như tiên nữ bước ra từ trong tranh, chỉ thoáng nhú mày rồi lại quay người bước ra nhà sau.

Phản ứng đó khiến Trần Mặc Ly cũng ngớ người ra.

Hành động của Trường Tôn Thiển Tuyết khiến Tạ Trường Sinh sững sờ, nhưng khi thấy gương mặt mang vẻ xấu hổ của Trần Mặc Ly thì người

thiếu niên xuất thân từ vọng tộc Quan Trung này cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Cậu ta chợt nở nụ cười, cười đến híp cả mắt và vẻ trào phúng trong mắt cậu ta càng lúc càng đậm.

"Cứ tưởng lời Ly Lăng Quân ra là dọa được người ta, tiếc rằng ông ta không phải là vị Hầu gia nào ở Trường Lăng, không thì Trường Tôn Thiên Tuyết có lẽ đã để ý rồi."

Đinh Trữ lặng lẽ nhìn Tạ Trường Sinh, cảm giác thấy được dũng khí của cậu thiếu niên kiêu ngạo lắm khuyết điểm này. Đánh giá của nó về cậu ta liền cao hơn một phần.

Tay Trần Mặc Ly bất giác đặt lên chuôi kiếm.

Chim yến làm sao biết chí thiên nga, hai người không cùng tồn tại trong một thế giới, siêu thoát và tu dưỡng đôi khi chỉ là do lòng không để ý đến. Trong lòng Trần Mặc Ly những đệ tử này ít ra là vào lúc này không cùng một đẳng cấp với y, thế nên trên khuôn mặt tuần tú của y không hề có biểu cảm gì, thậm chí chút tức giận cũng không hề có.

Đối với vô số dòng họ ở Trường Lăng mà nói vô luận là hưng hay suy thì dù sao Ly Lăng Quân cũng chỉ là kẻ từ ngoài tới, dù nhóm đệ tử này có nói khó nghe hơn nữa thì y vẫn sẽ không để ý.

Thế nhưng hôm nay Trường Tôn Thiên Tuyết chính là người mà Ly Lăng Quân nhất định muốn có, đây là chuyện trọng đại trước giờ chưa có. Y phải có một không gian yên tĩnh để nói chuyện nên y phải làm gì đó.

"Mới mấy tuổi đầu không lo học kiếm cho tốt lại đâm đầu đi làm mấy thứ linh tinh."

Thần sắc y vẫn thế không hề đổi, cũng không thèm liếc nhìn Tạ Trường Sinh mà chỉ lắc đầu, nhẹ giọng nói một câu như thế.

Tuổi của Tạ Trường Sinh rất thấp.

Cậu ta và Đinh Trữ cao tương đương nhau và cũng khá gầy gò, áo bào gấm trên người cũng có vẻ hơi rộng, lúc bình thường mỉm cười chỉ có thể dùng từ đáng yêu để miêu tả.

Nhưng cậu ta lại là người tu hành.

Nghe được những lời đó của Trần Mặc Ly, tất cả những người hiếu tính tình của Tạ Trường Sinh ở xung quanh đều thoáng ngừng thở.

Hơi lạnh tỏa ra trong không khí.

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Tạ Trường Sinh như thể có sương lạnh đọng lại. Cậu ta trầm mặc mấy hơi thở, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Trần Mặc Ly lắc đầu mà nói: "Ta hy vọng kiếm của người khiến ta cảm thấy người có tư cách nói mấy lời này."

Trần Mặc Ly mỉm cười.

Y không nói gì thêm.

Song một luồng hơi thở quái lạ chọt từ trên người y phóng ra.

Trong quán rượu chọt nổi gió lên.

Hô hấp của nhóm đệ tử đều dừng lại.

Trần Mặc Ly vẫn đứng yên nhưng nguyên khí đất trời dâng lên bên ngoài người y càng lúc càng mãnh liệt.

Xuy xuy Xùy...

Sau cùng, xung quanh thân thể y như có thêm vô số ống thông gió rất nhỏ bé, vô số nguyên khí đất trời vô hình thổi ra bên ngoài lất phất. Mặc dù

trong mắt người tu hành thì tốc độ phun ra này đã cực kỳ êm đềm nhưng sức mạnh mạnh mẽ vẫn khiến cho bàn ghế xung quanh y di chuyển ra xa.

Ánh mắt Tạ Trường Sinh trở nên lạnh hơn, khuôn mặt cũng bất giác dần tái đi.

Áo khoác trên người cậu ta và tất cả các đệ tử bay phất phới trong gió.

Đây là cảnh giới thứ tư.

Chỉ có người tu hành đến cảnh giới thứ tư mới có thể dung nguyên tồn khí, trong lúc tu hành thường ngày dung hợp một bộ phận nguyên khí đất trời vào trong chân nguyên của bản thân, biến cơ thể mình thành một chiếc bình có thể chứa đựng một ít nguyên khí đất trời.

Lông mi Nam Cung Thái Thực liên tục rung động, trong lòng cô bé rất bức tức nhưng cũng rất bất đắc dĩ.

Đúng lúc này, hơi thở trên người Trần Mặc Ly dần yếu bớt.

Trong người ý phát ra âm thanh rất lạ như thể có một con đập được đập lên.

"Ta lớn tuổi hơn các người nên nếu dùng cảnh giới chèn ép chắc hẳn các người sẽ không chịu phục."

Trần Mặc Ly bình tĩnh nhìn nhóm đệ tử Trường Lăng này, lạnh nhạt nói: "Trong số các người lợi hại nhất là ai? Ta sẽ áp chế tu vi của mình bằng cảnh giới của kẻ đó. Chỉ cần kẻ đó thắng được ta thì ta sẽ xin lỗi và rời đi. Nhưng nếu ta thắng thì mời các người lập tức rời đi cho."

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Chân Ý

Nguyên khí trời đất ngừng phun trào, gió đã lặng, bàn ghế cũng thôi dịch chuyển.

Trên người Trần Mặc Ly vẫn không mang đến chút cảm giác đáng sợ nào, y như lúc vừa bước vào quán rượu này vậy.

Dẫu thế, lời nói bình tĩnh của y lại như cơn lốc tiếp tục quét qua người nhóm đệ tử này.

Lông mày Đinh Trữ cau lại, nó định mở miệng.

"Đi ra ngoài thôi, để tránh gây lộn xộn lại phải phí công đi dọn." Có điều, nó còn chưa kịp nói gì thì Trần Mặc Ly đã lạnh lùng nói một câu này rồi y quay thẳng người đi ra ngoài quán rượu.

Sắc mặt Từ Hạc Sơn dần trở nên khó coi hơn. Dù là thế, khi Trần Mặc Ly xoay người đi, cậu không vội đuổi theo ngay mà quay đầu nhìn Tạ Trường Sinh và Nam Cung Thái Thực, nhỏ giọng nói: "Áp chế cảnh giới sẽ không liên quan tu vi nữa."

Nhóm đệ tử ở đây đều rất thông minh, bọn họ hiểu rõ ý của Từ Hạc Sơn.

Trong tình huống bỏ qua tu vi thì yếu tố mấu chốt quyết định thắng bại thường là kinh nghiệm đối địch và kỹ thuật chiến đấu.

"Ta hiểu."

Tạ Trường Sinh nhìn vào bóng lưng Trần Mặc Ly, lạnh nhạt nói: "Nói gì thì cũng liên quan đến thể diện nên dĩ nhiên phải để người biết chiến đấu nhất trong số chúng ta xuất chiến."

Cậu mới nói một câu này thì ánh mắt của cả nhóm đệ tử đều dừng lại trên người Nam Cung Thái Thực.

Trong nhóm này, bỏ qua yếu tố tu vi thì hiểu chiến đấu hơn cả lại là cô bé nhìn có vẻ nhu mì nhất này.

Dường như bản thân Nam Cung Thái Thực cũng hiểu rất rõ điều này.

Nét mặt cô bé dần trở nên nghiêm túc, cô không nói bất cứ lời nào mà chỉ cất bước đi ra trước nhất.

Trần Mặc Ly đang đứng ở giữa đường, cúi đầu xuống quan sát mấy cây cỏ dại mọc trong kẽ đá bên mép giày.

Y chợt nghĩ Ly Lăng Quân mà mình đi theo ở nước Tần này cũng như cỏ dại ngoan cường sống trong kẽ đá vậy.

Thế nhưng qua hôm nay rồi, tình huống này có thể đạt được chuyển biến gì sao?

Nét mặt y cũng dần trở nên nghiêm nghị.

Y quay người lại nhìn Nam Cung Thái Thực bước tới đứng đối diện mình, chấp tay làm lễ và nói: "Mời!"

Nam Cung Thái Thực híp mắt lại, cô bé cũng giơ tay làm lễ: "Mời!"

Tiếng nói vang vọng khắp con ngõ nhỏ này, chim sẻ trên các cây ngô đồng xung quanh chợt hoảng sợ bay vụt lên, vô số lá vàng bay lượn vòng xung quanh người Nam Cung Thái Thực.

Gió chợt thốc lên. Nam Cung Thái Thục đâm về giữa Trần Mặc Ly theo hướng thẳng đứng, để lại sau lưng một đường tàn ảnh.

Một thanh kiếm sắt vân cá trong tay phải cô bé được vung ra cũng theo góc thẳng đứng, nhằm về đầu Trần Mặc Ly chém xuống.

Kiếm vừa mới ra, lực cũ liền tiêu, lực mới lại sinh.

Một luồng chân khí liên tục bùng lên trên thân kiếm, cứ thế biến mất lại bùng lên...

Trong bầu không khí trong lành không ngừng cuộn lên từng đợt sóng khí.

Chỉ một kiếm thẳng đứng đến lạ nhưng khiến lòng người thấy như có vô số kiếm.

Đây chính là Liên Thành Kiếm Quyết của đại tướng trấn thủ Ly Thạch Quận Nam Cung Phá Thành.

Trong nhiều điển tích ghi lại cuộc chiến với nước Triệu có ghi lại việc Nam Cung Phá Thành đã rất nhiều lần một kiếm chém bay mấy chiếc chiến xa hạng nặng.

Đây là một thể kiếm cực kỳ cương mãnh, thông qua không chế chân khí để liên tiếp phát lực.

Trong mắt Trần Mặc Ly ánh lên vẻ khác thường. Y chẳng thể ngờ được một thiếu nữ nhu mì như vậy mà vừa ra tay đã cứng rắn, mạnh mẽ, có thể nói là oai phong như thế!

Có điều, đối mặt với một kiếm cứng rắn, mạnh mẽ đó, phản ứng của y cũng chỉ là ánh mắt hiện lên vẻ khác thường thôi.

Y không hề di chuyển. Trong không gian như vang lên một tiếng hạc hót.

Kiểm của y xuất vỏ.

Kiểm y có chuôi là bạch ngọc trắng nõn, thân kiếm ở trong cũng là màu trắng lấp lánh, mỏng và khá trong, có vân hình mây thanh thoát, nhìn qua rất tinh mỹ nhưng cũng rất yếu ớt.

Thế nhưng thanh kiếm này chỉ vô cùng đơn giản xẹt ra rồi va thẳng vào thanh kiếm sắt vân cá đang chém từ trên xuống.

Một tiếng nổ "Ầm" vang lên.

Một vòng sóng khí bùng nổ xung quanh hai người. Ngay cả mấy cọng cỏ trong kẽ đá dưới chân Trần Mặc Ly cũng bị kiếm khí sắc bén chém đứt.

Nhóm Tạ Trường Sinh bất giác nhắm mắt lại.

Ai cũng không thể ngờ được thanh kiếm trắng nhìn yếu ớt trong tay Trần Mặc Ly này lại có thể tỏa ra sức mạnh cỡ đó, hơn nữa còn là trong không gian hẹp này mà vẫn có thể tạo ra luồng lực lớn như thế.

Mấu chốt chính là lúc này đây thanh kiếm trắng trong tay y không hề có vết nứt mẻ nào mà chỉ đang không ngừng lắc lư rung động. Trái lại, thanh kiếm thép vân vảy cá dày rộng trong tay Nam Cung Thái Thực hơi bị gập lại.

Vài sợi tơ máu đang từ kẽ ngón tay cô bé chảy xuôi đến trên chuôi thanh kiếm thép vân vảy cá.

Đã có không ít người khách từ các con hẻm trong ngõ Ngõ Đồng đi ra nhìn ngó nghiêng. Bọn họ chưa chắc nhìn ra được sự tinh túy của loại chiến đấu này, nhưng điều khiến họ khiếp sợ chính là không ngờ trong thân thể nhỏ bé ấy có thể phát ra sức mạnh như vậy.

Từ trên môi Nam Cung Thái Thục phát ra một tiếng rít khò khè tức giận khiến tai người ta như muốn bung ra.

Dưới đế giày của cô bé vang lên âm thanh như tiếng nổ nhưng mà cô bé vẫn không lùi dù chỉ một bước.

Cô bé cắn răng, cố nén đau đớn, vươn tay trái đâm về bụng dưới Trần Mặc Ly.

Trong khoảnh khắc đó, trong tay trái cô bé đã có thêm một thanh kiếm nhỏ màu xanh.

Mặt ngoài thanh kiếm nhỏ này trong quá trình chế tạo đã hình thành rất nhiều vân hình sợi mây. Lúc cô bé đâm lên phía trên thì chân khí tràn ra trên chuôi kiếm này làm cho trong không khí như có rất nhiều dây mây li ti đang mọc lên, khiến cho không có ai có thể dễ dàng thấy rõ rốt cuộc mũi kiếm chỉ về hướng nào.

Đây là Thanh Đăng Chân Khí và Thanh Đăng Kiếm Quyết của Thanh Đăng Kiếm Viện.

Sắc mặt Đinh Trữ cũng trở nên nặng nề hơn.

Chả trách kiêu ngạo như Tạ Trường Sinh cũng nhường lại cho Nam Cung Thái Thục chiến đấu. Thanh Đăng Chân Khí và Thanh Đăng Kiếm Quyết rất khó phối hợp, Nam Cung Thái Thục mới ở cảnh giới thứ hai mà đã có thể khiến chúng phát ra uy lực như vậy thì quả thật là kỳ tài hiếm thấy.

Kiểm ý nhắm vào bụng. Không ngờ rằng dưới một kiếm cực cương mãnh vừa qua lại ẩn dấu một kiếm âm nhu đến vậy, ngay cả Trần Mặc Ly cũng phải tái mặt đi.

Hắn có cảm giác kích động muốn giải phóng chân nguyên của mình.

Nhưng mà hắn vẫn cố gắng khống chế được cảm xúc của mình. Ngay trong tích tắc chớp nhoáng đó, tay trái của y cũng di chuyển.

Trong tay trái y không có kiếm nhưng có một cái vỏ kiếm - một cái vỏ kiếm da cá mập xanh quý giá.

Chiếc vỏ kiếm này chợt hóa thành một trận mưa xuân chụp xuống cơ man mây xanh đang lớn lên.

Tất cả mọi người chỉ nghe thấy được một tiếng "Coong!" nhỏ.

Đó là tiếng kiếm tra vào vỏ.

Tất cả kiếm khí như dây mây xanh đã biến mất. Sắc mặt Nam Cung Thái Thục trắng bệch ra như tuyết.

Nhóm đệ tử đằng sau cô bé cùng hít một hơi lạnh.

Kiếm của cô bé đã lọt vào vỏ của Trần Mặc Ly.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi mà Trần Mặc Ly lại có thể xác định được bóng kiếm chân thật của cô bé giữa vô số bóng dây mây xanh, rồi dùng vỏ kiếm chụp lấy một cách chính xác.

Ở trong nháy mắt kế tiếp, động tác của Trần Mặc Ly vẫn không ngừng lại.

Mưa xuân tiếp tục vung vẩy.

Nam Cung Thái Thục rốt cuộc không gắng gượng được nữa, cơ thể cô bé tựa như một tảng đá bị nạy lên, chân sau rời khỏi mặt đất. Trong khoảng khắc tiếp theo, tay trái cô bé bị chấn động, năm ngón phải buông ra. Thanh kiếm nhỏ màu xanh rời khỏi tay cô bé, bị giữ trong vỏ kiếm xanh biếc của Trần Mặc Ly như chim sẻ bị giam trong lồng.

Tạ Trường Sinh cúi gằm đầu xuống, trong lòng cậu giờ lạnh giá như băng, đầy phẫn nộ nhưng biết rằng lúc này có nói gì cũng là nói nhảm.

Phần lớn nhóm đệ tử Từ Hạc Sơn mặt cũng đều trắng bệch.

Từ lúc Trần Mặc Ly bắt đầu để lộ ra cảnh giới, bọn họ đã biết người kiểm khách vương triều Đại Sở này rất mạnh, nhưng mà họ thật không ngờ lại mạnh đến mức ấy. Ngay cả Nam Cung Thái Thục được các giáo viên Thanh Đăng Kiếm Viện nhận định là người am hiểu chiến đấu nhất trong số đệ tử Thanh Đăng Học Viện mấy chục năm qua mà cũng bị thua triệt để như thế, thậm chí Thanh Đăng Tự Kiếm cũng bị người ta dùng một cái vỏ kiếm bắt mất.

Hà... Hà

Hai tiếng động khê vang lên. Đôi chân Nam Cung Thái Thục rơi xuống đất. Hai luồng bụi mù phun ra từ dưới hai chân cô bé.

Cô bé dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ rất nhỏ tuổi, nghĩ tới những chỉ dạy hàng ngày của các thầy cô ở kiếm viện, lại chứng kiến Thanh Đăng Tự Kiếm mà mình coi như tính mạng đã bị đối phương đoạt mất, cô bé xấu hổ và giận dữ tới cực điểm, thậm chí muốn khóc.

Trần Mặc Ly nhìn cô bé một cái.

Thanh Đăng Tự Kiếm từ trong vỏ kiếm của y bay ra, cầm thẳng lại trước người Nam Cung Thái Thục, cùng lúc đó, thanh trường kiếm bạch ngọc trên tay phải hắn đã trở lại trong vỏ.

Tư thế đó mang vẻ phóng khoáng nhã nhặn khó nói thành lời.

"Có thể ở mức tu vi này đã tu luyện Thanh Đăng Chân Quyết và Thanh Đăng Kiếm Quyết đến trình độ này thì quả thật hoàn toàn có thể tự ngạo, tương lai có thể thắng ta."

Y chăm chú nhìn Nam Cung Thái Thực, thành tâm khen ngợi không hề có vẻ gì làm bộ.

Nam Cung Thái Thực không nhìn y.

Cô bé nhìn vào Thanh Đăng Tụ Kiếm đang cắm vào trong kẽ đá rung rung, cảm thấy được sự bất lực và vô lực của nó, chiếc mũi của cô bé có chút cay cay, cảm thấy thật có lỗi với nó.

Cô bé hít sâu một hơi và khẽ vuốt mũi mình.

Sau đó cô bé rút lên thanh kiếm nhỏ màu xanh này, sắc mặt lại trở nên cực kỳ nghiêm túc và trang trọng.

Một ánh xanh lơ mờ xẹt qua, như thể trong không khí xuất hiện một đám lá mây.

Trong lòng bàn tay phải của cô bé xuất hiện một vết máu nhàn nhạt, từ đó thấm ra vài giọt máu tươi.

"Mong Trần tiên sinh nhất định phải sống thật khỏe, tôi nhất định sẽ đánh bại ông."

Nàng giơ tay phải đang chảy máu lên, đồng thời giờ thanh kiếm nhỏ màu xanh ra ngang trước ngực, nói với vẻ rất nghiêm túc.

Đây là kiếm thề của người Tần

Trong nhìn nhận của cô bé, thua thì thua, thắng thì thắng, quá trình thắng thua có đạt được kiêu ngạo hay vinh dự hay không cũng chẳng hề quan trọng.

Mấu chốt là ở chỗ chỉ cần có mạng thì có thua cũng sẽ lấy lại được.

Trần Mặc Ly trầm mặc trong mấy hơi thở.

Không phải vì sợ hãi mà vì kính trọng và lo lắng.

Người Tần có tâm hổ lang, ngay cả thiếu nữ Trường Lăng cũng như vậy. Toàn bộ biểu hiện hôm nay đã đủ để khiến bất cứ người Sở nào phải cảnh giác.

.....

Ánh mắt y đảo qua bàn tay trắng như tuyết của Nam Cung Thái Thực, đảo qua gương mặt tất cả bọn Tạ Trường Sinh, Từ Hạc Sơn, sau đó từ tốn nói: "Năm nay ta mới hai bảy."

Vào lúc này lại đột nhiên trịnh trọng đề cập vấn đề tuổi tác của mình, đối với người thường mà nói thật khó hiểu.

Thế nhưng nhóm đệ tử này đều là người tu hành.

Thường thì trước khi bắt đầu chính thức tu hành, bọn họ đã xem qua rất nhiều sách vở liên quan đến chuyện tu hành, đã được nghe rất nhiều lời dạy bảo.

Nên bọn họ đều hiểu được ý nghĩa bao hàm trong những lời này của Trần Mặc Ly.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Từ Chối

Nếu một người bình thường có thể nhập cảnh giới vong ngã [1], tâm thần tựa như một kẻ đứng ngoài quan sát, hơn nữa lại có thể đi sâu vào trong cơ thể của chính mình cảm nhận khí trong ngũ tạng, bước đầu tiên để trở thành người tu hành này đã rất khó.

Sau khi đã trở thành người tu hành rồi thì càng lên cao càng thêm gian nan.

Ở đa số kiếm viện, có thể tiến vào viện trong, nhận được sự chỉ bảo của bậc thầy có tiếng và thu được một ít tài nguyên thiết yếu cơ bản là có thể trở thành người tu hành cảnh giới thứ nhất, nhưng có thể xuống núi, đạt được tư cách hành tẩu bên ngoài lại yêu cầu tu vi đã đạt cảnh giới thứ ba.

Cảnh giới thứ ba Chân Nguyên Cảnh nghe thì đơn giản nhưng chỉ một cảnh giới này thôi đã khiến chặn đường xuống núi của biết bao nhiêu người tu hành.

Ở mỗi nơi tu hành, có rất nhiều cụ già Chân Khí Cảnh tóc bạc trắng chuyên làm mấy việc vụn vặt.

Bức tường ngăn lớn nhất từ cảnh giới thứ hai đến cảnh giới thứ ba chính là việc cảm ngộ nguyên khí đất trời, có thể nhận ra được loại thích hợp với bản thân trong nguyên khí đất trời quanh người rồi để chân nguyên của mình dung hợp nguyên khí đất trời.

Riêng việc tự cảm nhận bản thân, hiểu được khí trong ngũ tạng cơ thể là đã có thể khiến cho đại đa số người không thể trở thành người tu hành, mà tiếp xúc với không gian rộng lớn hơn nữa - nguyên khí đất trời - vốn không có nhiều gắn kết với bản thân mình cũng là chuyện mà rất nhiều người tu hành đến cuối đời cũng không làm được.

Nguồn chân khí đủ nhưng mãi không có cách hiểu được nguyên khí đất trời, bản thân không cảm giác được nguồn sức mạnh tươi mới này thì chỉ có thể chết ở cửa ải này.

Biết rằng núi cao ở trước mặt nhưng mãi vẫn không thể nhìn thấy, đây chính là điểm bi ai nhất của người tu hành.

Đã đến trước núi, cảm nhận được rồi, đã thấy được nó rồi, rồi lại có thể vượt qua ngọn núi đó, đó gọi là sự phá cảnh từng cảnh giới lớn.

Thời gian phá cảnh của mỗi người đều khác nhau, có kẻ phá cảnh chỉ trong mấy năm, có kẻ lại phải mất cả cuộc đời.

Tuy Trần Mặc Ly mới hai mươi bảy tuổi nhưng tu vi của hắn đã đạt tới cảnh giới thứ tư. Nam Cung Thái Thực và Tạ Trường Sinh đều hiểu rõ tốc độ phá cảnh này rất nhanh. Thậm chí có thể nói rằng dựa vào tình hình tu hành trước mắt của bọn họ, dựa vào một số ghi chép của kiếm viện của họ thì vào trước hai mươi bảy tuổi, họ rất khó đạt được cảnh giới thứ tư.

Cùng một tuổi các người khó có thể đạt được cảnh giới của ta. Đây mới là thâm ý trong câu nói của Trần Mặc Ly.

Tạ Trường Sinh chậm rãi ngẩng đầu.

Cậu ta nhìn vào gương mặt sáng láng của Trần Mặc Ly, ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo đi.

Đại số những người tu hành đều nhìn qua có vẻ rất trẻ.

Bởi vì sau khi đạt tới Chân Nguyên Cảnh, sự biến đổi của cơ thể khiến tuổi thọ của người ta kéo dài. Rất nhiều loại công pháp có thể làm cho cơ năng cơ thể và dung nhan không già đi. Sự gột rửa của thời gian như dừng lại.

Vẻ trẻ trung của Triệu Nhất và Triệu Tứ tiên sinh đã khiến cho gã tu sĩ thuộc Chân Hỏa Cung nước Yến cảm thấy bất ngờ và hoang mang, nhưng thực ra vẻ trẻ trung đó cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Bởi vì từ mười ba năm về trước, Triệu Nhất và Triệu Tứ tiên sinh đã danh chấn thiên hạ, tuổi tác của họ thực sự lớn hơn vẻ trẻ trung của họ nhiều lắm.

Nhưng Trần Mặc Ly là trẻ thực sự.

"Đi!", Tạ Trường Sinh ngẩng đầu, không nói nhiều mà chỉ lạnh lùng phun ra một chữ, bảo mọi người cùng rời đi.

Không bằng thì không bằng, một ván này cậu ta thua tâm phục khẩu phục

Cậu thua rất đậm.

Những người khác không nói gì, đều dứt khoát rời đi với cậu ta.

Đình Ninh nhú mày thật chặt.

Tuy rằng biểu hiện của các đệ tử học viện này khiến nó cảm thấy rất có lợi, nhưng sự phát triển theo hướng này đã làm rối loạn kế hoạch của nó.

...

Trần Mặc Ly nhìn theo bóng lưng của nhóm đệ tử, tâm tình ngày một nặng nề.

Chiếu theo tính cách và phong thái của người Tần thì sẽ nhất định tìm cách đòi về mỗi nhục thua trận khi xưa và sáu trăm dặm đất phì nhiêu nọ.

Tuy vương triều Đại Sở đã cường thịnh rất nhiều năm nhưng những kẻ có thiên phú ưu tú thuộc đám con dòng cháu giống kia lại không thể so sánh với các thiếu niên Trường Lăng, thì có phần yếu đuối hơn, thiếu đi vài phần tàn nhẫn, dứt khoát.

Y hít sâu một hơi để nét mặt và tâm tình mình khôi phục lại sự bình tĩnh, sau đó xoay người nhìn Đinh Ninh.

Ngay cả cậu thiếu niên bình thường ở chốn phố chợ này cũng khiến cho y cảm thấy có điểm bất phàm.

Gió thu khẽ thổi, lay động mái tóc của Đinh Ninh.

Không đợi Trần Mặc Ly mở lời, Đinh Ninh đã lên tiếng bảo: "Dì nhỏ của ta phớt lờ người không phải vì không hiểu lễ nghĩa mà bởi nhiều chuyện cô, bao gồm cả việc làm ăn của quán này đều do ta làm chủ. Nên nếu có chuyện gì thì người cứ nói với ta là được rồi."

Trần Mặc Ly suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng tốt, ta tới đây là bởi công tử nhà ta muốn được gặp Trưởng Tôn cô nương."

Trần Mặc Ly vốn là môn khách dưới trướng Ly Lăng Quân. Cho nên vị công tử mà y nói tất nhiên là chỉ Ly Lăng Quân đại danh鼎鼎, mang tính truyền kỳ cao, đại nhân vật khiến cho mọi người tu hành ở Trường Lăng phải kính trọng vài phần.

Dù là thế, nghe được lời này của y, Đinh Ninh lại trả lời một cách rất dứt khoát: "Nếu công tử nhà người muốn gặp mặt dì nhỏ nhà ta, vậy vì sao ông ta tự đến mà lại phái người tới?"

Trần Mặc Ly sửng người, chẳng thể ngờ Đinh Ninh sẽ nói như vậy.

Bởi rằng Ly Lăng Quân và một cô gái bán rượu vốn không cùng một đẳng cấp, với thân phận của Ly Lăng Quân nếu muốn gặp một cô gái bán rượu thì còn cần phải đích thân tới cầu kiến sao?

Nhưng bây giờ mình phải trả lời Đinh Ninh thế nào đây? Đương nhiên không thể nói ra loại lý lẽ vô lí nhưng rất cơ bản này.

Cuộc nói chuyện nhất thời lâm vào bế tắc.

Chính vào lúc ấy, một tràng tiếng vỗ tay từ trong chiếc xe ngựa xa hoa ở rìa đường khê vang lên.

“Thiếu niên ở Trường Lăng thật khiến cho người ta phải nể sợ.”

Một giọng nói so với Trần Mặc Ly còn nhã nhặn hơn, càng khiến người nghe cảm thấy ấm áp dễ chịu phát ra từ trong xe ngựa.

Trên đời có một loại người bẩm sinh đã có sức hút khó tả, dù mặc quần áo bình thường nhất, dù dung mạo cực kỳ dung dị, dù đứng giữa thiên quân vạn mã hay hòa nhập vào chốn chợ búa ồn ào nhưng chỉ cần người đó xuất hiện thôi đã có thể thu hút được ánh mắt của mọi người, sau đó khiến người ta cảm thấy trên người kẻ đó như đang tỏa hào quang.

Người thanh niên mới bước ra khỏi xe ngựa kia là dạng như thế.

Hắn chỉ mặc áo gấm màu xanh bình dị, trên người không đeo bất kỳ đồ trang sức nào, cũng chẳng mang theo bội kiếm, dung mạo cực kỳ bình thường, tóc thả dài theo kiểu phổ thông của người Tần, chỉ thắt thêm một dải buộc đằng sau. Có điều chỉ cần một câu nói đầy nhã nhặn, ôn hòa nọ cũng đủ khiến bóng dáng đang chậm rãi bước đi dưới bóng thừa thớt của cây ngô đồng của hắn như đang tỏa ra ánh sáng thần bí.

Hắn tựa như một vị thần.

Những người đứng xem đằng xa, dù là người dân lao động bình thường nhất vốn không thể biết thân phận của hãn đều nhìn ra sự bất phàm của người này, cảm thấy hãn sinh ra là để làm đại nhân vật thu hút ánh nhìn của mọi người.

Trần Mặc Ly chột lui sang một bên, trong ánh mắt lấp lánh lên sự tôn kính, thậm chí là sùng bái. Có thể khiến y hành động như vậy dĩ nhiên chỉ có thể là công tử của y - Ly Lăng Quân trong truyền thuyết.

Ly Lăng Quân nhìn qua có vẻ chỉ hai mươi tuổi chậm rãi bước tới trước mặt Đinh Ninh, giữ một khoảng cách có thể khiến người khác cảm thấy thoải mái nhất. Hơn nữa vì nhận thấy mình cao hơn Đinh Ninh rất nhiều, hãn còn cố tính không đứng thẳng người.

Sau đó hãn mỉm cười hòa nhã, nghiêm túc làm lễ với Đinh Ninh, nói: "Lời của tiên sinh rất đúng, tôi không nên tới rồi lại chỉ ngồi trên xe ngựa, mà phải đích thân chào hỏi Trưởng Tôn cô nương mới đúng. Quả thực tôi đã quá tự đề cao thân phận của mình."

Lúc này một số quần chúng ở cách đó không xa đã đoán được thân phận của hãn, lại nghe được lời hãn nói trong lòng đều chấn động, bội phục thâm nghĩ Ly Lăng Quân quả giống như lời đồn, tuyệt không phải kẻ tầm thường.

Những lời này không chỉ hợp lễ mà lại không che đậy gì, khiến cho người ta vừa nghe đã cảm thấy Ly Lăng Quân là người đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc.

Đinh Ninh bình tĩnh chấp tay đáp lễ: "Nếu đã như vậy, công tử có thể nói mục đích tìm tới đây rồi."

Ly Lăng Quân nhìn vào gương mặt bình tĩnh của Đinh Ninh, trong ánh mắt thoáng ánh lên vẻ lạ lùng, nhưng hãn cũng không do dự nhiều, chỉ

thành khẩn mà khiêm tốn nói: "Tôi tới đây là muốn cầu hôn Trưởng Tôn cô nương, đưa nàng ấy về phủ. "

Lời vừa nói ra, xung quanh lập tức xôn xao.

Những người có thể nghe rõ lời này trong ngõ nhỏ đều khiếp sợ tột cùng, còn cho là mình nghe lầm.

Tuy chỉ là một con tin nước Sở nhưng dù sao Ly Lăng Quân cũng mang thân phận vương tử. Vả lại, trong nhiều năm ở Trường Lăng, hắn cũng chứng minh được khả năng và năng lực của bản thân mình, thực sự trở thành anh hùng một phương.

Thậm chí trong mắt của rất nhiều người nhìn xa trông rộng Ly Lăng Quân và các vương hầu ở Trường Lăng không hề khác nhau.

Những người từng thấy qua dung nhan của Trưởng Tôn Thiển Tuyết đều biết rằng nàng đẹp nghiêng nước nghiêng thành, ấy thế nhưng dù sao nàng cũng chỉ có thân phận thấp kém, một cô gái bán rượu không hề có giá thể gì.

Với dạng nhân vật như Ly Lăng Quân thì cho dù lấy thiếp e rằng cũng phải là các thiên kim tiểu thư dòng dõi lớn hoặc con nhà tướng quân. Ai mà ngờ được một nhân vật như hắn lại có thể công khai đề nghị cưới một cô gái hầu rượu chứ?

Sau cơn kinh ngạc, ánh mắt mọi người nhất tề đổ dồn về phía Đình Ninh.

Tất cả đều đình ninh rằng nó sẽ mừng đến ngần ngợ, nhất định sẽ không từ chối.

Tuy rằng trước đó, biết bao bà mối đã đập nhả cửa quán rượu này nhưng chúng nhân đều cho rằng đó là vì những kẻ được làm mối đều có gia

thể không thích hợp, Đinh Ninh và Trương Tôn Thiển Tuyết nghĩ rằng còn có lựa chọn tốt hơn.

Nhưng cho đến lúc này sẽ không có kẻ nào có thân phận cao hơn Ly Lăng Quân tới cầu hôn đâu. Đây chính là cơ hội ngàn năm có một để chim yến bay lên biển thành phượng hoàng.

Thậm chí nhiều người bắt đầu cảm thấy chua xót trong lòng. Có lẽ về sau rất khó có thể nếm được loại rượu có vị chua nồng kia, càng khó có thể chiêm ngưỡng dung mạo khuynh thế kia nữa.

Nhưng họ chẳng thể ngờ rằng Đinh Ninh chỉ mỉm cười rồi trịnh trọng từ chối: "Đa tạ ý tốt của công tử, có điều ta không thể nào đồng ý."

Chú thích:

[1] Vong ngã: Quên mình, quên đi bản thân. Vốn định Việt hóa, nhưng vì cảm thấy điều này khiến cho văn bản mất cái phong khí, nên người dịch xin được giữ lại.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Đại Kế

Nghe Đinh Ninh nói như thế, Ly Lăng Quân đang chờ đợi câu trả lời từ nó tránh không được khẽ giật mình.

Chẳng lẽ ngõ Ngô Đồng lại là một chỗ thấp kém đến mức ấy, cậu nhóc quán rượu này ngay cả mình là dạng ra sao cũng không biết ư?

Lông mày hăn cau lại, đang băn khoăn nên mở miệng như thế nào.

Thế nhưng Đinh Ninh đã nhìn rõ suy nghĩ trong lòng hăn, bình tĩnh nói: "Không cần phải giới thiệu với tôi ông rất cuộc có thân phận gì. Tôi biết rõ chỉ cần một câu nói của ông là có thể dễ dàng vác vàng đến lấp đầy cái quán này, chỉ một câu nói của ông là có ít nhất trăm gã tu hành có thể tự cắt đầu mình chết vì ông."

"Vậy thì vì sao... Nếu đã từ chối dứt khoát như thế thì hăn phải có lý do nào đó."

Ly Lăng Quân không hề có vẻ tức giận gì, hăn chỉ nhìn Đinh Ninh với ánh mắt khá tò mò, nhẹ nhàng nói: "Ta cho rằng cậu ít nhất sẽ thương lượng qua với Công Tôn cô nương, nghe ý kiến của nàng thử đã."

Đinh Ninh lắc đầu mà nói: "Tôi đã nói rồi, tôi không thể nào đáp ứng nên không cần hỏi ý kiến nàng nữa. Về phần nguyên nhân... Ông thực sự muốn tôi nói ra ở chỗ này ư?"

Sắc mặt Ly Lăng Quân không hề đổi, hắn nói với vẻ bình tĩnh và hòa nhã: "Cứ nói chớ ngại."

Người đứng xem trên đường xung quanh cũng đều nín thở tập trung tinh thần để nghe thử coi Đinh Ninh sẽ nói ra lý do gì.

Đinh Ninh không hề phân vân, nói rất nghiêm túc: "Cha ngài là đế vương vương triều Đại Sở giữ ngôi đã tới ba mươi hai năm. Trong ba mươi hai năm này, những người ngoài như bọn tôi đều biết tính số phụ nữ có thể tính là phi tần của ông ấy, tổng cộng ông ấy đã cưới sáu mươi lăm người. Trung bình một năm hai người còn dư một người. Ông ấy với các phi tần này sinh tổng cộng được mười bảy vị vương tử, hai mươi ba vị công chúa. Trong những năm này, cha ngài thật sự rất bận đấy."

Người xem bốn phía nghe thấy Đinh Ninh nói vậy thì suy nghĩ đầu tiên đó là cái đó mà người cũng dám nói à. Dù rằng cả thiên hạ đều biết Sở đế Vũ Liệt Vương rất háo sắc, bình thường mọi người đàm luận hứng thú sôi nổi lắm, chỉ hận không thể đổi được cho mình, nhưng giờ lại nói trực tiếp ngay trước mặt con nhà người ta như thế thì hình như hơi quá thì phải.

Lông mày Ly Lăng Quân thoáng nhướng lên, giọng hắn hơi trầm xuống: "Quân tử không caau nệ tiểu tiết, chẳng ai hoàn mỹ cả. Mặc dù phụ vương có nhiều thứ không làm được nhưng cũng không ngăn được ông ấy trở thành quân vương vĩ đại."

Mấy lời này của hắn những người xung quanh nghe thấy rất có lý.

Dẫu Sở đế háo sắc thiên hạ ai cũng biết nhưng mà ông ta cũng là một người tu hành, một nhà lãnh đạo rất mạnh mẽ. Trong ba mươi hai năm ông ta giữ ngôi, vương triều Đại Sở nam chinh bắc chiến đều không phải nếm thua thiệt gì lớn. Hiện giờ nước Sở như mặt trời giữa trưa, số người tu hành nổi tiếng nhiều hơn nước Tần rất nhiều, thậm chí ngay cả vật dụng thường nhật của vương triều Sở so với các nước khác cũng đẹp đẽ, khéo léo hơn

nhiều, ngay cả quần áo hay bài trí đều là đối tượng bắt chước của các nước khác.

Có điều Đinh Ninh chẳng hề tranh luận với hãn điều gì.

Nó chỉ nhìn Ly Lăng Quân và bình tĩnh nói tiếp: "Nghe nói mỗi một phi tần mà cha ngài cưng chiều không có ai mà không phải là tuyệt sắc nhân gian, ai cũng có điểm đặc sắc riêng. Có người tinh thông âm luật, có kẻ mạnh gạo bạo tiền, người thì am hiểu tâm lý con người, còn có cả vị nấu nướng rất ngon. Thế nhưng trong số nhiều phi tần đó, người được ông ấy sủng ái nhất vẫn là Triệu Hương Phi đến từ vương triều Triệu."

Nghe thấy ba chữ "Triệu Hương Phi" này, sâu trong mắt Ly Lăng Quân ánh lên vẻ lạnh lùng nhưng nét mặt hãn vẫn bình thản như trước.

Hãn vẫn giữ vẻ trầm mặc tao nhã.

"Rốt cuộc nó muốn nói gì nhỉ?"

Người đứng xem quanh phố càng cảm thấy tò mò thêm.

Triệu Hương Phi cũng là chủ đề thường xuất hiện trong lúc tán gẫu của người Tần. Người con gái truyền kỳ này xuất thân từ một gia đình quý tộc xuống dốc vương triều Triệu, nghe nói trời sinh mị cốt, là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân yêu mị, cả người thơm ngát, da thịt trơn mềm như nhũ động, lại tinh thông vài bí thuật trong phòng the, dù Sở đế háo sắc nhưng mấy năm qua cũng khiến ông ta say mê điên đảo, một nửa đại sự trong triều gần như đều do nàng quyết định, có thể nói là đệ nhất quý nhân ở vương triều Sở, ngoại trừ Sở đế ra.

Ở Sở, đa số người đều vừa sợ vừa hận Triệu Hương Phi, nơi nào cũng lén gọi là "Triệu yêu phi".

Đó là ở Trường Lăng thì lớp thanh niên phố chợ bình dân mới dám nói thẳng ra tên của nàng, chứ nếu ở Sở, thanh niên phố chợ mà dám công khai bàn luận về nàng thì sợ rằng ngày hôm sau đã chìm xuống con sông nào rồi.

"Tuy rằng phụ vương ngài con cái đầy đàn nhưng có điều vị phi tần mà ông ấy sủng ái nhất này vẫn chưa có con. Không rõ cha ngài không hài lòng lắm với tất cả vương tử hiện thời hay vẫn muốn chờ con của nàng ra đời mà cho đến giờ vương triều Đại Sở các ngài vẫn chưa sắc phong thái tử." Đinh Ninh chẳng hề có vẻ gì sợ hãi, cứ ung dung nói tiếp.

"Ly Lăng Quân ngài những năm này ở Trường Lăng thanh danh rất tốt, chắc rằng nếu người Sở ngài mắt có mù thì mới không ra tài năng của ngài.

Nếu giờ ngài trở về trước mặt ông ấy thì ông ấy chắc có lẽ không chán ghét ngài như trước nữa.

Mà nếu ngài xuất hiện trước mặt ông ấy lại còn dẫn theo một người phụ nữ khiến ngay cả ông ấy cũng cảm thấy choáng ngợp thì kết quả lại rất khác đấy.

Chiếu theo tính tình xưa nay của phụ vương ngài, có lẽ ông ta sẽ không thèm để ý xem ngài và người phụ nữ đó có quan hệ gì mà chiếm lấy. À mà có lẽ ông ta sẽ có chút áy náy với ngài.

Triệu Hương Phi không có con, nếu như phụ vương ngài chọn người khác làm thái tử thì tương lai sẽ thất thế. Bất kể ai ở vào vị trí của nàng đều sợ rằng không muốn ngày đó tới.

Bà ta không con mà hiện giờ ngài không còn mẹ, ngài lại là vương tử dòng chính, thế nên ngài và bà ta là cặp bài trùng tuyệt vời.

Nếu như bà ta chịu mở lời vì ngài, hơn nữa ngài trong mắt phụ vương cũng không còn đáng ghét như cũ thì toàn bộ đều có thể thay đổi.

Ngài rất có thể trở thành thái tử Đại Sở rồi trở thành đế vương vĩ đại như phụ vương mình. Mà vị thái tử không hiểu vì sao ông ta không muốn gặp lại sẽ đến Trường Lăng của chúng tôi để thay thế vị trí của ngài."

Gió thu vẫn thổi nhưng mỗi căn gác trong ngõ hẻm đều chợt trở nên rất lạnh lẽo.

Đa số người đứng xem là người nghèo hèn không có bao nhiêu kiến thức, nhưng lời của Đinh Ninh rất mạch lạc, cực kỳ rõ ràng, ngay cả bọn họ cũng nghe hiểu hết.

Thế nhưng loại đại sự như này có thể công khai nói giữa phố xá vậy ư?

Đinh Ninh này gan cũng lớn quá thể.

Như thế không để ý tới cảm nhận của Ly Lăng Quân ấy.

Rồi sau cảm giác kinh ngạc, nhóm quần chúng này lại tránh không khỏi kiêu ngạo và đắc ý.

Ly Lăng Quân dù có xuất sắc, lợi hại ra sao thì cũng chỉ là người Sở.

Người Tần sao lại phải bận tâm đến cảm nhận của người Sở chứ.

Xử sự của Đinh Ninh mới đúng là tác phong của người Tần.

...

Trên gương mặt Ly Lăng Quân vẫn không có vẻ gì là nổi giận hay kinh ngạc, có điều lông mày hằn ta nhíu lại rất sâu.

Hắn từ từ ngẩng đầu lên nhìn Đinh Ninh mà nói rất nghiêm túc: "Nếu tất cả đều như người nói, nếu quả thực ta có thể trở thành quân vương vương triều Đại Sở, vậy thì không phải người nên cân nhắc thỉnh cầu của ta thử xem ư?"

"Trở thành một trong số các phi tần của phụ vương ngài ấy ư?"

Nghe được kiểu lời nói như thế, khuôn mặt Đinh Ninh bắt đầu phủ lên một tầng sương lạnh.

Việc Ly Lăng Quân và Trần Mặc Ly xuất hiện đã làm rối loạn kế hoạch của nó nên nó vốn đã không cao hứng rồi, có điều vẫn cứ nhẫn nại bởi nó biết bình tâm thay đổi và sắp xếp lại còn quan trọng hơn nỗi giận một cách vô nghĩa.

Nhưng giờ nó thực sự khó chịu rồi.

"Theo ý người đó là vận may hiếm có đúng không? Đáng lẽ bọn ta nên cảm ơn sự đàng hoàng và ban thưởng của người, sau này tha hồ mà ăn sung mặc sướng ư? Không lẽ người nghĩ bọn ta hèn kém đến mức đó ư?"

Nó lạnh lùng nhìn Ly Lăng Quân, nói một cách thông thả và rõ ràng: "Hiện tại bọn ta ở lại Trường Lăng vẫn rất ổn, không lẽ người tưởng tôi sẽ để đi nhỏ đi theo người vì một cái khả năng đó, đi làm những chuyện đó?"

Gương mặt Ly Lăng Quân tĩnh lặng như trước nhưng trong đáy mắt hắt lại bùng cháy, hắt bình thản nói: "Dùng một người mưu một quốc gia, đó không chỉ là vận may khó gặp. Dù người không thêm để ý hay hứng thú nhưng người khác có lẽ sẽ cảm thấy đó là chuyện có ý nghĩa, chung quy vẫn còn hơn ở đây bán rượu rồi cuối cùng là gả vào nhà buôn nào đó."

"Người đang sỉ nhục đi nhỏ ta đấy."

Đinh Ninh nở nụ cười, nó nhìn vào Ly Lăng Quân, nói rất trang trọng: "Người nhìn ta đã như vậy, đi ta còn khó tính hơn ta nhiều. Mấy thứ ta không vừa mắt thì dĩ nhiên nàng càng không thêm để ý."

Nó nói hoàn toàn là sự thật.

Trường Tôn Thiên Tuyết quả thật so với tưởng tượng của đại đa số người còn kiêu ngạo và lạnh lùng hơn nhiều.

"Nếu đã thế thì đã quấy rầy rồi."

Ly Lăng Quân thoáng khom người, cẩn thận làm lễ, sau đó lịch sự xoay người đi về xe ngựa của mình.

"Có những cơ hội thoáng qua tức thì, cả đời đều khó mà gặp lại, nếu không bắt lấy thì chỉ sợ phần đời còn lại sẽ than thở đời này mình không đủ đặc sắc."

Ly Lăng Quân có tác phong quân tử nhưng Trần Mặc Ly rất cuộc khó giữ bình tĩnh, ý nắm chặt chuôi kiếm của mình, các đốt ngón tay vì dùng sức nên trắng bệch ra. Lúc y quay người bước đi, thở dài lầm lẫm một câu này.

"Cả đời ta đây không đủ đặc sắc ư?"

"Ta lại mong có thể bình thường một tí, đừng có đặc sắc quá"

Nghe thấy câu nói như là nói cho chính mình nghe này của y, Đinh Ninh gượng cười khó tả, thầm nói trong lòng.

...

Khi màn xe rủ xuống, ngăn cách thế giới bên ngoài lại, gương mặt Ly Lăng Quân trở nên u ám và lạnh lùng.

Hắn có thể khẳng định Đinh Ninh tuyệt đối là một thiên tài chân chính.

Chỉ dựa vào vài tin đồn trong phố xá mà cậu bé quán rượu này có thể đưa ra phán đoán rõ ràng và kinh khủng như thế, thậm chí đối với đại thế của vương triều Đại Sở xa xôi còn tinh tường hơn hẳn nữa.

Có điều thiên tài không thể làm việc cho hãn khiến hãn rất bức bối.

Hơn nữa, thiên tài hãn không thể sử dụng thì rất có thể là kẻ địch trong tương lai.

Xe ngựa đã bắt đầu chuyển bánh.

Bánh xe đề nát phiến đá trên đường, thùng xe thoáng nảy lên.

Hãn nhắm mắt lại, gương mặt càng thêm giá lạnh.

Cuộc nói chuyện vừa rồi đã đề tỉnh hãn rất nhiều, cũng lần nữa khiến hãn nhận thức rõ vấn đề này bức thiết như thế nào.

Bởi vì có điều mà Đinh Ninh không biết nhưng hãn biết rõ, đó là hoàng đế nước Sở mạnh mẽ và háo sắc phụ thân hãn thân thể đã lại bắt đầu xấu đi.

Núi rộng sông dài, đường về nhà sao mà ghập ghềnh dang dặc.

Nhưng mà dù đường có xa gấp bội cũng chẳng dập được lửa giận trong lòng hãn.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Lưỡng Tăng Lâu, Vương Thái Hư

Chiếc xe ngựa quý phái chạy ra khỏi ngõ Ngõ Đồng.

Một tràng pháo tay lác đác cùng tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên.

Mặc kệ bình thường có cảm thấy Ly Lăng Quân bất phàm thế nào, thậm chí trong hôm nay được thấy tận mắt còn không tránh khỏi hưng phấn và ngạc nhiên nhưng đối phương dù sao cũng là người Sở.

Có thể khiến người Sở cực hứng, bọn họ liền cao hứng.

Mà có thể làm cho tất cả người Sở mất hứng, cậu bé ở quán rượu này quả đúng là phi thường đặc biệt như lời đồn.

Khen ngợi thì khen ngợi, bội phục thì bội phục, trong buổi sáng trong lành đẹp trời như thế này, ngoại trừ số ít người rảnh rỗi ra, còn lại đều sẽ có việc bận rộn. Hơn nữa, ở đây xem màn kịch này đã tốn không ít thời giờ nên đa số quần chúng rất vui vẻ rời đi, chuẩn bị trong lúc làm việc tất bật sẽ nói phét với những người xung quanh xem chuyện đã xảy ra ở đây.

Có một người đàn ông từ lúc bọn Nam Cung Thái Thục và Trần Mặc Ly bắt đầu đánh nhau đã chạy tới xem vào lúc này lại bước nhanh vào quán rượu.

Đây là một người đàn ông nhìn qua có vẻ bệnh tật chừng ba mươi tuổi.

Ông ta mặc chiếc áo khoác bông xám có vẻ hơi dày trong với thời gian này, gương mặt anh tuần hơn đại đa số người ở Trường Lăng, chỉ có điều dù đã mặc áo khoác bông dày nhưng vẫn còn cảm thấy lạnh, nên thân hình hơi co rúm lại.

Khóe mắt ông ta cũng đã có nếp nhăn, hơn nữa giữa hai hàng lông mày cũng có nếp nhăn, điều này khiến ông ta dù không đang suy nghĩ gì cũng vẫn giống như đang lo lắng suy tư.

Người như vậy bình thường chuyện cần suy tư, lo lắng chắc chắn rất nhiều.

Sau khi đi vào quán rượu đã vắng lặng, ông ta như thể đi vào nhà mình, cũng không nhìn lấy Đinh Ninh đang sắp xếp đồng bàn ghế lộn xộn về chỗ cũ trước mà tự biên tự diễn đặt lên quầy ít tiền, rồi ngồi xuống cách Đinh Ninh không xa, từ tốn uống rượu.

"Ông là ai? Mấy đại nhân vật như các ông chẳng lẽ bình thường không có chỗ nào khác để tới hay sao mà cứ lượn quanh cái xó này là có ý gì?" Đinh Ninh dùng sức nện mạnh một cái ghế ở đối diện người đàn ông này, bức bối nói.

Cho dù là xem cuộc vui thì cũng xuất hiện quá nhiều đại nhân vật, khiến người ta cảm thấy khó có thể nhớ rõ, không khỏi có chút bức bối, lại càng không nói lúc này Đinh Ninh đang bận suy tư.

Người đàn ông ba mươi mấy này không cảm thấy được thái độ cộc cằn của Đinh Ninh, ngược lại còn cảm thấy hứng thú mà cười nói: "Tôi gọi là Vương Hư. Sau khi đi vào tôi còn chưa nói nửa câu với cậu, tôi cũng chắc chắn là cậu chưa từng gặp tôi, tại sao cậu có thể khẳng định tôi cũng là đại nhân vật chứ?"

"Vương Thái Hư? Nhìn người ông thì đúng là trống thật."

Đình Ninh ngồi xuống trước mặt người đàn ông ba mươi mấy tuổi, khá tuấn tú này, nhìn nhíp hô hấp có vẻ khá yếu của đối phương, lại nhìn hàm răng thiếu mất một cái lộ ra khi nói chuyện của đối phương, nó liền trào phúng một câu.

Kế đó nó chỉ chỉ tay ra ngoài quán.

"Hỏi tôi làm sao biết ông là đại nhân vật á... ông cho là tôi mù chắc? Mấy tay bặm trợn kia chặn hết mấy người muốn vào quán, chỉ có mình ông vào đây, hơn nữa những người bị cản đường như không dám trách móc gì, ông nói tôi làm sao mà biết hả?"

"Đó là sự tỉ mỉ tinh tế." Vương Thái Hư không hề để ý giọng điệu trào phúng của Đình Ninh, còn nở nụ cười thưởng thức. Quả thực ông ta nhìn qua có vẻ rất hư nhược, không chỉ là thiếu mất cái răng mà ngay cả hàm răng còn lại cũng hơi lung lay.

Ông ta nhìn Đình Ninh, vừa cười vừa nói: "Chỗ nhỏ có thể cẩn thận tinh tế, chỗ lớn có thể xem trọn toàn cục, có thể nhìn thấy cái người thường không thể thấy, sương mù che mắt đối với người chẳng hề tồn tại, đây cũng là quý tài trời sinh."

Đình Ninh nhìn ông ta một cái: "Người không làm sao lại làm quý?"

Vương Thái Hư khẽ cười mà nói: "Cách đây không lâu có một người sư gia áo vàng đến thu tô của cậu nhưng cậu không đóng phải không?"

Đình Ninh nhú mày: "Bảo là mấy ngày sau đến mà không thấy. Ông rốt cục là người của Lưỡng Tăng Lô hay Cẩm Lâm Đường vậy?"

Vương Thái Hư mỉm cười nói: "Tôi là người ở Hai Tăng Lô, nói cho chính xác thì chuyện ở Lưỡng Tăng Lô hiện giờ do tôi quản lý."

Đình Ninh nhìn ông ta hoài nghi: "Chủ nhân Lưỡng Tăng Lâu mà hư nhược thế ư?"

Vương Thái Hư thu lại dáng tươi cười, nghiêm mặt nói: "Có thể là gần đây xử lý quá nhiều chuyện nên tổn thương tới thân thể."

"Nếu quả thực ông là chủ nhân hiện thời của Lưỡng Tăng Lâu thì chắc có lẽ không phải tình cờ mà xuất hiện ở đây nhỉ." Đình Ninh cũng nhìn vào ông ta chăm chú nói ra: "Nhưng mà cũng không liên quan gì tới cả, có liên quan tới tôi chỉ là các ông và Cẩm Lâm Đường hiện tại bàn bạc thế nào rồi, tiền thuê đất của bọn tôi rốt cuộc là giao cho ai?"

"Giờ tôi vẫn còn sống đã nói rõ giờ tiền thuê đất phải giao cho bọn tôi." Vương Thái hư khẽ ho mấy tiếng, có chút tự ngạo nói: "Về việc hôm nay tôi ở đây cũng là vì Ly Lăng Quân đã tới."

Chừng như sợ bản thân mình nói chưa rõ ràng, Vương Thái Hư lại nhìn Đình Ninh nói tiếp: "Cậu cũng rõ chúng tôi có mỗi làm ăn nổi, mỗi làm ăn chìm. Nếu có mỗi làm ăn nổi mà bị người ta đoạt mất thì mỗi làm ăn ngầm cũng khó giữ được. Dù sao khu này cũng là mỗi làm ăn nổi của bọn tôi, lúc trước tranh giành với Cẩm Lâm Đường cũng khá vất vả, một nhân vật lớn như Ly Lăng Quân lại đột nhiên xuất hiện ở đây, bọn tôi đương nhiên không hiểu ông ta xuất hiện ở đây có nghĩa gì nên dĩ nhiên muốn sang đây xem cho rõ. Nếu như là ông ta thoáng biểu lộ muốn có quan hệ với Cẩm Lâm Đường thì tôi cũng nên suy ngẫm xem có thể ngày mai tôi đã nằm trong con sông nào rồi."

"Tức là sợ hấn?" Đình Ninh thoáng trào phúng.

"Tôi và cậu không giống nhau." Nghĩ đến mấy lời Đình Ninh mới nói với Ly Lăng Quân, Vương Thái Hư nhin không được khẽ nở nụ cười, "Dù cậu có làm ông ta mất mặt mũi nhưng vì trở ngại thân phận nên ông ta sẽ không làm gì cậu. Dù sao nếu đối phó với một thiếu niên phố chợ như thế

nói ra cũng không quân tử gì. Cậu chắc rất rõ điểm ấy nên mới có thể đối với ông ta như vậy. Nhưng bọn tôi thì khác, nếu thật sự xung đột với ông ta thì sẽ là chuyện máu chảy đằm đằm. Và lại, thực lực người tu hành dưới trướng ông ta mới vừa rồi cậu đã thấy rồi đấy. Người như Trần Mặc Ly đâu chỉ có một. Tuy nhiên cũng không phải tôi sợ ông ta, cậu hiểu rõ kết quả của có đề phòng và không đề phòng sẽ hoàn toàn khác nhau."

Đình Ninh mặt không biểu tình nói: "Tôi nghĩ ông nghĩ nhầm rồi. Tôi dám đối với hãn như vậy còn bởi vì tôi đã nộp tiền thuê đất, nộp phí bảo kê."

"Nói rất hay." Vương Thái Hư nhin không được vỗ tay cười ha hả, "Nếu chỉ vì người ta nói mấy câu đã gặp chuyện không hay thì mỗi làm ăn này của bọn tôi liền không có hậu rồi."

Đình Ninh nhìn ông ta một cái: "Nhưng giờ ông hư nhược như thế, Lưỡng Tăng Lâu các ông thật sự còn có năng lực như ông nói ư?"

Vương Thái Hư nghiêm túc, chăm chú nhìn ánh mắt của nó: "Có hay không có năng lực mấu chốt ở chỗ bọn tôi có thể giải quyết triệt để Cẩm Lâm Đường hay không. Nếu như vẫn bị Cẩm Lâm Đường dây dưa, không có biện pháp làm ăn cho tốt thì dĩ nhiên bọn tôi sẽ càng ngày càng yếu."

"Vậy tôi xin chúc các ông may mắn." Đình Ninh nói.

"Thứ như vận may chỉ rơi vào trên người biết chuẩn bị đầy đủ." Vương Thái Hư khẽ ho hai tiếng, dùng một tấm khăn lụa lau miệng rồi nói: "Tôi vừa rồi xem màn kia, giờ đặc biệt đến ngồi đây chính là vì muốn nhờ tới sự trợ giúp của cậu."

Đình Ninh chau lông mày lại: "Tôi thì có thể giúp bọn ông cái gì chứ?"

"Giúp tôi xua sương mù..." Vương Thái Hư từ tốn nói: "Lưỡng Tăng Lâu bọn tôi có thể liều mạng, có thể đánh nhau thì không ít nhưng người có thể

suýt xét sự việc tình huống thấu triệt thì không nhiều. Cậu tuy nhỏ tuổi nhưng tôi ở Trường Lăng lâu như vậy cũng chưa từng gặp qua mấy người lớn nhỏ gì cũng nhìn xuyên suốt, lý giải rõ ràng như thế."

"Chắc cậu hiểu rõ khả năng nhanh chóng làm rõ đại cục từ nhiều đầu mối lộn xộn quan trọng ra sao. Tôi thiếu một quân sư như vậy, cũng có thể là thiếu một người đệ tử hay đồng bọn như thế." Vương Thái Hư nói tiếp với vẻ chân thật và thành khẩn.

"Tuy ông cảm thấy tôi có thể giúp người nhưng đối với tôi mà nói đó cũng không phải một cơ hội phát lên. Thật ra tình hình hiện giờ của ông và Ly Lăng Quân không chênh lệch nhiều lắm, nếu tiếp theo có thể đứng vững gót chân sẽ nuốt lúm Cẩm Lâm Đường, vậy địa vị tại Trường Lăng của ông sẽ cao hơn một bậc. Thế nhưng, mấu chốt ở chỗ trong lúc đó sẽ có vô số hiểm nguy, Lưỡng Tăng Lâu hiện tại là một con thuyền xuất hiện rất nhiều lỗ thủng trong mưa gió."

Đinh Ninh cũng chăm chú nhìn ông ta, "Ông muốn tôi giúp đỡ ông, ông có thể có chỗ tốt gì?"

Wương Thái Hư hỏi ngược lại: "Cậu muốn ưu đãi gì?"

"Muốn ưu đãi nào cũng được?"

Đinh Ninh bất chợt thoáng bức tức vươn tay, chỉ vào hướng các đệ tử kiểm viện rồi đi khi trước, "Kể cả có thể làm cho tôi vào mấy kiểm viện của bọn họ?"

Wương Thái Hư nở nụ cười, ông ta ôn hòa nhìn Đinh Ninh, "Cậu muốn trở thành người tu hành sao? Thực ra nếu muốn trở thành người tu hành cũng không nhất định phải đi vào mấy kiểm viện kia."

Đinh Ninh cười lạnh nói: "Nhưng chỉ vài kiểm viện mới có tư cách tham dự cuộc thi vào Môn Sơn Kiếm Tông."

Vương Thái Hư ngấn cả người ra.

Ông ta ngấn người mất năm, sáu giây mới phục hồi lại tinh thần, nhìn Đinh Ninh mà có chút không thể tin: "Không ngờ cậu lại muốn vào Mân Sơn Kiếm Tông."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Tục Thiên Thần Quyết

Bất kể ai nghe được những lời này của Đinh Trữ cũng sẽ đều khiếp sợ, đều cảm thấy khó tưởng tượng được, thậm chí nhịn không được cầm vào rượu trong tay đập vào mặt Đinh Ninh.

Bởi vì tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông là chuyện mà cậu nhóc phố chợ này có thể muốn ư?

Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn hàng năm chỉ thu mười mấy người đồ đệ nhưng Trường Lăng có bao nhiêu thanh thiếu niên đủ điều kiện chứ?

Vả lại, Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn không chỉ thu đồ đệ trong Trường Lăng mà là cả vương triều Đại Tần, thậm chí càng xa hơn là vài nước thuộc địa, hảo hữu lân bang.

Đó là bao nhiêu quốc gia, lãnh thổ? Có bao nhiêu tòa thành rộng lớn lồng lộng?

Dù là thiên tài tuyệt đỉnh có một không hai ở một tòa đại thành nào đó nhưng tới trước mặt Mân Sơn Kiếm Tông chỉ e rằng sẽ nhận ra mình rất tầm thường.

Có thể tiến thẳng vào Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn đều là kẻ có thể nói là quái vật để hình dung.

Nói ví dụ như có người bẩm sinh có thể cảm giác được sự tồn tại của nguyên khí đất trời, như vậy việc tu hành ở ba cảnh giới đầu của y sẽ không gặp bất cứ trở ngại gì, hơn nữa lúc đột phá từ cảnh giới thứ tư lên cảnh giới thứ năm cũng nhanh hơn người thường không biết bao nhiêu lần.

Lại có người trời sinh kinh mạch đã to rộng hơn người thường, các huyết vị trong cơ thể bẩm sinh có thể chứa càng nhiều chân nguyên và nguyên khí đất trời, điều đó có nghĩa rằng sau này cảnh giới của y càng cao thì càng có nhiều sức mạnh sử dụng hơn người tu hành cùng giai.

Thậm chí còn có những người ngay sau khi được sinh ra chẳng bao lâu đã tự nhiên trở thành người tu hành, khí ngũ tạng trong người cứ thế tự nhiên ngưng tụ thành chân nguyên.

Đối mặt với những quái vật như vậy thì đại đa số "thiên tài" quả thực chỉ có thể nói là đồ bỏ đi.

Vì thế nên dù là đệ tử tinh anh ở trong các gia đình, dòng họ quyền thế ngấp trời trong triều cũng sẽ không một mực tốn thời gian trước cửa hai đại kiếm tông này mà sẽ áp dụng con đường thứ hai - đầu nhập vào một số nơi tu hành khác phù hợp hơn, đạt được một ít may mắn xong sẽ tìm cách trở hết tài năng trong cuộc thi của hai kiếm tông này, nhận được tư cách tiến vào mấy mật địa và nơi tàng kinh của hai đại kiếm tông học tập.

Ngoại trừ đó ra, mỗi một Ty cũng có rất ít danh ngạch tiến cử. Chỉ có kẻ làm việc tại các Ty mà có biểu hiện vô cùng nổi trội, tích lũy công trạng tới trình độ nhất định mới có tư cách tiến vào hai đại kiếm tông học tập trong thời gian ngắn.

Nhưng cả hai con đường này đều cực kỳ khó đi.

Cho nên sau khi hồi phục lại tinh thần, Vương Thái Hư nhin không được ho khê, nói thêm một câu: "Cậu thực sự không phải đang nói đùa chứ?"

"Tôi đùa cái gì chứ?"

Đình Ninh nhìn ông ta một cái mà nói: "Tôi còn biết rõ trong số đám đệ tử mới tới kia có kiếm viện có tư cách tham dự."

Nhìn thấy ánh mắt khẳng định của Đình Ninh, Vương Thái Hư rất cục xác định nó không phải đang nói đùa. Lòng mày ông ta nhú lại rất sâu, giữa mi tâm hiện ra một chữ xuyên (川).

"Xem ra cậu đã thực sự suy nghĩ kỹ về chuyện này."

Ông ta hít sâu một hơi, cau mày trầm ngâm nói: "Quả thật bộc lộ tài năng trong một số cuộc thi đặc thù sẽ có thể sợ bị những quái vật kia che mất hào quang, nhưng cậu có nghĩ tới hay không, tiến thẳng vào Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn là dựa vào tiên thiên, còn muốn đạt thắng lợi trong các cuộc thi đặc biệt thì không chỉ dựa vào tiên thiên mà còn cần hậu thiên."

Đó lại càng thêm chênh lệch."

Vương Thái Hư lại ho khan nhưng ông ta vẫn rất chân thành, chu đáo nói tiếp: "Rất nhiều nhà quyền thế, quý tộc chính là nhắm vào ý định này. Dù tiên thiên có kém hơn mấy quái vật kia chút nhưng chông chất hàng loạt tài nguyên tiến tới, tiên thiên cộng với số lượng lớn tài nguyên của hậu thiên thì đệ tử của họ trong cuộc thi sẽ cao hơn một bậc. Thế nên ở trong mấy cuộc thi kia, cuối cùng đạt chiến thắng thường chính là những kẻ có tiên thiên hơi kém hơn quái vật một chút nhưng trong quá trình tu hành kể đó lại có vô số tài nguyên chất đầy sau lưng."

Nhìn ông ta hư nhược mà còn có dáng vẻ rất nghiêm túc như vậy, vẻ châm chọc trên mặt Đình Ninh biến mất hoàn toàn. Nó bình tĩnh nói: "Ông đã nói tôi là quý tài có thể dễ dàng lý giải manh mối, dĩ nhiên những vấn đề ông nói này tôi cũng rõ. Giờ vấn đề là ở chỗ, ông có năng lực trước hết để cho tôi tiến vào các môn phái có tư cách tham gia hội thi kia không?"

Lông mày Vương Thái Hư càng nhíu sâu thêm, nếp nhăn như đao khắc.

Ông ta ho khan dữ dội như thể muốn bật cả phổi ra.

"Chỉ cần Lưỡng Tăng Lâu bọn tôi không sụp đổ quá chóng vánh thì để cậu tiến vào một trong số các môn phái đó sẽ không có vấn đề quá lớn." Sau khi thoáng bình phục, ông ta hốt hển nói: "Mấu chốt ở chỗ, làm bất cứ cuộc mua bán nào cũng phải tính tới công sức và kết quả. Ý của tôi là, vì sao cậu nhất định muốn vào Môn Sơn Kiếm Tông? Có những ngọn núi cao sau khi cậu đã treo lên rồi sẽ nhận ra không đẹp như mình tưởng tượng. Trong mắt tôi, so với việc bỏ một giá rất lớn để cậu tham dự cuộc thi khó đoán này thì tốt hơn hết là trực tiếp sử dụng khoản phí tổn đó trên người của cậu, như vậy có lẽ cậu sẽ còn có thể đạt được thành tựu rất cao."

Tôi công nhận cậu cũng là một quái vật"

Thoáng dừng lại một chút, Vương Thái Hư lại nói tiếp: "Tâm nhìn và ý tưởng của quái vật quả thực không cùng một dạng với người tầm thường như bọn tôi. Có điều dạng quái vật mà Môn Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn muốn có không chỉ là về suy nghĩ và tâm nhìn mà bọn họ còn yêu cầu về thiên phú tu hành."

Đình Ninh bình tĩnh nhìn Vương Thái Hư, nhẹ nhàng nói: "Ông rất thẳng thắn nên tôi cũng nói cho ông biết cơ thể tôi có vấn đề rất lớn."

"Vấn đề rất lớn ư?" Lông mày Vương Thái Hư nhướng lên, "Vấn đề gì?"

"Một loại bệnh bẩm sinh. Cách đây mấy năm cũng có người tu hành xem xét nhận định cho tôi, mấy năm qua cũng có không ít người xem qua tôi." Đình Ninh chậm rãi nói: "Khí ngũ tạng của tôi chuyển động quá mạnh, triệu chứng sớm già cỗi. Nếu như tôi muốn trở thành người tu hành, tu luyện đa số công pháp các môn phái đều sẽ làm cho khí ngũ tạng của tôi chuyển động càng mạnh, rồi tôi sẽ chết rất trẻ. Đó là lý do tôi phải tiến vào Môn Sơn Kiếm Tông."

Trong ánh mắt Vương Thái Hư lại một lần nữa xuất hiện vẻ khiếp sợ.

Ông ta không biết Đinh Ninh còn có nhiều bí mật hơn nữa nên tự cảm thấy đã hiểu vì sao Đinh Ninh luôn có được ánh mắt bình tĩnh như thế.

Nhiều khi một người lúc nào cũng cảm nhận được sinh mệnh sẽ nhanh chóng kết thúc mà chẳng sợ hãi sinh tử dĩ nhiên so với người bình thường phải bình tĩnh nhiều hơn.

Hay có thể nói là thiên tài ắt bị trời ghét, chắc chắn sẽ có vài ba tai họa lớn theo suốt đời nhỉ?

"Bởi vì Mân Sơn Kiếm Tông có vài công pháp tu hành có thể giúp cậu sống lâu hơn chút ư?" Vương Thái Hư hít sâu một hơi, nhìn Đinh Ninh từ tốn hỏi.

"Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn tuy rằng thần bí tối cao nhưng may mà trong sách vở của tôi có rất nhiều ghi chép về bọn họ. Mân Sơn Kiếm Tông có một môn Tục Thiên Thần Quyết mới có thể giải quyết một ít vấn đề của tôi." Đinh Ninh gật đầu nói.

"Tôi cũng đoán là chân quyết này."

Vương Thái Hư trầm ngâm nói: "Đây quả thực là bí mật bất truyền của Mân Sơn Kiếm tông. Chỉ có đệ tử có thể thực sự tiến vào mật địa tu hành của Mân Sơn Kiếm tông mới có thể được học chân quyết này."

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nhất thời cũng không có nói gì.

Thần sắc Vương Thái Hư lại càng thêm nghiêm túc và căng thẳng, "Nếu như thể chất của cậu đúng như lời đã nói, nếu quả thật tôi đây giúp cậu vào kiếm viện có tư cách tham gia cuộc thi, vậy chắc chắn cậu sẽ lập tức bắt đầu tu luyện..."

"Phải, đó chính là mũi tên rời cung không thể quay về. Không thành công nói không chừng là một khúc nển sắp tắt sẽ nhanh chóng cháy rụi." Đinh Ninh nở nụ cười, nó cắt đứt lời nói của Vương Thái Hư, vừa cười vừa nói: "Có điều như thế so với chờ chết hoặc trở thành quân cờ của Ly Lăng Quân, chờ hãn chinh phục thiên hạ xong nhận lấy một phần trả ơn của hãn còn thú vị hơn nhiều lắm."

"Mệnh phải giữ trong tay mình, cược một lần còn ít cơ hội, không đánh cược một cơ hội cũng không có. Tôi tán thành cách nói của cậu."

Vương Thái Hư thoáng suy tư rồi nở nụ cười: "Tôi nghĩ cậu có thể giúp tôi mà tôi cũng có thể giúp cậu đấy."

Đinh Ninh cười cười: "Nói thử suy nghĩ của ông xem."

"Bọn tôi và Thanh Đăng Kiếm Viện có chút quan hệ. Hơn nữa, Thanh Đăng Kiếm Viện gần đây có chút thay đổi nên nếu bọn tôi muốn tìm cách để cậu tiến vào Thanh Đăng Kiếm Viện sẽ không quá khó." Vương Thái Hư dường như cũng vừa mới nghĩ tới vấn đề này, lúc này ông ta không nghĩ gì bình tĩnh nói ra.

Đinh Ninh lại nhíu mày: "Thái Hư tiên sinh, ông không cần phải khinh thường tôi nhỏ tuổi mà lừa tôi, tôi nhớ rõ là Thanh Đăng Kiếm Viện căn bản không có tư cách tham gia cuộc thi Mân Sơn Kiếm Hội."

Vương Thái Hư lắc đầu: "Phải nói là trước kia không có nhưng năm nay bắt đầu có."

Đinh Ninh thoáng sửng sốt.

Vương Thái Hư rất thích nhìn bộ dạng tính nhảm này của nó, ông ta thoáng cười: "Thanh Đăng Kiếm Viện đã mở rộng rồi. Bạch Dương Động đã sáp nhập vào Thanh Đăng Kiếm Viện, dựa theo số người và quy mô,

không cần bệ hạ đặc biệt tuyên chỉ cũng đã đạt được tư cách tham gia Môn Sơn Kiếm Hội."

"Bạch Dương Động thuộc về Thanh Đăng Kiếm Viện ư?"

Đinh Ninh lâm vào trầm tư.

Bạch Dương Động ở Bạch Dương Hạp*, cách Thanh Đăng Kiếm Viện không xa lắm, nhưng mà lịch sử của Bạch Dương Động còn xa xưa hơn Thanh Đăng Kiếm Viện một chút, những năm gần đây cũng xuất ra mấy người tu hành không tệ, hơn nữa mấu chốt là trong Bạch Dương Động có một miệng tuyến, chứa nhiều linh khí có lợi cho tu hành, có tác dụng tăng cao tốc độ tu hành rất tốt. Môn phái như thế trong tình huống bình thường không thể nào đưa về quản lý của một môn phái không khác nhiều khác.

*Chỗ hai quả núi kẹp dòng sông vào giữa (Người dịch: Hí hí)

"Đó chính là biến động mà tôi đã nói."

Vương Thái Hư nhìn thấu ý nghĩ của Đinh Ninh, khẽ nói: "Bạch Dương Động có người chọc giận hoàng hậu nên mới có lần biến động này. Về phần Thanh Đăng Kiếm Viện, đối với việc sáp nhập và sử dụng Bạch Dương Động cũng có nhiều ý kiến khác nhau. Cho nên đối với chúng ta, đây chính là cơ hội."

"Hoàng hậu?"

Đinh Ninh lại giật mình.

Trong ký ức của hắn, danh hiệu đó tựa chừng thật vô cùng xa xăm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Xua Sương Mù

"Cậu đang nghĩ gì vậy?"

Nhìn dáng vẻ Đinh Ninh tựa hồ có chút xuất thần, Vương Thái Hư bình tĩnh nói: "Hoài nghi lời nói của tôi ư?"

"Không có gì." Đinh Ninh lắc đầu, ngẫm nghĩ chút rồi hỏi: "Chuyện làm ăn của Chợ Cá có liên quan gì với Lưỡng Tăng Lâu các ông hay Cẩm Lâm Đường không?"

Vương Thái Hư thoáng ngẩn ra. Ông ta không rõ vì sao Đinh Ninh lại chợt đề cập đến Chợ Cá nhưng vẫn rất nghiêm túc trả lời: "Không có. Đó là thực sự là chuyện làm ăn bậc trên, dạng người tầng dưới như bọn tôi không làm được mỗi buôn bán to lớn như thế."

Đinh Ninh coi thường nhìn thoáng qua Vương Thái Hư, nói ra: "Kẻ chiếm phần lớn mỗi sông bạc và thanh lâu trong truyền thuyết vẫn chỉ là nhân vật tầng dưới ư?"

Vương Thái Hư lắc đầu nói: "Làm gì khoa trương đến mức đó, nhiều nhất là chiếm vài phần buôn bán. Vả lại tầng trên và tầng dưới trong lời tôi chỉ là quan hệ đến đối tượng làm ăn. Đối tượng làm ăn của bọn tôi đều là nhân vật chợ búa phổ thông và nhân vật giang hồ, còn chuyện làm ăn của Chợ Cá liên quan tới hàng loạt phái lớn, nhân vật triều đình, đại nghịch đại khấu. Loại cấp bậc nhân vật này bọn tôi dây vào một cái cũng nguy hiểm, cũng chỉ có người chân chính đại trí đại dũng, bản lĩnh lớn mới có thể làm

chuyện buôn bán lớn đó, lúc nào cũng có thể có một con rồng nhảy ra tranh đoạt mỗi làm ăn. Cái đó có liên quan với lựa chọn và nội tình, không hề có quan hệ gì tới trong tay có tiền bạc hoặc có bao nhiêu người tu hành lợi hại hay không."

"Rồng có lối rồng, rắn có đường rắn. Giao long trời sinh làm bạn với giao long, rắn dù có hóa thành giao long nhưng trước đó không tích lũy được nhiều như thế nên cũng không hòa lẫn được vào giữa giao long trong đầm, đó chính là thứ gọi là nội tình. Vì thế ở Trường Lăng, con em quý tộc và con em bình dân phố chợ đâu có chơi với nhau." Đinh Ninh trầm ngâm nói: "Nghe ý của ông thì có thể có tư cách làm chuyện làm ăn này cũng phải là nhân vật đủ cấp bậc xuất thân mới được."

Vương Thái Hư nhần nại nói: "Có thể liên lạc với hàng loạt phái lớn và nhân vật triều đình dĩ nhiên không phải là kẻ tầm thường. Chuyện buôn bán của Chợ Cá tất cả bang phái còn lại của Trường Lăng chúng ta cũng không dám nhúng tay, cũng chẳng dám lăm chuyện đi thăm dò. Quy củ của Chợ Cá là do Thương đại tiểu thư đặt ra, tôi chỉ biết rõ đó là một người con gái, chỉ biết nhất định bất phạm, còn cụ thể xuất thân ra sao, sao lại phát triển đến mức này thì vẫn không biết."

"Cấm Lâm Đường và Chợ Cá không có chút liên quan nào thì tốt rồi." Đinh Ninh bình tĩnh nói.

"Xem ra cậu thực sự có khả năng giúp được tôi." Vương Thái Hư hiểu sai ý, ông ta cho rằng Đinh Ninh ngay cả nhân tố có khả năng liên quan như Chợ Cá cũng đã cân nhắc rồi. Trong ánh mắt của ông ta bừng lên ánh khác thường, trầm giọng nói: "Chuyện làm ăn của Cấm Lâm Đường thực tế là một vài đoàn ngựa thồ và đi chuyển hàng, ngoại ra còn có đôi vụ chở hàng đường thủy liên quan quân đội. Theo lý thì bất kể là xét về tiền bạc hoặc nền móng, bọn hăn đều khó có thể so sánh với Lưỡng Tăng lâu. Hơn nữa, có lẽ cậu không biết... chuyện buôn bán trên giang hồ mặc dù pháp luật không quy định gì nhưng có rất nhiều quy củ do ngầm hiểu mà ra. Lần

hành động này của bọn hăn cực kỳ không tuân theo quy củ. Bọn tôi ở Trường Lăng nhiều năm như vậy rồi, cùng các bang phái khác ăn ở cũng coi như hòa hợp. Cho nên tra tới tra lui, suy đi nghĩ lại bọn tôi cho rằng cũng chỉ có hai khả năng."

Lông mày Đinh Ninh chau lên, ý bảo Vương Thái Hư có thể nói tiếp.

"Một khả năng là có một kẻ đột nhiên xuất hiện, trong Cẩm Lâm Đường chợt có nhiều thêm một người tu hành vô cùng lợi hại. Loại chuyện này cũng không phải chưa từng có, trước kia trong cuộc tranh giành bến tàu phong thủy ở bắc thành cũng bởi vì Phi Ngư Đường có thêm mấy người đồng hương ở quê, mà vừa khéo trong số những đồng hương này có một kẻ họ Phong là một người tu hành rất mạnh, chỉ là ở chốn địa phương nhỏ đó nên chưa nổi danh mà thôi. Kết quả cuối cùng Hạnh Lâm Phố tranh chấp với Phi Ngư Đường bị giết cho vỡ mặt."

Vương Thái Hư khẽ ho mấy tiếng, đợi cho hô hấp triệt để đều đặn mới nói: "Đã có ví dụ đi trước như thế nên tôi liền có một biện pháp, cố ý để cho bọn hăn có cơ hội ám sát tôi."

"Do thế ông mới trở nên hư nhược như vậy?" Đinh Ninh mỉm cười mà nói: "Đây là một cách làm hay... Chiến tranh giữa bang phái giang hồ khác với chiến đấu giữa người tu hành. Nếu muốn giết chết một ít người tu hành lợi hại đơn độc thì có rất nhiều cách. Nói thí dụ như dùng đội nổ, thí dụ như bẫy độc, thí dụ như ám sát người già phụ nữ, trẻ nhỏ. Hiện giờ tuy ông yếu ớt nhưng vẫn còn sống, loại thăm dò như vậy, ông nhận được đáp án gì từ đó?"

"Ngoại trừ một vài người tu hành chúng tôi đã lường trước cũng không xuất hiện loại nhân vật như rồng qua sông kia." Lông mày Vương Thái Hư lần nữa nhíu sâu lại, "Cho nên bọn tôi cảm thấy chỉ còn có một khả năng khác. Chỉ sợ là người nào đó trong triều đã nhìn trúng việc làm ăn này của bọn tôi."

"Điều đó rất có khả năng. Dù sao theo như ông nói thì việc làm ăn của Cẩm Lâm Đường có liên quan đến vận chuyển hàng đường thủy." Lông mày Đinh Ninh cau lại, "Nói như vậy, nếu như không quá bất nết thì vẫn có thể đấu một trận."

"Tôi muốn nghe thử lý giải của cậu." Vương Thái Hư không hề cảm thấy bất ngờ, ông ta bình tĩnh nhìn Đinh Ninh hỏi.

"Cả Trường Lăng, không cần lo lắng đến ý kiến của hoàng đế bệ hạ cũng chỉ có Lý tướng và Nghiêm tướng. Nhưng bọn họ sẽ không rảnh đến đoạt một mẩu thịt như thế, hơn nữa dựa theo những tài liệu về hai người này, nếu bọn họ muốn làm thì hoặc sẽ đột nhiên tịch thu tài sản, quy tội chém đầu cả nhà các ông, hoặc là bọn họ sẽ sai người rất giữ quy củ chậm rãi xử lý." Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn ông ta, nói rất nghiêm túc: "Về phần các quý tộc khác thì đều phải cân nhắc suy nghĩ của hoàng đế bệ hạ và hai vị thừa tướng này. Bởi vì người tu hành trong triều nói cho cùng đều là tài sản của bệ hạ, sử dụng thế lực và người tu hành trong triều để tìm cách đoạt chỗ tốt cho bản thân trước giờ vẫn là cấm kỵ. Nhân vật phố chợ cũng là con dân Đại Tần, mà sử dụng thế lực trong triều, người tu hành thuộc về cá nhân bệ hạ đến tập kích, vạn nhất hao tổn một người thì những quý tộc này rất có thể không gánh nổi tội. Thế nên nếu chỉ là quý nhân nào đó trong triều coi trọng miếng mồi này thì cũng không phải là chuyện quá gay go, các ông có thể giành giật một chuyến. Bọn họ ngại này ngại nọ nên lực lượng vận dụng được có hạn, làm việc cũng bó tay bó chân."

"Tôi quả nhiên không có nhìn lầm cậu." Đôi mắt Vương Thái Hư càng lúc càng sáng lên, "Hiện giờ cậu còn cần biết thứ gì?"

Đinh Ninh hỏi: "Tôi muốn biết trong lần thăm dò khiến ông suy yếu như vậy, các ông đã khiến Cẩm Lâm Đường phải trả một cái giá lớn gì và hiện thời Cẩm Lâm Đường có động thái gì, điều gì khiến cho các ông thấy mà không hiểu?"

"Bọn hăn tổng cộng để lại năm mươi ba cái xác, trong đó có sáu gã tu hành. Trong số ba người Cầm, Lâm, Đường chỉ có Đường Khuyết không xuất hiện, Từ Gấm và Lâm Thanh Diệp đều bị chúng tôi giết chết."

"Thì ra Cầm Lâm Đường là tên ba người hợp lại?"

"Ba tên anh em khác họ từ vùng thôn quê nhỏ ở phương bắc xâm nhập vào giang hồ. Trong Cầm Lâm Đường không có người tu hành mạnh hơn bọn hăn. Thời điểm ám sát ta cũng không xuất hiện người tu hành mạnh hơn bọn hăn."

Đình Ninh cẩn thận lắng nghe những chuyện trong giang hồ tầng đáy mà bình thường chính mình rất khó tiếp xúc và cũng rất khó lý giải này, nó hỏi tiếp: "Từ Gấm và Lâm Thanh Diệp bị các ông giết có tu vi gì? Đường Khuyết tu vi gì?"

Vương Thái Hư nói ra: "Từ Gấm là cảnh giới thứ tư cấp cao, Lâm Thanh Diệp lại đạt đến cảnh thứ năm cấp thấp. Về phần Đường Khuyết thì chắc là cảnh thứ tư cấp cao."

"Ông có thể chắc chắn về tu vi của Đường Khuyết, không có gì sai sót chứ?" Đình Ninh hỏi.

Vương Thái Hư cực kỳ chắc chắn lắc đầu: "Có thể khẳng định. Sở dĩ hăn không ở đó là bởi vừa khéo không ở tại Trường Lăng, nhất thời không đuổi đến kịp, chứ không như cậu nghĩ là hăn đang phá cảnh hay có thân phận cao hơn hai người kia đâu."

Đình ninh khẽ gật đầu: "Tổn thất của các ông thế nào?"

Vương Thái Hư nhìn nó một cái: "Bọn tôi không có tổn thất quá lớn."

Đình Ninh hỏi: "Vậy bọn họ kể đó có hành động gì?"

"Đương Khuyết không ngờ lại thuyết phục được gã Chương béo của Lôi Vũ Đường muốn tới đàm phán với bọn tôi." Vương Thái Hư hít sâu một hơi nói: "Đây chính là chỗ duy nhất tôi không hiểu rõ. Bởi vì, nếu đổi lại là tôi thì sẽ tập hợp người còn lại cùng nhau chạy ra khỏi Trường lăng hoặc phản công lần cuối trước khi chết, mời đến một vài sức mạnh bọn tôi không rõ. Song, tuy Lôi Vũ Đường dù không đúng với bọn tôi lắm, muốn kiếm một ít mối làm ăn trong tay chúng tôi nhưng bình thường rất tuân thủ quy củ. Hơn nữa còn bảo địa điểm đàm phán đặt ở trong địa bàn của bọn tôi, đối với người tham dự của bọn hắn tới, chúng tôi cũng có yêu cầu nghiêm khắc. Chỉ cần không phù hợp với yêu cầu của tôi, tôi sẽ không xuất hiện."

Đinh Ninh trầm mặc mấy nhịp thở, sau đó nói: "Không nói thiên thời, ít nhất địa lợi nhân hòa các ông đều chiếm. Nhờ một ông lớn giang hồ có trọng lượng giảng hòa, nhìn qua thì như thể xin bọn ông giơ cao đánh khẽ, đừng chém tận giết tuyệt. Vậy bọn họ có yêu cầu đặc biệt gì khác với người tham dự bên ông không?"

Wương Thái Hư lắc đầu: "Không có."

Đinh Ninh nở nụ cười: "Để ông mang theo nhiều người cũng không sao cả?"

Wương Thái Hư nhìn nó, "Nếu là ở địa bàn của bọn tôi thì chỗ đàm phán dĩ nhiên là do bọn tôi bố trí."

"Đó chính là vấn đề."

Đinh Ninh chăm chú nhìn ông ta, bình tĩnh nói: "Tôi nghĩ là tôi biết rõ lý do."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Tiệc Đêm

Con mắt Vương Thái Hư híp lại.

Ông ta có phần không dám tin. Vấn đề mình đã suy tư hồi lâu vẫn không rõ thế mà chỉ hỏi đáp mấy câu với nhau Đinh Ninh đã tìm ra điểm mấu chốt trong đó rồi ư?

- "Là vấn đề gì vậy?"

Ông ta chăm chú nhìn Đinh Ninh, khiếm tốn xin chỉ bảo.

- "Nếu đã không thể nào là vấn đề bên ngoài thì tất nhiên sẽ là vấn đề của chính các ông." Đinh Ninh bình tĩnh nói.

Nhịp hô hấp của Vương Thái Hư dừng lại, trong đôi mắt híp lại lập tức bắn ra ánh lạnh lẽo.

- "Cho dù là xin tha thứ, xin các ông để cho con đường sống thì chung quy vẫn phải đưa ra gì đó có sức nặng, cũng phải lo lắng rằng bọn ông không chừa cho đường sống." Đinh Ninh mỉm cười nói: "Hiện giờ bọn họ đã không thể dẫn theo nhiều người mà chỗ cũng là các ông chọn, thậm chí là người đứng ra hòa giải cũng không đủ sức nặng. Đó là điểm đáng ngờ nhất. Đường Khuyết của Cẩm Lâm Đường chẳng lẽ không sợ các ông không nể mặt lão béo Chương của Lôi Vũ Đường sao?"

Nghe được những lời này của Đinh Ninh, sắc mặt Vương Thái Hư càng lúc càng trở nên âm trầm.

Đinh Ninh lại dường như chẳng hề chú ý tới vẻ mặt của ông ta mà nói tiếp: "Hơn nữa, lúc này ông cũng có thể chỗ dựa sau lưng bọn Đường Khuyết là nhân vật trong triều. Đối với những nhân vật trong triều này mà nói, tuy không dám làm ra động tĩnh quá lớn, không dám sử dụng nguồn lực riêng của bộ hạ nhưng trong mắt bọn họ, mạng của dạng người tu hành giang hồ có tu vi như Đường Khuyết không khác gì chó mèo cả. Bởi lẽ đó, bọn họ sẽ không cho phép Đường Khuyết thua vì khinh địch, nhất định sẽ khiến cho gã phải dốc sức liều mạng đánh cược một lần nữa."

Sắc mặt Vương Thái Hư càng lạnh lẽo thêm, ông ta hạ thấp giọng chậm chậm hỏi: "Do đó cậu đoán rằng bên cạnh bọn tôi có vấn đề phải không?"

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nhìn ông ta nói: "Tôi không biết các ông bố trí đàm phán ở đâu nhưng chỉ e là tiếc tiền mệnh không chỉ khiến ông hư nhược mà còn muốn mạng ông."

Vương Thái Hư hít sâu một hơi, nói khẽ: "Nhưng mà những người anh em kia của tôi đều là đồng hương, xây dựng tình cảm qua chiến đấu."

- "Con người rồi sẽ thay đổi, hơn nữa vì tình thế bức bách nhất thời có lẽ sẽ làm một số chuyện không nguyện ý. Người trong giang hồ thân không thể tự quyết, hàm nghĩa của câu này ông hẳn là còn rõ hơn tôi." Đinh Ninh thoáng trêu chọc: "Vả lại, ai cũng có nhược điểm cả, ông cũng có nhược điểm."

Vương Thái Hư xấu hổ hỏi: "Cậu nhìn ra nhược điểm của tôi là gì vậy?"

- "Ông nhìn chung rất trọng tín nghĩa, bởi thế nên mới vừa rồi đề cập vấn đề điều kiện với tôi, ông dĩ nhiên cho rằng tôi là người giống như mình. Hoặc có lẽ là không khí bình thường trong Lưỡng Tăng Lâu bọn ông là như thế nên bản thân ông cảm thấy mỗi người anh em xung quanh mình đều cũng trọng tín nghĩa như ông." Đinh Ninh bình tĩnh nhìn ông ta, "Ông có thể lên làm chủ nhân hiện thời của Lưỡng Tăng Lâu thì đương nhiên phải là

một người rất thông minh, nhìn xa trông rộng nhưng dạng chuyện đơn giản như thế này ông lại nhìn không tỏ, thấy chẳng rõ. Bởi vì ông có nhược điểm như thế, vì ông căn bản không lo lắng gì phương diện đó, căn bản không nghĩ tới khả năng đó. Nhìn thứ trước mắt mình thử đi. Ông đã tự che một con mắt của mình rồi, gạt một số người ông cần xem xét ra ngoài thì sao ông có thể thấy rõ toàn cục chứ?"

Vương Thái Hư trầm mặc không nói.

Ông ta chẳng phải dạng người bảo thủ gì, nếu không đã tuyệt đối không tự mình đến xin Đinh Ninh vốn vẫn chỉ là một đứa trẻ trong mắt đa số người nghiêm túc xin chỉ bảo.

Ông ta bắt đầu thừa nhận trong lòng hoàn toàn chính xác có loại khả năng đó.

Như vậy bữa tiệc lớn này thực sự không chỉ là bữa tiệc quyết định cơ cấu giang hồ trong thành Trường Lăng, không chỉ là chuyện tiếp theo Lưỡng Tăng Lô sẽ sống ra sao, đi được càng xa hơn không mà trực tiếp quan hệ tới vấn đề sống chết của ông ta.

Vài giọt mồ hôi lạnh bất giác từ hai bên tóc mai của ông ta chảy xuống.

- "Ngay trong đêm nay thôi."

Ông ta không có ý che dấu gì, rất tự nhiên lấy tay xoa xoa mồ hôi lạnh, ho khê, nhìn Đinh Ninh nói: "Đường Khuyết hẹn Chương béo trong đêm nay đàm phán với tôi ở Hồng Vận Lô."

Lông mày Đinh Ninh chau lên, không nói gì.

Vương Thái Hư dùng khăn lụa chấm vào khóe miệng rồi nói tiếp: "Nếu như không phải vừa vận Ly Lăng Quân hôm nay tới đây, nếu như không

phải tôi tự mình đến xem một cái, nghe được lời của cậu, vậy thì có lẽ qua đêm nay tôi đã chết rồi."

- "Sống chết kề nhau... Giờ ngẫm lại thấy mạng người đôi khi thực sự quá mỏng manh."

Vẻ nghiêm trang xuất hiện trên mặt Vương Thái Hư, ông ta nhìn Đinh Ninh thật sâu: "Đại yễn hôm nay tôi muốn cậu đi cùng tôi. Tôi sẽ làm cho cậu chút việc, sau đó... nếu tôi cso thể bình yên sống qua đêm nay, tôi và Lưỡng Tăng Lâu mai này sẽ không quên cậu."

- "Tôi có thể cùng đi với ông." Đinh Ninh không chần chừ nói ra, "Gặp gỡ thoáng chốc, xin đừng quên bạn."

Wương Thái Hư khẽ gật mình.

Nếu như hôm nay có thể giải quyết triệt để chuyện Cầm Lâm Đường, như vậy ít nhất trong một khoảng thời gian rất dài, Lưỡng Tăng Lâu trong giang hồ Trường Lăng sẽ có địa vị rất cao.

Được một bang phái như thế biết ơn và giúp đỡ đối với bất cứ ai cũng là một nguồn tài nguyên quý báu.

Ông ta nghĩ mãi mà không ra nên nhin không được phải hỏi: "Vì sao thế?"

- "Có đôi khi, làm những chuyện không ra dạng gì này thì không cần phải nợ nần nhau quá nhiều. Tôi có thứ mình muốn, ông đạt được điều mình cần, vậy là xong." Đinh Ninh nhìn ông ta, bình tĩnh nói: "Có chờ mong thì tương lai sẽ có thể khiến nhau thất vọng."

Lông mày Vương Thái Hư nhú chặt lại.

- "Xem ra thế giới mà cậu nghĩ tới không giống với bọn tôi. Đã như vậy thì tôi chúc cậu được như ước nguyện, tiến được vào Môn Sơn Kiếm Tông."

Ông ta lại dùng khăn lụa chấm miệng, nói một câu hết sức chân thành.

- "Đi thôi. Tôi cần chuẩn bị một chút cho buổi tiệc lớn tối nay."

Sau đó, ông ta đứng dậy, ý bảo Đinh Ninh đi theo mình.

Trường Tôn Thiển Tuyết ở nhà sau nghe thấy cuộc nói chuyện này thoáng nhú mày. Nàng như thể muốn nói gì đó với Đinh Ninh nhưng cuối cùng thoáng bức tức cúi đầu, mặc kệ Đinh Ninh rời đi với Vương Thái Hư.

...

Ánh chiều rụng xuống, màn đêm từ từ kéo tới như thể ở xa xa có một thiên thần đang cầm theo một lá cờ lớn màu đen thông thả đi ngang bầu trời.

Một chiếc xe ngựa màu đen từ phòng liệm xác của Thần Đô Giám chậm rãi đi ra. Sắc đen của xe đồng điệu với màn trời mờ xám nơi xa, như thể đang ra nghênh đón màn đêm.

Có không ít quan viên Thần Đô Giám đang khom người đứng ven đường, trong ánh mắt họ tràn ngập vẻ sợ sệt và thù hận.

Đánh xe là một người hầu già có gương mặt héo hon như thể cương thi. Bên trong xe là ty thủ Giám Thiên Ty Dạ Sách Lãnh vẫn mặc một bộ đồ màu trắng nhắm mắt lại tựa như đang ngủ.

Người khác thường đều có khí chất khác thường. Dù cỗ xe ngựa này không có bất cứ dấu hiệu gì nhưng dọc đường không một trở ngại, tất cả xe ngựa trên đường đều tự giác hoặc bất giác nhường đường.

Thế nhưng, lúc chiếc xe này chạy tới một con đường rất rộng rãi lại có một chiếc xe ngựa cực kỳ oai phong từ từ chạy trực diện đến gần chiếc xe ngựa màu đen này, cuối cùng dừng lại ngay trước mặt nó.

Sở dĩ nói chiếc xe ngựa này oai phong là bởi vì thứ nhất nó rất lớn, là một chiếc xe ngựa cần tới bốn con ngựa kéo.

Tiếp theo là vì lối trang trí của nó khác những chiếc xe ngựa khác, không dùng vàng bạc hay ngọc ngà mà hoàn toàn phủ một lớp giáp đen.

Ngay cả trên người bốn chú ngựa kéo xe đều mang áo giáp vảy cá.

Bốn con ngựa rất cao lớn, vó chân rất mạnh mẽ, bước chân gần như đồng đều, rõ ràng là ngựa chiến đã trải qua huấn luyện rất lâu dài.

Nhìn thấy chiếc xe ngựa oai phong cả người đốc bằng sắt dần dần tiến tới, người hầu già đánh chiếc xe màu đen vẫn không biểu lộ gì mà chỉ từ từ ghìm ngựa dừng xe lại.

Hai chiếc xe ngựa dừng lại cách nhau khoảng một trượng.

- "Là Cửu Tử Tà sao?"

Một giọng nói như tiếng kim loại cọ xát từ trong chiếc xe ngựa như thép đúc vang lên. Thật lạ là nó không khuếch tán ra mà lại truyền vào trong chiếc xe ngựa màu đen như thể truyền theo đường thẳng.

Dạ Sách Lãnh trong trang phục trắng quen thuộc đến lúc này mới mở to mắt, hồ hững đáp: "Phải."

- "Rất tốt."

Người ngồi trong xe thép dường như cười lạnh một tiếng, sau đó nói tiếp: "Việc công nói xong rồi, kế tiếp muốn mời Dạ ty thủ xuống xe nói chuyện tư chút nhĩ."

Tiếng nói chưa dứt mà xe ngựa đã phát ra một tiếng rung động "Vù vù". Ngay cả vô số vảy giáp trên người bốn con ngựa chiến đang đứng vững bất động cũng rung vang không ngừng.

Màn xe nặng nề như sắt xóc lên.

Một người đàn ông vô cùng đồ sộ xoay một bước từ trong xe ra.

Chiếc xe nặng nề giảm đi được một gánh nặng lớn lập tức hơi nảy lên phía trên.

Đây là một người đàn ông rất cao và rất béo.

Cơ thể của ông ta tương đương với khoảng ba người đàn ông vạm vỡ gộp lại với nhau.

Mỗi một bộ phận trên người ông ta, trên cánh tay, trên đùi, trên mặt, trên cổ, trên bụng đều đặn nổi cả mảng thịt mỡ.

Cũng chỉ có loại thùng xe lớn như thế kia mới chở được kẻ béo như ông ta.

Nếu chỉ là một gã béo tầm thường thì nhất định ngay cả đi cũng đi không nổi nhưng mà ông ta lại khác. Mỗi mảng thịt mỡ trên người ông ta đều cho người ta cảm giác rằng có ẩn chứa sức mạnh đáng sợ.

Thế nên dù ông ta cả người đầy những thịt mỡ, ngay cả mắt đều bị mỡ che đến mức sắp nhìn không nổi nhưng lại khiến người khác cảm thấy hết sức uy nghiêm, hết sức đáng sợ như thể một ngọn núi hùng vĩ.

Gần như hầu hết người ở Trường Lăng đều biết ông ta.

Ông ta chính là Hứa Bình, xuất thân là một gã lính quen nhất của nước Tần, truyền nhân mạnh nhất từ trước tới nay của Hoành Sơn Kiếm Viện, sau cùng được phong hầu.

Một trong mười ba vị hầu tước của vương triều Đại Tần!

Hoành Sơn Hứa Hầu!

Gió đêm khẽ ve vuốt.

Một bộ quần áo trắng xuất hiện ở giữa ngã tư đường Trường Lăng tràn đầy sắc xám và sắc đen.

Dạ Sách Lãnh ung dung bước ra khỏi xe, đứng đối diện vị vương hầu đồ sộ như núi này.

Dáng người nhỏ bé của nàng so với Hứa Hầu chỉ như một đóa hoa trắng mong manh.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Bàn Sơn Cảnh

"Tuy tên Mộ Dung Thành này có phần ngốc nghếch nhưng dù sao cũng còn trẻ, hơn nữa tiềm chất tu hành và tốc độ phá cảnh đều không tồi. Ta đã nghĩ ngốc thì có thể từ từ mà dạy. Ấy thế mà chưa kịp dạy dỗ gì thì đã bị người một kiếm chém rụng luôn rồi."

Hoàn Sơn Hứa Hầu đứng đó như thể một núi thịt, cả người tỏa ra hơi thở vô cùng mãnh liệt áp bức. Ông ta nhìn Dạ Sách Lãnh như sư tử nhìn cừu non, lạnh lùng nói: "Dù sao cũng đã xem như nửa người trong phủ ta lại bị người cứ như vậy chém, người không đưa cho ta một lời giải thích thì sau này ai còn cần cho ta thể diện."

"Tiếp người một kiếm không phải là nể mặt người sao?" Dạ Sách Lãnh cười lạnh xem thường, đối mặt với cơ thể đủ để bao phủ mình vào trong cùng hơi thở vô cùng mãnh liệt áp bức mà cô nàng vẫn để lộ ra hai má lúm đồng tiền mờ mờ.

"Tốt lắm! Ta rất thích tính cách của người. Không hổ là nữ ty thủ duy nhất của Đại Tần."

Hoàn Sơn Hứa Hầu cười lạnh lẽo, đưa tay ra mời Dạ Sách Lãnh, "VẬY ĐẾN ĐÂY ĐI, CÒN CHỜ GÌ NỮA?"

Dạ Sách Lãnh khẽ cười lạnh lùng chẳng nói gì, chỉ vươn bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết ra phía trước.

Trong bầu trời chiều sáng sủa chợt rớt xuống một giọt mưa. Nó rơi xuống trên bóng tối phía sau thân thể to lớn của Hứa Hầu làm vang lên một tiếng "Bụp", rồi vỡ ra vô số tơ nước nhỏ bé óng ánh.

Cùng lúc đó, trong lòng bàn tay Dạ Sách Lãnh bỗng nhiên xuất hiện một giọt nước lấp lánh.

Con mắt vốn sắp bị che lấp mất của Hoành Sơn Hứa Hầu híp lại càng nhỏ thêm. Ông ta hừ mạnh nói: "Thiên Nhất Sinh Thủy!"

Trong khoảnh khắc này thời gian như đông cứng lại.

Gạch lát trên đường đều bị nguyên khí đất trời đột ngột từ bốn phương tám hướng ủa tới ép cho rung lên lộp cộp. Vô số bụi đất lắng đọng nhiều năm từ trong các khe hở chen chúc bay ra như thể cảm nhận được hơi thở kinh khủng, muốn trốn ra khỏi con phố này.

Nụ cười trên gương mặt Dạ Sách lãnh cũng hoàn toàn biến mất.

Mỗi động tác của cô ta trở nên chậm chạp và cực kỳ nặng nề, rõ ràng so với lúc đánh với Triệu Trảm còn phải cố sức hơn.

Cánh tay duỗi ra của cô ta chỉ nâng theo một giọt nước lơ lửng nhưng mỗi một động tác nhỏ đều nặng nề như thể dời núi.

"Ầm!"

Giọt nước lấp lánh giữa tay cô ta biến thành một thanh kiếm nước lấp lánh dài một tấc. Cùng lúc, bầu trời bao la phía trên con đường như chợt sụp xuống, vô số nguyên khí đất trời hội tụ về hướng thanh kiếm nhỏ lấp lánh trong tay cô nàng.

Bởi vì tốc độ quá nhanh và nguyên khí đất trời quá mức khủng bố nên trong khoảnh khắc đó, những nguyên khí đất trời này như thể bị một dây

núi vô hình cứng rắn ép tới, sau đó cứng rắn ép chúng tiến vào trong thanh kiếm nước lấp lánh của cô gái.

Đây là cảnh giới thứ bảy mà vô số người tu hành thiên hạ ngưỡng vọng - Bàn Sơn Cảnh.

Cảnh giới thứ ba là Chân Nguyên, cảnh giới thứ tư là Dung Nguyên.

Tới cảnh giới thứ ba, người tu hành sẽ hấp thu được một ít nguyên khí đất trời vào cơ thể, cô đặc với chân khí của bản thân thành chân nguyên. Đến cảnh giới thứ tư là thời điểm chân nguyên dung hợp thêm với nhiều nguyên khí đất trời, trong cơ thể mở ra một vài vị trí có thể tích trữ nguyên khí đất trời. Thân thể không chỉ hấp thu, luyện hóa một ít nguyên khí đất trời trong khi tu luyện mà trở thành bình chứa tích trữ nguyên khí đất trời.

Tuy nhiên, chỉ đến cảnh giới thứ bảy mới có thể trực tiếp vận chuyển số lượng nguyên khí khổng lồ trong không gian bốn phía, mạnh mẽ nén vào trong chân nguyên của mình. Mỗi một giọt chân nguyên nhỏ bé trong nháy mắt có số lượng nguyên khí đất trời khổng lồ dồn mãnh tiến vào nên trong khi đối địch có thể bộc phát ra sức mạnh khó có thể tưởng tượng.

Trần Mặc Ly ở trong quán rượu ở ngõ Ngô Đồng chính là người tu hành cảnh giới thứ tư.

Có điều, nguyên khí đất trời từ trong cơ thể hần tuôn trào ra khiến các đệ tử học viện kia khiếp sợ kia so với nguyên khí mà Dạ Sách Lãnh đưa đến trong nháy mắt hiện giờ quả thực chỉ như lạch nước với sông rộng mà thôi.

Trong chớp nhoáng này, nguyên khí đất trời bị cô ta dẫn tới rót vào trong thân kiếm đã nặng trĩu như núi nhưng thanh kiếm nước lấp lánh trong lòng bàn tay ả vẫn nhẹ hờ như không khối lượng.

"Xoẹt!"

Thanh kiếm nhỏ bé này từ lòng bàn tay cô gái bay thẳng về phía mi tâm Hứa Hầu.

Tốc độ của kiếm quá nhanh.

Tưởng như có một dòng sông xuyên qua không trung nhưng không thể nhìn thấy.

Cơ thể như núi của Hứa Hầu không hề lui dù chỉ một bước. Cánh tay phải mập mạp của ông ta lúc này chợt biến mất.

Bởi vì quá nhanh.

Trên thực tế, ông ta chỉ giơ ngang cánh tay lên trên.

Chỉ giơ ngang như thế mà lập tức có một bóng kiếm màu xanh chắn ngang như dãy núi trước mi tâm ông ta.

Một kiếm như núi vắt ngang, ngàn quân không thể tiến, đây là Hoàn Sơn Kiếm chân chính!

Một luồng hơi thở càng thêm mãnh liệt áp bức vô song xuất hiện trong không gian.

Một tiếng nổ lớn ngọt ngào đến khó tả vang lên trước mi tâm ông ta.

Hai tay của Hứa Hầu đã để sau lưng, y phục như sắt trên người bay phất phới như thể chưa từng động đậy nhúc nhích.

Dạ Sách Lãnh đối diện ông ta cũng trầm mặc như nước, đứng im không chuyển.

Tay cô ả lại đưa ra. Một giọt nước lại biến thành một thanh kiếm nhỏ lơ lửng trong lòng bàn tay cô gái này.

Phía trên hai người này có vô tận nguyên khí màu xanh bay vọt lên tạo thành một tòa núi lớn màu xanh trong không.

Trên tòa núi lớn có vô số hạt mưa đang bay múa, không rơi xuống mà nhắm vào bầu trời cao bay đi.

Hứa Hầu ngẩng đầu nhìn dị tượng trên trời cười hắc hắc, cả cơ thể mập mạp khẽ run lên, không nói thêm gì nữa mà quay người đi đến chiếc xe ngựa khổng lồ.

Dạ Sách Lãnh hờ hững nhìn vào trong lòng bàn tay.

Giọt nước trong lòng bàn tay chậm rãi thấm vào trong người ả.

Bóng đêm rốt cục phủ xuống.

Xe ngựa màu đen và xe ngựa thép đúc tách ra hai ngả.

Dưới bóng một cây phong nằm sát chân cây cầu đá cách đó không xa có đỗ một chiếc xe ngựa của Thần Đô Giám.

Đánh xe là một người câm không có lưỡi, hình như còn bị điếc nên ngay cả tiếng nổ mạnh vừa rồi cũng chẳng nghe thấy, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Trong chiếc xe ngựa của Thần Đô Giám có một gã đàn ông gầy gò tướng mạo trẻ trung, mặc áo gấm màu đỏ thẫm có chòm râu ngắn tua tủa.

Mái tóc gã hơi xám trắng, móng tay hơi vàng vàng.

Gã này nhìn qua có chút uế oải nhưng tất cả người ở Trường Lăng đều biết đó chỉ là vẻ giả tạo.

Người Trường Lăng đều cho rằng gã cực kỳ âm hiểm, vô cùng xảo trá, hết sức tàn khốc.

Vì gã chính là người đứng đầu Thần Đô Giám, Trần Giám Thủ.

Gã thoáng uể oải cúi đầu nhưng ánh mắt lại quét từ trong khe hở nhìn ra con phố rộng.

Chiếc xe ngựa đúc bằng sắt từ trong bóng tối đi qua.

Cơ thể Hứa Hầu khiến cho thùng xe rộng rãi cũng trở nên chật chội. Ngón tay ông tay khẽ chậm rãi gõ gõ lên bụng mình. Nghĩ tới một kiếm vừa rồi ông ta không khỏi cười lạnh mà tự nhủ: "Đúng là khỏe sức... Tiếp một kiếm của ta đau khổ phải ăn không ít đâu. Nhưng mà ít nhất có thể tạm thời giữ được bình an."

...

Trong bóng đêm Trường Lăng, mấy chiếc xe ngựa đang chạy từ từ về phía Hồng Vận Lâu.

Hồng Vận Lâu là thanh lâu bậc trung ở nam thành. Ngày bình thường khi bóng tối dần đậm sắc, xung quanh chỗ này cùng trên bờ sông phía trước đều sẽ treo đèn lồng, xe ngựa nườm nượp, trên các ngõ phố xung quanh lại có không ít các quán bán đồ ăn vặt hay bán hoa tươi hoặc hát rong kiếm ít tiền thưởng vụn nên náo nhiệt vô cùng.

Nhưng hôm nay trong Hồng Vận Lâu đã được bao hết. Vài dặm xung quanh rất yên tĩnh, tĩnh lặng đến mức khiến người ta cảm thấy khá áp lực.

Cho dù là khách sang không thiếu tiền bạc, đang hào hào hứng hứng chạy tới nhưng cảm nhận được từng tia sát khí truyền ra từ các căn lầu trống, lại thấy được từng bóng hình u ám trong phố liền cảm thấy lông tơ dựng đứng lên, không dám dừng lại lâu hơn.

Đinh Ninh và Vương Thái Hư xuống xe ngựa. Hai người đi về phía Hồng Vận Lâu không xa như thể người nhàn rồi đi tản bộ.

Từ trong năm, sáu chiếc xe ngựa phía sau họ có hơn mười người ào ào bước xuống đi theo bọn họ.

Đền lồng xung quanh Hồng Vận Lâu lại được thắp lên.

Lờ mờ có thể thấy có chí ít hơn trăm người lặng im đứng trong khoảng tối xung quanh Hồng Vận Lâu. Trên người họ hoặc ít hoặc nhiều đều có ánh phản chiếu của binh khí.

Vương Thái Hư khẽ cau mày bước tới. Ông ta đã thay một chiếc áo gấm đỏ rực. Điều này khiến sắc mặt ông ta nhìn qua có vẻ hồng hào hơn chút ít.

Một ông lão tóc bạc gầy gò mặc áo khoác bông, màu da rất hồng hào nhìn không ra được mấy nếp nhăn từ trong chiếc xe ngựa thứ hai một mình bước xuống, đi tới bên người Vương Thái Hư.

Bên cạnh Vương Thái Hư là một già một trẻ. Ba người cứ thế vượt qua cửa Hồng Vận Lâu.

Ngay đầu phía đông lầu hai là một gian phòng thanh nhã lớn.

Lúc này trong gian phòng thanh nhã này tất cả đồ vật không cần thiết đều đã bị cất đi, chỉ để lại rất nhiều chiếc bàn ngăn. Đã có hơn mười người ngồi trên chiếu.

Khi Vương Thái Hư đẩy cửa vào, nửa gương mặt lộ ra sau cánh cửa hé mở, trong gian phòng này chợt lặng như tờ.

Vương Thái Hư mỉm cười, bờ môi khẽ nhúc nhích truyền âm thanh nhỏ xíu vào trong tai Đinh Ninh một bên đằng sau: "Gã béo nhất kia chính là Chương mập của Lôĩ Vũ Đường, gã gầy gầy tóc ngắn, sắc mặt khó coi bên cạnh hẳn chính là con cá béo sót lại Đường Khuyết của Cẩm Lâm Đường. Tên thư sinh mặt trắng cạnh Chương mập là con nuôi của hẳn Chung Tu, hẳn là người tu hành lợi hại nhất hiện tại của Lôĩ Vũ Đường. Còn tên chợt

một mắt bên cạnh Đường Khuyết là Đường Mông Trần, là một trong số ít người có thể xuất thủ hiện giờ của Cẩm Lâm Đường."

Ông ta nói xong mấy câu đó thì Đinh Ninh và ông cụ tóc bạc mặc áo khoác bông ở bên cạnh cũng đã theo chân ông ta đi vào trong gian phòng thanh nhã, bước tới trước bàn.

Đinh Ninh cứ thế một mình ngồi xuống trước chiếc bàn bên cạnh Vương Thái Hư. Nó lập tức đánh giá mấy người trong lời Vương Thái Hư kể.

Chương mập Lôi Vũ Đường có chiếc mũi hếch lên trời khiến người ta nhìn qua liền thấy ngay được hai cái lỗ mũi to vô cùng. Cũng vì thế, dù các bộ phận còn lại có đẹp ra sao cũng khiến người ta thấy chán ngán. Đó là chưa kể vị ông lớn trong giang hồ Trường Lăng này vì biểu hiện sự hào sảng của mình nên trong thời tiết như thế này áo khoác gấm màu đen còn phanh rộng ngực ra.

Tiếc rằng hình như lão ăn mặc hơi ấm, hơn nữa còn để ra mồ hôi nên trên trán và lồng ngực lão đều thỉnh thoảng ứa ra mồ hôi bóng nhẫy.

Đường Khuyết ngồi xếp bằng bên cạnh lão thì khác hẳn. Tên này ngồi thẳng tắp, trên người nhìn không thấy một chút thịt thừa, có điều xương gò má hơi cao, rõ ràng vì mấy ngày qua suy nghĩ quá nhiều, nghỉ ngơi không tốt nên vành mắt hơi thâm, hơn nữa lúc này sắc mặt y vô cùng âm trầm, nhìn xung quanh đôi mắt như thể có một tầng bóng đen mờ.

Gã con nuôi Chung Tu ngồi cạnh Chương mập thì lại nhẹ nhàng phong độ hơn hẳn. Gã mặc một bộ đồ mỏng màu tím, mặt trắng không râu, nhìn qua cũng chỉ tầm hai bảy, hai tám tuổi thôi.

Về phần kẻ kể bên Đường Khuyết, tên Độc Nhân Long Đường Mông Trần trong lời Vương Thái Hư thì ngay cả mặt mũi gã Đinh Ninh cũng thấy không rõ lắm. Bởi vì từ lúc nó bước vào phòng cho tới giờ, Đường Mông Trần vẫn cúi thấp đầu, chưa hề ngẩng lên dù chỉ một lần.

Ông lớn giang hồ nào ngồi ở vị trí cao lâu đều có phong thái bất phàm. Lưỡng Tăng Lâu đã đứng vững ở Trường Lăng nhiều năm không ngã, Vương Thái Hư ở trong quán rượu nói với Đinh Ninh mình chỉ làm chuyện buôn bán tăng chót không chịu được sóng gió cũng chỉ là cách nói khiêm tốn và chọn lọc thôi. Và lại, trong trận tàn sát đẫm máu trước đó, Vương Thái Hư đã cho tất cả người trên đời này nhìn rõ ông ta là dạng người như thế nào. Thế nên khi ông ta ngồi xuống, dường như chén rượu trên bàn mọi người đều thoáng rung rinh.

Một luồng sức ép vô hình khiến cho hô hấp của mọi người càng lúc càng khó khăn.

Một già một trẻ bên cạnh Vương Thái Hư sau khi ngồi xuống vẫn không lên tiếng nói chuyện mà chỉ nhìn Chương mập và Đường Khuyết ở đối diện mỉm cười.

p/s :Bàn Sơn Cảnh: Cảnh giới dời núi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Sừng Bạch Dương

Đâu đó trong Hồng Vận Lâu có người đang tấu nhạc, từ xa xa vọng lại khiến cho không khí của căn phòng này càng thêm mờ ám. Thấy Vương Thái Hư mãi không lên tiếng, gương mặt béo núc của Chương Nam giật giật, hần bức bối nói:

“Vương Thái Hư, rốt cục trong hồ lô của người bán thuốc gì? Chúng ta là khách, người là chủ, người đã đến này giờ mà không nói câu nào là sao đây?”

Nhìn khuôn mặt bóng nhẫy của Chương Nam, Vương Thái Hư chỉ mỉm cười:

“Tuy ta là chủ nhưng hôm nay các người lại cần cùng ta bàn chuyện chứ không phải ta cần.”

Sắc mặt của Chương Nam đành lại hừ một tiếng không nói lời nào.

Đường Khuyết bên hần chậm rãi ngẩng đầu, vừa nhìn Vương Thái Hư đầy lảng lệ vừa nói:

“Ta bắt đầu giết người từ năm mười lăm tuổi. Mười sáu tuổi thì cùng Từ Cẩm, Lâm Thanh Điệp tới Trường Lăng, không biết đã đổ bao nhiêu máu mới có thể leo lên tới vị trí này.”

Họ Đường lạnh lùng chậm rãi nói tiếp:

“Ta không sợ chết. Cho nên hôm nay mới tới gặp ngươi, không phải muốn xin cho Cẩm Lâm Đường một con đường sống mà muốn cho ngươi biết rằng: dù có giết chết ta và các huynh đệ thì chút ít sinh ý của Lương Tăng Lâu các người cũng đừng hòng giữ được.”

Vương Thái Hư bình tĩnh nhìn hẳn, nói rất thờ ơ:

“Thật vậy à?”

“Vương Thái Hư, giang hồ có câu "Đắc nhiều nhân xử thả nhiều nhân", ngắn gọn là cái gì bỏ qua được thì bỏ qua. Mấy hôm trước ngươi náo loạn với bên Cẩm Lâm Đường đúng là thiệt hại không ít nhưng bọn ngươi cũng đã giết rất nhiều người bên đây, coi như thanh toán sòng phẳng rồi, nhưng chuyện lộn xộn này lại khiến cho bọn người bên trên có cơ hội nhúng tay vào, đối với các người không hề có lợi, ta thấy bọn ngươi cùng Cẩm Lâm Đường hợp tác là tốt nhất”

Vương Thái Hư chỉ cười mà không nói tiếng nào.

“Vương Thái Hư, rốt cuộc ý ngươi là sao?”. Chương Nam nhìn bộ dáng của hẳn, nhin không nổi mà quát lên.

Gương mặt Vương Thái hư nổi lên chút ý mỉa mai, rồi nhìn thẳng vào tên béo trước mặt mà nói:

“Chương béo, ngươi là người thông minh lại già đời hơn ta. Vậy ngươi cũng hiểu rõ có những chuyện chúng ta không nên nhúng tay vào.”

Sắc diện của Chương Nam ngày càng âm trầm, đánh mặt:

“Vương Thái Hư, ngươi nói cho rõ ràng đi!”

“Ngươi muốn ta nói rõ ràng, vậy được thôi.” – Vương Thái Hư nhìn hẳn, ánh mắt lạnh đi. – “Ngươi làm thuyết khách cho bọn chúng hiển nhiên

chúng cũng đã tiết lộ ra chút nội tình, cho người chút lợi ích. Nhưng người hần cũng biết Lưỡng Tăng Lâu làm ăn phát đạt tại Trường Lăng nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không tìm ra chỗ dựa ở trên kia sao? Nhưng tại sao ta không làm thế?

Nhân vật như chúng ta lẽ nào có thể xưng anh em với mấy kẻ quyền quý nơi triều đình? Dù là tìm chỗ dựa thì cũng là chó bám đuôi chủ!”

Nghe Vương Thái Hư nói thế khuôn mặt của Chương Nam nổi lên một tia giễu cợt, hần nhắc chiếc khăn găm thắm mồ hôi, lạnh giọng ngắt lời:

“Nhưng người cũng hiểu, với những quý nhân kia thì mạng của chúng ta và mấy con chó không khác gì nhau.”

“Làm chó hoang còn có thể tùy tiện cắn người.” – Vương Thái Hư đùa cợt. – “Làm chó nuôi thì bị đánh rồi giết thịt, người không thể biết khi nào và tại sao chỗ dựa kia sẽ sụp đổ rồi dè người chết theo. Theo một người, người khác sẽ khinh bỉ người. Cho nên mấy năm nay Lưỡng Tăng Lâu an phận sống nơi đáy bùn không chịu sự bảo hộ của bất kỳ quý nhân nào, chẳng phải là ta không muốn Lưỡng Tăng Lâu phát triển mà với vị trí nhỏ như thế thì mới có thể an phận mà sống. Tên chó hoang người luôn muốn ăn miếng thịt trong miệng cọp, dù có tươi ngon đi chăng nữa mà mang tính mạng cả nhà ra đánh cược có đáng hay không?”

Khuôn mặt Chương Nam thoáng co giật, lạnh giọng:

“Quý nhân cũng có nhiều loại.”

“Có thể lớn đến đâu cơ chứ?”

Vương Thái Hư nghĩ tới những lời Đình Trữ nói với mình trước đây, thấy y đang thoải mái dùng bữa ăn rất thanh thoi bèn không nhịn được mà cười:

“Hiện nay, ngoại trừ tâm phúc Nghiêm Tương và Lý Tương của bộ hạ ra thì những người còn lại chẳng phải đều bị khống chế rồi sao? Không lẽ người đã quên lúc bộ hạ đăng cơ hai năm trước đã xảy ra chuyện gì?”

“Người nói như vậy xem ra không hề có ý định nhượng bộ?” – Chương Nam lại móc khăn gấm ra lau mồ hôi, nhưng ngược lại, vẻ mặt của hắn vô cùng bình tĩnh.

Vương Thái Hư không thèm nhìn hắn mà hướng về phía Đường Khuyết, nói:

“Nếu như người cầu xin ta tha cho người và huynh đệ của mình, có lẽ ta sẽ đồng ý, chỉ cần sau này các người vĩnh viễn không trở về Trường Lăng nữa. Đây là giới hạn tối đa mà ta có thể nhượng bộ.”

“Vậy sao?”

Đường Khuyết nhìn Vương Thái Hư với ánh mắt âm hiểm băng giá: “Nếu như ngày đó ta kịp có mặt thì người đã mất mạng rồi. Sai lầm duy nhất là chúng ta không ngờ người đã tu luyện đến cảnh giới thứ năm.”

Vương Thái Hư mỉm cười: “Trên đời này không có ‘nếu như’, ta chỉ biết là mình bị rụng mất một cái răng còn hai vị đương gia của Cẩm Lâm Đường giờ đã nằm sâu dưới ba tấc đất.”

Đường Khuyết mặt hơi đỏ lên nhưng không tức giận, hắn nhìn Vương Thái Hư lạnh lùng nói: “Người rất tự tin.”

Vương Thái Hư cười bảo: “Người nên suy nghĩ thật kỹ.”

Đường Khuyết hơi nheo mắt, đánh mắt nhìn về phía Đình Ninh đang ăn uống ngon lành cùng lão già đang nhâm nhi trà. “Chỉ là ta không hiểu sự tự tin của người từ đâu mà có, hay chỉ là làm trò thần thần bí bí? Dựa vào một

thiếu niên tầm thường ở hẻm Ngô Đồng cùng một lão thầy bói trong chợ
thôi sao?

Vương Thái Hư nghiêm túc nói: “Như vậy là đủ rồi.”

“Là tự người từ chối cơ hội cuối cùng.”

Đường Khuyết lắc đầu buông một câu cực kỳ lạnh lùng.

Sau đó chén rượu trên tay hắn rơi xuống.

Đúng lúc nó rơi xuống vỡ nát thì ánh mắt của Chương Nam lập tức lóe
lên.

“Ra tay!”

Hắn quát khê.

Trong gian tĩnh thất này, trừ Vương Thái Hư, Đinh trử và ông lão tóc bạc
nọ thì tổng cộng có mười một người.

Ngoài bốn người thuộc nhóm Chương Nam, Đường Khuyết ra thì còn lại
đều là người của Lương Tăng Lâu.

Có thể có tư cách ngồi cùng Vương Thái Hư, tất nhiên là những nhân vật
quan trọng nhất của Lương Tăng Lâu và cũng được hân tín nhiệm nhất.

Lúc Chương Nam quát lên một tiếng ấy thì bảy kẻ này đã nhất tề động
thủ. Tuy nhiên lại có ba kẻ tự tách ra khỏi đám người kia.

Cuồng phong mãnh liệt, theo sau là những âm thanh gào thét lạnh lẽo.
Chung Tu cạnh Chương Nam tung người lên tựa một con bướm tím, thanh
kiếm màu tím từ trong tay áo của hắn bay ra nhắm thẳng vào trán Vương
Thái Hư.

Chiếc bàn phía trước Đường Khuyết vỡ ra làm bốn, một thanh kiếm lớn màu xanh phóng lên từ dưới chân rồi nằm gọn trong tay hắn.

Một tiếng quát lạnh lạnh vang lên, Đường Khuyết sử dụng chiêu thức tấn công trực diện nhất, vận hết chân nguyên trên người dồn vào thanh kiếm, thoáng cái thân kiếm như một ngọn sóng xanh biếc dâng lên rồi đập thẳng về phía Vương Thái Hư.

Độc Nhân Long Đường Mông Trần vẫn cúi đầu này giờ bỗng ngẩng đầu lên, vươn hai tay ra. Trên đó lập tức vang lên những tiếng kim loại chói tai.

Hơn mười tia sáng màu lam ập tới người Vương Thái Hư.

Trong phút giây chớp nhoáng này, Chương Nam lại không hề ra tay mà chỉ ngồi một chỗ không nhúc nhích. Kế hoạch ăn khớp, hẳn thiết nghĩ không cần phải ra tay.

Ba người bên cạnh của hắn ra tay thừa sức khiến cho bốn kẻ trung thành với Vương Thái Hư không kịp tiếp viện, mà y hiện đã bị thương, hẳn nhiên không đánh lại nổi Chung Tu, Đường Khuyết và Đường Mông Trần.

Chỉ cần Vương Thái Hư chết rồi, cục diện chốn này đều sẽ rơi vào tay họ.

Nghĩ tới cảnh đối thủ lớn nhất ở Trường Lăng sắp ngã xuống, đáng lẽ hắn nên cảm thấy vui mừng, tuy nhiên, không biết tại sao trong lòng Chương Nam lại dâng lên cảm giác bất an vô cùng.

Biểu hiện của một già một trẻ cạnh Vương Thái Hư quá kỳ lạ. Đinh Trữ vẫn bình tĩnh ăn rau. Ông lão tóc trắng kia lại vẫn ung dung nhấp trà. Trong khi phong ba nổi lên mà hai người họ như thế chẳng phải quá quái lạ sao? Nhưng dựa theo tin tức của nội gián cạnh Vương Thái Hư thì hai kẻ nọ rõ ràng không có gì đặc biệt.

Tiểu tử kia chỉ là một thằng nhóc bình thường ở hẻm Ngô Đồng. Lão già nọ chỉ là một tên thầy bói trong chợ, theo lời nội gián thì bởi do Vương Thái Hư cảm thấy ông ta có tiên phong đạo cốt nên mới cố ý dắt theo bên mình, hòng để bọn hắc hoải nghi đây là một tu hành giả lợi hại. Cho nên trong cuộc nói chuyện ban nãy, Đường Khuyết mới nói Vương Thái Hư là cố ý làm ra vẻ huyền bí để che mắt thiên hạ.

Giống như trên bàn cờ, quân át chủ bài của họ Vương đã bị bọn hắc nhìn thấu.

Có điều hiện tại, sao biểu hiện của hai người họ vẫn vậy?

Trong lòng Chương Nam càng lúc càng thấy rét lạnh vô cùng nhưng trên trán lại bất giác đầm mồ hôi.

Vương Thái Hư vẫn không hề động đậy.

Tay phải của hắn bỗng biến mất rồi một dải kiếm quang màu xám xuất hiện bao bọc trước cơ thể hắn, dài độ một thước. Thanh kiếm trong tay hắn cũng chỉ dài tầm ấy, nhìn qua lại không hề sắc bén, trông cứ như một cây thước đẹp.

Hắn hoàn toàn không để ý thanh trường kiếm đang đâm thẳng vào trán mình, cũng không để ý kiếm quang xanh lạnh như sóng cuộn đang tràn về phía mình mà lại rất chuyên tâm chém bay mấy đạo ánh sáng màu lam đang bắn tới.

Đúng lúc này, Chương Nam không kìm được kêu lên một tiếng thất thanh, vì chuyện hắn lo lắng nhất đã xảy đến. Bình trà trong tay ông lão tóc trắng bên cạnh Vương Thái Hư đột ngột rơi xuống, một thanh kiếm màu trắng xuất hiện trong tay lão.

Chuôi kiếm này thô, to lại ngắn, cầm trong tay khiến người ta cảm giác giống như đang cầm một chiếc sừng bạch dương vậy...

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Bản Mệnh Cảnh

Rầm một tiếng thân hình Chung Tu văng ngược lại đập mạnh vào góc tường, thanh trường kiếm màu tím ỉu xù đang lắc lư cắm chênh chếch trên xà nhà, sâu hoắm. Gương mặt Chung Tu đầm máu, vành môi tái nhợt run rẩy, hăn khẽ nhìn xuống bàn tay trái đang nứt toát ra, ánh mắt mờ mịt cùng tuyệt vọng.

Mờ mịt cùng tuyệt vọng là bởi cách biệt mệnh mệnh về thực lực, hoàn toàn không thể chống đỡ.

Cùng lúc đó, Đường Khuyết ảo não bay ngược về chỗ cũ, thanh đại kiếm màu xanh của hắn bị một sức mạnh kinh khủng đập gãy đoạn, vụn vụn chẳng khác nào một mớ sắt vụn rơi đầy trên mặt đất .

Sóng gió chợt qua đi.

Toàn thân Chương Nam ướt đầm mồ hôi, miệng há lớn giống như cá bị vớt ra khỏi nước đang đớp từng ngụm không khí nhưng không hề phát ra được chút âm thanh nào.

Đường Mông Trần vẫn giơ hai tay lên như cũ chỉ có điều từ trong ống tay áo rách nát lộ ra đôi hộp sắt hình vuông, còn mắt hắn đang dán chặt vào mũi kiếm như sừng bạch dương nọ, hoàn toàn trống rỗng, tuyệt vọng.

Tất cả đều chết trân.

Dù kiếm trên tay có đang nhỏ máu - máu từ trên trán, trên mũi, trên miệng, trước ngực, nhưng tất cả đều câm lặng bởi một kiếm.

Chỉ một nhát kiếm!

Từ trên cao chém xuống, đánh bay hồ điệp, đập tan sóng lớn.

Vô số tiếng bước chân dồn dập từ ngoài hành lang tiến đến gian phòng, cửa trước, cửa sổ, cả vách tường nháy mắt đã xuất hiện rất nhiều vết thủng. Bên ngoài những lỗ thủng người đứng chật ních, nhìn những ánh mắt lạnh lẽo ấy, con cá mắc cạn Chương Nam kêu lên như sắp khóc:

- “Không thể nào! Ban này rõ ràng người nói với ta không hề muốn qua lại với quý nhân, sao bên cạnh người lại xuất hiện người của Bạch Dương động? Sao người có thể tìm được đại nhân vật cỡ này?”

Tiếng gào khóc của Chương Nam tại thời khắc đó cũng chính là khúc mắc của phần lớn mọi người có mặt trong gian phòng.

Mũi kiếm trông giống sừng bạch dương từ từ biến mất một cách kì dị, giống như đang chui vào cơ thể của lão nhân tóc bạc. Nó tượng trưng cho cảnh giới thứ sáu - Bản Mệnh cảnh!

Nhất cảnh Thông Huyền, nhị cảnh Luyện Khí, tam cảnh Chân Nguyên, tứ cảnh Dung Nguyên, ngũ cảnh Thần Niệm, lục cảnh Bản Mệnh, thất cảnh Bàn Sơn, bát cảnh Khai Thiên, cửu cảnh Trường Sinh. Tu luyện đến cảnh giới thứ năm Thần Niệm cảnh thì chân nguyên và thiên địa nguyên khí kết hợp cải tạo thân thể người tu luyện giúp niệm lực của người đó tăng mạnh, luyện đến cảnh giới này thì có thể dùng niệm lực khống chế vài khí cụ đặc biệt có tích trữ chút chân nguyên trên bề mặt, tỉ dụ như là phi kiếm hay phù lục... Niệm lực đến đâu, phi kiếm, phù lục theo đến đó. Điều này giúp cho tốc độ và sức mạnh của cảnh giới thứ năm khác xa cảnh giới trước, đồng nghĩa với việc xuất hiện thêm nhiều thủ đoạn đối địch thần bí mạc trắc, biến ảo khôn lường. Khi tu luyện đến cảnh giới thứ sáu Bản Mệnh cảnh lại

càng mạnh mẽ hơn - chân nguyên phân chia âm dương ngũ hành - người tu luyện có thể chọn thiên tài địa bảo phù hợp bản thân để luyện thành vật bản mệnh cho mình. (vật gắn liền với tính mệnh)

Đối với đẳng cấp đám người Chương Nam thì cho dù biết rõ trong thành Trường Lăng có rất nhiều tu hành giả tu luyện vượt qua cảnh giới thứ sáu nhưng bình thường chẳng thể nào gặp mặt, càng không được tận mắt chứng kiến uy lực khi sử dụng vật bản mệnh. Ngũ cảnh tu hành giả không cầu cũng gặp, còn lục cảnh thì muốn cầu cũng không thể gặp. Chênh lệch giữa hai cảnh giới này giống như khác biệt giữa dân đen và quan lớn, như tôm cá khác với giao long!

Đây chính là điều khiến Chương Nam trăn trở cùng tuyệt vọng nhất. Lục cảnh Bản Mệnh tu hành giả, nếu không phải quan viên quyền cao chức trọng trong triều thì cũng là trưởng lão hay tông chủ của các môn các phái. Nhân vật có cấp bậc thế này thậm chí còn lôi kéo được sự chú ý của hai vị thừa tướng, sao lại có thể đích thân ra tay giúp đỡ Vương Thái Hư!

Không thể nào!

...

Không ai để ý đến tiếng kêu gào của Chương Nam. Lão già tóc bạc hôm nay đại triển thần uy dường như cũng không để tiếng gào rống của Chương Nam vào tai. Cả Vương Thái Hư cũng không màng chú ý đến. Hắn xoay người lại, lạnh lẽo nhìn ba kẻ đằng sau mình mặt mũi ngày càng trắng bệch. Ba kẻ từng là huynh đệ vào sinh ra tử với hắn. Thế mà vừa nãy, cả ba lại phối hợp để sát hại hắn.

Hai trong số ba người đã bị đánh đến trọng thương. Còn lại một thanh trường kiếm đâm máu đang run rẩy.

- “Tại sao?” Vương Thái Hư nhìn kẻ đang nắm thanh kiếm trên tay, vẫn đang nhỏ máu.

- “Lý Tuyết Thanh, năm đó chính ta chuộc người khỏi tay đám buôn người, thanh Tuyết Hoa Kiếm này cũng là ta vất vả giúp người đoạt được. Tại sao người lại muốn giết ta?

Tại sao? Nói cho ta biết lí do tại sao?”

Tu hành giả trẻ tuổi thủy chung vẫn không trả lời, Vương Thái Hư bình tĩnh trở lại nói rất nghiêm túc:

- "Coi như giúp ta thỏa mãn lòng hiếu kỳ, chỉ cần người nói ra nguyên nhân ta sẽ đảm bảo an toàn cho thân nhân của người. Thậm chí sẽ nói cho họ biết các người vì bảo vệ mà ta bỏ mạng.”

Nghe thấy lời này của Vương Thái Hư, tên tu hành giả trẻ tuổi khẽ cười trả lời:

- “Là vì một tiểu cô nương đáng mến ở thanh lâu rơi vào tay bọn chúng, đệ xin tạ lỗi với đại ca.” Nói xong, hấn quỳ gối trước mặt Vương Thái Hư.

“Hự”- Thanh âm khó nhọc vang lên. Trường kiếm trong tay hấn không biết đã đảo chiều từ lúc nào, mũi kiếm đâm xuyên người, máu tươi phụt ra ướt đầm cả lưng hấn.

- “Đa tạ”

Tên đại hán râu quái nón khẽ thở dài, thành khẩn nói lời cảm tạ với Vương Thái Hư:

- “Ta muốn giết chết người vì trước đây ta đã từng làm chuyện có lỗi với huynh đệ trong bang. Nhiều năm trước, cháu dâu của Liễu huynh đệ bị cường dân mà chết, chính là do ta trong lúc say rượu đã gây ra tội lỗi tày trời. Chỉ là chuyện cũ đã lâu không biết tại sao bọn chúng lại phát hiện ra. Ta nhất thời hồ đồ, kết cục sai lại càng sai.”

Nói xong, đại hán râu quai nón một chỉ đâm thẳng tâm mạch, gương mặt đầy hồ thẹn gục xuống.

Còn một tên nam tử khác tuổi tác không chênh lệch mấy so với Vương Thái Hư, nhìn thấy máu tươi dính đầy trên đất hăn không khỏi thở dài:

- “Ta cảm thấy nếu để ta trở thành chủ nhân của Lưỡng Tăng Lôu sẽ tốt hơn, dầu sao ta cũng có chút không tín nhiệm người. Lúc này ta đã biết mình có mắt không trông.”

Vừa dứt câu, hăn vái một lạy thành khẩn trước Vương Thái Hư, rồi quay ngược trường kiếm, đâm sâu vào thân mình.

Giang hồ đương nhiên có quy củ của giang hồ. Biết rõ không thể tránh khỏi cái chết, Đường Khuyết và Đường Mông Trần liếc mắt nhìn nhau rồi đồng thời dùng kiếm cắt cổ tự sát. Chết thế này vô cùng thâm, máu tươi không ngừng phun phụt phụt ra ngoài, bắn tung tóe, thậm chí ướt đầm cả người Chương Nam ở bên cạnh.

- “Người có thể không cần phải chết” - Vương Thái Hư nhìn chăm chăm tên còn lại.

Mấy ngón mỡ trên người Chương Nam run lên, hăn không dám tin vào những gì Vương Thái Hư vừa nói, chỉ sợ Vương Thái Hư cố ý cho hăn một tia hi vọng rồi lại nhẫn tâm dập tắt càng khiến cái chết của hăn thống khổ hơn.

- “Số người chết tối hôm nay đã quá nhiều, ta không muốn huynh đệ của mình phải tiếp tục huyết chiến với thủ hạ mai phục của người ngoài kia.”

Vương Thái Hư mệt mỏi nhắm hai mắt lại im lặng đứng đấy một lát rồi lên tiếng:

- “Nhưng ta muốn tên Chung Tu vừa nảy ra tay với ta phải chết... Còn việc làm ăn của Lôi Vũ Đường ở Thành Nam không cần hấn bảo kê nữa, tất cả sẽ do Lưỡng Tăng Lâu bọn ta phụ trách. Còn về sinh ý của các người ta chỉ lấy hai phần. Từ này về sau, ta với người coi như đi trên cùng một con thuyền, hy vọng sau này người sẽ nhớ rõ lập trường và những gì ta đã nói hôm nay.”

Nghe xong những lời này, Chương Nam cuối cùng cũng dừng lại cơn run rẩy triền miên của mình, trong mắt của hấn cũng chỉ còn lại chút tức giận.

Còn Chung Tu nằm thê thảm ở góc tường như hồ điệp bị mất cánh, miệng rên rỉ âm thanh thê lương không cam lòng, trong nháy mắt, hấn dùng hết sức nện lưng vào tường nường nhờ lực đập bay vút ra ngoài, để lại phía sau hàng đồng gạch vụn vỡ.

Vương Thái Hư cũng chẳng buồn nhú mày.

Thậm chí hấn còn chẳng thèm liếc mắt nhìn Chung Tu.

Trong màn đêm dày đặc chợt vang lên vô số tiếng rít xé gió, sau đó là tiếng kim loại phập phập đâm xuyên da thịt, sau cùng là âm thanh vật gì đó rơi xuống đất.

Hấn vẩy vẩy tay với Chung Nam đang nằm xụi lơ, giọng nói thêm phần trầm thấp:

- “Lúc này người có thể ra ngoài, thông báo cho người của người rằng người vẫn còn sống, dẫn bọn họ rời khỏi đây. Sau đó, phải nhớ rõ những việc tiếp theo người phải làm.”

- “Ta chỉ biết có một đại nhân vật trong lâu thuộc quân đội, cụ thể là ai thì không rõ.” – Chương Nam vừa bước ra khỏi cửa vừa khàn giọng để lại một câu này.

Vốn chỉ định chiếm lấy chút ít việc làm ăn của Lưỡng Tăng Lâu vậy mà kết quả lại trở thành mất đi hai phần lợi nhuận, còn mất một vị tu hành giải lợi hại thủ hộ, Chương béo đại danh đỉnh đỉnh trên giang hồ ngày thường chỉ cần giậm chân thôi cũng khiến phố phường run rẩy, vậy mà khi cất những bước nặng nề xuống lầu lại loạng choạng ngã mấy lần.

Thứ khiến hấn sợ vỡ mật không phải là máu tươi lênh láng trên đất, mà là một kích thi triển từ Bản Mệnh Kiếm của lão già tóc bạc.

- “Cảm tạ đại ân của Đồ tiên sinh”

Trải qua đại nạn chết đi sống lại, những ngày sau này, Vương Thái Hư nhất định sẽ chiếm được địa vị bất phàm trong thành Trường Lăng, nhưng hấn vẫn làm lễ thành khẩn với lão già tóc bạc đang ngồi yên bất động.

- “Người mà người chọn không tồi đâu, bình thường nói không chừng ta cũng sẽ bảo hấn nhập môn hạ của mình.” – lão già tóc bạc khẽ nói một câu, liếc nhìn Đinh Ninh rồi đứng lên rời đi.

- “Ta vẫn còn sống”. Vương Thái Hư đưa mắt nhìn lão già tóc bạc đang rời đi, rồi xoay người nhìn Đinh Ninh chăm chú, nói với hấn bằng giọng vô cùng bùi ngùi: “Kể từ hôm nay, người đã là môn sinh của Bạch Dương Động.”

Đinh Ninh lắc đầu, thì thầm trong miệng rất khẽ: “Đơn giản thế thôi sao?”

Đơn giản sao?

Nếu không phải Bạch Dương Động trùng hợp chọc giận thị tộc của hoàng hậu, những ngày gần đây lại bị ép sát nhập với Thanh Đằng kiếm viện; nếu không phải Đồ tiên sinh đã được thánh thượng ân chuẩn, cho phép ông ấy cáo lão hồi hương; nếu không phải tu hành giả cũng muốn phần còn lại của đời mình được hưởng chút an nhàn; nếu không cần phải

bận tâm đến miệng lưỡi của những kẻ trong triều... thì nhân vật đứng vị trí số một, số hai trong Bạch Dương Động sao có thể quyết định ra tay giúp đỡ mình chứ?

Đây là cái giá phải trả cho rất nhiều chuyện, hơn nữa còn là những chuyện hết sức phức tạp.

Chỉ là Vương Thái Hư không thể nào hiểu nổi trong lòng Đinh Ninh đang nghĩ điều gì, dù sao máu tươi bê bết trên sàn khiến hắn cảm thấy quá đổi mệt mỏi, vì thế chỉ khẽ cười, không buồn giải thích.

Sống - quả thật là rất mệt mỏi!

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Khoảng Cách Sinh Tử

Xe ngựa Lưỡng Tăng Lâu đưa Đinh Ninh trở về ngõ Ngõ Đồng Rụng Lá, dừng lại trước quán rượu vô danh có lá cờ lệnh màu xanh.

Phụ trách đánh xe là một gã kiếm sư áo nâu, tuy không rõ khuya nay Đinh Ninh đã đóng góp những gì, nhưng chỉ bằng việc hăn có thể theo bên cạnh Vương Thái Hư cũng đủ khiến lòng tôn kính của tên phu xe đối với Đinh Ninh lên đến cực điểm.

Đinh Ninh cảm ơn kiếm sư tên gọi Chu Tam Tỉnh này một tiếng rồi đẩy cửa đi vào quán rượu.

Bên trong tối om, theo sau tiếng cửa ken két là tiếng chân của Trương Tôn Thiển Tuyết.

Nàng vừa mới tắm xong, mùi mái tóc mới gội quyện với mùi hương cơ thể tỏa ra nhàn nhạt, thơm phức.

Bóng tối cũng vô phương che dấu vẻ mỹ lệ của nàng.

Chỉ có giọng nói là vẫn lạnh lùng như mọi khi, cất lên từ trong bóng tối nói với Đinh Ninh:

- "Người quá nôn nóng, rõ ràng đã nói với ta trước khi đột phá đệ tam cảnh sẽ không nhiều sự gây chú ý, khi người chưa luyện tới Chân Nguyên cảnh thì cho dù có là đệ tử của người ấy cũng dễ dàng bị kẻ khác sát hại."

Lúc này, Đinh Ninh bỗng trầm mặc chứ không thoái mái đầu lảo lảo như mọi khi.

Mất một lúc hẳn mới mở miệng hỏi:

- "Cô lo lắng cho an nguy của tôi hay lo cho việc tu luyện của cô?"

- "Người có vấn đề thật rồi, bình thường chả bao giờ người nói mấy câu như vậy". Giọng nói Trương Tôn Thiển Tuyết càng lạnh lùng hơn trước: "Người phải biết hai chuyện đấy không có gì khác nhau."

Đinh Ninh lại im lặng một lúc rồi nói:

- "Quả thực tôi có hơi nóng nảy, nhưng trong kế hoạch của chúng ta không có cái tên Ly Lăng Quân cộng chuyện hẳn bất ngờ đi cầu hôn cô... Với năng lực của Ly Lăng Quân, nếu vương triều đại Sở không phát sinh chuyện đặc biệt hẳn tuyết sẽ không vội vàng như vậy. Bạch Dương Động là một nơi tu hành thâm căn cố đế tại đại Tần, là căn cơ của đại Tần. Mặc dù dính chuyện với hoàng hậu, nhưng nếu không quá đáng thì hoàng đế cùng hai thừa tướng nhất định không để phe cánh của hoàng hậu sát nhập vùng đất của người tu hành vào Thanh Đăng kiểm viện, bởi việc sát nhập này chẳng khác nào xóa sổ một tông phái tu hành, quân đội thì đột ngột nhúng tay vào chuyện nơi chợ búa... Cô sơn kiếm tàng lại sắp xuất thế, rất nhiều địa phương có biến động lớn, Trường Lăng hiện chẳng khác gì một tòa thành đợi bão, mọi thứ đều cực kỳ khẩn trương."

Ngừng lại một chút, Đinh Ninh lạnh lùng nói tiếp:

- "Tôi phải nhanh chóng trở thành người tu hành, hôm nay tôi nói chuyện với Vương Thái Hư có lẽ cô cũng đã nghe thấy, chắc cô cũng hiểu, cơ hội gia nhập Bạch Dương Động hoặc thậm chí là Thanh Đăng kiểm viện không phải chỉ đơn giản ngồi đợi là có, cho nên tôi phải nắm lấy thật nhanh."

- "Ta mặc kệ lý do gì của người, sau khi người giết Tống Thần Thư tại Ngự Thị trở về là ta đã cảm thấy bất an" Trương Tôn Thiên Tuyết nói không chút khách khí:

- "Ta chỉ biết tu vi hiện tại của người rất thấp, gấp gáp tiếp xúc với tầng lớp quyền thế cùng những tu hành giả lợi hại sẽ khiến người dễ gặp nguy hiểm."

Nghe vậy, Đinh Ninh chợt nghĩ đến sự tình đặc biệt của bản thân, hẳn cảm thấy mình cô lãnh hơn bất cứ ai ở thành Trường Lăng này, lại nghĩ tới sinh tử của cô gái hữu tình hơn bất cứ ai hẳn từng biết trước mặt cùng mình có liên quan mật thiết, lãnh ý trong mắt Đinh Trữ hoàn toàn biến mất.

Ánh mắt của hắn chợt sáng lên trong đêm tối.

- "Nhất định tôi sẽ cẩn thận hơn." Hắn cực kỳ nghiêm túc nhìn Trương Tôn Thiên Tuyết, nói: "Trước khi luyện tới đệ bát cảnh, tôi nhất định sẽ coi trọng an nguy của bản thân mình."

Cảm giác được cảm xúc thành tâm khác thường trong câu nói của Đinh Trữ, Trương Tôn Thiên Tuyết khẽ nhăn mày.

Nhưng nàng không nói gì thêm mà lặng lẽ trở lại nhà sau, lúc đến cửa phòng ngủ, nàng như nghĩ đến điều gì liền hỏi:

- "Người nhất định muốn vào Mân Sơn kiếm tông để luyện Tục Thiên thần quyết phải không?"

- "Không sai, nếu tôi không luyện Tục Thiên thần quyết thì cơ thể này sẽ báo hại tôi chết sớm." Đinh Ninh nhẹ giọng trả lời: "Bất quá cũng không phải là không còn cách, ngoại trừ Tục Thiên thần quyết còn có vài loại công pháp khác có ích cho tôi."

Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng của Trưởng Tôn Thiển Tuyết một lần nữa vang lên: "Nhưng chỉ có Tục Thiên thần quyết là có nhiều hy vọng nhất."

Đình Ninh gật nhẹ đầu trong bóng tối:

- "Có hay không thì cũng là một cơ hội tốt, công pháp này không chỉ giúp tôi sống sót mà còn có ích cho việc tu hành sau này."

- "Công pháp tu luyện của các người nếu phối hợp với Tục Thiên thần quyết thì sẽ mạnh hơn nữa à?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng bắt chước bộ dáng trầm ngâm của hắn, mất một lúc như thế nàng mới mở miệng: "Ta nhớ rồi, người kia là tử địch của Mân Sơn kiếm tông, cho nên hắn không thể tiến vào đó tu luyện công pháp ấy."

Chẳng có chuyện gì Đình Ninh dấu nàng, chỉ là nàng có hỏi hay không mà thôi.

Cho nên hắn đơn giản trả lời: "Đúng vậy."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại hỏi:

- "Nếu người thuận lợi gia nhập Mân Sơn kiếm tông, vậy chuyện tu hành của ta thì sao?"

Đình Ninh bình tĩnh trở lại, ít nhất là giọng nói của hắn:

- "Chuyện này tôi đã nghĩ kỹ, kế hoạch gia nhập Mân Sơn kiếm tông của ta là thông qua con đường thứ hai, thông qua thí luyện mà nhập sơn nên thời gian tu luyện ở trong đó chỉ có hạn chứ không giống đệ tử chính thức phải vượt qua Chân Nguyên cảnh mới được xuất sơn, cho nên không ảnh hưởng đến việc tu luyện của tôi và cô."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết thôi không thắc mắc nữa, tiếp tục đi vào phòng đồng thời nói vọng ra: "Ta chờ người bên trong."

Nàng chỉ nói một câu ngắn gọn.

Người nào nghe thấy chắc hẳn không khỏi ngời lung tung, một câu nói vô cùng mập mờ.

Nhưng tại gian phòng cay nồng hương rượu này, những câu nói như thế hầu như ngày nào cũng có, giữa hai người bọn họ lại không có lấy một chút mập mờ.

Chỉ có hung hiểm cùng khắc nghiệt.

Đinh Ninh thực hiện công việc quen thuộc: sửa sang lại chăn đệm rồi nằm xuống giường.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết chậm rãi nằm xuống bên cạnh hắn, thiên địa nguyên khí bắt đầu tỏa ra khắp người nàng, sấy khô cong những lọn tóc còn ướt.

Phong tuyết lại nhảy múa quanh người cô gái và Đinh Ninh.

Sau lần đột phá cửa ải lần trước, chuyện tu luyện của Trưởng Tôn Thiển Tuyết không gặp trở ngại nào.

Hắn đã không cần phải bất đắc dĩ dùng thân thể mình bức chân khí rót vào người nàng giúp nàng tu luyện nữa, càng không cần phải dùng thân nhiệt sưởi ấm cơ thể của nàng.

Hôm nay quả thật là một ngày dài, bận rộn từ sáng đến tối đủ thứ chuyện, hết thảy cũng diễn ra nhanh hơn kế hoạch - người cùng việc ở nơi đâu đâu xa xôi bỗng xuất hiện trước mắt hắn.

Nhìn gương mặt Trường Tôn Thiên Tuyết trong gió tuyết, hắn chợt muốn ôm nàng biết bao.

Nhưng hắn biết chắc ăn nếu làm thế thì nàng sẽ giết hắn ngay lập tức.

Cho nên hắn đành nhìn nàng cách một lớp gió sương.

Trong mắt hắn, một thước ngăn ngủi giữa hắn và cơ thể của nàng chẳng khác gì hai bờ trường giang, khoảng cách giữa chân đèo và đỉnh núi với vợi, khoảng cách giữa sống, và chết.

Cùng thời gian ấy, Dạ Sách Lãnh đang đi bên trong Thiên Tư giám.

Nàng rảo bước qua một thông đạo dài và lớn hướng về căn phòng sâu nhất tại Thiên Tư giám.

Đèn đuốc hai bên thông đạo tắt lịm theo mỗi bước nàng đi qua.

Nàng thích đi trong đêm tối.

Trên người là bộ quần áo màu trắng như cũ, vẫn như lời nói của Triệu Trâm - nàng chẳng ăn nhập gì với màn đêm này hay với Trường Lăng xám xịt.

Màn lớn rũ xuống che kín căn phòng cuối cùng trong Thiên Tư giám.

Màn lớn lộn xộn giăng rũ như mê cung, dấu đi thân ảnh của Dạ Sách Lãnh, đồng thời che đi khí tức khiến thậm chí là bậc cao thủ cũng không thể vận niệm lực tiến vào.

Chính giữa đồng màn là một cái giường tròn êm ái.

Trước giường có một cái đỉnh thuốc đang sôi.

"Ôc" - Dạ Sách Lãnh phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ bạch sam cùng khoảng đất trước người nàng.

Nhưng sắc mặt nàng thì vẫn bình tĩnh và mạnh mẽ như trước.

Phải mạnh mẽ vì nàng biết khắp Trường Lăng người muốn nàng chết đem bàn tính ra cộng cũng không hết.

Chỉ có mạnh mẽ mới giúp nàng sống tốt.

Nàng chậm rãi đi về phía trước kéo dài một làn hơi nước óng ánh trôi lững thững sau lưng.

Màu máu đỏ tươi trên bạch sam và dưới đất càng lúc càng mờ đi rồi bốc hơi hoàn toàn.

Nàng bình tĩnh thả người ngồi lên giường, tay mở được đỉnh trước mặt ra.

Nước thuốc bên trong đang sôi sùng sục nung một khóa Ngao Long đan màu vàng kim óng ánh.

Nàng đưa muôi nước thuốc vào miệng rồi từ từ nuốt xuống.

Đôi mày xinh đẹp nhăn nhăn tít, rồi rất nhanh sau đó bình tĩnh trở lại.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Hoàng Hậu

Cũng trong đêm, có một người đang đi trên một con đường trải đá.

Hai bên con đường đá đứng sừng sững vô số tượng đồng, bên trên tượng bố trí nhiều loại pháp trận ít nhất có thể đơn giản lấy mạng tu hành giả để tử cảnh.

Người phụ nữ này đặc biệt xinh đẹp.

Hai thị nữ đi sau lưng nàng cũng là tuyệt sắc, nhưng nếu cùng so sánh với nàng thì chỉ giống như hai nữ hài có chút xinh xắn.

Bởi vì vẻ đẹp của nàng, không phải gọi là dễ thương, cũng không gọi là thanh tú, mà là vẻ đẹp vô cùng đoan trang, vô cùng chói mắt, đơn giản nhìn là thấy đẹp.

Bên trong vẻ đẹp ấy còn hàm chứa nét uy nghiêm vô cùng.

Hai bên, bóng hình hoàng cung nguy nga đồ sộ đều giống như sợ hãi nằm phủ phục trên con đường đá, bái lạy dưới gót chân của nàng.

Nàng là hoàng hậu vương triều Đại Tần, nữ chủ nhân Trường Lăng.

Mặc dù dung nhan của nàng hoàn mỹ tới cực điểm, giống như được vẽ ra từ bút của tất cả họa sĩ tốt nhất trong thiên hạ, nhưng nó cũng giống như một sợi dây ranh giới chia cắt với mọi người, cả thành Trường Lăng hầu như không có mấy ai dám nhìn nàng, nhìn dung nhan của nàng.

Lúc này, một gã tu hành giả mặc cẩm bào màu vàng đỏ đứng nơi cuối con đường đá, đợi nàng trước cửa thư phòng, hăn căn bản không dám ngẩng đầu nhìn nàng, trước sau vô cùng kính cẩn khom người cúi đầu hành lễ với tất cả lòng tôn kính cùng khẩn trương.

Tuy không ngẩng đầu, nhưng niệm lực của tu hành giả lại thủy chung theo sát bước chân nàng, ngay khi cảm giác được nàng sắp dừng bước, biết rõ nữ tử tôn quý nhất vương triều Đại Tần kia không thích lễ nghi phiền phức, không thích nghe lời thừa, hăn liền dùng hết khả năng có thể kính kính cẩn cẩn mở miệng nói:

- "Nương nương, hôm nay Dạ Ti Thủ đã khám nghiệm thi thể Tống Thần Thư tại Thần Đô Giám, xác nhận đích thực là Cửu tử tâm thần công, có điều sát thủ tu vi rất thấp, cao nhất chỉ là Luyện Khí cảnh."

Bước chân Hoàng hậu ngừng lại.

Mỗi một động tác của nàng đều cao quý đoan trang và hoàn mỹ tới cực điểm.

Kể cả động tác và thần sắc lúc nàng hơi cúi đầu nhìn tên tu hành giả.

Ánh mắt của nàng vẫn như cũ:

- "Nói với người nhà, không chỉ đơn giản luyện Cửu tử tâm mà có thể ở cảnh Luyện khí giết được Tống Thần Thư. Nhưng cũng nói bọn họ không cần khẩn trương, thời gian này chưa đòi hỏi phải làm chuyện gì đặc biệt. Đại Tần hiện nay không phải là Đại Tần mười mấy năm trước, chỉ cần triều đình không phạm sai lầm thì không có thứ gì uy hiếp được cả." - Nàng nói hết sức bình thản, nhưng hàm chứa rất nhiều uy nghiêm.

- "Vâng" - Tu hành giả trịnh trọng nói tiếp - "Hôm nay, Hứa Hầu đã chạm mặt Dạ Ti Thủ bên ngoài Thần Đô Giám, hai người giao thủ cân sức ngang tài."

Hoàng hậu lại nói:

- "Đã như vậy, không cần thiết đối phó với cô ta nữa. Chẳng phải dạo gần đây xuất hiện tung tích Bạch Sơn Thủy của Vân Thủy cung sao? Bảo người nhà dùng toàn lực điều tra manh mối Bạch Sơn Thủy, Dạ Sách Lãnh đã trở về thì chuyện này tự nhiên cô ta sẽ chịu trách nhiệm."

Tu hành giả kia càng nghiêm nghị hơn, hăn hỏi:

- "Hôm nay Đỗ Thanh Giác của Bạch Dương động đích thân xuống núi can dự vào một sự kiện của mấy bang phái giang hồ, người nhà muốn nường nường cho chút ý kiến."

- "Người nhà càng lúc càng hồ đồ thế?" - Hoàng hậu nói: - "Nếu Thánh thượng đã phê chuẩn cho Đỗ Dương Giác quy lão, thì đó đã là tổn thất lớn của bọn chúng, người nhà không cần cần nhắc đến vấn đề này nữa. Người chuyển lời đến mấy vị ấy, rằng Thánh thượng tuy một lòng tu đạo mưu cầu trường sinh, nhưng đừng nghĩ ngài hiện giờ khác trước, ý chí của ngài ban xuống luôn luôn đại biểu cho kết cục cuối cùng của việc đó. Người nhà, dù có cường đại nhưng nên biết đâu là điểm dừng, áo mặc không qua khỏi đầu, đừng nghĩ có thể qua mặt Thánh thượng làm bất cứ chuyện gì, đừng nghĩ có thể thay đổi một việc đã định."

Nghe được ý tứ uy hiếp rõ ràng trong lời nói tưởng như bình thường của Hoàng hậu, tu hành giả không khỏi đổ mồ hôi lạnh đầy lưng.

"Còn nữa, hãy cảnh cáo Hạ Lương Liên, lần này hăn hành sự quá lỗ mãng. Việc ở Trường Lăng không giống việc ngoài chiến trường, thủ đoạn cần phải mềm mỏng. Trường Lăng là vùng nước sâu, vĩnh viễn đừng tưởng có thể dễ dàng nghiền nát bất kỳ thứ gì, hiểu chưa."

Hoàng Hậu rời gót vượt qua bên cạnh tu hành giả rồi tiến vào thư phòng.

Quần áo gã ướt đầm mồ hôi, ngôn hành cử chỉ của hoàng hậu vẫn như mọi ngày, vẫn hoàn mỹ như thế, nhưng từ đầu tới cuối hẳn luôn cảm thấy khí tức của vị mẫu nghi thiên hạ kia khác với ngày thường đôi chút.

.....

Hoàng hậu thả lưng xuống Phượng ý trong thư phòng.

Trước ghế là một miệng hoạt tuyến

Nước trong linh tuyến liên tục tỏa ra bọt khí màu trắng sữa dễ nhìn, có tác dụng bồi dưỡng ngũ khí trong người tu hành giả.

Bên trong làn hơi nước mờ mịt đó mơ hồ nở một đóa hoa sen hoàn mỹ, hoàn mỹ như chính bản thân nàng.

Phía trên linh tuyến là một cái thiên tỉnh* làm từ thủy tinh.

Từ trên mái nhà, ánh sao như được gom hết lại rồi đem chiết xạ qua thiên tỉnh, rơi xuống dòng nước bên trong linh tuyến.

"Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rẽ. Người quá ưu tú, lại thêm cực đoan, rất dễ bị trời ghen ghét."

Hoàng hậu yên lặng nhìn linh tuyến trước mặt rồi thở nhẹ:

- "Chỉ biết mình muốn cái gì, không nghĩ tới người khác muốn gì, đó chính là sai lầm lớn nhất. Ta không biết người trước khi chết đã thông suốt hay chưa, nhưng lâu vậy rồi, chẳng lẽ còn chưa nhắm mắt hay sao?"

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thấu qua tấm màn tinh quang phía trước nhìn thẳng ra phố xá nghiêng ngả bên ngoài Trường Lăng.

Nét mặt hoàn mỹ chợt điểm thêm một chút lạnh lùng, ánh mắt bỗng chuyển thành giận dữ.

"Nếu đã lưu lại truyền nhân thì người nên hảo hảo mà cất giấu, như thế mới không bị tận diệt, sau này, người đời còn tìm thấy chút manh mối, để họ biết được người ít nhất cũng đã từng tồn tại."

"Dù gì đi nữa, chúng ta nhờ người mà diệt được nhà Hàn, loại bỏ nhà Triệu, xóa sổ đại Ngụy, nhờ người mà có Trường Lăng, có đại Tần như hôm nay."

Xinh đẹp mà uy nghiêm, giờ phút này, nàng chắc chắn không phải là người trần, mà là thần linh trong truyền thuyết, nhưng vị thần thánh được người người thờ phụng trong chùa miếu, họ cũng lạnh lùng và hoàn mỹ như thế.

Nhưng vẫn là thanh âm trong trẻo lạnh lùng ấy, nàng nhẹ nhàng nói:

- "Người có lẽ hiểu được trên đời này không có thần, ai ai cũng là một thân máu thịt, ai cũng trải qua thất tình lục dục. Không sống vì bản thân mới thực sự làm người khác cảm hận."

Khuôn mặt xinh đẹp càng thêm giận dữ, thậm chí, hận ý còn tản ra khắp xung quanh:

- "Hơn nữa người rõ ràng có truyền nhân... Người giữ lại Cửu tử tâm, Cửu tử tâm của người, kiếm ý của người... người... người không truyền lại cho ta, mà truyền cho kẻ khác."

Một ngày như mọi ngày, mặt trời vừa ló dạng là Đinh Trữ đã thấy bóng lưng Trưởng Tôn Thiển Tuyết rời giường đi đến bàn trang điểm.

Nó nhanh chóng rửa ráy sạch sẽ rồi vào bếp bắc nồi cháo.

Đợi đến lúc hỏa hầu vừa vặn, nó gạt bớt củi cho nhỏ lửa, rồi bưng cái bát thô quen thuộc của mình đi lên nhà trước.

Mất công nấu nướng như thế là bởi Trưởng Tôn Thiển Tuyết tính vốn ưa sạch sẽ, không thích ăn đồ bên ngoài, hơn nữa ăn uống thanh đạm là một phần trong việc tu luyện của cô.

Trừ nấu rượu ra, tất cả mọi việc lớn nhỏ còn lại trong quán, kể cả cơm nước chợ búa đều là do Đinh Ninh chiếu cố cho Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Thế nhưng Đinh Ninh làm mọi việc rất chu đáo, rất tự nguyện, ngay cả việc ngồi nhìn ngọn lửa đun bắp bùng, nhìn bóng Trưởng Tôn Thiển Tuyết đi tới đi lui gần đấy cũng khiến nó cảm thấy ấm áp, vui vẻ.

Bởi vì có nhiều chuyện, khi mất đi rồi mới biết nó quý đến nhường nào.

Người đó, trước lúc chết còn không kịp nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết, không có thời gian nhìn cô, nhưng nó thì có rất dư dả.

Ăn xong một bát mì lòng heo nóng hổi, Đinh Ninh lật đật đi rửa bát, vừa nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang húp cháo của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nó vừa nhẹ giọng nói với cô:

- "Tí nữa người bên Vương Thái Hư sẽ đón tôi đi Bạch Dương Động... Tôi hứa sẽ trở lại sớm nhất có thể, tiếp tục việc tu hành cùng cô, cho nên nhất định cô không được nôn nóng. Chuyện xảy ra lần trước chắc cô chưa quên đâu đúng không."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn hẩn một cái rồi không trả lời, miệng vẫn tiếp tục ăn cháo.

Nhìn sắc mặt của cô, Đinh Ninh cười khẽ.

Bởi vì nó biết cô đã đồng ý.

Có tiếng xe ngựa lạch cạch vang lên ngoài ngõ, cuối cùng dừng lại trước cửa quán rượu yên tĩnh.

Xe ngựa kia hẳn là do Vương Thái Hư phái tới đón Đinh Ninh.

Nhưng Đinh Ninh vẫn ngồi thừ ra đấy, yên lặng chờ đợi.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết rốt cục ngẩng đầu lên nhìn nó, rồi cau mày hỏi:

- "Người đã quyết định thế, xe ngựa đến rồi sao còn chưa đi."

- "Tôi đợi rửa bát cho cô xong rồi mới đi."

Đinh Ninh nhìn cô thật sâu, nhè nhẹ nói tiếp:

- "Bình thường cô đâu có làm mấy chuyện lật vật này."

*Thiên tình: hiểu nôm na tương tự như cái giếng trời

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Đại Sư Huỳnh Bạch Dương Động

Đứng chờ ngoài cửa đúng là tên kiếm khách áo nâu hôm qua.

Hắn không nhiều lời, chỉ khẽ gật đầu chào khi trông thấy Đinh Ninh bước ra, đợi nó lên xe xong xuôi hắn liền lặng lẽ làm công việc đánh xe.

Đinh Ninh ngồi trong xe khẽ cười, người đánh xe này Vương Thái Hư lựa chọn thật rất vừa ý nó, quả không phải ngẫu nhiên mà ông ta đứng vững tại Trường Lăng lâu năm như vậy, rất chu đáo.

Xe ngựa chạy dọc ra khỏi thành hướng thẳng tới Bạch Dương hạp, nơi đó là địa bàn của Bạch Dương Động.

Vào những năm đầu triều đại Nguyên Vũ, Tu hành chi địa tại đại Tần hầu hết nằm xa ngoài Trường Lăng, những tông môn tu hành cũng những lãnh địa của tầng lớp quý tộc tạo nên một lớp thành lũy không thuộc quân đội đại Tần.

Theo quy mô ngày càng mở rộng, hiện nay hơn phần nửa tông môn đã nằm bên trong Trường Lăng, tuy rằng vẫn có những đặc quyền như trước, nhưng vô hình các tông môn đấy đều bị triều đình khống chế ít nhiều, thậm chí một số tông môn lâu đời hơn cả vương triều Đại Tần cũng không ngoại lệ, chỗ tốt duy nhất là được cung cấp nhiều tài nguyên tu hành hơn, đồng thời có nhiều cơ hội giao lưu với các môn phái khác.

Đình Ninh ngồi xe đến Liễu Lâm Hà thì nghe thấy bên ngoài có rất nhiều âm thanh than khóc.

Nó không vén rèm xe lên, bởi vì nó biết ngoài kia nhất định là có xác chết trôi sông.

Đêm qua, đối với đại đa số người dân Trường Lăng không có gì đặc biệt, nếu Đình Ninh không phải kẻ trong cuộc cũng chắc chắn không biết thế lực giang hồ Trường Lăng có đại biến.

Nước sông Liễu Lâm này chỉ dùng một ít để tưới tiêu nên thường xuyên là nơi vớt xác mấy nhân vật giang hồ.

Tối hôm qua tại Hồng Vận Lâu, người của Cẩm Lâm Đường chỉ có Đường Nguyệt cùng Đường Mông Trần bỏ mạng, nhưng Đình Ninh biết rõ đêm qua là một đêm dài của Cẩm Lâm Đường, xác chết trên sông hiện tại quá nửa là những kẻ xấu số trong đường phủ ấy.

Địa thế Trường Lăng phân bố dạng bậc thang theo hướng từ Đông Nam lên Tây Bắc, ở thành nam, Kính Hà cùng Vị Hà giăng nhánh khắp nơi, trong đấy phần lớn là bình nguyên, ngẫu nhiên có mấy đỉnh núi nhỏ chưa tới trăm mét.

Trung bộ Trường Lăng có phần cao ráo hơn, bên trong là rất nhiều lòng sông cổ xưa nay đã khô cạn thành đất trũng.

Bắc Trường Lăng là khu vực cao nguyên núi đồi, lớn nhỏ hết thảy có mười ba ngọn núi, cao nhất là núi Thạch Môn và núi Linh Hư, thấp nhất là núi Bắc Tương và núi Lan Mã.

Bạch Dương Động nằm ở Bạch Dương Hạp, ngay tại Bắc Tương Sơn.

Qua nửa ngày lắc lư dọc theo đường núi, xe ngựa của Đinh Ninh cuối cùng cũng đến Bạch Dương Hạp.

Bởi địa thế toàn bộ vùng núi không cao lắm, cho nên hạp cốc này đương nhiên không sâu, nhưng không hiểu sao trong cốc phủ đầy sương mù, mây trắng lác đác che phủ khắp nơi, giữa những đám mây có một cung điện to lớn, rất có dáng dấp tiên khí.

Nhìn cảnh tượng như thế, kiếm khách áo nâu phụ trách đánh xe không khỏi tỏ ra hâm mộ.

Tuy Bạch Dương Động chỉ được coi là một môn phái nhị lưu, hơn nữa sắp phải sát nhập vào Thanh Đăng Kiếm Viện, nhưng tu hành chi địa vốn không phải là chỗ những người như gã có thể tiến vào.

Gã bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Lo cho thiếu niên ngô Ngô Đồng đang ngồi trong xe ngựa

Không phải lo nó có thể vào môn phái hay không, mà là lo sau khi vào rồi sẽ không biết ra sao.

Cửa vào Bạch Dương Hạp không có cổng chào, chỉ độc một tấm bia đá màu trắng khắc bốn chữ vô cùng đơn giản: Ngự Tứ Cấm Địa.

Hai chữ đầu là do triều đình ban tặng, hai chữ sau đại biểu cho đặc quyền của tông môn.

Xe ngựa dừng lại cách không xa tấm bia đá, kiếm khách áo nâu khẽ nheo mắt lại. Hiện giờ đang giữa trưa, vốn là giờ dùng cơm, theo lý mà nói Bạch Dương Động không cần thiết bố trí mười mấy người tiếp dẫn đệ tử mới nhập môn như thế.

Thế mà rõ ràng sau tấm bia là mười mấy đệ tử trẻ tuổi đứng ngay đấy.

Mấy người này mặc đồ vải bố, trên tay áo có dấu hiệu môn sinh Bạch Dương, trầm mặc nhìn xe ngựa dừng lại với ánh mắt kỳ quặc.

"Chắc không phải cố ý đến hoan nghênh tôi vào động đâu nhỉ." - Âm thanh trầm thấp vang lên sau lưng kiếm khách áo nâu.

Gã hơi ngẩn ra, nhìn lại phía sau thì thấy Đinh Ninh đã xuống xe ngựa, sau đó nó bình tĩnh đi đến chỗ tấm bia đá.

Tình hình liền giống như hòn đá rơi xuống nước, khơi dậy một tầng rung động.

Một gã hơn Đinh Ninh ít nhất năm sáu tuổi bước lên đón Đinh Ninh, gương mặt hắc có chút khó xử.

Vị trí hắc đứng cũng rất xảo diệu, kế ngay tấm bia.

Bởi vì thế, Đinh Ninh đứng đối diện hắc thành ra chưa thể bước qua sơn môn.

Hắc khẽ khom người nói nhẹ nhàng:

- "Tại hạ họ Diệp, phụng mệnh động chủ đến đây đón cậu vào sơn môn."

Đinh Ninh cười đáp lễ:

- "Làm phiền rồi."

Đúng lúc này, phía sau chỗ mười mấy tên đệ tử đang đứng truyền ra một giọng phần nộ kèm theo giọng cười lạnh lẽo:

- "Hoang đường, Bạch Dương Động từ lúc nào đã thành nơi ai muốn vào thì vào thế này."

Họ Diệp lông mày hơi nhăn lại, tuy vậy sắc mặt hẳn lại không có chút nhọc nhằn.

Có lẽ do hẳn vốn biết chuyện này chắc chắn xảy ra, kỳ thật nếu không phải lệnh trên khó cãi thì hẳn cũng sẽ đứng phía sau giống mười mấy tên kia thôi.

Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn kẻ vừa rồi lên tiếng, thì ra là một gã thiếu niên trạc tuổi nó, tóc cắt rất ngắn, dáng người thon gầy nhưng đứng rất thẳng, bên hông đeo một thanh kiếm hơn hai thước, chuôi kiếm bằng gỗ vàng đậm gợn sóng hoa văn, bên trên điêu khắc phù văn tinh tế.

Nó thôi nhìn thiếu niên kia mà chuyển ánh mắt sang người họ Diệp, im lặng chờ đợi.

Bởi vì nó biết chuyện này tự nhiên có người giải quyết, không cần phải mở miệng làm gì.

Họ Diệp hơi ngạc nhiên trước thái độ bình tĩnh của Đinh Ninh, hẳn cảm nhận rõ ràng đang cầm phải một củ khoai nóng bỏng tay, nhất thời không biết xử lý làm sao cho phải.

Trong Bạch Dương Hạp có rất nhiều bạch vân.

Dưới một đám bạch vân có một đạo quán trơ trọi đứng đấy.

Từ trong đạo quán có thể nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện phía trước sơn môn.

Trong quán có hai người đang đứng.

Một trong hai chính là nhân vật phong vân nhất kiếm thay đổi thế cục Cẩm Lâm Đường cùng Lưỡng Tăng Lâu đêm qua, lão già tóc trắng Đỗ

Thanh Giác.

Tên lão cũng từng được Hoàng Hậu nhắc đến, lão chính là sư huynh của động chủ Bạch Dương Động.

- "Sư huynh, chuyện đêm qua với hôm nay, huynh quá mức xúc động rồi."

Bên cạnh lão là một lão nhân phục trang đạo sĩ, gương mặt như bạch ngọc, đeo bên hông cấm bào màu trắng khảm vàng là thanh bạch ngọc tiểu kiếm biểu tượng cho thân phận động chủ Bạch Dương Động, đây chắc chắn là người đứng đầu Bạch Dương Động - Tiết Vong Hư.

- "Huynh hiểu rõ biến cố hiện nay xảy ra là do Hoàng Hậu bất mãn với chúng ta, đêm qua huynh còn ra tay giết nhiều người như vậy, đệ sợ có người sẽ tìm cớ mà gây thêm chuyện."

Nhìn sư huynh bên cạnh im lặng không nói gì, Tiết Vong Hư lại thêm lo lắng mà thở dài.

- "Chính bởi là Hoàng Hậu nên đêm qua ta mới ra tay." - Nghe tiếng sư đệ mình thở dài, lão nhân tóc trắng xóa mới xoay đầu lại mỉm cười mở miệng nói.

Tiết Vong Hư càng thêm rầu rĩ:

- "Sư huynh hà tất phải nóng giận."

- "Ta đâu có nóng giận." Đỗ Thanh Giác lắc đầu: - "Sư đệ, tu vi cùng kiến thức của người hơn ta, thanh đàm cũng hơn ta, nhưng mà hiểu rõ Hoàng Hậu thì người không bằng ta."

Tiết Vong Hư khẽ ngán người.

Đỗ Thanh Giác lạnh nhạt nói tiếp:

- "Hoàng Hậu tuy hành sự quyết đoán lạnh lùng, nhưng có chừng mực cẩn thận hơn hai thừa tướng, nếu Thánh Thượng đã hạ chỉ cho ta quy lão thì nàng tuyệt không để có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào phát sinh. Bởi vì nàng phải giữ mối quan hệ mật thiết với Hoàng Thượng, dù chỉ là một việc nhỏ nhất. Như vậy nàng cùng Thánh Thượng mới có thể cường đại nhất, vương triều Đại Tần chúng ta mới cường đại nhất. Còn nữa, ta tuy là một lão già khom, nhưng tốt xấu gì mấy năm qua giao hảo bằng hữu tại Trường Lăng cũng không ít. Lấy Bạch Dương Động không sao, nếu ngay cả việc ta quy lão cũng không được thì mọi người sẽ nghĩ thế nào."

- "Không chỉ do một chút ân tình với Lưỡng Tăng Lâu mà đêm qua ta ra tay. Còn bởi vì ta biết Cẩm Lâm Đường có quan hệ với 'người nhà' Hoàng Hậu, cho nên mới cố ý làm thế. Nàng không cho ta thống khoái, ta cũng làm cho nàng khó chịu chút ít."

Tiết Vong Hư im lặng không nói gì.

Cái này còn không phải bực tức?

"Lùi một bước trời cao biển rộng. Ta đã nhượng bộ quy lão, nàng cũng sẽ lùi một bước không làm gì ta đâu." - Đỗ Thanh Giác nhẹ nhàng bồi thêm một câu.

Tiết Vong Hư hít sâu rồi lại thở dài thườn thượt.

Hai người quyền lực nhất, tại đạo quán cao nhất Bạch Dương Động nói chuyện với nhau rất hòa hợp, chẳng qua là vì lo lắng cho nhau mà lộ ra chút ưu tư, nhưng tại phía trước sơn môn dưới kia, tình hình bỗng rơi vào bế tắc.

Gương mặt họ Diệp càng lúc càng cứng đờ, rốt cục lùi lại nửa bước, không bằng lòng lên tiếng nói:

- "Đây là lệnh của động chủ."

- "Ta không tin."

Lời vừa nói ra liền bị tên thiếu niên kia cắt ngang, trên gương mặt non nớt tràn ngập lãnh ý:

- "Chuyện này hoàn toàn trái với quy định, không tham gia thí luyện mà có thể vào động là điều bất công với chúng ta, bất công với tất cả những người đã bị loại khỏi sơn môn mấy trăm năm qua. Ta không tin động chủ sáng suốt lại đưa ra quyết định như thế."

Họ Diệp cười khở không nói gì, chỉ biết im lặng kéo dài như vậy thôi.

Chẳng lẽ đi truy cứu động chủ hay sao?

- "Đại sư huynh, đại sư huynh đến rồi!"

Trên đường núi bỗng vang lên tiếng huyên náo.

Họ Diệp chợt thở dài rồi xoay người rời đi, một người trẻ tuổi dáng cao to bước ra từ màn sương mờ trong núi.

Đây là một thanh niên trẻ tuổi diện mạo bất phàm, tuy nhiên lúc này gương mặt ấy lại có chút ưu tư.

Nhìn mấy đệ tử tụ tập tại nơi này, hắn không vui nói:

- "Không nên náo loạn, tất cả trở về đi."

Đường núi chợt trở nên yên tĩnh.

- "Về gì mà về!"

Tên thiếu niên trẻ tuổi mặt đỏ gay, lớn tiếng nói:

- "Đại sư huynh, chẳng lẽ huynh thấy chuyện này công bằng sao?"

- "Công bằng?"

Đại sư huynh Trương Nghi lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

- "Mọi chuyện vốn không công bằng, nếu công bằng thì Bạch Dương Động chúng ta đã không bị ép nhập vào Thanh Đăng Kiếm Viện rồi."

- "Đại sư huynh..."

Mấy đệ tử xung quanh bất ngờ với lời vừa rồi của Trương Nghi, nhất thời tất cả mọi người một tiếng than thở, thậm chí trong mắt còn ẩn hiện lệ quang.

Hai mắt tên thiếu niên trẻ tuổi đã đỏ ngầu, nó lạnh lùng nói tiếp:

- "Đại sư huynh, người khác bắt công với chúng ta thì chúng ta phải chịu thế sao? Nếu chúng ta không ai để ý, Bạch Dương Động coi như xong."

- "Thấm Bạch sư đệ, lời người nói ta đều hiểu." - Trương Nghi vẫn nhẹ nhàng như trước: - "Các người không nên hoài nghi quyết định của động chủ, người làm việc gì tất đều có lý do, người xưa thường nói thà bị gãy chứ không chịu cong, còn ta thì nghĩ kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt!"

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32

Ánh mắt Trương Nghi cũng rất ôn hoà, cộng với vẻ mặt dịu dàng này khiến người ta dễ dàng tin tưởng.

Dường như ánh mắt của hắn không chăm chú nhìn vào riêng ai cả nhưng lại có vẻ như đang tỉ mỉ nhìn từng người, cứ như vậy, tất cả mọi người đều không cảm thấy mình bị xem nhẹ.

Giống như lúc này, khi ánh mắt của Đinh Ninh mới vừa quét tới thì Trương Nghi lập tức nhận ra, sau đó lại ôn hoà, nhẹ gật đầu với hắn.

Trong Bạch Dương Động lại có thể có một nhân vật như thế này sao?

Cảm nhận được khí tức trên người đối phương, Đinh Ninh đã bắt đầu kinh ngạc.

“Ta hiểu, ta tự biết dù ở phương diện nào thì ta cũng kém hơn so với Đại sư huynh. Nhưng mà, ta cũng hiểu một đạo lý khác nữa, mặc kệ Bạch Dương Động của chúng ta hiện tại ra sao, tương lai như thế nào thì nơi này chưa từng có phế vật, mỗi người đều phải luôn giữ thể diện.” Thiếu niên trẻ tuổi Trầm Bạch hít một hơi sâu, có lẽ vì tâm tình kích động nên hai tay không nhin được mà đan chặt vào nhau. “Nếu như Đại sư huynh đã nói vậy thì chúng ta cũng không trút giận lên đầu hắn nữa, chẳng qua nếu hắn muốn nhập môn thì ít ra phải thông qua một ít khảo thí nhập môn, để chúng ta thấy được tư cách của hắn.”

Ánh mắt Trương Nghi lại dừng trên người Đinh Ninh một lần nữa.

Nhìn ánh mắt tĩnh lặng, từ đầu đến cuối đều bình thản như mây bay nước chảy của thiếu niên kia mà khoé mắt của hắn cũng loé lên vài ý nghĩ lạ thường.

“Nhập môn khảo thí cũng không quan trọng, có lẽ các người đều biết mỗi lần đại khảo, mặc dù thông qua nhưng quyền quyết định đều nằm trên tay Động chủ. Hiện tại, Động chủ đã đồng ý rồi thì hắn sẽ là tiểu sư đệ của chúng ta trong Bạch Dương Động. Bây giờ mọi người đều chặn ở đây chính là thiếu đi lễ nghĩa đồng môn rồi.” Trương Nghi ôn nhu nói tiếp: “Hơn nữa ta có thể cam đoan, thành tựu tương lai của vị tiểu sư đệ này sẽ rất tốt.”

“Sự việc tương lai, ai dám nói chắc chứ? Ta cũng không quản chuyện tương tai, chỉ nhìn chuyện trước mắt mà thôi.”

Bầu oán khí của đám đệ tử đang dần lắng xuống khi nghe mấy lời ôn hoà của Trương Nghi thì chợt ở trên đường núi phía sau lưng lại truyền ra một thanh âm lạnh lẽo.

Âm thanh này làm cho toàn thân kiếm khách áo xám đứng trước xe ngựa phát lạnh, ẩn trong vẻ trong trẻo đó là một sự lạnh lùng và uy thế lớn lao.

Lúc trước hắn cảm thấy sau khi Đinh Ninh nhập môn sẽ gặp nhiều phiền toái nhưng không ngờ, hiện tại chỉ là việc tiến nhập sơn môn cũng không dễ dàng như gì đã tưởng.

“Ô Tồn sư huynh!”

Mắt của đám thiếu niên, kể cả Thẩm Bạch cũng sáng ngời, xem thần sắc kích động cùng tôn kính của bọn chúng thì có vẻ như địa vị của kẻ mới tới này ở trong lòng bọn chúng cao hơn cả Trương Nghi.

Chỉ thấy từ trong đám sương mù đi ra một người, phong thái nhẹ nhàng, mày kiếm mắt sáng, dù là đặt vào đường phố náo nhiệt nhất Trường Lăng cũng sẽ khiến cho người ta chú ý.

“Nếu không thấy tận mắt thì sao dễ dàng an tâm được?”

“Nếu chúng ta không khảo thí mà sự việc chẳng may truyền lưu ra ngoài thì chẳng phải người ta cho rằng Bạch Dương Động này không có quy củ gì nữa hay sao. Người nào cũng có thể vào được, là nơi chứa chấp những loại a miêu a cầu bần tiện, dơ bẩn à.”

Cũng là một kẻ anh tuấn nhưng ánh mắt và giọng điệu của người này lại sắc bén và lạnh lẽo như một chuôi kiếm vậy.

Khí chất như vậy, dễ dàng làm cho những người trẻ tuổi khác tôn sùng.

Bạch Dương Động lại có nhiều tu hành giả không tầm thường như vậy a?

Đinh Ninh không để ý tới những lời về bản thân, hẩn cảm thụ được khí tức của tên trẻ tuổi anh tuấn, lưng đeo trường kiếm kia mà trong mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên lần nữa.

Sắc mặt Trương Nghi chợt đổi.

Hắn có lòng tin có thể thuyết phục được tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Tô Tần.

Nhất là những lời nói này của Tô Tần, như đang ẩn giấu những lưỡi dao bén nhọn, lời nói cực kỳ sắc bén.

“Không nên thử thuyết phục ta làm gì.”

Nhưng mà Tô Tần lại không ngừng nói, giống như chuỷ thủ giấu trong tay áo, đã lộ ra một đoạn; ánh mắt hẩn sắc nhọn nhìn vào Trương Nghi nói: “Có lẽ người hiểu, tâm bất bình thì... Nhất là trong lúc chúng ta gia nhập

vào kiếm viện Thanh Đẳng thì việc tâm tình không tốt này sẽ gây ra nhiều sự cố không hay.”

Nghe được lời nói như vậy, Trương Nghi nhú mày có vẻ như nhịn không được định nói; Đinh Ninh cũng khẽ ngẩng đầu, muốn nói gì đó.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nữ lạnh lùng mang đầy khinh miệt, từ sau xe ngựa của kiếm khách áo xám vang lên: “Không bảo sao Bạch Dương Động này sẽ gặp biến cố, nguyên nhân chỉ lo nội đấu mà thôi.”

Kiếm khách áo xám sững sờ, xoay người tránh sang chỗ khác; lúc này mọi người mới phát hiện không biết từ khi nào đã xuất hiện mấy tên đệ tử mặc tử bào (áo gấm màu tím), trong đó cầm đầu là một nữ tử xinh đẹp, dáng người nhỏ nhắn thanh lệ.

Ngoại trừ Trương Nghi và Tô Tần thì tất cả đệ tử đứng trước cửa Bạch Dương Động đều biến sắc.

Đặc biệt khi thấy rõ màu sắc và hoa văn trên quần áo đối phương, Thẩm Bạch liền giận tím mặt, quát lên: “Thối lắm, người thì tính là thứ gì hả!?”

Đinh Ninh xoay qua nhìn mấy người khách không mời mặc tử bào kia, đặc biệt là nữ tử dẫn đầu rồi không khỏi âm thầm thở dài.

Hiện tại tu vi của hắn vẫn còn thấp, cho nên nên bị xe ngựa che chắn nên hắn không thể chú ý tới những người này từ trước.

Chẳng qua, hắn biết nữ tử dẫn đầu này.

Vì vậy hắn vô cùng hiểu rõ vì sao Thẩm Bạch giận tím mặt, dưới ánh mắt của hắn thì mấy kẻ này chỉ là mấy kẻ nhập môn mà thôi, mọi việc dường như rồi rắm hơn.

“Ta không là thứ gì cả.”

Vẻ mặt thanh tú của nữ tử kia phủ một tầng sương lạnh, khi nghe lời mắng của Thẩm Bạch thì ánh mắt của nàng càng lạnh lẽo hơn, tràn ngập mỉa mai nói: “Ta là Nam Cung Thái Thực, đệ tử của kiếm viện Thanh Đằng, phụ thân của ta là Nam Cung Phá Thành. Nếu như ta không nhìn nhầm thì người hần là đệ tử nhỏ tuổi nhất của Bạch Dương Động – Thẩm Bạch, phụ thân người hần là Thẩm Phi Kinh, trước đây hần chính là hạ cấp của cha ta đấy.”

Sắc mặt Thẩm Bạch trở nên trắng bệch, cả người run lấy bầy.

Tất nhiên hần biết rõ đối phương là đệ tử của kiếm viện Thanh Đằng, nhưng lại không ngờ thân phận lại hiển hách như vậy.”

Quan niệm cấp bậc và xuất thân trong quân đội cực kì đặt nặng.

Thuộc hạ cực kỳ kính trọng đối với người nhà của tướng lãnh.

Bởi vì đa số các cuộc chiến đều do tướng lĩnh quyết định và chỉ huy, trong chiến đấu phải luôn phục tùng mệnh lệnh, sinh mệnh của binh lính đều đặt trên tay tướng lĩnh, có thể sống sót qua chiến trận, nhận được phong thưởng thì chính là do sự sáng suốt và điều hành xuất sắc của tướng lĩnh. Khi đạt được công huân, tất nhiên công lao của tướng lĩnh chiếm một phần, tất nhiên ai cũng muốn nhớ kỹ ân tình này.

Nam Cung Thái Thực chính là đối tượng mà phụ thân của hần phải tôn kính.

Vậy mà hần lại mắng nàng là thứ gì.

“Nếu ở kiếm viện Thanh Đằng chúng ta, nếu viện trưởng đã đồng ý ai đó đến học tập thì chúng ta chắc chắn không ngăn hần ở cửa vào. Về phần các người nói nhìn không ra năng lực của hần? Ta chỉ muốn nói cho người biết một việc. Ly Lăng Quân là một gã tu hành giả, lại khiến cho ta cùng Từ Hạc Sơn, Tạ Trường Sinh phải chịu nhục nhã nhưng hần lại có thể làm cho

Ly Lăng Quân mất hết thể diện. Các người có thể nghĩ lại xem Bạch Dương Động và phủ Ly Lăng Quân có khác biệt như thế nào? Nếu như hãn muốn thì hiện tại đã có thể làm thượng khách ở phủ Ly Lăng Quân rồi.”

Nam Cung Thái Thục tràn đầy mỉa mai nói tiếp: “Hiện giờ hãn chọn Bạch Dương Động vậy mà các người còn ghét bỏ người ta, chừng cái bản mặt kiêu ngạo đó ra mà chặn đường hãn?”

Xung quanh sơn môn đều xôn xao hãn lên.

Tất cả đệ tử Bạch Dương Động đều kinh ngạc nhìn Đinh Ninh.

Mặc dù Ly Lăng Quân chỉ là gã hạt nhân (con tin chính trị) nhưng nhanh chóng quật khởi nhiều năm qua, từ lâu phủ Ly Lăng Quân đã vượt qua mấy địa phương tu hành bình thường rồi.

Tất nhiên những câu chuyện phiếm giữa phố phường không thể nào truyền vào trong Bạch Dương Động được, bọn hãn cũng không tin một thiếu niên bình thường trong phố phường như Đinh Ninh lại có bản lĩnh làm cho Ly Lăng Quân mất mặt được.

Trong lúc mọi người xôn xao, ánh mắt luôn luôn sắc bén của Tô Tần khẽ động, khuôn mặt anh tuấn phủ một tầng sương lạnh, đôi môi hãn khẽ nhúc nhích như muốn nói gì đó.

Chẳng qua lúc này, một âm thanh bình tĩnh chợt vang lên: “Chỉ là việc nhập môn đơn giản, sao mọi người phải khiến cho nó phức tạp lên như vậy?”

Trước sơn môn bỗng yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn Đinh Ninh.

Lúc này bọn họ mới nhớ ra, nhân vật chính khiến cho mọi người tranh luận không thôi lần đầu tiên nói lên ý kiến của mình.

Đơn giản?

Đây là sự tình đơn giản?

Ánh mắt của Tô Tần lạnh lẽo hơn, bất giác lông mày cũng nhíu lại.

Nhưng mà Đinh Ninh không cho hắn kịp mở miệng, bởi vì nhìn tình hình lúc này, hắn liền biết uy tín của Tô Tần ở Bạch Dương Động cao hơn Trương Nghi, hơn nữa tài ăn nói của Tô Tần cũng rất tốt.

Tất nhiên hắn rất cảm kích Nam Cung Thái Thục đỡ lời dùm nhưng thật sự hắn không muốn lãng phí thời gian ở nơi này.

“Nếu đã có khảo thí thì để ta tham gia là được rồi, như vậy mọi người sẽ không còn ý kiến gì nữa.” Về mặt Đinh Ninh bình tĩnh, chăm chú nhìn về vẻ mặt tái nhợt của Trần Bạch, rồi nhìn về vẻ lo lắng của Trương Nghi và liếc nhìn hàn ý trên mặt Tô Tần mà nói ra.

“Thật sao?”

Lông mày Tô Tần càng nhíu hơn, cuối cùng hắn cũng thốt ra được hai chữ.

Chẳng qua sắc mặt Nam Cung Thái Thục và Trương Nghi lại biến đổi.

Nhưng mà Đinh Ninh không muốn mất nhiều thời gian nên kiên định gật đầu: “Thật.”

Lúc này bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Ánh mắt mọi người đều nghi hoặc nhìn về thiếu niên kia, nghĩ thầm tên thiếu niên phổ phường này hết sức khinh người, có lẽ hắn căn bản không

biết rằng khảo thí nhập môn đều rất khó thông qua, hay là hãn có thiên phú dị bẩm gì đó nên có lòng tin tuyệt đối như vậy?

Nhưng mà ngược lại Đinh Ninh chỉ cười cười, nói nhẹ:

“Đến đây đi.”

Hồ hấp của Tô Tần không hiểu sao lại gián đoạn một chút, ánh mắt hãn khẽ híp lại, rồi nở nụ cười để lộ hàm răng trắng bóc như tuyết:

“Tốt, vậy bắt đầu thôi!”

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Bộ

Mấy tên đệ tử Bạch Dương Động nhanh chóng chạy vào trong hạp cốc.

Thấy mấy tên đệ tử háo hức chạy đi, Nam Cung Thái Thục càng thêm căm tức.

Cô không nhịn được đi tới chỗ Đinh Ninh, nghiêm mặt hung dữ nói: "Rốt cuộc người có biết nội dung thi nhập môn của Bạch Dương Động là gì hay không?"

Đinh Ninh lắc đầu, đáp nhẹ nhàng: "Không biết."

Nam Cung Thái Thục im bật, giận đến mức tay chân run rẩy.

"Ta biết bây giờ người rất tức giận, người muốn giúp ta nên mới nói những câu kia, không ngờ lại bị ta nói mấy câu là hỏng hết, nhưng người cứ yên tâm, ta chắc chắn sẽ vượt qua được." Đinh Ninh lại nói tiếp.

"Ta thực không hiểu người dựa vào cái gì mà tự tin như thế, thi tuyển với tự tin không liên quan gì với nhau, hơn nữa người cũng phải biết đạo lý thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện chứ." Nam Cung Thái Thục hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén cơn giận trong lòng.

"Ta chính là muốn thêm một chuyện đó. . ." Đinh Ninh liếc Tô Tần đang đứng cạnh tấm bia, nói khẽ: "Một chuyện chưa chắc giúp ta nhập môn, nhưng dứt khoát có thể làm lung lạc nhân tâm."

Nam Cung Thái Thục giật mình.

Theo ánh mắt Đinh Ninh, cô nhìn thấy hai dáng vẻ hoàn toàn khác biệt của Tô Tần và Trương Nghi.

Một người lạnh như băng, hoàn toàn công chính.

Người còn lại lo lắng không thôi.

Hầu như tất cả đệ tử của Bạch Dương Động đều tụ tập trên đường núi, người nào đứng yên chỗ người đó, nghiêng hẳn về phía Tô Tần.

"Cho nên mặc dù người có ra mặt cho ta, thì ta muốn vào được sơn môn cũng hoàn toàn không dễ." Đinh Ninh quay lại nhìn cô, mỉm cười: "Nhưng mà ta không cho rằng tương lai Tô Tần lại hơn được Trương Nghi, bởi vì ngay từ đầu hẳn ta đã sai rồi. Người có quyền cao chức trọng thật sự, sẽ luôn đứng ở trên cao hơn những người chúng ta tưởng là quyền cao chức trọng, ví dụ như Ly Lăng Quân, dù thanh danh cao như thế, lôi kéo được nhiều nhân tâm như thế, nhưng nếu muốn về nước, thì người quyết định cũng vẫn là mấy người quyền quý thực sự của Đại Sở Vương Triều."

Nam Cung Thái Thục cau mày, nhìn Đinh Ninh, "Ta thừa nhận mấy câu vừa rồi của người có lý, ta cũng thừa nhận con mắt của người nhìn rất chính xác, rất sâu xa, nhưng khảo thí nhập môn chính là để kiểm tra xem người có khả năng trở thành tu hành giả hay không, kiến thức với tầm mắt thì cũng phải qua được khảo thí mới dùng được."

"Cảm ơn sự quan tâm của người, nhưng nếu người quá quan tâm đến ta, sau này khi ta nhập môn sẽ mang tới thêm nhiều phiền toái." Đinh Ninh nói rất nhẹ nhàng: "Tuy Bạch Dương Động sắp nhập vào Thanh Đăng kiếm viện, nhưng phần lớn đệ tử ở đây đều không đồng ý, nếu nhìn thấy ta với các người quá thân cận, sẽ càng thêm ghét ta."

Nam Cung Thái Thục càng nhăn mặt, cô nghe ra được ý cảm ơn của Đinh Ninh, cũng biết những lời hăn nói là sự thật, nhưng Đinh Ninh lại nói đến chuyện hăn sẽ được nhập môn quá chắc chắn, chẳng lẽ hăn thật sự năm chắc sẽ vượt qua đợt khảo thí nhập môn?

Trong đám sương đằng sau cửa vào Bạch Dương Động vang lên những tiếng bước chân dồn dập.

Hai người đệ tử đi đầu cẩn thận nâng trong tay hai cái hộp gỗ, đằng sau họ có ít nhất cũng phải bốn năm mươi người đệ tử Bạch Dương Động.

Những học sinh này vốn nghe nói hôm nay có một thiếu niên bình thường được miễn thi khảo thí, trong lòng đã thấy bất mãn, nhưng tính nết không như đám người Trầm Bạch hùng hổ kéo tới chặn đường, mà đến bây giờ khi nghe nói trên đường núi có phân tranh làm kinh động đến cả Đại sư huynh và Nhị sư huynh, người được miễn thi kia lại chủ động đề nghị được thi, nên những học sinh này không nhịn được nữa, bèn kéo nhau ra ngoài xem.

Thực ra, đối với họ, cuộc đại khảo thí nhập môn hàng năm lúc nào cũng là màn kịch hay náo nhiệt.

Không phải vì có thể sẽ xuất hiện những Tiểu sư muội xinh đẹp, cũng không phải vì muốn được là người đầu tiên nhìn thấy những đại thiên tài, mà là họ thích cái cảm giác thấy mình tài giỏi.

Họ sẽ nhớ tới cảnh hồi đó mình vượt qua khảo thí dưới áp lực tâm lý vô cùng mạnh mẽ và khó khăn, giờ nhìn thấy những người không trúng cử, trong lòng họ sẽ dâng trào một cảm giác sung sướng, thỏa mãn, không thể nào diễn tả thành lời.

Nhưng lúc này, khi nhìn thấy Đinh Ninh, họ đều nhận ra điểm khác thường.

Đình Ninh quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức tuyệt đối, hoàn toàn không phải là sự bình tĩnh giả vờ, trong ánh mắt của hắn, không hề nhìn thấy một chút lo lắng hay hồi hộp nào.

Nhìn thấy sự bình tĩnh của hắn, đôi mắt Tô Tần càng lạnh lẽo.

"Đừng tưởng khảo nghiệm nhập môn là giống như con nít chơi đùa với ông nội."

Phất tay ra hiệu cho hai sư đệ để hộp gỗ xuống trước mặt mình, y nhìn Đình Ninh, nói rất chậm rãi: "Hàng năm số lượng người từ Trường Lăng và các thành lớn chạy tới đây tham gia khảo thí cả hơn nghìn người, ai cũng đều được coi là ưu tú, nếu không đã không dám chạy tới đây để tự làm mình mất mặt. Nhưng trong số chúng, thông qua được khảo thí chỉ có mấy chục người mà thôi. Nên ta nghĩ người nên tập trung, và cẩn thận."

Nam Cung Thái Thục hít sâu một hơi, sắc mặt trở nên khó coi.

Lời nói của Tô Tần nghe giống như nhắc nhở, nhưng rõ ràng chẳng khác gì uy hiếp, rất dễ làm cho người tham gia trắc thí trở nên khẩn trương.

Nếu là thường ngày, chắc chắn cô sẽ nói vào mấy câu, nhưng nhớ lại câu nói vừa rồi của Đình Ninh, cô cố kìm lại.

Vẻ lo lắng trên mặt Trương Nghi càng đậm, y không chịu được quay lại nhìn dãy kiến trúc của Bạch Dương Động, nghĩ thầm sao vụ này càng lúc càng lớn thế này, đến mức này rồi, sao không thấy sư phụ, hay sư bá nào ra ngăn lại?

Đình Ninh cười, hỏi Tô Tần, "Bắt đầu được chưa?"

Nét mặt Tô Tần không hề đổi sắc, nhưng sự không ưa Đình Ninh trong lòng đã lại tăng thêm.

Y nhượng mảy, không mặng không nhạt đập: "Nếu đã sốt ruột như thế, thì bắt đầu đi."

Cột kẹt..t..tttt cột kẹt..t..tttt, hai cái hộp gỗ được mở ra.

Ai nấy đều hồi hộp.

Trong chiếc hộp đầu tiên là một cái thạch bàn.

Những rãnh tròn thành từng vòng như mê cung, bên trong có mấy trăm viên đá tròn nhỏ xíu màu xám, bóng loáng, chuyển động bên trong như những dòng nước nhỏ màu xám.

Trong một cái hộp gỗ khác, lại là một tấm ngọc thạch màu da, điêu khắc thành hình một binh tượng nho nhỏ, trong tay binh tượng cầm một thanh kiếm, xuôi thẳng dọc theo người. Mặc dù binh tượng không khắc khuôn mặt, nhưng tư thế đứng thẳng cầm kiếm này lại có một sự hấp dẫn lạ thường, nhìn bình thường nhưng lại sắc bén, chưa từng có từ trước đến nay.

"Đây là Lưu Thạch Bàn, vì những vòng hoa văn bên trong thạch bàn giống giống Niên Luân , thạch châu lưu động trông như nước chảy, nên còn được gọi là Niên Luân Lưu Thủy Bàn, chất liệu cấu tạo của thạch bàn và thạch châu đặc thù, chỉ cần chấn động nhẹ, thạch châu cũng sẽ chuyển động, tốc độ chuyển động không phải là cố định."

Lúc hai cái hộp gỗ mở ra, Tô Tần chỉ vào thạch bàn, lãnh đạm giải thích: "Cửa ải đầu tiên để trở thành tu hành giả, chính là tĩnh tâm nhập định, trước có thể tĩnh tâm, tâm vô tạp niệm, mới có thể từ trong nhập định cảm giác được ngũ khí bên trong thân thể mình. Thạch bàn này chính là kiểm tra khả năng tĩnh tâm. Trong đám thạch châu này, có năm viên nhỏ hơn những viên còn lại, tuy nhiên mức độ rất nhỏ, chỉ có những người thực sự tĩnh tâm mới lựa chúng ra được. Khảo nghiệm này chính là quy định của Bạch Dương Động ta, người được tùy ý lấy ra năm hạt châu, chỉ cần trong đó có ba viên đúng, là được tính hợp cách."

Độ to nhỏ của năm viên thạch châu với những viên còn lại là rất nhỏ, dù có để yên trên tờ giấy trắng cũng chưa chắc phân biệt ra được, chưa kể bây giờ chúng lại chuyển động, nếu bảo đám đệ tử đứng quanh đó chọn lại lần nữa, chưa chắc trăm phần trăm họ đều được thông qua.

Nhớ hồi xưa họ tham gia khảo thí, hơn phân nửa thí sinh chính là bị loại ở cửa thạch bàn này.

...

Đình Ninh không để ý tới sự hồi hộp của những người chung quanh, hắn nhìn thạch bàn, trong ánh mắt có phần do dự.

Hắn đã là đệ nhị cảnh tu hành giả, lại còn một là đệ nhị cảnh có thể giết chết Tổng Thần Thư, hắn không phải tu hành giả bình thường, nên hắn do dự đương nhiên không phải vì thấy khảo thí khó, mà là đang nghĩ phải dùng cách nào.

Bởi vì ngày hôm nay chính là lần đầu tiên hắn chính thức xuất hiện trước mắt người Trường Lăng.

Bước đầu tiên này sẽ quyết định vị trí sau này của hắn ở Bạch Dương Động.

Hắn đã ẩn nhẫn quá nhiều năm rồi.

Tu vi hiện giờ của hắn còn quá thấp, Trường Tôn Thiên Tuyết rất bất mãn vì điều ấy, vì chiếu theo kế hoạch của hắn và Trường Tôn Thiên Tuyết, thì bước đi này lẽ ra phải đến thật lâu sau này mới thực hiện.

Nhưng trên đời có rất nhiều người giống như Tổng Thần Thư, lúc nào cũng được sống an nhàn sung sướng, nhưng cũng có những người phải sống tạm sống bọt, sống trong những nơi tăm tối, dơ bẩn.

"Ta phải cẩn thận. . . Không thể để cho ai phát hiện ra Cửu Tử Tầm. . .
Phát hiện ra Trường Tôn Thiển Tuyết. . . càng không thể chết. . ."

Hắn hít sâu, sự do dự trong mắt hoàn toàn biến mất.

Hắn đưa tay ra.

Từ lúc đi tới trước thạch bàn đến lúc hắn vươn tay, còn chưa tới mười lần hô hấp.

Bàn tay hắn chặn giữa dòng nước xám, móc ra năm viên thạch châu.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Cơ Duyên

Nam Cung Thái Thục khiếp sợ.

Độ nghiêm khắc của trình độ khảo thí nhập môn có liên quan tới nội tình của tông môn, Thanh Đăng kiểm viện và Bạch Dương Động đều là thánh địa tu hành, nên độ khó khảo thí nhập môn cũng không khác biệt nhau bao nhiêu.

Khảo thí "Vạn Tuyến Dẫn" của Thanh Đăng kiểm viện cũng tương tự với thạch bàn này, nhưng cô đã phải mất cả nửa canh giờ mới thông qua được.

Thế mà chỉ chưa tới mười hơi thở, nếu hãn quả thật có thể thông qua. . . thì chắc chắn sẽ phá kỷ lục được ghi vào sử sách của Bạch Dương Động và Thanh Đăng kiểm viện.

Đám đệ tử Bạch Dương Động cũng giống hết cô, ai cũng bật kêu lên kinh ngạc.

Tô Tần nhú mày, hoàn toàn không thể nào tin được, chẳng lẽ tên thiếu niên đường phố này quả thực là người có thiên phú kinh người nên mới được đặc biệt chiêu nạp vào?

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn y, hãn không cho tên Nhị sư huynh này cơ hội nói gì cả, hãn giơ thẳng cánh tay ra, mở bàn tay.

Ánh mắt mọi người tập trung vào lòng bàn tay hãn.

Những tiếng hít hơi và kinh hô không ngừng vang lên.

Đồng tử Trương Nghi co lại, mày nhíu chặt lo lắng, nhưng lập tức chuyển thành vui vẻ.

Nam Cung Thái Thục hoàn toàn sửng sốt.

Kẻ vẫn luôn phản đối dữ dội nhất - Thẩm Bạch đứng sau lưng Tô Tần, từ lúc biết thân thế của Nam Cung Thái Thục thì không dám ngẩng đầu lên nữa, giờ sắc mặt càng thêm trắng bệch, hít thở phập phồng.

Trong lòng bàn tay Đinh Ninh , năm viên Thạch Châu nằm lặng lẽ.

Ai cũng nhìn thấy rất rõ, trong năm viên châu đó, có một viên hơi to hơn bốn viên còn lại một chút.

Nhờ có một viên to hơn đó, mà mọi người thấy rõ được sự nhỏ hơn của bốn viên kia.

Mặc dù không phải cả năm viên đều chính xác, nhưng chỉ cần lấy được ba viên, là đã vượt qua khảo nghiệm rồi.

Theo ghi chép trước giờ của Bạch Dương Động, thì kỷ lục là thời gian nửa nén hương.

Biểu hiện của Đinh Ninh làm tất cả mọi người đều khiếp sợ, thậm chí còn có người cho rằng, Đinh Ninh cố ý lấy sai một viên, chính là để cho họ dễ dàng nhìn cho rõ.

Tô Tần không hề biến đổi sắc mặt, nhưng trong lòng chấn động không ngừng.

Ánh mắt y nhấp nháy.

Bàn tay y nhanh như điện đưa ra, nhận lấy năm viên châu trong tay Đinh Ninh, đầu ngón tay khẽ chạm nhẹ vào lòng bàn tay Đinh Ninh.

Đinh Ninh cảm nhận được rất rõ một luồng khí từ đầu ngón tay Tô Tần dũng mãnh tràn vào tay hắn, chạy nhanh một vòng kinh mạch trong người hắn.

Hắn hiểu dụng ý của Tô Tần, nên ra vẻ không phát hiện ra điều gì.

Trong lòng Tô Tần càng tăng thêm lãnh ý.

Y không cảm nhận được bất cứ điều gì khác thường.

Không có khí tức khác thường, có nghĩa Đinh Ninh chưa phải là tu hành giả đã có cảnh giới nhất định.

"Năm lấy được bốn, vòng này người qua."

Hắn nhìn thoáng qua năm viên Thạch Châu trong tay, chuyển cho tên đệ tử đứng cạnh, ý bảo tên đệ tử kia thu lại Niên Luân Lưu Thủy Bàn, sau đó chỉ vào binh tượng, chậm rãi nói: "Đây là Cảm Tri Tượng, cảm nhận được thiên phú, có một số người tuy có thể hoàn toàn tĩnh lặng được nội tâm, nhưng ngũ khí trong người với Thiên Địa Nguyên Khí trời sinh vô duyên, không cảm nhận được sự tồn tại của ngũ khí trong cơ thể và Thiên Địa Nguyên Khí. Không có thiên phú này, không thể trở thành tu hành giả."

"Binh tượng này dùng Nhục ngọc đặc biệt chế thành, trong ngọc thạch có ẩn chứa Nguyên Khí và những thứ tương tự với ngũ khí trong cơ thể chúng ta, nhưng dễ cảm nhận được hơn."

Tô Tần lạnh lùng nhìn Đinh Ninh, nói tiếp: "Tiểu kiếm trong tay ngọc binh tượng là rỗng, chỉ cần người cảm nhận được nguyên khí bên trong ngọc binh tượng, cảm nhận được sự chuyển động của nó, là có thể khiến cho Nguyên Khí chảy ra khỏi thân kiếm."

"Chỉ cần có thể làm cho Nguyên Khí bên trong chảy ra, là hợp cách?"

"Đúng vậy."

Đinh Ninh mỉm cười: "Chỉ cần vượt qua cửa này nữa, là có thể chính thức vào sơn môn tu hành?"

Tô Tần khẽ nhú mày, gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đinh Ninh cũng không nói thêm, tiến lên nửa bước, nắm ngọc binh tượng vào trong tay.

Nếu hắn đã quyết định một bước qua cửa, thì không cần phải lo nghĩ thêm gì nữa.

Chung quanh im lặng trở lại.

Chuyện này đối với hắn quá mức đơn giản.

Hắn cảm nhận được nguyên khí bên trong ngọc binh tượng đang chảy xuôi như một dòng sông.

Tay hắn khẽ động, điều chỉnh hướng chảy của dòng sông, khiến dòng sông chảy về phía cửa ra duy nhất.

Một tiếng xùy nhỏ.

Phía trước thanh tiểu kiếm trong tay binh tượng nguyên khí tỏa ra ánh sáng rực rỡ, như một chiếc cầu vồng vô cùng đẹp mắt.

Những người chung quanh đều ngừng thở.

Trương Nghi sửng sốt, y biết Đinh Ninh sẽ qua cửa rất nhanh, nhưng y không thể ngờ rằng lại nhanh đến vậy.

Nam Cung Thái Thục ngơ ngác nhìn Đinh Ninh, như muốn nhìn cho ra manh mối từ gương mặt bình tĩnh như không của hắn.

"Ta vốn biết thiếu niên này không tầm thường, nhưng thật không ngờ lại không tầm thường đến thế."

Trong đạo quán cao nhất của Bạch Dương Động, hai lão nhân đều lâm vào khiếp sợ. Đỗ Thanh Giác hít sâu, quay sang nói với Tiết Vong Hư.

Tiết Vong Hư do dự nói: "Có phải đã từng tu hành rồi hay không?"

"Không thể nào." Đỗ Thanh Giác lắc đầu: "Ta đã ở chung với hắn mấy canh giờ, nếu ngay cả ta cũng không cảm nhận ra được dị thường của hắn, thì chỉ còn nước hắn là một tông sư như Triệu Tứ và Bạch Sơn Thủy."

Tiết Vong Hư lắc đầu, ông ta đương nhiên biết chuyện đó là không có khả năng.

"Nhưng thân thể hắn có vấn đề rất lớn." Đỗ Thanh Giác nói tiếp.

Tiết Vong Hư giật mình: "Vấn đề gì?"

"Là Dương Kháng Tảo Suy Chi Thể, ngũ khí quá vượng."

Hai tay Tiết Vong Hư run lên, "Vậy. . ." Ông ta vốn đã quyết định, nhưng giờ lại đổi ý.

"Có vấn đề gì đâu?" Đỗ Thanh Giác hiểu tâm tư của Chương môn sư đệ, ngạo nghễ nói: "Sắp xếp cho hắn tu hành chung chỗ với Trương Nghi, Tô Tần là được rồi."

Tiết Vong Hư tuy cũng rất hiểu sư huynh mình, nhưng lần này lại có chút không hiểu, "Nhưng mà. . ."

"Tư chất của hần đáng giá cho Bạch Dương Động chúng ta đặt cược, hay người sợ lãng phí nhiều tài nguyên cho hần?" Đỗ Thanh Giác cười nhạt lắc đầu, "Mà dù có lãng phí thật, thì quá lắm cũng chỉ như người khác thôi, còn hơn là phải dành cho người khác. Về phần Tô Tần. . . Ta biết người không ưa y, ta cũng vậy, nhưng tư chất y quả thực là không tệ, hơn nữa ngày xưa sư tôn đã từng nói, một người muốn trưởng thành nhanh thì phải tìm ra một ít người tạo áp lực cho hần. Tô Tần chính là một lựa chọn tốt."

Tiết Vong Hư trầm ngâm một lát, nhẹ gật đầu, cảm khái: "Sư huynh, mấy năm nay tuy cảnh giới tu vi của ta luôn trên cơ người, nhưng nhuệ khí của người ta lại luôn không thể nào với tới".

"Vậy thì có tác dụng gì, cuối cùng cũng đâu thể bảo vệ được Bạch Dương Động."

Đỗ Thanh Giác cười tự giễu, ngạo ý trong mắt biến mất, cũng cảm khái, "Ta phải đi đây, vất vả người rồi. Nhưng vậy cũng tốt, tính tình người dễ chịu hơn ta, không thích tranh giành, sẽ đi được dài xa. Bạch Dương Động không có ta, nhưng có người là đủ."

Tiết Vong Hư nhìn Đỗ Thanh Giác, nghĩ tới mấy năm qua sư huynh đã cũng mình vượt qua bao mưa gió, bây giờ sắp đi xa, ông cảm thấy nghẹn ngào.

"Mạng hần tuy không tốt, nhưng gặp được chúng ta, coi như có duyên, có cái gì cho được thì cho hần nhiều một chút, phải nhiều hơn cái con bé được tiện nghi kia." Đỗ Thanh Giác quay đầu, nhìn ra cửa sơn môn.

Ở nơi đó, hoàn toàn tĩnh mịch.

Sắc mặt Tô Tần trắng bệch.

Y và Trương Nghi là đệ tử ưu tú nhất của Bạch Dương Động mấy chục năm qua, vậy mà lúc nhập môn, hẳn cũng phải mất tới thời gian nửa nén hương mới cảm nhận được nguyên khí trong binh tượng.

Ngọc binh tượng này chỉ Bạch Dương Động mới có, ở bên ngoài tuyệt đối không thể nào có được mà bảo là rất ra luyện tập trước.

Vậy mà Đinh Ninh, ngay trước mặt y và tất cả mọi người, lại chẳng khác gì tạo thành Thần Tích, chưa tới thời gian mười hơi thở, đã cảm nhận được Nguyên Khí, làm cho kiếm trong tay ngọc binh tượng phóng ra đủ màu.

"Các vị sư huynh sư tỷ, ta có thể đi vào, bái kiến sư trưởng được chưa?"

Đinh Ninh chắp tay hành lễ với Tô Tần, Trương Nghi và tất cả mọi người, nhẹ nhàng hỏi.

Trương Nghi nở nụ cười, chắp tay hoàn lễ, nghiêm túc đáp: "Sư đệ, mời."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Trường Hợp Đặc Biệt

Sư huynh và tiểu sư đệ chào nhau, tông môn nạp người mới, tràng diện thực là ấm áp.

Hình ảnh đó làm cho kiếm khách áo xám cách đó không xa rung động.

Hắn biết thiếu niên ở quán rượu này nhất định không bình thường, nhưng không ngờ khi bị làm khó dễ ở ngay cửa sơn môn, lại có thể biểu hiện kinh người như vậy, giải quyết vấn đề nhanh gọn như vậy.

Tô Tần trầm mặc khoanh tay, không ai biết y nghĩ gì.

Trừ Thấm Bạch và mười mấy đệ tử chặn đường lúc đầu đều như bị người ta tát cho mấy chục cái, những đệ tử chạy tới sau sau khi trải qua rung động thì đều lên tiếng chào mừng.

Nhưng không ai dám nghĩ, chuyện khiếp sợ Đinh Ninh mang tới hôm nay vẫn chưa dừng lại ở đó.

Từ trong Bạch Dương Động bay ra một người.

Đây là một đạo sĩ béo, tóc búi cao, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng, lông mày thẳng tắp, như muốn rách đứt da mặt.

Kiểm bên eo nhỏ và dài, vỏ kiếm làm bằng trúc, rộng không quá hai ngón tay, có thể tưởng tượng được thanh kiếm bên trong là hết sức nhỏ,

những chiều dài thanh kiếm lại vượt xa những thanh kiếm bình thường, dù đã được treo nghiêng, mà cũng gần muốn chạm đất.

Chuôi kiếm làm bằng san hô đỏ, cả chuôi kiếm vắt ngang trước người đạo sĩ, phần giữa của chuôi kiếm vừa vịn ở ngay phía trước tay phải.

"Đạo Ky sư thúc."

Đám đệ tử Bạch Dương Động đều cúi người hành lễ.

Lý Đạo Ky, không chỉ là một trong những người có tu vi cao nhất Bạch Dương Động, mà còn là người quản lý giới kiếm, đệ tử nào làm trái quy củ Bạch Dương Động, đều sẽ bị ông ta quyết định cách thức xử phạt.

"Đều ở hết đây để làm gì?"

Lý Đạo Ky không buồn nhìn ai, chỉ liếc qua Trương Nghi một cái, lạnh lùng nói: "Chuyện của động chủ giao người quên rồi phải không?"

Trương Nghi giật mình, áy náy nói với Nam Cung Thái Thực và mấy tên đệ tử Thanh Đăng kiếm viện: "Thực là sơ sót, Trương Nghi phụng mệnh đưa chư vị sư đệ sư muội đi Kinh Quyển Động để học tập."

Đi Kinh Quyển Động học tập?

Đến lúc này đám đệ tử Bạch Dương Động mới hiểu vì sao đám người Nam Cung Thái Thực đến đây, trong lòng dâng lên cảm nhận vô lực và khuất nhục.

Ý chỉ Thánh thượng đã truyền đạt, Bạch Dương Động đã thuộc về Thanh Đăng kiếm viện, đệ tử Thanh Đăng kiếm viện đã bắt đầu đi vào Kinh Quyển Động của Bạch Dương Động để nghiên cứu học tập, nhóm người Nam Cung Thái Thực hôm nay chính là nhóm đầu tiên.

Lý Đạo Ky xoay người sang chỗ khác, giống như đi ra chỉ để nhắc nhở Trương Nghi mà thôi, nhưng lúc quay đi, lại lạnh lùng nói thêm một câu, "Động chủ có lệnh, bảo cho Đinh Ninh một suất đi vào Kinh Quyển Động chọn điển tịch nghiên cứu."

Những tiếng hít hơi không ngừng vang lên.

Đám đệ tử Bạch Dương Động lại tiếp tục lâm vào khiếp sợ.

Lý Đạo Ky lại như ngại khiếp sợ như thế chưa đủ, nên bồi thêm một câu, "Không giới hạn trong ngoài."

Trong nháy mắt, cả sơn môn lâm vào tĩnh mịch.

Ngoại trừ một ít bí thuật tông môn được truyền ra ngoài, trong Kinh Quyển Động chứa tất cả tâm pháp khẩu quyết của Bạch Dương Động, bao gồm cả những lý giải của các tu hành giả các đời của Bạch Dương Động lĩnh ngộ được trên con đường tu hành.

Dù có là đệ tử bốn môn, cũng phải học tập ít nhất nửa năm, mới được vào Kinh Sử Khố học tập.

Hơn nữa trong Kinh Quyển Động còn chia hai phần trong, ngoài.

Tâm pháp bên ngoài động tương đối dễ hiểu, tu luyện không có hạn chế đặc biệt, bất cứ đệ tử nội môn nào cũng được xem, nhưng điển tịch bên trong động thì khác, chúng tương đối thâm ảo, chúng có ghi chép tâm đắc của rất nhiều tiền bối đại năng, tuy không nhất định hoàn toàn trăm phần trăm chính xác, phải tự mình phân biệt, nên chỉ có những đệ tử đạt tới một trình độ nhất định, hoặc phải có sự cống hiến đạt tới trình độ mới được cho phép đi vào.

"Rốt cuộc là vì sao?"

Một tiếng kêu to vang lên phá vỡ sự im lặng. Người lên tiếng chính là Thẩm Bạch, y cảm thấy quyết định này quá mức không công bằng, ngay cả bản thân y cũng còn chưa được coi là đủ tư cách đi vào trong Kinh Quyền Động nghiên cứu thư tịch, nên dù có thể sẽ bị Lý Đạo Ky sư thúc nghiêm khắc trách phạt, y cũng không thể nào chịu được.

Nhưng đây là lần đầu tiên Lý Đạo Ky không trách phạt gì cả, chỉ nhẹ nhàng băng quơ phun ra mấy chữ: "Trường hợp đặc biệt nên được xử lý đặc biệt mà thôi."

Thẩm Bạch ngây người.

Y nói không ra lời.

Đám đệ tử Bạch Dương Động chung quanh run người, mấy chữ này quả là có lý.

Vì biểu hiện này giờ của Đinh Ninh đã khiến họ phải đồng ý rằng hẳn có thể phá lệ tiến vào Bạch Dương Động, thực sự không phải là vì có giao dịch gì đằng sau, mà vì động chủ đã phát hiện ra thiên phú đặc biệt của hắn.

Nếu đã có thể phá lệ không cần phải thi nhập môn, thì giờ lại phá lệ cho hắn đi thẳng vào Kinh Quyền Khổ tu hành, cũng có vấn đề gì đâu?

Nhìn theo bóng lưng Lý Đạo Ky, đáy mắt Đinh Ninh lóe lên thần sắc khác thường.

Hoàng Hậu. . .

Hắn lại nhớ tới cái thân phận đầy chênh lệch, cái danh xưng quá mức xa xôi kia.

Hắn lại bất giác nhớ tới lão nhân tóc trắng, kiếm như Bạch Dương Giác.

Có thể đắc tội Hoàng Hậu,. . . Xem ra Bạch Dương Động này, không hề bình thường như người ta nhìn thấy.

Người đặc biệt có cách xử lý đặc biệt, Đinh Ninh đi theo Trương Nghi vượt qua tấm bia đá, lần này không còn ai lên tiếng ngăn trở.

Kiểm khách áo xám điều khiển xe ngựa rời đi, nhất định phải kể lại từng chi tiết chuyện ở nơi này cho Vương Thái Hư nghe.

Trương Nghi rất cẩn thận, vì đúng lúc ấy là giờ cơm trưa, y cho người chuẩn bị ít cơm nắm, qua khỏi sơn môn không lâu thì đưa cho Đinh Ninh và đám người Nam Cung Thái Thực.

"Trong Kinh Sử Động nghiêm cấm ăn uống, đến giờ ăn đương nhiên sẽ có người đưa cơm tới ngoài động, theo lệnh động chủ, Thanh Đăng kiểm viện mỗi người được phép vào nghiên cứu một ngày, còn về Đinh Ninh sư đệ. . . Động chủ không dặn ta, Lý Đạo Ky sư thúc cũng không nói rõ, nên ta nghĩ chắc là người không bị giới hạn thời gian, người muốn ở đó đến chừng nào chán thì ra."

"Chỗ ở ta sẽ chuẩn bị giúp người, không cần phải lo. . . Về chương trình học, thời gian người nhập môn khác với đệ tử bình thường, hơn nữa động chủ đã nói những trường hợp đặc biệt sẽ được xử lý đặc biệt, nên để ta tới xin ý kiến chương giáo."

Trương Nghi đi trước dẫn đường, vừa đi vừa giải thích, Đinh Ninh đi theo, vừa ăn vừa quan sát vùng đất tu hành.

Trong Đại Tần vương triều, tông môn nhất đẳng đương nhiên là Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, hai đại tông môn này đều có đệ tử nội môn hơn một nghìn, đệ tử tạp dịch các cấp ở ngoại viện hơn vạn, đám đệ tử nội môn cả ngàn người đó đến từ khắp nơi trong Đại Tần vương triều, đều thuộc lớp nhân tài ưu tú nhất.

Hai đại tông môn này đương nhiên cao cao tại thượng, những tông môn còn lại căn bản không thể nào đánh đồng.

Ngoại hai đại tông môn, Đại Tần vương triều còn có hơn mười tông môn quan trọng, như Hoành Sơn Kiếm Viện là được Đại tướng quân ủng hộ mà hưng thịnh, như Mặc Khư Kiếm Quật, Chính Nhất Thư Viện Đăng, vân vân, đều là những tông môn có nội tình thâm hậu.

Bạch Dương Động mỗi năm chỉ thu thêm mười mấy đệ tử, trong số đệ tử được xuất sơn, tu hành giả đạt đến Đệ Tứ Cảnh thượng phẩm không có được mấy người.

Thế nên dù Bạch Dương Động tham gia Mân Sơn kiếm, nhưng chưa bao giờ được thánh thượng ban cho cơ hội một năm một lần đi vào những đại tông môn để học tập hay tỷ thí, cho thấy Bạch Dương Động trước khi gia nhập vào Thanh Đăng kiếm viện thì chỉ là một tông môn tam lưu, không bằng cả những nơi tu hành ngoại viện của Mân Sơn Kiếm Tông.

Mà chỉ là một nơi tu hành hơi lâu đời mà thôi.

Đến bây giờ, Đình Ninh mới có cơ hội nhìn rõ những kiến trúc của Bạch Dương Động, cái nào cũng có cột trụ chống đỡ, nằm ở hai bên dốc hạp cốc.

Đa số đều được xây trên vách núi, những cái ở giữa thì dùng cầu dây để kết nối.

Đa số chúng chỉ có cửa, bên trong đều là động quật.

Hạp cốc nằm ở giữa rừng cây, vẫn còn nguyên hình dạng, không có bất kỳ kiến trúc nào, cho thấy những tu hành giả đầu tiên của Bạch Dương Động chỉ đục động trên vách núi để cư trú mà thôi.

"Chỗ chúng ta tu hành đều ở trong động quật, trong động quật đông ẩm hè mát, lại có một loại bạch thạch có khả năng hấp thu hơi nước, nên trong

động quật không bị ẩm ướt như những nơi khác, nhưng bình thường gió núi rất to, sư đệ người dáng người mảnh khảnh, lại không quen đường sá, đi lại một mình nhất định phải cẩn thận, đệ phải nhớ những nơi có thềm đá đệ có thể đến, nhưng những nơi nổi bằng cầu dây thì phải được cho phép mới được vào. . ." Trương Nghi giới thiệu rất kỹ.

Đình Ninh đột ngột xen ngang: "Sư huynh, đã là trường hợp được xử lý đặc biệt, nếu buổi tối ta muốn trở về Ngô Đồng Lạc thì có được không? Vì trong quán chỉ có một mình dì nhỏ, quạnh quẽ cô đơn, ta muốn quay về giúp dì làm việc."

Trương Nghi giật mình, đáp: "Nếu người khác thì chắc chắn là không được, nhưng là sư đệ. . . để ta tới hỏi Đạo Ky sư thúc hoặc động chủ rồi trả lời cho đệ sau."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Chọn Kinh

Trương Nghi vừa đi vừa giới thiệu từng khu kiến trúc của Bạch Dương Động, giới thiệu cả môn quy, nhưng quy mô Bạch Dương Động không lớn, nên chưa tới nửa nén hương, Kinh Quyển Động cực kỳ quan trọng, đã xuất hiện trước mặt Đinh Ninh.

Kinh Quyển Động nhìn từ bên ngoài chỉ là một cái thạch điện nhỏ hình dáng thô kệch, ra vào bằng một cây cầu dây.

Cây cầu đã hơi chuyển thành màu đen, có vẻ không được chắc chắn cho lắm.

Lý Đạo Ky đang đứng ở ngay đầu cầu dây.

Trương Nghi tiến lên, hành lễ nói nhỏ mấy câu.

Lý Đạo Ky nhẹ gật đầu, ánh mắt nghiêm túc lạnh lùng nhìn thẳng vào Đinh Ninh.

"Tu hành phải tập trung, tâm phải thanh tịnh, phải dồn hết tâm lực vào nguyên khí trong bản thân và thiên địa, thì tu hành mới tăng tiến nhanh, cho nên mọi tông môn mới đều ngăn cách với bên ngoài. Tuy nhiên, cũng có những người tu hành trong trần thế, gặp gỡ nhiều, cảm ngộ nhiều, tiến cảnh tu hành lại tăng nhanh hơn bình thường, hơn nữa Tu Hành Giả cũng là người, không thể tránh được sự lừa gạt giữa người với người, càng không phải là cá nuôi trong ao, không chịu được sóng to gió lớn. Động chủ nói

người là trường hợp xử lý đặc biệt, nhưng cũng phải xem tiến cảnh tu hành của người mới biết được người có tư cách đó hay không."

Đình Ninh nhìn Lý Đạo Ky: "Ý của sư thúc là, ta có thể trở về Ngô Đồng Lạc, nhưng muốn vậy ta phải chứng minh được tiến cảnh tu vi của ta đủ nhanh?"

Lý Đạo Ky cau mày, tuy ông không biết người thiếu niên này có khả năng lĩnh ngộ bao nhiêu, nhưng vẫn gật đầu: "Điện tịch bên trong Kinh Quyền Động, người cứ việc tự do chọn, sau này người sẽ tu hành ở đây, động chủ sẽ xem biểu hiện của người để an bài và điều chỉnh."

Nghe Lý Đạo Ky nói vậy, Đình Ninh không hề có biểu hiện gì, nhưng Trương Nghi và đám người Nam Cung Thái Thục phía sau hăn đều khiếp sợ.

Tuy rằng Tu Hành Giả tu hành đều là dùng Chân Nguyên để chuyển Nguyên Khí trong thiên địa, dùng Chân Nguyên để tu luyện, đạo lý cũng đều giống nhau, nhưng vì mỗi Tu Hành Giả thể chất khác nhau, ngũ khí trong cơ thể khác nhau, nhưng công pháp tu luyện chân nguyên cũng khác nhau rất lớn.

Ví dụ, tỷ như Đại Yển vương triều Chân Hỏa cung, chỉ có đệ tử chân truyền mới có tư cách tập Si Hỏa Chân Quyết, Chân Nguyên triệu tập Thiên Địa Nguyên Khí có thể hóa thành Chân Hỏa, hay như Nữ Ti Thủ Dạ Sách Lãnh của Đại Tần vương triều, cô tu luyện Thiên Nhất Kiếm Các Ly Thủy Thần Quyết, biểu tượng chính là đủ loại nước chảy.

Công pháp và kiếm quyết khác nhau, thủ đoạn sử dụng khác nhau, sẽ tạo ra uy lực và hiệu quả khác nhau.

Nói chung, sau khi đệ tử nhập môn, sư môn sẽ tùy theo tài năng mà dạy cái phù hợp với đặc điểm tư chất của từng người, hỗ trợ họ chọn công pháp và kiếm quyết tu hành phù hợp.

Chọn được công pháp tu luyện chính là bước được bước đầu tiên trên con đường mò mẫm tu hành, quyết định tương lai của Tu Hành Giả.

Thế mà bây giờ Bạch Dương Động lại không hề cho một lời hướng dẫn hay đề nghị nào, mà để cho Đinh Ninh tự do chọn.

Lý Đạo Ky đi rồi, mà một lúc sau Trương Nghi vẫn không dám tin đó là thật.

Nhưng y không dám làm sai, dẫn Đinh Ninh và đám người Nam Cung Thái Thục đi qua cầu dây, tiến vào trong thạch điện, vẽ mặt đau khổ khuyên Đinh Ninh, "Sư đệ, trong Kinh Sử Khố Chân Nguyên pháp quyết rất nhiều, rất nhiều bí pháp có uy lực rất lớn, nhìn rất đặc sắc, người phải nhìn cho kỹ những ưu điểm và khuyết điểm của chúng, xem có thích hợp với bản thân hay không, nói chung người phải suy nghĩ, cân nhắc cho kỹ."

Cửa Kinh Quyển Động chậm rãi mở ra, lộ ra một cái thềm đá.

"Lúc khảo thí cái bàn đá, năm viên thạch châu lấy sai một viên, là người cố ý đúng không?"

Trên đường tới Kinh Quyển Động, Nam Cung Thái Thục luôn tận lực giữ khoảng cách với Đinh Ninh, nhưng đến khi vào trong động, Nam Cung Thái Thục rút cuộc không nhịn được, bước vội lên hỏi hấn.

Đinh Ninh không ngờ cô vẫn còn nghĩ tới vấn đề này, thấy vẻ mặt của cô quá nghiêm túc, thì không nhịn được cười.

"Người là cố ý đúng không, để cho mọi người có cái để so sánh, nhìn một cái là nhận ra ngay, đúng không?" Nụ cười hấn làm Nam Cung Thái Thục nghĩ ra vấn đề, cô không khỏi giật mình.

"Có thể nhanh chóng lấy ra được bốn viên, thì đương nhiên có thể lấy được cả năm viên rồi." Đinh Ninh nhìn cô, nói khẽ: "Chẳng qua là không muốn hao phí quá nhiều thời gian."

"Từ lúc mới bắt đầu người đã biết người nhất định sẽ thông qua khảo thí?" Nam Cung Thái Thực nhíu mày, nhìn Đinh Ninh đầy nghi ngờ, "Chuyện này thực là quái dị, dù người có là thiên tài, nhưng theo lý cũng không có khả năng có được lòng tin tuyệt đối như vậy, càng không thể biết Bạch Dương Động động chủ sẽ giải quyết đặc biệt cho người, lại còn cho người vào tha hồ chọn điển tịch tu hành trong Kinh Sử Động mà chẳng có một lời đề nghị nào. . . Có thể dùng tốc độ nhanh như vậy thông qua hai vòng khảo nghiệm, trừ phi người đã từng luyện tập hai món đó rất nhiều lần, nếu không. . . này, người không phải là con riêng của Bạch Dương Động động chủ đấy chứ?"

Đinh Ninh đang hăng hái nghe, nghe tới câu suy đoán cuối cùng thì thiếu chút nữa ngã nhào xuống thềm đá.

"Nam Cung đại tiểu thư, óc tưởng tượng của người phong phú quá."

Hắn nhìn đôi mắt lấp lóe hào quang của Nam Cung Thái Thực, không biết làm thế nào đành nói: "Những người có khả năng tưởng tượng phong phú như người tương lai rất có thể tới Giam Thiên Ti tra án."

"Chẳng lẽ người thật sự chỉ dựa vào thiên phú?" Nam Cung Thái Thực vẫn nhìn hắn chăm chăm, ánh mắt suy tư: "Nhưng nếu người đã chắc chắn thiên phú của mình như thế, sao không tham gia kỳ thi mùa xuân của các tông môn? Người Trường Lăng ai chẳng biết, trừ Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn những tông môn còn lại đều không có điều kiện hạn chế người tham gia thi tuyển, tuổi nào cũng được đăng ký kia mà? Hơn nữa, với biểu hiện của người hôm nay, nếu không có nhân tố ăn gian thì hoàn toàn có thể tiến vào những tông môn tốt hơn."

Trong lòng Đình Ninh trầm xuống.

Đây quả thực là một sơ hở đáng kể, tương lai nhất định cũng sẽ có người nghi ngờ giống như vậy, hẳn phải cho ra được một cái giải thích hợp tình hợp lý.

Hắn nhướn mày, đáp: "Tu hành. . . đâu phải ai muốn cũng làm được. Lúc trước ta cũng không biết có tiềm chất trở thành Tu Hành Giả, mãi đến khi Phương Tú Mạc đến xem qua ta, sau đó ta gặp được Vương Thái Hư."

"Phương Tú Mạc? Phương Hầu Phủ Phương Tú Mạc?" Nam Cung Thái Thực kinh hãi.

Một trong Thập Tam Hầu của Đại Tần, Phương Khải Lân nay đã tuổi già sức yếu, nhưng Phương Hầu Phủ chẳng những không có dấu hiệu suy sụp, mà còn có dấu hiệu phát triển mạnh hơn, nguyên nhân chính là vì Phương Khải Lân có hai người con làm cho người ta phải hâm mộ.

Đứa con thứ nhất tên là Phương Hưởng, giống như cha của Cung Thái Thực, làm Đại tướng đi trấn thủ bên ngoài phiên thành, nổi tiếng thần uy, đứa con thứ hai Phương Tú Mạc nổi danh kiếm si, ngoài tu hành, không còn yêu thích gì khác.

Tuy không ai biết biết tu vi thực sự của Phương Tú Mạc đạt tới cảnh giới nào, nhưng ít nhất mười năm trước, các nhà quyền quý của Trường Lăng đã công nhận Phương Tú Mạc là người tu hành có tốc độ phá cảnh nhanh nhất Trường Lăng.

Tốc độ của hắn, được hai vị đại tướng và Vũ Hoàng của Đế Đô đã phải nhận xét rằng hẳn chính là người có tương lai có thể đột phá Thất Cảnh thượng phẩm nhất trong số tu hành giả trẻ tuổi của Trường Lăng.

Bên trên Thất Cảnh, chính là Đệ Bát Cảnh, là cảnh giới từ xưa đến nay cực hiếm có người đạt tới được.

Người có thể được hai tướng và thánh thượng đánh giá như vậy, đối với Nam Cung Thái Thục, đương nhiên là một bậc Thần Thoại.

"Vương Thái Hư là ai?"

Nam Cung Thái Thục hít thở sâu, cố gắng làm cho mình bình tĩnh, trả lời câu hỏi của Đinh Ninh.

"Chủ nhân của Lưỡng Tăng Lô, một bang phái giang hồ."

Đinh Ninh nhìn Nam Cung Thái Thục: "Lúc Phương Tú Mạc tới xem ta, ta đã biết ta có tiềm chất tu hành tốt, nhưng mà Phương Hầu Phủ bỏ qua ta, vì cơ thể ta có một vấn đề phiền toái. . .Sau gặp lúc các bang phái giang hồ đấu đá với nhau, ta đánh cuộc một keo, đứng về phe Vương Thái Hư, nhờ ông ấy sắp xếp, mới được tiến vào Bạch Dương Động tu hành."

"Đánh cuộc một keo?" Nam Cung Thái Thục càng khó hiểu: "Cơ thể người bị cái gì?"

Đinh Ninh nhìn cô: " "Ngũ khí quá vượng , làm cơ thể bị già sớm, nếu không có cơ duyên đặc biệt, nếu ta tu hành, sẽ bị chết sớm hơn."

Đinh Ninh nói rất bình tĩnh, nhưng rơi vào tai Nam Cung Thái Thục lại chẳng khác gì sấm sét.

Cô gần như ngừng thở, "Chết sớm hơn... là bao lâu??"

"Có lẽ chưa tới ba mươi."

Nam Cung Thái Thục dừng sững lại.

Sắc mặt cô trắng bệch, cô không ngờ, Đinh Ninh còn trẻ, sáng chói như ánh mặt trời như vậy mà lại chỉ còn có hơn chục năm thọ nguyên, càng không ngờ hẳn còn có thể bình tĩnh đàm luận chuyện này như vậy.

"Nên ta không phải con riêng của Bạch Dương Động động chủ, ông ấy phá lệ cho ta như vậy, có lẽ vì cảm thấy dù ta có tu luyện cái gì, thì cuối cùng cũng đều có cùng kết quả." Đinh Ninh mỉm cười: "Còn một khả năng nữa là có lẽ ông ấy muốn xem ta có thể tìm ra được loại công pháp nào giúp ta sống lâu hơn mấy năm không."

Nhìn hắn mỉm cười, Nam Cung Thái Thực không nói nên lời, không hiểu cô nghĩ tới một câu, có những người tu hành là vì vinh hoa phú quý, nhưng cũng có người tu hành chỉ vì mạng sống của chính mình.

Đinh Ninh không hề dừng bước, đi đến cuối thềm đá, một cái động quật hiện ra trước mặt hắn.

Trên đỉnh động quật có rất nhiều lỗ thông gió.

Trong những cái lỗ thông gió đó, chắc được gắn rất nhiều tinh thạch, tỏa ra những chùm tia sáng nhu hòa đến khắp nơi trong động quật, lại giúp ngăn cách mưa gió, giúp động quật lúc nào cũng an toàn.

Trên bốn vách tường của động quật đều là giá sách, bày rất nhiều điển tịch.

Một bên giá sách có một cái thang hẹp, hắn là để đi thông vào trong động.

Đinh Ninh nghiêm túc nhìn từng điển tịch trên giá sách.

Nam Cung Thái Thực lấy lại bình tĩnh, đi theo. Thân là đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện, may mắn có thể đi vào tàng kinh các của tông môn khác, đương nhiên phải tận dụng thời gian, hết sức xem xét mọi thứ thật kỹ, xem có thể tìm ra được vật gì hỗ trợ cho tu vi của mình hay không, khổ thay suy nghĩ của cô hiện giờ lại không dồn vào việc ấy, mà tập trung vào Đinh Ninh.

Cô muốn biết Đinh Ninh chọn công pháp gì.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Tu Hành Hoàn Toàn Mới

Trong đạo quan cao nhất của Bạch Dương Động, phía trước là bầu trời rộng, mây trắng lững lờ, nghĩ đến việc những huynh đệ gắn bó với mình bao năm nay từng người từng người mất đi, Tiết Vong Hư cảm thấy thể xác và tinh thần vô cùng mỏi mệt.

Ông khẽ thở dài, hỏi Lý Đạo Ky đang đứng ở cửa đạo quán, "Thiếu niên kia vào động rồi hả?"

Lý Đạo Ky gật đầu.

"Nếu hãn chọn được điển tịch, nhớ báo cho ta biết." Tiết Vong Hư hài lòng nói.

Lý Đạo Ky lại gật đầu, đôi lông mày như đao khắc hơi nhướng lên, "Sư tôn, sao người lại quan tâm tới hãn thế?"

Trong ánh mắt Tiết Vong Hư hiện ra tia cảm khái, nhẹ giọng đáp: "Không chỉ vì hãn đặc biệt, mà vì hãn là hạt giống duy nhất Đỗ Thanh Giác sư bá của người lưu lại cho chúng ta. Đến khi người bằng tuổi ta bây giờ, người sẽ hiểu cảm nhận những người ở chung với mình nhiều năm từng người từng người đi mất là như thế nào."

Lý Đạo Ky không nói gì thêm, nghiêm túc thi lễ một cái, quay người đi.

《 Dưỡng Sinh Kinh 》 《 Chỉ Huyền Chân Quyết 》 《 Nội Quan Chân Dẫn 》 《 Tu Hành Cửu Cảnh Luận 》 《 Ngộ Chân Tâm Quyết 》 《 Bạch Dương Tam Thập Tứ Kiếm Kinh 》 《 Cửu Mặc Ly Chiếu Quyết 》 《 Trường Lăng Tu Hành Giải Sở 》 《 Chân Hỏa Biện 》 ...

Định Ninh hiểu rõ hơn Trương Nghi việc mọi điển tịch đều có ưu khuyết riêng biệt, chúng không có phân ranh giới cao thấp rõ ràng, nên hẳn không hề vội vàng đi sâu vào trong, mà cứ theo thứ tự đi từng giá sách một, không bỏ sót cái nào.

Cửu Tử Tầm hẳn tu luyện là công pháp cao thâm huyền ảo nhất thiên hạ, vô khối người không biết được công dụng kỳ diệu của nó, nhưng hẳn lại không thể để lộ nó ra ngoài.

Trước khi hẳn đủ mạnh, hẳn cần phải có một môn công pháp khác để che giấu nó, một môn công pháp mà hẳn sẽ phải sử dụng thường xuyên để chiến đấu.

Nên đương nhiên nó phải thích hợp với tình hình hiện giờ của hẳn.

Nên đương nhiên nó chẳng khác gì hẳn phải tu luyện mới lại từ đầu.

《 Xích Hoàng Thần Chiếu Kinh 》

Hẳn ngừng lại, chạm vào quyển sách.

Pháp môn này hẳn đã từng được nghe nói tới.

Hẳn mở sách ra, dồn toàn bộ suy nghĩ vào trong điển tịch.

Hẳn nghe nói pháp môn này rất thích hợp cho tình huống tu hành của hẳn hiện giờ, vì nó đòi hỏi phải có đầy đủ cả ngũ khí, phù hợp với cơ thể của hẳn, giúp hẳn có thể giảm lược một giai đoạn tu hành, tốc độ tu hành sẽ nhanh hơn công pháp bình thường rất nhiều, hơn nữa môn công pháp này

tu ra chân khí, Chân Nguyên, đối với việc song tu với Trường Tôn Thiên Tuyết cũng vô cùng có lợi.

Hắn nhìn một lúc, cất quyển sách vào ngực, rồi đi tiếp.

《 Ngũ Dương Chính Thân 》 . . . Cũng có ích cho việc song tu, tuy không có được tốc độ tu hành nhanh bằng Xích Hoàng Thần Chiếu Kinh, nhưng làm cho cơ bắp huyết nhục mạnh mẽ hơn, môn công pháp này cũng không tệ lắm.

《 Tĩnh Quan Lưu Quang Pháp 》 . . . cái này giúp tốc độ lưu chuyển chân khí nhanh hơn, giúp tốc độ tiến cảnh từ Luyện Khí cảnh lên Chân Nguyên cảnh tăng nhanh hơn.

Đình Ninh cất cả ba quyển điển tịch vào ngực.

《 Tọa Vọng Tâm Kinh 》

Bốn chữ xuất hiện trước mặt làm hắn giật mình đứng sững, nét mặt cứng ngắt.

Hắn không tin nổi lướt nhanh ánh mắt đến những quyển sách tiếp theo.

《 Thiên Chiếu Tự Quan 》 《 Thoát Thần Pháp 》 《 Nghịch Mệnh Quyết 》 . . .

Hắn hít sâu, trong người bỗng thấy ngứa ngứa, những dòng chữ quen thuộc làm hắn hiểu ra vì sao Bạch Dương Động lại đặc tội Hoàng Hậu, để rồi cuộc bị ép phải sáp nhập vào Thanh Đăng Kiếm Viện.

Những quyển điển tịch này vốn không nên tồn tại trong Đại Tần vương triều.

Năm Nguyên Võ đầu tiên, để củng cố vương vị mới có, cũng để diệt trừ mọi dấu vết của người kia, không biết có bao nhiêu Tu Hành Giả đã bị giết

chết, không ít tông môn bị phán tội phản nghịch, sau khi những tông môn kia bị tiêu diệt, để biểu đạt sự trung tâm với thánh thượng và Hoàng Hậu, tất cả những điển tịch có liên quan đến những tông môn đó đều bị thiêu hủy.

Thời gian trôi đi, rất nhiều chuyện đã trở thành chuyện cũ, dù những tông môn kia vẫn còn sót lại một ít điển tịch, nhưng Tu Hành Giả hiện nay cũng không dám dùng, vì sợ sẽ bị gán kết mình với họ.

Điều này cho thấy. . . Thánh thượng và Hoàng Hậu, không muốn xuất hiện bất kỳ một khả năng nào.

Trong Kinh Sử Động này lại cất chứa nhiều điển tịch vốn đã nên bị tiêu hủy như vậy, đã chứng tỏ thái độ của tu hành giả Bạch Dương Động.

Dù bản thân công pháp tu hành là vô tội, đối với Tu Hành Giả khắp thiên hạ, mỗi cảm ngộ có được trên con đường tu hành đều là kiến thức quý báu, nhưng người Trường Lăng sẽ cho rằng nếu dùng chúng nghĩa là có liên quan với những tông môn kia, có sự đồng tình với họ.

Cảm nhận trong lòng Đinh Ninh vô cùng khó tả, hắn nhìn những quyển điển tịch chăm chăm, không đi nữa.

《 Linh Nguyên Đại Đạo Chân Giải 》 , một quyển sách mỏng thu hút ánh mắt hắn.

Theo trí nhớ của hắn, công pháp này là của Triệu địa linh nguyên Thực Bảo Tông, rất là bình thường, ở nơi nào cũng có truyền lưu, nên quyển sách này không được mọi người coi trọng, bìa sách cũ kỹ có không ít dấu vết tổn hại, cũng không được ai tu bổ, mà xem ra cũng đã rất nhiều năm không được ai đụng tới.

Nhìn qua tờ bìa rách, Đinh Ninh nhìn thấy một số những hình vẽ bên trong, hình như không hề tầm thường.

Hắn cau mày, cẩn thận rút sách ra, mở ra.

Ánh mắt hắn không ngừng lấp lóe.

Trang giới thiệu đầu tiên nhìn chẳng có gì khác biệt với những quyển Linh Nguyên Đại Đạo Chân Giải bình thường, nhưng ngay từ bức tranh hướng dẫn hành công đầu tiên đã hoàn toàn không đơn giản, càng lật về sau, Đinh Ninh càng giật mình.

Hắn có thể khẳng định đây tuyệt đối không phải một quyển Linh Nguyên Đại Đạo Chân Giải bình thường, mà là một quyển bí điển đặc biệt nhưng bị ngộ nhận là Linh Nguyên Đại Đạo Chân Giải bình thường!

Lật thêm vài tờ, nhìn vào một bức tranh cùng với những dòng chữ lý giải bên cạnh vô cùng tối nghĩa, Đinh Ninh thiếu chút nữa chửi um lên.

Cái gì mà điển tịch bình thường được truyền lưu khắp nơi của Đại Triệu vương triều, đây rõ ràng là một trong ba quyển đại bí điển của Vô Ngã Cung, 《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 của Hàn vương triều đình trước kia!

"Tam Thi" là chỉ ba loại "Ác Dục", tư dục, thực dục và sắc dục của con người, ba thứ này rất có hại với việc tu hành, đều phải tận lực tiêu giảm, riêng chỉ có 《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 này lại kích thích ba loại dục vọng này trong quá trình tu luyện, rồi sau đó đến một giai đoạn mấu chốt, một phát chém đứt những dục vọng này.

Khi ba thứ dục vọng này được kích thích, sẽ làm cho việc luân chuyển ngũ khí trong cơ thể Tu Hành Giả trở nên tràn đầy hơn nhiều so với Tu Hành Giả bình thường, nếu thành công, Niệm lực và tâm tình sẽ đều được tăng lên rất lớn.

Đây là một loại công pháp thuộc loại tìm đường sống trong cõi chết, cho nên nó chính là một loại đại công pháp cực mạnh.

Từ lúc bị Đại Tần vương triều tiêu diệt cách đây mấy chục năm, Đại Hàn Vương Triều và Đại Ngụy Vương Triều chinh chiến không ngừng, Vô Ngã Cung vì Đại Hàn Vương Triều đại bại mà bị thiêu hủy.

Tương truyền Vô Ngã Cung chiếm diện tích tới mấy chục nghìn mẫu, khi bị đốt, nó đã cháy cả tháng trời mà vẫn không hoàn toàn bị dập tắt, trong cuộc chiến đó, tài bảo và điển tịch của Vô Ngã Cung bị bại quân của Đại Hàn Vương Triều và quân đội của Đại Ngụy Vương Triều tranh nhau cướp đoạt, những tu hành giả may mắn còn sót lại của Vô Ngã Cung cũng liều mạng cướp lại được bao nhiêu hay bấy nhiêu rồi chạy trốn, hoặc cố gắng phá hư tất cả, quyết không để sót lại một quyển điển tịch hữu dụng nào.

Đình Ninh không biết vì sao quyển 《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 được ngụy trang này lại nằm trong Kinh Sử Động, nhưng hắn dám khẳng định, môn công pháp này cực kỳ cường đại, nếu tu hành nó nhất định sẽ tăng tiến rất nhanh.

Đồng thời, hắn cũng có thể khẳng định, dù hắn dừng lại ở đây, không vào sâu trong Bạch Dương Động nữa, thì trong đó cũng không có được môn công pháp nào mạnh hơn được quyển công pháp này.

Nên hắn bỏ ba quyển điển tịch trong người ra, chỉ lấy một quyển này.

Sau đó hắn không nhìn tu hành Chân Nguyên công pháp nữa, mà chuyển sang chọn thân pháp, kiếm quyết phối hợp.

Dần dần, hắn đi vào bên trong động.

Bên trong động chỉ lớn bằng một phần ba bên ngoài động, nhưng điển tịch trong này lại thâm ảo và mạnh hơn bên ngoài rất nhiều.

Cuối cùng, ngón tay hắn chạm vào một quyển Kiếm Kinh có cái tên cực kỳ bình thường.

Nó tên là 《 Dã Hỏa Kiếm Kinh 》 .

Sau đó hắn không nhìn quyển nào nữa, ra giữa động ngồi xuống một cái bồ đoàn.

"Người chọn tới chọn lui, cuối cùng chỉ lấy hai quyển đó thôi sao?"

“Người muốn tu hành ngay hai quyển điển tịch đó?”

Hai câu nói mang đầy ý khó tin cùng vang lên trong động quật yên tĩnh, rơi vào tai Đinh Ninh.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Nửa Ngày Thông Huyền

Đinh Ninh xoay người lại.

Nam Cung Thái Thực vẻ mặt không thể tin được đứng nhìn hẩn chăm chăm.

"Người sẽ không thật sự chỉ chọn hai quyển điển tịch này thôi, rồi ngồi xuống tu hành chúng liền ngay đây chứ?" Nam Cung Thái Thực không nhìn được hỏi lại.

Đinh Ninh gật đầu, nói: "Ừ."

"Người rốt cuộc hiểu biết được bao nhiêu về tu hành, hoặc nói rõ hơn là người rốt cuộc có hiểu tu hành là thế nào hay không?" Nam Cung Thái Thực giận đến run môi.

Đinh Ninh nhìn cô: "Có vấn đề gì sao?"

"Người rốt cuộc có biết những điển tịch này là cái gì không?"

Nam Cung Thái Thực giận dữ nhìn hai quyển sách trên tay Đinh Ninh, lông mày giật giật: "Người có biết Linh Nguyên Đại Đạo thực ra chỉ là một quyển công pháp giải thích tu hành chân nguyên vô cùng thô thiển, chẳng có chỗ nào đặc biệt đáng khen, hơn nữa cách tu hành đó lại còn có nguồn gốc từ Triệu Địa. Bachngocsach.com Thân là tu sĩ người nước Tần, người không những thu được lợi gì từ kiểu công pháp đó, mà còn sẽ làm cho nhiều đại nhân vật không vui. Còn Dã Hỏa Kiếm Quyết, là loại Kiếm

Quyết uy lực không lớn, nhưng lại đặc biệt phức tạp khó luyện, không chỉ khó học kiểm thức, việc phối hợp chân khí và chân nguyên cũng vô cùng phức tạp. . . Thanh Đăng kiểm viện chúng ta cũng có Kiểm Quyết kiểu này, nhưng bao nhiêu năm nay chúng ta chưa từng có ai chọn học nó."

"Ý người là. . . Ta chọn công pháp này và Kiểm Quyết này, phối hợp lại, sẽ rất kém cỏi?" Đinh Ninh mỉm cười.

Thấy Đinh Ninh còn cười, trên mặt Nam Cung Thái Thục không khỏi nổi lên một tầng sương lạnh, "Không phải là rất kém cỏi, mà là kém đến nỗi không còn thể nào kém hơn. Nếu người đã khác chúng ta, có thể ở trong này tha hồ luyện tập không bị giới hạn thời gian, thì sao người không bỏ chút thời gian đi tìm hiểu kỹ nội dung từng điển tịch? Bachngocsach.com Người hần là phải hiểu, đệ tử Bạch Dương Động không phải ai lúc mới nhập môn cũng có được cơ hội đi vào trong nội động chọn điển tịch, người đã có thuận lợi nhiều hơn họ, sao không biết quý trọng?"

Đinh Ninh chăm chú nhìn cô, nhẹ giọng nói : "Chọn cái gì là do ta quyết, có quan hệ gì tới người?"

Nam Cung Thái Thục sững sốt.

Quả thực chẳng liên quan gì tới cô.

Là do cô tự mình đi theo hần, vì lòng hiếu kỳ của cô thôi, sao bây giờ cô lại nổi giận, chẳng qua chỉ là muốn xem một màn kịch vui, sao thấy kết quả không như mình mong muốn mà lại thất vọng?

Có quan hệ gì tới cô đâu?

Cô với Đinh Ninh ngày hôm nay mới gặp nhau lần đầu tiên, ngay cả bạn bè cũng còn chưa phải.

"Tu luyện như thế nào, đó là chuyện của ta, ta biết người tốt với ta, ta rất cảm ơn người." Đinh Ninh nói tiếp: "Hơn nữa điển tịch khác nhau là do mỗi người khác nhau, ta chắc chắn hai quyển điển tịch này rất thích hợp với ta."

Nếu những người chưa bắt đầu tu hành khác dám nói với Nam Cung Thái Thực như vậy, Nam Cung Thái Thực nhất định sẽ cho rằng người này là một kẻ ngu, Bachngocsach.com không biết trời cao đất dày, nhưng nhớ đến sự tự tin và biểu hiện của Đinh Ninh lúc ở cửa sơn môn, và ánh mắt tự tin vững vàng của hắn hiện giờ, Nam Cung Thái Thực chỉ còn biết sững sờ mà hỏi: "Người chắc chắn?"

"Ta chắc chắn."

Đinh Ninh gật đầu, nghiêm túc đáp: "Người mau đi tìm thứ người cần đi, người đi theo ta đã lãng phí rất nhiều thời gian quý giá rồi."

Trong lòng Nam Cung Thái Thực ngổn ngang, cô thấy mình quả thực là vớ vẩn. Đinh Ninh nói đúng, chuyện của hắn chẳng liên quan gì tới cô, Bachngocsach.com hắn có ngớ ngẩn thế nào cũng là chuyện của hắn, chuyện tu hành của bản thân cô mới là chuyện quan trọng cần lo.

Cô không nói thêm gì nữa, hít sâu một hơi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, đi tới giá sách, bắt đầu lật xem điển tịch.

Trong nội động chỉ còn âm thanh lật sách sần sật.

Một chùm ánh sáng rơi lên người Đinh Ninh, lên quyển sách cũ kỹ đang mở ra trước mặt hắn.

Hắn nhanh chóng quên đi mọi thứ chung quanh, toàn tâm nhập vào quyển sách, bắt đầu một cuộc tu hành hoàn toàn mới.

Hôm nay Bạch Dương Động đã mang đến cho hân rất nhiều niềm kinh hỉ, quyển sách chí bảo nhưng lại bị nguy trang thành công pháp tu hành bình thường này chính là một cơ duyên hiếm có.

Hân rất muốn biết công pháp này có cái gì thần diệu.

Trên trang giấy là những dòng chú giải hẹp dài một một bức họa. Hân tập trung suy tư, hình vẽ ấy hiện rõ dần trong óc hân.

Hân chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bước đầu tiên của tu hành, là biết quán niệm vào bên trong cơ thể, cảm nhận được ngũ khí trong cơ thể.

Đối với người thường, làm được bước đầu tiên này cũng mất rất nhiều thời gian.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, hân đã hoàn thành xong.

Dưới sự thúc giục của niệm lực, ngũ khí trong cơ thể hân bắt đầu chạy theo lộ tuyến hành công, thông thả chạy về phía Khí Hải.

Phương pháp tu luyện khác nhau, giống như phù tuyến của các phù lục khác nhau, ngũ khí trong người cũng chuyển hóa khác nhau, tương lai sẽ sinh ra chân khí, chân nguyên khác nhau.

Đạo lý này đơn giản, ai cũng biết, mọi phương pháp tu hành chân nguyên đều là dùng niệm lực để thăm dò cơ thể, đều là ngũ khí trong cơ thể và Thiên Địa Nguyên Khí chuyển hóa cho nhau.

Nhưng quá trình chuyển hóa đó ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm.

Thời gian lặng yên trôi qua.

Bóng đêm bắt đầu bao phủ Bạch Dương hạp.

Một đệ tử Bạch Dương Động mang cơm tới để ở bên ngoài động.

Nam Cung Thái Thực và đám đệ tử ưu tú của Thanh Đăng kiểm viện chìm vào trong các trang sách, quên cả thời gian, tốc độ lật sách càng lúc càng chậm.

Đột nhiên, Nam Cung Thái Thực và đệ tử Thanh Đăng kiểm viện đều cảm thấy một luồng gió nhẹ.

Luồng gió này rất nhẹ rất nhỏ, nhưng sau khi thổi vào trong động làm cuốn không khí bên trong, nên dù nó nhẹ, những người tu hành này đều biết, và trở nên cảnh giác.

Nam Cung Thái Thực theo bản năng ngẩng đầu lên, cả cơ thể cô căng lên.

Cô phát hiện ra, luồng gió nhẹ kia phát xuất từ trên người Đinh Ninh.

Cả cơ thể hân, như có một cơn sóng xông vào nơi trống trải, bức ra cái mùi vị của cái nơi trống trải đó.

Đây cũng là gió nơi phát ra.

Cô ngẩn người.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy dưới làn da hân sáng lên, giống như có những đốm sáng không ngừng chớp động.

Cô nhớ lại lúc mình mới bắt đầu tu hành, nhớ lại lúc các sư huynh sư đệ phá cảnh thành công, mở ra Khí Hải, trở thành người tu hành đệ nhất cảnh Hạ phẩm.

Đây là dấu hiệu người đã biết quán niệm bên trong cơ thể, hiểu được ngũ khí, mở ra Khí Hải!

Ngay khi trong đầu cô hiện ra dòng chữ đó, cô nhìn thấy thân hình Đinh Ninh bắt đầu run lên.

Lúc đó, mấy tên đệ tử Thanh Đăng kiếm viện cũng giống như Đinh Ninh bây giờ, cơ thể run rẩy kịch liệt, nhưng biểu hiện của họ còn tệ hơn hẳn nhiều, Bachngocsach.com mặt mũi trắng bệnh, miệng há ra ngáp ngáp, như cá đang sắp chết khát, hầu như không còn thở được.

Mở ra Khí Hải, bước vào đệ nhất cảnh thông suốt Hạ phẩm, trở thành người tu hành chân chính, bọn họ đã mất bao lâu?

Người nhanh nhất, cũng mất chừng bảy tháng!

Còn Đinh Ninh, chọn điển tịch tu luyện, đến bắt đầu tìm hiểu, đến mở ra Khí Hải. . . thiếu niên đến từ một quán rượu tầm thường này chỉ mất có nửa ngày thời gian!

Chỉ nửa ngày đã thông suốt!

Người đệ tử đến đưa cơm chính là người đã phụ trách tiếp dẫn Đinh Ninh khi ở ngoại môn.

Y mang hộp đồ ăn, còn chưa bước vào thạch điện bên ngoài, đã thấy Lý Đạo Ky mặt mũi nghiêm nghị từ bên trong đi ra, chẳng buồn liếc qua y cái nào, cứ thế phiêu nhiên đi qua.

Người đệ tử cảm thấy kỳ quái, không biết Lý Đạo Ky sư thúc là bị làm sao, tuy vẫn trầm mặc ít lời, nhưng không hề có vẻ uy nghiêm và cô độc như bình thường.

Lý Đạo Ky cúi thấp đầu bước nhanh qua cầu dây, lướt nhanh trong bóng đêm, qua mấy đụn mây trắng, dừng ở bên ngoài bình đài của nơi cao nhất.

Ông hít sâu một hơi, giọng run run : "Thiếu niên kia đã lựa xong điển tịch và Kiếm Quyết."

Tiết Vong Hư mở mắt, ánh mắt lấp lánh như sao: "Hắn chọn cái gì?"

"Linh Nguyên Đại Đạo, và Dã Hỏa kiếm kinh."

Tiết Vong Hư sửng sốt, theo bản năng quờ tay lên bình trà trên bàn, lẩm bẩm: "Quả thực là không ổn, thật không ngờ ông nói gà bà nói vịt. . . Không ngờ người giận đến mức run cả lên như thế."

Lý Đạo Ky ngẩng đầu lên, lấy hết sức mới lên được tiếng: "Không phải tức giận, mà là vì hắn đã thông huyền. . . Hắn đã bước vào đệ nhất cảnh, mở ra Khí Hải."

"Người nói cái gì?"

Bàn tay Tiết Vong Hư run bần, thiếu chút nữa làm vỡ bình trà trong tay.

Lý Đạo Ky hít sâu một hơi, nghiêm túc lặp lại: "Hắn chỉ mất nửa ngày đã thông suốt."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Quái Vật Thật Sự

Tiết Vong Hư nhìn đôi môi còn run run của Lý Đạo Ky, không thể tin được đây là sự thật.

"Quái vật. . ."

Một lúc sau, ông mới bình tĩnh lại, hôc ra hai chữ này.

Nam Cung Thái Thục và đám đệ tử Thanh Đăng kiếm viện cũng run rẩy, dùng ánh mắt như thấy quái vật nhìn Đinh Ninh.

Làm sao có thể!

Nửa ngày Thông Huyền, trong ấn tượng của họ, trong truyền thuyết, từ năm Nguyên Vũ đầu tiên đến nay, chỉ có hai tên quái vật Linh Hư Kiếm Môn An Bảo Thạch và Mân Sơn Kiếm Tông Tịnh Lưu Ly mới làm được điều này, ngay cả Kiếm Si Phương Tú Mặc cũng phải mất hơn mười ngày mới Thông Huyền.

Biết việc đang xảy ra trước mắt là sự thật, không phải ảo giác, nhưng Nam Cung Thái Thục vẫn phải run giọng hỏi Đinh Ninh: "Người mở ra Khí Hải có phải không?"

Đinh Ninh không trả lời.

Hắn cau mặt, tập trung cảm nhận sự chuyển động của ngũ khí trong khí hải, lộ tuyến di chuyển này quả thực vô cùng bá đạo.

Sau đó hẩn chú ý tới tia sáng ở trước người mình.

Tia sáng ấy vẫn dịu dàng mà sáng ngời như cũ, nhưng đã có một sự thay đổi rất nhỏ, lúc trước tia sáng giống như ánh mặt trời trong veo, còn bây giờ, nó lại giống ánh sáng của bảo thạch.

Đến lúc này hẩn mới hiểu ra là trời đã tối.

"Không ngờ lại lâu đến vậy."

Hẩn lẩm bẩm.

Hẩn căn bản chỉ là cảm khái, rõ ràng chính vì cái môn 《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 này quá bá đạo, nếu không hẩn không mất nhiều thời gian đến như vậy mới dẫn đường được cho ngũ khí tiến vào Khí Hải.

Mất nửa ngày tu hành, hẩn cảm thấy cả người suy nhược, tiêu hao quá nhiều sức lực, làm hẩn càng hiểu chỗ độc đáo của công pháp này, chân khí, chân nguyên được hình thành trong tương lai nhất định sẽ mạnh hơn rất nhiều so với công pháp bình thường.

Nếu công quyết bình thường, e là chưa tới nửa nén hương hẩn đã có thể Thông Huyền.

Nhưng lời cảm khái của hẩn, rơi vào tai đám người Nam Cung Thái Thực, lại mang tới một ý vị hoàn toàn khác.

"Lại lâu đến vậy?"

Nam Cung Thái Thực run run ngón tay chỉ Đinh Ninh, "Nếu người thật sự đã Thông Huyền, đã mở ra Khí Hải. . . Người có biết người tu hành bình thường mất bao lâu mới đến được bước này hay không?"

Đinh Ninh nhìn ngón tay trắng trẻo run rẩy kia, không biết nên nói cái gì.

Mình không phải người tu hành bình thường?

Những lời này mặc dù là sự thật, nhưng nếu nhận, thì quá là kiêu ngạo. giờ phút này dừng ở trong tai cô, lại chỉ sợ rất kiêu ngạo rất giả bộ một chút.

Nam Cung Thái Thực nhìn hần, ngớ ra.

"Chẳng lẽ người cũng giống mấy người đó của Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, đều là quái vật?"

Cô hít thở sâu, run rẩy rút tay về: "Người lựa chọn Linh Nguyên Đại Đạo là vì nó đơn giản nhất, giải thích cũng dễ hiểu nhất, để giúp người tăng tốc độ phá cảnh tu vi?"

Đinh Ninh cười áy náy, việc này vốn không thể nào giải thích được, hơn nữa việc tu hành của bất kỳ ai cũng vốn dĩ phải được giữ bí mật.

Nam Cung Thái Thực thấy hần cười áy náy thì nghĩ rằng mình đã đoán đúng, vì hần thấy thiên phú của mình vượt qua cô quá nhiều, nên mới thấy có lỗi với cô, nên cô lại càng tin vào suy đoán của bản thân về việc vì sao Đinh Ninh lại chọn 《Linh Nguyên Đại Đạo thực ra giải thích》. Vì thân thể Đinh Ninh có vấn đề, vì thọ nguyên của hần không bằng được người ta, nên hần phải chọn những loại công pháp đơn giản, giúp tiến cảnh của hần có thể tiến nhanh.

"Xem ra người quả thực là một quái vật chân chính."

Cô đau lòng, suy sụp cúi đầu: "Lẽ ra ta không nên nghi ngờ khả năng của người, không nên xen vào việc của người khác."

Một tên đệ tử Thanh Đăng kiểm viện dặm chân định bước tới.

"Lộc Mạt Long, nếu người muốn hãn có hảo cảm với mình. . . Ta khuyên người đừng có tiến tới." nhưng gã đệ tử lùn nhất trong đám đã cản hãn lại, nói khê: "Bây giờ mới ra vẻ thân cận với hãn là đã chậm."

Lộc Mạt Long cứng người, trong lòng đầy hối hận.

Hãn biết đồng môn mình nói đúng.

Thiếu niên kia tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng đôi mắt lại như đã hiểu thấu mọi sự đời, lúc ở ngoại môn, Nam Cung Thái Thực ra mặt vì hãn, bọn họ lại không hề để mắt tới, bây giờ vì đối phương thể hiện ra thiên phú khủng bố, lại xông tới muốn kết giao, chắc chắn sẽ không gạt hái được chút nào hảo cảm.

Bây giờ dù họ có nói gì, cũng không có ý nghĩa, không cần phải tự làm mất mặt mình.

Đám đệ tử Thanh Đăng kiểm viện cố gắng tập trung vào việc tu luyện của mình, cố gắng dứt bỏ sự rung động vừa rồi, cảm xúc phức tạp của mất mát và hối hận quẩn lầy họ, khiến họ vô thức cách xa Nam Cung Thái Thực và Đinh Ninh thêm một chút.

Đinh Ninh cảm thấy rất đói bụng.

Hãn đói đến mức ngửi thấy được cả mùi thơm của đồ ăn để bên ngoài động.

Hãn còn đồng thời ngửi thấy mùi thơm xử nữ từ trên người Nam Cung Thái Thực.

Đinh Ninh kinh hãi, hiểu ra ngay đây chính là tác dụng phụ do 《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 gây ra.

Môn công pháp Đĩnh giai này làm cho mọi cảm nhận của hắc trở nên nhanh nhạy hơn rất nhiều khi được Thông Huyền.

Hắc không từ chối sự thay đổi này, hắc hít một hơi thật sâu, chuẩn bị đứng dậy đi ra lấy đồ ăn, đối với hắc, việc tu hành hôm nay đã thành công giai đoạn đầu tiên.

Nếu Bạch Dương Động không bắt buộc, hắc đã chạy về quán rượu Ngô Đồng.

Nhưng ngay lúc ấy, hắc nhìn thấy quyền điển tịch trước mặt Nam Cung Thái Thực.

Hắc ngần ngừ, nhìn cô, hỏi nhỏ: "Người có gặp vấn đề gì về tu hành không?"

Nam Cung Thái Thực giật mình, ngẩng đầu lên, hoài nghi hỏi: "Người muốn giúp ta?"

"Mỗi người tu hành đều khác nhau." Đĩnh Ninh nghiêm túc đáp, "Nhiều nhất là ta chỉ có thể nghiên cứu thảo luận với người, còn có ích gì hay không là việc khác."

"Không giúp được ta cũng không sao." Cảm nhận được ý tốt của Đĩnh Ninh, Nam Cung Thái Thực trong lòng vui vẻ. Những cô gái ở độ tuổi của cô luôn có óc tưởng tượng rất phong phú, mới thấy mất mát đó, nhưng chỉ cần Đĩnh Ninh bày tỏ gần gũi, là thấy vui ngay.

"Có chỗ ta không hiểu." Nhớ ra đối phương là quái vật, nửa ngày đã Thông Huyền, thậm chí cả việc chọn công pháp gì cũng đều tự mình quyết định, cô lại trở nên chần chừ, nhanh chóng trả lời.

"Là không hiểu về Thiên Địa Nguyên Khí?" Đĩnh Ninh nhìn đôi mắt sáng bừng lên của cô.

"Ừ." Nam Cung Thái Thục nghiêm túc gật đầu, "Tu vi của ta đã đến đệ nhị cảnh Thượng phẩm hoán tủy, nên đến nơi này, luyện lại đệ nhất cảnh, phải cảm nhận lại Thiên Địa Nguyên Khí, Bachngocsach.com ta cũng đã làm được, từ đệ nhị cảnh Luyện Khí Cảnh đến đệ tam cảnh Chân Nguyên cảnh, chỗ mấu chốt phá cảnh chính là ở chỗ có thể từ một nơi có Thiên Địa Nguyên Khí mới lại tìm ra được sự dung hợp với chân khí trong cơ thể mình, dẫn Thiên Địa Nguyên Khí nhập vào cơ thể, chỉ cần dẫn vào được, làm cho chân khí và Thiên Địa Nguyên Khí dung hợp, là sẽ không còn vấn đề gì."

Đình Ninh liếc qua quyển sách trước mặt cô, "Người là căn bản không cảm nhận được Thiên Địa Nguyên Khí chung quanh, hay không cảm nhận được sự khác biệt của nó, mà chỉ thấy một đồng hỗn độn?"

Nam Cung Thái Thục lắc lắc đầu: "Không phải. Ta đã cảm nhận được sự tồn tại của Thiên Địa Nguyên Khí, thậm chí còn cảm nhận được sự khác biệt của nó Thiên Địa Nguyên Khí, nhưng mà nó rất lạ, giống như mỗi một cỗ Thiên Địa Nguyên Khí đều kháng cự ta, không chịu đến gần thân cận với ta."

"Có thể là vì vấn đề thể chất, lúc cha ta tu hành đến giai đoạn này cũng bị giống như ta, ông ấy bị kẹt ở giữa đệ nhị cảnh và đệ tam cảnh những bảy năm." Giọng Nam Cung Thái Thục đầy lo âu: "Chính vì điều ấy, nên ông ấy mới không cho ta luyện Vạn Đào Chân Thủy của ông ấy, mà bảo ta đi học Thanh Mộc chân quyết của Thanh Đăng kiếm viện. Nhưng cuối cùng ta cũng vẫn bị gặp vấn đề giống ông ấy, lúc đột phá từ đệ nhất cảnh lên đệ nhị cảnh Thượng phẩm, ta chính là người có tốc độ nhanh nhất trong số đệ tử của Thanh Đăng kiếm viện, nhưng rốt cuộc ta lại bị kẹt ở giai đoạn này hơn bảy năm, có lẽ ta đã trở thành người chậm nhất."

Đình Ninh gật đầu, vươn tay ra khép quyển sách lại, "Phân biệt các chủng loại Nguyên khí ", hẩn khẽ đọc tên quyển sách, cau mày: "Nên người

tới Bạch Dương Động là để xem sách vở ghi chép trong này có thể hướng dẫn gì giải quyết vấn đề cho người hay không?"

Nam Cung Thái Thực gật đầu, "Cha ta dù đã phá cảnh nhưng cũng vẫn không tài nào hiểu được, chỉ là sau một lần chiến đấu sinh tử, ông ấy đột nhiên cảm thấy Thiên Địa Nguyên Khí nhập vào cơ thể, nếu ta không thể tìm ra nguyên nhân, có lẽ ta sẽ phải ở lại không biết bao nhiêu lần bảy năm."

Nếu bảy năm nữa vẫn bị kẹt ở đệ nhị cảnh, đây quả thật là rất bi thảm.

Nhìn thấy bao nhiêu người vượt qua mặt mình, bỏ xa mình lại đằng sau, cảm giác ấy vô cùng tuyệt vọng.

Đinh Ninh cẩn thận suy nghĩ.

"Hai quyển này ta thấy có rất nhiều giải thích độc đáo, người xem thử xem?"

Hắn đứng dậy, chọn hai quyển sách, đặt trước mặt Nam Cung Thái Thực: "Người cứ từ từ xem, ta đi ra ngoài ăn một chút, sau đó ta đi về nhà."

《 Ba Sơn Tiêu Đường Chủ Nhân Bút Ký 》 《 Khải Thiên Luận 》

Nam Cung Thái Thực kinh ngạc nhìn hai quyển sách mà thực ra nhìn giống hai quyển tùy bút hơn, mở chúng ra.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Linh Mạch Trong Truyền Thuật

Đình Ninh bước ra Kinh Quyển Động, mở hộp cơm đặt trước cửa điện, lấy một phần, ngồi xuống ăn, trong đầu bắt đầu tổng kết thu hoạch hôm nay

《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 tuyệt đối là công pháp rất bá đạo, không những giải thích hay hơn nhiều so với công pháp bình thường, Chân Nguyên tu luyện thành trong tương lai nhất định sẽ rất dữ dội.

Nếu nói, chân nguyên do công pháp tu hành bình thường tu thành như sóng lớn bên trong sông lớn, thì chân nguyên của môn công pháp này chẳng khác gì một con ác thú núp bên trong con sóng lớn, khó mà khống chế được.

Dã Hỏa Kiếm Kinh, cũng là một bộ kiếm kinh bị Trường Lăng tu hành giả đánh giá sai lầm, coi nó quá thấp.

Chân ý thực sự của nó, không phải là rừng lửa cháy lan qua đồng cỏ, mà là dù có bị lửa thiêu cháy sạch, thì qua gió xuân sẽ lại mọc lên.

Vì kiếm thế quá mức phức tạp, nguyên bản cũng rất ít người tu hành bộ Kiếm Kinh này, nên dẫn đến quá ít người phát hiện ra được Kiếm Ý thực sự của nó.

Nhưng đối với Đình Ninh, phức tạp lại không phải là vấn đề.

Bắt đầu tu hành lại từ đầu, may mắn thay, hần làm rất tốt.

Gió đêm thổi qua, làm tóc hăn rối loạn.

Hăn ngẩng đầu, thấy Lý Đạo Ky nét mặt lạnh nhạt, không biết từ đâu bay xuống, làm cầu treo dao động.

"Đi theo ta"

Cực kì ngắn gọn, cũng không đợi Đinh Ninh nói gì, Lý Đạo Ky đã xoay người, ý bảo Đinh Ninh đi theo.

"Lý Đạo Ky sư thúc." Đinh Ninh vẻ mặt đau khổ nhìn đồ ăn mới ăn non nửa: "Ta vẫn chưa ăn xong."

"Có một số việc quan trọng hơn việc ăn cơm."

Trong đêm tối, chuỗi kiếm Lý Đạo Ky nhàn nhạt lóe ánh đỏ, giống như lồng đèn dẫn đường, bước chân ông không chậm lại chút nào, chỉ có âm thanh lạnh lùng vọng lại.

Đinh Ninh bất đắc dĩ lắc đầu, cầm hộp cơm bước nhanh đi theo.

Đi theo hướng ánh sáng chập chờn của chuỗi kiếm.

Dạ Vụ Lý, dây cầu treo kéo dài tới tận một cái khe trong vách núi cao ngất cách đó không xa.

Khe núi này bình thường ban ngày luôn bị mây trắng che khuất, kỳ dị thay ở giữa lại có một chỗ đất bằng.

Trên đất bằng, có ba gian nhà tranh giống nhau như đúc.

Phía trước nhà tranh, còn có một khoảnh đất trồng rau, đều trồng mấy loại rau núi.

"Gian phòng này chính là chỗ ở của người sau này".

Cảm nhận được Đinh Ninh đã đi qua cầu treo nhỏ, Lý Đạo Ky xoay người lại, chỉ gian nhà tranh ngoài cùng bên trái, nói với Đinh Ninh.

"Thường ngày người sẽ ở đây tu hành, không cần phải tới lớp nghe giảng bài như những đệ tử khác, trong quá trình tu luyện nếu có nghi vấn gì, có thể trực tiếp hỏi ta hoặc Trương Nghi, nhưng ba bữa cơm sẽ không có người đưa cơm tới đây, mà chỉ đưa tới thạch điện trước Kinh Sử Động."

Không cần phải đi nghe giảng bài như những đệ tử khác, có thể trực tiếp tìm Lý Đạo Ky. . . nếu là đệ tử bình thường nghe vậy nhất định lại sẽ khiếp sợ và hâm mộ, vì như vậy có nghĩa là được Lý Đạo Ky chân truyền, mà Lý Đạo Ky, vì đã rất nhiều năm động chủ Bạch Dương Động không hề hiển lộ tu vi ra ngoài, nên được công nhận là đệ nhất cao thủ của Bạch Dương Động.

Nhưng Đinh Ninh lại chẳng có vẻ gì kinh hỉ, hắn chỉ nói: "Lý Đạo Ky sư thúc, ngày thường ta muốn về nhà mình ở."

Lông mi Lý Đạo Ky giật giật, ông lạnh nhạt nhìn Đinh Ninh: "Đi vào trong xem rồi hãy nói."

Đinh Ninh cảm thấy thần sắc và giọng nói Lý Đạo Ky có vẻ khác thường, trong mắt hắn hiện lên một tia kinh dị, không nói gì thêm, đi về phía nhà tranh.

Nóc nhà được làm bằng cỏ tranh trộn với đất bùn bình thường, cửa cũng là làm bằng loại gỗ bình thường nhất, nhưng lúc tay Đinh Ninh sắp chạm vào cửa, thân hình hắn vô thức run lên.

Trong gian nhà tranh này có tiếng nước.

Hắn hít sâu, đưa tay ra đẩy cửa.

Bố trí bên trong nhà cực kỳ đơn giản, chỉ có một cái giường dựa vào cửa sổ, lót một tấm đệm thô.

Phía trước giường, có một cái bồ đoàn bằng tre.

Tiếng nước róc rách, chính là ở phía dưới cái bồ đoàn.

Cảm nhận được trong gian nhà tranh này tràn ngập linh khí khác thường, Đỉnh Ninh đã mơ hồ đoán ra kết quả, trái tim hắn đập nhanh hơn, hắn đi tới, dời cái bồ đoàn tre ra.

Hắn nhìn thấy, ngay bên dưới bồ đoàn, chính giữa nham thạch, có một con suối lớn chừng năm dăm.

Nước suối sôi lục bục, chuyển động không ngừng, thỉnh thoảng lại phóng ra những sợi Linh Khí màu sữa ngà.

Những sợi linh khí cụm lại, giống như một cái Bạch Dương Giác nho nhỏ.

Đây chính là Linh Mạch trong truyền thuyết.

Ngàn năm trước, trong thế giới tu hành giả, phần lớn các cuộc chiến tranh đều phát sinh từ việc muốn cướp đoạt Linh Mạch, đến thời nay, dù là Đại Tần Vương Triều hay mỗi vương triều chung quanh, số lượng Linh Mạch đã cực kỳ thưa thớt.

Đối với những tông môn có được Linh Mạch, chỉ có những đệ tử tiềm năng nhất, mới được dùng Linh Mạch để tu hành.

Hơn nữa Linh Mạch này, so với linh mạch mà hắn từng được nghe nói, hình như chênh lệch nhau quá lớn.

Đỉnh Ninh quay người, nhìn Lý Đạo Ky, hy vọng có được một lời giải đáp.

Nhưng Lý Đạo Ky lại hiểu sai ý hẩn, mặt không biểu tình nói, "Đây chính là Linh Mạch trong truyền thuyết, từ trong Linh mạch thẩm ra Linh khí, khi tu hành giả thối nạp vào thân thể, sẽ mang tới tác dụng rất lớn, giống như đan dược, có thể làm tăng nhanh tiến cảnh tu hành, nhưng mấu chốt nhất chính là, Linh khí này là Linh khí tinh khiết nhất trong Thiên Địa, không có chút tạp chất nào, nên không mang tới bất kỳ tác dụng phụ nào như đan dược."

"Ta biết." Đinh Ninh lắc đầu, "Nhưng ta không phải ý đó. . . Ta biết Linh Mạch là thứ rất lợi hại, nhưng chẳng phải chỉ có những đệ tử chân truyền đã trải qua nhất nhiều khảo nghiệm mới có tư cách dùng nó để tu hành hay sao? Nếu lỡ sau này ta trở thành nghịch đồ, khi sư diệt tổ thì sao?"

Khóe miệng Lý Đạo Ky nhếch lên, vẻ trào phúng, "Bạch Dương Động không có sư không có tổ, người có thể nghịch tới nơi nào?"

Có câu "vò đã mẻ lại sửa", nhưng trong lúc này, lại tràn đầy một loại khí phách không bị trói buộc và dừng khí.

Đinh Ninh cười khổ, quay lại chăm chú nhìn cái Linh Mạch nho nhỏ và bồ đoàn, hỏi: "Đây là Linh Mạch. . . nhưng sao cái Linh Mạch này lại không giống với Linh Mạch trong truyền thuyết, sao lại nhỏ như vậy?"

Khuôn mặt Lý Đạo Ky cứng đờ, không thể trả lời.

"Lý Đạo Ky sư thúc."

Đinh Ninh nhìn ông: "Ta nghe nói Bạch Dương Động chúng ta nhập vào Thanh Đăng kiếm viện, là vì đắc tội Hoàng Hậu, Bạch Dương Động chúng ta, rút cuộc là đắc tội như thế nào?"

"Người nghe được chuyện đó từ đâu?" trong mắt Lý Đạo Ky xuất hiện tia sát khí sắc bén "Nếu muốn sống lâu, đừng bao giờ nhắc tới chuyện đó."

Đình Ninh không chút sợ hãi, nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập sát khí của Lý Đạo Ky: "Nếu không phải đắc tội bà ta, Bạch Dương Động có được Linh Mạch dù không xuất ra được một tu hành giả nào lợi hại, thì cũng không cần phải sáp nhập vào một nơi tu hành cấp bậc cỡ Thanh Đăng kiếm viện. Ngay cả Vương Thái Hư cũng biết các người đắc tội bà ta, chỉ là ông ấy không biết rốt cuộc là đắc tội như thế nào, nếu không ta cũng không hỏi người, còn về việc muốn sống lâu. . . Ta vốn đã sống không được lâu."

Lý Đạo Ky nhướng mày, tự nhiên cảm thấy hẫng nói cũng có lý.

Sát khí trong mắt cũng dần tiêu tán.

"Người sống không lâu, nhưng ta thì còn muốn sống thêm vài năm, nên ta sẽ không nói cái gì hết, những gì người nghe được, đều là ảo giác."

Giọng ông rất lạnh lùng: "Bà ta muốn trồng một cây linh liên trong Linh tuyến của Bạch Dương Động, linh liên khi cho trái có thể luyện chế ra được một ít đan dược rất hữu dụng khi phá cảnh. Thật ra bà ta chỉ muốn xem thái độ của chúng ta, vì bà ta luôn cảm thấy Bạch Dương Động có vấn đề. Dù sao Linh Mạch tuy rằng thừa thớt, nhưng với khả năng của bà ta, muốn có cũng chẳng có gì là khó. Nhưng Đỗ Thanh Giác sư bá và động chủ không đồng ý. . . Vì linh liên thu nạp rất nhiều Linh khí của Linh Mạch, có thể làm cho Linh Mạch khô kiệt. Nên cảm nhận được ý đồ của bà ta, Đỗ Thanh Giác sư bá mới chia linh mạch thành ba nhánh nhỏ. Đây chính là tự mình phá đồ của mình, nhưng những nhánh Linh Mạch nhỏ đó sẽ không đủ để nuôi cho linh liên sinh trưởng."

Đình Ninh thất thần.

Hắn thật không ngờ lão già tóc bạc kia của Bạch Dương Động lại làm ra lựa chọn như vậy.

"Đây không phải là tà làm ngọc vỡ không làm ngôi lành gì cả, Bạch Dương Động chúng ta cũng không muốn đắc tội bất kỳ kẻ nào."

Lý Đạo Ky nhìn dòng Linh Mạch cực kỳ nhỏ, nheo mắt, "Chúng ta chỉ làm chuyện chúng ta cho là đúng đắn. Linh Mạch tuy nhỏ, nhưng ít ra vẫn còn giữ lại được, giúp được cho đệ tử Bạch Dương Động chúng ta."

"Ta muốn về nhà." Đinh Ninh gật đầu, rất nghiêm túc nói.

Lý Đạo Ky theo bản năng nắm lấy chuôi kiếm, thiếu chút nữa rút kiếm ra chém, ông không thể tin được một người khi đã biết nơi này có Linh Mạch, lại nghe được nhiều chuyện như vậy, mà vẫn còn đòi đi về nhà.

"Ta biết người tu hành rất nhanh, nhưng người cảm thấy tu hành ở cái nơi như Ngô Đồng Lạc có thể tốt hơn ngồi trên Linh Mạch ở đây hay sao?" ngược ông phập phồng, hết sức kềm nén cơn giận trong lòng.

Đinh Ninh rất chân thành, rất vô tội nhìn ông: "Ta biết, nhưng ban ngày ta sẽ tu luyện ở đây, còn buổi tối về nhà ta sẽ ngủ ngon hơn."

Lý Đạo Ky đương nhiên không biết suy nghĩ thực sự trong lòng hắn, nhìn vẻ mặt rất nghiêm túc của Đinh Ninh, cảm tức xoay người, phẩy tay áo bỏ đi.

Không phản đối chính là ngầm đồng ý, Đinh Ninh vui vẻ nở nụ cười, nói với theo: "Ngài giúp ta chuẩn bị một chiếc xe ngựa a."

....

Lúc Lý Đạo Ky một lần nữa định rút kiếm ra, trong Kinh Quyển Động, Nam Cung Thái Thực đã xem xong < >, đang xem qua cuốn thứ hai 《 Ba Sơn Tiêu Đường Chủ Nhân Bút Ký 》, cô càng xem, sắc mặt càng trắng.

Hai quyển tùy bút này, chủ nhân chắc hẳn không phải tu hành giả đặc biệt lợi hại, bút ký rất mất trật tự, rất nhiều chỗ bên trong thậm chí chỉ là một ít suy đoán và cảm ngộ tạm thời trong lúc tu hành, nhưng đa phần ghi chép đều là mô tả về Thiên Địa Nguyên Khí.

Hơn nữa quan trọng nhất là, chủ nhân hai quyển bút ký này, có hiểu biết về Thiên Địa Nguyên Khí rất kém cỏi.

Chủ nhân 《 Khải Thiên Luận >> tự ví mình là một cái bình cầu nguyên, quá trình tu hành, chẳng khác gì cái bình thành tâm kính ý cầu nguyên trời xanh ban cho mình một ít Thiên Địa Nguyên Khí để bỏ vào trong cái bình.

Còn chủ nhân của 《 Ba Sơn Tiêu Đường Chủ Nhân Bút Ký 》 thì nói lúc mình cảm ngộ Thiên Địa Nguyên Khí, gặp phải trời mưa, vô số hạt mưa từ trong trời đất chảy xuống, hội tụ vào trong hồ nước là mình.

So với Thiên Địa bao la mờ mịt chung quanh, ông ta tự coi mình chỉ là một hồ nước nhỏ bé.

Hồ nước ông ta, chính là được Thiên Địa ban cho, chứ không phải hấp thu.

Nhìn hai tư tưởng khác nhau một trời một vực, trong lòng Nam Cung Thái Thực càng lúc càng khiếp sợ.

Cô bắt đầu cảm thấy mình và cha mình hình như đã có thái độ sai lầm với Thiên Địa Nguyên Khí.

Không phải là cảm nhận không đủ, cũng không phải là phân tích không đủ tinh tế và thấu triệt về Thiên Địa Nguyên Khí, mà là thái độ ngay từ đầu đã quá mức cường thế.

Cô là muốn cưỡng ép kéo Thiên Địa Nguyên Khí tiến vào thân thể mình, nhưng không biết, cô so với Thiên Địa Nguyên Khí, là rất nhỏ bé.

Nên. . . Chỉ có thừa nhận bản thân mình nhỏ bé, chỉ có rộng mở thân thể mình, làm cho Thiên Địa Nguyên Khí cảm thấy hứng thú với vật chứa trong lành này, chúng mới chịu đi vào để thăm dò?

Vạn nước thành suối. . . trong đầu Nam Cung Thái Thực hiện lên hình ảnh một cái hồ nước xuất hiện sau một đêm mưa.

Vô số bọt nước từ trong Thiên Địa rơi xuống, rơi lên trên mặt cỏ cạnh hồ nước, rơi vào lá chuối bên cạnh hồ nước, sau đó tạo thành những dòng nước nhỏ dài ngoằn ngoèo, tự động từ từ chảy vào một cái hồ nước.

Trái tim cô đập mạnh, hai mắt sáng bừng như sao.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Âm Mưu Của Địch Thanh Mi

Ngô Đồng Lạc rất yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng chó sủa, quanh quẩn trong đêm.

Đinh Ninh đẩy cửa quán rượu, đi vào, không thắp đèn.

Cảnh vật trong quán vẫn bình thường, không có gì khác lạ, nhưng hãn cau mày, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo.

Lúc trước hãn và Trương Tôn Thiển Tuyết nói chuyện ở đây, tu hành ở đây, lúc nào cũng có vẻ như không hề phòng bị, đó là bởi vì hãn biết, trừ mấy người đặc biệt, bất kỳ ai đi vào con phố này đều không thể thoát khỏi cảm giác của Trương Tôn Thiển Tuyết.

Còn những người đặc biệt kia nếu đã vào đây, dù có phòng bị hay không thì cũng như nhau.

Bây giờ Trương Tôn Thiển Tuyết không xuất hiện từ hậu viện, hãn cũng không hề cảm nhận được khí tức của Trương Tôn Thiển Tuyết . . . Trương Tôn Thiển Tuyết không có ở đây.

Hãn nhất quyết trở về, chính là vì sợ Trương Tôn Thiển Tuyết xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Qua nhiều năm, hãn và Trương Tôn Thiển Tuyết đã quen sống độc lập, không ai phiền ai.

Tu vi Trường Tôn Thiển Tuyết đủ để giết chết hần vô số lần ngay lập tức, nhưng ở trong Trường Lăng, tu hành giả càng lợi hại càng hay bị giết.

Muốn sống ở Trường Lăng, đi lại ở Trường Lăng, thì phải giống một tờ giấy trắng.

Đình Ninh xốc rèm vải, đi xuống hậu viện , trong lòng càng lúc càng lạnh.

Trường Tôn Thiển Tuyết quả nhiên không có ở trong hậu viện, rốt cuộc cô đã đi đâu ?

Đình Ninh đứng sững giữa hậu viện rất lâu, rồi đi vào bếp, nhóm lửa nấu mì.

Lúc nước sôi, bỏ mì vào, Đình Ninh thấy hai bàn tay mình hơi run rẩy.

Hần không nhìn thấy sắc mặt của mình, nhưng hắn biết, chắc chắn là rất nhợt nhạt.

Hắn nhận ra, mình đã có nhược điểm.

Trường Tôn Thiển Tuyết chính là nhược điểm lớn nhất hắn.

Cô không được xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.

Hắn nhóm bếp, chính là hy vọng muốn Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn thấy ánh lửa trong đêm tối, để biết hắn đã trở về.

Sợi mì đang nổi dần lên trong nước sôi.

Hắn không nêm bất cứ gia vị gì, cứ thế múc ra, bắt đầu ăn mì.

Tuy mỗi sáng sớm ngồi trước bậc cửa cửa hàng, hắn đều ăn mì được nêm nếm đậm đà, nhưng ăn mì không nêm gia vị mới là thói quen hắn.

Nước mì rất nóng, nhưng hăn lại cảm thấy rất lạnh.

Nếu Trương Tôn Thiển Tuyết bỏ đi, mình phải chờ bao nhiêu lâu nữa mới lại được ở bên cạnh cô?

Gương mặt non nớt hăn đầy ưu thương.

Đột nhiên, khí nóng bốc từ trong bát hơi hơi vẩn vèo.

Đinh Ninh ngẩng phắt đầu lên.

Trương Tôn Thiển Tuyết như từ trong không khí đột ngột hiện ra trước mặt hăn.

"Người. . ." Đinh Ninh đứng dậy, bình thường hăn nhất định sẽ tức giận quát mắng, nhưng nhìn vào đôi mắt yên tĩnh mà trong trẻo, lạnh lùng của cô., trái tim hăn trong nháy mắt mềm hăn đi, chỉ khẽ hỏi: "Người. . . Người đi đâu?"

Trương Tôn Thiển Tuyết nhú mày.

Cô nhìn ra được ánh mắt Đinh Ninh nhìn mình ân cần và cả một chút tình cảm mà không rất không thích.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nói tiếp: "Người đã đồng ý với ta sẽ không. . ."

"Là chuyện ngoài ý muốn." Hăn còn chưa nói hết, Trương Tôn Thiển Tuyết đã cắt ngang, "Người đã nói người của Vân Thủy Cung có lẽ đã tìm được manh mối quan trọng về Cô Sơn Kiếm Tàng."

Cả người Đinh Ninh căng lên vì hồi hộp, "Người tìm thấy người của Vân Thủy Cung?"

Trương Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng: "Chắc vậy."

Đinh Ninh càng thêm khẩn trương: "Có đánh nhau không?"

"Không, chỉ ghi nhớ khí tức với hình dạng đặc thù của người ta thôi."

Đinh Ninh thở phào, cả người thả lỏng.

Trong mỗi vương triều đều có những tông môn rất giỏi, và những nhân vật rất giỏi.

Vân Thủy cung của Đại Ngụy vương triều tuy đã diệt vong mấy chục năm nhưng người Tần vẫn còn nhớ rõ, và đều nói rằng đó là một tông môn rất giỏi.

Tuy không giống Triệu Kiếm Lô có được nhiều nhân vật cấp tông sư, nhưng Vân Thủy cung có một người cực kỳ thần bí và cực mạnh, Bạch Sơn Thủy.

Ít nhất tất cả tu hành giả của Đại Vương Triều đều phải công nhận, lúc Vân Thủy cung bị diệt, Bạch Sơn Thủy đã vượt qua đệ lục cảnh, trở thành tu hành giả đệ thất cảnh.

Mấy chục năm qua, dù không ai nghe thấy hắc có bất cứ sự tích hiển hách nào cỡ một kiếm tàn sát hàng loạt dân trong thành như đệ tử của Triệu Kiếm Lô, nhưng ai cũng biết hắc còn sống rất khỏe.

Có thể sống tốt dưới sự đuổi giết của quân đội và tu hành giả của Đại Tần vương triều, cho thấy hắc đã mạnh hơn ngày trước.

Bạch Sơn Thủy, không phải người hắc và Trương Tôn Thiên Tuyết bây giờ có khả năng đối mặt được.

"Người không cần lo chuyện này nữa, ta sẽ đi thăm dò." Đinh Ninh uống cạn bát, vừa rửa chén, vừa nói với Trương Tôn Thiên Tuyết: "Vì Cô Sơn Kiếm Tàng, Giám Thiên Ti và Thần Đô Giám đang dồn toàn lực đi truy

lòng người của Vân Thủy cung, trước khi Bạch Sơn Thủy xuất hiện, chúng ta chỉ nên đứng bên ngoài nhìn mà thôi, nếu không sẽ bị kéo xuống nước, không kiếm được chỗ tốt gì. Để ta nói đặc thù của người đó cho người biết."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nghĩ nghĩ, gật đầu, quay người đi về phía phòng ngủ, "Ta trên giường chờ người."

Một câu nói vô cùng mập mờ nhưng qua giọng nói của cô lại trở nên lạnh như băng, thậm chí vô cùng khắc nghiệt, nhưng Đinh Ninh lại thấy ấm cả người.

Trong núi, đêm lạnh như nước.

Trên một sườn núi cách Bạch Dương Hạp không xa, có một tòa nhà màu xanh.

Toàn bộ tòa nhà được làm bằng đá núi màu xám, bên ngoài tường quần đầy dây leo màu xanh, che kín vô số vết kiếm, nên nhìn từ bên ngoài là một khối màu xanh tươi, rất nhu hòa.

Ở trong nơi sâu nhất của tòa nhà, có một người tóc muối tiêu, đầu cắm trâm xanh, ăn mặc vô cùng sạch sẽ, cả móng tay cũng được cắt tỉa vô cùng chỉnh tề.

Lông mày của ông ta màu xanh nhạt, hai mắt hõm sâu, khuôn mặt bình tĩnh hết sức uy nghiêm.

Ông là viện trưởng Thanh Đăng kiếm viện, Địch Thanh Mi.

Ánh mắt ông lạnh lùng, chăm chú nhìn lên tờ giấy trong tay, khóe miệng nhếch lên nụ cười trào phúng.

" Tiết Vong Hư với Đỗ Thanh Giác già mà thực hồ đồ, ngu xuẩn mất linh, thấy bao nhiêu máu đã đổ từ năm Nguyên Vũ đầu tiên mà vẫn không biết đường suy nghĩ. Bây giờ đã nhập vào Thanh Đăng kiếm viện ra, Tiết Vong Hư còn dám nghĩ ra một chiêu như vậy, bảo nếu hai tông hợp nhất, đệ tử Thanh Đăng kiếm viện hay đệ tử Bạch Dương Động cũng không còn phân biệt gì nữa, nên đệ tử Bạch Dương Động cũng có quyền tham gia tế kiếm thí luyện của chúng ta."

Ngồi đối địch Địch Thanh Mi là một người trung niên mặc áo xanh, lưng đeo song kiếm.

Người này chính là đệ tử chân truyền duy nhất của ông ta, Đoan Mộc Luyện.

Đoan Mộc Luyện nhíu mày: "Sư tôn, người đồng ý?"

"Đương nhiên ta đồng ý."

Lão giả trào phúng: "Nếu ta không đồng ý thỉnh cầu của ông ta, làm sao lấy được Linh Mạch?"

"Linh Mạch?" đôi mắt Đoan Mộc Luyện lấp lóe dị quang.

"Đỗ Thanh Giác với Tiết Vong Hư vì để từ chối ý muốn của Hoàng Hậu, đã chia Linh Mạch Bạch Dương thành ba nhánh, chúng tưởng làm vậy là giữ được Linh Mạch hay sao?"

Địch Thanh Mi cười lạnh: "Hoàng hậu nương nương vất vả bao nhiêu mới tìm ra được sơ hở của chúng, giao chúng cho chúng ta xử lý, nếu chúng ta còn để cho chúng giữ được Linh Mạch, Hoàng hậu nương nương làm sao hài lòng?"

"Tiết Vong Hư sẽ dành ba nhánh Linh Mạch cho người của Bạch Dương Động sử dụng, chúng ta sẽ không để cho chúng như ý."

Địch Thanh Mi nhìn Đoan Mộc Luyện, chậm rãi nói, "Người thay ta trả lời cho Tiết Vong Hư, nói ông ta biết, ta đồng ý thỉnh cầu của ông ta, nhưng ba dòng Linh tuyến đương nhiên cũng phải được cho đệ tử của cả Thanh Đẳng kiếm viện và Bạch Dương Động xài chung, chỉ có người có tư cách mới được dùng, coi như ban thưởng của tế kiếm thí luyện, ai chiến thắng trong tế kiếm thí luyện sẽ được sử dụng nó."

Đoan Mộc Luyện trầm ngâm: "Kế của sư tôn rất hay, nhưng trong số đệ tử của Bạch Dương Động, Trương Nghi và Tô Tần rất giỏi, nếu tính thời gian từ lúc nhập môn và cả tuổi tác, thì đều phù hợp tiêu chuẩn tham gia tế kiếm thí luyện."

"Nếu sợ đám đệ tử nội môn chúng ta không đối phó được, thì nghĩ cách biến chúng thành người của chúng ta." Địch Thanh Mi hạ giọng: "Ta nghe nói Trương Nghi lễ nghĩa cổ hủ, nhưng Tô Tần cũng là nhân tài, hơn nữa hẳn còn luôn bất hòa với Trương Nghi."

Đoan Mộc Luyện chớp mắt, đứng dậy, nghiêm túc thi lễ cáo lui: "Đệ tử đã biết."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Dựa Vào Kiếm

Trong đêm đó, trong Kinh Quyển Động của Bạch Dương Động, Nam Cung Thái Thực khép hai quyển bút ký, cô liên tục hít sâu, hít thở cả trăm lần, trong lòng mới hoàn toàn bình tĩnh trở lại, cô nhắm mắt.

Niệm lực bắt đầu chậm rãi tỏa ra xung quanh.

Khác với ngày thường, cô không bắt niệm lực đi tìm Thiên Địa Nguyên Khí nữa, mà để cho nó thoải mái lơ lửng trong Kinh Quyển Động.

Tu vi của cô có hạn, Niệm lực chỉ có thể trải rộng bên trong động, không ra được tới động ngoài.

So với Thiên Địa xung quanh, phạm vi phân bố niệm lực của cô chỉ như một cái hồ nhỏ xíu đến đáng thương.

Nhưng cô không hề sốt ruột.

Cô kiên nhẫn chờ đợi.

Dần dần, cô cảm nhận được rất nhiều hạt hơi nước nhỏ xíu, những hạt bụi nhỏ li ti, thậm chí cả lông tơ của động thực vật.

Những thứ cực kỳ li ti, nhỏ bé đó lặng lẽ rơi vào thế giới Niệm lực của cô, phá vỡ sự tĩnh lặng của hồ nước ấy.

Quanh hồ nước bỗng xuất hiện một luồng gió nhẹ.

Vô số những tia gió bé nhỏ thổi qua hồ nước.

Những tia gió đó như có sinh mạng, đa số đều ra vẻ kháng cự hồ nước, nên khi tiếp xúc với hồ nước, chúng chỉ xẹt qua, tạo nên một chút rung động.

Chúng giống như đang thử dò xét, thử tiếp xúc với mặt ngoài của hồ nước.

Nam Cung Thái Thục khiếp sợ.

Nhưng cô vẫn không làm gì, bình tĩnh tiếp nhận những sự tiếp xúc.

Những tia gió vẫn không thực sự chui vào trong hồ nước, nhưng cô đã nhìn thấy có sự thay đổi.

Cô nhìn thấy trong những tia gió đó có những đốm màu sắc như những ngôi sao cực nhỏ.

Cô rút cuộc không khống chế được tâm tình của mình.

Cả người cô run rẩy, miệng phải há to ra để thở, cô không còn duy trì được sự tĩnh lặng nữa, cô mở mắt ra.

Cô không thể chỉ một lần mà thành công, chưa dẫn được Thiên Địa Nguyên Khí nhập vào cơ thể, nhưng cô đã cảm thấy sự đổi thay quan trọng.

Cô đã hiểu ra chân lý.

Tiếp nhận và bao dung, so với cưỡng đoạt bắt ép quả là khác nhau quá lớn.

Những đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện ở trong động vẫn còn nhú mày suy nghĩ, đắm chìm trong điển tịch, không ai nhìn thấy dáng vẻ này của cô.

Cô thành kính trả lại hai quyển bút ký về vị trí cũ, sau đó đi ra thạch điện bên ngoài động.

Bên ngoài vẫn đang là đêm tối đen kịt.

Nhưng cô đã ngồi xuống, nhìn về phía cầu dây chờ đợi.

Không biết là cái gì tâm tình sai khiến, cô bây giờ rất muốn rất muốn lần nữa nhìn thấy Đinh Ninh.

Ngồi ở chỗ cao, đợi mặt trời mọc, quan sát Bạch Dương Động, nhìn từng sự thay đổi của cảnh vật bên trong Bạch Dương Động, cô là người đầu tiên có được loại kinh nghiệm này của Thanh Đăng Kiếm Viện.

Trong Bạch Dương Hạp yên tĩnh bắt đầu xuất hiện đủ loại âm thanh.

Dù trời còn chưa sáng, nhưng trên những con đường núi đã xuất hiện đệt tử của Bạch Dương Động.

Tu Hành Giả tu hành, phải chú ý hợp nhất thân, pháp, kỷ.

Trong đó pháp chính là Chân Nguyên tu hành.

Nó có nghĩa là thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí, dung luyện Chân Nguyên, biến mình thành một vật chứa thuần túy.

Thân là thân thể Tu Hành Giả, nếu muốn sống được lâu dài, phải có sức mạnh, muốn nhanh nhẹn, phải có tốc độ, phải có đủ năng lực phản ứng.

Kỷ, chính là kỷ xảo lợi dụng thân thể, Chân Nguyên và vũ khí.

Nhân, pháp, kỷ tổng hợp lại, mới trở thành thực lực chân chính của một Tu Hành Giả.

Theo quan điểm tử Tu hành giả, buổi chiều Vạn Vật đều yên tĩnh, thân thể cũng cần nghỉ ngơi, chính là lúc tốt nhất để nhập tĩnh tu luyện Chân Nguyên, còn lúc mặt trời mọc, Vạn Vật sinh động, độ ẩm lên cao, khí huyết lưu thông tràn trề, chính là lúc tốt nhất để rèn luyện thân thể và kỹ xảo.

Nên các đệ tử Bạch Dương Động, có người tải nặng lên lên vách đá, há miệng hít thở, dùng phương pháp hô hấp để tăng cường sức mạnh cho lục phủ ngũ tạng, có người quanh thân hàn quang bay múa, khắc khổ tu luyện kiếm pháp.

Quả là một cảnh tượng đẹp để vui vẻ.

Trong đầu Nam Cung Thái Thực hiện ra cảnh tượng tượng cả Trường Lăng và Đại Tần vương triều cũng bắt đầu thức tỉnh, ở tất cả các tông môn lúc này cũng ra hiện ra những cảnh tượng như thế này.

Sự vui vẻ mạnh mẽ ở các tông môn, chính là đại biểu cho sự quang vinh của Đại Tần vương triều.

Cô không biết ngay lúc này đang có một cuộc tranh luận ở trên một đường núi trong Bạch Dương Động.

"Tại sao?"

Tô Tần lạnh lẽo nhìn người giáo tập trẻ tuổi, "Trương Nghi có tư cách đi vào Bạch Dương Thảo Lư tu hành ta không có ý kiến, nhưng một kẻ mới vừa được vào sơn môn chưa tới một ngày như Đinh Ninh thì có tư cách gì?"

Người giáo tập rất không vừa lòng với thái độ của Tô Tần, nhìn vì thân phận hèn, vì Chân Nguyên tu vi hèn đã không còn kém mình bao nhiêu, người giáo tập biết thành tựu tương lai của Tô Tần mình không thể so sánh

nổi, nên cố gắng kèm nén, bình tĩnh đáp: "Đây là quyết định của động chủ, nếu động chủ đã quyết định làm như vậy, chắc hẳn người có đạo lý của mình, dù sao biểu hiện khảo thí của Đinh Ninh ở ngoài sơn môn rất kinh người."

Sắc mặt Tô Tần càng trở nên khó coi, người giáo tập cố gắng an ủi hẳn: "Ta cũng chỉ là người được lệnh đi truyền lời. . . Hơn nữa, động chủ cũng xếp người là một trong ba người, người cũng có tư cách dùng Linh Mạch tu hành, người cần gì phải quan tâm động chủ quyết định hai người còn lại là ai, dù sao người cũng chỉ dùng được có một cái Linh Mạch."

Người giáo tập cảm thấy mình nói rất có tình có lý, nhưng không ngờ mặt Tô Tần lại càng lạnh hơn.

"Đây không phải là chuyện ta dùng được mấy cái Linh Mạch, mà là vấn đề về sự công bằng."

"Người cũng biết, dùng Linh Mạch tu hành, là khen thưởng cao nhất của Bạch Dương Động chúng ta, cứ tiện tay ban cho đệ tử mới nhập môn, đệ tử nội môn sau này, ai còn muốn ra sức vì tông môn nữa?"

Hắn nói không to, nhưng rất lạnh lùng và rõ ràng, truyền vang vang qua con đường núi, vào trong tai rất nhiều đệ tử Bạch Dương Động đang khắc khổ tu hành.

Người giáo tập biến sắc.

Y bắt đầu hiểu vì sao gần đây Tô Tần không ngừng bộc lộ tài năng, cũng như thanh thế trong môn cũng càng ngày càng lớn.

Bởi vì Bạch Dương Động đã bị sáp nhập vào Thanh Đăng Kiếm Viện, bởi vì đẳng cấp bên trong Bạch Dương Động từ trước đến nay bây giờ đã không còn được Hoàng Hậu và vương triều thừa nhận.

Nếu để cho người của Bạch Dương Động ủng hộ hẳn, sau này hẳn sẽ có khả năng trở thành chủ nhân của Bạch Dương Động, thuận lợi để bò lên vũ đài cao hơn của Trường Lăng.

"Dã tâm của người tới quá nhanh, cũng quá sớm." người giáo tập quát lớn.

Tô Tần cười nhạt, khước mắt liếc qua những đệ tử Bạch Dương Động đang tụ tập đông dần tới quanh hẳn, "Người ta nói người còn sống nhất định phải có dã tâm, lý ngư vượt long môn chính là vì muốn mượn thế, ta còn nghe nói, người muốn nổi danh, thì phải biết làm từ sớm."

Người giáo tập giận dữ, nhưng nhìn thấy những đôi mắt phẫn nộ của đám đệ tử đang kéo tới, thì cảm thấy hơi sợ, không biết phải xử lý ra sao.

"Động chủ sắp xếp như vậy, bởi vì hẳn có tư cách."

Một giọng nói lạnh tanh không chút cảm xúc vang lên sau lưng người giáo tập trẻ tuổi.

Ánh mắt mọi người dồn vào người mới đến.

Lý Đạo Ky vượt qua chướng ngại trước mặt người giáo tập, chuôi kiếm tỏa ra màu đỏ nhàn nhạt khiếp người.

Đám đệ tử im lặng, nhưng trong sự im lặng lại chứa đựng một tiềm ẩn bộc phát đáng sợ.

Tô Tần mỉm cười.

Hẳn cảm thấy hôm nay dù kết quả như thế nào, thì hẳn cũng sẽ gặt hái được thêm nhiều uy tín.

"Tư cách gì?" Hẳn khinh miệt nhìn chuôi kiếm của Lý Đạo Ky, thầm nghĩ, dù bây giờ người mạnh hơn ta, nhưng không lâu sau, ta nhất định sẽ

vượt qua người.

"Đình Ninh đã Thông Huyền."

Lý Đạo Ky nở một nụ cười cực kỳ hiếm thấy, nó lạnh lẽo, mĩa mai và vô cùng quỷ dị.

Ông nhìn Tô Tần, bổ sung: "Đình Ninh hôm qua nhập môn, hôm qua đã thông huyền. . . Hẳn chỉ mất nửa ngày đã Thông Huyền."

"Cái gì!"

Những tiếng kinh hô không thể tin được không ngừng vang lên.

Mặt Tô Tần tái nhợt, không nói nên lời, những tiếng kinh hô kia cũng chính là nỗi lòng hắn.

Không ai có thể tin được đây là sự thật.

Trong trí nhớ của họ, cả Trường Lăng chỉ có một hai người có khả năng nửa ngày Thông Huyền.

Người giáo tập trẻ tuổi cũng run rẩy.

Y biết khi Lý Đạo Ky bước ra, chuyện này không cần mình giải quyết nữa, nhưng không ngờ lại nghe được một tin tức như vậy.

Quái vật nửa ngày Thông Huyền. . . Nếu ngay cả quái vật như vậy mà còn không có tư cách được dùng Linh Mạch hỗ trợ để tu hành, thì trong Bạch Dương Động còn ai có tư cách?

"Là thật sao?"

Một thanh âm non nớt vang lên.

Người phát ra thanh âm này là Thẩm Bạch.

Y chính là người phản đối Đinh Ninh nhập môn kịch liệt nhất, nhưng bây giờ, trong ánh mắt đầy khiếp sợ của y lại nhen nhúm một ngọn lửa hi vọng.

Nếu đây là thật. . . Nếu Bạch Dương Động thật sự có một quái vật như vậy, nếu hắn có thể vững vàng phát triển, vậy tương lai Bạch Dương Động, còn khuất nhục như bây giờ hay sao?

Lý Đạo Ky nhìn y không đáp, chỉ lạnh lùng mà trào phúng nói: "Bây giờ có bàn chuyện có tư cách hay không cũng không có ý nghĩa, hôm qua viện trưởng Dịch Thanh Mi của Thanh Đăng Kiếm Viện đã đồng ý cho phép đệ tử Bạch Dương Động chúng ta được tham gia tế kiếm thí luyện, nếu là người chiến thắng, dù là đệ tử Bạch Dương Động hay Thanh Đăng Kiếm Viện, cũng sẽ được sử dụng ba nhánh linh tuyến của Bạch Dương Động, coi như là ban thưởng cho người xuất sắc."

"Cái gì!"

Những tiếng kinh hô lại không kèm được vang lên.

Lý Đạo Ky lạnh lùng đảo mắt qua từng người, "Động chủ dĩ nhiên đã đồng ý. . . Nên nếu cảm thấy trong lòng có oán khí, nếu cảm thấy Bạch Dương Động đã mất đi cái gì, muốn cầm trở lại, thì hãy dùng kiếm của mình đi cầm về."

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Đổi Lại Bảy Năm

Nửa ngày Thông Huyền, đây là một tin tức làm chấn động còn hơn cả tin đệ tử Bạch Dương Động cũng có thể tham gia Thanh Đăng Kiếm Viện tế kiểm thí luyện, hơn nữa chấn động này, tuyệt đối không chỉ gây chấn động bên trong Bạch Dương Động.

Nhưng kẻ gây ra chấn động ấy, lại đến lúc mặt trời lên cao, mới xuất hiện trên Bạch Dương Động.

"Đây không phải nói giỡn sao?"

Đình Ninh nhìn Lý Đạo Ky, cau mày: "Hôm qua mới bảo ta được dùng Linh Mạch tu hành, mới qua một đêm, bây giờ lại bảo ta Linh Mạch thuộc về người thắng trong tế kiểm thí luyện, thay đổi hình như cũng hơi nhanh quá?"

Lý Đạo Ky lạnh lùng nhìn Đình Ninh: "Ít nhất trước tế kiểm thí luyện còn một tháng nữa mới diễn ra, cho đến lúc đó, Linh Mạch này thuộc về người. Nếu ngại thay đổi quá nhanh, người nên nghe lời của ta ngày hôm qua, tận dụng thời gian để dùng Linh Mạch tu hành, chứ đừng quay về Ngõ Đồng Lạc, phung phí thời gian đi đường."

Đình Ninh nhìn ánh mắt bất mãn của Lý Đạo Ky: "Ta đi đường cũng đâu có nhàn rồi, ta vừa đi vừa nghiên cứu Dã Hỏa Kiếm Kinh."

Lý Đạo Ky mĩa mai: "Thời gian ngắn như vậy, đã nhớ được tí nội dung của Dĩ Hỏa Kiếm Kinh chẳng?"

Đình Ninh gật đầu.

Lý Đạo Ky giận dữ, nhưng không nói gì, thò tay bẻ một nhánh cây, đưa cho Đình Ninh, rồi chỉ vào chỗ đất trống chưa tới một trượng trước mặt, bảo: "Đã như vậy, người luyện cho ta xem một chút?"

"Được."

Đình Ninh cầm nhánh cây, bước ra bãi đất, bắt đầu vung vẩy nhánh cây.

Cái nhánh cây trong tay hắn trông rất buồn cười, đầu nhánh còn có mấy cái lá non .

Lý Đạo Ky chính là cố ý làm lộ ra sự buồn cười hắn, nên mới không tuốt mấy cái lá non đó.

Tu hành tối kỵ nhất kiêu ngạo cuồng vọng, Dĩ Hỏa Kiếm Kinh phức tạp hơn nhiều so với các loại kiếm điển của Bạch Dương Động, kiếm thế đều là do rất nhiều kiếm chiêu nối liền vào một chỗ tạo thành, mỗi một kiếm thức đều có rất nhiều loại biến hóa, dù chính bản thân Lý Đạo Ky đi nghiên cứu cũng không có khả năng chỉ trong một ngày ngắn ngủn mà lĩnh ngộ được.

Nhưng ánh mắt mĩa mai của ông ngay lập tức cứng lại.

Vì cái cành cây nhỏ buồn cười kia đang vẽ thành một cái hình nửa vòng tròn, ngay sau đó, trong không khí vang lên một tiếng xé gió mãnh liệt.

Cành cây nhỏ biến thành vô số bóng kiếm nhỏ xíu, bao phủ phạm vi mấy thước trước người Đình Ninh.

Bóng kiếm dày đặc, đa phần tập trung ở dưới eo của Đình Ninh, giống như hắn đang đứng giữa một đồng cỏ.

Đôi mắt Lý Đạo Ky mở to, chân mày không ngừng giật giật.

Tuy ông chưa bao giờ đọc qua Dã Hỏa Kiếm Kinh, nhưng ông nhìn ra được đây là kiếm thức của Dã Hỏa Kiếm Kinh, tuy kiếm thức của Đinh Ninh dưới mắt ông có quá nhiều sơ hở, nhưng ông vẫn cảm nhận được Kiếm Ý thực sự của nó.

Tuy chỉ là một kiếm thế, nhưng ông cũng như nhìn thấy một vầng lửa đang từ trên thảo nguyên bay lên.

Rất hấp dẫn, rất say mê.

Kiếm thức không đủ hoàn mỹ, phương vị của thân kiếm bị lệch nhỏ, điều này có thể cải thiện thông qua luyện tập, nhưng sự hấp dẫn đến mê muội của Kiếm Ý lại là thứ không thể nào thông qua luyện tập đơn giản mà lĩnh ngộ được.

Ông là đệ nhất kiếm sư chỉ đứng sau động chủ Tiết Vong Hư, nên ông biết, cũng chỉ có những Kiếm Sư thực sự, mới phát huy ra được sự uy lực của kiếm pháp, trong chiến đấu, làm cho mỗi nhát kiếm đều đúng vị trí, phát huy được Kiếm Ý.

Thứ làm ông khiếp sợ hiện giờ chính là, cái nhánh cây buồn cười kia lại đang trở nên vô cùng thú vị, mang đến cho ông một cảm xúc khác thường, cảm nhận được sự vui sướng của lửa khi đang cháy lan ra đồng cỏ, và cả Kiếm Ý đang chậm chậm hiện hình.

"Có lẽ ta nên thừa nhận cách thức tu hành của người, nhưng từ hôm nay trở đi, lúc nào người muốn rời núi thì cứ nói, ta sẽ cấp cho người một cỗ xe ngựa."

Ông hít sâu một hơi, chỉ nói một câu như vậy, rồi quay người rời đi.

"Cảm ơn Lý Đạo Ky sư thúc."

Đình Ninh rất nghiêm túc nói lời cảm ơn.

Trong ánh mắt hần không có sự đắc ý, mà chỉ có một tia lãnh ý khó hiểu.

Hôm qua ở trong Bạch Dương Động tu hành rất thuận lợi.

Nhưng bây giờ, xem ra không thuận lợi như mình đã nghĩ.

Thanh Đăng Kiếm Viện Địch Thanh Mi, hoàn toàn chính xác như tin đồn, bất hòa với Tiết Vong Hư, Đỗ Thanh Giác, hơn nữa để làm cho Hoàng Hậu thoả mãn, muốn bà ta nhìn thấy sự trung thành của mình, ông ta phải làm ra rất nhiều động tác.

"Kỳ thật bình thường, dù người với Bạch Dương Động có đấu đá thế nào, ta cũng sẽ không nhúng tay, ta có công việc của ta. . . Ta không có khả năng đi quản chuyện ở đây, nhưng bây giờ người lại can thiệp vào việc tu hành của ta, hôm qua mới cho ta Linh Mạch, vừa mới qua có một đêm, người lại gần như tước nó đi khỏi tay ta, ta rất không vui đó."

Đình Ninh vút nhánh cây, nhìn về phía Thanh Đăng Kiếm Viện, lẩm bẩm.

Hần thật sự không vui.

Vì nhiều sự cố xảy ra làm hần không vui, vì kiểu xưng hô xa cách làm hần không vui.

"Đình Ninh!"

Bỗng có một người gọi hần.

Nam Cung Thái Thục chạy tới.

Cô chạy tới trước mặt Đình Ninh, giọng cô run rẩy: "Đình Ninh, người quả thực là loại quái vật đó?"

Đinh Ninh thu hồi suy nghĩ, nhìn khuôn mặt đầy kích động của cô, hiểu ra cô đã có được một thu hoạch rất lớn về thiên địa Nguyên Khí.

Vì vậy hần nhẹ giọng hỏi: "Hai quyển tùy bút đó có ích?"

"Ta không biết làm sao người biết được hai quyển tùy bút đó có ích, nhưng chúng thực sự có tác dụng đối với ta." Nam Cung Thái Thực không thể nào bình tĩnh được như hôm qua, cô rung giọng nói: "Ta sẽ rất nhanh đột phá được đệ nhị cảnh."

Đinh Ninh nói khẽ: "Giúp được người thì tốt rồi, người đã lên tiếng giúp ta ở cửa sơn môn, ta giúp người như vậy cũng coi như không nợ nần gì người nữa."

Nam Cung Thái Thực giật mình.

Trong mắt cô đầy tức giận, mà một cảm xúc khó hiểu.

"Làm sao đánh đồng như vậy được!"

Cô nhìn Đinh Ninh chăm chăm, gương mặt ửng đỏ: "Cái gì gọi là người không còn nợ nần gì ta nữa, lúc đó ta chỉ là tiện mồm nói mấy câu thôi, làm sao đem ra so sánh được? Vấn đề về tu hành này. . . Người giúp ta như vậy, giúp ta tiết kiệm được thời gian bảy năm, mà còn có thể là hơn gấp nhiều lần bảy năm!"

Đinh Ninh nhìn cô đang kích động, nhúu mày im lặng.

"Có lẽ người cảm thấy người là đệ tử Bạch Dương Động, cùng với đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện ta trời sinh bất hòa, nhưng ta không quan tâm chuyện đó, dù người không coi ta là bằng hữu, ta cũng phải cảm ơn người." Bachngocsach.com Nam Cung Thái Thực Thần vô cùng nghiêm túc, cô trịnh trọng cúi người, thi lễ với Đinh Ninh, "Chúng ta đã nói với nhau vấn đề của cơ thể người, ta biết người phải tu hành vội vàng hơn người bình

thường, nên ta hy vọng nếu người có bất cứ điều gì cần giúp đỡ, thì hãy nói với ta."

Đinh Ninh cau mặt, nghĩ nghĩ: "Nếu người thật sự muốn giúp ta, thì hứa với ta sẽ không nói cho bất kỳ ai biết ta đã chọn giúp người hai quyển tùy bút đó, kể cả đó là sư phụ hay phụ thân của người."

Nam Cung Thái Thục sững sờ không hiểu: "Tại sao?"

"Tu vi tiến cảnh nhanh, cũng sẽ mang tới rất nhiều phiền toái không cần thiết." Đinh Ninh bình tĩnh nói: "Nếu một người có tu vi tiến cảnh nhanh, lại còn là người có trực giác và khả năng lý giải điển tịch tu hành mạnh, sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Người biết ta không có nhiều thời gian, ta không có thời gian để người ta lợi dụng, đối với ta, ta muốn dồn hết thời gian cho việc tu hành."

Nam Cung Thái Thục không biết suy nghĩ thực sự trong lòng Đinh Ninh, nhưng cô cảm thấy những lời này của Đinh Ninh là rất đúng.

Cô biết những kẻ được gọi là quái vật thiên tài, sau khi triển lộ thiên phú, sẽ phải tiếp nhận rất nhiều khiêu chiến và chuyện linh tinh của thế tục, những người đó đều muốn vươn tới những nấc thang cao hơn, họ sẽ chấp nhận chúng vì những chuyện khiêu chiến tạp nham đó sẽ có trợ giúp nhất định với việc sau này họ đứng được lên vị trí cao hơn, nhưng họ có thời gian để làm chuyện đó, còn Đinh Ninh không có.

"Ta hứa với người, ta thề tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ ai biết người đã chọn hai quyển tùy bút đó giúp ta, ta sẽ tìm lý do khác."

Nam Cung Thái Thục nghiêm túc gật đầu, sau đó cô quật cường ngẩng đầu lên, nhìn Đinh Ninh, "Nhưng như vậy vẫn chưa đủ. . . Ta còn cái gì có thể giúp đỡ cho người không?"

Nhìn cô gái luôn quyết tâm phải trợ giúp mình, Đinh Ninh thấy đau đầu, nhưng vẫn nghiêm chỉnh suy nghĩ.

"Người có đan dược giúp tăng tu vi không?"

Hắn hỏi mà cảm thấy câu hỏi của mình có hơi vô sỉ.

Nam Cung Thái Thục sững sờ.

Nếu đổi thành người khác nói câu ấy, cô cũng sẽ cảm thấy nó vô sỉ.

Tăng tu vi bằng đan dược dù ít hay nhiều cũng đều sẽ có hậu quả không tốt, thậm chí người ta còn nói, Bachngocsach.com những Tu Hành Giả từ đệ thất cảnh trở đi, tu vi càng cao, sẽ bị ảnh hưởng càng lớn, nhưng vì giúp Tu Hành Giả cải tạo thân thể nhanh chóng, tăng cảnh giới vù vù, thậm chí còn giúp giảm thời gian phá cảnh, nên dù có tác dụng phụ, đan dược vẫn là bảo vật quý giá nhất thiên hạ.

Những đan dược như vậy, đối với gia đình gia thế như Nam Cung Thái Thục cũng vẫn là Chí Bảo, có lấy được cũng giữ lại cho mình dùng, làm sao có thể đưa cho người khác?

Nhưng Đinh Ninh lại không làm cho Nam Cung Thái Thục cảm thấy vô sỉ chút nào.

Cô lại còn cảm thấy như vậy sẽ giúp cho Đinh Ninh tu hành nhanh hơn, tăng thêm ít tuổi thọ cho hắn.

"Ta sẽ nghĩ cách, cố gắng hết sức giúp người."

Cô hết sức nghiêm túc vỗ ngực, cam đoan.

"Cảm ơn."

Ánh mắt Đinh Ninh lấp lánh cảm xúc khác thường, hắn nói khẽ: "Người có thể nói cho ta biết tế kiểm thí luyện gì đó của Thanh Đăng Kiếm Viện các người. . . Rút cuộc là cái gì không?"

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Thanh Chi Ngọc Phách

Nam Cung Thái Thục kinh ngạc nhìn Đinh Ninh: "Sao tự nhiên lại hỏi chuyện tế kiểm thí luyện của Thanh Đằng kiểm viện chúng ta?"

Đinh Ninh hỏi ngược lại: "Người có biết Bạch Dương Động có Linh Mạch?"

Nam Cung Thái Thục gật đầu.

"Ngày hôm qua động chủ đã cho phép ta sử dụng Linh Mạch tu hành, nhưng chỉ qua một đêm, tình hình đã thay đổi, Thanh Đằng kiểm viện viện trưởng Địch Thanh Mi của các người cho phép đệ tử Bạch Dương Động chúng ta được cùng tham gia tế kiểm thí luyện, ba người chiến thắng sau cùng, mới được dùng Linh Mạch tu hành như là khen thưởng."

Sắc mặt Nam Cung Thái Thục trở nên khó coi.

Cô là người có tinh thần trọng nghĩa, nên tuy thân là đệ tử Thanh Đằng kiểm viện, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy đồng tình với cảnh ngộ của Bạch Dương Động.

Theo cô thấy, có thể được đi vào Bạch Dương Động Kinh Quyển Động nghiên cứu cũng không có gì ghê gớm, dù sao tương lai đệ tử Bạch Dương Động cũng sẽ được vào Tàng Kinh Điện của Thanh Đằng kiểm viện học tập, tuy nhiên thứ quý giá nhất của Bạch Dương Động là Bạch Dương Linh Mạch, bây giờ Thanh Đằng kiểm viện muốn lấy nó ra làm đồ ban thưởng,

trong khi Thanh Đăng kiểm viện chắc chắn sẽ không bao giờ lấy món đồ quý nhất của mình là Thanh Đăng Mộc Kiếm ra để làm quà ban thưởng bao giờ, món đồ ban thưởng cho tế kiểm thí luyện của Thanh Đăng kiểm viện là Thanh Chi Ngọc Phách, vật này tuy quý giá, nhưng không thể đánh cùng cấp bậc với Bạch Dương Động Linh Mạch.

Cho nên đây là một trò lừa gạt.

"Tế kiểm thí luyện, chính là Thanh Đăng kiểm viện chúng ta. . ." Cô cúi thấp đầu, đang định giải thích tế kiểm thí luyện là cái gì, thì đột nhiên nghĩ ra ý tứ ẩn trong câu hỏi của Đinh Ninh, cô ngẩng phắt đầu lên, khiếp sợ nhìn Đinh Ninh, "Người là muốn tham gia tế kiểm thí luyện, để giành chiến thắng?"

Đinh Ninh bình thản đáp: "Đúng vậy, nhìn nét mặt của người, hình như tế kiểm thí luyện rất khó?"

"Cực kỳ khó." vì đã vững tin Đinh Ninh là một quái vật thiên tài, nên Nam Cung Thái Thực không còn thấy khiếp sợ nữa, cô nhăn mày, nghĩ xem có khả năng này hay không, miệng không ngừng giải thích: "Bởi vì vật ban thưởng cho nó chính là Thanh Chi Ngọc Phách."

Đinh Ninh giật mình: "Thanh Chi Ngọc Phách?"

Nam Cung Thái Thực gật đầu: "Không biết người nghe nói qua chưa, Thanh Chi Ngọc Phách là hổ phách do chất lỏng Thanh Chi Đăng mà chỉ Thanh Đăng Kiểm Viện chúng ta mới có tạo thành. Hồi Thanh Đăng Kiểm Viện lập viện, phát hiện ra được loại hổ phách này, cũng tìm ra được diệu dụng đặc biệt của nó. . . Nó hỗ trợ rất lớn cho tu hành giả đệ Tam Cảnh Chân Nguyên cảnh đột phá đến đệ Tứ Cảnh Dung Nguyên cảnh, giúp Chân Nguyên dung hợp được thêm rất nhiều Thiên Địa Nguyên Khí."

Trên mặt Đinh Ninh hiện nét trào phúng: "Thực không ngờ tế kiểm thí luyện của Thanh Đăng kiểm viện các người lại lấy vật khen thưởng là

Thanh Chi Ngọc Phách."

Hắn biết rất rõ công dụng của Thanh Chi Ngọc Phách.

Nó không phải giống như lời kể của Nam Cung Thái Thục, không phải chỉ có Thanh Đăng Kiếm Viện mới có, ít nhất theo hắn biết ngày xưa có hai tông môn của Đại Ngụy Vương Triều ngày xưa và một tông môn của Đại Sở Vương Triều hiện nay cũng có loại bảo vật này.

Hơn nữa hắn còn biết, trừ có thể giúp đệ tam cảnh đột phá lên Đệ Tứ Cảnh, thì đến khi tu đến đệ Lục Cảnh Bản Mệnh cảnh, ngọc phách này còn có thể giúp cho tu hành giả tiếp nhận một ít vật bốn mạng, kể cả đó là vật bốn mạng vốn bình thường không thể nào tiếp nhận được.

Hắn không phải là tu hành giả bình thường, nên Thanh Chi Ngọc Phách càng có nhiều ý nghĩa với hắn.

Nên lần tế kiểm thí luyện này. . . Hắn có thêm một lý do nhất định phải thắng.

"Bình thường loại bảo vật này đã rất hiếm, đến bây giờ, trong kho của Thanh Đăng Kiếm Viện chúng ta cũng chẳng còn lại bao nhiêu, nên chỉ được dành cho đệ tử kiệt xuất nhất." Nam Cung Thái Thục không biết suy nghĩ trong lòng Đinh Ninh, cô nghiêm túc nói: "Nên quy tắc của tế kiểm thí luyện, là tất cả những đệ tử nhập môn trong vòng mười năm đều được quyền tham gia."

Đinh Ninh không nói gì, ý bảo cô cứ nói tiếp.

"Đây mới là khảo nghiệm thực lực thực sự, địa điểm thí luyện ở ngay trong hạp cốc tế kiểm phía sau núi của Thanh Đăng Học Viện. Hạp cốc đó rất hẹp và dài, được kiếm viện bày Thanh Đăng pháp trận, không chỉ tìm đường khó khăn, mà thanh đăng còn có khả năng tự chủ công kích. Tất cả đệ tử tham gia thí luyện đều đi vào từ Thanh Đăng Học Viện, sau đó đi ra ở

đầu kia của hạp cốc, người đầu tiên xuyên qua hạp cốc sẽ là người chiến thắng, được thưởng Thanh Chi Ngọc Phách." Nam Cung Thái Thục giải thích tỉ mỉ: "Trong hạp cốc nghiêm cấm từ hai người trở lên kết nhóm, mà chỉ cho phép hoạt động một mình, nếu gặp phải nhau, hoặc là chiến đấu phân ra thắng bại, hoặc là né nhau. Thời gian quy định phải xuyên qua tế kiểm hạp cốc là ba ngày, mỗi ngày đều có quy định phải đến một khu vực nhất định trong vòng nửa ngày, nửa ngày còn lại nghỉ ngơi trong khu vực đó, nếu không đến kịp coi như bị loại. Vì phải ở trong khu vực đó đến nửa ngày, nên thường sẽ phát sinh rất nhiều cuộc chiến."

Đình Ninh cười nhạt: "Tính như vậy... chắc là sợ có những đối thủ càng để đến sau cùng càng phát sinh ra vấn đề, nên muốn sớm giải quyết hết."

"Người có lẽ cũng hiểu, mấu chốt là ở chỗ bất kỳ đệ tử nào nhập môn trong vòng mười năm cũng đều được tham gia thí luyện, sẽ có những người thực lực vượt xa những người còn rất nhiều, bọn họ đương nhiên muốn phân thắng bại từ trong quyết đấu, chứ không phải phân thắng bại vào việc xem ai chạy trốn nhanh hơn." Nam Cung Thái Thục lo lắng: "Dù pháp trận bên trong tế kiểm hạp cốc đã làm thay đổi Thiên Địa Nguyên Khí, những tu hành giả từ đệ tam cảnh trở lên nếu bị hao hụt hết Chân Nguyên sẽ không được bổ sung, phải dùng tu vi đệ nhị cảnh chiến đấu, nhưng Chân Nguyên tràn trề từ lúc đầu của họ cũng đủ cho họ giải quyết rất nhiều người, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu và lý giải về kiếm thuật của họ vốn cũng đã lợi hại hơn người khác rất nhiều."

Đình Ninh chăm chú nhìn Nam Cung Thái Thục: "Thì ra vẫn có hạn chế nhất định về tu vi?"

"Chân nguyên không thể kết hợp với Thiên Địa Nguyên Khí, chỉ có thể dừng lại ở bước chân khí mà thôi, nhưng cũng phải đến khi Chân Nguyên trong cơ thể hao hết mới được." Nam Cung Thái Thục do dự, chân thành nói thêm: "Dù cùng là Luyện Khí cảnh, nhưng sức mạnh giữa người này với người kia cũng có sự chênh lệch rất lớn. Người bây giờ tuy thông

huyền, mở ra Khí Hải, nhưng mới chỉ được có một ngày, mới chỉ làm cho thân thể của người mạnh hơn trước kia một ít mà thôi. Người đã từng ở Ngô Đồng Lạc nhìn thấy ta và Ly Lăng Quân kia chiến đấu, người có lẽ cũng hiểu rõ, một nhát kiếm có ẩn chứa chân khí là đủ thoải mái đánh bay người ra ngoài."

"Ta vẫn còn thời gian mà."

Đinh Ninh mỉm cười, những lời này của Nam Cung Thái Thục đã mang lại cho hắn thêm rất nhiều tin tưởng.

Hắn nhìn thoáng qua những cụm mây trắng trên Kinh Quyển Động, nói khẽ: "Tuy viện trưởng Địch Thanh Mi của các người đã lấy ba nhánh Linh Mạch của chúng ta để làm vật khen thưởng cho tế kiếm thí luyện, nhưng ít ra trước khi xảy ra thí luyện, một trong số chúng vẫn còn thuộc về ta, ta vẫn còn thời gian dùng nó để tu hành."

Giọng Nam Cung Thái Thục run run: "Một tháng đột phá đệ nhất cảnh, chỉ có hai quái vật của Linh Hư Kiếm Môn và Dân Sơn Kiếm Tông mới làm được."

"Người không nói thẳng ta không thể làm được, cho thấy người cho rằng ta có khả năng có thể làm được." Đinh Ninh nở một nụ cười tươi tắn, "Chỉ cần có người từng làm được, thì có nghĩa là luôn có khả năng."

Nam Cung Thái Thục ngơ ngác nhìn hắn.

Một hồi sau, cô khẽ nói: "Ta hy vọng người có thể thành công, chỉ là thời gian của người quá ít, người lại còn phải phân tâm tu luyện Kiếm Kinh. Nếu người cần, có thể tới tìm ta cùng luyện kiếm, ta có thể cho người một ít kinh nghiệm chiến đấu. Còn nữa, Bạch Dương Động Tô Tần của các người là một Kiếm Sư rất lợi hại, nhìn dáng vẻ hắn, nếu hắn gặp người trong thí luyện, chắc chắn sẽ không lưu tình với người. Người phải cẩn thận

hắn. Lúc tới Thanh Đăng kiểm viện chúng ta, người cũng phải luôn cẩn thận."

"Phụ thân của Hà Triều Tịch Hà Vấn Đạo là cao thủ dưới trướng của Nghiêm Tương, Hà Triều Tịch với ta tuy nhập môn cùng lúc, nhưng hắn đã đạt tới cảnh giới đệ tam cảnh trung phẩm, không phải hắn không có năng lực đi vào tông môn tốt hơn, mà là vì Địch Thanh Mi viện trưởng tới mời hắn gia nhập Thanh Đăng Kiểm Môn, bởi vì thể chất hắn cực kỳ thích hợp với công pháp mạnh nhất Khô Vinh Quyết của Thanh Đăng Kiểm Môn chúng ta."

"Ngay cả viện trưởng Địch Thanh Mi cũng không phải tu Khô Vinh Quyết, hơn năm mươi năm trước, Thanh Đăng Kiểm Viện chúng ta có một vị sư thúc của viện trưởng sửa công pháp này, vị sư thúc đó chính là tông sư duy nhất đạt tới tu vi Thất cảnh trung phẩm của Thanh Đăng Kiểm Viện gần trăm năm nay." Nam Cung Thái Thục nói một lèo nhưng vẫn chưa yên tâm, lo lắng bổ sung thêm: "Nên hầu như không có ai biết chỗ đặc biệt của môn công pháp này, ta còn nghe nói môn công pháp này tu luyện rất khó khăn, tiến cảnh chậm hơn nhiều so với công pháp bình thường, nếu không sợ rằng bây giờ hắn ta không chỉ có tu vi như vậy."

Đinh Ninh nghĩ nghĩ, cảm thấy những điều hắn cần biết hầu như đã đủ.

Nên hắn rất nghiêm túc hỏi câu hỏi cuối cùng: "Trong thí luyện có thể giết người không?"

Nam Cung Thái Thục nhìn hắn: "Đây chính là vấn đề ta lo lắng nhất. . . Trên nguyên tắc là không cho phép, nhưng luôn luôn có những lúc lỡ tay, hơn nữa các sư thúc sư bá có đôi khi cũng chưa chắc tới kịp để ra tay ngăn cản hoặc cứu chữa."

Đinh Ninh im lặng.

Thanh Chi Ngọc Phách nhất định phải lấy được, nhưng để lấy được nó, quả là không ít nguy hiểm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Tàn Kiếm

Đình Ninh đi qua cầu treo chập chờn trong gió, đi về phía ba gian nhà tranh ẩn trong khe núi.

Lúc giết chết Tổng Thần Thư, hắn đã từng nói với Trương Tôn Thiển Tuyết : "Dưới đệ tứ cảnh không có gì khác nhau" .

Nhưng dù hắn có thể vượt cấp chiến thắng đối thủ, thì cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Hôm nay trời đẹp, nhìn về phía Trường Lăng, bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Cả tòa hùng thành nhìn rất yên bình, như không hề có phân tranh, nhưng bên trong sự yên bình đó, lại có vô số tranh đấu, những cuộc chém giết, dây dưa vào nhau.

Chỉ cần sa chân vào trong đó, dù chỉ là một binh sĩ nhỏ nhất cũng không có may mắn thoát khỏi, đều sẽ bị cuốn vào vô số tấm lưới vô hình, không thể thoát ra được.

Theo kế hoạch ban đầu hắn, nhất định phải đạt tới đệ Tam Cảnh Chân Nguyên cảnh mới bắt đầu triển lộ một ít tính chất đặc biệt, mới nghĩ cách tiến vào tông môn lớn như Dân Sơn Kiếm Tông.

Dù hắn tu công pháp mạnh nhất thiên hạ "Cửu Tử Tầm ", nhưng khi con tầm vẫn còn ở trong giai đoạn ăn lá dâu và làm ấu trùng trong kén, thì con

tầm ấy hết sức nhỏ yếu, không thể lộ ra dưới ánh mặt trời.

Nên hãn cần phải kiên nhẫn rất nhiều.

Nhưng Trưởng Tôn Thiển Tuyết nói không sai, lúc giết chết Tống Thần Thư, từ Tống Thần Thư lấy được nhiều tin tức, trong lòng hãn đã trở nên mất bình tĩnh.

Đã bước đi bước đầu tiên rồi, hãn không còn lựa chọn nữa, phải đi cho hết con đường nguy hiểm và khó khăn.

Hãn trầm mặc nắm chặt nắm đấm, sau đó buông ra, buộc mình bình tĩnh trở lại, đi qua cầu treo, đẩy cửa, đi vào trong nhà, ngồi lên bồ đoàn.

Hãn nhắm hai mắt, một tia Linh khí từ bên dưới thông qua bồ đoàn, chậm rãi thấm vào thân thể hãn.

Trong cơ thể hãn, ngũ khí đang chậm rãi chảy vào Khí Hải.

Sâu trong Khí Hải, có một không gian sáng long lanh, như một cung điện bằng ngọc dưới đáy biển.

Đây chính là ngọc cung theo cách gọi của tu hành giả.

Chỉ cần có thể đem ngũ khí chìm vào trong ngọc cung, nghĩa là đã đạt đến tu vi thông huyền trung phẩm.

Đối với Đinh Ninh, chỉ cần hãn muốn, hãn có thể chỉ trong nửa ngày là đưa được ngũ khí chìm vào trong ngọc cung, đột phá cảnh giới đệ nhất cảnh trung phẩm.

Bởi vì hãn đã có ngọc cung, nên chỉ cần hãn muốn, tuân theo lộ tuyến chuyển động của 《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 ngũ khí sẽ được chuyển hóa, rót vào trong Khí Hải và ngọc cung, làm cho Khí Hải và ngọc cung dần dần chuyển hóa theo.

Nhưng như thế là quá nhanh, quá mức kinh thể hãi tục, nên lúc nói chuyện với Nam Cung Thái Thực, hắn đã quyết định, dùng hết một tháng mới đột phá từ đệ nhất cảnh lên đệ nhị cảnh.

Hắn hít một hơi thật sâu.

Trong cơ thể hắn đột nhiên xảy ra biến động, giống như bỗng nhiên xuất hiện vô số những con ấu tằm cực nhỏ, từng miếng từng miếng nuốt chửng linh khí vừa thấm vào trong cơ thể.

Trong nháy mắt, thân thể hắn đã trở thành một mảnh đất khô cằn.

Hắn cẩn thận khống chế từng chút một.

Không được để cho cơ thể mình phát ra âm thanh vụn vặt ăn rồi, nên hắn khống chế cho một phần nhỏ Linh khí không bị ấu tằm thôn phệ dung nhập vào trong ngũ khí trong cơ thể.

Lý Đạo Ky xuất hiện ngoài cửa nhà tranh.

Ông đứng im để cảm giác của mình xuyên qua ván cửa, rơi vào khu vực cảm ứng của Đỉnh Ninh.

Đỉnh Ninh đã tận lực làm cho tốc độ tiến cảnh của mình chậm lại, nhưng khi ngũ khí trong Khí Hải trầm xuống đã làm cho khí tức hơi chần động, làm cho chân mày Lý Đạo Ky rung động.

Đôi mắt ông lấp lóe.

Ông quay người, đi về phía sơn môn.

Bên ngoài sơn môn Bạch Dương Động, có một cỗ xe ngựa.

Kiểm của Lý Đạo Ky rất dài, lúc vào trong xe ngựa, ông phải kéo kiếm lên để xéo ngang trước người.

Lý Đạo Ky dựa vào nệm trong xe ngựa, nhắm mắt lại ngủ.

Xe ngựa chạy nhanh, tới một chỗ Đình Ninh rất quen thuộc——Ngư Thị ở phía đông thành.

Xe ngựa dừng lại.

Lý Đạo Ky bước xuống, chậm rãi đi vào Ngư Thị.

Dù thời tiết đẹp, nhưng bị bao nhiêu mái bạt che khuất, nên ở sâu bên trong Ngư Thị rất âm u và ẩm ướt, những chiếc đèn lồng lốm đốm đa lốm đốm như ma trời.

Lý Đạo Ky không quen thuộc với đường sá của Ngư Thị, nên đi tạt nửa canh giờ, thậm chí còn phải hỏi đường mấy lần, mới tới được góc cuối cùng của Ngư Thị, đi vào một ngôi nhà không có biển hiệu, cũng không có đèn đuốc gì cả.

Lý Đạo Ky đã quen với sự tối tăm của nơi này, nên vừa vào trong nhà nhìn thấy người đàn ông tóc dài ngồi trên giường, ông đã biết mình không tìm sai chỗ, không ngờ người này vẫn còn sống tốt ở Ngư Thị.

"Ta muốn mua kiếm."

Lý Đạo Ky nhìn đôi mắt sáng quắc của người đàn ông tóc dài: "Ta nhớ ở đây người có một thanh tàn kiếm."

Người đàn ông tóc dài lạnh lùng nhìn Lý Đạo Ky: "Người may mắn đấy, thanh kiếm đấy vẫn còn."

Nói xong, người kia từ từ lùi lại.

Nửa người dưới của ông ta được phủ bằng một tấm chăn, đến lúc ông ta di chuyển, mới thấy được ông ta không có chân.

Hai chân của ông ta đã đứt ở ngang gối.

Nhưng Lý Đạo Ky giống như đã biết điều ấy, nên , nên ánh mắt của ông không nhìn người đàn ông, mà tập trung vào chỗ bên dưới cái chăn.

Vì ở đó, có một cái hộp kiếm bằng hắc thiết rất lớn.

Người đàn ông mở hộp kiếm, ở bên trong lật lật mấy cái, lấy ra một thanh kiếm gãy màu xanh lá, ném về phía Lý Đạo Ky.

Lý Đạo Ky thò tay bắt lấy nửa thanh kiếm.

Tàn kiếm này dài tới hơn hai thước, thân kiếm chỉ rộng chừng hai ngón tay, mũi kiếm bị một sức mạnh kinh khủng chặt đứt ngang, khúc tàn kiếm còn lại cũng có hơn mấy chục vết rạn dài nhỏ.

Nhưng tàn kiếm được làm bằng chất liệu khá đặc thù, thân kiếm tuy nhìn giống như kim loại, nhưng lại cũng giống như Tinh Thạch, lại cũng giống gỗ, với những thớ sợi dài mảnh, nên những vết rạn đều không nằm ngang, mà đều nằm dọc theo thân kiếm, kéo dài về phía chuôi kiếm.

Lý Đạo Ky gật đầu, thấy trên bàn có mấy miếng vải, tiện tay giặt mấy miếng, bọc tàn kiếm lại, sau đó lấy ra một túi tiền, ném cho người kia.

Người đàn ông đóng hộp kiếm, nhìn Lý Đạo Ky quay người đi, nở một nụ cười quỷ dị, "Vận khí của người không tệ, cái tàn kiếm này xưa nay chẳng có ai để ý, ta thực không hiểu, chuyện gì đã làm người nhớ tới thanh tàn kiếm không chút hữu dụng này với người? Vì một thanh tàn kiếm mà ném đi tính mạng, đáng giá?"

Lý Đạo Ky không trả lời, bước ra ngoài, đi về hướng xe ngựa.

Một người đàn ông mặc áo bào đỏ thẫm không biết từ lúc nào xuất hiện sau lưng ông.

Người này tuổi tác nhìn xem xem với Lý Đạo Ky, trên má trái có một vết sẹo do kiếm gây nên, sau lưng đeo một thanh kiếm cực to, vỏ kiếm màu đen to gấp ba lần vỏ kiếm bình thường, chuôi kiếm phong cách cổ xưa màu đồng cổ cũng lớn hơn gấp hai ba lần chuôi kiếm bình thường.

Y đi theo Lý Đạo Ky, duy trì khoảng cách mấy trượng với Lý Đạo Ky, với khoảng cách ấy, Lý Đạo Ky không thể nào không biết.

Nhưng hai người lại chẳng tỏ vẻ gì đặc biệt, cứ đi thẳng ra khỏi Ngự Thị, hai người mới không hẹn mà cùng dừng bước.

"Ta đã từng nói với người, nếu người rời khỏi Bạch Dương Động, ta nhất định sẽ giết chết người." Nam tử áo bào đỏ đứng ở lối vào Ngự Thị, lạnh lẽo nói với Lý Đạo Ky.

Lý Đạo Ky nhìn y không nói gì, tay phải chạm vào chuôi kiếm đang lập lòe ánh sáng đỏ.

Nam tử áo bào đỏ nhếch mép trêu tức.

Ngự Thị có quy củ, y không dám vi phạm, nhưng bây giờ đã ra khỏi Ngự Thị, y không cần phải cố kỵ gì nữa.

Ngay lúc y nhếch mép, y cũng ra tay.

Cả thân hình hần hầu như không hề nhúc nhích, y căn bản không hề rút kiếm trên lưng, nhưng từ người y phát ra một luồng khí tức mênh mông kinh khủng, Thiên Địa Nguyên Khí xung quanh ào ạt như sóng lớn dưng mãnh tràn vào trong ống tay áo bên phải của y.

Trong không khí bỗng vang lên một tiếng gió hú.

Một thanh tiểu kiếm mỏng màu trắng bạc từ ống tay áo y xé gió bay ra, mang theo những dòng xoáy màu trắng đầy sát khí.

Những người chung quanh đang hưng phấn chờ coi đánh nhau nghe thấy tiếng gió hú thì đều lập tức hoảng hốt lùi lại.

Bởi vì đó là phi kiếm!

Chỉ có tu sĩ đạt đến đệ Ngũ Cảnh Thần Niệm mới có thể tu luyện phi kiếm thành công.

Bên trên phi kiếm tụ tập rất nhiều Niệm lực, Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí, làm cho thanh kiếm có tốc độ bay và lực phá hoại khủng khiếp.

Chiến đấu cấp bậc này, chỉ cần một thanh phi kiếm không khống chế được, sẽ có thể đâm xuyên qua mười bức tường, nếu chém trúng người, dù có không chết, cũng sẽ bị chém rớt hằn cái gì đó.

Con người Lý Đạo Ky co rụt lại, nhưng sắc mặt không hề thay đổi.

Bàn tay phải chém ra với tốc độ kinh người, boong một tiếng kêu thanh thúy, màu đỏ của chuôi kiếm hòa vào màu đen nhánh của thân kiếm, tạo nên hiệu ứng trùng kích thị giác mãnh liệt, luồng sáng đỏ đen chém chuẩn xác vào thanh phi kiếm trắng bạc.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Đan Đạo Kiếm

Thấy trường kiếm trong tay Lý Đạo Ky sắp chém trúng phi kiếm, nam tử áo bào đỏ hiện lên vẻ tàn nhẫn, bàn tay trái nắm lại, thanh phi kiếm đột nhiên giật mạnh.

Xùy xùy mấy tiếng, không khí quanh thân kiếm bị ép thành hình bọt nước.

Thanh phi kiếm bạc sắp bị chém gãy thì đột ngột bẻ góc, tăng tốc cắt thẳng về phía cổ Lý Đạo Ky.

Từ người Lý Đạo Ky vang lên một tiếng trầm đục, một sức mạnh từ bàn tay ông phóng ra chạm mạnh vào chuôi kiếm.

Màu đỏ ở chuôi kiếm bốc lên rực rỡ.

Thân kiếm đen nhánh dựng đứng thẳng tắp.

Trong nháy mắt, cả thanh kiếm lẫn cơ thể Lý Đạo Ky uốn sang một bên một cách kỳ dị.

Thân kiếm đen nhánh tỏa ra ánh sáng đen tuyền mê ly, ngoặt thành một đường cung màu đen.

Một phần thân kiếm chuẩn xác chặn đứng thanh tiểu kiếm bạc, hai thanh kiếm chạm mạnh vào nhau, không có tiếng kim loại va vào nhau chát chúa,

mà lại như hai luồng nước lũ vỡ vào nhau, oanh một tiếng, vô số khối không khí nổ bung.

Áo bào hồng biến sắc, quát to một tiếng, năm ngón tay mở ra, cố gắng khống chế thanh phi kiếm đã bị văng ra hơn mười trượng, thanh kiếm to trên lưng y chấn động mạnh, thanh kiếm tuột ra khỏi vỏ, bay về phía trước người y.

Y duỗi tay phải, chộp lấy chuôi kiếm, nhưng trước đó, một viên thuốc màu đỏ đã bay ra khỏi tay áo bên phải, rơi vào trong miệng y.

Oanh một tiếng.

Viên thuốc vừa uống vào, từ người y vang lên một tiếng nổ đáng sợ, hóa thành một luồng khí đỏ dũng mãnh tràn vào bụng y.

Thời gian như ngừng lại.

Trường kiếm trong tay Lý Đạo Ky vẫn còn uống thành vòng cung, thân kiếm còn chưa quay về dáng thẳng.

Nhưng cơ thể áo bào đỏ đã tiến lên phía trước.

Mặt đất dưới chân hẫng lồm hẫng xuống.

Không gian im ắng, là vì âm thanh chưa kịp vang lên.

Thanh kiếm to như cuồng phong bay về phía trước, bàn tay phải của y dán chặt vào chuôi kiếm nên y cũng bị kéo trượt mạnh đi theo.

Chân Nguyên lũ lượt từ trong lòng bàn tay y dũng mãnh tràn vào chuôi kiếm.

Thanh kiếm bắt đầu phát sáng.

Một đường phù tuyến thẳng tắp xuất hiện, nổi liền lòng bàn tay y đến mũi kiếm.

Oanh một tiếng, đến lúc này, tiếng nổ vang dưới chân hấn mới truyền tới tai những người xung quanh.

Một luồng lửa cháy rực trên thân thanh đại kiếm.

Ngọn lửa có màu xanh, như lửa trong lò luyện đan.

Nhưng sắc mặt áo bào đỏ lại đỏ rực, như cả gương mặt của y được làm từ bột đỏ.

Không khí phía trước người y bị màu lửa xanh của thanh Cự Kiếm và thân thể y tạo thành hai luồng cuồng phong thổi tạt ra hai bên.

Y bước một bước đã tới trước mặt Lý Đạo Ky, thanh Cự Kiếm trên tay hoàn toàn không giống như một thanh kiếm, mà giống một cây côn thép cực lớn nện từ trên nện xuống, ngọn lửa màu xanh âm âm tăng vọt, mơ hồ tạo thành một cái lô đỉnh màu xanh!

Đôi mắt Lý Đạo Ky híp chặt lại.

Ông biết mình không thể lùi.

Vì nếu lùi, thanh Cự Kiếm sẽ lại tiếp tục nghiền ép xuống, ngọn lửa màu xanh sẽ càng dữ dội hơn.

Bàn tay trái từ đầu đến giờ vẫn bất động giờ cũng nắm lấy chuôi kiếm đỏ, trên thân kiếm màu đen tuôn ra từng đoàn từng đoàn Thiên Địa Nguyên Khí màu trắng kỳ dị, như có một cái Bạch Dương Giác cực lớn đang từ trong trường kiếm chui ra.

Không có bất kỳ hoa xảo nào, trường kiếm trong tay Lý Đạo Ky chạm vào thanh Cự Kiếm.

Áo bào đỏ kêu lên một tiếng đau đớn.

Thân thể của y của áp chế, vẫn đứng nguyên chỗ, nhưng được lực trong người lại đẩy mạnh Cự Kiếm tiếp tục tiến về phía trước.

Giữa hai người lại xoáy lên một trận cuồng phong.

Xe ngựa của Lý Đạo Ky bị cơn cuồng phong làm lật nghiêng, trục giữa xe và bánh xe ma sát vào nhau ken kết.

Đông!

Lý Đạo Ky như bị mấy chiếc chiến xa đụng trúng, bay ngược về sau hơn mười trượng, đập mạnh vào một cây hòe.

Sắc mặt ông tái nhợt như tuyết, nhưng môi đỏ rực như máu.

Lưng ông tóe ra máu tươi, vỏ thân cây hòe chỗ bị lưng ông đụng vào vỡ nát, những chiếc lá khô còn chưa kịp rụng giờ lá tả rời hết xuống.

Những chiếc lá vàng phấp phới bao quanh một Kiếm Sư với phần lưng máu thịt mơ hồ.

Cảnh đẹp thê lương làm ai cũng nghĩ đến một kết cục giống nhau.

Trong người áo bào đỏ cuộn lên một cơn khó chịu, y biết đó là tác dụng phụ của đan dược, nhưng nhìn cảnh thê lương kia y vẫn thấy vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, y đột nhiên như ngừng thở.

Vì y cảm nhận được một cảm giác tử vong.

Trước mắt y chỉ có những chiếc lá vàng phấp phới bay bay.

"Không xong!"

Mắt y rụt mạnh, đến lúc này y mới nhìn thấy rõ, trong cơn mưa lá vàng ấy, chỉ có một thanh kiếm nhỏ màu vàng.

Thanh kiếm nhỏ chỉ dài bằng hai chiếc lá vàng, nó cuốn theo những chiếc lá vàng xoay tròn, phấp phới, như không hề có trọng lượng.

Áo bào đỏ sợ hãi, tay trái rung rung, thân kiếm nhỏ màu bạc lơ lửng bên cạnh theo Niệm lực của y bay thẳng về phía chiếc phi kiếm màu vàng nhìn giống như chiếc lá kia.

Đình đình đình đình...

Những âm thanh va đập liên tục vang lên trên đầu y.

Tất cả lá vàng bị Kiếm Khí tung hoành cản nát, sắc mặt áo bào đỏ càng trắng bệch, y nhận ra mình không theo kịp tốc độ của chiếc tiểu kiếm màu vàng.

Lý Đạo Ky ngẩng đầu lên.

Lưng của ông đã rời khỏi thân cây, làm tóe ra những tia máu.

Máu còn chưa rơi xuống, ông đã tới trước người Áo bào đỏ.

Trường kiếm trong tay chém ra, thân kiếm màu đen uốn lượn trong không khí, người ngoài nhìn vào thấy nó đã hóa thành hơn mười khe hở màu đen to nhỏ khác nhau.

Mười khe hở ấy đều nở tung trước người Áo bào đỏ.

Áo bào đỏ sững người, thanh Cự Kiếm vừa giơ lên cứng đờ giữa không trung.

Đã không còn ý nghĩa.

Y không nhìn ra được giữa mười vòng ánh sáng trước mặt, thanh kiếm thật là cái nào, và khi nào nó rơi xuống, hơn nữa, thanh tiểu kiếm màu bạc của y cũng đã bị mất dấu thanh tiểu kiếm màu vàng.

"Phốc" ...

Chỉ một âm thanh nhỏ, nhưng trên người áo bào đỏ lại xuất hiện vô số vết thương, vô số những tia máu phun ra.

Một tiếng động trầm đục.

Thanh Cự Kiếm trong tay Áo bào đỏ rơi xuống đất.

Ngay sau đó, thân thể của y của vô lực ngã ngòì xuống đất.

Thanh phi kiếm màu bạc kéo lê một tia sáng bạc, rơi vào một cái sân nhỏ trong Ngự Thị.

"Làm sao có thể. . ."

Áo bào đỏ trông rất thê lương, cả tóc cũng đã bị chính máu của y tưới lên ướt đẫm, trên mặt tung tóe vô số huyết châu, thân thể vì mất quá nhiều máu mà cảm thấy rét lạnh, không kìm được cơn run rẩy.

Y khiếp sợ mờ mịt Lý Đạo Ky trầm mặc xử lý vết thương trên lưng, đôi môi tái nhợt mấp máy, "Làm sao người thắng được ta?"

Lý Đạo Ky khó nhọc rút một cái dầm ra khỏi lưng, dùng chân hẩy thanh tàn kiếm bị rơi dưới gốc cây hòe.

Ông không nhìn áo bào đỏ, cũng chẳng bận tâm khoe miệng mình ứa máu tươi, quay người đi về phía xe ngựa.

"Tại sao?"

Áo bào đỏ không kèm được kêu lên, "Rõ ràng phi kiếm và kiếm thuật của người đều cao hơn ta, vậy sao lúc trước người một mực không rời khỏi Bạch Dương Động? sao người lại không giết ta?"

Nghe câu hỏi thất thần ấy, Lý Đạo Ky quay người lại.

Ông trả lời bằng âm lượng chỉ có hai người mới nghe được mà thôi: "Ta không rời khỏi Bạch Dương Động không phải vì ta sợ người, mà chỉ là ta căn bản không cần phải chứng minh cái gì. Ta không giết người, là bởi vì người Hàn chúng ta đã bị giết chẳng còn lại mấy người, Vu Đạo An, ta từng đã là sư huynh của người, người đã từng được coi là người thân duy nhất trên đời này của ta."

Lý Đạo Ky chui vào trong xe.

Xe bắt đầu chạy, phát ra âm thanh lách cách.

Áo bào đỏ thất thần ngồi dưới đất, quên cả việc cầm máu cho mình.

Trong không khí tĩnh mịch chung quanh, bỗng vang lên những tiếng nói lao xao, đầy kinh hãi.

"Người đó rút cuộc là ai?"

"Ông ta đã dùng là kiếm pháp gì?"

Cuộc chiến đấu giữa Vu Đạo An và Lý Đạo Ky thực ra vô cùng ngắn ngủi, không kịch tính, không hung hiểm, không kinh tâm động phách như những tu hành giả đệ ngũ cảnh đánh nhau mà người ta thường thấy.

Vì thỉnh thoảng khi họ được xem chiến đấu bằng phi kiếm, những phi kiếm kia cái nào cũng lăng lệ ác liệt mà nguy biến tới cực điểm, những phi kiếm kia khi thì như mưa bao trùm không gian từ trên cao rơi xuống, khi thì

lướt thấp sát mặt đất, lúc ẩn nấp trong sương mù, khi vô thanh vô tức từ dưới đất bay ra, lúc lại từ đằng sau tường xuyên qua thấu tường mà đâm.

Trong những trận chiến đó, phi kiếm của song phương sẽ quần chiến trên không trung không biết bao nhiêu lần, khiến cho người xem được nhìn thấy những cơn mưa tia lửa.

Nhưng trong Ngự Thị, rất nhiều người cũng không phải là người bình thường, nên họ nhìn ra được sự nguy hiểm bên trong trận chiến ngăn ngùn của Lý Đạo Ky và Vu Đạo An, sự khốc liệt khiến người ta hít thở không thông.

Vu Đạo An ngay từ đầu đã tung phi kiếm với tinh thần tất sát, sát ý mạnh mẽ ấy thường chỉ nhìn thấy từ những quân nhân đã từng chém giết rất nhiều tu hành giả.

Bởi vì trong loạn chiến, họ phải giải quyết những người có khả năng uy hiếp của đối phương càng nhanh càng tốt, nếu không lỡ bị dây dưa, sẽ rất có thể bị những Kiếm Sư bình thường không hề có sự uy hiếp chung quanh giết chết.

Hơn thế nữa, Vu Đạo An đã uống đan dược kích thích tiềm lực, đan kiếm phối hợp đan đạo, đây là cách thức tu hành giả của Đại Hàn Vương Triều sớm đã diệt vong ngày xưa thường dùng..

Nhưng khi Đại Hàn Vương Triều diệt vong, đan dược như vậy đã trở nên thừa thớt, mà những tu hành giả vận dụng thủ đoạn đan kiếm đạo thuần thực như vậy cũng trở nên hiếm hoi.

Ít thấy, cũng đồng nghĩa là khó đối phó hơn.

Nhưng một cường giả như vậy, lại không chiến thắng được Kiếm Sư vừa lên xe ngựa rời đi.

Hơn nữa Kiếm Sư kia, hình như không phải là nhân vật có danh tiếng ở Trường Lăng.

Ít nhất những người có kiến thức trong Ngự Thị đều căn bản không biết Lý Đạo Ky.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Không Thích

“Người đó rút cuộc là ai?”

Trong một thư phòng thanh nhã, giá sách làm bằng gỗ hoa lê quý giá, bày rất nhiều sách vở về tu hành, có một số quyển nhìn cũ nát, nhưng đều là những bản sách hiếm cực kỳ quý báu.

Trên bàn sách không có giấy bút, chỉ có một quyển sách cổ đang mở, và một chậu hoa lan màu trắng.

Ngồi vừa hời ngời sau bàn, mặc một chiếc áo gấm màu xanh bình thường, trên người cũng không có vật trang sức quý giá nào, nhưng cả người hắt hắt như tỏa ra ánh sáng, vì hắt chính là một người quan trọng của Đại Sở vương triều ngày xưa, còn ngày nay có địa vị tương đương đương với vương hầu của Trường Lăng, Ly Lăng Quân.

Nét mặt hắt lúc nào cũng ôn nhã bình thản, nhưng nhìn kỹ, sẽ nhìn thấy những nếp nhăn nơi khóe mắt.

Vì hắt có quá nhiều việc phải suy nghĩ.

Dù hôm nay đã có được địa vị trong Trường Lăng, nhưng chỉ cần một ngày chưa trở về thủ đô Đại Sở, thì mạng hắt vẫn chưa nằm trong lòng bàn tay hắt.

Đường trở về nhà rất khó khăn, muôn sông nghìn núi, chỉ một chuyện nhỏ, cũng có thể làm cho hắt thất bại trong gang tấc.

Ngư Thị là một nơi đặc biệt, trong cả Trường Lăng, thậm chí các nhà quyền quý của cả thiên hạ đều có gài tai mắt ở trong này, chỉ cần có hai cái bong bóng nhỏ có chuyện với nhau, sẽ có khả năng dẫn tới hai con cá lớn tranh đấu với nhau.

Hôm nay, rong, Ngư Thị xảy ra một cuộc chiến đặc biệt, cả hai Kiếm Sư đều thể hiện thực lực phi phàm, mấu chốt nhất chính là, một người trong họ chưa bao giờ xuất hiện trước mặt người Trường Lăng.

Nên hẳn phải tìm hiểu Tu Hành Giả này, phải biết người đó chiến đấu cho ai.

Đối diện Ly Lăng Quân là một nam nhân mặc áo trắng kiểu văn sĩ.

Người này dáng cao gầy, khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt lấp lánh sự cơ trí, là một trong những thuộc hạ quan trọng nhất của Ly Lăng Quân, Lữ Tư Triệt. Mỗi ngày ở trong Trường Lăng phát sinh rất nhiều chuyện, đều được y xử lý, phân tích, thành báo cáo đưa cho Ly Lăng Quân.

So với những thuộc hạ khác, y không bao giờ dùng cách nghĩ và phán đoán của mình quấy nhiễu tư duy của Ly Lăng Quân, y luôn duy trì vị trí của mình chỉ là người phân tích.

Lữ Tư Triệt cung kính ngồi xuống.

"Người đó là Lý Đạo Ky, đệ tử thân truyền của Bạch Dương Động Tiết Vong Hư, cũng có chút danh tiếng trong Bạch Dương Động, nhưng chưa bao giờ rời khỏi Bạch Dương Động, nên đối với người Trường Lăng là hết sức lạ lẫm."

Lữ Tư Triệt nói rất thông thả, rõ ràng: "Hắn và Vu Đạo An đều là di dân của Hàn vương triều đình, từng là đệ tử của Dị kiếm tông, sau này khi Đại Hàn Vương Triều chiến bại bị diệt, Dị Kiếm Tông chỉ còn lại hắn và Vu Đạo An, hai người đều từng bị định tội bỏ tù, nhưng được Nguyên Vũ

Hoàng Đế đăng cơ đại xá, sau đó không biết vì sao Lý Đạo Ky được Tiết Vong Hư nhìn thấy, Tiết Vong Hư yêu tài, không theo khuôn mẫu thu nhận Lý Đạo Ky vào Bạch Dương Động, Vu Đạo An liền cho rằng Lý Đạo Ky nhận kẻ giặc làm sư phụ, phản bội sư môn, phát ngôn âm lên rằng Lý Đạo Ky hoặc cả đời phải chết già trong Bạch Dương Động, nếu không chỉ cần ra khỏi Bạch Dương Động, y sẽ giết chết."

"Hai người lúc trước có lẽ đã từng chiến đấu với nhau, Chân Nguyên và tu vi cảnh giới không hơn kém nhau bao nhiêu, lúc đó Lý Đạo Ky yếu hơn Vu Đạo An."

"Trước khi giao thủ với Vu Đạo An, Lý Đạo Ky đã vào trong Ngự Thị mua của Từ Tôn Bệnh một thanh kiếm, sau đó khi đi ra thì chiến đấu với Vu Đạo An, đánh xong là trở về luôn Bạch Dương Động."

"Ta thấy có một việc đáng lưu ý, là Bạch Dương Động vừa mới đặc biệt tuyển nhận một tên đệ tử, tên đệ tử kia chính là thiếu niên ở quán rượu Ngô Đồng Lạc, Đình Ninh, hẳn ở đó sau khi nhập môn nửa ngày thì Thông Huyền."

"Nửa ngày Thông Huyền?"

Ly Lăng Quân vốn vẫn luôn bình tĩnh, nghe đến đây lông mày nhăn lại, không kèm được lặp lại câu nói của thuộc hạ, sắc mặt có chút khó coi.

Ngày ấy ở Ngô Đồng Lạc, hẳn đã rất thành ý thương lượng với tên thiếu niên kia, tán dương hứa hẹn đủ trò, ai cũng biết hẳn nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng cuối cùng lại bị nhục nhã.

Thế nên hẳn rất không ưa gã thiếu niên này, sau này thỉnh thoảng nhớ lại chuyện ấy, hẳn đều giật mình cảm thấy, kỳ thật trước khi gã thiếu niên đó cự tuyệt hẳn, từ lần đầu tiên hẳn nhìn thấy thiếu niên đó, trong lòng hẳn đã có cảm giác không ưa không giải thích được.

Có lẽ bởi vì tên thiếu niên đó có đôi mắt còn bình tĩnh hơn cả hân.

Có lẽ bởi vì hân mơ hồ cảm thấy gã thiếu niên này sau này sẽ tạo nên uy hiếp rất lớn cho mình.

Đây là một loại trực giác rất cổ quái, không theo bất cứ đạo lý nào, nhưng qua nhiều năm tháng đột nhiên có được.

"Nửa ngày Thông Huyền, trong trí nhớ của ta, trong mười năm nay, kể từ khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, cả Trường Lăng chỉ có hai người làm được." Hân cau mày, ngẩng đầu nhìn Lữ Tư Triệt, "Nếu Lý Đạo Ky đã nhin mười năm, nếu không phát sinh chuyện gì đặc thù ngoài ý muốn, hân ta đương nhiên sẽ tiếp tục nhin. Nên ta cho rằng Lý Đạo Ky rời núi, rất có khả năng có liên quan tới tên thiếu niên ở quán rượu."

Lữ Tư Triệt gật đầu, y cũng nghĩ như vậy.

"Chẳng qua chỉ là thù cũ và một ít phân tranh của tông môn, không cần lo nghĩ nhiều."

Ly Lăng Quân ngẫm nghĩ: "Nhưng thiếu niên này, ta rất không thích."

Trước đó, Ly Lăng Quân đã từng biểu lộ ra là không thích Đinh Ninh.

Nhưng bởi vì thân phận của Đinh Ninh quá mức thấp kém, dù hân đã biểu đạt ý tứ, nhưng Lữ Tư Triệt và Trần Mặc Ly cũng không làm bất kỳ chuyện gì nhằm vào Đinh Ninh.

Nhưng bây giờ thì khác.

Đinh Ninh đã tiến vào Bạch Dương Động, hơn nửa nửa ngày Thông Huyền.

Bây giờ Ly Lăng Quân nói ra những lời này, Lữ Tư Triệt đã hiểu mình phải chiếu cố tới tên thiếu niên đó.

"Trường Lăng thật sự là nơi tàng long ngọa hổ."

Ly Lăng Quân trầm mặc, lúc Lữ Tư Triệt đứng dậy cáo lui, hắn mới nói khẽ câu ấy.

Lữ Tư Triệt chỉ là cho là hắn vì chuyện Đinh Ninh nửa ngày Thông Huyền và biểu hiện tài năng của Lý Đạo Ky mà cảm khái mà thôi.

Nhưng Lữ Tư Triệt không ngờ, trong đầu Ly Lăng Quân lúc ấy lại nghĩ tới cô gái tuyệt trần trong quán rượu nhỏ trong góc phố.

Hắn nghĩ, có lẽ tên thiếu niên kia đã gặp được cơ duyên bất ngờ, có được một cô gái dung nhan tuyệt thế như vậy hỗ trợ, có lẽ sẽ có nhiều thay đổi.

Đời người vốn tồn rất nhiều khả năng.

Nếu quyết tâm không bỏ cuộc, sẽ có thể biến chúng trở thành sự thật.

Đinh Ninh vẫn còn tu hành.

Trong cơ thể hắn, ngũ khí không ngừng đắm chìm vào trong khí hải với tốc độ cực kỳ chậm, nhưng so với Tu Hành Giả bình thường thì lại là rất nhanh.

Những con ấu tằm vô hình vẫn không ngừng cắn nuốt phần lớn Linh khí thấm vào thân thể hắn, không ngừng làm cho thân thể hắn sinh ra những thay đổi rất nhỏ.

Đây là kiểu tu hành một lúc hai lộ tuyến khác nhau, thực huyền ảo và khó tả.

Đinh Ninh cảm nhận được cả hai lộ tuyến ấy, một cảm giác mừng rỡ nhẹ nhàng bắt đầu lan tỏa trong người hắn.

Linh Mạch quá mức thừa thốt, thời gian quá dài không được tiếp xúc với Linh khí, hãn đã gần như quên hương vị và công hiệu của nó, nhưng lúc này, cảm nhận được sự thôn phệ của ấu tằm, hãn nhận ra được dòng Linh Mạch này tuy nhỏ, nhưng ít nhất có thể làm cho tiến cảnh tăng tu vi của hãn nhanh hơn không chỉ một lần.

Nếu cứ theo tốc độ như vậy, một tháng sau, lúc 《 Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh 》 đột phá đến đệ nhị cảnh, tu vi thực sự của hãn, cũng sẽ có thể có thể từ đệ nhị cảnh trung phẩm phạt cốt đột phá đến đệ nhị cảnh thượng phẩm hoán tủy.

Đột nhiên, ấu tằm vô hình trong cơ thể hãn đột ngột biến mất, hãn ngừng việc tu hành, cảnh giác mở mắt.

"Lý Đạo Ky sư thúc?"

Hãn thở nhẹ một tiếng.

"Nếu nhận ra ta đã đến, thì xuất hiện đi." Giọng nói lạnh như băng của Lý Đạo Ky vang lên bên ngoài nhà tranh.

Đình Ninh đứng dậy, đẩy cửa đi ra, cau mày.

Hãn ngửi được mùi máu tanh.

Nhìn thế đứng có vẻ bất thường của Lý Đạo Ky, hãn hỏi: "Người bị thương?"

Lý Đạo Ky nhướng mày.

Ông không trả lời câu hỏi, chỉ ném bọc tàn kiếm về phía Đình Ninh, lạnh lùng nói: "Người đã nghiên cứu Dã Hỏa Kiếm Kinh, vậy người cần phải có một thanh kiếm."

Đình Ninh giật mình, tiếp lấy thanh kiếm này, vừa cầm vào tay hắn đã nhận ra đây chỉ là một thanh tàn kiếm.

Hắn nhanh tay mở túi vải ra.

Hắn phát hiện bên trên lớp vải có rất nhiều vết máu khô, và khi thân kiếm màu xanh lá hiện ra, hắn không kềm được nheo mắt lại.

Mặt hắn vẫn bình tĩnh như trước, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm xúc phức tạp.

Hắn biết đây là dạng kiếm gì, hắn biết thanh kiếm này là làm bằng vật liệu gì, có công dụng gì, thậm chí hắn biết thanh kiếm này được đúc thành như thế nào.

Bởi vì hắn biết thanh kiếm này.

Hoặc là nói, thanh kiếm này và hắn có quan hệ bất thường.

" Công pháp tu Kiếm và công pháp tu hành giống nhau, quan trọng nhất là sự thích hợp, nhưng nếu người cảm thấy không thích hợp, người cũng có thể để đó không cần." Nhìn ánh mắt khác thường của Đình Ninh, Lý Đạo Ky tưởng lầm hắn ghét thanh kiếm.

"Cảm ơn."

Đình Ninh nhìn vết nứt trên thân kiếm, khẽ nói lời cảm ơn.

Hắn nói khá nhỏ, nhưng xuất phát từ sự chân thành tận đáy lòng.

Lý Đạo Ky không nói nhiều, quay người rời đi.

"Người chính vì thanh kiếm này mới bị thương?"

Đình Ninh nhìn lưng hắn, đột nhiên hỏi.

Lý Đạo Ky hơi nghiêng người, lạnh lùng nói: "Người quá tò mò, lại quá mức thông minh, người nên biết, người quá mức thông minh và tò mò, sẽ sống không lâu."

Đinh Ninh lặng lẽ nhìn thanh kiếm trong tay, không ngẩng đầu lên, nói khẽ: "Dù có không thông minh không hiểu kỳ, ta cũng không sống được dài."

Cả người Lý Đạo Ky cứng đờ.

Đinh Ninh cười thê lương, ngón tay sờ lên thanh tàn kiếm.

Trong vết nứt trên thân kiếm có ánh sáng nhàn nhạt, như muốn nở thành những đóa hoa nho nhỏ.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: Một Vụ Âm Sát

Sắc thu càng ngày lộ rõ, sương trắng đọng dày đặc trên cây khô, càng lúc càng giống tuyết.

Trong một thạch thất của Thanh Đăng Kiếm Viện, Nam Cung Thái Thực hơi cúi thấp đầu, ngồi xếp bằng.

Vô số Thiên Địa Nguyên Khí bay múa bên cạnh cô, rất nhiều Thiên Địa Nguyên Khí rơi vào trên người cô, thẩm thấu xuyên qua quần áo cô, rơi vào da thịt của cô.

Đây là việc bất kỳ tu hành giả nào khi tĩnh tọa cũng đều xảy ra.

Nhưng đêm nay lại có điểm không giống như bình thường.

Vì khi Thiên Địa Nguyên Khí rơi vào da thịt cô, không hiểu sao lại hiện ra những ánh sáng nho nhỏ như ánh sao, sáng lấp lánh.

Cả thân thể Nam Cung Thái Thực như biến thành ngọc thạch.

Nhưng cô đã chìm sâu vào trong tu hành, Chân khí trong cơ thể trầm tĩnh bất động, như một hồ nước yên tĩnh tuyệt đối, nên cô không nhìn thấy tình cảnh đó, cũng không biết mình đang có sự thay đổi.

Mãi đến khi trời bắt đầu sáng, xa xa có chim từ trong những lùm cây bay vọt lên, sương trắng tụ lại dày đặc như tuyết rơi, cô mới từ từ tỉnh lại.

Lúc mới tỉnh lại, cô vẫn chưa cảm nhận được sự thay đổi.

Cho đến khi cô theo thói quen thúc giục chân khí, hoạt động khí huyết, làm cho cả người tỉnh táo, cô mới cảm thấy Chân khí của mình đã trở nên hoàn toàn khác với lúc trước.

Chân khí trông giống như pha vô số giọt nước, trở nên sền sệt, gần như một loại chất lỏng lạ kỳ.

Cô ngây người.

Sau đó cô bắt đầu kích động, một sự kích động trước đó chưa từng có.

Cô biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô thật không ngờ lại hoàn thành được một bước này trong giấc mộng.

Cô đã phá cảnh.

Trong lúc ngủ say, cô đã từ đệ nhị cảnh Luyện Khí cảnh tiến nhập vào đệ tam cảnh Chân Nguyên cảnh.

Cô kích động ngồi im rất lâu, sau đó cô nhảy dựng lên, chạy tới bàn, dùng tốc độ nhanh nhất mài mực, vô cùng nghiêm túc cầm bút lên, bắt đầu viết thư.

"Phụ thân, ta đã phá cảnh thành công, trở thành người có tốc độ tu hành nhanh thứ ba của Thanh Đăng Kiếm Viện trong vòng mười năm nay. . . Trời lạnh, người chú ý mặc thêm quần áo. . . Còn nữa, lần trước cầu phụ thân tìm giúp đan dược giúp làm tăng tu vi, không biết có manh mối gì chưa, nếu có thể, cho con nhanh một chút."

Tính cô vốn không thích nói nhảm dông dài, khi chuẩn bị để bút xuống, niêm phong thư, nhớ tới tình huống thân thể của Đinh Ninh, nhớ Đinh Ninh không còn nhiều thời gian để sống, bàn tay cầm bút của cô run rẩy, sau đó

bổ sung một câu: "Bởi vì để dùng làm giao dịch, không phải dùng cho bản thân, nên chỉ cần có thể giúp làm tăng tiến cảnh tu vi, dù sau này có mang tới bao nhiêu tác dụng phụ, cũng không sao cả."

Viết thư xong, cẩn thận niêm phong xong, bắt đầu cảm ngộ sự khác biệt giữa Chân Nguyên cảnh và Luyện Khí cảnh trong người, cô không nhìn được nhìn ra ngoài cửa sổ về phía Bạch Dương Động, thì thào: "Qua nhiều ngày rồi, không biết tu vi của người như thế nào. . . Tế kiểm thí luyện, đã càng ngày càng gần."

Thư của Nam Cung Thái Thực đã bắt đầu lên đường được gửi đi.

Trời vào tối, Đinh Ninh rời khỏi Bạch Dương Động, chui vào trong xe ngựa đang chờ sẵn.

Bàn tay hắc mơn trớn thanh tàn kiếm đặt xéo ngang đùi.

Từ lúc Lý Đạo Ky lấy ra thanh kiếm này đưa cho hắc đến nay đã qua hơn nửa tháng, thời gian Thanh Đăng Kiếm Viện tổ chức tế kiểm thí luyện cũng chỉ còn đếm trên đầu ngón tay, nhưng mỗi lần nhìn thấy thanh tàn kiếm, trong lòng hắc vẫn trào lên cảm giác nhộn nhạo.

Thanh kiếm này tên là "Mặt Hoa" .

Bởi vì sau khi được truyền vào Ba Sơn kiếm trận kiếm chân khí hoặc Chân Nguyên, thân kiếm sẽ tỏa ra ánh sáng, như vô số những đóa hoa nhỏ.

Thanh kiếm này trước kia là một thanh kiếm cực đẹp và vô cùng thú vị.

Nhưng người chủ trước của nó, mỗi lần xuất kiếm, đều không hề quan tâm đến điều ấy, mỗi một kiếm đánh ra đều giống như đó là nhát kiếm cuối

cùng của ông ta, mỗi một đoá kiếm hoa đều giống như đoá hoa không thể nhìn thấy ngày mai.

Kiếm nằm trong tay chủ nhân khác nhau, sẽ trở thành một thanh kiếm khác, có vận mệnh khác nhau.

Chính vì người chủ cũ của nó tính tình thẳng băng, qua là đã qua, không bao giờ quay đầu nhìn lại, nên thanh kiếm này mới trở thành một thanh tàn kiếm.

Thanh kiếm này xuất hiện, đối với Đinh Ninh, chính là nhắc nhở hắn đang có một khoản nợ lớn, và phải thu hồi khoản nợ.

Xe ngựa chạy thẳng vào trong thành Trường Lăng. Đường phố vốn bằng phẳng hơn đường núi, nhưng không hiểu sao, cỗ xe ngựa lại có vẻ càng thêm lắc lư.

Một âm thanh kỳ lạ vang lên từ gầm xe, thùng xe hơi nghiêng về phía sau, chiếc xe ngựa ngừng lại, người đánh xe trung niên áy náy giải thích với Đinh Ninh: " Chắc là lần trước trục xe chưa được sửa tốt, giờ lại chạy gấp nên mới xảy ra vấn đề."

Đinh Ninh hỏi hai câu: đã trễ thế này còn có thể tìm được chỗ sửa xe hay không? Và sáng sớm mai dùng xe thì có vấn đề gì không? Rồi nhìn quãng đường tới Ngô Đồng Lạc đã không còn xa lắm, từ chối lời đề nghị của người đánh xe đi tìm thuê xe ngựa khác, bảo ông ta cứ mang xe đi sửa, sau đó đi bộ về hướng Ngô Đồng Lạc.

Những con đường bên ngoài Ngô Đồng Lạc đều là của dân thường, những người dân này trải qua một ngày làm việc lao lực giờ đã chìm vào giấc ngủ ngọt ngào, thỉnh thoảng mới có một ngọn đèn lồng yếu ớt đu đưa lay động bất an trong gió.

Cảnh điều hui ấy Đinh Ninh đã quen, nhưng sau khi đi qua một con đường tắt u ám, hắt cau mày.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên một mái nhà bên tay trái, trực giác mãnh liệt làm hắn tập trung tinh thần đến cực hạn.

Ngay lúc hắn ngẩng đầu, trong đường phố tĩnh mịch vang lên mấy tiếng tạp âm rất nhỏ.

Hơn mười mũi tên nhọn hoắt được mài nhẵn để giảm thiểu âm thanh khi ma sát xé gió, mang theo sát ý từ trên mái nhà đó bắn xuống.

Nét mặt Đinh Ninh lạnh tanh, nhanh nhẹn rùn người, nhào vào một mái hiên, tránh thoát những mũi tên.

Đinh đinh đinh. . . những âm thanh va chạm liên tiếp, những mũi tên đâm xuống đất, nảy lên, gãy đoạn.

Những tiếng bước chân lộn xộn vang lên tiếp nối.

Trên ngõ nhỏ phía sau lưng hắn xuất hiện hai chục bóng người.

Trên lưng họ đều có hàn quang, nhưng hai tay đều cầm thanh trúc cao mấy trượng được vót nhọn.

Trong ngõ nhỏ phía trước mặt hắn cũng tuôn ra hơn mười người, cũng đeo lợi khí trên lưng, trong tay cũng cầm thanh trúc dài vót nhọn.

Nét mặt Đinh Ninh không hề thay đổi.

Hắn hít một hơi sâu, tay phải nắm chặt thanh tàn kiếm.

Hắn không biết những người này là ai, nhưng họ rõ ràng đều là người có kinh nghiệm, ra tay tuyệt đối không hề lưu tình.

Chỗ này còn cách Ngô Đồng Lạc một khoảng cách nhất định, Trường Tôn Thiển Tuyết không thể nhận ra ngay ở đây có chiến đấu, không thể nào chạy tới kịp.

Nên nơi đây cũng rất có thể sẽ trở thành nơi cuối đường của hắn.

Hắn định hướng, rồi bắt đầu chạy như điên.

Bóng hình nhỏ gầy dán sát vào dưới mái hiên, biến thành một bóng đen di chuyển cực nhanh.

Những người ở phía trước nhìn thấy tốc độ kinh người và phản quang của thanh tàn kiếm trong tay hắn, họ rõ ràng không ngờ người họ muốn ám sát lại có thực lực như vậy, nên nhất thời sửng ra, nhưng ngay sau đó lập tức phóng tới đón đầu.

Hơn mười thanh trúc vót nhọn được phóng tới, không phải nhắm thẳng vào Đinh Ninh, mà đâm vào chung quanh thân thể Đinh Ninh.

Chúng giăng khắp nơi như muốn lập thành phù trận, chia cắt không gian xung quanh Đinh Ninh thành vô số khối nhỏ.

Nhưng có vài người đột nhiên thấy tay mình nhẹ đi.

Vì thanh trúc trong tay họ đã bị chặt đứt.

Nhưng phần lớn những thanh trúc vẫn còn, nằm xen kẽ chặn đường Đinh Ninh.

Đinh Ninh vẫn xông tới, chưa hề ngừng lại!

Trong bóng tối, một nam nhân chừng ba mươi mấy tuổi tóc tết đuôi sam bỗng rú lên thảm thiết.

Đinh Ninh như một con báo tông thẳng vào người hăn, thanh tàn kiếm đâm vào rút ra bụng hăn mấy lần.

Máu tươi nóng hồi phun trên mặt đất, một luồng kiếm quang trắng nhạt sáng lên.

Kiếm khách bên cạnh nam tử tóc đuôi sam đã kịp chém qua một kiếm.

Một tiếng xùy nhỏ, một đám cỏ dại như một mảnh thảo nguyên đột nhiên xuất hiện trước mắt y.

Kiếm khách hoảng sợ lùi lại.

Kiếm thể của thiếu niên trước mắt vô cùng phức tạp, làm y cảm thấy căn bản không thể nào ngăn cản được thể kiếm của đối phương lan tràn, dù trong tay đối phương chỉ có một thanh tàn kiếm chừng hai thước.

Đột nhiên y cảm thấy cổ tay mình lạnh toát.

Đến lúc này, y mới nhận ra, âm thanh xùy nho nhỏ kia chính là phát ra từ cổ tay y.

Y mở to mắt, nhìn bàn tay đang cầm kiếm của mình rơi ra khỏi cánh tay, và chùm bọt máu tươi tóe ra theo nó.

Đôi mắt Đinh Ninh không hề có bất kỳ biến hóa nào.

Thân thể hăn không hề ngừng lại, sau khi lướt qua cắt đứt cổ tay một người, bóng kiếm xanh lá giữa vô số cây cỏ xanh lộn xộn tiếp tục tràn về phía trước, quét ngang bụng của hai thích khách.

Phốc phốc. . . Hai luồng máu nóng phun vào trong gió thu.

"Đây là kiếm pháp gì?"

"Kiếm pháp phức tạp như vậy. . . Thiếu niên này thật sự là không tệ."

Một số thích khách đã lâm vào hoảng sợ. Trên một bậc thang dưới mái hiên một ngôi nhà ở phía sau, có một người mặc áo đen che mặt, nhìn những bông hoa máu và bóng kiếm xanh không ngừng nở trước mặt, nhúu mày, chân thành tán thưởng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Kiếm Ngang Chân Mây, Tuyết Tuôn Rơi

Dù là kiếm thuật gì, kể cả phi kiếm, đối mặt với loại binh khí khác nhau, cách thức tấn công khác nhau, thì cũng đều có kiếm thế đối phó hợp lý nhất.

Hất, đẩy, vung, đâm, chém, dắt, gõ, rung,... Đủ loại cách thức xuất kiếm tạo thành kiếm chiêu, khi đã luyện được thuần thục, lúc gặp phải công kích, đương nhiên sẽ dùng một chiêu hợp lý nhất để đối phó, dùng chiêu hữu hiệu nhất để tạo thành sát thương cho địch.

Nhưng các loại Kiếm Kinh lại có mục tiêu chú trọng khác nhau. Ví dụ như Trảm Mã Kiếm Quyết và Trọng Thạch Kiếm Kinh thường dùng trong quân đội Đại Tần đều theo đuổi sức mạnh khi chém ra của nhát kiếm, Truy Phong Kiếm Pháp thì cố gắng vươn tới tốc độ tuyệt đối khi đâm ra. Mục đích khác nhau, làm cho những ghi chép về kiếm pháp của các loại Kiếm Kinh cũng giản dị hoặc phức tạp khác biệt.

Dã Hỏa Kiếm Kinh là môn Kiếm Kinh rất ít được chú ý, không có bao nhiêu người luyện tập, nên người che mặt ngồi ở trên bậc thang cũng không nhận ra, nhưng hẳn nhìn ra được kiếm pháp này chú trọng đến rất nhiều phương diện, mỗi một kiếm đâm ra đều có ẩn chứa năm sáu loại biến hóa khác nhau ứng với những thủ đoạn tấn công của đối phương, và còn là nguồn dẫn dắt tới rất nhiều loại biến hóa tiếp sau đó.

Điều này làm cho kiếm chiêu trở nên hết sức đầy đặc phức tạp, giống như có một khoảng cỏ dại lan tràn trong một phạm vi nhỏ, sau đó bên trong

sẽ bất thành lĩnh có những luồng lửa phóng ra đả thương người.

Nhưng kiếm pháp rườm rà lại dẫn đến không có sự đơn giản trực tiếp, khi phát lực không có sự nhẹ nhàng vui vẻ, tốc độ và uy lực bị hạn chế, mấu chốt nhất chính là, càng rườm rà thì càng khó nắm giữ.

Có những kiếm quyết mặc kệ đối phương tấn công như thế nào, vẫn chỉ là một kiếm chém tới, còn Dã Hỏa Kiếm Kinh, khi đối mặt với một kiếm của đối phương chém ngang, sẽ có ít nhất năm sáu loại đối phó khác nhau, mà nhiều cách đối phó quá, lại dễ làm cho người sử dụng do dự, không quyết được muốn dùng loại nào, và cũng không quyết định tiếp theo sẽ dùng tới chiêu nào.

Đinh Ninh được người che mặt tán thưởng, là bởi vì hắn ra chiêu không hề do dự, không chút dây dưa.

Rõ ràng kiếm pháp kia phòng thủ phức tạp, phản kích yếu kém, nhưng vào trong tay hắn, lại mang một hương vị cứng rắn ác liệt.

Trước khi đến đây, người áo đen đã được thông tin rằng thiếu niên kia từ khi tiến vào Bạch Dương Động tu hành đến nay chưa tới hai mươi ngày, vậy mà lại có khả năng lý giải một môn Kiếm Kinh phức tạp đến như vậy, dù có là đệ tử của Dân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn cũng sợ khó mà làm được.

Chỉ tiếc một thiếu niên có biểu hiện làm cho người ta thưởng thức như vậy, mà lại phải chết ở đây hôm nay.

Đinh Ninh nhếch mép, tàn kiếm trong tay không hề thương tiếc cắt ngang cổ họng người trước mặt.

Người nọ mới vừa vùng thanh Trảm Mã đao, không khí và máu tươi trong cổ họng đã biến mất, làm y không hít thở được, rú lên một tiếng, ngã về phía trước.

Đã có tổng cộng sáu người ngã xuống vì hắn.

Nhưng chiến đấu kịch liệt cỡ này là một gánh nặng rất lớn với tu vi và thân thể của hắn.

Hơi thở của hắn đã nóng bừng.

Trong trời đêm bỗng xuất hiện hơn mười luồng ánh sáng.

Hai chân hắn ngừng phất lại, lần nữa phát lực, thân thể nhỏ gầy như một tia chớp xuyên qua nách một người, tàn kiếm trở tay chọc tới, cắt ngang eo người kia một vết thương cực lớn.

Người thích khách rú lên thảm thiết như dã thú bị thương.

Bởi vì một kiếm này đã làm cả thân hình y khựng lại.

Cũng chính vì y khựng lại, nên hơn mười luồng ánh sáng đều cắm vào người y, hơn mười mũi tên đâm vào cơ thể y, tóe ra mười búng máu.

Trong khoảnh khắc đã chết bảy người, đám thích khách còn lại đều mặt mày tái nhợt, hai chân như cắm xuống đất, không nhúc nhích được.

"Còn bảo đều là hán tử thiết huyết thường thấy cảnh máu tanh, mới bị giết như vậy đã sợ, ngay cả quân nhân bình thường của Đại Tần còn không bằng, sơn tặc quả là sơn tặc, mãi không lên được."

Đạo sĩ mập che mặt lâu bầu, đứng dậy.

Ngay lúc lão đứng dậy, Đinh Ninh lập tức cảm nhận được sự khác thường, đôi mắt lão tỏa ra ánh sáng như bảo thạch, ngay cả da thịt cũng bắt đầu lóe lên những đốm sáng như đom đóm.

Đinh Ninh cứng người, tim đập thành thịch, hắn biết địch nhân thực sự đã xuất hiện.

Áo đen che mặt bước tới, những thích khách đều lùi về sau.

Áo đen che mặt lướt mắt qua đám thích khách, nhìn Đinh Ninh đang đứng thờ dốc, đôi mắt mĩa mai xẹt qua những thi thể chung quanh Đinh Ninh, chậm rãi nói: "Ra tay độc thật, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta sẽ không bao giờ tin tưởng đây là tác phẩm của một tu hành giả mới bắt đầu tu luyện chưa tới một tháng."

Đinh Ninh chia kiếm xuống đất, máu tươi theo những vết rạn nhỏ xuống, hần điều chỉnh lại hơi thở, bình tĩnh nhìn người áo đen che mặt: "Các người là ai?"

"Người chắc hẳn muốn biết là ai muốn giết người, đáng tiếc ta không trả lời được. Nếu những người này giết chết được người, ta chỉ cần ngồi ở kia nhìn, mà cũng vẫn nhận được tiền." người áo đen cười, "Ta chỉ chịu trách nhiệm người chết là được."

Đinh Ninh không nói gì thêm, vì người áo đen đã lại bắt đầu động bước.

Đối phương rõ ràng có hứng thú với mình nên mới nói hai câu này, nhưng hiển nhiên đối phương sẽ không để lãng phí thời gian.

Hắn hít sâu một hơi, không nghĩ cách chạy trốn, vì đối mặt với một tu hành giả Chân Nguyên cảnh, chạy trốn sẽ chỉ làm hắn chết nhanh hơn.

Ánh mắt người áo đen bình tĩnh và khắc nghiệt, một luồng sát khí hung tàn tỏa ra từ trên người lão.

Bước chân của lão rất ổn định, nhịp điệu đều nhau như đúc, nhưng thân ảnh của lão lại càng lúc càng nhanh, đến bước thứ ba, hai chân lão đã hoàn toàn rời khỏi mặt đất, cả thân hình nhẹ nhàng bay về phía trước.

Cánh tay phải của lão khẽ nhúc nhích, một luồng Thiên Địa Nguyên Khí mênh mêng từ trong cơ thể lão tuôn ra, làm cho cả đoạn ống tay áo như

muốn nổ tung.

Trong tay lão không hề có ánh sáng phản quang của bất kỳ một binh khí nào. Hai tay lão trống không, bên eo không có kiếm, trên lưng cũng không có kiếm.

Một tờ giấy vàng mỏng mỏng, từ trong tay áo lão rung rinh bay ra.

Đinh Ninh nhắm mắt, trong lòng lạnh toát, hấn xê dịch cả hai chân, dùng tốc độ nhanh nhất lùi về sau, tàn kiếm trong tay không ngừng vung vẩy, cố gắng khuấy động không khí trước mặt.

Vô số những bóng kiếm màu xanh lá ào ạt tuôn ra làm cho trước người hắn như có một đồng nhánh cây lộn xộn.

Một tiếng xùy nhỏ, tờ giấy vàng tản ra thành vô số tro tàn thật nhỏ.

Đám tro tàn mang theo Chân Nguyên tán ra, trong tích tắc bốc cháy mãnh liệt, tạo thành một khối lửa khủng bố to hơn một trượng.

Đinh Ninh nhắm mắt, dùng cả hai tay nắm lấy chuôi kiếm, thêm một bóng kiếm xuất hiện.

Oanh một tiếng nổ to.

Vô số đốm lửa tản tung ra, rồi hoàn toàn biến mất một cách kỳ dị.

Đinh Ninh bị hất bay ra sau.

Chiếc áo bào Bạch Dương Động xuất hiện vô số lỗ thủng cháy đen, trên da thịt cũng xuất hiện những vết cháy.

Hai cổ tay của hắn đều bị xé rách, máu tươi chảy xuôi xuống thân kiếm.

Nhưng trên mặt hắn lại không có chút sợ hãi nào.

Nhìn Đinh Ninh vẫn nắm chặt kiếm trong tay, áo đen che mặt nhú mày.

Một đòn này không giết được Đinh Ninh, chính là đã vượt ra dự đoán của lão.

Lão hít sâu một hơi, Chân Nguyên trong người lại lần nữa tuôn ra.

Trong tay áo bên phải, lại bay ra một mảnh giấy vàng.

Tờ giấy này không nhẹ bằng như tờ trước, cũng không biến mất, mà trái lại, nó lại nặng nề như một khối kim loại, rơi xuống mặt đất.

Tạo nên một âm thanh trầm đục như tiếng trống.

Mấy chục khối đá xanh lót đường vắng bề tung tóe, mặt đất nổ bung, mỗi một khối đá xanh và bùn đất đều bị rút vào Thiên Địa Nguyên Khí, trở nên nặng dị thường, tung lên không trung, rồi đều bay về phía Đinh Ninh.

Tàn kiếm trong tay Đinh Ninh lại vẽ nên một mảnh bóng kiếm.

Hất, đẩy, vung, đâm, trảm, dắt, gõ, rung. . . Đủ loại cách dùng kiếm tạo nên một lưới kiếm thể dày đặc trước người hăn.

Những thanh âm nặng nề liên tục vang lên.

Hăn lùi lại một mạch hơn mười bước.

Một khối đá xanh bị vỡ đập trúng vào sườn hăn.

"Phốc" một tiếng, một ngụm máu tươi từ trong miệng hăn phun ra.

Áo đen che mặt nheo mắt, trong mắt hiện lên sự kinh hãi và khiếp sợ.

Đinh Ninh vẫn chỉ bị thương, vẫn sống sót dưới một đòn này của lão!

"Người không còn chịu nổi nữa. . . Người vẫn còn chờ cái gì. . . kiên trì như vậy sẽ chỉ làm người thống khổ hơn trước khi chết mà thôi."

Cảm xúc phức tạp ngoài ý muốn làm người áo đen che mặt lộ ra một lá bùa nữa, không nhìn được than một câu.

Đình Ninh vẫn như trước, không lên tiếng.

Hắn chỉ hít một hơi, giờ kiểm lên ngang chân mày.

Người áo đen quát khê một tiếng, trong tay phun ra Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí, thổi tẩm phù trong tay bay ra.

Lá phù vừa bay ra lập tức biến mất.

Sau đó phía trước người lão bắt đầu có tuyết rơi.

Những bông tuyết trắng nõn xuất hiện, cạnh mép xung quanh của chúng rất là sắc bén.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Hãn Sát

Đôi mắt Đinh Ninh cũng bị tuyết nhuộm trắng.

Một kích vừa rồi của đối phương, đã đánh gãy hai cái xương sườn của hãn, nội phủ cũng bị tổn thương trầm trọng.

Hãn biết, dù hãn có sử dụng tu vi thật, cũng chưa chắc có thể giết chết được người áo đen che mặt kia.

Bởi vì đối phương là một Phù Sư hiếm thấy ở Trường Lăng.

Hơn nữa đối phương lại ra tay theo kiểu tốc chiến tốc thắng, mỗi tấm phù lục tung ra đều tiêu hao rất nhiều chân nguyên, sự nghiền ép bằng sức mạnh do chênh lệch cảnh giới này, hãn không thể nào chống lại được.

Nhưng hãn không phải là tu hành giả bình thường, hãn có linh cảm, là mình mạnh hơn tên Phù Sư đối diện một chút.

Khuôn mặt hãn rất lạnh lùng và bình tĩnh.

Bởi vì hãn đang chờ cơ hội có thể tiếp cận giết chết tên Phù Sư này.

Và cơ hội, chính là bây giờ!

Những bông tuyết rơi xuống đỉnh đầu hãn, không khí xung quanh trở nên sắc bén, một bóng xám vô thanh vô tức nhẹ nhàng bay xuống đứng bên cạnh Phù Sư áo đen che mặt.

Niệm lực của Phù Sư áo đen đang được dùng để khống chế bông tuyết trước mặt, nhưng vì lão cũng là một cường giả sát trận đầy kinh nghiệm, nên trong nháy mắt, lão đã cảm nhận được sát ý ở sau lưng, ngay lập tức, lão rít lên một tiếng phần nộ, trong tay áo bên trái xuất hiện một thanh đoản kiếm đen bóng, bay thẳng về phía bóng người màu xám.

Dù đối phó với vàng, nhưng trên thân kiếm vẫn dâng lên một tầng chân nguyên mạnh mẽ, oanh một tiếng, một đường kiếm khí kịch liệt từ mũi kiếm lao ra, hung hăng đâm thủng không khí, làm thanh đoản kiếm trông chẳng khác gì một cây trường mâu.

Nhưng lão không ngờ, bóng xám sau lưng không hề né kiếm, mà đưa ngực hứng lấy nó, đồng thời, đường kiếm quang tàn nhẫn vẫn chém thẳng vào gáy lão!

Phù sư che mặt nếu là ngày bình thường tuyệt đối sẽ không sợ hãi loại đấu pháp tàn nhẫn đồng quy vu tận này, nhưng lão biết mình không thể chết ở đây, nên lão gầm lên, hai chân khởi động chân nguyên, trong tích tắc, cả cơ thể như biến thành một chiếc lá rụng, co quắp lại, nhẹ nhàng tránh được một kiếm đánh lên phía sau.

Nhưng Đinh Ninh đã xông lên!

Cả cơ thể hắn xông về phía trước, hắn không hề hít thở, hắn ngừng thở, bắn ra tất cả sức mạnh của bản thân.

Tuyết trên không trung dừng lại, cắt thành những đường máu trên mặt và hai tay hắn, nhưng hắn mặc kệ, Phù Sư che mặt đã bay ra hơn mười xích, hắn còn cách lão ta chưa tới một trượng.

Phù Sư che mặt kêu to, lao về phía một mái hiên, niệm lực dồn vào khoảng trống giữa lão và Đinh Ninh.

Lão cảm thấy nơi đây đã ngày càng mất đi không chế, nên chỉ còn muốn giết chết Đinh Ninh, sau đó rời đi.

Bông tuyết lại chấn động, hóa thành một cơn bão tuyết.

Trong chớp mắt, Đinh Ninh xuất kiếm.

Trước người hắn xuất hiện một chùm kiếm mang màu xanh lá, bên trong có lửa rừng rực cháy.

Hắn và phù sư che mặt chỉ còn cách nhau một trượng, kiếm trong tay hắn chỉ có hai thước, với cảnh giới hiện thời, căn bản không thể chém được tới đối phương.

Nhưng phù sư che mặt đã kêu lên đau đớn, lão không thể mở mắt ra được, đến lúc này lão mới hiểu Đinh Ninh đã dùng kiếm thế đánh ra, làm rất nhiều bông tuyết rơi bắn vào mặt lão với tốc độ kinh người.

Đáng sợ và khó tin hơn là, trong lúc không mở mắt được, lão nhận ra niệm lực của mình không cảm nhận được sự tồn tại của Đinh Ninh!

Trong cảm giác của lão, chỉ có tên Kiếm Sư đang điên cuồng vọt tới ở đằng sau.

Đinh Ninh như đã hoàn toàn biến mất!

Một mùi máu tanh bốc lên từ thân dưới lão.

Phù Sư áo đen rút cuộc nghĩ ra một việc, cố bắt mình mở mắt, nhìn xuống.

Trong tầm mắt mơ hồ, lão nhìn thấy tàn kiếm màu xanh lá đã đâm xuyên qua đùi phải của lão!

Thanh đoản kiếm trên tay lão bắn ra một đường Kiếm Khí cường đại.

Nhưng đã trễ, cảm giác mát lạnh lẽo đã thấm vào tới trong xương tủy.

Thanh tàn kiếm màu xanh lá cực kỳ mau lẹ cắt đứt động mạch của lão, rồi rút ra ngay, dẫn theo một luồng máu tươi phun như suối!

Phù Sư áo đen kinh hãi, đoản kiếm trong tay lộn vòng, chém về phía đầu Đinh Ninh.

Oanh một tiếng vang dội.

Đinh Ninh lại bị đánh văng ngoài.

Phù Sư áo đen trợn to mắt không thể tin được.

Lão không thể ngờ Đinh Ninh vẫn còn sống.

Lão không thể ngờ Đinh Ninh trong tình hình đó lại còn có thể chặn được đường kiếm của lão.

Ngay lúc đó, kiếm quang trong tay bóng xám sau lưng lão đã một lần nữa rơi xuống phía sau lão.

Vì chênh lệch cảnh giới, ống tay áo bên phải của Phù Sư áo đen lại phật ra, một luồng Chân Nguyên mang theo mấy chục miếng phù tuyết còn chưa kịp thành hình hoàn toàn đánh thẳng về phía bóng người màu xám.

Phốc!

Một âm thanh trầm đục vang lên.

Ngực áo của bóng xám bị Chân Nguyên đánh cho nát bấy.

Ngay sau đó, mười thanh âm xùy xùy vang lên.

Ngực bóng xám hiện lên hơn mười đường máu hẹp dài, lở mồm có thể thấy được những vụn tuyết vỡ đang tan vào trong da thịt.

Nhưng bóng xám kia dừng mãnh lạ thường.

Hắn không hề kêu rên một tiếng nào.

Trường kiếm trong tay hắn chỉ hơi bị chệch đi một chút, chém vào vai trái của Phù Sư áo đen.

Phù Sư áo đen biến sắc, gầm lên như dã thú.

Đoản kiếm màu đen trên tay trái hắn đâm thẳng về phía tim của bóng xám, nhưng bởi vì đùi và vai trái mất quá nhiều máu làm lão mê muội, một kiếm kia cũng bị chệch đi, đâm vào hõm vai bóng xám

Bóng xám cũng rống lên một tiếng.

Trường kiếm trong tay y giơ lên, không ngừng chém xuống.

Một kiếm!

Hai kiếm!

Những chùm máu tươi không ngừng từ cổ và vai Phù Sư áo đen phun ra.

Phù Sư che mặt ngã xuống đất, không đứng lên được nữa.

Đoản kiếm trong tay trái vẫn giơ lên, năm ngón tay nắm kiếm không hề run.

Nhưng cả bàn tay trái lẫn tay phải đều không còn một chút khí lực nào, không thể nào duỗi ra được.

Phốc!

Phốc!

Sau kiếm thứ năm, lão rút cuộc ngã xuống, hai tay rũ thẳng.

Suy nghĩ cuối cùng trong đầu lão là hối hận và không hiểu.

Bởi vì trong kế hoạch tối nay, lão vốn không cần phải ra tay, nhưng sau khi nhìn thấy biểu hiện của Đinh Ninh, thấy đám hán tử giang hồ không giết được Đinh Ninh, lão mới làm trái mệnh lệnh. Lão nghĩ mình tuyệt đối có thể giết chết Đinh Ninh, rồi sau đó nhanh chóng rời đi, nhưng lão không bao giờ ngờ nơi này lại là nơi cuối đường của lão.

Lão không sợ chết, nhưng nghĩ đến cái chết của mình có thể sẽ mang tới chủ nhân đáng kính trọng hậu quả phiền toái, lão cảm thấy vô cùng hối hận.

Còn điều làm lão không hiểu là. . . làm thế nào trong khoảnh khắc đó, Đinh Ninh lại có thể khống chế đến mức làm cho khí tức trên thân thể không lộ bất kỳ một tia nào ra ngoài, thậm chí ngay cả khí tức trong thân thể cũng biến mất? Hẳn rốt cuộc đã tu công pháp gì?

Những bông tuyết còn sót lại trong không khí đều tan ra, rồi biến mất.

Bóng xám vẫn không dừng tay.

Hắn vung kiếm chém một nhát nữa vào cổ Phù Sư, vì Chân Nguyên trong người Phù Sư đã hoàn toàn bị tiêu tán, nên một kiếm này đã chém bay đầu của Phù Sư.

Nhìn thấy cảnh ấy, bóng xám mới buông trường kiếm trong tay, loạng choạng, khó khăn đi về phía Đinh Ninh đang ngã ngời mặt đất.

Đinh Ninh nhìn người này, cố gắng kềm chế không nôn mửa, khóe miệng hiện ra một nụ cười khổ.

Kiếm Sư áo xám này chính là người được Vương Thái Hư phái đưa hẳn tới Bạch Dương Động.

Hắn chưa từng hỏi tên của Kiếm Sư áo xám, nhưng hắn nghĩ người này chỉ là một Kiếm Sư tu vi đệ nhị cảnh trung phẩm.

Thật không ngờ, trong ngõ nhỏ này, hắn và một nhân vật giang hồ như vậy, lại giết chết một Phù Sư đệ tam cảnh thượng phẩm!

Cũng ngay lúc đó, hắn cảm nhận được một khí tức rất quen thuộc đang tới gần.

Đến lúc này, hắn mới xác định mình đã an toàn.

Hắn hơi quay người, khẽ lắc đầu với cổ khí tức vẫn còn ở trong bóng đêm kia.

Trong lòng hắn, hắn rất muốn giờ phút này có thể dựa vào ngực Trương Tôn Thiển Tuyết.

Bởi vì hắn lúc này rất yếu, rất mệt, rất lạnh.

Nhưng hắn biết, nếu muốn sinh tồn được ở Trường Lăng, thì tốt nhất Trương Tôn Thiển Tuyết không nên đi vào ngõ nhỏ này.

Hắn liếc nhìn thanh tàn kiếm vẫn còn đang nằm trong tay, thầm nói may mà mình chưa đến lúc cuối đường.

Sau đó hắn ngẩng đầu, nhìn Kiếm Sư áo xám đang khó khăn đi tới: "Sao... sao ngươi lại ở nơi này?"

Tu vi tu hành của y thấp kém, nhưng nhờ vào sự kiên trì, ác liệt, cùng với Đinh Ninh liên thủ giết chết được một Kiếm Sư thiện dùng phù đạo, trong ánh mắt y bây giờ đầy vẻ may mắn, nhưng cũng có cả khiếp sợ và kính nể.

"Không chết được."

Hắn lấy ra hai viên thuốc trị thương, đưa cho Đinh Ninh một viên, sau đó mới ngồi xuống cạnh Đinh Ninh, tự mình uống một viên, "Là Vương Thái Hư tiên sinh bảo ta phải luôn để ý tới xung quanh Ngô Đồng Lạc, tận lực bảo vệ cho người và Trưởng Tôn Thiển Tuyết cô nương chu toàn."

Uống thuốc trị thương vào, giữa ngực và bụng cuộn lên một dòng ấm áp, Đinh Ninh khẽ ho khan, hắn biết nếu Kiếm Sư áo xám này đã xuất hiện, như vậy kế tiếp đương nhiên sẽ có người của Lưỡng Tăng Lô tới giải quyết hậu quả, hắn nhìn Kiếm Sư áo xám bị thương cũng rất nặng, chậm rãi nói: "Vương Thái Hư quả là người tình nghĩa, ta đã nói ông ấy không cần phải lo cho ta, không ngờ ông ấy vẫn bảo người ở lại nơi này. . . Nhưng như vậy, ta lại thiếu các người một món nợ tình, thiếu người một cái mạng."

"Tiên sinh khách khí." Kiếm Sư áo xám thường ngày vốn rất ít nói, giờ lại còn mỗi một nhưng vẫn chân thành trả lời: "Mạng của người là do ngài cứu, ta biết người là thiên tài, nhưng thật không ngờ người lại có thể chỉ trong có mấy ngày ngắn ngủn như vậy, đã có được kiếm thuật đáng sợ như vậy."

"Còn chưa hỏi qua tên của người." Đinh Ninh khẽ nói.

"Tại hạ Kinh Ma Tông." Kiếm Sư áo xám đáp.

Đinh Ninh nhìn hắn, "Cái tên thật là đặc biệt. . . người là người nước Nguyệt Thị?"

Kinh Ma Tông gật đầu, "Phụ mẫu ta đều là mãn nô nước Nguyệt thị."

Nguyệt thị quốc là một nước nhỏ ở biên thùy của Đại Tần vương triều, đã thần phục với Đại Tần vương triều, mãn nô đều là nô lệ thuộc về quý nhân, thân là hậu đại của mãn nô, mà lại có thể có được tấm thân tự do ở Trường Lăng, có thể sử dụng kiếm, Đinh Ninh hiểu ngay trong đó chắc chắn có bàn tay của Vương Thái Hư nhúng vào.

"Người sử dụng kiếm rất không tồi, chỉ cần có thể sống lâu được ở Trường Lăng, nhất định sẽ trở thành một Kiếm Sư rất mạnh." Đinh Ninh nhìn hãn, rất nghiêm túc nói.

Kinh Ma Tông sửng sờ.

Hãn cảm thấy điều đó không có khả năng, nhưng hãn lại cảm thấy trong giọng nói của Đinh Ninh, có ẩn chứa một ý tứ gì đó rất kỳ quái.

"Những người này là người của ai?" Hãn quay đầu nhìn Đinh Ninh, nhưng ánh mắt Đinh Ninh lại đang nhìn vào thi thể của Phù Sư áo đen.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: Ân Oán

Kinh Ma Tông lắc đầu.

Nhân vật giang hồ có cách nhìn khác hẳn tu hành giả triều đình, họ luôn phải nhớ kỹ từng người trong những phố xá nơi họ kiếm cơm, nhưng người bịt mặt thiện dùng Phù Lục và những thích khách cầm cây trúc kia, hẳn bao giờ nhìn thấy.

Những người này thuần túy giống loại người được thuê giết người vì tiền, và chắc hẳn được mời từ xa tới.

Tối nay có rất nhiều điều làm y nghĩ không ra.

Là ai muốn giết Đinh Trữ?

Đến mức mất nhiều công sức mời sát thủ từ xa tới như vậy?

Y cũng nghĩ không ra thực lực và kiến thức của Đinh Trữ.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, y sẽ không bao giờ tin Đinh Trữ lại có được kiếm thuật như vậy, còn nữa, hồi trước Vương Thái Hư luôn lấy cái tên giả Chu Tam Tỉnh cho y, lúc y đánh xe cho Đinh Trữ, Đinh Trữ cũng đã biết y tên đó, sao bây giờ lại hỏi y tên gì? không lẽ hẳn đã nghi mình là người nước Nguyệt Thị?

Chẳng lẽ hẳn nhìn ra được đao ý trong kiếm thức của mình?

Hay là từ đan dược chữa thương đặc biệt mà mình lấy ra?

Đinh Trữ không quan tâm Kinh Ma Tông nghĩ gì, hắt sâu một hơi, cố gắng đứng dậy.

Hắn nhìn thoáng qua thi thể Phù Sư, nói với Kinh Ma Tông: "Những người này. . . Không nên đụng tới trước khi người của Thần Đô Giám hoặc Kỳ Tha Ti tới, tận lực giữ nguyên hiện trường, đừng đụng tới bất kỳ vật gì."

"Tại sao?" Kinh Ma Tông ngạc nhiên nhìn Đinh Trữ: "Lục soát người bọn chúng cũng không được?"

Đinh Trữ lắc đầu: "Không cần. . . Ngay cả một tiểu nhân vật như ta mà cũng tới giết, thì có lẽ sau lưng chẳng phải là cá lớn bình thường, chúng ta có muốn điều tra cũng không tìm ra, chỉ có người của triều đình mới tìm ra được."

"Nói với Vương Thái Hư, nếu những chỗ khác không xảy ra chuyện gì khác thường, thì tốt nhất Lưỡng Tăng Lôu đừng can dự vào chuyện xảy ra tối nay ở đây." Đinh Trữ ho khan một tiếng, bắt đầu bước đi, đi được mấy bước, quay đầu lại bổ sung: "Người tốt nhất cũng đừng để cho người ta phát hiện ra đã tham dự chuyện này."

Kinh Ma Tông ngạc nhiên nhìn Đinh Trữ bước đi, y nhớ kỹ những lời dặn của Đinh Trữ, nhưng y không hiểu ý nghĩa của chúng. "Người định đi đâu?" y lo lắng hỏi.

Đinh Trữ trả lời cụt lủn: "Về nhà."

"Về nhà? Nhà của ngươi là ở đâu?"

"Ta đã sớm bảo người rồi, người đi nhanh quá, nếu không phải Vương Thái Hư cài lại một đao khách Nguyệt Thị Quốc ở đây, ta cũng chỉ còn nước nhặt xác cho người."

"Người mới đi vào Bạch Dương Động được bao nhiêu ngày, mà đã chọn tới chuyện như vậy?"

Hắn mới vừa đẩy cửa quán rượu, bên trong đã vang lên những câu giận dữ lạnh như băng.

Đình Trữ nhìn vào trong quán rượu tối om, một mối lên tiếng: "Chuyện hôm nay rất kỳ quái."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng: "Ta mặc kệ có cái gì kỳ quái hay không, ta chỉ quan tâm tới kết quả. Trong Trường Lăng này có rất nhiều ân oán, người nào cũng có đủ thứ ân oán dây dưa trên người, ngay cả cái tên nước Nguyệt Thị kia cũng vậy. Nghe thì Nguyệt Thị Quốc là nước phụ thuộc được Đại Tần vương triều bảo hộ, nhưng ai mà chẳng biết trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, Hồ Lang Quân của Đại Tần vương triều đã một lần giết chết mười ba vạn người Nguyệt Thị Quốc. Ngày nào người chưa bước vào thế giới tu hành giả, còn có thể rời xa những người này, cách xa mọi ân oán trên người họ, nhưng chỉ cần tiếp xúc với họ một lần, người sẽ không thể nào thoát khỏi được những ân oán đó."

"Nhưng ta vẫn còn sống."

Đình Trữ ngồi xuống, mặc kệ ánh mắt lạnh tanh của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, khẽ nói: "Tên che mặt tu hành giả kia ngay từ đầu đã ngụy trang là sát thủ, nhưng ta có thể khẳng định hắn là tu hành giả của quân đội, hơn nữa tuy hắn làm mình giống như một phù sư, nhưng ta có thể khẳng định thứ hắn am hiểu nhất chính là kiếm."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết im lặng.

Bình thường cô chỉ quan tâm tới việc tu hành, đã quen nếu chuyện bên ngoài đều nghe theo lời giải thích của Đinh Trữ.

"Lúc hắc sắp chết, thứ hắc dùng cuối cùng chính là kiếm, chứ không phải là phù, chính điều đó đã làm bại lộ thân phận thật của hắc. "

"Người đó rất có thực lực. . . Hắc có đủ sức giết cả ta lẫn Kinh Ma Tông, hắc cũng không phải loại người sợ chết, nhưng lần này ngay cả bị thương hắc cũng không muốn, nên mới bị bó tay bó chân, chỉ muốn rời đi cho mau. Thực tế từ khi Kinh Ma Tông xuất hiện, hắc không phải muốn giết cả ta lẫn Kinh Ma Tông, mà chỉ muốn giết ta sao cho nhanh nhất, rồi chạy trốn. Nếu không phải vì ngay từ đầu hắc đã tự gò bó mình như thế, thì chúng ta đã không có khả năng giết được hắc."

"Những tên sát thủ kia mới chân chính là dân liều mạng, bọn chúng không sợ bị ai phát hiện, vì bản thân chúng thường ngày cũng đâu được bước ra ánh mặt trời. Hắc biểu hiện như vậy, có lẽ vì hắc có thân phận đặc thù, và có lẽ chủ tử của hắc cũng vậy."

"Nên dù sát thủ được điều từ xa tới, nhưng hắc và chủ tử của hắc, đều là người trong quân đội Đại Tần Vương Triều."

"Nếu người này và chỗ dựa của Cẩm Lâm Đường có quan hệ, thì sẽ ảnh hưởng tới Lưỡng Tăng Lô. Ta đang lo không biết Vương Thái Hư có thể còn sống nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai hay không."

"Nếu như vậy, sao người không nói cho cái tên người Nguyệt Thị kia?"
Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng hỏi.

Đinh Trữ nghiêm túc đáp: "Vì có muốn nhắc cũng không kịp nữa."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không nói gì nữa, chỉ lạnh lùng đưa tay ra.

Phốc phốc hai tiếng nhẹ vang lên.

Ngón tay của cô rút lại, hai cái xương sườn bị gãy của Đinh Trữ đã được đưa về vị trí cũ.

"Có lẽ lần sau sẽ không có được may mắn như vậy."

Cô nhìn khoe miệng đỏ máu của Đinh Trữ, và thanh tàn kiếm bên hông hằn, cười nhạt.

"Quan Thất Thất, Hà Phụ, Quách Vũ Hóa. . . và tên nhóc mới gia nhập Bạch Dương Động kia, bây giờ chắc chết hết rồi."

Trong một ngôi nhà hai tầng, một tu hành giả áo đen che mặt nhìn Vương Thái Hư với ánh mắt thương hại, châm biếm nói: "Chắc người cũng hiểu người không phải là đối thủ của ta đúng không, chứ nếu không, sao từ lúc ta vào nhà tới giờ, người không chạy?"

"Vì nơi này chính là Lưỡng Tăng Lâu, là nhà của ta, ở trong nhà của ta, dù có là tu hành giả mạnh hơn ta cũng chưa chắc giết được ta."

Vương Thái Hư sắc mặt tái nhợt, yếu ớt nhìn tên tu hành giả che mặt vừa giết chết hơn mười tên thủ vệ trước mặt mình, bình tĩnh nói: "Ta ở chỗ này chờ người, chính là để nói chuyện với người, xem rốt cuộc người là loại người gì."

Hắc y nhân cười nhạt: "Đây là cái gọi là tâm lý kỳ cục dù có chết cũng phải hiểu vì sao mà chết hả?"

"Những bang phái bên trong Trường Lăng không có khả năng mời được người như người, hơn nữa nếu muốn chỉ trong một đêm giết chết nhiều huynh đệ của ta như vậy, chỉ trong một đêm dọn sạch Lưỡng Tăng Lâu, thì phải cần rất nhiều tu hành giả cường đại. Những bang phái kia càng không có khả năng có năng lực như vậy."

"Nên nếu tin tức không sai, sau lưng Cẩm Lâm Đường hẳn là một vị đại nhân vật trong quân."

Hắc y nhân cau mày, không thừa nhận, cũng không phủ nhận, ánh mắt nhìn Vương Thái Hư như nhìn một người chết.

Vương Thái Hư vẫn tiếp tục nói: "Không biết các người có nghĩ tới việc. . . lỡ các người không giết được ta thì sao? Nếu các người không giết được ta, mà đã lại giết nhiều huynh đệ của ta như vậy. . . Ta sẽ mặc kệ gia nghiệp của Lưỡng Tăng Lô, nhất định sẽ không từ thủ đoạn nào đấu với các người đến cùng."

"Ta sẽ điều tra ra các người."

Ngữ khí của Vương Thái Hư đột nhiên trở nên lạnh tanh, hắn chậm rãi nói, "Các người cũng sẽ có huynh đệ, có thân nhân, ta đối phó bọn họ, cũng sẽ không lưu tình."

Hắc y nhân biến sắc.

"Nên ta tuyệt đối không cho phép người sống quá đêm nay."

Hắn rống lên.

Một quả cầu lớn màu xanh đồng to chừng quả dấm, mang theo một luồng Chân Nguyên kinh khủng bay ra khỏi tay áo hắn.

Sau khi bay ra, mặt ngoài quả cầu sáng lên vô số những đường phù tuyến màu vàng kim óng ánh đến chói mắt.

Chỉ trong tích tắc, những đường phù tuyến màu vàng kim vỡ ra, những mảnh vỡ đồng loạt bốc cháy lên ngọn lửa vàng óng ánh.

Trong phòng bỗng xuất hiện một bông hoa màu vàng kim.

Oanh một tiếng nổ vang.

Vô số những mảnh hoa với tốc độ không tưởng tượng nổi, dũng mãnh lao thẳng về phía Vương Thái Hư.

"Nơi này là mặt mũi của Lưỡng Tăng Lâu, là cơ nghiệp quan trọng nhất của ta, làm sao ta lại để cho người giết ta ở đây được?"

Vương Thái Hư sắc mặt cổ quái, quát lên một câu.

Sàn nhà dưới ghế của hắn bỗng mở ra.

Lúc bông sen vàng nở rộ, một tia kiếm quang màu xanh nhạt cũng bay ra khỏi ống quần của Hắc y nhân, bay sát mặt đất về phía Vương Thái Hư.

Hắc y nhân biết những nhân vật giang hồ cỡ này đều có thủ đoạn chạy trốn, nên hắn đã chuẩn bị sẵn.

Nếu Vương Thái Hư thật sự rơi xuống, sẽ bị phi kiếm của hắn chém thành hai đoạn.

Nhưng hắn hết sức kinh ngạc, khiếp sợ và phẫn nộ, điên cuồng gào lên.

Vì bên trong sàn nhà dưới chân Vương Thái Hư không phải là thang trượt hay đường nổi gì như hắn nghĩ.

Một quả cầu màu xanh bóng với sức mạnh bạo tạc còn mạnh hơn bông hoa sen của hắn đang nhanh chóng hiện hình

Khí nổ mãnh liệt hất văng Vương Thái Hư bay lên, xuyên qua nóc nhà.

Tiếng hét của Hắc y nhân chìm lìm trong ánh sáng vàng và xanh, trong tiếng nổ tung mãnh liệt khiến cả tòa lầu nhỏ vỡ vụn.

Phi kiếm của hắn lắc lư giữa những mảnh vỡ, làm cho Niệm lực của hắn bị tổn thương.

Hắc y nhân bay ngược ra, hắn ngẩng đầu, nhìn thấy Vương Thái Hư đã bay xa vượt quá phạm vi khống chế phi kiếm.

Hắn kinh hãi nhìn thấy hai cánh tay của Vương Thái Hư mở ra, trên cánh tay của hắn giống như có hai cái cánh màu đen.

Thực sự đó là một bộ pháp bảo có khả năng bay lượn mặc lót bên dưới áo ngoài.

Bá!

Trong nháy mắt, trong không khí vang lên một âm thanh xé gió mãnh liệt, Vương Thái Hư không khác gì một con dơi, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Hắc y nhân run lên, cả người tuôn mồ hôi lạnh ướt đẫm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52: Nhất Tướng Công Thành, Vạn Cốt Khô

Cách lầu nhỏ bị nổ tung không xa, trong một góc phố tối mò, dưới cây hồng, có một cỗ xe ngựa màu đen.

Mảnh vải cửa sổ xe đã được xốc lên.

Trong xe có một người mặc đồ đen bịt mặt, tóc xám trắng, tuổi tác rõ ràng rất cao.

Trán của y bóng loáng, nếp nhăn ở khóe mắt sâu như đao khắc, đôi mắt vô cùng tang thương, dù gần như cả khuôn mặt đã bị che kín, nhưng ai nhìn thấy y cũng đều bất giác nghĩ tới một chiến trường tang thương nơi tái ngoại, tiêu điều, khô cằn, kên kên bay đầy trời vào buổi chiều tà.

Y nhìn thấy lầu nhỏ nổ tung, cũng nhìn thấy Vương Thái Hư phóng lên trời.

Nhìn Vương Thái Hư biến mất trong bóng đêm, đôi mắt đầy tang thương của y càng thêm thẫm lại.

Sau khi Vương Thái Hư một lần tiêu diệt Cẩm Lâm Đường, nhân vật giang hồ trong Trường Lăng đều cho rằng Vương Thái Hư sắp một bước lên trời, nhưng tu hành giả tang thương này biết rõ, Vương Thái Hư chỉ là một tu hành giả tầng dưới chót, nên dù có bay cao đến mấy, thì trong mắt giới quyền quý Trường Lăng, hẳn vẫn chỉ là hạng thấp kém.

Trong mắt họ, Vương Thái Hư quá mức nhỏ yếu, nhưng nếu đêm nay Vương Thái Hư không chết, thì bọn họ sau này sẽ khó sống.

Trong mắt y hiện lên nét bất đắc dĩ, y thả màn xe xuống, xe ngựa nhanh chóng chạy đi.

Ở một ngã tư, có một chiếc xe ngựa bình thường chạy ngang qua chiếc xe ngựa màu đen.

Cả hai chiếc đều không hề dừng lại, nhưng trong chiếc xe ngựa bình thường đó, đã vang lên một giọng nói lạnh lùng, đầy khí tức sát phạt.

"Trong vòng ba ngày, Vương Thái Hư phải chết, nếu hắn không chết, hắn người đã biết phải làm như thế nào."

Tu hành giả tang thương không nói gì, hai mắt y nhắm lại như đã ngủ, nhưng đến khi xe ngựa chạy ra khỏi Trường Lăng, bắt đầu tiến ra ngoại thành, y mới thở dài: "Nhất tướng công thành Vạn Cốt khô, từ xưa đến nay luôn như thế."

Một đêm này đối với rất nhiều người Trường Lăng là hết sức gian nan.

Vương Thái Hư rơi vào một cái sân nhà dân thường.

Hắn đã bị thương.

Người kia chỉ trong mấy hơi thở đã giết chết hơn mười tên hộ vệ ngay trước mặt hắn, quả cầu hoa sen sau đó chính là thủ đoạn mà chỉ có tu hành giả của Đại Sở Vương Triều mới am hiểu.

Tuy đã trốn thoát, nhưng hắn vẫn bị mấy mảnh phù vàng đâm trúng người.

Ở chân và bụng hắn có mấy vết thương lớn, vết nặng nhất có thể nhìn thấy cả nội tạng bên trong.

Nhưng hắn đã rất nhiều lần bị như vậy, đã quen rồi, nên tự biết cách xử lý vết thương cho mình.

Hắn nhanh chóng cởi áo ngoài, xé Bức y ra, dùng Chân Nguyên bức hết những mảnh vỡ kim loại ra khỏi cơ thể, lại lấy ra hai bình thuốc bột, ngoài thoa trong uống, băng vết thương lại.

Những vết thương rất đau làm hắn muốn ngất xỉu, nhưng hắn biết đối thủ của mình rất mạnh, những chỗ trốn bên trong Trường Lăng sẽ không được an toàn, phải tìm chỗ khác.

Hắn nghĩ nghĩ, rồi lặng lẽ lấy ra mấy bộ quần áo, đeo lên người.

Trong đêm tối, hắn nhảy qua hơn mười bức tường viện, vào một căn nhà bên cạnh nhà sau một quán rượu.

Trong nhà có một đầu bếp mập đang ngủ ngon lành, tới mức Vương Thái Hư tới lay lay người gã, gã mới tỉnh giấc.

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Vương Thái Hư, nét mặt gã trở nên vô cùng nghiêm túc.

Gã tôn kính quỳ lạy chào Vương Thái Hư, hỏi: "Người cần ta làm gì?"

Vương Thái Hư khẽ nói: "Giúp ta nghe ngóng tin tức, trước khi trời sáng, ta phải tới được một chỗ an toàn."

Mạc Thanh Cung rất căm tức.

Dù là ai, vừa mới nằm xuống nghỉ ngơi chưa được nửa canh giờ đã bị kêu dậy thì cũng phải bức bối, nhất là với một người mỗi ngày chẳng có được mấy thời gian nghỉ ngơi như hân.

Hân xoa xoa thái dương, ném bộ hồ sơ một người trẻ tuổi đang cung kính đưa cho mình vào trong chậu than, "Khỏi cần mất thời gian đi điều tra người này, mà tập trung nhân lực đi điều tra cái tên tu hành giả dùng phù bị chặt đầu kia cho ta! Bảo cả Thần Sách Tổ cũng đi tra, tra thật kỹ cho ta!"

Người trẻ tuổi nhìn ngọn lửa trong chậu than liếm vào những tờ giấy, vô cùng kinh ngạc.

Hân nghĩ mãi mà không hiểu, mình vất vả khổ cực trong thời gian ngắn nhất mới làm ra được bộ hồ sơ này, sao lại bị ném đi ngay như vậy, thực không hiểu vì sao lại không nên tra xét tên thiếu niên kia?

"Đại nhân. . ." hân không nhận được mở miệng.

"Đừng tưởng ta ngủ ít quá mà sinh ra hồ đồ." hân vừa mới mở miệng, Mạc Thanh Cung đã chặn ngang, "Ta biết người muốn hỏi cái gì, ta không cho người điều tra tên thiếu niên đó, không phải vì có nguyên nhân gì đặc biệt, mà là vì lúc trước đã kiểm tra hân hai lần rồi, dù hân đã gia nhập Bạch Dương Động, có khả năng nửa ngày thông huyền, thì lai lịch xuất thân của hân đều sạch sẽ, điều tra hân chỉ mất công mà thôi. Mấy chuyện này hồi trước đều là Tần Hoài Thư xử lý, người mới vừa tiếp nhận vị trí của hân, nên chưa biết hết mà thôi."

Thì ra thiếu niên này trước đây đã là người của Thần Đô Giám, và có vẻ Mạc Thanh Cung hiểu hân rất rõ.

Nét mặt thanh niên Thần Đô Giám cứng lại, hân ngăn ngữ: "Ý của Đại nhân là. . . sau này thuộc hạ trước khi làm việc sẽ đi hỏi Tần Hoài Thư trước, để khỏi phải mất công đi điều tra, mà thật sự phải nói Thần Sách Tổ cũng phải đi tra sao?"

Ánh mắt Mạc Thanh Cung trở nên lạnh băng.

Hắn nhìn chăm chăm người thanh niên Thần Đô Giám, lạnh lùng nói: "Làm quan viên của Đại Tần, nhất là trong Thần Đô Giám ta, người nhất định phải hiểu, xử lý người trong nhà, sẽ luôn luôn được ưu tiên hơn xử lý người bên ngoài."

Nhìn người thanh niên đang căng thẳng nhưng có vẻ vẫn chưa hiểu ý mình, hắn cười nhạt: "Trong Đại Tần vương triều ta, cơ bản không sợ bất kỳ một tu hành giả hay tông môn tu hành nào, thánh thượng và hai vị đại thần cũng không bao giờ cho rằng điển tịch tu hành của bất kỳ tông môn nào lại có thể gây ảnh hưởng tới vương triều. Họ luôn mặc định rằng chúng ta tuyệt đối trung thành, mỗi thần tử đều phải làm theo ý chỉ của họ. Họ không muốn những con chiến mã kéo chiến xa Đại Tần vương triều này có vấn đề, chuyện có liên quan tới Công Khí Tự, họ sẽ không bao giờ cho phép."

"Thần Đô Giám chúng ta, là nơi xử lý những chuyện nội bộ của triều đình, xử lý những người trong nhà. Nếu người đã là người của Thần Đô Giám, đương nhiên phải biết Thần Sách Tổ đang tập trung truy xét người của Vân Thủy cung, người cũng phải biết chuyện xảy ra tối nay ở Trường Lăng có lẽ có liên quan tới Công Khí Tự, đã biết gấp gáp như vậy thông báo cho ta, sao người không biết tiến thêm một bước, người có biết rõ chức trách của mình là gì hay không?"

Mồ hôi lạnh chảy thành dòng trên mặt người thanh niên.

"Nếu muốn ở Trường Lăng được lâu dài, thì phải luôn đứng cùng bên với thánh thượng. Mộ Dung Thành có tư chất tu luyện cao hơn Tần Hoài Thư không biết bao nhiêu lần, người cũng anh tuấn tiêu sái hơn Tần Hoài Thư rất nhiều, ai nhìn cũng thuận mắt, nhưng xác của hắn bây giờ nói không chừng đã hư thối ra rồi, mà Tần Hoài Thư lại được tiến cử, cho vào Linh Hư Kiếm Môn học tập."

Mạc Thanh Cung càng lúc càng lạnh lùng: "Ưu điểm của Tần Hoài Thư, chính là luôn hiểu rõ vị trí của mình. Những lời ta nói này giờ, ta sẽ không bao giờ nói lại lần thứ hai, hy vọng sau này người hiểu rõ."

"Đa tạ Đại nhân điểm tỉnh!" Thanh niên tôn kính hành lễ thật sâu.

"Đi đi! Ta muốn biết, là quý nhân nào lại có vận khí kém như vậy, đánh nhau với đám nhân vật giang hồ mà cũng thất thủ." sắc mặt Mạc Thanh Cung thoáng mềm đi, hắn khoát tay cho người thanh niên rời đi, dặn thêm một câu: "Làm việc cẩn thận và chăm chú một chút, phải biết tập trung sức lực vào đúng chỗ, chắc người đã được nghe, những người từng ngồi ở vị trí của người, nếu không có gì bất ngờ xảy ra đều được bay lên đầu cành."

Ánh mắt người thanh niên nóng lên, hắn lại tôn kính khom người, tràn ngập ý chí chiến đấu rời khỏi.

Cùng lúc đó.

Ly Lăng Quân, khuôn mặt bình thường nhưng vì có khí chất đặc biệt, khiến ai nhìn thấy hắn cũng cảm thấy hắn chính là nam tử đẹp nhất thiên hạ, đang nhíu mày nhìn Lữ Tư Triệt.

"Không phải chúng ta làm." Lữ Tư Triệt bình tĩnh nói với Ly Lăng Quân: "Ta không có thủ đoạn thô bạo mà nguy hiểm như vậy."

Ly Lăng Quân gật đầu, khẽ nói: "Nếu là người, chắc hắn đã giấu hết dấu vết, chỉ là ta rất muốn biết trừ ta ra, Trường Lăng còn vị quý nhân nào không thích hắn? Ra chuyện như vậy, có lẽ tên quý nhân kia cần phải có người giúp nhỉ?"

Lữ Tư Triệt khẽ cười: "Những quý nhân có dã tâm, tuyệt đối sẽ không cự tuyệt sự giúp đỡ của quân thượng."

Ly Lăng Quân có vẻ ưu tư: "Mấy ngày gần đây ta cứ luôn nghĩ mãi, người nói ta có nên cầu kiến Trịnh Tự hay không?"

Lữ Tư Triệt biến sắc, hai tay không kìm được run lên.

Vì "Trịnh Tự" trong lời của Ly Lăng Quân, còn có một tên gọi vô cùng hiển hách —— "Hoàng Hậu" .

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53: Rời Núi Và Vào Núi

"Không nên."

Lữ Tư Triệt ngẩng đầu nhìn Ly Lăng Quân, nói rất chân thành: "Chờ thêm một chút."

Ly Lăng Quân do dự rất lâu, mới gật đầu.

Hắn biết Lữ Tư Triệt nói đúng.

Dù người phụ nữ có quyền thế vô thượng kia có hứng thú với hắn, hoặc bảo bà ta đã sớm chờ sẵn hắn sẽ tới thỉnh cầu, nhưng hắn biết rõ, dù ngày thường bà ta rất được dân chúng Trường Lăng kính ngưỡng, ca ngợi đủ điều, thì bản chất cũng vẫn là một người lãnh khốc và quyết đoán.

Nếu hắn nhượng bộ quá nhiều, dù cuối cùng có thể trở về thủ đô Đại Sở Vương Triều, được ngồi lên vương tọa, thì Đại Sở cũng không còn là Đại Sở ngày xưa nữa.

Nhưng còn phải đợi bao lâu?

Hắn quay đầu nhìn ra bầu trời đêm đen như mực ngoài cửa sổ, cảm thấy sao đêm nào cũng dài dằng dặc, mà vẫn không đủ thời gian.

Lữ Tư Triệt thấp thỏm, trái tim đập âm âm, gần như ngừng thở.

Vì hắn nhìn thấy mép tóc của Ly Lăng Quân đã trở thành màu trắng.

Gà vừa gáy, trên chỗ cao nhất của Bạch Dương Động nhấp nhoáng màu đỏ nhàn nhạt.

Trong đạo quán, Tiết Vong Hư ngồi trên bồ đoàn, mở mắt, hỏi Lý Đạo Ky đứng im lặng sau lưng: "Thiếu niên kia gần đây tu hành có thuận lợi không?"

Lý Đạo Ky cung kính gật đầu: "Hắn là tu hành giả tu hành thuận lợi nhất mà ta từng thấy, mấy hôm trước, ngũ khí đã chìm vào ngọc cung, đột phá đến đệ nhất cảnh trung phẩm. Những chương ngại tu hành giả thường gặp, trước mặt hắn lại trở thành không hề tồn tại."

Trong mắt Tiết Vong Hư xuất hiện một tia kích động, nhìn Lý Đạo Ky, chăm chú hỏi: "Người cảm thấy hắn có thể đột phá đến đệ nhị cảnh trước ngày tế kiểm thí luyện hay không?"

"Cái đó còn phải xem tốc độ phá cảnh của hắn, dù sao chương cảnh khi phá cảnh đại cảnh giới và tu hành bình thường hoàn toàn khác nhau, nếu hắn vẫn không gặp phải chương ngại, vậy hắn sẽ trở thành loại quái vật trong vòng một tháng đột phá đến Luyện Khí cảnh. "Giọng Lý Đạo Ky đột ngột trở nên lạnh hơn: "Nhưng đêm hôm qua hắn suýt nữa đã bị người ta giết chết."

Tiết Vong Hư sửng sốt.

Ông vốn tưởng Lý Đạo Ky đến tìm mình sớm như vậy là vì muốn thảo luận chuyện tu luyện của Đinh Trữ.

Lý Đạo Ky trầm mặt nhìn Tiết Vong Hư, nói tiếp: "Không biết là người nào, nhưng người cầm đầu là một Chân Nguyên cảnh, trên người có khá nhiều Phù Lục, Thần Đô Giám đang tra chuyện này."

Tiết Vong Hư cau mày.

Lý Đạo Ky tiếp tục kể: "Đinh Trữ gãy hai cái xương sườn, bị thương một chút, nhưng cũng không lỗ vốn, đã cùng một tay Luyện Khí cảnh giang hồ, giết chết tên Chân Nguyên cảnh đó."

Ánh mắt Tiết Vong Hư lấp lóe tinh quang, cảm thán: "Thiếu niên này thật đúng là đã cho Bạch Dương Động chúng ta thể diện."

Lần này đến lượt Lý Đạo Ky cau mày.

Vì theo hăn, dù là nhìn từ phương diện nào, thì đây cũng không phải là chuyện có thể làm cho người ta cao hứng.

Ánh mắt Tiết Vong Hư rạng rỡ, ngay cả khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng sáng bừng.

Ông đứng dậy.

"Hôm nay người có định đi đâu không?" ông vui vẻ hỏi Lý Đạo Ky.

Lý Đạo Ky ngừng thở, ngẩng đầu lên nhìn Tiết Vong Hư, chậm rãi nói: "Nếu Thần Đô Giám đã nhúng tay, Đinh Trữ đương nhiên sẽ an toàn trở về núi, người căn bản đâu cần đi ra ngoài."

"Lần này không giống vậy."

Tiết Vong Hư lắc đầu, đôi mắt đậm mạc thường ngày ánh lên sự kiêu ngạo hiếm thấy, thần sắc ấy giống hệt lúc Đỗ Thanh Giác rời khỏi Bạch Dương Động.

"Mấy năm nay Bạch Dương Động có quá ít chuyện làm ta vui vẻ."

"Vất vả bao nhiêu mới có được một kẻ nửa ngày thông huyền, và có khả năng một tháng trở thành luyện khí cảnh, lại còn là người sư huynh cố ý để

lại cho ta, thế mà đêm qua lại thiếu chút nữa bị người ta giết."

"Ta đương nhiên biết Thần Đô Giám nhất định sẽ giúp hãn an toàn quay về Bạch Dương Động, nhưng ta cũng đã quá lâu không rời khỏi Bạch Dương Động rồi, nếu không xuất hiện nữa. . . dù ta có sống, người ta cũng tưởng là ta đã chết."

"Người có biết trên đời này loại người đáng sợ nhất là người nào không? Không phải những kẻ không sợ chết, mà là những kẻ biết mình sắp chết, những kẻ ấy không lo mình chết nữa. Ta già quá rồi, già đến mức đã sắp chết, và ta muốn nhắc nhở người điều ấy."

Thanh âm Tiết Vong Hư vẫn còn quanh quẩn trong đạo quán, mà bóng người của ông đã biến mất.

Lúc ánh nắng đầu tiên tiến vào Ngô Đồng Lạc, Đình Trữ như thường ngày tỉnh lại.

Hắn ho khan, gãy hai cái xương sườn đối với hắn không đáng kể chút nào, nhưng do dùng sức quá mức, nên cơ thể đau đớn làm hắn rất khó chịu.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngồi bên cửa sổ, chải mái tóc dài như thác nước.

"Xe ngựa của Bạch Dương Động đứng chờ ngoài cửa."

Cô nói mà không hề quay người: "Nhưng trong xe ngựa có thêm một người, mà xa phu không biết. Hắn là tu hành giả đã đến đệ ngũ cảnh, trên người bị thương, hắn là Vương Thái Hư."

Đình Trữ biết cảm giác của cô với khoảng cách thế này tuyệt đối là không có vấn đề, trong mắt hắn tràn đầy mừng rỡ.

"Hôm nay đặc biệt, ta sẽ quay về Bạch Dương Động ngay, không nấu cháo giùm người được." Hắc nhanh chóng rửa mặt, áy náy nói với Trương Tôn Thiên Tuyết.

Trương Tôn Thiên Tuyết im lặng.

Cô muốn đáp lại một câu mỉa mai, nhưng cô mơ hồ cảm thấy, mấy năm nay, tiến cảnh tu hành của hắc đã vượt qua dự tính của mình, đến mức cô đã tạo thành thói quen được Đinh Trữ giúp mình làm thay mọi chuyện.

Giống như hiện giờ, lúc hắc nói không thể nấu cháo giùm cô, trong đầu cô không phải nghĩ rằng có không ăn một bữa thì cũng không có vấn đề gì, mà lại nghĩ nếu không có cháo ăn, chẳng lẽ mình lại phải ra ngoài mua cái gì đó để ăn sao?

Có lẽ đi mua cái tô mì mà hắc thường ăn ?

Đứng chờ ngoài quán rượu, người xa phu trung niên dáng vẻ đầy lo nghĩ.

Dĩ nhiên ông ta đã biết chuyện xảy ra đêm qua, biết Đinh Trữ bị thương không nhẹ, từ nửa tháng nay mỗi ngày đưa đón Đinh Trữ, ông ta đã hiểu tính hắc, biết nếu hôm nay Đinh Trữ không thể quay về Bạch Dương Động, cũng sẽ thông báo cho mình một tiếng.

Đột nhiên cửa quán rượu mở ra, Đinh Trữ mặt mày tái nhợt xuất hiện, người xa phu vui mừng, và có phần lo lắng nhìn hắc.

"Vết thương của người thế nào? Có về Bạch Dương Động được không?"

"Phải về, dù phải trị thương, thì thuốc của Bạch Dương Động cũng chắc chắn mạnh hơn các hiệu thuốc ở đây."

"Hôm qua ta thực là sơ sót. . . lúc sau có quan viên đến điều tra xe ngựa của ta, trục xe sau khi vào Trường Lăng thì bị gãy, vết gãy rất sắc bén, có lẽ có người ở trên đường động tay động chân. Không ngờ người đã là đệ tử Bạch Dương Động, mà lại có người muốn đối phó với người."

"Đây là chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa người không phải tu hành giả, nếu người biết chuyện không chừng đã không còn giữ được mạng."

Người xa phu quay người đi ghìm ngựa, Đinh Trữ nhanh nhẹn khẽ xốc màn xe, chui vào.

Nhìn bóng người nằm im trên giường, Đinh Trữ ra dấu dừng lên tiếng, nói vọng ra với xa phu: "Ta cần về tông môn gấp, mong đi mau một chút."

Xa phu tưởng Đinh Trữ vội vã muốn quay về Bạch Dương Động để chữa thương, nên đáp ngay: "Ta đã để thêm đệm chăn trong đó, tí nữa sẽ hơi lắc lư, người cẩn thận một chút."

Xa phu quát roi, cho xe chạy vội.

Đinh Trữ nhìn Vương Thái Hư đang co mình trong chăn, mặt như giấy vàng, cơ thể như nhỏ hằn đi, nói nhỏ: "Không ngờ lại thảm đến thế... đến mức phải trốn trong xe ngựa của Bạch Dương Động?"

Gương mặt tái nhợt của Vương Thái Hư cố nặn ra một tia vui vẻ.

"Rất thảm."

"Những huynh đệ từng đi theo ta dựng lên cơ nghiệp, đêm qua đều chết hết rồi."

"Để nghe ngóng tin tức, tới được chiếc xe ngựa này của người, đã có thêm hai người nữa vì ta mà chết."

"Ta không thể không thừa nhận người lại lần nữa đem đến cho ta kết quả ngoài ý muốn, trong vụ ám sát đêm qua, chỉ còn có người và ta là người sống sót."

Đinh Trữ trầm ngâm, khẽ nói: "Xem ra người đứng sau lưng Cẩm Lâm Đường quả thực không cam lòng?"

"Chỉ cần chống chọi qua mấy ngày nay, ta sẽ bắt hẳn phải trả giá đắt cho sự không cam lòng đó." Vương Thái Hư cố nén ho khan.

Đinh Trữ lắc đầu, lầm bầm, "Bạch Dương Động sẽ không mặc kệ ta chứ? Ít nhất Lý Đạo Ky phải đi ra đón ta. . ."

Xe ngựa chạy nhanh trên đường.

Theo lý, con đường càng rộng, xe ngựa phải càng chạy được nhanh hơn, nhưng Đinh Trữ và Vương Thái Hư đều cảm giác được, tốc độ của xe đang chậm lại.

Hơn mười chiếc chiến xa lóe ra tia sáng lạnh lẽo màu vàng xanh nhạt, chiếm hơn phân nửa con đường, mười mấy quân sĩ mặc giáp đang kiểm tra từng người và xe đi qua.

Đinh Trữ khẽ hé màn xe, ánh sáng phản quang từ giáp và đao kiếm của quân sĩ đập vào mắt hắn.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54: Đưa Ngọn Núi Kia Tới

"Là người của Kỳ Môn Quân, nhìn cứ tưởng kiểm tra theo thông lệ bình thường."

"Nhưng nếu chỉ là kiểm tra theo thông lệ, chiếc xe ngựa này thuộc về Bạch Dương Động, hơn nữa với quan hệ của ta, sẽ được thông qua rất dễ dàng."

"Chỉ cần không liên quan tới tên quý nhân kia, dù có nhìn thấy ta ở trong xe của người cũng chẳng sao, quá lắm chỉ phát tán thông tin này mà thôi, dù sao ta cũng không phải là phạm nhân cần truy bắt".

"Nhưng nếu có quan hệ tới quý nhân kia, coi chừng chúng sẽ nghĩ cách giết cả người."

"Vậy ta phải tìm cách cướp ngựa chạy trốn."

Đình Trữ và Vương Thái Hư thì thầm bàn bạc với nhau.

Tuy thoát nhìn chẳng khác gì cuộc kiểm tra theo thông lệ bình thường, nhưng kiểm tra ngay lúc nào, nghĩ kiểu nào cũng thấy nó có liên quan tới vụ ám sát đêm qua.

Trước mười chiếc chiến xa có một người quân sĩ.

Khác với các quân sĩ còn lại, bên hông hãn treo một thanh thiết kiếm màu đen không vỏ.

Trên chuôi thanh thiết kiếm được khắc phù văn chi chít, tỏa ra ánh sáng mờ mờ, cho thấy thân phận của hãn khác với những quân sĩ bình thường.

Ánh mắt hãn thỉnh thoảng xẹt qua con đường phía xa.

Lúc cỗ xe ngựa của Đinh Trữ xuất hiện, ánh mắt hãn sáng lên.

Nhìn vết xe hãn xuống đường và biên độ lắc lư của thùng xe, mắt hãn càng lúc càng sáng, như có một đốm lửa đang dần bốc cháy.

Hãn gọi hai quân sĩ lại, dặn dò.

Hơn mười chiếc chiến xa được đẩy sang hai bên, nhường lối đi rộng rãi cho chiếc xe ngựa của Bạch Dương Động.

Xa phu vui vẻ, tưởng đám quân sĩ vì thấy được ký hiệu Bạch Dương trên thùng xe, nên đặc biệt thả cho đi.

Không ngờ, roi giương lên còn chưa hạ xuống, xe còn chưa tăng tốc, mười mấy binh sĩ đã cùng xông về phía xe ngựa.

"Thực không ngờ, hôm nay xem ra sẽ bị kẹt ở chỗ này."

Thông qua khe hở màn xe nhìn thấy, Vương Thái Hư khẽ thở dài, chân thành nói với Đinh Trữ: "Tí nữa lúc ta ra tay, người đừng có đi ra."

"Nếu họ tỏ rõ ra rằng quyết phải giết người, ta đương nhiên sẽ không đứng cùng người chung một chỗ." Đinh Trữ gật đầu, cũng vô cùng chân thành đáp: "Ta chưa chắc sẽ nhặt xác cho người, nhưng ta sẽ nghĩ cách báo thù cho người."

Vương Thái Hư nở nụ cười, hãn cố nén ho khan mà cười, rất là vất vả.

"Các người đang làm gì hả?"

Xa phủ tức giận nói với đám quân sĩ: "Đây là xe ngựa của Bạch Dương Động."

Tu hành giả đeo thiết kiếm lãnh đạm đáp: "Xe của Bạch Dương Động cũng phải bị kiểm tra như thông thường."

"VẬY CŨNG CHƯA HẸN." xa phu cười nhạt, rút trong tay áo một tờ công văn có dấu ấn ký đỏ tươi, "Đây là công văn của Thần Đô Giám, nếu có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sẽ được đi không ai được cản."

Trong xe Đinh Trữ và Vương Thái Hư sửng sốt.

Hai người không ngờ lại có biến hóa như thế.

Mỗi Ty, Lý của Đại Tần đều có công văn đặc thù, được dùng cho những tình huống khẩn cấp, có hiệu lực với tất cả các Ti. Công văn xa phu đang giơ ra, chính là công văn thông hành đặc biệt của Thần Đô Giám.

Vì Thần Đô Giám thường ngày hộ tống nhân chứng vật chứng hay áp tải phạm nhân cần phải chạy gấp, nên mới sinh ra loại công văn đặc biệt thông hành không chịu bất cứ cuộc kiểm tra trên đường nào.

Tình hình này hẳn là đem qua khi Thần Đô Giám xuất hiện, không muốn Đinh Trữ gặp thêm chuyện gì nữa, nên mới cho người quan tâm đặc biệt như thế.

Thế nhưng, tu hành giả đeo thiết kiếm vẫn hờ hững, "Công văn này không có hiệu lực."

"Tại sao không có hiệu lực?"

Xa phu không thể tin há miệng ra, nhưng hắc còn chưa lên tiếng, một thanh âm lạnh lùng ở cạnh đó đã vang lên.

Một nam tử đầu tóc nhìn như tiểu thương ngẩng đầu, nhìn tu hành giả cao hơn mình nửa cái đầu, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Tay phải y đưa sang hông, giờ ra một tấm Ngọc Bài màu đen.

Khí tức của ngọc bài rất lạnh, bên trên khắc ba chữ "Thần Đô Giám", thể hiện thân phận của y.

Thần Đô Giám là một trong những nơi làm cho người ta rất sợ hãi của Trường Lăng, nên khi tấm Ngọc Bài xuất hiện, những người qua đường gần đó đều cảm thấy lạnh run.

Nhưng đối mặt với ánh mắt ẩn hàm uy hiếp của viên quan Thần Đô Giám, tu hành giả đeo thiết kiếm bên hông không hề đổi sắc, lạnh lùng nói: "Vì ta là Đoạn Tri Thu, sĩ thống của Kỳ Môn Quân, phong thưởng Bách hộ."

Viên quan Thần Đô Giám biến sắc.

Tước vị quân công của Đại Tần Vương Triều phân ra hai mươi cấp, tám cấp đầu tiên được hưởng rất nhiều đặc quyền, được hưởng thuế của một trăm hộ là mức phong thưởng mà cấp quan tước thứ chín mới có, hơn nữa đối phương lại còn là sĩ thống Kỳ Môn Quân chịu trách nhiệm phòng vệ Trường Lăng, có quyền lợi không bị Thần Đô Giám ước thúc.

"Người ở trong xe xuất hiện đi."

Đoạn Tri Thu không buồn nhìn viên quan Thần Đô Giám, ánh mắt lạnh lùng cắm thẳng vào thùng xe.

Một luồng khí tức như có như không từ cơ thể hắc lặng lẽ tuôn ra.

Cảm nhận được cỗ khí tức này, sắc mặt Vương Thái Hư càng thêm tái nhợt.

Lòng Đinh Trữ cũng trầm xuống.

Hắn cảm nhận còn nhạy hơn cả Vương Thái Hư.

Đoạn Tri Thu cố ý để lộ ra khí tức Chân Nguyên, nên hắn có thể xác định, sĩ thống này có tu vi đã đến đệ ngũ cảnh!

Với thương thế của Vương Thái Hư, cộng với bên cạnh đối phương còn có nhiều quân sĩ đang chờ sẵn, nếu xảy ra chiến đấu, hắn không thể nào chạy thoát được.

"Ta cũng rất muốn xem, là ai có thể bắt được người của Bạch Dương Động ta đi ra."

Ngay lúc này, một giọng nói già nua bình thản vang lên từ phía sau toán quân.

Mọi người đều quay đầu lại, nhìn thấy một lão giả râu tóc bạc trắng đang đi tới.

Khuôn mặt như bạch ngọc, đôi môi như son, đạo bào màu trắng viền vàng, bên hông đeo một thanh tiểu kiếm bạch ngọc nhìn như đồ trang trí, nhìn qua rất tiên phong đạo cốt, nhưng chắc vì chạy hơi nhanh quá, nên hơi thở hơi hỗn hển.

Nghe tiếng lão nhân, mắt Đinh Trữ sáng lên, hắn xốc màn xe lên, nhìn lão giả, lầm bầm, "Sao trông còn già hơn cả Đỗ Thanh Giác thế nhỉ. . . Già quá, không chỉ già, mà còn nhàn nhã như thế, có tới kịp không đây?"

Vương Thái Hư cau mày, cũng qua khe hở của màn xe nhìn thấy lão nhân, khi nhìn thấy thanh tiểu kiếm bạch ngọc, hắn đã đoán ra được người này là ai.

Hắn cảm thấy khiếp sợ, và rất căng thẳng.

Vì lão nhân còn cách xe ngựa của họ rất xa, nên ông phải đi rất nhanh may ra mới kịp.

Đoạn Tri Thu hí mắt lại.

"Đừng có nghĩ đến chuyện cướp người trước mặt ta, người làm không được đâu." lão nhân tóc trắng nói với hắn.

Đoạn Tri Thu cười nhạt: "Thì ra là Bạch Dương Động động chủ Tiết Vong Hư, nhưng dù có là Bạch Dương Động động chủ, cũng không có tư cách nhúng tay vào việc kiểm tra của ta."

Ông cười nhẹ: "Ta đâu có nói tới tư cách, chỉ luận thực lực thôi."

Đoạn Tri Thu biến sắc, bờ môi khẽ nhúc nhích, đang định nói chuyện.

Tiết Vong Hư đã nói trước: "Công lao ngày xưa của ta so với quân công của người còn cao hơn nhiều lắm, bây giờ Bạch Dương Động đã sáp nhập vào Thanh Đảng kiểm viện, ta cũng chẳng còn điều gì phải lo lắng, tính trên công lao của ta, dù có bị giảm chức, thì cũng đủ thời gian cho ta làm được rất nhiều chuyện. Các người đại khái chỉ là con chó nóng nảy muốn nhảy tường, chuyện khó coi như thế, chẳng lẽ cũng làm được?"

Ngữ khí của ông tuy vẫn rất bình thản, rất nhàn nhã, nhưng lời lẽ của ông, lại bá đạo không gì bì được, sự kiêu ngạo trong mắt ông, khiến cho khóe miệng Đoạn Tri Thu cũng phải run rẩy.

Đoạn Tri Thu chớp chớp mắt, nghiêm nghị nhìn thẳng vào Tiết Vong Hư: "Được, vậy hãy xem người có thực lực thế nào ra lời như vậy."

Tiết Vong Hư bình thản mỉm cười.

Ông hơi xoay người, nhìn ngọn núi xa xa của dãy Bắc Tương Sơn.

Bắc Tương Sơn xa đến mức như những bóng núi mờ nhàn nhạt trong những bức tranh thủy mặc, loáng thoáng mơ hồ nhưng vô cùng đẹp mắt.

"Xem ta mang ngọn núi kia tới đây này."

Tiết Vong Hư đột nhiên nói một câu làm nhiều người khó hiểu.

Nhưng ông chỉ vừa nói xong, ngọn núi nhàn nhạt kia bỗng nhiên trở nên rõ ràng.

Sắc mặt Đoạn Tri Thu trắng bệch, cả người run rẩy.

Ngay lúc này, trên bầu trời, vang lên một tiếng oanh trầm đục, hình như có thêm một ngọn núi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55: Người Chỉ Còn Sống Một Hơi

Mọi người đều hoảng sợ, không biết chuyện gì xảy ra, không ai hiểu vì sao ngọn núi nhàn nhạt ở xa xa kia lại bỗng nhiên trở nên rõ ràng như vậy.

Nhưng Đoạn Tri Thu và viên quan của Thần Đô Giám thì biết.

Đây là Bàn Sơn Cảnh!

Chỉ một chiêu, đã rút sạch Thiên Địa Nguyên Khí của ngọn núi, mang hết tới đây, nên ngọn núi mới trong nháy mắt trở nên rõ ràng, và làm trên đầu mọi người xuất hiện một ngọn núi lớn vô hình.

Tiết Vong Hư hài lòng cầm thanh tiểu kiếm bên hông.

Ngọn núi vô hình trên đỉnh đầu mọi người đột nhiên biến mất, nhưng thanh kiếm nhỏ nhìn như vật trang trí kia lại tràn đầy sức mạnh, làm cho mặt đất bị xoáy lên.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Đoạn Tri Thu quát lên một tiếng, từ trên người chấn ra vô số mảnh bụi, cơ thể bị bốc lên lơ lửng, hai chân cách mặt đất một xích.

Ô...ô...n...g!

Những chiếc chiến xa, như cảm nhận được nguy cơ trí mạng, rung lên kịch liệt, tất cả phù văn trên thân xe sáng lên, phát ra ánh sáng chói mắt.

Những con hung thú khắc trên thân xe như muốn sống lại, nhào ra nhắm người mà cắn.

Nhưng điều khiến người ta càng thêm kinh hãi chính là, những chiếc chiến xe vốn phải cần tới bốn con chiến mã mới kéo được đó cũng bị một sức mạnh kỳ lạ đẩy bay lên càng lúc càng cao, vèo một cái đã vượt xa độ cao của đỉnh nghỉ mát ven đường.

Đây là một cảnh tượng khó có thể diễn tả bằng lời.

Đám binh sĩ chìm trong kinh hãi không biết phải làm gì, chỉ có viên quan của Thần Đô Giám đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội hét to: "Đừng!"

Chế tạo chiến xa phù văn rất khó, mỗi cỗ đều là tích lũy rất nhiều tâm huyết và công sức của công tượng, là tài sản rất giá trị của Đại Tần vương triều, dựa theo luật lệ Đại Tần, Tu Hành Giả cố ý tổn hại chiến xa sẽ bị đem chém.

Nhưng lo lắng của hình như đã dư thừa.

‘Bá’ một tiếng vang nhỏ.

Mọi điều khác thường đang diễn ra đột nhiên biến mất.

Phốc phốc. . .

Thân thể Đoạn Tri Thu rơi xuống đất, lòng bàn chân chấn ra hai bông bụi bặm.

Những cỗ chiến xa nặng nề cũng được một luồng sức mạnh nhu hòa nhẹ nhàng kéo hạ xuống đất.

Những con hung thú do phù văn tạo thành trên chiến xa cũng sợ hãi nhanh chóng tiêu tan.

Tiết Vong Hư thu hồi tiểu kiếm, ngạo nghễ nhìn Đoạn Tri Thu sắc mặt trắng như tuyết.

Những tiếng kinh hô bây giờ mới vang lên.

Cho đến lúc này, tất cả mọi người mới thành linh phát hiện, chiếc xe ngựa của Bạch Dương động vốn ở sau lưng Đoạn Tri Thu giờ đã được dời đến sau lưng Tiết Vong Hư.

Tiết Vong Hư nhìn thoáng qua thân hình vẫn còn đang lắc lư của Đoạn Tri Thu, lắc đầu, chẳng buồn nói thêm lời gì nữa.

Cơ thể ông như không hề có sức nặng, nhẹ nhàng bay lên tới đầu xe ngựa, ngồi xuống cạnh phu xe, thản nhiên nói: "Trở về núi."

Không còn ai dám ngăn trở xe ngựa nữa.

Trong một tiểu viện bình thường phía đông Trường Lăng, tu hành giả tang thương ‘nhất tướng công thành vạn cốt khô’ ngồi trên một cái ghế trúc dưới một gốc mai vàng.

Lúc này y không che mặt.

Gương mặt y bóng loáng, chòm râu lốm đốm trên cằm cũng nhiễm sương trắng, tăng thêm hàm xúc gian nan vất vả đội trời mưa tuyết.

Y liếc qua con chim ưng với bộ lông hơi xơ xác nhưng rất mạnh mẽ từ trên cao hạ xuống, đuổi cánh tay ra.

Từ trên đuôi chim ưng, y rút ra một cái ống nhỏ, rút tờ giấy được cuộn bên trong, đọc xong nội dung, hắt thở một hơi dài.

Y nhắm mắt lại, tựa hần vào lưng ghế, trong đầu y hiện lên rất nhiều hình ảnh...

Trong đó có thi thể không đầu của Phù Sư trong hẻm nhỏ, có Vương Thái Hư phóng lên trời chớp mắt một cái biến mất, có một tên đầu bẹp béo uống thuốc độc tự sát trong một gian nhà nho nhỏ cạnh quán rượu, và cả ngọn núi vô hình rơi xuống con đường quan đạo xa xa.

Trong bao nhiêu trận chiến y đã trải qua, trận này vốn là trận y nắm chắc nhất.

Nhưng ai có ngờ, một tay cao thủ Phù Kiếm song tu bình thường rất mạnh, rất cẩn thận, vậy mà lại chết trong tay một tên thiếu niên miệng còn hôi sữa?

Ai có nghĩ, lại có nhiều người vì để làm đứt manh mối, để giúp đỡ Vương Thái Hư trốn đi mà tình nguyện hy sinh mạng sống của bản thân?

Ai lại biết được, một tông chủ của một tông môn nhỏ không nên thân, kẻ đã bị người đời quên lãng, lại là một Bàn Sơn Cảnh Đại Tông Sư?

Một tên nhóc tu hành không đến một tháng, lại có chiến lực như vậy.

Một kẻ giang hồ bình thường của Trường Lăng, lại có nhiều tử sĩ như vậy, một lão già Bàn Sơn Cảnh, lại ngay thời điểm này rời núi. . .

Nên trận chiến này, bị bại cũng không oan.

Chỉ tiếc những cuộc chiến trước, thua còn có cơ hội gỡ vốn, nhưng trận thua này, là đã quyết định luôn kết cục.

Muốn đối phó Tu Hành Giả từ lục cảnh trở lên, thì phải dùng mấy người cũng phải từ Lục Cảnh, thậm chí phải dùng tới cả người Thất Cảnh, mà

muốn đối phó Thất Cảnh, thì người phải dùng ít nhất cũng phải là Thất Cảnh.

Ở Trường Lăng có rất nhiều Tu Hành Giả, nhưng tu hành giả Lục Cảnh là vô cùng ít.

Nên bây giờ Tiết Vong Hư thể hiện ra thực lực Thất Cảnh, thì ba ngày hay một ngày cũng chẳng có gì khác nhau.

Tu Hành Giả tang thương nhắm chặt mắt, Chân Nguyên cần quét một đường khắp thân thể, hủy diệt tất cả sinh cơ trong người y.

Một búng máu tràn ra khỏi khóe môi, rơi xuống vạt áo, nở ra như một đóa tường vi nhức mắt.

Xe ngựa chở bốn người chạy hết tốc lực.

Vương Thái Hư ngồi thẳng, nghiêm túc hành lễ với Tiết Vong Hư đã chui vào trong xe: "Đa tạ Tiết động chủ ra ân cứu mạng."

"Muốn cảm ơn cũng đừng có cảm ơn ta." Tiết Vong Hư hài lòng ngắm ngía Đinh Trữ, Đinh Trữ cũng dùng ánh mắt hài lòng đánh giá lại ông. Ông chỉ vào Đinh Trữ, "Muốn cảm ơn thì cảm ơn tên thủ hạ đã cứu hãn của ngươi, và cảm ơn hãn, nếu không phải hãn nửa ngày Thông Huyền, đêm qua lại làm ra một việc mang lại mặt mũi cho ta, thì hôm nay ta đã không rời núi."

Vương Thái Hư kính cẩn nói: "Cũng giống nhau thôi."

"Người giang hồ vô cùng phức tạp, nhưng các người lại còn có tình nghĩa hơn cả người trong triều đình." Tiết Vong Hư điềm tĩnh nhìn Vương Thái Hư: "Nhưng ta vẫn muốn khuyên người một điều, tìm lấy chỗ khoan

dung mà độ lượng, cái gì cũng phải nhìn vào tốc độ, những huynh đệ của người đã chết đêm qua, triều đình chắc chắn sẽ cho người câu trả lời. Nhưng nếu người kế tiếp xử lý không làm cho họ thoả mãn, làm liên lụy tới những người không nên liên lụy tới, vậy sẽ dùng mạng người và nhiều người nữa để bồi vào."

Vương Thái Hư nghiêm túc gật đầu: "Văn bối linh hội."

"Người thật sự rất không tồi." Ánh mắt Tiết Vong Hư lại quay về Đình Trữ, gật đầu tán thưởng: "Ta rất hài lòng."

Đình Trữ cười rộ lên, "Ta đối với ngài cũng rất hài lòng."

Tiết Vong Hư mỉm cười: "Ta hài lòng với người, không phải chỉ vì người có tiến cảnh nhanh chóng, mà còn vì cách người xử lý chuyện ở đây và với người giang hồ, ta rất có hảo cảm với những Tu Hành Giả có tình có nghĩa, không chịu nổi những kẻ để tăng tu vi mà cắt đứt thất tình lục dục trên đời."

Đình Trữ trả lời: "Ta thích ngài không phải vì ngài mạnh... Mà là vì ta vốn nghĩ người tới đón ta là Lý Đạo Ky sư thúc, thực không ngờ là ngài lại đích thân tới."

Tiết Vong Hư gật gù: "Thương thế của người không nhẹ, nhưng tể kiểm thí luyện của Thanh Đăng Kiếm Viện lại chẳng còn lại bao nhiêu ngày."

Đình Trữ gật đầu: "Nên cho ta thuốc trị thương nào tốt một chút, nếu không ta không đoạt Linh Mạch về được."

Tiết Vong Hư bật cười, cười ha hả, vang vọng khắp núi rừng.

"Người và sư huynh ta cũng có chút liên quan, người cứ ở lại sau núi mấy ngày vậy."

Ông nói với Vương Thái Hư.

Vương Thái Hư lại cung kính cảm ơn.

Ánh nắng chiếu vào xe ngựa, làm cả cỗ xe đượm một màu vàng óng ánh.

Đinh Trữ nheo mắt, tựa vào nệm êm, không nhịn được hỏi Vương Thái Hư: "Có lúc nào người cảm thấy, người giết ta, ta giết người, cứ giết tới giết lui, rất nhàm chán không?"

Vương Thái Hư gật đầu: "Rất là nhàm chán. . . nhưng trong đầu mỗi người đều có một cái cân, nếu cái cân không cân bằng, thì sống sẽ không thoải mái."

Đinh Trữ nhẹ nhàng nói: "Cái này chính là cái gọi là người sống chỉ có một hơi, cây sống chỉ có một vỏ sao?"

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56: Bất Bình

"Tiết Vong Hư đã tới Bàn Sơn Cảnh?"

Trong Thanh Đăng Kiếm Viện, Địch Thanh Mi không kèm được, hai bàn tay run rẩy, ly nước trong tay chưa tới miệng đã rơi ra gần nửa.

Đối với tông chủ của một phái, chuyện như vậy thực là thất thố.

Sắc mặt Đoan Mộc Luyện ngồi đối diện ông ta cũng vô cùng khó xem.

"Hèn gì lão ta làm mà không hề sợ hãi, hèn gì Đỗ Thanh Giác lại dám làm trái ý hoàng hậu, mà vẫn thuận lợi quy lão hồi hương!"

Bờ môi Địch Thanh Mi run rẩy, hoàn toàn không còn chút nét uy nghiêm.

Ông ta không thể nào khống chế được tâm tình của mình.

Thường ngày lúc nào ông ta cũng chê Tiết Vong Hư và Đỗ Thanh Giác là già mà hồ đồ, lúc nào ông ta cũng nghĩ tu vi của mình cao hơn Tiết Vong Hư và Đỗ Thanh Giác nhiều.

Ông ta không bao giờ ngờ được rằng, Tiết Vong Hư đã bước vào đệ thất cảnh!

Chín năm trước ông ta đã đạt tới đệ lục cảnh thượng phẩm, nhưng từ lúc ấy đến nay, ông ta vẫn chưa thể nào chạm được tới cánh cửa đệ thất cảnh.

Hèn gì hôm nay, ông ta đã cảm nhận được sự chấn động kịch liệt của Thiên Địa nguyên khí ở ngọn núi ngay Thanh Đăng Kiếm Viện.

Tiết Vong Hư đã cố ý dẫn tụ Thiên Địa nguyên khí ở quanh Thanh Đăng Kiếm Viện, chính là để nhắc nhở, mà cũng là uy hiếp ông ta!

Tiết Vong Hư đang cảnh cáo ông ta, không được quá phận trong tế kiếm thí luyện cũng như chuyện sự vụ của tông môn.

Đau đớn là, ông ta không thể nào gạt bỏ được sự uy hiếp đó.

Vì cảnh giới là cảnh giới, dù chỉ kém một cấp, cũng đã là cách biệt giữa trời và đất, chỉ cần Tiết Vong Hư muốn, Tiết Vong Hư có thể tát thẳng vào mặt ông ta ngay trước mặt đệ tử của Thanh Đăng Kiếm Viện và Bạch Dương Động!

"Người chẳng qua chỉ là muốn có công bằng, nếu người đã muốn, ta sẽ cho các người công bằng, người tưởng chỉ cần có công bằng, là các người có thể thắng lợi được sao?"

Địch Thanh Mi hít sâu, chân nguyên trong người chấn động, làm vỡ nát chén trà trên tay.

Bên trong Thanh Đăng Kiếm Viện vô cùng rối loạn.

Tiết Vong Hư công khai biểu lộ cảnh giới ngay giữa thanh thiên bạch nhật, tin tức ấy nhanh chóng bay như gió truyền khắp mọi góc ngách của Trường Lăng, đến cả những vương triều xa xôi.

Nếu trong Viện có một Tu Hành Giả bỗng nhiên nổi tiếng, mọi đệ tử của Thanh Đăng Kiếm Viện đều sẽ rất sung sướng, nhưng người đó lại là Tiết Vong Hư, làm họ đều cảm thấy một sự uy hiếp vô hình.

Vì họ biết, viện trưởng Dịch Thanh Mi của mình chỉ là Lục Cảnh thượng phẩm Tu Hành Giả.

Trên đời này chỉ có sư tử chế ngự sài lang, làm gì ở đâu có sài lang lại đòi chế ngự sư tử?

Trong cả Thanh Đăng kiếm viện chỉ có một người ngoại lệ, là một thiếu niên mặc áo xanh đơn giản, cơ thể cực kỳ cân đối. Y vẫn rời giường vào lúc gà gáy, uống một cốc nước to để súc rửa dạ dày, sau đó nấu một bữa sáng đơn giản với ngũ cốc và rau xanh.

Sau đó hắn bắt đầu luyện kiếm một canh giờ, sau đó xem sách một canh giờ, sau đó nhập tĩnh tu hành...

Thiếu niên này tuổi xem xem Nam Cung Thái Thực, y vẫn nghiêm túc làm theo đúng lịch trình tu hành hàng ngày của mình, không vì tin tức chấn động kia mà thay đổi chút nào.

Vì tên của y là Hà Triều Tịch, phụ thân của y cho y cái tên này, chính là muốn hi vọng y không vì những chuyện vô vị mà làm loạn đầu óc của mình.

Ngoài Hà Triều Tịch, Nam Cung Thái Thực cũng là một ngoại lệ.

Cô cũng không vì Tiết Vong Hư hiển lộ cảnh giới mà lo lắng.

Điều cô lo là tiến cảnh tu luyện của Đinh Trữ.

Chỉ còn mấy ngày nữa là tới tế kiếm thí luyện, Đinh Trữ có thể đột phá đến Luyện Khí Cảnh không?

Nên cô sốt ruột, lấy giấy bút viết thư giục phụ thân mình, "Chuyện đan dược lần trước con đã nhờ. . . giờ thế nào rồi?"

...

Trong gian nhà trang đằng sau Bạch Dương Động.

Đình Trữ xếp bằng ngòi trên bồ đoàn.

Tiết Vong Hư lần này chấp nhận bỏ vốn, đưa cho hãn một viên Long Hồ Đại Hoàn Đan quý giá, được khí hùng hậu cuộn cuộn trong cơ thể, hãn thậm chí không cần dùng tới Cửu Tử Tầm, mà các vết thương đã tốt được bảy tám phần.

Trước khi nhắm mắt, hãn nhìn vào tàn kiếm Mạt Hoa để trên đui.

Có đôi khi chuyện giết người báo thù là chuyện rất nhàm chán, những người chết đã không sống lại được, mà còn có nhiều người hơn chết đi.

Nhưng Vương Thái Hư nói đúng, nếu sống không thấy thoải mái, thì cuộc sống cũng đâu còn ý nghĩa.

Trong đầu hãn, lại xuất hiện hình dáng Trường Tôn Thiển Tuyết, và câu nói về sự công bằng của cô.

Sự công bằng trong lòng người, và sự công bằng trong thế gian, căn bản là giống nhau.

"Thanh kiếm này hiện giờ ở trong tay ta, nhưng sau này có thể sẽ là của người."

Cách đó không xa, dưới một thác nước, Lữ Tư Triệt bình thản nhìn thiếu niên mặc trang phục đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện trước mặt, giọng điệu vô cùng dửng dưng.

Gã thiếu niên này quanh mép đã có râu tơ nhàn nhạt, hầu kết ở họng cũng đã hết sức rõ ràng, hai bàn tay hãn vì cầm kiếm quá nhiều mà có vết chai.

Khuôn mặt gã ngay ngắn trầm ổn, nhưng ánh mắt lại nóng bỏng, đầy khao khát nhìn vào vật trong bàn tay phải của Lữ Tư Triệt.

Đó là một thanh tiểu Kiếm màu trắng.

Chỉ dài có một xích (0.33m), còn ngắn hơn cả tàn kiếm Mạt Hoa của Đinh Trữ.

Nhưng bên trên thân kiếm ngắn ngủn lại phủ kín chi chít phù văn, dù Lữ Tư Triệt không hề truyền chân nguyên vào, nhưng những phù văn cũng tự mình tỏa sáng, như vô số hạt bồ công anh đang chấp chới.

Đây là Tuyết Bồ Kiếm, do danh sư Cơ Thiên Tuyết của Đại Sở vương triều làm ra.

Đặc biệt chất liệu và phù văn, không chỉ giúp thanh kiếm trở thành vật có khả năng chứa niệm lực cho Tu Hành Giả, khiến nó có thể trở thành phi kiếm, mà bản thân nó còn có ẩn chứa một sức mạnh đặc biệt.

Trên đời có rất ít tài liệu luyện khí mà bản thân có chứa sức mạnh.

Hơn nữa cũng chỉ có một vài tông môn luyện khí của Đại Sở vương triều, mới luyện chế ra được những loại phù khí và Pháp khí như vậy.

Đại Sở vương triều xưng bá cả trăm năm về kỹ thuật luyện khí và các loại phù khí cường đại.

Tuyết Bồ kiếm này ngay tại Đại Sở cũng được coi là một thanh danh kiếm.

Người đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện dù có ngu dốt, cũng biết muốn có được thanh kiếm này, nhất định phải trả giá rất lớn.

Nên gã hít sâu một hơi, cố gắng làm mình bình tĩnh lại, hỏi: "Ngài đại diện cho Ly Lăng Quân đến đây, lại còn bảo thanh kiếm này có thể sẽ thuộc

về ta, rốt cuộc Ly Lăng Quân muốn ta làm điều gì?"

"Mặc Trần, ta đã kiểm tra kỹ, tuy người với người Mặc phủ và An Thành Mặc thị đều xuất thân từ một tộc, hơn nữa thiên phú tu hành cũng không tệ, nhưng ngày xưa tổ phụ của người với tổ phụ của Mặc phủ trở mặt với nhau, bây giờ nhất mạch người ta đã được phong Hầu, còn các người lại vẫn ở An Thành, hoàn cảnh bần hàn, đến Trường Lăng đi học cũng bị làm những kẻ muốn nịnh bợ Mặc phủ làm khó dễ, vất vả bao nhiêu mới vào được Thanh Đăng Kiếm Viện, nếu không có cơ duyên, có lẽ cả đời cũng sẽ không thể nào phát triển được."

"Ta thay Ly Lăng Quân tới tìm người, chính là muốn lấy thanh kiếm này để đổi một lời hứa của người. . . Ly Lăng Quân muốn người sau này trở thành môn khách của ngài."

Mặc Trần ngơ ngác: "Chỉ như thế?"

Gã không thể nào tin được, vì đối với gã, vì dù không có chỗ tốt nào, tương lai rời khỏi Thanh Đăng Kiếm Viện, mà trở thành môn hạ của Ly Lăng Quân cũng là một loại vinh quang.

"Có thanh kiếm này, người có thể trở thành một trong ba người đứng đầu tế kiếm thí luyện." Lữ Tư Triệt nói khẽ: "Ly Lăng Quân không ưa tên đệ tử nửa ngày thông huyền của Bạch Dương Động, ngài muốn người làm cho hắn không thể trở thành một trong ba người đứng đầu."

Mặc Trần kinh hãi: "Bảo ta cầm thanh kiếm này tham gia tế kiếm thí luyện?"

"Chẳng lẽ người cảm thấy như thế là không công bằng với những người khác?"

Lữ Tư Triệt cười nhạt: "Để ta nói cho mà nghe, tế kiếm thí luyện của Thanh Đăng Kiếm Viện căn bản không giới hạn dùng loại kiếm nào, chỉ là

người khác không kiếm được kiếm tốt mà thôi, người tìm được kiếm tốt, không công bằng chỗ nào? Hơn nữa trên đời này ở đâu có công bằng?"

Tim Mặc Trần đập thành thịch, môi gã không ngừng run rẩy.

Gã rất căng thẳng, nhưng cả người lại nóng bừng.

Gã đã nghĩ đến việc có được thanh kiếm này, nếu thắng được tế kiếm thí luyện, chiếm được cơ hội dùng linh mạch tu hành, vừa có tương lai tiền đồ lại còn có được thanh chi ngọc phách. . . nếu được như thế ...gã sẽ không còn ...chìm lìm giống như hiện nay nữa.

"Phải giết chết hắc trong tế kiếm thí luyện?" Hắc ngẩng đầu, đầu đầy mồ hôi nhìn Lữ Tư Triệt.

"Nếu có biện pháp khác, thì đừng dùng cách nguy hiểm và ngu xuẩn như vậy." Lữ Tư Triệt lắc đầu, "Muốn làm một thiên tài biến thành bình thường, chỉ cần không cho hắc có đủ thời gian tu hành, hoặc làm cho hắc bị thương, hoặc không cho hắc có được điều kiện để tăng tiến tu vi. Chỉ cần không trở thành dạng quái vật một tháng Luyện Khí, mấy tháng đạp chân Nguyên Cảnh, Ly Lăng Quân cần gì phải lo lắng nữa?"

Mặc Trần sợ thời cơ mất rồi sau này sẽ không còn nữa, nên gật mạnh đầu, mồ hôi lạnh sau lưng chảy thành dòng.

Gã sợ... những đại nhân vật cao cao tại thượng này, đồng thời Lữ Tư Triệt cũng làm cho hắc mơ hồ cảm thấy. . . Chẳng lẽ tên đệ tử mới vào của Bạch Dương Động kia, thật sự có khả năng một tháng đột phá đến đệ Nhị Cảnh hay sao?

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57: Việc Đáng Lưu Tâm

Mời đọc

Lá vàng rơi lả tả, sắc vàng trong ánh mặt trời trở nên chói mắt trên con đường bằng đá trong hậu cung Trường Lăng.

Một nam tử mặc quan bào màu vàng thêu hoa văn măng xà bước đi trên con đường ấy, hướng về phía thư phòng ở cuối đường.

Người này nhìn hơn 30 tuổi, da thịt trơn láng, trán rất rộng, bờ môi rất dày, tạo cảm giác nhìn hết sức kiên nghị.

Thân hình của hắn rất bình thường, nhưng lại mang tới cảm giác bên trong đang ẩn chứa một sức mạnh kỳ lạ, hai tay hai chân hắn nhìn giống như bằng sắt thép đã qua bách luyện.

Hai bên đường đặt nhiều bức tượng đồng với nhiều tư thế khác nhau, gian thư phòng ở cuối đường là thư phòng của hoàng hậu Đại Tần vương triều, người phụ nữ xinh đẹp nhất và quyền thế nhất.

Ai gặp bà ta, cũng đều hồi hộp và sợ hãi.

Nhưng người nam tử kia lại dường như không hề có loại cảm giác đó, ánh mắt của hắn vẫn bình thản nhìn thẳng về phía trước, bước chân cực kỳ vững vàng.

Hoàng hậu ngồi trên Phượng ý, trong thư phòng.

Trước mặt bà ta có một dòng linh mạch đang chảy, không ngừng tỏa ra linh khí màu trắng, quấn vào những bông hoa sen tuyệt đẹp bên trên nó.

Người đàn ông đi vào, bà ta ngẩng đầu lên.

Trong đêm, sắc đẹp của bà ta càng trở nên chói mắt, ánh mắt của bà ta càng trở nên uy nghiêm.

Viên quan đi tới cách bà ta chừng 20 bước mới dừng lại, hơi khom người hành lễ.

Có thể đi vào thư phòng của bà ta, lại còn tới gần chỉ cách 20 bước, đây là một vinh hạnh đặc biệt đối với bất kỳ quan viên nào của Đại Tần vương triều.

Người đàn ông này được vinh hạnh đặc biệt ấy, vì ông ta là một trong những tướng lĩnh nắm quân quyền lớn nhất của Đại Tần Vương triều, là người đang được coi là có khả năng sắp tới được phong Hầu nhất, Long Hồ Bắc Quân Đại tướng quân, Lương Liên.

"Ta đã cảnh báo ngươi, dù đó chỉ là một kẻ thô kệch nơi phố phường, cũng tuyệt đối không thể dùng cách đơn giản mà thô bạo như vậy, mà phải khéo léo và cẩn thận hơn."

Hoàng hậu nhìn Lương Liên, không một lời nói nhảm: "Ngươi đã làm cho ta quá thất vọng."

Lương Liên áy náy nói: "Đó là chuyện ngoài ý muốn."

Nét mặt hoàng hậu lạnh lùng: "Đây không phải chuyện ngoài ý muốn, mà là do sự lựa chọn của ngươi. Nếu ngươi không phải muốn giết cả tên nhóc quán rượu có chút xú liên quan tới Vương Thái Hư, thì đâu có

chuyện kinh động tới Tiết Vong Hư. Dù cái kẻ giang hồ kia không bị các người giết chết, thì sau này cũng không thể nào sống được."

"Nếu Tiết Vong Hư và Đỗ Thanh Giác yếu ớt, bọn chúng đã sớm biến mất khỏi Trường Lăng, còn cần bắt Bạch Dương Động sáp nhập vào Thanh Đằng Kiếm Viện hay sao?"

Giọng nói của Hoàng hậu trở nên trào phúng: "Là do người quá muốn trăm thảo trừ căn, nên mới làm cho mình thất bại."

Lương Liên cau mày: "Làm việc thì phải làm tận gốc."

"Đó cũng chính là mấu chốt vấn đề của người."

Hoàng hậu lãnh đạm: "Người chỉ thấy những chuyện trước mắt, đâu có biết mỗi Tu Hành Giả đều là một kho báu của triều đình ta, ta nghe nói tên thiếu niên kia nửa ngày Thông Huyền, và có khả năng một tháng tiến nhập Luyện Khí. . . một kẻ như vậy, trong tương lai rất có thể trở thành kho châu báu của quốc gia."

"Người ta chẳng thèm để ý người đoạt khối thịt kia đâu, dù sao muốn phong Hầu, thì cũng phải tích lũy tài nguyên cho nó, chuyện này ai cũng hiểu được."

"Nhưng người lại xử lý chuyện này quá thô bạo, không có chuyện gì là không lọt gió, dù bọn Chu Kiếm Lâm đã chết, dù không có manh mối nào cho thấy chuyện này là người làm, nhưng người ta vẫn hoàn toàn đoán ra được. Trong mắt những đại nhân vật có ảnh hưởng tới tiền đồ của người, bọn Chu Kiếm Lâm và tên thiếu niên kia có một vị trí nhất định, bọn chúng đều là Tu Hành Giả của triều đình, dù chúng có phải chết, thì cũng phải chiến tử trên chiến trường, chứ không phải chết trong kiểu âm mưu như vậy."

Hoàng hậu lắc đầu, giọng điệu trở nên hơi thô tục: "Trường Lăng lớn như vậy. . . lãnh thổ Đại Tần vương triều ta lớn như vậy, sợ gì bị ai cướp đi một miếng thịt, nhiều thịt như vậy, dù có thêm mấy người nữa đoạt, làm sao đoạt được hết, chỉ sợ người trong nhà giết chóc lẫn nhau mà thôi. Chuyện người làm lần này sẽ làm cho nhiều người cảnh giác với người, cố kỵ người. Ta nghĩ người cũng biết, có rất nhiều người cố kỵ người rất sâu đấy."

"Có lẽ ta sai thật rồi, nhưng ta thực lòng chỉ muốn giải quyết việc cho người mà thôi." Lương Liên không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn bà ta, hỏi khẽ: "Sau này ta có còn cơ hội không?"

Hoàng hậu nhìn linh liên thánh khiết trong linh tuyến, gật đầu: "Cơ hội đương nhiên là có, ví dụ như cô sơn kiếm tàng, hay là Cửu Tử Tầm."

Lương Liên không nói gì nữa, kính cẩn hành lễ rồi khỏi.

"Mẫu hậu."

Lương Liên hoàn toàn biến mất, tấm rèm sau lưng hoàng hậu chui ra một người, tuổi cỡ bằng Đinh Trữ.

Mặt mũi của hắc khá giống hoàng hậu, rất xinh đẹp, thậm chí nét đẹp ấy còn có vẻ mềm mại của nữ giới.

Đôi mắt của hắc rất linh động, đối với chuyện gì cũng rất hiểu kỳ.

"Tên thiếu niên quán rượu kia trước kia chưa từng tu hành, vậy mà nửa ngày đã Thông Huyền, hơn nữa lại còn có khả năng vượt cảnh giới giết chết Tu Hành Giả trong quân. . . Lai lịch của hắc liệu có vấn đề gì hay không?" hoàng tử hào hứng hỏi.

Hoàng hậu rất cứng chiều hần, nên nở nụ cười hiểm hoi, giọng nói cũng dịu dàng hần đi, "Nếu có vấn đề, Phương Tú Mạc và Thần Đô Giám đã sớm tóm ra rồi. Mà mặc kệ có vấn đề hay không, một người như vậy, người không cần phải để ý tới."

"Vì người, Phù Tô, người là con của ta, là thái tử của Đại Tần vương triều trong tương lai. Người không cần phải để ý tới những người nhỏ bé đi. Dù hần có thật một tháng tiến vào Luyện Khí, thì đối với Trường Lăng và đối với người cũng nhỏ bé như một con kiến mà thôi. Người chỉ cần để ý những việc lớn, chú ý quan sát những người đã đứng được đủ cao mà thôi, hiểu được cách ở chung với họ, thì người mới đứng vững được."

"Ví dụ như Ly Lăng Quân kia." Hoàng hậu hơi nhếch mép, "Hần cũng là nhân kiệt, cũng đứng được rất cao, nhưng nhược điểm của hần là ở chỗ cái gì cũng phải tự làm, đương nhiên với khả năng của hần, muốn làm những việc nhỏ không khó, nhưng tinh lực con người có hạn, nếu cái gì cũng ôm đồm thì sẽ rất mệt mỏi, không thể trở thành thành thạo."

"Đa tạ mẫu hậu điểm tỉnh, nhi thần trở về nhất định sẽ suy nghĩ cẩn thận."

Hoàng tử nũng nịu: "Nhưng nếu người kia thật sự chỉ trong một tháng đột phá đến Luyện Khí Cảnh, hơn nữa lại là ở một nơi như Bạch Dương Động, nhi thần cũng không thể không phục được."

"Có những lúc, chịu phục mới tốt."

Hoàng hậu thu lại nụ cười, nhàn nhạt nói: "Đừng như Lương Liên, thua không chịu phục, sẽ làm trong lòng sinh ra chấp niệm."

Hoàng tử gật đầu: "Lương Tướng quân là một nhân tài, mẫu hậu rồi rảnh hãy điểm tỉnh hần vài lần, hi vọng hần sẽ không làm mình lầm lạc."

Hoàng hậu nhìn đôi mắt linh động của con, mỉm cười.

Trong số các hoàng tử, chỉ có người có tính tình khoan hậu như Phù Tô mới nói những lời như vậy.

Tính tình hiền hậu khoan dung, đối với nhiều người đó là một nhược điểm lớn, nhưng đối với người thống trị Trường Lăng, và Đại Tần vương triều trong tương lai, đó lại là ưu điểm lớn nhất.

Chỉ là nếu khoan hậu quá mức, đó lại là lòng dạ đàn bà.

Nên bà ta nghiêm mặt: "Ngày thường người nên tới Nghiêm Tướng khóa nghe nhiều một chút, hẳn sẽ dạy cho người... nguyên tắc ở chung với người khác."

"Xuyyyyyy. . . ."

Trên con đường dẫn tới Thanh Đằng Kiểm Viện vang lên tiếng giục xe ngựa.

Mấy cỗ xe ngựa từ nhiều tuyến đường khác nhau cùng đổ tới, nếu không phân trước sau, thế nào cũng có chiế vì tông nhau mà rớt xuống núi.

Đằng sau mấy chiếc xe ngựa ấy, lại còn tiếp tục xuất hiện mấy chiếc nữa.

Chắc cảm thấy né nhau quá phiền toái, nên cách hành khách bỏ xe, quyết định đi bộ tới Thanh Đằng Kiểm Viện.

Những... hành khách này, đều là đệ tử của Thanh Đằng Kiểm Viện.

Họ trở về, để xem lễ khai mạc tế kiểm thí luyện mỗi năm một lần.

Nói là xem lễ, nhưng kỳ thực là quan sát học tập lẫn nhau, bởi vì những đệ tử ưu tú mới có tư cách tham gia.

Vì thế, mấy ngày nay, Thanh Đăng Kiếm Viện trở nên khá là náo nhiệt.

Trong số đó, có cả đám người Từ Hạc Sơn, Bạch Vân Quan Tạ Trường Sinh.

Những người nổi bật nhất trong đám lại là Cố Tích Xuân đến từ Ảnh Sơn Kiếm Quật.

Bản thân Ảnh Sơn Kiếm Quật có lẽ còn mạnh hơn Thanh Đăng Kiếm Viện một ít, Cố Tích Xuân lại còn là người có tiến cảnh tu hành nhanh nhất mấy chục năm nay của Ảnh Sơn Kiếm Quật, hần tu hành một tháng đã Thông Huyền, ba tháng đột phá đệ Nhất Cảnh, trở thành đệ Nhị Cảnh Luyện Khí Cảnh.

Tốc độ ấy, phóng nhân ra khắp Trường Lăng, đủ làm người ta sợ hãi.

Y mặc một bộ bào gấm màu xanh biếc, dung nhan tuấn lãng, hai hàng lông mày như kiếm, môi mỏng mũi thẳng, đứng trong đám người, chuyện trò vui vẻ, không hề triển lộ cảnh giới, nhưng vẫn vô cùng nổi bật, như hạc giữa bầy gà.

Người trẻ tuổi mà càng ưu tú, thì càng tự tin, càng kiêu ngạo.

Nghe bằng hữu nói do Bạch Dương Động và Thanh Đăng Kiếm Viện hợp nhất, nên tế kiếm thí luyện lần này Bạch Dương Động cũng tham gia, cũng có nhắc tới một kẻ nửa ngày Thông Huyền, và có khả năng một tháng Luyện Khí, hần mỉm cười, lắc đầu: "Nửa ngày Thông Huyền, có lẽ do cơ duyên xảo hợp mà thôi, hơi cảm nhận được sự tồn tại của Khí Hải, nhưng từ đệ Nhất cảnh lên đệ Nhị cảnh, muốn lĩnh ngộ được sự ảo diệu của Luyện Khí, lại không thể nhờ vào hoa xảo được. Không thể nói Thông Huyền nhanh, thì đương nhiên cũng sẽ đột phá đến đệ Nhị Cảnh nhanh, nói là có khả năng một tháng phá cảnh, nhưng tới bây giờ có nghe thấy gì đâu, cho thấy rõ ràng hần không có khả năng đó, chỉ là một sự hy vọng đẹp đẽ của Bạch Dương Động mà thôi."

Một người nửa thật nửa đùa: "Cố Tích Xuân, người vì bản thân mình làm không được, nên mới cho là người khác cũng không làm được đấy chứ?"

"Ý người là ta ghen tị?" nụ cười của Cố Tích Xuân lập tức biến mất, hắn nghiêm mặt nói: "Ta căn bản chẳng thèm để ý đến chuyện đó, ta chỉ để ý tới Mân Sơn Kiếm Tông đại thí mà thôi."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58: Lẳng Lẳng Phá Cảnh

Chung quanh Cổ Tích Xuân trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Cách đó không xa, Từ Hạc Sơn, Tạ Trường Sinh cũng dừng nói chuyện, Tạ Trường Sinh lắc đầu, trào phúng: "Dù có dã tâm như vậy, cũng đâu cần phải nói công khai giữa mặt mọi người, ra vẻ mình bất phàm như thế."

Từ Hạc Sơn lại có vẻ bình thường, nói khẽ: "Ít nhất hẳn cũng có dã tâm ấy."

Hiện ở đây đã tụ tập đệ tử của mười tu hành chi địa, nhưng có ba bốn tu hành chi địa có tư cách tham gia Mân Sơn Kiếm Tông kiếm hội, nhưng trong số đó, sợ rằng cũng chỉ có Cổ Tích Xuân mới dám nói ra miệng như vậy, những người còn lại ai cũng tự biết thực lực không đủ, tới tham gia cũng chỉ để làm lá xanh làm nền mà thôi.

Cổ Tích Xuân đương nhiên cũng không thể đảm bảo mình nhất định lấy được cơ hội vào trong Mân Sơn Kiếm Tông học tập, nhưng có thể coi đó là mục tiêu, thì những người xung quanh sẽ không còn tư cách dám coi hăn cũng cùng một bọn giống như mình, mà coi hăn là chim hồng hộc, còn mình chỉ là se sẻ.

Nên dù đám Tạ Trường Sinh và Từ Hạc Sơn cảm thấy Cổ Tích Xuân kiêu ngạo, thì cũng chỉ dám nói lén lẩm bẩm mấy câu, chứ không dám công khai phản đối Cổ Tích Xuân, mặc dù trong số người đứng đây, có rất nhiều người có xuất thân hiển hách, nhưng tu vi lại không bằng Cổ Tích Xuân.

Một người không nhịn được, lên tiếng: "Cố huynh chí hướng cao xa, chúng ta đương nhiên không theo kịp, nhưng nếu Đinh Trữ thật sự cùng một loại với Linh Hư Kiếm Môn An Bảo Thạch, và Mân Sơn Kiếm Tông Tịnh Lưu Ly, một tháng Luyện Khí, tốc độ tu hành sau đó cũng không thua, thì đến khi Mân Sơn kiếm hội, hắn sẽ trở thành kình địch của ngươi."

"Vậy sao?"

Cố Tích Xuân nhìn người kia, cười nhạt: "Chúng ta dù sao cũng đang nhàn rồi, hay làm một cuộc cá cược đi, xem thử Đinh Trữ kia có thể phá cảnh, một tháng Luyện Khí hay không."

Ai nấy đều im lặng.

Vì cho đến bây giờ, Đinh Trữ vẫn còn chưa phá cảnh, mà chỉ còn có một ngày hôm nay là hết hạn, nếu cược Đinh Trữ thắng thì thực sự quá xa vời.

Trên thực tế, ai cũng cho rằng Đinh Trữ một tháng Luyện Khí là chuyện không có khả năng, một tháng Luyện Khí ư, chỉ có hai tên quái vật của Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn mới làm được chuyện ấy.

Không ai cho rằng hắn có khả năng, rất ít người đặt cược cho hắn thắng, nên dù có cược được cũng chẳng thắng được bao nhiêu, đánh cược chỉ cho phí sức.

Nhưng ngay lúc ấy, một giọng nói non nớt, nhưng kiệt ngao bất tuân vang lên: "Được, nếu như vậy, ta đặt ba miếng Vân Mẫu đao tệ, cược Đinh Trữ sẽ phá cảnh thành công trong ngày hôm nay."

Híz-khà-zzz...

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Ánh mắt mọi người tụ tập vào người nọ.

Một miếng Vân Mẫu đao tẹ giá trị 500 kim, ba miếng là 1500 kim, nhiều tiền như vậy, hơn phân nửa đệ tử ở đây có góp lại cũng không đủ.

Ai nấy đều cho người kia nói giỡn, nhưng khi nhìn thấy rõ ràng người lên tiếng, thấy hắn rút ba miếng đao tẹ ra khỏi tay áo, mới hay hắn không đùa chút nào.

Vì hắn là Bạch Vân Quan Tạ Trường Sinh, Tạ gia là cự phú Quan Trung, người khác không kiếm nổi 1500 kim để đánh bạc, chứ với hắn thì không thành vấn đề.

"Người làm gì thế?"

Tạ Trường Sinh và Từ Hạc Sơn đều kinh hãi.

"Tiền tài chỉ là vật ngoài thân thôi." Tạ Trường Sinh nhếch mép.

Lúc đầu từ lúc Cố Tích Xuân ra vẻ hơn người, hắn đã không ưa, nên bây giờ Cố Tích Xuân kiêu ngạo như thế, hắn không còn chịu nổi.

"Ah?" Cố Tích Xuân thấy đó là Tạ Trường Sinh, thì cau mày.

Đột nhiên, một âm thanh ghìm ngựa vang lên.

"Tạ Trường Thăng! Tiền trong nhà cũng không phải là tiền sao?"

"Người tưởng tiền cầm trong tay người thì người có thể xài cái gì thì xài hả?"

"Tạ Trường Thăng! Người tưởng cha đặt cho người cái tên như vậy, thì người thật có thể trường thăng, cứ đánh bạc là tất thăng hả?"

Một giọng nữ không ngừng vang lên.

Tạ Trường Sinh run người một cái.

"Chuyện gì đây?" Từ Hạc Niên quay sang, thấy một cô gái cao gầy từ trong xe ngựa.

Thiếu nữ có gương mặt trái xoan, dáng người cân đối, tóc dài búi cao, cầm bằng trâm ngọc bích, lộ ra cái cổ cao thon thả.

"Cô ấy là ai?" Từ Hạc Niên không nhin quay sang hỏi Tạ Trường Sinh. Hắn nhìn thấy hai chữ Thái Tiêu thêu trên áo của thiếu nữ, thì biết cô là đệ tử Thái Tiêu Ly Cung. Bao năm qua Thái Tiêu Ly Cung luôn nằm trong danh sách khách mời của Thanh Đăng Kiếm Viện, người của Thái Tiêu Ly Cung đến cũng ít, và chưa bao giờ nhìn thấy thiếu nữ này.

"Đây là là tỷ tỷ của ta, Tạ Nhu, tên thì rất nhu, nhưng người không ôn nhu chút nào." Tạ Trường Sinh vẽ mặt đau khổ.

Từ Hạc Sơn không hiểu được, nghĩ thầm dù là tỷ tỷ thật, thì cũng đâu cần có cái bộ dáng sợ đến thế.

"Ta đánh không lại tỷ ấy, hơn nữa chúng ta ra ngoài học tập, phụ thân giao cho tỷ ấy quản lý tiền bạc, tiền này chính là ta lãnh từ tay tỷ ấy. . ." Tạ Trường Sinh như hiểu suy nghĩ trong đầu Từ Hạc Sơn, nên bổ sung thêm một câu.

Từ Hạc Sơn nhìn Tạ Trường Sinh đầy cảm thông. Hắn luôn nhìn thấy Tạ Trường Sinh tiêu tiền như nước, nếu bây giờ bắt một kẻ quen ném tiền như Tạ Trường Sinh không có tiền để ném nữa, thì thực đúng là rất khó chịu, nói không chừng sẽ làm cơ thể không thoải mái, ảnh hưởng đến tu vi tiến cảnh.

"Sao cô ấy lại gọi người là Tạ Trường Thăng?" Từ Hạc Sơn hỏi, giọng nhỏ xiu vì cô gái cao gầy kia đang tới gần.

Sắc mặt Tạ Trường Sinh càng đau khổ: "Ta vốn tên là Tạ Trường Thăng. . . Nhưng ta cảm thấy cái tên đó quá quê mùa, nên tự sửa lại là Tạ Trường

Sinh."

Từ Hạc Sơn giật mình, "Đúng là rất quê mùa." Nhưng hấn chột nghiêm mặt: "Nhưng dù nó quê mùa, thì cũng là tên do phụ thân đặt cho, đâu có được tùy tiện mà sửa."

"Sửa cái gì sửa? Người dám đổi tên hả?" Tạ Nhu đã tới gần, mớ hồ nghe được, lông mày lập tức dựng thẳng, mặt lạnh tanh: "Người thật to gan!"

"Ta đâu có."

Tạ Trường Sinh cãi chày cãi cối: "Ở đây ai mà chẳng biết ta tên là Tạ Trường Thắng."

Từ Hạc Sơn nghe vậy, khóe môi giật giật, muốn cười nhưng không dám cười.

Sau này, e rằng Tạ Trường Sinh đành phải khôi phục lại tên vốn có là Tạ Trường Thắng.

"Thật sao?"

Tạ Nhu âm trầm nhìn đệ đệ, "Vậy người kêu to lên hai lần cho ta, ta tên là Tạ Trường Thắng."

Tạ Trường Thắng then quá hoá giận, kêu lên: "Tỷ! Người rốt cuộc muốn làm cái gì? Không phải chỉ là đánh cược một tí hay sao, tốt xấu gì Đinh Trữ cũng là nửa ngày Thông Huyền, đâu phải chắc chắn sẽ thua!"

"Nhưng hấn chỉ là một kẻ xuất thân đầu đường cuối chợ, không có quý nhân, đại môn phiệt sau lưng hỗ trợ, hơn nữa nghe nói mới đây còn bị ám sát, bị thương không nhẹ." Tạ Nhu cười chế nhạo, "Nếu một người như thế có thể một tháng phá cảnh đến Luyện Khí, ta sẽ nhận hấn làm tỷ phu của người."

"..."

Sơn môn Thanh Đăng Kiếm Viện hoàn toàn im ắng.

Mọi người đều đồng lòng im lặng.

Tỷ phu của Tạ Trường Thắng? Vậy không phải là nói Tạ Nhu đồng ý gả cho Đinh Trữ hay sao?

Thường nghe nói nữ tử Quan Trung hào khí, bây giờ xem ra nữ tử Trường Lăng cũng không kém. . . Dù đây chỉ là giáo huấn đệ đệ không được nói nhảm, nhưng một thiếu nữ lại nói ra những lời như thế, quả thực cũng quá mức kinh người.

"Quả nhiên lợi hại, hèn gì người sợ cô ấy." Từ Hạc Sơn cố nuốt nước miếng, rì rầm vào tai Tạ Trường Thắng.

"Đại sư huynh, tu vi sư đệ Đinh Trữ sư đến đâu rồi?" trong Bạch Dương Động, cũng có không ít đệ tử vây quanh Trương Nghi, hỏi thăm.

"Rất khó nói." Trương Nghi thoáng nhìn về phía nhà tranh trong khe núi. Hẳn hiểu cảm xúc của những học sinh này, họ đã từ nghi ngờ chuyển thành chờ mong, hy vọng vào Đinh Trữ, nhưng hẳn phải nói sự thật: "Từ giữa tháng hắc đã mở Ngọc Cung, tốc độ tu hành rất vững vàng, nhưng trừ phi tốc độ vẫn nhanh như lúc thông huyền, và không bị bao nhiêu chương ngại khi phá cảnh, thì may ra mới có thể đột phá đến Luyện Khí Cảnh trong hôm nay."

Đám đệ tử ít nhiều thất vọng.

Trong ngôi nhà tranh yên tĩnh.

Trong Ngọc Cung của Đỉnh Trữ sáng bừng nguyên khí năm màu, chúng chảy xuôi với tốc độ rất chậm nhưng vô cùng ổn định, tạo thành một cái trụ khí hướng về phía không gian sáng nhất trên đỉnh khí hải.

Không gian ấy, chính là Thiên Khiếu.

Đỉnh của trụ khí chỉ còn cách không gian ấy một chút mà thôi.

Ngay lúc đám đệ tử vây quanh Trương Nghi thất vọng tản đi, khoảng cách nhỏ bé ấy đã từ từ biến mất.

Thân hình Đỉnh Trữ hơi rung lên.

Khí Hải, Ngọc Cung, Thiên Khiếu đã hoàn toàn quán thông.

Ngũ khí như thác nước, từ Thiên Khiếu chảy xuôi xuống, vô cùng lưu loát.

Không có một trì trệ, hay trở ngại nào, dưới hướng dẫn của niệm lực, ngũ khí bắt đầu ngưng tụ lại.

Một nhúm chất sệt màu trắng, nặng hơn ngũ khí gấp nhiều lần, đang dần được tạo ra, lắng đọng xuống.

Khí Hải bắt đầu biến đổi, từ chứa ngũ khí, chuyển thành chứa loại chân khí này.

Đây chính là Luyện Khí Cảnh.

Hiện tại, đang có rất nhiều người bàn luận chuyện tu hành của hắn, nhưng không còn dám giữ lại lòng tin, còn đám đệ tử ở cửa Thanh Đăng Kiếm Viện lại càng cho rằng đây là chuyện không thể nào xảy ra được.

Không có ai biết, đối với Đỉnh Trữ, chuyện này lại là chuyện rất đương nhiên.

Nên trong khi người ta còn đang tranh luận, thì hắn đã lặng lẽ phá cảnh.

Một tháng Luyện Khí.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59: Lập Thẻ

Khi Ngũ khí được ngưng tụ thành chân khí, và chân khí bắt đầu thấm vào thân thể, một luồng khí tức tươi mát toát ra khỏi cơ thể hẳn.

Giống như một đoá lan trong rừng sâu, chậm rãi nở ra.

Lý Đạo Ky đang đứng ngay ở bên ngoài nhà tranh, tuy không biết sự biến đổi trong cơ thể Đinh Trữ, nhưng ông biết tiến cảnh tu hành của hẳn rất vững vàng.

Sự vững vàng ấy, giúp ông có cơ sở để chờ mong.

Ông vốn đang ngược nhìn mây bay trên trời, đột nhiên cảm nhận được khí tức tươi mát từ trong nhà tranh tỏa ra, ông hiểu ngay Đinh Trữ làm được cái gì, nét mặt ông hiện lên một nụ cười kích động cực kỳ hiếm thấy.

Hai chân ông hăng lên khỏi mặt đất, bay thẳng về phía trước.

Thân ảnh ông xuyên qua mây trắng, rơi xuống con đường bên dưới.

Ngày thường ông cũng thường bay như vậy, nhưng lần này nhảy hơi mạnh, hạ xuống từ một độ cao kinh người.

Nên khi rơi xuống tạo nên một tiếng phịch, vang vọng cả sơn cốc.

Làm ai cũng phải chú ý.

Trương Nghi vốn đang định xuống núi, thấy nét mặt khác thường của Lý Đạo Ky, thì nghĩ tới một khả năng, cả người cứng ngắc.

"Lý Đạo Ky sư thúc. . ." Hãn chấp tay làm lễ.

Hãn chưa nói hết câu, Lý Đạo Ky đã gật đầu: "Hãn đã phá cảnh."

"Làm sao có thể. . ." Cả người Trương Nghi run lên bần bật, tuy đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng khi nghe được câu này, hãn vẫn vui mừng đến mức suýt chút nữa là rơi xuống khỏi đường núi.

"Thật là quá kinh người." Một lúc sau, hãn mới phục hồi tinh thần, buột lên được một câu.

"Đình Trữ thật sự phá cảnh rồi sao?"

"Đình Trữ thật sự đã đột phá đã đến đệ Nhị Cảnh?"

"Đình Trữ thật sự một tháng Luyện Khí? !"

Hầu như tất cả đệ tử Bạch Dương Động đều chạy tới đường núi.

Ai cũng há miệng ra, ngẩng đầu lên trời như đột nhiên nhìn thấy mưa to.

"Thật sự?"

Đang ngồi trong tiểu đạo quan, Tiết Vong Hư cũng cảm nhận được.

Ông mở mắt, cũng hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì.

"Ái da. . ." Một tiếng kêu đau khê vang lên.

Ông đã không cẩn thận giật đứt một ít râu của mình.

Ngày đã ngả về tây, ánh nắng chiều dần dày lên.

Thanh Đăng Kiếm Viện đang chuẩn bị tiệc tối nghênh đón chư sinh xem lễ.

Đệ tử từ hơn hai mươi tu hành chi địa đều đã đến đông đủ, tụ tập trên bãi đất trống trước thạch điện, đệ tử của kiếm viện cũng gia nhập, khiến tràng diện càng thêm náo nhiệt.

Nam Cung Thái Thục ngồi cạnh Từ Hạc Sơn và Tạ Trường Thắng, ngồi bên kia Tạ Trường Thắng là Tạ Nhu.

Vẻ mặt Tạ Trường Thắng vô cùng đau khổ, ngồi nghe giáo huấn.

"Tối bây giờ Bạch Dương Động vẫn chưa có động tĩnh gì, một tháng sắp qua rồi, giờ ngươi còn dám đánh cuộc hay không?"

"Thật không biết ngươi nghĩ như thế nào, dù ngươi chưa nhìn thấy sự vất vả của việc kiếm tiền, ngươi cũng phải biết suy nghĩ cho gia đình chứ, tự nhiên nhảy ra đi tranh cãi với Cố Tích Xuân làm cái gì? Chưa nói Cố Tích Xuân có khả năng đi vào Môn Sơn Kiếm Tông học tập, dù hãn có ở trong Môn Sơn kiếm hội thất bại, thì với tu vi của hãn hiện giờ, thành tựu tương lai cũng không thể nào coi thường được, việc buôn bán trong nhà quan trọng nhất là được hòa khí sinh tài, vậy mà... ngươi chỉ biết gây chuyện sinh sự, nếu không biết tu tỉnh lại, sau này sẽ gây thù hằn khắp nơi."

"Trong nhà cho ngươi tiền, là để ngươi dùng vào việc tu hành hoặc giao hữu bạn bè khi đi ra ngoài du lịch, chứ để ngươi mang ra đánh cược vào một kẻ xuất thân quán rượu hay sao?"

Tạ Trường Thắng đã quen bị Tạ Nhu quản giáo, nên chỉ mặc niệm trong lòng ta không nghe thấy ta không nghe thấy, nhưng Nam Cung Thái Thục ngồi bên kia nghe Tạ Nhu mở miệng cứ một tiếng kẻ xuất thân quán rượu, hai tiếng kẻ xuất thân quán rượu thì không chịu nổi, chân mày cau lại.

"Nghe nói người ở trước cửa Thanh Đằng Kiếm Viện nói nếu Đinh Trữ một tháng phá cảnh, người sẽ nhận hăn làm tỷ phu Tạ Trường Thắng đúng không?" Cô không chịu nổi chen vào, hỏi Tạ Nhu: "Tạ Trường Thắng còn có tỷ tỷ nào khác không?"

"Hăn chỉ có một tỷ tỷ là ta thôi."

Tạ Nhu nghe ra được thâm ý của Nam Cung Thái Thực, cô hào sảng cười: "Thái Thực muội muội, đừng nói hăn chỉ có một người tỷ tỷ là ta, dù còn có nữa, loại chuyện đại sự như thế này, ta có thể làm chủ thay người khác hay sao?"

Nam Cung Thái Thực nghĩ tới tình huống thân thể của Đinh Trữ, lại nghĩ tới cha mình vẫn chưa đưa đan dược tới, trong lòng càng thêm nóng nảy, cô xụ mặt lạnh nhạt nói: "Vậy là người rất nghiêm túc? Nếu quả thật Đinh Trữ có thể một tháng Luyện Khí, thì người liền thật sự không phải hăn không lấy chồng?"

Từ Hạc Sơn ngạc nhiên, nghĩ thầm chẳng lẽ tiết trời cuối thu này hanh nóng quá, nên mọi người ai cũng dễ bị nóng nảy chẳng? Sao hôm nay đến cả Nam Cung Thái Thực cũng nói chuyện âm dương quái khí, đâm bị thóc chọc bị gạo như thế này?

Thấy nét mặt Nam Cung Thái Thực lạnh tanh, Tạ Nhu giật mình, nhưng cũng không thèm để ý, bật cười: "Ai mà chẳng biết Tạ gia chúng ta xưa nay buôn bán lời hứa đáng giá nghìn vàng, ta tuy không phải đàn ông, nhưng cũng không bao giờ lật lọng."

Mấy câu vừa rồi của Nam Cung Thái Thực thanh âm không nhỏ, nên Từ Hạc Sơn cảm thấy hôm nay Nam Cung Thái Thực có chút khác thường, mà câu trả lời của Tạ Nhu cũng âm vang hữu lực, người chung quanh đều nghe thấy.

Cố Tích Xuân cách đó không xa vốn đang tiêu sái uống một mình, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hẳn không khỏi cười nhạo lắc đầu, nghĩ thầm từ cửa kiểm viện tới bây giờ đã lâu như thế, mà vẫn còn có người đàm luận chuyện của tên kia, thực là nhàm chán.

Nhưng ngay lúc ấy, những tiếng bước chân nặng nề vọng tới.

Có người đang chạy nhanh tới, và còn không khống chế được chân khí dưới chân, làm xoáy lên rất nhiều bụi đất.

Nam Cung Thái Thực nhíu mày, quay lại xem, nhận ra đó là sư huynh Hưởng Mạc.

Hưởng Mạc nhập môn sớm hơn cô một năm, tính tình trung hậu, ngày thường làm việc rất trầm ổn, không ngờ lúc này lại khá là bối rối và khiếp sợ.

Cô hỏi ngay, "Hưởng sư huynh, chuyện gì vậy, sao lại vội vàng như thế?"

"Một. . . Một. . . Một. . ." khuôn mặt Hưởng Mạc đỏ bừng vì cảm xúc quá mức kịch liệt, nhất thời nói liên tục ba chữ "Một" , nhưng không nói được phần đằng sau.

Nam Cung Thái Thực đột nhiên sáng mắt, cô như ngừng thở, bật kêu lên: "Chẳng lẽ Đinh Trữ đã thật sự đột phá đệ Nhị Cảnh, một tháng Luyện Khí?"

Đám chư sinh nghe câu hỏi của Nam Cung Thái Thực, vẫn cho rằng không có khả năng, nhưng phản ứng của Hưởng Mạc, lại làm cho họ như bị đóng băng .

Hưởng Mạc hít thở dồn dập, gật đầu.

Nụ cười nhạo đông cứng trên mặt Cố Tích Xuân, ngón tay của hắn cũng cứng đờ.

Một sự khiếp sợ xuất hiện trong lòng hắn, ngập tràn trong óc hắn.

"Đây là thật?"

Tạ Trường Thăng kêu to, phá vỡ sự tĩnh mịch. Khuôn mặt hắn đầy cảm xúc phức tạp, như một bức tranh bị người ta vẽ vào đủ loại sắc thái.

Hương Mạc lại gật đầu.

Đến lúc này hắn mới có thể nói được nguyên câu, hắn khó nhọc nói: "Bạch Dương Động vừa mới truyền tới tin tức. . . Đình Trữ đã phá cảnh thành công, đã đến Luyện Khí Cảnh."

Sắc mặt Cố Tích Xuân trắng bệch, ngón tay cứng đờ lắc lư.

Hắn không cần phải đi yêu cầu xác nhận nữa, vì một tin tức quá mức đáng sợ như thế, trước khi tuyên bố, chắc chắn Hương Mạc đã kiểm tra cẩn thận.

Song không ai để ý tới hắn.

Ánh mắt mọi người đều đang nhìn vào Tạ Nhu.

Ai cũng muốn biết cô sẽ nói gì.

Mặt Tạ Nhu trắng bệch, lông mi và khóe miệng không ngừng run rẩy.

Người tỷ tỷ nghiêm khắc bá đạo, đột ngột biến thành một cô gái mềm yếu đáng thương.

Nam Cung Thái Thục cảm thấy vô cùng khoái chí.

Cô rất muốn cất tiếng cười to.

Nhưng cô không ngờ, chỉ sau một thời gian ngắn, Tạ Nhu nhu nhược đã lại biến thành kiên cường, môi của cô vẫn còn khẽ run, nhưng nét mặt đã dần sắt lại.

"Lời hức của Tạ Quan Trung Tạ gia đáng giá nghìn vàng, tuyệt đối sẽ không thay đổi."

"Nếu Đinh Trữ thật sự đã hôm nay phá cảnh, một ngày Luyện Khí, ta đương nhiên sẽ giữ lời hứa, không phải hấn ta không lấy."

Mọi người muốn nhìn cô chê cười, nhưng nghe xong hai câu này, ai nấy đều bị cô làm cho há hốc.

Tạ Trường Thắng cũng ngây người.

Đây là đùa thôi đúng không?

Một âm thanh loong coong véo von vang lên.

Tạ Nhu rút trường kiếm bên hông ra khỏi vỏ.

Kiếm của cô vừa dày vừa rộng, nặng nề và thẳng tắp, hoàn toàn không giống loại bội kiếm nữ giới thường dùng.

Thân kiếm và mũi kiếm đều có màu xám đen, nhưng sống kiếm thẳng tắp lại mang màu trắng sáng ngời.

Thanh trường kiếm hắc bạch phân minh này, cả thân kiếm, vỏ kiếm đều phù hợp với lễ chế và quy cách chế kiếm của khu vực Quan Trung.

"Bá" một tiếng vang nhỏ.

Trường kiếm chém nhẹ một đường, xẹt qua mái tóc của cô.

Một nhúm tóc đen rơi xuống, rơi vào trong bàn tay cô.

"Quan Trung Trưởng nữ Tạ gia Tạ Nhu, xin thề."

Giọng nói trong veo nhưng lạnh lùng của cô vang lên, làm cho người ta khiếp sợ.

Không ai ngờ, cô gái Quan Trung này lại cương liệt, ở ngay trước mặt mọi người hạ trọng thề như vậy.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60: Trò Khôi Hài

Bữa tối Thanh Đăng Kiếm Viện chuẩn bị cho chư sinh rất ngon miệng, lại còn vô cùng có ích cho việc tu hành.

Rượu là được dùng thanh bồ quả ở trên núi gần đó để làm, có khả năng bổ khí dưỡng niên.

Những món rau củ trong bữa ăn đều là được thảo hiểm thấy, có lợi cho việc tu hành.

Còn có món thịt của hàn giao.

Hàn giao là một loại giao long sống trong hàn đàm, vô cùng trân quý, phải nhờ mấy tu hành giả có tu vi từ Lục Cảnh trở lên mới liên thủ đánh chết được. Thứ quý nhất của nó là sừng và nội đan, kế tiếp là giao xương và da, cuối cùng mới là thịt, nhưng thịt của nó rất có ích cho nguyên khí của người tu hành, có tiền cũng chưa chắc mua được, những tông môn tu hành cũng phải có cơ duyên xảo hợp mới có được.

Bữa tối ở Ngô Đồng Lạc rất là đơn giản, khi Đinh Trữ đóng cửa quán rượu đi vào, thấy trên bàn có một đĩa cơm, bên trên có một ít thịt khô và cải trắng.

Đĩa cơm này rõ ràng vừa mới được bưng ra, bên trên vẫn còn đang bốc khói.

Đinh Trữ nhìn Trường Tôn Thiên Tuyết đang ngồi ở bàn bên cạnh, nét mặt hẳn rất vui vẻ.

Hắn ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm.

"Hôm nay người về sớm hơn bình thường." Trường Tôn Thiên Tuyết nhìn hẳn.

Đinh Trữ ừ một tiếng, vừa ăn vừa nói: "Vì ngày mai là ngày Thanh Đăng Kiếm Viện tế kiếm thí luyện rồi."

"Người cứ chạy tới chạy lui như vậy không thấy phiền sao?" Trường Tôn Thiên Tuyết không biết nhớ ra cái gì, gương mặt đang khá nhu hòa trở nên lạnh lẽo, "Bây giờ người đâu cần mỗi ngày đều phải gấp trở về."

"Nhưng nếu không ở đây, ta không yên tâm."

Đinh Trữ nhìn cô, rất nghiêm túc nói: "Không phải ta ngại phiền toái, nhưng mấy người Lý Đạo Kỵ rất ngại phiền toái, hôm nay lúc ta muốn trở về, họ bèn phái ba cỗ xe ngựa đi theo. . . Nên ta quyết định lần này phải đạt được thứ hạng cao trong tế kiếm thí luyện, như vậy sau này mới được ở bên ngoài tu hành, tha hồ nghe ngóng tin tức."

Trường Tôn Thiên Tuyết cười nhạt: "Dù chỉ là thí luyện của một tông môn nhỏ, nhưng với thực lực của người bây giờ. . . đừng có nghĩ tới thứ hạng vội, mà nên nghĩ làm sao giữ được mạng thì tốt hơn."

Đinh Trữ gấp hết đồ ăn trong đĩa cơm ra, gấp xong mới lên tiếng: "Ta nhất định phải lấy được thứ hạng, một là vì Bạch Dương Động quả thật không tệ, ta cần cái linh mạch kia để tu hành, hai là vì có liên quan tới người."

Trường Tôn Thiên Tuyết cau mặt: "Liên quan tới ta?"

Đinh Trữ nhìn cô: "Vì vật thường cao nhất cho tế kiểm thí luyện chính là Thanh chi ngọc phách."

"Người cũng biết, Thanh chi ngọc phách trừ công dụng giúp phá cảnh từ đệ tam cảnh lên đệ tứ cảnh, còn có thể làm vật bản mệnh cho Tu Hành Giả." Hắn hơi ngừng một chút, giọng cao hơn: "Rất cần thiết cho người."

Trường Tôn Thiển Tuyết không chút cảm xúc đáp: "Người với sự tôn của người quả thực khác hẳn nhau, ông ta chỉ biết suy nghĩ cho bản thân mình."

Đinh Trữ ngẩn ngơ.

Ở chung với Trường Tôn Thiển Tuyết mấy năm, hắn đã rất quen tính cách của cô, trừ những trường hợp cực kỳ đặc biệt, Trường Tôn Thiển Tuyết tuyệt đối sẽ không đề cập tới người kia.

Tuy trên mặt cô không hề có cảm xúc, nhưng hắn vẫn cảm nhận được một tình cảm đang dậy sóng sâu trong đôi mắt cô.

Đột nhiên trong người hắn cũng xuất hiện một cảm giác khác lạ.

Trong cuộc đời một con người, luôn có những mốc thời gian đặc biệt.

Ví dụ như lần gặp nhau đầu tiên, lần tạm biệt nhau đầu tiên, lần chia tay mà không biết bao giờ mới gặp lại. . . nhưng những...mốc thời gian ấy đối với mình là đặc biệt, nhưng người ta lại không quan tâm, nên sẽ không hề nhớ.

Cơ thể Đinh Trữ cứng lại, nhìn Trường Tôn Thiển Tuyết, hỏi nhỏ: "Người kia thật sự chỉ suy nghĩ cho bản thân mình thôi sao?"

"Ít nhất mọi người đều thấy như vậy." Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn ánh nến chập chờn: "Ít nhất trong suy nghĩ của mọi người, ông ta là kẻ vì bản

thân mình mà không từ thủ đoạn."

Trời đã vào cuối thu, chỉ còn cách mùa đông một đoạn ngắn.

Cây đại thụ gần hạp cốc chỉ còn lại vài chiếc lá vàng ở đầu và cuối cành, khiến tầm nhìn từ trên cao nhìn xuống rất thoáng đãng.

Đã đến lúc thích hợp để xem lễ

Từ sáng sớm, tất cả đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện, và đệ tử từ hơn hai mươi học viện tới xem lễ đều đã tập trung đông đủ, đứng chờ đệ tử Bạch Dương Động tới.

Nhưng vật đánh vỡ sự yên tĩnh của con đường dẫn tới Thanh Đăng Kiếm Viện không phải là xe ngựa của Bạch Dương Động, mà là một con tuần mã đang phóng như điên chạy tới.

Cưỡi trên lưng nó là một người đàn ông mặc quan phục võ tướng màu đỏ tía, trước ngực đeo một con mãnh hổ đầy uy vũ.

Đến cách cửa Thanh Đăng Kiếm Viện chừng vài chục trượng, kỵ sĩ như sợ tuần mã chạy quá chậm, nên phóng ra khỏi yên ngựa, lên xuống mấy cái đã tới tấm bia đá ngay trước cửa kiếm viện.

"Ta có việc muốn gặp Nam Cung Thái Thực."

Viên tướng khẽ vòng tay làm lễ, nói với đám đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện đang đứng ở cửa để tiếp đón đệ tử Bạch Dương Động.

"Có một tướng quân muốn gặp ta?"

Nam Cung Thái Thực nhận được tin, cô liền nghĩ tới một chuyện, trái tim đập thình thịch, vội vàng chạy nhanh tới cửa.

"Hoa Thanh Phong thúc thúc?"

Nam Cung Thái Thục bật kêu: "Sao người lại tới đây?"

"Không phải tại người gửi thư hối gấp còn hơn quân lệnh hay sao?"

Thấy Nam Cung Thái Thục vội vàng chạy ra, viên tướng khẽ cười, móc ra một cái hộp ngọc, đưa cho cô: "Viên đan dược này khá là bá đạo, phụ thân người sợ viết thư không thể bày tỏ đủ ý, lại vừa lúc ta có quân vụ phải tới Trường Lăng, nên bảo ta tiện đường mang tới cho người."

Nam Cung Thái Thục nhận lấy hộp ngọc, trong lòng bàn tay đã đầy mồ hôi, "Đây là đan dược gì, cần ngài phải tự mình mang tới?"

"Là Hoàng Đình Kim Đan ngày xưa Hàn vương xin của Hoàng Đình Đan Tông." Hoa Thanh phong đáp: "Trước khi Hàn vương triều diệt vong, Hoàng Đình Đan Tông không có tiếng tăm gì, nhưng đan dược họ luyện chế đều rất bàng môn tả đạo, vô cùng dữ dằn. Viên Hoàng Đình Kim Đan này có hiệu dụng tăng tu vi hết sức kinh người, đủ cho một người mới vừa vào đệ Nhị Cảnh Tu Hành Giả có thể phóng thẳng lên trung phẩm phạt cốt hậu kỳ, nhưng dược lực của đan dược này lại rất hỗn tạp, có nhiều thứ sau khi tiến vào trong cơ thể con người sẽ tích tụ luôn trong đó, làm cho chân nguyên không được tinh khiết."

Nam Cung Thái Thục do dự.

Nếu trong cơ thể Tu Hành Giả có nhiều tạp chất không bài xuất được ra ngoài, sẽ mang tới rất nhiều vấn đề dẫn dắt, chân nguyên không đủ tinh khiết, sẽ làm ảnh hưởng tới sức mạnh của nó, đồng thời ảnh hưởng làm giảm cấp phẩm giai của công pháp tu hành.

"Đối với Tu Hành Giả bình thường, đan dược này khuyết điểm nhiều hơn ưu điểm, nên phụ thân người mới bảo ta tới xem có thật người đã phá cảnh hay không, viên đan dược này có phải thật chỉ dùng cho giao dịch, chứ

người không tự dùng cho mình hay không, ông ấy rất lo người bị kẹt ở cửa ải đó lâu mà nôn nóng làm bậy." Hoa Thanh Phong nhìn làn da mướt mà của Nam Cung Thái Thục, tỏ vẻ an tâm, "Thấy người thế này, ta yên tâm rồi."

"Tu Hành Giả bình thường. . ." Nam Cung Thái Thục vốn đang do dự, nhưng nghe thấy mấy chữ này thì bình tĩnh lại.

Cô nghĩ tới thân thể Đinh Trữ, nghĩ hẳn chẳng còn được bao nhiêu thời gian, hơi đâu mà lo nghĩ quá xa xôi.

Cô không nói gì nữa, gật đầu, mở hộp ngọc ra.

Cô nhìn thấy có một khối sáp mà trắng, bên trong bọc một viên đan dược màu vàng to cỡ long nhãn, có cảm giác rất nặng.

Viên thuốc này tới tay cô chậm hơn cô dự tính rất nhiều, nhưng bây giờ tới kịp cũng vẫn rất kịp thời.

Nam Cung Thái Thục và viên tướng nói chuyện với nhau, hỏi thăm tình hình cha mẹ của cô, và kể lại chút ít tình hình tu hành học tập của cô.

Dĩ nhiên là để cho viên tướng yên tâm rời đi.

Nam Cung Thái Thục nắm chặt hộp ngọc trong tay, trong lòng rất kích động và khẩn trương.

Một dãy xe ngựa từ từ xuyên ra sương mù, xuất hiện trên con đường dẫn tới cửa Thanh Đằng Kiếm Viện.

Người Bạch Dương Động, rốt cục đã đến.

Đi đầu chính là Lý Đạo Ky.

Phía sau ông chính là Trương Nghi và Tô Tần.

Tiết Vong Hư và hơn mười giáo tập Bạch Dương Động đi cuối cùng.

Đình Trữ đi lẫn trong nhóm đệ tử đi khúc giữa, dáng người hảnh chẳng có gì xuất chúng, nhưng mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hắn.

Tên thiếu niên gầy yếu non nớt kia, chính là Đình Trữ một tháng Luyện Khí?

Trông quá mức bình thường, không giống chút nào mấy tên quái vật kia, trời sinh đã có thần quang gì đó. . . Người như vậy, sao có thể làm được một tháng Luyện Khí?

Những tiếng nghị luận râm ran vang lên.

Sắc mặt Đoan Mộc Luyện vốn lãnh trách nhiệm phụ trách việc nơi đây cũng trở nên khó coi.

Đây là lần đầu tiên đệ tử Bạch Dương Động đến Thanh Đăng Kiểm Viện từ khi được sáp nhập, trong suy nghĩ của hắn, lẽ ra Bạch Dương Động phải cảm thấy thất bại và mang dáng vẻ thần phục.

Nhưng lúc này, vì có Tiết Vong Hư triển lộ cảnh giới, vì có một đệ tử có khả năng một tháng Luyện Khí, người của Bạch Dương Động lại hùng hực khí thế đảo khách thành chủ.

Địch Thanh Mi đã sớm đoán trước được việc này, nên mọi việc tổ chức tế kiểm thí luyện đều được giản lược dẹp sạch, chỉ ở hậu sơn chờ mà thôi.

Người Bạch Dương Động đã tới gần.

Từ Hạc Sơn không nhìn được quay đầu sang nhìn Tạ Nhu, hẳn không biết chuyện hôm qua có tới tai người Bạch Dương Động chưa, và cũng muốn biết Tạ Nhu bây giờ sẽ phản ứng như thế nào.

Tạ Nhu rất bình tĩnh, như chẳng có việc gì, nhưng Tạ Trường Thắng lại đột ngột đi tới, thi lễ chào Đinh Trữ: "Chào anh rể."

Thời khắc này quả thực rất là quái dị.

Ngay cả Lý Đạo Ky cũng phải sửng sốt.

Đinh Trữ đương nhiên nhận ra Tạ Trường Thắng.

Nhưng hẳn không biết gì chuyện tối qua, nên hẳn chẳng hiểu gì, ngơ ngác nhìn quanh, rồi nghiêm trang hỏi Tạ Trường Thắng, ngón tay chỉ chỉ vào mình, "Người là mới nói với ta?"

"Đúng vậy." Tạ Trường Thắng vô cùng kính cẩn.

Toàn trường hoàn toàn xôn xao.

Từ Hạc Sơn và Nam Cung Thái Thục ngạc nhiên nhìn nhau, rồi cùng quay sang nhìn Tạ Nhu, nghĩ thầm chẳng lẽ hai tỷ đệ này đã bàn bạc với nhau, muốn hôm nay trịnh trọng đề cập đến việc đón dâu sao?

Nhưng mặt Tạ Nhu đỏ bừng, hoàn toàn không có vẻ gì là biết trước.

Đinh Trữ ngạc nhiên, nhìn Nam Cung Thái Thục, ý muốn nhờ cô giúp đỡ, giải thích giúp chuyện gì đang xảy ra.

"Hôm qua tỷ tỷ ta đã lập lời thề trước mặt mọi người, nói nếu người thật sự đột phá đến Luyện Khí Cảnh, tỷ ấy sẽ không phải người không lấy làm chồng, nên người dĩ nhiên là tỷ phu của ta." Nhưng Tạ Trường Thắng đã nói với hẳn.

"Người chắc chắn mình không nói giỡn?"

Đinh Trữ giật mình, muốn phì cười, "Trò đùa này hơi bị lớn đó."

"Đây không phải trò đùa."

Một giọng nữ gần từng tiếng vang lên.

Mọi âm thanh lao xao đều biến mất, vì chính chủ đã lên tiếng.

Ánh mắt mọi người đều nhìn vào Tạ Nhu, quên luôn cả việc tế kiếm thí luyện.

Đinh Trữ sững sờ nhìn Tạ Nhu, bắt đầu hiểu đây chính là tỷ tỷ mà Tạ Trường Thắng nói tới, Quan Trung Tạ gia đại tiểu thư.

Sắc mặt Tạ Nhu đã không còn ửng đỏ, mà đã trở lại bình thường.

Tạ Trường Thắng lặng lẽ lùi lại, đứng cạnh đám người Từ Hạc Sơn và Nam Cung Thái Thực.

"Người làm cái gì vậy?"

Từ Hạc Sơn và Nam Cung Thái Thực hỏi hẩn, bọn họ nhìn thấy được vẻ hả hê trong ánh mắt của Tạ Trường Thắng.

"Ta cố ý đấy. . ."

Tạ Trường Thắng nói rất nhỏ, sự hả hê từ trong mắt tràn ra khắp khuôn mặt, "Hôn nhân đại sự, đâu phải trò đùa, đừng nói Đinh Trữ trước kia không hề biết tỷ ấy, dù hẩn có đồng ý, chuyện cưới gả thế này, một mình tỷ ấy làm sao tự mình định đoạt? Chuyện hồ đồ như vậy, phụ thân chắc chắn sẽ không đồng ý đâu. . . làm cho huyền náo to lên, nói không chừng phụ thân sẽ bắt tỷ ấy về đánh cho một trận. Mấy năm nay phụ thân nghĩ tỷ ấy ổn trọng, nên cho tỷ ấy trông coi ta, bây giờ ta sẽ để cho phụ thân biết tỷ ấy

còn hồ đồ hơn ta, như thế phụ thân sẽ không cho tử ấy coi chừng ta nữa, không chừng lại cho ta quản lý tử ấy."

"..."

Từ Hạc Sơn và Nam Cung Thái Thực hoàn toàn nói không ra lời.

Mãi một lúc sau, Nam Cung Thái Thực mới nghẹn ra được một câu, "Nói tới nói lui cũng là vì người muốn tha hồ tiêu tiền, mà đưa tử tử người lên đầu sóng ngọn gió. . . rốt cuộc cô ấy có thực là tử tử ruột của người không?"

"Lúc tử ấy đánh ta, không cho ta tiền, tử ấy có coi ta là đệ đệ ruột không? Mười lần ta đánh bạc, ít nhất chính lần tử ấy mách phụ thân ta." Tạ Trường Thăng nhếch miệng: "Lần này đâu phải ta sai, là tự tử ấy hồ đồ, nếu không ta đã lời ít nhất 1500 kim, hừ, để cho tử ấy qua lần này nhớ lâu một chút."

"Người trẻ tuổi hơn chúng ta, quả nhiên cũng trẻ con hơn chúng ta." Nam Cung Thái Thực hít sâu một hơi, nhìn hằm rất nghiêm túc, "May mà ta không có đệ đệ nào như người, nếu không chắc chắn ngày nào ta cũng sẽ đánh nó một trận."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61: Không Cưới, Không Lấy Chồng

Đình Trữ nhíu mày.

Trường Tôn Thiển Tuyết nói không sai, Trường Lăng này tràn đầy ân oán, chỉ cần bước một bước vào, sẽ bị vô số ân oán quấn chặt, ân oán đã khó nuốt, giờ còn bị phát sinh nợ tình, càng thêm phiền toái.

Hắn còn chưa biết mở miệng như thế nào, Tạ Nhu đã lên tiếng trước: "Ta đã rút kiếm cắt tóc lập thề, ở đây có rất nhiều người có thể làm chứng, nên đây không phải trò đùa."

Đình Trữ nhìn khuôn mặt lạnh tanh của cô, nghiêm túc nói với cô: "Ta biết có những người lời hứa đáng giá nghìn vàng, coi danh dự của gia môn còn quan trọng hơn cả tính mạng, nhưng chúng ta chưa từng gặp nhau, sao lại vì một chút khác người mà nghiêm túc đổ ứớc như vậy. . . có phải quá mức cố chấp hay không? Hơn nữa ta nghe nói Tạ gia không phải gia tộc bình thường, người làm như vậy, người trong nhà cũng chưa chắc đồng ý."

Tạ Nhu nhìn đôi mắt bình tĩnh hẳn, không hiểu sao trong lòng cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Hình như thiếu niên này có điểm bất phàm thật, sẽ không làm cô thất vọng?

"Làm việc võ đoán, nói không chịu nghĩ, đây là lỗi của ta, nên ta sẽ gánh chịu." Cô nhìn vào mắt hắn, khẽ nói: "Ta sẽ thuyết phục người trong nhà để

họ đồng ý."

Đình Trữ cau mặt, hơi cúi đầu xuống, nhìn thấy tàn kiếm Mạt Hoa, trái tim không khỏi run rẩy.

Tạ Nhu chỉ một thiếu nữ mới tu hành chưa bao lâu, nhưng ánh mắt chăm chú của cô lại làm hấn đột nhiên nhớ tới chủ nhân của Mạt Hoa Kiếm.

"Mẫu chốt ở chỗ ý kiến của người." Ánh mắt Tạ Nhu rất kiên định, cô chân thành nói: "Chúng ta mới gặp nhau lần này là lần đầu tiên, nhưng tính cách vinh nhục không sợ hãi, điềm tĩnh này của người khiến ta rất thích, chuyện tình cảm, có thể từ từ bồi dưỡng, ta chỉ mong người đừng cảm thấy chuyện này là đường đột, đừng nghĩ nhiều tới chuyện gia tộc."

Đình Trữ càng ngày càng cảm thấy Tạ Nhu có điểm giống giống chủ nhân của Mạt Hoa Kiếm, nếu nói đây là sự trùng hợp trong vô tình, thì hấn cực kỳ không thích loại trùng hợp này, nên hấn hít sâu một hơi, kiên quyết nói: "Chuyện đó không có khả năng, ta sẽ không tiếp nhận loại người như người, nên người không nên có những suy nghĩ như vậy."

Tạ Nhu mở to mắt, cắn cắn môi, quật cường không nói gì.

Đình Trữ ngẩng đầu lên nhìn cô: "Ta tuyệt đối sẽ không lấy người, nên chúng ta đừng nhắc lại chuyện này nữa, để nó từ từ bị quên đi."

Hốc mắt Tạ Nhu ửng đỏ.

Cô dù sao cũng chỉ một thiếu nữ, làm ra những chuyện thế này là đã phải dùng tới rất nhiều dũng khí, nhưng cô chỉ hít sâu, ngực phập phồng thở mấy cái, rồi cúi người thi lễ thật sâu với Đình Trữ.

"Chuyện này là ta không đúng. . . có điều người có thể không cười, nhưng ta lại không thể không lấy chồng."

Nói xong, cô quay người quay về chỗ chửi sinh tụ tập.

Lòng Đinh Trữ trầm xuống.

Người ngoài nghe câu này có lẽ không thể nào hiểu được, nhưng một ánh mắt sau vạt của Tạ Nhu khi quay người, Đinh Trữ nhìn là đã hiểu.

Cô cứng rắn hơn nhiều so với hản tưởng tượng.

Cô không bức bách hản lấy cô, nhưng cô nhất định phải gả cho hản. Nên hản không cười, cô sẽ không lấy chồng, không gả cho người khác.

Cái này nghe qua thì rất buồn cười.

Nhưng Đinh Trữ không thể nào cười nổi.

"Kỳ thật cô bé đó với người rất xứng đôi vừa lứa."

Lý Đạo Ky hơi quay người, nói vừa đủ cho Đinh Trữ nghe thấy, "Không nói Quan Trung Tạ gia phú giáp một phương, sau này sẽ có trợ giúp rất lớn cho việc tu hành của người, mà tướng mạo và phẩm hạnh của cô bé ta đều rất hài lòng, ta đề nghị người hãy nghiêm túc mà cân nhắc."

"Sao lại có người sư thúc phiền phức như ngài?" Đinh Trữ căm tức: "Ta mới bao nhiêu tuổi, mới tu hành được bao lâu, mới tới Thanh Đăng Kiếm Viện còn chưa nhìn ra nó tròn méo thế nào, đương nhiên nhảy ra một kẻ bảo ta tới đón dâu. . ."

Lý Đạo Ky cắt ngang, "Thanh Đăng Kiếm Viện thế nào sau này sẽ có thời gian từ từ mà xem, nhưng có những người nếu lỡ bỏ qua rồi sau này không gặp lại được nữa."

Đinh Trữ càng bức bối: "Cô ta làm như vậy hay lắm à, người thân là trưởng bối, người cũng nhìn ra được cô ta là một người can trường, việc người cần phải làm là tìm cách nào khuyên được cô ta bỏ suy nghĩ đó đi

mới đúng chứ! Còn nữa, nếu người thích cô ta như thế, thì bảo cô ta gả cho người đi."

Lý Đạo Ky nhìn dáng vẻ thờ hờn hển khó gặp của Đinh Trữ, không khỏi mỉm cười: "Ta muốn thế đấy chứ, nhưng người cô bé vừa ý không phải ta."

Đinh Trữ rất là chán nản.

"Tỷ, chuyện này ta làm tốt đấy chứ, giúp tỷ với anh rể chính thức lễ ra mắt lẫn nhau?" Nhìn Tạ Nhu đang đi về tới, Tạ Trường Thắng ra vẻ chân thành.

Tạ Nhu bình thản nhìn hẳn: "Trẻ con."

Tạ Trường Thắng không ngờ Tạ Nhu chỉ nói hai chữ ấy, sự đặc ý trong lòng hóa thành hư ảo.

Từ Hạc Sơn và Nam Cung Thái Thục cảm thấy rất đồng cảm với Tạ Nhu, hai người vác cảm thán, "Phải chọn bạn mà chơi."

Trong mắt Đoan Mộc Luyện và các sư trưởng của Thanh Đăng Kiếm Viện, hành vi của Tạ Trường Thắng là vô cùng khôi hài, chỉ vì ngại thân phận những đệ tử ngoại viện tới đây xem lễ, nên họ mới không mắng hẳn.

Nhưng nghĩ tới việc tế kiểm thí luyện thập phần trang trọng của Thanh Đăng Kiếm Viện bị trò trẻ con kia làm cho lộn xộn ngay lúc đầu, sắc mặt của họ trở nên vô cùng khó coi.

"Thời gian đã tới, Địch viện trưởng đang ở hậu sơn chờ, tế kiểm thí luyện sắp được bắt đầu, Tiết động chủ, các người muốn nghỉ ngơi một chút trước, hay tới đó luôn?"

Đoan Mộc Luyện cố gắng kềm chế sự khó chịu của mình, bước ra, thi lễ chào Tiết Vong Hư.

"Chỉ một lão già gần đất xa trời, tùy tiện tới đây xem thôi, mọi chuyện ở đây đều do Lý Đạo Ky xử lý, không cần phải hỏi ý kiến của ta." Tiết Vong Hư mỉm cười.

Nếu quả thật chỉ một lão già gần đất xa trời tùy tiện tới xem, vậy thì tốt rồi.

Vì nếu không có một đệ Thất Cảnh Tu Hành Giả nhúng vào, Thanh Đăng Kiếm Viện đã không cảm thấy bị bó tay bó chân như thế này .

Đoan Mộc Luyện chửi thầm trong lòng, nhưng trên mặt vẫn câu nệ hữu lễ, gật đầu với Lý Đạo Ky.

"Đường xá không xa, không cần phải nghỉ ngơi, Tu Hành Giả không cần phải câu nệ tiểu tiết, chắc chắn mọi người ở đây đều cảm thấy nên bắt đầu càng sớm càng tốt." Lý Đạo Ky trong lòng vui vẻ, trên khóe miệng vẫn còn lấp lánh nét cười.

"Vậy thì ... mời xuất phát."

Đoan Mộc Luyện cũng không muốn nhiều lời, buông ra một lời mời, rồi xoay người đi.

"Đoan Mộc lão sư."

Có mấy tên đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện đột nhiên lên tiếng, "Hà Triêu Tịch không có ở đây."

Nghe tới cái tên này, trong mắt Cố Tích Xuân lóe lên lệ quang.

Hắn chưa từng gặp Hà Triêu Tịch, nhưng hắn biết rõ Hà Triêu Tịch là một đối thủ nặng ký, tương lai cũng chính là uy hiếp hắn trong Mân Sơn

kiếm hội.

Đoan Mộc Luyện nao nao.

Nếu đệ tử khác chưa tới, hắn sẽ rất giận, nhưng đây lại là Hà Triều Tịch, nên hắn không tức giận chút nào.

"Hà Triều Tịch!"

Hắn quay người, gọi to về phía hậu sơn của Thanh Đăng Kiếm Viện.

Mấy tức sau, có tiếng xé gió vang lên.

Một thiếu niên mặc áo xanh đơn giản, dáng người cân xứng đang bay vút tới.

Quang người hắn có khói trắng bốc hơi.

Đây không phải mồ hôi hắn, mà là sương trắng ở chung quanh bị nhiệt độ cơ thể hắn làm cho bốc hơi.

Nhiệt độ cơ thể cao như vậy, cho thấy hắn vừa mới luyện tập thân thể rất nặng.

Nhớ tới lời đồn về kẻ khắc khổ tu hành này, ánh mắt Cố Tích Xuân càng thêm lạnh.

"Hắn chính là Hà Triều Tịch, trừ đi ăn cơm ra nhà xí, thì toàn bộ thời gian còn lại đều dùng để tu hành, hắn không thể không biết hôm nay là ngày tế kiếm thí luyện, nhưng vì không muốn lãng phí thời gian, nên vẫn còn tu luyện, chờ tới bây giờ mới đi ra." Đinh Trữ cẩn thận nhìn thiếu niên, bên tai là tiếng thì thào của Nam Cung Thải Thực.

"Người vào thí luyện, cố tránh hấn ra." Nam Cung Thái Thục nhắc nhở, thừa lúc mọi người còn đang mãi nhìn Hà Triều Tịch, móc một cái hộp ngọc nhét vào trong tay Đinh Trữ, "Đây là đan dược cha ta đưa tới."

Đinh Trữ sửng sờ.

Hấn rất bất ngờ.

"Hôm nay mới vừa đưa tới, đây là Hoàng Đình Kim Đan của Hoàng Đình Đan Tông, có tác dụng giúp tăng tu vi tiến cảnh rất kinh người, nếu người dùng bây giờ, tu vi sẽ tăng thẳng lên trung phẩm phạt cốt hậu kỳ, nhưng cũng sẽ mang tới rất nhiều tác dụng phụ bất lợi, làm cho chân nguyên không còn được tinh khiết. Thúc thúc ta nói như vậy, nhưng ta chưa kịp tra sách, nên ta cảm thấy tốt nhất là tế kiểm thí luyện xong rồi người kiểm tra thêm trong sách, hiểu kỹ nó như thế nào rồi hẵng quyết định có dùng hay không."

Đinh Trữ gật đầu.

Tuy hấn chưa từng nghe qua loại đan dược này, nhưng hấn biết hấn có thể dùng được nó, có nó, lần tế kiểm thí luyện này khả năng nằm trong ba người đứng đầu sẽ tăng thêm mấy phần.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62: Quy Tắc Công Bằng

Nhìn Hà Triều Tịch đang bay tới, trong người Đoan Mộc Luyện dần nóng lên.

Hà Triều Tịch sở tu Thanh Đăng Khô Vinh bí quyết, là pháp môn tu hành mạnh nhất của Thanh Đăng Kiếm Viện, rất là huyền diệu, cộng với khả năng lý giải kiếm kinh hần không có mấy đệ tử trong Thanh Đăng Kiếm Viện và Bạch Dương Động có thể so sánh được.

Một người xuất chúng như vậy, hôm nay nhất định sẽ vô cùng tỏa sáng, giương cao uy danh cho Thanh Đăng Kiếm Viện.

"Bình thường lúc nào cũng tu hành thì tốt, như bây giờ bắt nhiều người phải chờ người như vậy, thực không biết lễ nghĩa."

Tuy hần quát như thế, nhưng nét mặt lại không có chút vẻ nghiêm khắc nào.

Hà Triều Tịch chẳng nói gì, chỉ khom người tạ lỗi, đi đến chỗ của mình.

Cách hần không xa, một đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện sắc mặt nặng nề, ghì chặt thanh kiếm trong ngực, chính là Mặc Trần.

Ánh nắng dần dần nóng lên, sương sớm trong Thanh Đăng Kiếm Viện đã dần tan đi.

Mọi người đi theo Đoàn Mộc Luyện, xuyên qua Thanh Đăng Kiếm Viện, đi về phía sau núi Thiên Trúc Phong.

Hạp cốc thực hiện Tế kiếm thí luyện nằm ở dưới chân núi Thiên Trúc Phong, cách Thiết Kiếm Lĩnh năm sáu đỉnh núi.

Những... đỉnh núi này đều cách nhau hơn trăm trượng, nhưng Thanh Đăng Kiếm Viện có cầu dây nối chúng lại với nhau, được dây leo quấn quanh, qua mấy trăm năm, vô số dây leo quấn vào nhau, tạo thành hơn mười cây cầu dây đủ cho xe ngựa đi qua.

Giữa những cây cầu dây có xây đài ngắm cảnh, xung quanh trồng linh thảo hoa tươi, từ xa nhìn lại, chẳng khác gì những tòa lầu các lơ lửng giữa không trung, như cảnh tiên.

Thanh Đăng Kiếm Viện viện trưởng Dịch Thanh Mi, đứng trong một đài ngắm cảnh, áo xanh bông bành, như sắp bay đi.

Thấy đoàn người Đoàn Mộc Luyện tới, ánh mắt ông ta lướt qua họ, đến khi thấy Hà Triêu Tịch mới ngừng lại, khẽ gật đầu, đến khi thấy Đinh Trữ bên cạnh Nam Cung Thái Thực, nhìn dáng vẻ non nớt yếu đuối hẳn, hiểu ngay đây chính là kẻ gọi là Đinh Trữ, kẻ mới một tháng Luyện Khí hôm qua, chân mày ông ta khẽ cau lại.

Thiếu niên này có thiên phú kinh người, nhưng mấy tên đệ tử tới Bạch Dương Động hôm đó kể lại hẳn chỉ chọn một quyển 《Linh Nguyên Đại Đạo Chân Giải》 tầm thường nhất để tu, nên ông ta chỉ xem Đinh Trữ là một con thú con, chẳng có bao nhiêu uy hiếp.

Thú con có thể trưởng thành đến cuối cùng, chẳng có được mấy con.

Kẻ chân chính cần lo lắng, chính là con thú già sắp xuống lỗ, nhưng nhanh vượt lại sắc bén hung mãnh kia.

Nên ánh mắt ông ta nhanh chóng lướt qua Đình Trữ, nhìn thẳng vào Tiết Vong Hư đi ở cuối hàng.

Ông ta nét mặt nghiêm túc, từ xa đã chấp tay, chào Tiết Vong Hư: "Bạch Dương, Thanh Đăng hợp nhất, tế kiểm thí luyện lần này, ý nghĩa đã thay đổi rất lớn. Tiết động chủ lại đã tới đệ Thất Cảnh, quả thật là cả hai nơi đều được vinh quang."

Tạ Trường Thắng không nhịn được nhẹ giọng nói thầm: "Coi như viện trưởng thông minh, Bạch Dương Động đưa về Thanh Đăng Kiếm Viện rồi, vốn đâu còn được gọi là Bạch Dương Động nữa, sau này sẽ không còn cái tên Bạch Dương, mà chỉ có Thanh Đăng Kiếm Viện, hắn nói như vậy, lại vẫn giấu ý khéo léo bảo là cả Bạch Dương lẫn Thanh Đăng đều là hắc quân. Chỉ cần thiết thực mới có lợi, nhưng nếu nói năng không cẩn thận, coi chừng..., Tiết Vong Hư sẽ cho mặt ông ta chấm đất."

Tiết Vong Hư mỉm cười: "Địch viện trưởng khách khí, ta chỉ là một lão già rảnh rỗi, tới xem náo nhiệt mà thôi, có cái gì muốn đệ tử Bạch Dương Động làm, cứ phân phó Lý Đạo Ky là được."

Lời lẽ nghe rất khách khí, nhưng rơi vào tai Địch Thanh Mi lại mang một tư vị khác.

Ý là không cần phải nói chuyện với ông, cần gì cứ nói với Lý Đạo Ky thôi, ông ta là người quản lý cả Thanh Đăng Kiếm Viện lẫn Bạch Dương Động, thế mà lại chỉ ngồi được hàng ngang với Lý Đạo Ky?

Trong lòng ông ta sát khí đại thịnh, nhưng trên mặt lại ra vẻ không hề bận tâm.

"Tế kiểm thí luyện là truyền thống của Thanh Đăng Kiếm Viện chúng ta, tổ sư khai sơn Thanh Đăng Kiếm Viện Kỳ Lâm Phong, hiện nay đã phá cảnh tới đệ Lục Cảnh Bản Mệnh cảnh, cũng ngưng luyện Bản Mệnh kiếm Thanh Đăng Mộc Kiếm thành công. Nên hàng năm vào ngày hôm nay,

Thanh Đăng Kiểm Viện chúng ta đều dùng thí luyện này để làm nghi thức kỷ niệm tổ tiên, người chiến thắng không những nhận được bảo vật ban thưởng, mà còn được nội viện sắp xếp nơi tu hành, có được lịch luyện lớn nhất."

Ông ta khẽ gật đầu với Đoan Mộc Luyện: "Tu Hành Giả không câu nệ tiểu tiết, nhưng có quy củ. Tiếp theo giao cho Đoan Mộc Luyện giải thích quy tắc tế kiểm thí luyện lần này."

"Tế Kiểm hạp cốc ở ngay dưới chân chúng ta, trong hạp cốc có Thanh Đăng, được bố trí Thanh Đăng pháp trận mà chỉ Kiểm Viện chúng ta mới có. Đường lối đi lại trong đó rất khó tìm, Thanh Đăng thoát nhìn chỗ nào cũng giống nhau, nhưng sẽ có những nơi có khả năng công kích Tu Hành Giả, thậm chí có cả đẳng vương, sức mạnh vượt qua cả Luyện Khí thượng phẩm Tu Hành Giả, nếu bị quần phải, không còn giây giụa được nữa, nhớ kỹ không được kinh hoảng, không động dẩy gì nữa, thì dây leo sẽ không công kích nữa, nếu không càng nhúc nhích sẽ bị quần càng chặt, nếu cứu không kịp sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng."

"Tất cả đệ tử tham gia tự phân tán tới cửa vào, phải xuyên qua hết hạp cốc tới lối ra ở mặt bên kia mới là đạt. Ở bên trong cấm hai người trở lên kết bọn đồng hành, nếu có gặp nhau, thì phải hoặc chiến đấu phân ra thắng bại, hoặc tránh né nhau ra."

"Xuyên qua hạp cốc lấy ba ngày làm hạn định, chia làm ba giai đoạn, không được ra sớm hơn. Mỗi ngày vào lúc giữa trưa, chúng ta sẽ dùng khói báo động làm hiệu, phải tới được khu vực chính giữa chỗ đốt khói trước khi mặt trời lặn. Sau đó ở lại khu vực đó đến nửa đêm, nửa đêm về sáng mới thì được tự chọn tiếp tục nghỉ ngơi hay là đi tiếp..."

Đoan Mộc Luyện bắt đầu giảng giải quy tắc, những điều này...này Đinh Trữ đều đã được nghe qua, nhưng hắn vẫn nghe rất cẩn thận.

"Bởi vì năm nay Bạch Dương và Thanh Đằng quy nhất, số lượng đệ tử tham gia thí luyện nhiều gấp đôi những năm trước, nên độ khó cũng gia tăng, mỗi danh học sinh khi tiến vào trên người đều có một cái lệnh phù, trong mỗi ngày phải ít nhất có một lần chiến đấu, phải cướp được một cái lệnh phù, nếu không dù có tới được khu vực chỉ định cũng đều bị tính là thất bại."

"Năm nay những khu vực nghỉ ngơi sẽ không có sẵn đồ ăn, chỉ có ở trong Tế Kiếm hạp cốc mới có ít thú rừng, muốn ăn để bổ sung thể lực, thì phải tự đi săn, ta báo trước trong đó có những con thực lực không hề yếu, muốn đi săn phải cân nhắc cẩn thận."

Xung quanh xôn xao những tiếng nghị luận.

"Điều này rất bất lợi với những đệ tử tu vi cảnh giới không cao." Nam Cung Thái Thực quay sang, lo lắng nhìn Đinh Trữ: "Giống như người, bởi vì thời gian người tu luyện quá ngắn, còn chưa luyện tập thân thể bao nhiêu, tiêu hao thể lực thế này, sợ rằng người sẽ theo không kịp. Đã thế lại còn mỗi ngày đều phải chiến đấu, vừa tiêu hao thể lực tìm đồ ăn vừa phải chiến đấu. . . Càng tới gần cuối cùng, sẽ càng bất lợi."

"Loại quy tắc này đối với những người mạnh như Hà Triêu Tịch mới là có lợi, nhưng không ai nói được là nó không công bằng." Đinh Trữ gật đầu: "Bởi vì đây là thí luyện, là để tìm ra những đệ tử mạnh nhất về mọi phương diện."

Nam Cung Thái Thực im bật.

Có đôi khi cái gọi là quy tắc và công bằng chính là như vậy, nhìn thì cứ tưởng đối với mọi người đều là như nhau, nhưng trên thực tế lại là khéo léo nghiêng về phía người nào đó, và bất lợi với người nào đó.

"Có quy tắc thì có cách thức ứng phó." Đinh Trữ nhìn ra cô không vui, thì khẽ cười: "Chúng ta sinh ra trong một thế giới tràn đầy quy tắc, nên chúng ta phải nghĩ ra được cách sinh tồn với những quy tắc."

"Tỷ, loại quy tắc này hình như rất bất lợi với anh rể nha, nhưng mấu chốt ở chỗ, nó lại có vẻ rất công bằng."

Tạ Trường Thắng nhìn Đinh Trữ đang nói chuyện với Nam Cung Thái Thực, vẻ mặt và giọng điệu như muốn ăn đòn, "Đúng rồi, người cảm thấy anh rể như thế nào?"

"Rất tốt."

Nhưng không ngờ, Tạ Nhu nhìn thấu chiêu trò hăn, nên không tức giận, mà chỉ mĩa mai nói: "Ta có lòng tin, hăn sẽ trở thành một trong ba người cuối cùng."

Tạ Trường Thắng sững người, phần uất kêu oan: "Người thay đổi cũng quá nhanh đi? Lúc đầu ta có lòng tin với hăn, muốn đánh cược cho hăn, người lại xem thường hăn, bây giờ người lại còn tin hăn hơn ta, hăn vừa mới nhập luyện khí, Bạch Dương Động có Trương Nghi, Tô Tần, Thanh Đằng Kiếm Viện có Hà Triều Tịch, Nam Cung Thái Thực, người ở đâu cảm thấy hăn sẽ được Top 3?"

"Trước kia là vì ta chưa từng gặp hăn, nên mới suy nghĩ như thế về hăn." Tạ Nhu nhìn đệ đệ: "Nhưng bây giờ ta đã thấy hăn rồi, đương nhiên là phải khác."

Tạ Trường Thắng như muốn tắt thở, "Tại sao phải khác?"

Tạ Nhu nhìn Đinh Trữ ở phía xa: "Trong ánh mắt hăn có lòng tin, không phải loại giả tạo, cố gắng lên gân cho mình... mà là sự điềm tĩnh đương

nhiên từ bản thân mà có."

"Giống như đi mua đồ, có những người biết mình mua không nổi, nhưng cứ giả bộ ra vẻ như mình dư sức muốn mua là mua được ngay, nhưng hẳn là cái loại thật sự trong túi có rất nhiều tiền, biết hàng đó dù có mắc cũng vẫn đủ tiền mua được."

"Bốn tuổi ta đã theo dõi việc làm ăn trong nhà, gặp không biết bao nhiêu người làm ăn, ta biết ánh mắt của ta không nhìn lầm."

Tạ Trường Thắng vỗ trán, phiền muộn nói: "Đây là việc buôn bán sao?"

"Đạo lý cũng giống nhau."

Tạ Nhu nhìn hẳn, lắc đầu: "Người còn quá trẻ con, rất nhiều đạo lý người chưa hiểu, sau này người sẽ hiểu."

Tạ Trường Thắng giận tới mức mặt mũi trắng bệch, "Ta đâu còn nhỏ nữa!"

Tạ Nhu mĩa mai: "Cũng đâu phải chưa nhìn thấy người tắm rửa, chỗ nào của người cũng nhỏ."

"Đó là hồi còn bé!" Tạ Trường Thắng tức giận run người, nói không ra lời.

"Là con nít, biết cái gì." Tạ Nhu nghiêm mặt: "Người đừng có mà đắc ý, những chỗ người không hiểu, ta sẽ tự giải thích cho phụ thân."

"Còn nữa. . ."

"Ta chỉ là con gái, trọng trách sau này trong nhà, không tới hai vai ta gánh vác, dù ta có hồ đồ một chút, phụ thân cũng sẽ chiều theo ta. Nhưng người thì không được, vì người là đàn ông."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63: Bắt Đầu Đào Thái

Tạ Trường Thắng hít sâu, tức giận: "Người đừng có lúc nào cũng mang bộ dạng dạy dỗ người khác có được không?"

Tạ Nhu nở nụ cười khiêu khích: "Muốn không bị ta giáo huấn, thì tu hành vượt qua ta đi, đánh thắng được ta nói sau."

Tạ Trường Thắng nắm chặt nắm đấm, sắc mặt trắng nhợt, phần uất nói: "Ta nhất định sẽ vượt qua người."

Tạ Nhu vẫn mỉm cười: "Thế là tốt nhất, nếu không sau này ngay cả một môn khách của Ly Lăng Quân cũng đánh không lại, thì mất mặt lắm."

Tạ Trường Thắng cúi đầu, không nói thêm gì nữa, lúc này trên đài Đoan Mộc Luyện đã giải thích xong mọi quy tắc.

Ánh mắt mọi người lại dồn lên người Hà Triều Tịch.

Trong số đệ tử tham gia tế kiếm thí luyện, Hà Triều Tịch với Trương Nghi, Tô Tần có tu vi mạnh nhất, đều là đệ Tam Cảnh trung phẩm, Trương Nghi với Tô Tần còn đã tiến gần tới Tam Cảnh thượng phẩm, nhưng chênh lệch không quá lớn, hơn nữa Hà Triều Tịch sở tu Thanh Đăng Khô Vinh bí quyết, vô cùng huyền diệu.

Nếu chỉ luận về thể lực, đương nhiên Hà Triều Tịch - kẻ thường xuyên bỏ thời gian tu luyện thân thể sẽ chiến thắng.

Thế nên theo kiểu quy tắc thiên về thể lực thế này, Hà Triều Tịch đương nhiên là người có hi vọng chiến thắng nhất.

Nhưng Mặc Trần lại không nghĩ như vậy.

Trong lần tế kiểm thí luyện này, nhất định hẳn sẽ tạo cho tất cả mọi người một cảm giác ngoài ý muốn.

Tất cả đệ tử tham gia tế kiểm thí luyện đi dọc theo đường núi đi về phía cửa vào Tế Kiểm hạp cốc.

Không ai kiểm tra họ có giấu thức ăn mang theo hay không, vì trong ba ngày tới, họ sẽ bị trận pháp che khuất hết đường đi, có thể sẽ đi lạc, nhưng người ngồi ở trong bình đài trên cao xem lễ thì đều nhìn thấy rõ mọi hành động của họ.

Đình Trữ đi giữa đội ngũ, đường xuống núi càng lúc càng rộng, nhưng đến cuối lại không nối vào hạp cốc, trước mặt họ là một vùng sườn đồi chừng mười trượng.

Trên sườn đồi có hơn trăm sợi dây leo xanh biếc đang rủ xuống.

Dù chưa từng xem qua Thanh Đăng Kiểm Viện tế kiểm thí luyện, Đình Trữ cũng đoán ra được, tí nữa khi đệ tử tham gia thí luyện theo dây leo rơi xuống hạp cốc, chỉ cần thời gian rơi hơi lệch nhau một chút, pháp trận bên dưới sẽ đưa họ tới những khu vực khác nhau.

Đoan Mộc Luyện lạnh lùng: "Mỗi người chọn một sợi dây leo xuống dưới, mỗi người cách nhau 20 tức thời gian."

"Người phải cẩn thận."

Nam Cung Thái Thực nhìn Đình Trữ, lo lắng nói: "Đừng có hấp tấp."

Đinh Trữ hiểu cô muốn nói cái gì, nên khẽ cười: "Người cũng vậy, đánh không lại thì bỏ chạy, thí luyện thời gian dài thế này, chẳng ai biết phút cuối sẽ phát sinh cái gì."

Nam Cung Thái Thực còn đang suy nghĩ về ý tứ của Đinh Trữ, đám đệ tử đã bắt đầu trượt xuống, cô nhìn hẳn, "Người trước hay là ta trước?"

Đinh Trữ đáp: "Ta trước."

Nam Cung Thái Thực nói rất nghiêm túc: "Hi vọng người sẽ luôn ở trước ta."

Đinh Trữ mỉm cười, "Cảm ơn lời tốt lành của người."

Tới phiên Đinh Trữ, động tác hẳn rất chậm, rất cẩn thận.

Nhìn thân ảnh chậm rãi rơi xuống dưới, trong mắt Nam Cung Thái Thực đầy lo lắng.

Dù có thiên phú và khả năng lĩnh ngộ mạnh tới cỡ nào, thì phản ứng của cơ thể cũng phải cần có thời gian luyện tập.

Động tác của Đinh Trữ, là hết sức vụng về.

Nhưng Đinh Trữ lại đã rất vất vả mới làm ra được hành động vụng về như thế, hẳn không muốn người ta nhìn ra là hẳn quá mức nhanh nhẹn.

Hôm trước đánh nhau là trong đêm tối, người xem là nhân vật giang hồ, còn bây giờ là tu hành giả chính thức của Trường Lăng Tu Hành Giả, hẳn không thể không cẩn thận.

Hai chân hẳn vững vàng rơi xuống đất, bắt đầu đánh giá cảnh tượng xung quanh.

Từ bên trên nhìn xuống, hạp cốc hiện ra rất rõ ràng, nó bị những rừng cây nhỏ và những cây mây khổng lồ chia nhỏ ra thành nhiều phần như một mê cung, bây giờ xuống tới dưới đất, hẳn mới nhìn thấy xung quanh toàn là sương mù.

Sương mù này không phải sương màu trắng bình thường, mà mang một màu xanh nhạt quý dị.

Sương mù này không ảnh hưởng tới việc nhìn những đồ vật ở xa, nhưng lại có tính khúc xạ ánh sáng, làm cho những vật ở gần trở nên vụn vẹo, mờ lung.

Dây leo ở chung quanh nhìn cũng khác với lúc nhìn từ trên xuống.

Từ bên trên nhìn xuống, giữa cây cối và dây leo có những khoảng trống, nhưng đứng ở đây, lại thấy giữa chúng kín mít, không hề có kẽ hở nào, chỉ có mấy chỗ tạo thành vòm giống như thông đạo.

Chung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, những đệ tử xuống cùng lúc với hẳn có lẽ ở cách hẳn không xa, vậy mà không hề nghe thấy một tiếng nói hay tiếng bước chân nào, xem ra pháp trận còn có tác dụng ngăn cách âm thanh, như thế sẽ không thể thông qua âm thanh né tránh sự công kích của địch nhân, khả năng đột ngột gặp địch và chiến đấu cũng sẽ tăng cao, độ khó khi săn thú cũng vậy.

Theo quy tắc Đoan Mộc Luyện đã hướng dẫn, sau khi vào trong hạp cốc, nếu không di chuyển mà cứ đứng ở chỗ cũ sẽ bị coi là không tuân theo quy định, nên Đinh Trữ bắt đầu động bước, đi về phía một cái lỗ hổng giống cổng vòm, hai mắt nhắm nghiền, tĩnh tâm cảm giác.

Hắn cảm thấy Thiên Địa nguyên khí ở đây rất hỗn loạn, Thanh Đăng ở chung quanh hấp thu và phóng thích ra nguyên khí gây quấy nhiễu, giống như có vô số những thanh kiếm trôi nổi hỗn loạn bên trong Thiên Địa nguyên khí.

Bố trí này không ảnh hưởng gì tới tu hành giả từ Lục Cảnh trở lên, vì họ có thể dùng chân nguyên và Thiên Địa nguyên khí súc tích trong cơ thể đã thông một con đường thông với Thiên Địa nguyên khí bên ngoài trận, nhưng đối với đám đệ tử này, thì đã đủ.

Từ trên bình đài xem lễ nhìn xuống hạp cốc, thấy trong hạp cốc đầy những đầu người đang không ngừng chuyển động.

Vì cứ một đợt là có gần trăm học sinh trượt theo dây leo xuống cốc, nên trong hạp cốc toàn người là người.

Có những học sinh chỉ đứng cách nhau khá gần, nhưng lại không biết điều ấy, khiến người nhìn vào cảm thấy buồn cười.

Tạ Nhu không hề dời mắt khỏi Đinh Trữ.

Vì cách hãn chưa tới mười trượng có một đệ tử của Thanh Đăng Kiếm Viện.

Tên gã là Triệu Khánh.

Gã là người nhà Triệu thị ở Bình Hồ, năm Nguyên Vũ thứ tám thì thi đậu vào Thanh Đăng Kiếm Viện, nhập viện sớm hơn Nam Cung Thái Thực hai năm, tuy nhiên tới nay cũng chỉ là cảnh giới Luyện Khí thượng phẩm, không đột phá được vào đệ Tam Cảnh.

Nhưng những địa chỉ tu hành của Trường Lăng đối với thí sinh xuất thân từ những nước trước đây không thuộc về Đại Tần vương triều như Triệu địa, Hàn địa, Ngụy địa thì khảo hạch rất là nghiêm khắc, Triệu Khánh có thể tiến vào Thanh Đăng Kiếm Viện, đương nhiên là có so chỗ hơn người.

Sức mạnh hai cánh tay của hãn mạnh hơn người cùng tuổi rất nhiều lần.

Đây là vấn đề thể chất trời sinh, vì phụ thân hãn, trước kia ở Triệu địa là một lực sĩ nổi danh lòng lẫy.

Sức lực cánh tay mạnh, thì có thể dùng rất nhiều kiếm pháp mà người thường không dùng được.

Nên thanh kiếm hãn dùng cũng nặng gấp mấy lần kiếm của người thường, tu kiếm pháp cũng là đại khai đại hợp Cuồng Phong Kiếm Kinh.

Một thanh kiếm cực nặng, lại còn có tốc độ như cuồng phong, uy lực đương nhiên kinh người.

Nên Triệu Khánh tin rằng gã không phải không có cơ hội chiến thắng.

Bởi đã từng tham gia tế kiếm thí luyện một lần, đã có kinh nghiệm, nên gã biết không phải ai đi nhanh hơn sẽ là người chiến thắng, thế nên gã còn trì hoãn hơn cả Đinh Trữ.

Gã mới vừa đi qua một chỗ hổng giống cổng vòng, đã có mấy dây Thanh Đằng lặng lẽ từ sau lưng hãn bắn tới.

Khi chỉ còn cách mấy xích, Triệu Khánh đã phát hiện ra, gã quát lên một tiếng, tay phải rút thanh kiếm bản rộng sau lưng, nhanh như chớp chém ra một nhát.

PHỐC PHỐC PHỐC mấy âm thanh nhè nhẹ vang lên.

Mấy dây Thanh Đằng đã bị một kiếm của gã chấn thành vô số mảnh vụn màu xanh.

Nhưng gã còn chưa kịp thả lỏng, một dây thanh đằng bên hông đã đâm vào tới.

Dây Thanh Đằng này có hào quang lấp lóe, khác hẳn mấy dây Thanh Đằng vừa rồi.

Triệu Khánh biến sắc.

Gã lại quát to một tiếng, chân khí không ngừng cuộn cuộn tuôn vào thanh kiếm.

Những phù văn trên thân kiếm phát sáng, tỏa ra một lớp kiếm khí màu trắng.

Kiếm khí dày lên cả mấy thước vuông, khiến người ta cảm giác hẳn không phải dùng kiếm, mà là dùng búa.

'Đang' một tiếng, kiếm đẳng giao với nhau, vang lên âm thanh như kim thiết chạm vào nhau.

Thân thể gã hơi lắc lự, nhưng dây Thanh Đẳng cũng đã bị kiếm của gã chặt đứt.

Nhưng gã bỗng cảm thấy lạnh toát.

Gã nhìn xuống dưới chân.

Lớp lá rụng dưới chân gã đang nhảy tung lên.

Mấy sợi dây leo rất nhỏ quấn vào mắt cá chân gã, trong nháy mắt làm cơ thể gã mất cân bằng, ngã dúi về phía trước.

Thanh kiếm bản rộng nhoáng lên, chém thẳng xuống dưới chân.

PHỐC PHỐC mấy tiếng, đám dây leo bị chém đứt sạch, nhưng gã không còn kịp ngăn cản mấy sợi dây leo đang từ phía trước phóng tới.

Cả người gã bị kéo lê trên mặt đất mấy trượng, đâm vào tường cây, bị thêm một đồng dây leo trườn ra trói chặt, đừng nói là huy kiếm, ngay cả muốn hít thở cũng không xong, mặt mũi mắc nghẹn đỏ bừng.

Triệu Khánh rên lên một tiếng.

Gã cực kỳ không cam lòng, nhưng gã biết lúc này chỉ còn làm được một việc thôi, chính là bất động, không nên giãy giụa nữa.

"Tại sao tế kiểm thí luyện năm nay lại khó hơn mấy năm trước nhiều vậy chứ?"

Gã không thể không nghĩ đến điều đó, cùng lúc ấy, trong sơn cốc cũng vang lên rất nhiều những tiếng kinh hô, nhưng đều bị trận pháp ngăn cách.

Từ lễ đài giữa không trung nhìn xuống, trong hạp cốc đã biến thành một vùng biển xanh đang sôi trào.

Có rất nhiều người đang phải nghênh chiến, vô số dây leo bị tàn phá, lá cành tan tác bay khắp nơi, cũng có rất nhiều người bị dây leo cuốn chặt, phải chấp nhận thất bại.

Những người ấy cũng đang có cùng suy nghĩ giống như gã.

Tại sao tế kiểm thí luyện năm nay lại khó như vậy?

Vì những năm trước, khu vực này không hề có loại dây leo vương này.

Năm nay không chỉ bị tăng cấp độ công kích, mà giống như điểm công kích nào cũng có dây leo vương tồn tại.

Khóe miệng Dịch Thanh Mi thấp thoáng nụ cười.

Ông ta hiểu rõ nỗi sợ của các học sinh, vì đây chính là mưu kế của ông ta.

Nhưng dù khó như thế nào, thì đối với tất cả mọi người vẫn rất công bằng, và lại còn có lợi cho Hà Triều Tịch, giúp hắn chiến thắng người cần phải thắng.

Tạ Nhu hơi cau mày.

Tuyến đường hành tẩu của Đình Trữ khá là yên tĩnh.

Đột ngột, cô nhìn thấy bức tường đằng bên cạnh Đình Trữ có một sự dị động rất nhỏ.

Những sợi dây leo vốn mềm oặt, đột nhiên như có một sức mạnh kỳ lạ tràn vào, làm chúng trở nên cứng ngắt, như những thanh kiếm mảnh, lặng lẽ đâm ra.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64: Kiếm Của Tu Hành Giả

Trong mắt Cổ Tích Xuân hiện lên vẻ vui mừng.

Vì hãn cũng đang nhìn vào Đinh Trữ.

Cuộc cá cược bên ngoài sơn môn Thanh Đăng Kiếm Viện vì Tạ Nhu mà không được thành lập, nhưng hãn đã nói ra rất nhiều lời, Đinh Trữ thực sự một tháng Luyện Khí, Tạ Nhu ngay trước mặt mọi người cắt tóc lập thề, những chuyện ấy nhất định sẽ được lưu truyền rộng rãi khắp Trường Lăng.

Đinh Trữ biểu hiện càng xuất sắc, thì hãn càng không thể nào chịu nổi.

Một người còn chưa chính thức bước lên sân khấu Tu Hành Giả mà còn mang tiếng không tốt, sẽ mang tới rất nhiều hậu quả bất lợi.

Nên khi nhìn thấy tuyến đường của Đinh Trữ xuất hiện bấy rập, hãn vô cùng mừng rỡ.

Hãn nghĩ, Đinh Trữ tuyệt đối không có khả năng qua được cửa ải này.

Hãn sẽ bị loại bỏ ngay ở cửa vào Tế Kiếm hạp cốc.

Lý Đạo Ky bình thản, nhìn bức tường đang đang di động chếch sau lưng Đinh Trữ, nói thầm trong lòng: "Nếu người đã có lòng tin như vậy, thì đừng có để cho ta phải nhìn thấy bộ dáng bị treo ngược khó coi ngay ở cửa thứ nhất này."

Đình Trữ đã sớm cảm giác được sự dị động của bức tường đằng.

Niệm lực của hắn có thể bao trùm phạm vi mấy trượng quanh người, so với niệm lực của tu hành giả Ngũ Cảnh Thần Niệm cảnh thì rất là nhỏ bé, như một sợi chỉ nhỏ xíu phiêu tán trong gió, nhưng so với Tu Hành Giả cùng cảnh giới, thì lại vô cùng dày đặc.

Triệu Khánh khi dây leo còn cách mấy thước mới có cảm ứng, còn hắn thì khi dây leo vừa mới bắt đầu dị biến thì hắn đã biết rồi, hắn còn cảm nhận được bên trong tường đằng có một nguồn nguyên khí rất đang không ngừng rót vào một sợi dây leo khác thường.

Với thực lực chân chính hiện có, hắn hoàn toàn có thể chặt đứt sợi dây leo còn chưa kịp súc thể kia, nhưng hắn biết, nếu làm như vậy, sẽ làm cho những người đang xem lễ sinh lòng nghi ngờ, mang tới rất nhiều phiền toái.

Nên trong nháy mắt này, trong đầu hắn diễn luyện qua rất nhiều kiếm thức trong Dĩ Hỏa Kiếm Kinh, hắn đuổi tay nắm lấy chuôi Mạt Hoa Tàn Kiếm.

Lúc này, ba sợi dây leo đã vừa vắn tới chỉ còn cách hắn mấy thước.

Đây là một khoảng cách rất hợp lý.

Nên hắn xuất kiếm.

Thanh kiếm gãy tựa như một tia chớp chém ra, bởi vì hắn đã tới đệ Nhị Cảnh, nên trong những khe nhỏ trên thân kiếm tràn đầy chân khí, phát ra những âm thanh trong trẻo nho nhỏ, vàng sáng màu xanh lá của thân kiếm bình thường không hề nhìn thấy giờ cũng sáng lên.

Những đốm trắng tinh xuất hiện giữa dòng phù văn.

Trên thân kiếm xanh lá như nở ra những bông hoa màu trắng.

Trong mắt Đinh Trữ ẩn hiện một tia thương cảm.

Hắn không lùi bước nào, xuất kiếm, giống như sau lưng hắn là cuối con đường.

Một mảnh bóng kiếm từ trên người hắn hiện ra.

Ba cây lục đẳng đều đứt đoạn.

Tạ Trường Thăng như nhìn thấy quái vật, miệng há to hết cỡ, thấy cả yết hầu.

Đôi mắt Tạ Nhu tràn đầy vui mừng khó tả.

Nụ cười mỉm cứng ngắc trên mặt Cố Tích Xuân, nói không nên lời.

Bức tường đẳng chếch sau lưng Đinh Trữ rung mạnh.

Mấy chục vụn vỏ dây leo vỡ tung ra, ngay sau đó, một sợi dây leo mang theo màu sắc sáng bóng của kim loại, như một lưỡi kiếm sắc bén đâm về phía ngực Đinh Trữ.

Sợi thanh đẳng thô chắc với sức mạnh cường đại phóng tới với một tốc độ mắt thường khó mà thấy được.

Nhưng Đinh Trữ không lùi mà tiến tới.

Vì phía sau hắn đích thật là cuối con đường.

Hắn bước tới, kéo gần khoảng cách với sợi đẳng.

Mặt Hoa Tàn Kiếm trong tay bện ra một vùng bóng kiếm dày đặc.

Theo bước chân bước tới của hắn, những mảnh vỏ dây đằng không ngừng bay lên, như vụn gỗ bị thợ mộc bào ra, bay múa quanh người.

Sợi thanh đằng thô mạnh, vẫn chưa tìm được cách cuốn lấy hắn.

Dây thanh đằng bỗng nhiên vỡ ra, phun ra vô số sợi tơ trắng, bao phủ không gian phía sau người hắn.

Đinh Trữ bình tĩnh xoay người, huy kiếm.

Mấy sợi thanh đằng từ dưới mặt đất luồn lên bị một kiếm này của hắn chém đứt sạch.

Không còn dây leo nào xuất hiện, hắn thu hồi kiếm, tiếp tục đi về phía trước.

Tiết Vong Hư đã lại vô tình kéo đứt mấy sợi râu bạc trắng.

Ông đã nghe Lý Đạo Ky kể lại rằng Đinh Trữ có lý giải rất sâu sắc về Dã Hỏa Kiếm Kinh, sử dụng kiếm đã có được thần vận, nên trước ngày tế kiếm thí luyện, ông không bảo Đinh Trữ xuất kiếm cho mình xem, ông đã tới tuổi này, nhiều lúc đều phải tự mình làm cho mình vui, rất nhiều chuyện đều giữ lại một chút cảm giác chờ mong mới thấy đời thú vị.

Nhưng ông không tài nào tưởng tượng được, Đinh Trữ lại nắm giữ Dã Hỏa Kiếm Kinh đến trình độ này!

Lý Đạo Ky vẫn bình thản như thường, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sự kiêu ngạo, nghĩ thầm mấy kiếm này, cả đám đệ tử của những tu hành chi địa ở đây, có ai có thể trong thời gian ngắn như vậy, nắm giữ tới cảnh giới như thế hay không?

Lúc sợi thô đang bị Đinh Trữ đánh cho vỡ tan, sắc mặt Cố Tích Xuân đỏ bừng, như bị người ta tát cho hai cái tát.

Hắn có cảnh giới so với đa số đệ tử đang xem lễ hiện giờ khá hơn rất nhiều, nên hắn hiểu rõ trong mấy tức thời gian ngắn ngủn kia đã xảy ra chuyện gì.

Đinh Trữ đã dùng trăm, kéo, phản,... rất nhiều kiếm thế khác nhau chặt đứt ba sợi lục đẳng, sau đó dùng quần gọt, dẫn kéo, đập đầu,... rất nhiều loại kiếm thế tinh diệu bóc sạch lớp da của sợi thô đẳng, làm cho nó không thể nào quần lên người hắn được.

Cuối cùng là một chiêu chém thẳng, không chút hoa xảo nhưng vô cùng tinh chuẩn.

Dưới áp lực của sợi thô đẳng, thế mà hắn vẫn có thể nhẹ nhàng phá vỡ đám dây leo đánh hội đồng, vận dụng những chiêu kiếm thức phức tạp vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhưng điều này sao có thể!

Bình thường, một Tu Hành Giả dù có chuyên môn khổ luyện kiếm một năm, thì cũng chưa hiểu rõ đến trình độ này.

Chỉ có một tháng thời gian, sao tên kia có thể nắm giữ đến mức độ này!

"Điều đó không có khả năng!"

Rất nhiều âm thanh không thể tin vang lên thay cho tiếng lòng của hắn.

Tạ Trường Thăng cũng là một trong số người phải bật lên câu ấy.

"Không phải là không thể nào."

Nét mặt Tạ Nhu rạng rỡ, quay sang nói với Tạ Trường Thắng: "Trừ phi hãn cũng giống như hai kẻ của Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, đều là thiên tài quái vật."

Đình Trữ đã đi lên phía trước mấy chục bước.

Sau khi thoát cái bẫy đầu tiên, số lượng bẫy rập thừa hãn đi, hãn và những đệ tử đã dày dặn kinh nghiệm không còn bị lọt vào bẫy dây leo hợp kích.

Nhưng trên đài xem lễ vẫn còn khiếp sợ.

Hàng năm số người có tư cách trở thành đệ tử chân truyền của Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn chỉ hơn mười người, có đủ loại thiên tài, có những người dù chưa bao giờ sờ qua kiếm, nhưng ngay trong lần thứ nhất chạm vào kiếm, thanh kiếm trong tay họ lại chẳng khác gì một cánh tay được trời sinh của thân thể họ, linh hoạt không khác gì cánh tay bằng da thịt.

Nhưng so với những người đó, những người ở đây cách nhau quá mức xa xôi.

Bởi vì những thiên tài kia đều chỉ có ở trong truyền thuyết.

Từ vô số người trẻ tuổi của cả Đại Tần vương triều và rất nhiều nước phụ thuộc, kể cả Vực Ngoại chi địa mới tuyển ra hơn mười người đó, khoảng cách ấy so với bọn họ quá mức xa vời.

Những người đó sẽ được Mân Sơn Kiếm Tông, Linh Hư Kiếm Môn cấp cho đủ loại tài nguyên để tu hành, còn được ra vào những cấm địa của Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn để tu luyện.

Họ phải thắng trong những cuộc tỉ thí của tông môn, mới được đại diện cho tông môn tới tham gia Mân Sơn Kiếm Tông hoặc Linh Hư Kiếm Môn kiếm hội.

Trải qua vô số cuộc đào thải, nếu trở thành một trong những người chiến thắng cuối cùng, họ cũng sẽ được cơ hội vào trong Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn tu hành.

Nếu muốn được tiến vào cấm địa của Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, thì phải tham gia tỉ thí tông môn của Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn.

Có thể vượt qua vô số khoảng cách nặng nề này, cũng chỉ có những đệ tử chân truyền chân chính mới có thể. Nên sao những đệ tử đang xem lễ này tin được, Đinh Trữ lại có được thiên phú giống như những đệ tử chân truyền kia?

Cố Tích Xuân không thể tin, nên hẳn đương nhiên phải tự nghĩ ra một lý do để giải thích.

Nhất định là Lý Đạo Ky hoặc Tiết Vong Hư đã dành rất nhiều thời gian cho tên kia, dù sao Dã Hỏa Kiếm Kinh chỉ có kiếm thức phức tạp, chứ không giống một số môn kiếm đặc biệt huyền ảo kiếm, khó lĩnh ngộ được sự phối hợp giữa kiếm với chân khí hoặc chân nguyên.

Đinh Trữ vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Một số người xem lễ quay sang nhìn Tạ Nhu và Cố Tích Xuân.

Dù họ khó mà tin được, nhưng trong lòng không khỏi nghĩ tới, nếu Đinh Trữ thật sự có được thiên phú như vậy đáng sợ, Tạ Nhu lại thề như vậy, như vậy là đã thiết lập được một mối quan hệ với Đinh Trữ. Còn Cố Tích Xuân, lại hoàn toàn không để Đinh Trữ ở trong mắt, ngay ở sơn môn nói xấu hắn, bây giờ không biết nên tự xử như thế nào?

Cảm nhận được ánh mắt mọi người nhìn mình, Cố Tích Xuân bực bội, không nhìn được không lạnh không nhạt nói một câu: "Dây leo dù linh hoạt thế nào, cũng đều kém hơn kiếm của Tu Hành Giả."

Từ Hạc Sơn cau mày.

Người trẻ tuổi đương nhiên là nóng tính.

Hắn cảm thấy vì Cố Tích Xuân hoàn toàn không biết gì về Đỉnh Trữ, chưa từng gặp Đỉnh Trữ, nên nói ra những lời kia ở sơn môn cũng có thể hiểu được, dù sao Cố Tích Xuân là học sinh ưu tú nhất của Ảnh Sơn Kiếm Quật mấy chục năm qua, tu hành một tháng Thông Huyền, sau đó chỉ mất có ba tháng đã đột phá tới đệ Nhị Cảnh Luyện Khí Cảnh.

Nên trong đám đệ tử xem lễ hiện giờ, Cố Tích Xuân cũng có thể là mạnh nhất, và không phải mạnh hơn chỉ có một ít.

Nhưng Từ Hạc Sơn cho rằng Đỉnh Trữ nếu đã thật sự làm được một tháng Luyện Khí, hơn nữa vừa rồi lại còn thể hiện ra kiếm kỹ kinh người, như vậy bất kể như thế nào, Đỉnh Trữ cũng đã chứng minh mình có năng lực.

"Người nói như vậy rất không hợp lý."

Nên hắn không nhìn được lên tiếng.

Hắn nhìn Cố Tích Xuân, cũng không lạnh không nhạt nói: "Ít nhất theo biểu hiện vừa rồi của Đỉnh Trữ, hắn đã vượt qua đại đa số chúng ta ở đây, người xem thường hắn, chính là xem thường mọi người chúng ta. Hơn nữa, dù lúc nào, nói năng cũng phải cân nhắc, bởi vì nếu kế tiếp hắn đối mặt với một người có kiếm thuật cũng đồng dạng xuất sắc, người sẽ càng không thể nào xuống đài được."

Lời lẽ của Từ Hạc Sơn không chút khách khí, nên trên mặt Cố Tích Xuân ngoài lãnh ý, còn xuất hiện sát khí.

Môi hăn hé mở, nhưng không nói gì.

Vì ngay lúc ấy, hăn và tất cả những người xem lễ đã nhìn thấy Đinh Trữ gặp phải một đệ tử khác.

Đinh Trữ đã gặp một Tu Hành Giả kiếm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65: Kiếm Tốt

Cố Tích Xuân và Từ Hạc Sơn không biết người đệ tử Đinh Trữ đang gặp kia là ai, nhưng nhìn y phục thì biết y thuộc Thanh Đăng Kiếm Viện.

Người của Thanh Đăng Kiếm Viện thì biết, người kia tên là Du Liêm, là nhân sĩ quận Liễu Tuyền.

Đa phần người của quận Liễu Tuyền đều là dân đốt lò, Du Liêm cũng là con của một người đốt lò nào đó.

Tuy xuất thân bình thường, nhưng tu vi tiến cảnh của y ở Thanh Đăng Kiếm Viện cũng thuộc loại trung thượng, đã là Luyện Khí thượng phẩm tu vi.

Du Liêm và Đinh Trữ rảo bước trên con đường của mình, đến cuối đường, vì có cùng cửa ra, nên họ gặp nhau ở đó.

Ngay lúc Đinh Trữ nhìn thấy Du Liêm, thì Du Liêm cũng nhìn thấy Đinh Trữ.

Hai người phản ứng giống hệt nhau, đứng sững lại, tay cầm vào chuôi kiếm.

Đinh Trữ ánh mắt yên tĩnh, mà Du Liêm khuôn mặt khẩn trương, ánh mắt có chút do dự.

Cuộc thí luyện này không phải hoàn thành chỉ trong vòng một ngày, nên những ai có thể giữ được sức lực tới cuối cùng mới là tốt, nhưng trong mỗi ngày lại phải chiến thắng một đối thủ lấy được lệnh phù của đối phương, mà đối phương lại là thiên tài danh tiếng mạnh nhất Bạch Dương Động, nếu mình làm hấn bị đào thải, sư trưởng đang trên đài xem lễ chắc chắn sẽ rất vui vẻ. . . Nghĩ vậy, do dự trong mắt Du Liêm biến mất, hóa thành u hỏa.

Y nhìn chăm chăm vào Đinh Trữ, không nói lời nào, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Kiếm hấn có màu u hồng, chất ngọc sáng bóng.

"Hảo kiếm!"

Nhưng Đinh Trữ lại nhìn kiếm hấn, tán thưởng nói: "Đây là kiếm gì?"

Du Liêm theo lễ nghĩa, nhẹ giọng đáp: "Tên là Âm Hỏa, do kiếm phường Liễu Tuyền quận Bí Hỏa chế tạo."

Đinh Trữ gật đầu, rút kiếm hoành ngang trước ngực.

So với Âm Hỏa kiếm của Du Liêm, Tàn Kiếm của hấn chỉ dài bằng một phần ba, nhìn nhỏ tới mức đáng thương.

Ai cũng nghĩ hấn sẽ ra tay, nhưng trong nháy mắt sau đó, Đinh Trữ lại nhào về phía một lỗ hổng trên tường đằng.

Cả đài xem lễ xôn xao.

Đám Từ Hạc Sơn vô cùng sửng sốt.

Không ngờ Đinh Trữ lại lựa chọn bỏ trốn.

Tuy quy tắc thí luyện cho phép trốn, nhưng theo lễ thường, khi quyết đấu 1 vs 1 mà bỏ trốn, là vô cùng mất mặt và nhu nhược.

Cố Tích Xuân giật mình, nét mặt vô cùng trào phúng.

"Ngay cả mặt mũi của một kiếm tu cũng không có, xem ra hăn không hề xuất sắc như các người vẫn tưởng." Hăn quay sang mĩa mai Từ Hạc Sơn.

Từ Hạc Sơn nhú mào, nhìn Đinh Trữ đang bỏ chạy, cảm thấy rất khó chịu.

Du Liêm cũng không ngờ Đinh Trữ sẽ quay đầu bỏ chạy, nhưng y phản ứng rất nhanh, buột kêu một tiếng, đuổi theo.

Đinh Trữ là vừa vặn đã tới Luyện Khí Cảnh, hăn là dĩ nhiên Luyện Khí thượng phẩm, giữa hai người cách nhau tới hai cái tiểu cảnh giới, nên hăn mạnh hơn và nhanh hơn Đinh Trữ rất nhiều.

Chỉ mấy cái lên xuống, y đã đuổi tới sau lưng Đinh Trữ, cách chưa tới một trượng.

Trốn cũng trốn không thoát, lại còn làm cho người ta xem thường thêm mà thôi.

Sự trào phúng trên mặt Cố Tích Xuân càng đậm.

Nhưng ngay lúc này, dị biến xuất hiện, bức tường đăng xung quanh đột nhiên run lên, như thiếu điện đâm ra mấy gốc Thanh Đăng.

Đinh Trữ chân không dừng bước, Tàn Kiếm trong tay vung ra, chém đứt hai dây Thanh Đăng vừa tới gần, tiếp tục xông về phía trước.

Du Liêm chấn động, trường kiếm màu u đỏ hiện lên một tầng u diễm nhàn nhạt.

Hăn một kiếm quét ngang, chém đứt dây Thanh Đăng bắn tới công kích hăn, khiến nó cháy đen, nhưng một tiếng phù nhẹ vang lên, một chùm vụn

vỏ xanh tuôn ra như suối phun, một dây thanh đăng vừa to vừa thô mang theo tiếng gió gào thét, xoắn tới.

Du Liêm biết rõ uy lực của loại dây leo này, nên tập trung toàn bộ sức lực, trong cơ thể lại tuôn ra chân khí, nhập vào trường kiếm trong tay.

Xùy~~ một tiếng vang nhỏ, u diễm trên thân kiếm hoàn toàn biến mất, nhưng cả thân kiếm lại nóng rực lên, đỏ hồng như đang ở trong lò lửa.

Kiểm trong tay hần dựng thẳng lên, đâm thẳng về phía trước.

Mũi kiếm đỏ hồng, đâm xuyên qua dây thô đăng, cắm thẳng vào tận bên trong.

Nhiều đệ tử trên đài xem lễ lạnh mặt.

Vì họ nhận ra đây là thức đầu tiên "Liệt Chúc Phần Thiên" của Phần Thiên Kiếm Kinh.

Đây là một chiêu cận thân cực kỳ lăng lệ ác liệt, trong phạm vi mấy thước chiến đấu, không cách nào trốn thoát được một kiếm này, sẽ bị một kiếm đâm từ dưới lên xuyên thủng cằm, cắm vào trong não làm mất mạng.

Dây thô đăng bị một kiếm này cắm trúng, thanh kiếm có vẻ sẽ tiếp tục thuận thế đi về phía trước, chẻ nó ra làm hai.

Nhưng Đinh Trữ đang chạy phía trước bỗng nhiên dừng lại, quay người!

Một tia kiếm quang xanh lá từ trong tay hần bay ra, chém thẳng vào cổ tay Du Liêm.

Một chiêu không ai ngờ tới được!

Du Liêm kinh hãi, quát to, đất dưới chân vỡ vụn, hai chân y như hai cây Thiết Trụ cắm chặt xuống đất.

Mấy sợi thanh đằng đột nhiên xuất hiện từ dưới chân y, bắn về phía mắt cá chân.

Dù gặp phải ba mặt giáp công, y vẫn không loạn chút nào, kiếm y rung mạnh thân kiếm nâng lên, chém tới Tàn Kiếm của Đinh Trữ.

Tuy không nghe thấy thanh âm, nhưng người xem lễ đều nhìn thấy không khí xung quanh trường kiếm của y nóng căng lên như sắp vỡ.

U hỏa lại cháy bùng trên thân kiếm.

Dây thô đằng bao bên ngoài thân kiếm bị nướng cháy đen.

Chân khí của Đinh Trữ dừng mảnh truyền vào thân kiếm, những đóa hoa trắng liên tiếp nở tung trên thân kiếm màu xanh lá cây, bị hỏa diễm dập tắt rất nhiều đóa.

Hơi nóng làm da tay hăn muốn phỏng, nhưng hăn không hề thu kiếm.

Kiếm của hăn chạm vào Âm Hỏa trường kiếm, cơ hồ không có âm thanh nào phát ra.

Bởi vì thanh Tàn Kiếm màu xanh lá, giống như một con cá trơn trượt, dán sát vào thân Âm Hỏa kiếm, trượt tới, cắt vào ngón tay cầm kiếm của Du Liêm.

Du Liêm không thể tin nổi, chẳng lẽ trước khi đối phương tu hành đã luyện kiếm lâu năm rồi hay sao, sao lại có được phản ứng như vậy?

Sắc mặt y tái nhợt, kiếm trong tay chuyển động nửa vòng.

'Đang' một tiếng vang nhỏ.

Tàn Kiếm của Đinh Trữ bị hất văng ra.

Ba ba ba BA~. . .

Dưới hai chân hắc cũng vang lên những âm thanh như roi quất, mấy sợi thanh đằng định quấn mắt cá chân hắc đều không thành công, đập thành thình xuống đất.

Đình Trữ bình thản di chuyển, Tàn Kiếm lại nở rộ những đóa hoa trắng, cắt vào cổ tay Du Liêm.

Nếu là bình thường, Du Liêm có rất nhiều loại cách để tránh được kiếm này, thậm chí huy kiếm phản kích.

Nhưng y đang phải giằng co với dây thô đằng, chân thì ngấp trong đất, nếu nhấc chân ra, sẽ bị những sợi thanh đằng quấn lấy, kéo bay ra ngoài.

Hắc không có lựa chọn, đành phải quăng kiếm.

Nếu không cổ tay hắc sẽ bị chiêu kiếm tinh xảo kia của Đình Trữ chặt đứt.

Du Liêm buông kiếm, toàn thân run rẩy.

Đình một tiếng vang nhỏ.

Kiếm trong tay Đình Trữ khẽ chuyển, chạm vào chuôi Âm Hỏa kiếm, hất nó bay ra ngoài.

Cơ thể hắc cũng hơi nghiêng bay ra.

Thừa lúc Du Liêm vẫn còn đang bị thô đằng quấn lấy, hắc xông tới, Tàn Kiếm trong tay tạo nên một màn kiếm quang dày đặc, chỉ trong mấy tức, chặt đứt dây thô đằng.

Dây thô đằng đang quấn mấy vòng quanh Du Liêm như dây thừng rơi xuống dưới chân y.

Du Liêm vận sức lực cơ thể, bứt đứt mấy sợi đăng đang quấn dưới chân.

Nhưng trong tay y đã không còn kiếm.

Chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể, y không thể chống lại Đinh Trữ với kiếm trong tay, dù đó chỉ là một thanh Tàn Kiếm.

Hơn nữa y cũng hiểu, nếu ở trong chiến đấu chân chính, Đinh Trữ trong nháy mắt đó sẽ không cắt sợi thô đăng trước, mà sẽ giết y trước.

Nên y khổ sở cúi thấp đầu xuống, rung giọng nói: "Ta thua."

Đinh Trữ gật đầu, hần không nói gì, chỉ thở hỗn hển, chờ Du Liêm giao lệnh phù trên người ra.

Trên đài xem lễ hoàn toàn yên tĩnh.

"Hảo kiếm."

Từ Hạc Sơn kêu lên, phá vỡ sự yên tĩnh, hần nhìn thanh Âm Hỏa Kiếm rơi trên mặt đất, vẫn còn nóng rực, vỗ tay: " Âm Hỏa Kiếm này quả là hảo kiếm, phù văn trên thân kiếm không ngờ có thể dẫn dẫn lên hỏa diễm có độ nóng cao như vậy, nhưng trong trận chiến này, lại thua một thanh Tàn Kiếm trong tay Đinh Trữ."

Mặt Cố Tích Xuân lạnh băng, hần đương nhiên hiểu những lời này của Từ Hạc Sơn là nhằm vào hần.

"Chỉ trùng hợp mà thôi."

Hần lạnh lùng nhìn Từ Hạc Sơn: "Nếu không phải vừa lúc có cái bấy đó, bây giờ kẻ nhận thua hần phải là Đinh Trữ."

Từ Hạc Sơn mỉa mai: "Có thể lợi dụng được chung quanh, đó cũng là một loại năng lực."

Cố Tích Xuân nhàn nhạt: "Chỉ tiếc khi Tu Hành Giả đối chiến, sẽ không có chỗ cho kiểu mưu lợi như thế. Bình thường trên chiến trường quyết đấu cũng thế, chiến đấu trên đường phố cũng thế, mà tới tỷ thí trong Mân Sơn kiếm hội cũng chẳng có chỗ nào để mà mưu lợi đâu. So với những... thủ đoạn vặt vãnh này, ta tin vào thực lực tuyệt đối nhiều hơn."

Từ Hạc Sơn không phải người giỏi biện luận, nên tuy rất tức giận, lại không nghĩ ra được lời nào để cãi lại.

Nên hẳn chỉ âm trầm im bật.

Tạ Trường Thăng vốn lúc nào cũng sinh động lúc này cũng im lặng.

Câu nói coi chừng sau này ngay cả một môn khách của Ly Lăng Quân cũng đánh không lại của Tạ Nhu đã kích thích hẳn rất lớn, cộng với biểu hiện hiện giờ của Đinh Trữ, càng làm hẳn không còn tâm tình để đùa giỡn.

"Hẳn quả thực rất xuất sắc, nhưng thanh kiếm gãy trong tay hẳn là thế nào? Thua kém kiếm của đối phương xa như vậy." Hẳn im lặng một hồi, không nhìn được bật thốt: "Bạch Dương Động chẳng lẽ ngay cả một thanh kiếm tốt cũng không mua nổi?"

Tạ Nhu lắc đầu, "Bạch Dương Động sư trưởng đã cho hẳn thanh kiếm đó, đương nhiên có dụng ý của họ Hơn nữa người đừng có mỗi lần mở miệng ra là ra vẻ quần là áo lượt, lúc nào cũng tiền tiền tiền."

"Nhắc tới tiền đâu phải đồng nghĩa là quần là áo lượt, chừng nào dùng tiền không phải để tu hành, không làm nên trò trống gì mới là quần là áo lượt chứ." Tạ Trường Thăng lầm bầm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66: Phương Thức Không Ai Nghĩ Tới

Một đệ tử bài danh trung thượng bị Đinh Trữ đánh bại, đối với Đoan Mộc Luyện, không phải là chuyện gì vui, nhưng sắc mặt hắn lúc này lại khá nhu hòa.

Tuy Đinh Trữ biểu hiện quá mức ưu di, nhưng dù sao tu vi có hạn, hơn nữa sức mạnh thân thể rõ ràng cũng kém hơn đệ tử Bạch Dương Động và Thanh Đăng Kiếm Viện.

Tuy hắn lợi dụng được cơ hội đánh bại Du Liêm, nhưng cấp bậc đối thủ như Du Liêm cũng hẳn là cực hạn của hắn.

Mà trong số đệ tử của Thanh Đăng Kiếm Viện, số người mạnh hơn Du Liêm ít nhất còn hơn mười tên.

Nên mặc kệ kết quả cuối cùng thế nào, tên thiếu niên từ quán rượu này chắc chắn không thể nào thắng được.

Hắn rút một cây cờ xanh, hướng về phía hạp cốc vầy vầy mấy cái.

Trong Tế Kiếm hạp cốc xuất hiện bốn cột khói báo động bay thẳng lên trời cao.

...

Đinh Trữ ngửi thấy mùi khói, sau đó nhìn thấy bốn luồng khói báo động.

Hắn cau mày.

Chỗ bốc khói báo động báo hiệu nơi đó là một phần ba hành trình của hạp cốc, theo quy tắc, trong ba ngày phải đi hết hạp cốc, mục tiêu này không có gì quá đáng.

Nhưng mỗi ngày vào lúc giữa trưa đều phải tới được khu vực giữa bốn cột khói, nếu không sẽ bị xử rút.

Hắn bỗng cảm thấy có động tĩnh khác thường.

Đang định tăng tốc độ, hắn dừng phắt lại, nhanh chóng quay người.

Ngay lúc hắn quay người, một bóng đen cỡ con sói từ bức tường thanh đằng phía sau lao ra, phóng về phía hắn.

Đinh Trữ dẫm lún chân xuống đất, người hơi ngã ra sau, chân khí trong cơ thể cuồn cuộn lao ra, tràn vào trong Tàn Kiếm.

Tàn Kiếm nở những bông hoa trắng, chém thẳng lên, trúng phần bụng của bóng đen, cũng thuận thế đẩy được bóng đen bay vụt qua đầu hắn.

Không có một giọt máu nào rơi xuống.

Chỉ có một đốm hỏa tinh sáng lên ở chỗ mũi kiếm đánh trúng.

"Cái gì thế?"

Người trên đài xem lễ cũng nhìn thấy hắc ảnh, không khỏi hai mắt nhìn nhau.

Hắc ảnh này là sau khi bốn luồng khói báo động tuôn ra mới xuất hiện, làm họ có cảm giác, khi khói báo động dấy lên, cũng là lúc mở ra những chiếc lồng giam giữ loại vật này, làm chúng thoát ra ngoài.

"BA~" một tiếng.

Bóng đen rơi xuống đất, tóe lên một chùm bụi bay và vô số lá rụng.

Người trên đài xem lễ không nhìn ra được đó rốt cuộc là vật gì, nhưng Đinh Trữ lại cau mày, lẩm bẩm: "Thì ra là mày. . . ăn thịt mày, ngán lắm."

Bụi bậm và lá rụng tản ra.

Người trên đài xem lễ bây giờ mới nhìn thấy rõ, thét lên kinh hãi.

Vì con vật đang nằm trong hố, hai mắt đỏ ké nhìn Đinh Trữ chăm chăm kia, là một con cự tích toàn thân đen kịt.

Thần lằn khổng lồ ở núi nào cũng có, nhưng rất hiếm có loại thần lằn có lân giáp cứng khắp toàn thân như con này.

Lân giáp trên người con cự tích này trông như huyền thiết, mỗi mảnh đều dày bằng hai ba đồng tiền chập lại, nhìn chẳng khác gì một bộ Huyền Giáp.

Đây là loại rắn mỗi mặc giáp chỉ trong Ba Sơn mới có.

Ở Ba Sơn, loại rắn mỗi mặc giáp này còn có một cái tên nữa, gọi là Hủ Độc Tích.

Vì bất kỳ món đồ hư thối gì nó cũng ăn được, nước miếng và dịch dạ dày của nó có chứa các loại độc tố cực mạnh.

Đinh Trữ biết chắc mình dư sức giết nó.

Nhưng nếu muốn lấy thịt của nó làm thức ăn, thì vừa lãng phí rất nhiều thời gian, mà còn rất mệt, hẳn chẳng thích chút nào.

...

"Hà Triêu Tịch!"

Trên khán đài đột nhiên vang lên mấy tiếng kinh hô.

Cách Đình Trữ mấy trăm trượng, trước mặt Hà Triều Tịch cũng xuất hiện một con Cự Tích như vậy.

"Đây là rắn mối mặc giáp." Từ Hạc Sơn quay sang nói với Tạ Trường Thăng.

"Trừ phi là Danh Kiếm vô cùng sắc bén, nếu không Tu Hành Giả Luyện Khí Cảnh căn bản không thể nào đánh thủng lân giáp của nó." Tạ Trường Thăng cau mặt: "Ngay cả trên mắt cũng có lân giáp. . . Chắc phải chờ nó mở miệng ra mới có nhược điểm?"

"Nếu người thật sự muốn chờ đến lúc ấy, thì người xong đời rồi." Từ Hạc Sơn lắc đầu: "Hàm răng của nó còn cứng hơn lân giáp nhiều lắm, tốc độ cắn của nó cũng rất nhanh, sức mạnh tứ chi cũng rất kinh người, dù người có đâm bị thương cổ họng của nó, nó cũng cắn được kiếm của người. Nhiều Kiếm Sư không biết về nó, tưởng nó mở miệng ra là nhược điểm, kết quả đều bị nó giết chết."

Tạ Trường Thăng lạnh người.

Hắn có thể tưởng tượng ra được, một Tu Hành Giả bị mất kiếm, khi đối mặt với một con rắn mối mặc giáp, kết cục sẽ thế lương đến mức nào.

"Hi vọng anh rẽ đường giống ta, muốn dùng kiếm đâm vào cổ họng nó." Hắn thì thào.

Hà Triều Tịch vẫn bình thản bước, như trước mặt mình chỉ có không khí, không hề có con mãnh thú nào.

Con rắn mối mặc giáp cảm nhận được sự khinh mạn, gào lên, nhảy tới tập kích.

Bên ngoài da mặt Hà Triều Tịch bỗng hiện ra một tầng ánh huỳnh quang màu xanh.

Mỗi cơ bắp trên mặt hắn đều chuyển động, ngưng kết nên một nguồn sức mạnh đáng sợ.

Đất dưới chân hắn lồm xuống, hắn nhảy lên, vọt tới đỉnh đầu con rắn mỗi mặc giáp.

Hắn rút trường kiếm sau lưng, một kiếm chém rụng đầu nó.

Trường kiếm của hắn có màu rất lạ, như một thanh mộc kiếm đã khô héo.

Nhưng một kiếm chém rụng đầu con rắn, lại mạnh như nó bị một ngọn núi lớn chấn rơi.

Mọi người đều nhìn thấy có một vòng tròn không khí nổ tung trên đỉnh đầu con rắn mỗi mặc giáp.

Sau đó đầu con rắn mỗi rơi xuống đất, sau khi lăn mấy thước, lại nổ bung một vòng tròn khí lẫm.

Chân mày Tạ Trường Thăng nhảy dựng, khóe miệng run rẩy.

Chiêu này không hề có bất kỳ kỹ xảo nào, mà chỉ có sức mạnh thuần túy, hắn có thể tưởng tượng ra sức nặng của một kiếm này, chỉ sợ chỉ một kiếm này, con rắn mỗi mặc giáp dù không chết, trong đầu cũng bị chấn thành bột nhão.

Hà Triều Tịch thật sự quá mạnh mẽ!

...

Cùng lúc đó, Đỉnh Trữ cũng động.

Trên mặt đất bỗng nhiên xoáy lên một trận cuồng phong.

Lá rụng như sóng cuốn sang hai bên.

Con rắn mỗi mặc giáp bụng kề sát đất, bốn chân với tốc độ kinh người, khiến cả người giống như một thanh kiếm trượt nhanh trên đất.

Mặt đất ba thốn vẫn luôn là chỗ nguy hiểm của Tu Hành Giả.

Bởi vì muốn cúi người đối phó với công kích tới từ mặt đất, luôn khó hơn nhiều so với đứng thẳng mà chiến đấu.

Huống chi kiếm trong tay Đinh Trữ ngắn hơn nhiều so với kiếm bình thường.

Tạ Nhu như ngừng thở.

Bởi vì, Đinh Trữ đã xuất kiếm.

Hắn cúi người, kiếm trong tay đâm thẳng về phía miệng của con rắn mỗi mặc giáp.

Cô không dám xem cảnh kế tiếp.

Nhưng chưa kịp nhắm mắt, mắt cô đã trừng to, không kèm được thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Vì kiếm của Đinh Trữ kiếm không hề đâm vào cổ con rắn mỗi mặc giáp.

Mà chỉ xẹt qua nó mà thôi.

Một đoạn lưỡi dài màu đỏ tươi rớt xuống.

Con rắn mỗi nhìn như phong ba cũng không sợ hãi, giờ lại như bị người ta dùng cự chùy nện cho một búa lên mũi, thân thể cứng đờ, thậm chí còn hơi co lại.

Máu tươi và nước miếng tanh hôi từ trong miệng nó không ngừng tràn ra.

Từ Hạc Sơn và Tạ Trường vô cùng sửng sốt.

Họ không tài nào nghĩ ra được chuyện thế này.

Đinh Trữ lại chém cái lưỡi dài của con rắn mối.

Ngay cả Lý Đạo Ky cũng sửng sốt.

Ông cũng không ngờ Đinh Trữ lại chém ra một kiếm như thế.

...

Tàn kiếm trong tay Đinh Trữ đang chéch lên trên thì đột nhiên dừng lại, kịch liệt chấn động.

Động tác này, rất giống đang dùng một thanh xích đập một con ruồi đang đậu trên cửa sổ giấy.

Chấn động cực mạnh, làm cho thân kiếm rơi ra rất nhiều những hạt máu nhỏ xíu, và những đóa hoa trắng tinh.

Những hạt máu nhỏ xíu và những đóa hoa trắng đều đồng loạt bắn về phía đôi mắt của con rắn mối.

Con rắn mối nhắm mắt lại.

Nhưng kiếm của Đinh Trữ cách mắt nó gần quá, nên trước khi nó nhắm mắt, rất nhiều huyết châu và hoa trắng đã bắn trúng đồng tử của nó.

Mắt nó lại chảy ra nhiều huyết châu hơn nữa.

Nó rú lên thảm thiết, hai chân trước vươn tới cào loạn xạ với tốc độ kinh người.

Đinh Trữ hít sâu.

Trên Tàn Kiếm lại nở rộ những đóa hoa trắng noãn.

Hắn vọt tới, huy kiếm, chém xuống.

Trái một kiếm, phải một kiếm, với tốc độ và tiết tấu cực nhanh, không ngừng chém vào một vị trí bên trái và một vị trí bên phải cổ con rắn.

Con rắn mỗi không nhìn thấy được, hai móng không ngừng nắm, bắt loạn, nhưng không đỡ được kiếm chém vào cổ của mình.

Tại Đinh Trữ không ngừng liên tục chém xuống, lân giáp hai bên cổ rắn vỡ tan, vẩy ra máu tươi.

Trên đài xem lễ vang lên những tiếng hít thở dồn dập.

Nhiều người vốn đang dõi theo Hà Triều Tịch cũng bị tiếng hít thở làm quay sang bên này.

Nhìn thấy Đinh Trữ, ai cũng run rẩy.

"Chém thế kia, chẳng có chút mỹ cảm hay kỹ xảo nào đáng nói, cứ như đang chém cọc gỗ. . ." Từ Hạc Sơn sắc mặt tái nhợt, hít sâu: "Có điều có ai dám nghĩ một con rắn mỗi mặc giáp lại trở thành một cái cọc gỗ cho người ta chém?"

So với Hà Triều Tịch chỉ chém ra một kiếm, đã chém đứt đầu con rắn mỗi, bây giờ đang xẻ thịt nó, thì Đinh Trữ lộ ra rất nhỏ yếu.

Nhưng càng lộ ra nhỏ yếu, hình ảnh mọi người đang thấy, lại càng làm rung động nhân tâm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67: Đại Nghịch Thật Sự

Hai bên cổ con rắn bị chém hở ra, động tác của nó chậm dần, cuối cùng cả cái đầu gục xuống đất, bất động.

Đinh Trữ thờ hồn hển, vì bị giới hạn tu vi, hai cánh tay hẳn đều bủn rủn, chân khí kiệt quệ làm cho hẳn cảm thấy rất mệt mỏi.

Nhưng hẳn biết mình không có thời gian để nghỉ ngơi, hẳn ngồi xổm xuống, bắt đầu cắt thịt con rắn mỗi.

Đã quá lâu không giết thú lấy thịt, nên hẳn cảm thấy hơi căm ghét, quan trọng nhất là, nội tạng của con rắn mỗi mặc giáp, nhất là dạ dày của nó toàn chứa đồ dơ bẩn và độc tố, nên hẳn phải khống chế kiếm không được chạm vào chúng.

Nhìn bộ dáng xẻ thịt cẩn thận của hẳn, một tên đệ tử cũng đến từ Bạch Vân Quan như Tạ Trường Thăng cảm thán: "Hình như hẳn hiểu biết rất nhiều."

Từ Hạc Sơn nói nhỏ: "Ở trong ngõ hẹp phải đọc sách nhiều."

Cố Tích Xuân cau mặt, nheo mắt lại.

Hẳn biết câu này là Từ Hạc Sơn nhằm vào phản kích hẳn.

Bởi vì đây là một câu cách ngôn của Đại Tần vương triều, có hai ý nghĩa.

Ý thứ nhất là người có xuất thân từ trong những phố phường nhỏ bé bình thường có rất ít người có cơ hội trở thành Tu Hành Giả, nên đại đa số đều chỉ có thể đọc sách, trở thành mưu sĩ để mưu cầu đời sống.

Ý thứ hai là, chính vì những người xuất thân từ phố phường ngõ hẹp muốn trở thành Tu Hành Giả gian khổ hơn nhiều so với những con dòng cháu giống, nên họ khao khát tri thức hơn những người kia, lúc nào cũng đói khát muốn tìm sách có liên quan tới tu hành để đọc.

Nên rất nhiều Tu Hành Giả xuất thân từ ngõ hẹp, sau khi trở thành Tu Hành Giả, đều rất quý trọng mọi cơ hội tu hành, vô cùng cố gắng, nên thường có được thành tựu rất cao.

"Nhưng hãn đã bắt đầu quá muộn." Cổ Tích Xuân nghĩ nghĩ, cảm thấy so đo với một kẻ cách mình xa lắc Đinh Trữ là tự hạ thân phận của mình, nên hãn lấy lại bình tĩnh, nói một câu như thế.

Những lời này rất công bằng, mọi người chung quanh đều phải công nhận là đúng.

Vì với thiên phú thế này, nếu Đinh Trữ bước vào con đường tu hành cách đây sáu bảy năm, thế nào cũng có thể gia đỡ đầu, tận lực hỗ trợ cho hãn tu hành.

Nhưng hãn đã tới cái tuổi này, mới chỉ tu hành được một tháng, nên dù hãn có được thiên phú tu hành kinh người, thì cũng vẫn bị tụt lại, cách Hà Triêu Tịch, Cổ Tích Xuân, Nam Cung Thái Thực rất xa.

Sự chênh lệch cách biệt tới sáu bảy năm, sau này khi gặp các loại tỉ thí vẫn sẽ rút lại phía sau, vĩnh viễn không thể đuổi theo kịp.

Từ Hạc Sơn biết đây là sự thật, hãn không cãi lại được, nên im lặng, nhưng hãn cảm thấy như thế quá bất công, nên trong lòng khó chịu, sắc mặt rất khó coi.

"Hắn khởi đầu đúng là rất muộn, nhưng chúng ta chỉ đi theo tốc độ của người bình thường, còn hắn chính là đang dùng toàn lực mà chạy." Nhưng ngay lúc này, một giọng nữ vang lên, từng tiếng từng tiếng một.

Tạ Nhu đã lên tiếng.

Ánh mắt cô chưa bao giờ rời khỏi Đinh Trữ.

Đinh Trữ đang cắt thịt trên lưng rắn mối, lưng của nó là chỗ thịt dày nhất, thô nhất, khó ăn nhất, nhưng cũng sạch sẽ và an toàn nhất.

Lấy một ít thịt, trích một ít máu, dùng vải bố và nhánh dây bọc thịt cột lên lưng, Đinh Trữ vội vàng chạy đi.

Tảng thịt nặng chỉ hơn mười cân, nhưng vì thân thể hắn vốn nhỏ gầy, vừa rồi lại liên tục trải qua hai lần chiến đấu kịch liệt, nên tư thế chạy của hắn lộ vẻ hết sức gian nan.

Người ở trên đài xem lễ đều nhìn thấy tay chân hắn run run, ngực hắn phập phồng.

Hơi thở của hắn nóng hực, trên người bốc ra hơi nóng, làm xung quanh hắn lúc nào cũng có một tầng sương trắng.

Lúc này, những đệ tử không bị đào thải của Bạch Dương Động và Thanh Đăng Kiếm Viện ai cũng đều vượt xa trước Đinh Trữ.

Người nhanh nhất đã tới sát biên giới của khu vực khói báo động.

Đinh Trữ là người chạy cuối cùng.

Ai cũng nhìn ra, dù hắn có dùng tốc độ nhanh nhất, thì cũng tới giữa trưa mới tới kịp khu vực khói báo động.

Nên nhìn thấy hãn gian nan mà ương ngạnh, lão đảo nhưng vẫn không ngừng chạy tới, ai cũng cảm động.

Nét mặt Tạ Nhu rạng rỡ, chẳng kém gì ánh nắng mặt trời.

Đinh Trữ làm cô cảm động, và cả những người khác đang ngồi trên đài xem lễ.

Đinh Trữ đang vất vả mà chạy.

Hãn đang thi chạy với thời gian.

Thân thể hãn đã gần tới cực hạn, trong ngực và bụng như có một lò lửa hừng hực, khổ sở không nói nên lời.

Nhưng ánh mắt hãn vẫn rất bình tĩnh, trong trẻo và lạnh lùng.

Không ai biết, hãn cố gắng như vậy, không chỉ vì sinh mạng của bản thân, mà còn vì hãn đang đuổi theo những người Tu Hành Giả cường đại, những Vương Hầu, hoàng hậu và hai viên đại tướng, cả hoàng đế bệ hạ đã tu hành tới Độ Bát Cảnh cao cao tại thượng kia.

Trong lúc Đinh Trữ đang vất vả chạy, một viên quan mặc áo bào thêu măng xà màu vàng đứng chấp tay sau lưng, đứng trong diễn võ trường của quân doanh, lạnh lùng nhìn phía xa Trường Lăng.

Làn da của hãn bóng loáng, trán rộng, đôi mắt đầy khí thế, như luôn nằm trong tay cả tòa quân doanh.

Hãn chính là Hồ Lang Bắc quân Đại tướng quân Lương Liên.

Đứng bên cạnh hãn là một sư gia hơn bốn mươi tuổi mặc áo đen.

Giống tu hành giả tang thương từng cảm thán một tướng công thành vạn cốt khô, sư gia này tóc cũng đã hoa râu, khuôn mặt đầy tang thương của thời gian.

"Người thật sự cảm thấy ta phải làm như vậy?"

Lương Liên nhìn phía xa mênh mông, rất nghiêm túc hỏi người bên cạnh.

"Tướng quân, ngài phải làm như vậy." sư gia gật đầu.

Lương Liên quay sang nhìn ông ta: "Dùng vật công làm việc riêng, đoạt miếng ăn trong tay người giang hồ, dù có thất bại, quá lắm hoàng hậu và thánh thượng không thích mà thôi, nhưng thả cho Bạch Sơn Thủy chạy thoát, không chiếm được cô sơn kiếm tàng, lại còn cấu kết với Bạch Sơn Thủy, đây chính là đại nghịch thật sự, thánh thượng tức giận, không biết sẽ mất bao nhiêu cái đầu đầu." "

Nét mặt sư gia không hề thay đổi, cung kính nói khẽ: "Tướng quân ngài hiểu rõ hơn ta vị trí của ngài ở Trường Lăng là thế nào. . . Ngài với Dạ Ti Thủ giống nhau, sở dĩ có thể sống được, còn hiển hách như vậy, là vì kiếm trong tay các người có đủ sức nặng, vì các người còn có giá trị lợi dụng, vì sự cường đại của các người."

Lương Liên lắc đầu, "Ta không giống Dạ Sách Lãnh."

Sư gia cũng lắc đầu: "Ngài với người đó có quan hệ chứ, hơn nữa ngài đã phản bội người ta, thánh thượng sẽ cảm thấy ngài cũng có khả năng phản bội ông ấy. Nên ông ấy không bao giờ tin tưởng ngài như hai viên đại tướng và mười ba Vương Hầu. Nên ngài không nên cảm thấy chỉ cần làm được việc cho hoàng hậu là đủ, vì nếu thật làm theo kế sách của bà ta và những quý nhân kia, để cho Dạ Ti Thủ quang vinh chiến tử, để hoàng hậu và thánh thượng đoạt được cô sơn kiếm tàng, thì con đường của Dạ Ti Thủ bây giờ, sẽ chính là con đường của ngài trong tương lai."

Lương Liên trầm mặc.

"Những người như Dạ Ti Thủ và Bạch Sơn Thủy càng ít, thì Trường Lăng càng yên ổn, ngài càng không an toàn, nên ngài không thể để cho những người như vậy biến mất. Vị trí của ngài, luôn đến từ sự cường đại của chính bản thân ngài, chỉ cần ngài đủ cường đại, dù không thể phong Hầu, ít nhất cũng có thể ở ngoài quan ngoại trấn thủ một phương."

Sư gia ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: "Chúng ta là chui ra từ đồng người chết ngoài quan ngoại. . . Lúc nguyên một tòa thành chết sạch, còn lại sót lại có hai người chúng ta, chúng ta vẫn không hề sợ hãi. Vất vả bao nhiêu mới bò tới vị trí bây giờ, đã phải chết nhiều người như vậy, Tướng quân ngài chẳng lẽ lại sợ hay sao? Chúng ta đã làm rất nhiều chuyện, cũng chỉ để có thể nắm giữ con đường của mình ở dưới chân mình, chuyện của ngài của chính là chuyện của ta."

Lương Liên trầm mặc hồi lâu.

Gió thu xoáy lên những tầng cát vàng trong diễn võ trường bắn cả vào hăn và sư gia.

Mặt hăn trở nên ôn hòa, hăn gật đầu nói với sư gia: "Người nói đúng!"

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68: Phân Chia Địa Bàn

"Vận khí của hãn thật đúng là không tệ."

Trên đài xem lễ, Cố Tích Xuân ung dung lên tiếng.

Đã là giữa trưa.

Mọi con mắt trên đài đều nhìn vào Đình Trữ rốt cục cũng vào được khu vực khói báo động.

Xác định mình đã vào được nơi quy định, Đình Trữ chẳng chút bận tâm hình tượng, ngồi phệt xuống đất, tháo miếng thịt trên lưng, dựa vào một gốc cây, thở hỗn hển.

Áo quần của hãn ướt đầm mồ hôi.

Lần này Cố Tích Xuân cho là mình công bằng, bởi vì nếu trên đường đi chỉ cần xuất hiện thêm một con rắn mỗi mặc giáp, Đình Trữ đã không thể tới kịp đúng thời gian quy định.

Nhưng ngay khi nói ra câu này, hãn nhận ra mọi ánh mắt chung quanh quay sang nhìn mình đều lạnh tanh một cách kỳ lạ.

Hãn cau mày, khi nghĩ ra vì sao mọi người lại như vậy, thì cười nhạt trong lòng..

Kẻ yếu nếu luôn cố gắng, không bỏ dở giữa chừng đương nhiên sẽ được nhiều người đồng cảm và ủng hộ, nhưng tiếc rằng dù có như vậy, kết quả sau cùng cũng không thể nào thay đổi.

Bạch Dương Động và Thanh Đăng Kiếm Viện chỉ còn lại một phần ba người thành công tới được khu vực chỉ định, hai phần ba còn lại đã bị loại. Theo quan điểm của hãn, chính thể thực lực của Bạch Dương Động và Thanh Đăng Kiếm Viện còn kém hơn Ảnh Sơn Kiếm Quật của hãn một chút.

Tiết Vong Hư ngồi tựa vào ghế, mắt nhắm hờ như sắp ngủ.

Nếu ông biết suy nghĩ đang có trong đầu Cố Tích Xuân, tất cả lên tiếng phản đối.

Vì một cái tông môn có cường đại hay không, tuyệt đối không phải do số lượng Tu Hành Giả Tam Cảnh Tứ Cảnh hay Ngũ Cảnh bao nhiêu quyết định, mà là do người có tu vi cao nhất của tông môn quyết định.

Có đôi khi cường giả chân chính, chỉ cần có một người là đủ.

Gió thu lạnh lạnh làm cho những người vì hao phí thể lực mà ra nhiều mồ hôi, rất dễ bị bệnh.

Đình Trữ ngồi thở dốc một hồi lâu, sau đó nhồm dậy bắt đầu nhóm lửa.

Hãn gom lá và cành khô, bện một ít lá khô lại thành dạng sợi để dẫn lửa, lấy kiếm đập vào đá để bắn ra tia lửa.

Dây dẫn lửa bốc cháy, hãn thổi thêm không khí vào, chỉ một chốc sau, lửa đã cháy rùng rục.

Lửa cháy đượm, thì không bốc khói lên nữa.

Hãn cởi áo ướt, treo lên hong khô, rồi cắt thịt xiên lên để nướng.

Bên trong Tế Kiếm hạp cốc trở nên yên bình, đệ tử bên trong bắt đầu nghỉ ngơi bổ sung thể lực. Người trên đài xem lễ đứng dậy định đi dùng cơm, thì mấy tiếng kinh hô vang lên, làm mọi người đều dừng bước.

Vì ở trong khu vực khói báo động, có hai người sắp gặp nhau.

Hơn nữa hai người này đều là người có khả năng chiến thắng sau cùng.

Một người dáng người cao to, tư thế oai hùng tuấn lãng, chính là Bạch Dương Động Tô Tần.

Người còn lại dáng người bình thường, nhưng toàn thân không có một miếng thịt thừa, mỗi cử chỉ đều mang theo sức mạnh tiềm tàng không thể tả được bằng lời, một kiếm chém chết rắn mối mặc giáp, Hà Triều Tịch.

Hai người đang tiến về phía nhau, chỉ cách nhau một rừng cây, và không ai có ý định dừng lại nghỉ ngơi.

Nếu hai người gặp nhau, không biết hươu chết về tay ai?

Mọi người đều nín thở.

Rừng cây che mắt trước mặt thưa dần, Hà Triều Tịch và Tô Tần cùng lúc nhìn thấy đối phương, hai người còn cách nhau hơn mười trượng thì cùng dừng bước.

Tô Tần cau mày kiếm, khuôn mặt không thay đổi, tay phải dõng xuống chạm vào chuôi kiếm, đốt ngón tay hơi trắng bệch.

Hà Triều Tịch nhắm mắt, chậm rãi rút thanh kiếm khô héo ra, nhưng nháy mắt sau đó, Tô Tần và người trên đài xem lễ đều ngạc nhiên, vì gã không đánh nhau, mà cắt một miếng thịt rắn mối mặc giáp.

Gã cũng lóc thịt lưng rắn mỗi giống như Đinh Trữ, nhưng vì gã mạnh hơn Đinh Trữ quá nhiều, nên miếng thịt gã cắt được cũng nặng gấp đôi miếng của Đinh Trữ.

Từ lúc đi vào khu vực quy định, gã không hề nhóm lửa, nên đồng thịt trên lưng vẫn còn là thịt tươi, khúc thịt cắt xuống vẫn còn đang rỉ ra chút máu.

"Ta biết ngươi, ngươi là Tô Tần, tu vi của ngươi có lẽ đã tới trên Tam Cảnh trung phẩm."

Gã nhìn Tô Tần, lạnh lùng buông một câu như vậy, rồi cầm khúc thịt to cỡ nắm tay vẫn còn rướm máu kia bỏ vào trong miệng, bắt đầu nhai.

"Hắn làm cái gì vậy?"

Tạ Trường Thăng sắc mặt trắng bệch quay sang hỏi Từ Hạc Sơn và Tạ Nhu, nhớ tới bộ dạng con rắn mỗi mặc giáp, hắn cảm thấy buồn nôn.

Tạ Nhu và Từ Hạc Sơn đều lắc đầu.

Với tính cách của Hà Triều Tịch, chắc hẳn không phải là muốn dùng loại phương pháp này để đe dọa đối thủ.

Ánh mắt Tô Tần sắc bén nhìn Hà Triều Tịch, giọng trào phúng: "Ta biết có cách để Tu Hành Giả dù có ăn thịt tươi, thì cũng vẫn tiêu hóa được mà không bị bệnh, chính là vận động mạnh, liên tục không ngừng, làm cho ngũ khí trong cơ thể trở nên tràn đầy, và mạnh hơn, đồng thời nhiệt độ cơ thể cũng tăng cao. . . nhưng đã gặp ta, mà còn muốn ăn thịt như thế, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta sẽ có kiên nhẫn chờ ngươi ăn xong hay sao?"

Hà Triều Tịch vẫn không ngừng cắt từng miếng, từng miếng thịt bỏ vào miệng ăn: "Nếu ngươi muốn quyết phân thắng bại với ta, ta nghĩ có một cách rất hay."

Tô Tần cười nhạt: "Cách gì?"

"Ta không muốn lãng phí thời gian, hiện giờ thời gian trước khi Ngũ Cảnh càng ít, có nghĩa tương lai càng có nhiều thời gian hơn để từ đệ Ngũ Cảnh phá cảnh, chỉ là một cái thí luyện, ta không muốn hao phí quá nhiều thời gian ở chỗ này." Hà Triều Tịch bình tĩnh nói: "Nếu chỉ một hai ngày có thể giải quyết sự việc, cần gì phải chờ tới ngày thứ ba?"

Tô Tần giật mình, nghĩ tới một chuyện.

Hà Triều Tịch nói tiếp: "Hai con sư tử bắt dê đương nhiên nhanh hơn nhiều so với một con bắt."

Tô Tần nhướng mắt, khuôn mặt có ý cười.

"Nên đề nghị của người là ... chúng ta cùng đi săn?" Hắc hứng thú nhìn Hà Triều Tịch.

"Không biết trước lúc trời tối còn lại được bao nhiêu. . ." Hà Triều Tịch vẫn không ngừng ăn, "Hay là ta với người bây giờ quyết luôn thắng bại?"

Tô Tần nhếch mép, liếc mắt lên phía trên, "Ta đồng ý đề nghị của người, bởi vì ta cũng không có nhiều kiên nhẫn, hơn nữa ta cũng rất không thích bị người ta nhìn như đang xem xiếc khỉ."

Hà Triều Tịch nhìn khu rừng nhỏ trước mặt, gật đầu: "Coi đây là ranh giới?"

Tô Tần thản nhiên: "Coi đây là ranh giới."

Hà Triều Tịch không nói thêm gì nữa, nuốt xong miếng thịt, thì quay người, bắt đầu chạy.

Tô Tần cũng quay người, không nhanh không chậm đi về phía trước.

"Bọn họ đang làm cái gì?" Tạ Trường Thắng cau mày.

Dù cách xa như vậy, hắn cũng nhìn ra được Hà Triều Tịch chạy không phải vì sợ Tô Tần, mà là vì hai người sau khi nói chuyện đã đạt thành một hiệp định gì đó.

"Phân đất chia phần."

Từ Hạc Sơn chậm rãi trả lời.

Tạ Trường Thắng ngẩn ngơ.

Đúng là như vậy, nếu bắt được hết đối thủ cạnh tranh còn lại, thí luyện này sẽ lập tức chấm dứt, không cần phải mất tới ba ngày.

"Chuyện này rất nguy hiểm." Tạ Trường Thắng sắc mặt khó coi nói: "Liên tục chiến đấu, trạng thái của bản thân cũng sẽ không tốt, coi chừng còn bị thương, bị thua vào tay một người vốn không bằng mình nữa."

Từ Hạc Sơn gật đầu: "Người nói không sai, nhưng Tô Tần kiêu ngạo, còn Hà Triều Tịch tự tin."

Tạ Trường Thắng hít sâu.

Theo lý, lựa chọn của Tô Tần và Hà Triều Tịch chẳng liên quan gì tới hắn, mà còn giúp những khoảng thời gian chờ đợi vô vị sắp tới bị giảm hẳn đi, nhưng không biết từ lúc nào, hắn lại hi vọng Đinh Trữ đi được thật xa, là người chiến thắng sau cùng càng tốt.

Một đệ tử Bạch Dương Động đang hái trái cây đột nhiên cảm thấy cái gì, vội vàng tạt sang bên một bước, nhanh chóng nấp vào phía sau gốc cây.

Nhìn thấy người xuất hiện, gã thở phào: "Tô Tần sư huynh."

Nhưng nhìn thấy Tô Tần cầm chặt chuôi kiếm, mặt gã cứng đờ.

"Đã là thí luyện, đồng môn cũng phải tỷ thí công bằng."

"Xin lỗi."

Tô Tần nói xong hai câu, liền xuất kiếm.

Xùy~~ một tiếng vang nhỏ.

Màn sương trước người hãn bị chấn vỡ, khung cảnh hiện ra rõ ràng.

Một tia kiếm quang màu tím, từ trong tay áo trái của hãn bay ra.

Hãn khác với Tu Hành Giả bình thường, hãn thuận tay trái.

Kiếm của hãn rất dài, dài hơn kiếm bình thường hơn một xích(0,33m), thân kiếm lóng lánh màu tím, nhìn rất mềm mại.

Tia kiếm quang thẳng tắp đâm tới người đệ tử Bạch Dương Động, người đệ tử hoảng sợ xuất kiếm, chìa ra đỡ đòn.

Nhưng tia kiếm quang đột ngột uốn cong, thân kiếm mềm mại quấn thành nửa vòng tròn, BA~ một tiếng to, đánh vào cổ người đệ tử Bạch Dương Động.

Người đệ tử kia lùi lại mấy bước, ngã xuống đất ngất xỉu.

Tô Tần gật đầu tạ lỗi, gỡ lệnh phù của người kia, tiếp tục đi về phía trước.

Cùng một thời gian.

Ở một chỗ khác, một tiếng nổ to như sấm rền, một vòng sóng không khí mắt thường cũng còn nhìn thấy được tản ra, giống như không gian bị nện ra một cái lỗ đi.

Một bóng người thê thảm bay ngược về sau, đập mạnh vào bức tường
đằng ngã xuống, không bò dậy nổi.

Bên kia vòng tròn không khí sóng, Hà Triều Tịch thu kiếm, sau đó tiếp
tục chạy như điên.

Đồng thịt trên lưng đã bị gã ăn hết sạch.

Bụng gã hơi tròn lên, trong lúc hăn chạy như điên, dạ dày vang lên âm
thanh lọc xọc.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69: Khô Vinh

"Loại thí luyện này hình như hơi ngây thơ, nhưng bởi vì đệ tử chúng ta đều rất ngây thơ, nên thí luyện này rất thích hợp với chúng ta, chỉ có Hà Triều Tịch là chẳng ngây thơ một chút nào."

Âm thanh trong bụng Tạ Trường Thắng vang rất to, vì hắn rất đói. Nhưng hắn không đi qua bên kia đường núi lấy đồ ăn, mà quay sang nói với Từ Hạc Sơn.

Giọng điệu của hắn vừa buồn cười vừa nhảm chán, nhưng Từ Hạc Sơn hiểu được tâm tình lúc này của hắn.

Biểu hiện của Đinh Trữ và Hà Triều Tịch, tạo nên cho Tạ Trường Thắng rất nhiều cảm xúc.

"Xem ra chúng ta quả thực phải cố gắng hơn, nếu không sẽ bị Hà Triều Tịch và Cố Tích Xuân bỏ lại rất xa." Từ Hạc Sơn gật đầu: "Nam Cung Thái Thục và Đinh Trữ sẽ gặp nguy hiểm."

Tạ Trường Thắng hít sâu: "Tuy biết rõ không có bao nhiêu khả năng, nhưng ta vẫn rất mong họ sẽ chiến thắng."

Trong lúc họ đang lo lắng, Nam Cung Thái Thục và Đinh Trữ, đều xuất hiện ở bên khu vực của Hà Triều Tịch.

Nam Cung Thái Thục đang bước trong sương.

So với những người khác, cô rất may mắn.

Chỉ gặp phải hai lần bấy dây leo, không gặp phải một đệ tử Bạch Dương Động hay Thanh Đăng Kiếm Viện nào, cũng không bị rắn mối mặc giáp tập kích.

Nhưng như thế không có nghĩa cô có thể nghỉ ngơi, cô còn phải tìm được đồ ăn, và đánh nhau với ít nhất một người.

Đột nhiên, cô dừng bước.

Vì cô nghe thấy có tiếng động gì đó mơ hồ trong gió.

Pháp trận trong Tế kiếm hạp cốc làm cho Thiên Địa nguyên khí trở nên hỗn loạn, ngay cả sóng âm cũng bị làm cho tan rã, chấn động bình thường trong không khí và trên mặt đất đều không thể nào cảm giác được.

Nhưng cô có thể nghe thấy tiếng vang, cho thấy âm thanh kia lớn đến mức kinh người, và còn cách cô rất gần.

"Hà Triêu Tịch!"

Cô nghĩ nghĩ, buột ra một cái tên.

Gió bỗng hơi thay đổi.

Một đám sương màu xanh bị gió thổi tạt qua một bên.

Một bóng người cuồng dã, mang theo vô số lá rụng bị hất cuốn theo, từ trong màn sương lao ra.

"Quả nhiên là người."

Nam Cung Thái Thục nghiêm túc, dời tay xuống chuôi kiếm bên hông.

Bóng người cuồng đã dừng phắt lại.

Ngực áo Hà Triều Tịch phanh ra, lộ ra lồng ngực săn chắc ướt đầm mồ hôi, da thịt hơi đỏ lên vì nhiệt độ cơ thể tăng cao.

Bụng gã vẫn kêu vang lọc xọc.

Mắt gã hùng hực chiến ý, đầy thành ý nói với Nam Cung Thái Thực: "Ta không định gặp phải người."

"Vì cảm thấy ta có hi vọng tiến vào Top 3, và không có cách nào chiến thắng được ta?" đôi mắt Nam Cung Thái Thực cũng dấy lên chiến ý, cô rút Ngư Văn Thiết Kiếm, hoành ngang trước người, "Ta không thích loại suy nghĩ này của người, dù không muốn gặp, nhưng nếu đã gặp, người cũng phải chiến. Hơn nữa ta vốn cũng đã sớm muốn cùng người đánh một trận, xem xem ta với người có bao nhiêu chênh lệch, nhưng trước đây ta mãi không thể phá cảnh, cách người cả một đại cảnh giới, ta sợ thua quá thảm, không cảm nhận được."

Hà Triều Tịch cũng hoành ngang trường kiếm trước người: "Ta đang trong trạng thái cực tốt, tu vi cũng cao hơn người, nên ta nhường người ba kiếm."

"Tùy người, đó chỉ là ý nghĩ của người thôi."

Nam Cung Thái Thực bắt đầu bước.

Cuồng phong do chân cô cuốn lên, thổi bay lá khô và bụi đất dưới chân, lộ ra mặt đất màu vàng cứng rắn.

Cách cô chiến đấu giống hệt lúc chiến đấu với Trần Mặc Ly, công kích một đường thẳng tắp.

Nhưng vì lúc này cô đã là Chân Nguyên cảnh, nên hình ảnh so với hồi đó khác nhau rất xa.

Một dòng chân nguyên như nước chảy từ đầu ngón tay tràn vào trong Ngư Văn Thiết Kiếm.

Hoa văn vẩy cả trên Ngư Văn Thiết Kiếm sáng lên, tỏa ánh sáng màu bạc sền sệt, nhìn như có dòng nước chảy trên thân kiếm, nhưng chảy mãi mà không tràn ra ngoài.

Bản thể của Ngư Văn Thiết Kiếm giống như không chịu nổi sức mạnh đến thế, nên thân kiếm vốn hơi gấp khúc giờ duỗi thẳng ra, kịch liệt rung động lắc lư, giữ ra vô số ánh sáng bạc.

Thanh kiếm như biến thành một con cá to màu bạc đang rung rung trong tay Nam Cung Thái Thực.

"PHỐC" một tiếng.

Con cá giấy càng lúc càng mạnh, cuối cùng giấy vượt ra, nhảy vào trong nước, tạo nên một tiếng vang nhỏ.

Ánh sáng bạc tuột khỏi tay Nam Cung Thái Thực, bắn về phía trước.

"Bí Ngư Kiếm Thức?"

Hà Triêu Tịch khẽ kêu lên, có vẻ ngạc nhiên vì Nam Cung Thái Thực không dùng Liên Thành Kiếm Quyết gia truyền.

Gã huy kiếm, tùy tiện chém ra một nhát vào không trung.

Thanh kiếm trong tay tạo nên một đường vòng cung.

Từ mũi kiếm sáng lên một tia kiếm khí sáng ngời mà trong suốt.

Tia kiếm khí thẳng tắp, với tốc độ kinh người chém thẳng về phía Nam Cung Thái Thực.

Hắn đánh sau mà tới trước, kiếm khí trong chốc lát đã chỉ còn cách hai mắt Nam Cung Thái Thực chưa tới hai thước!

Mà con cá bạc còn cách hắn tới một trượng!

Toàn lực xuất kiếm mà bị đối phương phản công, cơ thể Nam Cung Thái Thực vẫn còn đang tiến lên phía trước, nên kiếm kia rất là khó đỡ.

Nam Cung Thái Thực nheo mắt lại.

May mà cô vẫn còn một thanh kiếm.

Khi kiếm khí chỉ còn cách lông mày cô một xích(0,33m), trong tay trái cô bay ra một tia kiếm quang màu xanh, chặn đỡ tia kiếm quang trong suốt.

BA~ một tiếng nổ vang.

Nam Cung Thái Thực nhắm chặt mắt, ngừng phắt lại.

Kiếm khí và gió thổi tung mái tóc cô, cắt lên mặt cô mấy nhát.

Oanh!

Ngay lúc ấy, cô cũng cảm nhận được, con cá bạc đã bị một con sóng màu vàng đục đập bay.

Một thanh kiếm màu vàng khô héo, với tốc độ kinh người chém thẳng tới người cô.

Lúc đầu, Hà Triều Tịch đã nói nhường cô ba kiếm.

Nhưng ngay từ chiêu đầu tiên, gã đã không giữ lời.

Nhưng Nam Cung Thái Thục biết gã không gạt cô, mà gã đã hiểu ý cô, lựa chọn tôn trọng.

Song kiếm của cô giơ lên, chân nguyên cuộn cuộn tràn vào thân kiếm.

Màu vàng và màu bạc, màu xanh đung vào nhau giữa không trung.

Trong hạp cốc lại vang lên tiếng sấm rền.

Vòng tròn sóng xung kích khuếch tán ra ngoài, thổi bay tất cả dây leo, và lá cây xung quanh.

Hà Triều Tịch dừng phắt lại, đế giày phát ra tiếng nổ khó nghe, khiến đôi giày vải nát tung.

Nam Cung Thái Thục thê thảm bay ngược ra sau, đập vào mạng dây leo, xuyên qua thành một lỗ thủng, rơi sầm xuống đất.

Trước mặt cô Nam Cung Thái Thục có nhiều vết máu, nhưng song kiếm vẫn nắm chặt trong lòng bàn tay.

Trên áo khoác của cô lấm đốm máu, nhưng cô không rên tiếng nào, cố gắng đứng lên.

Hà Triều Tịch nghiêm mặt, không nói gì, kiếm hoành trước ngực, nghiêm túc nói: "Mời!"

Nam Cung Thái Thục xông tới.

Cả song kiếm đều xuất.

Chân nguyên cuộn cuộn chảy vào, thấp sáng những phù văn.

Quanh cô là một tầng khí màu xanh lá dày đặc.

Bên trong tầng khí xanh đó có những ngân quang, không phải con cá bạc lớn, mà là vô số vẩy cá màu bạc.

Sử dụng một lúc hai loại kiếm thức đương nhiên khó hơn một loại.

Đây cũng là nguyên nhân cực ít đệ tử dùng song kiếm.

Hà Triều Tịch xuất kiếm.

Chém thẳng về phía trước.

Nhìn bề ngoài giống như đấu pháp dùng lực phá đạo, nhưng sức mạnh của nó lại không đủ để hoàn toàn phong bế tất cả những tia kiếm quang do Nam Cung Thái Thục vẩy ra.

Nên người ở trên khán đài đều cảm thấy khó hiểu.

Nhưng cơ thể Hà Triều Tịch đã xảy ra biến hóa.

Da thịt nửa người bên trái trở nên khô héo, còn nửa bên phải, lại sức sống tràn trề.

Oanh!

Một luồng sức mạnh cường hãn từ cánh tay phải của hắn tuôn vào trong trường kiếm.

Trên thân kiếm tách ra vô số đốm sáng như quang văn, sức mạnh tăng vọt hẳn lên!

Nam Cung Thái Thục ngừng thở, cô không còn kịp thu kiếm.

Một tiếng nổ nặng nề ngay trước người cô.

Hai chân cô lại rời khỏi mặt đất, thanh kiếm trong tay lắc lư mãnh liệt.

Hai ống tay áo bị chấn vỡ, vụn vải như vô số Hồ Điệp bay tóe ra.

Sức ép cường đại, làm cô bay ngược ra ngoài.

Đây chính là sức mạnh của bí quyết mạnh nhất Thanh Đăng Kiếm Viện, Khô Vinh bí quyết?

Đình Trữ đang ăn thịt nướng.

Khi tiếng nổ thứ nhất truyền tới, hần ngừng lại, tập trung lắng nghe.

Khi tiếng nổ thứ hai nặng nề hơn truyền tới, mặt đất dưới chân hần rung rung, hần cau mày, đứng dậy.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70: Ta Tới Kiếm Tiễn Nghi

Hắn theo đuổi mục tiêu khác với đám tuổi trẻ tài tuấn của Trường Lăng, cũng có kinh nghiệm tu hành mà những người kia không có, nên chỉ dựa vào lực chấn do tiếng nổ đầu tiên mang tới, hắn đã biết đối phương nhất định là kẻ có sức mạnh thân thể xuất chúng, Hà Triều Tịch.

Người còn lại, nhất định là Trương Nghi, Tô Tần hoặc Nam Cung Thái Thực.

Hai hồ tranh chấp, tất có một bị thương, đây chính là cơ hội khó có được.

Nên hắn dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào, mặc kệ luôn mớ thịt nướng còn lại, chạy nhanh về phía phát ra tiếng nổ.

Đa số mọi người đều bị trận chiến của Hà Triều Tịch và Nam Cung Thái Thực hấp dẫn, chỉ có một vài người chú ý đến dị động của Đinh Trữ.

Ví dụ như Tạ Nhu.

Cô có chỗ không hiểu được.

Vì theo cô, loại chiến đấu mạnh mẽ này, một người nhỏ yếu như Đinh Trữ, không phải càng nên trốn đi cho xa sao, sao lại dùng tốc độ nhanh như vậy chạy mau đến đó?

Cuộc chiến giữa Nam Cung Thái Thục và Hà Triều Tịch vẫn chưa kết thúc.

Nam Cung Thái Thục cố gắng gượng dậy, hai bàn tay run rẩy che lên vết thương.

Vạt áo của cô đã chuyển thành màu đỏ, máu nhỏ giọt xuống đất.

Cô nhìn Hà Triều Tịch.

Cô biết sức mạnh cơ thể và công pháp tu luyện của mình không thể nào thắng được gã.

Nhưng cô vẫn muốn thử một lần.

Trong Tế Kiếm hạp cốc không thể nào bổ sung được chân nguyên.

Nếu hai bên đều hao hết chân nguyên, thì thứ quyết định thắng bại chính là sức mạnh cơ thể thuần túy, và kinh nghiệm chiến đấu.

Cô muốn xem kiếm kỹ và kinh nghiệm chiến đấu của mình có bằng Hà Triều Tịch hay không.

Cô phun ra một ngụm hỗn tạp máu và bùn đất, nói với Hà Triều Tịch: "Chân nguyên của người có lẽ cũng chẳng còn lại bao nhiêu, thêm một kiếm này, để chân nguyên của cả hai chúng ta giải quyết hết."

Chân mày Hà Triều Tịch giật giật.

Thực lực của Nam Cung Thái Thục không vượt qua dự liệu của gã, nhưng ý chí và quyết tâm của cô, lại hoàn toàn vượt qua dự liệu.

Nhưng hẳn đương nhiên chưa bao giờ sợ khiêu chiến.

Hắn hít sâu một hơi, hoành kiếm, gật đầu, khác với hai lần trước, lần này hắn chủ động vọt tới trước.

Khô Vinh bí quyết không chỉ có sự chuyển hóa sức mạnh ảo diệu giữa khô và vịnh, mà khí hải có khả năng tồn trữ chân nguyên cũng nhiều hơn so với công pháp tu hành bình thường, với thể lực cường hãn của gã, dù không sử dụng chân nguyên, gã cũng có thể đánh bại tuyệt đại đa số đệ Nhị Cảnh Tu Hành Giả, nên gã mới có lòng tin tiến hành thu hoạch ngay trong ngày đầu tiên.

Chỉ bởi vì còn có Trương Nghi và Tô Tần, nên gã mới quyết định giữ lại một ít chân nguyên, lần này, gã chỉ dùng sức mạnh cơ thể để đối phó với Nam Cung Thái Thực.

Sức bật của gã rất kinh người, chỗ hai chân rơi xuống đất lồm thành hai cái hố nhỏ, chỉ hơn mười trượng chạy nước rút, hắn đã cuốn theo một cơn cuồng phong khủng bố.

Những chiếc lá bị hắn xoáy tới quanh người, tạo thành một bức tường lá di động.

Trường kiếm chém về phía trước.

Trong kiếm phong, chỉ có sức nóng mà thôi.

Một tia lửa bắn ngay vào bức tường lá trước mặt hắn.

Oanh một tiếng.

Lửa nhờ gió, những chiếc lá đang bay múa bị bốc cháy mãnh liệt.

Bị kiếm khí áp súc, những chiếc lá cháy bị áp súc trong một không gian cực nhỏ, nhiệt khí chạm vào nhau, tạo nên một áp lực mạnh hơn, lực bắn ra cũng càng mạnh.

Các đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện đệ tử hiệu chiêu kiếm này từ đâu mà ra.

"Khô Mộc Sinh Hỏa", đây là thức đầu tiên trong Khô Mộc Kiếm Kinh.

Khô Mộc Kiếm Kinh, cũng là một trong những Kiếm Kinh tối cao của Thanh Đăng Kiếm Viện.

Hà Triều Tịch không chỉ có công pháp tu hành chân nguyên tốt nhất Thanh Đăng Kiếm Viện, mà Kiếm Kinh hãn tu cũng là một trong những kiếm kinh tối cao của Kiếm Viện.

Cổ Tích Xuân cau mặt, biểu hiện của Hà Triều Tịch mang tới cảm giác uy hiếp cho hần.

Đột ngột thấy lửa, Nam Cung Thái Thục hơi do dự, nhưng cô vượt qua ngay, trở nên kiên định vô cùng.

Cô không để ý lòng bàn tay thịt máu đã be bét vào nhau, nắm chặt lấy chuôi kiếm.

Cô dồn hết chân nguyên còn lại vào trong hai thanh kiếm.

Ngư Văn Thiết Kiếm trong tay phải chém thẳng ra, nghênh đón trường kiếm màu khô héo đang kéo theo một đoàn lửa sắp nổ tung.

Sức mạnh không ngừng bộc phát trên thân kiếm.

Chỉ một kiếm, lại như vô số kiếm.

Đây chính là kiếm quyết cô am hiểu nhất, thuần túy truy cầu cương mãnh, Liên Thành Kiếm Quyết.

'Oanh' một tiếng.

Vô số lá khô bị thiêu đốt biến thành vụn nhỏ, bị ngọn lửa áp súc, lúc này nổ bung.

Ngư Văn Thiết Kiếm đang tiến tới bỗng bị dừng lại, bị thanh kiếm màu khô héo mang theo rừng rực khí lưu chém mạnh vào, thanh kiếm bị uốn cong, không còn nằm được trong tay chủ nhân, mà bị chấn xoáy bay nghiêng ra ngoài.

Một kiếm đánh bay Ngư Văn Thiết Kiếm của Nam Cung Thái Thực, nhưng trong lòng Hà Triêu Tịch cũng trầm xuống.

Vì gã đã cảm nhận được một sức mạnh cực lớn chém vào kiếm của mình.

Là thanh tiêu kiếm của Nam Cung Thái Thực.

Thanh kiếm này, cũng là dùng Liên Thành Kiếm Quyết.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, chân nguyên còn lại trong cơ thể không giữ lại nữa, truyền hết vào trong thanh kiếm trong tay.

Một sức lực cực mạnh đập vào thân kiếm trên tay trái.

Nam Cung Thái Thực đã chuẩn bị sẵn, cô khẽ thả thanh kiếm ra, sau đó nắm lại!

Chuôi kiếm và bàn tay của cô rơi ra rất nhiều huyết châu.

Nhưng cô vẫn nắm vững kiếm.

Hà Triêu Tịch ngẩng đầu lên.

Cả người gã run run, hai đầu gối hơi gấp lại, nhưng không lùi một bước nào.

Thanh trường kiếm trong tay gã chỉ hơi dừng lại trên không trung một tích tắc, rồi tiếp tục chém thẳng xuống cô.

Nam Cung Thái Thục cố gắng huy kiếm lên chống đỡ.

'Đang' một tiếng nổ vang.

Kiếm của cô vẫn không rời tay, nhưng thanh kiếm màu khô héo kia đã ấn xuống, cắt qua eo cô.

Máu tươi tuôn ra, ướt đầm áo khoác.

Nam Cung Thái Thục rên lên một tiếng, khuyu xuống.

Cô rên không phải vì đau, mà vì vô cùng không cam lòng và bất đắc dĩ.

Cô đã thành công bức Hà Triều Tịch phải dùng tới lượng chân nguyên cuối cùng, nhưng sức mạnh vẫn bị chênh lệch, khiến cho động tác của cô chậm hơn Hà Triều Tịch, không cản được kiếm thế của gã.

Vết thương ở eo tuy không nghiêm trọng, nhưng nếu còn muốn tiếp tục chiến đấu, thì không xử lý được vết thương, nếu mất nhiều máu sẽ làm mất đi chiến lực, thậm chí hôn mê.

Hà Triều Tịch lại sắp động.

Chính là vì tôn kính Nam Cung Thái Thục, nên gã không định để cho cô tiếp tục chiến đấu.

Nhưng ngay lúc ấy, một giọng nói nghiêm túc mang theo tiếng thở gấp vang lên: "Lúc tiến vào, ta đã dặn người đánh không lại thì bỏ chạy rồi, sao người lại liều như vậy?"

Trên đài xem lễ, Tạ Trường Thăng thấy Nam Cung Thái Thục đổ máu, trong lòng rất căng thẳng lo lắng, nhưng nhìn thấy người đang chạy tới, thì

thét lên, "Đinh Trữ chạy tới đó làm cái gì!"

Nam Cung Thái Thục nghe thấy giọng nói đã đoán được người tới là ai, cô cảm thấy vui vẻ, nhưng lập tức biến thành kinh sợ, cô kêu lên, cùng lúc với Tạ Trường Thắng: "Đinh Trữ, người cũng tới được khu vực này? Người tới làm cái gì!"

"Đinh Trữ tới đó làm cái gì, chẳng lẽ lại muốn kiếm tiền nghi sao?"

Người trên đài xem lễ đều có suy nghĩ như vậy.

"Ta tới để kiếm tiền nghi." Họ vừa nghĩ vậy, Đinh Trữ đã lên tiếng, xác nhận suy nghĩ của họ.

Hắn nhìn Nam Cung Thái Thục và Hà Triều Tịch, dáng vẻ rất đương nhiên: "Bây giờ một người hết chân nguyên, một người bị thương nặng, không phải là lúc kiếm tiền nghi tốt nhất sao?"

Hắn bình thản nói với Nam Cung Thái Thục: "Nếu người không cầm máu, coi chừng sư phụ người tới buộc người phải dừng thí luyện, lúc đó ta có muốn kiếm tiền nghi cũng không được."

Nam Cung Thái Thục ngẩn ngơ, cô không hiểu hành động của Đinh Trữ, nhưng vẫn cắn răng, bắt đầu cầm máu.

Vì dù tiếp theo xảy ra điều gì, nếu cô còn không cầm máu, sự thật sẽ xảy ra giống như Đinh Trữ nói.

"Người muốn giúp cô ấy?" Hà Triều Tịch nhìn ra điều gì đó, hỏi Đinh Trữ.

Đinh Trữ lắc đầu: "Quy tắc đâu có cho phép."

Hà Triều Tịch nhìn chăm chú vào thanh Tàn Kiếm bên hông hắn: "Ta rất vui vì cô ấy có một người bằng hữu như người, nhưng người quá yếu."

Nam Cung Thái Thục phần nộ kêu lên: "Đình Trữ, ta không cần người quan tâm, người chạy mau!"

"Câm miệng, tiết kiệm sức đi, nếu không ta chính là người sẽ giải quyết người."

Đình Trữ liếc cô, tiếp tục quay sang nhìn Hà Triều Tịch.

"Không đánh qua, sao biết đánh không thắng?"

Hắn bình tĩnh lên tiếng.

Nam Cung Thái Thục sắc mặt vô cùng khó coi, hận không thể ra tay với Đình Trữ, nhưng câu nói tiếp theo của Đình Trữ đã làm cô phải khựng lại.

"Hơn nữa tới cũng tới rồi, với tốc độ và thể lực của ta, có muốn trốn cũng trốn không thoát."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71: Có Tiện Nghi Nào Dễ Kiếm

Hà Triều Tịch không cần phải nói thêm gì nữa.

Mặc kệ thực lực của đối thủ như thế nào, nếu đã là đối thủ, thì đều đáng được tôn trọng.

Gã hoành kiếm tại ngực, trang trọng nói với Đinh Ninh: "Mời!"

Đinh Ninh cũng giơ Mạt Hoa Tàn Kiếm lên, mỉm cười: "Mời!"

Hà Triều Tịch nhìn thanh Tàn Kiếm ngẩn ngẩn, cau mặt.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, gã gật đầu: "Được."

Chữ vừa buông ra, gã đã động bước.

Gã bay thẳng về phía Đinh Ninh, thân thể như viên đá từ máy ném đá quăng ra, âm ầm nghiền áp không gian phía trước, mang theo cuồng phong khủng bố.

Bức tường lá lại xuất hiện trước mặt gã.

Gã bay đằng sau bức tường lá, một kiếm chém ra.

Chân nguyên của gã quả thực không còn, nên một kiếm này chém ra, trên thân kiếm không hề có hỏa tuyến dấy lên, nhưng nhờ tốc độ và sức mạnh của gã, trên kiếm vẫn bắn ra một sức mạnh đáng sợ.

Thanh kiếm từ thẳng biển ảo thành hình cung, rồi run lên thẳng lại trong nháy mắt, BA~ một tiếng nổ to, trên thân kiếm truyền ra một sức mạnh, đánh vào bức tường lá khô phía trước.

Chiếc những lá khô đang bay hỗn loạn trở nên nặng nề, phát ra âm thanh xuy xuy, nhưng những mũi tên, đồng loạt bắn về phía Đinh Ninh.

Mũi kiếm của Hà Triều Tịch chuyển từ thế đập thành thế đâm, nấp bên trong đám lá khô.

Nhìn lá khô tạo thành bức tường, rồi bị một kiếm đập thành những mũi tên bay tới, lại thấy mũi kiếm của Hà Triều Tịch nấp bên trong, trong lòng những đệ tử trên đài xem lễ đều cảm thấy cực kỳ phức tạp.

Họ biết mình chưa chắc tiếp được một kiếm này của Hà Triều Tịch.

Đinh Ninh không ngừng bay ngược, Tàn Kiếm giơ ngang lông mày, bảo vệ hai mắt, căn bản không hề bận tâm tới những mũi tên lá khô, để chúng thoải mái chém qua người hắn, cắt lên mặt hắn.

Chỉ đến khi một mũi kiếm sát tới vai trái hắn, hắn mới chém mạnh một nhát.

Một tiếng nổ vang.

Thanh kiếm màu khô héo bị nhát kiếm của hắn chặn đứng, tóe ra vô số đốm lửa.

Mắt những người ngồi xem vụt sáng, họ thật không ngờ Đinh Ninh lại có thể chặn đứng được mũi kiếm tinh chuẩn kia khi đã có vô số chiếc lá bay che mắt.

Hà Triều Tịch ngừng thở.

Cảm nhận được lực trùng kích truyền ngược lại trên thân kiếm, gã cau mày, không chút do dự, thân thể như muốn té sấp về phía trước, lần nữa phát lực, đè hết sức nặng cơ thể lên thân kiếm.

Mũi kiếm của gã chỉ còn cách mũi Tàn Kiếm chỉ có nửa tấc.

Nên căn bản không thể ngừng, cũng không có khả năng né tránh.

Hai kiếm lại tương giao, lại thêm một tiếng nổ vang.

Đình Ninh kêu lên một tiếng đau đớn.

Hắn không đỡ nổi sức mạnh đó, cả cánh tay phải bị đẩy mạnh về phía sau, thân hình như bị một con tuấn mã tông vào, liên tiếp lùi lại năm sáu bước.

Hà Triều Tịch bước tới một bước.

Chỉ một bước, mà đuổi kịp Đình Ninh đã lùi năm sáu bước.

Cánh tay gã vẫn vô cùng ổn định, thanh kiếm màu khô héo một lần nữa chém ra.

Mũi kiếm cắt đứt không khí, tốc độ cực nhanh, nhưng khi tới sát gần Đình Ninh, chuôi kiếm đột ngột hoành ngang, thân kiếm bị uốn thành hình cung.

BA~ một tiếng, Hà Triều Tịch đập mạnh thanh kiếm như đang đập một cây chùy to vào người Đình Ninh.

Trên thân Tàn Kiếm trong tay Đình Ninh nở ra những đóa hoa nhỏ trắng tinh.

Hắn cau mày, không ngừng tuôn chân khí, giữ thanh kiếm ngăn cản trước người mình.

Tiếng kim loại đập vào nhau chói tai.

Hắn vẫn chuẩn xác chặn được đường kiếm của Hà Triều Tịch kiếm đường, nhưng sức ép quá lớn làm thanh Tàn Kiếm bắn lên, đập mạnh vào ngực hắn.

Đinh Ninh như bị tảng đá lớn đập trúng, cả người bay lên không, bắn ngược về phía sau.

Khi hắn chạm xuống đất, một vòi máu tươi tuôn ra khoe miệng.

"Trên đời này làm gì có cái tiện nghi nào dễ nhặt!"

Tạ Trường Thắng không nhìn được, phần nộ kêu lên.

Hà Triều Tịch không phải đệ tử bình thường, gã có kỹ xảo và kinh nghiệm chiến đấu phong phú, chỉ riêng sức mạnh cơ thể cũng đủ đè áp Đinh Ninh, làm hắn không phát huy nổi tác dụng của Dã Hỏa Kiếm Kinh.

Hà Triều Tịch thừa lúc Đinh Ninh vẫn còn chưa đứng vững đã tiếp tục công kích, làm Đinh Ninh không có thời gian để kịp xuất kiếm thức.

Tạ Trường Thắng có thể tưởng tượng ra được, sau mỗi lần ngăn cản một kiếm của Hà Triều Tịch, cổ tay Đinh Ninh nhất định sẽ rất đau giống như bị bẻ gãy, cả cánh tay cũng sẽ đau đến tê liệt, khó mà nhanh chóng khôi phục lại được.

"Trên đời này làm gì có cái tiện nghi nào dễ nhặt."

Ngay lúc Tạ Trường Thắng nói câu ấy, trong một phố nhỏ ở Trường Lăng, một người đàn ông trung niên ngồi trên ghế dài ăn mì, trào phúng nói một câu giống hệt với người trẻ tuổi ngồi bên cạnh.

Người trung niên này khuôn mặt đoan chính, màu da ửng đỏ, bên cạnh gã có một cái đòn gánh bằng trúc của kiệu phu, trên người gã cũng là trang phục của kiệu phu, đôi giày rơm rất dơ bẩn, vừa cũ vừa nát, nhưng thân phận thật sự của gã lại là Thần Đô Giám Tập hưng sử Tần Huyền. Trong Thần Đô Giám, thân phận của gã tuy thấp hơn Mạc Thanh Cung, nhưng tư lịch lại chẳng kém gì mấy người Mạc Thanh Cung, nên trong Thần Đô Giám, mọi người đều phải nể mặt gã.

Người trẻ tuổi ngồi cạnh gã là Mông Thiên Phóng, chính là người vừa mới được vào Thần Đô Giám không lâu, tông môn xuất sư không tệ, nhưng từ lúc vào Thần Đô Giám, lại rất ngoan ngoãn gọi gã là sư phụ, nghe gã điều khiển và dạy bảo.

Có thể tiến vào Thần Đô Giám, ngoài có chỗ dựa, còn phải có tính chăm chỉ hiếu học thật sự, có khả năng quan sát cực tốt, nên nghe thấy Tần Huyền nói vậy, Mông Thiên Phóng gật đầu cung kính tiếp thu.

Ngõ hẻm trước mặt họ tên là Sư Tử Hạng, là một nơi náo nhiệt phần hoa rất dị biệt của Trường Lăng.

Một đầu của ngõ nhỏ là Cửu Giang Quận Hội quán, đầu còn lại là Thượng Đảng Quận Hội quán, kẹp ở giữa là những cửa hàng đồ cổ tranh chữ.

Đại Tần vương triều lập ra bốn mươi ba quận, diện tích lãnh thổ cực kỳ bao la, Trường Lăng cũng rộng hơn trước kia không biết bao nhiêu lần, những người từ xa tới đây làm ăn do chưa quen cuộc sống nơi đây, bị người địa phương chèn ép, nên một số thương hội mới lập nên những hội quán đồng hương.

Những... hội quán này không chỉ là nơi đặt chân, mà còn là nơi để những người đồng hương tìm việc làm, tìm được người cùng quê, kết bạn với

nhau, nên ngày thường lúc nào cũng hầu như xe ngựa không dứt, vô cùng náo nhiệt.

Từ khi Võ Hoàng đế sau khi lên ngôi, Đại Tần vương triều hơn mười năm không hề có chiến sự, mỗi người đều có cơm no áo ấm, quý tộc có dư thừa tài sản chuyển sang hứng thú với tranh chữ đồ cổ, thế là nước lên thì thuyền lên.

Sở dĩ Tần Huyền nói một câu như vậy, vì có một thương nhân ở ngoài quận không coi gã vào đâu, bỏ ra một trăm lượng bạc, mua từ một tay bán hàng rong một món đồ được gọi là Đại U vương triều Ngọc Như Ý.

Nếu thật Đại U vương triều còn sót lại Ngọc Như Ý, ít nhất cũng là ngàn lượng bạc trắng, tiểu thương ở Trường Lăng buôn bán đã nhiều năm, làm gì có chuyện bán với giá bán đồ bán tháo như thế, nhưng bộ dạng của tên thương nhân thì rõ ràng không nghĩ rằng mình mua phải hàng giả, mà cho rằng mình có ánh mắt cao minh, dùng giá bèo mua được hàng quý.

Dù Tần Huyền chẳng biết gì về đồ cổ, cũng biết chuyện ấy không thể nào xảy ra được, mà chỉ là thấy lợi mờ mắt mà thôi.

Tần Huyền một hơi uống cạn sạch tô mì, khinh thường nhìn vẻ mặt của tên thương nhân kia, đột nhiên gã biến sắc.

Viên quan Thần Đô Giám ngồi cạnh nhận thấy ngay, vội hỏi: "Sư phó, sao vậy?"

"Trường Lăng vệ."

Tần Huyền thần sắc cổ quái nhìn con hẻm, lầm bầm: "Sao Trường Lăng vệ lại tới đây?"

Mông Thiên Phóng ngẩn ngơ, nhìn theo ánh mắt Tần Huyền, thấy mười mấy người mặc tía giáp Trường Lăng vệ đang từ một con phố đi ra, tiến về

phía một đoàn xe.

Đoàn xe kia chính là đang từ cửa Cửu Giang Quận Hội quán chạy ra.

Nét mặt Mông Thiên Phóng cũng trở nên cổ quái.

Hành động của Trường Lăng vệ làm cho hắn có cảm giác là muốn kiểm tra đoàn xe. Nhưng ở Trường Lăng, muốn tra án tập hung đều do Giám Thiên Ti và Thần Đô Giám thực hiện, có cần hiệp trợ phong tỏa hay bố trí trạm kiểm tra, thì là nhờ Hồ Lang Quân đang đóng quân ở Trường Lăng.

Trường Lăng vệ tuy cũng thuộc Binh mã ty giống Hồ Lang Quân, nhưng chức trách chỉ giới hạn trong phạm vi thủ vệ và tuần tra xem xét một số nơi cố định, như chỗ ty xử lý việc công, bảo vệ an toàn chung quanh những Hầu phủ, phủ đệ đại quan, vòng ngoài hoàng cung, lăng mộ của lịch đại hoàng đế.....

Đương nhiên họ cũng có quyền kiểm tra một vài nhân vật khả nghi, hoặc ra tay với hung phạm, nhưng trong bàn cờ Trường Lăng, Trường Lăng vệ chỉ là quân cờ chết, giống như chó đương nhiên cũng có thể bắt được chuột nhà, nhưng nhận trách nhiệm chính bắt chuột vẫn là con mèo, chó mà bỏ vị trí canh cửa đi bắt chuột, thì đương nhiên là rất kỳ quái.

Mấu chốt nhất là, Mông Thiên Phóng và Tần Huyền ngồi ở đây, vì họ biết bên trong Cửu Giang Quận Hội quán có một tên Tu Hành Giả "Đại nghịch" đang ẩn núp.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72: Vừa Ca Vừa Chiến

Trong Đại Tần vương triều, những Tu Hành Giả mà phải dùng từ "Đại nghịch" để hình dung tuyệt đối không nhiều.

Những người này không chỉ có tu vi kinh người, có sức phá hoại cực mạnh, mà còn có xuất thân cực kỳ hiển hách, đại đa số đều là nhân vật cầm đầu của những vương triều đã bị diệt.

Mấy chục ngày trước, Thần Đô Giám thông qua một ít manh mối phát hiện được "Đại nghịch" Tu Hành Giả này, nhưng mới âm thầm quan sát, vì muốn từ hẩn tìm thêm manh mối, muốn xem thủ lĩnh sau lưng hẩn là ai!

Nhưng sự việc còn chưa tiến triển, Trường Lăng vệ không hiểu sao lại xuất hiện, đối với hai người Thần Đô Giám, chuyện này chắc chắn không phải chuyện tốt.

Tần Huyền và Mông Thiên Phóng đưa mắt nhìn nhau, Tần Huyền nghiêng rắng, nói với Mông Thiên Phóng: "Người mau đi thông báo cho Kỳ đại nhân, để ngừa có biến."

Đôi mắt Mông Thiên Phóng lóe lên tinh quang, đứng dậy, giả bộ sợ đám Trường Lăng vệ, rụt đầu rụt cổ chạy nhanh một con hẻm nhỏ.

Đám người mặc Tỏa Tử Giáp Trường Lăng vệ như hổ nhập bầy sói, chặn đầu đoàn xe của Cửu Giang Quận Hội quán, người thủ lĩnh đeo mặt nạ

huyền thiết màu đen rống to: "Dừng xe! Cút hết xuống cho ta! Cầm sẵn hộ tịch công văn!"

Một người trung niên gầy gò bộ dáng sư gia thở dài, tiến lên hữu lễ nói: "Không biết vị tướng quân này có chuyện gì, phải chăng là có hiểu lầm, chúng ta là người của hiệu buôn thiên Thăng Xương quận Cửu Giang. . ."

Hắn nói còn chưa hết câu, một tiếng trống vang lên, đã bị viên tướng kia đá cho một cước, ngã văng vào thùng xe.

Sư gia mặt trắng bệch, suýt chút nữa ngất xỉu.

"Không nghe ta nói gì sao! Lấy hộ tịch công văn ra!"

Viên tướng cầm lấy chuỗi kiếm, mặt nạ huyền thiết phản xạ ánh mặt trời, nói lạnh tanh: "Chúng ta nghi ngờ trong xe các người có liên quan tới việc trộm lãng, tất cả mọi người xuống xe, đưa ra hộ tịch công văn, có ai phản kháng, lập tức giết chết!"

Mấy người trong đội xe mặt mũi trắng bệch, cả người mới vừa từ bên trong Cửu Giang Quận Hội quán chạy ra hỗ trợ cũng chết sững.

Trộm lãng hoàng gia là trọng tội hàng đầu, phải chịu tru di cửu tộc, nếu trong đội xe thật sự có người đó, vậy ai còn dám lên tiếng, sẽ đều phải gặp nạn.

Tần Huyền lạnh người, vì gã nhìn thấy được ở đằng sau toán Trường Lăng vệ hung thần ác sát kia, dưới mái hiên mờ mờ của một cửa hàng, có một viên tướng Trường Lăng vệ.

Tướng lãnh của Trường Lăng vệ cực hiếm khi xuất hiện, viên tướng này khác hẳn với cái tên đeo mặt nạ huyền thiết đang hò hét bên kia, hắn hoàn toàn không toát ra chút uy thế nào cả, nhưng Tần Huyền nhìn thấy rất rõ,

tóc hăn cắm một cây trâm bạch ngọc, vỏ kiếm đeo bên eo có nạm mấy hạt châu Hồng Mã Nã.

Có nghĩa viên tướng này là một Đô Úy của Trường Lăng vệ.

Cần phải giết được ngàn giáp sĩ mới được phong chức quan này. . . Ít nhất cũng phải là Ngũ Cảnh, thậm chí Lục Cảnh Tu Hành Giả!

Tần Huyền quay sang nhìn viên tướng đeo mặt nạ huyền thiết, càng nhìn càng thấy sợ, gã đó hoàn toàn không giống một Bách phu trưởng bình thường.

Cả người gã lạnh toát, đứng bất dậy.

Tất cả người trên đoàn xe ngựa đều đã xuống xe, trong tay ai cũng cầm sẵn hộ tịch công văn.

Trước khi Nguyên Võ Hoàng đế đăng cơ, Đại Tần vương triều khi tra kiểm đều dựa vào công văn hộ tịch, ghi lại thông tin thân phận, xuất thân ở đâu, đi tới đâu, để làm gì, mỗi quận đi qua đều có đóng dấu lên, chứng minh họ đã đi qua những địa phương đó.

Nhưng từ khi Nguyên Võ Hoàng đế đăng cơ, Đại Tần vương triều thực hành cải cách, sửa lại rất nhiều luật lệ, mấy năm đó, tinh phong huyết vũ, chết vô số người, cuối cùng một số cải cách đã được thực hiện.

Trong đó có việc tịch chế.

Mỗi người khi được sinh ra, sẽ được đăng ký nhập tịch ở nơi mình được sinh, nếu có thay đổi, cũng phải được điều chỉnh ngay. Nếu chết đi, sẽ được tiêu tịch, nếu người đó có được phong thưởng ruộng đồng thì bị thu hồi.

Tác dụng lớn nhất của tịch chế là cấp cho mỗi người một cái thân phận rõ ràng, làm bọn giặc cỏ không thể trốn được trong Đại Tần vương triều.

Những ruộng đất được phong thưởng nên thu hồi cũng được thu hồi, giúp quốc khố đầy lên, khiến mấy vương triều đang nhòm ngó vào Đại Tần vương triều không thể không ký minh ước với Đại Tần.

"Người gọi Chu Thần? Người ở đâu?"

"Người làm nghề gì?"

"..."

Trường Lăng vệ bắt đầu kiểm tra từng người một, mời thoảng lại hỏi vài câu để thẩm tra đối chiếu.

Tần Huyền đã cầm cây gậy trúc lên, bước ra một bước thì dừng lại.

Vì viên tướng đeo mặt nạ huyền thiết đã đi tới trước mặt một người trong thương đội.

Đó là một xa phu, nhìn chừng ba mươi mấy tuổi, tóc hơi vàng.

Với kinh nghiệm nhiều năm của mình, Tần Huyền nhìn ra người đàn ông này biểu hiện rất có vấn đề.

Tuy y vẫn trả lời từng câu hỏi của người lính Trường Lăng vệ đang kiểm tra mình, nhưng ánh mắt y lập loè không ngừng, vẻ mặt suy tư, chứ không phải sợ hãi như những người khác.

Điều này làm cho Tần Huyền có cảm giác, là người này đang nghĩ sẽ làm gì nếu thân phận bị bại lộ, viên tướng mang mặt nạ rõ ràng cũng chú ý tới điều đó, nên mới đi về phía người này, nhưng điều làm cho Tần Huyền lạnh người là người kia hơi nhếch mép, nở một nụ cười quỷ dị.

Nhưng Tần Huyền căn bản không kịp ngăn cản cái gì, bởi nếu gã tiến tới, nhất định sẽ đánh rã động cơ, nên gã chỉ nắm chặt cây gậy trúc, trong lòng hy vọng viện quân của Thần Đô Giám tới nhanh một chút.

"Ta thấy người rất có vấn đề, người tên là gì?"

Viên tướng đeo mặt nạ lạnh lùng hỏi xa phu.

Người xa phu đưa tay trái lên lau mặt, bàn tay dừng lại ở cái cằm đầy râu một chút, giống như đã suy nghĩ kỹ càng, y cười, ánh mắt đầy khiêu khích: "Người thật muốn biết?"

Một luồng khí tức nguy hiểm bỗng tràn đầy cả ngõ hẻm.

Những Trường Lăng vệ còn lại đều cảm thấy không đúng, đồng loạt xoay người nhìn về phía phu xe.

Viên tướng đứng dưới mái hiên cũng ngẩng đầu, đôi mắt lóe sáng.

Viên tướng đeo mặt nạ cười nhạt: "Xem ra chính là người. . . Ta muốn xem, ở Trường Lăng này, có cái dạng tên tuổi nào hù ta được."

Xa phu cười, hàm răng trắng bóc, "Nhìn kiếm của ta sẽ biết."

Không khí chung quanh đột nhiên chấn động, bụi mù từ dưới chân y tung lên, cả con phố như chìm trong sương mù.

Mấy cỗ xe ngựa chung quanh y như những tờ giấy không có trọng lượng, nghiêng bay lên.

Viên tướng đeo mặt nạ hoảng sợ rút kiếm.

Nhưng kiếm hẵn mới ra khỏi vỏ một nửa, mấy cỗ xe ngựa đã bốc hẵn lên không trung, bàn tay của xa phu cũng phất xong một cái.

Trong không khí như có một dòng nước chảy qua, chảy một đường từ đầu xuống chân viên tướng.

Giữa chiếc mặt nạ xuất hiện một tia sáng, sau đó vỡ ra.

Bên dưới mặt nạ là một gương mặt đầy kinh hãi, ngay giữa khuôn mặt, là một đường chỉ đỏ chẻ dọc.

"Vân Thủy. . ."

Ngay khi xa phu ra tay, viên tướng cũng đã rút xong kiếm, hoảng sợ kêu lên, nhưng đến khi từ trong sợi chỉ đỏ bay ra vô số huyết châu, hắn mới chỉ kịp hô lên được hai chữ.

"Oanh!"

Trong nháy mắt, những chiếc xe ngựa trong không trung thi nhau đập vào những cửa hàng hai bên đường, cơ thể viên tướng vỡ ra thành hai nửa, máu tươi tung tóe không gian.

Tới lúc này, Trường Lăng vệ chung quanh mới nhìn rõ trong tay xa phu có một thanh nước gợn lăn tăn, giống như một thanh kiếm do dòng nước ngưng tụ thành.

"Đại nghịch Ngụy Vân Thủy Cung!"

Một tiếng kêu to không tin nổi vang lên.

Tiếng kêu ấy sử dụng chân nguyên, nên rất to, và lan truyền ra rất xa.

Xoẹt một tiếng nổ mãnh liệt.

Người phát ra tiếng kêu to ấy, chính là viên tướng nấp trong mái hiên, hắn đang lao ra, một thanh tiểu kiếm màu hồng đào phi trước người hắn, trên thân kiếm nở rộ vô số hoa đào, bắn tới bao phủ xung quanh người xa phu.

Người này xa phu không ngờ lại thu kiếm, chấp tay sau lưng, cười ngạo nghễ.

Trên lầu Cửu Giang Quận Hội quán, một cánh cửa sổ vô thanh vô tức biến mất, đã bị Thiên Địa nguyên khí nghiền thành bột phấn.

Một giọt nước óng ánh rơi xuống.

Chỉ một giọt, đã làm vỡ nát tất cả hoa đào.

Thanh tiểu kiếm màu hồng đào gãy đôi.

Viên Đô Úy ngồi phịch xuống chán nản, cả người như lùn hẳn đi mấy tấc, một ngụm máu tươi từ trong miệng tuôn ra.

Tần Huyền không tin được ngẩng đầu, nhìn về phía trên lầu của Cửu Giang Quận hội quán.

"Đời ta thích học kiếm, mười năm ở hàn đàm. . ."

Một tiếng ngâm khẽ, một thân ảnh màu trắng từ trên lầu Cửu Giang Quận hội quán bay xuống.

Mọi màu sắc xung quanh như đều bị người này che lấp, tất cả mọi người trong ngõ nhỏ đều ngược mắt nhìn lên.

"Một kiếm trăm trường giao, bích thủy xích ba tháng. . ."

Người này tiếp tục khẽ hát, oanh một tiếng, cơ thể hơn mười Trường Lăng vệ mặc giáp đều tóe máu, văng vào mái hiên hai bên.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73: Một Kiếm Phân Thắng Bại

"Thuật thành kiếm đúc thành, ngàn xe lại khó ngăn, bỏ chạy biến tính danh, trong núi mòn phong lộ. . ."

Thân ảnh màu trắng trong khoảnh khắc đã dọc theo đường phố đi về phía trước hơn mười trượng, trong lời ca, luôn có một đạo kiếm quang như dòng nước quay chung quanh bay múa, Trường Lăng vệ không hề có sức phản kháng, vừa chạm vào dòng nước là bay ngược ra ngoài, rơi vào mái hiên hai bên.

Nghe lời ca, nhìn làn kiếm quang vô địch, cả người Tần Huyền run rẩy, không có cả dũng khí rút trường kiếm ra khỏi cây gậy trúc, chỉ không kềm được kêu to: "Bạch Sơn Thủy! Thật là Bạch Sơn Thủy!"

Người xa phu lấy một cỗ xe ngựa, một tay cầm kiếm, một tay điều khiển xe, đi theo phía sau thân ảnh màu trắng, chỉ sau mấy hơi thở, đã xẹt qua mặt Tần Huyền, mất hút vào trong ngõ hẻm.

Cách đó không xa có tiếng chiến xa ù ù vang lên.

Mấy chục chiếc chiến xa phù văn Hồ Lang Quân từ trong một con phố lao ra, vây quanh chiếc xe ngựa.

"Quốc phá sơn hà tang, thần tử cùng này trách, chúng ta dù hèn mọn, cũng làm không tiếc thân, hôm nay chiến Trường Lăng, ngày khác trăm Tần vương, tể cố quốc hồn!"

Tiếng ca đầy ngạo khí và đại nghịch không ngừng vang lên, như vô số mãnh thú không ngừng tấn công vào những chiếc chiến xa phù vân.

Những chiếc chiến xa nặng ngàn cân như thân lúa bị nông phu gặt hái, bay văng ra, đập vào nhà cửa hai bên đường.

Những tiếng va chạm như sấm rền không ngừng vang lên, sương mù dày đặc nổi lên bốn phía.

Thanh kiếm quang như dòng nước chảy vào chỗ không người, như một con mãnh thú đang bay ngang qua Trường Lăng, tới thẳng bờ sông Vị Hà.

Viện quân đã kịp kéo tới, hơn mười viên quan Thần Đô Giám đã tìm tới Cửu Giang Quận Hội quán, Thần Đô Giám Phó ty thủ Kỳ Bi Hòe đã nhìn thấy viên Đô Úy Trường Lăng vệ đang ngồi chán nản dưới đất, nhìn thấy cột khói dài hẹp như rồng đang bay thẳng lên trời cao ở phía xa, nghe thấy những tiếng kinh hô và quát tháo giận dữ, nhưng không thể nào cản được tiếng ca, hân hiếu ngay đã xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt hân tái nhợt, không còn một tia huyết sắc, điên cuồng gào lên: "Trường Lăng vệ sao lại ở chỗ này! Trường Lăng vệ tới nơi này làm gì!"

Viên Đô Úy Trường Lăng Vệ nghe thấy Kỳ Bi Hòe gào thét, gian nan ngẩng đầu lên, máu tươi từ khóe môi không ngừng nhỏ xuống.

Nhưng y không trả lời câu hỏi của Kỳ Bi Hòe, chỉ giống như con rối, không ngừng lặp lại: "Bạch Sơn Thủy. . . sao Bạch Sơn Thủy lại ở chỗ này!"

Khi Bạch Sơn Thủy đang mở đường máu chính cố chạy tới Vị Hà trong một con phố ở Trường Lăng, thì bên trong Tế Kiếm hạp cốc, Hà Triêu Tịch và Đinh Ninh vẫn còn đang chiến đấu.

Đinh Ninh đứng lên, máu tươi nhỏ xuống từ khóe miệng, chậm rãi giơ lên Mạt Hoa Tàn Kiếm.

"Còn không nhận thua? Chẳng lẽ làm cho bản thân bị thương một hai tháng tới không thể tu hành, mới bằng lòng hay sao?" Trường Thắng phần nộ kêu to, "Còn giơ kiếm lên làm cái gì? Muốn nhờ thanh kiếm mẻ ấy giết ra được đường sống hả?"

Hà Triều Tịch cũng đang có cùng suy nghĩ giống vậy.

Gã nhìn Đinh Ninh, khẽ hỏi: "Vẫn còn muốn chiến?"

Nam Cung Thái Thục nghiêng người, cô muốn ngăn cản Đinh Ninh chiến đấu.

Nhưng Đinh Ninh đã quay sang nhìn cô, lắc đầu.

Sau đó hần nhìn Hà Triều Tịch, "Ta đã quen thuộc kiếm thế ủa người, nên chỉ cần một chiêu này mà thôi."

Một kiếm liền phân thắng bại?

Vẫn còn có lòng tin chiến thắng?

Hà Triều Tịch cau mày, nhưng gã có cảm giác Đinh Ninh không giống như nói láo, nên gã tập trung toàn lực, sẵn sàng đón đỡ.

"Người ta thông minh ở chỗ phải biết tự mình hiểu lấy, nếu ngay cả chuyện tự hiểu cũng đều không có, thì sẽ thua rất khó coi." Cố Tích Xuân nhàn nhạt lên tiếng.

Hần rất khoái chí.

Nhất là đám Tạ Trường Thắng cũng phải giận dữ quát tháo Đinh Ninh, làm hần càng thêm khoái chí.

Không ai trả lời hẳn, vì Đinh Ninh đã động bước.

Tiết Vong Hư lâu bầu, "Trong hồ lô của người rút cuộc có cái gì?"

Ông khẽ đặt hai tay lên đầu gối.

Bởi vì tư thế của Hà Triều Tịch và Đinh Ninh làm cho ông có cảm giác sắp có việc phát sinh, râu của ông còn rất ít rồi, nhờ mà bị bứt nữa, nhìn sẽ rất xấu.

Hà Triều Tịch cực kỳ nghiêm túc, cũng bắt đầu động bước.

Thân thể gã thẳng tắp xông về phía Đinh Ninh, thanh kiếm màu khô héo cấp tốc chém ra, sau đó hoành chuyển, trên không trung ảo thành hình cung.

Đây là chiến pháp thuần dùng sức lực cơ thể, hoành kiếm đảo qua mọi nơi, không chừa một phương vị nào Đinh Ninh có thể trốn được, buộc Đinh Ninh phải chống đỡ một kiếm này.

Đây là chiến pháp ôn hòa nhất, khiến cuộc chiến trở nên đơn giản nhất.

Một kiếm này vừa ra, người trên đài xem lễ đều nghĩ Đinh Ninh căn bản không thể nào đỡ được.

Vì mấy kích trước, Đinh Ninh chính là bị chiêu thức cực đơn giản nhưng hết sức hữu hiệu này đập bay, không đỡ được lần nào.

Đinh Ninh như trước vẫn bị bức phải đưa kiếm ra cứng rắn ngăn cản, nhưng lần này thật sự có chỗ bất đồng.

Tàn Kiếm chém ra, trong không khí nổ rộ vô số những bông hoa nhỏ màu trắng, bàn tay trái hẳn bóp nát một khối sáp, một viên đan dược màu vàng bắn ra, chui vào trong miệng hẳn.

Hà Triều Tịch cảm thấy có sự khác thường.

Khác thường ấy không phải tới từ viên đan dược kia, mà là tới từ chiêu kiếm của Đinh Ninh.

Tư thế huy kiếm của Đinh Ninh thoát nhìn không khác gì những lần trước, như cơ thể của hắn lại tiến lên một khúc, như muốn áp lên trường kiếm của gã.

Gã không kịp suy nghĩ.

"Đương" một tiếng nổ vang lên.

Trong lòng gã dậy lên cảm giác khiếp sợ.

Vì một kiếm này của Đinh Ninh đã tiếp cận mũi kiếm của gã!

Mấy kích trước đó, kiếm của Đinh Ninh đều là chém trúng chính giữa trường kiếm của gã, còn lần này, Đinh Ninh xông về phía trước, lại huy kiếm chém trúng mũi kiếm!

Biến hóa như thế, khiến gã có cảm giác mình không xuất hết lực được, giống như mình không phải cầm một thanh kiếm, mà là một cây đòn gánh.

Thân ảnh của Đinh Ninh giống như bị sức va chạm làm bắn ra, lướt lên cao, khoảng cách càng thêm gần với gã!

"Oanh!"

Ngay lúc ấy, tai gã nghe thấy tiếng nổ cuồng bạo của dược lực khi tan ra, vang ra từ trong cơ thể của Đinh Ninh.

Đinh Ninh kêu lên một tiếng đau đớn, trong người bộc phát một sức mạnh mãnh liệt, từ Tàn Kiếm tản ra càng nhiều những bông hoa trắng, cắt về phía bụng của Hà Triều Tịch.

Đồng tử Hà Triều Tịch kịch liệt co lại, hô hấp đã hoàn toàn dừng lại.

Gã thu kiếm, nhưng kiếm của gã quá dài, khoảng cách lại quá ngắn, trường kiếm của gã không thể nào linh hoạt bằng đoản kiếm của Đinh Ninh, nên gã chỉ kịp đập đuôi kiếm vào mũi kiếm của Đinh Ninh.

Sự chém giết ác liệt sinh ra một chùm cỏ dại màu xanh.

Mũi kiếm ở giữa không trung cực kỳ tĩnh tế quay lại, tạo nên một mảnh bóng kiếm, chuôi kiếm thẳng tắp, cắt về phía năm ngón tay của Hà Triều Tịch.

Hà Triều Tịch không thể nào tin được, nhưng gã không có lựa chọn nào khác, đành buông tay ra.

Thanh kiếm màu khô héo mất đi bàn tay chủ nhân, từ trên không trung rơi xéo xuống.

Thanh Tàn Kiếm thuận thế nảy lên, hất thanh kiếm màu khô héo bay ra phía sau bụi cây.

Nhìn thanh kiếm màu khô héo bay vèo ra xa, lại nhìn thanh Tàn Kiếm không ngừng nở rộ những bông hoa trắng, trong mắt Hà Triều Tịch đầy khiếp sợ, "Đan Kiếm Đạo?"

Một luồng dược khí màu vàng, vẫn còn đang chảy dưới da Đinh Ninh.

Tuy quần áo Đinh Ninh tả tơi, nhưng nhìn lại mạnh mẽ hơn hẳn trước đó!

Đinh Ninh nhìn ra Hà Triều Tịch không còn muốn chiến đấu, nên hắn không truy kích, gật đầu, đáp: "Viên đan dược này là Nam Cung Thái Thực cho ta trước khi thí luyện."

"Không cố ý tu Đan Kiếm Đạo, nhưng lại dùng nó, cố gắng bảo hộ người tặng đan. Đinh Ninh, người quả là một người bằng hữu đáng kết giao, quả là một thiên tài chân chính."

Trong mắt Hà Triều Tịch đầy sự không cam lòng, nhưng nét mặt lại đầy tôn kính thật sự, gãi khom người hành lễ với Đinh Ninh: "Ta đã thua."

"Người. . . Người mới ăn hết viên Hoàng Đình Kim Đan?" Nam Cung Thái Thục khiếp sợ kêu lên.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, quá mức tinh tế, nên đến lúc này cô mới kịp phản ứng.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Đinh Ninh đã dùng một viên đan dược?"

"Hà Triều Tịch thất bại?"

Trên đài xem lễ xôn xao khiếp sợ, âm ỉ nhất từ lúc tế kiểm thí luyện bắt đầu tới bây giờ.

Cả người Đoan Mộc Luyện cứng đờ.

Khuôn mặt Địch Thanh Mi tái nhợt.

Nét trào phúng trên mặt Cố Tích Xuân đông cứng, không tan biến đi được.

"Đó là đan dược gì, dược lực mạnh mẽ như thế?" Tiết Vong Hư không giựt đứt râu, nhưng suýt chữa nữa xé rách áo choàng của mình.

Ánh mắt ông rất phức tạp. . . Đinh Ninh đã mang lại cho ông niềm vui rất lớn, lúc nuốt vào, vô tình lại giống như Kiếm Sư tu Đan Kiếm Đạo, nắm giữ thời cơ cực tốt, kiểm thể cũng tinh xảo phá được kiểm chiêu của Hà

Triều Tịch. Đinh Ninh mấy chiêu trước nhìn thì như găng gượng chiến đấu, nhưng thực ra lại là không ngừng nắm chặt những chiêu kiếm của Hà Triều Tịch, suy nghĩ cách phá giải.

Nếu lúc trước còn có người hoài nghi thiên phú của Đinh Ninh, thì đến bây giờ, ai cũng phải công nhận Đinh Ninh có thiên phú kinh người.

Có thiên phú thì tốt, không lo không có chỗ để tiêu xài, ông chỉ lo viên đan dược với dược lực hung mãnh kia sẽ mang tới nhiều hậu quả bất lợi cho Đinh Ninh.

Tạ Trường Thắng há to miệng, thật lâu nói không ra lời.

"Thật là khiến người ta bội phục." Từ Hạc Sơn buột ra mấy chữ, mới làm hẩn phục hồi tinh thần.

"Cảm ơn người."

Tạ Trường Thắng như tự thẹn, chân thành quay sang cảm ơn Cố Tích Xuân.

Cố Tích Xuân kinh ngạc nhìn hẩn, không biết vì sao.

"Cứ mỗi lần người mở miệng nói hẩn sẽ thua, là hẩn lại làm cho người ta kinh hãi, nên ta cảm ơn người." Tạ Trường Thắng giải thích: "Nên sau này người cứ nói hẩn sẽ thất bại nhiều nhiều vào."

Sắc mặt Cố Tích Xuân tái nhợt.

"Đừng có hồ đồ! Ăn nói linh tinh!" Tạ Nhu quát, nhìn như hận muốn tát Tạ Trường Thắng một cái, nhưng trong mắt cô lại rục rờ sự vui mừng.

"Vẫn chưa tới lúc vui sướng đâu."

Nhưng ngay lúc ấy, Từ Hạc Sơn nghiêm túc kêu lên: "Ô Tàn."

Tạ Trường Thắng quay đầu nhìn xuống, sắc mặt kịch biến.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 74: Đấu Võ Mồm

Chưa kịp mừng rỡ, hoặc nói bản thân Đinh Ninh cũng không hề cảm thấy mừng rỡ chút nào, vì trong mắt hắn vẫn đăm đăm nhìn như cũ. Hắn cảm thấy cái gì đó, ngược mắt nhìn về phía rừng cây sau lưng Hà Triều Tịch.

Màn sương vốn đã khôi phục lại bình thường lại trở nên vụn vụn, cơ thể cao to tiêu sái của Tô Tần từ trong đám sương dần hiện ra.

"Đặc sắc, thật sự rất đặc sắc."

Y mỉm cười nhìn sắc mặt cực kỳ khó coi của Nam Cung Thái Thục và Hà Triều Tịch, vỗ tay, tán thán: "Trận chiến này quá trình rất đặc sắc, nhưng đặc sắc nhất lại là kết quả, không ai dám nghĩ đệ nhất cường giả Hà Triều Tịch của Thanh Đăng Kiếm Viện lại thua trong tay một tiểu sư đệ mới vừa nhập môn của Bạch Dương Động chúng ta."

Hà Triều Tịch xoay người, nhìn thẳng Tô Tần: "Sớm biết như thế, hồi nãy lẽ ra nên phân thắng bại với người trước."

"Thật sự là đáng tiếc."

Tô Tần mỉm cười: "Ta cũng có chút tiếc nuối, bởi vì ta tưởng người giao thủ với người là Trương Nghi, vậy ta có thể giải quyết mối uy hiếp đó luôn một lần."

Lúc y đi ra, Nam Cung Thái Thục đã biết Tô Tần không có hảo ý với Đinh Ninh, nghe Tô Tần nói vậy, cô không nhịn được lạnh giọng nói: "Ý

đồ giậu đồ bìm leo, đâu phải hành vi quân tử?"

Tô Tần nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Quân tử thiện giả tại vật, người thiện chiến, thì phải theo đúng đà phát triển. Đánh với địch nhân lúc toàn thịnh, là mãng phu."

"Ta biết mình đọc sách không nhiều bằng người." Nam Cung Thái Thực tức giận: "Nhưng đây không phải là chiến đấu với Tu Hành Giả địch quốc, mà là thí luyện giữa đồng môn."

"Đã không hài lòng được nửa câu, cần gì phải lãng phí miệng lưỡi." Đinh Ninh đột ngột chen vào.

Tô Tần vốn còn muốn biện luận thêm hai câu, bị Đinh Ninh cắt ngang, y cười nhạt, nhìn Đinh Ninh: "Kỳ thật ta rất thương thức tính tình của người, chỉ tiếc từ lúc vào sơn môn đã bất đồng với nhau, nên mỗi lần nhìn nhau đều sinh ghét."

Đinh Ninh mỉm cười: "Sư huynh quả là đạo đức giả."

Nụ cười trên mặt Tô Tần tắt lịm: "Mượn cơ hội đối thủ hao hết chân nguyên, mượn sức mạnh của đan dược, người coi như thiện giả tại vật. Không biết người có còn có lòng tin, muốn thử xem kiếm của ta hay không?"

"Đây là lý do tại sao đệ tử cùng môn vốn nên hỗ trợ giúp nhau, Bạch Dương Động và Thanh Đăng Kiếm Viện tuy hợp nhất, nhưng đừng nói viện phái khác biệt, dù có xuất thân từ cùng một tu hành chi địa, tuổi tác cũng khác nhau, có thường cùng tu hành một chỗ với nhau hay không, cũng làm cho thân sơ khác biệt, thí luyện thế này, có đối địch cũng phải đối phó với người của Thanh Đăng Kiếm Viện đệ tử trước chứ, sao lại đi đối phó với tiểu sư đệ của mình trước?" Nhưng ngay lúc này, từ trong một đám sương cách đó không xa vang tới tiếng người nói vội vã.

Một bóng người đang vội vàng vọt tới.

Mắt Tô Tần biến lạnh, lạnh đến mức như muốn kết băng.

Đinh Ninh gật đầu chào người đang chạy tới: "Đại sư huynh, huynh cũng tới tham gia náo nhiệt."

Trên đài xem lễ, Tạ Trường Thắng thở phào, vì nhìn ra dáng vẻ hấp tấp của Trương Nghi không giống tới tìm Đinh Ninh gây phiền toái.

Từ Hạc Sơn cũng thả lỏng tâm tình, nhưng sắc mặt vẫn nghiêm túc, tuy Hà Triều Tịch và Nam Cung Thái Thực, Đinh Ninh ở đó chiến đấu thời gian rất dài, nhưng nhờ pháp trận có tác dụng cách âm, đến bây giờ Tô Tần với Trương Nghi mới thi nhau chạy tới, cho thấy sức mạnh Hà Triều Tịch tung ra quá mức kinh người, gây nên động tĩnh quá lớn, những đệ tử khác của Bạch Dương Động và Thanh Đăng Kiếm Viện không chạy tới, có lẽ đều vì tâm lý muốn tránh họa, biết mình đánh không lại nên chạy ra cho rõ xa.

Hà Triều Tịch cuối cùng chiến bại là điều hẳn cảm thấy vô cùng đáng tiếc, vì nếu là bình thường, Ninh muốn thắng Hà Triều Tịch, là chuyện cực kỳ khó khăn.

Trương Nghi quét mắt qua bộ quần áo lam lũ, lấm tẩm vết máu trên người Đinh Ninh, trong lòng áy náy, tự trách, hết sức kinh ngạc hỏi: "Không ngờ lại là tiểu sư đệ, đuổi tới chậm một bước. Hình như nghe lời Tô Tần là người đã chiến thắng?"

Đinh Ninh khề ho: "Tới nhất được tiện nghi, nếu ở bên ngoài công bằng chiến đấu, thì chưa chắc được vậy."

Hà Triều Tịch cau mày, nghiêm mặt nói: "Ta không phải tiện nghi, người thắng là thắng, ta thua chịu phục."

Sắc mặt Tô Tần càng lạnh, nhìn Trương Nghi, chậm rãi nói: "Hà Triều Tịch đã bại, chỉ cần giải quyết hai người trước mắt, ta và người nhất định sẽ về trước cả hai, người thật muốn bảo vệ bọn chúng?"

Trương Nghi kỳ quái nhìn y: "Nhất thời thắng bại, đâu thể nào quan trọng bằng tình nghĩa đồng môn?"

Tô Tần cười lạnh: "Nếu ta không muốn nghe lời người, cướp lệnh phù của chúng thì sao?"

Trương Nghi nghiêm mặt: "Ta đương nhiên sẽ đem hết toàn lực ngăn cản."

Đình Ninh đột nhiên chen miệng: "Đại sư huynh, người với Nhị sư huynh, ai lợi hại hơn?"

Nam Cung Thái Thục buồn cười.

Một là vì cô cảm thấy Trương Nghi thật thú vị, đích thật là giống hệt như trong lời đồn, ôn hòa, không hờn không giận ai, và hơi cổ hủ, hai là lúc Đình Ninh gọi Nhị sư huynh, âm điệu ở chữ "Nhị" hơi tăng lên, nghe rất dễ nghĩ ra ý khác.

Trương Nghi cũng nghe ra giọng điệu xưng hô có chỗ không đúng, ánh mắt hắc có vẻ xấu hổ, nhú mày. Nhưng thân ảnh hắc, lại nhích gần tới chỗ Đình Ninh và Nam Cung Thái Thục, đứng cản ngay trước mặt họ.

Tô Tần lạnh lùng nhìn lướt qua Đình Ninh và Nam Cung Thái Thục.

Sau đó y xoay người bỏ đi.

"Cũng không có thiếu địch thủ, ta không muốn cùng người liều mạng lưỡng bại câu thương. Nhưng theo quy tắc của tế kiểm thí luyện, không cho

phép kết bạn mà đi, Trương Nghi, ta không tin hai ngày tới người vẫn bảo vệ được cho chúng."

Lời lẽ của y lạnh băng, đầy sát ý.

"Sư đệ, rốt cuộc chỉ là hận thù cá nhân mà thôi, hãy nghe sư huynh một câu, đừng có cậy tài khinh người, đố kị ghen tức với người khác, đó đều là sự tối kỵ trong tu hành!" Trương Nghi hô to theo bóng lưng Tô Tần.

Tô Tần biến mất trong màn sương, không buồn trả lời.

Đình Ninh và Nam Cung Thái Thục không nhịn được liếc mắt nhìn nhau.

"Đại sư huynh, lời này của người là thật tâm sao?" Đình Ninh hoài nghi hỏi.

Trương Nghi quay người, kỳ quái nhìn Đình Ninh, "Đương nhiên là thật tâm, tiểu sư đệ, sao người lại hỏi như vậy?"

"Xem ra sư huynh thật sự là quân tử." Đình Ninh cười: "Ta chính là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, ta tưởng Đại sư huynh cố ý chọc giận hân."

Trương Nghi ngạc nhiên, "Ta là thật tâm hi vọng hân có thể thay đổi từ tà sang chính, nếu không sau này sẽ rất không hay, sao lại thành cố ý chọc giận hân?"

"Tam tuế khán đáo lão*." trong mắt Đình Ninh xuất hiện một tia cảm khái, "Bản tính con người, khó mà sửa được."

*Ý nói tính cách hình thành từ lúc còn rất nhỏ, sau này gần như không thay đổi được nữa

Hà Triều Tịch không muốn lãng phí thời gian, nhất là thất bại, sẽ mất đi phần thưởng, liền gạ rất quý trọng thời gian.

Y nhìn chuỗi lệnh phù đeo bên hông, chớp chớp mắt, rồi bắt đầu cởi áo.

Đình Ninh và Trương Nghi sững sốt.

"Người làm gì vậy?"

Giọng Đình Ninh run run.

"Áo khoác của người rách quá, người đã bị thương, buổi tối trong núi rất lạnh, rất khó ở. Hơn nữa hở da hở thịt như thế, trông rất bất nhã, dù sao ta cũng sắp đi ra ngoài rồi, ra đó thay quần áo là được." Hà Triều Tịch tiện tay ném áo khoác cho Đình Ninh.

Đình Ninh cười xấu hổ, xem ra mình cả nghĩ quá, Hà Triều Tịch chẳng phải có ý đồ gì.

"Cứ coi như muốn tặng áo, cũng đừng có cởi ngay trước mặt ta như vậy, tốt xấu cũng để ý một chút bên cạnh còn có nữ giới ở ngay đây chứ." Giọng Nam Cung Thái Thực vang lên, cô nhìn Hà Triều Tịch, ra vẻ không vui.

Hà Triều Tịch xấu hổ, biện hộ: "Ta tưởng người sẽ quay người đi không nhìn, như thế so với ta tìm một chỗ khuất để cởi áo thì tiện hơn nhiều, mà ta không muốn lãng phí thời gian."

"Tại sao ta phải quay người đi?" Nam Cung Thái Thực nhìn gã: "Dáng người người rất đẹp mà? "

Mặt Hà Triều Tịch cương cứng, ửng đỏ lên hiếm thấy.

Hắn khẽ ho một tiếng, không biết phải nói gì, nhún chân, quay người như chạy trốn vào trong rừng.

"Thường nghe nói miệng lưỡi có thể chống đỡ mười vạn kiếm, hôm nay nghe một câu của Thái Thực cô nương, quả nhiên là đã thấy được." mặt Trương Nghi cũng hơi cương cứng, hắn quay người bước đi, đồng thời nói

khẽ: "Dựa theo quy tắc, chúng ta không thể kết bạn mà đi, nên tiểu sư đệ, hai ngày tới, ta tuy sẽ ở quanh đây, nhưng người lúc nào cũng phải cẩn thận."

Sau khi Trương Nghi biến mất, đột nhiên có một âm thanh xé gió, một cái áo khoác vẫn còn hơi ấm của Bạch Dương Động từ trong sương bay ra, hướng về phía Nam Cung Thái Thực.

"Thái Thực cô nương, người với tiểu sư đệ giúp đỡ lẫn nhau như vậy, thực là không tệ, thương thế của người còn nặng hơn tiểu sư đệ, nếu chưa muốn rời khỏi, còn muốn ở lại, thì áo khoác này tặng cho người để chống lạnh buổi tối, hi vọng đừng ghét bỏ." vì có pháp trận cách trở, âm thanh bay tới loáng thoáng như có như không.

Nam Cung Thái Thực nao nao, tiếp lấy áo khoác, đang định nói lời cảm kích, nhưng nghĩ tới cảnh Trương Nghi trong đám sương cõi quần áo, không nhìn được phỉ cười.

Đình Ninh cũng buồn cười, cố ý hướng về phía Trương Nghi hô to: "Trương Nghi sư huynh, vậy cơ thể người trần truồng thì sao? Trên đài xem lễ có rất nhiều người nhìn thấy đó!"

"Ai nha. . ."

Một tiếng kinh hô vội vã vang lên, kèm theo thanh âm dứt quãng: "Cái này. . . Phải tìm ai đó đánh một trận. . . kiếm món đồ để che đậy thân thể. . ."

Đình Ninh nghĩ tới cảnh đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện đột nhiên nhìn thấy Trương Nghi ở trần lao tới, hẳn không nhìn được bật cười sảng khoái.

"Người phải cẩn thận, ta sẽ chỉ ở quanh đây."

"Chuyện kết bạn đồng hành, nghĩ to thì to nghĩ nhỏ thì nhỏ. . . Chỉ cần người không lùi bước, dù Hà Triều Tịch có rời khỏi, ta nghĩ sư trưởng Thanh Đăng Kiếm Viện các người cũng sẽ không vì điều này mà bức người phải rời khỏi."

Hắn nói với Nam Cung Thái Thực, rồi xoay người bước đi.

Nam Cung Thái Thực gật đầu, khoác áo của Trương Nghi lên người. Vì áo quá rộng, trông cô chẳng khác gì đang mặc đồ hóa trang, tay áo rộng thùng thình, làm cô buồn cười.

Vết thương của cô rất đau, nhưng trong lòng cô lại rất vui vẻ, cô cảm thấy dù kết quả thí luyện có thất bại, thì cô cũng vẫn thấy vui.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 75: Sẽ Có Khi Theo Gió Vượt Sóng

Đến khi Nam Cung Thái Thục cười rộ lên, người trên đài xem lễ mới rốt cuộc thở phào.

Không ai ngờ được, đệ nhất cường giả tham gia thí luyện lần này của Thanh Đăng Kiếm Viện Hà Triêu Tịch, lại bị đánh bại ngay trong ngày đầu tiên, lại còn bị đánh bại trong tay Đinh Ninh.

Nhưng đối với người ở Trường Lăng, sự khiếp sợ còn mãnh liệt hơn.

Những tòa nhà cao vút của Trường Lăng hôm nay đã phát huy được tác dụng, những bộ cung nỏ cực lớn được lệnh đặt trên nóc những tòa nhà cao đó, nhắm thẳng vào một chiếc xe ngựa đang chạy như điên.

Quân sĩ và chiến xa cũng ùn ùn chạy với tốc độ cực tốc, mục đích là chặn đường cỗ xe ngựa đó.

Cỗ xe kia đang chạy hết tốc lực về phía Vị Hà, chỉ còn cách Vị Hà một đoạn.

Giọng hát vẫn không ngừng nhẹ nhàng vang lên, chung quanh cỗ xe ngựa, những chiếc chiến xa phù vân và quân sĩ mặc trọng giáp không thể nào tới gần được, vì bị một làn nước óng ánh ngăn trở.

Những chiếc chiến xa nặng nề bị hất văng sang hai bên đường, những tên lính hung hãn không sợ chết lại chẳng khác gì những cây lúa bị cắt ngang.

Dân chúng Trường Lăng không biết việc gì đang xảy ra, chỉ thấy chung quanh xe ngựa là bụi sương mù mịt, như có một con giao long ở Vị Hà chạy qua thành, bây giờ dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở về.

Trên một tòa vọng lâu, một viên tướng Hồ Lang Quân sắc mặt âm trầm như muốn nhỏ ra nước.

"Truyền lệnh xuống, Hồ Lang Quân không được xông lên nữa!"

Hắn gần như là gào lên.

Gã phó tướng đứng bên cạnh không kiềm được run run..., gã biết hiện giờ những đại Tu Hành Giả trong thành Trường Lăng không đuổi tới kịp, cũng không kịp bày trận, Hồ Lang Quân có xông lên nữa cũng chỉ chết thêm mà thôi, nhưng gã cũng biết, nếu để tên đại nghịch kia trốn thoát khỏi Trường Lăng, thì chẳng khác gì tát một bạt tai lên mặt Đại Tần vương triều, dù có xông lên cũng không cản được người kia tới Vị Hà, nhưng nếu ra lệnh dừng binh không tiến, sau này làm sao gánh được lửa giận của giới quyền quý?

"Người do dự cái gì!"

Thấy phó tướng không đi truyền lệnh, viên tướng Hồ Lang Quân gào lên: "Chuyện hôm nay, có muốn gánh chịu lửa giận, cũng không phải chúng ta, hơn nữa đối với ta, thủ hạ của ta còn quan trọng hơn bọn họ!"

"Nếu không cản được, người cũng biết Bạch Sơn Thủy tử trong Trường Lăng đánh giết đi ra ngoài, sẽ mang tới hậu quả gì. Tên xa phu kia chính là một trong những đệ tử chân truyền của Vân Thủy Cung, Phiền Trắc, Thần Đô Giám chúng ta đã theo dõi hắn mấy tháng nay, chính là vì muốn từ hắn lấy được thêm nhiều manh mối, nhất là tìm ra chỗ ở của Bạch Sơn Thủy, đừng nói chúng ta còn chưa phát hiện ra Bạch Sơn Thủy ở đây, dù phát hiện ra được, muốn thu thập hắn cũng phải dựa vào Dạ Ti Thủ và mấy vị Hầu gia." Trong con phố phía trước Cửu Giang Quận Hội quán, Mạc Thanh

Cung ngồi xổm bên cạnh viên tướng Trường Lăng vệ đang ngồi phệt dưới đất, giọng điệu âm trầm: "Dù ngay bây giờ người có chết, cũng phải nói rõ cho ta, tại sao Trường Lăng vệ các người lại tới đây, tại sao lại nhằm ngay đoàn xe này tìm phiền toái?"

Viên tướng Trường Lăng vệ cười thâm trầm: "Chúng ta tới đây, là vì phát hiện có người âm thầm bán Kim Thiềm, món đó là đồ chôn táng trong Nghi Lăng của tiên đế, nhưng bị mất trộm đã từ lâu, chúng ta tra ra manh mối, tìm được kẻ khả nghi có khả năng trốn trong đội xe này, đâu có ai nghĩ lại lòi ra đại nghịch như Bạch Sơn Thủy."

Sắc mặt Mạc Thanh Cung tái nhợt, không nói ra lời.

Người của Vân Thủy Cung không thể nào có liên quan tới vụ trộm mộ mười mấy năm trước, nhưng không hiểu sao lại dẫn manh mối tới đây, rõ ràng có bàn tay của ai đó nhúng vào.

Không còn bị Hồ Lang Quân ngăn cản, chiếc xe ngựa chạy càng nhanh, kéo theo hơi nước từ khắp bốn phương tám hướng.

Chung quanh cỗ xe là sương mù trắng lẫn hơi nước, khiến nhìn từ xa nó không còn giống một chiếc xe ngựa đang chạy, mà giống như đang đăng vân giá vũ.

Đến gần Cửu Giang Quận hội quán bên bờ Vị Hà, hai con tuần mã trông thấy mặt sông ba đào cuộn cuộn thì theo bản năng muốn dừng bước, nhưng người đánh xe đã vỗ song chưởng, hai con ngựa rên lên, nhưng không ngăn được bước chân, tiếp tục vọt tới trước.

Oanh một tiếng nổ mạnh.

Xe ngựa nhảy lên, đụng vào mặt sông, tóe lên sóng nước kinh người, thùng xe kiên cố không chịu nổi sức va chạm, vỡ ra thành nhiều khối vụn.

Người đánh xe đứng trên một mảnh gỗ vỡ, còn thân ảnh màu trắng thì đứng ngay trên mặt nước.

Lúc này hắn mới lộ ra chân dung, là một người mày kiếm mắt sáng, tướng mạo cực kỳ tuấn mỹ, giống hệt một đại công tử thanh tú xuất thân trong nhà giàu, da dẻ trắng tươi, khuôn mặt không hề có dấu vết gì của năm tháng, trông như chỉ có hai mươi mấy tuổi, nhìn hắn, chẳng ai nghĩ được đó là một người vì luyện kiếm mà sống, đại Ngụy vương triều bị diệt, để tránh né Tu Hành Giả của Đại Tần vương triều đuổi giết, đã phải ẩn thân suốt mười năm ở nơi núi rừng màn trời chiếu đất.

Cách chân hắn mấy trượng, xuất hiện một vòng xoáy, có một con cá chép trắng dài chừng một trượng bơi tới, vững vàng đỡ Bạch Sơn Thủy và Phiền Trác trên lưng.

Từ phía xa, vang lên tiếng sóng biển cuộn trào.

Một chiếc thuyền thiết giáp lớn, với tốc độ kinh người đang từ bến cảng lướt tới.

Trên thân chiếc thuyền thiết giáp đầy vết thương, nhuộm đủ màu, làm người ta dễ nhầm tưởng nó là một khối san hô khổng lồ từ sâu dưới biển trôi lên, nhưng nhìn kỹ sẽ nhận ra chiếc thuyền này tỏa ra khí huyết sát rất mạnh, như muốn nhuộm đỏ cả mặt biển xanh.

Trên mũi thuyền thiết giáp là một con thú rất lớn, là một con Ngao Long Thú chân chính!

Hai con mắt rồng to lớn, bắn ra ánh sáng màu đỏ khiếp hồn người, trên đỉnh đầu nó, là một nữ nhân áo trắng, xiêm áo bông bành, như một Thiên Thần!

Bạch Sơn Thủy không chút kinh hoảng, cá chép trắng dưới chân xoay nửa vòng, xoáy lên một gợn sóng hình cung trắng xóa.

Hắn nhìn cô gái như thiên thần kia, mỉm cười nói: "Dạ Ti Thủ quả nhiên phong độ đệ nhất, từ lâu ta đã rất tò mò không biết nếu Vân Thủy Chân Quyết của Vân Thủy Cung chúng ta và Thiên Nhất Sinh Thủy của Dạ Ti Thủ một khi gặp nhau, sẽ là như thế nào, chỉ tiếc người đã tới hơi muộn."

Cô gái ấy chính là Dạ Sách Lãnh.

Sắc mặt cô bình thản, thản nhiên nói: "Nếu cần, ngày khác nhất định sẽ gặp lại tiên sinh."

Bạch Sơn Thủy trở nên nghiêm túc: "Ta thấy Dạ Ti Thủ ở Trường Lăng chưa chắc đã thoả mái, không bằng rời khỏi Trường Lăng, cùng ta kết bạn mà đi, ngao du giang hồ, chẳng phải thoả mái hơn sao?"

"Viễn cảnh ấy tuy đẹp, nhưng ta bây giờ còn không dám ở gần người, làm sao cùng nhau ngao du?" Dạ Sách Lãnh trào phúng: "Nếu người có thể thật sự buông bỏ, gửi gắm hết tình cảm vào sơn thủy, thì đã không tới Trường Lăng, càng sẽ không ở trong Trường Lăng ngâm ca Minh Chí, kiếm khí ngất trời."

"Người nói không sai, cố quốc cựu hồn, ta đương nhiên không thể buông bỏ, chỉ là câu nói vừa rồi ta chưa nói xong." Bạch Sơn Thủy cười: "Cất cao giọng hát ngao du, đương nhiên khoái ý, nhưng đối với Tu Hành Giả chúng ta, đấu với ông trời, đấu với trăm vạn người khác, chẳng lẽ không vui hơn sao? Hơn nữa, người đã đi theo người kia học kiếm, dù người chỉ muốn được an ổn, nhưng có thể yên ổn ở Trường Lăng sao?"

Dạ Sách Lãnh ngẩng đầu nhìn lên trời, trên đầu cô, bầu trời đang sáng sủa bỗng bị mây đen từ đâu che kín.

"Ta ở Trường Lăng đương nhiên có lý do của ta, chỉ vì người không biết mà thôi." Cô bình thản, lạnh lùng trả lời.

"Chí đã khác nhau, có nói nữa cũng vô ích. Đã như vậy, cáo từ." Bạch Sơn Thủy mỉm cười, gật đầu làm lễ.

Con cá chép trắng dưới chân vẩy mạnh cái đuôi dài, tạo nên một cuộn sóng, trong khoảnh khắc phá vỡ mặt sông, bằng tốc độ kinh người, chỉ sau mấy chục hơi thở, Bạch Sơn Thủy và Phiền Trác đã chỉ còn là hai điểm nhỏ, dù thuyền có nhanh tới cỡ nào, cũng không đuổi theo kịp.

Chỉ còn tiếng ca theo gió vọng lại.

Bên bờ Vị Hà.

Một cô gái mặc áo hồng, mặt che lụa đen, đứng ở đầu Ngự Thị nhìn theo hai chấm đen dần biến mất.

Bên cạnh cô, có một ông lão lưng còng, chống trúc trượng màu đen.

Nghe tiếng ca loáng thoáng truyền tới, cô nhỏ nhẹ lên tiếng: "Tôn thúc, người thấy chưa, vấn đề lớn nhất của Trường Lăng là không đồng tâm, khi gặp chuyện sẽ luôn bởi chính người trong nhà mà thất thủ, nên sẽ có không ít người phải chịu tiếng xấu thay cho người khác, hy sinh cho mặt mũi của Trường Lăng và Đại Tần vương triều, mà không phải bị người ngoài giết, mà là bị người trong một nhà giết chết."

Ông lão chỉ "Hà hà" mấy tiếng, chẳng biết là cười, hay là khóc.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 76: Binh Quỷ Giả Đạo

Trời đêm bao phủ Trường Lăng, sao trời lóng lánh, những cụm sương trắng bông bành như do những ánh sao rơi xuống ngưng tụ thành.

Đinh Ninh dùng nhánh dây xoắn lại với nhau, căng ra nằm lên, chẳng hề thấy lạnh.

Thời tiết cuối thu ở Ngô Đồng Lạc còn lạnh hơn chỗ này.

Hắn khá hiểu biết về những cách thức tu hành của Hàn, Triệu, Ngụy, nhưng những cách không phải chủ lưu, hoặc tu theo lối tắt, và thủ đoạn dùng đan dược, hắn lại chẳng hiểu biết bao nhiêu.

Viên Hoàng Đình Kim Đan Nam Cung Thái Thục cho hắn ngày hôm nay đã mang tới cho hắn một niềm vui rất lớn.

Hắn nhắm mắt, tập trung luyện hóa dược lực đang tràn đầy trong người.

Trong cơ thể hắn chui ra những con tằm nhỏ, rào rào nhai nuốt những thành phần hỗn tạp, bất lợi ở trong dược lực.

Tốc độ thôn phệ được cực kỳ chậm chạp, và nhu hòa, nên chung quanh hắn vô cùng yên tĩnh.

Những tạp chất đã kịp thấm vào trong máu thịt, cũng bị từ từ cắn nuốt sạch.

Dần dần, được lực còn thừa trong cơ thể Đỉnh Ninh ngày càng trở nên tinh khiết, đến mức ngay cả đan dược nhất phẩm mạnh nhất xưa nay của Nam Dương Đan Tông cũng không tinh khiết bằng.

Dược khí tinh khiết và chân khí tinh khiết từ từ dung hợp vào nhau, khiến chân khí bên trong khí hải trở nên sền sệt, và nặng dần lên.

Chân khí thuần khiết đó xuyên thấm qua da thịt, không ngừng rót vào xương cốt hần.

Đây chính là đệ Nhị Cảnh Luyện Khí Cảnh trung phẩm phạt cốt.

Nam Cung Thái Thực nói không sai, Hoàng Đình Kim Đan có khả năng giúp một tu hành giả Luyện Khí hạ phẩm đột phá tới luyện khí trung phẩm, và quá trình tăng tu vi của Đỉnh Ninh vẫn chưa dừng lại.

Hần vẫn còn đang tiếp tục luyện hóa.

Đêm tối dần trôi qua.

Khi ánh nắng đầu tiên rọi vào đầu núi, dược lực còn lại trong cơ thể hần đã hoàn toàn biến mất, thức niệm cũng đã dừng lại.

Chỉ còn cách Đệ Nhị cảnh thượng phẩm đối tủy, một khoảng cách nhỏ.

Đỉnh Ninh mở mắt, hít sâu một hơi không khí trong lành mới mẻ.

Hần rất hài lòng với tốc độ tiến cảnh của mình, hoặc nói là rất hài lòng với khả năng khống chế tiến cảnh tu vi của mình.

Theo quy củ, sau nửa đêm là được lên đường, nhưng điều này không phải yếu tố quyết định thắng bại, đi sớm một chút cũng chẳng ý nghĩa gì,

hơn nữa đi trong pháp trận giữa đêm tối, không biết cất dấu bao nhiêu sát cơ.

Nên những người tham gia thí luyện đều chọn lên đường khi mặt trời mọc.

Một đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện đang nướng một con chim sơn ca, bên cạnh hẳn còn có một ít trái cây héo, để làm bữa sáng.

Nhưng thân thể hẳn đột nhiên cứng ngắc, hẳn đứng bật dậy, nắm lấy chuôi kiếm bên hông.

"Ta khuyên người tốt nhất không nên rút kiếm."

Tô Tần từ trong đám sương chậm rãi đi ra.

"Nhất là lúc ta chưa muốn ra tay với người."

Hắn nhìn người đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện, nói tiếp: "Nếu ta nhớ không lầm, người tên là Thời Hạ, cũng là đệ tử mới nhập môn, là người quận Thường Sơn, sử dụng Thanh Sương kiếm, tu vi Luyện Khí trung phẩm. Người có thể tới được đây, vượt qua một đêm dài, biểu hiện xem như không tệ, nhưng người không phải là đối thủ của ta."

Người đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện khuôn mặt non nớt, thân hình chỉ cao hơn Đinh Ninh một chút, trong mắt đầy sợ hãi.

Hắn chỉ là một đệ tử bình thường, chẳng mấy ai để ý tới hắn, nhưng Tô Tần không chỉ nhớ tên hắn, mà còn nhớ rõ cả xuất thân và cảnh giới tu hành, quả đúng là Tô Tần bác văn cường ký-tĩnh thông đủ loại sách trong truyền thuyết.

"Ta là Thời Hạ." Hắn khó nhọc nuốt nước miếng, cố làm mình tỉnh táo: "Nhưng ta không biết Tô Tần sư huynh xuất hiện trước mặt ta, lại không

muốn ra tay với ta là có ý gì. Là Tô Tần sư huynh cho rằng tu vi của ta, không đáng để người xuất kiếm?"

Tô Tần mỉm cười, lắc đầu: "Ý của ta là người có một lựa chọn tốt hơn."

Thời Hạ nhìn con chim sơn ca đã bị nướng cháy đen một mặt: "Lựa chọn gì?"

"Theo quy tắc tế kiếm thí luyện, trong mỗi ngày đều phải có một trận chiến đấu, hôm nay người chưa chiến đấu với ai đúng không." Tô Tần thân nhiên: "Ta cho người lựa chọn, hoặc là chiến đấu với ta, hoặc là chiến đấu với Đinh Ninh cách đây không xa. Chắc người cũng biết hắc mới chỉ vừa vào Luyện Khí, người có khả năng chiến thắng hắc rất cao. Ta có thể cam đoan, người có thể thuận lợi đến gần hắc."

Thời Hạ sững sờ, ngẩng đầu nhìn Tô Tần: "Tại sao. . ."

"Muốn một người phải rời khỏi có rất nhiều lý do, nhưng ta nghĩ không cần phải giải thích với người." Tô Tần nhìn hắc: "Người chỉ cần quyết định lựa chọn của mình, hoặc thua dưới kiếm của ta, hoặc đi đánh bại hắc, có thêm thời gian thí luyện. Vì những người như các người, tham gia thí luyện này, vốn mục đích cũng chỉ để có thêm nhiều kinh nghiệm mà thôi."

"Tô Tần rốt cuộc muốn làm gì?"

Tạ Trường Thăng vẫn còn ngái ngủ nhìn vào trong Tế Kiếm hạp cốc.

"Đây là phương pháp đuổi thú."

Tạ Nhu nhú mày, giải thích: "Trong ba quận có những thợ săn, thường bắt được những con mèo mạnh hơn họ tới mấy lần, họ xua dã thú vào cùng một khu vực, dã thú vốn hung mãnh bị bức, sẽ nổi giận tự giết chóc lẫn nhau. Tô Tần bị Trương Nghi kiềm chế, không tự mình ra tay được, nên bức người khác đi chiến đấu với Đinh Ninh."

Tạ Trường Thắng không nhịn được mắng: "Người này thực là vô sỉ."

"Bình giả quỷ đạo, thích giả sinh tồn*." Từ Hạc Sơn nghiêm túc nói: "Trong thí luyện, trừ thực lực bản thân còn phải so đấu mưu kế, Tô Tần tuy vô sỉ, nhưng quả thực không sai với lời đồn chút nào, có tài linh hoạt, xoay chuyển cực nhanh."

*Một trong những kế sách của Binh pháp Tôn Tử, ý muốn nói chiến thuật linh hoạt làm cho địch thủ không nắm được ý định chính của mình

Nhìn Đinh Ninh đang tiến tới gần, Tạ Nhu cau mày càng chặt, nhưng không hiểu vì sao, hôm nay Đinh Ninh lại mang đến cho cô một cảm giác khác biệt rất lớn với hôm qua.

Đinh Ninh cũng đang nhai quýt đại.

Khu rừng này có rất nhiều cây quýt đại, quả chín cũng nhiều, nhiều quả tuy đã hơi héo, nhưng đều mọc ở đầu cành, muốn hái được rất dễ.

Có điều ăn chẳng ngon chút nào, nhất là ăn lúc sáng sớm, dùng thay cho nước uống, rất là xót dạ.

Rằng Đinh Ninh chưa tới mức muốn nhũn ra, hơi cúi đầu đi về phía Thời Hạ.

Hắn cảm thấy đáng vẻ Thời Hạ hơi kỳ quái, nên hắn vuốt vuốt má, nhìn Thời Hạ đi tới, không nói gì.

"Ta tên là Thời Hạ, là đệ tử mới gia nhập Thanh Đăng Kiếm Viện năm ngoái." Còn cách chừng mấy trượng, Thời Hạ dừng lại: "Ta tới để chiến đấu với ngươi. . . Nhưng cuộc chiến đấu này, ta là bị Bạch Dương Động Tô Tần sư huynh của các ngươi bức tới."

Đình Ninh giật mình.

Thời Hạ nói tiếp: "Ta biết chuyện này không hay cho lắm, nhưng ta muốn có thêm cơ hội để lịch duyệt, ta cũng muốn được giao thủ với nhiều người, được ở trong này lâu hơn. . . Nên ta không có lựa chọn nào khác."

Đình Ninh mỉm cười: "Là chuyện nên làm, nếu là ta, ta cũng sẽ lựa chọn như vậy."

Thời Hạ cảm kích nhìn Đình Ninh: "Nghe nói Đình Ninh sư đệ có khả năng lý giải Kiếm Kinh không tầm thường, nhưng tới ngày tế kiếm thí luyện mới vừa vặn tiến vào Luyện Khí, nên tí nữa giao thủ, ta sẽ cố gắng không chế tu vi của mình ở Luyện Khí hạ phẩm."

Đình Ninh cảm thấy người đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện này thú vị, hân hân cười, "Không cần phải vậy, nhưng nếu người đã nghĩ như vậy, ta nghĩ người sẽ có thêm nhiều cơ hội để lịch lãm rèn luyện."

Thời Hạ không hiểu câu nói của Đình Ninh.

Nhưng những gì cần nói hắn đã nói xong rồi, nên hắn không nói gì nữa, chỉ thi lễ với Đình Ninh một cái, bắt đầu xuất kiếm.

Kiếm hắn toàn thân màu xanh, làm bằng một loại ngọc cứng, bên trên có khắc phù văn khá chằng chịt.

Hắn dồn chân khí vào, thân kiếm bắt đầu tỏa ra khí lạnh thấu xương, ngưng tụ một lớp sương màu xanh.

Đình Ninh khẽ cười, cũng bắt đầu xuất kiếm, trên thân kiếm dần dần nở những đóa hoa nhỏ trắng tinh, không khác gì ngày hôm qua.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77: Thuần Túy So Đấu Kiếm Kỹ

Thời Hạ cảm thấy những đóa hoa trên Tàn Kiếm của Đinh Ninh rất là đẹp mắt, mà cũng có vẻ thể lương.

Đinh Ninh bình thản, quên mất mình đang bị Tô Tần bức bách, chỉ muốn công bằng quyết đấu.

"Mời!"

Hắn trang trọng xuất kiếm.

Trong không khí vang lên những âm thanh xé gió, kiếm quang màu xanh đánh úp về phía ngực Đinh Ninh.

Đinh Ninh hoành kiếm, nhưng không huy kiếm đón đỡ.

Bởi vì kiếm quang màu xanh không đi theo đường thẳng giống những loại kiếm thể của Đại Tần vương triều, mà theo những động tác nho nhỏ của Thời Hạ, nó vặn vẹo, như một sợi Thanh Đằng uốn lượn, lúc mũi kiếm tới gần ngực Đinh Ninh, lại uốn lên đâm vào cổ hắn.

"Cái này là Triền Đằng Kiếm Pháp nổi danh của Thanh Đằng Kiếm Viện."

Tạ Nhu hướng dẫn cho Tạ Trường Thăng: "Kiếm pháp này kiếm thể rất đặc biệt, luôn uốn lượn, giống người hồi còn nhỏ chơi với kẹo dây, kiếm thể khi đã nắm giữ được thuần thục, lúc tới đệ Ngũ Cảnh sử dụng phi kiếm,

đi theo lộ tuyến của kiếm thế này, sẽ làm đối thủ không thể nào đoán chắc được mũi kiếm thật sự sẽ đi về hướng nào."

Tạ Trường Thăng nghiêm túc gật đầu.

Giống như một kiếm này, nhìn thì giống như đâm vào ngực, nhưng kiếm thế lại đảo đâm ngược lên trên, nếu lỡ chặn ở dưới, sau đó mới vội vàng dời lên trên để đỡ, thì sẽ bị chậm.

Nếu đó là quyết đấu phi kiếm, thì chỉ cần một tích tắc nhỏ bé, cũng đủ để quyết định sinh tử.

Hắn hiểu Tạ Nhu giải thích là để hắn đừng có quan tâm tới kết quả thắng bại, mà phải đặt trọng tâm vào kiếm thế.

Từ Hạc Sơn chau mày, mắt lập lòe dị quang.

Vì trong lúc hai người còn đang nói chuyện, Đinh Ninh đã đỡ được một kiếm này.

Mạt Hoa Tàn Kiếm hướng lên trên, che ngay trước cổ họng phía trước, cực kỳ tinh chuẩn chặn đứng mũi kiếm của Thanh Sương kiếm.

Sau đó hắn triển khai phản kích.

Hắn nhảy một bước sang bên, Tàn Kiếm đâm về phía cổ họng Thời Hạ.

Thời Hạ không thu hồi kiếm, chỉ uốn lượn cánh tay..., Thanh Sương kiếm đánh một đường vòng cung, cắt ngược lại cánh tay Đinh Ninh.

Đinh Ninh rút tay lại, mũi kiếm đỡ lấy mũi kiếm của Thời Hạ.

Những đốm hoa lửa tóe ra.

Thời Hạ lùi lại nửa bước, động tác khi mở khai khi hợp, thanh kiếm hoặc đập, hoặc vung, xoay ngang vắt dọc, khiến xung quanh hân như mọc lên mấy gốc Thanh Đăng không ngừng vắn vẹo.

Trước người Đinh Ninh cũng dày đặc bóng kiếm màu xanh lá cây, cách hân chừng một hai xích, bởi vì người trên đài xem lễ không hề nghe thấy âm thanh hai kiếm va chạm, giống như chúng không hề tiếp xúc với nhau.

Chỉ dựa vào nhìn thấy giữa những tầng lá xanh ấy không ngừng tóe ra những bông hoa lửa, mới biết hai người đã không ngừng chạm kiếm với nhau.

"Thời Hạ hình như đang áp chế tu vi, không muốn chiếm tiện nghi vượt cấp, nên cả hai chỉ thuần túy so đấu kiếm kỹ." Tạ Trường Thăng cau mày.

Từ Hạc Sơn tán thưởng: "Đinh Ninh thực là khá. Mấu chốt của Triền Đăng Kiếm Pháp chính là một chữ quán, nếu thân kiếm để bị thân kiếm kia áp vào, sẽ dễ dàng bị nó quán xoắn bay ra ngoài. Thanh Thanh Sương kiếm của Thời Hạ có tác dụng phụ là tạo băng sương, giúp dễ dính kết hơn nữa, nhưng Đinh Ninh mỗi một kiếm đều chỉ dùng mũi kiếm chạm vào mũi kiếm, hoặc thân kiếm đối với mũi kiếm, dù Thời Hạ đánh ra kiếm thế nào, cũng đều tuyệt đối không để cho thân kiếm của đối phương áp vào thân kiếm của mình."

"Thanh kiếm của hân kỳ thật cũng rất không tồi." Tạ Nhu gật đầu: "Tuy không được trọn vẹn, nhưng sau khi được chân khí rót vào thì lực lượng cũng không yếu, thân kiếm dù ngắn, nhưng lại rất thích hợp với sự phức tạp của Dĩ Hỏa Kiếm Kinh, trong cự ly ngắn biến hóa kiếm thế rất nhanh và linh hoạt."

"Ta không cho rằng đây là thuyết pháp về một thanh kiếm mê." Tạ Trường Thăng nghiêm túc nhìn Đinh Ninh thi kiếm: "Nhưng Đinh Ninh hiện giờ chỉ toàn phòng thủ, làm sao chiến thắng?"

Từ Hạc Sơn trầm giọng: "Chỉ cần có đủ kiên nhẫn, không phạm sai lầm, thì đối thủ sẽ phạm sai lầm."

Sự tôn kính trong mắt Thời Hạ càng ngày càng đậm.

Nhìn đôi mắt tĩnh lặng của Đinh Ninh, kiếm thế ngày tinh chuẩn và thuần thực của Đinh Ninh, hắn có cảm giác mình đã trở thành một đối tượng để đối phương luyện kiếm.

Hắn biết phải dùng kiếm thế mạnh hơn nữa, mới có thể thắng được Đinh Ninh.

Hắn hít sâu một hơi, khi đánh kiếm ra, thầm đánh tay trái lên trên chuôi kiếm.

Một cổ kinh khí truyền vào dọc theo chuôi kiếm.

Rắc một tiếng vang nhỏ.

Sương trắng trên thân kiếm Thanh Sương biến thành sương cứng.

Sau đó, chúng vỡ ra, thành những phiến mỏng sắc bén, bắn về phía trước.

Tuy những phiến sương này không thể so bằng những chiếc lá rụng trước kia của Hà Triêu Tịch, nhưng nếu bị đâm trúng, thì cũng vẫn chẳng khác gì bị một lưỡi kiếm mỏng đâm vào.

Nhiều người trên đài xem lẽ co đồng tử lại.

Một kiếm này rõ ràng chính là chiêu phân thắng bại.

Sắc mặt Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như trước.

Xuy xuy xuy xuy. . . Mấy âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

Mạt Hoa Tàn Kiếm đảo qua những mảnh sương.

Hắn không dùng nhiều lực, chỉ trọng tốc độ nhanh.

Bởi vì những mảnh sương này tuy sắc bén, nhưng rất giòn, rất dễ vỡ.

Những mảnh sương trong nháy mắt đều vỡ vụn.

Đinh Ninh quát lên một tiếng, đâm kiếm vào thân kiếm Thanh Sương.

Thời Hạ hơi chậm lại, này giờ là hắn buộc Đinh Ninh phải chạm thân kiếm vào thân kiếm của mình mà không thành công, không ngờ bây giờ Đinh Ninh lại dùng đúng ngay chiêu đó.

Lòng hắn biết có điều không đúng, nên cũng kêu to một tiếng, chân khí trong người dũng mãnh truyền vào thân kiếm, trên thân Thanh Sương kiếm lại dâng lên một tầng băng sương.

Phù một tiếng, chân khí bám trên hai thanh song kiếm va chạm vào nhau, làm nổ bung một chùm khí lạnh và mảnh sương. Thời Hạ cực kỳ thuần thục vận người, chuyển cổ tay, định xoắn thanh kiếm của Đinh Ninh bay ra ngoài.

Nhưng Đinh Ninh đã bước lên nửa bước, gồng cứng người, đè hết sức nặng cơ thể lên thanh kiếm.

Thời Hạ cảm thấy như có cả một tảng đá lớn đè lên thanh kiếm của mình, không thể nào cuốn đi nổi.

Xoẹt một tiếng, như tiếng nước đá bào, thân kiếm của Đinh Ninh chém mạnh xuống dưới, cắt đứt tầng sương dày bám trên thân kiếm.

Làn sương xanh phun lên áo, lên mặt Thời Hạ, làm cả mặt hắn đều biến thành màu xanh.

Thời Hạ lạnh người, cố gắng rút kiếm lùi nhanh lại.

Kiếm của Đinh Ninh rời khỏi thân kiếm của hắn, nhưng đập mạnh một cái.

Chấn động sinh ra làm những bông hoa trắng và băng sương xanh gia tốc, như một cơn lốc ập vào mặt Thời Hạ.

Thời Hạ theo bản năng nhắm mắt lại.

Nhưng hắn đã cảm nhận được một đường kiếm ý lạnh như băng chém vào bụng mình.

Hắn quát lớn, huy kiếm ra đỡ.

Nhưng đường kiếm ý kia đã rút lại, chuyển sang sườn trái của hắn.

Thời Hạ cố mở mắt ra, xoay thanh kiếm.

Nhưng hắn chỉ nhìn thấy một đám hoa trắng phóng tới sườn trái của mình.

Thanh Tàn Kiếm trong tay Đinh Ninh đã thu liễm tất cả chân khí, như một cái bóng vô thanh vô tức chém vào vai phải hắn.

Hắn híp mắt, cả người cứng lại.

BA~ một tiếng vang nhỏ.

Thanh kiếm trong tay Đinh Ninh chỉ vỗ nhẹ một cái lên vai hắn, rồi thu trở về.

Đinh Ninh lui lại một bước, không tấn công nữa.

Người ở trên đài xem lễ thở phào.

Đệ tử Bạch Dương Động bùng lên hoan hô.

"Không ngờ vậy mà còn thắng được."

Tạ Trường Thắng hít một hơi thật sâu, hăn khẳng định, nếu là mình, thì vừa rồi chưa chắc đã tránh được một kích kia của Thời Hạ, càng chưa nói đến chuyện nhẹ nhàng phản công, chiếm lấy phần thắng như thế.

Từ Hạc Sơn và Tạ Nhu trầm mặc.

Tuy trong lòng họ đều hi vọng Đinh Ninh chiến thắng, nhưng kiếm kỹ hoàn mỹ đến như thế, làm cho họ vô cùng bị chấn động.

Đầu óc Thời Hạ trống rỗng, không thể tin được rằng Đinh Ninh đã đánh bại mình, mấy tức sau, hăn mới tỉnh táo lại.

Hăn nhìn vai phải của mình.

Hăn biết nếu vừa rồi Đinh Ninh chém xuống thật, thì dù không cần dùng chân khí, cũng đủ làm hăn bị mất cánh tay phải.

"Ta thua."

Hăn khom mình hành lễ với Đinh Ninh, "Đinh Ninh sư đệ, kiếm thuật của người tinh diệu, người thường không thể nào so được."

"Địch viện trưởng, biểu hiện của Đinh Ninh có làm người thỏa mãn không?"

Tiết Vong Hư vuốt râu mỉm cười, hơi nghiêng người hỏi Địch Thanh Mi.

Địch Thanh Mi muốn giữ bình tĩnh, nhưng chân mày không kìm được giật giật, sắc mặt tái nhợt.

"Mặt mũi đừng có khó coi như vậy."

Tiết Vong Hư bình thản nhìn ông ta: "Dù người có ý kiến gì về ta, thì Bạch Dương và Thanh Đăng cũng đã hợp nhất, tương lai ta và người, sau này không chừng đều phải nhờ vào một đệ tử như vậy để có thể tỏa sáng."

Địch Thanh Mi giật mình, quay sang nhìn Tiết Vong Hư.

Tiết Vong Hư cười nhạt, ngẩng đầu lên nhìn mây trắng: "Bạch Dương Động đã không còn nữa, nhưng người càng lo nghĩ đến chuyện tranh giành môn hộ, sẽ lại càng nhắc người ta nhớ đến sự tồn tại của Bạch Dương Động. Người nên đổi góc nhìn sang hướng khác, Đinh Ninh là đệ tử của ta, nhưng cũng là học sinh của người."

"Nếu lòng dạ không rộng rãi, cả bầu trời đều không dung được, thì làm sao dung nổi núi, làm sao đời chúng được tới nơi xa?"

Cả người Địch Thanh Mi run rẩy.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77: Thuần Túy So Đấu Kiếm Kỹ

Thời Hạ cảm thấy những đóa hoa trên Tàn Kiếm của Đinh Ninh rất là đẹp mắt, mà cũng có vẻ thể lương.

Đinh Ninh bình thản, quên mất mình đang bị Tô Tần bức bách, chỉ muốn công bằng quyết đấu.

"Mời!"

Hắn trang trọng xuất kiếm.

Trong không khí vang lên những âm thanh xé gió, kiếm quang màu xanh đánh úp về phía ngực Đinh Ninh.

Đinh Ninh hoành kiếm, nhưng không huy kiếm đón đỡ.

Bởi vì kiếm quang màu xanh không đi theo đường thẳng giống những loại kiếm thể của Đại Tần vương triều, mà theo những động tác nho nhỏ của Thời Hạ, nó vặn vẹo, như một sợi Thanh Đằng uốn lượn, lúc mũi kiếm tới gần ngực Đinh Ninh, lại uốn lên đâm vào cổ hắn.

"Cái này là Triền Đằng Kiếm Pháp nổi danh của Thanh Đằng Kiếm Viện."

Tạ Nhu hướng dẫn cho Tạ Trường Thăng: "Kiếm pháp này kiếm thể rất đặc biệt, luôn uốn lượn, giống người hồi còn nhỏ chơi với kẹo dây, kiếm thể khi đã nắm giữ được thuần thục, lúc tới đệ Ngũ Cảnh sử dụng phi kiếm,

đi theo lộ tuyến của kiếm thể này, sẽ làm đối thủ không thể nào đoán chắc được mũi kiếm thật sự sẽ đi về hướng nào."

Tạ Trường Thăng nghiêm túc gật đầu.

Giống như một kiếm này, nhìn thì giống như đâm vào ngực, nhưng kiếm thể lại đảo đâm ngược lên trên, nếu lỡ chặn ở dưới, sau đó mới vội vàng dời lên trên để đỡ, thì sẽ bị chậm.

Nếu đó là quyết đấu phi kiếm, thì chỉ cần một tích tắc nhỏ bé, cũng đủ để quyết định sinh tử.

Hắn hiểu Tạ Nhu giải thích là để hắn đừng có quan tâm tới kết quả thắng bại, mà phải đặt trọng tâm vào kiếm thể.

Từ Hạc Sơn chau mày, mắt lập lòe dị quang.

Vì trong lúc hai người còn đang nói chuyện, Đinh Ninh đã đỡ được một kiếm này.

Mạt Hoa Tàn Kiếm hướng lên trên, che ngay trước cổ họng phía trước, cực kỳ tinh chuẩn chặn đứng mũi kiếm của Thanh Sương kiếm.

Sau đó hắn triển khai phản kích.

Hắn nhảy một bước sang bên, Tàn Kiếm đâm về phía cổ họng Thời Hạ.

Thời Hạ không thu hồi kiếm, chỉ uốn lượn cánh tay..., Thanh Sương kiếm đánh một đường vòng cung, cắt ngược lại cánh tay Đinh Ninh.

Đinh Ninh rút tay lại, mũi kiếm đỡ lấy mũi kiếm của Thời Hạ.

Những đốm hoa lửa tóe ra.

Thời Hạ lùi lại nửa bước, động tác khi mở khai khi hợp, thanh kiếm hoặc đập, hoặc vung, xoay ngang vắt dọc, khiến xung quanh hân như mọc lên mấy gốc Thanh Đăng không ngừng vắn vẹo.

Trước người Đinh Ninh cũng dày đặc bóng kiếm màu xanh lá cây, cách hân chừng một hai xích, bởi vì người trên đài xem lễ không hề nghe thấy âm thanh hai kiếm va chạm, giống như chúng không hề tiếp xúc với nhau.

Chỉ dựa vào nhìn thấy giữa những tầng lá xanh ấy không ngừng tóe ra những bông hoa lửa, mới biết hai người đã không ngừng chạm kiếm với nhau.

"Thời Hạ hình như đang áp chế tu vi, không muốn chiếm tiện nghi vượt cấp, nên cả hai chỉ thuần túy so đấu kiếm kỹ." Tạ Trường Thăng cau mày.

Từ Hạc Sơn tán thưởng: "Đinh Ninh thực là khá. Mấu chốt của Triền Đăng Kiếm Pháp chính là một chữ quán, nếu thân kiếm để bị thân kiếm kia áp vào, sẽ dễ dàng bị nó quán xoắn bay ra ngoài. Thanh Thanh Sương kiếm của Thời Hạ có tác dụng phụ là tạo băng sương, giúp dễ dính kết hơn nữa, nhưng Đinh Ninh mỗi một kiếm đều chỉ dùng mũi kiếm chạm vào mũi kiếm, hoặc thân kiếm đối với mũi kiếm, dù Thời Hạ đánh ra kiếm thế nào, cũng đều tuyệt đối không để cho thân kiếm của đối phương áp vào thân kiếm của mình."

"Thanh kiếm của hân kỳ thật cũng rất không tồi." Tạ Nhu gật đầu: "Tuy không được trọn vẹn, nhưng sau khi được chân khí rót vào thì lực lượng cũng không yếu, thân kiếm dù ngắn, nhưng lại rất thích hợp với sự phức tạp của Dĩ Hỏa Kiếm Kinh, trong cự ly ngắn biến hóa kiếm thế rất nhanh và linh hoạt."

"Ta không cho rằng đây là thuyết pháp về một thanh kiếm mê." Tạ Trường Thăng nghiêm túc nhìn Đinh Ninh thi kiếm: "Nhưng Đinh Ninh hiện giờ chỉ toàn phòng thủ, làm sao chiến thắng?"

Từ Hạc Sơn trầm giọng: "Chỉ cần có đủ kiên nhẫn, không phạm sai lầm, thì đối thủ sẽ phạm sai lầm."

Sự tôn kính trong mắt Thời Hạ càng ngày càng đậm.

Nhìn đôi mắt tĩnh lặng của Đinh Ninh, kiếm thế ngày tinh chuẩn và thuần thực của Đinh Ninh, hắn có cảm giác mình đã trở thành một đối tượng để đối phương luyện kiếm.

Hắn biết phải dùng kiếm thế mạnh hơn nữa, mới có thể thắng được Đinh Ninh.

Hắn hít sâu một hơi, khi đánh kiếm ra, thầm đánh tay trái lên trên chuôi kiếm.

Một cổ kinh khí truyền vào dọc theo chuôi kiếm.

Rắc một tiếng vang nhỏ.

Sương trắng trên thân kiếm Thanh Sương biến thành sương cứng.

Sau đó, chúng vỡ ra, thành những phiến mỏng sắc bén, bắn về phía trước.

Tuy những phiến sương này không thể so bằng những chiếc lá rụng trước kia của Hà Triêu Tịch, nhưng nếu bị đâm trúng, thì cũng vẫn chẳng khác gì bị một lưỡi kiếm mỏng đâm vào.

Nhiều người trên đài xem lẽ co đồng tử lại.

Một kiếm này rõ ràng chính là chiêu phân thắng bại.

Sắc mặt Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như trước.

Xuy xuy xuy xuy. . . Mấy âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

Mạt Hoa Tàn Kiếm đảo qua những mảnh sương.

Hắn không dùng nhiều lực, chỉ trọng tốc độ nhanh.

Bởi vì những mảnh sương này tuy sắc bén, nhưng rất giòn, rất dễ vỡ.

Những mảnh sương trong nháy mắt đều vỡ vụn.

Đinh Ninh quát lên một tiếng, đâm kiếm vào thân kiếm Thanh Sương.

Thời Hạ hơi chậm lại, này giờ là hắn buộc Đinh Ninh phải chạm thân kiếm vào thân kiếm của mình mà không thành công, không ngờ bây giờ Đinh Ninh lại dùng đúng ngay chiêu đó.

Lòng hắn biết có điều không đúng, nên cũng kêu to một tiếng, chân khí trong người dũng mãnh truyền vào thân kiếm, trên thân Thanh Sương kiếm lại dâng lên một tầng băng sương.

Phù một tiếng, chân khí bám trên hai thanh song kiếm va chạm vào nhau, làm nổ bung một chùm khí lạnh và mảnh sương. Thời Hạ cực kỳ thuần thục vận người, chuyển cổ tay, định xoắn thanh kiếm của Đinh Ninh bay ra ngoài.

Nhưng Đinh Ninh đã bước lên nửa bước, gồng cứng người, đè hết sức nặng cơ thể lên thanh kiếm.

Thời Hạ cảm thấy như có cả một tảng đá lớn đè lên thanh kiếm của mình, không thể nào cuốn đi nổi.

Xoẹt một tiếng, như tiếng nước đá bào, thân kiếm của Đinh Ninh chém mạnh xuống dưới, cắt đứt tầng sương dày bám trên thân kiếm.

Làn sương xanh phun lên áo, lên mặt Thời Hạ, làm cả mặt hắn đều biến thành màu xanh.

Thời Hạ lạnh người, cố gắng rút kiếm lùi nhanh lại.

Kiếm của Đinh Ninh rời khỏi thân kiếm của hắn, nhưng đập mạnh một cái.

Chấn động sinh ra làm những bông hoa trắng và băng sương xanh gia tốc, như một cơn lốc ập vào mặt Thời Hạ.

Thời Hạ theo bản năng nhắm mắt lại.

Nhưng hắn đã cảm nhận được một đường kiếm ý lạnh như băng chém vào bụng mình.

Hắn quát lớn, huy kiếm ra đỡ.

Nhưng đường kiếm ý kia đã rút lại, chuyển sang sườn trái của hắn.

Thời Hạ cố mở mắt ra, xoay thanh kiếm.

Nhưng hắn chỉ nhìn thấy một đám hoa trắng phóng tới sườn trái của mình.

Thanh Tàn Kiếm trong tay Đinh Ninh đã thu liễm tất cả chân khí, như một cái bóng vô thanh vô tức chém vào vai phải hắn.

Hắn híp mắt, cả người cứng lại.

BA~ một tiếng vang nhỏ.

Thanh kiếm trong tay Đinh Ninh chỉ vỗ nhẹ một cái lên vai hắn, rồi thu trở về.

Đinh Ninh lui lại một bước, không tấn công nữa.

Người ở trên đài xem lễ thở phào.

Đệ tử Bạch Dương Động bùng lên hoan hô.

"Không ngờ vậy mà còn thắng được."

Tạ Trường Thắng hít một hơi thật sâu, hăn khẳng định, nếu là mình, thì vừa rồi chưa chắc đã tránh được một kích kia của Thời Hạ, càng chưa nói đến chuyện nhẹ nhàng phản công, chiếm lấy phần thắng như thế.

Từ Hạc Sơn và Tạ Nhu trầm mặc.

Tuy trong lòng họ đều hi vọng Đinh Ninh chiến thắng, nhưng kiếm kỹ hoàn mỹ đến như thế, làm cho họ vô cùng bị chấn động.

Đầu óc Thời Hạ trống rỗng, không thể tin được rằng Đinh Ninh đã đánh bại mình, mấy tức sau, hăn mới tỉnh táo lại.

Hăn nhìn vai phải của mình.

Hăn biết nếu vừa rồi Đinh Ninh chém xuống thật, thì dù không cần dùng chân khí, cũng đủ làm hăn bị mất cánh tay phải.

"Ta thua."

Hăn khom mình hành lễ với Đinh Ninh, "Đinh Ninh sư đệ, kiếm thuật của người tinh diệu, người thường không thể nào so được."

"Địch viện trưởng, biểu hiện của Đinh Ninh có làm người thỏa mãn không?"

Tiết Vong Hư vuốt râu mỉm cười, hơi nghiêng người hỏi Địch Thanh Mi.

Địch Thanh Mi muốn giữ bình tĩnh, nhưng chân mày không kìm được giật giật, sắc mặt tái nhợt.

"Mặt mũi đừng có khó coi như vậy."

Tiết Vong Hư bình thản nhìn ông ta: "Dù người có ý kiến gì về ta, thì Bạch Dương và Thanh Đăng cũng đã hợp nhất, tương lai ta và người, sau này không chừng đều phải nhờ vào một đệ tử như vậy để có thể tỏa sáng."

Địch Thanh Mi giật mình, quay sang nhìn Tiết Vong Hư.

Tiết Vong Hư cười nhạt, ngẩng đầu lên nhìn mây trắng: "Bạch Dương Động đã không còn nữa, nhưng người càng lo nghĩ đến chuyện tranh giành môn hộ, sẽ lại càng nhắc người ta nhớ đến sự tồn tại của Bạch Dương Động. Người nên đổi góc nhìn sang hướng khác, Đinh Ninh là đệ tử của ta, nhưng cũng là học sinh của người."

"Nếu lòng dạ không rộng rãi, cả bầu trời đều không dung được, thì làm sao dung nổi núi, làm sao đời chúng được tới nơi xa?"

Cả người Địch Thanh Mi run rẩy.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78: Sư Huynh Bị Hù Dọa

Địch Thanh Mi không phải người tầm thường, chỉ một câu của Tiết Vong Hư, đã làm ông ta đạt được rất nhiều cảm ngộ.

Hai bàn tay ông ta run rẩy không ngừng: "Tại sao ... người lại nói với ta những lời này?"

"Người đừng có quên, dù là Bạch Dương Động hay là Thanh Đăng Kiếm Viện, thì đều thuộc về Đại Tần vương triều, ta với người dù có thân phận gì, thì cũng đều là người Tần." Tiết Vong Hư nhìn Địch Thanh Mi, bình thản đáp: "Bệ hạ và hoàng hậu có thể dung ta và sư huynh của ta, là vì biết ta và sư huynh của ta luôn đặt mình vào vị trí là người Tần. Đến lúc cần thiết, kiếm của chúng ta sẽ luôn chĩa về phía kẻ địch của Đại Tần vương triều. Còn chuyện tu hành, tới tuổi này rồi, ta đâu còn sợ ai đuổi theo hay siêu việt hơn mình, địch nhân của ta chỉ có thể là bản thân ta và tuổi tác của ta mà thôi."

Hai tay Địch Thanh Mi càng thêm run bần bật.

Ông ta cảm thấy mình quá nhỏ bé, Tiết Vong Hư ở ngay trước mặt lại giống như đã hợp thành một thể với bầu trời và dãy núi phương xa, vô cùng to lớn.

"Tiết Vong Hư, ta quả thực không bằng người." Ông ta cúi đầu.

"Cái đó chưa hẳn." Tiết Vong Hư vẫn bình tĩnh: "Con đường của ta đã sắp tới cuối cùng, nhưng con đường của người vẫn còn rất dài, tương lai như thế nào, do người tự mình quyết lấy."

Bên trong Tế Kiếm hạp cốc, Thời Hạ gỡ lệnh phù, muốn đưa cho Đinh Ninh.

"Thơm quá."

Nhưng Đinh Ninh lại hình hình mũi: "Người có ngửi thấy không?"

Thời Hạ giật mình, hít hít mấy cái, quả thực ngửi thấy mùi thịt nướng thơm tho. Đây chắc chắn không phải mùi chim sơn ca bị nướng cháy của hẳn, mà phải là một miếng thịt được tẩm đủ gia vị, nên lúc nướng mới thơm được như thế.

" Chẳng lẽ người muốn tới xem?"

Thời Hạ không nhịn được hảo tâm nhắc nhở: "Coi chừng đó là bẫy rập, hơn nữa hôm nay người đã thắng ta, chỉ cần chạy tới khu vực chỉ định là vượt qua kiểm tra rồi."

Đinh Ninh khẽ cười: "Tuy ăn được mấy trái quýt đại, nhưng bụng rỗng mà còn ăn phải đồ chua, rất là xót dạ, khó chịu lắm, phải có món gì chắc dạ một chút để lấp bao tử, mới có đủ thể lực."

Thời Hạ vẫn luôn đặt mình và Đinh Ninh vào vị trí của kẻ yếu, chưa bao giờ nghĩ Đinh Ninh lại chủ động muốn đi tìm kẻ địch, nghĩ Đinh Ninh sẽ phải gặp một trận ác chiến, lại nhớ ra vừa rồi Đinh Ninh lúc chiến đấu với mình đã lộ ra kiếm thế vô cùng tinh xảo, ánh mắt hẳn trở nên nóng bỏng..., không nhịn được thốt lên: "Đinh Ninh sư đệ, ta đi theo người được không?"

Đinh Ninh nhìn hẳn: "Được, chỉ không biết sư trưởng Thanh Đăng Kiếm Viện các người có cho phép hay không, vì thí luyện cấm hai người đồng

hành."

Thời Hạ bưng tỉnh, ném lệnh phù cho Đinh Ninh: "Ta đã nhận thua phải rời khỏi thí luyện, thì đâu còn được tính là đồng hành, nếu có sư trưởng muốn ta phải lập tức xuất cốc, ta sẽ xin cho thêm ít thời gian, dù sao chạy về lễ đài đâu có mất bao nhiêu thời gian, sẽ bỏ lỡ không ít thứ."

Đinh Ninh mỉm cười, không nói gì nữa, xoay người đi về phía phát ra mùi thơm.

Thời Hạ sợ đi gần Đinh Ninh quá sẽ bị nói là gây ảnh hưởng tới thí luyện, nên hẩn đi theo từ xa xa, đi qua mấy bức tường đăng, hẩn càng ngày càng giật mình, vì mãi đến lúc này, hẩn mới ngửi thấy được mùi thơm rõ rệt.

Khứu giác của Đinh Ninh, linh mẫn hơn hẩn ít nhất mấy lần.

Phía trước Đinh Ninh, xuất hiện một cây quất hồng.

Cây hồng này trái hồng đậm, rất đẹp, không giống những cây quýt đã qua mùa, trái nào cũng khô héo.

Nhìn những quả hồng vừa chín tới, Đinh Ninh nở nụ cười thoả mãn, gật đầu chào người đang ngồi dưới gốc cây hồng: "Trường Lăng đều nói sương xuống sẽ làm hồng thị ngọt như mật, ta thích nhất là ăn loại hồng này, không ngờ Diệp Danh sư huynh lại tìm ra được."

Người kia mặc áo bào của Bạch Dương Động, ước chừng hơn Đinh Ninh bốn năm tuổi, chính là người đã đứng ngoài sơn môn chờ tiếp dẫn Đinh Ninh lúc hẩn tới Bạch Dương Động, Diệp Danh.

Hắn ngồi dưới gốc cây, trên một tảng đá, nướng một cái chân lợn rừng, bên cạnh đồng lửa còn xác con lợn rừng bị cắt một chân.

Một cảnh tượng vô cùng nhàn nhã, cơm no áo ấm.

Nhưng mặt mũi Diệp Danh lại rất u sầu.

Thấy vậy, Đinh Ninh lại còn cười: "Không phải người cũng là bị Tô Tần sư huynh bức ép, cố ý ở đây chờ ta đấy chứ?"

Diệp Danh ngạc nhiên: "Đinh Ninh sư đệ, sao người biết?"

Đinh Ninh khẽ hất đầu về phía làn sương mỏng sau lưng: "Bởi vì đã có tiền lệ."

Diệp Danh lúc này mới mơ hồ nhìn thấy trong màn sương có một đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện, không khỏi ngớ người ra.

"Hắn tên là Thời Hạ, là đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện, ta thắng hắn, hắn đi theo ta tới đây xem." Đinh Ninh giải thích ngắn gọn, rồi vuốt vuốt bụng, nhìn cái chân lợn rừng trong tay Diệp Danh, nghiêm túc hỏi: "Bụng ta đang rất khó chịu, Diệp Danh sư huynh cho ta ăn trước được chứ?"

Diệp Danh càng kinh ngạc, và cả do dự.

"Cái này chẳng lẽ cũng là do Tô Tần sư huynh săn được? Nhưng vậy thì cũng có sao, dù tí nữa người thắng hay ta thắng, hắn còn làm gì được người trong thí luyện kế tiếp hay sao?" Đinh Ninh nhếch mép, nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Diệp Danh: "Ăn chút thịt của hắn thì tính cái gì?"

Diệp Danh ngẫm nghĩ, mặt giãn ra: "Có lý, Đinh Ninh sư đệ, mời."

"Thịt lợn rừng mà được ướp nhục đậu khấu thì rất thơm, tay nghề nướng thịt của sư huynh giỏi thật, chỉ tiếc còn thiếu chút muối, đành dùng quả hồng làm gia vị thay vậy."

"Một bên là món nóng đầy dầu mỡ, một bên lại mát lạnh thơm ngon, vừa ăn thịt vừa ăn hồng, người coi chừng bị tiêu chảy."

"Không sao, Hà Triều Tịch ăn rất nhiều thịt tươi cũng không hề bị tiêu chảy, nhờ hãn ta mới biết, vận động cường độ cao sẽ làm cho dạ dày cường tráng, dù sao tí nữa cũng phải tranh tài một trận với sư huynh, rất là vừa vặn."

"Hà Triều Tịch? Người đã gặp Hà Triều Tịch?"

"Ừ, hãn bị ta đánh bại, Tô Tần sư huynh không nói với người sao?"

"..."

Diệp Danh cau mặt, nhìn Đinh Ninh đã gặm gần hết nửa cái chân heo, sắc mặt càng ngày càng nghiêm túc, rốt cục không nhịn được nói: "Đinh Ninh sư đệ, ta biết người có thiên phú phi phàm, nhưng làm người thì phải thành thật, người tuổi còn trẻ, sao lại nói dối để hù ta, người tưởng làm vậy ta sẽ bị hù thật hay sao?"

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, bất đắc dĩ nói: "Diệp Danh sư huynh, ta nói là sự thật."

"Còn không biết hối cải." sắc mặt Diệp Danh vô cùng khó coi, bỏ khúc xương trên tay xuống, đứng dậy, "Đã như vậy, hãy để ta nhìn xem kiếm của người đã tới trình độ nào."

Đinh Ninh không đồng ý: "Ta vẫn chưa ăn no."

Diệp Danh hít sâu một hơi: "Ăn no quá không tốt cho bụng, hơn nữa theo lời nói của người, có người đang chờ xem kết quả chiến đấu của người."

Đình Ninh xoa xoa tay, giống như nhớ ra cái gì: "Diệp Danh sư huynh, áo ta đang mặc trên người là của Hà Triều Tịch đó."

"Không biết người bối từ đâu ra bộ trang phục của Thanh Đăng Kiếm Viện, muốn lấy nó để dọa ta à?" không ngờ Diệp Danh lại càng thêm giận, quát: "Người nghĩ ta tin nổi người hạ gục Hà Triều Tịch, đè hấn xuống lột lấy áo hấn hay sao?"

Ô, cảnh tượng đó thật là đẹp, Đình Ninh nghĩ vậy.

Nên hấn rất miễn cưỡng đứng dậy, đi ra chỗ đất trống, rút Mạt Hoa Tàn Kiếm, nói với Diệp Danh: "Diệp Danh sư huynh, mời."

Diệp Danh sầm mặt, rút kiếm.

Biết Đình Ninh tu chính là Dã Hỏa Kiếm Kinh chuyên lấy phòng thủ làm chủ, hấn cũng không nói nhiều, thân ảnh bắn ra, một kiếm đâm thẳng tới ngực Đình Ninh.

Một kiếm này vô cùng đơn giản, kiếm hấn dùng cũng là Đại Tồn hắc thiết kiếm bình thường nhất, chỉ có bên trên sống kiếm chính giữa mới có một đường phù văn kéo dài tới tận mũi kiếm.

Đường phù văn này giúp chân khí hóa thành kiếm khí, theo mũi kiếm lao ra, không huyền diệu như những thanh kiếm khác.

Nhưng thanh kiếm này, lại rất hợp với kiếm ý của hấn.

Lúc còn cách ngực Đình Ninh mấy xích thời điểm, Xùy~~ một tiếng nổ vang, một luồng kiếm khí màu trắng từ mũi kiếm lao ra, như một cái sừng dê trắng đột ngột duỗi ra, đỉnh nhọn đâm thẳng vào Đình Ninh.

Diệp Danh tu chính là Bạch Dương Kiếm Kinh chính tông nhất của Bạch Dương Động.

Chiêu này là một chiêu rất nổi danh, "Bạch Dương Qua Giác".

Đinh Ninh đã nghĩ ra cách chiến thắng Diệp Danh nhanh nhất.

Nên hấn bước ra một bước.

Hấn dùng hết toàn lực, chân khí ào ạt tràn vào Mạt Hoa Tàn Kiếm.

Những bông hoa trắng nở đầy trên thân kiếm.

Hấn huy kiếm, đập mạnh vào cái sừng dê trắng.

Thời Hạ như ngừng thở, trực giác cảm thấy có điều không đúng, nhưng hấn còn chưa kịp nghĩ ra, kiếm của Đinh Ninh đã chạm vào sừng dê trắng.

Oanh một tiếng nổ vang.

Đinh Ninh rõ ràng không chịu nổi, lùi lại một bước.

Trường kiếm của Diệp Danh dừng lại giữa không trung, hấn cảm thấy mờ mịt. Hấn đã cảm nhận được khí tức của những bông hoa trắng nhỏ, và cả lực chấn động trên trường kiếm của mình, hấn rút cuộc đã hiểu.

Vừa mới rồi, hấn còn nói Đinh Ninh lấy tên Hà Triêu Tịch ra để dọa mình, hấn không thể nào bị sợ, nhưng bây giờ, hấn lại như nhìn thấy một thứ gì vô cùng đáng sợ, há to miệng thốt lên: "Chuyện gì thế này? Sao lại là trên Luyện Khí trung phẩm! Sao lại là Luyện Khí thượng phẩm tu vi!"

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79: Bất Bình

Đình Ninh tiến lên một bước, những bông hoa trắng bay ra chém vào cổ tay Diệp Danh.

Bởi vì vừa bị đẩy lui một bước, nên một kiếm phản kích này của Đình Ninh cũng không tính là nhanh, nhưng bởi vì Diệp Danh quá mức khiếp sợ, nên động tác của Diệp Danh lại chậm hẳn đi.

Hắn muốn thu kiếm, nhưng ở cái này một cái chớp mắt liền hiện Đình Ninh mũi kiếm đã cắt về phía hắn năm ngón tay.

Cộng với khoảng cách quá ngắn, hắn không thể biến chiêu kịp.

Nên hắn đành buông tay, quăng kiếm.

Đình Ninh hất mũi kiếm, làm thanh kiếm bay nghiêng ra ngoài, thoát khỏi phạm vi khống chế của Diệp Danh. Sau đó hắn dừng lại, không tấn công nữa, áy náy nhìn Diệp Danh: "Xin lỗi, Diệp Danh sư huynh."

Bởi vì quá mức khiếp sợ, nên Diệp Danh không để ý đến việc Đình Ninh thừa lúc mình đang thất thần mà đánh bại mình, hắn trợn to mắt nhìn Đình Ninh, lần nữa hỏi: "Đình Ninh sư đệ, người rõ ràng chỉ mới vừa phá cảnh, sao bây giờ tu vi lại tiếp cận tới cảnh giới Luyện Khí thượng phẩm?"

Đình Ninh hiểu được cảm xúc của hắn hiện giờ, nên giải thích: "Nam Cung Thái Thực có tặng ta một viên đan dược, ta đã dùng nó lúc chiến đấu với Hà Triêu Tịch, nên tu vi mới tăng như vậy."

Thật sự đã chiến thắng Hà Triều Tịch?

Nam Cung Thái Thục và Đinh Ninh hình như mới chỉ kết bạn với nhau lúc ở trong Kinh Quyển Động, sao lại có giao tình đến mức ngay cả đan dược tăng tu vi cũng tặng cho Đinh Ninh?

Diệp Danh bắt đầu tin lời nói ban nãy của Đinh Ninh, hăn ngơ ngác nhìn Đinh Ninh: "Hèn gì người không chút do dự cự tuyệt Tạ Nhu, thì ra đã có quan hệ đến mức ấy với Nam Cung Thái Thục."

Đinh Ninh đỏ mặt: "Diệp Danh sư huynh, huynh nghĩ cái gì vậy, huynh như vậy sẽ làm ta không thể nói chuyện dàng dàng với huynh được."

"Tới giờ ta mới hiểu ý nghĩa câu nói kia của người."

Thời Hạ đi tới cạnh Đinh Ninh, nghiêm túc thi lễ với hăn: "Lúc giao thủ với người, ta đã nói sẽ tận lực không chế tu vi ở Luyện Khí hạ phẩm, người nói nếu ta nghĩ như vậy, sẽ có thêm nhiều cơ hội được lịch lãm rèn luyện. Thì ra tu vi thật sự của người sớm đã ở trên ta, nếu song phương đều xuất toàn lực, người sẽ nhanh chóng dễ dàng đánh bại ta. Nhưng người cũng cố ý áp chế tu vi ở Luyện Khí hạ phẩm để chiến đấu với ta, thuần túy độ kiểm kỹ với ta, để ta học thêm được rất nhiều thứ, nên ta rất cảm ơn người."

Đinh Ninh bình tĩnh đáp: "Ta lựa chọn như vậy, chính bởi vì người đã lựa chọn như vậy trước, nên người không cần cảm ơn ta."

Thời Hạ lại khom mình hành lễ lần nữa, rồi quay người rời đi.

"Người chỉ bằng kiểm kỹ thắng hăn?" Diệp Danh nhìn theo Thời Hạ, không thể tin được hỏi Đinh Ninh, "Đinh Ninh sư đệ, chỉ có một tháng thời gian, người rốt cuộc đã tu luyện như thế nào?"

"Sư huynh, vấn đề huynh hỏi nhiều thứ quá, ta không giải thích hết ngay được, hay là người tới đài xem lễ trước đi, sau này ta trả lời người." Đinh

Ninh chịu hết nổi, chìa tay ra: "Đưa lệnh phù ra!"

Cách chỗ Đinh Ninh và Diệp Danh không, trên hai cây thông già, Trương Nghi và Tô Tần đang đứng đó.

"Sư đệ, Đinh Ninh tiểu sư đệ đích thực là thiên tài vạn người mới có, chúng ta làm sư huynh, lẽ ra phải toàn lực giúp đỡ hãn mới đúng, sao lại cứ trăm phương ngàn kế đối phó hãn?"

Nhìn Diệp Danh giao lệnh phù rồi ly khai, Trương Nghi xoay đầu lại, tận tình khuyên bảo Tô Tần.

Tô Tần lãnh đạm nhìn hãn, nhún người lướt xuống khỏi cây, bộ dạng muốn bỏ đi.

Trương Nghi phiền não, dậm chân, lớp vỏ thông dưới chân hãn bị chấn vỡ bay tung ra.

"Tô Tần sư đệ! Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" Hãn tức giận hỏi.

Tô Tần quay người lại nhìn hãn, cười lạnh: "Ngươi cũng đâu phải ngày đầu tiên mới biết ta, ngươi phải biết, Tô Tần ta làm việc, chưa bao giờ bỏ dở nửa chừng."

"Đừng nghĩ tới chuyện xua người nào đó tới đối phó Đinh Ninh tiểu sư đệ nữa." Trương Nghi hạ xuống, đứng cách Tô Tần không xa, nói từng chữ một: "Ta tuyệt đối sẽ không cho phép ngươi làm vậy nữa."

Tô Tần cau mày.

Trương Nghi nhìn hãn, sắc mặt kiên nghị nói tiếp: "Nếu ngươi còn làm như vậy, ta sẽ ra tay."

"Có liều mạng cũng không thể nào chiến thắng sau cùng, ngươi như vậy ngươi còn muốn bảo vệ hãn sao?" Tô Tần trào phúng: "Đã vậy, ta sẽ cho

hắn ở lại thêm một ngày."

Trương Nghi cau mặt.

Tô Tần quay người bỏ đi.

Hắn lạnh lùng nhìn những chiếc lá rụng bị gót giày của hắn đè lún vào trong bùn, bị hòa nhập vào trong lớp bùn đó, khoe miệng nhếch lên lạnh lẽo.

Hắn và Trương Nghi có cách nhìn khác hẳn nhau về Đinh Ninh và những sự đệ của mình.

Trương Nghi nói phải giúp đỡ lẫn nhau. . . Nhưng trong mắt hắn, trong thế giới Tu Hành Giả, chỉ tồn tại hai loại khả năng, giẫm người hoặc bị người giẫm.

Nếu không phải là người giẫm lên, thì chính là những chiếc lá rụng bị giẫm nhập vào trong đất bùn kia, từ từ bị hư thối, trở thành thứ tầm thường vô dụng.

Những kẻ càng làm người khác chú ý, càng bất phàm, như Trương Nghi và Đinh Ninh, càng sẽ bị người ta tìm cách đạp xuống sớm.

Hắn chỉ là đồ kị, chứ chưa bao giờ sợ hay coi những người này là địch.

Bởi vì nếu sợ thiên phú của đối thủ, thì sau này làm sao còn dũng khí để chiến thắng những đối thủ mạnh hơn, vượt qua những quan ải đầy nguy hiểm trên con đường tu hành?

Bốn cột khói báo động được đẩy lên.

Tô Tần chậm rãi đi về phía khu vực có bốn cột khói báo động đó.

Cùng lúc ấy, một đệ tử mặc trang phục Thanh Đăng Kiếm Viện, diện mạo không hề xuất chúng, trầm mặc đi về phía khu vực có khói báo động.

Tay phải hắn thỉnh thoảng lại thò vào trong ngực, chạm vào bao vải bọc thanh tiểu Kiếm.

Khí tức từ thanh kiếm làm cho hắn cảm thấy ấm áp, và cả khát khao.

Hắn là Mặc Trần.

Đột nhiên hắn dừng lại, vì từ trong đám sương phía trước có một người mặc trang phục đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện bước ra.

Đó là một thiếu niên dáng người rất cao lớn, trên lưng đeo hai thanh trường kiếm màu vàng kim óng ánh.

"Mặc sư huynh, xin lỗi."

Gã thiếu niên áy náy thi lễ một cái, hai tay rút hai thanh trường kiếm ra, "Hôm nay ta chưa chiến đấu với ai, hơn nữa bây giờ đối thủ càng ngày càng ít, khó mà tìm được."

Mặc Trần đương nhiên biết người này. Y tên là Lệ Đan Hà, là người có hy vọng được tiến vào tốp ba sau cùng của Thanh Đăng Kiếm Viện trừ Hà Triều Tịch. Tu vi của hắn dù không bằng Hà Triều Tịch và Trương Nghi, nhưng cũng đã phá đệ Nhị Cảnh, bước chân vào Chân Nguyên cảnh.

Biết với thực lực bản thân, không thể nào thắng được người này, Mặc Trần thò tay vào trong ngực, thi lễ Lệ Đan Hà, nói khẽ: "Lệ sư đệ, xin lỗi."

Lệ Đan Hà nao nao.

Hắn tưởng Mặc Trần thấy buồn và thất vọng quá nên nói nhầm, nên hắn khẽ ho, giơ song kiếm lên, ra tư thế mời đối phương.

Mặc Trần ngẩng đầu lên.

Trái tim hần đập thình thịch, đôi mắt lấp lánh ánh sáng.

Ánh mắt khác thường ấy, làm cho Lệ Đan Hà cảm thấy bất an.

Mặc Trần truyền chân khí vào trong bàn tay.

Đồng tử Lệ Đan Hà co lại.

Bao vải bọc thanh tiểu kiếm bị chân khí của Mặc Trần xé thành phần vụn, lúc thanh tiểu Kiếm lộ ra không khí, chân khí chung quanh tiểu Kiếm lập tức bị những dấu phù văn rậm rạp thôn phệ hút vào.

Oanh một tiếng nổ nhẹ.

Thanh tiểu kiếm tỏa ra hào quang chói mắt, vô số quang tuyến như những sợi bồ công anh từ trong thân kiếm chui ra, nhanh chóng bành trướng khí tức, chấn nát thất lực của Mặc Trần, làm cho áo khoác của hần bay thỏa thích.

Trong mắt Lệ Đan Hà tràn đầy sự sợ hãi, hần vô thức nuốt từng ngụm nước bọt.

Cảm thụ được khí tức đáng sợ trên thân kiếm của đối phương, chân nguyên trong cơ thể hần cũng không hề giữ lại, cuộn cuộn rút vào hai thanh trường kiếm.

Hai thanh kiếm của hần màu vàng kim óng ánh, nhưng thân kiếm lại đỏ rực.

Từ lúc chân nguyên rút vào, những vòng ánh sáng vàng và đỏ cuộn vào nhau, khiến hai thanh kiếm nhìn hết như hai ánh nắng chiều cháy rực.

Mặc Trần bay tới, chém thẳng vào hai ánh nắng chiều rực rỡ đó.

Lúc xuất kiếm, trong đầu hắn xuất hiện rất nhiều hình ảnh.

Hắn nhìn thấy người Mặc hộ phủ hoàn toàn coi hắn là không khí, hắn nhìn thấy người Mặc gia ở An Thành phải ăn mặc tiết kiệm sống qua ngày, thấy mình lúc rời khỏi Trường Lăng, vô số người với ánh mắt chờ mong nhìn theo hắn. Hắn thấy mình ở Trường Lăng gặp phải trắc trở khắp nơi, không thể nào vượt qua được khảo hạch vào trong học viện mà hắn vô cùng khao khát, hắn nhìn thấy bóng mờ của Mặc phủ bao phủ lên mình, hắn thấy mình bất lực viết thư cho gia đình, thấy người trong nhà phải dùng đến mấy gốc dược thảo cuối cùng vốn để dành cho người già cầu sống, bỏ vào hộp ngọc, đưa tới nhà một vị đại nhân nào đó ở Trường Lăng. Hắn thấy mình rốt cuộc cũng vào được Thanh Đăng Kiếm Viện, nhưng tầm thường vô vi.

Hình ảnh cuối cùng hắn nhìn thấy là thanh tiểu kiếm được bao phủ bởi những sợi hoa tuyết trắng.

Trong lòng hắn vô cùng bất bình.

Hắn muốn một kiếm chém hết những hình ảnh bất bình đó.

Bó hoa tuyết trắng và ánh nắng chiều rực rỡ chạm vào nhau.

Ánh nắng chiều rực rỡ trong mắt Lệ Đan Hà hoàn toàn biến mất, hắn chỉ còn nhìn thấy vô số bông hoa bồ công anh đang bay tới.

Hắn hoàn toàn ngừng thở.

Một sức mạnh khổng lồ đánh tới, bẻ gãy cả hai thanh kiếm trong tay hắn, sau đó lượn vòng, chém lên người hắn.

Hai luồng máu tươi từ người hắn phun ra.

Hắn phải lùi lại hơn mười bước, ngã ngồi phịch xuống đất.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80: Thời Khắc Kết Thúc

Trên đài xem lễ một mảnh xôn xao.

Tạ Trường Thắng khiếp sợ quay sang hỏi Tạ Nhu: "Tỷ, đó là kiếm gì?"

"Kiếm khí như Bồ hoa trắng. . . chân khí cảnh mà lại kích phát ra được sức mạnh còn hơn cả nguyên cảnh hạ phẩm, đó chỉ có thể là Tuyết Bồ Kiếm." Tạ Nhu chậm rãi đáp.

Tạ Trường Thắng và Từ Hạc Sơn liếc mắt nhìn nhau: "Tuyết Bồ Kiếm do thần tượng công phường Cơ Thiên Tuyết của Đại Sở vương triều chế tạo?"

Tạ Nhu gật đầu: "Thực lòng ta muốn biết vì sao thanh kiếm này lại xuất hiện ở đây, lại ở trong tay hắn nhiều hơn."

Tạ Trường Thắng và Từ Hạc Sơn đều quay đầu nhìn Đoan Mộc Luyện ngồi cách đó không xa.

Tuyết Bồ Kiếm ở Đại Sở vương triều nổi danh Danh Kiếm, bản thân thần tượng công phường chính là công phường ngự tạo cho cung đình, chỉ có đệ tử hoàng thất chân chính, mới có quyền yêu cầu Danh Kiếm như vậy.

Nhưng trong mắt Đoan Mộc Luyện cũng vô cùng khiếp sợ.

Lần thí luyện này đã mang tới cho Thanh Đăng Kiếm Viện quá nhiều điều ngoài ý muốn, hẳn đương nhiên không biết vì sao một người đệ tử

bình thường như Mặc Trần lại có được một thanh kiếm như vậy.

"Cái này không công bằng."

Một giọng nói nặng nề vang lên.

Mọi người quay đầu sang, nhận ra người vừa phát ngôn chính là người ngày thường vô cùng cực ít lời, chỉ lo tu luyện, Hà Triều Tịch.

"Cái này không công bằng."

Hà Triều Tịch lặp lại một lần nữa, sau đó nhìn Đoan Mộc luyện: "Chỉ cần một mình sức mạnh của Tuyết Bồ Kiếm đã đủ để đánh bại hầu hết đệ tử tham gia tế kiếm thí luyện. Dù ai là kẻ cầm Tuyết Bồ Kiếm cũng vậy, cái này không quan hệ chút nào tới thực lực của bản thân Tu Hành Giả."

Đoan Mộc luyện biết Hà Triều Tịch nói đúng sự thật, nhất là trong một nơi như Tế Kiếm hợp cốc, khi chân nguyên của Tu Hành Giả Chân Nguyên cảnh đã tiêu hao, và không thể nào bổ sung được, mà Mặc Trần nhờ có Tuyết Bồ Kiếm, lại lúc nào cũng xuất ra được sức mạnh của Chân Nguyên cảnh.

Nhưng Tế Kiếm thí luyện lại không có chế định nào về phương diện này, trên thực tế kiếm của mỗi người vốn khác nhau, có một số thanh kiếm có diệu dụng đặc biệt, cũng có phân biệt cao thấp, nhưng không ai có được thanh kiếm kinh người như Mặc Trần.

Nên Đoan Mộc Luyện không biết làm sao, đành quay sang nhìn Tiết Vong Hư và Địch Thanh Mi.

"Người thấy sao?"

Chỉ cách một đêm, Địch Thanh Mi đã giảm đi mấy phần lệ khí, tăng thêm mấy phần bình thản, quay sang hỏi Tiết Vong Hư.

Tiết Vong Hư nở nụ cười: "Cái nhìn của ta có lẽ cũng giống với người."

Địch Thanh Mi gật đầu, quay sang nói với Đoan Mộc Luyện: "Không sao cả."

Hà Triều Tịch sững sờ, há hốc mồm, đang muốn lên tiếng, Địch Thanh Mi đã nhìn gã: "Quy củ là quy củ, quy củ đã định ra tuyệt không thể sửa, hơn nữa dù Mặc Trần có được thanh kiếm như vậy, ta cũng có thể khẳng định, trong hạp cốc vẫn có người có thể chiến thắng hắn. Cũng nhờ Mặc Trần có được thanh kiếm như vậy, càng cho thấy những người kia hơn hắn biết bao nhiêu. Để những người như vậy chiếm ba cái ghế sau cùng, ta cho rằng đó mới là chuyện tốt. Ban thưởng của Tế kiếm thí luyện, sẽ mang tới hỗ trợ rất lớn cho họ."

Mọi người trên lễ đài im bật, suy ngẫm câu nói của Địch Thanh Mi.

Hai chân mày đang cau lại của Hà Triều Tịch chậm rãi buông ra, hắn khẽ khom người hành lễ với Địch Thanh Mi, không dị nghị gì nữa.

Đêm tối lại bao phủ Tế Kiếm hạp cốc.

Bên trong Tế Kiếm hạp cốc, thế giới lại trở nên an bình.

Trong đêm tối, nhiều người xem lễ đứng dậy, tụ tập trở về lễ đài.

Một làn khói báo động dấy lên, những bông hoa lửa lượn lờ trên trời cao, thập phần mỹ lệ.

Một tên đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện bắt đầu chạy thật nhanh trong bóng tối.

Hôm nay đã là ngày cuối cùng.

Theo quy tắc tế kiểm thí luyện, người nào tới cửa ra của Tế Kiểm hạp cốc đầu tiên, lấy được thanh chi ngọc phách đặt ở ngay lối đi, sẽ được coi là người thắng trận.

Người đệ tử Thanh Đăng Kiểm Viện này trước khi đi vào khu vực chỉ định, đã đi thăm dò nhiều tuyến đường khác nhau, tìm ra được con đường an toàn nhất.

Tuy nhiên hắn cũng đã hao phí rất nhiều thể lực, nên đã rất mệt, hắn chạy đi vì niềm tin, nghĩ rằng mình sẽ là người đến cửa ra sớm nhất.

Nhưng khi đến cách cửa ra không còn xa, hắn bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt vô cùng khiếp sợ và khó hiểu.

Vì tối qua, ở đây rõ ràng có một lối đi, nhưng bây giờ, lối đi ấy đã biến mất, thay vào đó là một bức tường đăng đăng vô cùng dày đặc.

Hắn ngây người.

Hắn tới sát lại, nhìn kỹ, muốn xác định mình không phải nhìn lầm.

Cũng ngay khi còn cách mấy bước đó, bức tường đăng đăng yên lặng cũng động, mấy chục sợi dây leo cùng lúc bắn ra.

Người đệ tử Thanh Đăng Kiểm Viện kinh hô, kiếm quang chém ra, những tiếng nổ liên tiếp vang lên, những chùm lửa không ngừng tuôn ra.

Mấy chục sợi dây leo công kích hắn, không ngờ đều là loại thô đăng cứng rắn như sắt!

Kiểm trong tay hắn bị hất văng đi, trong ánh mắt tuyệt vọng của hắn, mấy chục sợi dây leo bay tới, cuốn hắn thành cái bánh chưng.

Một sư trưởng của Thanh Đăng Kiểm Viện từ bên trên bay xuống.

Những sợi dây leo đang quấn quanh người đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện lỏng ra, để người sư trưởng mang hắt đi, dĩ nhiên hắt đã mất tư cách tiếp tục tham gia thí luyện.

Một lúc sau, màn sương đã trở về yên tĩnh lại xao động, hình dáng cao to của Tô Tần hiện ra.

Hắt dừng ngay tại chỗ tên đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện đã dừng, nơi ban ngày chưa hề xuất hiện bức tường đăng.

Xác định bức tường đăng đã hoàn toàn chặn kín lối ra, cảm nhận được thiên địa nguyên khí bên trong đám dây leo đang bị xói mòn một cách chậm chạp, hắt an tâm ngồi xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Gần như cùng một lúc đó, Đinh Ninh cũng đã đi tới một chỗ khác của bức tường đăng này.

Hắt cảm nhận được sự thay đổi của Thiên Địa nguyên khí xung quanh rõ ràng hơn cả Tô Tần, hắt thậm chí còn cảm giác được hai đầu của bức tường đăng đang kéo dài ra, như muốn vươn tới gần vào vách núi hai bên, với tốc độ này, bức tường đăng sẽ không biến mất cho đến giữa trưa.

Nên hắt chọn một tảng đá lớn sạch sẽ ngay gần đó nằm xuống, nhắm mắt ngủ, chờ mặt trời mọc.

Trời dần sáng.

Bóng tối dần nhạt đi, khi ánh rạng đông đầu tiên rơi xuống sơn cốc, những đệ tử trên đài xem lễ tỉnh dậy, buột ra những tiếng thét kinh hãi.

Những tiếng thét ấy cũng đánh thức những đệ tử còn đang ngủ say.

Những người kia tỉnh dậy, sau đó... cũng tham gia thét lên.

Vì màn sương màu xanh nhạt đang bắt đầu tiêu tán.

Những cây dây leo đang xanh um tươi tốt dây leo, bắt đầu trở nên khô héo, những chiếc lá thì nhau rơi xuống.

Cả Tế Kiềm hạp cốc trở nên sáng sủa, mọi thứ trở nên rõ ràng.

Chỉ có lại bức tường đẳng dài rộng và dày như bức tường thành đang vắt ngang hai đầu hạp cốc.

Trước bức tường kín mít không một kẽ hở ấy, có bảy bóng người.

Đình Ninh, Nam Cung Thái Thực, Trương Nghi, Tô Tần, Mặc Trần, và hai người đệ tử của Thanh Đẳng Kiếm Viện, Liễu Ngưỡng Quang và Mộ Lưu Niên.

Bảy người cũng đã nhìn thấy nhau, thì ra họ cách nhau không xa, hai người gần nhất cách nhau chỉ hơn mười trượng.

"Xem ra đã tới lúc hoàn toàn kết thúc." Đình Ninh duỗi lưng, nhìn quanh.

"Đúng vậy, rốt cuộc cũng tới lúc đó." Tô Tần nở một nụ cười khó hiểu.

Ánh mắt hần đảo qua tất cả mọi người, cuối cùng dừng lại trên mặt Mặc Trần.

Sau đó hần đi về hướng Mặc Trần.

"Hần muốn làm cái gì?"

"Trước đối phó kẻ yếu nhất trong mắt hần, như thế chỉ còn lại có sáu người." Cố Tích Xuân lạnh lùng lên tiếng: "Trương Nghi, Đình Ninh và Nam Cung Thái Thực ba người đó rõ ràng là cùng một phe, hần đối phó kẻ

yếu nhất trước, sau đó có lẽ sẽ tới dự hai người còn lại về cùng phe với mình."

Tạ Trường Thắng và Từ Hạc Sơn nhìn nhau, hai người tuy đều ghét Cố Tích Xuân, nhưng họ cảm thấy hẳn đang nói đúng.

"Tiếc rằng Mặc Trần không phải quả hồng mềm như hẳn tưởng."

Tạ Trường Thắng mừng rỡ lên tiếng.

Nhưng sự tình không phải diễn ra như vậy.

Thấy Tô Tần đi về phía mình, Mặc Trần ngẩng đầu lên, truyền chân khí vào trong tiểu Kiếm.

Khí tức khủng bố từ tiểu kiếm tuôn ra, khiến mái tóc đen của hẳn bay múa hỗn loạn.

Tô Tần dừng bước ngay lập tức, mắt lấp lóe hàn mang.

"Ta là muốn chiến đấu với Đinh Ninh." Mặc Trần nói, rất nhẹ nhàng nhưng kiên định.

Tô Tần giật mình, nhếch mép: "Ồ, hay lắm."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 81: Sư Huynh, Tới Chiến

Mặc Trần từ nét mặt Tô Tần nhìn ra cái gì đó.

Tô Tần quay người, ánh mắt rơi vào Liễu Ngưỡng Quang và Mộ Lưu Niên, rồi đi về phía Mộ Lưu Niên, mỉm cười, nói: "Mời."

Mộ Lưu Niên lạnh mặt, còn mặt Liễu Ngưỡng Quang trắng bệch.

Họ đang khiếp sợ sức mạnh của Tuyết Bồ Kiếm trong tay Mặc Trần, còn chưa nghĩ thông tình hình đang diễn ra, Tô Tần tìm người khiêu chiến là có ý gì, vì theo họ thấy, người càng vội ra tay trước, thì hao tổn chân nguyên càng lớn, sẽ không trụ được đến phút cuối cùng.

"Trương Nghi sư huynh."

Đình Ninh quay sang nói với Trương Nghi: "Nếu người muốn ra tay thì bây giờ ra tay được rồi, nếu để cho Tô Tần giải quyết xong Mộ Lưu Niên, hẳn sẽ cùng Mặc Trần, Liễu Ngưỡng Quang nhập thành một phe đối phó chúng ta. Ba người chúng ta nhìn kiểu nào cũng yếu thế hơn, Liễu Ngưỡng Quang chắc chắn sẽ không cự tuyệt lời mời của Tô Tần."

Trương Nghi khổ sở: "Tô Tần sư đệ đang là đối phó ngoại nhân, làm sao ta ra tay đối phó hẳn được, nếu đúng như lời người nói, vậy đến lúc đó ta dốc hết toàn lực, cố hết sức bảo vệ người là được."

Đình Ninh ngần ngừ: "Trương Nghi sư huynh, huynh thật là lòng dạ đàn bà."

Trương Nghi thở dài: "Đệ tử cùng môn phải nhân nghĩa hữu ái với nhau, ta thân là Đại sư huynh, dù người khác có làm được hay không, ta cũng phải làm gương trước."

Đình Ninh nhìn hắn, chợt nghĩ tới người nào đó, hắn im lặng.

"Có lẽ người đã hiểu vì sao ta chọn người."

Nhìn Mộ Lưu Niên, Tô Tần lãnh đạm: "Bởi vì người yếu hơn những người khác."

Thanh âm hắn tuy bình thản, nhưng làm người nghe nổi giận.

Đôi mắt Mộ Lưu Niên rùng rục.

Loong coong một tiếng vang nhỏ, kiếm hắn đã ra khỏi vỏ.

Kiếm của hắn thẳng băng, nhưng khi hắn nắm chặt lấy chuôi kiếm, trên thân kiếm lại khẽ kêu vang, bắn ra rất nhiều ngạnh cong.

Khiến thanh kiếm nhìn chẳng khác gì một bộ xương cá.

Đây chính là Ngư Kiếm chỉ Nhận Môn quận mới có, mỗi cái ngạnh cong khi chiến đấu sẽ khóa chặt kiếm của đối phương, bắt kiếm của đối phương không thể tiếp tục đi hết thế kiếm.

Thanh kiếm trong tay Mộ Lưu Niên hóa thành mười thanh kiếm, đâm thẳng về phía Tô Tần.

Cả mười thanh kiếm kia đều là ảnh thật lưu lại của đường kiếm, có cả kiếm khí chân chính, chẳng khác gì mười thanh kiếm thật từ trên không trung bay tới.

Nhưng Tô Tần chỉ cười mĩa mai.

Tay trái hấn khê nhúc nhích, truyền chân nguyên vào trong chuôi kiếm.

Thanh kiếm màu tím chém ra.

Chỉ có một đường kiếm tím, nhưng cả mười bóng kiếm vừa tới trước mặt đều bị tan vỡ.

Mộ Lưu Niên thét dài .

Hắn không giữ lại chút nào, truyền hết chân nguyên vào trong thân kiếm, ngay lúc giao nhau với thanh kiếm của Tô Tần, những ngạnh cong trên thân kiếm khóa chặt kiếm của Tô Tần.

Sau một tiếng nổ vang, thanh kiếm xương cá bị một sức mạnh vô biên làm cho nghiêng đi.

Tô Tần cười nhạt, trường kiếm trong tay uốn lượn, đánh một đường vòng cung, chém vào ngực Mộ Lưu Niên.

Mộ Lưu Niên hoảng sợ, nhìn thì kiếm của mình khóa kiếm của Tô Tần, nhưng thật sự lại là Tô Tần khóa lại kiếm của mình.

Hắn như ngừng thở, buông tay, bay ngược về sau.

Nhưng ngực hắn cũng đã phun máu.

Nhìn một kiếm kinh người này, Mặc Trần càng nắm chặt Tuyết Bồ Kiếm, Liễu Ngưỡng Quang sắc mặt càng thêm tái nhợt.

"Hắn quả thực rất mạnh."

Nam Cung Thái Thục hít thở dồn dập, cô nhìn thấy thanh kiếm xương cá trượt theo thanh kiếm của Tô Tần rơi xuống, cắm ngập vào đất, cô trầm

giọng hỏi Trương Nghi, "Kiếm của hãn là kiếm gì?"

"Kiếm của Tô Tần sư đệ tên là Tử Tô." Trương Nghi đáp: "Phối hợp với Phong Liễu Kiếm Kinh hãn tu, kiếm của hãn chẳng khác gì càn liễu trong gió, mềm mại mà có ngàn vạn biến hóa. Hơn nữa Tô Tần sư đệ hiện giờ trong nhu đã có cương, so với mấy năm trước, đã có tiến bộ rất lớn."

"Ta sẽ không ra tay với người, vì cuối cùng có tới ba người thắng cuộc." Tô Tần thu kiếm, nhìn Liễu Ngưỡng Quang: "Ta biết Ngưỡng Quang Kiếm của người không tệ, hơn nữa trong tên của người có một chữ 'Liễu', Kiếm Kinh ta sở tu cũng có chữ 'Liễu', chúng ta coi như có duyên. Người có thể cùng ta với Mặc Trần sòng vai chiến đấu. Chỉ cần chúng ta chiến thắng Trương Nghi, Đinh Ninh và Nam Cung Thái Thực, chúng ta sẽ là ba người chiến thắng sau cùng của tế kiếm thí luyện lần này."

Liễu Ngưỡng Quang run run.

Hãn không tự chủ được hít sâu một hơi, khuôn mặt tái nhợt biến thành đỏ ửng.

"Kẻ thắng lợi cuối cùng sẽ được thưởng thanh chi ngọc phách, nói cách nào cũng là thứ có sức hấp dẫn nhất. Xem ra mọi chuyện đã bị người bất hạnh nói đúng." Nam Cung Thái Thực hí mắt, "Trương Nghi sư huynh, người đi đối phó Mặc Trần, ta đi ngăn chặn Tô Tần. Đinh Ninh người đối phó Liễu Ngưỡng Quang. Chỉ cần Trương Nghi sư huynh đánh bại Mặc Trần, ta ngăn chặn được Tô Tần, nếu Đinh Ninh người đánh bại được Liễu Ngưỡng Quang, vậy ba người chúng ta sẽ là người chiến thắng. Nếu không đánh bại được, người đợi Trương Nghi sư huynh. . . Ta sẽ dồn hết toàn lực kéo dài cho các người một ít thời gian."

Trương Nghi nhìn Nam Cung Thái Thực, do dự: "Nghe hình như không ổn?"

"Rõ ràng là không ổn." Đinh Ninh nở nụ cười.

Trương Nghi và Nam Cung Thái Thục đều quay sang nhìn hăn, không hiểu nổi làm sao lúc này hăn còn cười được sáng lạn như vậy.

"Ta có giải pháp hay hơn."

Đinh Ninh nhìn ba người, khẽ nói: "Trương Nghi sư huynh người tới đối phó Mặc Trần, Nam Cung Thái Thục người tới đối phó Liễu Ngưỡng Quang."

Trương Nghi và Nam Cung Thái Thục gật mình: "VẬY còn người?"

Đinh Ninh dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn hai người: "Còn lại ta và Tô Tần, đương nhiên ta đi đối phó Tô Tần."

Trương Nghi nhíu mày, cũng dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn Đinh Ninh, "Ta nghĩ mãi mà không rõ tiểu sư đệ người bảo kế hoạch này tốt ở chỗ nào?"

Đinh Ninh bình thản: "Kế hoạch của cô ấy, nhìn kiểu nào cũng phải hi sinh bản thân, còn kế hoạch của ta, cuối cùng cả ba chúng ta đều chiến thắng, đương nhiên là tốt rồi."

Nam Cung Thái Thục cũng dùng ánh mắt như đang nhìn kẻ ngốc nhìn Đinh Ninh: "Ba người đều chiến thắng? Ý người là người có thể chiến thắng Tô Tần?"

Đinh Ninh cực kỳ nghiêm túc gật đầu: "Ta biết các người không tin, nhưng ta thật sự có thể."

Trương Nghi và Nam Cung Thái Thục quay sang nhìn nhau.

"Tiểu sư đệ, ta biết người có thiên phú dị bẩm, nhưng câu nói này của người nghe giống như muốn quên mình, lừa gạt chúng ta." Trương Nghi cau mày nói: "Như vậy không tốt."

Cô cao giọng: "Cho ta một lý do để tin người."

Đinh Ninh gật gù: "Ta có thứ còn cất dấu. . . Còn nữa, lúc ở trong Kinh Quyển Động ta đã nhìn kỹ qua Phong Liễu Kiếm Kinh."

Nhắc tới Kinh Quyển Động, Nam Cung Thái Thực nhớ tới rất nhiều chuyện, cô trở nên kích động hẳn lên, nhưng vẫn còn hơi do dự "Người thật sự đã xem kỹ Phong Liễu Kiếm Kinh?"

Đinh Ninh hơi bối rối, vì hồi ở trong Kinh Quyển Động hẳn còn chẳng biết Phong Liễu Kiếm Kinh nằm ở chỗ nào, đâu có bao giờ để ý tới nó, nhưng vẫn ra vẻ rất khẳng định, "Đương nhiên."

Trương Nghi mở miệng: "Tiểu sư đệ. . ."

Đinh Ninh then quá hóa giận, nói: "Lòng dạ đàn bà còn chưa tính, lại còn lề mề, muốn ta mắng người một trận không? "

"Ta lựa chọn tin tưởng người, nhưng nếu người không làm được, nếu ta lấy được thanh chi ngọc phách ta sẽ đưa thanh chi ngọc phách cho người, tới lúc đó người đừng có lề mề cự tuyệt." Nam Cung Thái Thực vô cùng kiên quyết.

Đinh Ninh phủi tay: "Thành giao!"

"Tiểu sư đệ. . ." Trương Nghi lại mở miệng.

Đinh Ninh trợn to mắt, muốn nổi bão tố.

"Tình thế bức bách, nên ta sẽ chọn tin tưởng người lần này." Trương Nghi vội nói ngay.

Đinh Ninh phì cười: "Đại sư huynh người thực là dễ chịu."

Nhưng Trương Nghi đã đi sượt qua hẳn, tiến về phía Mặc Trần, bỏ lại một câu: "Trong Kinh Quyển Động làm gì có Phong Liễu Kiếm Kinh, Phong Liễu Kiếm là gia truyền của Tô Tần sư đệ. Nên tiểu sư đệ người đã nói dối. Làm người trước hết phải thành thật, Nam Cung Thái Thục là một cô nương thật sự rất không tồi."

"Trương Nghi, người đây là ý gì?"

Nhìn Trương Nghi đi về phía Mặc Trần, Tô Tần hí mắt: "Đối thủ của người là ta."

"Lựa chọn ai làm đối thủ, không phải một mình người có quyền quyết định." Nam Cung Thái Thục giơ Ngự Lân Thiết Kiếm, chỉ thẳng Liễu Ngưỡng Quang: "Ngưỡng Quang sư huynh, ta tới lĩnh giáo Ngưỡng Quang Kiếm của người."

Liễu Ngưỡng Quang nao nao, không khỏi quay sang nhìn Tô Tần.

Tô Tần cũng không hiểu gì, nhú mày nhìn Đinh Ninh.

Đinh Ninh dùng một giọng điệu rất dối trá và buồn nôn kêu lên: "Tô Tần sư huynh, tới chiến!"

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 82: Ta Là Muốn Chiến Thắng Người

Mặc Trần không kèm được quay sang nhìn Đinh Ninh, nhưng Trương Nghi lại nhích người, chắn ngay giữa, che tầm mắt hẳn.

Trương Nghi ôn hòa nhìn hẳn, nhìn Tuyết Bồ Kiếm, hữu lễ nói: "Kiếm của người rất tốt, nhưng tu vi của người chênh lệch với ta rất nhiều, nên người không thể nhanh bằng ta, trừ phi người đánh bại ta, nếu không đối thủ của người chỉ có thể là ta."

Chân mày Mặc Trần giật giật, gật đầu làm lễ: "Người nói đúng."

Tô Tần cười mỉa mai: "Muốn ngăn chặn ta, thành toàn cho người khác sao. . . người nghĩ người cản nổi ta?"

Đinh Ninh lắc đầu: "Ta không phải muốn cản người, mà là đánh bại người."

Tô Tần trào phúng nhìn hẳn: "Đêm dài đã qua, mặt trời mọc lên rồi, đừng có nằm mơ nữa."

"Lúc ở ngoài sơn môn Bạch Dương Động người không tin ta có thể thông qua khảo thí nhập môn, người cũng bảo ta không thể nào làm được, nhưng ta đã chứng minh cho người thấy, ta qua được, hơn nữa còn nhanh hơn người." Đinh Ninh bình tĩnh nhìn hẳn: "Hôm trước, người cũng cho rằng ta không có khả năng chiến thắng Hà Triêu Tịch, nhưng ta không chỉ

chiến thắng hẳn, mà còn chiến thắng những người do người xưa tới, người không biết lòng tin của ta từ đâu mà có, nhưng ta tin ta sẽ chiến thắng người."

Tô Tần nhìn hẳn, ánh mắt lạnh dần.

Đinh Ninh nói tiếp: "Tuy ta vào Bạch Dương Động thời gian ngắn nhất, nhưng Bạch Dương Động đã mang tới cho ta rất nhiều kinh hỉ, Tiết động chủ, Lý Đạo Ky sư thúc, Trương Nghi Đại sư huynh, họ đều là những người rất đáng yêu, chỉ có người từ lúc đầu đã không ưa ta, mà ta cũng ngay từ đầu tự không thích người. Trên người người lúc nào cũng có mùi của những kẻ luôn muốn dẫm đạp lên người khác để bước lên cao, thậm chí ngay cả những sư huynh đệ đồng môn tôn kính người, ngưỡng mộ người, trong mắt người cũng chỉ là những hòn đá kê chân, ta không muốn có những người như người ở lại Bạch Dương Động, nên lần này sau khi bại trong tay ta, tốt nhất là người hãy biến khỏi mắt ta, nếu không ta sẽ dùng cách khác để xử lý người."

Ánh mắt Tô Tần tràn ngập sát ý, "Người dám uy hiếp ta?"

"Tô Tần sư huynh, lời muốn nói ta đã nói xong rồi, nên người không cần nhiều lời." Đinh Ninh hoành kiếm ngang ngực: "Đây chính là lần cuối cùng ta gọi người là sư huynh."

Nét mặt Tô Tần không hề thay đổi, nhưng sát ý trong mắt lại bùng bùng.

"Đây là ý gì?"

Trên đài xem lễ hoàn toàn tĩnh mịch, tất cả mọi người đều không thể nào tin được.

Từ lúc Trương Nghi đi về hướng Mặc Trần, Nam Cung Thái Thục ngăn lại Liễu Ngưỡng Quang, Tạ Trường Thắng đã nắm chặt quyền, tới lúc Đinh Ninh hoành kiếm với Tô Tần, hẳn không nhìn nổi nữa, đi tới trước mặt Cố Tích Xuân, cúi đầu như đang cầu xin: "Cố Tích Xuân, người lại nói mấy lời kiểu Đinh Ninh sẽ thua cuộc nữa có được không?"

"Tới bây giờ còn chưa từ bỏ ý định? Người cảm thấy ta nói lên hai câu, là Đinh Ninh sẽ thật sự có khả năng chiến thắng được Tô Tần?" Cố Tích Xuân trào phúng nhìn hẳn: "Người đã ngây thơ như vậy, ta sẽ làm theo ý người, Đinh Ninh có thể chiến thắng Tô Tần, trừ phi mặt trời mọc từ phía tây."

"Tạ Trường Thắng, đầu người có vấn đề sao!" Từ Hạc Sơn tức giận lôi Tạ Trường Thắng trở về, "Dù loại phương pháp ngây thơ của người thật có thể mang may mắn tới cho Đinh Ninh, nhưng Đinh Ninh có quan hệ gì tới người, người không làm cho mình mất mặt với mọi người thì không cam tâm à?"

"Tại sao không quan hệ tới ta!" Nghe Từ Hạc Sơn quát, Tạ Trường Thắng then quá hoá giận gào lên: "Người hiểu tỷ tỷ ta hơn hay ta hiểu tỷ tỷ ta hơn, người tưởng tỷ tỷ của ta là nói đùa hả? Đã bảo tỷ tỷ ta rất là nghiêm túc, hẳn chính là anh rể chưa qua cửa của ta đó!"

Tạ Nhu căn bản không chú ý tới vụ cãi cọ của Tạ Trường Thắng và Từ Hạc Sơn, cô dồn hết tập trung vào Đinh Ninh và Tô Tần.

"Chẳng lẽ người thật sự chiến thắng được Tô Tần?" Cô không ngừng thăm hỏi trong lòng.

Đôi mắt Tiết Vong Hư cũng vô cùng thần sắc, ông nhìn Lý Đạo Ky, rồi quay sang nhìn Đinh Ninh, nghĩ thầm: "Nếu người thật có thể thắng, ta sẽ hy sinh vì người."

Tô Tần không nói cái nữa.

Hắn giơ tay trái ra.

Tử Tô Kiếm vốn đang mềm mại quấn trên cánh tay hắn, lúc này cánh tay hắn duỗi ra, chuôi kiếm rơi vào bàn tay, một chùm ánh sáng tím xoay tròn quanh cổ tay hắn, trong khoảnh khắc kéo dài ra thành một thanh trường kiếm.

Choang một tiếng, thanh kiếm của hắn đã chém ra.

Một kiếm này nhìn có vẻ rất tùy tiện, cách cơ thể Đinh Ninh khá xa, căn bản không có khả năng chạm tới, nhưng ngay khi hắn chém ra một kiếm đó, một tia kiếm quang màu tím từ người hắn nhảy vọt ra, xuất hiện ngay trước yết hầu của Đinh Ninh.

Tàn Kiếm quét một đường chặn tia kiếm quang đó.

Trên thân kiếm che kín những đóa hoa nhỏ trắng tinh.

Khi tia sáng tím chạm vào những bông hoa nhỏ, những bông hoa lập tức vỡ vụn, Tàn Kiếm không tránh khỏi bị ép rút lại, cửa một đường máu nhỏ trên cổ Đinh Ninh.

"Còn kém một chút."

Đinh Ninh không chút sợ hãi, lại còn cười.

"Vây thử một kiếm này."

Tô Tần lạnh lùng.

Hắn dậm mạnh chân phải xuống đất, chân nguyên chạy cuộn cuộn vào thanh kiếm, làm phù văn trên thân kiếm sáng rực lên.

Oanh một tiếng nổ mạnh.

Cả người hăn phá không bay ra, xung quanh thanh kiếm màu tím dâng lên tầng mây tím xoay tròn, cực kỳ ngang ngược, thẳng tắp đâm về phía Đinh Ninh.

Mọi người trên đài xem lễ đều ngừng thở.

Thanh kiếm của Tô Tần đã biến thành một cây trường thương, với tốc độ và sức mạnh vô địch!

Đồng tử Đinh Ninh co hăn lại.

Hăn khẽ nhảy lên, Tàn Kiếm nâng lên trên, sau đó đè mạnh xuống, chuẩn xác chặn đứng mũi kiếm của Tô Tần.

Một lực ép cực mạnh, đè lên Tàn Kiếm, ép xuống cơ thể Đinh Ninh.

Đinh Ninh bị ép bay ngược ra sau, ngã sầm xuống đất, làm bao nhiêu lá vàng bay tung tóe đầy trời.

Tô Tần nheo mắt, không có chút vẻ đắc ý nào.

Bởi vì Đinh Ninh đã đứng dậy giữa cơn mưa lá vàng bay. Hăn giơ kiếm lên, chùi máu tươi ứa ra bên mép, vẫn cười: "Kiếm này vẫn bị thiếu một tí."

Nam Cung Thái Thục đứng trước mặt Liễu Ngưỡng Quang, ánh mắt vượt qua bên kia người hăn, nhìn thấy Đinh Ninh ngã nhào, làm lá vàng bay tung tóe, cô hét to một tiếng đau đớn.

Ngư Lân Thiết Kiếm trong tay cô thẳng tắp đâm tới.

Bên tay trái, Thanh Đăng đoán kiếm cũng đâm ra, cũng theo phương thẳng tắp, thuần chính nhất.

Liễu Ngưỡng Quang ngừng thở, lùi lại, dùng hết toàn lực chém ra, tạo nên một bức màn che chắn trước người.

Oanh một tiếng nổ vang.

Hắn lùi lại nhanh hơn, một hơi cả năm sáu bước.

Cổ tay và lòng bàn tay hắn tóe máu tươi, sắc mặt lại trở nên tái nhợt..., hắn nhìn eo Nam Cung Thái Thực rịn máu, giọng run run: "Người bị thương nặng như vậy, sao lại còn dùng kiếm thế cương mãnh như thế. . . Người như vậy sẽ không chịu được lâu đâu."

Nam Cung Thái Thực không chút để ý: "Ta không cần phải chịu được lâu, vì đây đã là trận chiến cuối cùng, ta chỉ cần ngã xuống sau khi đánh bại người là được."

Nhìn ánh mắt của cô, cả người Liễu Ngưỡng Quang run rẩy.

"Tiếp được hai kiếm vừa rồi của ta hay không không quan trọng, quan trọng là người có tiếp nổi kiếm thứ ba của ta hay không."

Nhìn Đinh Ninh cười khiêu khích, Tô Tần không chút tức giận, nói rất nhẹ nhàng: "Nếu tiếp không nổi, một cánh tay của người sẽ không còn nữa."

Tô Tần nói rất dịu dàng, nhưng ý tứ lại âm lãnh ghê người.

Đinh Ninh lắc đầu: "Người đã nói như vậy, vậy phứt cánh tay của người đi."

Tô Tần lạnh lùng không đáp.

Khi hắn đã quyết định việc cần phải làm, thì sẽ không tiếc gì, nhất định phải hoàn thành.

Hắn hít sâu, dồn hết chân nguyên còn lại trong người vào trong trường kiếm.

Thanh kiếm kêu ông một tiếng.

Tất cả phù văn trên thân kiếm sáng rực như muốn nứt ra, thân kiếm óng lên như muốn chảy ra nước, mũi kiếm như kéo dài thêm ra, khiến thanh kiếm trở nên càng mỏng.

Chuôi kiếm hơi xoắn lại, như một chiếc lá liễu hơi uốn cong.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 83: Phế Một Cánh Tay

Trương Nghi chưa hề ra tay, hắn chỉ lo lắng nhìn Đinh Ninh và Tô Tần chiến đấu, nhìn thấy Tô Tần dồn hết Chân Nguyên vào kiếm, hắn biến sắc.

Hắn nhún chân, định bay qua.

Nhưng ngay lúc đó, Mặc Trần đã truyền chân khí vào trong Tuyệt Bò Kiếm.

Trong không khí giữa hắn và Trương Nghi xuất hiện một đường hoa văn dài và hẹp.

Tuyệt Bò Kiếm rực lên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Cả người hắn như bị Tuyệt Bò Kiếm lôi đi, bay thẳng về phía Trương Nghi.

Trương Nghi tính tình ôn hòa, kiếm của hắn màu sắc cũng như thanh ngọc, vô cùng ôn nhuận.

Nhưng khi cảm giác được sát ý bên trong đường kiếm của Tô Tần, hắn không còn ôn hòa được nữa.

Hắn quát to một tiếng, trên thân kiếm dâng lên vô số Kiếm Khí trắng xoá.

Những Kiếm Khí này với tốc độ kinh người hội tụ vào mũi kiếm, trong khoảnh khắc quanh mũi kiếm như biến thành một ngọn núi nhỏ.

Hắn dụng hết toàn lực vẩy kiếm, hất ngọn núi nhỏ kia đập về phía Mặc Trần.

Đó là Bạch Dương Đề Sơn Kiếm.

Là một trong những kiếm thể khó nắm giữ nhất của Bạch Dương Kiếm Kinh, cũng là một trong những kiếm thể có uy lực lớn nhất.

Oanh một tiếng bạo vang.

Mặc Trần cảm giác đầu của mình bị một ngọn núi đập trúng, mấy tia Chân Nguyên tinh thuần, theo chấn động thân kiếm, đã xâm nhập vào trong Khí Hải của hắn.

Một luồng máu phun ra khỏi miệng hắn, đồng thời, hắn không ngừng phải lùi lại hơn mười bước.

Trương Nghi quay người, nét mặt không vui vẻ chút nào.

Bởi vì Tô Tần đã xuất kiếm.

Cổ tay hắn khẽ xoay, cả thanh kiếm màu tím quăn xoắn lại một cách kỳ dị, tạo thành hình xoắn ốc.

Vòng ốc xoắn đó, tóm lấy kiếm thể của Đinh Ninh, bao phủ trọn cả thanh tàn kiếm lẫn nửa cánh tay của Đinh Ninh vào trong.

Lúc một kiếm này của Tô Tần đâm ra, Lý Đạo Ky đứng vụt dậy, bước ra một bước, tay chộp lấy chuôi kiếm trên ngực.

Tất cả đệ tử tên dài xem lễ đều lạnh cả người.

"Đồ khốn nạn!"

Địch Thanh Mi biến sắc, phần nộ hết lên, thanh khí trong tay thiếu chút nữa không khống chế nổi phá không bay ra.

Ông vốn ban đầu không phải có ý tốt gì với Đinh Ninh, nhưng sau khi Tiết Vong Hư chỉ cho mấy câu, đã giúp đạt được rất nhiều cảm ngộ trên con đường tu hành, làm ông thức tỉnh được con đường đạo lý của chính mình..

Nên cách nhìn của ông về Đinh Ninh, Trương Nghi và tất cả đệ tử Bạch Dương Động đã thay đổi hẳn.

Đường kiếm tàn nhẫn của Tô Tần đã xuất ra, thân kiếm quán xoăn, mỗi một chỗ trên mũi kiếm đều mang theo lực sát thương cường đại, hẳn không chỉ muốn xoăn bay kiếm của Đinh Ninh, mà còn muốn chấn vỡ kinh mạch và xương cốt nửa cánh tay của hắn.

Tô Tần đã dùng tất cả Chân Nguyên của mình vào trong đường kiếm, nên tốc độ và sức mạnh của đường kiếm đó Đinh Ninh không thể nào đỡ được. Cái lồng đã bao trọn cả thanh kiếm và nửa cánh tay của Đinh Ninh. . Một kiếm này, dù có muốn hắn cũng không thể nào phá được.

"Tô Tần quá âm độc, còn gì là đồng môn thí luyện!"

Tạ Trường Thăng phần nộ quát to.

Cả người Tạ Nhu run rẩy, cô vốn là người kiên cường còn hơn cả nam nhi, vậy mà bây giờ cô hoàn toàn bất lực, không thể kèm chế được bản thân mình.

Cố Tích Xuân nhếch mép cười vui vẻ, hẳn đã mừng tượng ra cảnh cánh tay máu thịt lung tung của Đinh Ninh, đáng lắm, đây chính là do Đinh Ninh tự tìm.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được dụng ý của Tô Tần, nhưng không ai ngăn kịp hẳn.

Thân kiếm xoay tròn tạo thành cái lồng bao lấy tàn kiếm và một nửa cánh tay của Đinh Ninh, cái lồng ấy vô cùng mềm mại, chẳng khác gì lá liễu bị mất đi hơi nước, quấn xoắn, siết chặt vào trong.

Sự quấn xoắn ở các nơi trên thân kiếm không cùng nhịp điệu với nhau, giống như có rất nhiều thanh kiếm với nhiều tốc độ khác nhau cùng tấn công, quấn kéo cánh tay của Đinh Ninh vào.

Trong cái lồng ấy không gian rất nhỏ hẹp, không có chỗ nào để cánh tay Đinh Ninh có thể đong đưa, thì triển ra kiếm thức để chống đỡ.

Có là Luyện Khí cảnh đỉnh phong, thì cũng không đủ sức để chống được sức mạnh Chân Nguyên cảnh của Tô Tần.

Nhưng một chuyện dị thường đã xảy ra.

Tô Tần trầm lạnh nhìn Đinh Ninh, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt.

Vì Đinh Ninh vẫn rất bình tĩnh, thậm chí còn có vẻ thong dong.

Hắn vô thức siết chặt nắm tay lên chuôi kiếm, khiến bàn tay trở nên trắng bệch.

Đinh Ninh quả thực rất thong dong.

Vì chiêu kiếm mà mọi người đều cho rằng hung hiểm, không thể nào phá giải kia, trong mắt hắn lại chẳng đáng kể chút nào.

So với những chiêu kiếm tinh tuyệt thực sự trên đời, chiêu kiếm này của Tô Tần, chỉ là trò chơi con nít.

Đương nhiên với tu vi và cảnh giới hiện giờ, muốn đối phó một kiếm này của Tô Tần, chỉ có một cách.

Ngay lúc thân kiếm của Tô Tần siết chặt vào, hắc truyền chân khí vào trong Mạt Hoa tàn kiếm, những phù văn bình thường không hề dùng tới bây giờ bắt đầu sáng lên, ngay cả những vết rạn nhỏ và dài thẳng tới tận chuôi kiếm cũng vậy.

Những bông hoa nhỏ trắng tinh từ thân kiếm bay ra, sau đó biến mất.

Thanh kiếm màu xanh lá như một đóa hoa lớn nở tung ra, tán thành vô số tia kiếm kéo dài ra trong không khí.

Người trên đài xem lễ đều ngừng thở.

Kể cả Địch Thanh Mi cũng ngơ ngác, không hiểu làm sao chuyện này lại xảy ra được?

Cánh tay Đinh Ninh vẫn thẳng băng, thanh trường kiếm màu tím vẫn đang cuộn xoắn không nhúc nhích, nhưng những tia kiếm bay ra, cũng đã rơi vào ngón tay và bàn tay Tô Tần, rơi vào giữa cổ tay cổ tay của hắn, rơi vào cả cánh tay của hắn.

Mũi kiếm của Tô Tần chỉ còn cách cánh tay Đinh Ninh rất gần, nhưng Đinh Ninh lại vẫn rất thong dong, hơi thở không chút nào hỗn loạn.

Hắn vẫn tiếp tục truyền chân khí ra, để những tia kiếm tiếp tục lộn xộn đâm vào tay Tô Tần, xoắn đứt kinh mạch của hắn, xuyên qua xương cốt của hắn.

Chỉ trong chớp mắt, cánh tay đang cầm kiếm của Tô Tần nổ rộ những đốm hoa máu!

Khuôn mặt kiêu ngạo của hãn trắng bệch, vụn vụn.

Hãn kêu lên đau đớn, như một con chim lớn bị thương, bay ngược ra sau.

Trường kiếm màu tím chỉ còn thiếu một chút xíu là chém trúng cánh tay Đinh Ninh, nhưng tất cả cơ đã bị cắt đứt, xương cốt đã bị đâm thành tổ ong, hãn không còn vận được một chút sức lực nào nữa.

'Rầm' một tiếng vang dội.

Thanh kiếm màu tím bị mất đi khổng chế, quay vòng vòng trên không trung, va chạm với những tia kiếm, làm tóe ra những tia lửa nhỏ.

Điều làm người ta rung động là ở chỗ khi thanh kiếm tím va chạm với những tia kiếm nhỏ xíu, lại không chặt đứt được tia nào cả.

Những tia kiếm trong nháy mắt, từ phân tán lại hợp vào với nhau, biến thành thanh tàn kiếm màu xanh lá cây.

Tô Tần thê lương lùi lại, để lại trên đường máu thịt và mảnh xương.

Cánh tay của hãn rũ rượi, vụn vụn như cánh gà bị rút xương, không còn hình dáng, hãn rú lên đau đớn: "Đây là kiếm gì!"

Đinh Ninh nhìn thanh tàn kiếm trong tay, trầm mặc.

Hãn đang nghĩ tới thanh kiếm này và câu chuyện về chủ nhân của nó.

Trên đài xem lễ hoàn toàn tĩnh lặng, Đoan Mộc Luyện nhìn thanh tàn kiếm, trong đầu vẫn còn nguyên hình ảnh vừa rồi, mãi một lúc sau mới ghép được nửa thanh kiếm này với một thanh Danh Kiếm ngày xưa chồng lại với nhau.

Hắn bật thốt: "Chỉ lo trước mắt, hoàn toàn liều mạng, mỗi một kiếm đều như là kiếm cuối cùng, đây là Mạt Hoa kiếm, Ba Sơn Yên Tâm Lan Mạt Hoa kiếm!"

Thời kỳ đó, cái thời kỳ rất nhiều Đại Tần Tu Hành Giả kinh thái tuyệt diễm biến mất, bọn hắn đều còn là con nít, nên chẳng mấy ai vì bản thân câu chuyện về thanh kiếm này mà thấy khiếp sợ.

Nhưng đối với Địch Thanh Mi và những sư trưởng lớn tuổi của Thanh Đăng Kiếm Viện, thì hoàn toàn khác.

Thanh kiếm này bản thân nó đã là một truyền kỳ, đại biểu cho một loại ý chí thà bị gãy chứ không chịu cong. . . loại ý chí mà rất nhiều người xem là không thức thời.

Họ không ngờ, đoạn kiếm gãy trong tay Đinh Ninh, lại vẫn còn có được uy lực như vậy.

"Chẳng lẽ lúc đó, Lý Đạo Ky đã nhìn ra Đinh Ninh lĩnh ngộ được Dã Hỏa Kiếm Kinh đến mức ấy?"

"Đây là Đinh Ninh chỉ vừa mới tìm hiểu Dã Hỏa Kiếm Kinh. . . Chẳng lẽ khi đó Đinh Ninh đã tìm ra chân ý của Dã Hỏa Kiếm Kinh?"

Địch Thanh Mi vô cùng khiếp sợ, mở to mắt.

Ông cũng là một trong những Tu Hành Giả mạnh của Trường Lăng, nên ông biết chân ý của Dã Hỏa Kiếm Kinh không phải ở chỗ lửa cháy lan ra đồng cỏ, mà ở chỗ lửa cháy mãi mà không tắt, qua gió xuân lại mọc, sau khi một chiêu chấm dứt, sẽ vẫn luôn còn một chiêu liễu ám hoa minh tiếp nối đằng sau.

Một kiếm vừa rồi của Đinh Ninh, tuy dựa vào bản thân đặc tính của Mạt Hoa kiếm, nhưng trong đó cũng có cả kiếm ý của Dã Hỏa Kiếm Kinh, nên

Đại Kiếm Sư nào cũng phải động dung.

Đến lúc này ông mới hiểu, vì sao kẻ luôn không ra khỏi cửa Lý Đạo Ky lúc ấy lại phải rời núi, không tiếc mạo hiểm đánh một trận chiến để tìm cho được tàn kiếm này cho Đinh Ninh.

"Thanh kiếm này không ngờ lại có thể tồn tại tới. . ."

"Người vẫn luôn có lòng tin, thì ra bởi vì còn cất giấu vật như vậy!"

Tô Tần đau đớn và sợ hãi, nhìn cánh tay máu thịt bê bết của mình, hẳn biết sẽ không bao giờ phục hồi lại được như cũ, điên cuồng cười to: "Người đã phế đi tay của ta!"

"Là bởi vì người muốn phế tay của ta, nên ta mới phế tay của người." Đinh Ninh ngẩng đầu lên, giọng lạnh như băng kèm chút mỉa mai: "Đây là người tự lựa chọn của mình."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 84: Thực Là Sảng Khoái

"Đan được tăng tu vi. . . một thanh kiếm như vậy. . . Trên người của người tốt cuộc còn cất dấu bao nhiêu bí mật?" Tô Tần cười trong nước mắt.

Đinh Ninh bình tĩnh đáp: "Chuyện đó không liên quan tới người. Quan trọng là cánh tay cầm kiếm của người đã bị phế, ta nhìn ra được người là người thuận tay trái, nên dù người có đổi tay phải luyện kiếm, thì kiếm pháp của người cũng sẽ rất bình thường."

Khuôn mặt Tô Tần sầm hẳn đi, âm đạm như mặt quỷ.

Một sứ trưởng Thanh Đăng Kiếm Viện vội vàng chạy tới, mang theo hòm thuốc lướt về phía Tô Tần.

"Đừng tới gần ta!"

Nhưng còn chưa tới gần, Tô Tần đã gào lên như dã thú bị thương.

Người sứ trưởng của Thanh Đăng Kiếm Viện dừng lại, nhú mào.

Hắn ở gần chiến trường hơn những người ở trên lễ đài, nên hắn hiểu rõ chuyện ở đây hơn ai hết.

"Chưa nói tới việc đây là người tự làm tự chịu."

Hắn lạnh lùng nhìn Tô Tần: "Từ hôm nay, người vẫn tưởng mình là thiên tài được người trong tông môn xoay quanh hay sao?"

Nói xong, hắn quay người đi về hướng Nam Cung Thái Thực và Liễu Ngưỡng Quang đang chiến đấu.

Liễu Ngưỡng Quang đã rũ kiếm xuống.

Hắn vốn có thể ngăn cản thêm mấy chiêu nữa của Nam Cung Thái Thực, nhưng nhìn thấy trận đấu Đinh Ninh và Tô Tần đã chấm dứt, thì trong lòng cũng không còn dũng khí nào nữa.

"Ta nhận thua."

Hắn cúi thấp đầu, nói với Nam Cung Thái Thực.

"Tiểu sư đệ. . . Tô Tần. . ."

Trương Nghi hoàn toàn thật không ngờ lại xuất hiện cục diện như vậy, hắn vì không muốn Đinh Ninh bị thương, nên mới phát ra chân nguyên, để nhanh thoát khỏi sự dây dưa của Mặc Trần, nhưng bởi vì tính hắn quá đôn hậu, nên hắn cũng không hề muốn nhìn thấy kết quả này của Tô Tần.

Hắn biết, một thiên tài khi đã ngã xuống thì không còn bằng cả một Tu Hành Giả tầm thường, nên đó chính là sự trừng phạt ghê gớm nhất của mọi Tu Hành Giả.

Trận chiến này đã dẫn đến kết quả quá mức ngoài ý muốn, ngay cả Mặc Trần cũng phải dừng lại.

Tô Tần đầy oai hùng bưng bưng phần chấn, có thể khống chế tất cả mọi việc kia với Tô Tần như ác quỷ hiện giờ giống như hai người hoàn toàn khác biệt.

Hắn cúi đầu, nhìn thanh kiếm trong tay.

Ngay bản thân hắn, có được Tuyết Bồ Kiếm với ngày xưa chưa có, cũng là hai người hoàn toàn khác biệt.

Ban Tuyết Bồ Kiếm cho mình, với ý muốn mình phải ngăn cản Đinh Ninh thắng cuộc.

Bây giờ tuy Tô Tần bại, Liễu Ngưỡng Quang cũng bại, hắn cũng không đánh bại được Trương Nghi, không thể gây ra ảnh hưởng gì đến kết quả cuối cùng, nhưng hắn vẫn cảm thấy mình nhất định phải làm một việc.

Nên hắn ngẩng đầu lên.

Trương Nghi vẫn còn đang nghĩ phải làm thế nào cho phải, còn cách nào trị được cánh tay cho Tô Tần hay không, thì hắn đã hóa thành một đạo cuồng phong, xẹt qua Trương Nghi, phóng về phía Đinh Ninh.

Không ai nghĩ khi thắng bại đã rõ, mà Mặc Trần vẫn còn hành động như vậy, nên ngay cả viên sư trưởng của Thanh Đẳng Kiếm Viện cũng ngần ra sửng sờ.

"Người!"

Trương Nghi giật mình, hắn không thể hiểu được vì sao Mặc Trần lại làm như vậy.

"Người không được làm vậy."

Hắn tuyệt đối không cho phép Mặc Trần tạo nên bất kỳ tổn thương nào cho Đinh Ninh, nên hắn quát to, lướt tới.

Vô số bóng kiếm từ thanh kiếm ôn nhuận trong tay hắn trong nháy mắt biến thành mưa to, bao phủ lấy Mặc Trần.

Ánh mắt Mặc Trần ảm đạm hắn đi.

Hắn không xuất kiếm nữa.

Bởi vì một kiếm này của Trương Nghi, giúp hắn hiểu được câu nói ngay từ đầu của Trương Nghi là sự thật, Trương Nghi nhanh hơn hắn quá nhiều, hắn không có khả năng thoát khỏi Trương Nghi, tạo nên bất kỳ uy hiếp nào cho Đinh Ninh được.

Những hạt mưa kiếm khí xối xả bắn xuống chung quanh hắn, đánh nát bấy đám lá rụng chung quanh.

Trương Nghi thu kiếm, người đã chặn ngay trước mặt hắn.

"Là Ba Sơn Dạ Vũ Kiếm. . . Vũ Sái Ba Tiêu!"

Trên đài xem lễ, Địch Thanh Mi nhú mày, quay đầu nhìn Tiết Vong Hư: "Lẽ ra trong năm Nguyên Võ đầu tiên, nó phải nằm trong số Kiếm Kinh phải đốt hủy."

Tiết Vong Hư khẽ cười, trong nụ cười không che dấu được ngạo ý, "Một bộ Kiếm Kinh như vậy, trong Bạch Dương Động Kinh Quyển Động cũng không có thiếu."

"Ta không cho rằng các người làm như vậy là đúng, nhưng ta không thể không thừa nhận, dù là đối thủ, người cũng là một đối thủ đáng được tôn kính." Địch Thanh Mi quay đầu, khẽ thở dài.

Tô Tần điên cuồng nhìn mặt đất vừa bị đánh lủng lỗ chỗ.

Cảm nhận được tốc độ và uy thế một kiếm vừa rồi của Trương Nghi, hắn rốt cục đã hiểu, sự khiêm tốn thường ngày của Trương Nghi là khiêm tốn thật sự.

Nghĩ nếu công bằng quyết đấu, mình sẽ không thể thắng được Trương Nghi, hắn lại cười, tiếng cười vô cùng thống khổ, thần sắc hết sức quái dị.

Trương Nghi cau mày, vốn định lên tiếng, nhưng nhìn thấy Mặc Trần đang cúi đầu gỡ lệnh phù ra khỏi người, thì ngậm miệng lại, sắc mặt khôi phục lại ôn hòa, không nói gì nữa.

Nhưng Đinh Ninh lại không nhân từ như vậy.

Mặc Trần cầm Tuyết Bồ Kiếm xông tới, làm hấn hiếu ra rất nhiều thứ.

"Là Ly Lăng Quân dùng thanh Tuyết Bồ Kiếm này mua chuộc người?"

Hắn đùa cợt nhìn Mặc Trần, "Nên người sĩ vì tri kỷ mà chết, dù đến mức thế này, cũng muốn liều mạng, xem thử xem có đá ta ra khỏi tổp ba được hay không?"

Mặc Trần trầm mặc không nói.

"Tuyết Bồ Kiếm đối với người quan trọng chẳng khác gì sinh mạng, nhưng đối với người như Ly Lăng Quân, nó chỉ là một món đồ trang trí tinh mỹ mà thôi. Dùng thủ đoạn như vậy để đối phó một người không hề uy hiếp gì đến mình. . . Người đừng tưởng tượng ra hấn quá mức mỹ miều, hấn không cao thượng đến mức ấy đâu." Đinh Ninh nhìn hấn, mĩa mai: "Làm phiền người nói cho hấn biết, chộc phải một người như ta, tương lai nhất định ta sẽ làm cho hấn phải hối hận."

Trương Nghi nghe vậy, bèn quay người khuyên: "Tiểu sư đệ, Ly Lăng Quân đương nhiên không đúng, nhưng người nhanh miệng nói cường như vậy, không hay đâu."

Đinh Ninh đáp: "Nhanh miệng trong đó có một chữ nhanh, có những chuyện, nói ra mới làm cho lòng mình dễ chịu được, vậy mới là hay."

"Tiểu sư đệ, cái lý kia hình như có chỗ không đúng." Trương Nghi khổ sở: "Nhưng ta lại không thuyết phục người được."

"Cuộc đời của ta, cũng đâu có đạo lý gì đáng nói."

Đinh Ninh ngẩng đầu, nhìn mặt trời vì đã vào cuối thu nên không hề chói mắt, lâm lâm, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

Tế kiểm thí luyện, là một bước quan trọng trong việc trình diện người Trường Lăng sau này.

Một bước này rốt cục đã hoàn thành, có nghĩa rất nhiều dấu vết trên bức tường nhà hãn ở Ngô Đồng Lạc đã có thể xóa đi nhanh hơn một chút.

Trên đài xem lễ cũng đã bình tĩnh trở lại.

Bức tường đằng sau lưng Đinh Ninh phát ra những tiếng xuy xuy.

Những sợi thô đằng vôi vã rút đi, những sợi dây leo nhanh chóng héo rũ.

Lá rụng bay múa, tường đằng biến mất.

Trước mặt Đinh Ninh và Trương Nghi, Nam Cung Thái Thực, xuất hiện một con đường bằng phẳng.

Cuối thông đạo có một cái đài cao, trên đài có ba cái trụ bằng đá khô, bên trên đặt ba khối thanh chi ngọc phách.

"Đi thôi."

Nam Cung Thái Thực, Trương Nghi, Đinh Ninh bắt đầu cất bước đi về phía đài cao.

Mãi đến lúc này, người ở trên đài xem lễ mới thoát ra khỏi cảm giác khiếp sợ, mới nhớ ra thiếu niên nửa ngày Thông Huyền, một tháng Luyện

Khí đã trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Ánh mặt trời vàng rực chiếu vào lưng hắc, cùng với mặt đất phủ đầy những chiếc lá vàng, khung cảnh hiện ra vô cùng huy hoàng.

Nhưng chẳng biết tại sao, nhìn thanh kiếm gãy bên eo hắc, nhìn dáng người quá mức bình tĩnh của hắc, hốc mắt Tạ Nhu lại hơi ươn ướt.

Không hiểu sao cô lại cảm thấy, mỗi một bước đi của hắc, đều sao mà gian nan.

Tạ Trường Thắng không có nhiều cảm xúc như vậy.

Thấy "Anh rể" của mình không ngờ lại không chịu thua kém, chiến thắng rực rỡ ngoài ý muốn, mặt hắc cứ tươi roi rói.

Hắc xoay người, khom mình hành lễ với Cố Tích Xuân, không che dấu sự đắc ý: "Hơn tất cả, phải cảm ơn người."

"Ta hi vọng ở trong Môn Sơn Kiếm hội, người lại tiếp tục nói câu 'hắc không làm được' nhiều nhiều vào!"

Lý Đạo Ky nét mặt không thay đổi, nhưng trong lòng cũng hết sức thỏa mãn.

Quyển 2

[Chương 1: Biển Không Thể Thành Có Thể](#)

[Chương 2: Câu Chuyện Quá Khứ](#)

[Chương 3: Trước Khi Tuyết Rơi](#)

[Chương 4: Ngọc Quật Và Mã Phòng](#)

[Chương 5: Hàng Phục Hưng Kiếm](#)

[Chương 6: Bạch Dương Quái Giác Chân Chính](#)

[Chương 7: Thời Thế Tạo Anh Hùng](#)

[Chương 8: Ta Không Theo Quy Cũ Nào Cả](#)

[Chương 9: Người Già Hóa Trẻ Dại](#)

[Chương 10: Kế Hoạch Không Bằng Biến Hóa](#)

[Chương 11: Thái Độ Của Phong Gia](#)

[Chương 12: Muốn Diệt Tộc Không?](#)

[Chương 13: Im Miệng Mà Xem Tranh](#)

[Chương 14: Vốn Không Phải Chuyện Con Nít](#)

[Chương 15: Kiếm Phù Đạo](#)

[Chương 16: Kiếm Hóa - Lửa Đốt Sáng Người](#)

[Chương 17: Kiếm Trong Đá](#)

[Chương 18: Cảm Giác Chính Là Tốt Đẹp](#)

[Chương 19: Ai Có Thể Trưởng Sinh](#)

[Chương 20: Tàn Nhẫn](#)

[Chương 21: Chúng Ta Phải Cảm Kích](#)

[Chương 22: Kiếm Ý](#)

[Chương 23: Cừu U Minh Vương](#)

[Chương 24: Không Hối Ân Cừu, Chi Lo Khoái Ý](#)

[Chương 25: Quân Hối Trưởng Sinh](#)

[Chương 26: Tâm Được](#)

[Chương 27: Đơn Giản Thắng Bại](#)

[Chương 28: Ước Hẹn Phá Cảnh](#)

[Chương 29: Xem Kiếm Nôn Ra Máu](#)

[Chương 30: Kỳ Lục Mới](#)

[Chương 31: Phong Ba Mới](#)

[Chương 32: Đánh Cuộc Một Keo](#)

[Chương 33: Sao Giải Ưu](#)

[Chương 34: Thương Gia Di Nữ](#)

[Chương 35: Một Cuộc Thịnh Vển](#)

[Chương 36: Chìa Khóa Số Mệnh](#)

[Chương 37: Ngự Thị](#)

[Chương 38: Tu Hành Giả Nước Tề](#)

[Chương 39: Bí Mật Cô Sơn](#)

[Chương 40: Đại Thủy Lao](#)

[Chương 41: Quyển Sách Tài Năng](#)

[Chương 42: Minh Hội Không Giống Với Kiếm Hội](#)

[Chương 43: Cơ Hội Và Chuẩn Bị Đảng Sau](#)

[Chương 44: Tranh Vị Trí](#)

[Chương 45: Hiệp Hải Kích](#)

[Chương 46: Mượn Kiếm](#)

[Chương 47: Kiếm Được Coi Như Mạng](#)

[Chương 48: Giang Sơn Như Họa](#)

[Chương 49: Một Thức Bình Thường Nhất](#)

[Chương 50: Tà Ý Tàn Quyền](#)

[Chương 51: Cơ Duyên Ngay Hôm Nay](#)

[Chương 52: Chi Điểm](#)

[Chương 53: Lão Tổ](#)

[Chương 54: Đối](#)

[Chương 55: Lý Tròn Và Khuyết](#)

[Chương 56: Xuyên Tạc](#)

[Chương 57: Cô Tịch](#)

[Chương 58: Không Chịu Cô Đơn](#)

[Chương 59: Người Khiêu Chiến Mới](#)

[Chương 60: Kiếm Vũ](#)

[Chương 61: Nghi Ngờ Từ Thủy Lao](#)

[Chương 62: Tiêu Điều](#)

[Chương 63: Trên Đời Không Có Kế Hoạch Hoàn Mỹ Tuyệt Đối](#)

[Chương 64: Không Hiểu Rất Nhiều Việc](#)

[Chương 65: Thái Độ Của Cô](#)

[Chương 66: Tiên Phù Tông](#)

[Chương 67: Không Ưu Ái Các Người](#)

[Chương 68: Vô Cốt Âm Sát](#)

[Chương 69: Linh Hư Chân Truyền](#)

[Chương 70: Tử Sĩ](#)

[Chương 71: Vô Tích Quý Kiếm](#)

[Chương 72: Chuyện Đủ Để Thay Đổi Sử Sách](#)

[Chương 73: Rong Vào Ngư Thị](#)

[Chương 74: Ý Trời Đã Định](#)

[Chương 75: Đất Triệu Có Nhiều Con Gái](#)

[Chương 76: Chi Sát](#)

[Chương 77: Từng Người Giành Mạng Sống](#)

[Chương 78: Bất Quá Cũng Chi Có Như Vậy](#)

[Chương 79: Chiết Vũ](#)

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Biển Không Thể Thành Có Thể

Trong gió lạnh, bánh xe nghiền lên những chiếc lá vàng khô giòn, làm cho chúng vỡ vụn, bay tán loạn theo cơn gió bị bánh xe cuốn lên.

Một chiếc xe ngựa có màn che làm bằng vải bông dày, đang chạy nhanh tới một trạm dịch.

Quanh trạm dịch có không ít Kiếm Sư của Binh mã ty, tuy vẫn chỉ mặc y phục hàng ngày, nhưng họ đều đứng thẳng, nghiêm nghị nhìn chiếc xe ngựa đang chạy tới, nhú mào.

Bọn họ đều biết người trong chiếc xe ngựa là ai, một người có thể sống sót trong cái đêm giết chóc tàn khốc đó, mà bây giờ lại tới đây, cả đám đều trở nên cảnh giác, sinh lòng bất an.

Xe ngựa đến cửa trạm dịch thì dừng lại.

Vương Thái Hư mặc một bộ cẩm bào màu đen từ trong xe đi ra, kéo kéo cổ áo như đang sợ lạnh, gật đầu chào đám Kiếm Sư, sau đó bước vào trong trạm dịch.

Du Cô đang chấp tay nhìn mai vàng ngoài cửa sổ, mái tóc hoa râm tóc được chải mượt, dù chỉ mặc một bộ trang phục rất bình thường, nhưng ai nhìn thấy dáng người khắc nghiệt của ông ta, cũng nhận ra ngay đây là một viên tướng đầy kinh nghiệm chiến trận, đã quá quen với việc binh đao.

"Người không nên tới đây."

Đến khi Vương Thái Hư đến sau lưng, viên tướng của Binh mã ty mới chậm chạp xoay người lại, uy nghiêm lạnh lùng nhìn Vương Thái Hư: "Có thể sống sót trong đêm đó, vận khí của người quả thực là tốt, đã vậy lẽ ra phải cố mà hưởng thụ quãng đời còn lại."

Wương Thái Hư lắc đầu: "Du Tướng quân người nói sai rồi, ta có thể sống sót qua đêm đó, không phải nhờ vào vận khí, mà là vì có rất nhiều người đã chết thay ta."

Du Cô lạnh mặt hẳn đi.

Wương Thái Hư ho nhẹ một tiếng, lấy trong tay áo ra hồ sơ vụ án, đưa tới trước mặt Du Cô.

Du Cô dĩ nhiên biết bên trong vụ án là cái gì, nên không tiếp, trầm giọng hỏi: "Người nhất định phải làm như vậy?"

Wương Thái Hư cười nhẹ: "Trong mắt các quý nhân, chúng ta chỉ là đám tôm tép nhãi nhép, tiện tay cũng giết được, là những món đồ chỉ cần một trận mưa cũng bị hỏng, nhưng mỗi huynh đệ đã mất mạng của ta, đều có nhà, đều có người già có trẻ nhỏ. Nếu ta không làm gì, trong lòng sẽ không yên, sống cũng không còn ý nghĩa."

Du Cô nhìn hẳn, nhận lấy hồ sơ, mở ra xem, càng xem sắc mặt càng lạnh lẽo.

"Hồ sơ vụ án như thế này đủ để cho rất nhiều quan viên phải bị hạ ngục, trong Trường Lăng này, có bao nhiêu quan viên chưa từng nhúng tay vào những vụ làm ăn không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chưa từng thu tiền đen?" Vương Thái Hư bình tĩnh nhìn Du Cô, "Vốn nước giếng không phạm nước sông, ta sẽ không quản chuyện của người khác, nhưng các người có người đã vượt qua giới hạn."

"Đủ rồi!"

Du Cô gấp hồ sơ, ném vào chậu than, "Nói điều kiện của người."

Vương Thái Hư bình thản: "Đại sinh ý mà Binh mã ty ở Trường Lăng bây giờ có thể quyết định, chỉ có giải khổ với mỏ quáng mà thôi."

Du Cô cười khinh thường, không thèm trả lời.

Binh mã ty Trường Lăng quản lý rất nhiều nhà kho giải khổ, hàng năm sinh ra rất nhiều ngân lượng. Còn mỏ khoáng, là để mua sắm, chế tạo áo giáp, đao kiếm. . . Những mỏ đó, sinh ra lợi nhuận vô vàn kinh người.

Đây căn bản chính là công phu sư tử ngoạm, nhưng ngoạm đến miệng rồi mà còn bị nứt ra.

Vương Thái Hư không nói thêm gì, chỉ ho khan hai tiếng, cáo từ rời đi.

Hắn đi được hơn mười bước, Du Cô mới lạnh lùng nói với theo: "Dù người không tiếc mệnh, dù người còn nữa rất nhiều người có thể chết vì người, nhưng người có ngờ với thân phận của người, người yêu cầu chuyện như vậy có khả năng làm được sao?"

Vương Thái Hư quay sang lại, khuôn mặt tái nhợt.

"Đêm đó tránh được ám sát của cao thủ các người, còn nữa một thiếu niên, các người có lẽ còn hiểu rõ hơn ta, kẻ bị hãm giết là một đối thủ như thế nào, các người cũng nên biết hãn chỉ mới tu hành thời gian rất ngắn."

Hắn cười yếu ớt: "Trên đường ta tới đây, ta nhận được một tin, ở trong tế kiểm thí luyện của Thanh Đăng Kiếm Viện, hắn đã trở thành kẻ chiến thắng sau và. Nếu một tháng trước tên thiếu niên đó sẽ thoát khỏi trận ám sát kia, ai dám nghĩ rằng là thật?"

"Nếu một chuyện như vậy cũng có thể, thì ta làm những điều này, cũng có cái gì mà không có khả năng?"

Vương Thái Hư xoay người, kiên quyết bước đi.

Một Kiếm Sư ba mươi mấy tuổi từ cửa hông đi ra, cúi người chào Du Cô, hỏi: "Tướng quân, có cần giết hãn hay không?"

"Không cần."

Du Cô lắc đầu, "Đàm phán loại chuyện này, chính là một bên ra giá cao, một bên trả giá thấp xuống. Thái độ của Vương Thái Hư cho thấy hãn biết giới hạn ở chỗ nào, hãn không đòi phải có người đền mạng, chỉ đòi thêm lợi ích, để hãn và thủ hạ hãn sau này ở Trường Lăng có căn cơ sâu hơn, sống an toàn hơn."

"Hơn nữa Bình mã ty chúng ta đã có đủ chuyện rồi, nếu thêm chuyện nữa, sẽ có nhiều người khó mà ngồi yên trên ghế được."

Du Cô trầm ngâm một lúc, quay sang nói với Kiếm Sư: "Người đi dò tra tin tức tên thiếu niên Bạch Dương Động kia cho ta, nếu quả thật đúng theo lời của Vương Thái Hư, thì hãn đích thật là một nhân tài."

Lý Đạo Ky, Đoan Mộc Luyện, Tiết Vong Hư, Địch Thanh Mi. . . những nhân vật trọng yếu của cả Bạch Dương Động và Thanh Đăng Kiếm Viện, đều ở trên đường núi chờ ba người chiến thắng.

Trương Nghi đi trước nhất, cúi người hành lễ.

Đinh Ninh và Nam Cung Thái Thục cũng dừng lại, cúi người chào, mọi người đáp lễ.

Đinh Ninh ngửa đầu với Lý Đạo Ky: "Lý Đạo Ky sư thúc, cảm ơn kiếm của người."

Lý Đạo Kỳ nhú mày, hắn cảm thấy Đinh Ninh cảm ơn như vậy là chuyện không cần thiết, nhưng chỉ nói: "Người làm rất khá, không làm lãng phí thanh kiếm này."

"Quan trọng nhất là không làm lãng phí tâm ý của các người." Đinh Ninh mỉm cười, quay sang Tiết Vong Hư đang vuốt râu: "Cảm ơn Tiết động chủ đã xử lý đặc biệt cho những sự tình đặc biệt, cho ta cơ hội được dùng linh mạch tu hành."

"Đây là người nên được ban thưởng, không cần cảm ơn ta. Muốn cảm ơn thì phải nói cảm ơn Địch viện trưởng, hắn ban cho các người thanh chi ngọc phách, tương lai sẽ vô cùng có ích." Tiết Vong Hư hài lòng nhìn thoáng qua Nam Cung Thái Thực với Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhìn ra được hàm ý trong mắt ông, hắn mỉm cười khom người với Địch Thanh Mi: "Đa tạ Địch viện trưởng."

Địch Thanh Mi không được đương nhiên, nhưng vẫn chân thành đáp lễ: "Có đệ tử như các người, ta rất hài lòng."

Những người chư sinh xem lễ chưa tán đi, mà kéo nhau đi tới.

"Anh rể."

Tạ Trường Thăng xông tới trước tiên, kính nể nói: "Biểu hiện của người thật là khiến người ta hả giận, ta không thể không thừa nhận tỷ tỷ ta thực là tinh mắt hơn ta."

"Đừng có gọi ta là anh rể." Đinh Ninh xấu hổ.

"Đừng có hồ đồ!"

Tạ Nhu quát, cô đi tới trước mặt Đinh Ninh, rất nghiêm túc cúi đầu thi lễ: "Người có tham gia Dân Sơn Kiếm hội sang năm không?"

Đình Ninh chưa hiểu ý cô, nên ngần ngừ: "Có lẽ là có."

"Nếu vậy, ta cũng sẽ hết sức tham gia Dân Sơn Kiếm hội." Tạ Nhu nói.

Tạ Trường Thắng ngơ ngẩn: "Tỷ, không phải người muốn cùng tham gia thi Dân Sơn Kiếm hội, chiếm một suất cùng vào Dân Sơn Kiếm Tông học tập với hãn đó chứ?"

Tạ Nhu không đáp, nhưng mặt đỏ bừng.

"Từ từ sẽ tới, lâu ngày sinh tình, chiều này quả thực rất tốt." Tạ Trường Thắng vuốt mũi, bội phục nói.

"Đừng có chờ đợi gì ở ta."

Nhưng Đình Ninh đã nhìn xuống Mặt Hoa Tàn Kiếm, mặt lạnh tanh cự tuyệt người từ ngoài ngàn dặm, hãn quay người bỏ đi, để lại một câu: "Nguyên nhân là gì, Nam Cung Thái Thực biết."

"Là nguyên nhân gì?"

Từ Hạc Sơn và Tạ Trường Thắng ngạc nhiên nhìn Nam Cung Thái Thực. Tạ Trường Thắng rất kinh ngạc, "Nam Cung Thái Thực, không lẽ người với hãn chỉ ở chung trong Kinh Quyển Động cùng nghiên tu một đêm, mà đã nảy sinh chân tình, tư định chung thân sao?"

"Đừng có ăn nói bậy bạ!"

Nam Cung Thái Thực xụ mặt, nhìn theo Đình Ninh rời đi, biết hãn nói như vậy có nghĩa đã cho phép mình nói nguyên nhân cho mọi người nghe, nên cô giải thích: "Vì thân thể hãn có vấn đề, là cơ thể Dương Kháng Nan Phản hiểm gặp, nếu không có cơ duyên đặc biệt, lúc chúng ta đạt độ tuổi tráng niên mạnh mẽ nhất, thì cơ thể hãn đã ngũ suy*."

*Theo thuyết nhà Phật, Thiên Nhân (thiên thần) cũng không phải là bậc chí cao mà chẳng qua tuổi thọ nhiều hơn con người mà thôi. Đến khi sắp chết, thiên thần sẽ có năm dấu hiệu (ngũ suy): quần áo dơ bẩn, tóc bạc gãy rụng, nách đổ mồ hôi, thân thể hôi hám, đứng ngồi không yên.

Tạ Trường Thắng ngậy người, hắt quả thực bội phục Đinh Ninh sát đất, nên giờ phút này, muốn đùa một câu cũng không nói nên lời.

"Dù thân thể hắc có vấn đề đi nữa, ta cũng sẽ không thay đổi quyết định của ta." Tạ Nhu cắn chặt môi: "Ta sẽ hết sức giúp hắc."

"Ta biết loại này, ngũ khí** quá vượng sẽ làm thân thể chóng bị già, căn bản không có cách nào cứu chữa. Nhưng Dân Sơn Kiếm Tông không phải tông môn bình thường, ở đó nhất định sẽ có người có cách."

**Tâm khí, can khí, tỳ khí, phế khí, thận khí

Nam Cung Thái Thục gật đầu: "Nếu thật sự có cách, vậy phải hết sức giúp hắc chiến thắng trong Dân Sơn Kiếm hội."

"Chuyện này rất khó." Từ Hạc Sơn sầu lo lắc đầu.

Dân Sơn Kiếm hội tổ chức giữa hè năm sau, từ giờ trở đi chỉ còn hơn nửa năm, dù Đinh Ninh có tốc độ tu hành nhanh, biểu hiện yêu nghiệt, nhưng trong Dân Sơn Kiếm hội những năm qua cũng có đầy quái vật, hắc không có lòng tin cho lắm.

"Hắc đang giành giật mạng sống, chúng ta phải hết sức cố gắng." Nam Cung Thái Thục nghiêm túc nói.

"Được, vì Dân Sơn Kiếm hội, chúng ta hãy cùng cố gắng!"

Tạ Trường Thắng, Từ Hạc Sơn, Tạ Nhu cùng đưa tay ra, vỗ vào tay nhau.

Vì để giúp người khác giành chiến thắng mà lại trịnh trọng khích lệ lẫn nhau như vậy, trông có vẻ thực là buồn cười.

Nhưng sự việc này quan hệ đến tính mạng, lại còn là muốn biến một việc hầu như không thể biến thành có thể, hào khí này, lại trở thành trang trọng vô cùng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Câu Chuyện Quá Khứ

"Người đối với bọn họ quá mức lạnh lùng."

Lý Đạo Ky xuất hiện trước mặt Đinh Ninh, nhìn thoáng qua đám Tạ Trường Thắng và Tạ Nhu ở phía xa, quay sang nói với Đinh Ninh đang lạnh tanh: "Người đừng có hiểu lầm, ý của ta là, dù người không thích cách làm của Tạ Nhu, người cũng không cần lạnh lùng thô bạo như vậy với bọn họ."

Đinh Ninh trầm mặc.

Lý Đạo Ky kiên nhẫn chờ hẵn.

Đinh Ninh nhìn thanh kiếm y bên cạnh eo: "Lý Đạo Ky sư thúc, nếu người đã giúp ta tìm được tàn kiếm này, người đương nhiên đã biết chuyện về nó."

Lý Đạo Ky cau mày, "Người biết chuyện về thanh kiếm này?"

"Trước lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, Đại Tần Hoàng Triều có một tu hành chi địa rất nổi danh gọi là Ba Sơn kiếm tràng."

"Trong những câu chuyện kể, Ba Sơn kiếm tràng còn mạnh hơn cả Dân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, trong quá trình giúp Đại Tần vương triều tiêu diệt Tam Triều, và giúp đỡ Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, rất nhiều Tu Hành Giả mang vai trò quyết định, đều xuất từ Ba Sơn kiếm tràng"

"Nhưng trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ đã xảy ra một cuộc đại biến, rất nhiều Tu Hành Giả vốn trung thành với Đại Tần vương triều trong vòng một đêm đều biến thành phản nghịch, trong đó có một số người thân phận rất cao, Nguyên Vũ Hoàng Đế không thể không thừa nhận họ có tầm ảnh hưởng rất lớn tới tương lai của cả Đại Tần vương triều, Ba Sơn kiếm tròng Yên Tâm Lan chính là một người trong số đó."

"Chỉ cần bà nói một câu Nguyên Vũ Hoàng Đế muốn nghe, bày tỏ thái độ, bà sẽ được sống vô cùng cao quý, Ba Sơn kiếm tròng cũng sẽ tiếp tục tồn tại, cao hơn cả Dân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn hôm nay."

"Nhưng bà đã lựa chọn bày tỏ thái độ bất khuất."

Càng nghe, sắc mặt Lý Đạo Ky càng mất tự nhiên.

Ông rút cuộc không nhịn được lên tiếng: "Con nít thì biết cái gì? Những chuyện ấy có khi còn xảy ra trước khi người sinh ra đời, người đã biết nhiều chuyện như vậy, hẳn phải biết có những chuyện không được quyền nhắc lại. Hơn nữa những chuyện này có liên quan gì tới thái độ đối xử của người với họ?"

"Tính của Tạ Nhu rất giống chủ nhân của Mạt Hoa kiếm, ta không ghét, thậm chí rất thương thức cô ấy, nhưng tình hình của ta, người biết còn rõ hơn cả họ." Đinh Ninh ngẩng đầu lên: "Người biết ta đã đắc tội với một đại nhân vật của quân đội, ngay cả Ly Lăng Quân cũng nhớ thương ta, thêm tình trạng thân thể của ta, sẽ quyết định tương lai của ta ở Trường Lăng, đó là còn chưa kể không biết sẽ còn đụng chạm tới lợi ích của bao nhiêu người nữa, ta sẽ không tiếc mạng liễu mình đi làm một số việc, là vì ta đã có tính toán sẵn, nhưng ta không thể kéo bọn họ đi cùng."

"Người sợ Tạ Nhu sẽ có vận mệnh giống với chủ nhân của Mạt Hoa kiếm?" Lý Đạo Ky châm chọc: "Người nghĩ xa quá."

Đinh Ninh lắc đầu: "Không biết lo xa, sao biết lo gần."

Lý Đạo Ky không khuyên nữa, xoay người sang chỗ khác.

Nhưng đi được mấy bước, hắn dừng lại, quay sang nhìn Đinh Ninh: "Người kể câu chuyện về chủ nhân của Mạt Hoa kiếm. . . Nhưng người có biết chủ nhân Mạt Hoa kiếm nghĩ như thế nào không? Sao người biết bà ấy không sung sướng? So với việc phải sống cả cuộc đời còn lại trong ưu phiền, thà rằng chiến đấu đến chết, trong lòng còn thấy vui hơn. Cả đời không hối hận, có mấy người có thể làm được?"

Đinh Ninh trầm mặc không đáp.

Mấy năm nay ở Trường Lăng, hắn đã gặp rất nhiều người chẳng hề lưu tâm đến cuộc sống, cũng đã gặp được rất nhiều loại người khác nhau, có người buôn bán nhỏ, ngư tiều canh độc, kỹ nữ tú bà, phú cổ hào khách, nông nô tù binh. . . cả di dân của ba nước Ngụy, Hàn, Triệu, nhưng hiện giờ đều đã hòa nhập vào sống chung với nhau, trở thành con dân của Đại Tần vương triều, có những người vẫn còn nhớ cố quốc, có người khi nhớ khi quên, cũng có người đã hoàn toàn quên, tranh đấu giành giật địa vị với người Trường Lăng, phát triển trong Đại Tần vương triều, và bị một số người xa lánh.

Từ những người đó, hắn học được rất nhiều.

Hắn kỳ thật thừa nhận Lý Đạo Ky nói đúng, nhưng hắn có thể khẳng định, nếu Lý Đạo Ky biết trong ngực hắn đang đập một trái tim phản nghịch, ông sẽ không nói những lời như vừa rồi.

Dù Triệu kiếm lô Triệu Nhất tiên sinh, Vân Thủy cung Bạch Sơn Thủy vô cùng ưu tú, rất đáng kính nể, nhưng có ai lại đi khuyên bảo những kẻ phản nghịch ấy làm bằng hữu đâu!

Có một số việc thường phải trải qua rồi, người đời sau mới dễ dàng bình phán, dễ dàng nhìn thấy rõ ràng.

Ngày xưa trong cuộc chiến giữa Đại Tần vương triều và ba nước Hàn, Triệu, Ngụy, chiến cuộc luôn thay đổi chỉ trong nháy mắt, một cuộc đại chiến là có thể làm tử thương mấy chục vạn Kiếm Sư, tổn thất hơn một ngàn Tu Hành Giả, kết quả thắng bại không ai đoán trước được.

Nhưng bây giờ Hàn, Triệu, Ngụy đều đã hôi phi yện diệt, đời sau trong rất nhiều sử sách khi viết về lý do thắng bại, đều ghi rất giống nhau.

Rằng Hàn vương triều bị diệt, chủ yếu là vì dời đô thất bại. Trước đây, Đại Hàn Vương Triều đặt kinh đô ở Dương Định, nhưng bị một số mưu sĩ của Đại Tần vương triều, thông qua nhiều cách thức khác nhau, tác động tới suy nghĩ của Hàn Ai Đế, vẽ nên một viễn cảnh mỹ diệu, làm Hàn Ai Đế tin rằng nếu muốn làm cho Đại Hàn Vương Triều càng thêm mạnh, thì nhất định phải dời đô về Lạc Ấp.

Dời đô về Lạc ấp ngay thời điểm đó quả thực mang lại nhiều điểm tốt, vì bên trái Lạc ấp có Hào Sơn, trong Hào Sơn có Ngọc Cốc, linh khí dày đặc, là nơi tuyệt diệu để tu hành, nếu dời các tông môn đến Ngọc Cốc, có thể sản sinh ra những Tu Hành Giả cường đại, bên phải Lạc ấp, là đồng cỏ phì nhiêu ngàn dặm, là kho lúa sung túc của cả lũng Thục.

Nhưng nhiều người không thích dời đô, vì dời đô ảnh hưởng tới lợi ích của họ, nên mâu thuẫn với Hàn Ai Đế, sau khi dời đô, trở thành thế lực phản loạn chia cắt đất nước, làm cho vương triều yếu đi, cuối cùng bị diệt.

Diệt Ngụy là từ hai lý do, một là kế lập linh kênh. Sau khi dùng một ít âm mưu thúc đẩy, Ngụy vương triều tụ tập những người giỏi tay nghề, muốn làm ra một con kênh tụ tập thiên địa linh khí. Con kênh này được xây dựng, tiêu hao rất nhiều tài nguyên của Ngụy vương triều, khiến quốc lực cũng dần dần yếu đi. Lý do thứ hai là sự độc đại của Vân Thủy cung. Thời

đó Vân Thủy cung có rất nhiều Tu Hành Giả tu vi kinh người, Ngụy vương cũng càng ngày càng ỷ lại Vân Thủy cung, nhiều thứ đều dành hết cho Vân Thủy cung, cuối cùng làm cho Vân Thủy cung một nhà độc đại, và rất nhiều tông môn tu luyện tàn lụi, thậm chí tiêu vong.

Diệt Triệu là nhờ vận dụng kế phản gián kinh điển nhất. Khi cuộc chiến giữa Đại Tần vương triều và Triệu vương triều đến lúc khẩn yếu nhất, Đại Tần vương triều đã thành công làm cho Triệu vương tin rằng Triệu kiểm lô sẽ đã hợp tác với Đại Tần vương triều, sẽ trở thành người thay thế vị trí của Triệu vương. Thế nên Triệu Vương đã giết tông sư mạnh nhất của Triệu quốc.

Đại quân Đại Tần vương triều không còn kiêng sợ gì nữa, thế như chẻ tre, chưa tới ba tháng, đã diệt Triệu vương triều.

Dù đã xuất ra rất nhiều kế sách, nhưng đối với kẻ chiến thắng cuối cùng là Đại Tần vương triều, trong suốt quá trình ba vương triều bị diệt, vẫn rất có nhiều chỗ cần phải xem xét, tham khảo và đáng giá.

Trong cuộc chiến đó, không biết có bao nhiêu nhân vật vĩ đại đã cùng ra tay, không biết có bao nhiêu âm mưu tính toán cùng được thi triển, chỉ có người đời sau mới biết âm mưu nào đã gây nên tác dụng.

Nhất là chuyện Ngụy Vân Thủy cung một nhà độc đại làm cho nhiều đan tông suy sụp, ảnh hưởng tới quốc lực là sự thật, khiến các vương triều phải lấy đó làm gương.

Nên tuy Nguyên Vũ Hoàng Đế có khả năng khống chế hơn hẳn các đời Hoàng Đế khác của Đại Tần vương triều, ông ta với Hoàng Hậu, và hai thừa tướng tạo thành một phe, hoàn toàn áp chế và khống chế cả giới quý tộc của Đại Tần vương triều, nhưng đối với những tu hành chi địa, vẫn ra vẻ muốn giữ nguyên tình trạng từ hồi họ khai sơn lập phái.

Quá trình Ngụy vương triều diệt vong, giúp cho người đời sau thấy rõ, tông môn, chỉ cần giữ được trạng thái từ lúc khai sơn lập phái, chỉ cần giữ lại được tinh túy của tông môn, thì sẽ còn được một vài người có thiên phú bất phàm để lại trở nên cường thịnh.

Một tông môn cường đại, nhiều khi lại cung cấp số lượng Tu Hành Giả hữu dụng cho vương triều lại thua xa tổng số những tông môn nhỏ.

Nên mỗi vương triều sau khi Ngụy vương triều diệt vong, đều phải vận hết sức để duy trì sự tồn tại của tông môn, những chuyện như Bạch Dương Động sáp nhập vào Thanh Đăng Kiếm Viện, là rất ít.

Những tông môn vì để tận lực bảo trì tình trạng vốn có, nên đoạn tuyệt với nhân thế bên ngoài, Tu Hành Giả bên trong sơn môn, chỉ cần ngờ vẩn đề tăng cảnh giới mà thôi.

Đối với Thanh Đăng Kiếm Viện, ba ngày đóng cửa làm tế kiếm thí luyện, chính là ngăn cách với thế gian ba ngày.

Nên những chuyện đại sự xảy ra ở Trường Lăng, Đinh Ninh hoàn toàn không biết.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Trước Khi Tuyết Rơi

Viên quan Lễ ty hơi cúi đầu, bước vội trên một con đường đá, hai bên là hai hàng bách cao to.

Phía trước có một viên Ngự Sử lớn tuổi đang đứng chờ.

Càng đến gần Ngự Sử, viên quan Lễ ty càng tuôn mồ hôi.

"Lý đại nhân."

Lúc cúi xuống chào, lưng áo viên quan Lễ ty đã ướt đầm.

"Không cần như thế."

Lý Ngự Sử nhàn nhạt quét mắt nhìn hăn: "Chức trách của ta là truyền đạt ý chỉ của hoàng thượng, đề bạt hoặc giáng chức quan viên, nếu gần đây người không làm được công tích gì để được lên chức, thì người hăn rõ là mình sẽ bị giáng chức, đã biết vậy rồi, đâu cần phải nữa khẩn trương như thế."

Viên quan Lễ ty run rẩy.

"Mọi phong thưởng, quân công trước đây của người đều bị phạt xóa bỏ, người phải tới biên quan nhập ngũ năm năm. Nếu còn muốn người và người nhà của người ở Trường Lăng sống yên ổn, thì trong năm năm nay, người nên tích lũy chút ít quân công đi." Lý Ngự Sử lạnh lùng.

Viên quan Lễ ty ngẩng đầu lên, sắc mặt rất khó xem: "Lý đại nhân, ta biết bị giáng chức là vì ngày đó ta không cản được Bạch Sơn Thủy, nhưng lúc đó còn nữa rất nhiều quan viên khác cũng như ta, tại sao ta lại bị phạt nặng như thế?"

"Người tưởng chỉ có một mình người bị trọng phạt?" Họ Lý Ngự Sử lắc đầu: "Trước người, ta đã định ngày hẹn năm người, hôm đó Bạch Sơn Thủy chạy ra khỏi thành, trên tuyến đường hăn đi có tổng cộng 17 Tu Hành Giả. Trong đó tám người ra tay, đã chết trong tay Bạch Sơn Thủy, nếu chín người các người cũng ra tay, thì lúc chiến xa của Hồ Lang Quân tới đã kịp thời gian bày xa trận, ngăn được Bạch Sơn Thủy. Trong chính người các người, có bảy người là quan chức đương triều, cả bảy người đều phải bị giáng chức."

Viên quan Lễ ty im bật.

Lý Ngự Sử nói tiếp.

"Các người tham sống sợ chết, không dám xông lên, các người có biết các người đã làm vương triều rất mất mặt hay không? Bị Bạch Sơn Thủy một đường giết ra, Đại Tần vương triều ta nhiều quân mạnh như vậy, nhiều Tu Hành Giả như vậy, lại còn ngay tại thủ đô Trường Lăng, vậy mà lại bị người ta đánh giết như ở chỗ không người. Thân là người Tần, rõ ràng có khả năng ngăn cản hăn, giết hăn, vậy mà lại cứ để hăn vùng kiếm cuồng ca, bước đi như vào chỗ không người, như thế, so với việc bị hăn giết, còn mất mặt hơn nhiều!"

"Bệ hạ bảo ta nói chuyện với các người ở Anh Viên này, là muốn cho các người nhớ rằng, thể diện của Đại Tần vương triều chúng ta và các người luôn gắn chặt với nhau, Anh Viên dưới chân các người chính là do vô số người Tần đã hy sinh mới giành được."

"Người có từng ngờ, vì người sợ chết, nên mới khiến bao nhiêu Quân sĩ Hồ Lang phải mất mạng, tương lai những địch quốc kia công kích chúng ta, chúng ta sẽ phải hy sinh bao nhiêu tướng sĩ và Tu Hành Giả nữa? Có bao nhiêu dân chúng bình thường bị tai họa nữa?"

"Bệ hạ hi vọng các người sẽ thay đổi cách nghĩ, những kẻ ham ăn biếng làm, chỉ biết có gia đình mình mà không để ý tới người khác, đều không xứng ở lại Trường Lăng. Đối với ta, bị sỉ nhục giáng chức, không bằng nằm yên nghỉ mãi mãi ở Anh Viên."

Trong Thần Đô Giám, Mạc Thanh Cung cúi đầu đứng trước mặt một người trẻ tuổi cao gầy, mặc áo bào màu đỏ thẫm, râu ria lộn xộn.

Người kia mặt mày uế oải, chẳng hề có chút khí tức cường đại nào, nhưng lại chính là người đứng đầu Thần Đô Giám, Trần Giám Thủ.

"Đây tuyệt đối không phải việc ngoài ý muốn."

Mạc Thanh Cung lạnh giọng: "Trường Lăng Vệ là vì món đồ bị trộm ở Hoàng Lăng mới bị dẫn tới Cửu Giang Quận hội quán. Kẻ khai manh mối là kẻ rồi việc, không vợ không con, cũng không còn cha mẹ, và cũng đã chết bất đắc kỳ tử một cách ly kỳ, làm việc truy tra của chúng ta lâm vào bế tắc."

Mười ngón tay đan vào nhau của Trần Giám Thủ hơi nhúc nhích, như đang có nhiều điều suy nghĩ.

Hắn ngẩng đầu, dáng vẻ chán chường và cái áo bào đỏ rực đang mặc tạo nên một sự tương phản mạnh liệt, tỏa ra sức hấp dẫn lạ kỳ.

"Không cần cứ phải tra theo hướng đó, kẻ có năng lực làm ra được một chuyện như vậy, dù Thần Đô Giám có đem hết toàn lực, cũng chưa chắc tra

ra được."

Hai con người đen lầy cũng bị áo bào nhuộm thành màu ửng đỏ, hần bình thanh nói với Mạc Thanh Cung: "Đổi hướng khác, đi thăm dò những kẻ có khả năng biết tin tức về Bạch Sơn Thủy và Cô sơn kiếm tàng, điều tra thêm tâm phúc của chúng, xem mấy ngày qua chúng đã làm cái gì. Chuyện như vậy, nhất định phải giao cho những kẻ bọn chúng tin nhiệm nhất đi làm."

Mạc Thanh Cung sáng mắt: "Thuộc hạ minh bạch."

Trần Giám Thủ nhíu mày: "Gây ít áp lực cho Binh mã ty đi, bọn chúng chắc chắn có liên quan tới chuyện này, chúng ta cần mượn dùng chút sức lực của chúng, làm việc mới thuận lợi hơn."

Mạc Thanh Cung vốn cũng đã có ý nghĩ này, nhưng nghe thấy Trần Giám Thủ nói vậy, trong lòng hần nóng lên, cơ thể đang căng cứng cũng thả lỏng hần ra.

Hần không nói thêm gì nữa, cáo từ quay người rời khỏi.

Lúc đi ra khỏi phòng, hần hơi dừng lại.

Vừa rời trên trời còn nắng ráo sáng sủa, nhưng bây giờ lại mây đen vần vũ, gió lạnh thổi qua, dù trời chưa thật sự vào đông, mà đã có bụi tuyết bay bay.

Bên ngoài thành Trường Lăng, trên mặt sông Vị Hà, một chiếc thuyền nhỏ đang ngả nghiêng theo lớp sóng xô, từ từ di chuyển.

Một chiếc thuyền đánh cá từ đằng xa lái tới, lúc đến gần thuyền buồm, một người mặc đồ ngư dân nhảy lên đầu thuyền buồm.

Ngư dân đó chính là người mấy ngày trước đã cải trang thành xa phu ở Cửu Giang Quận Hội quán, một trong những đệ tử chân truyền của Vân Thủy cung, Phiền Trác.

Hắn nhìn thành Trường Lăng xa xa, nhếch miệng trào phúng với cái buồng nhỏ treo màn vải đen trước cửa: "Người chính là người mấy ngày trước đưa tin cho ta? Chủ tử của ngươi, là một quý nhân của Trường Lăng đúng không?"

Màn vải đen bị một cây gậy trúc đẩy sang bên.

Viên sư gia áo đen ngồi xếp bằng trong khoang thuyền, đưa tay tạo tư thế mời vào: "Người báo tin cho các người rời đi, là Lương Tướng quân."

"Đang đợi được phong Hầu, Lương đại tướng quân?"

Phiền Trác không hề có ý định ngồi xuống, chỉ đùa cợt hỏi: "Cái này là đấu tranh nội bộ phải không?"

"Cá khốn trong vạc, muốn nhảy từ trong vạc ra ngoài, nếu không có trợ lực, nếu không được vào trong biển rộng sông dài tự do ngao du, thì sẽ bị rơi xuống mặt đất mà chết cạn." sư gia lơ đãng mỉm cười: "Đối với các người, Trường Lăng chính là vạc, các người đi vào cũng gặp nguy hiểm, nên Lương Tướng quân biết rằng các người cũng cần phải có một vài bằng hữu."

Phiền Trác cười lạnh: "Chúng ta không có khả năng trở thành bằng hữu với người Tần."

Sư gia lạnh nhạt: "Không có khả năng trở thành bằng hữu, ít nhất cũng có thể lợi dụng lẫn nhau. Hơn nữa các người bây giờ đang thiếu nợ chúng ta nhân tình, nếu ta không tặng người lá thư đó, sao người biết đang bị Thần Đô Giám theo dõi, nếu bị thu lưới, đừng nói là người, ngay cả Bạch Sơn Thủy cũng không có khả năng chạy ra khỏi Trường Lăng."

"Tuy không biết các người biết được bao nhiêu về Cô sơn kiếm tàng, nhưng người đã dừng lại trong Trường Lăng quá lâu, ai cũng có thể đi đến kết luận, trong Trường Lăng có lẽ có món đồ liên quan tới Cô sơn kiếm tàng, có lẽ là chìa khóa bí mật? Hoặc là thêm những manh mối khác?"

"Nhưng các người đã vội vàng rời khỏi Trường Lăng, cho thấy các người chưa lấy được món đồ mình muốn lấy. Các người sẽ còn phải vào Trường Lăng, nên người mới đồng ý với đề nghị ghi trong thư của ta, tới đây gặp ta."

"Người nói không sai."

Phiền Trác cười nhạt: "Ta không thể không thừa nhận Thần Đô Giám và một ít quyền quý các người có năng lực, phát hiện ra được tung tích của chúng ta, còn đoán ra được mục đích của chúng ta nữa. Ta tới đây, đích thực là muốn xem có thể lợi dụng lẫn nhau hay không. Nhưng mà Lương đại tướng quân. . . thì thôi đi. Để giúp Nguyên Võ Hoàng đế đăng cơ, Lương đại tướng quân chính là đạp lên xương máu huynh đệ và bằng hữu mới đi tới được vị trí này, chúng ta sao tin được một người như vậy?"

"Không có hữu nghị vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn."

Sư gia vẫn bình thản, nhưng đôi mắt càng thêm kiên định, "Với thân phận của Lương Tướng quân, hợp tác với các người, là đã mang tính mạng của mình ra mạo hiểm. Trên đời này không có gì quan trọng bằng tính mạng bản thân, nên các người có thể yên tâm."

Phiền Trác cười trào phúng.

Tiếng cười hân rất vang dội, dọc theo mặt sông truyền ra, như có rất nhiều cá đang quẫy đuôi trên mặt sông.

"Trên đời này có rất nhiều thứ còn quan trọng hơn cả sinh mạng, chỉ đối với những người như người với Lương đại tướng quân của người, mạng

sống là thứ quan trọng nhất mà thôi."

"Dù sao chúng ta cũng không thể là bằng hữu, chỉ cần giúp nhau, có giá trị lợi dụng lẫn nhau là được rồi." sư gia cũng cười.

Phiền Trác không cười nữa: "Các người muốn cái gì? Giúp các người phong Hầu sao?"

"Chúng ta sẽ không hỏi các người đi đâu, làm gì ở Trường Lăng, mà còn giúp các người giấu giếm hành tung, cam đoan các người được an toàn, chúng ta chỉ cần một món đồ gì đó có thể giúp Lương Tướng quân tăng tiến tu vi, trong Cô sơn kiếm tàng cũng được, bí kíp của Vân Thủy Cung các người cũng được." Sư gia lắc đầu: "Trên đời này không có quan chức nào quan trọng bằng thực lực chân chính."

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Ngọc Quật Và Mã Phòng

Trước cửa Bạch Dương Động, hơn mười vị sư trưởng ở lại giữ Bạch Dương Động mặt mũi tràn đầy không khí vui mừng nhìn đội ngũ Bạch Dương Động đang đi về phía mình cách đó không xa.

Khi tin tức Tế kiểm thí luyện truyền đến, trong ba người chiến thắng sau cùng Bạch Dương Động chiếm được hai người, trong đó có một người lại còn là thiên tài Đinh Ninh vừa mới nhập môn đã thể hiện vô cùng ưu tú, khiến cho người của Bạch Dương Động không chỉ vui mừng, mà còn sinh ra một tia hy vọng.

Đinh Ninh xuống xe ngựa, Không thể thiếu một phen chào hỏi, nhận lời chúc mừng.

"Tô Tần đâu?"

Một sư trưởng không nhìn thấy Tô Tần, bèn hỏi nhỏ Lý Đạo Ky.

Lý Đạo Ky đáp: "Sau khi tế kiểm thí luyện chấm dứt, hắn đã bỏ đi không từ giả, nếu vẫn chưa về đây, vậy nghĩa là hắn sẽ không về nữa."

Người sư trưởng thở dài: "Quá mức xuất sắc, nhưng lại quá dọa người, ngay cả một người ôn hòa như Trương Nghi mà cũng còn không tha, thực là... chỉ tiếc hắn là người có thiên phú tốt."

"Hôm nay người định nghỉ ngơi ở Bạch Dương Động, hay muốn quay về Ngô Đồng Lạc?"

Tiết Vong Hư quay người hỏi Đinh Ninh.

"Mấy ngày rồi chưa về, di nhỏ ta chắc lo lắng lắm, ta muốn về nhà nghỉ ngơi." Đinh Ninh có vẻ suy nghĩ: "Ta cũng đang muốn bàn với người, ta lớn lên từ đường phố, đã quen loại địa phương đó, Bạch Dương Động thanh tịnh quá lại làm ta cảm thấy không quen, sau này ta muốn được ở bên ngoài tu hành."

"Tu hành truy cầu thoải mái tự tại, trạng thái nào giúp thoải mái nhất, chính là có lợi nhất cho tu hành."

Tiết Vong Hư không từ chối yêu cầu hẳn, nhưng lúc quay sang đi, trong mắt hiện ra sự tán dương và phức tạp, "Người đi theo ta."

Đinh Ninh đi theo Tiết Vong Hư.

"Thanh Chi Ngọc Phách không phải là vật thường, người định dùng nó như thế nào?" Tiết Vong Hư hỏi.

Đinh Ninh trả lời: "Tối nay trở về sẽ luyện hóa ngay, khỏi phải suy nghĩ."

Tiết Vong Hư im lặng một lúc, lên tiếng nói: "Ý tưởng này cũng tốt, tuy Thanh Chi Ngọc Phách có tác dụng tốt nhất là lúc phá cảnh từ đệ tam cảnh lên đệ tứ cảnh, và từ đệ lục cảnh trở đi, có thể giúp cho Tu Hành Giả tiếp nhận Bản Mệnh vật dễ hơn, nhưng chuyện tương lai không ai biết trước được, cứ lo cho trước mắt trước là hay nhất."

Đinh Ninh kỳ quái nhìn ông: "Động chủ, hôm nay người hình như có vẻ nặng nề, không được tie6us ái như ngày thường."

Tiết Vong Hư cười: "Thật sao, có chút tâm sự người cũng nhìn ra được?"

Hai người một trước một sau vừa nói vừa đi, tuy họ đi không nhanh, nhưng vẫn kéo ra một khoảng cách với tất cả những người còn lại.

Vì những người còn lại đều đã dừng bước, khiếp sợ nhìn theo họ.

Tiết Vong Hư dẫn Đinh Ninh, đi về phía một con đường nhỏ ở chỗ cao nhất.

Từ khi Đỗ Thanh Giác rời khỏi Bạch Dương Động, chỉ có một mình Lý Đạo Ky có tư cách đi vào con đường nhỏ đó, vì nó được coi là nơi khởi nguyên của Bạch Dương Động, có ý nghĩa rất lớn.

Đến trước Kinh Quyển Động, đường núi chấm dứt, nhưng Tiết Vong Hư vẫn tiếp tục đi về phía trước, bước vào hư không.

Đinh Ninh không chút do dự, bước theo.

Thân ảnh hắt hơi rơi xuống.

Một luồng Thiên Địa Nguyên Khí từ phía trước tràn tới, vững vàng đỡ hắt lên.

Trong Thiên Địa như xuất hiện những bậc thang vô hình, giúp hắt và Tiết Vong Hư bước đi giữa mây trắng.

Con đường nhỏ trong đạo quan rất đơn sơ, ánh sáng hơi ảm đạm.

Tiết Vong Hư không giải thích lời nào, cứ đi thẳng tới, cho đến khi đến một đạo quán nhỏ.

Ông quơ quơ bạch ngọc tiểu kiếm bên hông.

Chưởng kiếm của động chủ Bạch Dương Động, cũng chính là chìa khóa để mở cấm địa.

Một luồng nguyên khí màu trắng tinh thuần quét vào vách núi đá phía trước, vách núi nhìn như liền mạch lại đột ngột phun ra một cuộn sóng khí, sau đó từ từ mở sang hai bên.

Bốn vách tường trong động đều trắng nõn như làm bằng bạch ngọc, trên vách chỉ chít chữ viết và hình vẽ, rõ nhiên là ghi chép Kiếm Kinh.

"Kiếm Kinh trong Kinh Quyển Động tuy cũng hay, nhưng không bằng mấy bộ Kiếm Kinh này. Dĩ Hòa Kiếm Kinh phòng thủ có thừa, nhưng sát ý chưa đủ." Tiết Vong Hư nhìn Đinh Ninh: "Khả năng lĩnh ngộ của người không giống người thường, nên ta không đề xuất gì hết, người tự tới chọn một bộ mà tu hành."

Đinh Ninh gật đầu, bước tới trước vách đá, đọc từng hàng chữ.

Càng đọc, chân mày hăn nhú lại càng sâu.

Đọc xong hết tất cả, hăn quay người nhìn Tiết Vong Hư, nghiêm túc hỏi: "Ta có thể chọn hai bộ không?"

Tiết Vong Hư ngẩn ra.

Ông không trả lời ngay, mà nhìn Đinh Ninh một lúc lâu, mới đáp: "Ta chỉ học được có một bộ, nhưng nếu người cảm thấy đối với người có ích, đừng nói là hai bộ, học hết cũng được."

Tô Tần cúi đầu đứng bất động trước cánh cửa đóng chặt.

Đằng sau cánh cửa lớn đó là trùng điệp những cái sân nhỏ, cái nào cũng sâu hun hút và rất đẹp đẽ.

Đây là phủ Ly Lăng Quân.

Sau khi tế kiểm thí luyện chấm dứt, hắc rời khỏi Thanh Đăng Kiểm Viện, đến đây cúi đầu chờ đợi.

Nhìn cánh tay trái không còn cảm giác, hắc nhếch khóe môi, cười đau đớn.

Hắc xuất thân nghèo khổ, nên dù tư chất xuất chúng, khi vào được một vài tông môn lớn cũng bị rất nhiều uy hiếp và xa lánh, cuối cùng đành phải ẩn mình trong Bạch Dương Động.

Trong Bạch Dương Động, hắc trở thành hạch giữa bầy gà, được Thanh Đăng Kiểm Viện Định Thanh Mi mời chào, nhưng Bạch Dương Động lại là nơi tu hành được Hoàng Hậu chú ý, sau này chỉ cần hắc làm được việc khiến Hoàng Hậu hài lòng, hắc sẽ có tiền đồ sáng lạn.

Hắc rất sợ quãng thời gian bị uy hiếp và xa lánh, hắc chỉ muốn trở thành một người quyền quý, có quyền uy hiếp và xa lánh người khác, nhưng đột nhiên lại xuất hiện một thiếu niên xuất thân quán rượu, một cuộc thí luyện, rồi một kiểm hủ diệt tất cả mơ ước hắc.

Đau đớn trong lòng, và đau đớn trên cơ thể đã làm hắc hoàn toàn mất đi cảm giác.

Trong thư phòng, Ly Lăng Quân ngẩng đầu nhìn Lữ Tư Triệt: "Tên thiếu niên quán rượu kia lại lần nữa làm ta cảm thấy ngoài ý muốn."

Lữ Tư Triệt áy náy nói: "Là sai sót của ta."

"Không liên quan gì đến người, chẳng ai ngờ được hắc sẽ có biểu hiện như vậy, ngay cả ta cũng vậy." Ly Lăng Quân nhìn Lữ Tư Triệt, " Tô Tần kia vẫn còn cửa ra vào?"

Lữ Tư Triệt gật đầu, "Vẫn còn đang chờ."

Ly Lăng Quân trào phúng: "Hắn nói gì với ngươi? Hắn dựa vào đâu mà cho mình có tư cách để đợi ta phải trả lời?"

Lữ Tư Triệt đáp: "Hắn nói, tay trái hắn tuy đã bị phế, nhưng cảm giác về sự vận hành của ngũ khí, của Thiên Địa Nguyên Khí, linh ngộ đối với kiếm kỹ, vẫn vượt xa Tu Hành Giả bình thường. Dù tay phải hắn không thể thi triển kiếm kỹ tinh diệu, nhưng hắn đã bước chân vào Chân Nguyên cảnh, nếu một ngày kia đột phá đệ ngũ cảnh, dùng được phi kiếm, thì dù có mất đi tay trái cũng chẳng ảnh hưởng gì."

"Nói hay nhỉ, dùng phi kiếm đúng là không cần phải dùng tay. Nhưng phi kiếm là dùng để đánh xa, đánh cận thân hay ám sát thì chẳng có chút khả năng phòng ngự nào, thế nên những Tu Hành Giả đệ ngũ cảnh của Trường Lăng, có ai mà chẳng có tới hai thanh kiếm? Chẳng lẽ đã đến đệ ngũ cảnh, còn cần phải để một tên tùy tùng ở bên cạnh trông coi hắn hay sao?" Ly Lăng Quân lắc đầu: "Có thể trong thời gian ngắn nghĩ ra được như thế, cũng khớp với bản tính quyết tuyệt tàn nhẫn hắn. So với Mặc Trần dù biết không thể làm được nhưng vẫn cố đánh cược một lần, ta thích Mặc Trần hơn, ta cho rằng bỏ ra thanh Tuyết Bồ Kiếm đó là đáng giá."

Lữ Tư Triệt cũng có suy nghĩ giống Ly Lăng Quân: "Vậy đuổi hắn đi nhé?"

Ly Lăng Quân trầm ngâm một lúc.

"Bây giờ đang là lúc cần người. . . Xem thử xem có thể đào tạo, làm việc cho ta hay không." Hắn nói với Lữ Tư Triệt: "Cho hắn chăm ngựa, rửa chuồng ngựa đi."

Tô Tần ngẩng đầu.

Cánh cửa lớn rút cuộc mở ra.

Những người xuất hiện lại là một nha hoàn.

Hắn nghĩ ra ngay, sắc mặt trắng nhợt.

"Người đi theo ta."

Nha hoàn nhìn lướt qua hắn, giọng điệu hết như đang sai bảo nô bộc, vừa nói vừa xoay người bước đi.

Tô Tần hít sâu một hơi, đi theo.

Xuyên qua mấy gian Thiên viện, nha hoàn móc khăn tay, khó chịu bịt mũi, dừng lại xa xa bên ngoài một chuồng ngựa.

Cô quay sang nhìn Tô Tần, nhìn cánh tay trái băng gạc lốm đốm màu đỏ của máu và màu vàng của thuốc, ánh mắt đầy chán ghét, giống như trên người hắn cũng đang bốc mùi thối như trong cái chuồng ngựa kia, cô bịt mũi chặt hơn nhanh chóng: "Chủ thượng có lệnh, người ở đây lo việc rửa chuồng ngựa, và chăm ngựa."

Mặt Tô Tần càng thêm tái nhợt.

Hắn nhìn vào trong chuồng ngựa đầy nước tiểu với phân, nghĩ mình phải làm bạn với những vật kia mỗi ngày, cảm giác nhục nhã tới mức nói không nên lời.

"Người rốt cuộc có muốn ở lại trong phủ hay không? Không muốn ở lại, thì theo ta ra ngoài." nha hoàn hung dữ nói một câu, rồi xoay người bước ngay.

Tô Tần vẫn không nói gì.

Nha hoàn cau mặt, định mắng thêm, nhưng Tô Tần đã hít sâu một hơi, đi về phía chuồng ngựa.

Hắn bắt đầu gánh nước, rửa chuồng ngựa.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Hàng Phục Hung Kiếm

Trong bầu trời đêm, đã bắt đầu xuất hiện những bông tuyết trắng lốm đốm.

Chiếc xe ngựa lạng lẽ đợi ở bên ngoài sơn môn Bạch Dương Động đã bị tuyết nhuộm trắng màn cửa thùng xe.

Đình Ninh từ bên trong Bạch Dương Động đi ra.

Hắn không mở dù, cứ thế đến trước đầu xe, thi lễ chào Kinh Ma Tông, vỗ, phúi tuyết trên quần áo cho sạch sẽ, rồi mới xốc màn cửa, chui vào thùng xe.

"Người nhìn yếu quá."

Nhìn Vương Thái Hư choàng áo lông cáo dày cộm, gần như lọt thỏm trong đồng lông cáo, Đình Ninh không nhin được lên tiếng.

"Đại khái qua hết mùa đông này, đến giữa xuân thì sẽ ổn thôi." Vương Thái Hư mỉm cười, nụ cười của một con hồ ly: "Sao hôm nay lại muốn gặp ta?"

Chiếc xe đã bắt đầu chạy, thùng xe hơi hơi lắc lư. Đình Ninh rút nệm êm, dựa vào: "Ta nghe nói mấy ngày nay trong thành Trường Lăng xảy ra chuyện lớn."

"Ý người là Bạch Sơn Thủy?" Vương Thái Hư gật đầu: "Đại khái trong Trường Lăng hiện giờ nháo nhào lên rồi. nghe nói hai thừa tướng và Hoàng Hậu đều rất tức giận, nhiều quan viên bị mất chức, lưu vong. Vì Bạch Sơn Thủy vừa đánh vừa ca, ngôn từ ca xướng lại quá mức láo xược, nên phong ba mới dữ dội như vậy."

Đinh Ninh trầm ngâm: "Bạch Sơn Thủy ra tay, chung quanh không có ai cản hẳn được hay sao. . . Người có biết chuyện là thế nào không?"

Vương Thái Hư đáp: "Là Trường Lăng Vệ truy tung đồ bị trộm của Hoàng lăng, kết quả lại dẫn tới chỗ Phiên Trác và Bạch Sơn Thủy. Lúc đó Phiên Trác có mặt ở trong thương đội bị kiểm tra, chắc vì không giấu được thân phận Tu Hành Giả, nên mới ra tay, làm Bạch Sơn Thủy lộ mặt. Tuy vì sao kiểm tra thương đội đó một cách trùng hợp như vậy, sợ rằng chúng ta có muốn điều tra cũng không tìm ra được."

Đinh Ninh cau mày: "Hẳn là Trường Lăng có người muốn dọa cho Bạch Sơn Thủy bỏ chạy, có điều ta nghe nói Bạch Sơn Thủy từ Cửu Giang Quận hội quán đánh thẳng một đường ra tới Vị Hà rồi chạy mất, tu vi như vậy, có lẽ còn mạnh hơn Triệu Trảm rất nhiều."

Vương Thái Hư mỉm cười: "Bạch Sơn Thủy là người nổi danh cùng thời với Triệu Tứ tiên sinh, người hôm nay muốn gặp ta, chắc không phải vì muốn cùng ta nghiên cứu thảo luận về tu vi của Bạch Sơn Thủy chứ?"

Đinh Ninh nhìn hẳn: "Hiện giờ người đang làm gì?"

Vương Thái Hư trở nên vô cùng nghiêm túc: "Thực ra bây giờ cần phải làm gì, ta đang rất muốn nghe ý kiến của người. Dù những người khác không biết, nhưng chuyện của mình thì mình biết, ta có thể sống sót được dưới tay Cẩm Lâm Đường, chính là nhờ mưu kế của người."

"Trước lúc Tiết Vong Hư đưa người về Bạch Dương Động ta đã nói, nếu muốn bắt chúng đền mạng cho những huynh đệ đã mất là chuyện không thể

nào làm được, ta nghĩ người cũng sẽ không đi chuyện ngu ngốc như vậy." Đinh Ninh nhìn hẳn: "Nếu đổi lại là ta, ta nhất định là thừa lúc hiện giờ quân đội đang bị áp chế mà đòi hỏi lợi ích. Nhất là lúc này vì chuyện của Bạch Sơn Thủy, Hoàng Hậu với hai thừa tướng đang tức giận, người của quân đội nhất định phải cố gắng dàn xếp cho ổn thỏa, không dám làm gì với người. Hơn nữa họ cũng biết, nếu bây giờ giết người, chuyện của họ cũng sẽ bị thủ hạ của người tung ra ngoài."

"Ta thật sự rất bội phục người, càng ngày ta càng cảm thấy, dù những quái vật trong truyền thuyết có thể có tốc độ tu hành mạnh hơn người, nhưng họ không thể có được khả năng luôn nhìn rõ mọi việc như người." Vương Thái Hư cảm khái nhìn Đinh Ninh, "Hiện nay ta đang làm cho Bình Mã Ti rất đau đầu, ta muốn lấy sinh ý từ giải kho và quặng mỏ của họ."

""Đòi hỏi nhiều là đúng.""

Đinh Ninh ngẫm nghĩ: "Nhưng người đã không lựa chọn rời khỏi Trường Lăng, đã cho thấy người vẫn còn muốn đấu với đám quyền quý một trận vì những huynh đệ đã chết của người."

"Có can đảm không chế Cấm Lâm Đường làm những chuyện kia, lại còn điều động được nhiều Tu Hành Giả như vậy đến giết người của ta, hẳn không phải là Đại Tướng Quân mà phải là vương hầu." Vương Thái Hư ho, "Hiện giờ ta đương nhiên không động được tới người như vậy, nhưng những huynh đệ kia còn hơn tay chân của ta, dù ta có đồng ý chém đứt tay chân của mình để đổi lấy họ, thì họ cũng không sống lại được. Ta chỉ hy vọng có một ngày, ta bắt được bọn chúng phải trả giá."

"Nếu người đã quyết định như vậy, ta muốn cầu làm giúp một việc." Đinh Ninh cúi đầu xuống.

Điều này hoàn toàn khác biệt với quan điểm ban đầu của Đinh Ninh.

Vì lúc đầu, Đinh Ninh không hề muốn có liên quan gì tới Lưỡng Tăng Lâu. Chắc chuyện này rất quan trọng với Đinh Ninh, nếu không hẳn sẽ không trịnh trọng như vậy.

Nên Vương Thái Hư cảm thấy kỳ quái, "Chuyện gì?"

Đinh Ninh nói nhỏ: "Sau này nếu người với Bình Mã Ti có đàm phán, có thể đề cập tới sinh ý chỗ lao ngục hay không?"

Vương Thái Hư ngẩn ra: "Sinh ý ở chỗ lao ngục?"

Đinh Ninh gật đầu: "Tốt nhất là có thể ra vào lao ngục, và tiếp xúc với nguồn sinh ý của những người quản lao ngục."

Vương Thái Hư gật đầu: "Ta sẽ cố gắng hết sức."

Đinh Ninh cau mày: "Người không cảm thấy yêu cầu này của ta kỳ quái hay sao, không hỏi ta vì sao sao?"

"Người có thể một tháng Luyện Khí, có thể chiến thắng trong tế kiếm thí luyện, tương lai người nhất định là người làm nên đại sự." Vương Thái Hư cười: "Nếu chúng ta đều là người làm đại sự, thì làm cái gì cũng không có gì kỳ quái."

Ngoài cửa quán rượu vô danh ở Ngô Đồng Lạc.

Kinh Ma Tông và Vương Thái Hư tạm biệt nhau.

Đây cánh cổng khép hờ, như thường lệ, Trường Tôn Thiển Tuyết đã thắp một ngọn đèn nhỏ đang chờ hân. Trên bàn có mấy món ăn, vẫn còn đang bốc hơi nóng.

Đinh Ninh thấy Trường Tôn Thiển Tuyết đã đổi áo khoác mới, tuy kiểu dáng vẫn là loại thông thường nhất ở phố nào cũng thấy, nhưng được gắn thêm một ít đồ trang sức linh tinh, mặc trên người cô trông rất sinh động.

Hắn bình phẩm ngay: "Người ta là nhờ ăn mặc đẹp mắt mà đẹp, còn người lại làm cho quần áo mặc trên người trở nên đẹp mắt."

Trường Tôn Thiển Tuyết chẳng buồn để ý tới lời khen hắn, lạnh lùng hỏi: "Sao người lại ngồi xe của Vương Thái Hư?"

Đinh Ninh vừa ăn vừa trả lời: "Vì ta có chuyện muốn nhờ hắn hỗ trợ."

Trường Tôn Thiển Tuyết không hỏi sâu thêm, đây là điều cô và Đinh Ninh đã ước định với nhau nhiều năm nay.

"Người thật sự thẳng tể kiểm thí luyện à?" Nhìn Đinh Ninh ăn uống ngon lành, lạnh nhạt hỏi.

Đinh Ninh ừ một tiếng, móc trong tay áo hộp gỗ vuông, đưa cho Trường Tôn Thiển Tuyết.

Trường Tôn Thiển Tuyết không cần nhìn, cũng biết trong hộp gỗ là Thanh Chi Ngọc Phách.

Cô không nhận cái hộp, chỉ nói: "Cảm ơn."

Đinh Ninh âm ừ: "Ta với người đâu cần cảm ơn."

Trường Tôn Thiển Tuyết nhàn nhạt đáp: "Lần này không giống với trước kia. . . Người cũng biết rồi, với Thanh Chi Ngọc Phách này, sau này ta sẽ không còn phải nhờ vào người nữa. Nếu đổi lại là ta, chưa chắc đã Thanh Chi Ngọc Phách này cho người."

"Chuyện đó thì có liên quan gì?" Đinh Ninh ngẩng đầu lên, liếm liếm khóe môi: "Bao nhiêu năm nay ta vốn đâu có định nhờ vả gì người."

Trường Tôn Thiển Tuyết cau mày.

Những năm nay trừ tu hành, cô rất ít khi suy nghĩ đến điều gì khác, nhưng cô cũng không phải người ngu, nên cô cũng dư biết, tuy cô rất mạnh, nhưng những năm qua Đình Ninh quả thực không hề nhờ cô làm cái gì cả, ngay cả bảo vệ hãn cũng không.

"Tối nay người ngủ một mình đi."

Trường Tôn Thiển Tuyết cầm hộp gỗ lên, đi về phía hậu viện, "Ta thiếu người nhân tình."

Đình Ninh cười chua chát.

Trên đường đi, những bông tuyết lạnh lẽo rơi lên khuôn mặt hoàn mỹ của Trường Tôn Thiển Tuyết, cảm nhận được sự lạnh giá của chúng, Trường Tôn Thiển Tuyết càng cảm thấy ân oán ở Trường Lăng quá mức phức tạp.

Cô lắc đầu, gạt hết mọi suy nghĩ trong lòng, biến mình trở lại thành tờ giấy trắng.

Cô leo lên giường, nằm xuống.

Thanh Chi Ngọc Phách tỏa ra ánh sáng nhu hòa, và một mùi thơm nhàn nhạt, thấm cả vào gan ruột.

Chân Nguyên từ đầu ngón tay cô thấm ra, nghiền nát Thanh Chi Ngọc Phách thành bột, hít vào trong bụng.

Khi cô cho Thần Niệm chìm vào Khí Hải, chạm đến ngọc cung, thanh kiếm rung lên chấn động, tản mát ra khí tức hung bạo, như muốn đâm thủng ngọc cung, xông ra khỏi cơ thể.

Những luồng Nguyên Khí màu xanh nhạt từ khắp nơi trong thân thể cô không ngừng tràn tới, chìm vào trong Khí Hải, dung nhập vào trong thanh hung kiếm.

Thanh hung kiếm dần dần yên tĩnh trở lại, chấp nhận khí tức của ngọc cung.

Thần Niệm cũng bắt đầu chậm rãi cùng thanh kiếm hòa làm một thể.

Trong bóng tối, mi tâm của cô thấp thoáng ngọn lửa màu u lam nhàn nhạt, giống ngọn lửa của thanh tiểu kiếm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Bạch Dương Quả Giác Chân Chính

Đình Ninh cách rèm lẳng lẳng cảm giác sự biến hóa của thanh kiếm bên trong cơ thể của Trường Tôn Thiển Tuyết, lúc mi tâm của Trường Tôn Thiển Tuyết tỏa ánh sáng u lam nhàn nhạt, hẳn đã biết thanh kiếm này sẽ không bao giờ gây nên nguy hiểm cho cô nữa.

Nhưng điều này cũng có nghĩa cảnh giới giữa hắn và Trường Tôn Thiển Tuyết đã cách nhau xa hơn.

Hắn nhắm mắt lại, cũng bắt đầu tu hành.

Tối nay, hắn tu hành khác với ngày thường.

Trong cơ thể hắn vang lên những âm thanh rất nhỏ, những con tằm nhỏ xíu đã xuất hiện.

Chúng cùng lúc há miệng nhả tơ, phun ra những tia chân khí nhỏ xíu.

Đây chính là vạn tuổi thành biển, tất cả không gian trong Khí Hải chậm rãi bị những tia chân khí đó tràn ngập, mà những tia chân khí vẫn không ngừng tuôn ra, không ngừng chảy vào trong Khí Hải.

Làm Khí Hải phòng lên muốn nứt.

Những tia chân khí nhỏ bé vẫn không ngừng ép vào.

Thấy Khí Hải muốn vỡ, Đỉnh Ninh vội thúc giục mở Thiên Khiếu ra, một luồng chân khí dũng mãnh tràn đi khắp nơi trong cơ thể hắc.

Dòng chân khí nhanh chóng chạy tuần hoàn khắp người hắc, đồng thời, bên trong khí hải, nguồn chân khí với và biển chân khí cũ đang hòa nhập vào với nhau, khiến chúng càng thêm đậm đặc.

Trong mỗi góc ngách, mỗi xương cốt hắc đều kêu lên lách cách.

Những tia chân khí nhỏ xíu không ngừng đột phá vách ngăn, chui vào bồi dưỡng tủy sống bên trong xương cốt.

Cửu Tử Tầm Thần Công hắc và Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh hoàn toàn hòa hợp với nhau.

Những con tằm nhỏ sau khi nuốt lại chân khí của mình trở vào, thì nhanh chóng biến mất.

Khí Hải trở lại bình tĩnh, nhưng tu vi đã tăng lên Luyện Khí thượng phẩm Hoán Tủy.

Trong tất cả các loại công pháp tu hành của các tông phái ở Trường Lăng, cảnh giới tu vi càng cao, chân khí và Chân Nguyên càng có tác dụng bồi dưỡng cho thân thể, giúp tăng thọ nguyên cho Tu Hành Giả.

Sau khi Khí Hải trở lại bình thường, trong ngũ tạng lại giống như dấy lên u hỏa, khiến ngũ tạng hắc vô cùng khô nóng.

Ngũ tạng chi khí càng vượng, thì lúc tu hành chân khí chuyển hóa càng nhanh, tốc độ tu hành cũng sẽ càng nhanh.

Điều này chứng tỏ, Cửu Tử Tầm Thần Công giúp người tu hành tới cảnh giới càng cao, thì tốc độ tu hành sẽ càng nhanh.

Đây là một chuyện rất khó chấp nhận.

Vì tất cả công pháp trong thiên hạ, đều là cảnh giới càng cao, thì tốc độ tu hành và phá cảnh càng chậm.

Thật ra, tu vi tiến cảnh Đỉnh Ninh không thể tính là nhanh, có những thiên tài ở tuổi này hẵn sớm bước chân vào Chân Nguyên cảnh rồi.

Ví dụ như Linh Hư Kiếm Môn An Bảo Thạch và Dân Sơn Kiếm Tông Tịnh Lưu Ly, hai quái vật chỉ mất có một tháng đã từ đệ nhất cảnh đột phá đến đệ nhị cảnh Luyện Khí.

Nhưng sau đó, từ đệ nhị cảnh Luyện Khí đến đệ tam cảnh Chân Nguyên cảnh, họ phải mất tới tám tháng.

Tốc độ này đối với Tu Hành Giả bình thường là cực kỳ khủng bố, vì bình thường Tu Hành Giả mất ít nhất phải mấy năm mới có thể làm được, còn nếu bị gặp vấn đề giống như Nam Cung Thái Thực, không cảm nhận được cả Thiên Địa Nguyên Khí, thì cả đời chỉ dừng lại ở đệ nhị cảnh mà thôi.

Nhưng tám tháng so với một tháng, chính là đã gấp tám lần.

Sau đó từ Chân Nguyên cảnh đến Dung Nguyên cảnh, đối với Tu Hành Giả bình thường, ít nhất cũng phải thêm tám lần nữa, nghĩa là mất sáu đến tám năm.

Giai đoạn kế tiếp lại thêm tám lần, chính là ít nhất sáu tám bốn mươi tám năm.

Nên đa số những tu hành giả tu vi đạt được cả đời chỉ tới đệ ngũ cảnh Thần Niệm cảnh mà thôi.

Tu hành giả Lục Cảnh đã thừa thốt, Thất Cảnh tông sư đương nhiên lại càng hiếm hoi.

Tuy, điểm đặc biệt này của Cửu Tử Tầm Thần Công, đã giúp cho Đinh Ninh được rút ngắn cực nhiều thời gian ở từng cảnh giới, nhưng ngũ khí càng tràn đầy, cơ thể không cân đối được, lại càng làm mất tuổi thọ nhanh.

Chính là dùng thiêu đốt tuổi thọ để đổi lấy tốc độ tu hành.

Nên Trường Tôn Thiên Tuyết đã từng kết luận, Cửu Tử Tầm chính là công pháp tự sát

Trong đạo quán của Bạch Dương Động, Tiết Vong Hư và Lý Đạo Ky ngồi nhìn ra bầu trời đang đầy tuyết bay.

"Người gọi ta, chắc chắn không phải để cùng nhau ngắm tuyết."

Lý Đạo Ky lên tiếng sau một một lúc lâu im lặng: "Muốn nói gì thì nói đi, lẽ mà là bản tính của Trương Nghi, không phải của người."

"Hôm nay ta đã viết thư cho Bắc Địa Quận Hạ Lan quận trưởng, ngày mai người lập tức xuất phát, lúc người tới nơi, đưa thư của ta cho hắn xem." Tiết Vong Hư nói, mặt vẫn nhìn vào những bông tuyết đang bay vòng vòng.

"Chuyện Bạch Sơn Thủy, bệ hạ rất tức giận, người tuy không phải người Ngụy, nhưng dù sao cũng là người Hàn, hơn nữa lại đang ở Bạch Dương Động, không chừng sẽ bị liên lụy."

Lý Đạo Ky nhướng mày: "Chỉ cần Bạch Dương Động có người còn ở đây, dù chuyện Bạch Sơn Thủy có dậy sóng tới cỡ nào, ta cũng không cần phải rời khỏi Trường Lăng. Đã ở chung lâu như vậy, nếu đã đến lúc phải chia tay, người cứ việc nói thẳng, đừng có lấy cớ với ta."

Tiết Vong Hư bị vạch trần, cười ngượng nghịu, "Ta đâu có ý gì. Bạch Dương Động quá nhỏ, ta ở đây nhiều năm như vậy, chưa từng thấy ai có thiên phú như Đinh Ninh. Ta cũng chưa từng gặp hai tên tiểu quái vật trong truyền thuyết của Linh Hư Kiếm Môn và Dân Sơn Kiếm Tông, ta không biết họ so với Đinh Ninh thì thế nào, nhưng khi Đinh Ninh chiến thắng Tô Tần, là ta biết, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, thành tựu tương lai hắn nhất định sẽ vượt qua ta. Ta đã quá già rồi, dù có liều mạng, dù có tiêu hao tất cả thời gian còn lại, đừng nói là đại cảnh giới, cả tiểu cảnh cũng không chắc đã vượt qua kịp, còn không bằng giúp hắn đi trước một quãng đường."

Lý Đạo Ky trầm mặc.

Nếu hắn là Tiết Vong Hư, hắn cũng sẽ làm như vậy, nhưng hắn biết lần này rồi đi, sau này sẽ không bao giờ gặp lại lão nhân này nữa.

"Nhân sinh gặp nhau, luôn luôn sẽ phải có lúc chia tay, ta với sư huynh ta cũng như thế."

"Ta cả đời ần nhẫn, chỉ làm càn hiển lộ cảnh giới một lần ở ngoài thành Trường Lăng. Cả đời ta, luôn cảm thấy thiếu cái gì đó. May mắn sư huynh đã mang đến cho ta Đinh Ninh, làm một lần lão xược, cảm thấy thực là có ý nghĩa."

Tiết Vong Hư mỉm cười, thò tay rút thanh tiểu kiếm bạch ngọc bên hông.

Lý Đạo Ky quay người lại.

"Người hãy xem một kiếm này".

Nhưng Tiết Vong Hư lắc đầu, ý bảo hắn đừng lên tiếng, mà hãy tiếp tục nhìn về phía trước.

Sau đó Tiết Vong Hư vung kiếm.

Một luồng Kiếm Khí màu trắng từ trên thân kiếm dâng lên, kịch liệt vọt tới mũi kiếm.

Những bông tuyết ở phía trước bị một luồng khí cực mạnh hất văng đi, để lộ ra một vùng không gian trống không.

Bên trong không gian ấy, xuất hiện dương giác màu trắng uốn lượn.

Một chiêu "Bạch Dương Quả Giác" vô cùng đơn giản.

Chiêu thức bình thường nhất của Bạch Dương Kiếm Kinh.

"Người phải nhớ kỹ."

Tiết Vong Hư rất hài lòng nhìn luồng Kiếm Khí, trịnh trọng nói với Lý Đạo Ky: "Bạch Dương Quả Giác, thứ quan trọng nhất không phải là giác nhọn, mà là ẩn nhẫn và hỗ trợ. Không biết người có nhớ hay không, ngày đầu tiên người vào Bạch Dương Động, ta đã dẫn người đi xem một cuộc tranh đấu trong núi Bạch Dương."

Lý Đạo Ky nhắm mắt.

Hắn cố gắng nhớ lại.

Hắn nhìn thấy, hai con Bạch Dương sừng cong đấu với nhau, chúng đứng trụ vững, dùng chỗ rộng và dày nhất của chiếc sừng cong để ngăn cản sự va chạm của đối phương.

Chúng không hề phản kích.

Đối phương va chạm rất mạnh, cuối cùng làm y sừng của nó.

Nhưng nó vẫn chỉ cố gắng chống đỡ, né qua, rồi húc vào đầu đối thủ.

Lý Đạo Ky hít một hơi thật sâu, mở mắt, rốt cuộc đã hiểu rõ hàm nghĩa thực sự của "Bạch Dương Quả Giác".

Tiết Vong Hư nhìn hắc, biết hắc đã lĩnh ngộ, mỉm cười hài lòng, đưa tiểu kiếm bạch ngọc cho Lý Đạo Ky.

Lý Đạo Ky nhận kiếm, quỳ xuống trước mặt Tiết Vong Hư, làm ba cái đại lễ, sau đó đứng dậy rời khỏi.

Hắc không nói một lời nào, bước đi càng lúc càng xa, cuối cùng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt Tiết Vong Hư.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Thời Thế Tạo Anh Hùng

Trường Lăng tuyết đã rơi, Quan Trung cũng vừa có tuyết.

Sáng sớm, Quan Trung Kỳ Sơn.

Giữa một cánh đồng rộng lớn, có một thiếu niên đang luyện kiếm.

Kiếm hấn giống kiếm của Tô Tần, cùng có màu tím, nhưng mặt ngoài có một tầng phù văn màu vàng.

"Ầm " một tiếng.

Sau khi hấn chém ra một kiếm, không gian lạnh lẽo bỗng xuất hiện một tia lôi quang màu vàng.

Tia lôi quang chém xuống đất, đất vàng tóe ra, bụi cỏ bốc cháy ngùn ngụt.

Gã thiếu niên xoay người, khuôn mặt anh tuấn vô cùng kiên nghị và khắc nghiệt.

"Kim thúc."

Hắn thu hồi kiếm, nói với một người đàn ông hơi mập giống như thương nhân đang ngồi trên xe bò ở rìa đường , giọng lạnh tanh: "Ta muốn đi Trường Lăng."

Kim thúc thở dài, "Vì Tạ Nhu?"

"Ta không trách Tạ Nhu, tuy cô ấy biết ta với cô ấy vừa gặp đã thương, nhưng chúng ta dù sao cũng không hề có hôn ước." thiếu niên nhìn về phía Trường Lăng, "Vốn chỉ là nghĩ Lôi Tiêu Kiếm Kinh trong nhà mạnh hơn nhiều so với mấy thứ kiếm kinh trong những tu hành chi địa của Trường Lăng, không cần phải tới Trường Lăng tu hành chi địa để học tập, nhưng bây giờ xem ra nghĩ thế đã sai. Trường Lăng không chỉ có bí điển tu hành, còn nữa rất nhiều thứ đặc sắc. Ta muốn tới khiêu chiến tên Đinh Ninh kia, tin rằng chỉ cần đánh bại Đinh Ninh, Tạ Nhu nhất định sẽ hồi tâm chuyển ý."

Người đàn ông trung niên mỉm cười: "Nếu vậy, thì lên đường ngay, nếu không Quan Trung tuyết rơi nhiều, đường càng khó đi."

Trên giáo đường của Binh mã ty, đã bị đóng một lớp tuyết dày một ngón tay.

Du Cô một mình đi về phía võ đài bốn phía cắm đầy cờ xí Hồ Lang Quân.

Ngay giữa võ đài, có một lão nhân cao lớn, mặc thiết y.

Khí thế trên người Du Cô dĩ nhiên rất mạnh, nhưng so với lão nhân kia, thì chẳng là gì.

Lão nhân chỉ đứng đó, nhưng cả người hừng hực toát ra khí thế khí thôn sơn hà, tay cầm vạn quân.

"Tư Không Tướng quân."

Du Cô đi đến sau lưng ông ta, khom người cúi chào.

"Vụ đàm phán với tên giang hồ kiêu hùng của Trường Lăng phải nhanh chóng chấm dứt." Lão nhân không hề quay sang lại, giọng nói sang sảng như chuông đồng: "Điểm mấu chốt là vấn đề nhà kho và mỏ quặng."

Đồng tử Du Cô rút lại, không thể tin được: "Tướng quân, chỉ là một kẻ phổ phường mà thôi, cái gì mà gọi là kiêu hùng? Đáp ứng điều kiện như vậy, không phải quá nhiều hay sao?"

"Thời thế tạo kiêu hùng, vừa vặn gặp phải thời thế, hẳn chính là kẻ kiêu hùng." Lão nhân trầm giọng: "Thần Đô Giám đang dựa thế thanh tra Binh mã ty, hoàng hậu có ý muốn điều Phương Hướng trở về thống lĩnh Trường Lăng vệ. Nếu không mau chóng chấm dứt chuyện này, sẽ càng xuất hiện nhiều gièm pha. . . Người cũng tưởng tượng được hậu quả."

Sắc mặt Du Cô trở nên khó coi.

Hắn và người của Binh mã ty đều trung thành với Đại Tần vương triều, trung thành với Nguyên Võ Hoàng đế bệ hạ, nhưng Nguyên Võ Hoàng đế bệ hạ đương nhiên không thể chỉ nể trọng một người.

Lúc Nguyên Võ Hoàng đế đăng cơ, đã trở nên quá mức nể trọng hoàng hậu và thị tộc của bà ta. Hơn mười năm nay, hai tướng và tất cả các Ty đã rất cố gắng thay đổi vấn đề đó.

Thần võ hoàng đế bệ hạ nếu không quá nể nang một thế lực nhất định, thì cả Đại Tần vương triều sẽ trở nên cường đại hơn, tiến lên vững vàng, mạnh mẽ hơn.

Chuyện này không chỉ liên quan tới tiền đồ của người trong Binh mã ty.

"Ta biết phải làm gì." Du Cô hít sâu một hơi: "Ta sẽ làm cho chuyện này mau chóng chấm dứt."

Lúc hăn vừa quay người, lão nhân nặng nề lên tiếng: "Người giang hồ luôn làm việc nhanh chóng, họ có rất nhiều thủ đoạn mà chúng ta không thể nào tưởng tượng ra được. Thần Đô Giám sợ trách nhiệm, nên tạo áp lực với chúng ta, lúc người và kẻ giang hồ kêu hùng đó đám, hãy bảo hăn giúp hỗ trợ điều tra thêm là ai lợi dụng Trường Lăng vệ."

Sáng sớm, Đinh Ninh rời giường như thường lệ, giúp Trường Tôn Thiên Tuyệt nấu cháo, sau đó bưng tô đi mua mì.

Đến tiệm bán mì đầy hơi nóng, còn chưa nghĩ ra hôm nay muốn ăn thêm món gì, Đinh Ninh đã ngáy người.

Vì người râu bạc trắng đang bưng chén mì cười với hăn kia, chính là Tiết Vong Hư.

"Sao người lại tới đây?"

Đinh Ninh nhìn lão đầu đang đặc ý, vô cùng kinh ngạc.

"Muốn dẫn người tới một nơi." Tiết Vong Hư nhấp một hớp nước mì, cười tủm tỉm: "Hèn gì người nơi này đều thích đến nhà này ăn mì, món mì ở đây quả nhiên không tệ, cả ớt cũng cay đến xé lưỡi, nhưng tới ăn mì thì cứ kêu mì, người mang tô tới để làm gì?"

Đinh Ninh ngần ngừ: "Người thật sự muốn ta nói nguyên nhân?"

Tiết Vong Hư kỳ quái nhìn hăn, rồi nhìn cái tô sứ trên tay hăn: "Chẳng lẽ dùng cái tô này thì ăn thơm hơn?"

Đinh Ninh đồng tình nhìn ông: "Không phải, họ nấu rất ngon, nhưng vấn đề là ở chỗ rửa chén. . . người rửa chén ở dơ lắm, lại còn nữa thói quen đang rửa đưa tay móc lỗ mũi."

Tiết Vong Hư khựng lại, nhìn nửa bát mì còn lại, sắc mặt vô cùng đặc sắc.

"Nếu người còn muốn ăn, ta cho người mượn tô của ta." Đinh Ninh nói.

Tiết Vong Hư lắc đầu: "Thôi, có nhiều thứ chỉ nhất thời thấy hứng, qua rồi thì không còn hương vị đó nữa."

Đinh Ninh đi vào trong tiệm mì, đặt tô xuống cạnh nồi, nghĩ hay là hôm nay ăn mì thịt với cải trắng chua cay, nhìn nhìn thịt với ớt đang được đảo xào trong chảo, hỏi Tiết Vong Hư, "Người định dẫn ta đi đâu?"

Tiết Vong Hư nói: "Đi Ba Quận Trúc Sơn."

"Đi xa đến vậy làm gì?"

"Ở đó có hội chùa rất náo nhiệt, chúng ta đi bây giờ là vừa kịp, rất là thú vị."

Thịt heo và ớt đã hơi chín, bỏ thêm vào cải trắng đã được làm sẵn, xào đi xào lại mấy cái, rồi được đổ lên trên tô mì.

Đinh Ninh cau mày, giọng điệu giống hệt Lý Đạo Ky hôm qua trách móc Tiết Vong Hư: "Đừng có lấy lý do vụng về như vậy có được hay không, dù có náo nhiệt, cũng không có khả năng đi xa tới như vậy dưới trời tuyết rơi để đi xem hội chùa."

"Ăn mì ăn mì." Tiết Vong Hư chỉ chỉ tô mì của Đinh Ninh, kêu lên nhắc hân, sau đó mới nói: "Ta muốn đi lấy một món đồ."

Đinh Ninh bưng tô mì, ngồi xuống đối diện ông: "Cái gì?"

Tiết Vong Hư nhìn hân: "Đồ để trị bệnh cho người."

Đình Ninh bắt đầu ăn mì, mãi đến khi ăn xong, chỉ còn lại nước, hắn mới ngẩng đầu lên: "Phương Tú Mạc đã nói với ta, không có cái gì chữa bệnh cho ta được, trừ phi ta vào được Dân Sơn Kiếm Tông tu hành, tìm được Thiên Thần bí quyết."

"Đây mới là nguyên nhân thật sự của người khi bảo Vương Thái Hư giúp người vào Bạch Dương Động? Vì Bạch Dương Động chúng ta và Thanh Đăng Kiếm Viện gộp lại, vừa vặn sẽ có đủ tư cách tham gia Dân Sơn Kiếm hội?" Tiết Vong Hư nhìn vào mắt Đình Ninh: "Phương Tú Mạc nói không sai, nhưng chuyện gì cũng không có tuyệt đối, hơn nữa muốn tham gia Dân Sơn Kiếm hội sang năm, người vẫn còn quá yếu. Theo tình hình những năm qua, đệ tử do những tông môn đề cử tới tham gia Dân Sơn Kiếm hội đều ít nhất là Chân Nguyên Cảnh trung phẩm, thậm chí có khi còn nữa cả quái vật Dung Nguyên Cảnh."

"Người so với mấy người Trương Nghi thì thông minh hơn nhiều, người cũng hiểu, , tham gia Dân Sơn Kiếm hội không chỉ có đệ tử của tu hành chi địa bình thường, mà còn nữa đệ tử của quý tộc môn phiệt. Bọn chúng còn đáng sợ hơn đệ tử của các tu hành chi địa. Trong bọn họ không ít người không phải không có năng lực thông qua khảo hạch Dân Sơn Kiếm Tông, mà chỉ là muốn tập trung tu hành tại gia, vì gia tộc của họ cung cấp cho họ rất nhiều tài nguyên, giúp họ tu hành nhanh hơn. Đối với những quý tộc môn phiệt đó, Dân Sơn Kiếm Tông không phải là con đường phát triển duy nhất, mà chỉ là một phụ trợ có hiệu quả mà thôi."

"Những điều người nói, lúc vào Bạch Dương Động ta đã biết rồi." Đình Ninh nhìn Tiết Vong Hư, nhíu mày: "Nhưng ta cũng biết Ba Quận Trúc Sơn huyện không phải là một địa phương bình thường."

Tiết Vong Hư nhìn hắn: "Không phải chỉ là có nhiều người Trịnh hơn bình thường hay sao?"

Đình Ninh cũng không yếu thế nhìn lại: "Người đương nhiên hiểu ta không phải nói ý đó."

Tiết Vong Hư có vẻ then quá hóa giận: "Ta tốt xấu gì cũng là Bạch Dương Động động chủ, là sư trưởng của người, ta bảo người đi theo ta, người có đi không?"

"Người hiểu lầm ý của ta." Đình Ninh chớp mắt: "Chỗ đó đương nhiên ta rất muốn đi, chỉ là ta lo cho an nguy sau này của người thôi."

Tiết Vong Hư khinh thường nhìn Đình Ninh: "Vốn cũng già sắp chết rồi, người không thể để cho lão già ta trước khi chết phong quang được hay sao?"

Đình Ninh hít sâu một hơi.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn tuyết phủ trên mái nhà đối diện, trầm mặc một lúc, sau đó nhẹ giọng nói: "Nhất thời vui vẻ đâu được gọi là phong quang, nhưng nếu đệ tử Bạch Dương Động có thể chiến thắng trong Dân Sơn Kiếm hội, chắc chắn sẽ tát vào mặt rất nhiều người. . . Đối với người, cái đó có tính là phong quang không?"

"Cái đó đương nhiên là phong quang thật sự." Tiết Vong Hư cười vui vẻ, "Nếu thật sự có một ngày như vậy, dù có chết già, ta cũng là cười mà chết."

Đình Ninh quay sang nhìn ông, lắc đầu: "Ý của ta là, dù người có muốn chết già, cũng không được chết nhanh như vậy, mà phải sống lâu hơn."

Tiết Vong Hư giật mình, cười hớn hở như trẻ con, vỗ vai Đình Ninh: "Thành giao!"

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Ta Không Theo Quy Củ Nào Cả

Tuyết rơi khiến Trường Lăng trở nên lạnh thấu xương, dù trên trời không hề có tuyết bay, nhưng mái nhà và mặt đường nào cũng bị tuyết đọng dày, theo thời gian tạo thành lớp băng cứng ngắt.

Bên trong Thần Đô Giám khá ít người đi lại, vì đi trên lớp băng cứng và trơn rất khó khăn, trên lớp băng có một dãy những dấu chân ấn lõm xuống, nhưng người để lại những dấu chân ấy thì không biết đã đến nơi nào, khiến cho Thần Đô Giám càng thêm âm trầm.

Ngẫu nhiên có vài âm thanh như đang kêu mà bị bịt miệng, ngắc ngứ mà thảm thiết từ đâu đó vang lên, quanh quẩn trên đường, rồi nhanh chóng biến mất.

Trần Giám Thủ vẫn bộ dáng chán chường muôn thuở, khẽ phất tà áo choàng đỏ rực, chậm rãi bước trên lớp băng, dáng người gầy gò như một cây lựu héo, chẳng ai tin được lại là một vị đại nhân của Đại Tần vương triều.

Lão bộc đánh xe vừa già lại cầm điếu đã chờ sẵn ngoài cửa Thần Đô Giám, hắn không nói bất kỳ lời nào, lão bộc cũng không múa máy tay chân gì, sau khi hắn trèo vào trong thùng xe, chiếc xe lập tức lăn bánh chạy loanh quanh khắp Trường Lăng như không hề có mục đích.

Trần Giám Thủ cúi đầu như đang ngủ, nhưng một lúc sau, hắn ngẩng đầu lên, kéo màn xe.

Chiếc xe ngựa đã dừng lại bên hông một bờ tường cao.

Lúc hăn vén rèm xe, những luồng Thiên Địa nguyên khí đã vô thanh vô tức từ cơ thể hăn nhu hòa thấm ra.

Cả một tiếng gió cũng không có, những tầng tầng ánh sáng lấp lánh như thủy tinh hội tụ quanh người hăn, như những chiếc gương, chiết xạ ánh sáng chung quanh.

Hăn rõ ràng mặc áo choàng màu đỏ thẫm, nhưng lúc này lại chẳng khác gì trong suốt, không ai nhìn thấy hăn và chiếc xe ngựa, quanh chiếc xe như đã được hoàn toàn phong bế.

Sau đó hăn bay lên, lướt qua tường cao, nhảy vào trong nội viện.

Trong nội viện là một hoa viên đã tàn lụi dưới trời tuyết rơi.

Trần Giám Thủ đi xuyên qua hoa viên, đi vào hành lang gấp khúc.

Đến lúc này những vầng sáng thủy tinh bên ngoài người hăn mới từ từ biến mất, thân ảnh hăn như quý mị, từ trong không khí từ từ lộ ra.

Hăn đi dọc theo hành lang gấp khúc thẳng về phía trước, đi tới hậu viện, tới một thư phòng.

Hăn không hề che giấu tiếng bước chân của mình.

Trong thư phòng có một người trung niên râu dài, dáng vẻ như thư sinh đang ngồi, y mặc một chiếc áo bào bằng vải bông màu xám, đang hí húi mài mực, chắc y định viết thư nhưng vì trời lạnh quá, mực chưa mài ra được.

Người trung niên râu dài đã nghe thấy tiếng bước chân, nhưng y không hề ngừng tay, vì đối với y, trong Trường Lăng có rất ít người có thể gây nên được uy hiếp cho y.

Nhưng những người ấy, cần gì phải dùng cách thức này để xuất hiện trước mặt mình?

Nên lúc Trần Giám Thủ dừng bước, y cười nhạt: "Bên ngoài lạnh lắm, tới cũng tới rồi, không cần chờ ở bên ngoài."

Trần Giám Thủ không hề nhúc nhích, nhưng cửa thư phòng bị khí tức trên người hấn đẩy mở ra.

Người trung niên neho mắt, mở miệng định nói, nhưng nhìn thấy chiếc áo choàng đỏ thẫm của Trần Giám Thủ, cảm nhận được khí tức kỳ dị pha trộn giữa chán chường và lo lắng của hắn, nét mặt y cương cứng.

"Người. . . Người là Thần Đô Giám. . ." cả lưỡi y cũng trở nên cứng ngắt.

"Đúng vậy."

Trần Giám Thủ chỉ trả lời đúng hai chữ.

Mặt người trung niên không còn chút máu.

"Ta biết ngươi là một người trung gian đặc biệt." Trần Giám Thủ lạnh lùng nhìn y, chậm chạp nhả từng chữ: "Những Tu Hành Giả quân đội muốn sống sung túc, muốn có ngân lượng để tu hành, nhưng bây giờ không có chiến sự, bọn họ không tích lũy được quân công, nên không được phong thưởng, cũng không chiếm được điều lệnh. Nhưng bọn họ lại có chiến lược tốt, trong đó có những người sẵn sàng đi giết người để kiếm tiền, trong khi giới quyền quý Trường Lăng, lại có người muốn nhờ người khác giết người giúp mình, nhưng không muốn có quan hệ gì với kẻ giết người thuê đó."

Nhìn nhân vật Giám thủ đầy truyền thuyết này của Thần Đô Giám, người trung niên đỏ mồ hôi lạnh, chảy đầy xuống mặt, nhưng y vẫn cố cứng

giọng: "Dù người nói gì, cũng không quan hệ gì tới ta, vì người không có chứng cứ."

"Người nói không sai, ta không có chứng cứ."

Trần Giám Thủ rũ mí mắt xuống.

Người trung niên như cảm nhận được điều gì, mở to mắt, trong tay áo y, một đốm sáng rực rỡ như mặt trời rực lên, tỏa ra khí tức vô cùng khủng bố, như muốn đánh nổ cả thư phòng.

Nhưng y bất ngờ bất tỉnh, tầm nhìn trở nên mơ hồ, cả thân thể và suy nghĩ đều vô cùng chậm chạp.

Từ tay áo Trần Giám Thủ bay ra một tia kiếm quang đỏ thẫm, nhẹ nhàng rạch nhẹ lên tâm mạch của người trung niên.

Người trung niên tỉnh táo lại ngay.

Nhưng một cảm giác mát lạnh đã từ tâm mạch của y lan ra, nhìn tia kiếm quang đỏ thẫm đã chui lại vào trong tay áo, sức mạnh trong người y cũng giống như thủy triều nhanh chóng biến mất, đốm sáng rực rỡ khủng bố trong tay áo không thể nào bay được ra ngoài.

"Tại sao?"

Người trung niên không tài nào hiểu được Thần Đô Giám Giám thủ đã dùng cách nào mà làm thần niệm của mình bị ảnh hưởng như vậy, y càng không hiểu vì sao rõ ràng trong tình huống không hề có chứng cứ, mà đối phương cũng dám ra tay giết mình.

"Không có tại sao cả." Trần Giám Thủ lạnh lùng: "Chỉ là vì người không biết ta. . . Vì ta chưa bao giờ làm theo quy củ."

Người trung niên ôm ngực ngã ngồi xuống ghế, y đau đớn nói: "Người thân là người đứng đầu Thần Đô Giám, chuyên giám sát quan lại của Đại Tần, một người như vậy, sao lại không làm việc như luật lệ, như vậy chẳng phải là càng thêm trọng tội sao? Dù người không làm theo luật lệ, sao người lại phải giết ta, sao lại không muốn lấy thông tin từ ta?"

"Những người ở vị trí như chúng ta, có thể không cần phải ở trong Trường Lăng, chúng ta chỉ cần trung thành với Đại Tần vương triều và bộ hạ, thì sẽ không mắc phải tội gì cả." Trần Giám Thủ nhìn y, giọng lạnh lùng: "Tin tức từ người, đối với những quý nhân kia, chưa chắc là tuyệt đối chính xác. Thứ ta cần, chính là khiến cho thế cục trở nên thêm rối loạn. . . người mà loạn, sẽ phạm phải sai lầm để ta bắt được."

Người trung niên rên rỉ đau đớn, "Vậy tại sao là ta? Tại sao phải chính là ta?"

"Vì thân phận của người." Trần Giám Thủ mặt không biểu tình nhìn hắn: "Vì người không phải người của quân đội, dù có giết người, cũng sẽ không bị người của quân đội chú ý, trừ phi người có quan hệ với người là giai cấp quyền quý có liên quan tới quân đội, thì mới nhờ sức mạnh của quân đội để điều tra. Có lẽ hắn sẽ tìm ra được là ai làm chuyện này, nhưng chỉ cần hắn điều tra, ta sẽ có cơ hội biết được hắn là ai."

Người trung niên thở hắt ra một hơi cuối cùng, ngã gục xuống bàn sách.

Từ người Trần Giám Thủ lại tuôn ra nguyên khí, làm hắn biến mất trong không khí.

Hắn lướt qua tường cao, lướt đi trên đường.

Người đi đường đi qua đi lại, nhưng không ai nhìn thấy hắn.

Hắn đi qua mấy con phố, chui vào trong xe ngựa, như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Ngày nào hắn cũng ngồi trong chiếc xe ngựa này, tuần tra qua những con phố của Trường Lăng, ngẫu nhiên ban ra một hai cái mệnh lệnh, ngoài ra chẳng hề làm gì khác.

Sau khi hắn rời đi, từ ngực của người trung niên ngã xuống bàn sách chảy ra rất nhiều máu tươi, tràn khắp mặt bàn, theo chân bàn chảy xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, Đinh Ninh cũng đang ở trong một chiếc xe ngựa.

Lúc Trần Giám Thủ thu lại Thiên Địa nguyên khí quanh người, cúi đầu suy nghĩ, thì hắn cũng đang cúi đầu suy nghĩ.

Quan Trung Kỳ Sơn huyện không hề xa lại gì với hắn.

Thế lực giàu có nhất, mạnh nhất Kỳ Sơn huyện, chính là Phong gia.

Mà Phong gia, đã nằm trong đóa hoa vẽ trên mặt tường ở trong quán rượu của hắn.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Người Già Hóa Trẻ Dại

Ba Quận Huyện Trúc Sơn là một địa phương rất đặc biệt, nó còn nữa một biệt danh gọi là "Trịnh Nhân Thành" .

Ngày xưa thời Đại Tần vương triều và Hàn, Triệu, Ngụy Tam Triều giao chiến, nước đầu tiên bị tiêu diệt là một tiểu quốc, Trịnh quốc.

Bản thân Trịnh quốc chỉ to bằng một quận của Đại Tần vương triều bây giờ, quốc lực bạc nhược yếu kém, nhưng lại ở ngay vị trí chiến lược. Dù lúc đó Trịnh quốc quốc quân có đồng ý mở rộng cửa, mặc cho quân đội Đại Tần vương triều đi qua, thì cuối cùng cũng vẫn sẽ bị quân của Đại Tần Vương Triều chiếm giữ.

Trai tráng Trịnh quốc bị ép làm khổ dịch, đi xây dựng, tu kiến tưới tiêu đồng ruộng, đập chứa nước, mương máng.

Lúc Đại Tần vương triều thiết lập ba quận, người của Trịnh quốc bị một đạo ý chỉ xua tới ba quận đó, phá núi khai đất.

Bị mất nước, bị lao dịch, lại thêm xà trùng độc ở Ba Sơn khiến người Trịnh quốc đều trở nên già nua, cằn cỗi, họ định cư luôn ở ba quận, nên cư dân của ba quận Trúc Sơn huyện hiện nay phần lớn đều là người đời sau của Trịnh quốc.

Qua một thế hệ, những người Trịnh đời sau đã tiếp nhận vận mệnh trở thành người Tần, nhưng vẫn giữ lại rất nhiều thói quen, truyền thống của

Trịnh quốc.

Trong đó, có tập tục thờ kính quỷ thần, trong năm có rất nhiều lễ hội tế tự quỷ thần hoặc hội chùa.

Hội chùa mà Tiết Vong Hư nói tới, là hội chùa tế Ông Táo.

Phong gia ở Ba quận Trúc Sơn huyện không phải là người Trịnh .

Lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, cần người của Ba Sơn Kiếm Tràng hỗ trợ, tất cả người của kiếm tràng đều ra mặt, thể hiện sự tuyệt đối trung thành với Hoàng Đế bệ hạ.

Phong Thiên Trọc ngày đó chỉ là một đệ tử bình thường của Ba Sơn Kiếm Tràng, sau này phát triển ở ba quận, kiếm được một chức quan nhỏ.

Người phụ nữ tôn quý nhất của Đại Tần vương triều, Hoàng Hậu nương nương có xuất thân là người Trịnh quốc.

Gia tộc Hoàng Hậu Trịnh Tự vốn quý tộc của Trường Lăng, Trịnh Tự được sinh ra ở Trường Lăng, học tập và tu hành cũng ở Trường Lăng.

Nhưng người Trịnh chính là người Trịnh , dù bà ta có leo lên địa vị Hoàng Hậu, thì cũng đã phải trải dưới chân không biết bao nhiêu là máu tanh.

Thời gian đầm máu ngay trước lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, bà ta xử sự như mình là một người Tần chân chính, không hề nương tay với người Trịnh, đến lúc thế cục Trường Lăng đã ổn định, bà ta trở thành Hoàng Hậu cao cao tại thượng, người ta mới phát hiện trong lãnh khốc vô tình bà ta vẫn có những lúc rất nhẹ nhàng với người cố quốc.

Lúc người Trịnh bị ép di chuyển tới ba quận, phá núi tích đất, Phong gia rất khoan hậu với họ, sau khi Ba Sơn Kiếm Tràng bị diệt, Phong gia nhảy lên trở thành gia đình quý tộc của Trúc Sơn huyện, không chỉ có quyền quản hạt những mỏ quặng xung quanh, mà còn rất được người Trịnh ở Trúc Sơn huyện tôn kính.

"Người nói ở ba quận Trúc Sơn huyện có thứ chữa được bệnh cho ta, rút cuộc là cái gì?"

Đinh Ninh hỏi Tiết Vong Hư.

"Là một viên Định Nhan Châu."

Vì có đầy đủ thời gian, nên Tiết Vong Hư rất thông thả trả lời: " Định Nhan Châu này đương nhiên không phải thứ thuốc làm từ mật hoa với hương liệu gì đó bán đầy ở Trường Lăng, mà là đan dược theo công thức cổ có công hiệu bảo nhan thật sự."

"Lúc bệ hạ chính thức đăng cơ, chiến tranh chấm dứt, người không hề cấm người ngoại lai dời vào Trường Lăng định cư, nên bây giờ Trường Lăng mới trở thành hùng thành đệ nhất thiên hạ, Ba Sơn tuy đã trở thành một quận, nhưng vẫn là vùng đất hung sơn ác thủy đối với người Trường Lăng, nhưng người nên biết, từ rất sớm trước kia, ở Ba Sơn có rất nhiều tông môn tu hành."

"Ở Ba Sơn thời đó có rất nhiều Linh Mạch, to hơn mạnh hơn linh mạch của Bạch Dương Động rất nhiều, nên sản sinh ra rất nhiều tông môn, cho đến hôm nay, tuy Linh Mạch đều đã kiệt quệ, nhưng trong ba sơn vẫn còn rất nhiều di tích của các tông môn."

"Năm thứ hai sau khi bệ hạ đăng cơ, sư huynh của ta tới Ba Sơn du lịch, vừa vặn thấy một di tích tông môn cổ bị người ta tìm ra. Có rất nhiều Tu Hành Giả tới đó tầm bảo, sư huynh của ta cũng tìm được một viên Định Nhan Châu."

"Dược khí của Định Nhan Châu có tác dụng thấm vào ngũ tạng, duy trì dung nhan, nhưng sau khi sư huynh của ta tìm được Định Nhan Châu, đã bị một Tu Hành Giả cướp mất."

"Tên Tu Hành Giả kia chính là người của Phong gia ở ba quận Trúc Sơn huyện, Phong Thiên Trọc, sư huynh của ta và hắn đánh nhau, sư huynh không địch lại, bị hắn cướp mất Định Nhan Châu."

Đình Ninh gật gù, ánh mắt hắn rơi vào thanh Mạt Hoa tàn kiếm, không khỏi nhớ tới những lời ngày ấy Trường Tôn Thiển Tuyết đã nói khi phản đối hắn đi vào Bạch Dương Động.

Trường Lăng quả thực là nơi hội tụ ân oán khắp nơi.

Giống như hiện tại, thanh tàn kiếm này vốn chẳng liên quan gì tới Bạch Dương Động hay Tiết Vong Hư, nhưng trong lúc vô tình, thanh kiếm này đã lại gom những mối ân oán dây dưa về chung một chỗ.

"Lúc đó, tu vi của ta không cao hơn sư huynh bao nhiêu, sư huynh của ta không đánh được, thì ta cũng chưa chắc đối phó được."

Tiết Vong Hư rất bình thản: "Hơn nữa viên Định Nhan Châu kia có thể luyện hóa, ta với sư huynh đương nhiên cho rằng đối phương sau khi đoạt được Định Nhan Châu đã luyện hóa nó, hơn nữa Phong gia và thị tộc của Hoàng Hậu có chút quan hệ với nhau, cho nên cần phải chịu đựng, không nghĩ đến chuyện này nữa."

"Nhưng sau này lại phát hiện ra hắn không luyện hóa Định Nhan Châu?" Đình Ninh đoán ra vấn đề.

Tiết Vong Hư trào phúng lắc đầu: "Mãi tới mấy năm trước mới nghe nói, Phong Thiên Trọc thích sắc đẹp, nên đã tặng Định Nhan Châu cho tiểu thiếp dùng."

Đinh Ninh nhíu mày: "Vây hăn cũng là người tình cảm hay thay đổi, những kẻ yêu thích sắc đẹp, coi trọng dung mạo như vậy, khi nhìn mãi một khuôn mặt, dù gương mặt đó xinh đẹp mỹ lệ, cũng sẽ không được bao lâu là sinh ghét."

Tiết Vong Hư cười, "Đương nhiên hăn sẽ ghét. Nên hăn đưa Đinh Nhan Châu cho ba người tiểu thiếp khác nhau, để ít nhất đến trước khi hăn thấy ghét, thì nhan sắc của người tiểu thiếp hăn ưa thích không thay đổi."

Đinh Ninh cười nhạt: "Ý tưởng rất hay, chỉ tiếc là không dùng cho việc tu hành."

"Kỳ thật tu hành lâu rồi, sẽ thấy nó chẳng có ý nghĩa gì."

Tiết Vong Hư nhìn Đinh Ninh, rất nghiêm túc: "Lúc cảm thấy không có khả năng tiến thêm được nữa, lại không muốn kiến công lập nghiệp, ra trận chém giết, thì sẽ cảm thấy tu hành không còn ý nghĩa nữa, còn không bằng rượu ngon thiếp đẹp vượt qua quãng đời còn lại."

Đinh Ninh im lặng, hăn biết Tiết Vong Hư nói là sự thật, nhưng Phong Thiên Trục thiếu hăn một khoản nợ, nên dù Phong Thiên Trục cảm thấy tu hành không còn ý nghĩa, thì cũng không xứng được ăn ngon mặc đẹp, thiếp đẹp thành đàn.

"Đối với người, tu hành đương nhiên là có ý nghĩa." Tiết Vong Hư mỉm cười: "Đối với ta, đã giữ im lặng cả đời, cuối cùng phong quang so với một trăm thiếp đẹp còn thấy sung sướng hơn nhiều, nên người không cần cảm thấy thiếu nợ ta cái gì, huống chi người còn muốn chiến thắng ở Dân Sơn kiếm hội. Dù người có nói ta chấp niệm, dù Bạch Dương Động không có ở đây, nếu có một đệ tử Bạch Dương Động nằm trong số tam giáp của Dân Sơn kiếm hội, đó chính là điều làm ta vui vẻ nhất hơn bất cứ điều gì. Dù đó chỉ là tưởng tượng trong thoáng chốc, nhưng chỉ cần ngờ sắc mặt của đám quý nhân kia vào lúc đó, là ta thấy sung sướng lắm rồi."

Đinh Ninh nhìn gương mặt phấn khởi của Tiết Vong Hư, cũng không nhìn được tưởng tượng đến cảnh tượng ấy, hẳn cũng cảm thấy cao hứng, phì cười: "Ta không nghĩ người chấp niệm, vì Bạch Dương Động đối với rất nhiều người chỉ là tên gọi, nhưng đối với người lại là cả cuộc đời. Chỉ là ta nghe nói Dân Sơn kiếm hội này khác hẳn với tế kiếm thí luyện lộn xộn của Thanh Đăng Kiếm Viện, tam giáp cũng có phân trước sau, nên dù có đi vào tam giáp, cũng chưa chắc là an toàn, muốn chắc chắn phải giành được vị trí đứng đầu bảng."

Tiết Vong Hư ngẩn ra, thiếu chút nữa lại giật đứt râu mình.

"Người muốn giành vị trí đệ nhất?"

"Ta nói nhiều như thế, mà người vẫn không tin ta?"

Tiết Vong Hư lắc đầu, tức quá hóa cười: "Nếu người thực có thể đứng thứ nhất, ta sẽ già hóa thành con nít, lột sạch quần áo chạy quanh một vòng trước Danh Kiếm giang của Dân Sơn Kiếm Tông."

"Ta sẽ lấy được đệ nhất."

Đinh Ninh rất chắc chắn nói câu ấy, vẻ mặt cổ quái nhìn Tiết Vong Hư: "Chẳng lẽ hỏi các người còn trẻ, thích lột sạch quần áo chạy lung tung lắm sao? Sao các người lại có sở thích kỳ cục thế?"

Tiết Vong Hư cười phá lên, hai tay vuốt ghế ngồi, giống như đang thật sự trở về thời thanh xuân.

"Tuổi trẻ nông nghênh, cất ca vang uống chén tràn. Ôi người biết đâu được những chuyện nông nghênh lông bông là bấy nhiêu năm tháng tàn. Biết bao nhiêu lầm lỗi, bao người ra đi, thật khó quay trở lại, chẳng còn thể gặp nhau một lần."

Đinh Ninh nhắm mắt, thì thầm trong lòng: "Lão đầu, dù người tuổi đã xế chiều, nhưng ta đi theo người, tất sẽ cho người thật sự phong quang."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Kế Hoạch Không Bằng Biến Hóa

Thời gian dần trôi qua, mùa đông càng ngày càng đậm, vào ba quận, phong cảnh ven đường hoàn toàn khác biệt với Trường Lăng, nhìn ra ngoài thấy tầng tầng ruộng bậc thang trên những sườn núi, khắp nơi đều là thị trấn nhỏ, không hề có một thành lớn nào, dãy Ba Sơn liên miên hiểm trở như những người cự nhân đội trời đạp đất kề vai đứng cạnh nhau.

Nghìn năm trước, Tu Hành Giả trong thiên hạ còn rất ít ỏi, những người có thể ngộ đạo, hoặc đạt được một ít tu hành chi đạo, đều trở thành địa tiên, kiếm tiên trong mắt người thường.

Những người này nhờ Linh Mạch để tu hành, lại được tưởng rằng là ăn gió lành, nuốt mây màu, để lại vô số truyền thuyết.

Đến khi các nước đã cường thịnh, Đại Vương Triều, Đại Tần vương triều và Ba Sơn Kiếm Tràng hưng khởi, khu vực Ba Sơn dù số lượng nhân khẩu đã tăng nhiều, nhưng Linh Mạch trong Ba Sơn đã đoạn tuyệt mấy trăm năm, nên những tu hành chi địa cổ bên trong cũng bị bỏ hoang.

Đến nay, Ba Sơn Kiếm Tràng vì Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ mà biến mất, so với nơi thủ đô Tu Hành Giả dày đặc như Trường Lăng, số lượng Tu Hành Giả ở ba quận là cực nhỏ, người nơi đây vẫn nghĩ Tu Hành Giả đều là người tiên, ăn gió nuốt mây.

Nên Tiết Vong Hư chỉ cần thoáng triển lộ chút thủ đoạn, là có thể dễ dàng đối được xe ngựa tốt nhất, tốc độ đi đường nhanh chóng.

Một ngày, Đinh Ninh xốc màn xe đã bị vụn bằng bao phủ lên, thấy dọc theo những dốc núi trùng điệp liên tiếp nhau, là trại chùng hơn một ngàn cái lâu gỗ.

Hắn biết đây là Liên Thành Trại, trước kia lúc Ba Sơn chưa được lập thành quận, thì nơi đây đã là một trong những căn cứ thổ dân lớn nhất của Ba Sơn.

Đi qua nơi này, qua thêm một hạp cốc, là tới một thung lũng, đó chính là huyện Trúc Sơn .

Lúc Đinh Ninh đi theo Tiết Vong Hư đến Trúc Sơn huyện, trong trạm dịch của Binh Mã Ti, Vương Thái Hư và Du Cô đang đàm phán với nhau.

Du Cô luôn nhìn vào cây mai vàng trong sân, nét mặt uy nghiêm lạnh lùng, trong lòng vô cùng bình tĩnh.

Vì hắn biết, theo tình hình hiện nay, Binh Mã Ti phải đàm phán vụ này thật nhanh, tốt nhất là trong hôm nay.

"Trời lạnh lắm rồi, nếu chuyện áo giáp đối người khác tới tiếp nhận, coi chừng chậm trễ."

Vương Thái Hư cũng nhìn vào cây mai: " Tướng Quân lần trước nói có lý, Tăng Lâu chúng ta có lẽ không nên lấy sinh ý từ áo giáp, nhưng sinh ý từ giải kho thì nhất định phải lấy, ngoài ra, ta nghe nói Trường Lăng có rất nhiều lao ngục đã lâu năm không được tu sửa, phạm nhân trời lạnh cũng cần mặc quần áo, đau đớn cần được hỗ trợ, những chuyện này, Tướng Quân có thể làm chủ để cho Lưỡng Tăng Lâu chúng ta nhận làm có được chăng?"

Du Cô quay phắt lại.

Mắt hần sắc bén như đao: "Người đang nói nghiêm túc?"

Điều này đã hoàn toàn vượt qua dự kiến của hần.

Tu sửa phòng ốc lao ngục, chăm lo cơm canh quần áo đệm chăn cho tù nhân, xử lý những chuyện vãng lai... tuy có mang lại nhiều lợi nhuận, nhưng sao so được với lợi nhuận kinh người từ thu nhập cung cấp áo giáp cho quân đội?

Vương Thái Hư mỉm cười: "Ta dù sao cũng chỉ là thị tỉnh tiểu dân, sao so được với quân lệnh như núi của Tướng Quân, nhưng ta vẫn biết nói chuyện là phải nhất ngôn cửu đỉnh."

Du Cô hiểu nhầm mục đích của hần, nên trào phúng nói: "Có thể ra vào lao ngục, sau này Lưỡng Tăng Lô các người có bị bắt vào, cũng sẽ được chăm sóc đàng hoàng. Dù có bị oan khuất thế nào, ở trong đó cũng an tâm thoải mái, còn những kẻ giang hồ khác của Trường Lăng, bây giờ có muốn đấu với người chắc cũng phải suy nghĩ, lỡ người của bọn chúng bị bắt vào ngục có sống nổi hay không. . . Vương Thái Hư, người lấy lui làm tiến, vừa giảm bớt sự đắc tội với Binh Mã Ti, vừa sau này có lợi thế giành địa bàn với những lão đại trong giang hồ, tính toán thật là giỏi."

Vương Thái Hư mỉm cười, khom mình hành lễ với Du Cô ti: "Đa tạ Du Tướng quân thành toàn."

Du Cô lạnh mặt.

Hần còn chưa đồng ý, nhưng Vương Thái Hư lại biết hần sẽ đồng ý, mà thực sự hần cũng sẽ đồng ý. Dù sao để cho Tông Pháp Ty được chút ít lợi ích, đối với Binh Mã Ti chỉ là chuyện nhỏ, yêu cầu của Vương Thái Hư, không hề đụng chạm tới điểm mấu chốt của Binh Mã Ti, thậm chí có thể nói là đã nhân nhượng cho Binh Mã Ti rất nhiều thể diện.

Nhưng hắn luôn cực kỳ kiêng kỵ và không thích những loại người quá mức thông minh, có thể nhìn thấu được suy nghĩ của người khác.

Nên trong mắt hắn ngập tràn sát ý.

"Lần này tuy ta chấp nhận yêu cầu của ngươi, nhưng ngươi là người thông minh, ngươi phải hiểu qua khoảng thời gian này, tình hình sẽ có thay đổi."

"Cho nên qua mùa đông này xong, ngươi phải thu liễm một chút."

Vương Thái Hư khom người, kính cẩn nói: "Ta sẽ ghi nhớ lời Tướng Quân dạy bảo."

Du Cô trầm mặc.

Cuộc đàm phán đã kết thúc.

Vương Thái Hư tuy lời lẽ và thái độ đều khiêm tốn, nhưng hắn biết, sau khi rời khỏi dịch trạm, Vương Thái Hư và Lường Tăng Lâu sẽ nhanh chóng làm cho hơn mười bang phái giang hồ đang sống nhờ vào những sinh ý kia phải tàn lụi, hoặc phải sáp nhập vào Lường Tăng Lâu.

Lường Tăng Lâu sẽ biến thành một con quái vật khổng lồ thực sự, trở thành kẻ thống trị dưới mặt đất, trừ Ngư Thị.

Từ Liên Thành Trại đến thị trấn Trúc Sơn chỉ cần đi hơn nửa ngày đường, nên Tiết Vong Hư và Đinh Ninh không nghỉ ngơi ở Liên Thành Trại, mà chỉ ăn qua loa, rồi tiếp tục đi.

"Sắp tới huyện thành Trúc Sơn rồi, ngươi có kế hoạch gì không?"

Đinh Ninh hỏi Tiết Vong Hư.

Hắn là người luôn làm theo kế hoạch.

Ví dụ như giết Tống Thần Thư, ví dụ như lúc nào xuất hiện trước mặt đám người Tạ Trường Thắng, tới tu vi nào thì nghĩ cách đi vào tham gia Mân Sơn kiếm hội, hắn đều lên kế hoạch cụ thể và cả kế hoạch dự phòng.

Đi vào Mân Sơn Kiếm Viện, phối hợp với cửu tử tằm, sẽ giúp hắn không bị già sớm, mà tốc độ tu hành vẫn nhanh chóng.

Sau khi lấy được Tục Thiên Thần Quyết, hắn sẽ theo tu vi, đi tìm từng người một được viết tên trong danh sách trên tường để xử lý.

Nhưng Tống Thần Thư đã đưa ra những bí mật, làm rối loạn kế hoạch của hắn.

Phong gia của Trúc Sơn huyện, vốn nằm ngay trên hàng đầu của danh sách đó.

"Phong Thiên Trạc ở Trúc Sơn huyện chẳng khác gì lão đại, một là vì bản thân hắn là một Tu Hành Giả rất mạnh, nên người ở đây đều xem hắn là bậc thần tiên phù hộ nơi này." Tiết Vong Hư trả lời: "Hắn cũng rất hưởng thụ sự tôn kính đó, nên hàng năm vào dịp hội chùa, hắn đều xuất hiện đốt nhang, quyên góp chút ít tài vật hay nói mấy lời. Nếu đến lúc đó, ta ngay trước mặt mọi người khiêu chiến hắn, hắn sẽ không tìm ra được lý do để từ chối."

Đình Ninh suy tư: "Trong vương triều này, ở đâu người ta cũng tôn kính dũng giả và cường giả, đối với việc công khai ước chiến song phương lại càng kính nể. Nhưng nếu người khiêu chiến hắn ngay ở huyện Trúc Sơn, coi chừng sẽ bị người ta cảm hận."

Tiết Vong Hư cười mỉa:

"Chỉ cần đánh thắng, sẽ không còn là hận, mà là sợ"

Đinh Ninh bình tĩnh nói: "Dù người chắc chắn hẳn chưa đi vào đệ thất cảnh, nhưng thủ đoạn của Ba Sơn Kiếm Tràng có rất nhiều chỗ độc đáo."

"Đương nhiên ta sẽ phải cẩn thận." Tiết Vong Hư nhấp một hớp nước ấm: "Nhưng còn người. . . Người nói người muốn ở trong Dân Sơn kiếm hội áp đảo những tên trẻ tuổi tài năng, người có kế hoạch gì? Cả đường đi ta chẳng hề thấy người luyện kiếm, chẳng lẽ hai quyển Kiếm Kinh người lựa chọn, người đều đã lĩnh ngộ hết rồi?"

Đinh Ninh thoáng do dự, sau đó gật đầu.

Tiết Vong Hư bị nghẹn nước, ho sặc sụa.

Đinh Ninh nhìn ông, đưa tay lên múa may mấy cái.

Dù trông có vẻ rất tùy tiện, nhưng trong không khí lại xuất hiện một hương vị hàm súc rất đặc biệt.

Tiết Vong Hư không ho nữa, mà lại bứt đứt mấy sợi râu, nước ở trong túi nước văng ra, ướt cả vạt áo trước.

"Những Kiếm Kinh này đối với người khác rất khó, nhưng đối với ta rất đơn giản."

Đinh Ninh bình thản: "Nên kế hoạch của ta, chính là đi vào Chân Nguyên cảnh trước khi tham gia Mân Sơn kiếm hội, còn muốn an tâm hơn, thì đi vào Chân Nguyên cảnh trung phẩm."

"Ta chưa từng thấy ai quái vật như người."

Một lúc lâu sau, Tiết Vong Hư mới nhẹ thở ra một hơi: "Ngay bây giờ ta thực rất muốn trông thấy hai tên tiểu quái vật của Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, xem chúng so với người khác biệt bao nhiêu."

"Trước kia ta đã tưởng rằng Dĩ Hỏa Kiếm Kinh còn chưa đủ khó, nhưng năm một lúc cả hai môn Kiếm Kinh như thế này. . . Xem ra ta hiểu người chưa đủ."

Tiết Vong Hư nhăn nhăn mày, như đang nghiên cứu thảo luận: "Nhưng nếu chỉ có hai môn này có đủ không? Trong Môn Sơn kiếm hội, có những người tu những bộ Kiếm Kinh còn mạnh hơn chúng."

Đình Ninh lắc đầu, "Không có Kiếm Kinh mạnh hơn, chỉ có người mạnh hơn mà thôi."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Thái Độ Của Phong Gia

Tiết Vong Hư vừa cười vừa gật lên mắng:

"Thực là khí phách nhỉ."

Rồi ông hơi cảm khái: "Ta nhớ người kia cũng đã từng nói như vậy."

Đinh Ninh chớp mắt: "Ta muốn nghe đánh giá của người về người đó."

"Xem ra tuổi người tuy nhỏ, nhưng cũng đã được nghe nói về người kia." Tiết Vong Hư trở nên nghiêm túc hẳn lên: "Lúc bộ hạ đang cơ, cũng có người đến hỏi ta đánh giá người đó như thế nào, ta đã trả lời, ta không đánh giá được, vì ta không đủ tư cách đánh giá người đó, cũng không biết ai có tư cách ấy. Bộ hạ là người anh minh và cường đại, người có thể đưa Đại Tần vương triều trở nên cường thịnh, làm cho các tông môn tu hành ở Trường Lăng trở nên mạnh hơn, và được sống ổn định."

"Cho đến hôm nay, mọi chuyện đã trở thành chuyện cũ. Nên ta vẫn sẽ không đưa ra một đánh giá nào về những chuyện đã qua, ta không muốn tình cảm và cách nghĩ của ta ảnh hưởng đến người. Dù sao con đường của người còn rất dài, nếu mang theo tình cảm đặc biệt gì đó trên đường, thì sẽ bước đi rất khó."

Ở ngoài thùng xe, tiếng người dần dần nhiều lên.

Đinh Ninh rèm xe vén lên, nhìn ra ngoài, thấy người đi trên đường khá đông đúc, có cả những người buôn bán, rõ ràng là muốn mượn hội chùa,

đến để tìm người vừa ý, họ đều mặc quần áo mới, đa số là những tín đồ thành kính, mang vác đủ thứ đồ để đưa lên cúng cho thần Phật.

"Ta nhớ có đọc được trong sách người ta chia đại cảnh giới tu hành thành bốn cấp, bắt đầu là thấy núi thấy nước, sau đó thấy thiên địa, thấy mình, cuối cùng là thấy chúng sinh."

Đình Ninh nhìn những người đi qua: "Nghĩa là tu đến cảnh giới cao, là có thể nhìn thấy người khác, nhưng tại sao lại phải là người khác, người cảm thấy thuyết pháp này có lý hay không?"

Tiết Vong Hư giật mình, cau mặt nghĩ một lúc lâu, mới trang trọng hỏi: "Người đọc được cái đó ở sách nào?"

Đình Ninh lắc đầu, "Quên rồi, hình như là một quyển tập tranh cũ."

"Có vẻ rất có lý." Tiết Vong Hư vẫn cau mày, trầm ngâm một lúc, nhưng rồi thở dài, "Chỉ tiếc dù có nghe thấy câu này sớm mấy năm, dù ta không vào đệ Thất Cảnh, cũng không có khả năng cảm nhận được, còn bây giờ, ta không còn đủ thời gian để suy nghĩ và xác minh xem chân ý trong đó có phải không bàn mà hợp với ta hay không."

Dọc theo quan đạo, xuyên qua một cái hạp cốc, xe ngựa chạy qua những bờ ruộng, những con suối, dần dần đồng ruộng thưa hẳn đi, nhà cửa nhiều dần lên.

"Giấy thông hành!"

Một tiếng quát vang khi xe ngựa vừa đi vào khu vực huyện Trúc Sơn.

"Người Trường Lăng?"

Những quân sĩ kiểm tra khi nhìn thấy giấy thông hành của Đinh Ninh và Tiết Vong Hư thì đều giật mình, đọc kỹ lại, đến khi nhìn thấy năm sinh và thân phận của Tiết Vong Hư ở Bạch Dương Động thì đều kinh hãi.

Người quân sĩ đứng đầu không dám hỏi gì thêm, vội nhanh chóng cho đi.

Nhưng mới đi vào huyện Trúc Sơn, vừa mới tìm được phòng khách sạn, bình trà nóng còn chưa uống xong, một viên quản sự mặc cẩm bào xanh đã xuất hiện.

Người quản sự trung niên khuôn mặt gầy gò cung kính khom người chào Tiết Vong Hư và Đinh Ninh: "Tiểu nhân Phong Phù Đường, là quản sự Phong gia, không biết Tiết động chủ đại giá quang lâm, nên không có từ xa tiếp đón."

Chỉ là kiểm tra giấy thông hành theo thông lệ ở ngoài thành, người của Phong gia đã biết nhanh như vậy, phản ứng nhanh như vậy, đủ thấy Phong gia ở Trúc Sơn huyện rất có thế lực, Tiết Vong Hư lơ đãng cười: "Ta với Phong gia các người chẳng có thân tình gì, không cần đa lễ."

"Tiết động chủ thân phận tôn quý, Phong gia thân là địa chủ, đương nhiên phải tận tình địa chủ mới phải." Phong Phù Đường không hề đổi sắc, vô cùng khiêm tốn nói: "Khách sạn này quá mức tầm thường, nếu Tiết động chủ không chê, tiểu nhân mời ngài tới một biệt viện thanh tĩnh."

Tiết Vong Hư cười: "Cái này càng không cần, khách sạn này đã thoải mái hơn nhiều so với cái nhà nhỏ của ta."

Phong Phù Đường vẫn khiêm cung: "Không biết Tiết động chủ đến Trúc Sơn huyện cần làm chuyện gì, nếu cần. . ."

Tiết Vong Hư uống ngụm nước trà, cắt ngang: "Không cần phiền toái như vậy, ta chỉ là dẫn đệ tử đi du lịch, vào di tích tu hành ở trong Ba Sơn, trên đường đi ngang qua Trúc Sơn mà thôi, trưa mai là ta đi rồi."

Phong Phù Đường càng thêm khiêm tốn: "Ngày mai đúng lúc ở đây có hội chùa cúng ông táo, vô cùng náo nhiệt, cộng thêm mấy ngày trước Phong gia được hoàng hậu điện hạ yêu mến, ban cho một bộ tranh chữ, Tiết động chủ bác học, chắc hẳn cũng biết hoàng hậu điện hạ không chỉ có tài vẽ tranh song tuyệt, mà còn là đại Tu Hành Giả tinh thông phù đạo, người dùng cây bút để tu hành, mô phỏng sự ảo diệu trong vận hành của Thiên Địa nguyên khí, tranh của người muôn hình vạn trạng, ngày thường tuyệt đối không thể nào thấy. Ngày mai tế thần, bộ tranh chữ kia sẽ được thỉnh tới Hỏa Đức Điện để thờ. Không biết Tiết động chủ có hứng thú xem không?"

Tiết Vong Hư nhíu mày, nhìn Phong Phù Đường: "Khả năng ăn nói của Phong quân sự thực là tốt. Quản sự của những gia đình quý nhân ở Trường Lăng ta đã thấy không ít, nhưng không có mấy ai đạt tới trình độ như Phong quân sự."

Mặt Phong Phù Đường hơi cứng lại, nhưng giọng nói vẫn rất lễ phép: "Tiết động chủ quá khen."

"Người yên tâm." Tiết Vong Hư bình thản nói: "Ta sao không biết hoàng hậu điện hạ yêu mến Phong gia, nhưng mà ta phải đi vội, sợ là không tham gia được."

Nét mặt Phong Phù Đường thả lỏng hẳn ra.

Tiết Vong Hư vỗ mệt mỗi phát phát tay: "Ta cần thanh tĩnh một chút."

"Tiểu nhân minh bạch."

Phong Phù Đường không nói gì thêm, khom người thối lui.

"Thật là dối trá." Đinh Ninh khẽ nói.

Tiết Vong Hư trừng mắt, "Người nói ta hay tên quân sự?"

Đình Ninh ha ha cười, "Đâu có khác gì nhau."

Tiết Vong Hư cau mày vẻ lo lắng: "Phong gia làm vẻ ta đây như thế, có lẽ đã nghe nói ta đã đến đệ Thất Cảnh, người nói Phong Thiên Trạc có phải vì vậy mà kiêng kị, suốt đêm nay luyện hóa luân Định Nhan Châu không?"

"Ta nghĩ chắc có lẽ không." Đình Ninh bình tĩnh đáp: "Nếu thế, hãn không cần phải sai quân sự đến dùng tên tuổi hoàng hậu để dọa người. Nếu hãn nghĩ chỉ cần mang hoàng hậu ra là hù người được, thì không phải hãn kiêng kị, chỉ là uy hiếp mà thôi."

Tiết Vong Hư không còn lo lắng nữa, cười nhạt, "Người nói không sai, tên quân sự này khiêm cung cái gì, rõ ràng là uy hiếp mà thôi."

Phong Phù Đường bước vào cỗ xe ngựa có gắn dấu hiệu của Phong gia, chạy tới một đình viện yên tĩnh.

Đình viện kia chiếm một diện tích rất lớn, tường tro ngói đen, rõ ràng đều là kiểu dáng kiến trúc Trường Lăng, hoàn toàn khác biệt với kiểu kiến trúc tường đất bình thường của Trúc Sơn huyện.

Xe ngựa dừng lại trước cửa đình viện, Phong Phù Đường xuống xe.

Dáng vẻ quân sự khiêm tốn hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một người cao ngất, cả người toát ra hơi thở lạnh lùng sắc bén, gương mặt khoan hậu cũng trở nên lạnh lẽo như băng.

Hai người hầu mở cửa lớn ra, đằng sau cửa lớn là một con đường bằng đá, đang có một thiếu niên mặc áo gấm tuổi cỡ Đình Ninh đứng chờ sẵn.

Thiếu niên này khuôn mặt anh tuấn, tay chấp sau lưng, dáng vẻ cay độc âm trầm, như lúc nào cũng muốn vồ chết người ta.

"Thế nào?"

Hắn cao ngạo, lạnh lùng hỏi Phong Phù Đường.

Phong Phù Đường hơi khom mình hành lễ: "Tiết Vong Hư luôn miệng nói chỉ là đi ngang qua, khiến ta nhìn không ra hư thật, vẫn phải đề phòng."

"Nếu hắn thực chỉ là đi ngang qua, thì Phong gia đương nhiên sẽ dùng lễ đối đãi, nể mặt tu vi của hắn, có lẽ còn nữa thể cấp cho hắn chút ít thuận tiện."

"Nhưng nếu hắn muốn tới tìm gia gia gây phiền toái, ta sẽ bắt hắn phải trả giá đắt."

"Tiết Vong Hư không phải còn dẫn theo một kẻ tên là Đinh Ninh sao? Người thấy hắn thế nào?"

Phong Phù Đường trầm ngâm: "Chưa kịp điều tra thân phận của hắn, chỉ biết hắn là Tu Hành Giả, chưa đến Chân Nguyên Cảnh, nhưng nhìn dáng vẻ của Tiết Vong Hư thì có vẻ rất đặt hy vọng vào hắn, rất có thể là đệ tử quan môn của ông ta."

Thiếu niên cười híp mắt.

"Nếu vậy, tốt nhất ngày mai Tiết Vong Hư đừng có giở trò, nếu không ta sẽ phế tên đệ tử đặc ý đó của hắn."

Mặt mũi hắn anh tuấn và ngây thơ, nhưng lời lẽ lại rất cay độc và tàn nhẫn.

Hắn tên là Phong Thanh Hàm, là cháu trai duy nhất của Phong Thiên Trạc.

Phong Thiên Trạc có ba con trai, nhưng cả ba người đều sinh ra toàn con gái, chỉ có một mình Phong Thanh Linh là sinh ra được một đứa con

trai.

Tư chất của Phong Thanh Hàm là rất tốt.

Nửa năm trước, hắn đã bước chân vào Chân Nguyên Cảnh, tu vi Chân Nguyên Cảnh hạ phẩm.

Với tuổi của hắn, dù có ở Trường Lăng, cũng là rất nổi bật.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Muốn Diệt Tộc Không?

Sáng sớm đã vang lên tiếng người rao hàng bán tạc quả khoa.

Thói quen ăn sáng của người Trịnh rất khác với người Tần, người Tần thích ăn mì phở, còn người Trịnh lại thích ăn gạo nếp.

Tạc quả khoa được làm bằng gạo nếp nhồi kỹ, sau đó dùng vật nặng nén chặt một đêm, rồi ve thành những viên bánh trôi to cỡ trứng bồ câu, chiên qua dầu, sau đó được rưới lên trên mặt một lớp nước đường đỏ.

Đối với người Tần, món điểm tâm này quá ngọt, không chừng còn nữa người vì ăn quá dính răng mà bực mình đập bể luôn chén.

Đinh Ninh lại chẳng hề gì, xách chén ra mua luôn hai phần, lúc trả tiền, người bán tạc quả khoa lại không chịu nhận, ấp úng nói: "Ngài là khách của Phong gia lão gia, món ăn này chẳng đáng giá bao nhiêu, sao không biết xấu hổ lấy tiền của ngài."

Đinh Ninh cau mày: "Sao người biết ta là khách của Phong gia?"

"Hôm qua ở trong nội thành đã có tin đồn, trong khách sạn này có hai vị khách của Phong gia, đều đến từ Trường Lăng. Giọng nói của ngài rõ ràng là khẩu âm Trường Lăng, tên cũng giống tên người trong tin đồn, đương nhiên đúng là ngài rồi." Người bán hàng chất phác giải thích.

"Xem ra hôm nay nhất định phải làm cho người ta hài lòng."

Đình Ninh vừa nhai vừa nói với Tiết Vong Hư: "Bây giờ người Trịnh nào ở đây cũng nghĩ chúng ta là khách của Phong gia, nếu khách lại tới tìm Phong gia gây phiền toái, thì hình ảnh chúng ta trong mắt họ nhất định là hết sức khó ưa."

Tiết Vong Hư cười, "Có đôi khi cứ để cho họ thấy người khó ưa, nhưng không làm gì được người, cảm giác cũng rất là hay. Mà người cũng đâu cần để ý tới cái nhìn của họ."

Hỏa tức vương(*), Người Trịnh cúng ông táo, không chỉ muốn cầu cho cái bếp an toàn, mỗi món ăn đều làm no bụng, mà còn muốn cầu cho cuộc sống ngày càng phát đạt.

(*) Hỏa tức vương: lửa mang lại thịnh vượng.

Nên lúc tế thần được tiến hành vào lúc giữa trưa, lúc trời nắng nhất.

Nhưng hội chùa còn bao gồm cả mua bán giao dịch hàng hóa, nên từ sáng sớm, Trúc Sơn huyện đã đông đúc náo nhiệt, xe ngựa nối liền không dứt, người đi qua đi lại tấp nập.

Lúc còn nửa canh giờ nữa là đến lúc làm lễ, hai đầu Trúc Sơn huyện cùng vang lên tiếng pháo và tiếng nhạc.

Một đám người đeo mặt nạ lớn năm màu, mặc áo quần lòe loẹt, vừa hát vừa múa đi về phía trước.

Đây là truyền thống múa rước thần của Người Trịnh.

Nghe nói phương thức này có thể cầu thông với Quỷ Thần, cầu xin khang an.

Đằng sau họ, là hàng ngũ những người đội cống phẩm.

Theo quy củ, sau đội hiến cống, từ miếu Ông táo sẽ có một đội thỉnh thần toàn là đàn ông, đội đồ cung phụng từ trong miếu Táo quân ra ngoài điều phố.

Sau khi đi điều một vòng, cống phẩm sẽ được đưa tới Hỏa Đức Điện, sau đó tất cả đại thị tộc, quan lại quyền quý của Trúc Sơn huyện sẽ thay phiên nhau dâng hương.

Lúc này trước Hỏa Đức Điện, hương án đã chuẩn bị xong, dọc hai bên đặt mấy chục cái ghế bằng gỗ lim.

Trên khoảnh đất trống cách hương án không xa, Phong Thanh Hàm với trang phục long lấy đã đứng chờ sẵn.

Phong Phù Đường bước nhanh về phía hăn: "Tiết Vong Hư và Đinh Ninh hình như không hề có ý rời khỏi khách sạn."

"Nói hôm nay đi, mà tới giờ còn chưa rời khách sạn, xem ra quả thực muốn giở trò." Phong Thanh Hàm nhếch mép khinh thường: "Thực là muốn tự rước vạ vào mình."

Cùng lúc ấy, mấy cỗ xe ngựa đứng chờ sẵn trong một trang viên xinh đẹp và tĩnh mịch.

Trong tiểu lâu thanh lệ, hai thị nữ đang hầu một người đàn ông hơn năm mươi tuổi rửa mặt.

Một thị nữ đưa chiếc khăn ẩm đã được thấm hương liệu tới nhẹ nhàng lau mặt cho người đàn ông.

Người thị nữ còn lại thì cầm chiếc lược trầm hương dịu dàng chải tóc cho y.

Người đàn ông vô cùng kiên nhẫn, để hơi nóng và hương thơm trên chiếc khăn thấm vào da mặt.

Đến khi chiếc khăn hết ấm, người thị nữ đổi một chiếc khăn ướt sạch lau mặt lại cho y, khẽ chỉnh lại mái tóc cho y, y mới lên tiếng hỏi người đang chờ ở cửa ra vào: "Tiết Vong Hư nói đi mà vẫn chưa đi?"

Người kia đáp, rất nhanh và rõ ràng: "Không hề có ý muốn ra ngoài."

"Thật là muốn đợi ta sao?"

"Tiết Vong Hư không để ý tới sinh mạng, nhưng Phong Thiên Trạc ta nhà to nghiệp lớn, ta cần gì phải tự hạ thấp thân phận đứng chung chỗ với hân?"

"Lúc ta tới đó, thì hân không được phép xuất hiện nữa."

Người đàn ông nhìn bề ngoài chỉ chừng hơn năm mươi này chính là người được yêu mến nhất Trúc Sơn huyện, Phong Thiên Trạc, y giao phó thêm một câu: "Để đề phòng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, bảo Bát phu nhân đi theo đi, nhưng không xếp cho chỗ ngồi, để đứng chờ chung với các người là được."

Đội nhảy đón thần đã sắp tới miếu Ông táo.

"Theo sát ta."

Thấy thời gian đã tới lúc, Tiết Vong Hư phúi vò đậu phộng trên người, nói với Đinh Ninh đang nhàm chán nhìn ba đĩa đậu phộng đã sạch trơn, đứng dậy.

Đa số người đi đường đã đi theo đội nhảy múa, nên đường xá xung quanh khách sạn khá là vắng vẻ.

Nhưng Đinh Ninh và Tiết Vong Hư mới đi ra hơn mười bước, đã có mười mấy người từ những con phố xung quanh bước ra.

Trên những mái nhà bốn phía, cũng có ánh sáng phản quang của kim loại.

Một người làn da ngăm đen, cơ bắp rắn chắc đi tới, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Tiết Vong Hư mới nhàn nhạt nhìn hắn, hắn đã cảm thấy như có hai thanh cự chùy đập thẳng vào trong đầu mình.

Hai chân hắn mềm nhũn, suýt nữa ngã phịch xuống đất.

"Phong gia các người không có mấy người có thành khí, trừ phi Phong Thiên Trạc tự tới đây, nếu không không ai cản đường ta được."

Tiết Vong Hư lãnh đạm nói.

"PHỐC" một tiếng, người da ngăm đen kia hộc ra một búng máu.

Hắn cắn đầu lưỡi, cố gắng làm cho mình tỉnh táo.

"Chúng ta quả thực không cản được người, nhưng chúng ta không sợ chết."

Người kia không chút sợ hãi, khoe miệng chảy dòng máu tươi, rút ra một thanh đoản kiếm nhắm ngay cổ họng mình, cười lạnh: "Sau này người ta sẽ biết rằng Tiết động chủ người vì thù riêng của mình, mà ở đây đại khai sát giới."

"Ta biết Tiết động chủ tu vi cao tuyệt, nhưng người không thể ngăn kịp tất cả chúng ta tự sát. Ta cũng muốn nhắc nhở Tiết động chủ, chúng ta đều là Người Trịnh. Dù Tiết động chủ không sợ hoàng hậu điện hạ tức giận, nhưng nếu chuyện vỡ to ra, ta nghĩ Bạch Dương Động nhất định sẽ phải trả giá đắt."

Nhìn ánh mắt tàn nhẫn của người kia và những người chung quanh, Tiết Vong Hư cau mày, ông đã biết Phong Thiên Trạc sẽ không để cho ông gặp y, nhưng không ngờ đối phương lại dùng phương thức như vậy.

"Các người là người Phong gia, các người làm như vậy, là đại nghịch bất đạo muốn làm phản đúng không?" Ngay lúc ông còn đang do dự, Đinh Ninh đã bình tĩnh lên tiếng.

Những người chung quanh đều ngơ ngẩn, không hiểu Đinh Ninh nói vậy này là có ý gì.

"Vốn chúng ta không có hứng thú với hội chùa, nhưng hôm qua chúng ta nghe quản sự các người nói hội chùa lần này và trước đây có khác biệt, chính là bức tranh của hoàng hậu điện hạ vẽ ra sẽ được đưa tới Hỏa Đức Điện để thờ, chúng ta đang định tới đó để chiêm ngưỡng bức tranh của hoàng hậu điện hạ." Đinh Ninh nói rất chậm rãi và rõ ràng: "Dù các người không thừa nhận, nhưng nếu các người chết, người ta sẽ dễ dàng điều tra ra được mối liên hệ giữa các người với Phong gia. Chúng ta muốn đi chiêm ngưỡng tranh của hoàng hậu điện hạ, thế mà các người lại liều chết không cho chúng ta đi xem, Người Trịnh các người liều chết ngăn trở người Tần chúng ta chiêm ngưỡng tranh của hoàng hậu, Phong gia có phải là muốn làm phản, Người Trịnh các người đều là không muốn sống, muốn tất cả đều bị diệt tộc có phải không?"

Nói xong, Đinh Ninh giật giật tay áo Tiết Vong Hư, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Tiết Vong Hư nhìn hẩn đầy tán thưởng, không nói lời nào, cũng bước đi.

Những người Trịnh đều đổ mồ hôi lạnh, ướt cả quần áo trong.

"Hèn gì Vương Thái Hư lại chịu phục người." Tiết Vong Hư quay sang nhìn Đinh Ninh, mỉm cười: "Không chỉ có khả năng luôn nhìn rõ chân

tướng, mà miệng lưỡi cũng sắc bén, mấy chuyện dùng đại nghĩa dọa người như thế này, người làm quả thực là giỏi."

Đinh Ninh cười khinh bỉ: "Đùa bốn quyền mưu, lấy chuyện sống chết ra dọa người, mấy chuyện này sao người thôn dã bì được với người Trường Lăng?"

Tiết Vong Hư cười ha ha: "Không biết Phong gia còn thủ đoạn gì không."

"Gặp chiêu phá chiêu thôi." Đinh Ninh nhìn ông, "Ta nghe nói người giỏi nhất là người không cho đối phương cơ hội để lên tiếng."

Tiết Vong Hư nghĩ nghĩ: "Có lý."

Một luồng Thiên Địa nguyên khí nhu hòa từ trong người ông tràn ra.

Bước chân của ông vẫn như cũ, nhưng tốc độ của hai người lại nhanh đến khủng bố, người đi đường chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có một làn gió thổi qua, trong nháy mắt, hai thân ảnh nhàn nhạt đã tít xa diệu vợi.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Im Miệng Mà Xem Tranh

Trước Hỏa Đức Điện , đám quý nhân huyện Trúc Sơn đã lần lượt trình diện, trong khi chờ dâng hương và nạp cống phẩm lên án đài hai bên thì đều lần lượt an vị, nhưng hai cái ghế ở hai đầu hàng, thì vẫn trống không.

Giống như những năm trước, hai ghế này là để dành cho Phong gia lão gia và con gái y, trong suy nghĩ của người huyện Trúc Sơn, Phong gia có thịnh vượng, thì huyện Trúc Sơn mới có thể tiếp tục bình an thịnh vượng.

Phong Thanh Hàm tuy tuổi còn nhỏ, nhưng rất nổi danh ở huyện Trúc Sơn, một đám quý nhân chạy tới chào hân, còn hân chỉ đứng yên một chỗ để chờ.

Đường sá chen chúc đầy người, đám người như thủy triều nườm nượp, sau khi tách ra cho đội nhảy múa đi qua, thì khép lại.

Người ở ngoài xa nếu muốn chen đến trước Hỏa Đức Điện , thì phải mất rất nhiều thời gian.

Phong Thanh Hàm nheo mắt, trên gương mặt non nớt hiện lên sát ý.

Hắn nhìn thấy trên mái hiên xa xa, có một đám mây màu trắng đang lướt đến với tốc độ kinh người.

Trong đám đông chen chúc trước Hỏa Đức Điện cũng có người nhìn thấy dị tượng ấy, những tiếng kinh hô không ngừng vang lên.

Trong đám mây ấy, mơ hồ có thể nhìn thấy hai bóng người, hình ảnh này với Kiếm Tiên đẳng vân giá vũ trong truyền thuyết không có gì khác nhau.

Phong Phù Đường hít sâu một hơi, thân là quản sự đặc lực nhất Phong gia, hẳn đương nhiên cẩn thận hơn Phong Thanh Hàm nhiều, nên hẳn không có vẻ chờ mong như Phong Thanh Hàm, mà lại cảm thấy bất an.

Tiết Vong Hư hạ xuống ngay giữa sân trước điện.

Trong đám quý nhân ngồi hai bên, đương nhiên cũng có không ít người là Tu Hành Giả, họ đều cảm nhận được bên trong đám mây tràn đầy khí tức Thiên Địa Nguyên Khí.

Khí tức ấy, so với tu vi của họ, chính là chênh lệch trời và đất.

Nên ai cũng sợ run, không ai dám lên tiếng nói một chữ nào.

Sự im lặng ấy lan dần ra ngoài, cả đám đông phía trước Hỏa đức điện đang từ nhốn nháo ồn ào trở nên vô cùng yên tĩnh.

Phong Thanh Hàm đương nhiên biết lão già râu tóc bạc trắng trước mặt có cảnh giới gì, nhưng hẳn không sợ chút nào, khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười âm lãnh vui vẻ.

Ánh mắt hẳn rơi vào Đỉnh Ninh đứng sau lưng Tiết Vong Hư.

Đỉnh Ninh vẫn vô cùng bình tĩnh, trước sau như một.

Hắn cảm nhận được ánh mắt không chút hảo ý của Phong Thanh Hàm, tuy hẳn không biết thân phận của Phong Thanh Hàm, nhưng hẳn cũng đã mơ hồ đoán được.

Hắn không hề quay lại nhìn Phong Thanh Hàm, mà chỉ hơi lắc đầu.

Phong Phù Đường tiến lên, kính cẩn hành lễ với Tiết Vong Hư: "Sao hôm nay Tiết động chủ lại đổi ý, xem lễ vậy?"

Tiết Vong Hư quay sang nhìn Đinh Ninh, rồi nhìn Phong Phù Đường, cười nhạt: "Hôm qua hắc bảo ta dối trá, nên hôm nay ta với người đừng dối trá với nhau nữa."

Phong Phù Đường sượng mặt: "Hôm nay có lẽ cung phụng tranh vẽ của Hoàng Hậu điện hạ, tình hình như vậy... hình như không phù hợp cho lắm?"

Tiết Vong Hư bình thản: "Đương nhiên là phải sau khi thưởng ngoạn họa phẩm của Hoàng Hậu điện hạ, trợ hứng cho người huyện Trúc Sơn chứ."

Phong Phù Đường hít một hơi thật sâu, không nói thêm gì nữa, ra dấu mời: "Đã như vậy, mời Tiết động chủ nhập tọa."

Tiết Vong Hư nhàn nhạt: "Ngồi nhiều quá rồi, cứ đứng là được."

Phong Phù Đường không nói gì nữa, cung kính lui ra.

Nếu không dối trá nữa thì không cần phải tiếp tục để ý tới Tiết Vong Hư và Đinh Ninh.

Đám quý nhân huyện Trúc Sơn quý nhân nhìn thấy thái độ đối xử với Tiết Vong Hư của Phong Phù Đường, thì cũng đã mơ hồ đoán ra Tiết Vong Hư và Đinh Ninh không phải tới để ủng hộ, mà là tới tìm kẻ thù, nên trong mắt họ đều thấp thoáng ý trào phúng.

Trong mắt họ, Phong gia chưa bao giờ sợ phiền phức, để xem hai kẻ từ xứ khác này sẽ lãnh kết cục như thế nào.

Ông táo sau khi được khiêng đi diễu một vòng thì được đặt xuống.

Đội nhảy múa nhảy từng bừng, các loại cổng phấm được đặt lên bàn.

Sau khi cổng phấm được để lên hết, từ đám người bên ngoài rộ lên tiếng hoan hô khắp bốn phía, một cái liễn rất đẹp xuất hiện, nhìn rất đẹp để quý giá, nhưng không có người ngồi, ở giữa liễn chỉ có một tấm ngọc, phía trước là một bức tranh.

Đằng sau xe liễn, là một đám người đi bộ, đều là người Phong gia, Phong Thiên Trạc đi trước nhất, mặc toàn màu trắng, không nhiễm một hạt bụi.

Dân chúng hai bên cực kỳ tôn kính Phong Thiên Trạc, không ít người quỳ xuống, quỳ lạy đại lễ với y.

Nét mặt Đinh Ninh vẫn bình thường, nhưng trong lòng thì cuộn sóng.

Tiết Vong Hư không nhịn được lắc đầu, "Xem ra hẳn đối với người Trịnh nơi này rất là không tệ.

Đinh Ninh lạnh lùng: "Nếu thực sự đối với người không tệ, thì lúc Ba Sơn Kiếm Tràng bị đại quân công phá, hẳn nên cùng chết trận một chỗ với các sư huynh đệ của mình."

Tiết Vong Hư lo lắng nhìn hẳn: "Chuyện xưa biết quá nhiều, không phải là chuyện tốt."

Đinh Ninh lạnh lẽo: "Dù là chuyện xưa hay là chuyện nay, thì đạo lý vẫn không thay đổi. Đây chính là lý do ta thích Trương Nghi sư huynh chứ không thích Tô Tần Sư Huynh."

Tiết Vong Hư ngẩn ra, khen ngợi: "Có lý lắm, dù Trương Nghi lòng dạ đàn bà, làm việc lễ mề, nhưng hẳn thật sự yêu mến đồng môn. . . dùng khó nói được đó là đúng sai, như khi tiết luôn là cơ bản hàng đầu."

Phong Thiên Trạc đi đến trước hương án.

Y không hề nhìn Tiết Vong Hư, được người chung quanh tôn kính như vậy, y cũng chẳng tỏ ra chút kiêu căng nào, dáng vẻ trước sau đều rất khiêm cung, giống như ở trong liễn không phải chỉ là một bức tranh của Hoàng Hậu, mà là chính Hoàng Hậu đang ngồi.

Y thắp hương, sau đó bắt đầu nói chuyện, khác với những năm trước, năm nay trọng điểm nói chuyện của y là bức họa của Hoàng Hậu.

Y tán dương Hoàng Hậu khoan hậu như thế nào, yêu mến huyện Trúc Sơn như thế nào, trong miếu hội Ông táo hôm nay, Hoàng Hậu còn cố ý tự tay vẽ một bức tranh ngụ ý Cát Tường, muốn cầu phúc cho tất cả dân chúng huyện Trúc Sơn.

Mở miệng là "Hoàng Hậu điện hạ", đóng miệng cũng "Hoàng Hậu điện hạ ", danh xưng ấy không ngừng vang lên bên tai, khiến gương mặt luôn bình tĩnh của Đinh Ninh từ từ hiện lên một tầng lãnh ý.

Hắn châm biếm trong lòng, nhưng không nói ra miệng để Tiết Vong Hư khỏi lo lắng thêm.

Nếu bà ta là người rộng lượng như vậy, thật sự yêu quý người Trịnh như vậy, tại sao năm đó Trịnh quốc lại bị diệt, tại sao vô số người Trịnh lại phải đi khổ dịch tu kiến kênh mương, chết không biết bao nhiêu trên đường, sao lúc ấy không thấy bà ta bước ra nói giúp cho một lời?

Những lúc đó, bà ta còn tàn khốc hơn cả người Tần, chỉ để người ta không liên hệ bà ta với người Trịnh vào một chỗ.

Nếu đây là vì ngày xưa lãnh khốc mà bây giờ cảm thấy sám hối và muốn đền bù tổn thất, thì khi bà ta nhớ tới những chuyện khác mà bà ta cũng tàn nhẫn như vậy, bà ta có thấy sám hối không?

Miếu hội nhanh chóng đến giai đoạn cao trào.

Trong tiếng hô vang Hoàng Hậu nương nương thiên tuế như sấm, Phong Thiên Trạc trang trọng hành lễ với bức tranh, cầm lấy nó, đi tới trước tượng thần Ông táo, cởi bỏ sợi tơ vàng cột quanh.

Tất cả âm thanh lập tức im bật.

Mọi người đều rất muốn nhìn, bức tranh do Hoàng hậu nương nương tự tay vẽ, trông như thế nào.

Đinh Ninh cũng rất muốn biết, nên hắt hơi, ngẩng đầu lên.

Phong Thiên Trạc từ từ mở cuộn tranh ra.

Những tiếng hô không thể nào tin được vang lên.

Nhiều người toàn thân run rẩy, sợ đến bật khóc.

Vì bức tranh trong tay Phong Thiên Trạc hoàn toàn trống rỗng, trắng đến mức lạnh lẽo, làm người ta nghĩ đến một vùng đất tuyết lạnh toát, nghèo nàn.

Hoàng Hậu nương nương ban thưởng tranh, nhưng trong tranh lại chẳng có vật gì, chỉ có một mảnh tuyết trắng nghèo nàn, thế nghĩa là thế nào?

Chẳng lẽ huyện Trúc Sơn đã làm điều gì sai, khiến Hoàng Hậu nương nương dùng bức họa này để biểu thị ý cảnh cáo hay sao?

Nhưng ngay lúc ấy, một số người vô thức mở to mắt.

Vì một luồng khí tức uy nghiêm đang từ trong bức họa tràn ra.

Chỉ có Tu Hành Giả mới có thể cảm giác được, khí tức từ trong bức họa đang dẫn xuất nguyên khí thiên địa, tạo thành những đường phù tuyến.

Từng đường kẻ màu đỏ dần hiện lên trên bức tranh trống rỗng.

Trên nền tuyết lạnh giá nở ra một đốm đỏ, dần bùng thành một cây hồng mai rực rỡ.

Lúc cây Hồng Mai nguyên vẹn xuất hiện trên bức tranh, thì trong không khí phía trước nó cũng xuất hiện vô số những sợi lửa đỏ, từ từ gắn vào với nhau, tạo thành những đóa hoa đỏ thắm giữa không trung.

Những đóa hoa rực rỡ làm không khí chung quanh Hỏa Đức Điện trở nên vô cùng ấm áp.

"Nghèo nàn tiêu hết, Hồng Mai nộ phóng. . . Cái này chính là khổ tận cam lai!"

Trong đám người, có người hô lên như vậy.

Mọi sự sợ hãi và kinh nghi đều hoàn toàn biến mất, nhìn hỏa khí ngưng kết thành những đóa hoa, ánh mắt người dân chuyển thành kính sợ và cảm ơn.

Cảnh tượng này, sự uy nghiêm này, đối với họ, chính là Thần kỳ.

"Cảnh giới của Hoàng Hậu còn cao hơn ta."

Cảm nhận được những phù tuyến được hình thành từ trong không khí và Thiên Địa Nguyên Khí nhu hòa xung quanh, Tiết Vong Hư ngưng trọng nói: "Chỉ còn cách Đệ Bát Cảnh một chút phá cảnh cuối cùng mà thôi."

Mặt Đình Ninh hơi trắng ra, nhưng được những đóa hoa đỏ bay lá tả nhuộm hồng.

Cho đến lúc này, Phong Thiên Trạc mới nhìn Tiết Vong Hư.

Đều đã đến tuổi này còn chuyện gì không nghĩ ra được hay sao?

Nhìn thấy bức tranh đó rồi, vẫn còn muốn trả thù chẳng?

Y không hiểu được suy nghĩ của Tiết Vong Hư, khẽ lắc đầu.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Vốn Không Phải Chuyện Con Nít

Tiết Vong Hư thấy Phong Thiên Trạc lắc đầu, ông cười nhạt, nghĩ thầm có một số việc, há loại người an phận ở một góc như người, chỉ muốn hưởng thụ quãng đời còn lại sao hiểu nổi.

Phong Thiên Trạc khẽ nhướn mày.

Hắn cầm bức tranh đi tới chỗ khu vực cao nhất trong Hỏa Đức Điện.

Hỏa Đức Điện được xây chỉ để thờ bức tranh này của Hoàng Hậu Điện Hạ, nên chỗ thờ cao nhất còn cao hơn cả những chỗ thờ của những miếu thờ thần.

Nhưng không ai trong huyện Trúc Sơn dị nghị gì.

Vì hoàng hậu cho phép họ thờ tượng thần, ở đây mới có tượng thần, cho phép họ giữ lại truyền thống sinh hoạt của người Trịnh, nên họ mới sống được thế này.

Hoàng Hậu đương nhiên phải cao hơn cả thần thánh.

Chỗ thờ cao nhất kia không hề có thang lầu để đi lên.

Nhưng Phong Thiên Trạc như bước trên những bậc thang vô hình, vững vàng tiếp tục bước lên cao.

Cảnh tượng như vậy, đối với dân chúng bình thường huyện Trúc Sơn, đương nhiên là vô cùng thần kỳ.

Trong mắt họ, Hoàng Hậu đương nhiên cao hơn các thần thánh, còn Phong gia lão gia, thì cao không kém những thần thánh ấy.

"Đệ lục cảnh thượng phẩm, không kém lão già Địch Thanh Mi kia, chỉ còn cách đệ thất cảnh một cánh cửa. Đến lúc này rồi mà hãn vẫn còn chưa từ bỏ ý định, muốn thị uy với ta." Tiết Vong Hư cười nhạt: "Ý hãn muốn nói, giữa hãn và ta chỉ chênh lệch một chút mà thôi, nhưng hãn xuất thân từ Ba Sơn Kiếm Tràng, có Ba Sơn kiếm pháp và Danh Kiếm lợi hại, chưa chắc đã bại trong tay ta, nhưng. . . Hãn không biết, ta với sư huynh khi chia Bạch Dương Linh Mạch làm ba nhánh nhỏ, chính là vì cự tuyệt người chủ của bức tranh đó."

"Thời gian đã tới, tí nữa người theo sát ta."

Ông khẽ cười: "Tình hình tí nữa có lẽ sẽ có chút hỗn loạn, ta không muốn ta với người bị lạc, lúc đó người lại bị người ta chém cho mấy kiếm."

Đình Ninh đang ngẩng đầu nhìn Phong Thiên Trạc, nghe vậy thì lắc đầu: "Thời gian đúng là đã tới, nhưng tí nữa người ra tay trước sẽ là ta, chứ không phải người."

Tiết Vong Hư sững sờ: "Có ý gì?"

Đình Ninh lãnh đạm: "Tuy ta cũng không muốn, nhưng hình như đã bị người ta coi là thịt cá nằm trên thớt."

Tiết Vong Hư kinh ngạc quét mắt một vòng, cuối cùng cũng hiểu ý Đình Ninh: "Hãn là Chân Nguyên cảnh hạ phẩm, chênh lệch giống như ta với Phong Thiên Trạc, đối phương tu vi cao hơn người, vẫn tự tin sao?"

Đình Ninh gật đầu: "Hãn yếu hơn Tô Tần."

Đám quý nhân ngồi đó lào xào bàn luận, nhìn Tiết Vong Hư và Đinh Ninh nói chuyện với nhau, thần sắc càng ngày càng phức tạp, và cả chờ mong.

Đặt xong bức tranh, Phong Thiên Trạc bỗng bình hạ xuống đất.

"Đều cùng nhận được ân huệ của bệ hạ và Hoàng Hậu Điện Hạ, hôm nay đến đây xem lễ, đương nhiên không thể không xuất ra chút lực."

"Phong Thiên Trạc, kiếm của người cũng đã lâu chưa từng xuất hiện, kiếm của ta cũng sắp rỉ sét, không bằng nhờ cơ hội này, dùng kiếm của hai chúng ta, trợ thêm hứng cho thịnh hội này đi?"

"Bạch Dương Động Tiết Vong Hư, mời chỉ giáo."

Tiết Vong Hư lần này đã nhớ lời của Đinh Ninh, người giỏi nhất chính là người không cho đối phương thời gian phản ứng, nên Phong Thiên Trạc hai chân vừa tiếp xúc mặt đất, ông lên tiếng ngay.

Giọng nói của ông rất ôn hòa, nhưng vô cùng rõ ràng, mọi người xung quanh ai cũng nghe thấy rành mạch.

Phong Thiên Trạc nhíu mày, nghĩ thầm lão gia này sao lại không biết tốt xấu như thế?

Ngay lúc này công nhiên làm khó dễ, chưa nói đến chuyện người chưa hẳn đã thắng được ta, dù người cuối cùng thắng được một chiêu nửa thức, ta coi như trả Định Nhan Châu lại cho người, người trở lại Trường Lăng rồi còn phúc để dùng nó không?

"Quả thực là tới khiêu chiến Phong gia lão gia?"

"Không phải Phong gia nói bọn họ là khách của mình sao?"

"Phong gia dùng lễ đối đãi. . . dù có muốn khiêu chiến, sao lại chọn ngay lúc này?"

Chung quanh bàn tán xôn xao, làm Phong Thiên Trạc cau mày, ai cũng nhìn ra y không vui, nên lớn tiếng chửi mắng.

"Người là thân phận gì, là cái thá gì! Người có tư cách gì khiêu chiến Phong gia lão gia!"

Ai đó gào to.

"Thân phận gì à?"

Tiết Vong Hư lơ dềnh, ý muốn đợi Phong Thiên Trạc lên tiếng, nhưng giọng Đinh Ninh đã bình tĩnh vang lên: "Ông ấy là Bạch Dương Động động chủ, ở sơn môn Bạch Dương Động được bệ hạ ban cho cấm bia, ngày bình thường quan viên Trường Lăng dù đã đến ngoài cửa Bạch Dương Động, cũng phải được ông ấy đồng ý mới được vào trong sơn môn. Chỉ có những tu hành chi địa cung cấp cho Đại Tần rất nhiều Tu Hành Giả, mới có được vinh hạnh đặc biệt đó. Ông ấy là được chính bệ hạ nhận thức sắc phong Chương giáo. . . Người các người nên hỏi là thân phận của kẻ kia kia, hẳn còn chưa bằng một huyện thủ, mà chẳng qua chỉ là gia chủ của một gia tộc thịnh vượng mà thôi. Các người có phải không đặt bệ hạ vào mắt hay không?"

Hắn nói không hề to.

Nhưng khi âm thanh hắn truyền ra, chung quanh lập tức im lặng tuyệt đối.

Những người vừa mới phát ra tiếng chửi bới thì vô cùng sợ hãi, vô thức lùi lại.

Hoàng Hậu đã làm họ kính sợ như thế, huống chi là Nguyên Vũ Hoàng Đế cao cao tại thượng!

"Nói tới biện bác và dùng đại nghĩa áp người, những người dân thôn dã này không phải là đối thủ của người."

Tiết Vong Hư quay sang nhìn Đinh Ninh cười cười, rồi nhìn Phong Thiên Trạc, khẩu khí vô cùng khiêu khích: "Sao, lưỡi của người để đâu rồi, không lẽ còn muốn chờ người Trịnh đuổi ta đi? Người không sợ bọn họ bị lãnh tội đại nghịch bất đạo à?"

"Người thực không nên tới đây, chỉ vì một viên Đinh Nhan Châu, lại bỏ đi tính mạng của mình, tính kiểu nào cũng là buôn bán lỗ vốn." Phong Thiên Trạc giận dữ, lạnh giọng.

Tiết Vong Hư nhìn hẩn, rất nghiêm túc lắc đầu: "Chuyện này không phải chỉ vì một viên Đinh Nhan Châu, mà còn vì một kiếm chém lên người sư huynh ta, không có một kiếm đó, sư huynh ta đã không phát hiện ra được người chưa bước qua cánh cửa kia."

Phong Thiên Trạc trào phúng: "Thất Cảnh dễ bước vào như vậy sao? Huống chi còn là một bại tướng dưới tay."

Tiết Vong Hư nhàn nhạt nhìn y: "Nói chuyện nửa câu cũng không hợp, đúng là chỉ dùng kiếm nói được thôi."

"Hai vị đều tuổi đã cao, nếu động kiếm sẽ bị tổn thương, đều là không tốt. Hơn nữa, Tiết động chủ đã chuẩn bị mới tới, còn gia gia ta đã lâu không dùng kiếm, cái này nguyên bản đã không công bằng." một giọng nói non nớt mà trầm lạnh vang lên, "Động kiếm quyết đấu, hay là để tuổi trẻ chúng ta làm thay cho."

Tiết Vong Hư quay sang nhìn khuôn mặt non nớt, nhưng ánh mắt lại âm lãnh của Phong Thanh Hàm, thở dài: "Đây là chuyện của người lớn, con

nít đừng có chen vào."

Phong Thanh Hàm bị khinh thường, lửa giận dâng lên, hấn ưỡn ngực, lạnh lùng: "Tiết động chủ hà tất hùng hổ dọa người, ta thấy Tiết động chủ dẫn theo một đệ tử trẻ tuổi, ta bây giờ muốn khiêu chiến hấn, người thấy sao?"

Tiết Vong Hư nghĩ đến lúc này trò chuyện với Đinh Ninh, không khỏi lại thở dài, nghĩ thầm Phong Thiên Trạc không đưa thằng cháu trai bảo bối tới Trường Lăng đi học, chính là sai lầm lớn nhất.

Nếu tới Trường Lăng, thấy rất nhiều người trẻ hơn mình mà lợi hại hơn mình không biết bao nhiêu lần, Phong Thanh Hàm sao dám còn ngang ngược thế này.

Nghĩ vậy, ông khoái chí quay sang nhìn Đinh Ninh, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Đinh Ninh ngẩng đầu, hấn chẳng hề có hứng thú với Phong Thanh Hàm, hấn muốn đuổi theo quá nhiều người, lượng việc cần phải làm quá lớn, đương nhiên không thể để ý tới suy nghĩ của một thiếu niên, nhưng hấn ghét phiền toái.

Nên hấn hỏi thẳng: "Nếu ta thắng người, các người có trả Đinh Nhan Châu cho Bạch Dương Động chúng ta không?"

Mắt Phong Thanh Hàm lấp lóe, không kìm nổi mừng rỡ, quay người khom mình với Phong Thiên Trạc: "Mong gia gia cho phép."

Phong Thiên Trạc vẫn còn đang cau mày.

Vì ngữ khí và thần sắc quá mức bình tĩnh của Đinh Ninh làm y cảm thấy hấn có vẻ nguy hiểm.

Nhưng y cũng nhìn ra được, tên thiếu niên Trường Lăng gầy gò kia còn chưa đạt tới Chân Nguyên cảnh.

Dù có cái gì đặc dị, dù Phong Thanh Hàm có thật sự thua, thì cũng chỉ là thắng bại giữa con nít với nhau, chẳng qua là tiểu hài tử ở giữa thắng bại. . . cái này có vẻ là giải pháp hay nhất.

Thậm chí trong đáy lòng, y còn nữa phần khen ngợi thắng cháu yêu.

So với ba con trai bình thường, đứa cháu này, quả thực là bất phàm.

"Tiết Vong Hư, cứ để trường tôn của ta với đệ tử của người đấu một trận, nếu đệ tử của người thắng, ta lập tức đưa Định Nhan Châu cho người. Nhưng phải nói cho rõ, Định Nhan Châu này là bảo vật trong di tích cổ tông môn ngày xưa, ta thắng được trong tay sư huynh người, chứ không phải là vật sở hữu riêng của Bạch Dương Động các người." Phong Thiên Trạc nói xong, hơi ngoái sau lưng quát một tiếng, "Lệ Châu, đưa hạt châu kia ra đây." Một cô gái diễm lệ bước nhanh tới, gỡ hạt châu đeo trên cổ, đưa cho Phong Thiên Trạc.

Viên châu màu trắng tinh, to cỡ quả nhãn, lấp lóe tỏa ra vàng sáng nhàn nhạt rất có quy luật như đang hít thở.

Nhìn hạt châu này, Phong Thanh Hàm cười, cười híp cả mắt.

Hắn xoay người, nhìn Đinh Ninh vẫn luôn đứng sau lưng Tiết Vong Hư, cười nhạo: "Đừng có trốn mãi sau lưng người khác thế. Thắng được ta, hạt châu này giao cho Bạch Dương Động các người."

Đám quý nhân hả hê nhìn Tiết Vong Hư và Đinh Ninh, đều cảm thấy lần này Tiết Vong Hư và Đinh Ninh làm cho dữ làm chi, bây giờ có muốn xuống đài cũng không được.

Nhưng họ đều phải bất ngờ, vì Đinh Ninh chẳng nói nhảm lời nào. Hắn chỉ bước tới mấy bước, đi đến phía trước Tiết Vong Hư, sau đó rút kiếm: "Mời."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Kiếm Phù Đạo

Tiết Vong Hư không nhịn được lắc đầu, quả nhiên mọi việc xảy ra đúng như Đinh Ninh đã dự liệu, cuối cùng vẫn là ông đi theo sau lưng Đinh Ninh.

Ông không thể giải thích được vì sao Đinh Ninh lại có khả năng quan sát tỉ mỉ và nhìn thấu nhân tâm như vậy, vì khả năng ấy phải là người phải đối nhân xử thế rất nhiều mới có kinh nghiệm đó.

Đinh Ninh hoành kiếm ngang ngực, trong tai là đủ tiếng bàn tán xôn xao.

Ai cũng trào phúng thanh tàn kiếm trong tay hắn.

Qua khóe mắt, hắn nhìn thấy nét mặt Phong Thiên Trạc không hề thay đổi, làm lạnh ý trong lòng hắn trở nên càng đậm. Quả nhiên là sống an nhàn sung sướng quá lâu, ngay cả thanh kiếm này cũng không nhận ra.

Phong Thanh Hàm cũng nhìn thanh tàn kiếm.

Ngay cả Phong Thiên Trạc còn không nhận ra Mạt Hoa kiếm, lúc Ba Sơn Kiếm Tràng đại biến hắn còn chưa sinh ra đời, nên đương nhiên không nhận ra được thanh kiếm này.

Hắn nhìn thấy thanh kiếm trong tay Đinh Ninh vừa bị gãy, lại còn mang vô số vết rạn to nhỏ, thì khóe miệng càng thêm giễu cợt.

Xùy một tiếng vang nhỏ, hắn rút kiếm ra.

Kiểm trong tay hẵn dài chừng ba thước, màu trắng tinh, phù tuyến màu đen kéo dài từ chuôi đến tận mũi kiếm.

Giống như một tờ giấy trắng, bị vẽ mực lên.

Đinh Ninh nhú mày.

Hắn nhận ra thanh kiếm này. . . Đây là Ba Sơn Kiếm Tràng Đan Thanh Kiếm.

Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa, chỉ người thanh khiết có phẩm tính cao nhất, mới xứng có được thanh kiếm này.

Vậy mà bây giờ nó lại nằm trong tay một người như Phong Thanh Hàm.

Thấy Đinh Ninh nhú mày, Phong Thanh Hàm lại tưởng nhầm Đinh Ninh vì thanh kiếm trong tay hẵn mà bị áp lực.

Hắn vung kiếm.

"Mời!"

Giọng nói đầy trào phúng vừa vang lên, thì cả người liền đã hóa thành một đạo tàn ảnh, lướt vèo qua khoảng cách một trượng.

Oanh một tiếng nổ mạnh!

Hắn và kiếm trong tay Đinh Ninh đụng vào nhau, hoa lửa tung tóe khắp nơi, giữa hai người, xuất hiện hai vòng ánh sáng hình nửa vòng tròn.

Giữa vòng ánh sáng, có những bông hoa nhỏ như ánh sao đang không ngừng nở bùng lên.

Chỉ trong một cái chớp mắt.

Chưa hết một hơi hít thở, thân ảnh Phong Thanh Hàm đã dừng lại, Đan Thanh Kiếm vẫn còn hướng về phía trước, trên thân kiếm xuất hiện một tầng kiếm quang như nước chảy không ngừng, còn vầng sáng trước người Đinh Ninh vỡ vụn, ống tay áo cầm kiếm đã bị Kiếm Khí cắt đứt loe toe, hắn đang không ngừng liên tục lùi lại, bàn chân dẫm lên đá lát đường, vang lên âm thanh vỡ vụn.

Phong Thiên Trạc thở phào.

Chỉ một kiếm đã đủ chứng minh thiếu niên Trường Lăng dù kiếm thuật không kém, nhưng so về lực lượng, lại bị chênh lệch cực lớn với Phong Thanh Hàm.

Vẻ đùa cợt trong mắt đám quý nhân càng thêm đậm.

Đây chính là chênh lệch cực lớn giữa Luyện Khí cảnh và Chân Nguyên cảnh.

Người dân đứng vây xem lại thấy khiếp sợ, họ không ngờ trong cơ thể thon gầy của Phong Thanh Hàm và Đinh Ninh lại ẩn chứa sức mạnh kinh khủng tới như vậy. . . Nhưng dù là thế nào, đối phương cũng đã bị Phong gia tiểu thiếu gia một kiếm đánh bay, rõ ràng là đánh không lại.

Tiếng hoan hô vang lên bốn phía.

Nhìn Đinh Ninh vẫn còn chưa đứng vững, Phong Thanh Hàm càng thêm trào phúng.

Nhưng hắn không thừa thế truy kích.

Hắn nheo nheo mắt, Chân Nguyên chậm rãi từ bàn tay chảy ra, chảy lên thanh kiếm trắng tinh.

Hắn chăm chú chém ra một kiếm.

Bóng kiếm trắng chém vào trong không khí, nhưng một đường kiếm khí màu đen trong không trung không hề nhúc nhích.

Trong không khí trong trẻo đột nhiên có thêm một mảng màu xám xịt.

Đám quý nhân ngừng thở, đồng tử co lại.

Vì đó là phù tuyến.

Huyện Trúc Sơn ai cũng biết Phong Thanh Hàm là Tu Hành Giả có tư chất rất tốt, nhưng không ai biết, hắn chủ tu Kiếm Phù Đạo!

Lấy kiếm để vẽ bùa, mỗi đạo kiếm khí đều là phù tuyến, cuối cùng kết thành tấm Phù Lục hoàn chỉnh, là có thể dẫn tụ hợp thêm nhiều Thiên Địa Nguyên Khí, khiến lực phóng xuất ra uy lực mạnh hơn.

Đây là thủ đoạn Phù Kiếm song tu, rất khó nắm giữ, dù cũng là vẽ tranh, nhưng muốn vẽ tranh trong không khí, đương nhiên khó hơn vẽ tranh trên giấy rất nhiều lần, huống chi không được vẽ sai, vẽ lệch, nếu không sẽ không dẫn được Thiên Địa Nguyên Khí.

Bản thân tu vi của Phong Thanh Hàm đã cao hơn thiếu niên Trường Lăng, bây giờ lại còn thể hiện thủ đoạn kiếm đạo kinh người như vậy, thiếu niên kia sao còn cơ hội chiến thắng?

Phong Thanh Hàm lại chém thêm một kiếm, thêm một đường phù tuyến xuất hiện.

Hai đường phù tuyến không hề tương giao, nhưng giữa chúng lại xuất hiện rất nhiều khói khí màu đen.

Đinh Ninh đến giờ mới dừng lại được.

Ổng tay áo bên phải đã rách mướp, trên mu bàn tay có vài vết máu, nhưng trên mặt hắn vẫn không hề có ý sợ hãi, mà vẫn bình tĩnh như không.

Nhìn khói khí phù tuyến đang bắt đầu lan tràn ra ngoài, hắn nâng kiếm lên.

Thanh kiếm xanh vẽ tùy tiện vào không khí hệt như lúc hắn ở trong xe ngựa khoa tay múa chân kiếm thế với Tiết Vong Hư, thế nhưng trong không khí trước mặt hắn lại xuất hiện mấy đường phù tuyến màu trắng!

Những người cho rằng Đinh Ninh tuyệt không thể thắng đều ngơ ra, đồng tử Phong Thiên Trạc co rút lại.

Bởi vì đó cũng là Kiếm Phù Đạo!

Phong Thanh Hàm cũng đã nhìn thấy những đường phù tuyến màu trắng, hắn không thể nào tin được. Hắn chủ tu loại kiếm pháp này, đương nhiên biết tu nó khó như thế nào, ba tuổi hắn đã bắt đầu vẽ bùa, sáu tuổi bắt đầu cầm kiếm, cho đến nửa năm trước mới có tiểu thành. . . Nhưng người thiếu niên nhìn tương đương tuổi với mình này lại thi triển còn thuần thực hơn cả mình, kiếm thế còn nhanh hơn cả mình!

Tàn kiếm trong tay Đinh Ninh không ngừng tô ngang vẽ dọc, chỉ trong tích tắc, trước người hắn đã có thêm hơn mười đạo phù tuyến.

Hợp với những đường phù tuyến trước, một phù lục hình vuông đã thành hình.

"Xùy" một tiếng nứt!

Cái phù lục nứt vỡ, vô số hàn khí với tốc độ cực nhanh tụ lại với nhau.

Những bông hoa băng trắng tinh kết nối vào nhau, tạo thành một cây hoa băng bay về phía Phong Thanh Hàm!

Phong Thanh Hàm tái mặt, kêu to một tiếng kêu, Đan Thanh Kiếm trong tay múa liên hồi.

Thêm mấy đường phù tuyến đen nữa xuất hình, kiếm phù trước mặt hắn cũng vừa vắn hình thành.

Oanh một tiếng nổ to, một luồng khói đen như Giao Long xông về phía trước, bên trong giống như có vô số những con dơi đen bay theo, vừa bay vừa tru lên Hi..i...iiii.

Cây băng vô cùng đẹp mắt bị chấn nát, biến thành vô số vụn băng văng ra tung tóe.

Cùng là Kiếm Phù Đạo, nhưng vì tu vi chênh lệch, nên kết quả cũng chênh lệch rõ ràng.

Nhưng người huyện Trúc Sơn không ai vui mừng cả.

Vì Đinh Ninh đã đổi kiếm thể rất nhanh.

Kiếm Phù chi đạo, trừ tinh chuẩn, mấu chốt nhất chính là nhanh.

Trước mặt Đinh Ninh đã lại xuất hiện một cái kiếm phù mới.

Những vụn băng bay về phía hắn bị một sức mạnh vô hình đẩy ngược lên trên không trung, biến thành những băng tinh nhỏ bé.

Băng tinh và cây băng mới đều cùng bị đẩy mạnh về phía trước.

Một âm thanh kì quái vang lên.

Phong Thanh Hàm vội vàng thối lui, Đan Thanh Kiếm không ngừng gạt đỡ.

Vì những lưỡi băng sắc bén đã đâm xuyên qua con rồng băng khói đen kia, bắn thẳng về phía hắn.

Băng phiến và Đan Thanh Kiếm không ngừng va chạm với nhau, phát ra âm thanh rợn người dày đặc.

Trên tóc và áo choàng của hắn dính đầy vụn băng.

Đinh Ninh bước tới.

Phong Thanh Hàm nhìn thấy rất rõ, Đinh Ninh xuyên qua con rồng đen, phía trước còn nữa một đạo Kiếm Phù hoàn toàn mới.

Đinh Ninh khẽ hất mũi kiếm, Kiếm phù đập thẳng về phía Phong Thanh Hàm.

Phong Thanh Hàm lại quát to, Chân Nguyên điên cuồng tuôn ra, rót vào thanh kiếm.

Đầu kiếm tuôn ra một vùng khí đen như mực.

Oanh một tiếng nổ vang.

Kiếm Phù bị chấn vỡ, Phong Thanh Hàm đang bị bức lùi cũng dừng lại.

Nhưng hắn tuyệt vọng nhận ra, Đinh Ninh cũng đã dừng lại, và trước người Đinh Ninh, lại có một cái Kiếm Phù mới.

Cùng là Kiếm Phù Đạo, nhưng kiếm của đối phương quá nhanh, đến mức mình không có một cơ hội nào để thi triển Kiếm Phù Đạo của mình!

Sắc mặt đám quý nhân ngồi xem trở nên cực kỳ khó coi.

"Mới đến tuổi này, mà lại có thể đem Kiếm Phù Đạo dùng tốt đến như vậy? Nếu ta không nhìn lầm, đây chính là Bạch Dương Động Bạch Dương Băng Hà Kiếm phù kinh, Kiếm Kinh này khó không dưới Ba Sơn Mặc Long Phù Kiếm kinh của Phong Thanh Hàm." Một tên quý nhân nhỏ giọng nói với người bên cạnh.

"Thiếu niên này vẫn luôn yên lặng, nhìn ra có chút bất phàm, nhưng thật không ngờ bất phàm đến như thế. Trong sách sử ghi chép, rất hiếm thấy có người có thể ở trong độ tuổi này mà dùng Kiếm Phù Đạo tốt đến như vậy." Người kia hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Tu vi hơn đối phương một cảnh giới, mà bị đánh thành như vậy. . . chỉ còn cách nhận thua."

Tuy người huyện Trúc Sơn đều hy vọng Phong Thanh Hàm chiến thắng, nhưng đối thoại của hai người này, cũng chính là tiếng lòng của những quý nhân tinh mắt.

Phong Thanh Hàm không cam lòng.

Hắn không muốn nhận thua.

"Không ngờ người có thực lực như vậy. . . Nhưng từ lúc mới bắt đầu, ta đã không phải là muốn đánh bại người, mà là muốn phế bỏ người!"

Hắn hung hăng nhìn Đinh Ninh, trong lòng phát ra âm thanh như vậy.

Sự tàn nhẫn hiện ra cả trên gương mặt hắn.

Hắn truyền Chân Nguyên vào trong Đan Thanh Kiếm, đồng thời, tay trái hắn nhúc nhích, một tấm phù lục màu tím vàng từ trong ống tay áo rơi xuống lòng bàn tay.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Kiếm Hỏa - Lửa Đốt Sáng Người

Dám can đảm mới vừa vào Luyện Khí cảnh đã một mình ám sát Tổng Thần Thư, Đinh Ninh đương nhiên có kinh nghiệm chiến đấu không giống bình thường, ngay lúc ánh mắt Phong Thanh Hàm khác thường, miếng Phù Lục còn chưa xuất hiện trong tay hắn, Đinh Ninh đã cảm giác được nguy hiểm.

Hắn không chút ngần ngại nhảy lùi lại.

Tàn kiếm trong tay vẽ lên liên hồi.

Tốc độ vẽ nhanh hơn, chân khí tuôn ra cũng nhanh hơn, làm rách cả móng tay của hắn.

Hai đạo Kiếm Phù hầu như cùng lúc hình thành ở hai bên người.

Oanh một tiếng nổ vang.

Hai đạo Kiếm Phù nổ bung, không có băng hàn Nguyên Khí ngưng tụ, mà là nổ tung ra hai luồng Nguyên Khí màu xanh hùng hậu.

Trước người hắn, như có hai ngọn núi xanh dựng thẳng lên, khép lại.

Tất cả Tu Hành Giả huyện Trúc Sơn xem cuộc chiến đều biến sắc, dù là Kiếm Phù kinh nào, cũng đương nhiên không thể chỉ có một loại kiếm chiêu, đương nhiên không thể chỉ vẽ ra được một loại phù, nhưng có thể vẽ

Kiểm Phù càng nhiều, chứng tỏ đã đi được trong Kiểm Phù nhất đạo càng xa.

Hồi này lúc Phong Thanh Hàm thi triển Kiểm Phù Đạo tiêu chuẩn, so với Đinh Ninh trong tích tắc vẽ được hai đạo Kiểm Phù hóa thành núi xanh bây giờ, quả thực là con nít mới học đi so với người trưởng thành đang chạy như điên.

Phong Thanh Hàm biết mình đã đánh giá sai thực lực của thiếu niên này, nhưng hắn không thèm để ý nữa.

Hắn quát to một tiếng, phù ý từ trong tay trái bắn ra, bao phủ phạm vi hơn mười trượng chung quanh.

Không khí trong cả khu vực đều như bị đông lại, chấn động kỳ dị.

Bức tượng thần Ông Táo đằng sau hắn cũng không ngừng rung rung, như đang sợ hãi sức mạnh này.

Tiết Vong Hư nheo mắt, ánh mắt đầy lãnh ý, như có một lớp băng phủ trên mặt ông.

Phù Lục màu tím vàng từ trong tay Phong Thanh Hàm bay ra.

Phù tuyến màu vàng từ trong phù lục bay ra, nhanh chóng khuếch tán trong không gian.

Những đường phù tuyến nhỏ nở to ra, hợp thành những tia lôi quang màu vàng!

Khí tím tràn ngập khắp vùng, những tia lôi quang với khí tức kinh khủng phùng lên, như con cự mãng đang mở to cái miệng.

Đất đá ven đường đùng đùng rung động, bị lôi quang lan ra làm cháy đen.

Hai ngọn núi xanh không cản nổi sự cuồng bạo, ngay khi tia lôi quang đầu tiên đánh tới, đã muốn sụp.

Đỉnh Ninh cô đơn đứng ngay trong vùng công kích, sắc mặt hắc rất phức tạp, có chút thương cảm, có chút phẫn nộ, nhưng không hề có sợ hãi.

Kiểm hắc vững vàng mà nhanh chóng tan múa may, lại vẽ nên một cái Kiếm Phù.

Ở giữa hai ngọn núi xanh xuất hiện một con sông lớn chảy xiết.

Một tiếng nổ mạnh nặng nề.

Những luồng phù ý mãnh liệt đụng vào nhau.

Hai ngọn núi xanh sụp đổ, con sông chảy ngược, con rắn lôi quang tiếp tục nhào tới trước.

Một tia chớp hẹp dài chói mắt xuyên qua hơi nước và nước chảy, tạo nên khí thể mãnh xà đang hóa Giao Long.

Phong Thanh Hàm khoái chí, bay vút tới.

Nguyên Khí màu xanh bị nghiền nát, cuồng bạo chảy ngược lại, tuôn ra hơi nước, bị Lôi Hỏa làm nóng lên, bắn thẳng về phía Đỉnh Ninh.

Đỉnh Ninh bị hất ngược lại, áo ngoài bị xé rách bươm.

Nhưng cánh tay cầm kiếm của hắc vẫn cực kỳ ổn định.

Trong nháy mắt, hắc đã lại vẽ thành một đạo Kiếm Phù.

Những quý nhân huyện Trúc Sơn quý nhân đều biến sắc.

Vì biểu hiện của Đỉnh Ninh hiện giờ, chính là dũng khí bất khuất không lùi.

Một luồng Thiên Địa Nguyên Khí màu xám rơi lên con sông lớn.

Như một chiếc thuyền buồm đang ngược dòng mà đi.

Lôi quang chói mắt và phù ý cuồng bạo tiếp tục đánh tới, muốn xé nát chiếc thuyền buồm.

Đỉnh Ninh vẫn tuyệt đối bình tĩnh.

Cảm nhận được hướng đi của lôi quang, ánh mắt hắn trở nên sáng ngời.

Chân khí trong cơ thể hắn điên cuồng tuôn vào Mạt Hoa tàn kiếm, chui vào từng phù văn, từng khe hở.

Hắn không vẽ bùa nữa.

Thân kiếm bỗng nhiên tản ra, hóa thành vô số tia kiếm giống hệt như hồi đấu với Tô Tần.

Trong nháy mắt này, cả khu vực tràn ngập những đóa hoa, cảm nhận được khí thế có đi không về này của Đỉnh Ninh, Phong Thiên Trắc mơ hồ nhớ ra một thứ.

Sắc mặt y trắng bệnh, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Những mảnh hoa tàn kiếm lọt vào trong sóng lớn .

Hoàn toàn không có cái gì hỗ trợ, nhưng một kiếm này lại không gì ngăn cản được.

"Hay!"

Cảm nhận được Kiếm Ý tinh diệu trong chiêu kiếm, Tiết Vong Hư không nhịn được vỗ đùi, lớn tiếng khen hay.

"Vậy mà. . ."

Đám quý nhân không kìm được buột miệng kinh hô, có nhiều người thậm chí đứng phắt dậy.

Khi những tia kiếm tiếp xúc với lôi quang, lôi quang trườn theo tia kiếm tràn vào chuôi kiếm, rồi lại từ chuôi kiếm tuôn ra, tụ vào một chỗ.

Nhưng xu thế của lôi quang đã hoàn toàn thay đổi.

Chúng nghiêng nghiêng phóng lên trời.

Một tiếng ầm vang!

Đám lôi quang nổ tung trong không trung, sóng nước bắn ngược trở về người Đinh Ninh.

Đinh Ninh lùi lại, khóe miệng rớm máu.

"Đủ rồi!"

Hắn phản nộ quát to với Phong Thanh Hàm.

Phong Thanh Hàm nghe thấy, nhưng không nghe ra được ý cảnh cáo của Đinh Ninh.

Hắn chỉ nhìn thấy Mạt Hoa kiếm bị lôi quang bao phủ, chỉ nhìn thấy Đinh Ninh bị thương, và trong tay đã không còn kiếm.

Nên hắn không hề dừng lại, một kiếm đâm ra.

Đan Thanh Kiếm lại tuôn ra Kiếm Khí màu đen.

Đinh Ninh không còn lựa chọn. Mà nếu đã không có lựa chọn, thì không cần phải lo tới hậu quả nữa.

Hắn đưa tay phải ra, dùng ngón tay làm kiếm.

Móng tay của hắn đã bị tróc, tung tóe máu tươi.

Chân khí trong cơ thể hắn không hề giữ lại, ào ạt tuôn ra, máu tươi theo chân khí phun ra, như một cây đường huyết kiếm.

Chân khí và máu tươi không có độ cứng, lẽ ra không thể chống nổi Đan Thanh Kiếm sắc bén.

Nhưng Phong Thiên Trạc đã hoàn toàn bình tĩnh từ chuyện cũ.

Hắn há miệng ra, nhưng không kịp la lên.

Vì trước người Đinh Ninh, đã lại xuất hiện những đường phù tuyến.

Những đường phù tuyến nhuộm máu hồng.

Nét mặt tàn nhẫn của Phong Thanh Hàm đông cứng lại, cả cơ thể trở nên cứng ngắc.

Hắn không kịp thối lui.

Những đường phù tuyến nhuộm máu hồng bốc cháy.

Nguyên khí bị đốt nóng, co lại.

Quanh chiếc thuyền đang đơn độc trên mặt sông, bỗng xuất hiện một vòng tà dương.

Oanh một tiếng.

Vòng tà dương và mũi kiếm của hắn chạm vào nhau, tóe vỡ thành những sợi hỏa tuyến!

"A!"

Những sợi hỏa tuyến đâm vào da thịt hần, đến lúc này Phong tiểu thiếu gia mới thấy sợ, thét lên đau đớn.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Âm thanh bị khí lưu xuyên thấu vang lên từ cơ thể hần.

Những đường hỏa tuyến xuyên thấu thân thể hần, mang theo những tia máu đỏ, xối vào mặt đường sau lưng hần.

"Gia gia. . ."

Thân thể còn chưa rơi xuống đất, Phong Thanh Hàm đã cảm giác được cả thân thể của mình đã hoàn toàn bị xuyên thấu, ngũ tạng, tủy sông, thậm chí Khí Hải, ngọc cung. . . trong tích tắc này, hần mới trở về làm một đứa bé theo đúng tuổi của mình, quay sang hét to cầu cứu Phong Thiên Trạc, rồi ngất xỉu.

"Thanh Hàm!"

Phong Thiên Trạc gào lên thê lương.

Hần như hổ điên lướt đi, tiếp được Phong Thanh Hàm.

"Đây là kiếm thuật gì?"

"Dùng chân khí và máu tươi làm đường dẫn, xuất ra một kiếm. . ."

"Trúng chiêu này, dù có thể cứu sống, thì sau này cũng không tu hành được nữa!"

"Phong gia tiểu thiếu gia đã bị. . ."

Mãi đến lúc này, người huyện Trúc Sơn mới kịp phản ứng chuyện vừa xảy ra!

Ai nấy đều run rẩy.

Khuôn mặt lúc nào cũng ôn hòa từ ái như thần Phật của Phong Thiên Trạc đã hoàn toàn vụn vẹo.

Đinh Ninh bình thân đi tới, cầm Mạt Hoa tàn kiếm đã bị rơi xuống đất lên.

Quanh người Phong Thiên Trạc xuất hiện những luồng gió xoay tròn, tóc của hắn như những con rắn phấp phới tung bay, mang theo sát ý vô tận.

Tiết Vong Hư nhíu mày, sải chân bước ra, nhặt kiếm cho Đinh Ninh, nhàn nhạt nhìn Phong Thiên Trạc đang nổi điên: "Người cũng dư hiểu, là hắn tự tìm."

"Tự tìm? Ha ha ha. . ."

Phong Thiên Trạc ngửa mặt lên trời cười điên cuồng.

"Lấy kiếm của ta tới đây!"

Y hét lên.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Kiếm Trong Đá

Ai cũng hiểu được tâm tình hiện giờ của Phong Thiên Trạc.

Nhưng một giọng nói vô cùng bình tĩnh từ sau lưng Tiết Vong Hư vang lên: "Định Nhan Châu đâu?"

Mọi ánh mắt lại đổ dồn vào Đinh Ninh.

Ai cũng hiểu ý của hắn, lúc này Phong Thiên Trạc đã hứa hẹn, chỉ cần hắn đánh bại Phong Thanh Hàm, Đinh Nhan Châu chính là của Bạch Dương Động.

Nhưng với tình hình bây giờ lại vẫn mở miệng đòi Đinh Nhan Châu thì rất là không đúng lúc.

"Định Nhan Châu?"

Phong Thiên Trạc giận quá thành cười, nhìn Phong Thanh Hàm không biết còn sống hay đã chết trong tay, sâu thẳm nói: "Cả tu vi và tính mạng của Tôn nhi ta, còn không bằng một viên Đinh Nhan Châu hay sao?"

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn hắn: "Định Nhan Châu."

Cả đám quý nhân huyện Trúc Sơn đều nói không ra lời.

Đinh Ninh vẫn khẳng khẳng phun ra ba chữ kia, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn, thì đó là chuyện đương nhiên. . . Không chỉ cho rằng Phong Thiên

Trạc phải trả Định Nhan Châu là đương nhiên, mà còn xác định tính mạng của Phong Thanh Hàm không bằng Định Nhan Châu.

Phong Thiên Trạc phần nộ đến mức mắt tóe lửa.

"Định Nhan Châu." Đinh Ninh không sợ hãi chút nào nhìn y, bình tĩnh lập lại.

Giống hệt một đứa bé cứ cố chấp đòi kẹo, nhưng Phong Thiên Trạc chỉ cảm thấy miệt thị và lạnh lùng.

Hắn giao Phong Thanh Hàm cho người nhà, mở tay trái ra.

Định Nhan Châu từ trong lòng bàn tay y bay lên, bay về phía Đinh Ninh, không mang theo bất kỳ sức mạnh nào, nhưng nét mặt y thì vô cùng lãnh khốc.

"Dù cho các người, thì các người có thể sử dụng được sao?" Giọng nói của y đầy sát ý, lạnh băng.

Đinh Ninh cầm lấy Định Nhan Châu.

Sau đó hắn làm một việc khiến ai nấy đều bất ngờ.

Hắn lấy túi nước bên hông, rửa sạch Định Nhan Châu, rồi bỏ vào miệng nuốt.

Cả đám quý nhân huyện Trúc Sơn đều im bật vì khiếp sợ.

Đinh Ninh không nói một chữ nào.

Nhưng hành động của hắn, lại chẳng khác gì tát cho Phong Thiên Trạc một bạt tai.

Hắn dùng hành động nói cho Phong Thiên Trạc biết, dù hắn và Tiết Vong Hư có chết ở đây, thì hắn cũng đã dùng xong Định Nhan Châu.

Điều làm cho người rung động chính là, sau khi nuốt Định Nhan Châu, Đinh Ninh nhắm mắt lại, ngồi lên một tảng đá sau lưng Tiết Vong Hư.

Hắn giống như không buồn bận tâm tới mọi việc xung quanh nữa, mà chỉ lo luyện hóa Định Nhan Châu!

Nhìn Đinh Ninh ra vẻ ta đây, và nghe thấy tiếng la khóc sau lưng, Phong Thiên Trạc tuy biết lúc này phải tuyệt đối tỉnh táo, nhưng hai tay vẫn không kiềm được run lên.

Hắn hít một hơi thật sâu, đưa tay ra.

Phong Phù Đường mặt trắng bệch đang đứng sau lưng y, ôm một thanh trường kiếm.

Thấy Phong Thiên Trạc chìa tay về phía mình, hắn không kìm được run rẩy.

Tiết Vong Hư nhìn thấy hết, nhưng chỉ bình thản chờ đợi.

Phong Thiên Trạc không cầm nhận lấy thanh kiếm, mà nắm thẳng vào chuôi kiếm, rút kiếm ra.

Điều này đã chứng tỏ thái độ của y.

Từ trong vỏ kiếm bằng ô kim đen tuyền, một thanh kiếm rực rỡ với bảy sắc cầu vồng dần lộ ra.

Thanh trường kiếm như làm bằng ngọc lưu ly, tỏa ánh sáng bảy màu, bóng loáng.

Tiết Vong Hư thở ra, thì thào: "Thì ra là thanh kiếm này."

Ba Sơn Kiếm Tràng là tu kiếm chi địa mạnh nhất của Đại Tần vương triều, có rất nhiều Kiếm Kinh và Danh Kiếm cường đại.

Với tư cách là người sống sót cuối cùng của Ba Sơn Kiếm Tràng, người kia đã được nhận không ít Kiếm Kinh và Danh Kiếm.

Ngày xưa lúc Phong Thiên Trạc đánh bại Đỗ Thanh Giác cướp Định Nhan Châu, y đã dùng Bản Mệnh kiếm của mình, chứ không phải danh kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Nhưng bây giờ, y lại chọn một trong những thanh danh kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Trong số tất cả danh kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng, chỉ có một thanh là có bảy màu.

Thanh kiếm này gọi là Thất Bảo Lưu Ly Kiếm, còn được gọi là Phật Quang Trấn Ma Kiếm.

Thanh kiếm xuất hiện, mang theo một luồng khí tức khổng lồ.

Những người ở gần đều cảm thấy nguy hiểm, đều không tự giác lui về sau.

Tượng thần Ông Táo Vương cũng được dời ra xa, mảnh đất rộng rãi trước Hỏa Đức Điện trở nên trống trơn, trong phạm vi mười trượng, chỉ còn lại Phong Thiên Trạc, Tiết Vong Hư và Đình Ninh.

Hào quang bảy màu càng lúc càng đậm, óng ánh như Phật quang.

Thiên Địa Nguyên Khí hội tụ trong những vòng Phật quang, vây quanh Phong Thiên Trạc, khiến y như lớn lên, biến thành một bức tượng Phật khổng lồ, xung quanh là vầng sáng bảy màu sáng óng ánh.

Phong Thiên Trạc bỗng thấy hoảng hốt.

Y cảm thấy đây là chuyện vô cùng vớ vẩn, đã nhiều tuổi vậy rồi, nhiều năm như vậy rồi, vậy mà bây giờ lại vì một Bạch Dương Động nho nhỏ, một thanh kiếm lẽ ra không còn nên tồn tại trên đời lại phải xuất hiện, mà hãn, lại phải vì để dùng thanh kiếm này mà dốc hết sức mình.

Nhưng hốt hoảng ấy chỉ hiện lên trong tích tắc, sau đó bị tiêu diệt, hóa thành sát ý hoàn toàn.

Cổ tay hãn khê lật, Phật quang kinh người cách không đâm về phía Tiết Vong Hư.

Những vòng Phật quang chuyển động, chồng chất lên nhau, khiến trong không gian như xuất hiện những đợt sóng cuộn cuộn ngập trời.

Đất bằng chột nổi cuồng phong.

Nhiều người dân ở gần đó không còn đứng vững được, bị gió mạnh đẩy lật nhào.

Mái tóc dài trắng như tuyết Tiết Vong Hư cũng bị cuồng phong thổi bay thẳng tắp về phía sau, nhưng ông chỉ khê lắc đầu, cảm khái thở dài: "Đúng là vẫn còn khí phách, dùng Trọc Lãng Kiếm Kinh phối hợp Thất Bảo Lưu Ly Kiếm, uy thế có thừa, nhưng lại thiếu đi sự mê say hòa quyện. . . Nếu đã có khí phách như thế sao không đổi sang dùng kiếm kinh của thiên tu, không phá thì sao xây được, sao lại không nỡ bỏ Trọc Lãng Kiếm tạo nghệ của mình?!"

Ông đưa tay ra.

Từ trước tới nay, ông chỉ dùng kiếm của tông chủ Bạch Dương Động.

Nhưng hiện giờ kiếm ấy ông đã trao lại cho Lý Đạo Ky, mà lại không mang thanh kiếm nào khác bên người, nên ông chỉ có thể dùng Bản Mệnh kiếm.

Bản Mệnh kiếm của Tiết Vong Hư là kiếm dạng gì?

Đình Ninh cũng rất tò mò, nên dù đang toàn lực luyện hóa Định Nhan Châu, cũng mở mắt ra xem.

Một luồng khí tức vô cùng bình tĩnh từ ngón tay của Tiết Vong Hư tràn ra.

Không có vàng sáng chói mắt, chỉ mang một màu sắc rất bình thường, như một tảng đá bình thường nhất trên đường.

Bản Mệnh kiếm của Tiết Vong Hư, chỉ là một tảng đá bình thường được cắt gọt thành một thanh tiểu kiếm.

Nhưng tất cả Tu Hành Giả huyện Trúc Sơn đều cảm nhận được khí tức vô cùng nguy hiểm.

Từng lớp từng lớp đá trên thân kiếm bị tróc ra từng mảng.

Những mảnh đá nhỏ và mảnh, lại chẳng khác gì những tảng đá lớn gào thét bay về phía trước, chụp về phía sóng đục ngập trời.

Lộ ra thân kiếm bên trong, sáng rực rỡ đến chói mắt.

Ánh sáng chói quá, khiến người ta không nhìn ra được nó là màu gì, làm cho người ta cảm thấy, thân kiếm này, thuần túy là không có thực chất, mà từ ánh sáng ngưng tụ mà thành.

Nhưng ai cũng biết thanh kiếm này xác thực có tồn tại.

Nên họ mới thấy sợ.

Thanh kiếm này đã bị cất đi quá lâu, đến mức bụi bặm bám vào nhiều quá, cứng lại thành từng lớp như vỏ đá.

Nhưng ngày hôm nay, thanh bảo kiếm tuyệt thế rút cuộc đã lại xuất thế.

Ánh sáng Phật quang trước ánh sáng của nó cũng trở nên ảm đạm.

Phong Thiên Trạc cũng cảm nhận được áp lực khiến người ta hít thở không thông, y gầm lên một tiếng, kiếm trong tay trong nháy mắt đánh ra bảy mươi hai kích!

Trong Phật quang xuất hiện hơn bảy mươi hai cơn sóng lớn, chấn vỡ tất cả thạch bì bay tới.

Nhưng thạch bì bao phủ thanh Bản Mệnh kiếm của Tiết Vong Hư cũng đã bị bóc ra hết rồi.

Trong ánh sáng rực rỡ của thanh kiếm, cả cơ thể ông cũng trở nên chói mắt như từ bạch ngọc khắc thành.

Không chút hoa mỹ, ông đâm thẳng tới một kiếm.

Oanh một tiếng.

Âm thanh như đến từ nơi nào đó rất xa.

Trên đỉnh đầu ông xuất hiện một ngọn núi vô hình, nó co lại, chui vào trong Bản Mệnh kiếm.

Hầu như tất cả Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí tích góp trong người ông cũng chui hết vào Bản Mệnh kiếm.

Chiêu kiếm cường đại như vậy, ông chỉ xuất được một lần.

Nhưng ông muốn làm như vậy.

Vì ông không muốn quá nhiều dây dưa lâu, chỉ dùng một kiếm để phân ra thắng bại.

Ông dồn tất cả kiếm ý và sức mạnh của bản thân vào trong một kiếm này.

Tất cả Phật quang đều bị diệt!

Những đợt sóng cuộn cuộn bị đánh tan!

Nhìn đường kiếm quang sáng chói đâm thẳng về phía mình, Phong Thiên Trạc không thể nào tin được. Y không thể ngờ Tiết Vong Hư lại có thể đâm ra một kiếm uy lực như vậy.

Y không cam lòng bị thất bại bởi một kiếm này.

Trong mắt y cháy lên ngọn lửa, y rống to một tiếng, những vòng Phật quang của Thất Bảo Lưu Ly Kiếm thay đổi, biến thành những tia kiếm quang bảy màu.

Ngàn vạn kiếm cùng đâm về phía Tiết Vong Hư, không nhìn ra được thanh nào mới là Thất Bảo Lưu Ly Kiếm thật.

Nhưng Tiết Vong Hư chỉ cười nhạt, kiếm thế không hề thay đổi, vẫn thẳng đường đi tới.

Tất cả kiếm quang bảy màu đều biến mất.

Phong Thiên Trạc kêu lên thảm thiết, vội vàng lùi lại.

Bụng hắn phun ra một vòi máu, cả thân hình lắc lư bay ngược ra sau, kéo theo một đường máu dài, tới khi đụng vào bậc thang trước Hỏa Đức Điện mới dừng lại.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Cảm Giác Chính Là Tốt Đẹp

Không ngôn ngữ nào hình dung được một kiếm đơn giản này của Tiết Vong Hư.

Một kiếm ra mà ngàn vạn Thất Thái Lưu Ly kiếm diệt.

Phong Thiên Trạc dựa lưng vào bậc thang, bùm lấy bụng đang tuôn máu tươi, thê lương kêu lên: "Tại sao?!"

Chưa ai hồi phục được tinh thần sau rung động vừa rồi, nên không ai hiểu câu hỏi này của Phong Thiên Trạc lúc là có ý gì.

Nhưng Tiết Vong Hư hiểu.

Ông vừa khinh miệt, vừa đồng tình nhìn Phong Thiên Trạc, thản nhiên đáp: "Những người giống như ngươi, dù có dùng kiếm pháp đồng quy vu tận, cũng không đủ khí thế, và chân ý."

Nghe Tiết Vong Hư nói vậy, những quý nhân huyện Trúc Sơn quý nhân mới bắt đầu hiểu được vừa xảy ra chuyện gì.

Lúc bắt đầu, Tiết Vong Hư đã không muốn dây dưa mất nhiều thời gian với Phong Thiên Trạc, vì Kiếm Kinh của Ba Sơn Kiếm Tràng có rất nhiều chỗ biến hóa huyền diệu mà người ngoài không thể nào biết được, nên ông mới xuất ra một kiếm đó.

Đây là tất cả năng lượng Bản Mệnh kiếm có được sau nhiều năm tích súc và ẩn nhẫn.

Phong Thiên Trạc không thể ngăn được, nên y mới dùng Thất Bảo Lưu Ly Kiếm đánh ra ngàn vạn kiếm, dùng công đối công.

Song Tiết Vong Hư không hề thay đổi thế kiếm.

Phong Thiên Trạc không dám cùng Tiết Vong Hư đồng quy vu tận, thậm chí có thể nói, từ lúc mới bắt đầu xuất kiếm, Tiết Vong Hư đã cảm giác được trong kiếm ý của Phong Thiên Trạc không hề có ý định đó.

Phong Thiên Trạc không muốn chết, nên y phải bại.

Phong Thiên Trạc ôm lấy bụng bụng, máu tươi từ kẽ ngón tay không ngừng chảy ra, cảm nhận được cơn đau đớn và kiếm ý kinh khủng kia, nghĩ tới cuộc sống sung sướng yên ổn lâu nay bị một kiếm này đánh vỡ, hân cười lên điên cuồng: "Người thắng. . . Nhưng người tưởng người có thể bình an rời khỏi huyện Trúc Sơn sao?"

"Một kiếm kia, cũng đã tiêu hao hết tất cả Chân Nguyên của người!"

"Giết hân cho ta!"

"Giết bọn chúng đi!"

"Không được để bọn họ đi!"

Trong tiếng cười điên cuồng của Phong Thiên Trạc, xung quanh ồn ào vang lên những tiếng la hét phẫn nộ.

Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn lên trời, dưới trời mây trắng, bên trên mái hiên, có rất nhiều quạ đen đang bay vòng vòng.

Xoạt một tiếng, một người trung niên mặc hoa phục rất đẹp rút kiếm vọt lên.

Mặt mũi hăn và Phong Thiên Trạc cực kỳ giống nhau, hăn là con cháu gì đó của Phong Thiên Trạc.

Thanh trường kiếm màu đỏ trong tay hăn bay ra những cụm lửa đỏ rừng rực, như hỏa xà đang cuồng vũ.

Tiết Vong Hư chỉ hơi khom người xuống.

Nhặt một cây chổi bằng trúc bên rìa đường.

Sau đó dùng chổi như kiếm, đâm ra một nhát.

Phía trước cây chổi trúc lửa cháy phùng phùng.

Người kia vung kiếm muốn chặt đứt cây chổi, nhưng không biết vì sao, không cách nào chạm được đến nó.

Cây chổi trúc đâm thẳng vào lồng ngực hăn.

Phù một tiếng, hỏa diễm bị dập tắt.

Những mảnh trúc nhỏ do bị đốt đâm vào trong da thịt hăn, làm vãi ra rất nhiều máu tươi.

Người mặc hoa phục không thể nào tin được, kiếm trong tay hăn vẫn chĩa thẳng về phía trước, nhưng còn cách Tiết Vong Hư mấy xích.

Hăn mờ mịt cúi đầu, nhìn đoạn cây chổi đang ghim trên ngực, sau đó ngã ngòì xuống đất.

Lại có mấy người nữa rống to vọt lên.

Tiết Vong Hư đứng nguyên tại chỗ, chỉ đưa tay ra đâm đâm mấy cái.

Trên ngực những người đó đều phun máu, kêu thảm ngã xuống đất.

Vẫn là cây chổi ban nãy, nhưng khúc đầu đã bị đứt ngang, ngay đầu bị gãy nhuộm máu tươi đỏ rực, nằm trong tay Tiết Vong Hư cứ như một cây kiếm trúc to bản chứ không phải cây chổi.

Chung quanh lại trở nên yên tĩnh.

Nhìn mấy người bị Tiết Vong Hư hời hợt đâm trúng đang nằm trong vũng máu, đám quý nhân đang định tới tham gia trắng bệch mặt, ngồi trở lại xuống ghế.

Trong những cú đâm vừa rồi, Tiết Vong Hư không hề dùng tới Chân Nguyên.

Ông dùng cách như vậy để nói cho họ biết, dù không sử dụng Chân Nguyên, giữa Tu Hành Giả đệ thất cảnh với Tu Hành Giả bình thường và giữa các võ giả, khả năng lý giải về kiếm thuật lý giải và sức mạnh thuần túy có chênh lệch rất lớn.

Nếu muốn giết Tu Hành Giả Thất Cảnh, phải dùng rất nhiều binh lính, hoặc thật nhiều Tu Hành Giả Ngũ Cảnh Lục Cảnh tới chiến đấu.

Chỉ dựa vào huyện Trúc Sơn bây giờ, nếu muốn giữ lại Tiết Vong Hư, phải chết bao nhiêu người?

"Ta rồi sẽ chết, ai mà chẳng chết."

Tiết Vong Hư để dọc cây gậy trúc để máu chảy xuống đất, lạnh nhạt nhìn Phong Thiên Trạc: "Nhưng ta có thể cam đoan trước khi chết, ta sẽ giết người trước."

Đau đớn và kinh sợ, cả người Phong Thiên Trạc run rẩy.

Y biết, Tiết Vong Hư nói thật, chỉ cầm mấy kiếm vừa rồi, y đã nhận ra cảm ngộ về kiếm đạo của mình không thể nào bì được với Tiết Vong Hư.

Nếu không nhờ có Danh Kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng, y sẽ thất bại càng thê thảm hơn.

"Người khinh người quá đáng!"

Y không biết phải trả lời như thế nào, nên phần nộ quát lên.

Tiết Vong Hư cười nhạt.

Từ lúc mới bắt đầu, ông đã nói với Phong Thiên Trạc, nếu đã nói chuyện bằng lời với nhau không hợp, thì dùng kiếm để nói.

Nếu không phải chỉ xuất một chiêu đã đánh bại tuyệt chiêu của đối phương, làm ông khoan khoái, thì sau khi đánh xong, ông đã chẳng thèm nói đến nửa câu.

Nên nói này giờ vậy đã quá nhiều rồi, ông không muốn nói thêm lời nào nữa, quay người ý bảo Đinh Ninh rời đi với mình.

Đinh Ninh quay người, đi theo ông.

Vừa đi, hắn vừa nói: "Chúng ta khinh người chỗ nào? Từ đầu chúng ta chỉ nói là muốn lấy lại Định Nhan Châu, mọi quy củ đều là do các người quy định. Lúc các người ăn nói bậy bạ, chúng ta cũng không hề nói lại một câu. Trong cả Đại Tần vương triều, mỗi ngày có bao nhiêu là cuộc quyết đấu công bằng, nhưng giống như huyện Trúc Sơn các người, thua mà không nhận thua, còn muốn giết luôn hai chúng ta. . . thì chẳng có mấy nơi làm như vậy. Các người không thấy xấu hổ hay sao?"

"Còn Phong gia các người nữa."

"Nguyên bản chỉ cần một cuộc quyết đấu công chính là có thể giải quyết được xong việc, thế là lại lấy tranh của Hoàng Hậu ra đe dọa chúng ta, đến khi tỷ thí thua, lại còn kích động người của huyện Trúc Sơn đến giết một Thất Cảnh Tu Hành Giả. Dù Phong gia các người không thừa nhận, thì khi chuyện này truyền đi, Phong gia các người nghĩ người Trường Lăng sẽ cảm thấy thế nào? Thấy các người rất giỏi chắc?"

Phong Thiên Trạc nghe mà lạnh người, mồ hôi lạnh ứa ra, trong mắt tràn đầy sợ hãi, nhìn theo đến khi Đinh Ninh và Tiết Vong Hư biến mất, y mới gào lên tuyệt vọng.

Biển người không ngừng tách ra, nhường đường cho hai người đi qua.

"Cảm thấy thế nào?"

Đinh Ninh khẽ hỏi Tiết Vong Hư.

Tiết Vong Hư cười như con nít: "Rất tốt."

"Còn người?"

Đinh Ninh rất nghiêm túc trả lời: "Ta cũng thấy rất tốt."

Tiết Vong Hư tặc lưỡi: "Không phải chuyện đó. . . ý ta là hỏi người nuốt Định Nhan Châu rồi, cảm thấy như thế nào."

Cảm giác được được lực tinh thuần của Định Nhan Châu ở trong cơ thể mình, sắc mặt Đinh Ninh nghiêm túc hẳn lên.

Trong truyền thuyết, ngoài U Đế, không có ai biết sự huyền bí của cửu tử tâm, ngay cả hắc dù tu luyện nó, thì cũng theo sự tiến bộ của tu vi mới phát hiện được dần dần.

Lúc mới nuốt Định Nhan Châu, hắc đã phát hiện ra một chuyện mà từ đó đến giờ mình không để ý.

Chính là được lực không phải cứ tác động tới chân khí, Chân Nguyên thì mới giúp hẩn tu hành nhanh hơn.

Mà chỉ cần bồi dưỡng ngũ tạng, thì cũng làm cho hẩn tu hành nhanh hơn.

Vì nhược điểm lớn nhất của cửu tử tằm, chính là làm tiêu hao quá nhiều ngũ khí trong cơ thể.

Cửu tử tằm làm ngũ khí tiêu hao rất nhanh, khiến cho ngũ tạng suy kiệt nhanh chóng, nên mới phải khống chế tốc độ tu hành.

Nhưng nếu bồi dưỡng nội tạng, giúp ngũ tạng mau hồi phục, thì cũng có nghĩa giúp thôn phệ được thêm càng nhiều ngũ khí dùng cho tu hành.

Dưỡng nhan châu, không chỉ làm cho hẩn cảm thấy như được rót vào sinh mạng mới, mà còn mang tới cho hẩn một ít đồn ngộ và nhắc nhở.

"Cảm giác rất tốt."

"Ít nhất tiết kiệm được mấy năm."

Tiết Vong Hư không biết suy nghĩ thực sự trong lòng Đinh Ninh, nhưng cảm giác được Đinh Ninh chân thành có ý cảm ơn, nên thỏa mãn sờ râu, hài lòng cười: "Vậy thì tốt."

Nhìn Tiết Vong Hư cười vui vẻ, trong lòng Đinh Ninh cảm thấy rất ấm áp.

Hẩn nghĩ tới Trường Tôn Thiển Tuyết, và Ngư Thị lão phu nhân. . . ngoài hai người đó, chưa bao giờ mình ở chung lâu với ai khác.

Nghĩ tới ông lão râu tóc trắng xóa này không còn sống được bao lâu nữa, trong lòng hẩn mềm hẩn đi, nhẹ giọng đề nghị: "Nếu như vậy, có muốn đi uống rượu không? Có cần tìm cho người một cô nương bồi uống rượu không?"

Tiết Vong Hư mở to mắt nhìn hẳn, không thể nào tin được, dứt dứt mấy cọng râu: "Người nói đùa gì vậy?"

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Ai Có Thể Trường Sinh

Người không thích nữ sắc?"

Trong xe ngựa, Đinh Ninh hoài nghi nhìn Tiết Vong Hư: "Hay là trong người có vấn đề?"

"Con nít thì biết cái gì!"

Thấy Đinh Ninh đầy hứng thú muốn cùng mình nghiên cứu thảo luận vấn đề này, Tiết Vong Hư thấy rầu.

Đinh Ninh cố chấp: "Vậy tại sao?"

"Chỉ là không có ý nghĩa thôi."

Tiết Vong Hư thở dài: "Uống rượu ca hát, đương nhiên là chuyện vui vẻ trong đời, nhưng nhìn thấy nhiều quá rồi, lại cảm thấy không có ý nghĩa nữa."

Đinh Ninh chăm chú nhìn Tiết Vong Hư.

"Đừng có nhìn ta kiểu ấy." Tiết Vong Hư chua chát: "Ai chẳng có tuổi trẻ khinh cuồng, nhất là khi bị kẹt trên con đường tu hành, nhiều năm mà không đột phá được, cũng không có tiến triển, trong lòng buồn khổ, tìm chỗ uống rượu hoa, cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng chủ yếu chỉ là gặp dịp thì chơi, nên căn bản không có ý nghĩa, con người là vật hữu tình, cả đời cũng không chạy khỏi chữ tình. Đối với ta, những cô gái trẻ thanh xuân

rót rượu cho ta, sau cùng không ai có khả năng được thực sự sung sướng, nếu đã như vậy, tốt hơn là không làm."

Đinh Ninh cau mày: "Người ở Trường Lăng lâu như vậy, chưa bao giờ gặp được ai muốn giữ trong lòng hay sao?"

Tiết Vong Hư trầm mặc.

Một lúc sau, ông mỉm cười: "Đương nhiên là có, quay về Trường Lăng ta sẽ tới tìm cô ấy."

Xe ngựa lộc cộc chạy về hướng Trường Lăng.

Một kiếm sau bao năm ẩn nhẫn cuối cùng cũng phát ra được, làm cho người ta vô cùng sảng khoái vui vẻ, nhưng có lẽ phải dùng gần như toàn lực, nên hơn mười ngày liền, Tiết Vong Hư đa phần đều nhắm mắt dưỡng thần.

Đến chạng vạng tối, chiếc xe ngựa đầy bụi bặm, đã tới tường thành Trường Lăng.

Đến lúc chiếc xe ngựa phong trần dừng lại, Đinh Ninh không còn bình tĩnh được nữa.

Hắn không tin được nhấc màn xe lên nhìn tòa nhà trước mặt, giọng nói đầy khiếp sợ và bội phục: "Người phụ nữ người thích, là loại này hay sao?"

Biệt thự, hay lầu hoa, cũng đều không thể làm hắn khiếp sợ như vậy.

Vì hắn biết địa điểm trước mắt.

Tòa nhà màu vàng ngói xám này là một trong những ngôi chùa hiếm hoi ở Trường Lăng, và hương khói rất là cường thịnh.

Chẳng lẽ sở thích của Tiết Vong Hư, lại là ni cô?

"Người nghĩ gì thế!"

Nhìn ra được suy nghĩ của Đinh Ninh, Tiết Vong Hư quát một tiếng, vỗ vào hần một cái, làm Đinh Ninh suýt chút nữa văng ra khỏi thùng xe.

"Theo ta xuống xe."

Tiết Vong Hư trợn mắt nhìn Đinh Ninh, bước xuống xe, đi vào trong chùa.

Trước đại điện có trồng mấy cây bạch quả lâu năm, thân cây rất to, phải mấy người mới ôm xuể, cành lá rậm rạp.

Hai bên có hai cái hồ phóng sinh.

Tiết Vong Hư đến bên hồ phóng sinh bên trái.

Đinh Ninh đi theo, thấy trong hồ có rất nhiều cá chép màu đỏ béo ục ục đang bơi qua bơi lại, và rất nhiều rùa đang nằm trên đá.

Tiết Vong Hư chỉ một ngón tay, Chân Nguyên tinh thuần như kiếm giống đâm vào trong ao ở bên, chạm tới đáy ao, nổ bùng một tiếng.

Một thứ gì đó to như cối xay lơ lửng nổi lên.

Đến lúc này Đinh Ninh mới nhìn thấy đó là một con ba ba rất già, mai lưng sẫm màu như bằng đá xanh, bị Chân Nguyên của Tiết Vong Hư chấn động đẩy lên.

Tiết Vong Hư thò tay bắt nó, bước nhanh ra ngoài.

Đinh Ninh nhìn vệt nước dưới chân, không kịp phản ứng.

Hắn đuổi theo tới cửa, nhìn Tiết Vong Hư đang leo lên xe ngựa, ngơ ngác hỏi, "Người đang làm gì vậy?"

Tiết Vong Hư bỏ con ba ba vào trong xe: "Đương nhiên là đem về hầm cách thủy ăn."

Đinh Ninh sững sốt, không nhin được quay lại nhìn hồ phóng sinh: "Nếu người không phải nói đùa. . . Cái này hình như không hay lắm!"

Tiết Vong Hư thản nhiên: "Lên xe."

Đinh Ninh nghĩ mãi mà không hiểu.

Xe ngựa dừng lại trước một quán rượu.

Quán rượu không lớn, nhưng nhìn qua sinh ý không tệ.

Tiết Vong Hư yêu cầu, quán rượu thật sự đem con ba ba ra hầm cách thủy, thịt đầy cả cái nồi to bằng chậu rửa mặt, mang tới cho Tiết Vong Hư và Đinh Ninh.

Tiết Vong Hư không một lời giải thích, điềm nhiên vun đũa, ăn thịt.

Đinh Ninh cũng không hỏi, ăn thịt, uống canh.

Nhà bếp này thật biết cách nấu, con ba ba này rất già, nhưng sau khi nấu xong lại vẫn mềm, chẳng hề bị dai chút nào.

Hầm con ba ba già này rất mất thời gian.

Tiết Vong Hư đã uống mấy hũ Hoa Điêu, cùng Đinh Ninh ăn hết nồi thịt ba ba, lúc hai người rời khỏi quán rượu, trời đã vào đêm.

Tiết Vong Hư không hề có ý đi ngủ, nên chỉ bảo người đánh xe ngựa trở về nghỉ ngơi, rồi chấp tay sau đít đi tản bộ.

Đinh Ninh im lặng đi theo ông.

Đi qua hơn mười con phố, mấy bờ ruộng dọc ngang, Tiết Vong Hư dừng lại ở một mô đất.

Phía trước mô đất, có một cái ao nhỏ.

Bên hông mô đất, có một mộ phần.

Đinh Ninh đã bắt đầu hiểu ra.

Gò má Tiết Vong Hư ửng đỏ hơn bình thường, nhưng nét mặt rất an bình.

"Đây chính là người ta yêu nhất. Hồi đó ta còn trẻ, chưa kịp mở miệng, cô ấy đã có người ngưỡng mộ trong lòng. Lúc đó ta với sư huynh chỉ lo tu hành, bỏ lỡ rất nhiều thời gian. Nếu cho ta được chọn lại, có lẽ ta cũng không nói gì, vì cô ấy tuy chỉ gả cho một thương nhân bình thường, nhưng cả đời sống rất hạnh phúc vui vẻ, còn ta lại không có khả năng làm cho cô ấy sống vui vẻ."

Tiết Vong Hư cười rộ lên, quay sang nhìn Đinh Ninh: "Con ba ba kia, hồi còn trẻ, lúc nhìn ngắm nó trong ao, ta đã nghĩ không biết ăn thịt nó hương vị sẽ như thế nào, nhưng vì nó là vật người ta phóng sinh, nên không dám bắt trộm ra ăn."

"Hồi đó còn trẻ, trong đầu nghĩ ra rất nhiều ý tưởng, lúc đó thấy rất vui vẻ, nhưng bây giờ già quá rồi, rất nhiều người và rất nhiều thứ sớm đã không còn nữa, dù có nghĩ tới cũng không còn thấy tiếc nuối, làm hết những việc trước kia muốn làm, nhưng chẳng còn mấy chuyện còn nữa thể làm được, chỉ còn con ba ba già là vẫn còn, nhưng sang ngày mai cũng sẽ không còn nữa."

"Bây giờ nghĩ lại, Trường Lăng bây giờ cũng chẳng khác gì cái ao phóng sinh đó, còn ta chính là con ba ba già, bị nhốt trong ao, sống cũng không có

bao nhiêu ý nghĩa."

Tiết Vong Hư quay người nhìn mộ phần: "Nhưng cũng đã làm được một việc muốn làm, con ba ba già đó ăn quả thực rất ngon, lại nhìn thấy cô ấy, ta cảm thấy rất vui vẻ."

Nghe những lời hơi có vẻ loạn xạ của Tiết Vong Hư, Đinh Ninh khẽ lắc đầu, cau mày: "Nếu thấy vui vẻ, thì đừng có nói nghe nặng nề như vậy, không phải nói còn muốn làm mấy việc cuối cùng cho xong sao, để ta tổng chung cho người (*chăm sóc người thân trước lúc lâm chung)."

"Con người ai cũng phải già, ai có thể Trường Sinh?"

Tiết Vong Hư lạnh nhạt quay người đi, giọng nói nghiêm túc hẳn: "Người khác không biết thủ đoạn của Hoàng Hậu, nhưng ta với sư huynh của ta hiểu rất rõ, từ lúc ta với sư huynh cự tuyệt bà ta, chia Linh Mạch của Bạch Dương Động thành ba nhánh nhỏ, đến lúc bị ép phải sáp nhập, thời gian chưa tới nửa tháng. Chúng ta từ huyện Trúc Sơn trở lại Trường Lăng đã đi hết hơn mười ngày. . . Nên thời gian cũng đã đến lúc rồi."

Đinh Ninh cúi đầu: "Ta không biết bà ta tàn nhẫn đến như vậy."

Tiết Vong Hư không hiểu được ý thực sự muốn nói của Đinh Ninh, nên nhìn hẳn với vẻ thương tiếc: "Người phải hiểu, ở chỗ càng cao, thì càng lạnh, cho nên những người ngồi càng cao, thì càng tàn nhẫn."

Đinh Ninh im lặng.

Nhìn cái bóng mờ mờ của Tiết Vong Hư đổ trên người mình, hẳn chậm rãi nói: "Hãy nhớ người đã đồng ý với ta, phải nhìn thấy ta làm cho người phong quang ở Dân Sơn kiếm hội."

Tiết Vong Hư ngừng bước, xoay đầu lại, trịnh trọng nói: "Ta sẽ cố gắng làm được."

Đình Ninh hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Ánh mắt hắn rất cổ quái.

Hắn rõ ràng không ở từ trên cao, nhưng lại có cảm giác giống như mình đang từ một chỗ cao nhìn xuống Trường Lăng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Tàn Nhẫn

"Người thật sự không sao chứ?"

Đến ngõ Ngõ Đồng Lạc, Đinh Ninh nghi ngờ nhìn Tiết Vong Hư.

"Đương nhiên không có vấn đề gì, ngày thường tu hành trong Bạch Dương Động, hôm nào người cũng về nhà, bây giờ rời nhà đã lâu, đến cửa rồi sao còn không mau trở về? Huống chi ta cũng muốn có chút thời gian riêng tư." Tiết Vong Hư ôn hòa nói.

Đinh Ninh suy nghĩ, nhưng không bước đi ngay.

"Đừng có cái vẻ sang ngày mai là không còn nhìn thấy ta nữa như vậy." Tiết Vong Hư thấy đau đầu: "Thực sự không có chuyện gì đâu."

Đinh Ninh gật đầu: "Người nhớ kỹ chuyện đã hứa với ta là được."

"Chẳng lẽ ta sống đến chừng này tuổi, còn lừa gạt một đứa con nít như người hay sao."

Tiết Vong Hư vừa bực mình vừa buồn cười phất tay, ý bảo Đinh Ninh mau cút.

Đinh Ninh không nói gì nữa, khom mình xuống chào.

Tiết Vong Hư cũng không nhìn Đinh Ninh nữa, quay người rời khỏi.

Đêm nay trăng sáng trời trong.

Tiết Vong Hư không hề có ý trở về Bạch Dương Động, mà đi thẳng về phía trung tâm Trường Lăng.

Chỗ ấy, chính là chỗ của Hoàng Cung.

Tường thành Hoàng Cung màu vàng không hùng vĩ lắm, thậm chí chẳng hề nhìn thấy lính canh trên lầu, nhưng khi vừa bước lên cây cầu ranh giới ở xa bên ngoài Hoàng Cung, đã có một Đạo nhân áo xanh lẳng không mà tới, hạ xuống ngay trước mặt Tiết Vong Hư.

"Bạch Dương Động Tiết Vong Hư, cầu kiến Hoàng Hậu Điện Hạ."

Tiết Vong Hư bình thản thi lễ, khẽ nói.

Giờ này cửa cung đã đóng cửa, cầu kiến Hoàng Hậu là một chuyện vô cùng không hợp quy củ, nhưng Đạo nhân áo xanh chỉ hơi chau mày, vuốt cằm nói: "Tiết tiên bối chờ, ta đi thông báo."

Trong lời nói của hắn mang theo âm điệu tôn kính.

Vì Tu Hành Giả vượt qua Thất Cảnh, đều xứng đáng được tất cả Tu Hành Giả tôn kính, và cũng hoàn toàn có tư cách nói loại yêu cầu này.

Đạo nhân áo xanh phá không bay đi, Tiết Vong Hư đứng một mình phía trước hoàng cung trống trải, trông rất cô đơn.

Đạo nhân áo xanh không để ông chờ đợi lâu, hoặc nói người phụ nữ đứng ở trên cao cao kia, cảm thấy không cần phải ra vẻ uy nghiêm gì cả.

Đạo nhân áo xanh bay tới: "Hoàng Hậu đã chuẩn, đi theo ta."

Cánh cửa chính nặng nề của Hoàng Cung chậm rãi mở ra, để cho Đạo nhân áo xanh và Tiết Vong Hư đi vào.

Hoàng Hậu không ở trong thư phòng, bà ta đứng ngay trên đường đá.

Sau lưng bà ta có hai thị nữ tuyệt sắc, nhưng dù có tuyệt sắc cỡ nào, đứng chung chỗ với bà ta thì cũng đều trở nên ảm đạm.

Bà ta lẳng lẳng nhìn Tiết Vong Hư đi tới, trong đôi mắt hoàn mỹ không có chút cảm xúc nào.

Tiết Vong Hư nheo mắt.

Vì quá mức hoàn mỹ, nên có vẻ không chân thực.

Vì quá mức chói mắt, nên làm mắt khó chịu.

Lúc còn cách bà ta ba mươi bước, Tiết Vong Hư dừng lại, khom người thật sâu: "Tham kiến Hoàng Hậu Điện Hạ."

Hoàng Hậu bình thản nhìn Tiết Vong Hư, "Miễn lễ."

Tiết Vong Hư gật đầu.

Ông không nói mình tới để làm gì, chỉ duy trì tư thế cúi đầu, nhưng trong cơ thể lại xuất hiện một sự biến hóa kỳ dị, giống như có thứ gì đó đang tồn tại ở trong người, bây giờ muốn từ trong thân thể bay ra ngoài, bay lên bầu trời.

"Đủ rồi!"

Hoàng Hậu lạnh lùng lên tiếng.

Tiết Vong Hư dừng lại, khí tức trong người biến mất.

"Tại sao?"

Trong đôi mắt hoàn mỹ của Hoàng Hậu xuất hiện một cảm xúc kỳ lạ, bà ta nghi ngờ hỏi: "Một Tu Hành Giả như ngươi, tu vi còn quan trọng hơn cả mạng sống, nếu không còn tu vi, giữ lại mạng để làm cái gì?"

Tiết Vong Hư trả lời: "Ta muốn xem Mân Sơn kiếm hội năm sau. . . Mong Hoàng Hậu ân chuẩn."

"Người làm việc có chừng có mực, Trường Lăng lớn như vậy, ta chẳng lẽ còn không tha cho ngươi?" Hoàng Hậu không chút do dự, chậm rãi nói: "Yêu cầu của ngươi, ta đương nhiên đồng ý, nhưng ngươi phải giúp ta làm một chuyện."

Tiết Vong Hư hơi ngạc nhiên: "Chuyện gì?"

Hoàng Hậu lạnh lùng: "Thay ta cho Lương Liên một bài học."

Tiết Vong Hư không ngẩng đầu, hơi nhú mào, đang định đồng ý.

Nhưng Hoàng Hậu đã nói tiếp: "Mang tên thiếu niên kia theo."

Tiết Vong Hư lạnh người, ngẩng phắt đầu lên: "Tại sao?"

Hai người hỏi đáp rất ngắn gọn đơn giản, nhưng đều hiểu ý muốn của đối phương.

Hoàng Hậu đáp: "Vì biểu hiện của tên thiếu niên đó tới giờ xem như không tệ, ta đối với mọi Tu Hành Giả Đại Tần đều giống nhau, ai ta cũng hy vọng họ xem Đại Tần làm trọng. Những gì học được lúc còn trẻ, sẽ ảnh hưởng tới cuộc đời khi còn sống. Nếu ngay cả ta cũng còn cảm thấy tên thiếu niên kia biểu hiện không tầm thường, vậy nghĩa là tương lai hẳn rất có thể trở thành một nhân tài của Đại Tần, nên ta không muốn hẳn có thành kiến gì với ta hay với Hoàng Cung."

"Nhất là, ta không muốn hấn hận ta."

Hoàng Hậu nhìn những bức tượng đồng hai bên đường, giọng nói vô cùng lạnh nhạt: "Nên ta không muốn làm cho hãn cảm thấy người phải tự phế tu vì để xin ta được sống tới sang năm đến xem Mân Sơn kiếm hội. Nhưng ta muốn hãn phải biết kính sợ và hiếu quy củ, nên ta muốn người mang hãn theo."

Tiết Vong Hư biết khi bà ta đã quyết thì không bao giờ đổi ý, nên nghiêm túc gật đầu: "Là ta sơ sót, Hoàng Hậu Điện Hạ đã an bài như vậy, đương nhiên chính là tốt nhất cho hãn."

Hoàng Hậu không nói gì thêm, quay người đi về thư phòng.

Tiết Vong Hư nhìn theo, thầm nghĩ, thì ra người còn tàn nhẫn hơn ta tưởng.

Hoàng Hậu hình như cũng biết cảm giác của Tiết Vong Hư, nhưng bà ta không thềm để ý.

Bà ta biết rất nhiều người đều nghĩ rằng bà ta tàn nhẫn.

Nhưng bản thân việc trị quốc đã chính là rất tàn nhẫn.

Pháp luật phải tàn nhẫn thì mới tạo được trật tự.

Trường Tôn Thiển Tuyết ngồi trên giường, nhìn Đinh Ninh rửa tay rửa mặt, hỏi: "Các người đã làm gì Phong Thiên Trạc?"

Vốn tưởng cô sẽ hỏi là muốn song tu hay ngủ riêng, nên nghe vậy, Đinh Ninh sững sờ, hiếu kỳ nói: "Sao người lại hỏi vấn đề này?"

"Vì ta cũng không thích Phong Thiên Trạc." Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn Đinh Ninh, ý bảo hãn về giường ngồi,: "Lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế xuất quân thân chinh Ba Sơn Kiếm Tràng, Phong Thiên Trạc là một trong

những kẻ đầu hàng đầu tiên. Đầu hàng thì đầu hàng, dù có tiết lộ bí mật pháp trận của Ba Sơn Kiếm Tràng cũng được, dù sao khi Đại Tần vương triều xuất chinh, mỗi người Tần đều không muốn chống lại, nhưng lúc hãn đào trận, còn chửi bới nói xấu Ba Sơn Kiếm Tràng, những lời đó rất bần lõ tai."

"Nhưng những... kẻ dơ lõ tai đó đã đi tuyên truyền ra, có rất nhiều người đã tin rồi." Đinh Ninh cười nhạt: "Nhưng lần này cũng đã khiến hãn phải trả giá, hãn bị một kiếm của Tiết Vong Hư, dù cơ thể chỉ bị thương, nhưng tu vi cũng bị ảnh hưởng, ngũ tạng mà tổn thương thì hãn cũng chẳng sống quá vài năm."

Trường Tôn Thiên Tuyết vẫn chưa hài lòng với kết quả này: "Hay là ta đi giết hãn?"

Đinh Ninh nhăn mặt: "Chúng ta vừa mới rời khỏi huyện Trúc Sơn , bây giờ người lại tới đó giết hãn, làm vậy không phải khiến người ta nghi ngờ ta sao?"

Trường Tôn Thiên Tuyết nhú mày, nghe Đinh Ninh nói như vậy, cô mới cảm thấy hình như không ổn thật.

"Nhiều người muốn giết như vậy, một lúc sao giết hết được!"

Đinh Ninh lăm lăm, đột nhiên nhớ ra một chuyện, sắc mặt ngưng trọng hẳn lên.

Hãn mở miệng muốn nói, nhưng trong mắt lại đầy do dự.

Trường Tôn Thiên Tuyết không vui nói: "Nói mau."

"Có người giết được, hơn nữa hãn còn nữa món đồ ta muốn có." Đinh Ninh nói.

"Ai?"

"Nam Cung Thương."

Trường Tôn Thiển Tuyết suy nghĩ một lúc lâu, mới nhớ ra cái tên này: "Người coi kho kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng?"

Đinh Ninh gật đầu: "So với Phong Thiên Trạc, tên này còn đáng ghét hơn. Vì lúc ấy hắn không chỉ trộm rất nhiều Danh Kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng ra ngoài, mà còn phá hủy hai cái pháp trận quan trọng của Ba Sơn Kiếm Tràng, và cũng nói ra miệng rất nhiều lời buồn nôn."

"Quan trọng nhất là, hắn ở ngay trong Trường Lăng."

Trường Tôn Thiển Tuyết vui vẻ: "Hắn ở đâu?"

"Người đã ẩn nhẫn quá lâu, kiếm của người lại mới được thành lập, nếu không cho người xuất kiếm, sẽ gây bất lợi cho việc tu hành của người sau này. Nhưng ta muốn nói cho người biết, dù là báo thù, thì giết người cũng không phải là việc gì vui vẻ." Đinh Ninh nhìn Trường Tôn Thiển Tuyết: "Ta muốn người đồng ý với ta, hứa rằng sẽ tuyệt đối an toàn, không để cho bất kỳ ai phát hiện ra người đi qua chỗ đó."

Trường Tôn Thiển Tuyết hơi giận: "Ta không muốn phải suy nghĩ, người sắp xếp đi."

Đinh Ninh gật đầu: "Được rồi, để mai ta tìm Vương Thái Hư nhờ hắn sắp xếp."

Trường Tôn Thiển Tuyết nhớ ra một chuyện, lạnh lùng nói: "Mấy hôm trước Vương Thái Hư có tới tìm người, chuyện người nhờ hắn làm hắn đã làm xong rồi."

Đinh Ninh khẽ giật mình, trong lòng vui vẻ.

"Nam Cung Thương có thứ gì người cần?" Trường Tôn Thiên Tuyết nhìn hẳn, hỏi: "Đồ của Ba Sơn Kiếm Tràng?"

"Không phải đồ của Ba Sơn Kiếm Tràng, mà là đan phương của Nam Cung gia." Đinh Ninh trả lời: "Họ Nam Cung gia lúc trước phụ trách kho đan dược cho Ba Sơn Kiếm Tràng, ta cần đan phương Ngũ Dương Đan của họ."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21: Chúng Ta Phải Cảm Kích

Sáng sớm, Đinh Ninh lại bưng tô tới tiệm mì mua đồ ăn sáng.

Hai bên mái hiên tiệm mì, tuyết đã tan thành nước nhỏ xuống, nhưng tiệm mì quá nhỏ, nên chỉ căng một tấm vải để che lạnh.

Hơi nước nóng luẩn quẩn bay bên trong, tuy không xóa được hết khí lạnh, nhưng ít nhất làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Đinh Ninh nhìn thấy Tiết Vong Hư ngồi tươi tỉnh trong tiệm, thì chạy ào tới, thấy trước mặt Tiết Vong Hư quả nhiên không có cái bát nào, thì bật cười.

"Lão bản, cho một bát, bỏ nhiều ớt." Tiết Vong Hư cũng cười, vang dội kêu to.

Đinh Ninh cũng gọi một bát mì giống vậy, đợi đến khi làm xong, bưng hai cái bát ra, đưa một cái cho Tiết Vong Hư.

Hai người cầm cúi ăn mì xong, trán ai cũng rịn mồ hôi, Đinh Ninh mới hỏi: "Hôm nay tới sớm như thế, lại định đi đâu?"

Tiết Vong Hư nghĩ nghĩ: "Tới đại doanh của hồ lang quân bắc quân."

Đinh Ninh trầm mặc hẳn đi: "Đi tìm ai?"

Tiết Vong Hư thành thật: "Lương Liên Đại Tướng Quân."

Chân mày Đinh Ninh giật giật.

Ánh mắt hẩn vô thức lại nhìn vào Mạt Hoa tàn kiếm.

Hắn càng ngày càng cảm thấy thanh kiếm này, từ trong tối tăm, lặng lẽ xâm kết những sự việc và con người quẩn lại với nhau, cứ như có ma chú. . . Lúc thanh kiếm này chưa xuất hiện, những chuyện đó đối với hắn vô cùng xa xôi, dù hắn đã lên kế hoạch, đã thăm dò, nhưng từ khi nó xuất hiện, những ân oán không ngừng kéo đến, muốn trốn tránh cũng không tránh được.

Chẳng lẽ cái này chính là Thiên Ý bên trong côi tối tăm?

Không phải mình quá mau, mà là thời điểm thật sự đã đến?

Tiết Vong Hư nhìn vẻ mặt khác thường của hắn, hỏi: "Sao vậy?"

Đinh Ninh ngẩng đầu: "Là ý của Hoàng Hậu? Đêm qua người đã tới gặp bà ta?"

Tiết Vong Hư hơi ngần ra, sau đó gật đầu.

"Vì ta rất chờ mong người thể hiện trong Dân Sơn Kiếm Hội, nếu người giành được hạng nhất, đó chính là phong quang vô hạn. Thật ra sống thêm vài năm hay sống ít đi vài năm không quan trọng gì với ta, nhưng vì chuyện của người. . . Ta phải tới xin bà ta cho phép."

"Vốn bà ta không muốn để cho người biết đây là ý của bà ta, ta cũng không muốn người biết, vì bà ta nói đúng, nếu người nảy sinh thành kiến với bà ta và triều đình, thì tương lai phát triển của người sẽ không tốt. Ta biết người rất thông minh, dù ta không nói nói, người cũng đoán ra được."

Đinh Ninh không phát biểu ý kiến của mình về Hoàng Hậu, chỉ nói: "Dù bà ta bất mãn với Lương Liên như thế nào, thì nếu Lương Liên chỉ là một

Lục Cảnh Tu Hành Giả, bà ta đâu cần phải bỏ công sức như vậy."

"Nên đương nhiên Lương Liên chắc chắn cũng đã đến đệ thất cảnh."

"Người sẽ chết, bà ta chính là muốn ta nhìn thấy tận mắt người chết như thế nào. . . Ý của bà ta, chính là muốn người tự tìm lấy cơ tới khiêu chiến Lương Liên, như vậy dù ta có hận, thì cũng chỉ hận Lương Liên mà thôi. Thần tử hận nhau là chuyện bình thường, họ đều là tài sản của bộ hạ, giúp ông ta tự kiềm chế lẫn nhau."

Đinh Ninh nói nặng nề: "Ta biết bà ta tàn nhẫn, nhưng không ngờ bà ta tàn nhẫn đến vậy."

Tiết Vong Hư im lặng nghe đến cuối, lắc đầu: "Người quá thông minh."

"Nói tới hiểu biết về quyền mưu, đừng nói những kẻ sơn dã ở huyện Trúc Sơn, người ở Trường Lăng cũng chẳng mấy ai được bằng người. Nhưng nếu người đã thông minh, người ắt cũng hiểu rằng mình nên giả vờ không nhìn ra được những chuyện này."

Ông cực kỳ nghiêm túc nói với Đinh Ninh: "Dù trong lòng người có hận bà ta với triều đình, thì người cũng phải giả vờ là không có."

"Chỉ được biểu thị thái độ phục tùng? " Đinh Ninh lạnh lùng: "Bà ta với bộ hạ, không thêm để ý suy nghĩ của các tu hành giả, mà chỉ quan tâm chúng ta có phục tùng hay không."

" Một vương triều cường đại, đương nhiên phải bỏ qua lợi ích và quan điểm của một số ít người, chúng ta chính là ở trong số ít đó. Hơn nữa nói thật, Đại Tần vương triều bây giờ người người đều an cư lạc nghiệp, bộ hạ quả thực là vị hoàng đế cường đại nhất và sáng suốt nhất của Đại Tần từ trước tới nay." Tiết Vong Hư mỉm cười: "Người hiểu được là tốt rồi, dù bà ta tàn nhẫn, nhưng yêu cầu của chúng ta, được tham dự Mân Sơn Kiếm Hội được chấp nhận, thì chúng ta cũng phải cảm ơn bà ta."

Đình Ninh im lặng.

Tiết Vong Hư nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, khẽ cười: "Theo ta thấy người nên thay đổi cách suy nghĩ, ta đã chọc giận một đối thủ không thể nào địch nổi, nhưng đối thủ lại trả lại cho ta sự lựa chọn và đầy đủ thời gian. Hơn nữa ta cũng cam đoan thời gian này ta sẽ sống rất là thoải mái. Nghĩ được như vậy, người sẽ không cảm thấy bà ta tàn nhẫn nữa, mà người còn được nhìn thấy Thất Cảnh quyết đấu với nhau, chuyện đó sẽ hữu dụng cho người tu hành sau này."

"Người nói không sai."

Đình Ninh thu hồi hai cái bát, bình tĩnh trả lời, nhưng trong lòng hắn đang dậy sóng, thời gian rồi sẽ trôi qua, tiếc cho bà ta đã có suy nghĩ như vậy, tiếc rằng dù không có những chuyện này, thì hắn cũng không bao giờ tha thứ cho bà ta.

Ánh nắng mạnh dần lên, nhưng bầu trời Trường Lăng lại có sương mù dày đặc, gió mạnh và tuyết bắt đầu rơi xuống. Lần này không phải là bụi tuyết nhỏ, mà là bông tuyết lớn.

Lương Liên đang đi trong Diễn Võ Trường của Hồ Lang Quân.

Đôi giày của hắn đạp lên lớp tuyết, tạo nên âm thanh xoẹt zoẹt~ xoẹt zoẹt~, nhìn dần chiến xa Hồ Lang Quân đang diễn luyện cách đó không xa, hắn rất hài lòng.

Nhưng hắn đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức khác thường.

Khí tức ấy khiến cho bất kỳ Tu Hành Giả nào ở Trường Lăng cũng phải tôn trọng, nó ở bên ngoài quân doanh, tác động đến những bông tuyết đang bay trên không trung, tạo thành một lá cờ to.

Lương Liên cau mày, không chút do dự, bước ra ngoài quân doanh.

Tu Hành Giả đều nhìn thấy hãn đi ra, cũng cảm nhận được khí tức kia, nên đều kéo nhau cùng ra.

Trong gió tuyết đầy trời, có một cây dù màu vàng.

Cây dù này rất lớn, dưới dù có hai người, một lớn một nhỏ.

Tuyết rơi xuống mặt dù, đều bị thổi tung lên.

Bên trên cái dù mơ hồ có hình dáng một lá cờ to.

Ông lão râu tóc bạc phơ đứng dưới dù nhìn Lương Liên mỉm cười: "Lương Liên Đại Tướng Quân, ta muốn khiêu chiến ngươi."

Lúc nhìn thấy Tiết Vong Hư và Đinh Ninh, Lương Liên rất là khó hiểu, nhưng nghe thấy câu này, thì hãn đã hiểu ra được rất nhiều chuyện.

Tuyết bay tới trước mặt hãn đều bị tách ra hai bên.

Thân ảnh hãn trong gió tuyết đầy trời bỗng trở nên rất rõ ràng.

Hãn đưa tay ra sau lưng, bàn tay nắm chặt lại thành quyền.

Tu Hành Giả từ trong quân doanh đi ra thấy dấu hiệu đó, thì đều dừng lại.

"Được."

Hãn nhìn Tiết Vong Hư, gật đầu, hồ hững nói: "Ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi."

Đinh Ninh đã nhìn thấy Lương Liên.

Hãn xác định Tống Thần Thư nói không sai.

Hắn không nói gì thêm, im lặng lùi về phía sau.

Lương Liên nhìn Đinh Ninh, nhớ ra một chuyện, lạnh nhạt nói: "Đệ tử này của người, khá là thú vị."

Tiết Vong Hư mỉm cười: "Sau này còn nhờ Lương đại tướng quân tài bồi."

Lương Liên không đáp, dời mắt khỏi Đinh Ninh.

Cơ thể hắn bắt đầu bành trướng, như có một ngọn núi đang đứng sừng sững ngay trước cửa quân doanh.

Tiết Vong Hư mỉm cười: "Mời Đại Tướng Quân tiếp kiếm."

Những bông tuyết đang bay trước người ông được Thiên Địa Nguyên Khí dẫn dắt, ngưng tụ thành những sợi băng.

Mỗi sợi băng đều giống một sợi tua rua ở chuôi kiếm.

Lương Liên ngưng trọng hắn lên.

Hắn ngẩng phắt đầu.

Lá cờ lớn mờ nhạt trong không trung bỗng biến hóa, những sợi băng và tuyết đang bay lung tung tụ vào nhau, kết thành một thanh tuyết kiếm cực lớn.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Kiếm Ý

Lương Liên vẫn đứng thẳng bất động.

Nhưng sát ý kinh người đã từ cơ thể hăn tuôn ra, khiến tuyết ở chung quanh hăn sợ hãi bay dạt ra ngoài.

Giữa không trung vang lên tiếng rít kỳ dị.

Thiên Địa Nguyên Khí tụ thành một ngọn núi lớn vô hình, đang bay trên không trung.

Sự ngưng tụ rất nhanh chóng.

Đình Ninh không phải Tu Hành Giả bình thường, nên hăn biết, kiểu vận chuyển Thiên Địa Nguyên Khí với tốc độ như thế này đã vượt qua Thất Cảnh hạ phẩm.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Mặt đường dưới chân Lương Liên vang lên âm thanh rạn nứt, những mảnh đá và mảnh tuyết bắn tung tóe ra ngoài, nhưng thân thể Lương Liên vẫn sừng sững không nhúc nhích, cơ thể hăn dần phát ra ánh sáng màu huyền thiết kỳ dị.

"Vô Cực Kiếm Thân!"

Đình Ninh nhìn ra công pháp sở tu của Lương Liên.

Những bông tuyết bay quanh người Lương Liên trở nên nặng trĩu, hợp thành những lớp màn tuyết quanh người hắn.

Mỗi lớp màn tuyết, đều xoay tròn như một cái cối xay.

Tuyết kiếm và màn tuyết chạm vào nhau.

Chúng đều không phải là kim loại, nhưng lại bắn ra âm thanh rất to như kim loại đập mạnh vào nhau.

Như hơn mười người đang hợp lực gõ vang Hoàng Chung.

Cả hồ lang quân bắc doanh chấn động.

Tuyết đọng trên doanh trường, trên quân giới, trên những chiếc chiến xa đều bị chấn rơi ào ào xuống đất.

Lương Liên nheo mắt.

Tuyết trên quần áo hắn bị bong ra, làm hở ra da thịt, nhưng những chỗ da thịt ấy không có chỗ nào bị thương, mà hoàn toàn trơn láng.

Thanh kiếm tuyết cực lớn lẫn những màn tuyết quay quanh hắn đều đã bị nát bấy, những bông tuyết bị chấn thành bột phấn.

Điều ấy làm cho khung cảnh trở nên sáng sủa hơn.

Nhưng hắn nhìn không thấy Tiết Vong Hư đâu cả.

Chỉ nhìn thấy chung quanh hắn, có ngàn vạn thanh tiểu kiếm bằng tuyết đang được hình thành.

Số lượng tiểu kiếm quá lớn, chồng chéo lên nhau, khiến thế giới trước mắt trở nên không chân thực.

Đám Tu Hành Giả đứng ở cửa quân doanh đều ngừng thở.

Cảnh tượng trước mắt họ quá là khó tin, không thể nào tưởng tượng được.

Vô số những thanh kiếm lơ lửng, tạo thành một tòa Kiếm Tháp cao hơn mười trượng.

Trung tâm Kiếm Tháp, chính là Lương Liên.

Nhưng chỉ trong tích tắc, những thanh kiếm nhỏ đua nhau rơi xuống, tuyến đường rơi nhìn thấy được cả bằng mắt thường.

Lương Liên vẫn đứng im, khuôn mặt mang ý châm biếm.

Vì hắn nhìn ra được Kiếm Ý vừa rồi.

Kiếm Ý đó không định chiến thẳng hắn, mà chỉ muốn vây khốn hắn.

Vạn kiếm là nhà lao, quây hắn lại để hắn không thể phát huy được ưu thế thân thể của mình để tấn công.

Khả năng lý giải về kiếm thuật của Tiết Vong Hư cao hơn hắn nhiều, nhưng ông đã quá già, sức lực không còn bao nhiêu, không thể tùy tâm sở dục giống như hắn, càng không thể chiến đấu mãnh liệt trong thời gian dài.

"Người muốn có thời gian để thở, muốn chiến đấu theo kiểu nhu hòa từ tốn... nhưng người tưởng ta chấp nhận kiểu chiến đấu như vậy sao?"

Nhìn ngàn vạn thanh kiếm đang rơi xuống quanh người, cảm nhận được chúng đang tạo thành kiếm trận, nét mặt Lương Liên vô cùng lạnh lùng.

Hắn đưa tay phải ra.

Oanh một tiếng nổ vang. Một món vật Bản Mệnh cường đại với khí tức tinh thuần xuất hiện giữa thiên địa.

Cả quân doanh lại chấn động.

Ai nấy đều sợ hãi, cảm thấy như có một con quái vật to lớn đang lao ra khỏi xiềng xích và nhà giam khổng lồ trước nay vẫn giam giữ nó.

Nhưng khí tức kinh khủng ấy không bạo phát ra ngoài, mà chỉ tăng tăng tụ lại trước người Lương Liên.

Màu đen từ đâu lấp loáng.

Trong tay Lương Liên, xuất hiện một thanh bản rộng bằng thẳng đen nhánh.

Một nửa thân kiếm có màu trầm dày, như tảng đá đen nhánh bên bờ sông, nửa còn lại có ánh sáng lấp lờ, như ngàn vạn con sóng đen đang dập dờn.

Lương Liên hoành kiếm ngang ngực.

Thiên Địa Nguyên Khí dừng mãnh tràn vào thân kiếm.

Thân thể hần và kiếm trong tay phát ra lực lượng ngày càng mạnh, quanh người hần như xuất hiện một con đê chắn, thiên địa nguyên khí tỏa ra đến chỗ đê thì đều phải rẽ, nên chỉ giới hạn sát quanh người hần và thanh kiếm mà thôi.

Giống như ngày đó Giam Thiên Ti Dạ ti thủ Dạ Sách Lãnh quyết chiến Triệu Trảm, trên một tòa vọng lâu gần hồ lang quân bắc doanh, có một lão nhân mặc áo trắng rất bình thường ngồi trên cái ghế dưới mái hiên, mái tóc trắng thưa thớt để xõa trên vai.

Phía sau ông ta có một người trẻ tuổi, cao to, dáng vẻ vô cùng khiêm tốn.

Khác với trận chiến của Dạ Sách Lãnh và Triệu Trảm, lần này hãn không mặc trang phục thường, mà mặc quan bào màu xám.

Trên quan bào có thêu hoa văn những vật tế trời, cho thấy hãn là quan viên của Tông Pháp Ti.

Ngoài hoa văn, quan bào của Tông Pháp Ti còn khác với những quan bào khác ở rất nhiều chỗ, nhưng điểm khác hiển hách nhất, chính là ở sau lưng chỗ gần cổ áo, có thêu một cái đầu hươu.

Đây là dấu hiệu ty đầu của Tông Pháp Ti.

Thế nên người trẻ tuổi vô cùng khiêm tốn này, lại chính là Tông Pháp Ti Ti Thủ Hoàng Chân Vệ!

"Đây là chiêu mạnh nhất của Vi Yển Kiếm Kinh, Quyết Đê Kiếm."

Lão giả nhìn xuyên qua phong tuyết, cảm thán khen ngợi chiêu kiếm của Lương Liên.

Hoàng Chân Vệ nghiêm nghị: "Quyết Đê Kiếm càng để lâu thì càng mạnh, đợi đến khi bộc phát, chính là lúc Kiếm Ý vỡ đê mà ra. . . Lương Liên Đại Tướng Quân không hổ là hãn tướng thân kinh bách chiến, dùng kiếm thể này đối phó Tiết động chủ, e rằng Tiết động chủ lần này bị ép đoạt công mất rồi."

Lão nhân gật đầu.

Trong gió tuyết xuất hiện một điểm sáng chói mắt.

Tiết Vong Hư xuất hiện bên trong gió tuyết.

Tay phải ông có một tia sáng chói mắt, không lẫn chút xíu tạp chất nào, chẳng những thế, còn tỏa ra hương vị thánh khiết.

Ông cũng xuất ra bốn mạng kiếm của mình.

Bốn mạng kiếm của ông đã được giữ sạch bụi qua trận chiến với Phong Thiên Trắc, lúc nào vô cùng sáng chói rực rỡ.

Ánh sáng kiếm quang chói mắt từ thanh kiếm không ngừng dâng lên, tỏa ra, chiếu sáng cả hồ lang quân bắc doanh, khiến quân doanh đang mịt mù trong phong tuyết sáng rực như ban ngày bình thường.

Tiết Vong Hư bình thần đâm ra một kiếm.

Trước mặt ông xuất hiện một cái Bạch Dương Giác cực lớn.

Giống như lúc ông truyền tông chủ kiếm truyền cho Lý Đạo Ky, cái Bạch Dương Giác này hơi cong.

Đầu sừng nhọn của Bạch Dương Giác không đâm thẳng vào dê, mà trượt sát sang bên.

Nó dùng phần dày cứng nhất của mình để chống đỡ.

Chân ý của Bạch Dương kiếm, không phải tấn công mãnh liệt, mà là ẩn nhẫn, mà là hỗ trợ.

Bạch Dương Giác uốn cong chống đỡ con dê, làm tiêu hao lực lượng của con dê, như muốn ép con dê bị bẻ vỡ hướng vào trong, để cho hồng thủy bên trong nó thông qua lỗ hồng trút xuống đất.

Lão nhân trên vọng lâu ngạc nhiên, không kiềm được tán thưởng: "Hay lắm!"

Đôi mắt Hoàng Chân Vệ tràn ngập dị sắc, cũng phải tán thưởng: "Quả thật hay lắm!"

Đồng tử Lương Liên co rút lại.

Thấy Bạch Dương Giác áp đến, hắn không chút do dự, đâm ra một quyền.

Hắn đâm thẳng lên thanh kiếm của mình.

Bản Mệnh kiếm của hắn đập mạnh vào Bản Mệnh kiếm của Tiết Vong Hư.

Hắn lại đâm một quyền lên thân kiếm của mình, muốn chấn vỡ kiếm của Tiết Vong Hư.

Hắn dồn ra quá nhiều sức, đến mức hắn cảm thấy khó mà chèo chống nổi.

Một quyền đánh ra, cả mặt đường dưới chân hắn nổ tung, lòng bàn chân văng ra rất nhiều máu tươi.

Một lực rất mạnh lực đánh dọc theo thân kiếm truyền vào người Tiết Vong Hư.

Từ trong cơ thể Tiết Vong Hư phát ra những âm thanh nho nhỏ, như muốn chấn hết bụi bặm trên người ông ra.

Nhưng ông chỉ ôn hòa mà ngạo nghễ mỉm cười, kiếm trong tay biến mất.

Lương Liên kêu lên một tiếng đau đớn, lui về sau một bước.

Để lại một hàng dấu chân bằng máu tươi.

Ánh mắt hắn cực kỳ lạnh lùng.

Hắn quát to một tiếng, nện thêm một quyền vào bảo mệnh kiếm.

Chỗ nắm tay và thân kiếm chạm nhau, văng ra những cụm máu tươi nóng hổi.

Sức mạnh tích góp còn lại trên thân kiếm, bị một quyền này kích bắn ra ngoài.

Đinh Ninh giật giật chân mày, bờ môi run run, hai tay cũng run.

Cảm nhận được đối phương dồn hết sức lực còn lại trong người đánh ra một sức mạnh kinh khủng, nhưng Tiết Vong Hư chỉ cười nhạt, vẫn giữ nguyên kiếm thế.

Rắc một tiếng.

Bản Mệnh kiếm trong tay ông gãy đôi.

Một cái Bạch Dương Giác cực lớn từ trong kiếm nhảy ra.

Cái sừng thô dày như được giải thoát, bay nhanh về phía trước va chạm với lực công kích đang đánh tới.

Lại "Rắc" một tiếng.

Ngực Lương Liên hơi sụp xuống.

Hắn bị bay ngược lại hơn mười bước, miệng phun máu.

Tiết Vong Hư thả tay xuống, mỉm cười hài lòng.

Khóe miệng ông cũng có một dòng máu nhỏ chảy ra, chảy xuống chòm râu trắng như tuyết.

Trong người ông vẫn còn vang lên những âm thanh xùy xùy nho nhỏ.

Lão nhân trên vọng lâu đứng dậy.

Ông ta chìa bàn tay ra, khí tức từ năm ngón tay cuộn cuộn trào ra.

Đình Ninh đi tới cạnh Tiết Vong Hư, bung dù ra che tuyết cho ông.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23: Cửu U Minh Vương

Mới vừa rồi mua Thú Nguyên quyết hao tổn ba ngàn lượng, tiền mặt trên người Lâm Tiêu chỉ còn lại không tới tám ngàn lượng, một cái đan lô tốt một chút nhưng là giá trị không rẻ, ở trước khi chưa mua được đan lô thích hợp, Lâm Tiêu tự nhiên sẽ không tùy ý xuất thủ.

Dọc theo quầy hàng chậm rãi đi về phía trước, trên đường đi Lâm Tiêu cũng là thấy được không ít chỗ bán ra đan lô, đủ loại kiểu dáng, đa dạng nhiều loại.

- Những đan lô này đại đa số đều là mặt hàng do cửa hàng bình thường chế tạo ra, giá trị chừng mấy trăm lượng, nếu như dùng để luyện chế thảo dược bình thường thì có thể tiến hành, dùng để luyện chế đan dược liên kém xa.

Sau khi Lâm Tiêu liên tiếp xem qua hơn mười cái đan lô, trong lòng thì liên tục lắc đầu. Đối với Luyện dược sư mà nói, đan lô giống như là vũ khí của võ giả, một cái đan lô tốt trợ giúp cho Luyện dược sư tuyệt đối là vô cùng khổng lồ, các y sư bình thường mua đều là đan lô bình thường, năng lực thấu hỏa, tính chướng khổng đều tương đối kém, nhưng đan lô của các Luyện dược sư lại yêu cầu cực cao, vô luận là đối với tài liệu, đối với tinh thần lực cùng nguyên lực đều có yêu cầu khổng lồ, Luyện dược sư đồng dạng luyện chế đan dược đồng dạng, một cái đan lô tốt thì tỷ lệ thành công cao hơn rất nhiều so với đan lô kém.

- Ân, cái đan lô này?

Ở trong đại điện giao dịch, Lâm Tiêu nhất nhất đi xem một vòng, đột nhiên một cái đan lô trước quầy lập tức hấp dẫn lực chú ý của hắn.

Đây là một cái đan lô toàn thân đen nhánh, ba chân hai tai, chất liệu thô ráp không giống với đan lô bình thường, cái đan lô này chế tạo có chút tinh xảo, màu sắc xinh đẹp, ở dưới ánh sáng tản ra quang trạch mơ hồ, ở trên bốn vách của đan lô này còn điêu khắc một chút hoa văn cùng đồ án xa hoa, Lâm Tiêu nhìn một cái liền bị cái đan lô này hấp dẫn.

- Cái đan lô này tựa hồ không tệ!

Lâm Tiêu bản năng cảm giác được sự bất phàm của đan lô này, lúc này đi ra phía trước.

Trước quầy bán hàng này, giờ phút này vây quanh gần mười võ giả khác nhau, bộ phận lớn là xem náo nhiệt, còn dư lại hai ba người là đang trả giá với chủ cửa hàng.

- Cái đan lô này quá đắt, có thể hạ xuống một chút hay không.

- Bảy ngàn lượng bạc ta liền mua!

Người bán hàng là một hán tử ngăm đen ước chừng hơn ba mươi tuổi, cả người lộ ra vẻ có chút gầy gò, hăn lắc đầu:

- Đan lô này định giá một vạn lượng, lấy ra một vạn lượng liền có thể đem đan lô lấy đi, thấp hơn một vạn lượng ta sẽ không bán.

- Tám ngàn lượng có được hay không, đây là toàn bộ thân gia của ta rồi, đắt hơn nữa ta cũng không mua nổi.

Hán tử gầy gò lắc đầu:

- Đan lô này tên là Tinh Thiết đan lô, bên trong có trộn lẫn tài liệu tinh thiết trân quý, chẳng những có thể bảo tồn được được tính của linh dược

trong đó càng thêm hoàn hảo, đối với tinh thần lực của Luyện được sư cũng có tác dụng bình ổn nhất định, khiến cho Luyện được sư có thể dễ dàng luyện chế ra đan dược hơn, Tinh Thiết đan lô này cường độ cũng cực cao, có thể thừa nhận được đại lượng linh khí trong nhị giai linh dược, coi như là luyện chế một ít nhị phẩm đan dược cấp bậc thấp cũng là không có vấn đề gì, thấp hơn một vạn lượng thì ta không thể nào bán.

Nghe thế, mấy tên võ giả muốn mua Tinh Thiết đan lô này không khỏi có chút bất đắc dĩ, bọn họ đều là Chân vũ giả nhị chuyển, ở phương diện chế thuốc thì cũng không mạnh, chỉ có thể luyện chế ra một chút dược vật đơn giản, thấy Tinh Thiết đan lô này liền có chút kiểu như thấy cái mình thích liền thèm. Chỉ là ngân lượng trên người bọn hắn cũng không nhiều, một vạn lượng bọn họ không phải là không có, nhưng nếu như tiêu tốn một vạn lượng mua Tinh Thiết đan lô này, như vậy bọn họ liền không thể mua được những vật khác rồi, cũng không cách nào mua Nguyên Khí đan để tu luyện, hiển nhiên là cái được không bù nổi cái mất.

- Một vạn lượng sao?

Lâm Tiêu đi lên, đem đan lô cầm trong tay, tinh thần lực khẽ xuyên qua đan lô này, đồng thời tay phải chậm rãi tán dật ra một tia nguyên lực, quả nhiên đúng như lời hán tử gãy gò này nói, tinh thần lực bị trở ngại cũng không lớn, mà nguyên lực cũng là tự nhiên xuyên thấu qua đan lô này, một chút cũng không mất ổn định.

Lâm Tiêu mặc dù không phải là Luyện được sư, đối với đạo lý căn bản của luyện dược vẫn là hiểu được, không khỏi vui mừng trong lòng.

- Tinh Thiết đan lô này ta muốn rồi!

Lâm Tiêu không chút lựa chọn nói.

Hán tử gãy gò ngẩng đầu nhìn Lâm Tiêu một cái, sau khi nhìn thấy tuổi tác của hắn liền không nhịn được mà có chút nghi ngờ nói:

- Người muốn mua?

Lâm Tiêu lớn lên mặc dù không lùn, cũng tương đối già dặn, nhưng thoát nhìn tối đa cũng chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, hẳn đã ở trong thị trường giao dịch nhiều năm, biết được rõ ràng cho dù Chân vũ giả nhị chuyển bình thường cũng cầm không ra nhiều ngân lượng như vậy, chỉ có một chút Chân vũ giả tam chuyển mới có thực lực này, nhưng đối phương còn trẻ tuổi, cho dù là đệ tử thiên tài của một cái thế lực nào đó cũng tuyệt đối không có nhiều ngân lượng như vậy, trừ phi đối phương xuất thân từ đại gia tộc khác, trong gia tộc tài lực vô cùng phong hậu mới có khả năng này.

- Là ta muốn mua, bất quá trên người ta cũng không có nhiều ngân lượng như vậy, chỉ có bảy ngàn lượng....

Sắc mặt của hán tử gầy gò không khỏi trầm xuống, không có tiền còn tới mua đồ, đây không phải là muốn đem người khác làm trò cười sao, nhưng không đợi cho hắn tức giận, lại nghe Lâm Tiêu nói:

- Bất quá số ngân lượng còn dư lại ta có thể dùng Khí Huyết đan để thay thế.

Sắc mặt của hán tử gầy gò nhất thời chuyển đổi:

- Có thể, dĩ nhiên có thể!

Ở Thương Khung đại lục, bạc mặc dù là vật trao đổi nhưng đan dược mới là đồng tiền mạnh, hơn nữa đan dược thường xuyên là có tiền mà không mua được, được rất nhiều võ giả hậu ái. Rất lâu trước đó, một số võ giả xuất hiện bán bảo vật có giá cao, có yêu cầu riêng là muốn dùng Nguyên Khí đan tới trả, Khí Huyết đan mặc dù không phải là Nguyên Khí đan, nhưng chỉ cần là đan dược, ở trên thị trường đều có thể lưu thông.

- Khí Huyết đan là nhị phẩm đan dược, căn cứ vào giá trị thị trường, một viên giá trị 5000 lượng, nơi này có một viên nhị phẩm Khí Huyết đan cùng

năm ngàn lượng bạc, người xem một chút đi.

Lâm Tiêu từ trên người lấy ra một cái bình ngọc tinh xảo, đổ ra một quả Khí Huyết đan, rồi sau đó lại lấy ra năm cái ngân phiếu trị giá 1000 lượng đưa cho đối phương.

Nhị phẩm Khí Huyết đan này là Lâm Tiêu lúc trước từ trên Phong Tuyệt tiểu đội Mã Phong lấy được, tổng cộng có sáu viên, tác dụng của Khí Huyết đan là tăng lên khí lực của võ giả, lấy tiến độ tu luyện của Lâm Tiêu phục dụng đan dược quá nhiều ngược lại sẽ dẫn đến căn cơ bất ổn, vì vậy Khí Huyết đan đối với Lâm Tiêu mà nói cũng không phải là đặc biệt trọng yếu.

- Tốt, Tinh Thiết đan lô này thuộc về người!

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24: Không Hối Ân Cừ, Chỉ Lo Khoái Ý

Nam Cung Thương vô cùng hoảng sợ, vừa kêu gào, vừa trào chân nguyên ra, muốn xuất kiếm.

Kiểm trong tay cô gái xinh đẹp đã hoàn toàn lộ rõ hình dáng của mình.

Nó có màu rất trầm, như nước biển ở dưới đáy sâu, khiến người ta có cảm giác như đang nhìn thấy một cái vực sâu vô tận đang cuốn mình vào.

Nét mặt của cô gái đầy chờ mong và hưng phấn, cô đơn giản đâm kiếm về phía trước.

Kiểm và Nam Cung Thương còn cách xa nhau hơn mười trượng, thế mà vô số những miếng băng sa xanh thẫm đã bay tới đâm vào người Nam Cung Thương.

Cả người Nam Cung Thương run rẩy.

Những mảnh băng sa nho nhỏ mang theo hàn khí xâm nhập vào, làm cho tốc độ lưu chuyển Chân Nguyên trong người hắn chậm hẳn lại.

Chân Nguyên không thể lưu động.

Thì làm sao hắn chiến đấu?

Hắn rút cuộc đã hiểu vì sao đối phương không chút sợ hãi.

Vì có quan hệ tới truyền thuyết của thanh kiếm này.

Người ta nói, chỉ cần không chế được thanh kiếm này, là có sức mạnh của Thất Cảnh!

Nhìn Kiếm Ý cách mình càng ngày càng gần, hắn nhớ ra được rất nhiều chuyện.

Thế nên hắn càng thêm khiếp sợ, không thể tin được!

"Người là đại tiểu thư Công Tôn gia!"

"Làm sao người biến được Cửu U Minh Vương Kiếm thành bản mạng kiếm!"

Hắn vừa kêu to vừa khóc.

Cửu U Minh Vương Kiếm, là thanh hung kiếm của Đại U Vương Triều ngày xưa còn sót lại.

Theo truyền thuyết, thanh kiếm này được làm từ minh ngọc ở trong vực sâu của vùng địa cực lạnh nhất luyện chế mà thành, là Hàn Sát chi vật đệ nhất thiên hạ, trong truyền thuyết, binh khí do minh ngọc luyện chế, vốn không phải là binh khí của con người, mà là vũ khí của Minh Vương và Minh Tướng.

Đối với Tu Hành Giả, Hàn Sát sát khí quá nặng, sẽ làm tổn thương ngũ khí trong người, nên thanh kiếm này dù là một trong những thanh kiếm mạnh nhất thiên hạ, nhưng tu hành giả không dùng nó, vì dùng thời gian dài sẽ gây bất lợi cho cơ thể tu hành giả, chứ đừng nói chi đến việc luyện nó thành bản mạng kiếm.

Thế nhưng bây giờ, nó đã được luyện thành Bản Mệnh kiếm, thực là hoàn toàn không hợp lý!

Nhưng so với nó, Nam Cung Thương càng khiếp sợ thân phận của cô gái kia hơn.

Trường Lăng bây giờ không còn người của Công Tôn thị .

Nhưng trước kia trước lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế thiết huyết thay đổi mọi thứ, Công Tôn thị là vọng tộc đệ nhất của Trường Lăng.

Nam Cung Thương là đệ tử của Ba Sơn Kiếm Tràng, lại còn là đệ tử có chức phận cao hơn Phong Thiên Trạc, khi Ba Sơn Kiếm Tràng và "Người kia" trở thành cấm kỵ, Nguyên Vũ Hoàng Đế, Hoàng Hậu và hai thừa tướng nhất định phải đưa diệt trừ họ ra khỏi lịch sử, người Trường Lăng ai nhắc tới tên "Người kia" thì đều sẽ bị diệt tộc.

Nên Nam Cung Thương hiểu rất rõ năm đó chuyện gì đã xảy ra, biết Nguyên Vũ Hoàng Đế là đạp lên cái gì để leo lên ngôi vị hoàng đế bây giờ.

Nghe hắc kô, cô gái thu kiếm về, nhưng những mảnh băng sa vẫn không ngừng gõ lên người Nam Cung Thương, tạo nên âm thanh lốc phốc.

Toàn thân Nam Cung Thương lập tức bị bao phủ bởi một lớp băng màu xanh thẫm, cả người hắc kô không thể động đậy được nữa.

"Tại sao ngươi muốn giết ta? Nếu ngươi đã là Công Tôn gia đại tiểu thư, thì ngươi càng không nên giết ta, tại sao?" Cảm nhận được sát ý của đối phương, tự biết mình không đủ sức chống đỡ, Nam Cung Thương cố hết sức kêu to.

Chính vì chuyện xưa kia, hắc kô mới càng không hiểu là vì sao.

Lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế bắt đầu dùng Thương gia để tiến hành biến pháp, và còn chưa chính thức đăng cơ, thì vì sự cải cách làm xúc phạm lợi

ích của quá nhiều danh môn vọng tộc, nên bị phản đối rất mạnh mẽ.

Quý tộc và triều đình tranh đấu với nhau nếu quá gay gắt, sẽ không chỉ làm mất ngôi vị hoàng đế, mà còn nữa thế làm cho vương triều suy sụp.

Lúc ấy đã có một số vọng tộc thực lực khổng lồ, đã mượn tay sức mạnh từ bên ngoài để đối kháng Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Lúc ấy, phần lớn mọi người, trong đó có cả những quan viên trung thành với Nguyên Vũ Hoàng Đế, đã cho rằng sự thay đổi sẽ không thể thành công.

Nhưng Nguyên Vũ Hoàng Đế quá giỏi, hoặc nói "Người kia" và những người đứng chung một phe với "Người kia" quá giỏi.

Họ đã dùng cách thức trực tiếp nhất, nhanh chóng nhất, và đẫm máu nhất để giải quyết mọi việc.

Nguyên Vũ Hoàng Đế chọn gia tộc khổng lồ nhất, Công Tôn thị để khai đao.

Lấy lý do Công Tôn thị có mấy người cười ngửa chạy nhanh khi đi chơi tiết thanh minh làm hư hoại đồng ruộng, Nguyên Vũ hoàng đế ra lệnh xử trảm mấy người kia, bị Công Tôn thị mãnh liệt phản đối, chỉ trong một đêm, đại quân và rất nhiều Tu Hành Giả đã được huy động, dọn sạch Công Tôn thị, nhổ tận gốc.

"Người kia" và những danh kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng đã làm cho Công Tôn thị không thể nào chống lại được.

Tu Hành Giả mạnh nhất của Công Tôn thị, trong đêm hôm đó đều bị chết trong tay "Người kia".

Đêm hôm đó cả giới quý tộc Trường Lăng đều rúng động, người ta nói, cả Công Tôn thị chỉ có một người sống sót, là Công Tôn thị đại tiểu thư.

Cô thoát chết là vì ở trong nhà buồn bức, nên đi ra ngoài du lịch.

Cửu U Minh Vương Kiếm là kiếm của Công Tôn thị, nghe nói là lúc cô rời khỏi Công Tôn gia thì mang theo.

Trong truyền thuyết, Công Tôn gia đại tiểu thư sở dĩ buồn bức mà rời khỏi nhà, chính là cô với "Người kia" có chút tình duyên.

Công Tôn gia là phản đối việc biến pháp, thì làm sao có thể đồng ý cho cô với "Người kia" quan hệ thân mật với nhau được.

Nhưng dù bức thì bức, người nhà vẫn là người nhà.

Khi cả gia tộc đều bị diệt trong tay "Người kia" và Nguyên Vũ Hoàng Đế, Công Tôn gia đại tiểu thư, hẳn là phải vô cùng cừ hận "Người kia" và Ba Sơn Kiếm Tràng.

Sau này, khi Nguyên Vũ Hoàng Đế tận diệt Ba Sơn Kiếm Tràng, Nam Cung Thương hẳn tuy là phản đồ của Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng đối với Công Tôn gia đại tiểu thư, thì lẽ ra là không thể hận hẳn, càng không có lý do để giết hẳn.

Vì hẳn đã ra sức giúp Nguyên Vũ Hoàng Đế diệt Ba Sơn Kiếm Tràng, thì phải coi như hẳn đã giúp cô báo thù cho Công Tôn gia mới đúng.

"Người thực là Công Tôn gia đại tiểu thư đúng không!"

"Cửu U Minh Vương Kiếm ở trong tay của người, người rốt cuộc có phải Công Tôn gia đại tiểu thư hay không!"

"Lúc Ba Sơn Kiếm Tràng diệt Công Tôn gia, ta chỉ là một vô danh tiểu tốt trong Ba Sơn Kiếm Tràng, lúc đó ta không có ở Trường Lăng, hơn nữa

lúc diệt Ba Sơn Kiếm Tràng ta cũng có tham gia xuất lực, ta thực không hiểu tại sao người lại giết ta, tại sao phải giết ta!"

Nam Cung Thương gào lên như điên cuồng.

"Đâu cần nói nhảm nhiều như vậy."

Cô gái lạnh lùng trả lời: "Ta muốn giết người tể kiếm, chính là vì người đã ra tay khi tiêu diệt Ba Sơn Kiếm Tràng."

Nam Cung Thương đương nhiên không thể hiểu được.

Cô nói tiếp: "Ngày xưa có rất nhiều ân oán, làm sao phân biệt được rõ ràng. Nguyên Vũ Hoàng Đế mới chính là kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện, người giúp hắn diệt Ba Sơn Kiếm Tràng, chẳng lẽ còn bảo ta phải cảm ơn người sao? Huống chi lý do ta muốn giết người chẳng liên quan gì tới chuyện đó. . . Ta muốn giết người, là vì tuy ta hận người của Ba Sơn Kiếm Tràng người, nhưng ta tôn kính họ, họ chưa bao giờ thay đổi đạo trong đời mình, họ luôn kiên tâm thủy chung duy nhất. . . Ta muốn giết người, chỉ vì người là một kẻ tiểu nhân thật sự. Giống như họ đang kiên định bước đi, bị Nguyên Vũ Hoàng Đế nấp một bên chọc cho họ một đao, hắn cũng là kẻ tiểu nhân như vậy. Hành vi của các người làm cho ta rất không ưa."

"Ta muốn giết người, chỉ là vì không ưa người." Giọng của cô rất trong trẻo, nhưng rất lạnh lùng và cố chấp: "Đối với những người đã bước qua đê thất cảnh, những ân oán xa xưa chẳng mấy ai còn để ý, ân oán dây dưa lằng nhằng, căn bản không thể xác định được rõ ràng, nên ta không quan tâm tới ân oán, chỉ quan tâm tới khoái ý mà thôi."

Nam Cung Thương ngơ ngác nhìn cô gái.

Một người thật có thể làm được việc không quan tâm tới ân cừ, chỉ quan tâm tới khoái ý hay sao?

Là cảnh giới của mình chưa đủ, kinh lịch chưa đủ, nên không để ý tới, hay vì "Người kia" và rất nhiều danh kiếm đã từng đi theo y đã gãy, không còn trên đời này, nên cô gái này mới có thể không quan tâm tới ân cừ, chỉ để ý tới khoái ý trong lòng?

Hắn không thể nào hiểu nổi cách suy nghĩ của cô, nhưng hắn có thể xác định đối phương là người cố chấp nhất mà hắn từng thấy, nói đi là không bao giờ nói lại.

Nên trong mắt hắn tràn đầy ý cầu khẩn.

"Ta nói cho người biết chỗ để đan phương Ngũ Dương Đan, cầu xin người đừng làm hại tới người nhà của ta." Hắn cầu xin.

"Ta vốn cũng không muốn giết người nhà của người, chỉ là vì Đinh Ninh bảo rằng nói như vậy mới bức được người mà thôi." Trường Tôn Thiên Tuyết thầm nghĩ, nhưng nét mặt không hề thay đổi, lạnh lùng gật đầu.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25: Quân Hối Trường Sinh

Một Tu Hành Giả mặc áo bào tím bông bành hạ xuống bờ sông Đông Lâm.

Tu Hành Giả này rất trẻ tuổi, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, hơn nữa trên người còn tỏa ra một loại thần quang độc đáo.

Giống như khí chất sáng lạn của Ly Lăng Quân, thần quang này xuất phát từ lòng tự tin, từ khí chất, từ xuất thân, nói chung bao gồm nhiều phương diện, duy chỉ có tướng mạo là không quan hệ gì mà thôi.

Áo bào tím trên người hắn cũng khác với quần áo bình thường, cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, mỗi sợi tơ vải đều giống như được làm từ chất liệu đặc biệt, làm người ta có cảm giác chúng không chỉ là sợi tơ vải để mặc trên người, mà còn nữa thể giúp hắn thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí.

trên áo không có bất kỳ đặc biệt ký hiệu hay trang sức nào, nhưng chính điều ấy lại là tiêu chí ghê gớm nhất, làm cho chiếc áo càng thêm đặc biệt.

Vì nó là áo bào của Linh Hư Kiếm Môn.

Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn là hai tông môn chí cao, chỉ có đệ tử trên tam cảnh mới có tư cách rời núi, nếu không phải sống quãng đời còn lại trong núi.

Những đệ tử được phép ra ngoài ngao du, đều là đệ tử chân truyền được tông chủ tự mình sắc phong, và mới có tư cách mặc áo bào đại biểu cho

tông môn. Mỗi lời nói, hành động của họ, đều là đại biểu cho vinh nhục của tông môn.

Cho nên mỗi người như vậy, đều không phải là người phàm.

Hắn cũng vì cảm giác được có Thất Cảnh quyết đấu, nên cấp tốc chạy tới nhưng không kịp, Đông Lâm trước mặt vẫn bình thường không có gì khác lạ, nhưng hắn lại có cảm giác có điểm không đúng.

Đến khi đến gần, hắn mới nhận ra nó không ổn ở chỗ nào.

Chính là ở chỗ Đông Lâm quá mức yên tĩnh.

Không phải là không có âm thanh, mà là âm thanh quá nhỏ, nhỏ quá mức bình thường.

Tuyết từ trên cao rơi xuống, rơi vào trong rừng. Trong rừng có cây cối, có cành khô, có lá khô, có bùn đất, có tảng đá. . . khi tuyết rơi xuống chúng, âm thanh tuy rất nhỏ, nhưng vẫn phải có âm thanh.

Đối với Tu Hành Giả như hắn, nếu tập trung tư tưởng lắng nghe, sẽ phân biệt được những âm thanh ấy tuy rất nhỏ, nhưng chúng hoàn toàn khác nhau, như một bản giao hưởng của trời đất.

Nhưng lúc này, tuyết rơi xuống đâu cũng tạo nên âm thanh giống hệt nhau, giống như chỉ rơi trên một tấm nệm nhung.

Điều này làm nét mặt hắn trở nên ngưng trọng.

Một pháp trận như vậy, là đại biểu cho một thực lực cực kỳ cường đại.

Nhưng tại sao lại có người phải lập một pháp trận như vậy ở nơi Đông Lâm bình thường này để che giấu cơn giận dữ của mình?

Nhưng ngay lúc ấy, từ trong Đông Lâm vang lên một âm thanh như tiếng vỏ trứng gà bị vỡ.

Âm thanh rất trong, nhưng rất lạnh lùng, và rất dày đặc, nên làm cho người ta cảm thấy tê lương, thậm chí không rét mà run.

Âm thanh kiếm minh vang lên.

Một cây phi kiếm bay ra khỏi tay áo hắc, nó như có sinh mạng riêng của mình, bay vù vù xoay tròn quanh người hắc.

Niệm lực của hắc xâm nhập vào trong pháp trận đã hoàn toàn biến mất.

Hắc biến sắc, thanh phi kiếm bay vụt lên không, chỉ trong nháy mắt, thân ảnh hắc đã mất hút sâu trong rừng.

Lúc này, vô số những mảnh tuyết vỡ rơi xuống dưới mặt đất chung quanh hắc.

Hô hấp của hắc bỗng dừng lại.

Trước mắt hắc là một thi thể đã lạnh ngắt.

"Nội Sử Ti Nam Cung đại nhân!"

Khi nhìn ra rõ gương mặt của thi thể, hắc thét lên kinh hãi.

Tiếng thét của hắc làm cho không khí chung quanh chấn động.

Chấn động ấy làm cho thi thể Nam Cung Thương cương lên, phát ra những âm thanh nứt vỡ.

Cả thi thể vỡ tung, biến thành những mảnh băng nhỏ.

"Là ai!"

Người đệ tử Linh Hư Kiếm Môn sắc mặt tái nhợt.

Ở đây là Trường Lăng.

Bản thân Nam Cung Thương lại còn là một quan viên quan trọng của nội sử ty.

Trận quyết đấu ở cửa hồ lang quân bắc doanh nhất định đã thu hút rất nhiều Tu Hành Giả cường đại. . . Là ai dám ở đây, giết một quan viên của Đại Tần vương triều?

Mà đây là thủ đoạn gì, lại có thể ngưng ra chí hàn đến như vậy, hàn khí này không giống như của nhân gian!

Người đệ tử Linh Hư Kiếm Môn đệ tử không do dự nữa, kêu to một tiếng, thanh phi kiếm màu tím nhạt đang bay quanh người phùng lên như bốc cháy, phóng vọt lên bầu trời với một tốc độ khủng khiếp.

Oanh một tiếng nổ bùng.

Trong gió tuyết Đông Lâm, như đột nhiên xuất hiện một con Giao Long màu tím.

Đình Ninh nắm chặt cây dù màu vàng nhưng đã bị tuyết bao phủ biến thành màu trắng.

Dù đã tựa hơn phân nửa ỨC Nặng cơ thể lên người Đình Ninh, nhưng Tiết Vong Hư vẫn cảm thấy trong người không còn sức sống, cơ bắp đau nhức cứng đờ, da thịt lạnh dần đi.

"Rút cuộc cũng hiểu được cảm giác của những người già khi sắp gần đất xa trời, cảm giác này thực là mới lạ, đối với ta, có thể cảm nhận được cảm

giác này, được chết nhưng không phải trong chiến đấu, cuộc đời ta thế đã là vô cùng nguyên vẹn."

Tiết Vong Hư khó khăn thở phì phò, nói với Đinh Ninh: "Chỉ tiếc từ hôm nay đến ngày Mân Sơn Kiếm Hội, ta không thể làm chỗ dựa cho người được nữa."

Đinh Ninh lắc đầu: "Không sao cả, từ hôm nay chỗ dựa của ta đã lớn hơn rồi, đến Mân Sơn Kiếm Hội, càng không ai dám đụng đến ta."

Tiết Vong Hư cau mày: "Ta chưa hiểu."

Đinh Ninh đáp: "Người muốn xem Mân Sơn Kiếm Hội, Hoàng Hậu nếu đã đồng ý, nên hôm nay mới dùng tới nhân vật có số má như vậy, chính là để thực hiện lời hứa của bà ta. Bà ta muốn làm cho tất cả mọi người biết bà ta đã nói là sẽ giữ lời. . . từ trận chiến hôm nay của người với Lương Liên, mọi người đều sẽ thêm kiêng kị bà ta, và cũng đều sẽ biết người muốn tới Mân Sơn Kiếm Hội năm sau. Trừ phi là thằng ngu, nếu không nhất định sẽ đoán ra người tới Mân Sơn Kiếm Hội chính là muốn nhìn thấy biểu hiện của ta. Hoàng Hậu nếu đã đồng ý cho người xem Mân Sơn Kiếm Hội, đương nhiên sẽ ra tay bảo vệ người, mà không chỉ bảo vệ người, mà sẽ còn bảo vệ cả ta. Trừ phi tự mình muốn chết, nếu không đến trước lúc ta tới Mân Sơn Kiếm Hội, thì ta sẽ phải được sống an toàn. Bà ta chính là chỗ dựa của ta cho đến kỳ Mân Sơn Kiếm Hội."

Tiết Vong Hư bội phục nhìn Đinh Ninh, thật lòng khen: "Người suy nghĩ còn sâu xa hơn cả ta, nhưng người có nhớ bảo xe ngựa tới đón chúng ta không? Lúc đi không cần xe ngựa, nhưng bây giờ cần một chiếc xe ngựa."

Đinh Ninh nhìn ông, không trả lời.

Nhưng Tiết Vong Hư đã ngơ ra.

"Ta thật sự rất bội phục người, dù người không thể trở thành Tu Hành Giả cường đại, thì nhất định người cũng sẽ trở thành một trong những quân sư giỏi nhất." Ông nhìn về phía trước, tán thưởng từ đáy lòng.

Trước mặt ông, có một cỗ xe ngựa đang đứng trong gió tuyết, chờ ông và Đinh Ninh.

Lái xe là một người mặc áo bào xám, chính là thủ hạ của Vương Thái Hư, Kinh Ma Tông.

Cả Trường Lăng thành bị bao phủ trong gió tuyết, nhưng trong thư phòng của Hoàng Hậu vẫn ôn hòa như đang xuân.

Một luồng Thiên Địa Nguyên Khí nhu hòa không ngừng tỏa ra, làm cả thư phòng lúc nào cũng ấm áp.

Hoàng Hậu ngồi trên Phượng ỷ, bà ta không đi xem Lương Liên và Tiết Vong Hư chiến đấu, nhưng bà ta còn biết được kết quả sớm hơn bất cứ Tu Hành Giả nào, dù người đó được xem tận mắt.

"Chính thức đỉnh phong, nhưng ngay cả một lão già như Tiết Vong Hư cũng không đối phó được, dũng mãnh tinh tiến có thừa nhưng không biết cương nhu tiến lùi hợp lý, chỉ một kiếm của Tiết Vong Hư cũng không đỡ được, mà còn muốn Phong Hầu?"

Khuôn mặt hoàn mỹ của bà ta đượm nét cười cợt, ra lệnh cho cung nữ đứng hơi chếch sau lưng: "Báo cho hần biết, đừng có dồn sức vào chuyện gì khác, nếu không lập được công trong chuyện Bạch Sơn Thủy và Cô sơn kiếm tàng, thì chuẩn bị ra quan ngoại dưỡng lão đi."

Có thể truyền tin cho bà ta, người cung nữ này đương nhiên không phải cung nữ bình thường.

Nhưng ngay lúc đó, cung nữ cảm nhận được có một luồng khí tức khác thường, vội quỳ xuống.

Hoàng Hậu lại vô cùng mừng rỡ.

Bà ta mỉm cười.

Bà ta trở thành một cô gái bình thường, không còn cái vẻ không chút cảm xúc như vừa rồi.

Bà ta đứng dậy, nhìn bóng người cao lớn đang đi vào thư phòng, dịu dàng hỏi: "Bệ hạ, sao người lại tới đây?"

Có thể làm cho bà ta thay đổi như vậy, chỉ có một người, là người tôn quý nhất của Đại Tần vương triều, Đại Tần Hoàng Đế.

Con người trong mắt thần dân sáng suốt thần võ, nhất thiết huyết cường hãn ấy không mặc long bào, mà chỉ mặc một bộ áo bào màu xám tro.

Trên mặt ông ta thậm chí còn nữa một mớ râu cằm tua tủa chưa kịp cạo.

Dù lời thôi lếch thếch, nhưng dáng vẻ ông ta vẫn vô cùng uy nghiêm và khí độ.

Mỗi hơi thở của ông ta, mỗi một bước đi, đều như mang theo vô số non sông theo mình.

Thân hình ông ta chỉ ở mức bình thường, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất cao lớn.

Thậm chí dù có nhắm mắt lại, không cần nhìn, cũng có thể nhận ra ông ta chính là Đại Tần vương triều Đế Vương.

Ông ta nghe hoàng hậu hỏi, nhưng không trả lời, gương mặt đậm nét suy tư nhìn bà ta, rồi quay sang nhìn linh tuyến ở giữa thư phòng, rồi nhìn ra

ngoài vườn, nói rất khẽ như đang nói mê: "Hoàng Hậu, người nói Cửu Cảnh có tồn tại thật không? Có người Trường Sinh thật không?"

Lòng Hoàng Hậu tâm trầm xuống.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26: Tâm Được

Phong tuyết quay cuồng như phần nộ, trận tuyết rơi lần này kéo dài rất nhiều ngày.

Rất nhiều Tu Hành Giả cho rằng, trận tuyết lớn này có liên quan đến việc Lương Liên và Tiết Vong Hư chiến đấu với nhau, làm vận chuyển lượng lớn Thiên Địa Nguyên Khí.

Đại lượng Thiên Địa Nguyên Khí di động ảnh hưởng đến rất nhiều việc, theo nhiều người nhớ, trận chiến diệt Ba Sơn Kiếm Tràng trước lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, cũng đã làm cho cả khu vực Ba Sơn mưa dầm tằm tã, ba tháng không ngừng.

Trận chiến của Tiết Vong Hư và Lương Liên lần này đã chứng minh một đạo lý, Tu Hành Giả trên Thất Cảnh, đích thực có tồn tại.

So với hồ lang bắc quân Đại Tướng Quân Lương Liên đã là Tu Hành Giả Thất Cảnh, thực lực của Tiết Vong Hư thể hiện ra làm cho Tu Hành Giả của Trường Lăng đều phải khiếp sợ.

Nhưng trong trận gió tuyết lần này, còn nữa rất nhiều việc càng làm người ta phải khiếp sợ.

Một đoàn thiết thuyền khổng lồ của của Đại Tần vương triều từ bến Vị Hà chạy nhanh ra ngoài.

Một chiếc xe ngựa ngừng trên một gò cao, nấp trong gió tuyết.

Người đánh xe là một lão bộc cầm điếu, người ngồi trong xe mặc áo choàng màu đỏ thẫm, chính là Thần Đô Giám Trần Giam Thủ.

Hắn với vể mặt chán chường, nhắc rèm xe, nhìn theo đội tàu.

Đằng sau xe ngựa, xuất hiện một chấm đen.

Chấm đen tới gần, hiện rõ là một cái dù màu đen.

Bên dưới cái dù là một cô gái mặc đồ trắng, rất có phong độ của người trí thức, vòng eo động lòng người, thập phần tú lệ.

Có thể cầm trong tay cây dù của Giam Thiên Ti, đến gần Trần Giam Thủ mà vẫn thong dong nhẹ nhàng, đương nhiên phải là người có địa vị ngang với hắn, vì cô chính là Giam Thiên Ti Ti Thủ Dạ Sách Lãnh.

Không nói lời dư thừa nào, Trần Giam Thủ nhả từng chữ: "Thông lĩnh điều khiển đội tàu rời bến chính là lễ ty Từ Ti Thủ."

Trong những truyền thuyết ở Trường Lăng, chủ nhân của Giam Thiên Ti và Thần Đô Giám luôn là tử địch của nhau, tranh đấu với nhau rất gay gắt, không biết đã đâm chém nhau không biết bao nhiêu lần.

Nhưng lúc này, trong mắt Dạ Sách Lãnh không có chút địch ý hay sát ý nào.

Cô chỉ cau mày, trầm mặc nhìn đoàn tàu phá sóng đi về phía trước, lạnh lẽo và uy vũ.

"Ra hải ngoại tầm dục, từ thời tiên hoàng đã có, nên Đại Tần vương triều mới có đội thiết giáp chiến thuyền khổng lồ như thế." Trần Giam Thủ quay sang nhìn cô: "Nhưng từ lúc bệ hạ đột phá thất cảnh, mong ước đi ra hải ngoại tầm dục đã trở nên hết sức bức thiết. Bảo người đi chinh phạt những đảo quốc ở vùng duyên hải, khai thông nhiều tuyến đường biển,

chính là để chuẩn bị cho việc này, nhưng cho Từ Ti Thủ suất quân rời bến như thế này, đúng là không thể nào tưởng tượng được."

Dạ Sách Lãnh nhíu mày: "Đội thuyền này chìm xuống nước khá sâu, nghĩa là mang theo rất nhiều thực phẩm, dù có đem theo cả ngàn giáp sĩ, thì cũng dùng được rất lâu."

Chân mày Trần Giam Thủ giật giật: "Như thế xem ra, đội tàu này sẽ không thể nào trở về trong khoảng thời gian ngắn."

Dạ Sách Lãnh gật đầu: "Từ Ti Thủ là một trong những người bệ hạ tín nhiệm nhất."

Trần Giam Thủ hít sâu một hơi: "Ý của người là, hẳn là bệ hạ tu hành đã xảy ra vấn đề, nên mới càng thêm bức thiết phải có thiên địa linh được?"

Dạ Sách Lãnh lắc đầu: "Lộc Sơn hội minh sắp tới, ông ta đã vượt qua đệ thất cảnh, bước vào Bát Cảnh đã là thực hiện đầy đủ minh ước Tam Triều. Trước ngày Lộc Sơn hội minh diễn ra, ông ta sẽ chọn cách tu hành nào an toàn nhất, không dám mạo hiểm, nên ông ta không xảy ra vấn đề tu hành nào cả."

Trần Giam Thủ cúi đầu trầm ngâm một lúc lâu, trong mắt lấp lóe ánh sáng âm u.

"Người nói tu hành không xảy ra vấn đề, chỉ có nghĩa cảnh giới và thân thể hiện tại không xảy ra vấn đề." Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Dạ Sách Lãnh, "Như vậy hẳn là cảm giác về cảnh giới kế tiếp có vấn đề."

Dạ Sách Lãnh nheo mắt, "Vậy thì quả là vấn đề lớn."

Người khác chỉ biết là Nguyên Vũ Hoàng Đế cường đại, nhưng không ai biết Nguyên Vũ Hoàng Đế cường đại đến mức nào, nhưng cô và Trần Giam Thủ là hai trong số ít người biết được chuyện đó.

Hai người biết Nguyên Vũ Hoàng Đế đã bước vào Đệ Bát Cảnh.

Tu hành bản chất đã là nghịch thiên, những khó khăn và cửa ải khó vượt qua trong quá trình tu hành chưa được tính là phiền toái lớn nhất, bởi vì chỉ cần có nguồn lực, núi cao đến mấy dần dần cũng có thể từ từ leo qua.

Phiền toái lớn nhất, chính là căn bản không nhìn thấy núi cao.

Không nhìn ra được cảnh giới tiếp theo, không nhìn thấy con đường phải đi kế tiếp như thế nào, đây mới là vấn đề lớn nhất.

Trên Bát Cảnh là Trường Sinh, là Đệ Cửu cảnh trong truyền thuyết.

Nếu ngay cả Nguyên Vũ Hoàng Đế mà còn như vậy, không nhìn ra được con đường phía trước, hoài nghi về Đệ Cửu cảnh, thì trên đời còn nữa ai có khả năng đạt tới Đệ Cửu cảnh?

Dạ Sách Lãnh và Trần Giam Thủ đều lâm vào trầm mặc.

Một lúc lâu sau, khi đoàn thuyền hùng dũng đã hoàn toàn biến mất trong gió tuyết, Trần Giam Thủ mới lên tiếng: "Ngày đó Tiết Vong Hư và Lương Liên đánh nhau, trong một rừng cây bên bờ sông cách hồ lang bắc doanh mười dặm, đã chết một Tu Hành Giả, là người của sử ty Nam Cung Thương."

Dạ Sách Lãnh cau mặt.

"Ta biết người lúc đó ở gần doanh trại hồ lang bắc quân, nhưng không ai trong các người phát hiện ra được, vì giết hãn, là Cửu U Minh Vương Kiếm." Trần Giam Thủ nhìn cô.

Dạ Sách Lãnh giật mình, ánh mắt vô cùng cổ quái: "Thì ra ngay cả cô ấy cũng đã tới Trường Lăng, và đã dùng được sức mạnh của Cửu U Minh

Vương Kiêm? Hèn gì ngay cả Nam Cung Thương cũng bị giết, mà Giam Thiên Ti lại không biết."

Trần Giam Thủ cúi đầu, ngắm nghía móng tay của mình: "Đối với truyền nhân của người đó, Giam Thiên Ti các người có manh mối gì không?"

Dạ Sách Lãnh quay sang nhìn hắn, lạnh lùng: "Nếu có, ta đã nói cho người biết. . . Sao người lại hỏi thế?"

"Vì bây giờ với trước đây đã khác nhau."

Trần Giam Thủ nhìn thẳng vào mắt cô, nói khá là tối nghĩa: "Trước đây trong mắt người Trường Lăng, kể cả thánh thượng và Hoàng Hậu, chúng ta luôn là tử địch. Phải để cho họ có suy nghĩ như vậy, để cho họ cảm thấy chúng ta dễ bị khống chế và đối phó, thì chúng ta mới sống sót được ở Trường Lăng. Nhưng bây giờ đã khác. . . Vì lần này có liên lụy đến người đó, mà ta hiểu rõ người hơn bất kỳ ai, nên ta không thể tin người."

"Sợ ta vì tình cảm ngu ngốc, kéo theo người xuống nước chứ gì?"

"Người không cần phải lo chuyện đó, chuyện xảy ra đã quá xa xôi rồi, năm nay đã là năm Đại Tần vương triều nguyên vũ thứ mười một rồi."

Dạ Sách Lãnh nhìn hắn, lạnh lùng nhả ra hai câu.

Sau đó cô không nói gì nữa, quay người rời khỏi, nhanh chóng biến mất trong gió tuyết.

Trần Giam Thủ nhìn theo hàng dấu chân cô lưu lại trên mặt tuyết, nét mặt càng thêm cô đơn và chán chường, lắc đầu thở dài, "Ta hiểu ý của người, người đó đã chết mấy chục năm rồi, theo lý mọi việc đều đã chấm dứt. Nhiều chuyện của thời trước, bây giờ căn bản không thể nào thực hiện được nữa, nhưng ai chẳng biết, rất nhiều món đồ, vẫn đang còn tồn tại. Ta chính là sợ người còn dùng đồ của thời tiền triều để làm chuyện bây giờ."

Tuyết rơi rất lớn, cả Trường Lăng đều chìm trong lớp tuyết dày.

Nhà nào cũng phải ngày ngày quét tuyết đọng trước cửa nhà.

Đình Ninh cũng là một trong số đó.

"Các người không quan tâm tới việc kiếm tiền, bỏ công sức làm việc này làm gì." Nhìn Đình Ninh đang ra sức xúc tuyết, Tiết Vong Hư ngồi trên cái ghế dưới mái hiên, mặc áo bông dày cộp, đầu đội mũ lông chồn, bên cạnh còn phải để lò sưởi ấm, không nhin được lên tiếng.

Đình Ninh đứng thẳng người dậy: "Hai chuyện đó đâu có giống nhau, ai cũng ra quét tuyết, ta không quét, đến lúc tuyết ngừng, xe ngựa qua lại nhiều hơn, tuyết đọng sẽ tan ra thành nước bắn chảy vào trong nhà người ta. Ta ra quét tuyết, là vì tất cả mọi người nên mới quét."

Tiết Vong Hư sửng sốt.

"Đạo lý đơn giản như vậy mà ta không biết."

Ông cảm khái: "Hèn gì có một số Tu Hành Giả nhất định phải vào trong trần thế tu hành, trong trần thế có những chuyện nhìn nhỏ bé, nhưng lại ẩn chứa nhiều đạo lý lớn."

Từ sau cuộc chiến với Lương Liên, Đình Ninh cố chấp không cho ông quay về Bạch Dương Động, mà đưa ông tới thuê một căn nhà nhỏ ở Ngõ Đồng Lạc.

Bây giờ ông cảm thấy Đình Ninh làm như vậy là rất đúng, trở về làm một con người bình thường, cảm nhận cuộc sống con người mà từ trước đến nay mình không biết.

"Động chủ!"

Nhưng một tiếng kêu mang theo tiếng khóc nghèn nghẹn đã phá vỡ ý cảnh ấy.

Một bóng người cao to như gió từ ngoài lướt vào, dừng xịch ngay trước mặt ông, hai tay ôm lấy đầu gối ông.

"Động chủ, sao người lại nghĩ quần đi quyết đấu với một Đại Tướng Quân, người thành ra như bây giờ, giờ phải biết làm như thế nào cho phải!"

Kẻ nước mắt nước mũi nhoe nhoẹt này, chính là Bạch Dương Động Đại sư huynh Trương Nghi.

Tiết Vong Hư không biết nên khóc hay cười, nhìn tên đệ tử đang khóc lóc, thở dài, "Đâu phải là đã chết, người khóc cái gì, mau đứng dậy!"

Trương Nghi đứng dậy, nhưng vẫn còn nức nở, nghĩ thầm làm sao mình không khóc cho được, mấy ngày trước vẫn còn là Thất Cảnh động chủ, hôm nay đã biến thành một ông già gần đất xa trời, ngay cả một ngọn gió lạnh cũng không chống cự nổi.

Ngay con hẻm chỗ Trương Nghi lướt vào, lại xuất hiện một người trẻ tuổi kiêu ngạo.

Thiếu niên này đến từ Quan Trung, lưng đeo một thanh kiếm màu tím.

Đi theo sau hắn là một thương nhân trung niên hơi mập, khuôn mặt hòa ái dễ gần.

Thiếu niên đến từ Quan Trung, bước nhanh về phía Đình Ninh.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27: Đơn Giản Thắng Bại

"Xem ra có phiền toái."

Tiết Vong Hư đã nhìn thấy thiếu niên, chợt cười: "Người Quan Trung đến."

Trương Nghi xoay người sang nhìn, ngẩn ra, khó hiểu hỏi: "Động chủ, sao người biết hẳn là từ Quan Trung tới?"

"Quan Trung là vùng đất khởi nguyên của Đại Tần vương triều, cũng chỉ có Tu Hành Giả ở chỗ đó, mới đeo kiếm thiếu mỹ cảm như vậy, đeo kiếm mà cứ như vác cuốc hay vác búa đồn củi vậy." Tiết Vong Hư cười cười.

Trương Nghi nhìn thiếu niên kia, kiều ngạo phóng khoáng, song góc độ đeo kiếm kia quả thực có vấn đề, nhìn qua quả rất giống như đang đeo một cái cuốc ngang lưng, không có mỹ cảm chút nào, Tiết Vong Hư so sánh thực quá thú vị, hẳn bèn phì cười.

Thiếu niên lúc còn cách Đình Ninh mấy trượng thì ngừng lại, khom người xuống thi lễ: "Tại hạ Quan Trung Thẩm Dịch, các hạ hẳn là Bạch Dương Động Đình Ninh?"

Nghe thấy đối phương quả nhiên là đến từ Quan Trung, Trương Nghi càng thấy buồn cười.

Đình Ninh chống xẻng xuống đồng tuyết, lạnh nhạt hỏi: "Hỏi để làm gì?"

Thẩm Dịch sững sờ.

Tuy trước nay vẫn luôn chỉ ở Quan Trung, chưa bao giờ đến Trường Lăng, nhưng từ trong sách vở và từ miệng người chung quanh, hẳn được biết Trường Lăng trọng lễ nghĩa còn hơn Quan Trung, thế mà hai người hẳn đang nhìn thấy này, một người thì vừa khóc vừa cười, trông rất kỳ cục, người thứ hai thì sắc mặt chẳng dễ chịu chút nào.

"Người ta đường xa mà đến, dù người không mời người ta uống chén trà nóng, thì tốt xấu người cũng phải khách khí một ít." Tiết Vong Hư lắc đầu, bất đắc dĩ dạy dỗ Đinh Ninh.

"Dù sao cũng đều là tìm đến tận cửa đánh nhau, quét tuyết một tí để chuẩn bị lễ mừng năm mới cũng không được yên, cần gì phải khách khí." Đinh Ninh nhìn ông.

Thẩm Dịch càng thêm sững sờ, hẳn do dự nhìn Đinh Ninh, hỏi: "Sao người biết ta là tới tìm người đánh. . . Ta có bảo là tới để khiêu chiến người hay sao?"

"Trừ Tạ Nhu và Tạ Trường Thắng, ta không biết người Quan Trung nào khác." Đinh Ninh nhìn hẳn: "Dù sao cũng đều là có liên quan tới họ, hơn nữa trên người người chiến ý dạt dào, tinh khí tràn đầy như thế, không tới tìm ta đánh nhau, chẳng lẽ là tới giúp ta quét tuyết?"

Thẩm Dịch giật mình, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên: "Người ta nói người tài trí nhanh nhẹn, quả nhiên bất phàm."

"Thực không dám giấu diếm, ta đối với Tạ Nhu vừa gặp đã thương, nghe thấy tin cô ấy thề không phải người thì không cưới, nên ta mới muốn tới khiêu chiến người, ta tới Trường Lăng đã được nửa tháng, nhưng các người không có đi ra ngoài, nên cho đến hôm nay mới biết được người ở nơi này, mà tìm tới." Không đợi Đinh Ninh lên tiếng, hẳn đã không hề che giấu chút nào, nghiêm nghị nói tiếp.

Tiết Vong Hư cười càng thêm vui vẻ: "Quả nhiên là bản sắc Quan Trung, tranh giành tình yêu, mà nói ra miệng chẳng ngại ngùng tí nào."

Đinh Ninh nhìn tên thiếu niên trước mặt, cau mày: "Người đối với Tạ Nhu như thế nào, đâu có liên quan gì tới ta, dù sao người cũng đã biết rõ, đó chỉ là quan điểm của riêng một mình Tạ Nhu mà thôi."

Thẩm Dịch thành khẩn: "Nhưng ta nghĩ chỉ cần ta có thể chứng minh ta ưu tú hơn người, thì cô ấy sẽ đổi ý."

Đinh Ninh bình tĩnh đáp: "Chuyện đó thì liên quan gì tới ta? Người vì chuyện riêng của cô ấy, lại tới đòi đánh nhau với ta, bắt ta giúp người chứng minh người ưu tú hơn ta à, ta làm vậy thì được cái gì?"

Thẩm Dịch lại thêm một lần sửng sốt.

Vốn hắn nghĩ rất đơn giản, chỉ cần hắn tìm được Đinh Ninh, bắt đầu công bằng quyết đấu là được, nhưng bây giờ nghe Đinh Ninh nói vậy, hắn lại chẳng phản bác được lời nào. Vì rõ ràng làm như thế chỉ có lợi cho hắn, Đinh Ninh chẳng được gì cả.

Đinh Ninh mở miệng, định làm cho đối phương hoàn toàn bỏ đi chủ ý của mình, thì Tiết Vong Hư ở phía sau đã lên tiếng, giọng điệu đòi hỏi như con nít: "Đinh Ninh, ta muốn xem các người chiến đấu."

Đinh Ninh dừng lại, không nói gì.

Trong mắt Thẩm Dịch lấp lánh tia hy vọng.

Thương nhân sau lưng hắn khẽ ho một tiếng, nhìn Đinh Ninh, giọng điệu đầy thương lượng: "Nếu cảm thấy đối với người không có lợi gì, hay là chúng ta chi ra chút ít để đền bù tổn thất?"

Đinh Ninh ngẫm nghĩ: "Cũng được."

Thẩm Dịch hưng phấn hẳn lên.

"Tiểu sư đệ, như vậy có ổn không?" Trương Nghi lo lắng. Ở Trường Lăng khiêu chiến quyết đấu, hẳn chưa bao giờ nghe nói một bên phải đền bù tổn thất cho bên kia, đây đâu phải đầu đường làm xiếc, muốn ra phần thưởng cũng phải ra cả hai phần chứ.

"Ta muốn Tam Dương Thảo."

Đinh Ninh chẳng buồn quan tâm tới hẳn, quay sang nhìn Thẩm Dịch và thương nhân mập: "Đương nhiên là nếu ta thắng, các người đưa cho ta Tam Dương Thảo, nếu ta thua thì thôi."

Thẩm Dịch theo bản năng quay sang, hỏi thương nhân mập sau lưng: "Kim thúc, Tam Dương Thảo là?"

Thương nhân mập khẽ trả lời: "Một loại Linh dược có công hiệu đại tráng tỳ thận, giá cả xa xỉ, nhưng nhưng vẫn có thể tìm được."

Thẩm Dịch vui vẻ, quay sang nói với Đinh Ninh: "Yêu cầu của người không phải là quá đáng, nhưng phải chỉ khi người chiến thắng được ta, như vậy đi, chỉ cần người có thể thắng ta, Thẩm gia ta nếu tìm được bao nhiêu Tam Dương Thảo, ta đều tặng cho người hết."

Đinh Ninh gật đầu, "Như thế rất tốt."

Tiết Vong Hư thắc mắc: "Người lấy Tam Dương Thảo để làm gì, là dùng trong đan phương để bồi bổ cơ thể cho người à? Đan phương đó có đáng tin không?"

Đinh Ninh quay người nhìn ông: "Đáng tin, người đừng lo lắng."

Thấy Đinh Ninh chắc chắn như thế, Tiết Vong Hư không nói thêm gì nữa.

Thẩm Dịch hưng phấn hỏi: "Như vậy bây giờ bắt đầu được chưa?"

Đình Ninh bỏ xẻng ra, xoa xoa tay, bước ra cách khỏi đồng tuyết hai bước, nói với Thẩm Dịch: "Được rồi."

Thẩm Dịch nắm lấy chuôi kiếm, hỏi Đình Ninh: "Người có lẽ chưa tới Chân Nguyên cảnh?"

Đình Ninh kỳ quái nhìn hắn, gật đầu.

"Mời!" Thẩm Dịch không nói gì thêm, làm lễ nghi, rút kiếm, hoành ngang ngực.

Đình Ninh cũng chẳng nói gì, cầm lấy Mạt Hoa kiếm, rút ra khỏi bao, cũng hoành ngang trước ngực.

Những người đang quét tuyết quanh đó đều háo hức.

Hàng xóm khu này đều biết ông chủ nhỏ của quán rượu, Đình Ninh, là một Tu Hành Giả, rất tò mò muốn xem Đình Ninh giỏi tới cỡ nào.

"Đừng có sợ! Đánh đi!"

"Đừng có làm mất mặt Ngô Đồng Lạc chúng ta!"

"Nếu người thắng, mai ta sẽ không lấy tiền mì!"

Đủ thứ âm thanh lộn xộn vang lên.

Đình Ninh chẳng nói lời nào, còn Thẩm Dịch thì nường mày.

Hắn bực mình.

Những âm thanh hỗn loạn đột nhiên im bật.

Vì Thẩm Dịch đã xuất kiếm.

Hắn chém thẳng về phía Đinh Ninh.

Hắn cách Đinh Ninh phải năm sáu trượng, một kiếm này chém ra, lẽ ra không thể chạm được tới chéo áo Đinh Ninh, nhưng cùng lúc vung kiếm, thân ảnh hắn cũng đã lướt lên.

Mớ tuyết đọng ở giữa hắn và Đinh Ninh bị chấn thành bụi phấn, bắn văng ra hai bên.

Trong nháy mắt, hắn đã xẹt qua khoảng cách hơn mười trượng, tới trước mặt Đinh Ninh.

Tất cả phù văn trên thanh kiếm của hắn đều sáng lên, vô số tia nguyên khí từ mũi kiếm chảy ra, hình thành một tia Lôi Đình màu vàng.

Người ở Ngô Đồng Lạc chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy, ai nấy đều ngây người.

Trương Nghi mở to mắt, tán thưởng: "Thật là quân tử, ta đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi."

Hắn tán thưởng như vậy, là vì lúc này lúc hắn nghe Thẩm Dịch hỏi tu vi Đinh Ninh, nên cho rằng Thẩm Dịch muốn xác định Đinh Ninh còn chưa tới Chân Nguyên cảnh, để yên tâm ra tay.

Nhưng bây giờ hắn lại nhận ra, Thẩm Dịch hỏi như vậy, là để không muốn dùng tu vi Chân Nguyên cao hơn của mình chiếm tiện nghi của Đinh Ninh.

Một kiếm này, hắn đã áp chế tu vi của mình xuống đệ nhị cảnh đỉnh phong.

Đinh Ninh hơi nhíu mày.

Ngay lúc Thẩm Dịch xuất thủ, hắn cũng đã cảm giác ra dụng ý của Thẩm Dịch.

Nhưng theo quan điểm của hắn, chuyện ấy chẳng liên quan gì tới kết quả sau cùng.

Nếu có thể làm cho thắng lợi trở nên đơn giản hơn, hắn đương nhiên sẽ không từ chối.

Nên lúc Thẩm Dịch xông tới, thì chân khí trong cơ thể hắn cũng điên cuồng tuôn ra tràn vào Mạt Hoa tàn kiếm.

Những sợi tơ trắng bắt đầu xuất hiện hai bên người hắn.

Hắn không lùi lại bước nào.

Hắn chờ Thẩm Dịch xuất thủ trước, chính là để hậu phát chế nhân, khóa kín kiếm thể của Thẩm Dịch.

Trong chốc lát, Phong Lôi đã tới trước mặt hắn.

Lôi quang màu vàng chỉ còn cách lồng ngực hắn chưa tới một xích.

Nhưng ngay lúc này, hai đạo Kiếm Phù đã được hình thành hoàn chỉnh.

Oanh một tiếng nổ vang.

Hai luồng Nguyên Khí hùng hồn màu xanh phụt ra.

Trước người Đinh Ninh như có hai ngọn núi xanh dựng thẳng lên, khép lại.

Lôi quang màu vàng bị hai ngọn núi xanh chặn lại, không tiến lên thêm được chút nào.

"Bạch Dương Kiếm Phù kinh. . . Tiểu sư đệ. . . Tiểu sư đệ. . ." Trương Nghi trừng to mắt, vừa kinh sợ vừa kinh hãi, không thể nào tin được, miệng không ngừng lặp bặp "Tiểu sư đệ" .

Thẩm Dịch như ngừng thở.

Hắn cảm thấy thanh kiếm trong tay như bị hai ngọn núi kia ép vào, đè xuống, không tiến lên được, càng không thể rút ra.

Một tiếng vù vù!

Trong tích tắc, vô số Nguyên Khí màu xanh bị phản chấn bắn ra, văng khắp thân trước của hắn!

Thân thể hắn bị đập mạnh, như bị cự chùy đập trúng, lão đảo thật lùi về sau.

Đỉnh Ninh xuất kiếm.

Nhất cái Kiếm Phù hình vuông màu trắng lập tức hình thành.

Không khí lạnh nên nguyên khí ngưng tụ ra càng lạnh hơn, một mũi băng xuyên qua màn tơ nhện màu vàng đã vỡ tứ tán, đâm vào đỉnh đầu Thẩm Dịch.

Đỉnh Ninh thu kiếm.

Hắn không nói gì thêm.

Nhưng tất cả mọi người đều đã hiểu.

Một trận chiến này thắng bại đã phân.

Chỉ cần Đỉnh Ninh muốn, cây băng kia hoàn toàn có thể xông vào cơ thể Thẩm Dịch.

"Tiểu sư đệ. . ." Trương Nghi vô cùng mừng rỡ, không biết nên nói gì cho phải, chỉ kêu như vậy rồi im.

Tiết Vong Hư thở dài, "Quá là nhanh."

Ông cứ như chưa đã nghiện, nét mặt không hài lòng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Ước Hẹn Phá Cảnh

Tiết Vong Hư nói quá nhanh, hai chữ ấy đối với hai người đến từ Quan Trung lại mang một nghĩa khác.

"Quá nhanh!"

Sắc mặt Thương nhân mập ngừng trọng tới cực điểm.

Kiểm Phù Đạo vốn không phải là phương thức chiến đấu thường dùng, vì muốn dùng nó rất khó.

Đinh Ninh mới có chừng này tuổi, lại có thể trong thời gian ngắn ngủi Thẩm Dịch chạy nước rút qua khoảng cách hơn mười trượng, mà hoàn thành liền một lúc hai đạo Kiếm Phù, điều này quả thực khó mà tin được.

"Đây là Kiếm Phù Đạo?"

Thẩm Dịch nghe thương nhân mập kêu lên, thì từ trong nháy mắt trong thất thần tỉnh táo lại, hắn không hề vì thua mà thống khổ hay xấu hổ, mà chỉ rung động trong lòng: "Sao có thể nhanh như vậy. . . Dù là người trời sinh tinh tế tỉ mỉ, thì cũng phải luyện Kiếm Phù Đạo ít nhất mấy năm mới có chút thành tựu, hơn nữa Kiếm Phù vừa rồi của người, không phải là Kiếm Phù đơn giản, người mới tu hành bao lâu. . . Sao có thể nhanh như vậy!"

Đinh Ninh không bận tâm đến họ, hắn chỉ nói ngắn gọn: "Ta không phải Tu Hành Giả bình thường."

Thẩm Dịch ngơ ngẩn.

Tiết Vong Hư nổi giận đứng bật dậy, quát: "Cái gì thế hả! Ta nói quá nhanh, là trận đấu của các người chấm dứt quá nhanh! Đinh Ninh, người có biết bây giờ không phải nghĩ tới chuyện tu luyện, mỗi ngày đều trở nên dài đằng dặc hay không? Các người không thể đánh thêm hai chiêu được à?"

Nghe ông gầm lên, Đinh Ninh xoay người lại, nhú mào: "Yêu cầu của người hơi bị cao."

Trương Nghi cũng không nhịn được, nói: "Động chủ, như vậy không tốt sao, hồi trước người luôn nói với ta, chiến đấu nhất định phải xuất toàn lực, như vậy cũng chính là tôn trọng đối thủ, hơn nữa tiểu sư đệ tuổi còn nhỏ, nếu cố ý lưu thủ, vạn nhất không khống chế tốt, tự đả thương bản thân thì biết làm sao?"

Tiết Vong Hư càng thêm tức giận, đưa tay ra vẻ muốn đánh, "Trương Nghi người giỏi nhỉ, dạy người đạo lý tôn sư trọng đạo nhiều như vậy, bây giờ người lại dám giáo huấn lại lên đầu ta?"

Trương Nghi vãi mồ hôi, vội vã khom người, luôn miệng nói: "Đệ tử không dám."

"Thì ra ta ở Quan Trung thật sự là ếch ngồi đáy giếng." Nghe thấy Tiết Vong Hư và Trương Nghi nói chuyện với nhau, Thẩm Dịch đỏ mặt, nghiêm túc thi lễ với Đinh Ninh: "Bây giờ nghĩ lại, không chỉ tốc độ của Kiếm Phù Đạo, mà hai đạo Kiếm Phù đó thời cơ sử dụng đều nắm tới vô cùng tuyệt diệu. Ngay từ đầu người đã biết ta không phải là đối thủ của người, cảm thấy phiền toái, nên mới không muốn cùng ta chiến đấu. Ta đã biết Tạ Nhu thề như vậy, nhất định người tất có chỗ hơn người, nhưng ta thật không ngờ lại chênh lệch với người xa như vậy."

Đinh Ninh ngẫm nghĩ: "Người không xuất toàn lực."

Thẩm Dịch nói: "Thời gian người tu hành ngắn hơn ta, dù tốc độ tu vi tiến cảnh nhanh hơn ta, nhưng dù ta có áp chế tu vi tương đương với người, thì thời gian ta tu kiếm cũng dài hơn người, ta vẫn chiếm ưu thế."

Đình Ninh lắc đầu: "Ta không phải ý này, người tận lực áp chế tu vi, nên bị bó tay bó chân, không thể thoải mái nhẹ nhàng xuất chiêu được."

Thẩm Dịch chưa hiểu ý của Đình Ninh, đứng ngẩn ra.

"Ta chờ Tam Dương Thảo của các người." Đình Ninh bình tĩnh nói: "Mấy ngày nữa ta sẽ tới đệ tam cảnh, lúc đó tu vi của ta sẽ xem xem với người, nếu người còn muốn, ta với người sẽ tái chiến một trận, tới lúc đó người không cần phải ức chế mình nữa, cứ việc thoải mái thi triển kiếm ý của người."

"Cái này nghe còn được." Nghe thấy Đình Ninh nói vậy, Tiết Vong Hư như con nít, hết giận ngay, chuyển sang cười vui vẻ.

"Cái này. . ." Thẩm Dịch cảm thấy hưng phấn, dù sao lúc nào hắn cũng muốn được thoải mái mà chiến đấu, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, có cái gì đó cổ quái.

Trương Nghi cau mày: "Tiểu sư đệ, từ đâu có kiểu suy nghĩ đơn giản như vậy? Tuy người đã tiếp cận phá cảnh, nhưng phá cảnh đâu phải cứ muốn là phá được? Tiểu sư đệ, người Quan Trung bản tính ngay thẳng, người tùy tiện nói lời lừa gạt hắn như vậy không tốt."

Thẩm Dịch ngẩng phắt đầu lên, hắn đã nhận ra điểm không đúng ở chỗ nào.

Luyện Khí cảnh luyện đến Chân Nguyên cảnh có một cái cửa ải lớn, là cảm ngộ và tiếp nhận Thiên Địa Nguyên Khí, rất nhiều người cả đời bị kẹt ở cửa ải này, làm gì có ai bảo mình vào Chân Nguyên cảnh, là lập tức vào được Chân Nguyên cảnh?

"Người không cần phải tin liền ngay bây giờ."

Đình Ninh vẫn bình tĩnh nhìn Thẩm Dịch: "Người cứ giữ lấy lời đề nghị của ta, khi ta vào Chân Nguyên cảnh, ta sẽ cùng người tái chiến, ngày nào chưa tái chiến, coi như ta thiếu người."

Trầm Dịch gật đầu: "Chúng ta tin người, còn nữa, Thẩm gia chúng ta sẽ mau chóng đưa Tam Dương Thảo tới đây cho người."

Đình Ninh khom người xuống tạ lễ: "Vậy thì đa tạ."

Thẩm Dịch gật đầu, gài kiếm lên lưng, quay người rời khỏi.

Những tiếng hoan hô ồn ào ầm ĩ.

Đi đến đầu hẻm, bước chân Thẩm Dịch nặng hẫng lên.

Bước chân nặng nề, chứng tỏ trong lòng của hẫng nặng nề.

"Kim thúc. . ." Hãn khẽ nói: "Tuy nói sư huynh của hãn rắn dạy hãn rằng từ đệ nhị cảnh đến lúc phá cảnh lên đệ tam cảnh không thể biết trước thời gian, chuyện đó không thể xảy ra nhanh được, nhưng không biết tại sao, ta lại có cảm giác, cảm thấy hãn thật có thể nhanh chóng phá cảnh. Ánh mắt hãn quá mức trầm tĩnh, quá có lòng tin. Chẳng lẽ hãn thật sự giống hai tên quái vật trăm năm khó gặp của Linh Hư Kiếm Môn và Mân Sơn Kiếm Tông, trời sinh đã có khả năng cảm nhận đặc biệt với thiên địa Nguyên Khí, nên cửa ải phá cảnh kia không tốn bao nhiêu thời gian của hãn?"

Thương nhân mập cười khố.

Hãn có chút do dự, nhưng vẫn nói: "Ta cũng cảm thấy giống người, nếu thật đúng như lời hãn nói, hãn không phải Tu Hành Giả bình thường. . . nếu

hắn đúng là loại quái vật đó, ta chỉ lo người sẽ không bao giờ chứng minh được mình mạnh hơn hắn, ta hy vọng người không nên nhụt chí."

"Phụ thân vẫn luôn nói với ta, bị đánh thì phải cố đứng thẳng, đã dám đánh bạc thì phải chấp nhận chịu thua, trên đời này người tài ba dị sĩ quá nhiều, không có khả năng lúc nào cũng thắng, cả đời chỉ có một người duy nhất không thể thua, chính là bản thân mình." Hai bàn tay và khoe môi Thẩm Dịch run run, nhưng nét mặt hắn vẫn rất kiên nghị.

"Thiếu niên này nhìn không tệ, nếu là con của quý nhân nào đó ở Trường Lăng, sau khi thua tuyệt đối sẽ không biểu hiện như vậy." Tiết Vong Hư nhìn theo Thẩm Dịch đến khi hắn biến mất, hào hứng bưng bưng nói: "Đinh Ninh, hay là lần sau người đánh cuộc với hắn, để hắn trở thành đệ tử Bạch Dương Động luôn đi?"

Đinh Ninh nhìn ông: "Với tình hình Bạch Dương Động bây giờ, không nên dạy hư học sinh."

Mặt Tiết Vong Hư cứng đờ, cau mày: "Kỳ thật cũng đâu đến mức không chịu nổi, Thanh Đăng Kiếm Viện không dám coi thường chúng ta."

Trương Nghi vượt qua do dự, lấy hết dũng khí, nhìn Đinh Ninh: "Tiểu sư đệ. . ."

"Ngày mai ta sẽ tới dùng Bạch Dương Linh Mạch tu hành, Đại sư huynh người giúp ta chăm sóc động chủ, ông ấy muốn đi chơi chỗ này thì dẫn ông ấy đi chỗ ấy?" Hắn chưa kịp nói gì, Đinh Ninh đã cắt ngang.

Trương Nghi khựng lại, bất đắc dĩ gật đầu: "Được."

Đại Tần dùng quy định phong thưởng quân công để sự kích thích nhân dân trở nên dũng mãnh, nhìn thấy Tu Hành Giả chiến đấu cũng không sợ

hải bỏ chạy mà chạy theo như vịt để xem, nhưng dân mỗi nơi lại có khác biệt với nhau.

Ví dụ như Trịnh Nhân Thành huyện Trúc Sơn mà Tiết Vong Hư và Đinh Ninh từng đi qua, đều là những người nhu nhược sợ phiền phức, cả ngày nơm nớp lo sợ, lúc nào cũng lo có tai họa xảy ra.

Người Quan Trung lại phóng khoáng dữ dằn, Tu Hành Giả ở đây dùng kiếm chẳng khác gì dùng đao, dùng búa, toàn là bổ với trảm.

Coi thường tính mạng và giữ lời hứa, tử sĩ hào hiệp cũng là tính cách của người Quan Trung, nếu Tiết Vong Hư và Đinh Ninh lúc trước là đi ngang qua một cái thành nào đó của Quan Trung, mà cả toàn thành đều là địch, thì e rằng Tiết Vong Hư và Đinh Ninh hoặc phải tàn sát cả thành, hoặc là bị giết ở bên trong.

Chỗ rắc rối nhất của Trường Lăng là thế lực của giới quyền quý Đại Tần, người Trường Lăng tương đối trung dung, làm việc rất cẩn thận và biết cân nhắc lợi hại.

Cân nhắc quá nhiều, dẫn đến tính tình trở thành âm nhu, hoặc phải nói chính xác là âm tàn.

Nên Tiết Vong Hư cảm thán cũng có lý do, đệ tử của những tu hành chi địa, ai cũng là trẻ tuổi tài tuấn, trong mắt kiêu ngạo có thừa, mà nhìn xa thì chưa đủ.

Tính tình như vậy, làm sao thi triển được loại kiếm kinh kiếm ý thẳng thắn bằng thẳng chủ đạo của Đại Tần?

Thật ra, trong Trường Lăng cũng có một vài Kiếm Tông Kiếm Ý, không đi theo đường thẳng, mà bẻ ngoặt kỳ dị.

Ví dụ như Ảnh Sơn Kiếm Quật.

Ảnh Sơn Kiếm Quật nằm ở phía bắc thành Trường Lăng.

Đa số kiến trúc của Ảnh Sơn Kiếm Quật và những kiếm quật còn sót lại trên vách núi đá, đều là xoay lưng về phía mặt trời mọc, cộng với màu núi đá xám đen âm u, nên nhìn rất giống những đoàn Âm Ảnh.

Cố Tích Xuân ở trong một trong đám Âm Ảnh đó.

Hắn khoanh chân ngồi dưới đất, trước mặt là vách núi bóng loáng tối tăm, trên vách núi có rất nhiều vết kiếm nông sâu khác nhau.

Những vết kiếm nhìn qua không theo một quy luật nào, rất là lộn xộn.

Cố Tích Xuân đã ngồi xếp bằng ở đây tìm hiểu không biết đã bao lâu, trên người hắn phủ đầy bụi bặm, không còn chút nào phong độ tư thái của ngày thường.

Một sư trưởng mặc áo bào xám thẫm lặng yên đi tới phía sau hắn.

Nhìn Cố Tích Xuân ngồi khô thiền ở đó, người sư trưởng với nét mặt hiền hòa không nhịn được thở dài: "Kỳ thật người đâu cần phải vội vàng như thế. . . Vì dù người từ ảnh kiếm trên vách đá kia tìm hiểu ra được bao nhiêu thứ, thì cũng không có khả năng chiếm được giải nguyên trong Môn Sơn Kiếm Hội, ta vừa biết được tin tức, tên nhóc của Độc Cô gia đã từ Mạc Bắc đã trở về, muốn tham gia kiếm hội."

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29: Xem Kiếm Nôn Ra Máu

"Độc Cô Bạch?"

Gương mặt tiêu tụy của Cố Tích Xuân càng tái nhợt, đồng tử co lại như giếng sâu tối tăm.

Hắn là đệ tử có tiến cảnh tu hành nhanh nhất mấy chục năm qua của Ảnh Sơn Kiếm Quật, tu hành một tháng đã Thông Huyền, ba tháng đột phá đến đệ nhị cảnh Luyện Khí, bây giờ đã là Chân Nguyên cảnh thượng phẩm.

Chính vì tốc độ Tu Hành Giả bình thường không thể nào tưởng tượng nổi đó, nên hắn mới nổi tiếng khắp Trường Lăng, trong mấy ngày tế kiếm thí luyện trở thành hạc giữa bầy gà. Mấy tháng trước, hắn đã được đặc cách cho phép đến vách tường ảnh kiếm để tìm hiểu tu hành.

Thật ra hắn cũng biết, trừ hai tên quái vật của Linh Hư Kiếm Môn An Bảo Thạch và Mân Sơn Kiếm Tông Tịnh Lưu Ly, thì trong Trường Lăng cũng có mấy người hắn tuyệt đối không có khả năng sánh bằng.

Độc Cô Bạch chính là một trong mấy người đó.

Phụ thân của Độc Cô Bạch, Độc Cô Lương Sinh, chính là người trẻ tuổi nhất trong mười ba vị tướng lĩnh được Phong Hầu của Đại Tần vương triều.

Huyết mạch Độc Cô gia có chút đặc biệt, Độc Cô Lương Sinh và mấy thế hệ Độc Cô gia đều giống nhau như đúc, lúc còn nhỏ yếu ớt nhiều bệnh,

đến mười hai mười ba tuổi vẫn phải thường xuyên uống thuốc, nhưng đến mười bốn mười lăm tuổi thân thể trưởng thành, bệnh tật biến mất dần, thiên phú tu hành nhanh chóng hiện ra.

Không chỉ có tốc độ phá cảnh nhanh chóng, mà người Độc Cô gia còn có khả năng lĩnh ngộ và vận dụng một số kiếm thức đơn giản ghê gớm đến mức người ta không tưởng tượng được.

Chỉ là một kiếm chiêu tầm thường, nhưng vào tay họ lại phát huy ra uy lực cường đại.

Độc Cô gia đến khi Độc Cô Lương Sinh được Phong Hầu, thì vị thế của gia tộc cũng đạt mức cường thịnh huy hoàng nhất, nên đến thời Độc Cô Bạch, đã được đối xử khác hẳn với những đời trước của Độc Cô gia.

Thay vì phải cho người đi khắp nơi tìm Linh dược, tìm danh y, để giúp cho Độc Cô Bạch bớt bệnh, hoặc thân thể trưởng thành sớm hơn một chút.

Nhưng Độc Cô Lương Sinh đã cân nhắc rất kỹ, ông ta không làm bất kỳ điều gì để đốt cháy giai đoạn, mà chỉ phái mấy tên gia tướng và người hầu mình tín nhiệm nhất, dẫn Độc Cô Bạch đi du lịch khắp nơi, không chỉ xem danh sơn thắng cảnh, mà còn tới Biên Hoang nghèo nàn, những nơi cực nóng, đến vùng chinh chiến.

Nói theo kiểu Độc Cô Lương Sinh, chính là dùng Thiên Địa Nguyên Khí và chiến khí chiến hồn để làm thuốc, dùng Thiên Đạo để nuôi dưỡng con người.

Chưa biết loại quan điểm này có căn cứ gì hay không, nhưng hiệu quả đạt được lại rất tốt.

Độc Cô Bạch phải trải qua cuộc sống vất vả hơn bất cứ ai trong Độc Cô gia, nhưng cơ thể yếu ớt lắm bệnh của hắn lại trở nên cường tráng, mạnh

mẽ nhanh hơn những người khác, dù tuổi còn nhỏ nhưng kiến thức phong phú, giúp hần dùng kiếm tốt hơn.

Mẫu chốt nhất là. . . Tuy thời điểm thân thể trưởng thành thời gian cũng vẫn giống những đời trước của Độc Cô gia, là mười ba mười bốn tuổi, nhưng Niệm lực lại vượt qua người thường.

Trong truyền thuyết, dưới con mắt của Độc Cô Bạch, mọi cử động của người thường đều trở thành chậm chạp trong mắt hần.

Chỉ cần chậm hơn một chút xíu, thì đối với Tu Hành Giả, nhất là trong chiến đấu, chính là chênh lệch cực lớn.

Cố Tích Xuân tự biết mình không bằng Độc Cô Bạch, vì hần đã từng nhìn thấy Độc Cô Bạch chiến đấu.

Trong trận chiến đó, Độc Cô Bạch chỉ dùng một chiêu "Trường Hà Trảm" đơn giản nhất, nhưng đã đánh bại một Tu Hành Giả có tu vi còn cao hơn hần một bậc.

Cho đến hôm nay, nhớ lại cảnh tượng hôm đó, Cố Tích Xuân vẫn còn chưa nghĩ ra làm thế nào Độc Cô Bạch lại có thể chỉ dùng một chiêu đó mà phá được kiếm thể tinh diệu của đối phương.

Nghĩ mãi mà không hiểu, chính là chênh lệch cực lớn.

Cố Tích Xuân biết Lý Mộ Ngạn sư thúc nói vậy là muốn tốt cho mình, ngày thường, Lý sư thúc cũng đã nhiều lần chỉ điểm cho mình, nhưng lần này hần lắc đầu.

Thấy hần lắc đầu, Lý Mộ Ngạn nhú mày: "Ta rất coi trọng quyết tâm và nghị lực của người, nhưng Ảnh Sơn Kiếm Quật xưa nay đã có nhiều đệ tử đệ tử cảnh trung phẩm được vào đây tìm hiểu, nhưng ảnh kiếm trên vách đá này có Kiếm Ý quá mức sắc bén, phải có tiền bối cao nhân dùng Niệm lực

bảo vệ, hơn nữa vết kiếm trong này hàm ẩn nguyên lý vận hành Thiên Địa Nguyên Khí, giống như phù văn, nên đương nhiên có hội tụ Thiên Địa Nguyên Khí. Những đệ tử không đủ tu vi giống như người, nếu ở đây tu hành quá lâu, tâm thần và thân thể đều sẽ bị cái này ảnh hưởng gây thương tích."

"Ta biết lòng tốt của người." Cố Tích Xuân ngẩng đầu lên, kính cẩn: "Chỉ là vì hứng thú tu hành của ta, đến từ chính sự kiêu ngạo của ta."

Lý Mộ Ngạn nghi ngờ hỏi: "Nghĩa là sao?"

Cố Tích Xuân giải thích: "Ta không biết người đã là Tu Hành Giả cường đại thì cảm thấy như thế nào, nhưng đối với ta, ta rất thích người chung quanh công nhận ta khác thường, hâm mộ khâm phục ta, ngưỡng mộ ta. Ta thích cảm giác đó. . . nó chính là động lực để ta chịu đựng sự cô đơn lạnh lẽo mà cố gắng tu hành."

Lý Mộ Ngạn không khỏi cau mặt: "Loại cảm giác đó rất kỳ cục, người phải có lý tưởng cao xa hơn thế. Chúng ta là Tu Hành Giả, không phải phạm nhân, càng không phải những cô gái trong những hoa lầu, cái chúng ta phải vươn tới là thực lực và cảnh giới, không được giống những cô gái chỉ biết quan tâm tới nhan sắc và quần áo, chỉ cần người khác nhìn mình khát khao là đủ."

"Ý của Sư thúc ta đều hiểu." Cố Tích Xuân kính cẩn trả lời: "Tu Hành Giả lẽ ra phải truy cầu cao hơn, không nên chỉ cầu những thứ chỉ nhìn thấy trước mắt, nhưng mà ta đã xem rất nhiều sách, đều nói rằng cách tu hành tốt nhất chính là từ bản tâm, cái gì có thể... kích thích cảm giác tu hành của mình tốt nhất, thì đó chính là cách tốt nhất."

Lý Mộ Ngạn im lặng ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng có chút đạo lý.

"Ta tự biết không cách nào bì được với mấy người An Bảo Thạch, Tịnh Lưu Ly, Độc Cô Bạch, nhưng với đám người còn lại, ta phải là hạc giữa

bầy gà."

"Hơn nữa lúc ở Thanh Đăng Kiếm Viện xem lễ, tên đệ tử Đinh Ninh của Bạch Dương Động kia đã làm cho ta cảm thấy bị uy hiếp thật sự, hắn còn khiến ta phải chịu rất nhiều nhục nhã trước mặt nhiều người. Sự uy hiếp của hắn, và những nhục nhã đó, đối với ta, chính là sự kích thích mạnh nhất. Nếu bị kích thích đến như vậy mà còn không tìm ra được cái gì ở đây, thì hồi Tứ Cảnh trung phẩm ngày xưa, ta đã càng không thể có được cảm ngộ gì ở đây cả. Hơn nữa kiêu ngạo của ta, không cho phép ta bại trong tay một kẻ vừa mới tu hành. Dù hắn có tư chất dù tốt thế nào, thì cũng khởi đầu muộn hơn ta rất nhiều. . . Nếu ta không thể làm cho hắn phải ngưỡng mộ, không thể cao cao tại thượng thoải mái bình phẩm về hắn, ta sẽ cảm thấy rất khó chịu, động lực tu hành của ta sẽ biến mất."

"Nên, sư thúc, mong người đừng ngăn cản ta."

Cố Tích Xuân khom người xuống làm đại lễ, giọng thỉnh cầu: "Chỉ cần có thể đạt được bất kỳ cái gì ở đây, thì ta có khổ sở hơn, bị tra tấn nhiều hơn cũng không sao cả."

Lý Mộ Ngạn nghĩ tới chuyện của Đinh Ninh và Tiết Vong Hư gần đây, lại nhìn bộ dạng của Cố Tích Xuân, thở dài, không nói gì nữa.

Nghe tiếng bước chân đi xa, Cố Tích Xuân mới đứng dậy.

Hắn lại ngồi thẳng lên, đối mặt với vách tường ảnh kiếm.

Vách tường ảnh kiếm này kì thực không phải do tiền bối của Ảnh Sơn Kiếm Quật lưu lại, mà là từ một di tích tu hành cổ không biết tên.

Những tu hành giả của Ảnh Sơn Kiếm Quật khi nhìn thấy nó, đã mất rất nhiều công sức đưa nó về Ảnh Sơn Kiếm Quật, vì họ biết, tu hành giả lưu lại những vết kiếm này có cảnh giới cao hơn họ rất nhiều.

Ảnh Sơn Kiếm Quật ở Trường Lăng xưa nay chưa bao giờ được coi là tông môn nhất lưu, nhưng tông môn lưu lại vách tường ảnh kiếm chắc chắn là một tông môn nhất lưu.

Từ khi có được vách tường ảnh kiếm, mỗi đời Ảnh Sơn Kiếm Quật đều cho phép đại đệ tử chân truyền vào đây tìm hiểu, nhưng mấy trăm năm qua, chỉ có ba người tìm ra được chân ý từ nó.

Một trong số đó là Khuất Ly, chính nhờ cảm ngộ có được từ vách tường kiếm ảnh mà sáng tạo ra bộ kiếm kinh mạnh nhất đến tận ngày nay của Ảnh Sơn Kiếm Quật, Lưu Ảnh Kiếm Kinh.

Hai người còn lại, đều đã thành công trở thành đại tông sư trên Thất Cảnh.

Một đầu tiên là Tống Hàn Sơn, từ nơi này tìm hiểu ra Hàn Sơn Kiếm Phù.

Người cuối cùng là Tiêu Yên Vũ, nhờ cảm ngộ được sự vận hành của Thiên Địa Nguyên Khí từ vách tường này, mà từ Ngũ Cảnh đột phá lên Lục Cảnh chỉ mất có mấy đêm mà thôi.

Cố Tích Xuân tự biết thiên phú của mình không kém ba người kia. Chỉ cần có thể lấy được một vài thế kiếm tinh diệu, một chút bí quyết giúp Chân Nguyên vận hành mau, hay là bí quyết để giúp thân kiếm dẫn tụ Thiên Địa Nguyên Khí mạnh hơn, là hắn cũng đã thỏa mãn.

Nhưng hắn đã ngồi đây hơn ba mươi ngày, nhưng những vết kiếm vẫn vô cùng lộn xộn, dù chỉ nhìn một vết, hay một nhóm, dù chỉ nhìn vết nông nhất, hay bất kể nông sâu, ... thì vẫn không tìm ra được mối liên hệ nào giữa chúng. Bao nhiêu thủ đoạn hắn đã dùng hết, nhưng vẫn không cảm ngộ được cái gì cả.

Lý Mộ Ngạn nói không sai, vách tường ảnh kiếm gây tổn thương rất lớn tới tâm thần và thân thể, Cố Tích Xuân nhìn vô số vết kiếm trước mắt, trong lòng trầm xuống, hai cánh tay hăn đang run rẩy không kèm chế được.

Hăn cảm thấy có cái gì đó không đúng, muốn dứt mắt ra khỏi ảnh kiếm trên vách đá, nhưng không thành công, trước mắt đột nhiên tối sầm, cổ họng dâng lên một ngụm nước ngọt ngào, phù một tiếng, máu tươi không kèm được, phun ra khỏi miệng.

"Chỉ nhìn vách tường ảnh kiến mà phun ra máu, người chính là người đầu tiên từ thiên cổ tới nay."

Một ngụm máu tươi phun ra, suy nghĩ đầu tiên của Cố Tích Xuân không hề bận tâm đến thân thể của mình, mà trong đầu hăn lại tưởng tượng ra khuôn mặt của Tạ Trường Thăng và Đinh Ninh đang nhìn mình trào phúng.

"Phốc "

Hơi thở của hăn càng thêm bất thường, lại thêm một búng máu nữa phun ra.

Máu tươi phun lên vách đá, chảy thành từng dòng nhỏ.

Máu thấm vào trong vết kiếm, làm những vết kiếm ánh lên màu sắc mới.

Mắt Cố Tích Xuân sáng lên ngôi sao.

Trên vách đá, xuất hiện những đường chỉ đỏ rất nhỏ.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30: Kỷ Lục Mới

Vương Thái Hư mặc áo lông dày, từ trong đi ra, bước lên xe ngựa.

Bên trong thính đường, hơn mười lão đại giang hồ nhìn theo bóng lưng ông, không nói nên lời.

Mấy chục ngày trước, chủ nhân Lưỡng Tăng Lâu với họ cùng tồn tại, nhưng chỉ mấy chục ngày sau, đối phương đã có Binh Mã Ti cường đại ủng hộ, Binh Mã Ti sử dụng phương pháp cường hãn, trải phẳng con đường, dành cả Trường Lăng cho Lưỡng Tăng Lâu.

Từ nay về sau, giới giang hồ Trường Lăng, đều sẽ do Lưỡng Tăng Lâu quyết định.

Những người ở đây, đều có biết ít nhiều về sự kiện đẫm máu đêm hôm đó, nhưng dưới mắt họ, việc người giang hồ tranh giành nhau địa bàn và lợi ích, là chuyện bình thường, nhưng nếu can đảm tới giành địa bàn từ trong tay Binh Mã Ti, thì chắc chắn là chuyện ai cũng phải kinh sợ.

Vương Thái Hư bóp bóp thái dương, mệt mỏi tựa vào nệm êm nhắm mắt dưỡng thần.

Xác định quy tắc và phân lại địa bàn với đám lão đại này không phải chuyện đơn giản, hãn hiều rất rõ, nếu muốn đứng được vững, thì không phải là dựa vào việc uy hiếp người khác, mà phải làm cho họ cảm thấy người làm tốt hơn tất cả những người khác.

Gần đến cuối năm, Trường Lăng chỗ nào cũng vô cùng náo nhiệt, ở đâu cũng có con nít vui vẻ chạy nhảy khắp nơi.

Ngõ Ngõ Đồng Lạc giăng đèn kết hoa, không khí rất vui vẻ.

Đình Ninh thấy xe ngựa của Vương Thái Hư tới đầu ngõ, thì chạy ra đón.

Ngồi vào trong xe, Đình Ninh nói thẳng: "Báo thù là việc rất mệt mỏi a."

Vương Thái Hư cười.

Mỗi lần gặp Đình Ninh hẳn đều thoải mái thả lỏng bản thân, là vì gặp Đình Ninh, hẳn chẳng cần phải vắt óc suy nghĩ cái gì nữa cả, Đình Ninh làm việc đó tốt hơn hẳn nhiều.

"Hắn là Lương Liên." Hắn nhìn Đình Ninh.

Đối với người khác, một câu đột ngột như vậy, sẽ chẳng thể nào hiểu được.

Nhưng Đình Ninh lại hiểu.

Hắn cười nhạt: "Thật là trùng hợp."

Vương Thái Hư hiểu lầm ý của Đình Ninh, gật đầu: "Hắn đã đủ quân công, chỉ còn thiếu chút ít căn cơ là được Phong Hầu. Mọi manh mối đều chỉ về phía hắn. . . Hơn nữa gần đây, cũng chỉ có một mình hắn là bị Hoàng Hậu và hai thừa tướng bất mãn. Chỉ là không ngờ lại trùng hợp như vậy."

Đình Ninh im lặng.

Đối với hắn, ân oán với Lương Liên, làm sao chỉ có bấy nhiêu đó.

"Lương Liên không phải dễ đối phó như vậy, người còn thiếu một Tu Hành Giả có đủ sức nặng để hỗ trợ."

Hắn ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói thêm: "Còn nữa, Tiết động chủ, bây giờ không giúp được nữa."

Vương Thái Hư gật đầu: "Tiết động chủ thế nào rồi?"

Đình Ninh: "Ông ấy muốn tới xem Mân Sơn Kiếm Hội sang năm."

Vương Thái Hư cười khố.

Đình Ninh nhìn hắn: "Nhưng tạm thời người cũng không cần tìm người khác, sau Mân Sơn Kiếm Hội năm sau, ta đã có đủ sức nặng rồi."

Vương Thái Hư sững sờ.

Đình Ninh nói tiếp: "Không phải ý là thực lực tu vi đủ mạnh, mà ý là chỉ cần ta đoạt được vị trí đầu bảng, thì vị trí của ta trong mắt giới Trường Lăng đương nhiên sẽ thay đổi, giống như trong Trường Lăng không ai dám giết An Bảo Thạch và Tịnh Lưu Ly."

"Đầu bảng Mân Sơn Kiếm Hội?"

Vương Thái Hư tuy biết mục đích của Đình Ninh đi vào Bạch Dương Động chính là muốn tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, nhưng bây giờ nghe Đình Ninh nói vậy, vẫn khó mà tin được.

Đình Ninh nhìn hắn, nhưng không giải thích gì, chỉ nói: "Hôm nay nếu người có rảnh rồi, tối nhớ tới đón ta."

Đôi mắt mệt mỏi của Vương Thái Hư chợt lấp lánh.

Hắn biết nếu không có nguyên nhân, Đình Ninh sẽ không nói một câu như vậy, nên hắn không chút do dự: "Được, ta sẽ chờ người ở bên ngoài"

sơn môn Bạch Dương Động."

Sắp tới cuối năm, đại đa số đệ tử Bạch Dương Động đều đã rời viện, nên vô cùng vắng lặng và yên tĩnh.

Đình Ninh đi vào gian nhà tranh của mình.

Hắn đóng cửa lại, ngồi lên bồ đoàn, lấy một chai thuốc ra khỏi tay áo, uống cạn nước thuốc màu vàng bên trong.

Hắn nhắm mắt lại, nhanh chóng đi vào trong Thức Niệm.

Dược lực màu vàng vào trong cơ thể rồi tản ra, theo thời gian trôi qua, ngũ tạng của hắn cũng trở nên hơi vàng, phát ra khí tức vô cùng mãnh liệt, giống như chúng đang bốc cháy.

Đám "Tiểu tằm" lại bắt đầu sống lại, nhanh chóng cắn nuốt dược lực, sau đó lại nhả tơ, phun ra những dòng dược lực tinh thuần.

Ngũ khí trong cơ thể trở nên tràn đầy, nhờ Niệm lực điều khiển, những con "Tiểu tằm" hoạt động mãnh liệt, bồ đoàn dưới chân hắn cũng phát ra những âm thanh nhè nhẹ.

Dòng Linh Mạch như giếng bơm nước, bị hút ào ào vào trong người hắn, rót vào trong Khí Hải.

Khí Hải và chân khí do "Tiểu tằm" nhả ra, trở nên sền sệt.

Đình Ninh tản Niệm lực ra ngoài chung quanh mình.

Cả cơ thể hắn như biến thành một hồ nước nhỏ.

Nếu Nam Cung Thái Thực có được cảm giác giống hần bây giờ, chắc hẳn cô sẽ rất sợ hãi.

Vì trong cảm giác của hần, là vô số đường cong.

Sắc thái của những đường cong đó, thậm chí phương hướng và tốc độ của nguyên khí bên trong, cũng vô cùng rõ ràng.

Nhưng hần không bắt mình chờ đợi giống Nam Cung Thái Thực.

Mà đưa Niệm lực của mình nhẹ nhàng truyền vào trong những đường cong.

Nguyên khí trong những đường cong không hề cảm thấy sợ hãi hay kháng cự, mà còn như gặp được bạn tốt, hưng phấn hẳn lên.

Chúng giống như hoan hô, ào ạt nhào tới chào đón, dung hợp với Niệm lực Đỉnh Ninh, chảy vào trong người hần, vừa nhảy nhót vừa hăm hở dung hợp với chân khí của hần.

Giống như chúng đã phải chờ đợi thời khắc này quá lâu.

Vô số quang tinh không ngừng chớp động bên ngoài da thịt Đỉnh Ninh, tản ra ánh sáng óng ánh sáng bóng.

Quá trình này đối với hầu như tất cả Tu Hành Giả là hoàn toàn không thể khống chế được, giống như tuyết bay trên trời, tuyết muốn rơi to hay nhỏ, đều là ý trời.

Nhưng Đỉnh Ninh có thể khống chế!

Bên ngoài da có vô số những con tầm mắt thường không nhìn thấy được bò ra, phun ra những sợi tơ mỏng cắm vào trong không khí chung quanh.

Nhờ những sợi tơ mỏng dẫn dắt, những bông tuyết bị kéo xuống, tuyết rơi nhanh và nhiều hơn bình thường, nhất là khi tới gần thân thể hân.

Chân khí trong cơ thể hân và Thiên Địa Nguyên Khí dung hợp với nhau, khiến cho tốc độ thay đổi càng lúc càng nhanh.

Cả người hân như được thắp sáng, toàn thân óng ánh như ngọc thạch.

Tất cả Chân Nguyên dạng khí trong người toàn bộ biến mất, biến thành giọt dạng dịch thể óng ánh, chảy vào Khí Hải.

Cái này chính là Chân Nguyên cảnh.

Hân phá cảnh, không chỉ như nước chảy thành sông, mà còn giống như nước chưa đến, là đã dự đoán được trước, đào sẵn mương máng, giúp nước chảy càng thêm trôi chảy.

Không hề có thời gian phá cảnh.

Chân khí và thân thể khi ngưng luyện đến Chân Nguyên, là cứ thế phá cảnh.

Trở ngại của Tu Hành Giả, đối với hân, không hề tồn tại.

Trời đêm đen kịt, giơ tay ra không thấy ngón.

Người sư trưởng Bạch Dương Động đứng chờ ở đầu cầu dây cảm thấy sốt ruột.

Bình thường vào giờ này Đinh Ninh đã đi ra lâu rồi, chẳng lẽ hôm nay gặp phải vấn đề?

Ngay lúc ông định chạy tới nhà tranh, thì cửa nhà tranh bị người đẩy ra.

Thấy Đinh Ninh đi ra, toàn thân óng ánh và sạch sẽ, người sư trưởng Bạch Dương Động không khỏi chấn động.

Cây cầu dây dưới người ông bị khí tức kích động của ông làm cho rung lên, những tấm kim loại đập lách cách vào nhau.

Vương Thái Hư ngồi trong xe ngựa, chờ ngoài cửa Bạch Dương Động.

Từ lúc đưa Đinh Ninh tới đây lúc sáng sớm, cho tới bây giờ hắn chưa hề rời khỏi.

Nghe tới tiếng bước chân quen thuộc, vén rèm xe lên nhìn thấy Đinh Ninh, Vương Thái Hư hoàn toàn ngây người.

Một lúc sau, hắn mới nói được lên câu: "Ta biết hôm nay lại có chuyện bất thường sẽ xảy ra, nhưng không thể ngờ là không tầm thường đến mức này."

"Từ tế kiểm thí luyện đến bây giờ, vẫn còn chưa tới tám tháng."

Đinh Ninh và Vương Thái Hư đều biết là không tới tám tháng.

Nhưng Đinh Ninh hiểu vì sao Vương Thái Hư lại phải nói thành tám tháng.

Vì trong đám tuổi trẻ tài俊 của Trường Lăng, hai kẻ tu hành nhanh nhất An Bảo Thạch và Tịnh Lưu Ly được ghi lại rằng, thời gian từ đệ nhị cảnh Luyện Khí đến đệ tam cảnh Chân Nguyên cảnh chính là tám tháng.

Nên Đinh Ninh hôm nay phá cảnh, đối với khắp cả Trường Lăng, đương nhiên là kỷ lục mới.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31: Phong Ba Mới

Trong thế giới tu hành, kỷ lục mới, có nghĩa là sẽ được ghi lại trong vô vàn sử sách.

Nhưng kỷ lục mới, cũng sẽ mang tới phong ba mới.

Nên khi Đinh Ninh trở lại quán rượu Ngô Đồng Lạc, khi hắn vừa bước bước đầu tiên vào trong quán, Trường Tôn Thiển Tuyết đã không vui hỏi hắn: "Người nhất định phải làm cho người ta phát hiện người nhanh như vậy sao?"

Câu hỏi của Trường Tôn Thiển Tuyết gồm có hai nghĩa.

Nghĩa thứ nhất là người có thể khống chế tốc độ tăng tu vi, nghĩa thứ hai là, dù người muốn phá cảnh nhanh, thì sau khi người phá cảnh có thể che giấu tu vi kia mà, đâu cần để cho người khác phát hiện.

"Nhất định phải nhanh như vậy."

Đinh Ninh trả lời vô cùng dứt khoát: "Vì ta muốn làm cho Tiết Vong Hư phong quang."

Trường Tôn Thiển Tuyết chấp nhận lý do này, nên sắc mặt nhu hòa hẳn đi, nhưng giọng nói thì vẫn lạnh lùng trước sau như một: "Chuyện người quan tâm cũng nhiều quá nhỉ."

"Kết quả sau cùng chính là mục đích, mà mặc kệ có thể đạt được mục đích hay không, ta cũng muốn quá trình trở nên đặc sắc, và có ý nghĩa." Đinh Ninh nhìn cô: " Người càng ít ràng buộc thì càng dễ bị người cảm hận."

Giống như tất cả những người già, Tiết Vong Hư ngủ rất sớm, nhưng dậy lại muộn hơn họ nhiều.

Trong ánh nắng, Trương Nghi bưng bát ăn mì, đứng ngay trước cửa viện, nghe tiếng hít thở nặng nề hỗn loạn bên trong, nhớ lại ngày xưa Tiết Vong Hư tiên cốt đạo phong, nghĩ đến phong thái trên Thất Cảnh thời đó, hẳn không nhịn được đau lòng, nước mắt sắp rơi vào trong bát.

Hắn rất sợ không còn được nghe tiếng hít thở nặng nề này, cũng rất sợ có một ngày Tiết Vong Hư vĩnh viễn không tỉnh lại.

Nhưng sau một hơi thở thật dài, Tiết Vong Hư đã tỉnh lại, chào đón ngày mới.

Nghe thấy Tiết Vong Hư đứng dậy, Trương Nghi không kịp buông bát, bước nhanh vào.

Tiết Vong Hư nghe thấy tiếng bước chân dồn dập ngoài cửa, trong đầu đã ‘nhìn’ thấy bộ dáng vội vội vàng vàng của Trương Nghi, không nhịn được quát: "Chạy vội vàng như vậy làm cái gì, sợ ta ngủ chết luôn hay sao!"

Trương Nghi đứng sững, giọng nghèn nghẹn: "Sắp sang năm mới rồi, người đừng nói những lời không may mắn!"

Trừ Lý Đạo Ky, trước khi Đinh Ninh chưa vào Bạch Dương Động, Trương Nghi luôn là Tiết Vong Hư đệ tử yêu thích nhất, nhưng chính ông cũng không chịu nổi cái tính cổ hủ và lễ mễ của Trương Nghi, nên nghe

thấy Trương Nghi nói như vậy, Tiết Vong Hư dựng thẳng mi, đang định mắng thêm, thì cái mũi đã hít hít, ngửi thấy mùi thơm quen thuộc, tò mò hỏi: "Trương Nghi, người đang ăn mì?"

Trương Nghi sững sờ, nhìn bát mì trong tay, xấu hổ, cúi đầu: "Nghe người ta nói người và tiểu sư đệ thường tới tiệm mì trong hẻm ăn mì, hôm nay sau khi đun nước nóng xong, thấy người chưa dậy, lại nghe nói ông chủ tiệm mì bảo ngày mai là ngày bước sang năm mới, quán nghỉ bán, nên ta mới mua một chén nếm thử, không ngờ sơ sẩy, người còn chưa ăn, ta lại ở đây ăn trước."

Tiết Vong Hư còn chưa kịp khoác áo ngoài, vội luôn miệng nói: "Người nhanh đẩy cửa vào đây cho ta nhìn."

Trương Nghi khó hiểu, chẳng lẽ động chủ thích coi mình ăn? Nhưng với bản tính vô cùng tôn sư trọng đạo hẳn đương nhiên không dám trì hoãn chút ngạo, vội vàng đẩy cửa vào.

Tiết Vong Hư nhìn vào trong tay Trương Nghi.

Thấy cái bát trong tay Trương Nghi, một tay ông chỉ vào hăn, tay còn lại nện điên cuồng lên giường, cười đến sắp tắt thở.

"Đây... là sao?"

Trương Nghi mặt mũi trắng bệch, nghĩ thầm tiểu sư đệ nhờ cậy mình chăm sóc sư phụ, không ngờ chỉ mới qua có một đêm, động chủ đã thay đổi thế này, làm sao bàn giao!

"Không có gì, không có gì đâu."

Thấy Trương Nghi sợ muốn nhào tới, Tiết Vong Hư thu tay lại, ôm lấy bụng, vừa cười vừa nói, "Lần sau nhớ rõ đến tiệm mì đó mua mì phải tự mang bát của mình theo."

"Mang bát của mình?"

Trương Nghi vẫn cảm thấy Tiết Vong Hư cực kỳ không bình thường, mì với bát có quan hệ gì với nhau, huống chi nhà cách nhau gần như vậy, không lẽ tiệm mì sợ mình ăn xong không trả bát?

"Tiểu sư đệ người dậy chưa?"

Tiết Vong Hư cố nín cười: "Bảo hần đi ăn mì với ta."

"Vâng, ta đi gọi hần ngay." Trương Nghi cảm thấy Đinh Ninh phải có ở đây thì mới giải quyết được tình hình, nên lập tức quay người muốn chạy đi ngay.

"Người chạy cái gì!"

Tiết Vong Hư thấy thế lại không nhịn được quát: "Cách nhau gần như vậy, gọi một tiếng hần không nghe thấy hả?"

Trương Nghi giật mình, khó xử nói: "Như vậy hình như hơi mất lịch sự. . ."

Tiết Vong Hư giận dữ: "Mất lịch sự cái gì! Đây là xóm nhỏ, người nghĩ mình đang ở đâu, lễ mễ như vậy, chẳng lẽ muốn ta gọi sao!"

Trương Nghi nhăn mặt, vội hô to: "Tiểu sư đệ, động chủ kêu người tới đây cùng người ăn mì!"

Rất xa, ở tiệm mì đầu phố vang lên tiếng ông chủ tiệm: "Muốn ăn loại gì đây? Để ta làm luôn!"

"Mì lòng non."

Giọng Đinh Ninh réo rắt vang lên.

"Ta cũng thế." Tiết Vong Hư nhìn Trương Nghi.

Trương Nghi đành phải cau mày hô: "Mì lòng non hai bát."

"Hay kêu thêm một bát nữa đi." Tiết Vong Hư lúc này mới hơi thoả mãn, nhìn cái bát trong tay Trương Nghi, "Người mang bát đi ăn với chúng ta."

"Như vậy sao được." Trương Nghi hạ quyết tâm, hút sạch hết phần mì còn lại trong bát, áy náy nói: "Ngũ cốc hôm nay nông phu phải vất vả cày cù gieo hạt, mài thành gạo và mì, làm sao có thể lãng phí."

Tiết Vong Hư nhìn hăn phồng má nhai nuốt, thở dài: "Trong đầu người chỉ biết có Cổ Ngữ, không chịu nghe lời người gia, chịu thiệt ráng chịu. Nếu người biết người rửa chén thích móc lỗ mũi, người còn dám nói như thế hay không?"

Trương Nghi trợn to mắt, nét mặt vô cùng đặc sắc.

Đinh Ninh xuất hiện trong tiểu viện.

Trương Nghi quay người, nhìn Đinh Ninh đang đi tới, đơ người ra, cái bát trong tay rơi xuống đất, vỡ thành mấy mảnh.

Tiết Vong Hư lắc đầu: "Dù có oán giận, cũng không nên làm rơi vỡ bát nhà người ta a."

Trương Nghi cà lăm, giọng rung rung: "Tiểu. . . Tiểu. . . Tiểu sư. . ."

Tiết Vong Hư rút cuộc cảm thấy khác thường, ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh chăm chăm, con mắt cũng dần dần trừng lớn.

"Đệ tam cảnh?"

Ông như ngừng thở, không dám tin vào mắt mình.

Đình Ninh mỉm cười, cúi đầu xuống chậu nước ấm rửa mặt.

"Đây quả thực là. . ."

Tiết Vong Hư nói mấy chữ, rồi không biết nói gì thêm, bật cười lên ha hả.

Bên ngoài phía đông thành Trường Lăng, có một cái sân nhỏ yên tĩnh, tường viện vây quanh phạm vi rất rộng, kiến trúc bên trong khéo léo tinh xảo.

Trước một căn phòng nhỏ tường màu xám tro ngói đen, có một cái hồ, xung quanh cỏ hoang mọc đầy.

Bên trên những cây cỏ khô đều bị phủ tuyết, nhưng cái hồ vẫn chảy nhẹ nhàng, tản ra hơi nóng nhẹ nhàng, trong hồ còn có mấy con cá chép màu đỏ bơi bơi.

Một Tu Hành Giả nhìn không ra tuổi tác ngồi xếp bằng trong phòng nhỏ, mặt nhìn ra hồ.

Sở dĩ nói nhìn không ra tuổi tác, không phải năm tháng không để lại dấu vết trên mặt, mà là tóc và râu của hắn đã quá nhiều năm không cắt, tóc dài chấm đất, râu cũng che hết gần nửa khuôn mặt.

Tóc tai lộn xộn, như cỏ hoang mọc loạn, nhưng trong thân thể lại toát ra khí thế oai hùng, bừng bừng phấn chấn, như mùa xuân.

Hai người mặc hoa phục đứng dưới bậc thang trước phòng, một người chừng ba mươi mấy tuổi, người còn lại khoảng ngoài năm mươi, đều có khí thế không giận mà uy chỉ những quyền thần có vị trí cực cao mới có.

"Đệ đệ, chắc chúng ta sai rồi."

Người chừng ba mươi mấy tuổi, tóc cài một cây trâm ngọc buồn rầu nhìn Tu Hành Giả: "Tên thiếu niên quán rượu kia đã đột phá đến đệ tam cảnh, tốc độ phá cảnh còn nhanh hơn An Bảo Thạch và Tịnh Lưu Ly."

"Không nhanh hơn họ được đâu, ta nghe nói trong tế kiểm thí luyện, hãn chính là mượn đan dược, từ Luyện Khí hạ phẩm vọt lên Luyện Khí thượng phẩm." Tu Hành Giả không nhúc nhích, ánh mắt vẫn nhìn vào trong hồ: "Những người dùng linh dược để tiến giai, tối đa đến đệ ngũ cảnh là sẽ bị già sớm. . . mà đệ ngũ cảnh vốn không có ý nghĩa gì."

Nam tử ba mươi mấy tuổi nhẹ giọng hỏi: "Trong nhà muốn nghe ý kiến của người, ý của người vẫn giống như lúc trước?"

"Đúng vậy."

Hai nam tử mặc hoa phục không hỏi gì nữa, rời khỏi tiểu viện, ngồi vào một chiếc xe ngựa màu vàng xanh nhạt rời khỏi.

"Hãn nói cũng có lý."

Người chừng ba mươi mấy tuổi trầm ngâm nói: "An Bảo Thạch và Tịnh Lưu Ly không nhờ bất kỳ một đan dược nào để hỗ trợ tu hành, thế nên nếu nói chính xác, thì Đinh Ninh chưa hẳn đã phá cảnh nhanh hơn họ. Dược khí của Đan dược trầm tích trong cơ thể, ảnh hưởng tới việc cảm ngộ Nguyên Khí trong tương lai, nên quả thực. . ."

"Có lý cái con khỉ! Phương Tú Mặc là vì luyện kiếm quá mức mới choáng đầu, chẳng lẽ người cũng choáng!"

Nhưng nam tử ngoài năm mươi tuổi đã cười nhạt cắt ngang: "Tế kiểm thí luyện tới bây giờ mới bao lâu? Chưa tới ba tháng! Đừng nói kẻ này lúc tế kiểm thí luyện mới qua đệ nhị cảnh trung phẩm, dù đã đến đệ nhị cảnh thượng phẩm, An Bảo Thạch và Tịnh Lưu Ly từ đệ nhị cảnh thượng phẩm đến lúc phá cảnh đi vào đệ tam cảnh phải mất thời gian bao lâu? Người

khác không biết, người chẳng lẽ cũng không biết? Huống chi kẻ này còn theo sau Tiết Vong Hư đi một chuyến đến huyện Trúc Sơn , bốn ba lao lực, không hề bế quan liên tục tu hành!"

Nam tử ba mươi mấy tuổi ngây người.

"Bốn tháng. . . An Bảo Thạch và Tịnh Lưu Ly, trong tám tháng từ đệ nhị cảnh đến đệ tam cảnh, đều luôn tập trung tu luyện."

Ngây người một hồi, hắn mới hít sâu một hơi, cả kinh nói: "Nếu nói như thế, vẫn là Đinh Ninh nhanh hơn!"

"Phương Tú Mặc bây giờ chẳng khác gì Phương Gỗ Mục, luyện kiếm đến mức trở thành như thế, ngồi suốt mấy năm lại chẳng ra thêm được cái gì, thế mà trong nhà lại cứ đi coi trọng hắn nhất." Nan tử ngoài năm mươi tuổi cười khẩy: "Hắn không đánh giá cao người này, nhưng ta thì có, ngay cả Hoàng Hậu cũng còn vì Tiết Vong Hư mà chú ý tới hắn, muốn xem biểu hiện của hắn trong Mân Sơn Kiếm Hội, nếu vậy ta cũng sẽ trợ giúp một phen, nếu hắn thật sự có thành tựu phi phàm, trong nhà sau này sẽ thay đổi cái nhìn về hắn."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32: Đánh Cuộc Một Keo

Mặt trời đỏ dần dần lên cao.

Trong một dinh quan không có bao nhiêu bày biện, thậm chí có thể dùng hai chữ keo kiệt để hình dung, một quan viên trung niên mặc quan phục màu xanh nhúu mảy nhìn mặt trời đỏ thắm.

Một lúc lâu sau, hần rút cuộc hạ quyết định, nói với sư gia này giờ đứng đợi một bên, "Đưa cái hộp Kinh Quỳnh Cao tặng cho tên thiếu niên ở Ngõ Đồng Lạc."

Cũng giống như mọi sư gia ở Trường Lăng, sư gia này cũng gầy gò, nhìn lúc nào cũng giống như sắp bị gió thổi bay, nhưng thần sắc cực kỳ ổn trọng, đôi mắt lấp lánh cơ trí.

Nghe thấy câu này, người sư gia kinh hãi, vội nói: "Tư Không đại nhân, có phải coi trọng hơi quá hay không?"

Viên quan cười giễu cợt: "Ta hiểu suy nghĩ của người. . . Tên thiếu niên Đình Ninh này tuy tu vi tiến cảnh nhanh kinh người, nhưng tình huống mỗi Cảnh lại không giống nhau, có những người phá những cảnh đầu tiên cực nhanh, nhưng khi tới Đệ Tứ Đệ Ngũ Cảnh lại chậm hơn người khác. Từ khi Thánh thượng lên ngôi, nổi danh nhất là Quách Thương quận Thường Sơn, trước Tứ Cảnh có tốc độ tu hành không thua gì những Tu Hành Giả ưu tú nhất được ghi trong sử sách, nhưng từ sau khi tới đệ tứ cảnh, lại cứ mãi trì trệ không tiến, khiến mọi người đều thất vọng nặng nề, hần trầm uất đến

thống khổ, bây giờ bệnh tật khắp người chẳng ra người quý chẳng ra quý. Nếu chỉ dùng ba cảnh giới đầu để nhìn người thì quả là quá sớm."

"Đạo lý đó, ta biết rõ, những quý nhân cao hơn ta, đương nhiên cũng biết rõ. Nên dù họ với ta đều biết tên hã, thì cũng chỉ là biết mà thôi, căn bản không ai để ý tới hã, càng không biểu hiện ý tốt gì với hã, vì hã còn chưa đủ tư cách, trừ phi hã ở Tứ Cảnh Ngũ Cảnh cũng có biểu hiện như vậy. Đối với những quý nhân đó, dù có tới Lục Cảnh thì họ mới hơi liếc mắt tới mà thôi."

"Bây giờ đối với hã tốt như thế, đương nhiên là những quý nhân vị trí còn chưa đủ cao, chỉ vì thiếu niên này còn chưa đủ tư cách, nên dù họ biểu đạt một ít hảo ý, cũng sẽ không cho đồ gì quý giá. Nhưng ta lại muốn đánh cuộc một keo."

Giọng nói của ông ta trở nên rất nghiêm túc: "Lễ ty chương quản lễ nghi, tên là đứng đầu tất cả các ty, nhưng kì thực chẳng có quyền lực gì, tối đa chỉ có được trình bày vài lời với thánh thượng và Hoàng Hậu mà thôi. Tư Không ta làm lễ ty này, quyền lực còn kém hơn cả Binh Mã Ti Chỉ Huy Sứ."

"Quyền lực không cao, muốn báo thù cũng trở thành khó có hi vọng, nên ta mới đánh cuộc." Đôi mắt ông tay đầy phức tạp: "Kỳ thật ta làm vậy cũng không phải là cái gì cũng thử khi tuyệt vọng, mà chỉ là ta đã nhìn thấy Tiết Vong Hư vài lần, ta biết ông ta thuộc loại người ấn nhãn bậc nhãn, ở Trường Lăng kẻ có khả năng ấn nhãn thì vô số, nhưng đến đệ thất cảnh, mà vẫn còn ấn nhãn được đến như vậy thì có lẽ không có kẻ thứ hai. Nếu một người ấn nhãn đến như vậy mà còn vì thiếu niên này làm ra nhiều chuyện hoàn toàn không phù hợp với bản tính của mình như vậy, thì tên thiếu niên kia, có lẽ thật sự đáng để ta đánh cuộc. Ít nhất nói về tu vi và tư chất, Tiết Vong Hư rõ ràng cao hơn ta. Cũng đều là tặng lễ, ta muốn đưa cho hã món lễ vật trọng nhất. Thiếu niên kia cất bước muộn, thể cốt yếu, bởi vì hã chỉ thiếu linh dược như Kinh Quỳnh Cao. Ta đã chú ý nghe ngóng biểu hiện

của hắn trong tế kiểm thí luyện, ta tin tưởng hắn là cái loại người có ơn tất báo."

Nghe thấy đại nhân trái lòng, người sư gia có vẻ bội phục, biết trước khi hắn ra quyết định, đã suy nghĩ rất kỹ càng. Chỉ vì hai chữ báo thù, người sư gia không kèm được, thở dài trong lòng.

Ngô Đồng Lạc trở nên náo nhiệt.

Không phải vì lễ mừng năm mới mang đến náo nhiệt, mà là xuất hiện rất nhiều xe ngựa đẹp để quý giá.

Lựa quần đầu dành cho nữ giới, son phấn bột nước, đồ chặn giấy, lư hương, ngọc thạch, và đủ thứ biểu tượng cho thân phận và địa vị.

Mấy chục năm trước, xe ngựa từ vốn không có thùng xe, chỉ có mui xe, sau đó được chế thêm thùng xe để che chắn, không cho người ngoài nhìn thấy tình hình bên trong, giúp cho những quý nhân có công cụ thay thế cho đi bộ một cách vững vàng và thoải mái, đã biến thành nơi bí mật để người ta gặp mặt, bàn bạc, trở thành một trong những vật quan trọng nhất trong sinh hoạt thường ngày của đám quý nhân Trường Lăng.

Thùng xe chế tác cũng từ từ trở nên tinh xảo và hoa mỹ, thể hiện đại khái địa vị của chủ nhân của nó.

Xa phu giỏi, là người nhìn xe ngựa là biết của phủ đệ nào.

Một chiếc xe ngựa có mái làm bằng thép tấm, tên không bắn xuyên qua được, nặng nề vốn đang định chạy vào đường tắt, thì xa phu ngồi ngay gần ở đầu xe rùng mình, nhúu mày.

Vì có một chiếc xe ngựa nhìn qua không có gì đặc biệt, thùng xe cũng chỉ làm bằng gỗ Thanh Đàn bình thường, đang từ đầu kia lái vào Ngô Đồng Lạc.

"Cái gì thế?"

Người trong xe ngựa cảm giác được bất thường, khẽ hỏi.

"Là xe ngựa của Phương Hầu Phủ Phương Vính." Xa phu trả lời.

Người trong xe im lặng, kiên nhẫn chờ.

Phương Vính dù chỉ là con thứ, nhưng lập được chiến công hiển hách, ở trong Phương Hầu Phủ trừ Phương Hưởng, Phương Tú Mạc, hẳn chính là người đứng thứ ba. Nhân vật như vậy, đương nhiên có thân phận cao hơn hẳn rất nhiều.

Xa phu lại giật mình.

Hắn nhìn thấy một cỗ xe ngựa đặc biệt ngay ngắn.

Cỗ xe này cũng không có gì đặc biệt, không có vật trang trí đẹp để quý giá, song mỗi bộ kiện, đều cực kỳ chính thống, hoàn toàn hợp tiêu chuẩn chế tác, một chi tiết biến tấu cũng không có.

"Lễ ty Phó Ti Thủ. . . Ti Không Liên đại nhân cũng phái người đến." Người xa phu xác nhận mình nhìn không sai, mới hơi xoay người lại, bẩm báo với người trong xe.

Trước cửa tiểu viện Tiết Vong Hư thuê, xe ngựa ra vào liên tục.

Một chiếc vừa mới chạy đi, đã lại có ngay chiếc khác chạy tới ngừng trước cửa.

Nhìn từng món hàng được đưa vào, sắp sửa chất đầy nửa cái sân, Tiết Vong Hư không nhịn được lại nhếch miệng cười.

Cái này cũng được xem là một loại phong quang hay không?

"Tiểu. . . . Tiểu sư đệ. . ."

Trương Nghi vốn đang chăm chú ghi chép, để chuẩn bị sau này hoàn lễ, đột nhiên lấp bấp kêu lên.

Tiết Vong Hư vỗ bình trà trong tay: "Thì sao?"

"Phương Hầu Phủ Phương Vỉnh đại nhân, đưa một kiện Kim Lũ Y tới đây." Trương Nghi xấu hổ vì mình thất thố, vội lôi một món giữa đồng đồ ra.

Tiết Vong Hư giật mình.

Kim Lũ Y đương nhiên không phải dệt bằng tơ vàng, nếu chỉ có vật, đối với Tu Hành Giả đã không quý giá. Kim Lũ Y trong thế giới Tu Hành Giả, chính là dùng một loại gọi là Kim Lũ Hoa bện thành, có tác dụng trợ giúp Chân Nguyên cảnh Tu Hành Giả Ngưng Khí, lúc Tu Hành Giả bị tiêu hao nhiều Chân Nguyên, sẽ giúp tốc độ thu nạp bổ sung Chân Nguyên nhanh chóng.

Đây quả thật là một phần đại lễ, vì Kim Lũ Hoa rất ít có, dù có tiền cũng không mua được.

"Dù có là Kim Lũ Y, cũng đâu cần phải ngạc nhiên như vậy." Tiết Vong Hư hồi thần, quát lớn.

Trương Nghi càng thêm xấu hổ cúi đầu, nhẹ giọng giải thích: "Ta biết. . . Nhưng lễ ty Tư Không đại nhân, cũng cho đưa một phần lễ vật rất nặng tới đây, hẳn đưa một hộp Kinh Quỳnh Cao, đủ để dùng tới đầu hạ sang năm."

Tiết Vong Hư lần này triệt để sửng sốt.

Lễ ty Tư Không đại nhân, chính là Phó Tì Thủ Tì Không Liên.

Tuy Đinh Ninh có biểu hiện xuất sắc, nhưng Tiết Vong Hư biết rõ đối với giới quyền quý, Đinh Ninh chưa đủ tư cách, Phương Hầu Phủ cho người tới, là vì Đinh Ninh lúc trước và Phương Hầu Phủ có chút liên quan. Ly Lăng Quân dùng thủ đoạn, cũng chỉ vì hấn bị Đinh Ninh cự tuyệt, cảm thấy nhục nhã.

Nhưng một người quyền quý như Ti Không Liên lại chú ý đến Đinh Ninh, dù chỉ đưa một phần lễ mọn, thì đã là khó tin, không cần phải nói tới đó là một hộp Kinh Quỳnh Cao.

Kinh Quỳnh Cao là dược vật từ hải ngoại, có tác dụng cực kỳ hữu dụng với Tu Hành Giả.

Nó được chế từ chất keo của một loại hải tảo từ sâu dưới biển gọi là Kinh Quỳnh Thảo, nơi Kinh Quỳnh Thảo sinh trưởng, đều có rất nhiều Hắc Thủy Giao chiếm giữ. Nếu ở chỗ nước cạn đối phó Giao Long, đối với Tu Hành Giả không có gì nguy hiểm, nhưng ở sâu dưới biển mà làm việc ấy, thì phải trả giá rất đắt.

Nên Kinh Quỳnh Cao cực kỳ quý hiếm, dù mười ba hầu phủ, cũng cực ít người có được.

Cao Dược này cực kỳ có ích, nếu được bôi lên toàn thân, dược lực thấm vào xương cốt, kích thích Chân Nguyên thay máu Hoán Tủy, không chỉ làm gân cốt cường tráng, bách bệnh không sinh, mà còn giúp sức lực cơ thể tăng mạnh, giúp Tu Hành Giả tiết kiệm nhiều năm luyện thân.

Nên Cao Dược này, còn được gọi là "Trúc Cơ Cao", bổ sung trụ cột cho Tu Hành Giả.

Đủ dùng tới đầu hạ sang năm, có nghĩa Kinh Quỳnh Cao đương nhiên không phải một hộp nhỏ, mà là một hộp lớn.

Đây quả là một đại lễ đủ làm ai cũng phải khiếp sợ, không thể trách Trương Nghi không đủ trấn định.

"Lễ nặng như vậy mà cũng đưa ra được." Tiết Vong Hư ho khan mấy tiếng, cảm khái thở dài: "Ti Không Liên, người có chuyện gì đây. . . một chỗ như Trường Lăng, một người như người, bao nhiêu chuyện bất đắc dĩ, căn bản không thể nào giải quyết được, người cần phải làm như vậy sao?"

Người bình thường có chuyện bất đắc dĩ và ân oán của người bình thường, người đứng ở chỗ cao cũng có bất đắc dĩ và ân oán của người đứng ở chỗ cao.

Tiết Vong Hư phát ra cảm khái như vậy, không phải vì đến giờ ông mới hiểu được đạo lý này, mà vì nghĩ rằng, nếu bò lên cao rồi mà cũng vẫn là như thế, vậy cố mà bò lên đó để làm gì?

Nhưng không phải ai cũng suy nghĩ như vậy.

Nhiều người nghĩ rằng, chỉ đến khi sắp chết, mới nhìn lại được cả đời mình, mới suy nghĩ được những chuyện mình làm có đúng hay không, có ý nghĩa hay không, mới biết mình đã bỏ lỡ cái gì, và cái mình muốn nhất là cái gì.

Trong thư phòng hoa mỹ, Ly Lăng Quân nhìn hồ sơ trước mặt, những sợi tóc bạc trên đầu đã nhiều hơn.

Tiếng bước chân phá vỡ suy nghĩ của hắn và không khí yên tĩnh chung quanh, một mùi phân ngựa hôi thối, cực kỳ không phù hợp với không khí thơm mùi trầm hương của thư phòng.

Ly Lăng Quân cau mày, gương mặt luôn ôn nhã hiện lên sát ý ác liệt cực kỳ hiếm thấy.

Hắn ngẩng đầu, nhìn người vừa xuất hiện, lạnh lùng lên tiếng: "Không mời mà tới, chính là vô lễ lớn nhất, ngươi lại còn là người trong phủ của ta, không làm theo quy củ trong phủ, cái này không chỉ là vô lễ."

Tô Tần mặc bộ áo vải bình thường bốc mùi phân ngựa khom người thật sâu: "Ta là vô lễ, nhưng ta có thể giải lo cho ngài."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33: Sao Giải Ưu

"Giải ưu sâu cho ta?"

Ly Lăng Quân nhìn Tô Tần, sát ý trong lòng càng đậm hơn.

Lúc này trên người Tô Tần bốc mùi phân ngựa, hai bàn tay thô bẩn, nhìn chẳng khác gì một tên hạ nhân tầm thường nhất.

Cánh tay trái đã khỏi, miệng vết thương cũng đã đóng vảy, nhưng năm ngón tay và cả đầu cánh tay co rút vặn vẹo, nhìn khá quỷ dị.

Tô Tần chẳng buồn để ý tới sắc mặt của Ly Lăng Quân, nhưng Ly Lăng Quân lại vô cùng để ý tới mái tóc mai bạc trắng của mình.

Chỉ mới tráng niên mà hai bên tóc mai đã nhuộm sang màu trắng, cho thấy ưu tư quá nặng, ảnh hưởng tới khí huyết, thậm chí ảnh hưởng tới cả tu vi tiến cảnh tương lai.

Ly Lăng Quân đã nhiều năm nay việc gì cũng tự mình làm, lúc nào cũng làm cho người ta cảm thấy tinh lực tràn đầy, như mặt trời ban trưa.

Nhất là bây giờ, hãn tuyệt đối không thể để cho người ngoài biết hãn tiều tụy.

"Tuy ta không biết làm sao người tránh được tai mắt ngoài kia, tới được thư phòng của ta, nhưng nhìn bộ dáng người bây giờ, thứ cho ta thật nghĩ

không ra người có thể giải ưu sầu cho ta ở phương diện gì." Ngữ khí của hắn hoàn toàn không còn sự ôn nhã ngày thường, mà tràn đầy ý trào phúng.

"Người bên ngoài thư phòng của người lợi hại hơn ta nhiều, ta có thể xuất hiện trước mặt người, chính vì ta đã nắm rõ thói quen và lộ tuyến của họ, đây là năng lực của ta, nhưng cũng nhờ người cho ta ở lại trong phủ, cho ta cơ hội."

Tô Tần cảm khái nhìn đôi giày dẫm nước phân của mình, sau đó ngẩng đầu, mĩa mai nhìn tay trái Ly Lăng Quân, bình tĩnh nói: "Kỳ thật người cũng biết, Đinh Ninh đã nói rất nhiều câu rất đúng."

Nghe thấy cái tên kia, Ly Lăng Quân vô thức nhăn mày, hàn ý trong mắt càng đậm.

Tô Tần giống như không thấy, mỉm cười nói tiếp: "Kỳ thật người làm việc quá mức truy cầu hoàn mỹ, trên đời làm gì có nhiều chuyện hoàn mỹ như vậy. Ví dụ như con đường để người trở về nhà. . . Người cần gì phải nhất định phải làm cho phụ vương và Triệu Hương phi biết được?"

Ly Lăng Quân nheo mắt, giọng lạnh băng: "Có ý gì?"

Tô Tần lạnh nhạt: "Người có nghĩ rằng, làm cho phụ vương của người và Triệu Hương phi nghĩ rằng không phải người không thể về, thì có lợi cho người hơn là hảo cảm của họ dành cho người hay không?"

Ly Lăng Quân nhướn mày, sắc mặt nhu hòa hẳn đi: "Người nói tiếp."

"Quan hệ giữa Phụ vương của người và Triệu Hương phi, sợ rằng so với quan hệ của giới quyền quý ở Đại Sở thì bền chắc hơn nhiều, chỉ cần một người thích người, người kia nhất định sẽ nhượng bộ." Tô Tần càng lúc càng tự tin: "Nên người không cần phải do dự nữa, không cần phải lo những khả năng khác, chỉ cần hoàn toàn thuyết phục được một người trong họ mà thôi."

Ly Lăng Quân hít sâu một hơi, hấn ngẩng đầu lên, khuôn mặt lại trở nên ôn nhã gần gũi: "Người ở trong phủ ta ẩn nhẫn lâu như vậy, chính là để chờ cơ hội đứng trước mặt ta thế này, người đã chắc chắn chưa?"

"Ta nói ta có thể giải ưu sầu cho người." Tô Tần thở dài hành lễ, chậm rãi nói: "Ta nguyện đi thuyết phục Triệu Hường phi cho người."

Ly Lăng Quân nhìn hấn tán dương: "Người tới đây tìm ta, ta cố ý cho người đi dọn chuồng ngựa, người không ghi hận trong lòng, giờ lại còn muốn giúp ta?"

Tô Tần mỉm cười: "Người ở địa vị cao, không hỏi ân oán, chỉ quan tâm lợi ích."

Ly Lăng Quân đứng dậy, khom mình hành lễ: "Người cần gì?"

Cách xưng hô thay đổi, có nghĩa thân phận đã thay đổi.

Tô Tần biết mình đã bắt đầu bước lên cao, hấn mỉm cười sáng lạn: "Ta cần một lời hứa, Người là quân, ta là tể Tướng, dưới một người trên vạn người."

"Nếu có thể đưa ta về nước, trèo lên ngôi báu, thì yêu cầu này cũng không thể gọi là quá phận." Ly Lăng Quân không chút do dự, nhìn Tô Tần: "Người muốn ngày nào lên đường?"

Tô Tần đáp: "Việc này không nên chậm trễ, đi ngay hôm nay."

Kẻ luôn nhẫn nhục chịu đựng, không chỉ là kẻ có dã tâm, mà còn vì không cam lòng.

Trong doanh trường Đại Tướng Quân của Hồ lang bắc quân đại doanh, Lương Liên hồ hững nhìn người đứng trước mặt.

Người này mặc áo giáp thân binh, nhưng trên trán lại đầy nét bướng bỉnh và phóng đảng.

Kiểu bướng bỉnh và coi thường thiên hạ này, chỉ có những kẻ đại nghịch của vương triều mới có.

Khí chất của hắn, kiểu suy nghĩ vấn đề của hắn, kiểu cách khi đối mặt với địch nhân như thế nào, chỉ nhìn vào là biết ngay.

Hắn chính là một trong những đệ tử chân truyền của Vân Thủy cung, Phiền Trác.

"Các người bày tới cả thủ đoạn như thế, chẳng lẽ người còn chưa hài lòng?"

Phiền Trác tùy tiện cắt một miếng thịt từ cái đùi dê trên mâm bỏ vào miệng, nói tiếp, "Nói không chừng Trịnh Tự cũng sẽ nghĩ Trường Lăng Vệ kinh động tới chúng ta, chính là do người âm thầm nhúng tay, một người tàn nhẫn vô tình như bà ta, làm việc đâu cần có chứng cứ."

"Ta làm sao mà không hài lòng?" Lương Liên hờ hững: "Nếu không hài lòng, ta cần gì phải phái người đưa tin cho các người? Ta hoàn toàn có thể đứng khoanh tay nhìn các người bị Dạ Sách Lãnh và hổ lang quân xoắn giết, thừa dịp đó ta ra tay giết Dạ Sách Lãnh, làm cho Hoàng Hậu hài lòng."

Phiền Trác hứng thú nhìn hắn, tiếp tục cắt thịt ăn, "Người muốn chúng ta giúp người làm gì?"

Lương Liên nói: "Giúp ta giết Tiết Vong Hư và tên nhóc bên cạnh hắn."

Phiền Trác cười to: "Dù không cam tâm, cũng không cam chịu, cần phải như vậy sao?"

"Đương nhiên là cần."

Lương Liên lạnh nhạt: "Sau khi Binh Mã Ti và kẻ giang hồ kia đàm phán với nhau xong, hai thân tín của ta đều bị giết. Ta có thể không để ý tới việc Hoàng Hậu mang tới thương thế cho ta, nhưng ta không thể bỏ qua việc thủ hạ của ta mất mạng. Nếu ta không quan tâm tới mạng sống của họ, thì sẽ không có ai dám bán mạng cho ta nữa. Chúng ta hành quân chiến tranh lâu như vậy, cũng biết không có khả năng chỉ đánh một trận là thắng, cũng biết khi thất bại sẽ phải hy sinh, nhưng nếu ngay cả một nhân vật giang hồ cũng không đối phó được, thủ hạ ta sẽ nghi ngờ năng lực của ta."

"Ta không phải Tu Hành Giả đơn độc, ta là một Tướng Quân có cả một chi quân đội. Hơn nữa binh pháp vô thường, thực tức là hư, hư tức là thực, hiện giờ ta không muốn ra tay với Tiết Vong Hư và thiếu niên kia, vì nếu ta giết họ, người ta sẽ buông lời gièm pha, bảo ta khiêu chiến uy quyền của Hoàng Hậu. Các người chính là người thích hợp nhất."

"Các người chẳng lẽ sợ ta không cam lòng, sẽ giống mấy con sói điên cắn loạn hay sao?"

Lương Liên nhếch mép châm biếm: "Ta cũng giống như các người thôi, chúng ta càng hợp tác tốt, minh ước giữa chúng ta sẽ càng thêm bền chắc, các người cũng sẽ cảm thấy an toàn hơn khi làm việc với ta."

Phiền Trác cười giễu cợt: "Người ăn nói không tẻ, nhưng người phải hiểu chúng ta ẩn núp chỉ là vì Cô Sơn Kiếm Tàng mà thôi, chúng ta chẳng cần phải vì chuyện này mà đi mạo hiểm."

Lương Liên lạnh lùng: "Ai là kẻ liều mạng, dám giết người mà không làm liên lụy tới giới quyền quý, các người hiểu biết hơn ta. Từ lúc ta sắp xếp cho các người vào thành tới giờ, ta chưa bao giờ hỏi tới Cô Sơn Kiếm Tàng, cũng chưa bao giờ hỏi các người tới Trường Lăng tìm cái gì. Nếu ngay cả những chuyện nhỏ nhặt này cũng không làm cho ta, thì minh ước giữa chúng ta còn ý nghĩa gì?"

Phiền Trác ngẫm nghĩ, cảm thấy nếu Trường Lăng loạn lên một chút, thì hình như cũng có lợi cho bọn họ.

Lương Liên bồi tiếp: "Nhân vật giang hồ kia hiện giờ đã xây dựng được thế lực hoàn chỉnh, trừ Ngư Thị, hẳn chính là Minh chủ của đám người giang hồ, tương lai nếu có thể khống chế hẳn, các người muốn đi tìm đồ cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn, nói theo binh pháp, là ta quân ngoài sáng các người quân trong tối, cùng nhau quản lý một phương, đến lúc đó, chúng ta đâu cần phải cảm thấy không thể cam lòng như bây giờ nữa."

Phiền Trác cười khẩy, hẳn cảm thấy ăn uống không được thoải mái, nên ném con dao trong tay, cầm lấy đũa dê đưa vào miệng, dùng răng mà xé: "Giá cả phải cao nha."

Lương Liên nhìn hẳn: "Dùng tiền để mua mạng, có bao nhiêu cũng đều không đắt."

Xe ngựa tới tạt lễ mãi mãi đến sau giờ Ngọ mới dần dần thừa thớt, rồi chấm dứt.

Tất cả các gia đình ở Ngô Đồng Lạc đều cảm thấy chỗ mình ở đã xuất hiện một đại nhân vật, cao quý và rực rỡ, nhưng bản thân Đinh Ninh lại chẳng cảm thấy điều đó.

Vì không đi Bạch Dương Động tu hành, nên quán rượu đã ngừng bán mấy ngày nay, đến chạng vạng tối, Đinh Ninh không xem Tiết Vong Hư tùy tiện viết bút ký, thì cũng xem Trương Nghi và Tiết Vong Hư đánh cờ.

Tiết Vong Hư ngày xưa tu vi dù cao, nhưng năng lực chơi cờ lại không bằng Trương Nghi, nên sau khi thua liền mấy ván, thì then quá hoá giận, vỗ bàn cờ, kêu lên: "Người có biết tôn sư trọng đạo hay không, thắng mấy ván

cũng không biết phải cố tình đi sai mấy bước, cho sư trưởng thắng một ván à!"

Thấy Tiết Vong Hư tức giận, Trương Nghi vừa xấu hổ, vừa khó hiểu, sợ hãi cúi đầu: "Động chủ, trong sách nói. . ."

"Sách!" Tiết Vong Hư tức giận vung tay muốn đánh, nhưng chẳng biết tại sao, lại đột nhiên trở nên lo lắng, cuối cùng thở dài một hơi, chăm chú nhìn Trương Nghi: "Người tính tình nhân hậu, có phong thái của cổ quân tử khi xưa, nhưng ta lo người nhân hậu quá, sẽ bị tiểu nhân áp chế. Ta muốn người nhớ kỹ một câu, bất luận là sách gì cũng đều là do người viết ra, dù là phép tắc gì cũng đều là do con người quy định. . . Quy củ và nhân tình, cái nào nhẹ cái nào nặng, người tự mình suy nghĩ."

Đình Ninh nhìn Tiết Vong Hư chăm chú dạy bảo mình, trong mắt lại thêm vài phần kính trọng.

Nhưng đột nhiên, thân thể hắn trở nên cứng ngắc.

Vì qua khóe mắt, hắn nhìn thấy có một cô gái mặc áo hồng, đang nhìn hắn.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34: Thương Gia Di Nữ

Cô gái kia vô cùng yên tĩnh, dù mặc áo hồng, đứng ngay giữa ngõ hẻm, nhưng lại chẳng làm ai để ý tới.

Dù bằng khả năng cảm giác của Trường Tôn Thiển Tuyết đang ngồi trong quán rượu, hay trong con mắt đang nhìn thẳng của Đinh Ninh, thì quanh cơ thể cô gái luôn có một cây trúc đen chập chờn.

Trúc đen yên tĩnh mà không tranh quyền thế, trời sinh đã không thuộc khí tức phạm trần, làm sao lại xuất hiện trên cơ thể con người?

Cô gái này cũng lạ hoặc hết như vô số người qua đường khác, nhưng chỉ nhìn thấy cô lần đầu tiên, Đinh Ninh đã đoán ra ngay cô chính là chủ nhân của vương quốc ngầm Ngư Thị.

Lúc Trương Nghi ngẩng đầu lên nhìn, cô gái áo hồng đã quay người bỏ đi, hắn không nhìn thấy được mặt cô, nên cau mày nhìn chỗ cô vừa đứng, trong lòng cảm thấy khó hiểu.

"Sao thế?"

Tiết Vong Hư hỏi hắn.

"Không có gì." Trương Nghi lắc đầu, khẽ đề nghị: "Đấu thêm ván nữa?"

Tiết Vong Hư dĩ nhiên hứng thú, nhìn bộ dạng Trương Nghi bất an, bồn chồn muốn đánh lại để đền bù, thì cảm thấy cách dạy bảo này thực là có

hiệu quả.

Vì vậy ông gật đầu, gõ bàn cờ: "Đánh đi."

"Đình Ninh!"

Tiếng Trường Tôn Thiên Tuyết từ đằng sau quán rượu vang lên.

Cô gái áo hồng đi vào một ngõ hẻm nhỏ, ở đó, ông già áo đen chống trức trượng đã đứng chờ sẵn.

"Đúng là Thiếu niên kia."

Cô đi về phía Ngư Thị, vừa đi vừa thông thả nói chuyện với ông già, giọng nói mang một khí chất tĩnh lặng rất đặc biệt, có khả năng ảnh hưởng đến người khác: "Có thể ngày nào cũng tới Ngư Thị chăm sóc bà lão cô độc kia, trò chuyện với bà ấy, mà không cầu báo đáp, tính cách ấy đã là hiếm có, hôm nay nhìn thấy hãn còn có một sự bình thản, không ngại vinh nhục, không sợ hãi, ta thực cũng có lòng muốn ái tài, nhưng bản thân ta còn khó giữ được, người đi theo chúng ta người không ra người, quý không ra quý, ta cũng chỉ có thể từ xa nhìn hãn mà thôi."

"Cô kia Âm khí cực nặng, chủ tu Âm Thần Quỷ vật của Đại Tề Vương Triều, và đã tu đến Thất Cảnh, cô ta rút cuộc là ai, sao đi sang đây xem người?" Trường Tôn Thiên Tuyết nghiêm túc hỏi Đình Ninh.

"Chủ nhân trong bóng tối của Ngư Thị." Đình Ninh lúng búng trả lời: "Hậu nhân duy nhất của Thương gia. . . vì ta thường xuyên đi Ngư Thị, bây giờ tu vi tiến cảnh quá nhanh, thông tin truyền tới Ngư Thị, nên cô ấy mới sang đây xem."

Trường Tôn Thiển Tuyết trầm mặc một lúc: "Đã là bộ hạ cũ của sư tôn người, hơn nữa không chừng là bộ hạ duy nhất, cô ta đã có tu vi và thể lực như vậy, sao người không tới nhờ cô ấy?"

Đình Ninh im lặng, không trả lời.

Trường Tôn Thiển Tuyết cau mày: "Người bên ngoài không biết, nhưng ta biết rõ hơn ai hết, năm đó dùng thủ đoạn lôi đình diệt Trường Tôn Gia, sau đó bắt Thương gia làm người chết thế, để dẹp lửa giận cho đám quý tộc. Tịch thu tài sản giết người của Thương gia, nhưng dòng giống Thương gia lại vẫn được âm thầm giữ lại. . . thủ đoạn âm nhu như vậy đều do Hoàng Đế và Hoàng Hậu bày giờ ra tay. Vì ta sư tôn của người khi đó không có mặt Trường Lăng, đứa con gái duy nhất còn lại của Thương gia này cũng là do hãn bảo vệ mà còn. Cũng chính vì chuyện này, nên hãn đã dùng nhiều cách để trả thù, mới làm cho hãn và Hoàng Đế không thể hòa bình được nữa. . . Nên người nếu tới yêu cầu, chắc chắc cô ta sẽ giúp người."

Đình Ninh lắc đầu: "Chính người từng nói năm xưa ân oán chồng chéo rắc rối, người mắc nợ Thương gia quá nhiều, mà Thương gia mang nợ cũng lắm. Chúng ta muốn giết một người Bát Cảnh như Hoàng Đế vốn là chuyện rất là khó khăn mờ mịt, không nên lôi cô ấy vào."

Trường Tôn Thiển Tuyết không nói thêm gì nữa, quay người đi vào trong phòng.

Thái độ như vậy, cho thấy tuy cô không hài lòng, nhưng cũng không phản đối ý kiến của Đình Ninh.

Tiếng pháo nổ vang, tiêu trừ năm cũ.

Năm mới đã đến.

Đại Tần vương triều yên bình bước vào năm nguyên vô thứ mười hai.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ đã được mười hai năm.

Năm mới thì phải có không khí mới, trong tiểu viện của Tiết Vong Hư, không chỉ trên cửa được dán câu đối đỏ rực, mà những thân cây lá đã rụng còn toàn cành trơ trụi trong sân cũng được bọc vải hoa rực rỡ.

Dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, Đinh Ninh, Tiết Vong Hư, Trương Nghi và Vương Thái Hư bốn người ngồi dưới một gốc cây lê phơi nắng, uống trà.

Ngửi ngửi mùi thịt bay tới từ đâu đó, Tiết Vong Hư cảm thán: "Chỉ nhìn vào việc mỗi nhà đều có thịt để ăn, thì thánh thượng cũng đã có quyền tự ngạo."

Vương Thái Hư tràn đầy cảm xúc, cảm khái nói: "Dù đám quý nhân đối với chúng ta thế nào, thì trong mắt ta, có thể làm cho người Trường Lăng ăn đủ no, mặc đủ ấm, cũng mang ý nghĩa hơn rất nhiều so với việc đánh hạ một cái thành nào đó."

Trương Nghi kính cẩn: "Thánh thượng đương nhiên là hiền Đế thiên cổ hiếm có, Hoàng hậu nương nương và hai thừa tướng, đương nhiên cũng là bậc hiền trợ đương thời. Có thể làm vạn dân cư người có nhà, người có ruộng, dĩ nhiên là công tích vĩ đại. Huống chi cơm no áo ấm, ăn no mặc đủ."

Đinh Ninh uống một ngụm trà nóng, không bình luận gì, chỉ cười giễu cợt.

Bây giờ ở Trường Lăng, ai cũng kính yêu Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhưng dù công lao có vĩ đại bao nhiêu, cũng không thể làm tiêu trừ tội ác của người đó.

Dù tất cả mọi người nói có thể, hãn cũng tuyệt không đồng ý.

Hơn nữa ít nhất có Trường Tôn Thiển Tuyết đứng cùng phe với hãn.

Một thiếu niên mặc áo mới xuất hiện ở cửa sân.

Trương Nghi nhăn mặt, u sầu nói: "Đình Ninh Sư Đệ quả thực đã bước chân vào đệ tam cảnh, nhưng người cũng đâu cần phải nóng lòng như thế, mới ngày đầu năm mới mà động đao động kiếm là không tốt."

Thẩm Dịch vốn đã không tự tin lắm, nghe Trương Nghi nói vậy, thì xoay người lại ngay để cho Trương Nghi và mọi người nhìn thấy phần lưng của mình, vội vàng giải thích: "Ta không có mang kiếm, ta không có ý đó."

Lông mày Trương Nghi giãn hãn ra, ôn hòa nói: "Như thế rất tốt, tới đây ngồi xuống uống trà."

Trương Nghi có thiên tính dễ làm cho người ta có cảm giác thân cận, không hề phòng, nên Thẩm Dịch vốn đang khẩn trương lập tức thở phào.

"Cảm ơn hai gốc Tam Dương Thảo của các người." Đình Ninh nhìn hãn, mỉm cười.

Thẩm Dịch thấy Đình Ninh cười, thì càng thêm thả lỏng, thi lễ với Tiết Vong Hư và Vương Thái Hư, rồi mới nói với Đình Ninh: "Hai hôm trước ta nhận được tin người phá cảnh, mà lại phá cảnh nhanh hơn cả An Bảo Thạch và Tịnh Lưu Ly, ta đã muốn đi qua tìm người, nhưng tốc độ tiến cảnh như vậy, ta dù thế nào cũng không bằng, nên nhất thời cảm thấy nhụt chí, do dự mấy ngày, tới hôm nay mới đến."

Đình Ninh bình tĩnh nói: "Tu vi ba thứ hạng đầu dù có nhanh cũng không có ý nghĩa gì."

"Vì lúc trước chúng ta có phá cảnh tái chiến, ta không đến gặp người, không phải là muốn trốn tránh." Thẩm Dịch giải thích: "Chỉ là ta tự biết mình không bằng, hơn nữa Trương Nghi nói không sai, mới ngày đầu năm mà đánh nhau thì không tốt, nên ta chỉ tới đây, để chúc tết."

Tiết Vong Hư mỉm cười, khen ngợi: "Không hổ là thiếu niên từ đồng bằng Quan Trung tám trăm dặm đi ra, rất thẳng thắn."

Thẩm Dịch đỏ mặt, lấy hết dũng khí nói: "Tiết động chủ, ta có một yêu cầu quá đáng, không biết người có thể đồng ý hay không."

Tiết Vong Hư ngăn ra, đôi đồng tử mờ nhạt hơi tỏa sáng: "Như thế nào?"

Thẩm Dịch nói: "Ta chưa bao giờ tới Kiếm Viện học tập. . . Không biết tiết động chủ có thể tiến cử cho ta vào Bạch Dương Động học thử có được không?"

"Bạch Dương Động bây giờ đã được nhập vào Thanh Đăng Kiếm Viện, ý của người, chính là muốn trở thành đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện, trở thành sư huynh đệ với Trương Nghi, Đinh Ninh chứ gì?" Tiết Vong Hư vờ cười ha hả, "Cái này hay a."

Đinh Ninh không biết nói gì.

Tiết Vong Hư vốn đã có ý đồ này với Thẩm Dịch, không ngờ bây giờ Thẩm Dịch lại chủ động đưa ra yêu cầu như vậy.

Thẩm Dịch mừng rỡ, nhìn Tiết Vong Hư đang đắc ý cười to, kích động nói: "Nói như vậy động chủ đã đồng ý?"

Tiết Vong Hư nhìn hẩn: "Chỉ cần người không sợ điều đó ảnh hưởng tới tiền trình của người, ta nếu phá lệ thu Đinh Ninh, lại phá lệ một lần nữa cũng chẳng sao, chắc Dịch Thanh Mi cũng sẽ vui vẻ đồng ý cho Thanh Đăng Kiếm Viện thu nhận thêm một đệ tử ưu tú."

Nghe thấy Tiết Vong Hư đồng ý ngay, Thẩm Dịch vô cùng sung sướng, không biết phải nói gì.

Đình Ninh lắc đầu, bình tĩnh hỏi Thẩm Dịch, "Sao tự nhiên lại có ý nghĩ như vậy?"

Thẩm Dịch đáp: "Ta nghe nói người muốn tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, ta nghĩ dù bây giờ ta có chiến thắng người, thì cũng không có gì để mà kiêu ngạo, dù sao người là mùa thu năm ngoái mới bắt đầu tu hành, huống chi ta trở về nghĩ lại tình thế lúc người đánh bại ta, cảm thấy nếu bây giờ buông tay đánh nhau thì ta vẫn thua. Thế nên, ta nghĩ tốt nhất là đi theo chân người, xem người bước đi như thế nào."

Tiết Vong Hư nghe vậy mỉm cười "Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng."

Đình Ninh nhú mày, nhưng hắn chưa kịp mở miệng, Thẩm Dịch đã cướp lời, "Đình Ninh người đừng hiểu lầm, ta làm như vậy, hoàn toàn không phải vì Tạ Nhu."

Ánh mắt Trương Nghi càng thêm ôn hòa, hắn biết Thẩm Dịch quyết định như vậy, đầu tiên là vì biểu hiện của Đình Ninh làm cho hắn ý thức được mình vẫn còn chưa đủ, nhưng quan trọng hơn là, chính là Đình Ninh và Tiết Vong Hư đã bị hắn thuyết phục.

"Nếu động chủ đã đáp ứng người, người bây giờ chính là đệ tử của viện ta, vậy làm theo lễ nghi đi." Hắn ôn hòa nhìn Thẩm Dịch: "Người còn xưng hô hắn là Đình Ninh sao?"

Thẩm Dịch giật mình, hiểu ý ngay, hưng phấn và kính cẩn chắp tay làm lễ với Đình Ninh và Trương Nghi: "Bái kiến Đình Ninh Sư Huynh, Trương Nghi Đại sư huynh."

"Hay lắm." Tiết Vong Hư nhìn Trương Nghi và Đinh Ninh, rồi cười với Vương Thái Hư: "Cuối cùng cũng có được một đứa kết hợp hoàn hảo, khoan hậu ngay thẳng như Trương Nghi nhưng không lễ mễ, bạo dạn nhưng không quá mức tinh táo, thiếu sự bột phát của thiếu niên như Đinh Ninh."

Vương Thái Hư cũng cười: "Quá mức tinh táo cẩn thận không tốt sao?"

Tiết Vong Hư rất nghiêm túc: "Đương nhiên là không tính tốt, lý trí và cân nhắc quá mức, đôi khi sẽ làm bó tay bó chân."

Đinh Ninh cắt ngang: "Chúng ta phải đi Ngư Thị một chuyến."

Thẩm Dịch chớp lấy ngay: "Dẫn ta cùng đi được không?"

Hắn lúng túng giải thích bổ sung: "Đinh Ninh Sư Huynh, không phải ta đòi lúc nào cũng được đi theo người, chỉ là ta mới tới Trường Lăng không lâu, một chỗ thú vị như Ngư Thị, ta chưa bao giờ được đi qua."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35: Một Cuộc Thịnh Yên

Đối với người dân của Trường Lăng, ngày năm mới không ai đi thăm người thân thăm bạn bè, nếu còn trưởng bối, đương nhiên là càng phải tới, thăm hỏi để lấy may mắn.

Còn đối với giới quyền quý, khi năm mới đến, lịch sử lật sang một trang hoàn toàn mới, thì càng có nhiều ý nghĩa.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đã tại vị vậy là đến năm thứ mười hai, nhưng tất cả quyền quý Trường Lăng đều biết rõ, từ năm thứ sáu, vị Đế Vương cường đại nhất trong lịch sử của Đại Tần vương triều, đã cực ít hỏi đến chính sự, mà chỉ bế quan đốc lòng tu hành, một lòng vấn đạo.

Dù đa số không ai biết tu vi thực sự của Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhưng tất cả mọi người đều biết Đệ Bát Cảnh đối với ông ta không phải là vấn đề.

Nên đạo mà ông ta đang theo đuổi, chính là Đệ Cửu cảnh Trường Sinh.

Mấy năm nay, toàn bộ việc quản lý trong ngoài Đại Tần vương triều, hầu như đều giao cho hai thừa tướng và Hoàng Hậu.

Nhưng không phải ông ta chỉ lo tu hành bỏ mặc mọi việc, lần Giam Thiên Ti Ti Thủ Dạ Sách Lãnh từ trong mưa to trở về, một kiếm giết chết Triệu Trảm, khiến cho cả giới quyền quý Trường Lăng cảm thấy tối tăm, bên trong đó có bàn tay vô hình của ông ta, ông ta muốn nhắc nhở tất cả

những kẻ đang ở địa vị cao quý, rằng ông ta đã quang vinh trèo lên ngôi báu như thế nào.

Từ năm thứ sáu, ông ta tuy cực ít gặp quần thần, ngày thường chỉ có hai thừa tướng và Hoàng Hậu mới thỉnh thoảng gặp được ông ta, nhưng mỗi ngày đầu năm mới, ông ta đều mở tiệc chiêu đãi quần thần, ngày thứ hai đi lên đài cao cầu phúc,....

Trong lòng giới quý tộc hiểu rõ, hai ngày này thánh thượng nhất định sẽ xuất hiện, để cho giới quyền quý, và các triều đình thù địch nhìn thấy ông ta vẫn mạnh khỏe, hoặc phải nói là càng ngày càng mạnh khỏe.

Nên dù ngày đầu tiên không cần tuân theo đủ loại lễ nghi cấp bậc lâu nay, thì bầu không khí vẫn vô cùng nặng nề và áp lực.

Trong Bảo Hòa điện, trên nền đá màu nâu xanh sáng ngời bóng loáng.

Tất cả quý nhân ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Dạ Sách Lãnh ngồi ngay ở hàng đầu tiên.

Trong tất cả Ti Thủ, cô là cô gái duy nhất, nên lúc nào trông cũng rất nổi bật.

Cách cô không xa, một thân hình to cao như thiết tháp đang ngồi híp mắt, tỏa ra khí tức vô cùng bá đạo mạnh mẽ, chính là người ngày xưa bức cô xuất ra một kiếm, Hoành Sơn Hứa Hầu.

Tới gần vương tọa là ghế của hai vị thừa tướng, lúc này hai thừa tướng chưa tới, nhưng Hoàng Hậu và chủ nhân tương lai của Đại Tần vương triều, tức là các hoàng tử, đều đã đến.

Hoàng Hậu mặc bộ lễ phục đẹp nhất của mình, đội mũ phượng, đẹp đến chói mắt. Lông mi Dạ Sách Lãnh run run, cô không nhìn bà ta, mà nhìn

hoàng tử Phù Tô đứng đằng sau bà ta.

Ánh mắt của cô khá lạnh.

Người có thể làm ánh mắt của cô trở nên lạnh, đương nhiên đều là người khác thường.

Ai cũng nhìn ra Phù Tô khác với lúc trước, cảm nhận khí tức tỏa ra từ người hắn, ai nấy nhao nhao chúc mừng: "Phù Tô Điện Hạ thực có thiên tư phi phàm, mới chừng này tuổi vậy mà đã bước vào Đệ Ngũ Cảnh, thực là đáng mừng."

Hoàng tử do chính Hoàng Hậu sinh ra, đương nhiên trong tu hành sẽ được cung cấp sự hỗ trợ mạnh nhất, thời gian tiêu tốn đương nhiên được giới hạn xuống ít nhất, tuy nhiên với độ tuổi hiện giờ của Phù Tô, Tứ Cảnh là chuyện bình thường, nhưng tiến lên Đệ Ngũ Cảnh, điều này không thể chỉ nhờ vào sự hỗ trợ, mà cái chính là thiên tư của bản thân hắn.

Tư chất của đám An Bảo Thạch, Tịnh Lưu Ly đương nhiên mạnh hơn Phù Tô nhiều, nhưng họ không có nguồn lực mạnh sau lưng, nên nhiều viên quan đều nghĩ, sau một thời gian nữa, vị Đại Tồn Hoàng Đế tương lai này, sẽ trở thành Tu Hành Giả mạnh nhất của Đại Tồn.

Hoàng Hậu mỉm cười, bà ta đương nhiên rất hài lòng.

Một cung nữ đứng sau lưng Phù Tô lên tiếng: "Phù Tô Điện Hạ ba tuổi xem đã hiểu được Kiếm Kinh và diễn tịch tu hành, Đại Tồn vương triều ta từ trước tới nay, cũng chỉ có một người giống được với Phù Tô Điện Hạ, Phù Tô Điện Hạ chính là Tu Hành Giả có một không hai ở Trường Lăng."

Nhiều cung nữ khá là thân cận với Hoàng Hậu và hoàng tử, thường nói chuyện xen vào nhau nhưng không hề cảm thấy mình vô phép, hơn nữa bây giờ thánh thượng và hai thừa tướng đều chưa tới, bầu không khí cũng

không nặng nề, trịnh trọng, thế nhưng lời lẽ của cung nữ mỗi chữ lại như
sấm sét, như đao như kiếm làm cho mọi người đều bị hù đến ngây người.

Mặt Dạ Sách Lạnh lạnh băng.

Lưng Hoàn Sơn Hứa Hầu lấm tấm mồ hôi.

Nhiều người ngừng thở, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Không khí trong cả đại điện như bị đông cứng, vô cùng tĩnh mịch.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào cung nữ kia.

Lớn mật tới cỡ nào, phát điên tới cỡ nào, mới dám nói ra những lời đại
nghịch bất đạo như vậy!

Ngay lúc này, bên ngoài đại điện vang lên những tiếng hô uy nghiêm.

Hai thừa tướng và thánh thượng đã còn cách đại điện không xa.

Với tu vi của thánh thượng . . . Khoảng cách như vậy, âm lượng lời nói
như vậy, không có khả năng không nghe rõ.

Mặt mũi mọi người trắng bệch.

Họ nhìn người cung nữ, hiểu câu nói kia được thốt ra, không phải là vì
vô tâm.

Tuy người cung nữ này nói đều là sự thật, ở Đại Tần từ trước tới nay, quả
thực chỉ có một người giống với Phù Tô, ba tuổi đọc ngộ Kiếm Kinh,
nhưng mọi sử sách ghi chép có liên quan tới người đó, đều đã bị thiêu hủy
khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ!

Mấu chốt nhất là, giới quyền quý đều biết. . . người phụ nữ tôn quý nhất
Đại Tần, Hoàng Hậu Điện Hạ, với người đó ngày xưa còn có một chút khúc

mắc dây dưa.

Người đó ba tuổi ngộ Kiếm Kinh, Phù Tô cũng là ba tuổi ngộ Kiếm Kinh.

Điều này sẽ làm người ta liên tưởng tới chuyện gì?

Tuy thoáng nghe đều tưởng câu nói kia là ca ngợi Phù Tô, nhưng rơi vào tai đám quý nhân, thì trở nên vô cùng ác độc, làm ai cũng lạnh người.

Một người không kìm được, cả người run run.

Hắn đứng cách Dạ Sách Lãnh không xa, vị trí cực cao, chính là Tông Pháp Tì Tì Thủ Hoàng Chân Vệ.

Hắn nhìn người cung nữ, mặt lộ vẻ không đành lòng, định lên tiếng gờ cho, nhưng cuối cùng lại không dám mở miệng.

Phù Tô đang cười rạng rỡ cũng đã nhận ra bầu không khí có điều không ổn.

Nhưng hắn không hiểu vì sao.

Vì sách sử ghi chép về người kia đã bị thiêu hủy sạch trước khi hắn được sinh ra, và cũng chưa từng có ai dám nhắc tới người đó trước mặt hắn.

Nên hắn khó hiểu nhìn người cung nữ đang sợ hãi sau lưng, rồi quay sang nhìn mẫu hậu với ý hỏi.

Nét mặt Hoàng Hậu không thay đổi, nhưng ánh mắt trở nên lạnh băng.

Mọi người đều như nhìn thấy một thanh kiếm lạnh lẽo chưa từng có, nhưng được rút từ sâu dưới hồ băng, khiến hai mắt đều thấy đau đớn, ai nấy đều vô cùng sợ hãi.

Mọi người cúi đầu, run rẩy.

Bà ta chậm rãi quay lại, nhìn cung nữ kia: "Dù kẻ đứng sau lưng người là ai, chẳng lẽ người tưởng làm như vậy, là có thể thay đổi được cái gì hay sao?"

Cả Bảo Hòa điện chìm trong tĩnh mịch.

Bà ta khẽ lắc đầu: "Dù chỉ một chút xíu, cũng không thay đổi được."

Cung nữ kính cẩn, áy náy nói: "Thần xin lỗi."

Cô nói tiếp, rất nhỏ: "Nhưng thần vẫn phải nói."

Cô cười ảm đạm: "Tội tỳ đáng chết."

"Phốc" một tiếng, không thấy cô làm bất kỳ động tác nào, nhưng một ngụm máu tươi đã phun ra khỏi miệng cô.

Phù Tô tròn to mắt nhìn, hần cảm nhận được sinh cơ của người cung nữ đã chấm dứt.

Hần đứng ngay trước mặt người cung nữ, nên búng máu kia phun thẳng lên trên áo hắn.

Nhưng một nguồn lực bỗng nhiên xuất hiện bên trong điện.

Nó bọc lấy không gian chung quanh người cung nữ.

Thời gian như hoàn toàn dừng lại.

Búng máu và thân thể cung nữ đều đứng im một cách tuyệt đối.

Trong nháy mắt sau đó, máu tươi và thân thể cung nữ. . . Tất cả quần áo, huyết nhục, đều bị tan rã thành bụi bặm.

Những hạt bụi rất nhỏ, đến mức không ai nghĩ được chút mùi máu tanh nào.

Mãi đến khi tất cả bụi bặm biến mất, không gian phong tỏa không còn, người trong điện mới kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Dạ Sách Lĩnh cúi đầu, nhìn chăm chăm vào bàn ăn trước mặt.

Một bóng người mặc long bào, xuất hiện ở cửa điện.

Phía sau ông ta, là hai bóng người cao to như núi, khí tức uy nghiêm, chính là hai vị thừa tướng.

Nét mặt Hoàng Đế rất tự tin, hoàn toàn không có chút nào đáng vẻ đang thần du thiên ngoại như lúc một mình đối mặt với Hoàng Hậu đêm đó.

"Miễn lễ."

Nhìn đám quần thần đang quỳ xuống hành lễ, ông ta mỉm cười, giống như cảnh giới khủng bố vừa rồi chẳng liên quan gì tới mình, và vừa rồi cũng không có chuyện gì xảy ra.

Sự lạnh lùng trong mắt Hoàng Hậu đã hoàn toàn biến mất.

Bà ta mỉm cười, nụ cười hoàn mỹ.

Giống như mọi năm, thánh thượng ngồi xuống, nâng chén lên cùng mọi người nâng cốc chúc mừng.

Quân thần vui mừng gặp nhau, Đại Tần vương triều vững bước đi về phía trước.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36: Chìa Khóa Số Mệnh

Đình Ninh và Thẩm Dịch sóng vai mà bước.

Phía trước họ, nhà nghèo ổ chuột tầng tầng lớp lớp chồng chéo lên nhau, chính là Ngự Thị.

"Bây giờ có tới Ngự Thị cũng không tìm được gì đâu." Đình Ninh nói với Thẩm Dịch: "Vì đang là ngày đầu năm mới, rất ít tiệm khai trương bán hàng."

Thẩm Dịch gật đầu: "Không sao, yên tĩnh có phong cảnh của yên tĩnh, náo nhiệt có phong cảnh của náo nhiệt."

Đình Ninh kỳ quái nhìn hắn: "Cái này nghe không giống tính cách của người."

Thẩm Dịch cười: "Sư huynh thực là tinh ý. Câu này quả thực không phải là của ta, mà là danh ngôn của tiểu thúc ta, đằng sau còn có mấy câu nữa, nếu muốn xem phong cảnh một nơi, thì không chỉ nhìn nó lúc yên tĩnh và náo nhiệt, mà còn phải phân ra bốn mùa, cũng không chỉ nhìn lúc đang vui, mà còn phải nhìn lúc đang buồn, lúc chán nản, và lúc nguy nan."

Được gọi là "Danh ngôn", có nghĩa người phát biểu ra nó phải cực kỳ nổi danh, Đình Ninh hỏi: "Tiểu thúc của ngươi là ai?"

Thẩm Dịch đáp: "Tiểu thúc của ta là Thẩm Hoài."

Đinh Ninh gật mình: " Một trong Quan Trung ngũ kiếm?"

Thẩm Dịch gật đầu.

Đinh Ninh nhìn hần: "Không ngờ hần lại là tiểu thúc của người, vậy sao người lại không tìm hần học kiếm?"

Tám trăm dặm Quan Trung, đa số đều dùng kiếm, có thể được công nhận là một trong năm tay kiếm lợi hại nhất, danh tiếng của Thẩm Hoài đương nhiên rất lớn.

Thẩm Dịch xấu hổ nói nhỏ: "Kiếm của ta chính là do hần dạy."

Đinh Ninh ngẩn người: "Xin lỗi."

Thẩm Dịch lắc đầu: "Cùng tu một loại Kiếm Kinh nhưng thành tựu ra sẽ khác nhau, tiểu thúc đã từng nói với ta như thế, mấu chốt của tu hành nằm ở con đường mà người tu hành lựa chọn."

Đinh Ninh gật đầu: "Hần nói không sai, tầm mắt sẽ quyết định độ cao."

"Lẽ ra ta nên tới Trường Lăng từ sớm, nếu không làm sao biết thiên hạ lại có một nơi đặc biệt như thế này." Thẩm Dịch đi theo Đinh Ninh vào Ngư Thị, hứng thú nhìn ngó chung quanh, nhìn những chiếc đèn lồng với ánh sáng âm u, tò mò hỏi: "Trong này thực cái gì cũng giao dịch được à, kể cả cấm vật cũng có đúng không, ta có mua được không?"

Đinh Ninh nhìn hần: "Mua được, nhưng phải thông qua người trung gian."

Thẩm Dịch càng thêm hiếu kỳ: "Vậy có thể tham gia mấy thứ như buổi đấu giá của họ không?"

"Đương nhiên có thể." Đinh Ninh đáp: "Nhưng trước hết người phải được những người trung gian tin tưởng, với thân phận đệ tử nhà giàu ở

Quan Trung như người, nếu muốn tham gia, chắc không có vấn đề gì. Tuy nhiên, lúc muốn mua đồ, nên để người trung gian ra giá, nếu không người ta sẽ biết món đồ đó rơi vào tay ai, sẽ mang tới rất nhiều tai họa cho người."

Thẩm Dịch lầm bầm: "Có cơ hội phải tới nhìn xem, không chừng sẽ có món đồ gì đó thú vị."

Bên trái có một cửa hàng bán thịt dê, nhưng bên trong là bọn buôn người, mang con nít từ nơi xa về đây buôn bán. Phía đông là tiệm may, nhưng bên trong lại chuyên bán Phù Khí của Đại Sở vương triều. Tới gần cuối hẻm là một ngôi nhà sàn ba gian, là hang ổ của đạo tặc hải ngoại. Muốn tham gia đấu giá hội dưới mặt đất, phải tìm Tiết Ma Tử bán cây trầu, hoặc lão Chu đầu bán cá ướp muối.

Đinh Ninh dẫn Thẩm Dịch đi vào chỗ sâu nhất của Ngư Thị, vừa đi, vừa giải thích cho hắn nghe.

Thẩm Dịch càng nghe càng khoái, tốc độ bước đi trở nên chậm hẳn.

"Xuống tới dưới kia dù nghe có nghe thấy ta nói gì, thì tuyệt đối cũng không được thay đổi nét mặt, phải giả bộ giống như chúng ta chỉ đang nói chuyện phiếm, nếu không sẽ bị người ta cảnh giác đó." Đột nhiên, Đinh Ninh nhắc nhở.

Vì hắn nói rất chậm, nên Thẩm Dịch có đủ thời gian để phản ứng, trong lòng hắn giật thót, vội hỏi: "Là sao?"

Hôm nay Đinh Ninh đến Ngư Thị, chỉ là để chúc tết lão phu nhân, nói chuyện phiếm với bà một tí, nhưng vừa rồi, hắn đã cảm thấy một tia khí tức nguy hiểm khác thường.

"Có lẽ có người muốn ám sát ta, dám ra tay trong Ngư Thị, quả nhiên là dân liều mạng, đã làm liên lụy đến người." Đinh Ninh bình thản: "Tuy

không biết rút cuộc là ai, nhưng tánh mạng của ta và người đều đang nằm trong tay người, nên người nhất định phải cẩn thận nghe rõ và nhớ kỹ từng câu nói của ta, không được phạm bất kỳ sai lầm nào."

Nhìn đường phố vô cùng bình tĩnh chung quanh, không cảm giác được bất kỳ sát cơ nào, trong lòng Thẩm Dịch vô cùng khiếp sợ, sự nghiêm túc trong lời nói của Đinh Ninh làm hắn biết đây không phải đang đùa giỡn.

"Người cứ nói, ta sẽ làm được." Hắn gật đầu.

Đinh Ninh hơi cúi thấp đầu, bờ môi chỉ hơi mấp máy: "Chút nữa ta sẽ dẫn người đi tới mấy cửa hàng, chủ nhân mấy cửa hàng đó không phải người bình thường, có quan hệ với chủ nhân của nơi này. Ta không biết hiện giờ có ai mở cửa không, nếu có nhà nào mở cửa, bất kể là ai, người đều phải đi vào, sau khi đi vào, người phải tính toán thời gian, chỉ trong năm mươi hơi thở, người phải dùng tốc độ nhanh nhất nói cho chủ nhân cửa hàng biết, có người đang muốn giết người ngay trong Ngự Thị, địa điểm là bến tàu Quý Kiến Sầu."

Thẩm Dịch đương nhiên không hiểu vì sao Đinh Ninh lại bảo hắn phải tính toán thời gian, nhưng hắn rất nghiêm túc ghi nhớ từng chữ, vắn tắt lặp lại: "Vào cửa hàng, tính toán thời gian, trong vòng năm mươi nhịp thở, phải xin giúp đỡ, bến tàu Quý Kiến Sầu."

Đinh Ninh gật đầu: "Tốt, từ lúc này, ta với người chỉ nói chuyện phiếm thôi."

Thẩm Dịch gật đầu: "Ta hiểu."

Đinh Ninh tiếp tục dẫn đường, đi về hướng nhà của lão phu nhân.

Ngoài miệng, hần tiếp tục mô tả về Ngư Thị, nhưng trong lòng thì tràn ngập sự phẫn nộ và giận dữ.

Giống như đã nói với Trường Tôn Thiên Tuyết, hần vốn không muốn vì một ít chuyện cũ năm xưa mà kéo Thương gia tiểu thư liên lụy vào, cũng không muốn mượn nhờ lực lượng của cô, nhưng ngày hôm nay là ngày đầu năm mới, hần chỉ là đi chúc tết, vậy mà người ta lại không để cho hần yên, làm cho hần không thể không mượn lực lượng của Ngư Thị.

Rút cuộc là ai?

Trong lòng hần càng ngày càng lạnh lùng và phẫn nộ, suy nghĩ linh hoạt hần lên, trong đầu suy tính cực nhanh.

Khu vực trung thấp nhất của Ngư Thị đều bị mái nhà che lấp, nên tuyết không rơi xuống bao nhiêu, mặt băng bị kết dưới đất chỉ dày chừng hai đốt ngón tay.

Đình Ninh lạnh lùng nhìn xuống Mạt Hoa tàn kiếm bên eo.

Hần và Thẩm Dịch đã đến gần mấy cửa hàng kia.

Có một cửa tiệm đã mở cửa, bên trong có ánh lửa và hơi người.

Đó là tiệm bán binh khí, trong đó có không ít kiếm tốt.

Mạt Hoa tàn kiếm Lý Đạo Ky mua hôm đó, chính là mua ở trong mua hàng đó.

"Cửa tiệm kia cửa hàng là bán kiếm, một mình có thể đi vào không cần người trung gian, trong tay chủ cửa hàng có rất nhiều kiếm tốt mà cả nhiều tu hành chi địa của trường lăng cũng không bằng, người có thể đi xem, ở đó chờ ta. Ta chúc tết xong sẽ tới đó gặp người." Đình Ninh hất đầu về phía cửa hàng, nói với Thẩm Dịch.

Thẩm Dịch đương nhiên hiểu không thể chờ Đinh Ninh quay về nơi này gặp mình, hần trịnh trọng gật đầu: "Ừ, nếu chỉ có mỗi cửa hàng này mở cửa, vậy ta vào đây dạo chơi cũng được."

Đinh Ninh mỉm cười, tiếp tục đi về phía trước.

Trong mắt Thẩm Dịch nhìn theo hần lại có thêm vài phần kính ý, thời khắc nguy cấp như thế, mà vẫn cười như vậy được, mình thực không bằng.

Đinh Ninh hơi cau mày, bến tàu Quỷ Kiến Sầu trước mặt ngoài những ngôi nhà chứa củi khô, thì xung quanh không có cửa hàng nào, tầm mắt lại bị che lấp, con đường này quả thực là địa điểm ám sát tốt nhất, nếu hần là người đi ám sát, hần cũng sẽ chọn ra tay ở đó.

Khí tức hần cảm nhận được đều nằm ở hướng kia, điều này đủ cho thấy, những người này quả thực tới để đối phó hần, chứ không có ý đồ gì với Thẩm Dịch.

Hần hít sâu một hơi, vô số "Tiểu tử" trong cơ thể, theo nhịp hít thở kia mà tỉnh lại, bắt đầu chuyển động.

Thẩm Dịch cố hết sức giữ bình tĩnh, nhưng hơi thở của hần vẫn không kèm được, trở nên hơi dồn dập.

"Hả?"

Nam tử tóc dài ngồi trên giường tức thì cảm giác được sự khác thường của Thẩm Dịch, ông ta hừ nhẹ.

Thẩm Dịch nghe theo lời Đinh Ninh, trong lòng bắt đầu tính toán thời gian, nói nhanh: "Ta đến từ Quan Trung Thẩm gia, nghe nói ở chỗ này của người có rất nhiều hảo kiếm."

Nam tử kia lạnh lùng nhìn hẳn, không nói gì, thân thể lui về phía sau.

Tấm thảm dưới chân ông ta xốc lên, lộ ra cái hộp kiếm màu đen bên dưới, Thẩm Dịch mới nhận ra ông ta không có chân.

Hai chân ông ta đã bị đứt ngang gối!

Thẩm Dịch không kiềm được, bật kinh hô: "Chân của người. . Vậy phải làm thế nào!"

Không có chân với bán kiếm chẳng liên quan gì tới nhau, câu kinh hô của Thẩm Dịch vô cùng đột ngột, nhưng đôi mắt của nam tử tóc dài đã lóe lên, giọng nói hạ nhỏ hẳn xuống, vô cùng trầm tĩnh: "Có việc xảy ra?"

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37: Ngư Thị

Đình Ninh tiếp tục đi về phía bến tàu Quỷ Kiến Sầu .

Ở đó có mấy ngôi nhà sàn chứa của, nhà sàn cao hơn mặt nước một khúc, đồ để trong nhà khá là nặng, nên cột chống bên dưới nhà khá to và nhiều hơn nhà sàn bình thường. Những cây cột chống được lắp khá là tùy tiện, nghiêng nghiêng vẹo vẹo, trên bến tàu đổ khá nhiều những chiếc thuyền đen nhỏ, dây cột vào cột, theo kiểu thông lọng, làm cho người ta dễ liên tưởng tới quỷ thất cổ.

Hắn bước đi nhìn rất thoải mái tùy tiện, nhưng kì thực là đã được tính toán thời gian vô cùng chuẩn xác.

Nơi này là Ngư Thị, quy tắc ở đây không cho phép người ngoại lai tới đây giết người, nên muốn ở đây giết hắn, đương nhiên hắn có ưu thế.

Sở dĩ và Thẩm Dịch phải tính toán thời gian, là vì hắn muốn cho địch nhân có cơ hội động thủ, nhưng hắn lại phải cam đoan có thể khống chế cục diện cho đến khi người kịp thời đi tới.

Hắn muốn một lần giải quyết hết địch nhân, nếu không sau này sẽ còn nhiều hung hiểm, tính hắn vốn suy nghĩ sâu xa, lần này dù không thể biết được người đứng sau lưng rốt cuộc là ai, nhưng có thể lợi dụng họ để hoàn thành mục đích của hắn.

Mặt nước đã kết băng, vì ngày thường nước ở đây dơ bẩn không sạch, nên mặt băng bây giờ cũng có màu tối tăm, càng thêm phụ trợ cái danh tiếng Quỷ Kiến Sầu.

Những tấm ván gỗ kết một lớp băng màu đen xỉn, trên những mũi thuyền đen và tròn cũng bị đông lạnh, dọc theo những sợi dây thừng cũng là những sợi đá dài dài ngăn cản.

Cảnh vật chết hoàn toàn yên tĩnh, trong tầm mắt căn bản không có bất cứ bóng dáng ai.

Nhưng Đinh Ninh lại biết có một Tu Hành Giả đang cách mình rất gần, ngay bên trong một mũi thuyền đen bên trái cách hẵn mấy trượng.

Tu Hành Giả này hô hấp rất mỏng, nhưng rất vững vàng, lâu thật lâu mới hít thở một lần.

Đinh Ninh tới gần như vậy, mà nhịp hít thở của ông ta không hề thay đổi chút nào.

Ngoài Tu Hành Giả này, còn có hai người nữa vị trí xa hơn, hẵn không cảm giác được khí tức của đối phương.

Hắn chỉ ngửi thấy mùi của họ.

Đây là chỗ đặc biệt của Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh.

Cảm giác đối với chân khí, Chân Nguyên, Thiên Địa Nguyên Khí không bằng Cửu Tử Tầm, nhưng đối với những thứ như âm thanh, mùi vị. . . , thì Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh lại là một công pháp mạnh tuyệt đối.

Trên người Hai Tu Hành Giả khi này âm thầm đi theo hẩn đều có một mùi tanh hôi, làm cho người ta phát chán.

Đó là mùi của Xà Bàn Hoa, Đinh Ninh chẳng xa lạ gì với nó.

Xà Bàn Hoa là chất kịch độc, Tu Hành Giả dưới Ngũ Cảnh hầu như không có khả năng dùng tu vi cá nhân bức độc ra được, đối với Tu Hành Giả tam cảnh trở xuống, có thể nói là kiến huyết phong hầu (gặp máu là mất mạng).

Nhưng nếu dùn nó bơi lên đao kiếm, thì lại là một hành vi cực kỳ đáng xấu hổ sự tình, trong cả Đại Tần, chỉ có giặc cỏ cuồng đồ ở khu vực Giao Đông mới bơi kịch độc lên đao kiếm của mình.

Mang theo bên người binh khí như vậy, đương nhiên chỉ có thể là tới giết người, chứ không phải là đàm phán.

Bước chân Đinh Ninh vẫn đều đều, nét mặt không có bất kỳ khác thường nào.

Hẩn không hề nhìn qua mũi thuyền đen kia.

Nhưng đột nhiên, tay phải hẩn đã cầm Mạt Hoa tàn kiếm, với tốc độ cực kỳ kinh người chém ra mấy kiếm.

Một cái Kiếm Phù lập tức hình thành, rồi biến mất.

Trong màn sương trắng, mấy cây đá phóng về phía mũi thuyền đen, vang lên tiếng rít chói tai trong không gian vốn đang yên tĩnh.

Tu Hành Giả trong thuyền vốn cũng đang định ra tay, ông ta vốn không nghĩ tung tích của mình bị bại lộ, càng không ngờ Đinh Ninh lại không nói đạo lý, không hỏi nguyên do mà ngang nhiên ra tay.

Trong tình huống khẩn cấp, Tu Hành Giả không dám giữ lại Chân Nguyên, cuồn cuộn phun ra, cũng không kịp thi triển chiêu kiếm nào, chỉ kịp đánh mạnh về phía mấy cây đá đang bắn tới, tiếng vỡ tan còn chưa truyền ra, cả người ông ta đã giống như một con chim đen lướt ra ngoài.

Tu Hành Giả này có hàm râu ngắn, bờ môi dày rộng, ánh mắt sắc bén như chim ưng, và không che mặt.

Phản ứng của ông ta không chậm, nhưng ông ta chỉ vừa kịp thoát ra, còn chưa kịp nghĩ ra dùng phương thức gì để phản kích, thì vô số những bông hoa trắng nhỏ tạo thành một làn kiếm quang đã nhanh như chớp đâm tới phần eo ông ta!

Tên thiếu niên quán rượu kia, lại giống như đã đoán ra phản ứng của ông ta, nên đã lướt tới đằng sau cột buồm, với một tư thế vô cùng chuẩn xác đâm vào eo ông ta!

Tu Hành Giả râu ngắn nghe thấy trong cơ thể của mình phát ra âm thanh giống như tấm da dê bị xé rách.

Cơn đau kịch liệt làm cho ông ta theo bản năng co người lại.

Ông ta cảm giác được lực lượng trong người đang ào ạt tuôn ra ngoài, nhưng cánh tay phải vẫn cố gắng đâm tới, muốn trước khi chết trước bởi cho Đinh Ninh một kích trí mạng.

Nhưng ngay lúc ấy, trên cổ ông ta lại nhói lên đau đớn, động tác đâm còn chưa hoàn thành đã bị một lực kéo ngã ngửa về phía sau.

Phịch một tiếng trầm đục.

Ông ta cảm giác mình giống như miếng thịt trong tay đồ tể, bị đồ tể đập mạnh lên thớt.

Lúc phần lưng của ông ta chạm vào mặt băng, ông ta nghe được cổ mình kêu lên xèo xèo, sau đó trên mặt băng cũng phát ra vô số âm thanh xèo xèo thật nhỏ.

Đến lúc này ông ta mới nhớ ra, sau khi đâm trúng eo ông ta, Đinh Ninh không hề dừng tay, rút kiếm ra, cực nhanh đâm vào cổ của mình.

Âm thanh xèo xèo kia, chính là máu nóng từ cổ ông ta phun ra, chạm vào mặt băng, mới phát ra âm thanh ấy.

Làm sao có thể!

Rõ ràng chỉ là một thiếu niên phố phường chưa từng ra chiến trận, làm sao lại có được thủ đoạn giết người, còn tàn khốc, còn thuần thực hơn cả mình như thế!

Ông ta không thể nào hiểu được.

Ông ta cảm thấy sợ hãi.

Ông ta há miệng, nhưng không phát ra được âm thanh nào.

Cảm giác cuối cùng ông ta cảm nhận được, chính là máu tươi tanh nóng từ trong cổ vọt lên, tràn vào trong miệng, rồi trào ra ngoài.

Tu Hành Giả râu ngắn, như một con cá chuối, vặn vẹo nằm trên mặt băng.

Máu đỏ loang rộng ra, nhanh chóng thấm xuống dưới.

Hai kiếm đâm chết một người xong, Đinh Ninh lạnh lùng quay người nhìn lại.

Một Tu Hành Giả áo bào xanh và một Tu Hành Giả mặc cẩm bào màu đỏ sậm, đang đứng cách hăn không xa.

Cả hai đều không che mặt.

Tu Hành Giả áo bào xanh có tóc ngắn, chừng hơn bốn mươi tuổi, lông mi khá thưa thớt, hai tròng mắt có màu nâu rất đặc biệt.

Tu Hành Giả cẩm bào đỏ sậm có mặt tròn, dáng người thấp tròn, chẳng khác gì đám thương nhân béo mập của Trường Lăng, khác chẳng là đôi mắt rất lạnh, tròng mắt híp lại như độc xà lúc sắp cắn người.

"Tuy không biết là ai bảo các người tới giết ta, nhưng dám tới đây giết người, các người thực quá kiêu ngạo."

Cảm nhận được hai người bắt đầu phát ra khí tức cường đại, Đinh Ninh không sợ chút nào, còn hơi trào phúng nói: "Nơi này là Ngư Thị đó, các người tưởng chỗ này chó mèo gì cũng có thể tới đây chơi một vòng rồi thoải mái rời khỏi hay sao?"

Tu Hành Giả áo bào xanh lạnh lùng không nói gì, Tu Hành Giả tròn mập lại lắc đầu, bắt chước kiểu nói của hăn: "Tuy không biết làm sao người phát hiện ra chúng ta, nhưng phát hiện rồi mà còn dám dẫn dụ chúng ta ra tay, dù nơi này là Ngư Thị, thì chúng ta vẫn kịp giết người rồi rời khỏi."

Ngay lúc ông ta lên tiếng, một thanh tiểu kiếm không chút âm thanh đã bay sát vào cột gỗ sau lưng Đinh Ninh hạ xuống, sau đó bắn thẳng về phía gáy Đinh Ninh.

Đây là cảnh giới Ngũ Cảnh, phi kiếm tập kích không hề báo hiệu.

Tuy Đinh Ninh đã ngửi thấy mùi của nó, nhưng hăn không hề nhúc nhích, cũng chẳng buồn xuất kiếm chặn đường phi kiếm.

"Không đúng!"

Hai Tu Hành Giả cùng lúc cảm thấy khác thường, đồng tử kịch liệt co lại.

Tu Hành Giả béo tròn cảm nhận được hàn ý từ mặt băng dưới chân, ông ta sợ hãi, Chân Nguyên trong người cuộn cuộn trào ra, hai tay điên cuồng trào, như đang muốn bắt cái gì đó.

Nhưng ông ta và Tu Hành Giả áo bào xanh đã phát hiện quá muộn, không có khả năng thay đổi được nữa.

Xuýt một tiếng nứt vang, mặt băng dưới chân ông ta nứt ra, hơi nước phun ra như suối.

Một thanh tiểu kiếm màu đỏ từ chân phải ông ta đâm lên, mang theo một dòng suối máu và những mảnh vỡ, như một con quái xà, từ sau đầu ông ta bay ra!

Tu Hành Giả mập tròn trừng mắt, ngã ngửa ra sau, mãi cho tới giờ khắc này, ông ta vẫn không phát hiện ra được một kiếm này là do ai phát ra.

Thanh phi kiếm mỏng mất đi không chế, bay lảo đảo, lướt qua cách cơ thể Đinh Ninh cả mấy thước, nghiêng nghiêng cắt vào một cột gỗ, rung rung, rồi nằm im như chuồn chuồn chết.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38: Tu Hành Giả Nước Tề

Ô một tiếng quái dị, trong tay áo Tu Hành Giả áo bào xanh bay ra một thanh phi kiếm màu xanh nhạt mảnh như lá trúc, lượn quanh bay múa quanh người ông ta, tản ra vô số bóng kiếm, như có vô số lá trúc đang không ngừng rơi.

Nét mặt ông ta nặng nề nhìn thanh tiểu kiếm màu đỏ. Thanh tiểu kiếm kia có thể lặn xuống dưới lớp băng dưới lòng bàn chân mà cả mình lẫn đồng bạn đều không hề phát hiện ra, có nghĩa là đối phương có cảnh giới trên mình.

Nếu như vừa rồi người xuất thủ trước là ông ta, thì ông ta cũng đã nghênh đón tử vong.

Tiếng bước chân nhanh như tiếng trống truyền vào tai ông ta và Đinh Ninh.

Thẩm Dịch mặt mũi tái nhợt, trán đầy mồ hôi, lưng công nam tử tóc dài, xuất hiện trong tầm mắt Tu Hành Giả áo bào xanh và Đinh Ninh.

Nhìn thấy hai cái xác nằm trên mặt băng, Đinh Ninh vẫn còn đang đứng vững, Thẩm Dịch hơi quay đầu, ánh mắt phức tạp nhìn nam tử tóc dài trên lưng mình.

Đến lúc này hẳn mới biết tư duy xưa nay của mình là sai lầm, không có chân không có nghĩa là không nhanh.

Tu Hành Giả áo bào xanh hít sâu một hơi, quát lên một tiếng chói tai, mặt băng dưới chân vỡ vụn ra, cả thân hình bay vút sang bên.

Đương đương đương đương. . . .

Âm thanh kim loại va đập vang lên dày đặc, vô số bóng kiếm quay quanh người ông ta, nổ bung vô số những tia lửa nhỏ xíu chói mắt.

Thẩm Dịch đã hoàn toàn ngừng thở.

Hắn cảm giác được ông chủ cửa hàng bán kiếm trên lưng mình đang cuồn cuộn phóng thích Chân Nguyên.

Thanh tiểu kiếm màu đỏ chuyển từ lạng yên ần nấp, sang chém nhanh thuần túy!

Màn bóng kiếm đỏ thẫm bện thành lớp võng bọc lấy Tu Hành Giả áo bào xanh đang muốn bỏ chạy, kín mít không cho ông ta thoát ra.

Phi kiếm của Tu Hành Giả Áo bào xanh bị hất văng cách xa ông ta tới mấy trượng, thân hình ông ta bị bức phải dừng lại.

"Người chạy không thoát."

Ông chủ cửa hàng bán kiếm nhếch mép lạnh lùng: "Dù người có thắng được ta, thì hôm nay người cũng chạy không thoát, huống chi ngay cả ta người cũng còn không thắng được."

Thanh tiểu kiếm màu đỏ lại đột nhiên lui về phía sau, như bóng ma phiêu hốt bất định.

Giao thủ chỉ trong khoảnh khắc, nhưng quần áo trên người Tu Hành Giả áo bào xanh đã bị mồ hôi làm cho ướt đầm.

"Ta không phải là muốn chạy."

Ông ta nói với ông chủ cửa hàng bán kiếm.

Mặt băng dưới chân ông ta vỡ ra.

Cả người ông ta giống như một thanh kiếm, thẳng băng tụt xuống dưới mặt băng, chìm vào dòng nước bùn rét lạnh đục ngầu.

"Đinh Ninh sư huynh! Cẩn thận!"

Thẩm Dịch kinh hãi kêu to.

Nước bùn đục ngầu sền sệt đã che giấu khí tức của ông ta, phi kiếm của ông ta làm cho dòng nước dưới mặt băng quấy lên hỗn loạn, Tu Hành Giả áo bào xanh không còn muốn đi, ông ta đã hóa thành một con độc mãng cực lớn, đi xuyên qua đáy nước, muốn giết chết Đinh Ninh đang đứng trên mặt băng.

Nhưng Đinh Ninh lại trả lời một câu vô cùng bất ngờ, với ngữ khí vô cùng thành khẩn: "Ta muốn người sống, đối với Ngư Thị mới có lợi."

Thẩm Dịch ngây người.

Trên mặt băng đục ngầu đột nhiên xuất hiện một sự chuyển động kỳ dị.

Khí lưu lạnh lẽo từ trên mặt băng tuôn ra, nhưng lại không làm tổn hại chút nào tới mặt băng.

Tại nháy mắt, hần nhìn thấy trên mặt băng mọc ra rất nhiều trúc đen, không có gió nhưng lại chập chờn.

Một luồng khí tức âm hàn khổng lồ mà kinh khủng xuất hiện, làm cho cả khu vực như biến thành Quỷ Vực, mọi âm thanh đều biến mất, màu mặt nước càng thêm âm trầm, như có một bàn tay vô hình nắm lấy con độc mãng cực lớn kia.

Thời gian kì thực rất ngắn, nhưng lại làm cho người ta cảm giác rất dài.

Thanh tiểu kiếm màu đỏ bay trở về tay áo ông chủ cửa hàng bán kiếm, đồng thời, trên mặt băng cách Đỉnh Ninh không xa, xuất hiện một khối băng kỳ dị, giống như có một búp măng từ dưới vũng bùn mọc lên.

Khách khách rắc mấy tiếng nhẹ vang lên.

Trong không gian tĩnh mịch rút cuộc đã có âm thanh.

Mấy khối băng vụn bung ra, rớt xuống.

Một dòng nước đen đục ngầu tuôn ra, tràn lên mặt băng.

Nước bùn giống như dầu đen chảy tràn trên mặt băng, bên trong lộ ra thân ảnh Tu Hành Giả áo bào xanh, toàn thân ông ta bị nước bùn nhuộm đen kịt, không hề nhúc nhích.

Những cây trúc đen đang chập chờn trên mặt băng lặng lẽ biến mất.

Hí...iiiiii một âm thanh hít sâu thật mạnh.

Cho đến lúc này, Thẩm Dịch mới khôi phục lại khả năng hít thở, hắt hắt thở dồn dập, cũng mãi đến lúc này, hắn mới hiểu được Trường Lăng Ngư Thị rút cuộc là một nơi như thế nào.

Một ông lão lưng còng chống trúc trượng đen xuất hiện.

Trái tim Thẩm Dịch đập thành thịch, như muốn nhảy ra khỏi miệng.

Đây rõ ràng là một Tu Hành Giả cấp tông sư Thất Cảnh, nhất là người này còn tu luyện là Âm Thần Quỷ vật chi đạo hiếm thấy ở Đại Tần.

Tuy tu hành không phân chia chính đạo ngoại đạo, nhưng trong điển tịch ghi chép rất rõ ràng, Tu Hành Giả tu luyện Âm Thần Quỷ vật chi đạo, đến

Thất Cảnh thì gian nan hơn Tu Hành Giả tu luyện công pháp bình thường rất nhiều.

"Người muốn làm như thế nào?"

Ông lão thu liễm khí tức, bình thản hỏi Đinh Ninh.

Đinh Ninh khom người cảm ơn ông chủ cửa hàng kiếm và ông lão: "Thần Đô Giám có lẽ sẽ rất có hứng thú với hãn, ta có biết một quan viên tên là Mạc Thanh Cung."

Ông lão lắc đầu: "Người với Vương Thái Hư quá thân cận, người cũng hiểu, muốn giải quyết kẻ sau lưng họ, thì phải tạo quan hệ với triều đình, chuyện đó sẽ đưa tới rất nhiều tai họa."

"Ta biết." Đinh Ninh nhìn ông lão: "Nhưng điểm mấu chốt cũng ở ngay điểm đó, kẻ muốn đối phó ta, chính là người trong triều đình, hơn nữa địa vị khẳng định không thấp. Sau này ta còn muốn tới Ngự Thị, lần này họ không quan tâm tới quy củ của Ngự Thị . . . Nên nếu không làm cho kẻ đứng sau lưng đó biết thu liễm, thì ở đây sẽ không còn quy củ nữa."

"Hơn nữa dù có biến cố gì, cũng đã có Lường Tăng Lâu đứng đỡ đằng trước rồi."

Ông lão trầm ngâm một lúc: "Ta sẽ cho người đưa hãn ra khỏi Ngự Thị, đưa cho Vương Thái Hư xử lý."

Đinh Ninh nghe vậy, nghĩ tới việc xảy ra tiếp theo, trái tim không kèm được đập thành thịch.

Hãn khom người thật sâu, hành lễ cảm ơn.

"Người là cố ý cho chúng cơ hội xuất thủ, mượn nhờ sức mạnh của Ngự Thị, lần sau đừng có để xảy ra chuyện như vậy nữa." Ông lão không trả lễ,

lãnh đạm nói: "Không có ai thích bị lợi dụng."

Đình Ninh không biện bạch gì, kính cần trả lời: "Lần sau sẽ không."

"Người biết ta có thể đối phó được chúng?"

Sau khi ông lão chống trượng bỏ đi, ông chủ cửa hàng bán kiếm lạnh lùng nhìn Đình Ninh.

"Không chắc chắn, nhưng ít ra khẳng định người và người chưởng quản nơi này có quan hệ với nhau." Đình Ninh nhìn lại ông ta: "Hơn nữa ta đã cho Thẩm Dịch đủ thời gian, dù người cảm thấy không ứng phó được, thì cũng kịp bảo người khác đi qua đây."

Ông chủ cửa hàng kiếm đảo mắt qua hai cái xác: "Hừ, bao kẻ chìm nổi trong giang hồ bao năm cũng không nghĩ sâu tính kỹ bằng người, hèn gì Vương Thái Hư coi trọng người như vậy."

Đình Ninh đáp: "Phi kiếm của Tiên sinh thực là lợi hại."

Ông chủ cửa hàng kiếm quay sang hỏi Thẩm Dịch: "Người công ta tới đây, có mệt hay không?"

Thẩm Dịch sững sờ: "Không mệt."

"Không mệt thì làm phiền người công ta trở về."

Thẩm Dịch càng thêm sững sờ, trán vã mồ hôi: "Đây là đương nhiên."

Đình Ninh mỉm cười: "Ta đi chung với người."

Thẩm Dịch do dự nhìn hai cái xác nằm trên mặt băng: "Có cần phải làm gì không?"

Đình Ninh nhìn hăn: "Người của Ngư Thị đã nói như vậy rồi, chẳng lẽ người vẫn chưa yên tâm?"

Thẩm Dịch thờ dài, nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, dậm chân bước đi, không nhin được bội phục nói: "Đình Ninh Sư Huynh, ta quả thực không bằng người."

Đình Ninh đã khá hiểu tính cách ngay thẳng của thiếu niên này, biết dù mình có tỏ ra khiêm tốn, thì đối phương cũng sẽ không thay đổi cái nhìn, nên hăn không đáp lại.

Thẩm Dịch nghiêng đầu hỏi ông chủ tiệm bán kiếm: "Tiên sinh, tu vi người cao như thế, là ai có thể chặt đứt hai chân của người?"

Đình Ninh trở nên lúng túng.

Cái này chính là vạch trần vết sẹo của người ta, tuy hăn biết Thẩm Dịch vì cảm kích đối phương ra tay tương trợ, nên hỏi như vậy, ý là muốn giúp đối phương.

Nhưng đối phương có hiểu tính của Thẩm Dịch hay không?

Ông chủ tiệm bán kiếm lạnh lùng trả lời: "Bị sư đệ ghen ghét, ám toán thành ra như vậy."

Đình Ninh ngẩn người, Thẩm Dịch lúng túng: "Ta tuy bội phục Đình Ninh Sư Huynh, cũng đâu có ghen ghét hăn."

Ông chủ tiệm bán kiếm cười nhạt, không nói gì.

Thẩm Dịch tâm hiệp nghĩa bừng lên: "Sao lại có thể có người sư đệ ngoan độc như thế, vậy người có báo thù chưa?"

Ông chủ cửa hàng kiếm nhú mày: "Nếu báo thù được, thì đâu cần chạy trốn tới Trường Lăng."

Thẩm Dịch phần nộ: "Người đó tên gọi là gì, hiện ở nơi nào?"

Ông chủ tiệm bán kiếm thấy thanh niên này thực là thú vị, tự giấu đáp: "Người đó gọi là Công Tử Bạch, bây giờ đang ở Doanh Khâu."

"Doanh Khâu?" Thẩm Dịch ngơ ngẩn: "Tiên sinh người là Tu Hành Giả Đại Tề Vương Triều?"

Đôi mắt Đinh Ninh lấp lóe, không nhin được quay sang nhìn ông chủ tiệm bán kiếm, "Kỷ Quốc Hầu Công Tử Bạch?"

Thẩm Dịch ngẩn ngơ, hăn rõ ràng không biết Công Tử Bạch là ai.

Ông chủ tiệm kiếm cười giấu cợt, gật đầu: "Sự đệ của ta đã được Phong Hầu, muốn báo thù, trừ phi Đại Tần vương triều các người có thể tiêu diệt đại Tề."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39: Bí Mật Cô Sơn

Mạc Thanh Cung sầm mặt nhìn đồng hồ sơ trên bàn, vì đã xem quá lâu, hai mắt hấn đã bị khô, hấn lôi ra một bình thuốc nhỏ, nhỏ mấy giọt vào mắt.

Tuy là năm mới nhưng không được rảnh rỗi, cung nữ Lý Văn Châu kia đã ở trong cung ngây người hơn mười năm, sinh hoạt vô cùng bình thường, nên bây giờ không tra ra được manh mối gì, nhưng những lời lẽ ác độc cô tuôn ra trong đại điện lại khiến cho người ta phải lạnh người, thánh thượng và Hoàng Hậu có thể cho rằng họ không còn tồn tại, nhưng Thần Đô Giám lại không thể cho rằng họ không tồn tại.

"Đã chết nhiều năm như vậy, đã biến mất nhiều năm như vậy, còn chưa từ bỏ ý định sao, lại còn để cho truyền nhân thò ra làm cái gì?"

Mạc Thanh Cung xoa xoa mắt, lăm bầm.

Lúc nào Thần Đô Giám cũng có việc để làm, Trường Lăng chưa bao giờ an bình, nhưng mạch nước ngầm trong mấy năm nay đã trở nên mãnh liệt chưa từng có.

Dạ Sách Lãnh từ hải ngoại trở về, Triệu Trảm chết, Triệu kiếm lô đại nghịch, Vân Thủy cung đại nghịch liên tiếp xảy ra ở Trường Lăng, Từ Ti Thủ rời bến, Tống Thanh Thư, Nam Cung Thương tử vong, Cửu U Minh Vương Kiếm tái hiện, cung nữ ngấm ngấm hại người. . . mọi việc nhìn như

không hề liên quan gì với nhau, nhưng Mạc Thanh Cung hiểu, đó chính là vì Cửu Tử Tầm đã tái hiện.

Người kia đã chết nhiều năm rồi, chỉ là một truyền nhân mơ hồ. . . vậy mà nhiều người đã lại lục tục nổi tâm lên.

Trong mắt hắn, Đại Tần vương triều hiện giờ đã trở thành vô cùng cường đại, những người này dù có động tâm thì cũng chỉ có thể gây nên vài lộn xộn nhỏ, căn bản không có ý nghĩa.

Trợ thủ của hắn, viên quan thay cho Tần Hoài Thư, gõ cửa đi vào.

"Mạc đại nhân, Vương Thái Hư đưa một tên Tu Hành Giả tới đây." So với lúc trước, viên quan này đã lão luyện hơn nhiều, nhanh chóng thi lễ, rồi nói thẳng vào vấn đề: "Là một Tu Hành Giả có ý đồ ám sát Đình Ninh ở Ngư Thị, tu vi Ngũ Cảnh. Ngoài ra còn có hai Tu Hành Giả nữa, một Tứ Cảnh, một Ngũ Cảnh. Cả hai người đều đã bị giết, nhưng thi thể được giữ lại, có thể cung cấp để kiểm tra thực hư."

"Cái gì!"

Mạc Thanh Cung đứng bật dậy: "Đưa người đó vào Đại Thủy Lao!"

"Không! Báo cho Ti Thủ!"

Nhưng hắn lại sửa lại ngay: "Để ta tự mình áp giải người đó tới Đại Thủy Lao!"

"Người làm việc không tể."

Câu cuối cùng là hắn nói với viên quan.

Hai Ngũ Cảnh, một Tứ Cảnh, ở trong Ngư Thị ám sát Đình Ninh, hai chết một bị thương, người còn sống là Ngũ Cảnh.

Viên quan trẻ này đã cung cấp cho hắn tin tức thực là thiết thực và đầy đủ.

Trận chiến của Tiết Vong Hư và Lương Liên, ngay cả Thánh Thiên lão sư cũng phải chém ra Lăng Vân nhất kiếm, bảo vệ cho Tiết Vong Hư. Hiểu được tình hình của giới quyền quý, mới biết đó là ý của Hoàng Hậu.

Chỉ có dân liều mạng thật sự, và còn là phải từ bên ngoài đến, mới dám dù biết Ngư Thị lợi hại, mà vẫn không để vào mắt, dám ở Ngư Thị trong động thủ.

Có thể mời được ba kẻ liều mạng như vậy tới ám sát Đinh Ninh, tuyệt đối là quý nhân thực sự!

Kẻ còn sống kia, sẽ là mắt xích quan trọng.

Tu Hành Giả có nhiều thủ đoạn hơn hẳn người thường, có thể làm cho mình chết đi rất nhanh và dễ dàng, cũng có thể làm cho mình không cảm thấy thống khổ, nhưng Đại Thủy Lao cũng có rất nhiều cách buộc Tu Hành Giả phải mở miệng, mà hắn không bị diệt khẩu.

Mẫu chốt ở chỗ, phải bảo đảm đưa được kẻ kia an toàn tới Đại Thủy Lao.

Nghe thấy Mạc Thanh Cung khen ngợi, viên quan Thần Đô Giám rất vui, nhưng cố giữ vững trầm tĩnh, nhanh chóng nói: "Vương Thái Hư nói, Lương Tăng Lâu sẽ toàn lực phối hợp Mạc đại nhân đưa người này tới thủy lao."

Nghe thấy câu này, Mạc Thanh Cung thở phào.

Đối với Trường Lăng, hôm nay nhất định không giống bình thường.

Không thể phủ nhận, có những người, có khả năng ảnh hưởng tới sách sử đời sau.

Thành Tây Trường Lăng có không ít những khu vườn hoang vắng.

Những khu vườn ấy trước đây đều thuộc thế gia vọng tộc, nhưng sau những đợt thanh tẩy máu tanh trong năm nguyên vũ đầu tiên, những nơi này không còn dấu chân người đến. Một số trong đó được dùng làm vật phong thủy, nhưng có lẽ vì người ta cảm thấy ở đó đã chết quá nhiều người, sát khí quá nồng, nên đa số vẫn còn nguyên hoang vắng.

Trong một khu vườn loại ấy có một ngôi miếu nhỏ, thờ Thành Hoàng, ngày thường chẳng hề có mấy hương khói, nhưng có lẽ cảm thấy có miếu thờ sẽ làm cho có cảm giác yên tâm hơn, nên người ta vẫn cung cấp chi phí duy trì ngôi miếu.

Miếu nhỏ được xây dựng khá sơ sài, chẳng khác gì miếu thờ của nông dân.

Cỏ dại mọc đầy xung quanh, nhưng vì đang trong tiết trời rét đậm, nên trông rất tiêu điều hoang vu.

Phiền Trác đứng ngay trước miếu nhỏ, bên cạnh là một người trẻ tuổi mặc áo khoác ngoài lông cáo trắng, mày kiếm mắt sáng, dung mạo tuấn mỹ, làn da trắng bóc mịn màng, giống hệt một công tử ca sinh ra trong gia đình giàu có, nhưng trên người lại tỏa ra khí tức cao ngạo mà ngay cả Phiền Trác cũng không thể nào bằng được.

Sự cao ngạo đó, có từ mười năm ở hàn đàm luyện kiếm, một kiếm chém Giao Long, phá núi cạn sông, được núi sông, sương gió gột rửa, lắng đọng mà thành.

Hắn chính là Bạch Sơn Thủy.

Sau lần vừa ca vừa vung kiếm chém một đường ra khỏi Trường Lăng, uy danh của hãn đã mơ hồ áp đảo cả Triệu kiếm lô Triệu Nhất.

Nhìn cánh cửa miếu đã bị bong sơn từng mảng đang khép hờ, ánh mắt Bạch Sơn Thủy vô cùng cảm khái.

Hãn vươn tay ra, đẩy cửa miếu.

Trong một góc đại điện, có một ông lão coi miếu, đang xếp mấy hòn đá để dựng một cái bếp lò đơn giản nấu ăn.

Bạch Sơn Thủy thở dài: "Thiên hạ ai cũng đang suy đoán vì sao ta nhất định phải tới Trường Lăng, đâu có ai biết, chỉ là vì Trang tiên sinh người. Bách chuyển thiên hồi, qua bao gian nguy, bao nhiêu thời gian đã trôi qua, thật không ngờ Trang tiên sinh người lại ẩn thân trong tòa miếu nhỏ này."

Ông lão coi miếu quay người, hiện ra một gương mặt đầy nếp nhăn, đôi lông mày đen đậm như mực, ánh mắt lấp lánh, cả người ông ta toát ra một loại khí chất kỳ lạ.

Hai đồng tử đã mờ, lúc nào cũng như đang phải cố gắng hết sức mới nhìn thấy, những nếp nhăn trên mặt hãn sâu như đã trải qua vô số năm gian nan vất vả.

"Rất không dễ dàng."

Ông lão coi miếu lầm bầm: "Người là thân thể Vạn Kim chân chính, nếu người chết, chút tinh khí cuối cùng còn lại của Đại Ngự sẽ tan thành mây khói, bất chấp mạo hiểm như vậy tìm ta, người thực đã nhận ra bí mật của Cô Sơn Kiếm Tàng, biết nó có liên quan tới ta hay sao?"

Bạch Sơn Thủy mỉm cười, cảm khái: "Không chỉ có quan hệ với tiên sinh, mà Cô Sơn Kiếm Tàng, còn ở ngay tại Trường Lăng."

Ông lão coi miếu đã trải qua bao nhiêu biến cố, vậy mà nghe thấy lời ấy, vẫn phải kinh hãi.

"Hy vọng tiên sinh người có thể giúp ta."

Bạch Sơn Thủy khom người thật sâu, vái ông lão coi miếu: "Phục quốc dĩ nhiên không dám nghĩ, nhưng đây là chính là để cho rất nhiều người Ngụy hiện đang trôi giạt khắp nơi, màn trời chiếu đất, không một mảnh đất có thể yên giấc mà nằm."

Ông lão coi miếu hít một hơi sâu, đứng thẳng người dậy, híp mắt: "Các người đã lấy được cái gì rồi?"

Bạch Sơn Thủy cũng đứng thẳng người lên, móc trong tay áo ra một vật, đưa tới trước mặt ông lão coi miếu.

Ông lão coi miếu mở to mắt, trong lòng vô cùng xúc động.

Trong bàn tay Bạch Sơn Thủy, là một miếng Ngọc Phù màu vàng đen.

Miếng Ngọc Phù không còn nguyên vẹn, mà thiếu mấy góc, bên trên là những đường ngoằn ngoèo lộn xộn như bị người ta tiện tay vẽ bậy, nhưng trong mắt ông lão coi miếu, những đường cong đó đều đang nổi hẳn lên, thoát ra khỏi miếng Ngọc Phù, rồi kéo dài ra biến thành những ngọn núi, những con sông đang trôi nổi trong không khí.

Trên Ngọc Phù không hề có chữ viết nào, không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy nó có liên quan tới Cô Sơn Kiếm Tàng, nhưng ông ta biết nó chính là đại biểu cho Cô Sơn Kiếm Tàng!

Vì ông ta đã từng nhìn thấy miếng Ngọc Phù này. . . Hoặc phải nói rằng, ông ta đã từng được bái kiến một mảnh Ngọc Phù bị thiếu khuyết giống như thế này!

"Xem ra mọi trả giá đều là đáng giá."

Tuy ông lão coi miếu không hề nói lời nào, nhưng chỉ từ sự biến hóa trên mặt ông ta, Bạch Sơn Thủy cũng xác định được vấn đề, hần thở dài: "Ta mơ hồ nhìn ra những đường vẽ trên ngọc phù có tương quan với địa thế của Trường Lăng, nhưng vì nó bị thiếu khuyết, nên không tìm ra được huyền bí bên trong. Tiên sinh, người với người đó từng tìm hiểu một miếng ngọc phù cũng thiếu sót như thế này, từng tìm ra được một phần của Cô Sơn Kiếm Tàng, lần này hẳn là ngài có thể giúp ta chứ?"

"Sự thật không hề giống với lời đồn." Ông lão coi miếu chuyển ánh mắt ra khỏi Ngọc Phù, ngược lên nhìn Bạch Sơn Thủy.

Bạch Sơn Thủy giật mình.

"Mảnh Ngọc Phù kia trước đây luôn ở trong kho phòng của Tông Pháp Ti. Hồi đó, ta là Tông Pháp Ti Ti Thủ, ta vốn không biết Ngọc Phù này chính là địa đồ Cô Sơn Kiếm Tàng, chỉ là cảm thấy nó hơi kỳ dị, có điểm giống với địa thế Trường Lăng, nhưng không tìm hiểu ra được." Ông lão coi miếu chậm rãi đáp: "Ta mời hẳn tới cùng tìm hiểu, về sau chúng ta phát hiện ra được, những đường cong trên ngọc phù thật ra không phải là địa thế Trường Lăng, mà là hướng đi của Thiên Địa Nguyên Khí ở Trường Lăng."

Bạch Sơn Thủy hít sâu một hơi: "Hướng đi của Thiên Địa Nguyên Khí?"

Ông lão coi miếu gật đầu: "Địa đồ Cô Sơn Kiếm Tàng, không phải dùng địa thế để đánh dấu, mà là dùng những tuyến đường lưu chuyển của Thiên Địa Nguyên Khí để ám chỉ nó được giấu ở nơi nào. Có lẽ người lưu lại bản đồ này ngày xưa, cảm thấy nếu người đi tìm không đủ năng lực và cảnh giới, thì không xứng có được bảo bối của Cô Sơn Kiếm Tàng."

Bạch Sơn Thủy trầm mặc một lúc, ngẩng đầu lên, nhìn ra phía xa, thở dài, "Nếu nói như thế, ta lại phải tiếp tục ở lại cái nơi Trường Lăng làm cho người ta chán ghét này sao?"

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40: Đại Thủy Lao

Mấy cỗ xe ngựa với tốc độ không nhanh không chậm chạy trên đường phố Trường Lăng.

Trong chiếc xe dẫn đầu chính là Mạc Thanh Cung.

Đôi mắt hăn đột nhiên trở nên vô cùng cảnh giác .

Một chiếc xe ngựa đang từ một con phố chạy về phía xe hăn, người đánh xe đó hăn biết, là Kinh Ma Tông, người của Vương Thái Hư.

Làm việc ở Thần Đô Giám nhiều năm, hăn rút ra được một bài học xương máu, rằng không thể tuyệt đối tin tưởng bất luận kẻ nào.

Nhưng khi màn xe của cỗ xe ngựa đó được vén lên, đầu chân mày đang cau lại của hăn giãn ra, bảo người chung quanh lánh ra xa, nhẹ nhàng hỏi: "Sao người cũng tới?"

Người ngồi trong xe ngựa chính là Đinh Ninh và Thẩm Dịch, nghe thấy Mạc Thanh Cung hỏi vậy, Đinh Ninh chẳng hề cảm thấy viên quan Thần Đô Giám nổi danh này có chút nào giống biệt danh "Chó dữ" đáng sợ của mình, nên lướt thẳng vào trong xe của Mạc Thanh Cung, còn ra ý bảo Thẩm Dịch đi theo.

"Mạc đại nhân, đã lâu không gặp, năm mới khí sắc nhìn rất không tệ nha."

Đình Ninh hơi cúi người thi lễ với Mạc Thanh Cung: "Vì nghĩ có lẽ đại nhân muốn nghe một ít chi tiết, nên mới tới. Chắc hẳn người đã nghe được chuyện ở Ngự Thị, ta dẫn cả sư đệ tới đây, đại nhân có thể hỏi rõ ràng mọi chuyện, không cần mất thời gian tới Ngự Thị làm gì."

Mạc Thanh Cung hiền hòa nhìn Đình Ninh, hoàn toàn không có chút vẻ nghiêm khắc như thường có khi gặp cấp dưới, mỉm cười: "Người thực là thông minh, quả thực dù người không tới, thì ta cũng sẽ tới tìm người."

Đình Ninh cười: "Sao lại để đại nhân phải tới tìm ta, đương nhiên là phải tự mình tìm tới cửa."

Mạc Thanh Cung quan sát Đình Ninh một lúc, thở dài: "Năm nay người rất nổi danh ở Trường Lăng, từ lúc vào Bạch Dương Động tới giờ, người chính là người trẻ tuổi nổi danh nhanh nhất, sự thật chứng minh con mắt nhìn người của ta ngay lúc đó là chính xác. Bây giờ xem ra, dù lúc ấy ta có nhận người làm đệ tử, chắc chắn sẽ không thể làm cho người tiến bộ nhanh như vậy. Ai dám ngờ lão già hom hem Tiết Vong Hư kia lại là một Thất Cảnh Đại Tông Sư."

"Mạc đại nhân người có manh mối gì không?" Đình Ninh ra vẻ buồn rầu: "Ta chỉ là một người bình thường, ở Trường Lăng đâu có kẻ thù nào, sao lại có nhiều Tu Hành Giả như vậy tới giết ta để làm cái gì chứ?"

Mạc Thanh Cung vừa bực mình vừa buồn cười, quát: "Ta còn chưa có hỏi người, người lại còn dám hỏi ta. Tiết Vong Hư trên quan đạo triển lộ cảnh giới, tới huyện Trúc Sơn biểu hiện uy phong, đến cửa quân doanh hồ lang đại quân bắc doanh đánh nhau với Lương đại tướng quân, cả thiên hạ ai mà không biết? Những chuyện đó lúc xảy ra người đều có mặt, người lại còn là Tu Hành Giả có thời gian tu hành tiến vào tam cảnh nhanh nhất, người mà là một thiếu niên bình thường hả?"

"Sau này phải cẩn thận thêm một chút." Mạc Thanh Cung đổi giọng, nghiêm túc cảnh cáo: "Chỉ mỗi quan hệ của người với Vương Thái, đã đủ mang tới cho người không ít tai họa."

"Là họa thì có tránh cũng không khỏi." Đinh Ninh bình tĩnh: "Ta còn muốn nhờ đại nhân điều tra ra giúp."

Mạc Thanh Cung cười tự giễu.

Ngay cả mình muốn đặt chân ở Trường Lăng, cũng còn phải nhờ Trần Giám Thủ làm chỗ dựa, lắm khi đều là thân bất do kỷ, một thiếu niên dù có thiên phú trác tuyệt như Đinh Ninh, thì cũng phải đi theo làn sóng, làm gì có quyền tự chọn chỗ đứng cho mình.

Hắn chuyển đề tài, cẩn thận hỏi từng chi tiết chuyện xảy ra ở Ngự Thị.

Nhưng có lẽ hắn nghĩ người ra tay của Ngự Thị và thân phận của ba Tu Hành Giả kia không quan trọng chẳng, mà trong suốt quá trình hỏi han, hắn không hề hỏi tới vấn đề ấy.

Một lúc lâu sau thăm vấn mới chấm dứt, lúc này nhóm xe ngựa đã xuyên qua Trường Lăng, đến hồ Dương lâm.

Một dãy nhà thấp dựng dọc theo nhánh sông Vị Hà xuất hiện trước mắt Đinh Ninh.

"Đó là Đại Thủy Lao?"

Đinh Ninh lầm bầm, "Trông cũng đâu có gì đặc biệt."

Có rất ít người dám nói chuyện bình thường với Mạc Thanh Cung vì sự nổi danh đáng sợ của hắn, nên khi nghe thấy Đinh Ninh lầm bầm, hắn chỉ nhếch miệng mỉm cười, lơ đãng, sự căng thẳng vẫn luôn treo nặng trong lòng giờ đã hoàn toàn thả lỏng.

Vì cả Trường Lăng, không ai dám làm gì ở khu vực Đại Thủy Lao.

"Bên trong đó có chỗ khác đặc biệt à?"

Đình Ninh càng thêm hiếu kỳ, nhìn Mạc Thanh Cung: "Có thể cho ta vào đó xem không?"

Mạc Thanh Cung giật mình, nét mặt nghiêm khắc hẳn lại: "Người muốn vào xem?"

Đình Ninh gật đầu: "Ta nghe nói cả Trường Lăng nơi được bảo vệ ghê gớm nhất không phải là Hoàng Cung, mà là Đại Thủy Lao."

"Đúng là lời con nít." Mạc Thanh Cung nhếch mép, trào phúng: "Người tưởng Đại Thủy Lao là chỗ ai muốn vô cũng được?"

Đình Ninh nhìn hẳn, chau mày: "Ngay cả người cũng không dẫn ta vào được?"

"Không phải ta không thể mang người đi vào, mà là ngay cả ta cũng không được đi vào, tư cách của ta không đủ." Mạc Thanh Cung cười nhạt: "Thủy lao này đã có từ thời tiên hoàng, đến nay không ngừng được gia cố tu sửa, mỗi đời Đại Tần vương triều đều có Tu Hành Giả tìm ra trận pháp mới lợi hại bổ sung vào, có cấm chế rất mạnh. Ngay cả đám phạm nhân. . . Cũng chỉ có những đại nhân vật thực sự, mới có tư cách bị giam ở đây. Vốn tên ngũ cảnh này, không có tư cách được giam ở đây."

"Ngũ Cảnh cũng không đủ tư cách. . . vậy phải hạng người gì mới có tư cách được giam ở đây?" Đình Ninh và Thẩm Dịch hai mặt nhìn nhau.

Mạc Thanh Cung đáp: "Đương nhiên là đám đại nghịch chân chính, những kẻ nếu thoát ra thì chính là như Long nhập biển, không còn khống chế được nữa."

"Như Bạch Sơn Thủy?"

Đình Ninh nhú mày, "Dù có là vậy, Mạc đại nhân người quan chức cao như vậy, sao vẫn chưa đủ tư cách được vào bên trong Thẩm án, vậy ai mới có tư cách ở trong đó Thẩm án? Giam Thiên Ti và Thần Đô Giám, là phụ trách tra án xử lý, không phải áp đảo tất cả các ty còn lại sao?"

"Nhóc con sao tò mò thế hả!" Mạc Thanh Cung nhảy xuống xe ngựa, ý bảo người đánh xe của Thần Đô Giám chở Đình Ninh và Thẩm Dịch trở về, miệng đáp: "Ta phải làm xong mấy thủ tục nữa, đến trước lúc Thẩm án, mới được vào đây. Người chịu trách nhiệm ở đây là Thân Huyền Thân đại nhân, có nói ra các người cũng không biết."

"Thân Huyền?"

Trong lòng Đình Ninh run lên, nhưng trước mặt Mạc Thanh Cung, hắn vẫn vô cùng bình tĩnh, không có điểm nào khác thường.

Chờ đến khi xe ngựa đi một quãng xa, hắn mới mệt mỏi nhắm mắt lại, nhớ lại từng chi tiết khu kiến trúc kia, trong lòng vô cùng lạnh lẽo: "Thân Huyền. . . Không ngờ người vẫn còn sống, còn trở thành một con chó của Nghiêm Tương."

Mấy năm đầu khi Nguyên Vũ Hoàng Đế trèo lên, những năm gió tanh mưa máu ấy, những kẻ có liên quan dù không phải nhân vật đứng đầu thời điểm đó, thì cũng đều có liên quan tới họ.

Dù đó chỉ là tùy tùng tầm thường, hay là môn khách bình thường của những người đó, thì trong thời gian biến cố ấy, họ đều được trao cơ hội, bước lên vũ đài quyền lực.

Nhưng Thân Huyền có khác.

Hơn mười năm nay, hắc chưa từng lộ diện ở Trường Lăng, nhưng trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế trèo lên, hắc chính là quan tinh Đại Tướng Quân, chưởng quản tất cả vọng lâu.

Trường Lăng không có tường thành, mà xây rất nhiều tòa vọng lâu cao to sừng sững như những Cự Nhân bảo vệ xung quanh Trường Lăng, quan sát tất cả Trường Lăng. Mỗi lá cờ trên những vọng lâu đều là thứ chỉ huy phương hướng cho quân đội và Tu Hành Giả trong Trường Lăng.

Thế nên trong những cuộc chiến đấu, Thân Huyền chính là kẻ tay sai, chỉ dẫn phương hướng cho các Tu hành giả.

Tất cả Tu Hành Giả có tham gia trận đó đều là bằng hữu của hắc.

Những Tu Hành Giả đó, theo hắc chỉ dẫn, dùng tốc độ nhanh nhất xông tới để tiếp viện, nhưng khi đến nơi, mới phát hiện ra, thứ đang đợi họ, là hơn một ngàn chiếc chiến xa phù văn đã bày sẵn trận hình.

Ngày xưa tu vi của Thân Huyền đã rất cường đại, đến bây giờ, chỉ sợ ít nhất đã qua Thất Cảnh trung phẩm.

Một người như vậy trấn thủ nơi này, một nhân vật số má như Mạc Thanh Cung mà cũng chỉ được vào khi đến thời điểm đặc biệt, Đinh Ninh biết mình nhất định phải càng thêm kiên nhẫn.

Hôm nay tuy không thể đi vào Đại Thủy Lao, nhưng ít ra đã biết được một ít tin tức hữu dụng, ít nhất là khoảng cách tới Đại Thủy Lao. . . trong lòng hắc chưa xót, đành phải nghĩ như vậy để an ủi khích lệ bản thân.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41: Quyển Sách Tài Năng

Xe ngựa Chở Đinh Ninh và Thẩm Dịch chạy nhanh quay về Ngô Đồng Lạc.

Trong ngõ, đã có người đang chờ hăn.

Đinh Ninh nhìn thấy, ngoài Nam Cung Thái Thục, Tạ Trường Thắng, còn có cả Từ Hạc Sơn đang kính cẩn đến cực điểm ngồi bên cạnh Tiết Vong Hư, nói chuyện với ông.

Thấy Đinh Ninh xuống xe, Tạ Trường Thắng đứng phắt dậy, hưng phấn nói: "Tỷ phu, người đã về rồi?"

Thấy Thẩm Dịch theo Đinh Ninh xuống xe, Tạ Trường Thắng cũng người: "Sao người cũng tới?"

Thẩm Dịch nhìn Tạ Trường Thắng, vẻ mặt đau khổ.

"Đừng có gọi ta như thế, người biết ta không thích. Thẩm Dịch là đệ tử mới thu nhận của Bạch Dương Động, bây giờ là sư đệ của ta."

Tạ Trường Thắng nhăn mặt: "Làm sao vậy được, hăn đối với tỷ tỷ ta có ý đồ bất chính."

Đinh Ninh cau mày: "Ta còn đang muốn thúc đẩy chuyện ấy đấy."

Thẩm Dịch mở to mắt, sung sướng nhìn Đinh Ninh: "Đinh Ninh Sư Huynh, thật sự?"

Tạ Trường Thắng tức giận: "Người cao hứng cái gì, tính tình tỷ tỷ ta nóng nảy, đâu phải người không biết."

Thẩm Dịch sững người, ánh mắt tối sầm lại, cảm thấy hơi buồn bực.

"Đừng có ăn nói linh tinh, trước mặt Tiết động chủ mà nói năng thế à."

Nam Cung Thái Thục quát Tạ Trường Thắng, nhìn cỗ xe ngựa của Thần Đô Giám rời đi, hỏi Đinh Ninh: "Chuyện xảy ra lớn lắm à, sao trở về bằng xe của Thần Đô Giám?"

Nghe Nam Cung Thái Thục hỏi vậy, Đinh Ninh biết Tiết Vong Hư đã nói cho họ chuyện xảy ra ở Ngự Thị, hăn gật đầu: "Đó là Mạc Thanh Cung chiếu cố ta, mới cho xe Thần Đô Giám đưa ta trở về, chính là để nói cho người khác biết, Thần Đô Giám đã nhúng tay, kẻ nào muốn đối phó với ta tốt nhất nên thu liễm một chút. Còn chuyện ám sát ta, Thần Đô Giám đang điều tra, chắc chắn không phải đơn giản như vậy."

"Có lẽ là phân tranh trong triều đình, cuốn người vào trong đó, người phải hết sức cẩn thận." Từ Hạc Sơn nói rất khẽ, giọng nghiêm túc.

Hăn và Nam Cung Thái Thục đều là xuất thân danh môn, ánh mắt đương nhiên sâu sắc hơn người xuất thân bình thường.

Cảm nhận được ý tốt của hăn, Đinh Ninh gật đầu.

"Nhưng mà... người cũng thực là không đơn giản, hai Ngũ Cảnh một Tứ Cảnh. . . nếu là người khác sớm đã bị giết rồi." Tạ Trường Thắng từ sau tế kiểm thí luyện cũng có chút sùng bái Đinh Ninh, ánh mắt nhìn hăn vô cùng kính ngưỡng: "Tin này mà truyền đi, vị trí của người trên Anh Tài Bảng chắc chắn không còn là bảy mươi hai nữa, mà phải nhảy lên một đoạn xa."

"Sao hôm nay các người lại có mặt ở đây?" Đinh Ninh nhíu mày: "Anh Tài Bảng là cái gì?"

"Năm mới trong đương nhiên là phải đi thăm bạn bè, dù người chưa chính thức là tỷ phu của ta, nhưng đi thăm người cũng là phù hợp."

Tạ Trường Thắng tiện tay móc ra một quyển sách nhỏ khá mỏng, đưa cho Đinh Ninh: "Một hai tháng nữa, thứ này sẽ được phát tán khắp nơi, vốn không có gì đáng giá, nhưng những bản đầu tiên này, ta phải mất rất nhiều công sức mới có được."

Nam Cung Thái Thục mỉm cười, nhỏ nhẹ giải thích: "Quyển sách này do Hoảng Dưỡng Thư Viện tổng hợp từ những tu hành chi địa có tư cách tham gia tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, xếp hạng những anh tài nổi bật trong đó."

"Nghĩa là một danh sách xếp hạng thực lực, có cả một vật như vậy?" Thẩm Dịch kinh hãi, không thể tin được "Hồi này Tạ Trường Thắng nói vị trí bảy mươi hai, nghĩa là trong danh sách này, Hoảng Dưỡng Thư Viện xếp Đinh Ninh đứng thứ bảy mươi hai, có đúng hay không?"

Nam Cung Thái Thục gật đầu: "Hoảng Dưỡng Thư Viện không phải là tu hành chi địa, mà là một viện của Kinh Hộ Ti, làm công tác thống kê, nhất là đăng ký và biên tu tất cả Tu Hành Giả trong Đại Tần, nếu những tu hành giả đó không thuộc những tu hành chi địa, họ sẽ cho người đi điều tra để thống kê tình hình mới nhất, ghi chép lại thành tư liệu. Hiện giờ phạm vi đã thu nhỏ, chỉ bao gồm những bậc anh tài sẽ tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, họ biên tu danh sách này là đáng tin cậy nhất. Đương nhiên đây chỉ là tổng hợp dựa trên tu vi và ước lượng vào kiếm thuật sở tu mà thôi, không bao gồm khả năng thực chiến."

Sắc mặt Thẩm Dịch trắng bệch.

Hắn tự nhận mình thua xa Đinh Ninh, dù đây chỉ là bản đánh giá cơ bản. . . thì đã có nghĩa trong Trường Lăng này, có nhiều cường giả đến vậy hay

sao?

Lúc này Trương Nghi vừa vặn đun trà nóng đi ra, nghe thấy Nam Cung Thái Thực trả lời Thẩm Dịch, thấy mặt Thẩm Dịch tái nhợt, thì liền lên tiếng trấn an: "Tiểu sư đệ, Trường Lăng rất lớn, lượng người rất nhiều, nhiều hơn Quan Trung rất nhiều lần."

Thẩm Dịch không đáp, hắn còn đang bận suy nghĩ, nếu ngay cả Đinh Ninh mà còn bị xếp tới vị trí thứ bảy mươi hai, thì những kẻ được Hoảng Đường Thư Viện xếp hạng hàng đầu kia rốt cuộc là ai?

Trương Nghi cũng rất tò mò, hắn rót cho Tiết Vong Hư một chén trà nóng, rồi nhìn quyển sách nhỏ trong tay Đinh Ninh, hỏi: "Xếp hạng đệ nhất là ai? Độc Cô hầu phủ Độc Cô Bạch phải không?"

Chuyện Độc Cô hầu phủ Độc Cô Lương Sinh dùng Thiên Địa Nguyên Khí và chiến khí chiến hồn làm thuốc, dùng Thiên Đạo nuôi dưỡng đứa con Độc Cô Bạch đã vô cùng nổi tiếng khắp Trường Lăng.

Mọi tu hành chi địa của Trường Lăng, đều biết năm ngoái hắn đã từ Mạc Bắc trở về, chuẩn bị tham gia Mân Sơn Kiếm Hội lần này.

"Ta cũng tưởng là Độc Cô Bạch, nhưng mở ra mới biết là không phải." Tạ Trường Thăng đặc ý nói.

"Vậy là ai?"

Cả Tiết Vong Hư cũng ngẩn ra, nhìn quyển sách trong tay Đinh Ninh.

Trong mắt ông, thằng nhóc đã bước chân vào đệ tứ cảnh kia của Độc Cô hầu phủ hắn phải được xếp hạng đệ nhất.

Đinh Ninh ngồi xuống bên cạnh Tiết Vong Hư, nghiêm túc mở trang đầu ra.

Nếu đã quyết định phải chiếm được nguyệt quế ở Mân Sơn Kiếm Hội, giúp Tiết Vong Hư tuyệt đỉnh phong quang, thì mọi cái tên trong quyển sách nhỏ này đều là đối thủ hãn.

Hãn cũng đã nghe nói rất nhiều chuyện về Độc Cô Bạch, dù hãn có xuất ra tất cả thực lực che giấu, thì Độc Cô Bạch cũng vẫn là một đối thủ vô cùng uy hiếp.

Nhưng Độc Cô Bạch không phải người đứng đầu, có nghĩa Mân Sơn Kiếm Hội lần này chưa chắc hãn đã thành công.

"Vị thứ nhất: Liệt Huỳnh Hoảng "

Độc thấy cái tên này, Đinh Ninh hơi giật mình, cái họ này cực kỳ hiếm thấy.

Trương Nghi cũng không khỏi mở to hai mắt, cái tên này liền hãn chưa bao giờ nghe nói tới.

Hãn nhìn xuống dưới.

"Dự tính tu vi: Tứ Cảnh trung phẩm "

"Tu hành địa: hải ngoại chư đảo "

Thông tin cung cấp trong sách không nhiều, mỗi một Tu Hành Giả, chỉ có ba dòng như vậy mà thôi.

Hải ngoại chư đảo, chính là chỉ một số hòn đảo phụ thuộc Đại Tần vương triều, được vương triều thường xuyên lui tới để mua bán linh dược.

Những hòn đảo này sản vật căn cõi, qua hàng trăm năm buôn bán, hoàn toàn lệ thuộc và bị Đại Tần vương triều nắm chặt trong tay, tuy cũng có Tu Hành Giả tồn tại, nhưng cực ít người vào tới đất liền.

Nên tham gia Mân Sơn Kiếm Hội như thế này, không chừng đây chính là lần đầu tiên, vậy mà lại được Hoằng Dưỡng Thư Viện coi trọng như vậy, xếp hạng đệ nhất.

Đinh Ninh nhíu mày, ngẩng đầu nhìn đám Tạ Trường Thắng và Nam Cung Thái Thực: "Người này là có ai tiến cử hả?"

Nghe hẳn hỏi vậy, Trương Nghi cũng từ trong kinh ngạc mà hồi thần.

Hắn cảm thấy câu hỏi này của Đinh Ninh đã bắt được mấu chốt vấn đề, Tu Hành Giả hải ngoại mà có thể tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, sau lưng đương nhiên phải có chỗ dựa.

Tạ Trường Thắng đặc ý đáp: "Ta đã nghe ngóng, không biết được chắc, nhưng rất có khả năng là người quận Giao Đông."

Đinh Ninh sầm mặt.

Trương Nghi cũng biến sắc, "Người của Hoàng Hậu Điện Hạ?"

Quận Giao Đông là một quận lớn ở vùng duyên hải Đại Tần vương triều, người Đại Tần vương triều ai cũng biết, Hoàng Hậu Trịnh Tự tuy là người Trịnh, nhưng bà ta sở dĩ có thể trở thành hoàng hậu, ngoài lý do vì tu vi của bà ta, nhan sắc và trí tuệ của bà ta, còn vì mẹ của bà ta là con của một gia tộc thế lực cực mạnh ở quận Giao Đông.

Trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế lên ngôi, cả quận Giao Đông tuy trên danh nghĩa là lãnh địa của Đại Tần vương triều, nhưng kì thực chẳng khác gì một lãnh thổ riêng do Trịnh thị quản lý.

Trịnh thị với Nguyên Vũ Hoàng Đế và Đại Tề Vương Triều trước đây đều có minh ước ngầm với nhau.

Nguyên Vũ Hoàng Đế có thể leo lên ngôi vị hoàng đế, có sự hỗ trợ rất lớn từ Trịnh thị.

Đội tàu chiến bọc thép đầu tiên của Đại Tần vương triều, chính là của Trịnh thị.

Trịnh thị vốn là bá vương trên biển.

"Hoảng Dưỡng Học Viện đều là học giả cổ hủ, họ không quan tâm tới mặt mũi Hoàng Hậu đâu." Tạ Trường Thắng nhìn Đinh Ninh: "Nên Liệt Huỳnh Hoảng hẳn là có thực lực thật sự, có chiến tích kinh người ở ngoài hải ngoại, người nhất định phải cẩn thận."

Đinh Ninh gật đầu, mở ra tờ thứ hai.

Tờ thứ hai vẫn không phải tên Độc Cô Bạch.

"Vị thứ hai, Diệp Hạo Nhiên. Dự tính tu vi: Tứ Cảnh trung phẩm. Tu hành địa: Ly Lăng Quân phủ."

Người này thì ai cũng biết.

Nhớ lại lúc nhìn thấy Tuyết Bồ Kiếm trong tế kiếm thí luyện, ánh mắt Đinh Ninh lạnh đi, ngữ khí trở nên trào phúng: "Ly Lăng Quân quả thật là người khó đoán, lúc nào cũng có được người xuất thủ. Giới quyền quý Trường Lăng lòng dạ cũng thực là rộng rãi, cho phép người của Ly Lăng Quân phủ tham gia Mân Sơn Kiếm Hội."

Nam Cung Thái Thục nhìn hắn, giọng ngăn ngữ: "Ly Lăng Quân luôn có thể quay về Đại Sở vương triều tiếp nhận vương vị. . . Nên có lẽ giới quyền quý Trường Lăng có trao đổi giao dịch với hắn, đây chẳng qua là một phần rất nhỏ trong giao dịch của những đại nhân vật mà thôi."

Trương Nghi nhíu mày.

Những đại nhân vật trong triều đình suy nghĩ quá thâm sâu, người chưa tới những địa vị đó thì không thể nào hiểu nổi, nên hẳn không hứng thú với việc suy nghĩ chuyện đó, chỉ muốn biết người kế tiếp có phải là Độc Cô Bạch hay không.

Đình Ninh mở qua trang thứ ba, cái tên xuất hiện trước mắt hẳn vẫn không phải Độc Cô Bạch, mà là một cái tên mà hẳn và Tiết Vong Hư không thể nào tưởng tượng ra được.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42: Minh Hội Không Giống Với Kiếm Hội

"Vị thứ ba: Cố Tích Xuân. Dự tính tu vi: tam cảnh thượng phẩm. Tu hành địa: Ảnh Sơn Kiếm Viện."

Trương Nghi nhìn cái tên, khiếp sợ không tài nào giải thích được: "Làm sao có thể!"

Tạ Trường Thăng nhún vai: "Lúc bọn ta nhìn thấy, cũng không tin được, vì người được xếp hạng thứ tư chính là Độc Cô Bạch, bọn ta không làm sao tin được cao hơn Độc Cô Bạch, trong khi Độc Cô Bạch cũng là Tứ Cảnh trung phẩm tu vi."

"Sao có thể?" Thẩm Dịch càng không hiểu nổi. Dù đến từ Quan Trung, hẳn cũng biết Ảnh Sơn Kiếm Viện không phải là nơi nổi tiếng.

"Người của Hoảng Dưỡng Thư Viện ngay cả Nhất Quyển Trường Thiên Kinh Chú đều không sai một chữ, đương nhiên không thể nào phạm lỗi sai sót như vậy được." Tạ Trường Thăng nhìn hắn: "Ở trong tế kiếm thí luyện, chúng ta cũng chẳng thấy hắn có gì đặc biệt cả. Chỉ có thể giải thích là sau tế kiếm thí luyện, hắn đã có được cơ duyên kỳ ngộ."

Tiết Vong Hư cũng không khỏi nhú mào: "Ảnh Sơn Kiếm Viện có một bức Kiếm Bích rất đặc biệt."

Mọi người dồn ánh mắt qua nhìn ông.

Tiết Vong Hư nói tiếp: "Kiếm Bích đó nghe nói là di vật của U Vương Triều, rất là nổi tiếng. Trong ghi chép sử sách Trường Lăng, Ảnh Sơn Kiếm Viện chỉ có hai người thu hoạch được thành công từ nghiên cứu Kiếm Bích, một trong hai người đó đã trở thành đại tông sư."

Trương Nghi ngần ngừ: "Động chủ, ý của ngài là Cố Tích Xuân đã tìm ra được cái gì đó từ Kiếm Bích?"

Tiết Vong Hư trợn trắng mắt, hỏi ngược lại: "Người thấy còn có khả năng nào khác hả?"

Trương Nghi ngượng ngùng: "Chân Nguyên tu vi không hề tăng tiến, nghĩa là không có dùng linh đan gì, ... ư, hình như không còn khả năng nào khác."

"Tỷ. . . Đinh Ninh, người không quan tâm à?" Tạ Trường Thắng kinh dị nhìn Đinh Ninh, hắn định gọi tỷ phu, nhưng mới ra khỏi miệng một chữ thì đã nhớ ra không đúng, nên đổi lại. Vì Đinh Ninh đã lật sang trang tiếp theo.

Đinh Ninh không buồn ngẩng đầu lên: "Chẳng liên quan gì hết."

Tạ Trường Thắng hiểu lầm ý hắn, vội nói: "Tuy không chắc chắn gặp phải, nhưng ta rất muốn người đụng phải hắn trên kiếm hội, đánh bại hắn."

Đinh Ninh thấy người ở trang thứ tư đúng là tên Độc Cô Bạch, thì lật qua trang thứ năm, bình thản đáp: "Nếu gặp phải hắn, ta sẽ đánh bại hắn."

Đám Tạ Trường Thắng và Thẩm Dịch sửng người.

"Tốt, có khí phách." Sửng sốt một lúc, Tạ Trường Thắng bật cười, vỗ tay: "Đây mới đúng là tính tình của người, ta thích kiểu tự tin bất cần đạo lý này của người."

"Vị thứ năm: Trần Ly Sầu. Dự tính tu vi: Tứ Cảnh hạ phẩm. Tu hành địa: Bạch Lộ Biệt Viện."

"Thứ sáu vị: Từ Liên Hoa. Dự tính tu vi: Tứ Cảnh hạ phẩm. Tu hành địa: Từ Hâu Phủ."

"Vị thứ bảy: Dịch Tâm. Dự tính tu vi: Tứ Cảnh hạ phẩm. Tu hành địa: Tâm Gian Tông."

". . ."

Đình Ninh lật qua từng tờ, nét mặt vô cùng bình tĩnh, hẩn nhanh chóng lật đến trang cuối cùng. Nhưng sắc mặt Thẩm Dịch càng ngày càng trắng.

Tập sách này chỉ có một trăm hai mươi cái tên đứng đầu.

Từ cái tên thứ mười bảy trở đi, thì tu vi đều ở dưới Tứ Cảnh.

Mười sáu người đứng đầu, đều đã bước chân vào Tứ Cảnh!

Thẩm Dịch trước giờ đều cho rằng tiến cảnh tu vi của mình là nhanh, nhưng bây giờ mới thấy, mình chẳng là gì trong Đại Tần vương triều.

Trước kia hẩn cho rằng Đình Ninh xếp hạng thứ bảy mươi hai là không đúng, nhưng bây giờ nhìn lại, chỉ cần sắp xếp được cái danh sách này, đã là rất giỏi rồi.

"Thế nào, có thấy áp lực hay không?" Tiết Vong Hư mỉm cười: "So với những năm trước, năm nay nhân vật lợi hại nhiều hơn."

"Chẳng có gì khác nhau." Đình Ninh gập sách lại, quay sang hỏi Tạ Trường Thăng: "Sao mấy năm trước không nghe thấy có quyển sách này?"

Tạ Trường Thăng mỉm cười: "Người già đến phút cuối còn tốn tiền cơm, duy trì học viện cũng phải tốn ngân lượng, nghe nói là năm nay chi phí

phân cho các nơi đều bị cắt giảm không ít, nên chỗ nào cũng phải tìm cách để kiếm thêm. Cuốn sách này hơi mỏng nhưng giá trị thiên kim."

Đinh Ninh cau mày: "Mấy năm nay không có tại họa lớn, có thể cho nhiều mà, sao lại đòi cắt giảm?"

Tạ Trường Thắng vốn chưa từng nghĩ tới điều này, nên ngẩn ra.

Nam Cung Thái Thực và Từ Hạc Sơn liếc mắt nhìn lẫn nhau, họ cũng chưa hề nghĩ tới vấn đề này, bây giờ nghe Đinh Ninh nhắc tới, hai người đều cảm thấy có vấn đề.

"Chắc là chuyện Lộc Sơn hội minh."

Nam Cung Thái Thực ngẫm nghĩ một lúc, trả lời: "Thời điểm Đại Tần vương triều ta ký kết minh ước Lộc Sơn hội minh với sở, yển, tề Tam Triều còn ba tháng nữa. . . Dù bây giờ Đại Tần ta cường thịnh, thánh thượng cũng sắp vào Bát Cảnh, Tam Triều không còn dám đặt nặng minh ước, nhưng có lẽ để dự phòng chuyện xấu xảy ra chiến tranh thì phải chuẩn bị cho tốt."

"Tam Triều đó ai dám đánh?" Tuy cảm thấy Nam Cung Thái Thực nói cũng có lý, nhưng Tạ Trường Thắng vẫn cười nhạo: "Đại Sở Hoàng Đế cả ngày quần trong ôn nhu hương phấn, Yển Hoàng nổi danh cẩn thận, quân Tề thì còn có chút nguy hiểm, quân đội của họ rất khó đối phó, nhưng mà quốc lực của họ lại kém Đại Tần vương triều ta quá nhiều. Nếu thực xảy ra đánh nhau, cả đám đó đều phải chết."

Đinh Ninh nhìn Tạ Trường Thắng ngạo nghễ, lắc đầu: "Vấn đề không phải ở chỗ họ muốn đánh nhau hay không."

Tạ Trường Thắng ngó ra.

Ở đây không ai là người ngu, đều nghe ra ý tứ của Đinh Ninh trong câu nói.

"Tiểu. . ." Trương Nghi mở miệng, hẳn theo thói quen định gọi tiểu sư đệ, nhưng kịp nhớ ra tiểu sư đệ bây giờ đã là Thẩm Dịch, nên phải đổi kiểu xưng hô: "Sư đệ, người cảm thấy thánh thượng sẽ đánh sao?"

"Nếu người cùng với ba người nữa giành đồ với nhau, lúc đầu tu vi các người đều bằng nhau, nhưng sau đó đột nhiên tu vi của người cao hơn ba người còn lại một cảnh, người có thừa cơ uy hiếp ba người kia, bắt họ phải nộp đồ đạc gì đó của mình ra cho người không?" Đinh Ninh nhìn Trương Nghi, hỏi.

Trương Nghi nghĩ nghĩ, khẳng khái nói: "Cái đó nghe không tốt. . . Sẽ không."

Mấy người còn lại nghe thấy Trương Nghi trả lời như vậy, đều bị sặc nước.

"Nên nói người là lòng dạ đàn bà." Đinh Ninh thở dài: "Người chắc chắn là sẽ không, nhưng người khác thì không thể."

Nam Cung Thái Thục nhú mày, trầm ngâm: "Đúng lắm. Nếu thánh thượng thật sự bước chân vào Bát Cảnh, dù muốn hay không cũng không còn vấn đề nữa."

"Suy nghĩ của người lúc nào cũng sâu xa, nếu chỉ làm một Tu Hành Giả thuần túy thì rất lãng phí."

Tiết Vong Hư lên tiếng, cảm khái nhìn Đinh Ninh: "Lộc Sơn hội mình lần này khác với những lần trước rất lớn, chắc chắn sẽ có đại biến. Mân Sơn Kiếm Hội năm nay, vì có quyển sách nhỏ này, cũng sẽ có khác biệt rất nhiều, đến khi Mân Sơn Kiếm Hội chính thức bắt đầu, rất nhiều người sẽ không còn có tên trên quyển sách nhỏ này nữa."

Thẩm Dịch hiểu được câu đầu, nhưng không hiểu kịp câu sau, hẳn ngăn người: "Từ nay đến Mân Sơn Kiếm Hội còn không tới nửa năm, những

người có mặt ở đây đều đã là nhập tam cảnh, thời gian ngắn như vậy tu vi không thể nào biến đổi nhiều được, sao lại có nhiều người không còn được ghi tên trong danh sách?"

"Không bằng thì luôn là không bằng." Tạ Trường Thắng khinh bỉ nhìn Thẩm Dịch: "Nếu người cũng ở trên danh sách, người nhìn thấy những kẻ bình thường không bằng người lại được xếp ở trên người, người có phục không, có nhịn được không tới khiêu chiến hãn không? Nói ác ra là, đến lúc đó phân thắng bại, nếu lỡ thua, người có còn thể diện tiếp tục vác mặt tới tham gia Mân Sơn Kiếm Hội không?"

Thẩm Dịch mở to mắt, đứng rồi, người trẻ tuổi có ai mà không tâm cao khí ngạo, trừ phi có khoảng cách chênh lệch quá lớn ví dụ như với đám người Độc Cô Bạch, nếu không làm sao chịu phục? Nghĩ tới hậu quả quyển sách nhỏ kia mang lại, hãn không kìm được sợ hãi: "Quyển sách này chẳng khác gì danh sách khiêu chiến, nhiều người sẽ không nhịn được xông tới khiêu chiến người đứng trên mình. . . Mân Sơn Kiếm Hội năm nay, kỳ thật đấu loại đã bắt đầu rồi."

Hãn quay sang nhìn Tạ Trường Thắng và Đinh Ninh, khiêm tốn mà rất nghiêm túc bổ sung: "Ta đương nhiên không bằng Đinh Ninh Sư Huynh."

Tạ Trường Thắng hừ một tiếng: "Đây là nguyên nhân chính đám bọn ta tới đây tìm người, vì nó không có lợi cho người. Trước thời gian bắt đầu. . . thời gian người tu hành quá ngắn, dù có đồng ý chấp nhận người khác khiêu chiến hay không, thì phiền toái sẽ liên tục tới, vừa mệt người, lại tổn nước bọt và thời gian, mà nhiều khi còn ảnh hưởng tới thanh danh không tốt."

Đinh Ninh lắc đầu, bình tĩnh nói: "Không sợ thanh danh không tốt, vì ta sẽ không từ chối bất kỳ người khiêu chiến nào hết."

Đám người Tạ Trường Thắng và Nam Cung Thái Thực sững sờ.

"Xin lỗi, lại phải lấy người làm ví dụ." Đinh Ninh nói với Thẩm Dịch, rồi quay sang mọi người: "Tu hành không nhất định phải dựa vào chính mình, ta không - cự tuyệt người khác khiêu chiến, vì nhiều khi từ những cuộc đấu đó, ta còn có thể chiến thắng, lấy được đồ đạc gì đó từ tay họ."

Thẩm Dịch nhớ lại việc mình thua trận phải giao ra Tam Dương Thảo mà mình tốn rất nhiều công sức mới tìm được, thì chẳng những không tức giận, mà mắt còn sáng lên.

Tiết Vong Hư cười ha ha: "Ý tưởng rất thú vị, Đinh Ninh người rớt cuộc cũng đã biết tôn sư trọng đạo, biết nếu không có chuyện gì náo nhiệt thì ta sẽ rất nhàm chán. Hơn nữa cái đám xếp hạng đầu cũng đâu có ý tới khiêu chiến người đứng không?"

Đinh Ninh mỉm cười: "Thắng được càng nhiều, người càng phong quang."

"Người nghĩ mình chắc chắn thắng? Chẳng lẽ tên của người mới gọi là Trường Thắng?" Tạ Trường Thắng cau mày, nhưng rồi lại cười, "Nhưng ta thích loại người tin tưởng bất cần đạo lý như người."

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43: Cơ Hội Và Chuẩn Bị Đằng Sau

Phía đông Trường Lăng có một tòa lầu sách cũ, do Binh Mã Ti quản lý, bên trong có rất nhiều địa đồ, sách vở các loại về thủy lợi, ngày thường chẳng có ai thèm tới, trừ những khi có vấn đề về thủy lợi, quan viên mới tới đây xem địa đồ để đi tu bổ, sửa chữa, hay phòng lụt.

Nhưng hôm nay, lúc trời chạng vạng, có một nam tử dáng người khôi ngô lại tới ngồi ngay trước cửa lầu sách cũ, để chậu than trước mặt, đun một nồi súp dê, cầm bình rượu tự uống một mình, hoàn toàn không coi ai ra gì.

Gió cuốn vào, bốc lên bụi than mù mịt.

Một sư gia âm trầm xuất hiện, lạnh lùng quát: "Phiền Trác, người phải biết, cho các người ra vào Trường Lăng, tướng quân nhà ta phải mạo hiểm đến chừng nào hay không, mà người lại dám cuồng vọng vào trong Ngự Thị giết người! Các người rốt cuộc muốn cái gì hả?!"

Thấy sư gia lúc nào cũng thâm trầm điềm tĩnh giờ lại gấp gáp giận dữ như vậy, nam tử hơi ngẩn ra, nhưng nghe xong câu quát, thì sắc mặt sầm xuống, sát khí không hề kiêng kị bùng ra, cười nhạt: "Kỳ Bát Mặc, người đầu gì cũng đã từng cùng Lương Liên vào sinh ra tử, từ trong đồng người chết bỏ ra, chỉ vì một chút khó thở nhất thời, lại không còn phân biệt được thân phận của mình với thân phận của chúng ta hay sao, người tưởng chúng ta là ai? Bây giờ ta ngồi ở đây, Cung chủ nhà ta đang ở trên lầu xem sách, mà người lại dám đứng đây vô lễ, hô to gọi nhỏ như thế, người dám quấy nhiễu ngài ấy, người nghĩ ta không dám một kiếm giết người chẳng?"

Kỳ Bát Mặc dĩ nhiên giận dữ công tâm, nhưng bị Phiền Trác nói năng thô bạo như thế, lại nghe tới hai chữ "Cung chủ" thì tỉnh hẳn ra, nhớ ra rằng đối phương là kẻ vô pháp vô thiên, không hề sợ ai, lúc nào cũng dám làm bậy.

Ba chữ Bạch Sơn Thủy như có ma lực, làm cơn giận trong lòng ông ta hoàn toàn biến mất.

Ông ta hít sâu một hơi: "Không ngờ Bạch cung chủ lại ở đây, thực là thất lễ, người được người nhờ vả, đương nhiên phải làm hết lòng, nhưng bây giờ người của người đã làm hỏng việc, lại còn để lại một người sống, đã rơi vào tay Thần Đô Giám, người có biết như vậy mang lại hậu quả gì hay không?"

"Thất thủ?"

Phiền Trác thu liễm sát khí, lạnh lùng nhìn ông ta: "Muốn giết người đương nhiên phải bỏ vốn, ba người kia đều là độc xà thật sự, chứ không phải phế vật như lời nói của người, một tên trưởng quan nào đó của các người của là ba người bọn họ ám sát. Chắc là vận khí quá kém, nếu không với thực lực của ba người này, ở trong Ngự Thị trong giết một thằng nhóc mới vừa vào tam cảnh, làm sao có vấn đề gì!"

Kỳ Bát Mặc thở mạnh: "Từ năm nguyên vô đầu tiên, Hoàng Hậu đã muốn san bằng thế lực ngầm ở Ngự Thị, nhưng cuối cùng phải dừng tay, vì ngoài mối quan hệ với một số lão quan trong triều, trong Ngự Thị còn có nhân vật cấp bậc tông sư bảo vệ, và hơn hẳn tông sư bình thường. Ba con độc xà kia của người, chắc chắn cũng là giống người, coi thường Ngự Thị, nên bây giờ, đã bị Thần Đô Giám đưa vào Đại Thủy Lao rồi."

"Đại Thủy Lao?" Phiền Trác trào phúng nhìn ông ta: "Giết gà mà dùng dao mổ trâu, đưa vào Đại Thủy Lao thì tra ra được cái gì, mà dù là có, thì cũng chẳng dính tới được người với Lương Liên, người sợ cái gì? "

Kỳ Bát Mặc trầm mặc một lúc, khẽ nói: "Ta lo người lại tiếp tục làm việc lỗ mãng mà thôi."

"Rồng qua biển, bản thân chính là phóng đăng, đâu có lúc nào cũng nơm nớp lo sợ như các người?" Phiền Trác cười cuồng ngạo: "Khỏi cần nhờ tới người giang hồ của Trường Lăng, đến lúc đó ta tự tay giúp các người diệt trừ là được."

Nghĩ đến đối phương có đủ thực lực để mà cuồng ngạo, lại nghĩ đến Bạch Sơn Thủy đang ở trên lầu, Kỳ Bát Mặc không nói thêm gì nữa, quay người đi ra ngoài.

Dưới lầu ồn ào, trong lời nói lưỡi dao bóng kiếm, nhưng trên lầu vẫn yên tĩnh như thường.

Sách ở trên giá đều đã cũ kỹ, hình vẽ và chữ viết đều đã mờ.

Bạch Sơn Thủy ngồi dưới đất, nhìn ra ngoài trời suy nghĩ.

Tuy đã được chỉ điểm, nhưng cảm ngộ vẫn không hề tiến triển, căn bản không cảm nhận được sự quan hệ giữa những đường cong trên Ngọc Phù trong tay với hướng đi của thiên địa Nguyên Khí, nhưng Bạch Sơn Thủy cũng không sốt ruột, vì hắn đang ở trong một trạng thái kỳ dị.

Hắn mơ hồ cảm thấy, tìm hiểu Ngọc Phù này, cũng chính là một quá trình tu hành mà hắn cần phải trải qua.

Những huyền diệu khó giải thích kia, những đường cong hướng ra bốn phía không có điểm dừng. . . Tìm ra được sự huyền bí của chúng, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới tu vi Đệ Bát Cảnh của hắn.

Hắn là trụ cột tinh thần của người Ngụy, là người thiên hạ đều phải kiêng kị, thiên tư của hắn đương nhiên không có bao nhiêu người bì được, vậy mà

từ khi bước vào thất cảnh, ngay cả hăn, muốn tiến lên thêm cũng cảm thấy khó khăn.

Bây giờ, trong đêm tối đã xuất hiện một con đường, hăn phải từ từ lục lọi, từ từ tìm ra con đường phải đi.

Nên dù đang ở trong nơi nguy hiểm, nhưng trong lòng hăn, lại vô cùng bình thản.

Vì tuyệt đối bình tĩnh, nên chung quanh thân thể hăn xuất hiện rất nhiều những bọt nước nhỏ trắng tinh óng ánh, chúng như có sinh mạng, từ từ chuyển động, khiến quanh người hăn như có một cái lồng phát sáng.

Không có bất kỳ chức vụ gì trong hồ lang quân, nhưng Kỳ Bát Mặc là người Lương Liên tín nhiệm nhất, ông ta rời khỏi lầu sách, tới tìm Lương Liên.

Kỳ Bát Mặc vuốt cằm, nói: "Tướng Quân."

"Đừng tới nhắc nhở hay uy hiếp họ làm gì, họ tự có chừng mực." Lương Liên thản nhiên nói: "Loại người như họ không thể sử dụng kiểu suy nghĩ bình thường để suy đoán, họ và đám Triệu kiểm lô đều là những kẻ không quan tâm tới sinh tử, bọn họ là loại người nếu buổi trưa giết được một bát canh, đến chiều tối phải chết thì họ cũng vẫn thấy vui vẻ. "

Trong phòng ngủ đằng sau quán rượu Ngô Đồng Lạc, Đinh Ninh cẩn thận bôi Kinh Quỳnh Cao lên người.

Cao này là một loại mỡ màu hơi vàng, lúc bôi lên, xương cốt trong người kêu lên lách cách nho nhỏ, cho thấy thuốc mỡ này có được lực cực kỳ kinh người.

Thuốc mỡ có mùi tanh nhàn nhạt, khá là khó ngửi, nên dù cách một lớp vải dày, Trương Tôn Thiển Tuyết vẫn không khỏi nhíu mày.

Biết Trương Tôn Thiển Tuyết không vui, Đinh Ninh mỉm cười: "Mùi này khó ngửi thật, để mai ta đi mua ít nhang thơm để đốt."

"Kính Quỳnh Cao này dù sao cũng giúp người ngoài không nghi ngờ thân thể của người, thân thể của người nhìn đâu có yếu như vậy." Trương Tôn Thiển Tuyết lạnh nhạt: "Ti Không Liên tặng cho người lễ trọng như vậy, hẳn muốn cái gì?"

Đinh Ninh lắc đầu: "Không biết. . . Ti Không Liên dù chức tước cao, nhưng không xa xỉ như những hầu phủ khác, lễ này đối với hẳn quả thực rất nặng. Chắc là muốn đánh cược một keo, để tương lai ta giúp lại hẳn cái gì đó, nhưng phải đợi đến lúc ta tới một tu vi nhất định thì mới biết."

Trương Tôn Thiển Tuyết trầm mặc một lúc: "Ngay cả ám sát như vậy cũng không làm người bị thương được, xem ra người mạnh hơn là ta nghĩ."

Đinh Ninh nghiêm túc hẳn: "Ta đã đi quá nhanh, nhưng người không thể nhanh, người phải kiên nhẫn. Người đừng nghĩ trước đây ta đã quyết định đúng, vì chuyện này vận khí rất quan trọng, nếu không có Tiết Vong Hư, đến bây giờ chưa chắc ta có nhiều cơ duyên như vậy, cũng chưa chắc có được tu vi như hiện tại."

Trương Tôn Thiển Tuyết như cũ không trả lời theo câu nói của hẳn, mà nói sang chuyện khác: "Mân Sơn Kiếm Hội năm nay ra quyển sách đó, người còn nắm chắc được bao nhiêu phần?"

Đinh Ninh nhíu mày: "Trước mắt không thể nói được nắm chắc bao nhiêu phần, còn phải nghĩ cách đi tìm một vài thứ nữa giúp tăng tu vi. Kiếm Kinh Bạch Dương Động không đủ, lúc tới Mân Sơn Kiếm Hội, tu vi tối đa chỉ tới được tam cảnh trung phẩm, nên còn phải nghĩ cách, hơi phiền phức."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cau mày: "Ngay cả người mà cũng không có lòng tin chiến thắng, mấy người đứng đầu trong danh sách đó lợi hại như vậy?"

Đinh Ninh cười khẩy: "Người lợi hại thật sự không có tên trong danh sách, ta biết rõ thủ đoạn của hoàng hậu, bà ta làm gì cũng đều có mai phục ở đằng sau, mai phục đó mới thực sự là lợi hại."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết suy nghĩ, cảm thấy để hiểu được suy nghĩ của những người này quá mức phiền phức, nên chẳng buồn nghĩ nữa, nhắm mắt lại, bắt đầu tu hành.

Đinh Ninh cảm nhận được hô hấp của cô, trầm mặc.

Cô không phức tạp như hẳn, hoặc nói cô quá mức đơn giản.

Nhưng càng đơn giản, thì càng đáng ngưỡng mộ.

Sáng sớm hôm sau, Đinh Ninh thức dậy, bắt đầu nấu cháo.

Nhưng Trương Nghi đã la to kêu hẳn, phá vỡ buổi sáng yên tĩnh.

"Có chuyện gì?"

Đinh Ninh mở cửa, nhìn Trương Nghi đang lo lắng chờ ở cửa.

"Mọi người dậy hết rồi, Tà Trường Thắng đã cho xe ngựa tới đón."

"Nói là có người trên danh sách công khai quyết đấu. . . Sự đệ người nhanh chút! Nếu động chủ không kịp xem, người sẽ lại tức giận!"

Trương Nghi vừa nói chuyện, vừa kéo Đinh Ninh chạy đi.

Đinh Ninh nhú mày: "Là ai?"

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44: Tranh Vị Trí

"Nói là bài danh ba mươi bảy Trần Liễu Phong đánh với bài danh ba mươi lăm Phạm Vô Khuyết."

Trương Nghi là người biết suy nghĩ trước sau, tuy vội vàng vì sợ Tiết Vong Hư tức giận, nhưng vẫn hỏi: "Có cần báo cho dì nhỏ của người một tiếng không?"

Đinh Ninh lắc đầu: "Không cần."

Với tu vi của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, mọi chuyện xảy ra trong hẻm nhỏ này cô đều biết cả, nên tuy nồi cháo trên bếp còn chưa sôi, cũng chẳng sao hết.

Tạ gia là cự phú Quan Trung, Tạ Trường Thắng ngày thường tiêu tiền như nước, vô cùng phô trương, nên xe điều được tới bây giờ cũng là hai chiếc xe ngựa vô cùng đẹp đẽ quý giá.

Ngựa kéo đều là Truy Phong Câu quận Thanh Sắc Lũng Tây, da lông bóng loáng tỏa sáng, không có một tia tạp sắc, thùng xe được khảm bạch ngọc và lá vàng, rất là tráng lệ khí phái.

Tiết Vong Hư và Thẩm Dịch đã ở trong một chiếc, thấy Trương Nghi vội vã kéo Đinh Ninh tới, Tiết Vong Hư cười khoái chí.

Sống cả đời, đến lúc già có được một tên đồ đệ đáng yêu như vậy, sống cũng đáng rồi.

Tạ Trường Thăng chuẩn bị rất cẩn thận, trong xe có cả rượu và đồ nhắm, Trương Nghi và Đinh Ninh vừa lên xe, xa phu lập tức điều khiển cho xe chạy với tốc độ nhanh nhất.

Đinh Ninh cầm lấy một cái bánh bao không nhân khô xé ra ăn, hỏi Trương Nghi: "Quyết đấu ở đâu?"

“Sườn núi Cúc Hoa ven sông Tiểu Chu.”

"Cũng không xa. Giữa họ có ân oán gì không?"

Sông Tiểu Chu ở phía nam Trường Lăng, hai bờ sông có độ dốc khá cao, giống như hai sườn núi nhỏ, thường đều dùng để chắn dê, nhưng bây giờ trời cuối thu tiết trời dễ chịu, hai bờ sông nở đầy hoa cúc dại, có không ít người tới đây du ngoạn.

Chỗ bệ đá trước đây dùng để đốt lửa truyền tin trong quân đội, nay trở thành đài du ngoạn cho mọi người, hiện giờ lại biến thành địa điểm quyết đấu.

Chiến đấu ở đó, người ở hai bờ sông đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Ta chỉ biết Trần Liễu Phong là đệ tử ưu tú của Nguyệt Hải Kiếm Viện, chuyên tu Bích Hải Triều Sinh Kiếm, Phạm Vô Khuyết là đệ tử được Kiếm Viện Điền Hàn nuôi dưỡng, tu hãn là Động Thạch Kiếm." Trương Nghi áy náy đáp: "Còn giữa hai người có thù hằn gì không, thì ta không biết."

Hoàng Dưỡng Thư Viện khi lập ra danh sách xếp hạng tài năng đã tổng hợp rất nhiều nhân tố, lần này công khai quyết đấu song phương, Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết dù chỉ là bài danh ba mươi bảy và ba mươi lăm, nhưng lại được xếp hạng vượt xa vị trí thứ bảy mươi hai của Đinh Ninh dù hãn chiến thắng trong tế kiếm thí luyện, đánh bại Thẩm Dịch, phá vỡ kỷ lục tu hành. Đám người Nam Cung Thái Thục ngay cả trước một trăm đều

không có tên, nên vị trí ba mươi bảy và ba mươi lăm này đều là vị trí mà người trẻ tuổi của Trường Lăng phải ngược lên mà nhìn.

Dù mới là sáng sớm, hai bờ sông Tiểu Chu đã đầy xe ngựa, xe vẫn không ngừng nối gót nhau tới, những chiếc tới sau, đương nhiên không thể tới gần bệ đá.

Thấy xe mình phải đi chờ Tiết Vong Hư và Đinh Ninh còn chưa tới, Tạ Trường Thăng không khỏi nôn nóng: "Sao đông người quá vậy!"

Nam Cung Thái Thục nhìn hẩn: "Còn không phải là vì danh sách của Hoảng Dưỡng Thư Viện hay sao, nếu không có nó, ngày thường hai người bọn họ có quyết đấu, cũng chưa chắc nhiều người tới xem như vậy. Bây giờ danh sách đã ra, người có tên trong danh sách đương nhiên ai cũng muốn xem thực lực của người đứng thứ ba mươi bảy và ba mươi lăm là như thế nào, mình so với họ có chênh lệch nhiều hay không."

"Họ đến rồi!" Từ Hạc Sơn vui vẻ kêu lên.

"Cuối cùng cũng tới kịp." Tạ Trường Thăng không để ý tới ai, vẫy tay kêu lớn: "Ở đây!"

Ở đây hiện có rất nhiều người trẻ tuổi tài tuấn và danh môn vọng tộc tới đây xem người, nhưng chẳng có ai ồn ào loi nhoi như Tạ Trường Thăng, nên Đinh Ninh rất dễ dàng nghe thấy tiếng hẩn, và cũng nhìn thấy hẩn.

"Hai người này mới sáng sớm đã phát bệnh thần kinh à, chạy tới đây quyết đấu?" Đinh Ninh nhìn hai người đang đứng trên bệ đá, hỏi.

"Nghe nói là vì tranh giành tình nhân." Giọng Tạ Trường Thăng có chút khinh bỉ: "Hai người này nghe nói từng là bạn tốt, Trần Liễu Phong thích một cô nương, nên thường tới tìm nhờ Phạm Vô Khuyết nghĩ kế, nhưng sau đó Phạm Vô Khuyết lại qua lại với cô nương kia, Trần Liễu Phong giận tím mặt, vốn đã định cả đời không qua lại với Phạm Vô Khuyết nữa, nhưng

không ngờ danh sách ra đời, Trần Liễu Phong vốn luôn cho rằng Phạm Vô Khuyết kém hơn mình nhưng bây giờ lại thấy được xếp ở trên mình, nên không chịu nổi, viết chiến thư khiêu chiến Phạm Vô Khuyết."

Trương Nghi không nhịn được nghiêm mặt nói: " Phạm Vô Khuyết như vậy là không đúng, quân tử không đoạt chuyện tốt của người, huống chi là đoạt người trong lòng của hảo hữu."

Đình Ninh đánh giá hai thiếu niên đang đứng trên bệ.

Một người mặc trang phục màu đen, tóc cũng buộc dây nhỏ màu đen, khuôn mặt lạnh buốt, nhìn là biết thuộc loại người bình thường ăn nói rất có ý tứ.

Người còn lại mặc áo bào màu lam , trông khá thanh tú.

"Hai người này người nào là Trần Liễu Phong, người nào là Phạm Vô Khuyết?" Đình Ninh quay sang hỏi Tạ Trường Thắng: "Nếu muốn cho nhiều người chứng kiến, bây giờ cũng đủ nhiều người rồi, sao còn chưa bắt đầu, họ còn chờ cái gì?"

Tạ Trường Thắng cũng không hiểu: "Chúng ta cũng không biết, hai người đều đã tới được cạn một tuần trà rồi, ngoài nói mấy câu lúc mới tới, thì tới giờ chẳng nói với nhau thêm câu nào, ta luôn lo Tiết động chủ với các người không tới kịp, nhưng không ngờ tới giờ vẫn chưa bắt đầu."

Đang lúc nói chuyện, sau lưng Đình Ninh một giọng nói lạnh lùng: "Này, các người nhường chỗ đi."

Tạ Trường Thắng và Nam Cung Thái Thục, Từ Hạc Sơn đã chiếm được một chỗ đứng xem rất đẹp.

Nó đối diện với chỗ đứng của Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết, lại hơi nhô cao hơn những chỗ khác, coi rất tiện.

Vừa gần vừa cao, chẳng khác gì đứng ngay ở trên bệ đá xem đánh nhau.

Chỗ đặc biệt này lại không rộng, chỉ đủ cho đám người Tạ Trường Thăng và Tiết Vong Hư, Đinh Ninh mà thôi.

Muốn cho người khác đứng, đương nhiên phải có người bỏ chỗ, xuống chỗ thấp hơn, mà giọng nói kia lại còn không lễ phép, chỉ cần nghe giọng nói là biết người mới tới là hạng người gì, nên Tạ Trường Thăng cười khẩy: "Tại sao phải nhường?"

Đinh Ninh bình thân xoay người, một nơi như thế này, có tranh chấp là chuyện bình thường.

Hắn nhìn thấy ba thiếu niên tuổi cũng cỡ hắn.

Hai người mặc áo choàng màu vàng nhạt, tướng mạo khác nhau, nhưng đều mày kiếm mắt sáng, thập phần anh tuấn, một người mặc cẩm bào màu đỏ tía, dáng người cao gầy, hai mắt hơi thụt vào trong, khá là uy nghiêm.

Nghe Tạ Trường Thăng trả lời, ba thiếu niên đều lộ vẻ không vui, thiếu niên dáng người cao gầy cười khẩy đáp trả lại ngay, ngữ khí rất là gay gắt: "Tại sao không cho, chẳng lẽ mảnh đất này là người mua lại hay sao?"

Tạ Trường Sinh trào phúng nói: "Miệng lưỡi bén nhọn nhỉ, nhưng cũng không sai lắm đâu, nói mảnh đất này là ta mua lại cũng không sai cho lắm. Mấy vị bằng hữu này là vừa mới đến, trước đó chỉ có ba chúng ta, người tới đây không ít, nhưng người có biết vì sao không có ai tới giành chỗ với chúng ta không?"

Thiếu niên cao gầy hơi ngẩn ra, nhưng rồi cười khẩy: "Có lẽ các người hung ác, người khác không dám giành với các người mà thôi."

"Sai. Đó là vì họ biết đạo lý làm người, biết thứ tự đến trước đến sau, biết kính già yêu trẻ, biết kính sư trưởng." Tạ Trường Thăng từ hồi ở tế

kiếm thí luyện đã cho thấy có bản lĩnh trào phúng, lúc này khả năng ấy càng thêm phát triển, như muốn chảy ra khỏi mặt: "Bọn ta đâu phải là người đầu tiên tới đây, lúc chúng ta tới đã có mấy người tới trước, ta với bọn họ thương lượng, trả cho mỗi người nghìn đồng vàng, họ mới nhượng lại cho ta chỗ này, bây giờ bằng hữu của ta đã tới, người này còn già hơn cả thái công của các người, các người còn nhỏ hơn cả người nhỏ tuổi nhất trong đám bọn ta, mà ngay từ câu đầu tiên các người đã vô lễ như thế, muốn chúng ta nhường chỗ cho các người? Sư trưởng các người và cha mẹ các người rút cuộc là ai, ngay cả đạo lý làm người cũng không dạy cho các người hay sao?"

Ba tên thiếu niên kiêu căng bị nói đến mức mặt tái đi, một hồi đỏ một hồi xanh.

Không tìm ra được ý nào để cãi lại, một tên trong bọn then quá hoá giận: "Quả thực là nói bậy nói bạ, mỗi người trả cho nghìn vàng để mua chỗ, người nghĩ bọn ta là con nít ba tuổi chắc, nói cái gì cũng tin?"

"Đối với các người, đây là chuyện không thể nào làm được, nhưng đối với Môn Quan Trung Tà gia nhà ta, tiện tay cho nghìn vàng tính là cái gì?" Tà Trường Thăng cười: "Ta mười tuổi đã dùng tiền mừng tuổi của ta để mua sản nghiệp, bây giờ tiền thuê đất một năm cũng đủ cho ta ăn xài thả cửa, gặp người ưa mắt tùy tiện ném cho nghìn vàng là chuyện bình thường, các người nếu có thể làm cho ta thấy vui lòng một tí, không chừng ta cũng sẽ thưởng cho các người nghìn vàng."

"Quan Trung Tà gia?"

Thiếu niên vừa lên tiếng tái mặt, không nói lại được tiếng nào.

Quan Trung chỉ có một Tà gia, mà Tà gia ấy chính là phú khả địch quốc.

Người có quan hệ với Tà gia ở Trường Lăng không tài nào đếm xuể.

"Người đã dùng tiền mừng tuổi mua sản nghiệp thì lấy cái gì để mà còn tiêu tiền như nước, cần gì phải ra vẻ khoe của như thế, không sợ tởm người cắt tiền xài à?" Nam Cung Thái Thực hạ giọng nhắc nhở Tạ Trường Thắng.

"Dù có là cự phú thật, thì tiền mừng tuổi cũng đâu có nhiều tới như vậy, ta chỉ thuận miệng nói khoác thêm một tí mà thôi." Tạ Trường Thắng cười khoái chí, khẽ trả lời: "Nhưng dù có thế, thì cũng đủ hù đám ba tên nhà quê này rồi."

Đối phương hiển nhiên cũng là tài tử nổi danh của Trường Lăng, con nhà vọng tộc, nếu không đâu thể kiêu ngạo như thế, thế mà lại bị Tạ Trường Thắng nói thành đồ nhà quê chưa thấy qua việc đời, Nam Cung Thái Thực không khỏi lắc đầu, phì ra cười.

Đối phó với những người vô lễ như vậy, quả nhiên phải dùng thủ đoạn hạ nhục này của Tạ Trường Thắng mới hả được giận.

Tên thiếu niên mặc áo choàng màu đỏ tía biến sắc, lạnh giọng nói: "Còn tưởng là ai, thì ra là tên phá gia chi tử không nên thân của Quan Trung Tạ gia, không biết lần này trong danh sách tài năng của Hoảng Dưỡng Thư Viện, được xếp hàng thứ mấy?"

Tạ Trường Thắng lạnh mặt: "Người là ai, xếp hàng thứ mấy?"

Thiếu niên cao gầy cười nhạt: "Tại hạ Lục Đoạt Phong, vị trí tám mươi mốt."

Hắn nói xong, khinh bỉ nhìn Tạ Trường Thắng, muốn xem Tạ Trường Thắng xấu hổ.

Không ngờ, Tạ Trường Thắng lại dùng ánh mắt đáng thương nhìn hắn, lắc đầu: "Có người là vì bài danh đứng sau mà cảm thấy thẹn, có người lại thấy mình được có tên trong danh sách bài danh mà cảm thấy kiêu ngạo."

"Nói đến bài danh, người ở đây có vị trí cao hơn người không ít đâu."

Tạ Trường Thắng gật đầu với Đinh Ninh, sau đó quay lại nhìn tên kia:
"Người dựa vào cái quái gì mà đòi đắc ý?"

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45: Hiệp Hải Kích

Ba thiếu niên kiêu căng cố gắng kèm mình lại.

"Mình không bằng người ta, lại còn lồi Đinh Ninh ra để làm trò, người cũng thật là... cái gì cũng làm được." Nam Cung Thái Thục trừng mắt với Tạ Trường Thắng.

Tạ Trường Thắng không cho là nhục, còn cảm thấy đắc ý: "Mấy chuyện cãi nhau mồm mép này, là phải nói cho lằm liệt, phải dẫn trước áp đảo người khác."

"Chưa thỉnh giáo?" tên thiếu niên cao gầy Lục Đoạt Phong sắc mặt ngưng trọng thi lễ với Đinh Ninh.

Đinh Ninh đáp: "Thanh Đăng Kiếm Viện Bạch Dương Động, Đinh Ninh."

"Người chính là Đinh Ninh? bài danh bảy mươi hai trên bảng Tài tuần, Thanh Đăng Kiếm Viện Đinh Ninh?"

Ánh mắt ba người đều không tự chủ được nhìn vào Tiết Vong Hư đội mũ da, choàng áo lông dày, lại nhìn thái độ của mọi người với Tiết Vong Hư, hiểu ra than phận của lão nhân kia.

Ánh mắt ba người trở nên cổ quái.

"Đối với Quan Trung Tạ gia, tiền tài như căn bã, chắc hẳn các người cũng đã xem danh sách tài năng của Hoảng Dương Thư Viện." Lục Đoạt Phong nhếch mép, khẽ huých hai thiếu niên còn lại: "Ta tu An Sơn Kiếm Thập, hai vị này tu ở Hoàng Vân Động Thiên, theo thứ tự trên danh sách là tám mươi sáu Chu Tả Ý và chín mươi một Tân Tiệm Ly, người hẳn đã thấy tên chúng ta rồi chứ."

Trương Nghi nhìn hai người mặc áo choàng vàng, vốn đã nghi ngờ, bây giờ rút cuộc xác định, nên hơi giật mình.

Hoàng Vân Động Thiên bản thân chính là tu hành chi địa cùng cấp bậc với Ảnh Sơn Kiếm Viện, quy mô lớn hơn Bạch Dương Động và Thanh Đằng Kiếm Viện, Chu Tả Ý và Tân Tiệm Ly rất nổi danh trong Trường Lăng, hai người năm trước đã đạt tới tam cảnh trung phẩm, sau đó xuất viện tu hành, đến vùng biên cảnh giữa Đại Tần vương triều và Nguyệt Thị Quốc, nghe nói đã ở đó chém giết rất nhiều mã tặc.

Vì sao hai người lại bị xếp ở phía sau, thì Trương Nghi không hiểu.

Trương Nghi nghĩ hôm qua lật xem từng trang trong danh sách, chắc Đinh Ninh có ấn tượng với hai cái tên này, nhưng không ngờ, Đinh Ninh chỉ đảo mắt qua hai người áo vàng kia một cái, giọng nói cụt lùn, dứt khoát: "Không có ấn tượng."

Trương Nghi ngạc nhiên: "Sư đệ?"

Đinh Ninh nhàn nhạt liếc hẳn: "Tại sao ta phải nhớ tên những người xếp hạng sau ta?"

Tạ Trường Thăng cười ha ha, "Tỷ phu" này quá hợp với khẩu vị của hẳn.

Ba người Lục Đoạt Phong, Chu Tả Ý, Tân Tiệm Ly rất giận dữ.

Tân Tiệm Ly cười lạnh: "Bọn ta thực là không hiểu, vì sao Hoảng Dưỡng Thư Viện lại xếp người ở trên chúng ta được."

Tạ Trường Thắng dương dương đắc ý: "Bây giờ đã hiểu chênh lệch ở đâu chưa?"

Tân Tiệm Ly mặt không chút thay đổi: "Hiểu rồi, thì ra hẳn được xếp hạng ở trước chúng ta, là vì hẳn có một người bằng hữu có tiền là người. Nếu không phải Hoảng Dưỡng Thư Viện thiếu tiền, làm sao lại chỉ làm một cái danh sách nhỏ như vậy. Ta thực là tò mò, sao người không bảo họ đưa người lên bảng xếp hạng luôn, là tự biết thực lực chưa đủ, nếu có tham gia Mân Sơn Kiếm Hội cũng sẽ bị xấu mặt đúng không?"

Tạ Trường Thắng biến sắc: "Ý của người là Hoảng Dưỡng Thư Viện bị ta mua chứ gì?"

Tân Tiệm Ly cười khẩy: "Làm sao ta biết."

Tạ Trường Thắng giận dữ, đang muốn mở miệng, Đinh Ninh đã nhìn hẳn, bình thản: "Có gì đâu mà phải cãi nhau, Hoảng Dưỡng Thư Viện tuy không phải tu hành chi địa, nhưng trong đó có rất nhiều người được người ta tôn kính. Ăn nói kiểu như vậy nếu như truyền ra ngoài, kẻ sau này bị trách phạt không phải chúng ta đâu."

"Con nít nói đùa với nhau ai mà thèm quản." Tân Tiệm Ly không chút úy kỵ, cười lạnh: "Đấu bằng miệng lưỡi chẳng ích lợi gì, tốt nhất là xem kiếm của ai mạnh hơn, Đinh Ninh người đã được xếp hạng trên chúng ta, người có dám tiếp khiêu chiến của ta hay không?"

Đinh Ninh nhìn hẳn, chẳng buồn nói một lời, xoay người sang chỗ khác.

Ba người Tân Tiệm Ly ngó người, Tân Tiệm Ly lớn tiếng châm chọc: "Sao hả, không dám?"

"Mới sáng sớm đã phải vội vàng tới đây là để coi người ta đánh nhau, hơn nữa chỗ này đã phải mua bằng nhiều tiền như vậy, dù muốn cái gì, cũng phải chờ người ta đánh nhau xong rồi hãy nói."

Đinh Ninh bình thản lên tiếng.

Ba người giật mình, vội quay qua nhìn, trên bệ đá, Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết đã bắt đầu quyết đấu.

"Thì ra là chờ người mang Vô Phong Huyền Thiết Kiếm tới."

Nam Cung Thái Thục hí mắt, cô nhìn thấy có người mang hai thanh kiếm lên đài, thanh nào cũng có màu đen tuyền, dài ba thước, đầu kiếm được mài cùn, hai mặt lưỡi kiếm vô cùng bằng phẳng, không hề được khắc phù văn, nên mới được gọi là Vô Phong Huyền Thiết Kiếm.

Với tu vi và lòng dạ của hai người, đương nhiên không sợ quyết đấu bị thương, nên hai bên dùng kiếm thế này, chính là muốn truy cầu sự công bằng tuyệt đối.

Thân kiếm không có phù văn, thì chỉ có thể dung nạp Chân Nguyên thi triển ra Kiếm Khí, chứ không phát ra chân nguyên được, đây cũng chính là loại kiếm chuyên dụng của Mân Sơn Kiếm Hội.

Từ đợt sơ tuyển của Mân Sơn Kiếm Hội trở về sau, mỗi cuộc quyết đấu đào thải, đều phải dùng này Vô Phong Huyền Thiết Kiếm loại, một là để tránh không làm cho những anh tài trẻ tuổi bị thương hay mất mạng, hai là có như vậy, người ta mới nhìn ra được khả năng lĩnh ngộ và vận dụng kiếm kinh của kiếm thủ.

Nam Cung Thái Thục quay sang nhìn Đinh Ninh: "Người là cố ý chọc giận họ?"

Cô chợt nghĩ ra cái gì đó, mắt sáng lên: "Người thật sự muốn đánh nhau với họ?"

Đình Ninh gật đầu: "Ta sẽ chọn Chu Tả Ý."

Nam Cung Thái Thục giật mình, kẻ buông ra lời thách đấu là Tân Tiệm Ly, kẻ được xếp hạng gần Đình Ninh nhất là Lục Đoạt Phong, Chu Tả Ý nằm ở giữa ba người, sao Đình Ninh lại chọn hẳn?

"Xem quyết đấu trước đã." Đình Ninh biết cô không nghĩ ra, nhưng không có ý giải thích, chỉ nhắc nhở như vậy.

Nam Cung Thái Thục quay đầu sang xem, cuộc quyết đấu được chờ đợi đã lâu, rốt cuộc bắt đầu.

Những tiếng kinh hô vang lên.

"Cái người mặc đồ màu đen, mặt mũi cứ như người ta thiếu tiền hẳn, kẻ vừa ra tay trước, chính là Trần Liễu Phong."

Tạ Trường Thăng lên tiếng hướng dẫn.

Mà bây giờ Đình Ninh cũng đâu cần hẳn hướng dẫn nữa.

Thân ảnh Trần Liễu Phong di động, Huyền Thiết Kiếm vẽ ra một chùm Kiếm Khí màu lam.

Trước người hẳn tản ra vô số bóng kiếm.

Những chùm kiếm khí màu lam không ngừng được thả ra, kết lại với nhau, tạo thành một mặt biển với những cơn sóng lớn, thân ảnh hẳn hoàn toàn được cơn sóng màu lam ấy che lại.

Đây chính là Nguyệt Hải Kiếm Viện Kiếm Ý.

Để chống đỡ, Vô Phong Huyền Thiết Kiếm trong tay Phạm Vô Khuyết chỉ thẳng tắp mãnh liệt đâm ra một nhát.

Khi thế kiếm đã đi đến gần hết, cả thân hình và cổ tay của hắn rung mạnh, trong nháy mắt chém ra hơn mười đạo Kiếm Khí.

Xuýt một tiếng nổ vang.

Đến lúc này, kiếm khí từ nhát đâm thẳng tắp vừa rồi mới nổ bung trong không khí.

Tạo thành hiệu ứng như một mũi khoan.

Mũi khoan thẳng tắp mở đường, mấy chục đạo kiếm khí đi theo, trông như một con thoi kéo theo hơn mười sợi tơ bay trong không trung.

Nhưng chỉ trong tích tắc, lộ tuyến bay của chúng đột nhiên biến mất.

Thay vào đó, Thiên Địa Nguyên Khí bộc phát.

Oanh một tiếng trầm đục.

Trên bề đá xuất hiện hai vòng sáng hình tròn.

Vô số kinh khí lấy hai vòng tròn này làm trung tâm, bắn tung tóe ra bốn phương tám hướng.

Mặt đất không chịu nổi sự trùng kích của kinh khí, nên vang lên tiếng nứt vỡ, cả bề đá mù mịt bụi đất và đá vụn.

Mọi người ồ lên kinh hô.

Họ kinh hô không phải vì sợ bề đá bị sụp.

Bệ đá tuy cũ kỹ, nhiều chỗ rạn nứt, nhưng được làm từ những tảng đá lớn cả nghìn cân chồng lên nhau, hồi trước từng có nhiều Tu Hành Giả cảnh giới cao hơn hai người đánh nhau ở đó, mà bệ đá còn không vỡ, trận đấu này không có khả năng làm cho bệ đá hư được.

Họ kinh hô, là vì một kiếm thẳng tắp vừa rồi của Phạm Vô Khuyết, lại tạo thành một cái Kiếm Phù.

Không ngờ một kiếm đâm thẳng tới trước đơn giản lại mang theo uy thế khủng bố như thế. . . Ở đây có rất nhiều anh tài kiêu ngạo trẻ tuổi, có người bị xếp hạng đứng sau hai người cảm thấy vô cùng không phục, nhưng chỉ qua một kiếm này, họ đã hiểu được nguyên nhân.

Chiêu kiếm của hai người vừa tung ra, đa số người ở đây không thể nào tiếp được.

"Mạnh thật!"

"Rất giỏi!"

Mặt Thảm Dịch trắng nhợt, liên tục buông ra hai câu để diễn tả tâm tình lúc này.

Kiếm quang mờ đi, bốn phía loạn trong gió, Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết chỉ đứng cách nhau chừng một trượng, một kích toàn lực vừa rồi hai người ngang bằng nhau, không ai hơn kém.

Trần Liễu Phong quát to một tiếng, bằng mắt thường cũng nhìn thấy Chân Nguyên tinh thuần đang trào ra từ bàn tay hắn.

Hắn bước sang trái một bước, trường kiếm chém loạn sang bên phải.

Kiếm khí tuôn ra xé rách không khí, ngưng kết ra những bọt nước màu xanh đậm, tạo thành một con sóng nước thật sự trong không trung!

Con sóng kia to gấp mấy lần thân hình Trần Liễu Phong, rút lên mãnh liệt, đổ ụp về phía Phạm Vô Khuyết.

"Hiệp Hải Kích!"

Một người đứng xem nhận ra chiêu kiếm, buột miệng kêu to.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46: Mượn Kiếm

Đây là chiêu thức có uy lực lớn nhất của Bích Hải Triều Sinh Kiếm, tu vi của Trần Liễu Phong đã đạt đệ tam cảnh thượng phẩm, chỉ còn cách đệ tứ cảnh một bước phá cảnh, Chân Nguyên công pháp hãn sở tu cũng không phải tầm thường, từ xa cũng có thể cảm nhận được chân nguyên cực kỳ tinh thuần. Vì hãn đang toàn lực xuất chiêu, Chân Nguyên điên cuồng tràn vào Vô Phong thiết kiếm, một chiêu "Hiệp Hải Kích" này, thật sự là đã có được mấy phần sức mạnh của sóng xanh từ mặt biển.

Tạ Trường Thăng sắc mặt trắng bệch, bỏ mấy ngàn vàng quả thực là không hề uổng phí, vì hãn đứng ngay chính diện với Trần Liễu Phong, dù đã cách một con sông, mà gió do kiếm khí tạo ra vẫn cuốn tới làm tóc tai hãn rơi tả.

Cảm nhận được chân ý ấm ướt trong không khí và sức mạnh của nhát kiếm, hãn không nhịn được run run lên tiếng: "Một kiếm như vậy làm sao đỡ nổi?"

Đinh Ninh nhìn một kiếm mạnh mẽ kia, trong mắt lóe lên tán thưởng, nhưng nhìn Phạm Vô Khuyết đang đứng vững như bàn thạch, hãn nói khẽ: "Chưa hãn."

Phạm Vô Khuyết xuất kiếm.

Vô Phong huyền thiết kiếm lần nữa đâm ra.

Kiểm thể vô cùng bằng phẳng, nhìn qua giống hệt đường kiếm ban này.

Một tiếng âm vang, con sóng màu lam bị kiếm của hắc âm thủng ra một lỗ chùng vãi thướt.

Một kiếm này có năng lực xuyên thủng kinh người, nhưng lại quá thẳng, không có khả năng đâm trúng con sóng sau của Trần Liễu Phong. Tạ Trường Thăng không hiểu nổi, một kiếm như vậy có ý nghĩa gì.

Nhưng cũng ngay trong nháy mắt này, Chân Nguyên trong cơ thể Phạm Vô Khuyết ào ạt tuôn ra, cuộn cuộn chui vào thân kiếm.

Phía trước mũi kiếm của Phạm Vô Khuyết xuất hiện vô số đường cong.

Những đường cong ấy đâm sâu vào con sóng lam, làm con sóng lam xuất hiện rất nhiều vết rạn.

Trong nháy mắt, con sóng lam vỡ vụn, biến thành những bọt nước không có lực sát thương.

Mọi người ồ lên thán phục.

Tiết Vong Hư mỉm cười, khen ngợi: "Không tệ."

Ánh mắt Trương Nghi chăm chú như đang nghiên cứu: "Chân ý của Động Thạch Kiếm là ở chỗ dùng kim loại phá đá. . . Không chỉ có năng lực xuyên thấu kinh người, Phạm Vô Khuyết cũng đã nắm giữ được chân ý của Động Thạch Kiếm, quả là rất xứng với vị trí trong danh sách."

"Đang" một tiếng vang dội.

Kiểm của Trần Liễu Phong và kiếm của Phạm Vô Khuyết kiếm chạm vào nhau, cả hai người đều lắc lư, bay ra ngoài.

Tạ Trường Thắng mở to hai mắt, không thể tin được: "VẬY mà cũng đỡ được, Hiệp Hải Kích là chiêu thức mạnh nhất của Bích Hải Triều Sinh Kiếm đó, tiêu hao... cực nhiều Chân Nguyên, vậy mà cũng bị Phạm Vô Khuyết phá giải, vậy làm sao Trần Liễu Phong thắng được?"

Đinh Ninh lắc đầu, lầm bầm: "VẬY cũng chưa chắc."

Vốn luôn rất bội phục Đinh Ninh, nhưng một câu này của hắn lại làm Tạ Trường Thắng thấy tức giận, không đồng tình.

Trần Liễu Phong quát to một tiếng phản nộ.

Tất cả Chân Nguyên còn lại được hắn rút hết vào thân kiếm.

Thanh kiếm chém ra một nhát.

Mọi tiếng kinh hô đều dừng lại.

Trên mặt Phạm Vô Khuyết lần đầu tiên hiện ra nét khiếp sợ.

Trên thân kiếm, lại tuôn ra vô số đầu Kiếm Khí màu lam.

Những bọt nước màu lam xuất hiện, bị một sức mạnh vô hình đập vào, văng tung tóe.

Bọt nước màu lam vỡ ra, bên trong bắn ra bọt nước màu trắng, như hàng ngàn đóa hoa ập về phía Phạm Vô Khuyết!

"Vạn Đào Sinh, không tệ." Tiết Vong Hư tán dương.

Phạm Vô Khuyết biến sắc, lần này không đâm thẳng tới một kiếm như trước nữa, mà đâm liền một lúc ba kiếm.

Trước người hắn xuất hiện ba lỗ thủng, những đóa hoa trắng và lam rơi vào đó đều bị tan thành bụi, tiêu tán.

"Oanh" một tiếng.

Trần Liễu Phong từ trong màn nước lao ra, bay tới trước mặt hăn.

Thân thể hăn bị hơi nước làm ướt sũng, trên vai bị mấy đóa hoa nước đập trúng, vang lên tiếng xương nứt nho nhỏ, nhưng hăn không hề ngừng lại, vung kiếm hất văng mấy đóa hoa trước mặt, chém thẳng vào Phạm Vô Khuyết.

Mặt Phạm Vô Khuyết trắng bệch như tuyết.

Hăn lùi lại, vung kiếm chặn thế kiếm của Trần Liễu Phong.

Âm thanh va chạm vang lên chói tai, hăn chặn kịp đường kiếm của Trần Liễu Phong, những tia lửa bung ra tung tóe, nhưng hăn cũng đã trúng mấy đóa hoa nước!

Hăn kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình như điều đứt dây bay văng ra ngoài.

Sau lưng hăn, là con sông đã bị kết băng.

Tiếng nứt vang lên răng rắc.

Thân thể hăn rơi thẳng xuống mặt sông, đập vỡ mặt băng, lọt vào nước sông lạnh toát.

Hai bên bờ sông hoàn toàn yên tĩnh.

Trần Liễu Phong đứng thờ hồn hển, trường kiếm trong tay chống xuống bệ đá, quát to: "Là ai thắng?"

Không ai trả lời hăn.

Ai cũng biết với tu vi của Phạm Vô Khuyết, dù rớt xuống sông băng cũng không bị nguy hiểm gì tới tính mạng, nhưng bị một kiếm đánh văng ra khỏi đài cao, mất đi không chế để rơi xuống nước, đương nhiên nghĩa là thất bại.

Nếu ở trên chiến trường, hẳn là đã bị giết chết.

'Rầm ào ào' một tiếng.

Phạm Vô Khuyết từ dưới nước nhảy lên, chân nguyên trong người vận hành, nước lạnh bắn ra khỏi người, rơi ào ào xuống sông.

Quần áo hẳn đã khô, nhưng môi hẳn không kèm được bầm đen.

Hắn không nói lời nào, ném thanh kiếm trong tay xuống đất, rồi chạy như điên dọc theo mặt sông băng.

Hắn quá xấu hổ và giận dữ, đến mức đang chạy trên mặt sông băng, mà cũng không biết.

Nhưng không một ai cười nhạo hắn.

Bị bại vào tay kẻ được xếp hạng sau mình ngay trước mặt mọi người là chuyện vô cùng xấu hổ, nhưng thực lực là thực lực, mấy chiêu kiếm hẳn đã xuất ra, đã đủ để chấn nhiếp những người trẻ tuổi ở đây.

"Thế là thế nào?"

Tạ Trường Thắng ngơ ngác, trong suy nghĩ của hắn, Phạm Vô Khuyết lẽ ra phải thắng, nhưng kết quả lại hoàn toàn trái ngược.

"Thắng bại không phải ở chỗ Chân Nguyên mạnh hay yếu mà dựa vào mức độ lĩnh ngộ Kiếm Kinh." Đinh Ninh nhìn hắn: "Kiếm Ý muốn sung mãn phải có tinh khí thần, Kiếm Ý của Trần Liễu Phong từ đầu đến cuối đều sung mãn tới cực điểm, hai người vốn đã chênh lệch không lớn, chiêu

cuối cùng đó khí thế Trần Liễu Phong là dùng hết sức, trong khi khí thế Phạm Vô Khuyết lại yếu đi, bởi vì hấn giữ lại chân nguyên, hấn sợ khi hao hết chân nguyên lỡ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Đến lúc quyết ra thắng bại mà không dứt khoát, làm sao thắng được?"

Tạ Trường Thắng ngẫm nghĩ, cảm thấy Đinh Ninh nói đúng.

Tiết Vong Hư mỉm cười nhìn Đinh Ninh: "Lý giải rất tốt, còn sâu sắc hơn khối lão Kiếm Sư của Trường Lăng."

Đinh Ninh đáp: "Dạo gần đây xem bút ký của người, rất có tâm đắc."

Tiết Vong Hư nghĩ nghĩ: "Nếu là đồ tốt, thì nên chia sẻ cho bằng hữu."

Đinh Ninh nhìn ông: "Phải được người đồng ý."

Nghe hai người nói chuyện, Tạ Trường Thắng, Nam Cung Thái Thục, Từ Hạc Sơn dần hiểu ra ý của Tiết Vong Hư, ba người đều vui sướng, mở to hai mắt.

"Tiết động chủ, ý của ngài là, cũng cho chúng ta được xem bút ký của ngài?" Nam Cung Thái Thục không kèm được, lên tiếng hỏi.

Tiết Vong Hư mỉm cười: "Chỉ là bút ký mà thôi, đâu phải bảo vật gì."

"Nó còn hơn cả bảo vật!" Tạ Trường Thắng kích động đến mức giọng nói run run, "Có bao nhiêu tiền tài cũng không thể nào đổi được."

"Sư huynh."

Đinh Ninh đột nhiên quay sang hành lễ với Trương Nghi: "Chuyện của Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết đã giải quyết xong, nhưng chuyện của ta với ba người sau lưng lại chưa được giải quyết, huynh vui lòng lấy giúp ta hai thanh Vô Phong Huyền Thiết Kiếm kia."

Trương Nghi ngần ngợ, "Sư đệ, người nói thật?"

Đinh Ninh gật đầu: "Có chuyện thì đương nhiên phải giải quyết."

"Nhưng người với Vô Phong Huyền Thiết Kiếm. . ." Trương Nghi cảm thấy lo lắng. Hẳn biết Đinh Ninh chưa bao giờ tiếp xúc với loại kiếm đó, cầm kiếm không thạo, đến khi thi triển kiếm pháp, hiệu quả sẽ bị thay đổi.

"Đừng có lề mề." Đinh Ninh nhìn hăn: "Ta bảo người tới lấy kiếm, một là vì người là sư huynh của ta, hai là vì người lề mề, mấy chuyện loại này lúc nào cũng ngần ngừ ý kiến ý cò, sư huynh người có thể quyết đoán một chút hay không."

"Sao lại trở thành dạy bảo ngược lại sư huynh thế hả, vô lễ quá, nhưng mà người nói có lý." Tiết Vong Hư cười hặc hặc, đẩy Trương Nghi: "Nghe lời sư đệ đi."

Trương Nghi tôn sư trọng đạo đệ nhất, nghe Tiết Vong Hư bảo, thì không dám cãi lời, tuy sắc mặt có vẻ khó xử, nhưng vẫn cắn răng, đi tới chỗ bệ đá, ôm quyền nói to: "Trần huynh chậm đã. . . Có thể mượn hai thanh Vô Phong Huyền Thiết Kiếm dùng một lúc được không?"

Thấy Trần Liễu Phong quay người định rời khỏi, có người đi tới định thu hai thanh kiếm, nên hăn vội kêu to, nhưng kêu xong rồi mới nhớ ra mình chưa báo danh, nên áy náy bổ sung: "Tại hạ Thanh Đăng Kiếm Viện Bạch Dương Động Trương Nghi."

Trần Liễu Phong quay phắt người lại.

Hai bờ sông lại vang lên tiếng kinh hô.

Bạch Dương Động mấy tháng nay cực kỳ nổi danh ở Trường Lăng, Bạch Dương Động Trương Nghi tuy không biết sao không có tên trong danh sách

anh tài, nhưng nhiều người biết hẳn có đủ thực lực được xếp hạng trong bảng tài tuần .

Hắn công khai lên tiếng mượn kiếm, đương nhiên làm cho người ta nghĩ rằng, ngày hôm nay chắc chắn còn có một cuộc quyết đấu.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47: Kiếm Được Coi Như Mạng

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Trương Nghi và đám người Đinh Ninh.

"Thực muốn đánh?"

Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết quyết đấu vừa mới kết thúc, Đinh Ninh lại đòi mượn kiếm, chẳng khác gì kích thích Tạ Trường Thắng, hằn nhèn Đinh Ninh, giọng run rẩy.

Lục Đoạt Phong, Chu Tả Ý, Tân Tiệm Ly đều chưa hoàn toàn hồi thần từ trận đấu, nghe Trương Nghi công khai lên tiếng mượn kiếm, ba người cũng giật mình.

Trong ba người, Hoàng Vân động thiên Tân Tiệm Ly xếp thứ chín mươi mốt, vị trí cuối cùng, nhưng là người đấu võ mồm giỏi nhất.

Hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng làm mình bình tĩnh, hơi ngửa đầu nhìn Đinh Ninh: "Rất vui vì người dám tiếp nhận khiêu chiến của ta, xem ra người không nhát gan như ta nghĩ, nhưng vừa rồi Trần Liễu Phong chiến thắng Phạm Vô Khuyết, chính là minh chứng tốt nhất cho thấy vị trí được sắp xếp trên danh sách không phải là hoàn toàn chính xác."

Ý của Tân Tiệm Ly vô cùng rõ ràng.

Trần Liễu Phong có thể chiến thắng người được xếp hạng trước hắn Phạm Vô Khuyết, chứng tỏ hắn đương nhiên cũng có thể chiến thắng Đinh Ninh.

Nhưng Đinh Ninh chỉ bình tĩnh lắc đầu: "Ta không muốn đánh nhau với người, ta muốn đánh nhau với Chu Tả Ý."

"Cái gì?"

Ba người Tân Tiệm Ly, Lục Đoạt Phong, Chu Tả Ý sững sờ.

...

Trên bệ đá Trần Liễu Phong thở hắt ra, trong lòng rất vui vẻ, nhưng hăn đã rất mệt, nghe Trương Nghi hỏi thì hơi khom người đáp lễ: "Nếu mượn để dùng ngay, ta nghĩ chắc không có ai từ chối."

"Là An Sơn Kiếm Tháp Lục Đoạt Phong, Hoàng Vân động thiên Chu Tả Ý và Tân Tiệm Ly, đều có tên trên danh sách anh tài."

"Lão nhân kia là Tiết Vong Hư! Đeo Yêu Bội tàn kiếm, chắc chắn là Đinh Ninh rồi, là Đinh Ninh với một trong ba người kia quyết đấu?"

Người ở hai bên bờ sông cũng đã nhìn ra manh mối, lao nhao bàn luận.

Tuy người tham gia cuộc chiến này đều được xếp sau Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết, nhưng trong đó lại có Đinh Ninh.

"Thiếu niên quán rượu này quả đúng là không biết khiêm tốn, đến xem người ta quyết đấu thôi, vậy mà lại cũng nhảy ra đòi quyết đấu."

Bên trong một cỗ xe ngựa dừng bên bờ sông, một thiếu niên mặc áo bào xám cười lạnh lùng.

Hăn chính là kẻ làm cho ai xem danh sách anh tài cũng phải khó hiểu, Cố Tích Xuân.

Đinh Ninh hiện đang là người được chú ý nhất hiện nay, tạo nên kỷ lục tu hành, nên hăn ở vị trí bảy mươi hai ai cũng có thể hiểu được, nhưng Cố

Tích Xuân được xếp ở vị trí thứ ba, thì đúng là không ai giải thích được vì sao.

So với lúc ở tế kiểm thí luyện, hiện giờ Cố Tích Xuân đã bớt đi mấy phần anh tuấn, tăng thêm mấy phần tiêu tụy, sắc mặt hắc khô héo tái nhợt, mắt hõm sâu, màu đỏ kỳ dị, là biểu hiện của cơ thể sau khi Nguyên Khí bị tổn thương.

Nhưng mỗi cử động của hắc hiện giờ, lại có một sự sắc sảo mà ngày xưa hoàn toàn không có.

"Càng gây nên náo động trước ngày Mân Sơn Kiểm Hội, thì đến khi kiểm hội bắt đầu chính thức, sẽ ngã xuống càng nhanh. Hôm nay tuy Trần Liễu Phong chiến thắng, nhưng kiểm thế đã bị người ta nhìn thấy hết, thực là mãng phu." Vị sử trưởng Ảnh Sơn Kiểm Quạt ngồi cạnh Cố Tích Xuân cười nhạt: "Dù hôm nay tên thiếu niên quán rượu kia có gây mưa gió cỡ nào, thì tới ngày đó cũng không còn đáng sợ nữa."

Cố Tích Xuân trào phúng: "Ta lại rất hy vọng hắc biểu hiện càng xuất sắc càng tốt."

Vị sử trưởng cau mày, không hiểu.

Cố Tích Xuân cười: "Ta có thể lĩnh ngộ được từ Kiểm Bích, chính là nhờ hắc và đám người Tạ Trường Thắng, nên hắc biểu hiện ra càng tốt, thì ta sẽ càng bị áp lực sợ hắc đuổi theo, ta sẽ càng thêm cố gắng tu hành."

...

"Tại sao chọn ta?" Chu Tả Ý phát tay, ý bảo Tân Tiệm Ly đừng nói gì nữa, nét mặt lạnh lùng hỏi Đinh Ninh.

"Ta xuất thân phổ phường, có tính con buôn, chuyện không có lợi thì ta chẳng thèm quan tâm." Đinh Ninh nhìn tên thiếu niên đáng vẻ lão luyện

kia: "Vị trí của ta cao hơn các người, nếu thắng các người sẽ bảo là đương nhiên, nhưng nếu thua, sẽ là mất thể diện, trở thành đá kê chân cho các người. Nên đánh nhau với mấy kẻ bài danh thấp hơn ta như các người, ta chẳng được cái gì cả."

Chu Tả Ý đã rục lên chiến ý, không còn kiên nhẫn nữa, lạnh lùng cắt ngang lời Đinh Ninh: "Người rốt cuộc muốn nói gì?"

"Nói thế còn chưa đủ rõ?"

Tạ Trường Thắng cười nhạo: "Dù có là khuôn vác cu li, cũng không có ai chịu bỏ công không, muốn quyết đấu hả, đương nhiên phải có thêm ít giải thưởng chứ."

"Người xác định chắc chắn thắng ta?" Chu Tả Ý giận quá thành cười, quắc mắt nhìn Đinh Ninh: "Người muốn đánh cuộc cái gì?"

Đinh Ninh nhàn nhã: "Nếu người thua, ta muốn xem Chu gia Tả Ý Tàn Quyền của các người. Nếu người thắng, ta cho người xem bút ký của Tiết động chủ."

Trương Nghi ngạc nhiên, theo bản năng muốn nói như vậy không tốt, nhưng Chu Tả Ý đã phẫn nộ bật cười: "Cũng biết tới Mặc Viên Chu gia Tả Ý Tàn Quyền của nhà ta, thế mà vừa rồi lại dám nói đối với chúng ta không có ấn tượng."

Đinh Ninh bình thản: "Biết Tả Ý Tàn Quyền, không có nghĩa phải biết tên tuổi của người. Tả Ý Tàn Quyền tuy có chứa một ít kiếm thức thần diệu, nhưng trong đó chỉ có phác họa một vài hình ảnh Tả Ý mà thôi, không có chữ viết giải thích hay hướng dẫn, kinh mạch vận hành khác nhau, cách hiểu khác nhau sẽ cho ra kiếm thức khác nhau. Nghe nói người có thiên phú cao nhất của Mặc Viên Chu gia các người từ trước tới nay cũng chỉ ngộ ra được có ba thức trong đó. Phụ thân người đặt tên người là Chu Tả Ý, rõ ràng hy vọng người có thể ngộ ra thêm một chiêu nửa thức.

Chúng ta dù thắng hay thua, cũng lấy thời hạn một ngày làm hạn định. Nếu ta thắng, cũng chỉ được đọc Tả Ý Tàn Quyển một ngày, chắc gì đã ngộ ra được cái gì, nhưng người một ngày được xem bút ký của Tiết động chủ, nhất định sẽ có đại thu hoạch. Cá cược như vậy, nhìn kiểu gì cũng là ta nhường cho người."

Nghe Đinh Ninh nói vậy, trong mắt Tiết Vong Hư xuất hiện dị sắc, lẩm nhẩm: "Người xem sách, hiểu biết thêm thực là không ít."

Chu Tả Ý tuy phần nộ, nhưng nhớ lại việc Tiết Vong Hư chiến thắng hồ lang bắc quân Đại Tướng Quân Lương Liên, bút ký của một tông sư như vậy... tim trong lồng ngực hẫng đập thành thịch.

"Nếu vậy, ta chấp nhận cá cược với người, cảm ơn ý tốt của người."

Hắn đưa tay ý mời, rồi đi xuống bờ sông.

"Là Chu Tả Ý?"

"Là Hoàng Vân động thiên Chu Tả Ý sẽ đánh với Đinh Ninh?"

Chỉ một hành động nhỏ như vậy, người hai bên bờ sông đều đã hiểu.

Đinh Ninh tháo Mạt Hoa tàn kiếm ra, đưa cho Trương Nghi.

Trương Nghi mở miệng định khuyên răn, nhưng thấy Đinh Ninh nhướng mày lên cảnh cáo, lập tức ngậm miệng lại.

"Ta rất thích sự tự tin bất cần đạo lý ấy của hã."

Tạ Trường Thắng nhìn Đinh Ninh đi xuống, dáng điệu khiêu khích nói với Thẩm Dịch: "Cái này gọi là khí khái, nên người đừng có ý đồ không an phận gì với tỷ tỷ ta nữa."

Thẩm Dịch có vẻ ngượng ngùng, hắn tự nhận không bằng Đinh Ninh, nên đổi đề tài, nói như đang nghiên cứu thảo luận: "Tu vi Chu Tả Ý là tam cảnh thượng phẩm, hơn nữa nghe nói là chuyên tu Hoàng Vân động thiên Tọa Vong kinh, Chân Nguyên hoàn toàn có ưu thế hơn Đinh Ninh Sư Huynh. Người nghĩ Đinh Ninh Sư Huynh sẽ dùng chiến pháp nào để đối phó?"

"Không biết." Tạ Trường Thắng rất khinh bỉ: "Chu Tả Ý có tu vi Chân Nguyên mạnh hơn hắn, Hoàng Vân Động Thiên Hoàng Vân Bạch Hạc Kiếm Kinh rất mạnh, Đinh Ninh lúc chiến đấu đương nhiên sẽ dùng Bạch Dương Kiếm Phù kinh, Chu Tả Ý lại đã biết hắn có kiếm phù đạo, dù nhìn như thế nào, Đinh Ninh cũng không có cơ sở chiến thắng."

Thẩm Dịch biến sắc, hắn cũng biết Đinh Ninh không có cơ sở nào để chiến thắng, dạo gần đây hắn luôn đi theo Đinh Ninh tu hành, biết Đinh Ninh ngoài Chân Nguyên có tiến bộ, ngoài xem bút ký của Tiết Vong Hư, thì không còn cơ duyên nào khác. Trong bút ký của Tiết Vong Hư, tuy có rất nhiều lý giải về Kiếm Kinh, nhưng đó đều là lý luận suông, chưa được tu luyện thực tế lĩnh hội, nếu có phát huy được hiệu quả gì đó, thì cũng phải là trong tương lai, chứ không phải hiện tại.

"Người là tiểu bạch kiếm à? Mặt mày trắng thế?" Tạ Trường Thắng nhìn sắc mặt hắn, lại càng thêm xem thường: "Nhưng không có cơ sở thì có sao, hắn vẫn sẽ thắng."

Nghe Tạ Trường Thắng nói thế, Nam Cung Thái Thục gật đầu.

Cô cũng cảm thấy Đinh Ninh sẽ thắng.

Vì cô hiểu Đinh Ninh còn hơn đám Tạ Trường Thắng, cô mơ hồ cảm thấy, lúc nào Đinh Ninh cũng cất giấu một món đồ nào đó đủ để giúp hắn chiến thắng, giống như lúc đánh bại Tô Tần ở tế kiếm thí luyện.

Không biết lần này Đinh Ninh đang giấu cái gì.

...

Một vòng mây vàng từ dưới chân Chu Tả Ý phát lên.

Vừa mới đi đến giữa mặt sông, Chu Tả Ý đã dẫm lên vàng mây vàng, nghiêng nghiêng bay lên, hạ xuống trên bệ đá.

Vàng mây vàng tiếp tục bay lên, Nguyên Khí tinh thuần mãi lâu sau vẫn không tiêu tan, mà như muốn bay đến tận chân trời.

Chu Tả Ý đứng chấp tay, chờ Đinh Ninh, thần thái vô cùng tiêu sái.

Những âm thanh ủng hộ vang lên.

Đinh Ninh không nhanh không chậm đi bộ qua mặt sông băng, tiến về phía bệ đá.

"Tu vi hẳn tuy thấp hơn Chu Tả Ý, nhưng nếu muốn thi triển, lướt lên bệ đá cũng đâu có gì khó, nhưng hẳn lại cố tình giả bộ, làm cho người ta cảm thấy nực cười." Cố Tích Xuân lạnh lùng châm biếm, còn định nói tiếp nữa nhưng nhớ lại lời của Tạ Trường Thăng nói với mình lúc trước, nên hẳn ngậm miệng lại, không nói gì nữa.

Đinh Ninh đi lên bệ đá, bước tới rút một thanh Vô Phong hắc thiết kiếm.

Chu Tả Ý nhìn thanh kiếm bị phủ đầy nước đá, giọng trào phúng: "Đây là thanh kiếm vừa rồi Phạm Vô Khuyết bị thua, bị nước đá bám vào, người không sợ xúi quẩy?"

Đinh Ninh bình thản: "Kẻ dùng kiếm, đầu tiên phải tôn kính kiếm."

Hắn nhìn thanh Vô Phong hắc thiết trong tay: "Chưa bao giờ nghe có thanh kiếm nào tên là xúi quẩy, kiếm được gọi là mạng."

Hai câu nói của hần như toát ra một sức mạnh vô hình, làm Chu Tả Ý phải cau mày.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48: Giang Sơn Như Họa

"Nói đến đạo lý kiếm được gọi là mạng, hai năm qua ở biên cảnh Nguyệt Thị Quốc hỗ trợ quân đội giết giặc, ta đã hiểu được không ít."

Chu Tả Ý lạnh lùng nhìn Đinh Ninh, rút thanh Vô Phong hắc thiết kiếm còn lại: "Một kẻ chưa từng ra khỏi Trường Lăng, chưa từng tham gia một trận chiến giữa bão cát đầy trời như người, lấy tư cách gì đòi giáo huấn ta?"

Đinh Ninh quay sang nhìn hắc: "Hy vọng đánh xong trận chiến này, người vẫn còn cái nhuệ khí đó. Người phải hiểu, không có bại, thì không thể thắng."

Chu Tả Ý nghiêm mặt, khuôn mặt toát ra một tầng hàn quang.

"Đừng hòng dùng lời lẽ bậy bạ để làm loạn lòng ta, cái trò như vậy chỉ có đám giang hồ hiểm ác mới dùng mà thôi."

Hắc hoành kiếm ngang ngực, xuất hết trọc khí ra khỏi cơ thể, lạnh lùng nói: "Bắt đầu đi."

Ánh mắt mọi người theo phản xạ nhìn theo cánh tay vừa hoành kiếm của hắc.

"Đó đâu phải quyết đấu công bằng."

Một giọng nói to hơn hắc mọi người vang lên.

Người lên tiếng là một thiếu niên thanh tú mặc áo khoác lông cáo đẹp đẽ và quý giá.

"Ngay cả hắc cũng tới!"

Không ít người nhận ra, thiếu niên thanh tú kia được xếp thứ bảy trong danh sách anh tài, thiên tài Tâm Gian Tông Dịch Tâm.

Phụ thân của Dịch Tâm, là một vị đại nhân chức vị rất cao trong Hoảng Đường Thư Viện.

Dịch Tâm được xếp hàng thứ bảy, nhưng không ai thấy có vấn đề gì.

Vì mùa thu năm ngoái, trong một lần thí luyện nào đó ở Tâm Gian Tông, Dịch Tâm đã hiển lộ ra thực lực đệ tứ cảnh, hắc là đệ tử có tu vi tiến cảnh nhanh nhất Tâm Gian Tông. Trong Tâm Gian Tông có một bí pháp tâm niệm rất đặc biệt, dù chưa tới Đệ Ngũ Cảnh, không sai khiến được phi kiếm, nhưng luyện được bí pháp đó, là vẫn có thể dùng Niệm lực ngưng tụ thành kiếm khí làm bị thương đối thủ.

Một người như vậy lên tiếng, đương nhiên có đủ sức nặng.

"Các người chỉ để ý tới vị trí sắp xếp trong danh sách, mà không nhớ ra năm ngoái Đình Ninh mới bắt đầu tu hành. Hơn nữa dù hắc được xếp ở trước, nhưng trong danh sách đã ghi rất rõ, hắc chỉ là tam cảnh hạ phẩm, còn Chu Tả Ý dĩ nhiên là tam cảnh thượng phẩm. Dù tính bằng thời gian tu hành, hay bằng tu vi, thì bản thân trận chiến đấu này đã không công bằng."

Mọi người quay sang nhìn hắc, Dịch Tâm nói tiếp: "Nên dù hắc có thua, cũng không thể nói cái gì được."

Nhiều người nhú mày, nhận ra quả thực mình đã không để ý đến vấn đề đó.

Trương Nghi vui vẻ, từ xa thi lễ với Dịch Tâm: "Người đúng là một quân tử."

Tạ Trường Thắng nhếch miệng, tuy hẳn luôn có lòng tin mù quáng với Đinh Ninh, cảm thấy Dịch Tâm vẽ vời cho thêm chuyện, nhưng hẳn những cũng biết Dịch Tâm nói vậy là có ý tốt, như vậy Đinh Ninh dù có thua, cũng sẽ không mất mặt như Phạm Vô Khuyết.

"Tưởng Đinh Ninh thất bại chắc?" Hắc hừ lạnh.

"Chúng ta đương nhiên cho rằng không phải." Nam Cung Thái Thực nói: "Nhưng mọi người ở đây đều nghĩ ngược lại."

Tạ Trường Thắng nhìn quanh, trong lòng rất bất bình.

Nếu có thời gian, không chừng hẳn sẽ làm cho ra chuyện.

Nhưng Đinh Ninh không cho hẳn đủ thời gian.

Trên bệ đá, Đinh Ninh cũng hoành kiếm ngang ngực: "Mời."

Giọng nói trong trẻo và lạnh lùng truyền rõ ràng vào tai những người đứng xem.

Ngay sau đó, là âm thanh của kiếm khí.

Thân ảnh Đinh Ninh không động, nhưng trường kiếm trong tay đã chém ra hơn mười nhát kiếm vào trong không khí.

Kiểm Khí màu trắng giăng ra khắp nơi, trong tích tắc tạo thành một cái Kiếm Phù màu trắng trước người hẳn.

"Bạch Dương Kiếm Phù kinh!"

"Nhanh quá!"

Tất cả tạp âm lập tức biến mất, toàn bộ hóa thành kinh hô!

Thấm Dịch như ngừng thở, mắt mở to hết cỡ.

Hắn cũng nhận ra đây là kiếm thể của Bạch Dương Kiếm Phù kinh, nhưng hoàn toàn khác hẳn với kiếm phù lúc đánh nhau với hắn, không còn là hai ngọn núi xanh, mà đã hóa thành một con sông lớn.

"Sao nhanh tới như vậy. . ."

Trương Nghi cũng rất ngạc nhiên.

Một giây trước, hắn vẫn còn lo Đỉnh Ninh không quen sử dụng Vô Phong thiết kiếm, nhưng bây giờ xem ra, Đỉnh Ninh sử dụng kiếm rất nhẹ nhàng, rất là nhanh!

Chu Tả Ý không ngờ Đỉnh Ninh ra tay quả quyết như vậy, cũng không ngờ Đỉnh Ninh xuất ra Kiếm Phù lăng lệ ác liệt như vậy.

Trong mắt hắn không còn nhìn thấy Đỉnh Ninh, mà chỉ nhìn thấy một con sông lớn đang trút về phía mình.

Đỉnh Ninh thật sự rất mạnh!

Chỉ bằng một kiếm này, được xếp hạng trong danh sách tài năng quả là không sai.

Hắn hú lên một tiếng sắc nhọn.

Hắn đẩy ngang thanh kiếm về phía trước.

Cánh tay phải hắn run lên, tiếp theo là năm ngón tay.

Chân Nguyên tinh thuần trào ào thân kiếm, hóa thành ánh sáng chói mắt màu vàng.

Phía trước hắn xuất hiện một tấm chắn lớn màu vàng, đối chiến với con sông lớn.

Chân Nguyên tu vi của hắn vì cao hơn Đinh Ninh hai cảnh giới nhỏ, nên hắn không cần dùng kỹ xảo, chỉ cần dùng sức mạnh thuần túy để đón đánh.

Thấy hắn thi triển kiếm thế ấy, Lục Đoạt Phong và Tân Tiệm Ly đều lộ vẻ vui mừng.

Trong mắt họ, trận chiến này liền đã thắng hơn phân nửa.

Oanh một tiếng trầm đục.

Sông lớn sụp đổ, mà tấm chắn màu vàng vẫn tiếp tục áp tới phía trước.

Chỉ bằng một kiếm này, Chu Tả Ý đã cho thấy sức mạnh hơn hắn tuyệt đối của mình với Đinh Ninh.

Bệ đá tuy rộng, nhưng một kiếm của Chu Tả Ý đã gần như bao phủ một nửa bề mặt, tấm chắn kinh khí đã tới trước người Đinh Ninh.

Sắc mặt Đinh Ninh không hề thay đổi.

Hắn xĩa kiếm tới, trước người như xuất hiện một mảnh rừng rực lửa.

Mảnh rừng bốc cháy ấy nhìn thì đơn bạc, nhưng lại vừa vặn triệt tiêu xu thế còn lại của chiêu kiếm Chu Tả Ý.

Chu Tả Ý kinh ngạc.

Đinh Ninh đẩy mũi kiếm cùn vào chỗ tập trung Nguyên Khí ở trước mặt.

Hắn nhẹ nhàng nhờ lực đẩy của nó bay ra ngoài.

Chu Tả Ý nheo mắt, hít sâu một hơi, ngực hắn phồng lên, Chân Nguyên trong cơ thể bị ép tuôn vào trong thân kiếm, sẵn sàng xuất kiếm.

Song hãn phải sửng lại.

Vì Đinh Ninh đã xuất kiếm khi vẫn còn đang bay ở giữa không trung.

Chiêu kiếm của hãn mang theo một vẻ đẹp và quy tắc kỳ lạ, tạo thành một cái Kiếm Phù màu trắng.

Kiếm Phù biến mất, biến thành những đốm sáng.

Rõ ràng đang là sáng sớm, nhưng trước mặt hãn lại như xuất hiện một vòng tịch dương.

Vô cùng trôi chảy, cơ hồ là theo bản năng, Chu Tả Ý cũng vung kiếm.

Chân Nguyên thoát ra khỏi thân kiếm, hóa thành một áng mây vàng tiêu sái như muốn bay tới chân trời.

Oanh một tiếng nổ vang.

Phù ý biến thành trời chiều không chịu nổi sức mạnh công kích, nổ vang.

Ánh lửa đỏ và mây vàng hòa quyện vào nhau, tạo thành một vầng hào quang sáng lạn tầm hơn mười trượng bên trên bệ đá.

Hào quang chiếu sáng hai bờ sông và mặt băng ảm đạm, bắn ra đủ sắc thái, khiến cảnh sắc trở nên vô cùng xinh đẹp.

Nhưng mọi Tu Hành Giả đều không nhìn vầng hào quang, mà nhìn vào chỗ phía trước Chu Tả Ý.

Chỗ đó, Đinh Ninh vừa hạ xuống.

Đinh Ninh chỉ còn cách mép bệ đá chỉ có mấy bước, nhưng hãn vẫn tĩnh bơ, tiếp tục xuất kiếm.

Chu Tả Ý rất vui vẻ, chiêu vừa rồi của hắn tên là "Hoàng Vân Trảm Xích Hà", cái kiếm phù của Đinh Ninh, vừa chạm phải là vỡ, rất khớp với cái tên chiêu thức của hắn.

Mấy năm nay, hắn mới lại xuất ra được một kiếm thoải mái, đáng giá như thế.

Nhưng hắn đột nhiên cảm thấy có chỗ không đúng.

Xu thế kiếm chiêu của hắn đã hết, vẫn còn đang hơi chĩa lên cao.

Mà Đinh Ninh đã lại xuất kiếm.

Một cái Kiếm Phù đơn giản xuất hiện.

Con người hắn co rút lại kịch liệt, hắn có cảm giác vừa rồi Đinh Ninh chính là cố ý xuất ra một kiếm kia, để dụ hắn thi triển ra Hoàng Vân Trảm Xích Hà!

Hắn quát to một tiếng.

Trường kiếm trong tay, bằng tốc độ vượt xa cực hạn bình thường, chém thẳng xuống!

"Vẫn bị chậm."

Trên bờ sông có người thở dài.

"Lúc này xuất lực quá mạnh, không tích lũy kịp." Dịch Tâm cũng lắc đầu, nhìn Đinh Ninh, trong ánh mắt vô cùng tán thưởng.

"Su. . . Su. . . Su. . ." Trương Nghi kinh hỉ đến mức nói không ra nổi một câu đầy đủ.

Sắc mặt Cố Tích Xuân trở nên vô cùng khó nhìn.

Những người còn lại, tâm tình cũng vô cùng phong phú.

Trong mắt họ, thắng bại đã phân.

"Két. . ."

Kiểm của Chu Tả Ý chém vào một cây băng vừa đánh tới.

Vô số vụn băng bung ra.

Hắn quát lên phần nộ, bị những vụn băng vỡ nện vào ngực, không kèm được, phải lùi lại.

Người đứng xem buột ra một tiếng kêu kinh hãi.

Đinh Ninh đã xuất thêm một kiếm.

Lại một con sông lớn cuộn cuộn áp về phía Chu Tả Ý.

"Nhanh quá!"

"Sao lại nhanh tới như vậy!"

Vì chỉ là thuần túy bình luận thi kiếm, nên Trương Nghi có thể nói ra được một câu nguyên vẹn.

Đây là chiêu kiếm nhanh nhất trong Bạch Dương Kiếm Phù kinh, Đinh Ninh thừa thắng xông lên, xuất chiêu này vô cùng chính xác, vấn đề là chiêu kiếm này là một trong ba chiêu kiếm phù phức tạp nhất của Bạch Dương Kiếm Phù kinh, vậy mà Đinh Ninh lại thi triển quá nhẹ nhàng lưu loát, khiến Trương Nghi không thể nào tin nổi.

Nghe Trương Nghi kinh hô, Tiết Vong Hư mỉm cười, gõ lên đầu hắn: "Người đúng là tên ngốc, dùng tàn kiếm mà còn nhanh, chẳng lẽ dùng hảo kiếm không nhanh hơn được?"

Trương Nghi giật mình tỉnh ngộ.

Phù văn của Mạt Hoa tàn kiếm không trọn vẹn, Kiếm Khí đi về hướng nào rất khó nắm bắt, Vô Phong thiết kiếm này tuy lạ lẫm với Đinh Ninh, nhưng ít nhất nó là hoàn hảo.

"Lúc trước dùng tàn kiếm mà còn nhanh như vậy, Đinh Ninh sư đệ thực là thiên tài trong thiên tài." Trương Nghi vô cùng rung động.

Không khống chế được sức mạnh bản thân, thì nếu gặp trọng kích, dù có vôi vàng xuất kiếm, kiếm thế cũng là tán loạn.

Một kiếm này của Đinh Ninh thuần túy là dùng tốc độ, ngay cả Lục Đoạt Phong mặt cũng không còn chút máu, biết Chu Tả Ý chắc chắn phải thua.

"Ta làm sao bại trong tay người được!"

Nhưng Chu Tả Ý đã gầm lên.

Hắn bấm cả năm ngón tay lên thân kiếm.

Giống như đang khảm đàn, năm cổ Chân Nguyên điên cuồng tràn vào trong thân kiếm.

Trước người hắn, xuất hiện một vùng đen kịt.

Như một bức tranh thủy mặc.

Nam Cung Thái Thục sầm mặt: "Tả Ý kiếm thế!"

"Giang Sơn Như Họa! Thức thứ nhất Tả Ý Tàn Quyền!"

Một người đứng xem nhận ra chiêu kiếm, bật thốt.

Con sông lớn đụng vào vũng mực, lập tức như bị cố định lại, không tiến lên được nữa.

Thừa cơ hội, Chu Tả Ý nhún mạnh chân, khiến mặt đất dưới chân bắn ra vô số bụi bặm.

Hắn quát to, xông về phía trước ra, chém thẳng tới.

Trên thân kiếm mây vàng tràn ngập, lại có bạch quang bắn ra, chính là mây vàng Bạch Hạc Kiếm Ý.

Một kiếm này tuy vội vàng, chưa được phát lực hoàn toàn, nhưng khí thế như cầu vồng, mạnh hơn hẳn mọi chiêu kiếm của Đinh Ninh từ nãy tới giờ.

Hai bên bờ sông lặng ngắt như tờ.

Đinh Ninh chỉ còn cách mép bệ đá có mấy bước, không thể nào lùi thêm được nữa, hắn còn cái gì để ứng phó không?

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49: Một Thức Bình Thường Nhất

Đối mặt với một chiêu không hề hoa xảo, chỉ thuần túy dùng sức mạnh kia, Đinh Ninh vẫn vô cùng bình tĩnh.

Thanh kiếm trong tay hắn đâm ra, rồi hơi hất lên.

Trên mũi kiếm tuôn ra Kiếm Khí màu trắng, nó dần dần hơi cong lên.

"Bạch Dương Quả Giác?"

Trương Nghi ngờ ngẩn.

Không ai ngờ, đối mặt một kiếm như vậy, Đinh Ninh lại thi triển chiêu thức bình thường nhất của Bạch Dương Kiếm Kinh.

Chỉ có Tiết Vong Hư mỉm cười thỏa mãn, tuy trong lòng vô cùng kinh hãi.

Vì ông nhận ra, chiêu này của Đinh Ninh, ngay cả ông cũng không thể nào đánh ra hoàn mỹ hơn được.

"Ý" của một kiếm này, đã được hắn thi triển tuyệt đối hoàn mỹ.

Bạch Dương Giác Kiếm Khí uốn lượn dài ra, đụng vào đám mây vàng và trường kiếm.

Thắng bại không phân ra ngay.

Chỗ rộng và dày nhất của Bạch Dương Giác chống đỡ nơi tập trung sức mạnh của một kiếm Chu Tả Ý.

Mặt đất dưới chân Đinh Ninh rung lên, rồi nổ tung.

Đinh Ninh lùi lại hai bước, chỉ còn cách mép bệ đá có một bước.

Nhưng hắn đã kịp đứng lại.

"Bạch Dương Quả Giác" là chiêu thức bình thường nhất của Bạch Dương Kiếm Kinh, nhưng cũng chính là chiêu thức không bình thường nhất.

"Bạch Dương Quả Giác", quan trọng nhất không phải công kích, mà là ẩn nhẫn và hỗ trợ.

Cúi đầu tránh đi mũi nhọn, ẩn nhẫn chống đỡ, làm tiêu hao sức mạnh của đối phương, sau đó mới phản kích.

Những tiếng kinh hô vang lên giống như thủy triều.

Chu Tả Ý vô cùng khiếp sợ.

Kiểm thế của hắn đã hết, Chân Nguyên đã cạn, vậy mà Đinh Ninh vẫn đứng vững trên bệ đá.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên.

Trường kiếm trong tay hắn thoáng trầm xuống, chém tất cả sức mạnh còn sót lại trong thân kiếm ra ngoài.

Bạch Dương Giác đã bị mỏng đi cũng thoáng trầm xuống.

Giống như một con bạch dương khiêm tốn, đang cúi đầu xuống thấp hơn nữa.

Nhưng mà, có những người cúi người cúi đầu xuống, chính là để tích sức sức lực, để sức đánh ra càng mạnh hơn.

Kiểm của Đinh Ninh đã chém ra.

Bạch Dương Giác mỏng manh lại trở nên mạnh mẽ, đâm thẳng vào ngực Chu Tả Ý.

"Phanh" một tiếng vang rất lớn.

Cơ thể Chu Tả Ý như bó củi khô bị nông phu xách lên, ném xuống mặt sông.

Những người đứng xem đều rung động, nhiều người không kèm được tiếng kinh hô.

Sắc mặt Cố Tích Xuân âm trầm, không nói một lời.

Tuy ai cũng thấy Đinh Ninh chiến thắng không hề dễ dàng, nhưng hẳn dù sao cũng đã thắng. . . nhất là khi Chu Tả Ý đã tìm ra được một thức từ Tả Ý Tàn Quyền, thức ấy trông rất thần diệu, nếu Hoảng Dưỡng Thư Viện biết, chắc chắn sẽ xếp Chu Tả Ý ở vị trí cao hơn.

Mọi người ai cũng nghĩ như vậy.

Nhưng trong mắt những người có cảnh giáo cao, biểu hiện của Đinh Ninh trong trận chiến này rất không đơn giản.

Từ đầu đến cuối, Đinh Ninh đều là người dẫn dắt cuộc chiến.

Ngay từ chiêu kiếm đầu tiên, hắn đã dẫn hướng cho kiếm thế của Chu Tả Ý.

Theo lý, lẽ ra Chu Tả Ý có nhiều kinh nghiệm chiến đấu hơn Đinh Ninh, thì chuyện này không thể nào xảy ra được.

Nhưng sự thật lại cứ liên tiếp diễn ra như vậy.

Cơ thể của Đinh Ninh cũng không suy nhược yếu ớt như trong lời đồn.

"Chân Nguyên không bằng người khác, nhưng khả năng lý giải và sử dụng kiếm kinh. . . sau trận chiến này, hẳn sẽ được xếp ở vị trí thứ mấy?" Có người khiếp sợ nói.

Dịch Tâm bật cười: "Đó là việc của Hoảng Dưỡng Thư Viện."

Mọi người lại chìm vào im lặng.

Quả thực đây không phải là việc của họ, Hoảng Dưỡng Thư Viện đương nhiên sẽ làm chính xác hơn họ nhiều.

"Động chủ. . ."

Nhìn Đinh Ninh đứng vững vàng trên bệ đá, được ánh nắng sớm chiếu vào làm cho cả khuôn mặt sáng bừng óng ánh, Trương Nghi cảm thấy mình cũng được phong quang, hẳn vui vẻ nhìn Tiết Vong Hư, ánh mắt mang vẻ hỏi han.

Tiết Vong Hư biết hẳn nghĩ không ra, nên mỉm cười: "Hẳn ở chỗ ta chọn lấy hai môn Kiếm Kinh, một cái là Bạch Dương Kiếm Phù kinh, cái còn lại là Bạch Dương Kiếm Kinh. Bạch Dương Kiếm Kinh là Kiếm Kinh bình thường nhất của Bạch Dương Động chúng ta, đệ tử nào cũng được chọn để tu hành, nhưng từ hồi Bạch Dương Động chúng ta lập tông, nó đã được khắc vào Mật Động, bảo tồn tới bây giờ, đương nhiên phải có nguyên do."

Trong mắt Trương Nghi, sự nghi hoặc hoàn toàn biến mất, chuyển thành kính nể, nhớ lại hình ảnh "Bạch Dương Quả Giác" cuối cùng của Đinh Ninh, hẳn cảm thán tự đáy lòng: "Đinh Ninh Sư Đệ thực không phải người thường, ta thực không bằng Đinh Ninh Sư Đệ."

Tiết Vong Hư cười: "Lúc chọn Bạch Dương Kiếm Kinh, có lẽ hãn đã cảm giác ra được chân ý trong đó, thiên tư như vậy, không phải chỉ có người không bằng Đinh Ninh Sư Đệ, mà cả Trường Lăng này, ai có khả năng lý giải Kiếm Kinh bằng được hãn? Người cần gì phải tự coi nhẹ mình. . . Hãn thường nói người lòng dạ đàn bà, lễ mễ, kỳ thật ý là muốn nói trong Kiếm Ý của người luôn có sự do dự, nhân ý đương nhiên cần phải có, nhưng còn phải nhìn tùy người, đừng có đến lúc lại ngần ngại ngần ngại, đó chính là vẽ rắn thêm chân. Sử dụng kiếm sai một ly là trật đi ngàn dặm, người khi đánh nhau với những kẻ không bằng mình, đương nhiên có thể nhẹ nhàng thủ thắng, nhưng nếu gặp phải người ngang bằng hay cao hơn người, nếu người còn có do dự dù chỉ một ít, thì cũng không thể nào chiến thắng được. Nếu người thay đổi được, với thiên phú của người, cũng sẽ chiếm được một chỗ trong danh sách anh tài."

Trương Nghi xấu hổ cúi đầu xuống: "Chẳng lẽ ta không thể cùng làm người và sử dụng kiếm hay sao?"

Tiết Vong Hư nhìn hãn, rất nghiêm túc: "Không, bản tính con người luôn khó sửa đổi, ta hy vọng trước khi ta nhắm mắt, có thể nhìn thấy người dẹp bỏ được sự do dự trong Kiếm Ý của mình."

Trương Nghi sợ hãi, run rẩy nói: "Đệ tử nhất định sẽ hết sức làm được."

Tiết Vong Hư quay đi, thầm nghĩ: "Quả nhiên là phải dùng cách này để ép buộc người."

Chu Tả Ý từ trên mặt băng đứng dậy.

Một kiếm này của Đinh Ninh vẫn chưa đủ lực, chỉ đánh bật được hãn ra khỏi bệ đá, lăn xuống sông, không đủ làm vỡ mặt sông băng như Phạm Vô Khuyết.

Nhưng sắc mặt hãn bây giờ lại chẳng khác gì sắc mặt lúc đó của Phạm Vô Khuyết.

Đôi môi hồng hồng đã đổi thành màu bầm đen.

"Thế nào?"

Tạ Trường Thắng tuyệt đối không bao giờ bỏ qua cơ hội cười nhạo đối thủ, hắn xoay người sang nhìn Lục Đoạt Phong và Tân Tiệm Ly, nhất là Tân Tiệm Ly: "Mới nãy người bảo người đánh thắng hắn, bây giờ nếu đổi ở đó là người, thì thế nào hả?"

Tân Tiệm Ly mặt trắng như tuyết, không nói ra lời.

Nhưng Tạ Trường Thắng thấy vẫn chưa đủ, ngữ khí càng thêm mỉa mai: "Đám các người ai cũng có tu vi cao hơn Đinh Ninh hai tiểu cảnh giới, cao hơn cả hai cái tiểu cảnh giới, quyết đấu vốn đã không công bằng, thế mà còn đánh không thắng được, có biết mất mặt hay không?"

Tân Tiệm Ly xấu hổ và giận dữ cực kỳ, nhưng hắn biết Tạ Trường Thắng nói không sai, nên hắn chỉ còn biết hơi cúi đầu xuống để che giấu sắc mặt của mình, hai bàn tay nắm chặt, run lên.

Bị bao nhiêu người đứng nhìn, Chu Tả Ý đương nhiên thấy thẹn, hắn cắn chặt môi, đến mức ứa máu, nhưng hắn không bỏ chạy giống Phạm Vô Khuyết, mà đứng chờ Đinh Ninh đi tới trước mặt mình.

"Lúc nào người muốn tới nhà ta để xem Tả Ý Tàn Quyền?" Hắn không nhìn Đinh Ninh, cúi đầu hỏi.

Đinh Ninh đáp: "Càng nhanh càng tốt."

"Vậy luôn hôm nay?"

"Được."

Đinh Ninh nói rất bình tĩnh, nhưng Chu Tả Ý không hiểu sao lại ứa nước mắt, hắn không cam lòng run giọng hỏi: "Kiếm thức của người, là đến từ

chính lĩnh ngộ của người, hay từ bút ký của Tiết Vong Hư?"

Đình Ninh nhún vai: "Ai nhìn cũng hiểu, nhưng lại không vận dụng được."

Hắn không trả lời thẳng câu hỏi, nhưng Chu Tả Ý đã hiểu.

Xem hiểu và vận dụng thành công, là hai việc khác nhau.

Nên Đình Ninh đương nhiên thêm là dựa vào lĩnh ngộ của bản thân.

"Người thấy thế nào?"

Lữ Tư Triệt buông màn xe xuống, hỏi thiếu niên mặc áo bào trắng ngồi bên cạnh.

Thiếu niên này dáng người cao to, khuôn mặt rất bình thường, nhưng có một khí chất không lạnh không nóng, rất trầm tĩnh.

Hắn là người được xếp hạng thứ hai trong danh sách anh tài - Diệp Hạo Nhiên.

Hắn trầm ngâm: "Nếu trước ngày Mân Sơn Kiếm Hội hắn đạt tới tam cảnh thượng phẩm, ta sẽ không chắn chắn thắng được hắn, nhưng nếu chỉ đến tam cảnh trung phẩm, ta chắc chắn thắng."

Lữ Tư Triệt bình thản: "Khả năng lý giải Kiếm Kinh có ảnh hưởng gì không?"

Diệp Hạo Nhiên gật đầu: "Chân Nguyên nếu chênh lệch quá nhiều, giống như ao nước với chậu nước, thì ta vẫn có thể thoải mái ra tay, mà vẫn chiếm được quyền dẫn dắt."

Lữ Tư Triệt mỉm cười: "Thời gian đương nhiên sẽ không đủ, dù hắn có tốc độ phá cảnh mau hơn nữa, thì tới Mân Sơn Kiếm Hội, tối đa hắn cũng

chỉ tới được tam cảnh trung phẩm mà thôi."

Diệp Hạo Nhiên gật đầu.

Tuy hôm nay biểu hiện của Đinh Ninh làm cho hắn giật mình, nhưng xét tổng thể, thực lực mấy người sáng nay không ai đủ làm cho hắn phải lo lắng.

Đinh Ninh đi về chỗ Tiết Vong Hư và đám người Tạ Trường Thắng.

Mọi người đều nhìn hắn, có kinh sợ có ao ước, có cả ghen ghét.

Song hắn không chút kiêu ngạo, vẫn bình thản như thường: "Ta phải tới Mặc Viên để xem Tả Ý Tàn Quyển." Hắn hơi khom người thi lễ, nói với Tiết Vong Hư.

Tạ Trường Thắng hưng phấn hắn lên, hỏi với theo Chu Tả Ý đang đi về xe ngựa của mình, "Bọn ta đi tới xem ké có được không?"

Chu Tả Ý cứng người, khóe miệng giật giật.

Tả Ý Tàn Quyển ai cũng xem được hả? Huống chi cái tên Tạ Trường Thắng bẻm mép giỏi châm chọc khiêu khích kia, là kẻ cực kỳ cực kỳ đáng ghét.

"Ta biết ngươi không thích đâu. . . Nhưng ta nghe nói Mặc Viên cũng cũ rồi, nếu ta bỏ tiền ra tu sửa, vậy có được không?" Tạ Trường Thắng xuất chiêu.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50: Tả Ý Tàn Quyền

Người tưởng ai cũng vì tiền tài mà khom lưng?"

Chu Tả Ý giận quá, quay phắt người lại.

"Im ngay, còn ngại chưa đủ mất mặt sao?"

Nhưng ngay lúc này, một tiếng âm thanh bình thản mà nguy hiểm vang lên cách đó không xa: "Đôi khi, vì tiền tài mà chịu thiệt một chút cũng không phải là không được."

Chu Tả Ý tái mặt, sợ hãi đến run người, quay về phía phát ra âm thanh, khom mình hành lễ, giọng run rẩy: "Phụ thân."

Một người trung niên sắc mặt như ngọc, một đạo bào màu xanh, dáng vẻ rất thanh nhàn, từ sau một chiếc xe ngựa đi ra.

Chu gia là quý tộc trước đây của Đại Tần, nhưng đã suy tàn từ trước khi Thương gia biến pháp, mãi đến giờ vẫn chưa đứng dậy nổi, nhưng dù sao họ cũng là quý tộc lâu đời, nội tình đương nhiên vẫn có.

Phụ thân của Chu Tả Ý, Chu Vân Hải, tuy không vào triều nhậm chức, nhưng dáng vẻ vẫn rất long hành hổ bộ, khí độ ung dung.

So với ông ta, Tạ Trường Thăng chẳng khác gì nhà giàu mới nổi.

Nhưng Tạ Trường Thắng đã phát huy được cái khí chất nhà giàu mới nổi ấy đến mức tận cùng.

Nhìn Chu Tả Ý đang sợ hãi, mắt Tạ Trường Thắng sáng rực, hần nhìn Chu Vân Hải, hỏi: "Có thể thương lượng?"

Chu Vân Hải hơi khom người chào Tiết Vong Hư, rồi mỉm cười: "Nếu khuyến tử đã đánh bạc thua, để cho người ngoài được vào trong viện tìm hiểu Tả Ý Tàn Quyền, thì có thêm vài người ngoài nữa vào cũng chẳng khác gì nhau, nếu chư vị thiếu niên tài俊 thật có thể từ Tả Ý Tàn Quyền của Chu gia ta ngộ ra được cái gì tinh diệu, sau này kiến công lập nghiệp, thì cũng coi như xứng đáng."

Chu Vân Hải nói chuyện rất ung dung, Tạ Trường Thắng khoái chí, giọng rất dứt khoát: "Phải trả bao nhiêu tiền?"

Chu Vân Hải mỉm cười: "Một người một vạn kim?"

Tạ Trường Thắng gật đầu: "Thành giao."

Trương Nghi là người xuất thân bản hàn, nghe thấy nhập viên xem kinh phải trả vạn kim, dù Tạ Trường Thắng chẳng thèm để ý, rõ ràng cho thấy sẽ thoải mái móc ra, nhưng hần vẫn cảm thấy bất an, mở miệng định nói.

Tiết Vong Hư quay sang nhìn hần.

Trương Nghi rụt cổ, ngậm miệng lại.

Tiết Vong Hư thản nhiên: "Khỏi tính phần ta, nghe nói Mặc Viên phong cảnh không tệ, tí nữa ta đi xem cảnh là được."

Chu Vân Hải kính cẩn: "Tiết động chủ là đại tông sư, đương nhiên đâu cần phải xem Chu gia tàn cuốn."

Tiết Vong Hư lắc đầu: "Người không cần phải khiêm tốn, dù là ngày xưa, khối kẻ thiên tài mạnh hơn ta mà cũng còn coi trọng Tả Ý Tàn Quyền, ta không xem, chỉ là vì sợ xem rồi lại đâm ra ngứa ngáy với kiếm, mà ta không còn đủ thời gian để tu hành."

Chu Vân Hải ngẩn ra, than nhẹ một tiếng, không nói gì nữa.

Trương Nghi nghe vậy, càng thêm xấu hổ vì sự lè mề của mình.

Chu Tả Ý đi theo Chu Vân Hải lên xe ngựa Chu gia, đi trước dẫn đường.

Suốt chuyến đi, Chu Tả Ý luôn cúi thấp đầu, không nói một lời, đến khi xe chạy, hắn mới ngẩng đầu lên, hiểu con không ai khác ngoài cha, chỉ cần nhìn vào mắt hắn, Chu Vân Hải hiểu ngay hắn đang nghĩ cái gì.

"Đừng có hỏi ta tới từ lúc nào."

Chu Vân Hải lặng lẽ nói: "Dù là Linh Hư Kiếm Môn kiếm khứ thịnh hội, hay là Mân Sơn Kiếm Tông kiếm hội, nhìn bề ngoài đều là anh tài trẻ tuổi Đại Tần tỷ thí, nhưng sau lưng nó, không phải là cuộc so đấu của giới quý tộc Đại Tần hay sao? Anh tài trong nhà, sau này đứng chỗ nào ở Trường Lăng, chính là xác định vị thế của gia tộc đó ở Trường Lăng. Hôm nay Trần Liễu Phong và Phạm Vô Khuyết quyết đấu, là trận chiến đầu tiên của Mân Sơn Kiếm Hội, làm sao ta không tới được? Lúc người với Lục Đoạt Phong, Tân Tiệm Ly giành chỗ của người ta, ta đã tới rồi, chỉ là ta không ngờ, Đinh Ninh kia lại chọn người trong ba người. Nên hôm nay người bị thua, ta đương nhiên cũng có trách nhiệm."

Giọng nói của ông ta không hề có ý nào trách cứ, nhưng Chu Tả Ý lại càng thấy xấu hổ.

Hắn cắn răng: "Ta không ngờ hắn lại mạnh như vậy."

"Hắn mạnh hay không không quan trọng, chỉ cần người mạnh hơn, thì hẳn chắc chắn phải thua." Chu Vân Hải nhàn nhạt nhìn hắn: "Ta hy vọng người biến sự hồ thẹn vì trận thua hôm nay thành động lực để tích cực tu hành. Dù hôm nay người bại, nhưng nếu ngày sau gặp lại ở Mân Sơn Kiếm Hội người đánh bại được hắn, thì ai còn để ý tới trận chiến bại hôm nay?"

"Sau khi trở về, người lập tức bế quan cho ta. Người phải nhớ, từ giờ đến lúc Mân Sơn Kiếm Hội chỉ còn có nửa năm. Người nhẫn nại nửa năm thì có sao? Ta rất muốn người học được sự vinh nhục cũng không sợ hãi của tên thiếu niên quán rượu kia."

Chu Tả Ý dần bình tĩnh lại, cảm kích nhìn phụ thân, hắn vẫn còn có điều chưa hiểu: "Phụ thân, chẳng lẽ trong nhà thật sự cần tiền lắm sao? Cần gì phải vì mớ tiền ấy mà phải cho họ nhập viên xem Kiếm Kinh?"

Chu Vân Hải lạnh lùng: "Người vẫn còn chưa hiểu? Chu gia ta đã qua bao nhiêu thế hệ tìm hiểu Tả Ý Tàn Quyển, đã bỏ ra bao nhiêu thời gian? Chỉ có một ngày. . . họ có thể nhìn ra được cái gì? Hơn nữa người bên ngoài không biết, nhưng người chẳng lẽ cũng không biết lão tổ tu hành phải mất bao nhiêu tiền hay sao?"

Nghe thấy hai chữ "Lão tổ", Chu Tả Ý lạnh người, hoàn toàn tỉnh ngộ.

Ban đầu lúc đến, là Nam Cung Thái Thực và Từ Hạc Sơn, Tạ Trường Thăng ba người đi chung một chiếc xe ngựa, nhưng bây giờ khi tới nhà Chu thị, Tạ Trường Thăng lại ngồi chung với Đinh Ninh, Thẩm Dịch.

"Không xong!"

Chạy ra khỏi bờ sông chưa lâu, Tạ Trường Thăng đã vỗ đầu, ảo não kêu lên.

"Sao vậy?" Thẩm Dịch giật mình.

Tạ Trường Thắng thở dài: "Quên mất Tâm Gian Tông Dịch Tâm rồi, lẽ ra phải mời hân cùng đi chung."

Đinh Ninh nhìn hân: "Người thực có nhiều tiền quá không có chỗ xài à, không được xài là ảo não?"

"Tiền là để xài mà." Tạ Trường Thắng trả lời rất đương nhiên: "Cha ta đã nói, xài tiền như nước cũng không sao, quan trọng nhất là phải làm cho nguồn tiền chảy vào như nước. Nước chảy đi, nước lại chảy vào, có như vậy mới có thể liên tục không ngừng kiếm được sinh ý và bần bệ. Nếu cứ để đồng tiền nằm chết một chỗ, thì sau này cũng sẽ bị người khác lấy mất mà thôi."

Đinh Ninh cau mày, ngẫm nghĩ: "Quan Trung Tạ gia có thể trở thành cự phú, quả nhiên có chút đạo lý."

Tạ Trường Thắng đặc ý, quay sang hỏi hân điều còn đang khúc mắc trong lòng: "Bây giờ người đã được tới xem Tả Ý Tàn Quyển như ý muốn, ta trước giờ chỉ biết xài tiền, không xem được nhiều sách bằng người, người nói xem, Tả Ý Tàn Quyển rốt cuộc là cái gì?"

Một hơi bỏ ra mấy vạn tiền để xem một thứ mà mình không biết đó là cái gì, Đinh Ninh chỉ còn biết lắc đầu, quả thực là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc.

"Rất đơn giản."

"Tả Ý Tàn Quyển là một thứ cũng giống như Kiếm Bích của Ảnh Sơn Kiếm Quật. Vào thời Viễn Cổ Hồng Hoang, con người vì phải chống chọi với thiên tai, mãnh thú, tật bệnh, buộc phải tìm ra cách để giúp mình cường thân kiện thể, có những người tìm ra được phương pháp, nhưng hồi ấy chưa

có chữ viết, nên họ phải dùng hình ảnh hoặc cách khác để lưu truyền lại cách thức tu hành mình tìm ra."

Tạ Trường Thăng sững sốt, ngắt ngang, "Nói là rất đơn giản, mà sao nghe phức tạp quá vậy?"

Đình Ninh mặc kệ hẳn: "Nên cách thức ghi chép lại cách tu hành, thường không phải là văn tự, mà đơn giản hơn, chỉ là những ký hiệu, tranh vẽ mà thôi. Nghìn trăm năm sau, những phương pháp tu hành hiệu quả kém đương nhiên bị loại bỏ, những Tu Hành Giả đời sau sáng chế ra những phương pháp cường đại hơn hẳn, sẽ lại tìm cách lưu truyền lại. Thế nhưng cách thức ghi chép lại đương nhiên cũng vẫn sẽ khác với đời nay, thế nên Tu Hành Giả bây giờ muốn biết, thì phải tự mình tìm hiểu."

Tạ Trường Thăng và Thẩm Dịch nghe một hồi rút cuộc cũng hiểu được, cùng kêu lên: "Ý của người là, Tả Ý Tàn Quyển cũng giống như Ảnh Sơn Kiểm Quật Kiểm Bích, đều là sách vở do các tông môn cổ ngày xưa truyền lại, nên cách ghi chép mới không dùng văn tự bình thường?"

Đình Ninh gật đầu: "Tả Ý Tàn Quyển, nhìn qua chỉ là một bộ tranh thủy mặc, lại còn dùng thủ pháp Tả Ý, có khí tức của núi sông, nhưng không có hình ảnh của núi sông, điểm quan trọng nhất là, bộ tranh này còn có chỗ chưa trọn vẹn, nên rất khó lĩnh ngộ ra được đầy đủ chân ý mà vị đại tông sư vẽ ra nó muốn lưu lại."

"Nhưng có thể khẳng định là, trong quyển tàn cuốn này, có bao hàm rất nhiều kiếm thức và đạo lý tu hành, giống như một bộ quy tắc chung của một tông môn. Chiêu thức mà Chu Tả Ý dùng ban này, Giang Sơn Như Họa, chỉ là chiêu có uy lực yếu nhất, chiêu thức dễ hiểu nhất mà thôi, nó thậm chí còn chưa toát ra được họa ý."

Tạ Trường Thăng nghiêm túc lên hẳn: "Một kiếm đó của Chu Tả Ý, nếu toàn lực phát ra, e rằng chẳng mấy ai trong danh sách anh tài đỡ được, thế

mà chỉ là chiêu thức dễ nhất, yếu nhất, còn chưa mò tới được chân ý, như vậy. . . dù có tốn mấy vạn tiền cũng đều không uống."

Đinh Ninh gật đầu: "Đương nhiên là không uống, trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, một người cực kỳ có quyền thế trong triều đình đã muốn xem tàn cuốn đó, nhưng Chu gia không đồng ý. Bây giờ trong triều đình, e rằng chỉ có thánh thượng và Hoàng Hậu là đã từng được xem qua tàn cuốn đó mà thôi. Bây giờ, nếu chúng ta đều ở trên Lục Cảnh, thì dù có trả bao nhiêu tiền, Chu gia cũng sẽ không bao giờ mở cửa Mặc Viên cho chúng ta vào xem. Chu Vân Hải sở dĩ đồng ý, chính là vì ông ta tin rằng trong thời gian ngắn như vậy, chúng ta chẳng thể nào nhìn ra được cái gì."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51: Cơ Duyên Ngày Hôm Nay

Quý tộc lâu đời của Trường Lăng, trong nhà phải nuôi rất nhiều người, ngày thường đã quen tiêu xài rất nhiều tiền, nên một khi xuống dốc, mất đi cột chống, thì tốc độ lụn bại sẽ nhanh chóng, nhanh hơn nhiều so với sức tưởng tượng của con người.

Nhiếp Thị chính là một ví dụ điển hình.

Nhiếp Thị từng là gia tộc mạnh nhất chỉ sau Công Tôn thị ở Trường Lăng, từng chấp chưởng binh quyền Đại Tần, nhưng tới khi thất thế, người mạnh nhất trong tộc là Nhiếp Lại mất mạng, thì Nhiếp Thị cũng xuống dốc với tốc độ kinh người.

Trong tộc ai ai cũng đua nhau đi bán của cải của gia tộc để lấy tiền, nên chỉ sau mấy tháng, những món đồ cổ giá trị kinh người của Nhiếp Thị đều hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một Nhiếp Viên to lớn trống rỗng.

Song ngay cả người coi vườn của Nhiếp Viên cũng biến thủ, đêm nào cũng trộm đồ mang lên xe, cuối cùng, các loại thảo mộc quý hiếm đều bị đào sạch, thậm chí những pho tượng đá đẹp để trang trí cũng bị đào móc không còn.

Nhiều bức tượng đá điêu khắc trang trí ở những gia đình giàu có hiện giờ ở Trường Lăng, đều phát xuất từ Nhiếp Viên ngày xưa.

Chu gia, dù chưa tới nổi như Nhiếp gia, nhưng hiện trạng không ổn của nó ai cũng nhìn thấy.

Xe ngựa chở đám người Đinh Ninh tới Chu gia Mặc Viên, đám Đinh Ninh xuống xe ngựa, thấy cảnh vật chung quanh rất đìu hiu, tường, mái của Mặc Viên đều đã cũ kỹ, hư hại.

Nhìn qua tường viện vào trong, những tòa nhà trong Mặc Viên cũng chẳng khá hơn, màu sắc đã loang lổ, sơn bong ra từng mảng, tường và trụ bị rạn nứt mà không được tu sửa hay thay thế.

Tạ Trường Thăng tuy còn trẻ tuổi, nhưng được nghe kể rất nhiều về thời huy hoàng xa hoa của giới quyền quý Trường Lăng ngày xưa, biết những quý nhân năm đó còn hiển hách hơn cả vương hầu bây giờ, giá trị nhà cửa của họ giới thương gia bây giờ không thể nào sánh được. Hắn than thở: "Muốn tu sửa hoàn chỉnh nơi đây, thực mấy vạn tiền là chưa đủ."

Chu Vân Hải mỉm cười: "Nếu người có tâm nhiều hơn, ta cũng không cự tuyệt."

Rõ ràng chỉ là một câu đùa, nhưng Tạ Trường Thăng lại gật đầu: "Nếu ta lấy được thành tựu gì đó từ Tả Ý Tàn Quyền không chừng tỷ tỷ ta và cha ta sẽ vui vẻ, tu sửa cả cái Mặc Viên này cũng hoàn toàn."

"Vậy hy vọng hiền chất có được cơ duyên, thu được cảm ngộ có ích cho việc tu hành." Chu Vân Hải cũng cười.

Nhưng trong lòng hắn, lại khinh bỉ nghĩ, một nhà quê Quan Trung đồ như người, chỉ trong vòng một ngày thì nhìn ra được cái gì?

Trong Mặc Viên có rất nhiều cây cổ thụ râm mát, ánh mặt trời xuyên qua những cành lá, chiếu lốm đốm xuống mặt đường, khung cảnh rất tĩnh mịch mà đẹp đẽ.

Có đi vào Mặc Viên, mới hiểu vì sao lâu các ở đây nhiều năm rồi mà chưa được tu sửa.

Vì đa số kiến trúc đều được kiến tạo trên vách đá, mỗi thân trụ, mỗi mái hiên, đều được khắc hoa nạm chim, khảm ngọc với vàng bạc để trang trí. Từ vật trang trí tới nước sơn đều là hàng quý hiếm, nước sơn kia được chế từ vỏ sò của loài sò Vân Mẫu cực kỳ quý hiếm ngoài hải ngoại, cực kỳ xa hoa.

Nếu dùng sơn màu hay trang trí hiện giờ để trùng tu thì hoàn toàn không ăn khớp, còn không bằng để như cũ, lại còn làm cho người ta có cảm giác năm tháng tang thương, khí thế hùng hồn của ngày xưa.

Giống mọi thế phiệt xưa khác, diện tích Mặc Viên cực kỳ rộng lớn, vượt qua một hòn núi nhỏ nhân tạo, cảnh vật trước mắt mọi người hoàn toàn biến đổi, như biến thành một bức tranh đen trắng.

Hoa cúc tím, Mặc Thụ, Bạch Thảo. . . , các loại thảo mộc được gieo trồng, đều chỉ có hai màu đen trắng.

Tiết Vong Hư buột miệng kêu lên một tiếng, rồi với Chu Vân Hải: "Chu gia Mặc Viên Tả Ý Tàn Quyền quả nhiên nghe không bằng mắt thấy, đã như vậy, ta dừng chân ở đây, tìm giúp ta một bình trà nóng là được."

Chu Vân Hải kính cẩn: "Nếu vậy, ta với Tiết động chủ tới Vân Hải các trên đỉnh núi nghỉ ngơi, đó là thư phòng của ta, thấy được hơn nửa cảnh trí của Mặc Viên."

Ông ta vẫy tay, ý bảo Chu Tả Ý dẫn đám người Đỉnh Ninh đi tiếp, còn mình thì đi tới cạnh Tiết Vong Hư, tỏa ra Thiên Địa Nguyên Khí nhu hòa, để giúp đỡ Tiết Vong Hư.

Cảm nhận được Thiên Địa Nguyên Khí tinh thuần từ người Chu Vân Hải, Tạ Trường Thăng nghiêm mặt, hỏi: "Sao còn chưa nhìn thấy Tả Ý Tàn

Quyển, Tiết động chủ lại Tả Ý Tàn Quyển quả nhiên nghe thấy không bằng mắt thấy?"

Đinh Ninh nhìn hắn, không gì, tiếp tục bước đi.

Thấy vậy, Chu Tả Ý chớp mắt mấy cái, trong mắt ẩn giấu sự kiêng kị và bội phục.

Không chỉ Tạ Trường Thăng, Trương Nghi, Nam Cung Thái Thực, Thẩm Dịch, Từ Hạc Sơn đều mở to mắt.

Không có một tia dị động, thậm chí gió nhẹ cũng còn không có, nhưng cơ thể Đinh Ninh, đã hoàn toàn biến thành hai màu đen trắng.

Quần áo hắn, làn da hắn, đồ đạc trên người hắn, tất cả những màu tối đều được chuyển thành màu đen, những chỗ mang màu sáng đều biến thành màu trắng.

"Màu đen trắng ở đây, không phải là màu thật?"

Tạ Trường Thăng ngơ ngác, rút cuộc đã hiểu ra, màu đen trắng nơi đây, chính là bị một khí tức nào đó nhuộm dần, tương tự như hiệu quả của pháp trận, làm biến đổi ánh sáng và màu sắc.

Chu Tả Ý đi nhanh mấy bước, vượt qua Đinh Ninh, cơ thể cũng biến thành hai màu đen trắng, mới quay người lại nhìn hắn, lạnh lùng : "Làm sao người biết hai màu đen trắng hay màu sắc người thấy ngày thường cái nào mới là màu thật?"

Đinh Ninh cau mày.

Chu Tả Ý không sai, nhưng vấn đề là chính bản thân Chu Tả Ý cũng không giải thích được điều đó, nên hắn hỏi, chính là muốn làm cho Tạ Trường Thăng càng thêm bị mê hoặc, suy nghĩ càng thêm hỗn loạn.

Ánh mắt Đinh Ninh nhúc nhích, hấn định lên tiếng, nhưng kềm lại được.

Mấy người Nam Cung Thái Thực không thể nào bình tĩnh được.

Vì trong câu của Tiết Vong Hư vừa rồi, có ý tứ là, ông vậy là đã nhìn thấy Tả Ý Tàn Quyền, chẳng lẽ là. . . khí cơ ở đây thay đổi, đều là vì Tả Ý Tàn Quyền gây nên?

Chỉ là một tàn cuốn, sao lại gây nên được tác dụng như một pháp trận cỡ lớn như thế.

Hèn gì những nhân vật cao cao tại thượng kia, đều mơ tưởng tới mượn Tả Ý Tàn Quyền.

Chu Tả Ý tiếp tục đi về phía trước, mỗi bước chân đặt xuống, đều làm bốc lên một màn bụi hai màu trắng đen, trông cứ như đang xem tranh, rất không chân thực.

Gương mặt hai màu đen trắng, vô cùng ngạo nghễ.

Hắn đã rất nhiều lần đi vào đây tìm hiểu, con đường này hắn đã quen tới mức nhắm mắt cũng đi qua được, nhưng lần nào đi vào, cũng vẫn đều cảm thấy kinh diễm.

Tạ Trường Thăng lại mở to mắt.

Phía trước hắn, xuất hiện rất nhiều những dòng sông và ngọn núi xa, độ đậm nhạt thích hợp, trông rất xa xôi và hùng vĩ, bao la.

Sao Chu gia Mặc Viên lại rộng khủng khiếp tới thế nhỉ?

Trong đầu hắn nảy ra câu hỏi đó, song tới khi nhìn thấy Chu Tả Ý đang đi phía trước dừng lại hắn liền nghĩ ra.

Đó chính là Tả Ý Tàn Quyền.

Trong ánh sáng đen trắng, dần xuất hiện một tòa cổ điện.

Cổ điện được làm hoàn toàn bằng gỗ, màu đen thẫm như mực.

Trong cổ điện trong không có một vật trang trí nào, chỉ có ngay chính giữa điện đứng sừng sững một vách tường bằng tinh thể.

Mặt vách tường bằng tinh thể được ghép bằng hai mảnh thạch anh cực mỏng, ở giữa là một bức tàn quyền dài hơn một trượng, cao mấy thước.

Hắn và đám Nam Cung Thái Thục đều dừng lại.

Chu Tả Ý cau mày, vì sắc mặt Đinh Ninh vẫn bình thản như không.

"Đây chính là Tả Ý Tàn Quyền của Chu gia chúng ta, các người cứ tự mà tìm hiểu, nhưng nhớ không được chạm vào vách tường bằng tinh thể, nếu không sẽ làm dẫn động cấm chế, cấm chế đó giết được mọi Tu Hành Giả dưới Ngũ Cảnh." Hắn chậm rãi.

Tạ Trường Thắng đã theo bản năng bước tới hai bước, hắn muốn nhìn cho rõ bộ dạng toàn diện của tàn quyền, xem trên mặt nó rốt cuộc vẽ cái gì.

Nhưng chỉ mới vừa đảo mắt qua một cái, hô hấp của hắn đã trở nên hỗn loạn.

Những ngọn núi cao, những dòng sông rộng, liên tiếp xuất hiện và đổ dồn về phía hắn, làm cho đầu óc hắn bị ù đi, như muốn hôn mê, hắn vội vàng nhắm mắt lại, nhưng nhắm mắt lại rồi mới nhận ra mình chẳng nhớ gì về bức họa, không nhớ ra được trên bức họa rốt cuộc vẽ cái gì, thậm chí không nhớ nổi bức họa bị tàn khuyết ở chỗ nào.

"Sao lại như vậy?"

Đám người Nam Cung Thái Thục cũng bị giống y như hắn.

Nếu bảo không nhìn thấy cái gì, nên không tìm ra được dụng ý hay lý ẩn chứa bên trong thì họ hoàn toàn đồng ý, nhưng bây giờ bức tranh đã ở ngay trước mặt, họ đã nhìn thấy rồi, nhưng lại không nhớ được nội dung, sau khi xem là quên ngay tức khắc, không nhớ được bất kỳ cái gì, thực sự không ai giải thích được vì sao.

Một đám người quay qua nhìn lẫn nhau, chỉ còn một mình Đinh Ninh đứng lặng xuất thần nhìn bức vẽ.

Đinh Ninh có nhìn ra được cái gì không?

Ai cũng thắc mắc câu đó, nhưng thấy Đinh Ninh tập trung quá, nên đương nhiên không ai lên tiếng quấy nhiễu, mà chỉ quay sang lại, cố gắng tập trung nhìn thêm lần nữa.

Đinh Ninh nhìn thẳng vào Tả Ý Tàn Quyển.

Hắn biết thứ đồ này đã lâu, nhưng trước giờ hắn chưa bao giờ có cơ hội được xem qua.

Chu gia ngày xưa, vì nhất quyết không cho người ngoài vào trong viên xem kinh, nên lựa chọn ngọc nát đá tan, phá hủy mất một phần tàn quyển, sau đó những người kia vì để cho vật quý của giới tu hành giả được lưu truyền cho đời sau, nên đã phải nhượng bộ.

Kỳ thật dù Mân Sơn Kiếm Tông hay Linh Hư Kiếm Môn, thì nếu biết thân phận hắn, cũng sẽ quyết tâm không để lại bất cứ bí điển nào lại cho hắn có cơ hội được dùng.

Nên sâu trong mắt hắn hiện lên một tia cảm khái.

Những ngọn núi cao và sông sâu liên tiếp nhau dề về phía hắn.

Nhưng hắn đâu có "xem" những ngọn núi và con sông ấy, nên chúng đều giống như vô hình, bay xuyên qua luôn cơ thể hắn, sau đó đổ sụp sau lưng hắn.

Vì hắn không bận tâm tới khí tức toát ra từ những đường vẽ, mà hắn chỉ đi tìm xem căn nguyên của những đường vẽ đó.

Nên bức tranh hiện ra trong mắt hắn hoàn toàn khác biệt với những gì người khác nhìn thấy.

Hắn chỉ nhìn thấy, một bức tranh cũ đã ố vàng, vẽ cây vẽ cỏ khá là thô thiển, và hai ngọn núi.

Một ngọn tô đậm màu, một ngọn vẽ nhạt màu hơn.

Xung quanh trên đỉnh núi có mây trắng bay bay.

Phía trước hai ngọn núi , có một con sông lớn chảy qua.

Góc trên bên phải của bức tranh đã bị xé mất, nên ngọn núi màu nhạt bị thiếu một góc, con sông lớn bị thiếu một đoạn.

Hơn một trăm nét bút, đậm nhạt khác nhau, hoặc phải gọi là hơn trăm đường Kiếm Ý, hay hơn trăm đường phù văn, hợp thành một bức tranh vẽ.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52: Chỉ Điểm

Đình Ninh nhìn một hồi, không tìm được cau mày.

Tiền nặng như nước, nên nếu rơi vào trong nước sẽ bị chìm ngay xuống đáy, nhưng cây khô nhẹ hơn nước nên khi gặp nước, sẽ nổi lên trên, thanh khí bay lên, bay trong không khí, còn trọc khí trầm xuống, tích thành bụi đất.

Vạn Vật vạn hành, đều có đặc tính và quy luật.

Các loại Thiên Địa Nguyên Khí Bản Nguyên, tạo thành Thiên Địa Vạn Vật.

Mọi thứ ở trên đời, dù nhỏ, cũng đều có lưu lại dấu vết.

Thợ săn nếu cẩn thận sẽ tìm ra được dấu chân hươu trong bụi cỏ, những thằng bé con dù có ngu ngốc cũng vẫn nhìn ra được dấu ốc sên bò qua lưu lại trên mặt đất và lá cây lúc sáng sớm.

Tu hành Bản Nguyên, chính là tìm tòi nghiên cứu quy luật sinh trưởng và diệt vong của Vạn Vật, cảm nhận quỹ tích lưu động của Thiên Địa Nguyên Khí dù rất nhỏ, ngộ ra sự thay đổi hoặc tìm cách thay đổi, dẫn dắt tuyến đường lưu động cho những quỹ tích đó.

Văn tự hay tranh vẽ trong các bí điển đều là mô tả những lộ tuyến này, còn Tả Ý Tàn Quyển, thì không còn là mô tả, mà đi thẳng vào việc vẽ lại những lộ tuyến đó.

Đẳng cấp hoàn toàn khác biệt.

So với bí điển bằng chữ viết, Tả Ý Tàn Quyển như một tấm đạo phù, hoặc pháp trận, vì những đường mực vẽ trong đó chính là phù văn để thay đổi và dẫn dắt Thiên Địa Nguyên Khí.

Đa số các phương thức tu hành đều có sự tương thông, rất nhiều tuyến đường đều có sẵn quy luật.

Nên nhiều Tu Hành Giả tu vi cao thâm, khi tu hành đều là suy một ra ba, thông qua những bức vẽ, những phù văn, để tìm hiểu ra quỹ tích.

Những tu hành giả như vậy, khi xem bí điển, việc đầu tiên họ làm là tìm cho ra nét bút đầu tiên.

Mọi chuyện trên đời đều phải có thứ tự trước sau, tìm được chỗ khởi đầu, thì mạch suy nghĩ sẽ trở nên dễ dàng, hợp lý hơn.

Nhưng Đinh Ninh không giống họ.

Đinh Ninh bắt đầu tìm hiểu từ "Ý".

Dù hẳn không hiểu gì về cách thức tu luyện chân nguyên của tu hành giả vẽ nên Tả Ý Tàn Quyển, nhưng ngay từ lúc cảm nhận được khí cơ đầu tiên của Mặc Viên, thì hẳn đã có cảm giác phương diện linh ngộ Chân Nguyên tu hành của Tả Ý Tàn Quyển, còn cách Cửu Tử Tầm rất xa.

Nên hẳn không cần lãng phí thời gian đi nghiên cứu phương pháp tu hành Chân Nguyên của Tả Ý Tàn Quyển, hẳn chỉ cần tìm thẳng vào thứ hữu dụng để đấu với địch thủ - là kiếm thuật, và phù đạo!

Nên hẳn chỉ cần nhìn trong nét mực nào có Kiếm Ý để chuyển thành kiếm chiêu, trong nét mực nào có phù ý để hẳn có thể chuyển thành phù đạo.

Chuyện này đối với người khác là rất khó, nhưng đối với Đinh Ninh thì không khó.

Hắn cau mày là vì, ngay chỗ có Kiếm Ý đậm đặc nhất thì lại bị xé mất.

Chỗ đáng giá nhất của bức tranh này chính là cái góc trên bên phải đã bị xé mất.

Trong góc bị mất đó, Đinh Ninh biết, phải là vẽ một thứ hơn hẳn cây cỏ, sông hay núi, nó hẳn là vẽ một ngôi sao, hoặc là một vòng Hàn Nguyệt.

Chu gia từng có người sử dụng Kiếm Ý này, nên chỗ bị mất rõ ràng là bị người đó của Chu gia cố ý lấy đi.

Nhưng chính chỗ bị mất đó, mới chính là mục đích thực sự của hắn khi tới đây.

Hắn hít một hơi, dời mắt đi, trong mắt chỉ còn lại Kiếm Ý, và những đường mực nổi tới cái chỗ bị mất đó.

Thời gian từ từ trôi qua, tới khi nhớ rõ từng đường vẽ, hắn mới rời mắt khỏi bức vẽ, quay người đi.

Thời gian đã trôi qua hơn nửa canh giờ, đám người Tạ Trường Thăng vẫn như trước không nhìn ra cái gì cả, cứ nhìn được mấy tức, là ai nấy đều vág mắt hoa.

Nên khi Đinh Ninh quay người đi ra, họ đều biết ngay.

"Người làm gì?"

Tạ Trường Thăng cau mày nhìn Đinh Ninh: "Xem xong rồi? Không nhìn ra, hay...?"

Đinh Ninh nhìn hần : "Có mấy chỗ còn chưa hiểu, ta đi bên ngoài suy nghĩ một chút."

Chu Tả Ý này giờ vẫn luôn quan sát Đinh Ninh, lúc thấy hần cau mày, Chu Tả Ý đã nghĩ chắc là Đinh Ninh không nhìn ra cái gì, nên bây giờ nghe Đinh Ninh vậy, thì rất khó chịu.

Hần lên tiếng, rất lạnh lùng: "Nếu thế, mời tự tiện."

"Các người đừng để lãng phí, cứ từ từ xem đi, ta ở ngoài chờ."

Đinh Ninh dặn mọi người, rồi đi ra ngoài.

Hần chỉ đi ra khỏi mấy bước, rồi dừng lại, ngẩng đầu, cảm thụ quỹ tích di chuyển của Thiên Địa Nguyên Khí trong Mặc Viên.

"Quả nhiên là vậy."

Hần nhếch mép, cười nhạt, "Quả nhiên người chưa chết."

Lúc Chu gia tu kiến Mặc Viên, đã chuyển vào đó sự linh ngộ từ Tả Ý Tàn Quyền, nhưng vì không ai linh ngộ được thấu triệt, hoặc không chính xác, nên Mặc Viên mới không trở thành pháp trận được.

Nhưng có lẽ nhiều năm sau này, khí tức từ Tả Ý Tàn Quyền sẽ tích tụ đậm dần lên, làm cho cảnh vật của Mặc Viên sinh ra thay đổi, nhờ đó, những người Chu gia có khả năng linh ngộ tốt sẽ nhìn ra được chỗ mình còn sai sót, để sửa lại, và ngộ ra thêm được nhiều lý mới.

Cách này rất có hiệu quả, nhưng rất chậm.

Nhưng khi tới tình huống cực hạn, cũng chỉ có cách này mới giúp người ta tiến lên thêm được.

Có điều bây giờ, những gì cảm nhận được Mặc Viên đều cho thấy những gì người Mặc gia cảm thụ được đều có sai sót.

Chu gia qua bao nhiêu thế hệ Tu Hành Giả, thế mà đối với Tả Ý Tàn Quyền, chỉ lĩnh ngộ được có thế thôi.

Chỉ có ở một góc của Mặc Viên mới có khí cơ cường liệt nhất, ở trong một cái sân nhỏ hình cung.

Dù có nhiều chỗ trong Tả Ý Tàn Quyền họ không hiểu được, hoặc đã hiểu sai, nhưng ít nhất đã có một người hiểu đúng phần kiếm ý mạnh nhất của Tả Ý Tàn Quyền, chính là người ở trong cái sân nhỏ đó.

Khí cơ ở trong sân nhỏ rất là cường đại.

Chắc chắn kẻ lấy đi phần bị thiếu của tàn quyền, chính là kẻ ở trong sân nhỏ đó.

"Nhiều người đã chết, vậy mà người vẫn còn sống. . ."

Hàn ý trong lòng Đinh Ninh càng đậm, nhưng ngoài mặt lại không lộ ra chút gì.

Hắn chỉ liếc qua sân nhỏ một cái, rồi quay trở lại cổ điện có để tàn quyền.

Tạ Trường Thăng cảm thấy sau lưng có gió nhẹ nhiễu loạn, hắn còn chưa kịp quay sang, Đinh Ninh đã tới bên cạnh hắn.

"Sao rồi, có ngộ ra cái gì không ?"

Hắn không nhin được nhẹ giọng hỏi Đinh Ninh.

Đình Ninh hỏi ngược lại: "Người nhìn thấy gì?"

"Có thấy được cái gì đâu." Tạ Trường Thắng ảo não: "Nhìn mãi này giờ, miễn cưỡng chỉ thấy có hai đường mực to, hình như là hai ngọn núi mà thôi."

"Thấy hai ngọn núi, thì nhìn hai ngọn núi thôi." Đình Ninh đột ngột hạ giọng rất nhỏ: "Ngay cả hai ngọn núi to như vậy còn không nhìn thấy rõ, cần gì phải mang lòng tham xem thêm cái khác?"

Tạ Trường Thắng sững sờ.

Đình Ninh tiếp: "Nhưng nhìn cả hai ngọn núi thì cũng là quá nhiều, trên hai ngọn núi đó, chỗ nào người có cảm giác nhìn thấy rõ nhất, thì chỉ nhìn một chỗ đó thôi."

"Đây là do đại đại tông sư lưu lại, người đâu có phải tông sư. . . mà đòi coi được hết toàn cục?" Đình Ninh bỏ lại câu cuối, rồi đưa bàn tay phải ra, che mắt Tạ Trường Thắng, từ từ di chuyển bàn tay.

Bàn tay hẩn che khuất cả hai mắt Tạ Trường Thắng, chỉ nhìn thấy được qua khe hở nhỏ ở kẽ ngón tay giữa ngón trỏ và ngón giữa.

Theo bàn tay hẩn di động, chỉ có một đoạn đường mực vẽ ngắn xuyên qua khe hở rơi vào trong mắt Tạ Trường Thắng.

Tạ Trường Thắng không cảm nhận được sự biến hóa khí cơ cực nhỏ từ ngón tay giữa của Đình Ninh, nhưng hẩn lại nhìn thấy đường mực vẽ trở nên vô cùng sống động.

Hẩn hoàn toàn ngừng thở, tới khi Đình Ninh rút tay về, hẩn theo bản năng nheo mắt lại, đưa bàn tay phải của mình lên thay cho bàn tay của Đình Ninh, từ từ di động.

Đình Ninh đi tới chỗ Trương Nghi.

Trương Nghi đang cau mày.

"Sư huynh có chỗ không hiểu?" Đình Ninh khẽ hỏi.

Trương Nghi giật mình quay sang, nhận ra là Đình Ninh thì khẽ: "Ta đang xem chỗ đơn giản nhất. Đường vẽ cực kỳ sơ sài, hình như là vẽ mấy đóa mây trắng, nhưng vẽ nhạt quá, nên cực kỳ khó hiểu. Rõ ràng cảm giác ra có chân ý, nhưng lại không bắt được đó là cái gì. . . Một ngày, thực là không đủ. Nếu có được mấy tháng, có lẽ sẽ ngộ ra được."

Đình Ninh ngẩng lên nhìn mấy đóa mây trắng kia: "Sư huynh người quả là thiên phú bất phàm, lại ngộ ra được. . . Nhưng mà theo ta thấy mấy đóa mây trắng đó chỉ có hình mà thôi, phần nhạt ở dưới mới có thủy ý, đường vẽ tuy nhạt, nhìn như vẽ ngang, nhưng hình như đều có ý muốn hướng xuống, giống như mây sắp hóa mưa."

Trương Nghi giật mình, không dám rời mắt khỏi những đóa mây trắng kia nữa.

Nhờ Đình Ninh, hẩn nhìn kỹ lại, mới thấy mấy đóa mây trắng kia giống như đang di chuyển, hóa thành những hạt mưa thật!

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53: Lão Tổ

Đây chính là đốn ngộ.

Cảm giác này rất khó tả, làm Trương Nghi vô cùng rung động, và mừng rỡ.

Mây trắng đã hóa thành hạt mưa.

Mỗi một hạt mưa rơi xuống, đều làm hiện ra rất nhiều đường cong mà lúc trước hắn nhìn không thấy.

Hắn hoàn toàn cảm nhận được chân ý trong những đường cong đó, mừng tới mức giọng cũng rung rung: "Tiểu sư đệ, thật là mưa, không phải mây!"

Thẩm Dịch khó hiểu quay sang nhìn hắn.

Thấy vậy, Trương Nghi mới giật mình nhớ ra, tiểu sư đệ bây giờ là Thẩm Dịch, đâu còn là Đinh Ninh.

Chu Tả Ý sa sầm.

Nhìn bộ dáng của Trương Nghi, hắn không thể tin được, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, mà Trương Nghi lại thực sự lĩnh ngộ được cái gì đó hay sao?

Trương Nghi nhìn Đinh Ninh, thấy Đinh Ninh đã đi tới chỗ Nam Cung Thái Thực.

Ngay lúc ấy, một luồng Thiên Địa Nguyên Khí mỏng, từ trong Tả Ý Tàn Quyển tỏa ra.

Trương Nghi ngờ ngẩn.

Thì ra, hồi nãy lúc mình đốn ngộ, niệm lực đã vô tình tự động chạy dọc theo những đường cong kia.

Nó đã tác động tới khí cơ của bức tranh.

Cảm nhận được ý ấm ướt bên trong làn khí mỏng đó, hẩn như ngừng thở, trong lòng vô cùng kích động, vì nhờ nó, hẩn biết hồi nãy mình đã đốn ngộ đúng, hẩn đã nhìn ra vũ tuyến chân ý thực sự bên trong những đóa nhìn như mây trắng kia.

Mặt Chu Tả Ý tái nhợt, cả người hoàn toàn cứng ngắc.

Luồng Thiên Địa Nguyên Khí từ Tả Ý Tàn Quyển tuy mỏng, nhưng hết sức rõ ràng, tỏa lên không trung.

Bên ngoài Mặc Viên hiện giờ đang là ban ngày, mặt trời chiếu sáng rực rỡ, nhưng trên bầu trời Mặc Viên lại vô cùng ẩm ướt, những đám mây dày che khuất ánh mặt trời.

Mọi người đều cảm nhận được sự dị biến này.

Trên núi Mặc Viên, trong thư phòng Vân Hải Các.

Chu Vân Hải và Tiết Vong Hư đang uống trà.

Trà này là trà Vân Vụ vô cùng quý hiếm, chén trà bằng sứ màu xanh mát lạnh, miệng chén như có mây hà lượn lờ.

Cảm nhận sự thay đổi trong không khí, Chu Vân Hải biến sắc, bàn tay cầm chén trà run rẩy.

Tiết Vong Hư rũ mắt xuống, tán thán: "Tả Ý Tàn Quyển quả nhiên bất phàm."

Chu Vân Hải hít sâu một hơi, cố gắng duy trì bình tĩnh: "Cao đồ của Tiết động chủ, mới thực là bất phàm."

Hai người còn đang chuyện, phần dưới của những đám mây trở nên nặng trĩu, rồi ngưng kết thành những hạt mưa.

Những hạt mưa từ trên không rơi xuống, mang theo những đường lộ tuyến óng ánh.

Trong bầu trời trong xanh, Mặc Viên rơi xuống một trận mưa.

Nhìn cơn mưa to, sắc mặt Chu Tả Ý trở nên trắng bệch không còn huyết sắc, điểm cảm ngộ này Chu gia chưa từng có ai ngộ ra được, hẳn không nhận được hỏi Trương Nghi: "Người đã ngộ được cái gì?"

"Hình như là một đạo phù ý, trở thành Kiếm Phù, dùng được cho luyện khí, lại cũng đem ra đối địch được." Trương Nghi là người khiêm tốn, nên thành thật trả lời câu hỏi của Chu Tả Ý.

"Đỉnh Ninh sư đệ!"

Hắn quay sang nhìn Đỉnh Ninh.

Chỉ có hắn mới hiểu được, đốn ngộ vừa rồi, giống như hắn đã chạm được vào cánh cửa của Đạo Môn, nhưng chưa vào bên trong được, thì Đỉnh Ninh xông tới đá tung cửa ra, để cho hắn nhìn thấy được chân ý ẩn chứa bên trong.

"Chúc mừng sư huynh."

Đỉnh Ninh mỉm cười: "Không cần cảm ơn ta, người cũng biết đây chỉ là trùng hợp, ngay cả một tông sư cũng không có khả năng nhanh như vậy

nhìn ra được chân ý trong bức tranh, nên chỉ là trùng hợp mà thôi."

Trương Nghi nghĩ nghĩ, cảm thấy có lý.

Vì hẳn biết, cấp bậc tông sư như Tiết Vọng Hư, mà cảnh giới cũng còn thấp hơn người lưu lại bức tranh này rất nhiều. Mà cả Trường Lăng, cảnh giới cao hơn Tiết Vọng Hư, đâu có nhiều.

Ngay lúc này, hẳn và mọi người lại càng thêm khiếp sợ, vì từ Tả Ý Tàn Quyển lại tỏa ra một luồng Thiên Địa Nguyên Khí nữa.

Nhưng luồng thiên địa nguyên khí này nhanh chóng bị vỡ ra lả tả, giống như có người không biết vẽ, nên đường nét không được liền mạch, gắn kết với nhau.

"Đương" một tiếng.

Trong không trung vang lên một âm thanh trầm đục, giống như có người vừa gõ vào một cái chuông đồng vô hình.

"Chuyện gì vậy?" Nam Cung Thái Thực kinh hãi nhìn quanh, rồi hòa cùng ánh mắt của mọi người nhìn chăm chăm vào Tả Trường Thăng.

Nét mặt Tả Trường Thăng hết sức cổ quái, và đặc sắc.

"Hình như ta nhìn thấy được cái gì đó, nhưng chưa. . . chưa hoàn toàn hiểu thấu được." Hẳn áy náy, rồi lại tiếp tục đưa bàn tay lên che mắt, tiếp tục xem tranh.

Cái quái gì đây?

Che mắt lại để xem Tả Ý Tàn Quyển, mà cũng ngộ được đạo?

Cả người Chu Tả Ý lạnh toát, nhớ lại hành động này chính là hồi nãy Đinh Ninh làm cho Tả Trường Thăng, trong lòng hẳn không thể nào tin nổi,

không nhìn được quay sang nhìn Đinh Ninh.

"Nãy giờ người xem nhập thần như vậy, người thấy cái gì?" Đinh Ninh quay sang hỏi Nam Cung Thái Thực.

"Ta thấy một con sông lớn".

"Không hiểu vì sao, trên bức họa có rất nhiều đồ vật, nhưng ta chỉ nhìn thấy một con sông lớn này mà thôi."

Đinh Ninh nhỏ : "Chuyện này rất thường, con mắt mỗi người khác nhau, sở thích khác nhau, tính tình khác nhau, Tu Hành Giả khi nhìn vào cùng một tấm phù hay đồ giải đơng nhiên sẽ có lý giải khác nhau."

Nam Cung Thái Thực gật đầu: "Cha ta cũng từng như vậy, ta nghĩ nếu muốn ngộ ra cái gì đó, chắc cũng chỉ có thể từ trong con sông này mà thôi, để ta tiếp tục vào trong nó tìm vậy."

Đinh Ninh gật đầu: "Ừ."

Nam Cung Thái Thực: "Ta nhìn thấy mấy chùm bọt nước, chúng dường như có quy luật riêng, chứ không giống những bọt nước thường, nhưng chân ý của chúng, ta không nhìn ra được manh mối nào cả."

Đinh Ninh quay sang nhìn bức tranh, nhìn suốt nửa nén hương: "Những bọt nước đó chỉ là bị những con cá bơi ngược dòng quấy đuôi mà tạo thành, chỉ thường thôi."

Nam Cung Thái Thực sửng sốt. Cô lại nhìn những bọt nước kia, trong lòng rất thắc mắc, dưới kia thực sự có giấu mấy con cá đang bơi ngược dòng à?

Tối chạng vạng tối, trà trên bàn đã đổi thành.

Chu Vân Hải khuôn mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất không yên.

"Đ...A...N...G...G!"

Đột nhiên, một tiếng tiếng chuông vang lên trên không trung.

Lòng hẫc trầm hẫc xuống.

So với nửa tiếng chuông vang lên hai canh giờ trước, tiếng chuông lần này hết sức du dương đầy đặn, như đang văng lại từ trong một sơn cốc xa xôi.

Góc tây bắc Mặc Viên, trong cái sân nhỏ có khí cơ mạnh nhất, có một ngôi nhà nhỏ tường trắng ngói đen, chẳng khác gì những ngôi nhà thường của thường dân.

Nhưng ở trong thính đường, lại được lót bằng da hổ.

Mỗi tấm da hổ đều lấy từ những con hổ lớn cường tráng trưởng thành, tấm nào cũng trải ra được một phạm vi rất rộng.

Trên chiếc giường trong phòng, có treo một hạt châu màu đỏ lớn bằng quả đấm.

Hạt châu này tỏa ra nhiệt khí nóng rực, và khí tức tanh máu, rất thô bạo. .
. Chỉ có nội đan của hung thú mới làm được điều ấy.

Khí nóng tỏa ra, thấm vào lớp da hổ lót dưới nền, làm cho cả thính đường lúc nào cũng ấm áp như mùa xuân.

Nằm trên cái giường được phủ tơ lụa còn mịn mềm hơn cả da thịt thiếu nữ, là một lão già.

Mái tóc bạc phơ của lão được chải vuốt sáng bóng, soi được cả người, trên mặt không có một nếp nhăn nào, da thịt cũng vậy, căng bóng mịn màng.

Từ người lão tỏa ra sức sống hùng hực, khí huyết tràn đầy, sinh cơ cường đại.

Nhưng vẫn có một tia già nua lẫn quẩn trên người lão, dù sinh cơ khí lực bùng bùng hùng hực, vẫn không tài nào xóa nó đi được.

Trên người lão mặc áo cẩm bào thêu chỉ vàng, cái bụng to tướng như phụ nữ mang thai chín tháng.

Nhưng bên trái bụng, lại hoàn toàn trống không.

Vì chỗ đó, hình như đã bị người ta chém phải một kiếm, không chỉ máu thịt bị mất, mà cơ quan nội tạng bên trong cũng bị mất đi một phần.

Thương thế nghiêm trọng như vậy mà vẫn sống được, quả thực là không đơn giản.

Ánh mắt lão lúc nào cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, không bao giờ nhìn vào cơ thể mình, giống như lão rất căm ghét và sợ hãi cái cơ thể ấy.

Trong mắt lão vô cùng phức tạp, oán độc, không cam lòng, tham lam, tàn nhẫn. . . đủ thứ, khiến gương mặt của lão trông rất dữ tợn.

Mặt trời sắp sửa xuống núi.

Tiếng chuông đã biến mất.

Nhưng lại có mấy đạo Kiếm Ý kỳ dị, giống như cá không ngừng bơi lội tung tăng giữa không gian của Mặc Viên.

Sau đó một tiếng nổ vang như sấm từ tít trên cao vang lên, âm âm vọng xuống.

Từ lúc nghe thấy tiếng chuông, ông lão đã biết hôm nay trong Mặc Viên đã xảy ra việc không thường, nên khi cảm giác được có hai luồng hơi thở liên tiếp từ Tả Ý Tàn Quyển tràn ra, lão không hề nghi ngờ gì cả.

Lão chỉ muốn biết cái gì là thứ gây ra sự không thường như vậy.

Lão đứng dậy.

Trong mắt lão, mọi cảm xúc thô bạo xấu xa đều hoàn toàn biến mất, ánh mắt trở thành vô cùng hòa ái.

Lão khoác áo lông cáo lên người, che kín cái bụng của mình.

Nhìn sơ qua, lão trông cực kỳ thiện lương, như một ông cụ hòa ái hiền lành.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54: Đối

Mặt Chu Tả Ý từ kiêu ngạo đã hoàn toàn biến thành xám ngoét, cứ mỗi lần từ bức tranh tỏa ra nguyên khí, là trái tim hắn lại chết lặng đi một lần.

Trương Nghi lĩnh ngộ, làm Mặc Viên rơi xuống một trận mưa lớn.

Tạ Trường Thăng lĩnh ngộ, làm không trung Mặc Viên vang lên dị âm, như chuông khổng lồ bị chấn kêu, vang vọng khắp sông núi.

Nam Cung Thái Thực lĩnh ngộ, làm trong cổ điện sinh ra mấy đạo Kiếm Ý kỳ dị, như những con cá đang bơi ngược dòng mà lên, làm tung bọt nước, hành tung bất định.

Từ Hạc Sơn lĩnh ngộ, làm từ trên không trung cao xa như xuất hiện một ngọn núi vô hình cực to, làm rớt xuống những tảng đá lớn, lăn đùng đùng như sấm.

Cả bọn vô cùng im lặng, cẩn thận nhớ lại những lộ tuyến và ý cảnh mình nhìn thấy, ai cũng sợ mình quên mất.

Chỉ có Thẩm Dịch là xấu hổ.

"Sư huynh, ta chưa nhìn ra cái gì hết."

Hắn quay sang, đáng thương nhìn Đinh Ninh: "Ta không cảm nhận được âm thanh từ cái cốc giữa hai ngọn núi, cũng không cảm nhận được cự thạch

từ trên núi lặn xuống là như thế nào, ta bắt chước cách của Tạ Trường Thăng, nhưng chỉ nhìn thấy đường mực vẽ, chẳng cảm thấy gì đặc biệt."

"Mỗi người có mỗi sở trường khác nhau."

Đinh Ninh bình thản: "Nhìn ra được sở trường của người khác là ưu điểm của người, nhưng nhất định muốn học ưu điểm của người khác, là người không đúng. Tám trăm dặm đất Quan Trung màu mỡ, người đã quen nhìn đất đai rộng lớn, nên lòng dạ cũng rộng rãi theo. Nên người cứ việc nhìn ra xa, nếu chỉ nhìn thấy hai ngọn núi đậm nhạt, thì chỉ cần quan sát hai màu đậm nhạt đó mà thôi."

Thẩm Dịch ngẩn ngơ, lẩm bẩm: "Chỉ nhìn màu sắc đậm nhạt cũng được?"

Đinh Ninh nhàn nhạt nhìn hắn : "Trời chiều rồi, gần tối rồi."

Thẩm Dịch càng ngây người, không hiểu Đinh Ninh vậy là ý gì.

"Lúc chúng ta tới đây, mặt trời đang rực rỡ, ánh nắng tươi sáng, mà bây giờ màu trời đã chuyển tối." Đinh Ninh lạnh nhạt tiếp: "Người xem hai sắc núi đậm nhạt đó, không thấy sự biến chuyển sao?"

Thẩm Dịch giật mình.

Tàn quyển trong mắt hắn, chỉ có hai ngọn núi cao, một đen, một trắng, nhìn qua chẳng thấy có gì khác nhau, nếu nhìn từng cái, màu đen lại càng thêm đen, màu trắng vẫn là trắng trắng, như mãi vĩnh hằng.

Trong đầu hắn hình như có một ánh sáng xẹt qua.

Hắn dồn hết tinh thần, đắm chìm vào trong những đường mực tạo nên sự trắng đen đó.

"Quả thực là mới nghe lần đầu."

Một giọng hiền lành ôn hòa vang lên từ bên ngoài cổ điện.

"Ta thực chưa bao giờ nghĩ lại có cách giải bức tranh này như vậy, càng không ngờ một người trẻ tuổi lại có được ánh mắt như vậy."

Chu Tả Ý giật mình, trong mắt tràn đầy kính sợ, chuyện ngày hôm nay, chính là vì mình, mà mới có nhiều người ngoài được đi vào Mặc Viên như vậy, thu hoạch được nhiều lợi ích như vậy, nên hẳn rất sợ, vội quỳ xuống đất, thỉnh tội với người ở ngoài cổ điện: "Lão tổ."

Trong mắt Đinh Ninh lóe lên hàn ý, nhưng nó nhanh chóng biến mất khi hẳn quay người lại.

Hắn nhìn ông lão khoác áo lông cáo đặt tiền đứng ngoài cửa điện.

Trừ Thẩm Dịch đang đắm chìm trong ảo diệu, Trương Nghi và đám Tạ Trường Thăng đều quay người lại nhìn ông lão kia.

Lúc Chu Tả Ý kêu lên hai chữ ‘lão tổ’, trong lòng Trương Nghi nghĩ tới một khả năng.

"Ngài là. . ."

"...Chu Dung Mặc tiền bối?"

"Cái gì?"

Tạ Trường Thăng bật thốt lên theo bản năng: "Làm sao có thể!"

Vì điều này nghe rất rất không thể nào xảy ra được.

Chu gia có lão tổ, là Chu Dung Mặc, chính là người duy nhất ngộ ra công pháp tu hành từ Tả Ý Tàn Quyền của Chu gia, lĩnh ngộ được ba chiêu

kiếm thức.

Nhưng lão tổ cách Chu Tả Ý tới mấy đời, từ thời Đại Tần tiên đế, tới giờ đã không biết bao nhiêu tuổi, theo lời đồn, khoảng thời gian tanh máu trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, Chu gia lão tổ đã bị người ta chém một kiếm nát cả bụng, máu rơi vãi cả mấy con đường.

Người như vậy, làm sao còn sống được.

Nghe thấy Tạ Trường Thăng kinh hô, ông lão hiền lành cười, cảm khái: "Già mà không chết, đúng là lão hủ."

Nam Cung Thái Thục và Từ Hạc Sơn đều khiếp sợ.

Hai người đều xuất thân tướng môn, so với Trương Nghi và Tạ Trường Thăng, hai người biết rất nhiều chuyện cũ của Trường Lăng.

Đại Tần đã trải qua hai đời Đế Vương, những môn phiệt ngày xưa từ huy hoàng tới suy bại, trải qua thời biến pháp, tới lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ.

Hai người đều biết, trong thời biến pháp, lão già này đã từng là kẻ địch của Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhưng Nguyên Vũ Hoàng Đế đại cục đã định, nên trước lúc đăng cơ đã cho lão và Chu gia một cơ hội cuối, ra sức chiến đấu vì Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nên bây giờ Chu gia tuy xuống dốc, nhưng vẫn sống được ở Trường Lăng, vẫn còn giữ được đất phong rộng lớn.

Nhưng theo lời kể, trận chiến ấy vô cùng thê thảm, Chu gia lão tổ và rất nhiều cường giả khác đều bị chết thảm trong tình trạng cơ thể không còn đầy đủ. . . ai mà ngờ, Chu gia lão tổ lại vẫn còn sống!

Chu Dung Mặc cười hiền lành, ánh mắt nhìn thẳng vào Đinh Ninh rất hòa ái: "Vừa rồi ta được nghe những lời người chỉ điểm sư đệ, ngay cả ta cũng còn có cảm giác lĩnh ngộ. . . Cho phép ta suy đoán lung tung một chút, có phải những người này giờ liên tiếp ngộ đạo từ bức tranh, cũng đều có liên quan tới người đứng không?"

Đinh Ninh cau mày, giống như nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

Ánh mắt Chu gia lão tổ lấp lóe, lão tán thán: "Xem ra thực là như thế, chẳng lẽ người có thể xem hiểu cả bức tranh?"

Tuy mọi người đều biết mình lĩnh ngộ là nhờ được Đinh Ninh chỉ điểm, nhưng nghe Chu gia lão tổ hỏi vậy, cả bọn đều cảm thấy chuyện ấy là không có khả năng.

Vì e rằng cả Trường Lăng cũng không có bất kỳ một tông sư nào có khả năng xem hiểu cả bức tranh Tả Ý Tàn Quyển.

Trừ người cường đại nhất của Đại Tần từ trước tới nay, Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nhưng ngay lúc này, trên Tả Ý Tàn Quyển, lại đột nhiên thả ra một luồng khí cơ.

Đám Trương Nghi và Chu Tả Ý, đều kinh hãi quay người.

Từng sợi từng sợi Thiên Địa Nguyên Khí vừa thoát ra, đều chuyển hóa thành những tia sáng sáng ngời.

Tất cả mọi người đứng trong cổ điện đều giống như đang nhìn thấy một mặt trời đang mọc lên rực rỡ.

Bức tàn quyển bị niêm phong chắc chắn trong vách tường lúc này như bị thiêu đốt, trở nên vô cùng chói mắt, biến thành hai vòng tròn sáng ngời vô cùng chói mắt.

Ánh sáng ấy không hề bị vây bên trong cổ điện, mà xuyên thấu ra ngoài, khiến cả khu vực xung quanh đều được chiếu sáng.

Ánh sáng quét qua cả Mặc Viên đang chìm trong hai màu đen trắng.

Trong nháy mắt, tất cả màu đen trắng đều biến mất.

Tất cả màu sắc đều quay trở về, cung điện, dòng suối, cỏ cây, đều trở về màu sắc thực của chúng.

Tuy mặt trời đã lặn, sắc trời ảm đạm, nhưng Vạn Vật được trở về màu sắc của chính mình, cảnh tượng trong chớp nhoáng này, tráng lệ tới mức e rằng không có ngôn từ nào diễn tả được, làm cho người ta vô cùng cảm động.

"Đình Ninh sư huynh! Hình như ta thực sự ngộ ra được cái gì rồi!"

Thẩm Dịch kêu lên, vui tới phát khóc.

Hắn còn chưa nhìn thấy trong điện đã có thêm một ông lão.

Mọi người đều nhìn Đình Ninh, ánh mắt vô cùng phức tạp.

"Ta đương nhiên không thể nhìn hiểu cả bức tranh."

Đình Ninh bình thản lên tiếng: "Ta chỉ là dựa thế mà thôi."

"Sư huynh?"

Thẩm Dịch run run, hắn rút cuộc đã nhận ra trong điện có thêm một người.

Trương Nghi khoát tay, ý bảo hẳn đừng bỏ qua cơ hội cảm ngộ, đừng có xen vào.

"Dựa thế?" Chu gia lão tổ nhìn Đinh Ninh chăm chăm.

Đinh Ninh gật đầu: " Trương Nghi sư huynh nhìn thấy mây, ta mới nhìn ra là mây, mới suy đoán có mưa ý. Nam Cung Thái Thực thấy con sông lớn, ta mới nhìn thấy con sông lớn, mới thấy được bọt nước của nó không giống thường, ta mới suy đoán chắc là do đuôi cá đánh ra bọt nước, Từ Hạc Sơn thấy núi cao, nhưng sườn núi lại có cái gì đó cứ di động, ta mới suy đoán chắc là trên núi cao có đá lăn, có thể thôi. . . Ta chính là dựa vào vật họ nhìn thấy, mới suy đoán ra thêm cái này cái nọ, nhưng ngay chính bản thân ta lại chẳng lĩnh ngộ được cái gì."

Giọng hẳn trở nên tiếc hận: "Ai cũng có thu hoạch, chỉ có mỗi mình ta không lĩnh ngộ được cái gì. Ngay cả một chiêu kiếm thức, một cái phù ý đều không lĩnh ngộ ra nổi, làm sao xem hiểu được cả bức tranh?"

"Sư đệ, người bạn tới giúp bọn ta, nên người không có thời gian lĩnh ngộ. Chứ với thiên phú của người, làm sao lại không lĩnh ngộ được cái gì kia chứ." Nghe Đinh Ninh vậy, Trương Nghi đỏ mặt, nghĩ mình thân là Đại sư huynh, mà lại không làm tròn nhiệm vụ của một sư huynh, thực vô cùng áy náy.

"Từ góc nhìn của người khác, mà cũng suy rộng ra được. . . Đây cũng một loại thiên phú kinh người."

Chu gia lão tổ nghiêm mặt, ngần ngừ một chút, rồi như đã hạ quyết tâm, dùng ánh mắt thỉnh cầu nhìn Đinh Ninh: "Trong quá trình tìm hiểu ta cũng bị gặp phải cửa ải không vượt qua được, dù người cảnh giới không bằng ta, nhưng những ý tưởng của người sẽ giúp cho ta nhìn thấy những con đường mới, không biết người có thể đánh giá giúp ta một chút hay không?"

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55: Lý Tròn Và Khuyết

Mọi người đều rung động không được nên lời, Chu gia lão tổ lại lên tiếng lĩnh giáo một người trẻ tuổi về phương diện tu hành, nghe thực là không thể nào xảy ra được, thế mà lại đang xảy ra ngay trước mắt.

Đình Ninh trầm ngâm : "Không dám."

Chu gia lão tổ mỉm cười: "Sinh ra có sớm có muộn, nhưng ngộ đạo há có trước sau."

Đình Ninh cau mày, không gì.

Chu gia lão tổ vô cùng kiên nhẫn, vẫn rất hiền hòa: "Chẳng phải hồi nãy ngươi với sư đệ là người ai cũng có sở trường riêng, tu hành ngộ đạo, quan trọng nhất chính là cơ duyên sao. Người ở đây không lĩnh ngộ được, nhưng có lẽ ở chỗ của ta, sẽ có chút thu hoạch."

Trương Nghi biến sắc, cảm thấy Chu gia lão tổ những lời này thực là có lý, hắn quay sang nhìn Đình Ninh, hy vọng Đình Ninh không bỏ qua cơ hội này.

Đình Ninh rút cuộc cũng lên tiếng: "Đã như vậy, vẫn bối từ chối thì bất kính."

Chu gia lão tổ vui vẻ, bước tới cầm lấy tay Đình Ninh: "Đi theo ta."

Nhìn Chu gia lão tổ hiền lành như thế, coi trọng Đinh Ninh như thế, Trương Nghi và Tạ Trường Thắng đều vui sướng trong lòng, hy vọng Đinh Ninh lần này sẽ gặp may.

Chu gia lão tổ kéo Đinh Ninh bay vút ra ngoài, nét mặt Đinh Ninh trở nên vô cùng lạnh giá.

Vì hần cảm nhận được có một luồng khí rất nhỏ mà Tu Hành Giả thường không thể nào cảm giác được, mang theo năng lực cảm nhận Chân Nguyên rất mạnh đang chạy một vòng trong người hần.

Chu gia lão tổ đang dò xét hần.

Nhưng đám "Tiểu tằm" đều đã nằm ẩn, dù cả Phương Tú Mặc ngày đó cũng còn không cảm nhận được dị thường, thì một chút thăm dò hôm nay làm sao phát hiện ra được?

Hiện giờ ở Trường Lăng có rất nhiều người biết bọn hần đi vào Chu gia Mặc Viên, với gia thế của Tạ Trường Thắng, Nam Cung Thái Thực và Từ Hạc Sơn, Chu gia đâu dám làm gì họ, hơn nữa Chu gia lão tổ lại đang đóng vai hiền lành hòa ái, làm cho người ta liên tưởng tới Tiết Vong Hư, nên Trương Nghi và đám Nam Cung Thái Thực đều không ai nghĩ để một mình Đinh Ninh đi theo Chu gia lão tổ là có vấn đề, chỉ có một mình Đinh Ninh biết nhất định là có vấn đề.

Khuôn mặt Chu gia lão tổ hết sức hiền hòa, cứ như luồng chân khí thử Chân Nguyên kia không hề có, hoặc là không phải phát xuất từ người lão mà ra vậy.

Lão đưa Đinh Ninh tới cái sân nhỏ, nhưng không hề vào trong nhà mà đi thẳng vào hoa viên.

Hoa viên ở ngay giữa tiểu viện, có một ngọn giả sơn, trồng một ao sen nhỏ.

Mùa này lá sen đã rụng, hồ nước bị đóng một lớp băng mỏng, nơi này đã khô phục hai màu đen trắng thuần túy, nên hồ nước trông khá tiêu điều, những cành sen tươi tắn ủ rũ, nhìn chẳng còn ra là lá sen, mà giống một thứ quỷ vật hình thù kỳ quái gì đó.

"Không phải sợ."

Chu gia lão tổ đi thẳng về phía hồ nước, nhẹ giọng trấn an Đinh Ninh.

Lão bước vào hồ, một luồng mỏng Thiên Địa Nguyên Khí từ trong cơ thể lão tràn ra, tạo thành một màng nước ngăn giữa lớp băng mỏng và lòng bàn chân lão.

Màng nước ấy xuyên qua mặt băng, thấm xuống dưới.

Giữa hồ đột nhiên xuất hiện một con đường, nước và lá sen héo rũ bị tách sang hai bên, lộ ra một lối đi, cuối lối đi là một cái thềm đá.

Hồ nước vốn đã lạnh, nhưng có luồng hàn ý còn lạnh hơn rất nhiều lần tỏa ra từ thềm đá.

Hơi lạnh làm Đinh Ninh run run, hẳn biết, thứ mình cần, hẳn là nằm ở trong mật thất dưới đó.

Mùi bụi bặm xộc vào khoang mũi.

Chu gia lão tổ đi xuống thềm đá, vô cùng cảm khái.

Đã nhiều năm rồi lão không đi vào mật thất này, vì lão cảm giác được mình không thể lĩnh ngộ gì thêm được nữa, thấy kho tàng trước mắt mà không được tìm được cửa đi vào, sự thống khổ ấy rất khủng khiếp, tới mức làm lão không muốn lại nhìn thấy món đồ ở trong này.

Một cánh cửa sắt màu đen xuất hiện.

Trên cánh cửa khắc rất nhiều những bông hoa màu trắng và những đường cong trông rất lộn xộn, nhưng Đinh Ninh biết cả hai thứ này đều có liên quan tới những lộ tuyến trong tàn quyền.

Lúc Chu gia lão tổ tới gần cửa sắt, cơ thể lão và cánh cửa sắt như hô ứng với nhau, hai luồng Thiên Địa Nguyên Khí khẽ chạm vào nhau, những bông hoa trắng trên cửa tan ra thành bụi, cánh cửa sắt âm âm di chuyển.

Mở ra một gian phòng rất rộng, trống trải, tối tăm.

Không có một vật chiếu sáng nào, chỉ có một quầng sáng trắng mờ mờ.

Đinh Ninh hơi nheo mắt.

Đó là một mảnh tàn quyền, giống hệt với Tả Ý Tàn Quyền, được niêm phong bên phong hai tầng thủy tinh trong suốt.

"Quả nhiên là một vòng Hàn Nguyệt."

Đinh Ninh trầm nghĩ.

Trên một mảnh giấy chùng mảy xích, có vẽ một vòng loan nguyệt.

Những đường mực vẽ vòng thành hình bánh xe loan nguyệt đang tỏa ra ánh sáng mờ mờ, và hàn ý.

"Oanh" một tiếng trầm đục.

Cánh cửa sắt sau lưng hần khép lại.

Chu gia lão tổ hồi hộp tới mức hơi thở trở nên dồn dập: "Người nhìn thấy gì?"

Đinh Ninh trả lời: "Hình như là một vòng loan nguyệt, có Kiếm Ý."

Mắt Chu gia lão tổ sáng ngời.

Một câu trả lời thực là kinh người.

Chu gia qua bao nhiêu đời Tu Hành Giả, mà chẳng có một ai nhìn vào góc tàn quyền này thấy được loan nguyệt, thấy được Kiếm Ý, thậm chí ngay cả bản thân lão cũng không.

Lão bắt đầu tin rằng Đinh Ninh thực có thiên phú lĩnh ngộ kinh người, nên càng thêm hồi hộp gấp gáp, trong mắt không giấu được sự chờ mong và tham lam.

"Nó chính là cái chỗ còn thiếu bên trên góc của Tả Ý Tàn Quyền."

"Từ thời Tiên Đế, bao nhiêu Tu Hành Giả cao cấp, đều muốn nhìn thấy nó, nhưng không kẻ nào có duyên nhìn thấy được."

"Chu gia ta hao tổn bao nhiêu tâm huyết và máu mới bảo vệ được nó, bây giờ người có cơ hội, thì hãy nhìn cho kỹ."

Hơi thở của Chu gia lão tổ nóng rực, cố gắng giữ mình bình tĩnh: "Cái góc này có cơ duyên với ta, ngay từ lần đầu tiên tìm hiểu bức tranh, cái góc này đã hấp dẫn ta nhất. Ta bỏ ra gần trăm năm, lúc đầu ta nghĩ lộ tuyến về vòng loan nguyệt là phương pháp tu hành Chân Nguyên, nhưng sau này mới nhìn ra ánh sáng do vòng loan nguyệt bắn ra, mới thực sự là thứ ẩn chứa tuyến đường của chân ý kiếm pháp."

"Trong vòng loan nguyệt đó, không chỉ ẩn chứa Kiếm Kinh cường đại, mà còn ẩn chứa phương pháp tu luyện Chân Nguyên cường đại."

Trong mắt Chu gia lão tổ hiện vẻ thống khổ.

"Lúc ngộ đạo, ta rất sung sướng, nhưng tới lúc tu luyện, ta mới bị lâm vào tình cảnh không biết phải giải quyết thế nào."

"Phương thức tu luyện Chân Nguyên và Kiếm Kinh trong bánh xe loan nguyệt hình như không được đầy đủ."

"Ta không biết là do mình lĩnh ngộ có vấn đề, hay tàn góc này có vấn đề. . . Vì tàn góc này dù chứa phần ngoài cùng của bức tranh, nhưng bản thân ánh trăng lại bị ngoặt thiếu một miếng. Ta không biết, chỗ bị thiếu kia, có phải chứa thứ quan trọng nhất hay không."

". . ."

Đình Ninh gật đầu: "Để ta nhìn kỹ lại một chút."

Hắn tập trung nhìn vào đường mực vẽ vòng loan nguyệt, tâm thần chìm đắm vào những tia sáng do vòng loan nguyệt tỏa ra.

Hắn thấy như mình đang đứng ở trên không trung rất cao, nhìn thấy bản thân mình đang bị những ánh sáng kia xuyên qua.

Cũng ở giữa không trung cùng với hắn, còn có rất nhiều Tu Hành Giả đang lơ lửng, nhưng họ đều là những kẻ cả đời vẫn không thể chạm được tới Thiên Địa Nguyên Khí.

Thiên Địa Nguyên Khí đang từ từ hạ xuống, bám vào những tia sáng.

Đình Ninh nhíu mày.

Hắn hiểu ra, thì ra những lộ tuyến này, không phải là cách thức để đối địch, mà là phương pháp cho Tu Hành Giả thu nạp thiên địa Nguyên Khí.

Hắn chớp mắt, chuyển ánh nhìn vào những đường vẽ nên vòng loan nguyệt.

Những đường vẽ ấy bắt đầu chuyển động.

Chúng xoay tròn, tạo thành một bức vẽ những đường kinh mạch.

Ánh sáng có chứa Thiên Địa Nguyên Khí hẳn vừa thu nạp được ủa tới giao chông lên bức tranh kinh mạch.

Hắn nhìn thấy những đốm Thiên Địa Nguyên Khí ấy không ngừng thấm vào trong những đường kinh mạch kia.

Hắn cau mày.

Chu gia lão tổ lĩnh ngộ không sai, hoặc là, những gì Chu gia lão tổ lĩnh ngộ được, đều giống hệt thứ hắn đang lĩnh ngộ được hiện giờ.

Và Chu gia lão tổ cũng không sai, phương pháp tu hành Chân Nguyên và Kiểm Kinh hợp nhất này, đích thật là không hoàn chỉnh.

Đinh Ninh khẳng định, nếu cứ theo phương pháp này tu hành, Nguyên Khí sẽ không hề bị Tu Hành Giả khống chế, mà cứ tiếp tục trầm tích, tích tụ vào một chỗ.

Nhưng đây đã là mảnh tranh sau cùng, làm sao còn khuyết thiếu được?

Hắn không cho là như vậy.

Hắn chuyển mắt nhìn lên không trung phía trên vòng loan nguyệt.

Một lúc lâu sau, hai hàng chân mày của hắn giãn ra.

Hắn đã tìm được chỗ mấu chốt .

Tháng có tháng đủ, nhưng cũng có tháng thiếu.

Chỗ khuyết thiếu của vòng loan nguyệt, chính là ứng với chỗ thiếu ấy, cũng chính là chỗ quan trọng nhất, những đường phù tuyến vô hình!

Tháng thiếu rồi thì sẽ đầy, tháng đầy rồi thì sẽ thiếu.

Trong óc hắc, vòng loan nguyệt từ từ trở thành tròn trĩnh đầy đặn, sau đó lại bị thiếu một khúc, rồi lại đầy, cứ thế luân phiên chuyển hóa. . . cuối cùng tạo nên một bức tranh kinh mạch mới.

Hắc đã giải được góc chân ý sau cùng, đã nhận được vật hắc muốn, nhưng hắc lại phải giết mình.

Mọi thứ nếu quá vẹn toàn thì sẽ lập tức chuyển thành thiếu sót, điều này trước kia hắc đã biết, nhưng hoàn toàn bỏ qua nó.

"Người cảm nhận được cái gì?"

Chu gia lão tổ cảm nhận được cơ thể hắc chấn động, hô hấp như ngừng lại, thì vội hỏi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 56: Xuyên Tạc

Chân ý thì đã có ở trong tâm, nhưng ra như thế nào là tùy ý.

Đình Ninh suy nghĩ, nên như thế nào đây?

Chu gia lão tổ sốt ruột: "Nếu người thực sự có thể giúp được cho ta, ta nhất định sẽ đáp tạ cho người, ta sẽ lại cách tu hành Hàn Nguyệt luân phiên ngộ được từ góc tranh này cho người biết."

Nét mặt Đình Ninh vẫn bình thản, nhưng trong lòng lại vô cùng châm biếm.

Hắn không cần nhìn phần bụng nổi gồ lên dưới lớp áo khoác của Chu gia lão tổ thì cũng biết, Chân Nguyên bên trong ngọc cung chỗ đó là cứng như sắt.

"Ta nghĩ vòng tròn Hàn Nguyệt này có lẽ có vấn đề."

Hắn ra vẻ tiếc nuối nhìn Chu gia lão tổ: "Ta cảm thấy bản thân công pháp có vấn đề."

Chu gia lão tổ giật mình, vừa sợ vừa thất vọng.

Lão cố gắng che dấu cảm xúc của mình, bày ra vẻ khiêm tốn, hỏi: "Người cảm nhận được cái gì?"

Đình Ninh chau mày: "Tại sao lại không phải là một mặt trời mới mọc, mà là một vòng Hàn Nguyệt?"

"Hình ảnh rõ ràng có đậm có nhạt, nếu một vòng Hàn Nguyệt, thì phải trong trẻo nhưng lạnh lùng như đêm đông, mọi cảnh vật phương xa đều phải chìm trong bóng tối, chứ làm sao lại vẫn còn nhìn rõ được đậm nhạt, làm sao vẫn còn nhìn ra được mây trắng hóa thành mưa rơi xuống, làm sao thấy được đá lăn xuống chân núi, hay đuôi cá đập sóng?"

Chu gia lão tổ biến sắc: "Ý của người là, hình ảnh rõ ràng phải là ở giữa ban ngày, nên vẽ vòng Hàn Nguyệt ở đó, bản thân nó đã là không đúng?"

Đình Ninh cười nhạt trong lòng.

Thực ra, vị tông sư lưu lại Tả Ý Tàn Quyển có thâm ý rất sâu sắc.

Cảnh sắc núi xa, vô cùng tươi sáng, nhìn thấy rất rõ ràng.

Cảnh sắc ấy chính là để cho hậu nhân suy đoán cảnh ấy là vào lúc nào, sau đó sẽ tìm ra cái phù văn quan trọng nhất kia, tìm ra được chân ý ông ta muốn.

Chu gia lão tổ phỏng đoán nhiều năm như vậy nhưng vẫn không tìm ra, chính là vì tu vi cảnh giới, cách thức suy nghĩ, trình độ, tâm tình cảm ngộ, đều cách biệt với vị tông sư của Tả Ý Tàn Quyển quá xa, nhiều năm như vậy đều suy nghĩ lung tung, lạc vào ngõ rẽ.

Nên dù trong lời có bao hàm một ít chân ý, hãn cũng không sợ Chu gia lão tổ cảm ngộ ra được.

"Vòng loan nguyệt này khí tức còn quá mức âm hàn."

Hãn tiếp: "Nữ tử là âm, nam tử là dương, nên ta nghi công pháp ẩn chứa trong mảnh tàn góc này, là dành cho nữ giới."

Chu gia lão tổ biến sắc: "Công pháp dành cho nữ giới?"

Đình Ninh áy náy: "Vãn bối không biết cảm giác vậy có đúng hay không. . . chỉ là cảm thấy trong bức tranh đều là cách thức đối địch, nhưng phương pháp tu hành của vòng loan nguyệt này lại hoàn toàn khác biệt, nằm cũng ở vị trí hoàn toàn tách biệt, nên ta mới nghi ngờ, vị tông sư lưu lại bức tranh rất có khả năng là phái nữ, ý của bà ta mọi người có thể lĩnh ngộ nghiên cứu ở bất cứ chỗ nào trong bức tranh, nhưng riêng một góc này, chứa đựng cách thức tu hành Chân Nguyên, thì chỉ có phái nữ mới tu hành ra đúng được."

Chu gia lão tổ hoàn toàn ngừng thở, cả cơ thể không ngừng lắc lư.

Trong đầu lão vang lên những tiếng cười giễu cợt. . . Chẳng lẽ mình tu hành cả đời, vậy mà thật là vô cùng buồn cười, lại đi tu hành một thứ công pháp chỉ có nữ tử mới có thể tu hành?

Niệm lực của lão không tự chủ được va chạm vào nguyệt cung cứng ngắc, cảm nhận được bụng dưới phồng lên rồi trầm trở xuống, trong lòng lão vô cùng đau xót.

Hàn Nguyệt. . . Hàn Nguyệt. . .kinh nguyệt!

Chẳng lẽ thực là như thế?

Âm Sát chi khí bị tích tụ trong bụng quá nhiều rồi, nếu nữ tử tu hành, thì tới khi có kinh nguyệt đương nhiên sẽ được bài xuất ra ngoài, cơ thể đương nhiên trở về trạng thái an toàn.

Chân ý của vòng Hàn Nguyệt, chẳng lẽ đúng là như thế?

Lão hít thở dồn dập, khí tức trở nên hỗn loạn, khiến cho cả cung điện dưới mặt đất đều rung rung.

Cả tiểu viện trên mặt đất cũng bắt đầu run rẩy.

Không khí đè ép lên tai, hết sức khó chịu, Đinh Ninh ho nhẹ một tiếng, đưa tay lên che tai.

Chu gia lão tổ nở nụ cười thảm.

Lão dù sao cũng là một đời kiêu hùng, nên chỉ sau vài giây thất thần, lão đã khống chế được tâm tình của mình.

"Xin lỗi."

Lão nhìn Đinh Ninh, ôn nhu: "Đã làm cho người chê cười, chỉ là nghĩ tới mình bỏ cả trăm năm tìm hiểu, nhưng từ vừa mới bắt đầu đã là sai, nên ta quá là đau đớn."

Đinh Ninh khom người, hành lễ: "Vãn bối sợ hãi, đây chỉ là cái nhìn của ta, chưa chắc là đúng."

"Bao nhiêu năm nay ta nghiên cứu ra cũng dẫn tới như vậy, nên khả năng của nó là rất lớn." Chu gia lão tổ cũng khom người hoàn lễ, đau khổ: "Ta từ trăm tuổi lúc đã ngộ ra được phương pháp vận hành Chân Nguyên và kiểm quyết từ vòng hàn nguyệt này, lúc đầu nó có uy lực cực lớn, nhưng tới sau này, lúc ngọc cung Chân Nguyên bắt đầu ngưng kết, ta lại tự suy diễn thành nó là chỗ đặc biệt của công pháp, sau này sẽ phá kén trùng sinh, không ngờ tình hình lại càng ngày càng kém. Nếu thật là ngay từ đầu đã biết sai, chỉ có nữ giới mới tu thành công được, thì còn cố gắng làm gì. Người thấy có cách nào chữa lại được không?"

Đinh Ninh cúi đầu, che giấu ánh mắt lấp lóe: "Nếu cách sửa chữa. . . Tiên bối người lý giải về tu hành vượt xa ta, nhưng nếu đã là cực hàn, theo ta thấy, chỉ có thể dùng vật có Nguyên Khí Cực Dương để đối kháng mà thôi."

Chu gia lão tổ chớp mắt, quả là tự mình đã làm cho mình rồi tung lên.

Trong lòng lão lại nhen lên một tia hy vọng.

Vật đối kháng có Cực Dương Nguyên Khí, nếu thực hóa giải được việc ngọc cung Chân Nguyên bị cứng. . . Chỉ cần ngọc cung Chân Nguyên lại trở về thường, dù sau này không còn lại vận hành được phương pháp tu luyện Chân Nguyên của bức tranh, không còn dùng được Kiếm Ý của nó, thì chỉ cần bằng tu vi hiện giờ, cũng đã vượt xa mức đỉnh phong ngày xưa, hoàn toàn có thể Đông Sơn tái khởi!

"Cực Dương Nguyên Khí chi vật, nếu nhập Khí Hải, thì sẽ dung nhập ngũ khí."

Chu gia lão tổ nhìn Đinh Ninh, giọng điệu như đang thảo luận: "Nên nó phải là linh được được bồi dưỡng dương khí thiên địa thì mới được."

Đinh Ninh gật đầu: "Có lẽ như thế."

Chu gia lão tổ trầm ngâm.

Sau một lúc, lão đã hoàn toàn khôi phục khuôn mặt hiền hòa: "Để ta đưa người ra ngoài."

Lão quay người bước đi, Nguyên Khí trên người lại hô ứng với nguyên khí trên cửa sắt, cánh cửa lại ầm ầm mở ra, lão hơi dừng bước khẽ: "Nếu người cảm thấy có ích, ta truyền lại phương pháp tu hành ngộ ra được từ góc tranh đó cho người biết. Dù theo như lời người chỉ có nữ tử mới có thể tu hành, nhưng đối với địch cũng có uy lực cũng rất lớn, hơn nữa không tu tới trình độ nhất định, nếu sử dụng không nhiều, thì cũng sẽ không có cái gì hại. Đối với người, có lẽ sẽ có ích trong thời gian ngắn."

"Người thực tốt bụng như thế sao? Ngay cả một thiếu niên lạ lẫm tới giúp người mà người còn không buông tha. . . muốn ta tu thử, coi cuối cùng

ta có bị tình cảnh giống như người hay không, để tìm ra cách phá giải cho người chứ gì?"

Đình Ninh cười khẩy trong lòng, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra vô cùng sợ hãi, giọng run lên vì hồi hộp: "Cái này ... là thật sao?"

Chu gia lão tổ mỉm cười: "Từ lúc các người tiến vào Mặc Viên, ta đã nhận được tin tức, ta biết người cũng có mặt trong danh sách anh tài, năm nay nhất định sẽ tham gia Mân Sơn Kiếm Hội. Ta nghĩ phương thức tu hành của góc Tả Ý Tàn Quyển này nhất định sẽ có ích cho người ở Mân Sơn Kiếm Hội, đương nhiên người có quyền cân nhắc xem có nên tu luyện hay không."

Đình Ninh hít sâu một hơi, nhìn lưng lão: "Tiền bối tặng cho ta ân tình như thế, làm sao ta hồi báo?"

Chu gia lão tổ cười: "Chỉ cần tới lúc ta cần người giúp, người tận lực giúp ta là được."

Nghe thì rất hào phóng, nhưng trong đôi mắt lão, lại vô cùng lạnh lùng và thô bạo.

Màn đêm đã hoàn toàn bao phủ, bầu trời lốm đốm đầy sao.

Tạ Trường Thăng và đám người Trương Nghi chờ lâu quá nên đã thấy lo âu, nhất là lúc mặt đất khẽ chấn động, cả bọn không biết đã xảy ra chuyện gì, nên ai cũng lo cho Đình Ninh.

Một thị nữ đi vào thắp đèn, khẽ thi lễ với mọi người: "Lão tổ đang tự mình chỉ điểm cho Đình tiên sinh phương pháp tu hành, có lẽ sẽ mất một khoảng thời gian nữa. Lão tổ đã phân phó bảo Mặc Viên nhả các chuẩn bị tiệc tối chiêu đãi các vị tiên sinh, mời các vị tiên sinh tới đó dùng bữa, lát nữa ngài sẽ tự dẫn Đình tiên sinh tới."

" Chu gia lão tổ đích thân chỉ điểm cho hãn, Đĩnh Ninh thực là. . ." Tạ Trường Thăng cảm thán, cả đám ai cũng cho là thiên phú của Đĩnh Ninh đã làm cho Chu gia lão tổ sinh ra ý yêu tài, nên rất là ao ước và hâm mộ.

Trong một gian phòng yên tĩnh trong tiểu viện, Đĩnh Ninh nhắm mắt ngồi, lắng nghe Chu gia lão tổ hướng dẫn.

Chỉ sau mấy lần hô hấp, trong đầu Đĩnh Ninh đã hiện ra bức tranh vẽ kinh mạch, mười hai đường kinh mạch trong người hãn rung lên hòa theo.

Trong bức tranh kinh mạch có mười hai đường kinh mạch, vẽ rõ từng vị trí khiếu huyết lấp lánh, những đường kinh mạch rậm rạp chằng chịt, hô ứng với những tuyến kinh mạch tương ứng trong người hãn.

Hãn cảm nhận được bên ngoài quanh người mình xuất hiện rất nhiều những tia sáng màu trắng xám.

Hãn rộng mở cơ thể, để cho những tia sáng màu trắng xám đó nhập vào những huyết khiếu lấp lánh trong người.

Những huyết khiếu tựa như những chiếc đèn nhỏ, từ từ sáng lên.

Khi tất cả huyết khiếu đã được thắp sáng, những đốm Thiên Địa Nguyên Khí hòa vào nhau, tạo thành một luồng khí lưu lạnh như băng, và vô cùng nặng nề, như kim loại chì khí.

Thiên Địa Nguyên Khí không ngừng nhập vào mười hai đường kinh mạch, khí lưu lạnh toát kia cũng càng ngày càng đậm hơn, tỏa ra khí tức màu đen thâm trầm.

Hãn dùng tâm niệm, dẫn đường khí lưu màu đen đó tới một huyết khiếu.

Luồng khí lưu bỗng nhiên thay đổi, áp súc lại thành một mảnh nhỏ màu đen, lặn vào bên trong huyết khiếu.

Mảnh nhỏ đó mong mỏng, có hình dạng như một thanh kiếm thu nhỏ, sáng óng ánh.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 57: Cô Tịch

"Quả nhiên là u viễn tinh thần hàn sát nguyên khí."

Khi mảnh nhỏ đen đó lặn vào trong huyết khiếu, tạo nên cảm giác hơi đau đớn, thì Đinh Ninh cũng rời khỏi thức niệm, mở mắt ra.

Trong thiên địa có rất nhiều loại Nguyên Khí tồn tại, cây cỏ, cây khô cháy sinh ra Hỏa, Phong Lôi vũ điện... Trong đó có rất nhiều Nguyên Khí đang hoạt động, nhưng tất cả chúng đều do một số loại Thiên Địa Nguyên Khí Bản Nguyên kết hợp và biến hóa mà thành.

Ngoài ra, trong Thiên Địa, còn có nguyên khí tới từ mặt trăng và mặt trời, được gọi là nguyên khí tinh thần.

Nhất là những nguyên khí tinh thần từ Tinh Không xa xôi mà tới, có lẽ qua quãng đường quá xa, hấp thụ ánh sáng và sự lặng lẽ âm u giá lạnh của tinh không mà chúng cũng trở nên vô cùng lạnh giá, lạnh tới mức Tu Hành Giả khó mà chịu được.

Khi chúng vượt qua dãy tinh không bao la bát ngát rơi xuống đây, chúng trở thành Cực Âm Nguyên Khí, hoàn toàn không tương thích với cơ thể con người.

Nhưng vẫn có những bậc đại năng nhẫn nại, thử đi thử lại, cố gắng tìm cách thu nạp và vận dụng những Hàn Sát Tinh Thần Nguyên Khí đó.

Trong góc nhỏ này của Tả Ý Tàn Quyển, chính là ghi chép lại cách thức để làm điều ấy.

Hàn Sát Tinh Thần Nguyên Khí được nén lại thành kiếm, Đỉnh Ninh cảm giác được, chỉ cần tâm niệm vừa động, mảnh Tinh Kiếm vừa mới ngưng tụ trong cơ thể kia sẽ bay ra như một thanh phi kiếm.

Dù không được tùy tâm biến hóa, quý dị khó lường như phi kiếm thực, nhưng vì được tạo thành từ Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí nên nó có uy lực hết sức kinh người, nếu được thi triển một cách bất ngờ, thì đối thủ cũng cực kỳ khó lòng phòng bị.

Trong mười hai đường kinh mạch, tổng cộng thu nạp ngưng kết ra được hai mươi bốn thanh tiểu kiếm như vậy, chui vào ẩn bên trong hai mươi bốn huyết khiếu.

Chân ý của vòng Hàn Nguyệt tròn và khuyết, chính là thu nạp và tạo thành hai mươi bốn thanh tiểu kiếm, sau đó dựa theo đường phù tuyến đặc biệt phóng ra, hai mươi bốn huyết khiếu sau khi phóng tiểu kiếm ra, sẽ lại thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí vào, dung hợp ngũ khí.

Đây là phương thức gọi là ‘ao hút nước’ được ghi chép trong điển tịch, Chu gia lão tổ vì kiến thức và khả năng lý giải có hạn, nên chỉ ngộ ra được thủ đoạn để đối phó với địch nhân, chứ chưa ngộ ra được chân ý tu hành.

"Hèn gì người được ghi nhận là thiên tài lập nên kỷ lục tu luyện mới nhất của Trường Lăng, nhanh như vậy đã lĩnh ngộ ra được phương pháp, ngưng kết thành công."

Đỉnh Ninh vừa mở mắt, Chu gia lão tổ đã truyền một ít Chân Nguyên vào thăm dò cơ thể Đỉnh Ninh, phát hiện ra tiểu kiếm nằm trong huyết khiếu, không khỏi buột lên lời cảm thán.

"Có thể ngưng tụ thành công một thanh, thì hai mươi ba thanh còn lại chuôi đương nhiên không có vấn đề gì, người đã nắm giữ được chân quyết rồi. Hiện giờ người có lẽ cảm giác thanh tiểu kiếm đó gây nên nhiều bất lợi cho cơ thể người, nhưng giữ nó trong cơ thể nửa năm có lẽ sẽ không gây nên vấn đề gì, đủ để cho người ứng phó ở Mân Sơn Kiếm Hội." Lão ôn hòa nhìn Đinh Ninh .

Nửa năm tuyệt không có vấn đề?

Nếu cứ làm theo cách thức sai lầm này của Chu gia lão tổ, chỉ cần nửa năm, Nguyên Khí lạnh giá từ những thanh tiểu kiếm này sẽ dần gây nên ảnh hưởng, làm cho ngọc cung trong Khí Hải dần đông cứng lại.

Tới lúc đó hãn gặp đối địch, ngọc cung, Thiên Khiếu sẽ không lưu động được thoải mái, tới đa chỉ thi triển ra được một phần sức mạnh của Chân Nguyên.

Khi đó cũng là lúc Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu, chỉ dựa vào hai mươi bốn thanh tiểu kiếm và một phần tu vi để đối địch, khả năng thâm ai cũng nhìn ra được.

Dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt Đinh Ninh lại rất chân thành biết ơn, hãn khom người thật sâu: "Đa tạ lão tổ tặng kinh, tới chừng nào cần dùng tới ta, ta tất sẽ đem hết toàn lực."

Quả thực là mỗi người đều có mục đích riêng, Chu gia lão tổ cười tới sáng lạn: "Tiểu hữu khách khí, với thiên tư của tiểu hữu, ngày đó Chu gia Mặc Viên ta chắc chắn sẽ nhờ người mà vẻ vang."

Giới quyền quý luôn ăn uống xa hoa, Chu gia tuy xuống dốc, rau xanh chỉ dùng tài liệu thường, nhưng trình độ nấu nướng lại tinh tế tới mức khó mà tưởng được.

Tuy đã nhiều lần nhìn thấy đồ ăn do những đầu bếp nổi danh của những đại tửu lâu làm ra, nhưng nhìn thấy những món ăn được chế tác đẹp đẽ ở đây, Tạ Trường Thắng lại không khỏi cảm thán, làm hào phú, lúc nào cũng muốn cuộc sống ngày càng tăng lên cấp độ cao hơn, nhưng nhìn kiểu nào thì khi so với giới môn phiệt ngày xưa, cũng vẫn bị thiếu đi sự tinh xảo và văn nhã.

Do vẫn luôn lo lắng cho Đình Ninh, nên Trương Nghi ăn uống mà không hề tập trung, hắn gắp một quả cà nấu chung với gà và tôm bỏ vào miệng, nhưng căn bản chẳng biết hương vị quả cà đó ra làm sao. Theo hắn thấy, cà chính là cà, gà là gà, tôm là tôm, muốn ăn món nào thì làm riêng món đó, cần gì phải phí nhiều công phu như vậy cố gắng kết hợp chúng với nhau, một tô cà như thế này, một nông phu thường ăn không đủ cho hai chén cơm, thế nhưng quá trình để chế tác, không biết đã lãng phí bao nhiêu thứ?

Giới môn phiệt vì sao không ngăn cản được biến pháp? Thói quen sống quá xa xỉ chính là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất.

Có một chuyện kể nổi tiếng, là một nhà môn phiệt, cơm trắng mỗi ngày ăn không hết đều đem đổ xuống cống, tăng nhân trong ngôi chùa ngay bên cạnh hôm nào cũng moi cơm ra, rửa sạch lại, đem phơi khô để tích trữ, tới khi nhà môn phiệt xuống dốc, thì cơm khô nhà chùa tích trữ được đã đủ cho một gia đình ăn được trong nhiều năm.

Nhưng hắn đâu phải là quý nhân, sao lại đối đãi trọng thị như thế?

Trong lúc thất thần suy nghĩ, một khí tức cao quý từ trên người hắn bắt giác tỏa ra, chính là khí tức do hắn có được từ sự lĩnh ngộ Tả Ý Tàn Quyền.

Cả không trung Mặc Viên đều trở nên ẩm ướt.

"Sư huynh, sao thế, muốn cho ta tắm mưa à? Người là Đại sư huynh, đâu phải vũ sư huynh."

Một giọng mang theo tiếng cười từ ngoài cửa vọng vào.

Trương Nghi giật mình tỉnh lại, mới phát hiện ra mình trong lúc vô tình đã lại chạm tới những lộ tuyến kia trong Thiên Địa, hắn theo bản năng thu liễm hết khí tức tại, hơi nước trong không khí biến mất theo, hắn nhìn ra cửa, vui vẻ kêu lên: "Đình Ninh Sư Đệ, người đã trở về?"

Nhìn thấy Đình Ninh, đám người Tạ Trường Thăng rất hưng phấn.

"Đình Ninh Sư Huynh, người có ngộ được cái gì không?" Thẩm Dịch cướp được vị trí làm người lên tiếng trước tiên.

Đình Ninh gật đầu.

Trương Nghi ngây người, vì quá mức kinh hỉ mà ngây người.

"Vậy thì tốt quá!"

Hắn vô cùng sung sướng.

Cũng trong đêm này, trong một thư phòng của Hoàng Cung, có một thiếu niên tuổi cũng xêm xêm với bọn Đình Ninh đang ngồi.

Mặt mũi hắn tuấn tú, ôn hòa, khá là khoan hậu.

Con cái nhà Đế Vương, mà là có dáng vẻ nhân hòa như vậy, quả là đáng ngưỡng mộ.

Trong tất cả hoàng tử của Nguyên Vũ Hoàng Đế, chỉ có một hoàng tử có tính tình như vậy.

Là Phù Tô.

Trước mặt hắn, có một quyển sách nhỏ đang mở ra.

Là quyển danh sách anh tài do Hoảng Dưỡng Thư Viện biên chế cho Mân Sơn Kiếm Hội.

Song quyển sách này so với quyển bọn Đinh Ninh đã xem thì đã có thay đổi. Trong danh sách, Trần Liễu Phong đã thăng lên vị trí ba mươi lăm, còn Đinh Ninh, đã lặng lẽ leo lên vị trí sáu mươi mốt.

Chỉ mới qua có một ngày, danh sách tài năng đã xuất hiện sự thay đổi, những thay đổi này, vốn chẳng ảnh hưởng gì tới Mân Sơn Kiếm Hội, hay bản thân Phù Tô.

Trong hoàng cung có chứa những bí điển chẳng thua gì bí điển của Mân Sơn Kiếm Tông, cha mẹ hắn còn là Hoàng Hậu và Hoàng Đế của Đại Tần, là hai Tu Hành Giả mạnh nhất thiên hạ. Họ đã sắp xếp sẵn con đường tu hành cho hắn.

Dù hắn thực có hứng thú tới Mân Sơn Kiếm Tông, thì với thân phận tôn quý của hắn, hắn cũng không cần phải tham gia bất kỳ lần kiểm tra nhập môn nào.

Đám thiếu niên tài俊 của Trường Lăng có muốn ganh ghét với hắn cũng không nổi.

Nhưng hắn rất cô đơn.

Mọi thiếu niên tài俊 đều có bạn bè bên mình, còn hắn chỉ có một mình mà thôi.

Lúc nào cũng là như vậy.

Từ buổi đại tiệc đầu năm, khi cung nữ hầu hạ hắn bị biến mất trong không khí, thì hình như tất cả những người chung quanh đều tận lực xa lánh hắn.

Họ xa lánh không phải vì ghét hẳn, mà vì họ đề phòng cha mẹ hẳn.

Không ai muốn mình bị tan biến thành bụi, biến mất trong không khí.

Lúc nhất định phải xuất hiện trước mặt hẳn, ai cũng mang theo vẻ đề phòng đó, nên hẳn càng thêm cô độc và cô đơn.

Quyển sách nhỏ trước mặt vốn chẳng quan hệ gì tới hẳn, chỉ là sự thay đổi bên trong nó làm hẳn cảm thấy hứng thú mà thôi.

Hẳn cũng muốn có bạn bè như những thiếu niên thường, cũng muốn có những niềm vui như bao người khác.

Hẳn ngẩng đầu lên.

Những kiến trúc uy nghiêm bên ngoài cửa sổ, chẳng khác gì những khối gông xiềng lạnh lẽo.

Cơ thể hẳn không động, nhưng tâm đã bay ra ngoài.

"Có lẽ ta nên làm ra vài sự thay đổi."

"Sự bức bí này, sẽ ảnh hưởng tới tiến cảnh tu vi của ta."

Hẳn lầm bầm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 58: Không Chịu Cô Đơn

Đêm dài phủ lên ngõ hẻm.

Đình Ninh không quay về quán rượu, mà tới tiểu viện trước đây thuê cho Trương Nghi và Tiết Vong Hư.

Thẩm Dịch cũng ở trong tiểu viện này, tuy có hơi chật chội, nhưng rất náo nhiệt.

Trên đường đi Tiết Vong Hư chẳng hỏi gì Đình Ninh, mãi tới khi vào trong tiểu viện, Trương Nghi đỡ ông ngồi xuống ghế mây, đặt xong chậu than, ông mới nhìn Đình Ninh: "Lão bất tử kia đã dạy người cái gì?"

Đình Ninh không đáp, đưa tay trái lên.

Xùy một tiếng, nhất tia kiếm quang màu đen từ đầu ngón tay hắc lao ra, đánh nát bậy một đoạn ngọn cây lê già trong tiểu viện, mảnh gỗ vụn tung bay lá tả, tia kiếm quang màu đen như luồng sao chổi, bay vút ra xa.

"Phi kiếm?"

Thẩm Dịch theo bản năng buột miệng kinh hô, nhưng rồi cảm thấy có chỗ không đúng, có một luồng hàn khí rất mạnh xuất hiện, làm cho máu trong người hắc như muốn đông lại, hắc há hốc mồm: "Đây là loại thủ đoạn gì?"

Tiết Vong Hư nghiêm mặt, do dự mấy tức, nhìn Đinh Ninh: "Tình Thần Hàn Sát Nguyên Khí?"

Đinh Ninh gật đầu.

Tiết Vong Hư nhú mào: "Có hại gì hay không?"

Đinh Ninh đáp: "Không."

Tiết Vong Hư không tin: "Chu gia lão bất tử kia tốt bụng như thế?"

Đinh Ninh cúi người, thì thầm vào tai ông.

"Tròn và khuyết chi đạo. . ." Tiết Vong Hư giật mình, bật cười giòn giã, dặn Đinh Ninh: "Người phải cẩn thận, Chu gia lão bất tử kia tu vi ít nhất đã tới Thất Cảnh trung phẩm, dù ta lúc toàn thịnh, cũng không phải đối thủ của hắn."

"Tình Thần Hàn Sát Nguyên Khí, nguyên khí áp súc trong truyền thuyết?"

Trương Nghi cảm thấy Đinh Ninh và Tiết Vong Hư cứ như đang đoán đố, làm hắn không hiểu gì cả, nhưng rõ ràng trong câu của Tiết Vong Hư có ý bảo Chu gia lão tổ không phải là người tốt, nên hắn liền nhìn Tiết Vong Hư, giọng ngần ngừ: "Động chủ, Chu gia hôm nay đối đãi với chúng ta cực kỳ khách khí, Chu gia lão tổ là người từ ái, lại có ân truyền công cho Đinh Ninh Sư Đệ, chúng ta ở sau lưng người ta người ta như thế. . . Có phải có chỗ không ổn hay không?"

"Dù nó ổn hay không, những lời ta hôm nay, nghe xong thì quên đi, sau này không được nhắc lại trước mặt ai hết." Tiết Vong Hư nhìn thoáng qua Trương Nghi và Thẩm Dịch, giọng đầy thâm ý: "Có một số chuyện không bao giờ được ghi chép trong sử sách Đại Tần vương triều, nhưng những người đã sống lâu ở Trường Lăng như ta đều biết. Chu gia lão tổ và một số

Tu Hành Giả cường đại của giới quyền quý cũ, đều đã từng làm những chuyện bắt cóc phụ nữ trẻ em để làm con tin ép buộc người khác, khi lão ta bị người ta một kiếm chém nát bụng, ôm cái bụng đầy máu tươi khắp mấy con phố để bỏ chạy, ai cũng nghĩ lão đã chết rồi, và chết như vậy là bị trừng phạt đúng người đúng tội."

"Đối với Tu Hành Giả, nhất là Tu Hành Giả ở Trường Lăng, lấy phụ nữ trẻ em ra hành hạ tới chết để bức bách đối thủ, là chuyện rất là trơ trẽn. Ta cho rằng trong lòng mỗi người đều có một điểm giới hạn, nếu ngay cả chuyện như vậy cũng làm được, vượt ra khỏi điểm giới hạn ấy, thì dù sau đó có bỏ ra bao nhiêu năm để tu thân dưỡng tính, tính tình dù có thay đổi đi chăng nữa, thì những người như vậy vẫn cần phải cảnh giác."

Trương Nghi và Thẩm Dịch há hốc mồm, không thể nào tin được ông lão hiền lành hòa ái kia lại là người mà Tiết Vong Hư vừa mới kể.

"Người lớn lên từ đường phố, thấy được thế giới muôn màu, nên nhìn người cũng rành rẽ hơn chúng nó, sau này dù người là sư đệ, nhưng cũng phải cố gắng giúp đỡ, cảnh tỉnh Trương Nghi sư huynh của người."

Tiết Vong Hư quay sang dặn Đinh Ninh: "Đinh Ninh người hôm nay giúp đỡ các sư huynh sư đệ và bằng hữu, ta rất hài lòng. Ủ, ngày mai người tìm người làm giúp ta một cái xe lăn."

Trương Nghi run lên: "Xe lăn?"

Tiết Vong Hư nhìn hẩn: "Dù có các người đỡ, nhưng đi nhiều mệt lắm."

Đinh Ninh hiểu ý Tiết Vong Hư, nên không hề ra vẻ đau lòng, chỉ gật đầu: "Để ta bảo Vương Thái Hư tìm giúp một cái xe lăn thoải mái để chịu một chút."

Thời gian luôn là địch nhân lớn nhất của Tu Hành Giả, nếu đã không thể nào thay đổi được tình hình, thì hãy tận lực làm cho nó trở nên nhẹ nhàng,

vui vẻ.

Lúc sắp ra khỏi phòng, Đinh Ninh bổ sung thêm một câu: "Tính tới giờ, chuyện Mân Sơn Kiếm Hội đều rất thuận lợi."

Tiết Vong Hư nở nụ cười, cười rất vui vẻ, mắt híp cả lại.

"Ừ." Ông rất vui vẻ: "Chỉ còn thiếu chút Chân Nguyên thôi."

"Không ngờ người tính kế cả buổi, cuối cùng lại đi học thủ đoạn của Chu Dung Mặc." Đinh Ninh vừa đi vào hậu viện của quán rượu, giọng lạnh lùng quen thuộc đã vang lên từ trong phòng ngủ.

Đinh Ninh lấy nước nóng rửa mặt, vừa rửa vừa đáp: "Chỉ là trùng hợp gặp được người Chu gia thôi, nhưng mà Ngưng Sát Kiếm này xác thực cho ta tại Mân Sơn Kiếm Hội bên trên đối phó tuyệt đa số đối thủ."

Có chút dừng lại, hần lại: "Hơn nữa ta không phải người, dù ta ghét người nào đó, nhưng nếu người đó có thủ đoạn hữu dụng với ta, ta cũng sẽ học."

"Ta biết người làm việc luôn tính toán khác với người thường."

"Người thường chỉ tính toán kiếm lợi, thấy quả thì tìm cách hái quả, nhưng người thì luôn đòi nhiều hơn, thấy quả thì muốn lấy cả cây, ngay cả gốc rễ cũng tìm cách muốn lấy. Hôm nay người đã gặp Chu Dung Mặc, biết lão ta chưa chết, nên đương nhiên sẽ không từ chối thủ đoạn đối địch của lão."

"Đúng vậy, người quả hiểu rõ ta." Đinh Ninh nhếch mép: "Nếu lão đối tính nết thật, ta đương nhiên sẽ tha cho lão, nhưng tiếc rằng lão không hề thay đổi. Lão đã tích lũy Chân Nguyên, chỉ cần nhìn thấy có hy vọng chữa

được, lão nhất định sẽ lại thả đàn càn quấy, chắc chắn tới trước khi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu, lão sẽ nghĩ cách đặt bẫy ta. Ta đã dự hướng suy nghĩ của lão sang đi tìm linh dược, nếu mọi việc thuận lợi, lão sẽ dụ ta làm người đi tìm cho lão."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cười nhạt: "Cá con tính toán Giao Long, nhân vật bậc này người không thấy mình đã trêu chọc quá nhiều hay sao?"

Đinh Ninh phì cười: "Ta biết người vậy là vì quan tâm ta, ta đương nhiên biết giao thủ với những kẻ cỡ này, đi sai một bước là sẽ chết ngay, yên tâm đi, ta sẽ đặc biệt cẩn thận."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng, "Chỉ cẩn thận thôi cũng không đủ, ta có với người hôm nay người của Vân Thủy cung đã tới Ngô Đồng Lạc, để tìm người hay chưa?"

Đinh Ninh khựng người, cau mặt: "Người đã. Thực sự là người kia của Vân Thủy Cung?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh nhạt: "Ta có biết người thứ hai có khí tức của Vân Thủy Cung hay sao?"

Đinh Ninh lau người, thay quần áo, suốt quá trình ấy, hắn không ngừng trầm tư.

Chuyện vốn không hề có đầu mối nào, nhưng nghĩ một lúc, hắn đã tìm ra được một điểm.

Hắn hít sâu một hơi, từ từ thở ra: "Ở Ngư Thị ám sát ta, là bọn cuồng đồ thực sự, những kẻ như vậy, cũng chỉ có loại người như vậy mới kết bạn mà thôi. Nếu kẻ muốn giết ta ở Ngư Thị đúng là do người của Vân Thủy Cung sai tới. . . mà người Vân Thủy Cung hiện giờ lại thoải mái công khai đi lại giữa Trường Lăng, như vậy khả năng lớn nhất chính là, người Vân Thủy Cung và một kẻ quyền quý nào đó của Trường Lăng cấu kết với nhau, mà

quyền quý, thì nhất định là giới quyền quý của quân đội, kẻ luôn muốn xử lý Lường Tăng Lâu."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết vốn chẳng muốn nghĩ gì tới mấy thứ chuyện âm mưu tính toán như vậy, nhưng Đinh Ninh giải thích quá dễ hiểu, nên cô cũng hiểu ra ngay, nhướn mày: "Lương Liên?"

"Không chắc, nhưng kẻ có khả năng nhất chính là hắn." Đinh Ninh: "Ta phải đi ra ngoài một chuyến, nếu người Vân Thủy Cung tự mình ra tay, thì Vương Thái Hư cũng sẽ gặp nguy hiểm."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng: "Không cần, tuy ta không rõ người Vân Thủy Cung tại sao tới đây, nhưng ta nghĩ chỉ có mối quan hệ của người với Vương Thái Hư mới dẫn tới một người như vậy, nên ta đã mượn danh nghĩa của người, nhờ người tới báo cho hắn, bảo hắn cẩn thận."

Chân mày Đinh Ninh giãn ra.

Thế lực của Vương Thái Hư bây giờ đã khác, mượn được hơi quân đội, lại có chuẩn bị sẵn, dù Bạch Sơn Thủy có đích thân tới, thì cũng khó tìm ra hắn và giết được hắn ở Trường Lăng.

"Người giúp ta tìm một cơ hội ra tay."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại tiếp.

Chân mày Đinh Ninh vừa giãn ra đã lại cau vào.

"Đừng có từ chối." Trưởng Tôn Thiển Tuyết giọng trào phúng: "Lần này không phải là chuyện của người, hắn biết Cô Sơn Kiếm Tàng, hơn nữa người cũng là do ta phát hiện."

"Nếu thật là Lương Liên và Bạch Sơn Thủy. . . Có lẽ chúng đã phát hiện ra mối quan hệ giữa Cửu U Minh Vương Kiếm với ta rồi, thân phận của

chúng ta sau này, sẽ không thể tránh khỏi bị người lôi ra."

Đinh Ninh im lặng, không tìm ra lý do nào thoái thác được.

"Không phải người giỏi nhất là tính kế sao? Không chừng trong kế hoạch của người, ta cũng bị tính ở trong đó rồi."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cười nhạt: "Nếu như vậy, người cũng bớt được một phần tính toán không phải sao, làm sao thì làm, không được để cho người khác phát hiện dấu vết ta động thủ với hắn."

"Dù ta có muốn tính toán người, ta cũng nhớ người sẽ phải rời khỏi Trường Lăng, ta không làm người đổi ý được." Đinh Ninh rất chậm: "Hồi trước người bảo ta tiến quá nhanh. . . Nhưng từ khi người có được Cửu U Minh Vương Kiếm, người cũng đã thay đổi, người không còn chịu được sự chậm chạp. Ta hy vọng người đừng đi nhanh quá."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết trả lời, dùng kiểu hằn thường hay dùng: "Ta sẽ cẩn thận."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59: Người Khiêu Chiến Mới

Đêm đã khuya, nhưng người phụ nữ tôn quý nhất của Đại Tần vẫn chưa đi nghỉ, mà ngồi trên phượng ỷ trong thư phòng.

Trong linh tuyến cách bà ta không xa, bông hoa sen hoàn mỹ đã tàn lụi, lộ ra mấy cái đài sen cũng hoàn mỹ, không giống đài sen bình thường.

"Phù Tô muốn tham gia Mân Sơn Kiếm Hội?"

"Thực là hồ đồ."

Người cung nữ báo tin theo bản năng cho rằng bà ta không đồng ý, nhưng tới khi ngẩng đầu lên, mới nhìn thấy nét vui vẻ như có như không trên mặt bà ta.

"Đúng là tính tình con nít, không chịu nổi cô đơn một mình, nhưng những kẻ hào kiệt, có ai chưa từng hồ đồ."

"Nó muốn đi thì cứ để nó đi, có thêm chút kiến thức cũng tốt."

Người cung nữ ngần ngừ: "Thánh thượng hôm nay đã truyền mấy đạo ý chỉ, truyền những người sẽ theo ngài tới Lộc Sơn hội minh lần này là Hứa Hầu gia, Hoàng Ti Thủ, Lí Tương và hoàng tử Hồ Hạo, Thánh thượng cũng đã ra một đạo ý chỉ tới Phương Hầu Phủ, bảo Phương Tú Mặc cũng đi theo, nhưng ngôn từ rất dè dặt, không phải bắt buộc."

"Lí Tương, Hồ Hạo, Phương Tú Mặc?" Hoàng Hậu lẩm bẩm.

Người cung nữ bỗng cảm thấy trong không khí có một tầng lạnh ý.

Theo cô nghĩ, nếu Phù Tô là hoàng tử được Hoàng Hậu và thánh thượng thương yêu nhất, thì tới Lộc Sơn hội minh hẳn phải là người được chọn đi. .
. Chẳng lẽ thánh thượng thực vì chuyện ở đại tiệc mừng năm mới, mà thái độ với Phù Tô hoàng tử đã thay đổi?

Trong cung từng có lời đồn, thánh thượng đã từng có ý qua xuân sẽ lập Phù Tô là Thái Tử, nếu thánh thượng đổi ý, vậy mọi chuyện sẽ như thế nào?

Hoàng Hậu khẽ mỉm cười, khẽ cười vui vẻ: "Như thế rất tốt."

Người cung nữ, để đề phòng, vội vàng cáo lui.

Trong hoàng cung bây giờ, người luôn luôn cảnh giác đề phòng như cô có rất nhiều.

Lộc Sơn hội minh là chỗ Đại Tần vương triều và ba Đại Vương Triều sở, yến, tề tranh chấp, là chuyện đại sự hạng nhất. So với Lộc Sơn hội minh ảnh hưởng tới cả vận mệnh vương triều, Mân Sơn Kiếm Hội chỉ là nơi vui chơi dành cho con nít.

Vì quá quan trọng, nên mọi thứ có liên quan tới Lộc Sơn hội minh đều rất được quan tâm.

Có thể đi theo người, đương nhiên đều là những người Hoàng Đế tín nhiệm nhất, và cũng phải là người nắm giữ một vai trò quan trọng nhất định.

"Tại sao phải gọi Phương Tú Mạc?"

Trên một đoạn tường thành, hai nhà quyền quý đang chuyện với nhau.

Vì ở trong đêm tối, cả hai người đều không nhìn rõ thân hình, nhưng khuôn mặt một người tỏa ra ánh sáng đỏ mờ mờ, giống như da mặt của hắc vồn là màu đỏ vậy, nhờ đó có thể nhìn ra mặt hắc hẹp dài, tuổi cỡ chừng bốn mươi năm mươi tuổi.

Người còn lại dáng vẻ chính trực, độ tuổi tráng niên, cơ thể to cao như thiết tháp, mạnh mẽ nguy hiểm như hung thú, từ người hắc tỏa ra nhiệt khí nóng hổi, khiến không khí lạnh quanh người như bị vụn vụn, như chạm phải một cái lồng hấp với độ nóng cực cao.

"Phượng Tú Mạc chỉ biết ngồi thiền ngộ kiếm, thánh thượng gọi hắc đi theo, đương nhiên không phải vì thấy hắc thú vị, đem theo để giải phiền muộn trên đường đi." Người khôi ngô lên tiếng đáp.

Người mặt đỏ cười khẩy: "Chẳng lẽ Phượng Tú Mạc chỉ ngồi một chỗ mấy năm, mà còn mạnh hơn bọn Dạ Sách Lãnh?"

"Chỉ có khả năng này."

"Phượng Hầu Phủ phong quang rồi, còn chúng ta lại trở thành không ổn."

"Chỗ nào không ổn?" người khôi ngô lắc đầu: "Ý người là ở chỗ thánh thượng không cho Phù Tô đi theo?"

"Ngoài chuyện đó còn chuyện nào khác à?"

Người khôi ngô nhìn hắc, giọng rất dứt khoát: "Người nghĩ sai rồi. Thánh thượng đi ra ngoài, chuyện cần lo nhất là an nguy của thánh thượng, nhưng thánh thượng tu vi như thế, chuyện ngài suy nghĩ không phải là an nguy của mình, mà là ngài đi rồi, Trường Lăng có an ổn hay không. Kẻ có thể làm cho Trường Lăng không an ổn thì có ai? Thánh thượng mang đi Lí Tương rồi, kẻ còn lại có năng lực đó chỉ có Hoàng Hậu Điện Hạ. Nếu ngài dẫn Phù Tô đi. . . Hoàng Hậu cũng chiều Phù Tô mọi người đều biết, nếu

để Phù Tô ở lại với Hoàng Hậu, Hoàng Hậu có muốn làm gì, cũng không còn gì phải cố kỵ. Nên thánh thượng an bài như thế, chính là ý mình tin tưởng Hoàng Hậu tuyệt đối."

Người mặt đỏ trầm mặc một lúc: "Người đã đi theo thánh thượng và Hoàng Hậu nhiều năm, quả nhiên là nhìn việc rành rẽ hơn ta."

Người khôi ngô hạ giọng: "Nên việc chúng ta cần phải quan tâm là. . . mùa xuân sang năm, Mông gia chúng ta và Đao Mộc Gia các người đều phải ủng hộ giúp đỡ Tô hoàng tử, trở thành Thái Tử."

Sáng sớm, vì đa số các cửa hàng vẫn còn nghỉ tết, nên cả ngõ Ngõ Đồng Lạc trở nên rộng rãi và lạnh lùng.

Đình Ninh nấu cháo, mở cửa hàng, định đi qua hỏi Tiết Vong Hư hôm nay muốn ăn cái gì, nhưng đã nhìn thấy dưới cái cây trước cửa có một chiếc xe ngựa đang dừng sẵn, đứng bên ngoài là hai thiếu niên.

Cả hai thiếu niên đều cỡ tuổi Đình Ninh, một người mặc áo choàng rộng màu đỏ thêu hình bạch hồ, người còn lại mặc áo bào gấm màu đỏ tím, cả hai đều mặt trắng da non, nét mặt rất là cao ngạo.

Vừa nhìn thấy Đình Ninh, hai thiếu niên vươn thẳng người lên, người mặc áo bào đỏ tím bước tới, gật đầu làm lễ: "Tại hạ Tăng Đình An, bái kiến Đình huynh."

Đình Ninh trả lễ, hỏi: "Tối sớm như vậy, có việc gì?"

Tăng Đình An mỉm cười, mày kiếm nhướng lên, nét mặt trở nên vô cùng cuồng ngạo.

"Vị trí trên danh sách anh tài đã có thay đổi." Hắn nhìn Đình Ninh.

Đình Ninh cau mày: "Vậy thì sao?"

"Người bây giờ đã lên vị trí sáu mươi mốt." nụ cười trên mặt Tăng Đình An biến mất, hóa thành lãnh ý, thanh âm hẳn cũng trở nên lạnh lùng: "Ta được xếp thứ sáu mươi hai, ta thực không nghĩ ra, người có tư cách gì được xếp ở trên ta, nên ta mới sáng sớm đã tới nơi này để chờ hỏi người."

Đình Ninh bình thản: "Nghĩ không ra thì tới Hoảng Đường Thư Viện hỏi, danh sách đó là họ làm ra, không phải ta."

Tăng Đình An đùa cợt: "Làm vậy phiền lắm, có cách đơn giản hơn."

"Người muốn khiêu chiến ta?" Đình Ninh dứt khoát lắc đầu: "Không đánh."

Tăng Đình An khẽ hỏi ngay: "Tại sao?"

Đình Ninh nhìn hẳn: "Không có hứng thú."

Tăng Đình An giận quá thành cười: "Chuyện này cần phải có hứng thú hay sao?"

Đình Ninh gật đầu: "Ta không muốn nói nhảm. Người mau đi đi."

Tăng Đình An phá lên cười ầm ĩ.

"Năm mới, mà bị người ta phá cửa thì không hay đâu nhỉ."

Hắn nhìn cánh cửa gỗ của cửa hàng sau lưng Đình Ninh, giễu cợt: "Dù ta bồi thường tiền, muốn tìm thợ sửa bây giờ cũng tìm không ra đâu."

Đình Ninh há miệng hô lớn: "Trương Nghi sư huynh! Có việc! Mau tới!"

Tăng Đình An và thiếu niên sau lưng hẳn sửng sốt, nghĩ thiếu niên này quả là dân đường phố, một chút quy củ cũng không biết, muốn gọi sư

huynh tới kéo bè kéo lũ đánh nhau hay sao?

Một thân ảnh cao to vội vàng từ trong một tiểu viện không xa lao ra, trong tay còn cầm một cái khăn nóng.

"Đình Ninh sư đệ. Việc gì gấp, ta đang hầu động chủ rửa mặt." Trương Nghi đau khổ nhìn Đình Ninh.

Đình Ninh nhìn hắn: "Làm phiền sư huynh và Thẩm Dịch sư đệ đưa động chủ tới đây, ông ấy thích xem náo nhiệt."

Trương Nghi kinh ngạc, nhìn Tăng Đình An và thiếu niên kia, vẻ mặt giờ thì ta đã hiểu.

"Sao mà tới sớm thế."

Hắn lau bầu, quay người bay vút trở về.

"Xem ra những kẻ đường phố quả thực không biết cái gì là thẹn, không ép người thì không xong được." Tăng Đình An cười hài lòng, quay người đi về phía xe ngựa: "Ta mang cả Vô Phong Huyền Thiết Kiếm tới, không cần phải đi mượn, để người khỏi tìm cách lấy cớ."

Dù Tăng Đình An tha hồ cuồng vọng, Đình Ninh chỉ im lặng đứng chờ.

Một chốc sau, Trương Nghi và Thẩm Dịch xuất hiện.

Hai người xách hai bên ghế mây, khiêng Tiết Vong Hư ra.

Để Tiết Vong Hư ngồi dưới mái hiên xong, Trương Nghi quay vào trong viện mang thảm dày và chậu than tới.

"Thẩm Dịch sư đệ, người vào mang một cái dù che mưa tới đây, lấy cái to to một chút. "

Nhìn Trương Nghi sắp xếp chậu than dưới chân Tiết Vong Hư, Đinh Ninh nói với Thẩm Dịch .

"Lấy dù che mưa làm gì?"

Trương Nghi không hiểu, ngẩng đầu lên nhìn trời. Bầu trời đang thanh minh, ánh nắng rực rỡ, ở đâu ra nửa phần dấu hiệu sắp mưa?

Tăng Đình An nhướn mày, cũng đang định hỏi.

Nhưng Đinh Ninh đã nói tiếp: "Người không phải là đối thủ của ta, chiêu thức của ta uy lực quá mạnh, nên ta sẽ không đánh nhau với người."

"Người á, ngay cả Trương Nghi sư huynh của ta cũng còn đánh không lại."

Không đợi Tăng Đình An mở miệng, Đinh Ninh quay sang nhìn Trương Nghi đang ngây người: "Sư huynh, trận này người đánh."

"Người giỡn mặt với ta? Muốn ta phá luôn cánh cửa cửa hàng của người?" Tăng Đình An nổi giận quát to.

Trương Nghi cũng nhìn Đinh Ninh, lắp bắp : "Sư đệ, . . ."

"Người biết ta đang nói thật mà, lỡ ta say ta giết chết hãn thì sao?" Đinh Ninh nhìn hãn: "Hơn nữa hai người có mặt trên danh sách, thì có mặt mũi hơn là chỉ có một mình ta chứ."

"Đây là không trâu bắt chó đi cày?"

Tiết Vong Hư vuốt râu cười: "Nhưng mà như vậy cũng tốt, Trương Nghi người tính tình quá hiền lành, đúng là phải có người đi theo đằng sau thúc vào lưng người, tiến lên đi, đừng có phụ ý tốt của sư đệ người."

Tiết Vong Hư đã lên tiếng, Trương Nghi không dám phản bác, hăn ngần ngữ: "Động chủ, như vậy có được không?"

"Đủ rồi!"

Tăng Đình An quát ầm ỹ: "Đình Ninh, người cảm thấy một kẻ còn không được xếp trong danh sách đủ sức làm đối thủ của ta sao? Nếu người không dám, thì chỉ cần ngoan ngoãn chui qua háng ta là được, cần gì phải bày lắm trò?"

Đình Ninh lạnh mặt, giọng lạnh lùng: "Sao hả, người không dám? Nếu người thắng được sư huynh của ta, ta sẽ đánh nhau với người, cần gì phải la hét om sòm, quấy nhiễu sự thanh tịnh của người khác?"

"Để ta đánh thắng hăn trước, xem người còn trốn được tới đâu!"

Tăng Đình An giận dữ, nhún chân nhảy lên, hú to một tiếng, một thanh Vô Phong Huyền Thiết Kiếm bay vèo về phía Trương Nghi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 60: Kiếm Vũ

Sáng sớm chặn cửa, dọa hủy cửa để ép người, ném kiếm khiêu chiến, Tăng Đình An quả thực vô cùng kiêu ngạo.

Hắn chính là một hình mẫu điển hình của đám thiếu niên ở Trường Lăng.

Đều yêu hư danh, lấy thực lực vi tôn.

Lúc Kiếm Sư Đại Tần tiêu diệt Hàn, Triệu, Ngụy Tam Triều, Trường Lăng cũng từ đó lấy kiếm vi tôn, kỳ thật trong lòng tất cả quý nhân, Nguyên Vũ Hoàng Đế sở dĩ biến pháp thành công, và sau khi lên ngôi lúc nào cũng khống chế được cả Đại Tần vương triều trong tay, cả giang sơn đều ở dưới chân, chính là vì không có ai chống nổi thanh kiếm của ông ta và những người bên cạnh ông ta.

Nên bây giờ ở Trường Lăng, rất nhiều Tu Hành Giả tôn kính Tiết Vong Hư, không phải là vì Tiết Vong Hư già, mà là vì cảnh giới của ông.

Trương Nghi nghiêng người, thò tay, chuẩn xác tóm lấy chuôi thanh Vô Phong Huyền Thiết Kiếm, hắn cũng biết tính của đám thiếu niên tài tử này của Trường Lăng, nên không tức giận, chỉ quay qua hỏi Đình Ninh: "Thực muốn ta đánh?"

Đình Ninh gật đầu: "Đánh cho đặc sắc một tí, không phải cho ta xem đâu."

Trương Nghi nghe ra ý của Đinh Ninh, vẻ u sầu trên mặt biến mất, nghiêm nghị gật đầu.

"Một cuộc khiêu chiến cũng bị các người biến thành phiên toái như vậy, hèn gì Bạch Dương Động phải nhập vào Thanh Đăng Kiếm Viện!"

Tăng Đình An sớm đã không còn kiên nhẫn ném ra một câu rất vô lễ, rồi đi ra giữa đường, giơ Vô Phong Huyền Thiết Kiếm lên, chỉ thẳng mũi kiếm vào ngực Trương Nghi, thân kiếm bắt đầu rung lên, phát ra âm thanh như sóng nước vỗ bờ.

Trương Nghi bước nhanh tới, đưa mắt với Thẩm Dịch, ý bảo hãy thay mình chăm sóc Tiết Vong Hư.

Nếu là bình thường, Tăng Đình An sẽ luôn hoành kiếm lên ngang ngực để chào, nhưng Trương Nghi vốn là không phải là đối thủ hẳn chuyện này muốn tìm, huống chi Đinh Ninh và Trương Nghi trong mắt hắn chính là đang giở trò để kéo dài thời gian.

Nên hắn xuất kiếm luôn.

Vô Phong Huyền Thiết Kiếm được Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí tràn vào, lóe lên chói mắt, một luồng Kiếm Khí màu xanh theo bước chân di chuyển của Tăng Đình An, tràn ra, hướng nghiêng về phía trước.

Luồng kiếm khí không chém thẳng về phía ngực Trương Nghi, mà như một suối nước thanh tịnh rơi xuống đất, sau đó tản ra rất nhiều những luồng Kiếm Khí màu xanh nhỏ xíu như lá trúc.

Tăng Đình An là đệ tử Thanh Khê Kiếm Viện, nên khi xuất chiêu, chính là kiếm thức "Thanh Khê Trúc Ảnh" nổi danh của Thanh Khê Kiếm Viện.

Vô Phong Huyền Thiết Kiếm trong tay Trương Nghi nhào về phía trước, đáng vẻ vội vàng.

Một luồng kiếm quang màu trắng như một cái Bạch Dương Giác uốn lượn bay ra, ngăn cản những lá trúc đang bắn tới.

Nhưng Tăng Đình An đã xông tới trước người hấn.

Một tiếng nứt thê lương vang lên, át cả âm thanh Kiếm Khí chạm nhau.

Mũi kiếm Vô Phong trường kiếm trong tay Tăng Đình An tuôn ra một luồng sức mạnh kinh khủng, đâm thẳng vào ngực Trương Nghi.

Đây là "Thanh Khê Dũng Tuyền" .

Trương Nghi cảm nhận được sức mạnh của chiêu kiếm, sắc mặt hơi biến đổi, trường kiếm trong tay khẽ nghiêng lên, mũi kiếm cùn chuẩn xác đâm trúng vào mũi kiếm của Tăng Đình An, làm luồng sức mạnh kia bị hất nghiêng bay chéo qua đỉnh đầu hấn.

Tăng Đình An nhếch mép đầy châm biếm.

Tuy Trương Nghi hóa giải chiêu kiếm của hấn rất nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng ngay khi hai mũi kiếm chạm nhau, hấn đã cảm giác được tu vi của Trương Nghi Chân kém hơn hấn một chút.

Không chút chần chờ, Chân Nguyên trong cơ thể hấn ào ạt tuôn ra, rót vào thân kiếm.

Có hai đường kiếm quang chia thành hai đường chém vào người Trương Nghi.

Trương Nghi bị áp chế, lùi lại ba bước.

Mặt đường trước người hấn hiện lên hai vết kiếm sâu, bụi văng tung tóe.

Xoẹt.

Ổng tay áo phải của Trương Nghi bị rách một đường.

Tăng Đình An thu kiếm, nét mặt vô cùng châm biếm.

Chân Nguyên trong người hắt tràn ra, va chạm với Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí vẫn còn trong thân kiếm.

Cú va chạm như hai khối nước đập vào nhau, khiến trong không khí hiện ra những cuộn nước màu xanh.

Trương Nghi nghiêm mặt.

Hai chân hắt ấn mạnh xuống, trường kiếm khẽ hất lên.

Một tiếng ‘xùy’ to, một cái "Bạch Dương Quả Giác" hiện ra.

Trong chớp mắt, những cuộn sóng xanh phóng ra những mũi nước, bắn thẳng về phía Trương Nghi.

Chỗ dày rộng nhất của Bạch Dương Giác chuẩn xác ngăn lại những mũi nước đó.

Trương Nghi không lùi bước nào, nhưng cơ thể hắt hơi run lên, lớp áo ở hai vai nứt ra, tóe ra những hạt máu tươi.

Sau một cơn chấn động, Bạch Dương Giác biến mất, Trương Nghi lại lùi ba bước.

"Vậy mà cũng đòi chiến thắng ta?"

Bước qua một bước, tránh khỏi kiếm ý còn sót lại của Bạch Dương Quả Giác, Tăng Đình An chỉ xéo kiếm xuống đất, dáng vẻ nhàn nhã, nét mặt đầy đùa cợt.

Đình Ninh nhíu mày, nhìn hai bờ vai rướm máu của Trương Nghi: "Sư huynh, người thích bị ngược đãi à, muốn chờ tới lúc quần áo nát ra hết mới chịu ra tay sao?"

Trương Nghi liếc mắt qua vai mình, xấu hổ: "Sợ đánh nhanh quá động chủ không vui... mà ta cũng muốn thử xem chỉ bằng Bạch Dương Kiếm Kinh có thắng được hay không, không ngờ đối thủ lại mạnh như vậy."

Nghe hai người nói chuyện với nhau, Tăng Đình An sầm mặt.

Hắn hít một hơi thật sâu, không nói gì nữa, chỉ nghĩ bây giờ nên đánh chiêu nào để hạ gục Trương Nghi.

Hắn xuất kiếm.

Chân Nguyên phun ra mãnh liệt, như muốn tống hết tất cả Chân Nguyên còn lại trong người ra ngoài.

Có điều Chân Nguyên của hắn phun ra theo một quy tắc nhất định.

Từng đợt từng đợt Chân Nguyên với những tốc độ khác nhau, trước sau không ngừng truyền vào thân kiếm.

Thanh Vô Phong Huyền Thiết Kiếm đang từ màu đen nhánh bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu xanh, cuối cùng cả thân kiếm đều biến thành màu xanh.

Một luồng sóng màu xanh từ trên thân kiếm tràn ra.

Những tầng sóng gợn gợn theo nhau tuôn ra, dần tạo nên một vòng xoáy nhỏ.

Vòng xoáy này càng lúc càng rõ, rần rần lại tròn vo như một viên đá cuội.

Trương Nghi nghiêm mặt.

Thanh Khê Kiếm Viện có một môn bí thuật gọi là Khê Thạch Kiếm, dòng suối chảy xiết cuốn theo ngàn vạn viên đá cuội trong mình, nếu bị những viên đá cuội ấy mài trúng, thì dù nhất thời ngăn được một ít, cũng bị làn sóng những viên liên tiếp tràn tới mài từ từ tới chết.

Hình như chiêu thức Tăng Đình An đang dùng, chính là Khê Thạch Kiếm.

Cảm nhận được mỗi viên đá cuội tròn đều mang theo Nguyên Khí nặng trĩu, Trương Nghi biết mình không còn lựa chọn nào khác.

Huyền Thiết Kiếm trong tay hắt đâm ra.

Mũi kiếm không đâm thẳng tới, mà đâm hếch lên trời.

Khi xuất kiếm, trong đầu hắt hiện lên những tuyến đường hắt ngộ ra được ở trong Mặc Viên.

Từng luồng Kiếm Khí, từ mũi kiếm của hắt tuôn ra.

Nguyên Khí phóng lên không trung, mang theo chân ý âm ước.

Thanh kiếm quang màu xanh trong tay Tăng Đình An giơ lên, bay vọt tới, mắt Trương Nghi lóe sáng, nhưng nét mặt lại do dự.

Đình Ninh lạnh lùng: "Đừng có lẽ mề, người muốn động chủ tức giận không?"

Ngay lúc Đình Ninh mở miệng, Trương Nghi đã cảm giác có chỗ không đúng, đường kiếm trong tay đâm đang đâm lên không trung bị khựng lại.

Trong tích tắc, khí cơ trong hẻm nhỏ bỗng nhiên thay đổi.

Thẩm Dịch buột miệng kêu lên.

Tăng Đình An như ngừng thở.

Hắn cảm nhận được bên trên bầu trời, có rất nhiều sắc bén chi ý đang kịch liệt áp xuống.

Hắn bất giác ngẩng đầu lên.

Trên bầu trời trong xanh, đột nhiên xuất hiện những đường mưa óng ánh.

Hoàn toàn khác biệt với mưa bình thường.

Những hạt mưa nổi liền như muốn dính vào nhau, nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

Cảm nhận được sự lảng lệ trong những đường mưa ấy, mặt Tăng Đình An trở nên trắng bệch.

Hắn quát to một tiếng, trường kiếm xoay hướng chém ngược lên trên.

Dòng suối và những viên đá cuội xanh đều đổi chiều, phóng về phía những đường vũ tuyến.

Không phải hắn muốn ngăn cản, mà là hắn không thể tránh được.

Kiểm Ý trong một kiếm này của Trương Nghi, đã bao phủ khắp cả con hẻm, hắn căn bản không có khả năng xông tới trước người Trương Nghi.

Ngàn vạn dòng vũ tuyến rơi xuống đường phố.

Thần kỳ thay, khi chúng rơi vào hai bên mái hiên, rơi vào cây cối, rơi xuống đường thì đều vỡ thành bọt nước, tỏa ra hơi nước ướt át mà thôi, nhưng khi chạm vào thanh kiếm của Tăng Đình An, thì chúng biến thành những thanh tiểu kiếm sắc bén với khí thế cực kỳ đáng sợ không thể nào cản nổi.

Những đường mưa dày đặc ken vào nhau như một thác nước trắng xóa dài hẹp thẳng tắp.

Kiểm Ý sắc bén đụng vào con suối với những viên đá cuội màu xanh làm nổ bung ra những bông hoa trắng nhỏ.

Những viên đá nhỏ đều rất nặng, không dễ gì dao động được, nhưng những đường vũ tuyến quá dài, tác dụng mài mòn vô cùng ghê gớm.

Nên chỉ một lúc sau, những đường mưa ấy đã xuyên qua đá.

Những viên đá cuội xanh thi nhau vỡ vụn.

Dòng suối cuốn ngược cũng bị vỡ tan.

Vô Phong Huyền Thiết Kiếm trong tay Tăng Đình An chẳng còn sức mạnh, đã có những giọt mưa xuyên qua màn kiếm, rơi lên người hắn.

Trương Nghi đã thu kiếm, tất cả khí tức trên người hắn cũng hoàn toàn bị thu liễm, nhưng những giọt mưa kia vẫn còn xu thế chưa hết, công kích lên Vô Phong thiết kiếm lên, tạo ra âm thanh đinh đàng dày đặc.

Trên người Tăng Đình An cũng vang lên những âm thanh lốc phốc.

Bị công kích liên miên làm cho hắn không còn đứng vững được, ngã ngồi xuống đất.

Quần áo hắn bị đâm ra rất nhiều lỗ nhỏ, cơ thể trên da thịt xuất hiện rất nhiều thật nhỏ vết máu.

Mưa chảy xuôi trên người hắn, làm quần áo của hắn ướt đẫm, tóc tai rối tung ướt sũng, cơ thể không còn khống chế được, run lên lẩy bẩy, vì lạnh và vì hoảng sợ.

"Làm sao có thể, đây là kiếm thế gì?" Hãn ngẩng đầu nhìn Trương Nghi, đôi môi tái nhợt mấp máy.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61: Nghi Ngờ Từ Thủy Lao

Trương Nghi áy náy và khó xử nhìn Tăng Đình An, không biết phải trả lời như thế nào, vì chiêu thức lĩnh ngộ được từ Tả Ý Tàn Quyển này hẳn cũng chưa biết phải gọi nó là gì.

"Chiêu kiếm này gọi là 'Triêu Vũ Ấp Khinh Trần'." tiếng Đinh Ninh vang lên.

Tăng Đình An giật mình, ngẩng đầu lên nhìn những mái nhà trong ngõ, những cành khô, những khe hở trên đường, mọi bụi bặm đều đã bị rửa sạch, khắp nơi rục rở như mới.

Trương Nghi áy náy gật đầu với Tăng Đình An, rồi quay qua Đinh Ninh, giọng hồi hộp: "Đinh Ninh Sư Đệ, chiêu này ta thi triển thế nào?"

Đinh Ninh cảm khái: "Rất tốt."

Những hạt mưa từ không trung vô tận rơi xuống thành dòng, lấy sự ẩm ướt của hạt mưa làm kiếm ý, mang theo sức mạnh lôi đình vạn quân, sát ý mãnh liệt, nếu đổi thành Đinh Ninh tới thi triển, chắc chắn có nhiều thứ trong ngõ sẽ đều trở thành bột mịn.

Trương Nghi bản tính ôn hòa nhân hậu, nên chiêu kiếm trong tay hẳn cũng đã thu liễm rất nhiều sát ý, những dòng mưa chảy xuống trở nên nhu hòa như những hạt mưa xuân tẩy trần không khí, nhưng sự thay đổi như vậy, mới làm cho mọi người không lường trước được sự biến hóa của

chúng, vốn khi rơi xuống chúng không hề có sát ý, thế nhưng lại hoàn toàn thay đổi khi tiếp xúc với kiếm ý của đối phương, một kiếm này tuy vẫn vô cùng ôn nhu, Kiếm Ý không phát huy ra hết tác dụng, nhưng khi bao phủ Tăng Đình An, lại có tốc độ nhanh và năng lực xuyên thủng hơn bình thường.

Nên cùng là kiếm và kiếm thức giống nhau, nhưng được người khác thi triển, sẽ tạo nên kết quả khác biệt.

Được Đình Ninh khích lệ, nét mặt Trương Nghi trở nên nhẹ nhõm vui vẻ.

Tuy Đình Ninh là sư đệ hãn, nhưng những này qua lại đặt ra những yêu cầu với hãn nghiêm khắc còn hơn cả Tiết Vong Hư, một chiêu Kiếm Ý này cũng là do Đình Ninh nhắc nhở mới ngộ được, ít nhất trong chiêu kiếm này, Đình Ninh chính là sư trưởng của hãn, ngay lần đầu tiên đối địch vận dụng nó, đương nhiên hãn muốn được sư trưởng công nhận.

Thẩm Dịch giữ dù lớn, che đầu cho Tiết Vong Hư, khẽ nghiêng dù để những hạt nước rơi trên dù rơi xuống.

Lúc này hãn mới hiểu vì sao ngay từ đầu Đình Ninh lại bảo hãn chuẩn bị dù che mưa, hãn không hề biết hơn phân nửa quần áo trên người đã bị ướt.

Nhìn đường phố, chung quanh không còn một hạt bụi, và vẻ mặt nhõm vui vẻ của Trương Nghi, nhìn Thẩm Dịch vì che mưa cho mình mà áo quần ướt át, Tiết Vong Hư nở nụ cười hài lòng: "Ừ, rất tốt."

Trương Nghi chỉ mong Tiết Vong Hư vui vẻ, nên nghe được Tiết Vong Hư khen ngợi, hãn rất sung sướng, mặt mũi sáng rực hãn lên.

"Người cũng tu kiếm thức này?" Tăng Đình An khó khăn từ dưới đất đứng lên, mặt mũi tái nhợt hỏi Đình Ninh.

Tuy không biết quá trình Trương Nghi lĩnh ngộ một kiếm này, nhưng qua dáng vẻ Trương Nghi mới vừa hỏi Đinh Ninh, đã đủ để hăn lò mò đoán ra được nhiều thứ.

Đinh Ninh nhìn hăn: "Ta không tu kiếm thức này, kiếm thức ta tu uy lực lớn hơn nó nhiều."

Trương Nghi sợ Tăng Đình An còn chưa từ bỏ ý định, vội vàng xen vào: "Đinh Ninh Sư Đệ không nói dối đâu, nếu người giao thủ với hăn, e rằng sẽ bị thương rất nặng."

"Thì ra không phải người sợ, mà là biết trước mình tất thắng ta." nét mặt Tăng Đình An liên tục biến đổi, hăn quay người đi về xe ngựa, trước khi lên xe ngựa, hăn bỏ lại một câu: "Nhưng dù người có tự tin thắng ta cũng vô ích, có người khác sẽ tìm tới người. . . Ta biết có người không muốn cho người có cơ hội tham gia Mân Sơn Kiếm Hội."

Trương Nghi biến sắc, vội hỏi: "Là ai?"

Tăng Đình An không trả lời, xe ngựa chở hăn và thiếu niên đồng hành chạy đi, bỏ lại tiếng vó ngựa quanh quẩn.

"Thua rồi thì không nói nhiều, Tăng Đình An không giống loại người nhàm chán." Trương Nghi lo lắng cau mày, quay sang nhìn Đinh Ninh : "Hăn nhất định đã nghe được hơi gió nào đó."

Đinh Ninh cũng nhíu mày.

Tên Tu Hành Giả của Vân Thủy cung xuất hiện, uy hiếp Vương Thái Hư, lại có khả năng đã đoán ra được Trưởng Tôn Thiển Tuyết và Cửu U Minh Vương Kiếm, đã hơi vượt khỏi khả năng kiểm soát tình hình của hăn, bây giờ lại có thêm chuyện này trộn lẫn, làm hăn rất khó chịu.

"Sao hả, muốn ta bị phế đi trước khi tham gia Mân Sơn Kiếm Hội?"

Đinh Ninh cười nhạt: "Dù là Ly Lăng Quân, hay bất kỳ kẻ quý nhân nào khác, muốn làm được điều ấy, thì đều phải trả giá đắt."

Nụ cười nhạt của Đinh Ninh làm cả người Trương Nghi lạnh toát.

Tiết Vong Hư kỳ quái nhìn Đinh Ninh, ông đương nhiên không biết Trương Tôn Thiển Tuyết là tử huyệt lớn nhất của Đinh Ninh, nên không biết Đinh Ninh chính là vì Trương Tôn Thiển Tuyết nên mới trở nên mất bình tĩnh như vậy, ông chỉ cảm thấy hôm nay tâm tình của Đinh Ninh rất khác với ngày thường.

Ấn nhẫn là thứ Tiết Vong Hư am hiểu nhất, nên ông chỉ ho nhẹ một tiếng, định giảng vài câu đạo lý với Đinh Ninh.

Nhưng ngay lúc này, có một thanh âm từ đầu ngõ hẻm bay tới.

"Cảnh giới cao, thủ đoạn cao, dù nhất định sẽ chiến thắng, thì cũng không có tác dụng, vì ở nhiều nơi, mạng sống căn bản không đáng một đồng tiền. Có người đã tìm được người, sẵn sàng dùng mạng mình để đổi mạng của người."

Một nam tử trung niên mặc áo bào xám xuất hiện.

Mọi người quay sang, nhìn thấy nam tử kia mới vừa từ một chiếc xe ngựa cũng màu xám đi xuống.

Khuôn mặt của hắn rất bình thường, đầu cạo trọc, từ đỉnh đầu tới sau đầu có một hình xăm rất lớn, nhưng vì bị khuất, nên không nhìn ra được đó là hình gì.

Trên người hắn, có một khí tức lạnh lẽo còn lạnh hơn cả quan viên của Thần Đô Giám, mịt mù như đám nấm mốc đã lâu không thấy ánh mặt trời, hoặc là ngay cả ánh mặt trời cũng đều muốn tránh đi thứ hương vị này của hắn.

Nam tử này làm cho trái tim Trương Nghi lạnh cứng mà không hiểu vì sao, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Khí tức của hắn rất xa xôi, rất lạ lẫm, nhưng chỉ sau mấy tức, Đinh Ninh đã nhớ ra thứ khí tức này tới từ nơi nào.

Hắn hít một hơi thật sâu, sắc mặt không hề thay đổi, nhưng trong lòng thì tận lực khống chế nhịp tim đang đập hơn nhanh hơn bình thường của mình để nó trở lại bình thường.

"Ta họ Huyết, Nhất, là quét ngang dựng lên chữ Nhất." nam tử trung niên áo bào xám không có ý tới gần, đôi mắt xám của hắn nhìn thẳng vào Đinh Ninh, lạnh lùng : "Đinh Ninh, ta tới đây, là theo ý chỉ của Thân đại nhân, dẫn người tới Đại Thủy Lao hỗ trợ phá án."

Cùng lúc này, trong một gian phòng u ám không ánh sáng, sau lưng Mạc Thanh Cung cũng có một viên quan mặc áo bào xám giống hệt nam tử kia.

Viên quan áo bào xám này cao và gầy, so với Mạc Thanh Cung mập lùn, quả thực chẳng khác gì một tòa vọng lâu.

Trước người Mạc Thanh cung, là một cái giường kim loại bóng loáng như gương, trên giường đặt đầy dụng cụ lóe ra hàn quang.

Trên giường còn có cả những cái móc sắt và dây thừng.

Ai nhìn thấy cái giường này, cũng đều sẽ nghĩ phòng này là phòng đồ tể, hoặc là phòng mổ xẻ khám nghiệm tử thi.

Ở vách tường gần trong góc, có một cơ thể bị treo đang khẽ nhúc nhích, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt và đau đớn.

Tiếng nước chảy róc rách không ngừng vang lên vọng qua bức tường ngăn.

Đây là một phòng dụng hình.

Một gian phòng dụng hình bình thường của Đại Thủy Lao.

Cơ thể bị treo lên kia khẽ vắn vẹo, da thịt trên người đã bị lóc đi hơn phân nửa, dù đã tới Đại Thủy Lao rất nhiều lần, dù ở Thần Đô Giám bản thân cũng đã từng dùng cực hình thẩm vấn, nhưng Mạc Thanh Cung vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Bộ dạng đã tới mức này, Thân đại nhân người cũng đã xuất ra không biết bao nhiêu công phu, còn có cái gì làm hãn không nôn ra khỏi miệng?"

Mạc Thanh Cung hơi nghiêng người, nhìn quan viên sau lưng, trầm giọng hỏi: "Sao lại bảo Huyết đại nhân đi tìm nhóc quán rượu kia tới đây làm gì?"

"Vì ta rảnh rồi."

Viên quan áo bào xám quay người, mặt hãn cũng dài và gầy hơn người thường, hai hốc mắt hõm sâu, ở trong cái nơi âm u này, thực trông chẳng khác gì một cái khô lâu.

"Người nên biết, cực ít có người được đưa tới đây, thánh thượng nếu đã cho ta bổng lộc, ta đương nhiên không thể chuyện gì cũng không làm. Mấy tháng rồi đâu có chuyện gì làm, nên đương nhiên ta dùng hãn để giải trí, miễn là đào ra được một tí thứ gì đó có ích." Hãn bình thản nhìn Mạc Thanh Cung.

Mạc Thanh Cung ho nhẹ một cái, vốn chỉ để khạc ra chút nghẹn khí khó chịu ở trong họng, nhưng cái người bị treo trên tường nghe thấy chữ "Mấy tháng" kia thì gào lên, âm thanh còn khó nghe hơn cả quỷ khóc.

Thì ra viên quan viên quan áo bào xám này là trưởng quản Đại Thủy Lao, Thân Huyền.

Hắn như không nghe thấy tiếng rên kia, nói tiếp với Mạc Thanh Cung: "Thần Đô Giám các người nghĩ thiếu niên quán rượu kia không có chỗ nào đáng ngờ, nhưng trong mắt của ta, hắn chính là vấn đề lớn nhất."

Mặt Mạc Thanh Cung lạnh tanh: "Có ý gì?"

"Lúc Dạ Ti Thủ tru sát Triệu nghịch hắn cũng có mặt ở đây, trợ giúp Vương Thái Hư đứng vững gót chân, tiến vào Bạch Dương Động nửa ngày đã Thông Huyền, tu vi nhanh chóng một bước lên trời, ba Tu Hành Giả đi ám sát hắn, mà hắn vẫn không chết, lại còn giết được một kẻ. Những chuyện như vậy, người thường không thể nào làm được." Viên quan áo bào xám nhìn Mạc Thanh Cung, mặt không xúc cảm: "Quá nhiều sự trùng hợp, quá nhiều sự việc không có khả năng người thường làm được lại xảy ra đều ở trên cùng một người, nên đương nhiên hắn phải có vấn đề."

"Ta không nghĩ hắn bình thường như Thần Đô Giám người và Phương Tú Mạc kết luận."

Hắn hạ mắt, cả người toát ra hàn ý làm cả Mạc Thanh Cung cũng phải cảm thấy run sợ, "Đại Thủy Lao chúng ta phá án, tất cả tỉ chức đều phải phối hợp, người cũng biết, ta có rất nhiều thủ đoạn mà các người không có, chỉ có ta cảm thấy không có vấn đề, thì ta mới xác nhận nó thực sự không có vấn đề."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62: Tiêu Điều

Đình Ninh dẫn dò Trương Nghi, Thẩm Dịch mấy câu, sau đó đi lên chiếc xe ngựa bốc mùi nấm mốc màu xám.

Người sành sỏi, căn bản không chờ bị người ta xua đuổi, hai con ngựa già kéo xe ngựa lộc xộc chạy đi.

Trong xe, Huyết Nhất ngồi đưa lưng về phía Đình Ninh.

Đình Ninh đã nhìn thấy rõ hình xăm trên đầu hăn, hăn là hình Địa Tạng Bồ Tát, tay trái cầm bảo châu, tay phải cầm gậy tích trượng, xếp bằng ngồi trên tòa sen. Cả hình xăm màu sắc rất rực rỡ, Địa Tạng Bồ Tát khuôn mặt hiền lành, màu sắc và dáng vẻ của Bồ Tát cùng với khí tức trên người Huyết Nhất, làm cho người ta cực kỳ không thoải mái.

Màn xe không hề buộc chặt, mà đóng đưa theo xe ngựa lắc lư, gió lạnh thỉnh thoảng lại lùa vào.

Đình Ninh nhìn qua khe hở khi màn xe đóng đưa, ngó hai con ngựa màu rám nắng, tìm chuyện để nói: "Hai con ngựa này thực là nghe lời."

Nhất lạnh lùng: "Không nghe lời sẽ bị làm thịt, bị làm thịt nhiều, những con còn lại sẽ biết nghe lời. Quản lý súc vật dễ hơn con người nhiều, đối với chúng, cái chết là thứ đáng sợ nhất, nhưng người thì không phải vậy, có những kẻ sẵn sàng chết để làm những việc mà chúng cho rằng đáng phải làm."

Nét mặt Đinh Ninh không hề thay đổi: "Ta với đại nhân vốn chưa bao giờ gặp nhau, vì sao ngài ngay từ đầu lại nhắc nhở ta?"

Huyết Nhất không hề quay người, chỉ lắc đầu: "Đừng có tự mình tưởng tượng, ta chỉ thuận miệng giáo huấn một chút mà thôi. Những Tu Hành Giả trẻ tuổi đều là kho báu quý giá của Đại Tần vương triều."

Đinh Ninh trầm mặc, không nói gì nữa.

Huyết Nhất cũng không nói gì thêm nữa.

Đi được nửa ngày, cũng vào tới nội thành Trường Lăng, tiến vào Hồ Dương lâm tĩnh mịch.

Tới khi tới gần dãy nhà đá thấp bé dọc theo bờ sông, Huyết Nhất mới lên tiếng lần nữa: "Lát nữa tiến vào trong lao, người phải đi theo bước chân của ta, đi nhầm một bước, người sẽ chết."

Đinh Ninh gật đầu.

Huyết Nhất cười nhạt một tiếng, khí tức trên người hơi lộ ra, hai con ngựa vốn đã mệt mỏi trở nên vô cùng sợ hãi, cất vó chạy như điên.

Chỉ trong khoảnh khắc, đã chạy xuyên qua mấy trăm trượng đất bằng, trước mặt xuất hiện một gian nhà đá không có cửa, nếu tông vào, ắt hẳn phải máu chảy đầu rơi.

Nhưng khi xe ngựa chạy thẳng tới, nhà đá và không gian xung quanh bỗng trở nên vụn vụn, biến thành một dãy những hư ảnh trùng điệp.

Chiếc xe ngựa điên cuồng chạy xuyên qua tường, lọt vào một không gian cực kỳ âm hàn, ánh sáng ảm đạm, dưới vó ngựa tiếng nước không ngừng vang lên, bức tường đá do Nguyên Khí ngưng tụ thành hư ảnh đã biến thành một con đường bằng phẳng, hai bên kín mít không hề có cửa sổ hay

lỗ thông hơi, mà đen kịt một mảnh, dưới chân là nước, sâu chừng hai thước.

Đây là Thủy Ảnh Đạo, là lối đi duy nhất tiến vào Đại Thủy Lao.

Dưới lớp nước dưới chân được bố trí ít nhất năm loại pháp trận cường đại, khi Niệm lực của Đinh Ninh đảo qua, cảm nhận được sát ý bên dưới không chỉ có năm loại.

Lãnh ý của mặt nước dưới chân còn lạnh hơn cả hàn băng, nghĩ tới người kia vẫn luôn bị giam chung thân ở nơi sâu nhất của thủy lao lạnh rét thấu xương này, Đinh Ninh không khống chế được bản thân, cả người hãn rung rung.

Xe ngựa rút cuộc cũng chạy lên mặt đất khô.

Nói là đất khô, nhưng cũng vẫn khá là ẩm ướt, giữa các khe đá đều bốc mùi nồng mốc.

Hai con ngựa dừng lại, cả thân hình run rẩy.

Đã có người đứng đó chờ sẵn, dẫn hai con ngựa đi, chỉ còn sót lại xe ngựa, Huyết Nhất và Đinh Ninh.

Huyết Nhất hơi quay người lạnh lùng liếc Đinh Ninh.

Ý hãn là bảo Đinh Ninh đi theo sau hãn.

Huyết Nhất bước đi, trên mặt đất lưu lại dấu chân rất nhạt.

Đinh Ninh đạp trên dấu chân hãn đi về phía trước.

Đại Thủy Lao là nơi được phòng vệ nghiêm ngặt nhất của Đại Tần vương triều, dù là một người có vai vế như Mạc Thanh Cung, mà cũng phải chờ chương quản Đại Thủy Lao cho phép mới được tiến nhập, nên trong

suy nghĩ của thiên hạ, Đại Thủy Lao là một tòa thiết lao lạnh lẽo chìm trong nước.

Nhưng sự thật không phải là như thế.

Trước mặt Huyết Nhất và Đinh Ninh xuất hiện một cái hạp cốc rất lớn.

Trong hạp cốc tối tăm, không có ánh sáng, sừng sững một dãy kiến trúc khổng lồ.

Hạp cốc và kiến trúc không phải là hư ảnh do pháp trận tạo ra, mà là có thật, xung quanh chúng mơ hồ lộ ra sát cơ của pháp trận.

Huyết Nhất đi thẳng vào trong hạp cốc.

Xuyên qua hạp cốc, phía trước tràn ngập sương mù màu xám, không còn nhìn thấy đường đi,.

Huyết Nhất bước đi vòng vèo, đường đi trắc trở, giống như đang lên núi.

Sau nửa chén trà nhỏ, trong làn sương mù xuất hiện những đốm đèn lồng.

Dưới đèn lồng, là một rừng cây hoa anh đào.

Là loại anh đào núi, có màu tím sậm.

Ở cái nơi dưới mặt đất cả ngày không thấy ánh mặt trời này, không ngờ lại có một rừng hoa anh đào nở đẹp rực rỡ như vậy, màu hoa tím dày đặc điểm lệt, khiến cả ánh lửa trong những chiếc đèn lồng cũng như biến thành màu tím nhạt.

Đinh Ninh cau mặt.

Hắn không phải kinh ngạc, mà là hồi hộp và lo lắng.

Hắn không ngờ hôm nay Huyết Nhất lại dẫn hắn đi qua nơi này.

Đối với hắn, đây mới là nơi thực sự hung hiểm.

Huyết Nhất bước vào trong rừng đào.

Đinh Ninh đạp lên dấu chân của hắn.

Chỉ bước vào có một bước, mà tất cả hoa đào trên cây đều rơi khỏi cành, bay múa quanh người hắn và Huyết Nhất.

Hình ảnh này thực mà khó diễn tả được bằng lời.

Những cánh hoa phấp phới bay, vô cùng diễm lệ.

Nhưng đối với Đinh Ninh, bên trong sự tuyệt mỹ này, ẩn hàm rất nhiều sự hung hiểm.

Giống như bọn người Trương Nghi khi đứng trước Tả Ý Tàn Quyền, chỉ cần tâm niệm không nhìn vào bất kỳ đường lộ tuyến nào, những cánh hoa đào tím sẽ không lộ ra sát cơ.

Nhưng bây giờ đi bên trong chúng, hắn không thể không xem, tuy nhiên nhìn thấy đường lộ tuyến bây giờ đã trở thành vô cùng dễ dàng, dễ tới mức muốn không cảm giác được chúng, không nhìn thấy chúng, không đụng vào chúng, là chuyện cực kỳ khó khăn.

Hắn rất sợ hãi, trên lưng toát mồ hôi lạnh, trong đầu Đinh Ninh xuất hiện hình ảnh Trương Tôn Thiển Tuyết.

"Ta muốn bình an đi qua nơi đây."

"Ta không thể để cô ấy ở lại một mình ở Trường Lăng."

"Ta phải đi qua được nơi đây."

Trong đầu Đinh Ninh liên tục vang lên ba câu ấy.

Trong lòng hẫng giống hệt như những lúc song tu ban đêm, xuất hiện một cơn bão tuyết dày đặc quét qua, khiến tâm cảnh hẫng lại trở nên hoàn toàn bình tĩnh.

Huyết Nhất đi phía trước, tới khi bước ra bước cuối cùng, những cánh hoa đào tím như những con bướm bay trở về đậu lên đầu cành.

Rừng đào tím nở rộ rực rỡ, hoàn toàn không khác gì so với ban nãy.

Đinh Ninh quay đầu lại nhìn.

"Trưởng Tôn Thiên Tuyết là tử huyệt lớn nhất của ta, nhưng cũng là ý nghĩa sống lớn nhất của ta ở Trường Lăng ý."

Huyết Nhất tiếp tục đi về phía trước.

Xuyên qua một con đường đá có hai bên giống như vực sâu, cuối cùng dừng lại trước một gian thạch thất nhìn như phần mộ, hẫng quay người lại lạnh nhạt nói với Đinh Ninh: "Đã tới."

Nói xong, Huyết Nhất lặng lẽ bỏ đi, để lại một mình Đinh Ninh đứng trước thạch thất .

Đinh Ninh cẩn thận khống chế sự lưu động của khí huyết trong người, khiến tim mình đập nhanh hơn hẳn bình thường.

"Vào đi."

Một giọng nói như từ trên cao rơi xuống, từ trong thạch thất truyền ra.

Vì rất cao, nên rất là lạnh.

Đinh Ninh tỏ vẻ do dự, không dám động bước.

"Vào đi, nếu Thân đại nhân đã bảo người tới, nơi này đương nhiên không có gì nguy hiểm." một giọng nói quen thuộc truyền ra.

Đinh Ninh hạ mắt: "Mạc đại nhân."

Hắn không do dự nữa, bước nhanh đi vào.

Thân Huyền lạnh lùng nhìn Đinh Ninh.

"Ngồi."

Hắn khẽ hất đầu về phía cái ghế sắt trước người, ý bảo Đinh Ninh ngồi xuống đó.

Đinh Ninh khẽ liếc qua Mạc Thanh Cung, không nói lời nào, ngồi xuống ghế sắt.

Thân Huyền vươn tay ra.

Hắn quá cao, nên tay hắn cũng dài hơn thường người nhiều, hắn chỉ khẽ vươn tay, bàn tay đã rơi xuống đỉnh đầu Đinh Ninh.

Đinh Ninh có muốn cũng không tránh được.

Hắn khẽ ấn năm ngón tay xuống đầu Đinh Ninh, xuyên vào huyết nhục và xương cốt đầu của hắn, sau đó buông ra.

Trong mắt thoáng hiện ra một tia tiếc nuối và tiêu điều.

Suốt thời gian Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, hắn chính là một trong những người có tính quyết định, nhưng làm chủ trương quản Đại Thủy Lao, trong mắt giới quyền quý Trường Lăng, hắn hoặc là đã làm Nguyên Vũ Hoàng Đế không vui, hoặc là Nguyên Vũ Hoàng Đế không thích trọng dụng người đã từng phản bội người khác.

Nhưng chỉ có hẩn biết, hẩn tới Đại Thủy Lao không phải là bị giáng chức, mà là vì hẩn tự yêu cầu.

Vì chuyện này liên quan tới việc tu hành của hẩn.

Trên đời làm gì có chỗ nào có nhiều tu hành giả cường đại như trong Đại Thủy Lao?

Ở đâu có nhiều cơ thể Tu Hành Giả tươi sống như vậy, cho hẩn thoải mái phân tích và nghiên cứu?

Huống chi từ miệng những người này còn có thể lấy được bao nhiêu là thủ đoạn và kinh nghiệm tu hành.

Nên Đại Thủy Lao, bản thân chính là một cái bảo khố cực lớn.

Chính nhờ có nó, mà hồi Nguyên Võ năm đầu, tu vi của hẩn không bằng Dạ Sách Lãnh, không bằng những vương hầu của Trường Lăng, nhưng bây giờ, hẩn đã mạnh hơn nhiều người trong số họ.

Mọi thứ đều chẳng là gì, chỉ cần có thực lực cao.

Vì thực lực, chính là địa vị.

So với Chân Nguyên và khí tức, huyết nhục và xương cốt của Tu Hành Giả là thứ không thể nào làm giả được.

Hẩn chỉ cần khẽ đụng vào, là cảm giác được huyết nhục của đối phương khí cơ mạnh hay yếu, cảm giác được cốt cách là cũ hay mới.

Cốt Linh chính là tuổi thật.

Hẩn chú ý tới Đinh Ninh, là vì tốc độ quật khởi kinh người của hẩn, lúc ấy trong đầu hẩn đã xuất hiện một suy nghĩ kinh người, làm hẩn hy vọng.

Nếu thiếu niên này là truyền nhân của người kia. . . thì tốc độ tu hành và lực lĩnh ngộ, khả năng đối địch kia, đều là chuyện đương nhiên.

Nếu thực sự là như thế, chỉ cần tóm được một ít gì đó từ thiếu niên này, thì thực lực của hắn, và địa vị của hắn ở Trường Lăng sẽ hoàn toàn thay đổi.

Nhưng hắn rất thất vọng, vì trong thiếu niên này không có gì đặc biệt.

Mọi thứ, kể cả cốt linh, đều là thật.

Tên nhóc này sau khi người kia chết đi ba năm mới sinh ra, làm sao có liên quan gì tới người kia được? càng không có khả năng được người nọ chính miệng truyền thừa, có được tí kinh nghiệm nào của người nọ.

Vì quá mức tiếc nuối và thất vọng, nên ý cảnh của hắn rất tiêu điều

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 63: Trên Đời Không Có Kế Hoạch Hoàn Mỹ Tuyệt Đối

Thân Huyền tự cười giễu mình, nghĩ thầm mình thực là viễn vông.

Trên đời này ở đâu ra được chuyện tốt tới đúng lúc như vậy, là mình mơ tưởng quá nên mới bị chính mình làm cho mình thất vọng.

"Xem ra điều tra của các người không có vấn đề gì."

Hắn cúi đầu xuống, giọng áy náy nói với Mạc Thanh Cung.

Mạc Thanh Cung đương nhiên không dám nhận lời xin lỗi của hắn, vì mình và hắn địa vị chẳng hề ngang nhau, vội khom người đáp lễ: "Thân đại nhân khách khí."

Nhìn bộ dạng của Thân Huyền, Đinh Ninh biết nguy hiểm đã qua.

Hắn quyết định sẽ kể hết mọi chuyện xảy ra hôm nay ở Đại Thủy Lao cho Trưởng Tôn Thiển Tuyết nghe, để cho cô biết, những địch nhân của cô, như Thân Huyền đã trở nên vô cùng cường đại, dù Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ đã mười hai năm, nhưng bọn họ vẫn luôn duy trì sự cảnh giác mãnh liệt như trước đây, bất cứ chuyện gì lạ phát sinh ở Trường Lăng, đều làm bọn họ theo tiềm thức liên tưởng ngay tới người kia.

Thân Huyền xoay đầu lại, ý bảo Đinh Ninh đứng dậy, chậm rãi nói: "Tu Hành Giả có lực ý chí mạnh hơn người thường rất nhiều, những Tu Hành Giả cường đại, có người còn tự lừa gạt mình, tách cảm giác ra khỏi cơ thể họ, cơ thể đối với họ chỉ là một cái túi da, dù người có làm gì thân thể họ,

thì họ cũng xem như người đang làm chuyện đó với một người nào khác, nên muốn làm triệt để tan rã ý chí của bọn họ, người phải bắt đầu từ tinh thần của bọn họ. Tu Hành Giả ám sát người, ta đã thâm vấn rất kỹ, nhưng e rằng vẫn còn bỏ sót chỗ nào đó. Tu Hành Giả này vì người mà vào Đại Thủy Lao, nên trông thấy người, tâm tình chắc chắn sẽ thêm bất ổn, ta sẽ có thêm cơ hội.”

Đình Ninh đứng lên, gật đầu, ý bảo mình đã hiểu rõ.

Thân Huyền quay người đi về phía người đang bị treo trên móc sắt.

Một luồng Nguyên Khí nhàn nhạt từ trong cơ thể hần bay ra, mang theo sức sống tinh thuần thấm vào kinh mạch của người kia.

Đình Ninh cẩn thận khống chế nhịp tim đập và sát ý của mình, nhìn Tu Hành Giả.

Hiện giờ Tu Hành Giả này đã hoàn toàn biến thành một khối thịt tươi đỏ lờm mang hình dáng con người, chỉ có bộ mặt là được giữ lại, để nhìn ra được hần là ai.

Khi luồng tinh khí đầy sức sống thấm vào, từ trên người Tu Hành Giả vang lên âm thanh hô hấp gấp rút, giống như người sắp chết ngạt bỗng được tiếp thêm không khí để thở, trong đôi mắt đã mờ dần cũng xuất hiện một chút ánh sáng, nhìn thấy ba người.

Khi nhìn rõ Đình Ninh và Thân Huyền, ánh mắt Tu Hành Giả đỏ rực lên, đôi mắt trừng to tới cực hạn, những đường tơ máu đỏ hồng như muốn nổ tung.

Ấy là thần sắc vô cùng phức tạp, sợ hãi, hối hận, kinh hoàng, đủ thứ cảm xúc đan xen vào nhau, không thể nào diễn tả được bằng lời.

Không đợi Thân Huyền mở miệng, Tu Hành Giả đã lên tiếng, như đang đọc thuộc lòng: "Ta là Trang Vĩnh Liệt, người ở Nguyên Giao Đông. . ."

Lại một luồng Nguyên Khí nhàn nhạt từ cơ thể Thân Huyền lại tuôn ra, thấm vào cơ thể Tu Hành Giả.

Tu Hành Giả đột nhiên im bật, bất động, như bị điểm huyệt.

"Người đi ra ngoài đi."

Thân Huyền phất tay với Đinh Ninh, ý bảo Đinh Ninh rời khỏi.

Ra khỏi phòng, Đinh Ninh thấy Huyết Nhất đã đứng bên ngoài chờ, ngực hần dậy lên một niềm xót xa, hốc mắt hơi chát, hần biết gian thạch thất ở chỗ sâu nhất kia ở cách nơi đây không xa.

Hần có thể cảm nhận được vị trí của gian thạch thất đó, nhưng đau lòng thay, hần không thể nhìn về phía nó, cũng không dám thả thêm niệm lực để cảm giác sự bố trí xung quanh nó, hốc mắt đang cay xè kia cũng phải nhanh chóng tìm cách giấu đi.

Hần nghĩ, ít nhất hần cũng đã vào được Đại Thủy Lao.

Theo sau Huyết Nhất chậm rãi đi trở ra, trong lòng hần lạnh như băng, với bao nhiêu pháp trận cường đại thế này, muốn vào được chỗ đó, chỉ có một cách.

Mà vào rồi, muốn đi ra, thì cũng chỉ có một cách... là ít nhất phải có bốn tu hành giả từ Thất Cảnh trở lên liên thủ.

Còn muốn đấu với Thân Huyền, mắt hần lạnh hần đi, bốn người là không đủ, ít nhất phải có năm Tu Hành Giả trên Thất Cảnh.

Nhưng bây giờ phóng nhãn cả Trường Lăng, ở đâu tìm được năm tu hành giả dám cãi lời Đại Tần vương triều, dám xông vào đây?

Đinh Ninh cảm thấy lạnh, hắt rụt rụt người.

Trên bức tường của quán rượu ở ngõ Ngõ đồng, được vẽ rất nhiều đóa hoa.

Trong mỗi đóa hoa là một Tu Hành Giả từ Thất Cảnh trở lên.

Nhưng giống như Lương Liên, giống như Chu gia lão tổ mà hắt mới vừa thêm vào. . . Những người này, đều không có khả năng liên thủ giúp hắt đi đánh người khác.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đang đứng nhìn những đóa hoa vẽ trên tường.

Cô không hiểu Đinh Ninh vẽ những ký hiệu giống như những đóa hoa kia là có ý gì, mà căn bản cô cũng không có ý đi tìm hiểu.

Cô chỉ muốn mình trở thành một người quên hết đi mọi thứ về tình cảm, trở thành một người ngày càng đơn giản, và là một thanh kiếm ngày càng mạnh.

Nên bức tường tuy đã được vẽ từ rất lâu, nhưng đây mới là lần đầu tiên cô đứng nhìn nó một cách nghiêm túc.

Cô thay đổi, là vì khí Huyết Nhất tới tìm Đinh Ninh, cô đã nghe thấy rất rõ ràng, cô biết Đại Thủy Lao là một chỗ như thế nào.

Đi vào một nơi như vậy, Đinh Ninh rất có khả năng cũng sẽ bị sa vào trong đó.

Nên cô cảm thấy hơi nôn nóng.

Nhìn những ký hiệu Đinh Ninh vẽ trên tường, lúc đầu cô cảm thấy thực là phiền phức, nghĩ thầm phải nhớ hết bao nhiêu ân oán như thế này thực là quá mức thử thách trí nhớ của người ta, nhưng rồi cô cau mày lại, trong lòng nổi lên một cảm giác khó tả.

Cô mơ hồ nhìn ra, những đường vẽ dọc ngang giữa những đóa hoa, chính là đường sá ở Trường Lăng.

Có một bông hoa màu xanh, chính là vị trí quán rượu cô đang đứng.

Những bông hoa màu xám, chính là những vọng lâu giám sát mọi động tĩnh của Trường Lăng.

Ngoài những chỗ cô đã nhận ra này, chỗ những chiếc lá xanh nằm lộn xộn như chẳng ý nghĩa nào kia, lại chính là những chỗ đóng quân và nơi hoạt động của hồ lang quân.

Có những chỗ cố ý được để không, chính là những chỗ tốt nhất để tránh né tầm quan sát của vọng lâu và lộ tuyến của hồ lang quân.

Nói tóm lại, bức tranh hoa lá trên tường chính là một bức bản đồ cho thấy lộ tuyến có thể chạy ra khỏi Trường Lăng nhanh nhất.

Đình Ninh dễ dàng vẽ ra được một bức tranh như thế này, đương nhiên hẳn đã nhớ kỹ trong lòng. . . nên bức tranh này, chính là để cho cô xem.

Thứ làm cho cô khó hiểu là, bức vẽ trên tường, loáng thoáng tạo thành tranh vẽ gương mặt của một người.

Là gương mặt của cô.

Ai nhìn thấy cô cũng có khả năng vẽ lại được, nhưng trong bức tranh này lột tả được cả cái ‘hồn’ của cô.

Giống như luyện kiếm, luyện hình không khó, cái khó là luyện ra được cái hồn tinh túy bên trong.

"Nếu tới khuya người vẫn không có tin về, ta sẽ nghĩ cách rời khỏi."

Trưởng Tôn Thiên Tuyết lầm bầm với bức tường.

Nhưng cô đột nhiên sầm mặt, trên mặt như được phủ thêm một tầng sương lạnh.

Vì cô cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Một chiếc xe ngựa đỗ ở bên ngoài một quán rượu .

Xa phu mặc áo bông dày, đang ôm một cái bình nước nóng ngủ gật để chờ chủ đang ở trong quán rượu, bỗng có một cơn gió nhẹ quét qua gáy hắn.

Người này xa phu chỉ cảm thấy mí mắt trầm xuống, đầu hẳn rũ xuống, ngủ say.

Một sức mạnh nhu hòa từ trong thùng xe vốn trống rỗng truyền ra, khống chế sợi dây cương, siết chuyển đầu ngựa, chậm rãi quay đầu chạy về phía ngõ Ngô Đồng Lạc.

Chiếc xe ngựa lặng lẽ đuổi kịp rồi một nam tử mặc như tiểu thương đang đi xuyên qua Ngô Đồng Lạc.

Qua mấy đường phố, chiếc xe ngựa này lại mất đi khống chế, ngừng lại.

Xa phu đang ngủ say giật mình tỉnh dậy, khi nhìn rõ cảnh vật chung quanh thì đổ mồ hôi lạnh, liên tục chửi mình ham ngủ làm hỏng việc, vậy mà lại ngủ để cho xe ngựa chạy lung tung mấy con đường, may mà không đụng vào người nào.

Trong một con hẻm khác, một xa phu khác cũng gục đầu xuống ngủ, trong xe lại truyền ra một sức mạnh nhu hòa, khống chế chiếc xe đuổi theo nam tử kia.

Lại xuyên qua mấy con phố, nam tử mặc đồ như tiểu thương dừng lại.

Hắn dừng chân trước một quán rượu đang đóng cửa.

Trong hậu viện của quán rượu, có một nam tử mặc áo xám đang cạo rửa yên ngựa.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết biết nam tử này, hắn là Kinh Ma Tông, là một người cực kỳ trung thành với Vương Thái Hư, và đã từng dùng cảm liều chết cứu mạng Đinh Ninh.

Cô nhận ra được dụng ý từ trong khí tức tỏa ra của nam tử mặc đồ tiêu thương, nên khẽ nói: "Không thú vị, theo kế hoạch không bằng biến hóa."

Khí tức từ trên người cô hơi thay đổi.

Khiến nguyên khí đang khống chế dây cương mạnh lên thêm một chút.

Nam tử đang rửa yên ngựa đứng thẳng dậy, quay người, nhìn về phía cỗ xe ngựa của cô.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết bình thản khống chế chiếc xe ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Nam tử mặc đồ tiêu thương nheo mắt, trong mắt đầy hàn ý và bướng bỉnh.

Hắn khẽ nhếch miệng cười, rào bước đuổi theo chiếc xe ngựa của Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64: Không Hiểu Rất Nhiều Việc

Xe ngựa dựa theo bức tranh vẽ trên tường của Đình Ninh, chạy vèo vèo xuyên qua những con đường sầm uất, tới một chỗ nhánh sông bên bờ Vị Hà.

Xa phu của cỗ xe khi đi ngang qua một con phố, đã bị sức mạnh nhu hòa ở trong thùng xe đẩy xuống góc đường, tựa vào một bức tường, ngủ ngáy khò khò.

Nhìn chiếc xe ngựa không nhanh không chậm giữ nguyên tốc độ mà chạy, nam tử mặc đồ tiểu thương luôn theo đuôi phía sau nở nụ cười trào phúng, trong mắt rục lên chiến ý và sự hung ác dữ dội.

Cả người hần tỏa ra một loại khí thế không coi ai vào mắt, khắp thiên hạ, chỉ có những kẻ đại nghịch chân chính mới có thứ khí thế này.

Người tiểu thương này chính là cánh tay phải của Bạch Sơn Thủy Vân Thủy cung, Phiên Trác.

Đương nhiên Phiên Trác đã nhìn ra chiếc xe ngựa này cố ý dụ hần đi theo, nhưng trong mắt hần, người trong xe ngựa chính là đang tự đi tìm đường chết.

Ở Trường Lăng, người có khả năng giết chết hần là có hạn, nhưng người như vậy sẽ không bao giờ ở trong một nơi như Lưỡng Tăng Lâu.

Dù Lương Tăng Lâu có mời Tu Hành Giả bên ngoài, thì cũng không ai nghĩ ra được hẳn là người Vân Thủy Cung.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của hẳn mà thôi.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngày thường suy nghĩ cực kỳ đơn giản, nhưng điều ấy không có nghĩa là cô đần.

Lúc xe ngựa lái vào khu vực ngày thường được dùng để nuôi vịt nhưng hiện giờ vắng vẻ không có ai ở bên bờ sông, cô xác định cái chỗ này là chỗ không bị vọng lâu quan sát tới, trong đầu cô hiện lên toàn bộ bức tranh trên tường của Đình Ninh, vẽ sẵn tuyến đường rút khi sau khi ra tay, sau đó mới cho xe ngựa tới dừng lại trước một túp lều chắn vịt.

Phiền Trác đi theo vết xe ngựa tới nơi.

Nhìn mặt băng bên dưới bị bánh xe nghiền nát, lộ ra phân vịt màu xanh vàng và trắng, hẳn cau mày, trào phúng lên tiếng: "Vị trí chọn được không tệ, nhưng hoàn cảnh thì quá kém."

Trong xe Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng cau mày.

Cô cực kỳ yêu thích sạch sẽ, nên dù cô chọn nơi này để ra tay vì nó an toàn, nhưng cô vẫn rất không thoải mái.

Cô quyết định phải nhanh chóng rời khỏi cái nơi này.

"Vì sao ngươi muốn giết Vương Thái Hư? Là vì Lương Liên?" Cô hỏi thẳng.

"Ngươi là người của Binh Mã Ti?" Phiền Trác giật mình, hẳn không ngờ người trong xe lại là phụ nữ, cũng không ngờ đối phương lại nói năng thẳng thừng như vậy, nhưng nhớ ra trong Binh Mã Ti không có tu hành giả

nữ nào mạnh như Dạ Sách Lãnh, nên trong lòng hăn cũng chẳng có bao nhiêu cảnh giác.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lắc đầu, không vui: "Là ta đang hỏi người, chứ không phải người hỏi ta."

Cô xuất thân từ gia tộc môn phiệt đệ nhất ngày xưa, tính tình rất là cao ngạo lạnh lùng, bây giờ trong lòng không vui, nên trong giọng nói dường như mang theo hàn ý lạnh thấu xương, cao cao tại thượng.

Phiền Trác cười nhạt, cả người bùng lên khí thế bướng bỉnh, khiến hăn dường như cao lớn hăn lên.

"Người chẳng lẽ là Dạ Sách Lãnh? Dám nói chuyện với ta cái kiểu như thế!" Hăn khinh thường nhìn thùng xe: "Coi chừng tới khi người biết thân phận của ta, sẽ nhào ngay xuống xe quỳ gối trước mặt ta, cầu xin ta đừng giết người."

"Vân Thủy cung chỉ là một tông môn xuống dốc, ở trong núi rừng còn có thể chiếm núi làm vua, chứ ở Trường Lăng thì phải biết cụp đuôi làm người."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết là người Tần, lại là quý tộc ngày xưa, bản thân vô cùng xem thường Tu Hành Giả bên ngoài, nhất là Tu Hành Giả của những nước đã bị diệt quốc, cô cười nhạt, không còn chút kiên nhẫn: "Nếu Dạ Sách Lãnh đã có thể làm người kiêu kị, vậy người càng phải nên trả lời cho đàng hoàng câu hỏi của ta, nếu không ta sẽ giết người."

Nụ cười mỉa mai trên mặt Phiền Trác vụt tắt.

Hăn cảm nhận được sự nguy hiểm.

Đã biết hăn là người Vân Thủy cung, còn dám cố ý dẫn hăn tới đây, hơn nữa trong ý câu nói của đối phương, thì ngay cả Dạ Sách Lãnh, người này

cũng hoàn toàn không coi vào mắt.

Nhìn khắp cả Trường Lăng, tất cả Tu Hành Giả nữ giới, có ai mạnh hơn Dạ Sách Lãnh?

Nhớ tới cô gái này từ khi lên tiếng, từ người luôn tỏa ra một khí tức cao quý không ai bì nổi, Phiền Trác đột nhiên nghĩ tới một khả năng, hai con người rụt lại: "Chẳng lẽ người là Trịnh Tụ?"

Trịnh Tụ chính là người phụ nữ cao quý nhất của Đại Tần vương triều, Đại Tần Hoàng Hậu, và cũng là của Tu Hành Giả mạnh nhất Trịnh thị.

Nhưng Trương Tôn Thiển Tuyết đã biến sắc, lạnh lùng quát lớn: "Ai là con đàn bà ti tiện đó!"

Phiền Trác ngơ ngẩn.

Con đàn bà ti tiện?

Đối phương gọi Hoàng Hậu Trịnh Tụ là con đàn bà ti tiện?

Thực là ghê gớm.

Nhưng càng thế này, hắn lại cảm thấy nguy cơ càng lớn, tới mức trên lưng bắt đầu chảy ra một tầng mồ hôi mịn.

"Người rốt cuộc là ai?"

Hắn hít một hơi thật sâu, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào thùng xe, trong mắt chỉ còn là sự tàn nhẫn: "Người có bao giờ nghe người của Vân Thủy Cung khi bị địch nhân bức bách mà nói cho họ biết thứ họ muốn biết không?"

Trương Tôn Thiển Tuyết cau mày càng sâu, cô cảm thấy Đinh Ninh nói mình, cô hoàn toàn chẳng hiểu gì về việc đời bên ngoài.

Nhưng cô làm việc luôn luôn đơn giản.

"Ta vốn không muốn giết người, nhưng ta cũng không muốn người giết người của Lưỡng Tăng Lâu. Cho nên, ta sẽ giết người."

"Khẩu khí thực là không nhỏ."

Phiền Trác nở nụ cười nhạt.

Thanh âm hân vang dội như sấm.

Cả bên ngoài cơ thể hân cũng như có vang lên tiếng sấm.

Một thanh kiếm như dòng nước đang chảy xuất hiện trong tay hân.

Cùng lúc đó, trên bầu trời, một mảnh mây trắng cũng đột nhiên rơi xuống.

Cụm mây trắng hóa thành nước, một dòng nước bạc óng ánh, như một con Giao Long thật sự.

Kiếm trong tay Phiền Trác hóa thành một đầu con nước, chém thẳng về phía thùng xe.

Con giao long trên không trung cũng phóng về phía thùng xe.

Thân ảnh hân bị kiếm thế tác động, khiến xung quanh người được bao phủ bởi hơi nước dày đặc.

Hân phóng nhanh về phía Vị Hà.

Trong không khí, tựa như đồng thời có ba dòng nước đang bay múa.

Trong mắt Phiền Trác chỉ còn lại lệ khí.

Tuy tu vi hần là Lục Cảnh thượng phẩm, cách Thất Cảnh chỉ còn một bước ngăn, nhưng công pháp tu hành và thủ đoạn đối địch của Vân Thủy cung không thể so sánh với các tông môn tu hành bình thường, càng gần nước, Tu Hành Giả Vân Thủy cung sẽ càng mạnh.

Con sông Vị Hà tuy vẫn còn kết băng, nhưng hần có biện pháp để nó hóa thành dòng nước chảy.

Dù đối phương có tu vi cao hơn Dạ Sách Lãnh đi chăng nữa, thì hần cũng có lòng tin mượn được con sông này chạy thoát ra ngoài.

Nước chảy chưa tới, lực lượng cường đại đã xé rách toang thùng xe, hất bay hai con ngựa kéo xe cao to ra ngoài.

Trong tay Trưởng Tôn Thiên Tuyết xuất hiện một thanh trường kiếm màu u lam.

Thanh kiếm này chính xác là màu xanh sẫm, gần như xanh đen, hoàn toàn đối lập với cánh tay trắng muốt của cô, màu của nó quá thâm sâu, cô cầm nó, như đang cầm cả thế giới U Minh.

Chỉ trong tích tắc, Phiền Trác đã nhìn thấy gương mặt cô, thấy thanh kiếm trong tay cô.

"Cửu U Minh Vương Kiếm, người là Công Tôn. . ."

Hần kinh hãi kêu lên.

Nhưng kêu chưa dứt câu, Trưởng Tôn Thiên Tuyết đã xuất kiếm.

Những mảnh vỡ của thùng xe đang bay tán loạn trong không khí đều dừng lại, biến thành những viên băng cứng, sau đó trong nháy mắt, nổ bung, biến thành tro bụi.

Dòng nước chảy đầy khí thể từ trên bầu trời rơi xuống khi tới cách cô mấy trượng đã bị đóng băng, hóa thành một khối băng xanh thẫm, dừng lại trong không trung, sau đó âm ỉ rơi xuống đất, vỡ tung thành những viên băng tinh mà xanh thẫm.

Bản Mệnh kiếm của Phiền Trác rút lên thê lương, nhưng không cản được những viên băng tinh màu xanh thẫm đang lan tràn, thanh kiếm chỉ tới được cách cô mấy thước thì cũng bị đóng băng, bị Trương Tôn Thiển Tuyết đánh bay ra ngoài.

Chân Nguyên trong cơ thể Phiền Trác điên cuồng ào ra, đẩy hết xuống dưới chân hắc.

Hắc đã tới được mặt sông.

Chân Nguyên của hắc như rất nhiều thác nước trùng kích lên mặt sông băng, tạo nên một loại luật động kỳ dị.

Dòng sông bắt đầu tan băng.

Hàn khí bị bứt ra khỏi nước, tạo thành những sợi óng ánh, bay vọt lên không trung, tỏa ra khắp nơi.

Oanh oanh oanh oanh!

Những tiếng nổ to khủng bố liên tiếp vang lên quanh người hắc.

Chung quanh hắc xuất hiện những cột nước khổng lồ lấy hắc làm trung tâm, tạo thành mấy vòng bức tường nước.

Nước từ những chỗ khác đều bị cuốn tới đây, tạo thành một vòng xoáy cực lớn bên dưới người hắc, cơ thể hắc như muốn thuận thế rơi vào trong đó, mượn đường thủy để chạy trốn.

Khách khách Khách khách. . .

Như Phiên Trác đã nghe thấy âm thanh của tử vong.

Những cột nước khổng lồ đều bị biến thành cột băng màu xanh thẫm.

Một tia kiếm quang màu xanh đen, xuyên qua một chỗ không có băng trụ, đâm tới trước mặt hắn.

Sắc mặt Phiên Trác tái nhợt không còn chút huyết sắc, hắn kêu to một tiếng, lấy ngón tay phải làm kiếm, Kiếm Ý khủng bố từ trong bàn tay đâm ra, muốn tranh thủ một hy vọng sống.

Nhưng tay phải của hắn đã mất đi tri giác, bị bẻ gãy.

Đùng một tiếng.

Cả người hắn bắn ra, lọt vào trong một cây băng trụ.

"Cửu U Minh Vương Kiếm. . . Không ngờ người có được tu vi khủng bố như vậy."

"Nhưng người không lấy được gì từ ta đâu, Bạch Sơn Thủy sẽ báo thù cho ta."

Chân Nguyên của Phiên Trác không còn lưu chuyển được nữa, hắn nhe răng cười.

Trong người hắn như có một luồng nước đặc biệt chảy từ bụng vọt lên đỉnh đầu.

"Phốc!"

Một luồng nước màu trắng phun ra khỏi miệng hắn, khí tức của đại nghịch Vân Thủy cung đứt ngang, không còn sinh cơ.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65: Thái Độ Của Cô

Kiểm quang xanh đen biến mất, thân ảnh Trương Tôn Thiển Tuyết hiện ra trước mặt Phiền Trác.

Nhìn Phiền Trác tuy đã bị đông cứng Chân Nguyên, nhưng lại dùng được một loại bí thuật của Vân Thủy cung để tự sát, Trương Tôn Thiển Tuyết không vui chút nào, ngược lại, cô còn có vẻ mờ mịt và sầu não.

Cũng là kẻ địch của Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhưng giờ lại chết trong tay mình.

Cô khẽ do dự một lúc, thò tay lục lọi trên người Phiền Trác, moi hết tất cả đồ đạc trong quần áo hăn ra, không hề nhìn kỹ, nhét cả vào trong tay áo.

Sau đó, chung quanh người cô như xuất hiện rất nhiều những lộ tuyến vô hình, Nguyên Khí lạnh giá âm u theo những lộ tuyến này bị rút đi hết, tiêu tán trong thiên địa.

Tất cả màu xanh thắm đều biến mất.

Băng trụ rơi xuống đất, vỡ tung tóe.

Trương Tôn Thiển Tuyết cau mặt.

Cô biết ở vọng lâu gần nhất chắc chắn đã cảm nhận được sự dị thường ở đây, có lẽ đã có Tu Hành Giả đang chạy tới nơi này.

Nhưng cô lại không biết cách hủy thi diệt tích.

Nên cô ngẫm nghĩ một lúc.

Một luồng Thiên Địa Nguyên Khí từ trong cơ thể của cô bay ra, chấn tất cả những vụn băng xung quanh thành bông tuyết.

Cuồng phong vòng qua vòng lại trên mặt sông, bịt kín tất cả những khe nứt đã bị tạo ra trên mặt băng.

Chân Nguyên trong cơ thể cô vốn là cực hàn, nhưng cô đã cứng rắn biến chúng thành cực nóng.

Chân Nguyên nóng rực lấy cơ thể của cô làm trung tâm, xùy xùy phun ra ngoài, như những con hỏa xà hùng hực.

Chúng đốt cháy tất cả những lều chần vệt, cuốn lấy thi thể Phiên Trác, đốt nó thành tro bụi, sau đó lại bị cuồng phong mạnh mẽ thổi tan vào trong không khí.

Cơ thể Trường Tôn Thiển Tuyết, trong biển lửa hùng hực, từ từ biến mất.

Sau mấy chục hơi thở, mấy Tu Hành Giả mặc áo đen chạy tới nơi đám cháy, cảm nhận sự vận động vẫn còn lưu lại một ít trong không khí, cả đám đều biến sắc, cầm đầu giơ tay lên, một cột khói màu đen phóng lên trời.

Trường Lăng là rất lớn, nếu đi xe ngựa từ Ngô Đồng Lạc tới Đại Thủy Lao, dù đi tuyến đường ngắn nhất, thì cũng phải mất hơn nửa ngày hành trình.

Tới Đại Thủy Lao, rồi lại trở về Ngô Đồng Lạc, tới nơi thì sắc trời cũng đã tối.

Đình Ninh nhắm mắt, làm như rất là mệt mỏi, nhưng kì thực là đang suy nghĩ.

Lúc này, khu xóm nhỏ nuôi vịt ở bên nhánh sông Vị Hà đã bị thiêu cháy hoàn toàn, biến thành một mảnh đất khô cằn.

Mười mấy viên quan Giam Thiên Ti mặc hắc y đang vây quanh khu vực này.

Đột nhiên, ánh mắt của bọn họ đều rực sáng.

Mấy chiếc xe ngựa xuất hiện, chạy theo bờ ruộng, dừng lại ở bên ngoài.

Tuy lúc này không gió không mưa, nhưng năm người từ mấy chiếc xe ngựa đó bước xuống đều cầm theo dù đen che khuất mặt.

Một cô gái mặc áo trắng và một lão nhân dáng như lão bộc, được bọc ở giữa năm cây dù đen, đi tới.

Cô gái áo trắng đương nhiên là Giam Thiên Ti Ti Thủ Dạ Sách Lãnh, còn lão nhân bộ dáng lão bộc đi bên cạnh cô, chính là người mạnh nhất trong sáu Đại cung phụng trong truyền thuyết của Giam Thiên Ti, Hàn Tam Thạch.

Năm người che dù đen, chính là đại diện cho năm vị cung phụng thần bí còn lại của Giam Thiên Ti.

Dạ Sách Lãnh ra hiệu, mười mấy viên quan Giam Thiên Ti đang phong tỏa khu vực đều lướt ra xa, mở rộng phạm vi phong tỏa.

Dạ Sách Lãnh và Hàn Tam Thạch đi tới, cuối cùng dừng lại trước chiếc xe ngựa đã vỡ vụn của Trương Tôn Thiển Tuyết.

Còn năm cây dù đen thì tản ra, cẩn thận cảm giác từng chút khí tức còn sót lại, tìm kiếm mỗi một tấc đất.

Quá trình này kéo dài rất lâu, mãi tới khi trời tối hẳn, năm cây dù đen mới quay lại khe khẽ trao đổi ý kiến với Hàn Tam Thạch, Dạ Sách Lãnh chỉ im lặng quan sát những dấu vết đã bị cháy đen, không hề nghe cuộc thảo luận.

Mãi tới khi Hàn Tam Thạch đi tới bên cạnh, cô mới nhìn ông: "Thế nào?"

Hàn Tam Thạch khẽ gật đầu: "Là cô ấy."

Dạ Sách Lãnh hỏi tiếp: "Đối thủ là người Vân Thủy Cung?"

Hàn Tam Thạch vuốt cằm: "Hẳn là vậy."

Dạ Sách Lãnh im lặng.

Hàn Tam Thạch cũng im lặng.

"Xóa sạch mọi dấu vết chúng ta tìm ra được đi."

Dạ Sách Lãnh nói rất khẽ, giọng nói vô cùng kiên định: "Không được ghi chép vào trong hồ sơ, cũng không thông báo cho những ty khác."

Hàn Tam Thạch là cung phụng già nhất của Giam Thiên Ti, Dạ Sách Lãnh là người duy nhất ông chọn lựa, đương nhiên ông hiểu rõ ý nghĩa trong hai câu nói này của Dạ Sách Lãnh hơn bất kỳ ai.

Ông chỉ hỏi: "Ngay cả Trần Giam Thủ?"

Dạ Sách Lãnh gật đầu: "Ừ."

Trong bóng đêm, Đinh Ninh trở về quán rượu.

Trước đó, hắn đã đi qua tiểu viện Tiết Vong Hư, kể lại một ít chuyện đi Đại Thủy Lao cho Tiết Vong Hư, Trương Nghi, Thẩm Dịch nghe.

Lúc hắn đi vào quán rượu, kéo cửa lên, tiếng Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã lạnh lùng vang lên trong bóng tối: "Người nói không sai, ta có rất nhiều chuyện không am hiểu."

Đã quá quen với tính cách của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nên Đinh Ninh như ngừng thở: "Chuyện gì đã xảy ra?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết chậm rãi: "Ta đã giết Tu Hành Giả kia của Vân Thủy cung, người đó tu vi rất mạnh, chắc là Phiên Trác."

Nghe chữ "giết", cả người Đinh Ninh lạnh toát, nhưng tới khi nghe xong cả câu, nhớ lại trên đường về đây còn nghĩ cách làm sao có thể nhờ được Bạch Sơn Thủy liên thủ phá giải Đại Thủy Lao, hắn giận tới mức cả người run lên: "Người đã hứa với ta sẽ đợi . . sao người không giữ lời!"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết, lạ lùng thay, không hề tức giận, chỉ giải thích: "Không phải là ta không kiên nhẫn, mà là hắn muốn giết thủ hạ kia của Vương Thái Hư, ta không muốn kia bị hắn giết chết mà thôi."

Nghe giải thích như vậy, cơn giận của Đinh Ninh nhanh chóng biến mất, nhưng lãnh ý vẫn làm cho cơ thể hắn hơi run rẩy.

Hắn hít sâu một hơi, đi tới trước mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết, hỏi: "Giết Phiên Trác xong, người xử lý cái xác như thế nào?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết vốn không muốn nhớ lại tình cảnh lúc đó, nên cau mày: "Ta đã cố hết sức đánh tan mọi khí tức của Cửu U Minh Vương Kiếm, dùng Triệu địa Chân Hỏa đốt sạch thi thể và tất cả đồ vật chung quanh."

Đinh Ninh im lặng một lúc: "Suy nghĩ của người lúc đó là gì?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đáp: "Dù không thể che giấu được hết khí tức của mình, nhưng ít nhất cũng không để cho người khác phát hiện ra được

người ta giết chết là ai."

"Suy nghĩ rất chính xác." Đinh Ninh bình tĩnh trở lại, gật đầu: "Nhưng Phiền Trác không phải Tu Hành Giả bình thường, người muốn giết chết hắn, ít nhất phải bày ra sức mạnh gần tới Thất Cảnh trung phẩm. Sức mạnh như vậy đương nhiên không có khả năng tiêu trừ hoàn toàn, Giam Thiên Ti và Thần Đô ty sẽ điều tra ra."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hơi cúi đầu xuống: "Nên ta mới thừa nhận có nhiều chuyện ta không am hiểu."

Đinh Ninh trầm ngâm: "Chuyện lần này cũng không thể trách người, nhưng có lẽ nhờ chuyện này, chúng ta sẽ thấy được thái độ thật sự của một người."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không hiểu, ngẩng đầu lên: "Ai?"

Đinh Ninh nhìn cô: "Dạ Sách Lãnh."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng: "Người nghĩ xa quá."

Đinh Ninh không phản bác, lắc đầu, nở nụ cười đắng chát.

Nếu quả thực hắn nghĩ quá xa, nếu Dạ Sách Lãnh ngược lại lại muốn nhờ sức mạnh của Bạch Sơn Thủy, nhờ Bạch Sơn Thủy để báo thù, vậy thì hắn sẽ không chờ được tới khi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu.

Người như Bạch Sơn Thủy, luôn xem sinh mạng như con sâu cái kiến, hoàn toàn không hề cố kỵ.

Trước mặt một kẻ giết chóc điên cuồng như vậy, có ai còn che giấu được bí mật?

Nếu không thể đợi được tới lúc Mân Sơn Kiếm Hội, sau này dù có lại đi vào Trường Lăng, thì có còn cơ hội tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông, đạt được

Tục Thiên Thần Quyết hay không?

Nghĩ tới Tiết Thái Hư, trên mặt Đinh Ninh lại tăng thêm sự đau khổ.

Trong bóng tối dày đặc, bên bờ sông đã bị đốt thành đất khô cằn.

Trên mặt sông băng, đột nhiên tuôn ra một luồng nước chảy.

Bạch Sơn Thủy, mặc áo khoác bằng lông bạch hồ, da dẻ trắng mịn mềm mại, dung mạo tuấn mỹ, nhưng trên người lại tản ra một khí tức cao ngạo không thể mô tả bằng lời, từ giữa luồng nước vọt lên.

Hắn cảm nhận được rất rõ cách đó không xa có Tu Hành Giả Đại Tồn tồn tại, nhưng hắn không buồn để ý.

Vì hắn chỉ cần ở đây trong tích tắc mà thôi.

Một giọt nước mắt óng ánh từ mắt hắn rơi xuống mặt băng, biến mất.

Trong mặt băng dưới chân hắn, cũng thấm ra mấy giọt nước màu trắng.

Nhìn thấy mấy giọt nước màu trắng, hắn biết đây chính là nơi Phiền Trác chiến đấu, cũng biết Phiền Trác đã bị giết chết.

Hắn hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, từ trong mặt đất đã cháy đen xuất hiện những giọt nước nhỏ, bay lên không trung.

Hắn cảm nhận được trên mặt đất có u hỏa bốc lên, có một cây trúc đen xuất hiện, lắc lư trong gió đêm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66: Tiên Phù Tông

Giữa doanh trường của hồ lang bắc quân, ánh sáng ảm đạm, chỉ có một chén đèn dầu.

Trên chiếc giường phủ bông êm dày, Lương Liên sắc mặt đờ đẫn ngồi xếp bằng, mấy luồng Thiên Địa Nguyên Khí ngưng kết không tiêu tan đang lơ lửng bên ngoài cơ thể hắn, nhưng những tấm thuẫn.

Bỗng nhiên, hắn cảm ứng được cái gì đó, mở choàng hai mắt nhìn ra ngoài trường, ánh mắt lạnh lẽo như điện, đầy ý đề phòng.

Hắn đã cảm nhận được sát ý lạnh như băng, đang phá không mà tới.

‘Rào’ một tiếng, tấm vải bao quanh trường đã bị hơi nước dày đặc xé rách.

Bạch Sơn Thủy xuất hiện ở trong trường, hơi nước làm làm tắt ngọn đèn.

Lương Liên chau mày.

Bạch Sơn Thủy lạnh lùng nhìn hắn: "Giúp ta điều tra những Tu Hành Giả Thất Cảnh chuyên dùng Âm Khí Quỷ Vật."

Trong phòng ngủ ở hậu viện quán rượu Ngô Đồng Lạc, cũng có một chén đèn dầu đang cháy.

Đinh Ninh bày hết đồ Trường Tôn Thiên Tuyết lấy được từ trên người Phiên Trác lên giường, nghiên cứu.

Lúc này tâm tình hắn đã trở lại bình tĩnh.

Đối với một người như Phiên Trác, chỉ có thể giao dịch, chứ không thể ép buộc bắt hắn khai ra được tin tức gì cả.

Đối với một người từ nhỏ đã được chiều chuộng còn hơn công chúa, lúc rời nhà đi tu hành cũng cao cao tại thượng, mọi đạo lý đối nhân xử thế đều không thông như Trường Tôn Thiên Tuyết, thì biểu hiện như hôm nay vậy đã là rất tốt.

Hắn biết, trên đời luôn tồn tại rất nhiều khả năng, nếu thực không cách nào tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông, thì hắn vẫn còn có hai lựa chọn, một là tán công Cửu Tử Tầm, hai là kiếm ra cách giải quyết từ trong kho tàng của Cô Sơn Kiếm Tàng.

Đồ đạc trên người Phiên Trác rất nhiều, đa số đều là đồ dùng tùy thân bình thường, rõ ràng hắn chưa bao giờ nghĩ mình có khả năng bị giết.

Đinh Ninh kiểm tra từng món một, xem xét cẩn thận rồi mới loại bỏ qua một bên.

Cuối cùng trước mặt hắn chỉ còn lại ba món đồ.

Một viên trân châu, một cuốn sách da dê ố vàng, và một tấm bảng gỗ.

Viên trân châu to chừng long nhãn, tỏa ra ánh sáng nhu hòa trong bóng tối, mặt ngoài mờ mờ, như có một luồng sóng gợn không ngừng, kỳ lạ nhất là, viên trân châu này tuy bên ngoài hơi mờ, nhưng bên trong lại là một màu xanh thẳm giống như biển rộng, ánh sáng bên trong mơ hồ kết xuất thành một vài hình ảnh.

Đình Ninh híp mắt, nhìn kỹ hình ảnh bên trong, hình như là một tòa tiên đảo, có rất nhiều Thiên Cung đẹp vũ, Linh tuyến Linh được khắp nơi.

"Đây là cái gì?"

Mãi tới lúc này, Trương Tôn Thiển Tuyết không còn kiên nhẫn chờ được nữa, lên tiếng hỏi.

"Đây là thận châu , là bảo châu do một loại sò khổng lồ ở hải ngoại tạo ra." Đình Ninh đáp: "Đại Tần vương triều từ khi mở đường biển ra hải ngoại tới nay, tổng cộng phát hiện được ba viên thận châu. Ở những nước hải ngoại, thận châu được gọi là hải đồ Tiên Vực, chứa những hình ảnh chỉ có trong truyền thuyết, mô tả những vùng đất dồi dào linh khí bậc nhất. Năm Nguyên vũ thứ ba, đội thuyền thiết giáp của Đại Tần vương triều nhờ hải đồ trong một viên thận châu mà phát hiện ra được Đông Lai đảo, thu hoạch được rất nhiều Linh được."

Trương Tôn Thiển Tuyết cau mày: "Thì ra đây chính là thận châu trong truyền thuyết, ta nhớ trong nhà trước kia cũng có một viên, nhưng thứ gọi là trong truyền thuyết đương nhiên là không thể tin hoàn toàn, hải đồ trong đó mờ ảo vô tung, chẳng qua chỉ là hư ảo. Hải đồ trong thận châu mà được chứng thực có tồn tại, chỉ có khoảng một phần mười."

Đình Ninh trầm ngâm: "Đại Ngụy Vương Triều lúc toàn thịnh, đã từng có ý sáng lập hải ngoại chi tâm, Vân Thủy Cung chủ tu Thủy Hệ công pháp, đương nhiên phải đứng mũi chịu sào, nhưng tới khi Đại Ngụy bị diệt, Vân Thủy cung chỉ còn lại rải rác có mấy người. Nhưng nếu chỉ có mấy người mà muốn ra hải ngoại, thì là mệnh mông không hẹn, năm tháng không biết."

Trương Tôn Thiển Tuyết gật đầu.

Viên thận châu này e rằng là vật còn sót lại của Vân Thủy cung khi đó, nhưng nếu bằng với năng lực của Vân Thủy cung bây giờ mà muốn đi hải

ngoại tìm kiếm thì quả là hư vô mờ mịt, chưa nói tới việc tiên đảo chưa chắc là có thật, thì khả năng đi được cũng là rất nhỏ.

Đinh Ninh bỏ viên thận châu sang một bên, mở quyển sách da dê ra.

Chỉ mới nhìn thoáng qua, ánh mắt hắn đã nhảy lên kịch liệt.

"Thủy Chú Kinh?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không hiểu, hỏi, "Hắn mang theo bên mình để làm gì?"

Thủy Chú Kinh không phải là điển tịch tu hành, mà là một tấm bản đồ về thủy lợi do một Âm đại phu thời tiền triều biên soạn, ghi chép lại hướng chảy của những mạch nước ngầm của Trường Lăng và Quan Trung, nên mới được gọi là Âm Chú Kinh.

Tấm bản đồ này lúc mới ra lò đã mang tới tác dụng rất lớn, cho tới nay, do địa hình đã thay đổi, Đại Tần vương triều lại đã xây dựng rất nhiều hệ thống thủy lợi kênh mương phục vụ cho nông nghiệp, nên tấm bản đồ này nếu dùng cho hiện thời thì không còn hiệu dụng mấy nữa.

Nhìn về niên đại của quyển sách, thì hắn là vật từ thời tiền triều.

Mang theo một quyển sách về thủy lợi cổ xưa theo bên mình đã là khó hiểu, mà Trưởng Tôn Thiển Tuyết còn nhìn ra được thần sắc của Đinh Ninh lúc này cực kỳ dị thường.

"Xem ra lời đồn không sai, trong tay Vân Thủy cung quả thực có di vật của Cô Sơn Kiếm Tàng." Đinh Ninh hít sâu một hơi, ngẩng lên nhìn cô: "Hơn nữa bọn họ còn biết cách từ di vật tìm ra được cách tới Cô Sơn Kiếm Tàng."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhú mày: "Là sao?"

Đình Ninh: "Trên đời người ta chỉ biết Cô Sơn Kiếm Tàng có tàng bảo đồ còn sót lại, nhưng lại không biết cái gọi là tàng bảo đồ, chỉ là thứ hàm ẩn huyền cơ, dùng để chỉ hướng Thiên Địa Nguyên Khí chảy về, mô tả phương vị. Hướng đi của những mạch khoáng, sông ngầm, đối với tu hành người thăm dò hướng đi của Thiên Địa Nguyên Khí đương nhiên có trợ giúp, hiện giờ địa hình trên mặt đất đa số nơi đã bị sửa đổi, nếu muốn thăm dò hướng đi của những dòng sông ngầm dưới mặt đất, thì phải xem Thủy Chú Kinh ngày xưa. Nếu chính là như thế, Bạch Sơn Thủy rõ ràng đã biết cách phá giải bản đồ của Cô Sơn Kiếm Tàng, và đã bắt đầu bắt tay vào tìm cách phá giải."

Trên mặt Trường Tôn Thiển Tuyết phủ một tầng sương lạnh.

Suy nghĩ của cô trước giờ lúc nào cũng cực kỳ đơn giản trực tiếp, đối với cô, Nguyên Vũ Hoàng Đế là địch nhân, Bạch Sơn Thủy cũng là địch nhân. Cô Sơn Kiếm Tàng vì có khả năng trợ giúp cô đuổi theo tu vi của Nguyên Vũ Hoàng Đế, nên cô nhất định phải cướp đoạt.

"Có thể nhanh chóng tìm ra không?" Cô lạnh lùng hỏi.

"Không nên gấp gáp." Đình Ninh nhìn cô, rất nghiêm túc : "Thực không nên gấp gáp, không phải ta lừa ngươi, những người dưới Bát Cảnh đều muốn tìm hiểu phá giải, nhưng bao nhiêu năm rồi đều không giải ra."

Dừng một chút, Đình Ninh tiếp: "Bạch Sơn Thủy là muốn nhờ Cô Sơn Kiếm Tàng trợ giúp hẩn nhanh chóng tới Bát Cảnh, nhưng không tới Bát Cảnh, thì lại không phá giải được bảo tàng của Cô Sơn Kiếm Tàng, nên ta cảm thấy trình tự này có chỗ không đúng."

Trường Tôn Thiển Tuyết nghĩ một lúc, mới hiểu ý của Đình Ninh, nhìn lại đã thấy Đình Ninh cầm lấy tấm bảng gỗ cuối cùng.

Tấm bảng gỗ nhìn qua giống như dùng lá cây tử đàn chế tạo, màu tím đen, mặt ngoài có những đốm lấm tấm lấp lánh ánh sáng, bên trong ánh sáng

màu vàng lại ít hào quang màu bạc, giống như bên có một thế giới khác nhỏ hơn.

Trên tấm bảng gỗ không có văn tự, chỉ có ba hình vẽ giống như phù văn.

"Ta biết đây là cái gì." Lần này cô không đặt câu hỏi, mà nói thẳng: "Ta đã từng nhìn thấy nó."

Đình Ninh giật mình, hần căn bản chưa từng nhìn thấy loại vật này, không nhin được hỏi: "Đây là cái gì?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết : "Đây là tín vật Tiên Phù Tông."

Đình Ninh giật thót.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn hần tiếp: "Trong nhà ta cũng đã từng tiếp xúc qua lại với người của Tiên phù tông, nhưng hồi ấy không biết thay đổi lại tới nhanh như vậy, nên không kịp tới nhờ Tiên phù tông giúp đỡ thì đã bị diệt."

Người ngoài không hiểu nổi ý muốn nói trong câu nói của Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nhưng Đình Ninh lại hiểu rất rõ.

Nếu Mân Sơn Kiếm Tông, Linh Hư Kiếm Môn là hai tông môn mạnh nhất của Đại Tần Hoàng Triều, thì Tiên phù tông chính là tông môn mạnh nhất của Đại Yến vương triều, trên thực tế Tiên Phù Tông với Đại Tần Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa giống nhau, có căn cơ so thâm hậu hơn Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn nhiều.

Ở bên ngoài, Đại Yến vương triều với Đại Tần vương triều là bình an vô sự, nhưng Đình Ninh biết những năm nay, người Yến vì ngăn chặn Đại Tần vương triều quật khởi, đã bỏ ra rất nhiều cố gắng.

Thì ra năm đó giới môn phiệt cũ của Trường Lăng, lại có tiếp xúc với Yến Vương, không ngờ Nguyên Vũ Hoàng Đế lại ra tay nhanh như vậy.

"Nói như vậy, Vân Thủy cung và Yến Vương có kết minh ngầm với nhau?"

Đinh Ninh hít sâu một hơi, cố làm cho mình bình tĩnh trở lại, sau đó hỏi tiếp: "Miếng tín vật Tiên Phù Tông này có ý nghĩa gì? Có tác dụng gì?"

Trường Tôn Thiển Tuyết đáp: "Có thể dùng nó để tìm được người liên lạc của Tiên Phù Tông, chỉ cần rút Chân Nguyên vào trong phù văn, người của Tiên Phù Tông sẽ bằng khí cơ đặc biệt cảm ứng được vị trí của người. Loại Tiên mộc phù chỉ này dùng một loại vật liệu gỗ cực kỳ hiếm thấy chế thành, chỉ có đệ tử chân truyền của Tiên Phù Tông mới có được, Tiên mộc phù này có phân ra âm dương, loại này đều là âm phù, người rút Chân Nguyên vào, họ cảm ứng được vị trí của người, nhưng người không thể cảm ứng được vị trí của họ."

"Chỉ cần là khí cơ cảm ứng, dù có phân âm dương, thì trong đó đương nhiên cũng sẽ có liên hệ đặc biệt." Đinh Ninh lật lật tấm phù: "Chỉ cần hiểu được, là có thể sửa lại được."

"Ta biết người được hãn truyền thừa, không phải Tu Hành Giả bình thường, loại chuyện thế này có khả năng làm được." Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn hãn, lạnh lùng: "Nhưng mà hiện giờ phiền toái quá nhiều, người còn có Tâm Lực để ý tới người của Tiên Phù Tông sao?"

Đinh Ninh lắc đầu: "Không phải, chỉ là trong khi chờ đợi thuận tiện làm chút việc mà thôi, nếu nhận ra là cái gì mình cũng không làm được, và cái gì cũng đều không làm, vậy thì sẽ làm cho người ta tuyệt vọng."

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67: Không Ưu Ái Các Người

Chờ đợi là một việc rất giày vò con người.

Có nhiều người, trong mắt mọi người đã là cao cao tại thượng, cao tới mức như đã thoát ly khỏi Phàm Trần, nhưng đối với vận mệnh mịt mờ không thể nào biết trước, thì cũng vẫn vô cùng nhỏ bé.

Dù đã đứng được cao hơn, nhưng trên đỉnh đầu vẫn có bầu trời phải ngẩng lên mà nhìn, rất nhiều việc, họ cũng chỉ còn biết chờ đợi.

Tuyết tan dần, Trường Lăng cũng từ đại hàn tiến vào lập xuân.

Trong Mặc Viên Chu gia, vài nụ hoa xuân sớm đã ố vàng, nhưng trên mặt hồ bị những lá sen khô che kín vẫn còn có rất nhiều những miếng băng nổi lơ lửng.

Một thiếu nữ mặc cẩm phục nhiều màu sắc đang hồi hộp đi vòng vèo theo người hướng dẫn, bước vào trong tiểu viện.

Thiếu nữ này là Chu Tố Tang, là đệ tử chi thứ của Chu gia, nhà ở quận Hội Kê, vì có thiên phú tu hành, mấy năm trước đều ở Cửu Niệm Kiếm Tông quận Hội Kê tu hành, lần này tới Trường Lăng là lần đầu tiên, vậy mà lại được tới Chu gia Mặc Viên, còn được nghe là được Chu gia lão tổ triệu kiến, nên cô rất khẩn trương và hồi hộp, trong lòng không ngừng suy đoán linh tinh, lòng bàn tay rịn mồ hôi hột.

Chu gia lão tổ ngồi trên giường êm, mái tóc bạc chải vuốt bóng loáng, một chiếc áo khoác phủ lên bụng, lúc thiếu nữ chưa vào trong phòng, ánh mắt ông ta giống như trước, đầy những tính cách xấu xa, oán độc, không cam lòng, tham lam, tàn nhẫn. . . Nhưng đến khi âm thanh chào hỏi vang lên bên ngoài, những cảm xúc ấy đều biến mất, mặt mũi ông ta lại trở thành vô cùng hòa ái hiền lành.

"Không cần hồi hộp, ta gọi người tới đây, chỉ là vì trong tàn quyền của gia tộc có một môn bí thuật, nhưng chỉ có nữ tử mới thích hợp tu hành."

Nhìn thiếu nữ đầy lo lắng trước mặt, ông ta vô cùng nhẹ nhàng trấn an: "Người là người thích hợp nhất hiện giờ của Chu gia chúng ta, từ nay trở đi, người ở lại trong Mặc Viên này để tu hành."

Thiếu nữ nghe vậy thì ngẩn ra, vui tới phát khóc, quỳ sụp xuống.

"Đứng lên đi, Chu gia chúng ta chưa trở lại phong quang, nhưng ta lại chẳng biết lúc nào thì giá hạc về tây, trọng trách tương lai của Chu gia, đám trẻ tuổi các người sau này phải gánh." Chu gia lão tổ chắc thấy chưa đủ, nên nói thêm.

Thiếu nữ càng cảm thấy quá mức tình thâm ý trọng, khóc không thành tiếng, không biết suy nghĩ thật sự của ông lão hiền lành trước mặt này không phải là dành cho cô.

Có thực chỉ có nữ nhân mới tu hành được hay không, có bị tích tụ Âm Sát chi khí quá mức hay không, có theo nguyệt sự hàng tháng xuất ra hay không. . . chỉ cần một hai tháng nữa là biết.

Chu gia đã xuống dốc, Chu gia lão tổ gần như đã chết, chỉ đang kéo dài hơi tàn, hy vọng kiếm được thần dược, còn Hầu Phương Gia lại như mặt trời mới mọc, hào quang vạn trượng.

Phía đông Trường Lăng, trong mảnh sân tĩnh lặng của Phương Hầu Phủ, Phương Tú Mạc tóc dài tán loạn như cỏ hoang, quần áo tả tơi còn không bằng một ăn mày, đang ngồi thiền trước bích đầm như cũ.

Một bên của bích đầm là suối nước nóng, tỏa ra hơi nóng ấm.

Giữa bích đầm có những con cá chép đuôi đỏ bơi qua bơi lại.

Ai đi vào nơi này cũng đều nghĩ Phương Tú Mạc đang nhìn hồ để ngộ Kiếm Ý.

Nhưng không ai ngờ, thứ Phương Tú Mạc đang nhìn chính là sinh lão bệnh tử.

Cá chép đỏ luôn có người ở trong nội viện chăm sóc, nhưng không phải là những con cá mười mấy năm trước được thả vào, dù nước suối vẫn thanh tịnh, nhưng vẫn luôn có những lý do không ai hiểu được làm cho chúng bị yếu rồi chết đi.

Ngoài đám cá, hẳn còn nhìn thấy những con côn trùng rất nhỏ ở trong đầm.

Côn trùng sinh lão bệnh tử, thời gian càng thêm ngắn ngủi.

Ví dụ như mùa hè có con muỗi, tuần hoàn một đời chỉ có hơn mười ngày tuổi thọ.

Trong sự tuần hoàn đó, đương nhiên ẩn chứa chân ý, ẩn chứa đạo lý Nguyên Khí sinh trưởng tàn diệt.

Tu Hành Giả Trường Lăng không ai biết tu vi thật sự của Phương Tú Mạc, mà chỉ nhờ vào một ít manh mối, rồi suy đoán có lẽ hẳn mới chỉ là Lục Cảnh thượng phẩm, chứ chưa tới Thất Cảnh.

Chỉ có những người thân cận hoặc có vị trí rất cao, thông qua ý chỉ của Hoàng Đế, mới đoán ra rằng tu vi của hãn có lẽ đã vượt qua đám người Dạ Sách Lãnh, tức là hơn Thất Cảnh trung phẩm.

Nhưng sự thật là, tu vi của hãn lúc này vẫn như cũ là Lục Cảnh thượng phẩm.

Thứ làm cho người ta khiếp sợ chính là, từ mười năm trước, hãn đã dòm ngó tới phá cảnh.

Nói cách khác, từ mười năm trước, chỉ cần hãn muốn, là lúc nào hãn cũng tiến vào Thất Cảnh được.

Nhưng hãn vẫn luôn duy trì đứng trước cánh cửa Thất Cảnh suốt mười năm.

Mười năm chờ đợi và tích lũy, một khi phá cảnh, sẽ làm hãn khác biệt với những Thất Cảnh Tu Hành Giả khác bao nhiêu?

Cái này có lẽ chỉ có một mình hãn biết.

Nhưng lúc này, hãn nhận được một đạo thánh ý.

Nguyên Vũ Hoàng Đế "thỉnh cầu" hãn đi theo tham gia Lộc Sơn hội minh.

Điều này cho thấy Nguyên Vũ Hoàng Đế cũng đã biết.

Tô Tú Mạc không biết vì sao Nguyên Vũ Hoàng Đế lại biết, nhưng điều này đã phá tâm cảnh của hãn.

Ý chỉ là thỉnh cầu, kì thực lại là mệnh lệnh.

Thánh ý muốn hãn phá cảnh.

Muốn thanh kiếm đã rèn luyện mười năm là hẵn phải khai phong, vì Đại Tần vương triều chém ra một thời đại mới.

Ngoài ra, trong thánh ý lần này, còn ẩn hàm một tầng ý tứ nữa.

Thánh ý khó phạm.

Chỉ có phá cảnh.

"Còn thiếu nửa phần cảnh xuân."

Tô Tú Mạc chần chờ mấy ngày, suy nghĩ cẩn thận ý tứ ẩn sâu trong thánh chỉ, biết mình không thể nán lại được nữa, hẵn thở dài, đẩy cánh cửa kia ra.

Khí tức mùa xuân tức thì nở rộ trong cơ thể hẵn.

Cả nội viện ngập tràn những đóa hoa nở rộ.

Ngay cả những bông Mẫu Đơn vốn sợ lạnh cũng nở tung rực rỡ.

Sáng sớm, Tiết Vong Hư, Trương Nghi, Thẩm Dịch và Đinh Ninh cũng vừa ăn mì vừa đợi.

Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Phiền Trác chết, nhưng cũng chỉ giống một kẻ vớ vẩn nào đó của Trường Lăng chết mà thôi.

Không có người của Giam Thiên Ti hay Thần Đô Giám xuất hiện chung quanh Ngô Đồng Lạc.

Thậm chí giống như cả Trường Lăng đều không ai biết được có một đại nghịch Vân Thủy cung vừa tử vong.

Đợi mà không thấy có chuyện gì phát sinh, đối với Đinh Ninh chính là tin tức tốt.

Chân Nguyên tu vi của hắn mỗi ngày đều vững vàng tăng trưởng, lập xuân đã tới, khoảng cách tới Mân Sơn Kiếm Hội mùa hè đã gần thêm một bước.

Nhưng trong lòng nữ Ti Thủ rút cuộc muốn cái gì, thì hắn còn phải qua nhiều sự tình nữa mới xác định được.

Trong khí trời còn hơi se lạnh, Tô Tần cẩn thận kiểm tra trang phục, sau đó dùng vải sạch quần cánh tay trái cẩn thận, để người ta nhìn vào không thấy ghét cánh tay ấy của hắn.

Sau đó hắn đi ra Cửu Cư Hội Quán, đi về hướng xe ngựa đang chờ sẵn.

Xe ngựa chế theo kiểu của Trường Lăng, nhưng đường đi là tới thành đô của Đại Sở vương triều.

Ánh mắt Tô Tần, rơi vào một cây Hải Đường bên rìa đường.

Cái Hải Đường đã nở rộ, hoa như son phấn.

Tô Tần, cũng nở một nụ cười.

Cảnh nơi đây tú lệ hoa mỹ, là nơi hắn chờ đợi đã lâu, rút cuộc hôm nay, hắn cũng sẽ được nữ nhân có quyền thế nhất của Đại Sở vương triều tiếp kiến.

Xe ngựa chở hắn đi qua nhiều con phố, những cảnh liễu rủ phất qua thềm xe của hắn.

Những ánh mắt cảnh giác và nhiều tâm tình khác, nhìn theo chiếc xe ngựa chở hắn vào một gian hành cung.

Trong chánh điện của hành cung có thả một bức rèm che rất hoa mỹ, mơ hồ có thể nhìn thấy được người phụ nữ bên kia rèm.

"Thân là người Tần mà lại tới đất Sở làm thuyết khách, người có thời gian uống cạn nửa chén trà, nếu sau thời gian đó, người không thuyết phục được ta, vậy chứng minh cả người và Ly Lăng Quân đều quá thất bại, ta sẽ giết người, hãn cũng sẽ không có tư cách trở về đây."

Giọng nói rất êm dịu, nhưng cũng rất dứt khoát đâm vào màng nhĩ Tô Tần, làm hãn đau cả tai.

Nhưng ngoài mặt hãn vẫn rất bình tĩnh, hãn cúi đầu: "Ta không cần thời gian uống cạn nửa chén trà, ta chỉ cần nói một câu thôi."

Phía sau bức rèm che yên lặng, chờ hãn nói.

Tô Tần: "Chỉ cần người đồng ý hãn cho hãn về đây, người chính là hậu. Người biết, hậu có hai nghĩa, người sẽ có cả hai nghĩa ấy."

"Láo xược!"

Một tiếng quát lớn vang lên phía sau bức rèm che.

Vì quá mức lãnh khốc, quá mức kịch liệt, thanh âm trong điện không ngừng vang vọng, như có rất nhiều người cùng nổi giận quát tháo Tô Tần láo xược.

Hậu có hai nghĩa, một là vợ, hai là Hoàng Hậu.

Cả hai đều có, nghĩa là bà sẽ có được cả hai loại thân phận.

Nhưng đồng thời có cả hai loại thân phận, là đại nghịch bất đạo đến bậc nào!

Người phụ nữ ở sau rèm đương nhiên hiểu ý của Tô Tần, nên mới quát to như thế.

Sắc mặt Tô Tần không hề thay đổi, hắn chỉ khom người: "Đây là lời hứa lớn nhất Ly Lăng Quân đưa ra, người cũng hiểu, chỉ cần người để hắn leo lên ngôi vị hoàng đế, hắn sẽ đổi lại cho người cả hai thân phận đó, địa vị này của người sẽ càng thêm vững, quan hệ của người và hắn, cũng sẽ càng thêm chắc chắn."

Người phụ nữ sau rèm nhìn hắn, không lên tiếng.

Tô Tần nhìn xuống đất, biết nếu bây giờ mà mình không chết, thì sau này sẽ không chết nữa, nên hắn cảm khái khẽ bồi thêm: "Người rất rõ ràng, có những người sẵn sàng chờ đợi, nhưng cũng có những người, có những việc, không thể nào chờ được."

"Thực là lão xược, quả là đáng chết."

Người phụ nữ sau rèm rút cuộc lên tiếng.

Một luồng sát ý khủng bố mang theo mùi hương ngọt ngào từ sau rèm bắn ra.

Bức rèm che vỡ vụn.

Trong điện, hoa máu vung vãi khắp nơi.

Cung nữ hầu hạ hai bên đều mất mạng.

Những hạt châu của bức rèm rơi ùng ùng xuống người Tô Tần và xuống đất, nảy lên từng từng, phát ra thanh âm dễ nghe.

Nhưng Tô Tần không chết.

Hắn cúi thấp hơn nữa: "Người chính là nữ chủ nhân cuối cùng tôn quý nhất của Đại Sở vương triều, bây giờ và cả tương lai."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68: Vô Cớ Âm Sát

Qua lập xuân, thời gian những tông môn tu hành thả viện đều chấm dứt, một thiếu niên mặc áo bào đỏ thêu hình bạch hồ dẫn theo một thiếu niên nữa bay xẹt qua một bức tường cao, trộm chạy ra ngoài.

Một tiếng ho nhẹ vang lên cách đó không xa.

Hai thiếu niên cứng người, không hề có vẻ sợ hãi khi trốn ra ngoài mà bị phát hiện, mà chỉ có vẻ thẹn quá hoá giận mà thôi.

Một giọng nói vang lên: "Biểu đệ, dì nhỏ nói quả không sai, người thường ngày tu hành không hề tập trung."

Sự bức mình trên mặt thiếu niên biến mất, thay vào đó là sự vui mừng.

Hắn quay phắt lại, kêu lên: "Biểu ca, sao ngươi lại tới đây?"

Đứng cách đó không xa là một thiếu niên tuổi cũng xêm xêm với hắn, nét mặt tinh nghịch vui vẻ, hết sức khoan hậu ôn hòa, chính là hoàng tử Phù Tô.

Đại Tần Hoàng Hậu Trịnh Tự chỉ có một đường muội Trịnh Phi Dạ, gả cho Mạnh Hầu Phủ, thiếu niên mặc áo choàng đỏ thêu hình bạch hồ gọi Phù Tô là biểu ca, nên hắn chính là thế tử Mạnh Hầu Phủ, Mạnh Thất Hải.

Thấy Mạnh Thất Hải vui vẻ, Phù Tô cũng cười: "Mẫu hậu đã cho phép ta ra ngoài chơi, rèn luyện một phen, bên ngoài ta không quen, nên nghĩ ngay

tới người, nghe nói người là đệ tử không an phận đệ nhất của Ngự Dương Kiếm Viện, thường xuyên leo tường chạy đi chơi, nên ta tới đây chờ sẵn, xem thử phong thái nhảy tường của người trông như thế nào, không ngờ người lại nhảy ngay tới chỗ ta, thực là ước gì được vậy."

Mỗi năm, Mạnh Thất Hải và Phù Tô gặp nhau chẳng được mấy lần, nhưng hai người từ nhỏ đã cùng nhau chơi đùa, tính Phù Tô lại hiền hoà, những khi tranh chấp đều nhường cho hắn, nên hắn với Phù Tô rất thân, ngày thường chỉ gọi Phù Tô là biểu ca. Hắn khoái chí nhảy tới, ôm lấy tay Phù Tô: "Biểu ca, người tới đúng lúc lắm, ta mới chính là người cầu được ước thấy đây."

Phù Tô ngăn ra: "Có ý gì?"

Mạnh Thất Hải vui vẻ: "Biểu ca, người là người trẻ tuổi tài tuấn có tốc độ tu hành nhanh nhất Trường Lăng, đối phó với đám tài tuấn trên bảng kia chắc chắn là không thành vấn đề, người tới đúng lúc lắm, mau giúp ta giáo huấn kia cho hả giận đi."

Phù Tô tò mò nhìn hắn, hỏi: "Giáo huấn ai, rốt cuộc là chuyện gì?"

"Chính là cái thiếu niên quán rượu Bạch Dương Động mấy ngày trước rất nổi danh đó đó."

Mạnh Thất Hải nhếch miệng: "Mấy ngày trước ta với Tăng Đình An nghe được một tin bất lợi cho hắn, nên nổi lòng tốt, tới đó tìm hắn, nghĩ nếu hắn biểu hiện tốt, ta sẽ báo cái tin kia cho hắn, không ngờ tới đó Tăng Đình An khiêu chiến hắn, hắn lại đùn đẩy sư huynh Trương Nghi của hắn ra ứng chiến. Dù sư huynh hắn chiến thắng Tăng Đình An, và hắn có vẻ còn lợi hại hơn sư huynh của hắn, nhưng cái kiểu ra vẻ ta đây của hắn, ta không thích."

Phù Tô ngăn người, cau mày: "Nếu có tin bất lợi cho hắn, thì cứ nói thẳng với hắn, còn đi khiêu chiến, đòi xem biểu hiện của hắn, đấy không

phải là phong thái của quân tử."

Mạnh Thất Hải giọng bất đắc dĩ: "Ta vốn đâu phải là quân tử, hắn không dám chấp nhận khiêu chiến công bằng, hừ, ngay cả sự liêm sỉ hắn còn không có, càng không cần phải quân tử, biểu ca người đã không chịu giúp ta, còn chọc ngoáy ta nữa."

Phù Tô mỉm cười, nói sang chuyện khác: "Ta cũng muốn tham gia Mân Sơn Kiếm Hội."

Mạnh Thất Hải ngậy người, thất thanh: "Làm sao được?"

Phù Tô vui vẻ cười: "Mẫu hậu đã cho phép."

Mạnh Thất Hải run rẩy: "Thế thì hay lắm, những người kia làm sao là đối thủ của người."

Phù Tô lắc đầu: "VẬY cũng chưa hẳn, tu vi với thắng bại không phải là cùng một chuyện."

Mạnh Thất Hải nghĩ nghĩ, cười xấu xa: "Như vậy thì lại càng phải đi giúp ta giáo huấn cái quán rượu kia, so với những kẻ xếp hạng đầu, biểu ca người chỉ thiếu có kinh nghiệm đối địch mà thôi."

"Vẫn còn không chịu bỏ qua, phải hả giận mới chịu." Phù Tô nhìn hắn, hiểu kỳ: "Chuyện của thiếu niên quán rượu kia ta cũng có biết một ít, cái tin bất lợi gì đó cho hắn mà người nghe được, rút cuộc là tin tức gì?"

Mạnh Thất Hải thì thào: "Ta nghe nói Lệ gia muốn đổi phó hân."

Phù Tô cau mày: "Lệ Hầu Phủ? Vì sao?"

Mạnh Thất Hải nhún vai: "Lệ Hầu Phủ và lễ ty Ti Không Liên không phải có ân oán sao? Ti Không Liên hình như có tặng một phần lễ trọng cho

nhóc đó, nên có lẽ Lệ Hầu Phủ cảm thấy Ti Không Liên muốn ủng hộ hãn chiến thắng ở Mân Sơn Kiếm Hội, nên mới muốn đối phó hãn."

Phù Tô trong lòng rất không hài lòng, nghĩ thầm hèn gì mẫu hậu luôn không thích Lệ Hầu Phủ. Cái gì họ cũng muốn tranh giành, ra tay quá là dữ tợn.

"Thiếu niên kia tự xưng bị cuốn vào ân oán như vậy, chẳng phải là quá vô tội rồi sao?"

Phù Tô suy nghĩ một chút, hỏi: "Mân Sơn Kiếm Tông sẽ không để cho người khác nhúng tay vào tỷ thí, Lệ Hầu Phủ chẳng lẽ muốn đối phó hãn trước khi Mân Sơn Kiếm Hội khai mạc?"

Mạnh Thất Hải gật đầu: "Theo tin ta nghe được, Lệ Hầu Phủ đã ra lệnh cho Lệ Tây Tinh quay về."

"Lệ Tây Tinh chỉ là một con sói con, hồi còn bé bọn ta đã không thích chơi với hãn, ta nhớ hồi đó, hãn chỉ vì một việc nhỏ mà cắt đứt hai cái xương sườn của Đoan Mộc Tịnh Tông, nên Lệ Hầu Phủ mới bất đắc dĩ phải đưa hãn tới Nguyệt Thị Quốc." Mạnh Thất Hải cười nhạt: "Hãn ở Nguyệt Thị Quốc ngây người nhiều năm như vậy, ăn nhiều bão cát như vậy, chắc chắn chẳng có được cái gì tốt ngoài tính nóng nảy, Ngô Đồng Lạc không phải là Đoan Mộc hầu phủ, hãn muốn ra tay, chắc chắn không phải chỉ là bẻ gãy hai cái xương sườn đơn giản như vậy."

Phù Tô cau mặt.

Từ lúc Đinh Ninh nửa ngày Thông Huyền, một tháng phá cảnh, hãn đã rất hiếu kỳ về Đinh Ninh, tuy nghe Hoàng Hậu và sư trưởng giáo huấn, biết mình không nên tốn tâm tư vào những Tu Hành Giả tầng dưới chót này, nhưng khi quyển sách nhân tài công bố, biểu hiện của Đinh Ninh vẫn làm hãn chú ý.

Lần này xuất cung, hãn vốn chẳng có ý gì với Đinh Ninh, không ngờ vừa ra lại vừa vắn nghe được chuyện này.

"Chuyện này vốn không liên quan tới thiếu niên kia, hơn nữa những Tu Hành Giả xuất sắc, bản thân chính là tài phú quý giá của Đại Tần vương triều ta." Hãn bất giác thốt ra một câu theo kiểu nói của Hoàng Hậu.

Mạnh Thất Hải nhếch miệng: "Biểu ca người không giúp ta giáo huấn hãn, chẳng lẽ còn muốn quản chuyện này, tới giúp hãn?"

Phù Tô nhìn hãn, hỏi ngược lại: "Nếu tính tình Lệ Tây Tinh thực nhiều năm như vậy không sửa, hơn nữa lại càng tệ hơn, nói đi, giữa hãn với thiếu niên quán rượu kia, người ghét ai hơn?"

Mạnh Thất Hải giật mình, ngầm nghĩ: "Nếu đem hai người này ra so với nhau, đương nhiên là Lệ Tây Tinh."

Phù Tô mỉm cười.

Mạnh Thất Hải buồn bực kêu lên: "Biểu ca quá đáng, luôn cãi không lại người."

Phù Tô cười, nhưng lại nghiêm mặt: "Nếu có người khác ở đây, người phải nhớ không được gọi ta là biểu ca, nếu không người ta sẽ đoán ra thân phận của ta. Ta không muốn có thêm nhiều phiền toái."

Mạnh Thất Hải biết chuyện này quan trọng, nên gật đầu: "Ta nhớ rồi."

Phù Tô mỉm cười: "Vậy dẫn ta tới cửa hàng rượu kia nhìn một cái?"

Mạnh Thất Hải gật đầu: "Cũng được, vừa lúc gặp lại Lệ Tây Tinh."

Ngô Đồng Lạc với ngày thường hình như không có gì khác thường.

Sáng sớm, lúc mọi nhà đều rời giường rửa mặt, ăn điểm tâm, là thời điểm Ngô Đồng Lạc náo nhiệt nhất, qua thời gian này, Ngô Đồng Lạc lại trở về yên tĩnh.

Người đi lại trên đường thưa thớt, trong cửa hàng cũng chưa có khách, sinh ý chỉ miễn cưỡng đủ để duy trì sinh hoạt mà thôi.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết là người đầu tiên cảm nhận được sự dị thường.

Nghĩ tới Đinh Ninh, cả người cô trở nên lạnh như băng.

Nhưng cảm giác được tu vi của những người kia, cô lại dần trầm tĩnh lại.

Những người này có lẽ không phải tới vì Cửu U Minh Vương Kiếm, vì sức mạnh chênh lệch quá xa, không có khả năng giữ được cô và Đinh Ninh.

Cô gọi Đinh Ninh vào hậu viện, nói cho hắn biết.

Có không ít Tu Hành Giả xuất hiện ở gần Ngô Đồng Lạc, nhưng không ai đủ mạnh để giữ chân Tu Hành Giả Thất Cảnh?

Đinh Ninh cau mày, hắn cũng nghĩ không ra.

Hắn đi ra cửa, đi về phía tiểu viện của Tiết Vong Hư, đám tiểu tằm trong người lặng lẽ sống dậy.

Cảm giác của hắn lập tức trở nên nhạy cảm gấp mấy lần.

Hắn đã cảm giác được vị trí của đám Tu Hành Giả.

Sau đó hắn nhanh chóng phát hiện, những Tu Hành Giả đều là đi theo hai Tu Hành Giả, tạo thành vòng tròn bảo vệ hai Tu Hành Giả kia.

Hắn nheo mắt.

Hắn mơ hồ nhìn thấy, trên một mái hiên cách đó không xa có một chỗ phản quang khác thường.

Đó là ánh sáng phản quang của việc kim loại khi được bôi lên dầu bôi trơn.

Ánh sáng phản quang như vậy, cơ bản chỉ xuất hiện ở trên liên nô hoặc nô cơ mà thôi.

Nên. . . đây là một cuộc ám sát.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 69: Linh Hư Chân Truyền

Bánh xe không ngừng lao xao chuyển động trên đường, chạy về phía Ngô Đồng Lạc. Đinh Ninh nghiêm mặt. Chỉ trong vài hơi thở, hắn đã hiểu rõ rất nhiều khâu. Người trong xe ngựa tới Ngô Đồng Lạc là vì hắn, nhưng người đó rốt cuộc có thân phận gì, lại dẫn tới nhiều Tu Hành Giả ám sát như vậy? Điểm quan trọng là, phát động quy mô giết người như vậy, tuyệt đối là đã biết trong ngõ hẻm này còn có hắc và đám người Trương Nghi. Ngô Đồng Lạc nằm ở chỗ giao giới xa nhất của thành nam và thành đông, tòa vọng lâu gần đây nhất cũng khó phát hiện hiện động tĩnh nơi đây, nhưng nếu muốn ám sát người trong xe ngựa, căn bản không cần phải tới Ngô Đồng Lạc để động thủ. Vì ở khu vực càng có nhiều Tu Hành Giả tồn tại, thì lại càng có nhiều nhân tố không thể biết trước. Nên chỉ có một khả năng, chính là kẻ lên kế hoạch ám sát lần này, đã bỏ luôn cả hắc và bọn người Trương Nghi vào trong. Cũng có nghĩa là người đó muốn một lần diệt cả người trong xe ngựa lẫn bọn họ. Binh quý thần tốc, thành công thất bại, chỉ hơn kém nhau có nửa phần, Đinh Ninh trong mắt mọi người, chỉ là một Tu Hành Giả tàng dưới chót danh khí nhưng là một cánh chim căn bản không có gió, nhưng không ai biết hắc lại có kinh nghiệm chiến đấu mà không ai tưởng tượng ra nổi. Không cần biết người trong chiếc xe ngựa là ai, hắc quát lên một tiếng rất to: "Có thích khách!" Ngay lúc hét to, một tiếng nổ đã vang lên, như có người ở lầu hai dội một thùng nước xuống. Đinh Ninh hí mắt. Thanh âm này hắc biết, là "Trường Phong phá giáp nổ". Trường Phong phá giáp nổ là cải tiến từ "Sở Phong Trọng Nổ" của Đại Sở vương triều, trên nổ có vẽ phù văn, tinh tế hơn nổ cơ của Đại Sở vương triều, sức nặng phân phối trên nổ nhẹ hơn "Sở Phong Trọng Nổ" hai thành,

tốc độ lại nhanh hơn, có khả năng xuyên thủng sức phòng ngự của Tu Hành Giả Ngũ Cảnh. Loại phá giáp nỏ này, vốn được cất trong kho binh khí của Binh Mã Ti, quân đội ra ngoài chinh chiến, mỗi trăm người mới được phân phối một cái, mỗi bộ đều được ghi đăng ký trong hồ sơ. . . bây giờ xuất hiện ở giữa phố phường, cho thấy kẻ tổ chức ám sát là bậc quyền quý, và là bậc quyền quý không phải bình thường, mà người ở trong xe ngựa, cũng tuyệt không phải người thường! Tiếng đè nghiêng vang lên, thứ làm ra ánh kim loại phản quang rút cuộc đã lộ diện mục ra ngoài. Mái nhà kia không chịu nổi sức chấn động của nỏ cơ chấn động, vỡ ra sụp xuống. Một vật màu đen to nặng ở trên mái nhà bị rút xuống theo. Cùng lúc đó, một mũi có đuôi cánh bằng kim loại chĩa ra bốn hướng, xoay tròn bay với tốc độ như tia chớp, bắn trúng và chiếc xe ngựa vừa mới đi vào ngõ hẻm! "Đ... a... n... g... g!" Mũi nặng bắn trúng thùng xe, nhưng thùng xe không hề bị xé rách như người ta tưởng. Cả thùng xe phát ra một tiếng nổ đùng nặng nề của kim loại, lớp vật liệu gỗ mặt ngoài bị chấn vỡ bắn ra tung tóe, lộ ra lớp kim loại màu trắng bạc bên trong. Lớp kim loại màu trắng bạc nhìn qua cực mỏng, nên mới làm cho chiếc xe ngựa này nhìn qua có sức nặng không hề khác gì với xe ngựa bình thường, nhưng lớp kim loại mỏng này không ngờ lại có tính bền dẻo cực kỳ kinh người, một mũi nỏ ngay cả trọng giáp cũng bắn thủng vậy mà lại không xuyên qua được nó, chỉ là lực bắn quá mạnh khiến cho cả thùng xe bị đâm nghiêng bay ra ngoài mà thôi. Rầm một tiếng, thùng xe đâm thẳng vào tường của tiệm mì mà đám Đinh Ninh thường ăn mỗi sáng, đụng sụp nửa mặt tường trước, tiếp tục trượt vào bên trong, đâm vào bếp lò đang đỏ lửa. "Sự đệ, xảy ra chuyện gì?" Trương Nghi lúc này mới từ trong hậu viện chạy ra, thấy cảnh đáng sợ như vậy, vội hỏi. "Một cuộc ám sát, e rằng đã tính luôn cả chúng ta ở bên trong, người với Thẩm Dịch sự đệ bảo vệ động chủ, không được đi ra!" Đinh Ninh biết Trương Nghi hay do dự, nên dùng tốc độ nhanh nhất giải thích, sau đó hét to: "Không được nghĩ thêm gì nữa, để ta ứng phó!" Bị Đinh Ninh quát, Trương Nghi vô thức xoay người chạy trở về, thiếu chút nữa tông vào Thẩm Dịch đang chạy ra. Trong không gian vang lên một tiếng rít vang dội. Trương Nghi vốn rất tin Đinh Ninh, nhưng nghe thấy tiếng rít, thì không yên lòng,

quát to với Thẩm Dịch: "Người nhanh mang động chủ giấu đi!" Miệng quát, thân hình hắn đã quay ngược, phóng về phía Đình Ninh. Vì tiếng rít kia, chính là vang ra từ một đường kiếm quang màu xanh nhạt! Đường kiếm quang này, mới một khắc trước còn ở trên mái hiên phía xa, sau chớp mắt đã bay tới ngõ hẻm, tiếng rít ở xa khi tới gần trở nên vang dội như phong lôi gào thét, kéo theo Thiên Địa Nguyên Khí đằng sau như một đám khói trắng. Đây chính là đặc điểm phi kiếm của tu vi Ngũ Cảnh. Nhìn theo khoảng cách bay của phi kiếm mà xem, thì Tu Hành Giả này đã tu luyện phi kiếm chi thuật nhiều năm, tuyệt không phải Tu Hành Giả mới vừa vào Ngũ Cảnh, và Niệm lực cũng tuyệt đối cường đại hơn người thường rất nhiều. Trương Nghi không buồn cân nhắc xem mình có phải là đối thủ của thanh phi kiếm hay không, hắn chỉ cần nhận ra rằng sát ý của phi kiếm kia chính là vì Đình Ninh mà tới, hắn nghĩ mình là sư huynh, hắn nhất định phải bảo vệ cho Đình Ninh an toàn. "Không được ra tay bây!" Đình Ninh cảm giác ra được tâm ý hắn, nên tức giận quát to, hắn lùi lại nửa bước, kéo mạnh tay áo Trương Nghi. Choang! Một tiếng thanh minh! Nhưng vào lúc này, từ bên trong tiệm mì bị sụp tường có một đường kiếm quang sáng như tuyết thẳng tắp bắn ra, xuyên qua mái nhà của tiệm mì, đuổi theo đánh thẳng vào đường kiếm quang màu xanh nhạt, trong tích tắc tương giao hơn mười kích, không có hỏa tinh bắn ra, mà chỉ nổ bung ra mười vòng ánh sáng quý dị. Người ở trong xe cũng là Ngũ Cảnh Tu Hành Giả. Trương Nghi cứng người, hắn còn chưa kịp thở gấp, một tiếng nổ mạnh vang lên, cả con đường đều lay động kịch liệt, mặt đường trước tiệm mì nổ bung một đồng đất đá, bức tường sau nhà của tiệm may đối diện cũng bị nổ tung. Một nam tử cả người tỏa ra màu hồng sáng, cao to như Ma Tướng, giơ một cây búa lớn màu xanh còn to hơn cả cơ thể hắn dừ tợn bay tới, bổ một nhát búa vào trong thùng xe đang ở trong tiệm mì. Trong đám bụi mù, nam tử ở trong tư thế vung búa, cả cơ thể chìm trong ánh mặt trời vàng rực, lưỡi búa sáng xanh phản chiếu ánh nắng mặt trời mới mọc, trông vô cùng chói mắt và uy mãnh. Trương Nghi như ngừng thở. Phi kiếm của người trong xe ngựa đã bay ra ngoài, căn bản không kịp quay về cứu. Dưới một búa này, lớp kim loại của thùng xe ngựa dù dai bền tới cỡ nào, cũng không cản được

nữa, bị nện bẹp hẳn xuống. "Các người là người phương nào? Không biết sống chết?" Một tiếng quát lạnh vang lên. Người xa phu vốn bị hất bay ra ngoài cùng với đầu xe và hai con ngựa, trên người không hề khí tức Tu Hành Giả nào, đột ngột xuất hiện phía trước thùng xe. Xa phu này ban nãy nhìn hơn bốn mươi tuổi, mặc một cái áo cũ, dáng vẻ khá là tiêu tụy, hơi rúm người lại vì lạnh, nhưng bây giờ lại hoàn toàn khác hẳn, vô cùng phiêu dật, dưới chân là một đám Thiên Địa Nguyên Khí tụ lại như một đám mây trắng. Đối mặt với tu hành giả cao to, cầm búa bay tới với khí thế uy mãnh, hắn chỉ thẳng tắp đánh ra một quyền. Theo một quyền oanh ra, phía trước năm dặm xuất hiện một tuyến đường thẳng tắp, không khí bị áp súc bắn ra phía trước, tạo thành một thanh cuồng phong đại kiếm, đáng sợ ở chỗ cuồng phong kia là vô hình. Một quyền này, chính là một kiếm. "Người là Thu. . ." Giữa không trung, tu hành giả nhìn thấy một quyền kia, không kịp thu hồi cự phủ, biến sắc kêu lên. Nhưng không còn kịp thay đổi gì nữa. "Đang" một tiếng trầm đục. Thanh đại kiếm vô hình đụng vào Cự Phủ, thanh Cự Phủ bị đánh bay đi, cán búa bị chấn động, lực chấn đập vào cánh tay, rồi dọc theo cánh tay trùng kích vào trong cơ thể hắn, trong tích tắc chấn đả thương phổi của hắn. Máu phun ra khỏi miệng tu hành giả khô ngô, cả người hắn bay ngược ra sau, rơi vào trong đám bụi mù. "Chân Không Phá Sát Kiếm Thu Tái Hưng, đệ tử Linh Hư Kiếm Môn, rời núi năm Nguyên Võ thứ ba." Lúc này hai thanh phi kiếm vẫn còn ở trên mái hiên đấu với nhau, trông vô cùng đẹp mắt. Thân thể tu hành giả khô ngô còn chưa rơi xuống đất, trong xe ngựa đã vang lên âm thanh tán thưởng. Một thư sinh mặc áo dài vàng, cầm một cây quạt giấy, từ ngoài ngõ đi vào. "Thu Tái Hưng. . ." Trương Nghi nuốt nước miếng, trong miệng vô cùng đắng chát. Hắn chưa từng nghe tới Thu Tái Hưng, nhưng đệ tử Linh Hư Kiếm Môn mà được rời núi, thì chỉ có đệ tử chân truyền chính tông thông qua được Linh Hư Kiếm Môn đại thí, những người đệ tử chân truyền như vậy, mỗi năm, Linh Hư Kiếm Môn chỉ có hơn mười người. Dù không có một quyền vừa rời kinh khủng kia, Trương Nghi cũng biết một Tu Hành Giả có thân phận như vậy là cường đại đến mức nào. Nhưng là Linh Hư Kiếm Môn đệ tử chân truyền, mà chỉ làm một người hộ vệ cho người ở trong xe,

vậy người trong xe rút cuộc tôn quý tới cỡ nào? Hãn không thể tưởng tượng ra được. Nghe thấy đối phương gọi ra lai lịch của mình, Thu Tái Hưng vẫn bình thản, ngữ khí vô cùng đồng tình nói với thanh niên áo vàng: "Ra tay ở đây, các người còn nghĩ chạy thoát được sao?"

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 70: Tử Sĩ

Đây không phải là uy hiếp, mà là thuần túy nói ra sự thật, trừ phi là Tu Hành Giả trên Thất Cảnh, trừ phi là đánh lén một kích rồi bỏ chạy ngay, nếu không dù là Tu Hành Giả Ngũ Cảnh hay Lục Cảnh, nếu dừng lại ở đây, thì đều không thể rời khỏi Trường Lăng được nữa.

Trường Lăng không có tường thành, nhưng đáng sợ hơn nhiều những thành trì có tường thành.

Những người thanh niên áo vàng lại chẳng chút lo lắng, hãnh rất bình thản và thỏa mãn, nhìn thoáng qua vọng lâu và bầu trời nơi xa: "Bọn ta chưa từng nghĩ sẽ chạy khỏi nơi đây, bọn ta chỉ cần hoàn thành sứ mạng, ta nghĩ tới giờ chắc người cũng đã hiểu, bọn ta sở dĩ đều là tu vi như vậy, chính là để không làm cho quân đội bên trong vọng lâu chú ý tới quá sớm."

Thu Tái Hưng cau mày, theo bản năng phun ra hai chữ: "Tử sĩ."

Thanh niên áo vàng mỉm cười: "Dùng mạng của chúng ta đổi lấy mạng những người tuổi trẻ này, tính kiểu nào cũng không lỗ."

Hắn cười rất chân thành, nhưng thực tế lại rất tàn khốc, và bi tráng.

Thu Tái Hưng nhướng mày, lạnh lùng: "Tử sĩ chỉ là vật hi sinh cho những âm mưu, ta chỉ muốn biết người cố ý kéo dài thời gian là muốn làm gì?"

Hai thanh phi kiếm vẫn còn ở trên mái hiên dây dưa, Kiếm Khí xé nát những mảnh mái nhà, thanh niên áo vàng thế mà vẫn ung dung nói chuyện được, quả thực là đang kéo dài thời gian.

Hắn cười: "Ta kéo dài thời gian, là để đợi đến lúc này."

Hắn mở cây quạt giấy trong tay.

Quạt giấy mở ra, bên trong không phải là hình vẽ, mà là bay ra hơn mười lá bùa màu vàng.

Tất cả chân nguyên còn lại trong người thanh niên áo vàng đều được đẩy ra, rót vào trong hơn mười lá bùa.

Vì phun ra quá mức kịch liệt, nên da thịt của thanh niên áo vàng nứt ra, chảy máu, ngoài đôi mắt còn long lanh đầy cuồng nhiệt, cả cơ thể hắn giống như đóa hoa bị héo rũ, đã hoàn toàn mất đi thần khí.

Thu Tái Hưng biến sắc, quát to: "Phù Sư!"

Trương Nghi mở to hai mắt, không thể tin nổi.

Trường Lăng hầu như không còn ai chuyên tu về phù đạo.

Vì chất liệu làm bùa, cách điều phối phù mực, đều giống như luyện đan, phải đi qua rất nhiều giai đoạn, phù giấy phù văn, là một môn học vất vả cực kỳ sâu thâm. Thời xa xưa, lúc cây ngân quang Mặc Long Thiềm còn mọc đầy đầy, tài liệu để luyện chế bùa và phù mực có ở khắp nơi, thì ở Đại Yến vương triều, những tông môn chuyên tu về phù mới tồn tại.

Cách thức một lần phóng ra tới hơn lá bùa như thế này, chỉ có một số tu hành giả của những đại tông môn của Đại Yến vương triều mới làm được!

Tại Thu Tái Hưng quát to, những lá bùa đã biến mất, biến thành những dòng Thiên Địa Nguyên Khí đang chảy xiết.

Trên mặt đất dưới chân hắc, xuất hiện những vòng xoáy phong bạo dần dần cuốn lên như những sợi dây thừng, trói chặt lấy hắc.

Một sức lực cực mạnh, không ngừng rót vào trong cơ thể hắc.

Mặt Thu Tái Hưng đỏ bừng lên.

Một âm thanh kim loại vang lên từ trong người hắc, cả người hắc tỏa ra kiếm ý lạnh thấu xương, cả người như biến thành một thanh đại kiếm.

Nhưng hắc lại biến sắc.

Vì sức mạnh người thanh niên áo vàng để lại quá lớn, làm hắc không thoát ra được.

Theo bản năng, Thức Niệm của hắc quét ra sau lưng.

Sau lưng hắc đột nhiên xuất hiện một thanh phi kiếm màu xám đen, lơ lửng trong không trung.

Nói nó lơ lửng, là vì hình dáng và hoa văn của nó giống hệt như một thanh phi kiếm, nhưng nó lại không hề tỏa ra chút Nguyên Khí hay Kiếm Khí nào, ngay cả tiếng gió và động tĩnh cũng đều không có.

Dù Thu Tái Hưng phát hiện ra nó, nhưng hắc không biết nó từ đâu bay tới, hay chủ nhân của nó là ở nơi nào.

Mọi thanh phi kiếm đều phải có Niệm lực và Thiên Địa Nguyên Khí dẫn dắt, giống như một con rối, nhưng thanh phi kiếm này lại là một con rối bị đứt dây điều khiển, tự do hành động.

Thứ thanh niên áo vàng chờ đợi, chính là chờ đến khi thanh phi kiếm này lén tới gần bên người hắc.

Công dụng của những lá bùa, là khóa chặt lấy hắc, không cho hắc nhúc nhích, để hắc không tránh né được thanh phi kiếm này.

Ở đây, hắc là người mạnh nhất, có hắc chặn trước thùng xe, dù trên mái hiên có thêm mấy thanh phi kiếm nữa, thì cũng không có khả năng uy hiếp được người ở trong xe, cho thấy những tử sĩ kia không phải sau khi ra tay rồi mới biết được thân phận hắc!

Họ hiển nhiên đã biết thân phận hắc, biết sức mạnh của hắc, nên mới xếp đặt thiết kế như vậy!

Lúc này, theo lý ít nhất sẽ có hai thanh phi kiếm tới giải cứu nguy nan cho hắc, nhưng tới giờ lại chẳng nhìn thấy một thanh nào.

Cho thấy hai người còn lại ngằm đi theo bảo vệ xe ngựa, đã bị người ta giải quyết .

Trái tim Thu Tái Hưng lạnh toát.

Không phải là vì hắc sợ chết, mà là hắc sợ nếu người ở trong xe bị ám sát hôm nay, thì sẽ xảy ra sóng to gió lớn.

Không có phi kiếm, thì không thể vượt qua tốc độ của phi kiếm.

Thanh phi kiếm trên mái hiên cảm nhận được nguy cơ của Thu Tái Hưng, nhưng nó hoàn toàn bị thanh phi kiếm kia cản trở, không thể bay xuống được.

Thanh phi kiếm màu xám đen bay thẳng về phía lưng Thu Tái Hưng, hắc không thể nào thoát khỏi vận mệnh bị một kiếm xuyên thấu ngực.

Nhưng, Đinh Ninh đã bước tới một bước.

Hắc giơ tay trái lên.

Xùy một tiếng, một tia kiếm quang màu đen từ đầu ngón tay hắc lao ra, với tốc độ kinh người biến thành một ngôi sao băng màu đen, đâm thẳng vào thanh phi kiếm màu xám đen.

Đang một tiếng lạnh lùng, thanh phi kiếm màu đen bị bể thành mấy chục mảnh, còn thanh phi kiếm màu xám đen phi kiếm thì bị nện bay hơn mười trượng, xuyên qua bức tường sau nhà của tiệm mì, bay tít ra ngoài.

Trên lưng Thu Tái Hưng bị cắm mấy chục mảnh vỡ màu đen vắng tới, hàn khí như những thanh băng châm thăm vào cơ thể hắc, làm đầu tóc hắc bị phủ một lớp sương lạnh màu xanh quý dị.

Cơ thể hắc lạnh, nhưng trong ánh mắt hắc, lại hiện lên một tia hy vọng.

Boong một tiếng, hắc kích mạnh Chân Nguyên, cố thoát khỏi những sợi dây thừng vô hình.

Thanh niên áo vàng không thể tin nổi nhìn Đinh Ninh, một ngụm máu tươi lại phun ra khỏi miệng hắc.

Ở đâu đó xa xa, mơ hồ có tiếng người kinh hô.

Tất cả những người tham dự trận ám sát này đều không ai tin nổi.

Không ai tin được, Đinh Ninh lại ngăn cản được một kiếm tất sát đó.

Một kiếm tạm giải trừ nguy cơ cho Thu Tái Hưng, nhưng trong lòng Đinh Ninh không hề thấy mừng.

Vì dù hắc lúc này cảm nhận được vị trí của một số Tu Hành Giả, nhưng không tìm ra được vị trí của tu hành giả thi kiếm.

Nếu không giết được Tu Hành Giả đó, loại bỏ thanh phi kiếm bay không tạo nên tiếng động đó, thì mọi người vẫn còn bị uy hiếp trí mạng như cũ.

Nếu không tìm được chỗ của hắn, thì chỉ còn cách buộc hắn phải mãnh liệt ra tay.

Chỉ cần tu hành giả kia tập trung hết sức lực vào thanh phi kiếm, làm cho nó mạnh lên, là hắn sẽ tìm ra được chỗ của y.

"Sư huynh, giết Phù Sư kia!"

Đình Ninh quát to, rút Mạt Hoa tàn kiếm, bay tới chỗ Thu Tái Hưng.

"Xùy" một tiếng nứt vang vọng.

Giống như cầm bào bị người ta xé rách, trong không khí đầy sát ý lạnh lẽo lại rung lên, báo hiệu có thêm một thanh phi kiếm xuất hiện.

Một thanh phi kiếm màu bạc từ một tòa nhà đằng xa điên cuồng bắn về phía Đình Ninh.

Thấy xuất hiện thêm một thanh phi kiếm, Trương Nghi đâu còn dám lơ mề, lập tức bay tới, hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay đâm thẳng lên trời.

Hơi ẩm ướt tràn đầy cả con hẻm.

Trên bầu trời Ngô Đồng Lạc, xuất hiện những sợi mưa óng ánh, như những thanh tiểu kiếm thi nhau rơi xuống.

Thanh phi kiếm màu trắng bạc đã đến sát cơ thể Đình Ninh.

Trong xe vang lên một tiếng kinh hô.

Thanh phi kiếm bạc đang bay nhanh như mũi đột nhiên bị gập lại, bay ngang ra hơn một trượng, rơi xuống sau lưng Đình Ninh, rồi lại ngóc lên.

Đình Ninh xuất kiếm.

Mạt Hoa tàn kiếm vung ra.

Một cái Bạch Dương Giác trắng xóa hiện ra.

Phù một tiếng, chỗ dày rộng nhất của Bạch Dương Giác chuẩn xác chống đỡ thanh phi kiếm.

Phi kiếm cứng rắn cắt vào, chặt đứt kiếm khí tạo thành hình Bạch Dương Giác, tiếp tục mạnh mẽ chém vào người Đinh Ninh.

Nhưng Mạt Hoa kiếm đã hơi đổi hướng, mũi tàn kiếm chuẩn xác chặn đứng thanh phi kiếm.

Thanh phi kiếm vốn đã bị tiêu hao khá nhiều lực lượng, nên bị đánh bay qua đầu Đinh Ninh.

Những sợi mưa đã rơi lên người thanh niên áo vàng.

Thanh niên áo vàng đã dùng hết tất cả Chân Nguyên, nên không còn lực để ngăn cản.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Quần áo trên người hắt vỡ vụn, toàn thân xuất hiện vô số lỗ máu nhỏ, thân hình không thể đứng thẳng được nữa, như một đồng thịt nhào ngã xuống đất.

Hai thanh niên trẻ tuổi của Ngô Đồng Lạc không ngờ lại có biểu hiện bất ngờ và ghê gớm như vậy, làm cho Thu Tái Hưng vô cùng cuống hỉ, thiếu chút nữa là ghen ngào kêu to.

Nhưng ngay lúc ấy, phía bên hông Đinh Ninh, trong một khe nước dưới một mái hiên, thanh phi kiếm màu xám đen đã lại vô thanh vô tức bay ra.

Đình Ninh vừa mới toàn lực ngăn cản được một kích của một thanh phi kiếm, bây giờ thanh phi kiếm này lại tới. . . hã làm sao ngăn nổi?

Thấy người vừa cứu mình sắp phải chết, Thu Tái Hưng phần nộ hét lên.

Cả cơ thể hã rung lên kịch liệt.

Tăng tăng lực lượng không ngừng đánh thẳng vào, giống như thanh kiếm và vỏ kiếm kịch liệt xung đột với nhau.

Mũi miệng hã, đều chảy máu.

Những sợi dây thường nguyên khí do thanh niên áo vàng dùng sinh mạng của mình để tạo ra tuy cực kỳ cường hã, nhưng bây giờ cũng đã vang lên những âm thanh đứt gãy, nhưng sắp bị sụp đổ.

Đình Ninh trở nên tỉnh táo dị thường.

Tàn kiếm trong tay phải của hã vẫn di chuyển, tay trái hã vung thẳng về phía phi kiếm thanh màu xám đen.

Xùy một tiếng.

Một âm thanh va chạm vang lên, từ đầu ngón tay hã lại bay ra một thanh tiểu kiếm màu đen, tiếp tục chém trúng, đánh bay thanh phi kiếm màu xám đen ra ngoài.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 71: Vô Tích Quỷ Kiếm

Bị Đinh Ninh đánh bay, thanh tiểu kiếm màu trắng bạc rít lên dữ dội, như đại biểu cho sự phẫn nộ của chủ nhân nó.

Một kiếm của Tu Hành Giả Ngũ Cảnh, không ngờ lại bị một thiếu niên ngăn được, hơn nữa thiếu niên kia còn bị một thanh phi kiếm khác giáp công, vậy mà còn không chết!

Đối với chủ nhân thanh phi kiếm, đây chính là một sự sỉ nhục rất lớn.

Tu Hành Giả tranh chấp với nhau, sinh tử chỉ cách nhau một đường rất nhỏ.

Thanh tiểu kiếm màu trắng bạc rít lên dữ dội, kéo theo một đường vòng cung đẹp mắt, lại phóng về phía Đinh Ninh, quanh người Thu Tái Hưng, vang lên rất nhiều âm thanh bạo liệt.

Những sợi dây thừng vô hình do thanh niên áo vàng tạo ra đã bắt đầu bị gãy thành từng khúc.

Chúng như những khúc xích sắt nặng nề, rơi lả tả xuống dưới chân Thu Tái Hưng, mỗi một khúc rơi xuống đều tạo nên một chùm khí lăng không lồ.

Thu Tái Hưng chung quanh cơ thể, như sóng đóa hoa tránh đi.

Không còn bị dây thừng Nguyên Khí trói buộc, lực lượng trong cơ thể rút cuộc được giải thoát, mắt Thu Tái Hưng sáng rực nhìn chăm chăm vào thanh phi kiếm màu trắng bạc đang bay về phía Đinh Ninh, hai tay hân vung lên, tung quyền về phía nó!

Hai đường kiếm khí thẳng tắp giao vào nhau, tạo thành một thanh đại kiếm, mãnh liệt đâm tới.

Tiệt mì không còn chịu nổi sức công phá của sóng khí, nên nổ tung, những mảnh vỡ và bụi bặm bay tung tóe.

Những bức tường và mấy gian nhà xung quanh cũng thi nhau đổ sập.

Gạch đất vỡ và bụi đất cuốn thành một thanh kiếm thẳng tắp, bắn thẳng về phía một tu hành giả trung niên đứng ở giếng nước trong một tiểu viện.

Sự giận dữ trên mặt Tu Hành Giả trung niên biến thành sợ hãi, hắn biết mình không không còn né tránh kịp nữa, nên tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Xoẹt một tiếng.

Cả phần ngực và bụng của hắn đều vỡ vụn, cả người như bị một kiếm này cắt xoẹt thành hai đoạn.

Cơ thể hắn ngã sấp xuống, ngã vào trong giếng nước.

Thanh phi kiếm màu trắng bạc phi kiếm chỉ còn cách Đinh Ninh không tới một trượng, nhưng nó đã bị mất đi khổng chế, nên rơi xéo qua đầu Đinh Ninh, rớt xuống khe nước ở rìa đường.

Thu Tái Hưng không công kích thanh phi kiếm tấn công Đinh Ninh, mà một kích tiêu diệt chủ nhân của thanh phi kiếm đó, giải quyết xong nguồn gốc của nó, nhưng Đinh Ninh lại không hề thấy vui mừng.

Vì hai thanh phi kiếm dây dưa trên mái hiên đã phân ra thắng bại.

Thanh phi kiếm màu trắng không bằng được thanh phi kiếm màu xanh, nên cuối cùng thua cuộc, bị phi kiếm màu xanh xoắn bay, văng xa khỏi mái nhà.

Thanh phi kiếm xanh nhạt hân hoan bay múa, chờ đợi thời cơ.

Thanh phi kiếm xanh nhạt này, cộng với thanh phi kiếm màu xám đen vừa lạng lẽ biến mất, là hai thanh phi kiếm đủ để chí mạng.

Màu xanh nhạt phi kiếm lượn lờ bay quanh thùng xe, người ở trong xe đã mất phi kiếm, Thu Tái Hưng chắc chắn không dám rời khỏi khu vực quanh thùng xe.

Trước khi Thu Tái Hưng giải quyết thanh phi kiếm màu xanh nhạt, Đinh Ninh muốn thi đấu với thuật phi kiếm "Dăng Trì" của Đại Tề Vương Triều này trước.

Cảm nhận được trong cơ thể vẫn còn hai mươi hai mảnh Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí ngưng kết thành Tinh Phiến, Đinh Ninh cảm thấy vô cùng may mắn.

Nếu không phải lấy được thủ đoạn đối địch này từ Chu gia Mặc Viên, hôm nay nếu để đến mức Trương Tôn Thiển Tuyết bị ép phải ra tay, hắn và Trương Tôn Thiển Tuyết đều phải chạy trốn khỏi Trường Lăng ngay lập tức.

Nhưng với hai mươi thanh Hàn Sát tiểu kiếm, có thể chèo chống tới lúc Thu Tái Hưng giải quyết thanh phi kiếm kia hay không, hoặc tới lúc viện thủ tới hay không, thì Đinh Ninh không dám chắc.

"Dăng Trì" là một trong những tu hành chi địa quý dị nhất của Đại Tề Vương Triều.

Đó là một bãi tha ma, lại có âm tuyến, là nơi Âm khí tích tụ, có rất nhiều ruồi trùng là "Quỷ Dăng" bay múa khắp nơi, đệ tử nội môn muốn rời núi, phải giết hết ruồi Trùng, tạo nên một khu vực không còn ruồi trùng, thì mới được phép rời núi.

"Vô Tích Quỷ Kiếm" là một trong những tuyệt học quan trọng nhất của "Dăng Trì", phải khổ công tu mới rất nhiều năm đạt được, nên dù Tu Hành Giả này vì nguyên nhân gì xuất hiện trong cuộc ám sát này, thì hẳn nhất định đều là đệ tử của "Dăng Trì".

Một Tu Hành Giả xuất thân từ "Dăng Trì", đương nhiên không chỉ có mấy thủ đoạn trước mắt.

Từ lúc mới bắt đầu, lúc thanh niên áo vàng dùng sinh mạng để vây khốn Thu Tái Hưng, thì Tu Hành Giả "Dăng Trì", chính là người hạch tâm của cuộc ám sát này.

Một chiếc lá rụng dưới chân Đỉnh Ninh bỗng nhiên bay lên.

Thanh tiểu kiếm màu xám đen, chẳng biết từ lúc nào đã vô thanh vô tức lặn xuống dưới chiếc lá rụng dưới chân Đỉnh Ninh.

"Cẩn thận!"

Một kiếm vừa rời của Thu Tái Hưng làm tiêu hao rất nhiều Chân Nguyên, nhưng chiến ý của hắn lại dâng lên tới mức mạnh nhất, trong tích tắc hắn cũng cảm nhận được động tĩnh nhỏ dưới chân Đỉnh Ninh, nên kêu to.

Nhưng kêu thì kêu, trong lòng hắn cũng biết rõ, nếu Đỉnh Ninh không cảm nhận được dị thường, thì bây giờ đương nhiên đã chậm.

Đỉnh Ninh vốn không hề phát hiện ra thanh tiểu kiếm, nhưng ngay khi chiếc lá nhúc nhích, hắn đã cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Hắn cau mặt, tay trái khẽ vung ra.

"Xùy" một tiếng.

Tai người chỉ nghe thấy một âm thanh, nhưng kì thực là vì khoảng cách quá gần, vượt qua cực hạn của tai người, chứ trong cơ thể bay ra tới hai mảnh tinh phiến Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí.

Hai tia kiếm quang màu đen liên tiếp từ đầu ngón tay Đinh Ninh lao ra, cực kỳ chuẩn xác đánh trúng vào thanh phi kiếm vừa từ dưới đất bay lên.

Phù một tiếng trầm đục, con độc xá vừa mới tiềm phục từ dưới đất bay lên lại bị đánh rơi xuống đất, làm mặt đất hiện lên mấy vết chém.

Trương Nghi mở to hai mắt nhìn, hắn cảm thấy vui mừng, nhưng lập tức chuyển thành sợ hãi.

Vì thanh tiểu kiếm màu xám đen đã lập tức dựng dậy, bay vụt trở lên!

Sức mạnh trong thanh tiểu kiếm gia tăng, làm quanh nó hiện lên màn hắc khí lượn lờ, như có rất nhiều con tiểu quỷ muốn bay ra, nhờ cơ hội này, Đinh Ninh rút cuộc cảm giác được lộ tuyến yếu ớt đang truyền trong không khí, tìm ra vị trí của Tu Hành Giả "Dăng Trì".

Hắn đang ngồi ở cách đây hai con hẻm, co co cúm rúm bên lề đường đằng sau một ăn mày!

Khoảng cách này khá xa, Đinh Ninh khẳng định, dù Thu Tái Hưng có phát hiện ra được vị trí của hắn, thì trong thời gian ngắn cũng không có khả năng giết chết được hắn.

Còn hắn lại càng không có khả năng xuyên qua hai con hẻm để tới tấn công đối phương.

Trong lòng hàn ý càng đậm, nhưng tâm tình hắn lại tỉnh táo tới cực điểm.

Ba tia kiếm quang màu đen liên tiếp từ tay đầu ngón tay hắc lao ra, một kiếm tiếp theo một kiếm chuẩn xác chém trúng vào thanh tiểu kiếm màu xám đen.

Thanh tiểu kiếm màu xám đen phá hai tia kiếm quang của hắc, song đến tia thứ ba thì kiếm thế rút cuộc chậm lại.

Mạt Hoa trường kiếm lập tức chém ra, đánh mạnh vào thanh tiểu kiếm màu xám đen.

Thanh tiểu kiếm màu xám đen lại lần nữa bị chấn, bắn văng ra ngoài.

Một tiếng hét to như sấm vang lên.

Hai tay Thu Tái Hưng lại cùng xuất kích, nhưng lần này khác lần trước, hai tay hắc lướt rất nhanh trên không trung.

Hơn mười đường hào quang sáng lên.

Chúng không phải là kiếm quang, mà là ánh đao.

Hai cánh tay hắc như đao, dẫn dắt Thiên Địa Nguyên Khí trên không trung giao thoa chém giết.

Thanh phi kiếm màu xanh nhạt không ngờ tới hắc có thủ đoạn như vậy, nên bị những ánh đao cuồng bạo ép vào một không gian nhỏ hẹp, sau đó bị một ánh đao đánh trúng, chém mạnh lên chuôi thanh phi kiếm.

Từ một nơi xa vang lên tiếng rên rỉ.

Thanh phi kiếm xanh nhạt lắc lư khó khăn xuyên ra đao võng, một kích này hiển nhiên đã tạo nên tổn thương nghiêm trọng cho chủ nhân của thanh tiểu kiếm, nhưng chủ nhân kia vẫn cố gắng chèo chống, thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt lùi lại hơn mười trượng, sau đó lại tăng tốc, trên không trung vẽ ra rất nhiều bóng kiếm.

Trong tiểu viện, Tiết Vong Hư ngồi trên ghế mây, từ lúc chiến đấu phát sinh, ông chỉ hơi cau mày.

Thẩm Dịch đóng cửa phòng, vẻ mặt khẩn trương đứng bên cạnh ông.

Mỗi lần bên ngoài công kích chạm nhau phát ra tiếng vang, cảm nhận được biểu hiện của Đinh Ninh, sắc mặt ông tuy vẫn lo lắng, nhưng ánh mắt lại ngày càng tỏa sáng.

"Sau lưng năm thước, chém!"

Ông đột ngột quát to với Thẩm Dịch.

Thẩm Dịch tinh thần đã căng thẳng tới cực hạn, hai bàn tay đều là mồ hôi.

Hắn không cảm giác được cái gì cả, nhưng tiếng quát của Tiết Vong Hư chính là mệnh lệnh, hắn không chút do dự, quay người xuất kiếm.

Một tiếng ầm vang.

Một tia lôi quang từ kiếm hắc bắn ra.

Phía sau hắn năm thước chính là một cánh cửa sổ.

Ngay lúc lôi quang bay ra khỏi kiếm hắc, thì một tia sáng mỏng màu xám đen đang từ khe hở của cửa sổ xuyên vào.

Thanh tiểu kiếm màu xám đen vừa mới bị Đinh Ninh ngăn cản, đã vô thanh vô tức lén tới đây!

"Tư" một tiếng.

Thanh tiểu kiếm màu xám đen tiểu kiếm bị lôi quang thiêu đốt, trên thân kiếm bốc lên những luồng khói xanh, thân kiếm vặn vẹo như đang vô cùng

thống khổ.

Thẩm Dịch như ngừng thở, chăm chú nhìn thanh tiểu kiếm, hẳn cảm giác được thanh tiểu kiếm kia đang tích sức lực lượng, sắp phát ra.

Tiết Vong Hư quát xong thì khó chịu, muốn ho khan, nhưng ông cố gắng ép xuống, tới mức mặt đỏ bừng, ông quát thêm một câu: "Tả Ý Tàn Quyền Kiếm Ý, chém!"

Thẩm Dịch hoàn toàn theo bản năng, chân nguyên trong cơ thể theo một tiếng quát này tuôn ra.

Phù văn trên thân kiếm của hắn dâng lên rất nhiều hắc quang, như có một vùng mực khổng lồ đang muốn thôn phệ cả gian phòng, nhưng từ mũi kiếm lại bắn ra những tia sáng chói mắt và tinh khiết tới cực điểm.

Chùm tia sáng bắn thẳng vào thanh tiểu kiếm màu xám đen.

Cả gian phòng, như chứa đựng cả một vầng Thái Dương, sáng bừng hẳn lên.

Từ mọi khe hở của gian phòng, đều bắn ra ánh sáng chói mắt!

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 72: Chuyện Đủ Để Thay Đổi Sử Sách

Đình Ninh đã hiểu được quan điểm của Tu Hành Giả "Dăng Trì".

Mục tiêu của y là tất cả những người nào trẻ tuổi trong con hẻm này đều phải chết, nếu giết hẳn quá khó, thì sẽ chuyển sang giết Thẩm Dịch dễ hơn.

Nhưng y lại không để ý đến sự tồn tại của Tiết Vong Hư, bởi vì ông quá yếu, so với những người già bình thường còn không bằng, nhưng lại không ngờ dù sao ông cũng Tu Hành Giả trên Thất Cảnh!

Thanh tiểu kiếm màu xám đen vốn định lặng lẽ đi ám sát, trên thân kiếm không mang theo bao nhiêu lực lượng cường đại, nên bị một kiếm này của Thẩm Dịch đánh văng xuyên qua cửa sổ bay ra ngoài.

Thân kiếm màu xám đen nằm trong ánh sáng chói mắt, hết sức dễ làm người ta chú ý.

Ánh sáng chói mắt kia hình như có khả năng khắc chế thanh tiểu kiếm màu xám đen, trên thân thanh tiểu kiếm không ngừng vang lên tiếng lèo xèo, đồng thời toát ra từng sợi khói xanh.

Từ lúc mới bắt đầu, Đình Ninh đã cảm giác được những tử sĩ này sẽ không bỏ qua bất kỳ tu hành giả nào có mặt trong con hẻm, vì họ không biết Trương Tôn Thiên Tuyết, nên hẳn không cần phải giấu giếm thực lực của mình, liên tục ra tay vào những lúc quan trọng, để thu hút sự chú ý của

những tử sĩ, nhưng tu vi và tâm tư của tu hành giả "Dăng Trì" đều vượt ra khỏi dự tính của hắn, vượt ra khỏi vòng khống chế của hắn.

Người đi ám sát, luôn luôn chiếm thế chủ động so với kẻ bị ám sát.

Nhưng lần này Tu Hành Giả "Dăng Trì" đã lại tính sai, mang lại cho hắn cơ hội thay đổi chiến cuộc.

Hắn quay người, đầu ngón tay trái tuôn ra ánh sáng đen, ai cũng nghĩ hắn sẽ lại bắn ra một thanh tiểu kiếm tấn công thanh tiểu kiếm màu xám đen, thanh tiểu kiếm màu xám đen như cũng có ý sợ hãi, như có sinh mạng, không ngừng lấp lóe.

Nhưng mọi người đều không ngờ, liên tiếp những thanh tiểu kiếm đen thi nhau lao ra, lại không tấn công thanh tiểu kiếm màu xám đen, mà tất cả đều bắn về phía thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt.

Vốn thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt chỉ muốn lôi Thu Tái Hưng tới ở bên cạnh thùng xe, nên nó không ngừng di động tạo nên những tàn ảnh, để Thu Tái Hưng không chính xác được vị trí kiếm thật ở đâu, do đó không dám ra tay. Lúc này Đinh Ninh đang đưa lưng về phía nó, nên đương nhiên không có khả năng chuẩn xác đánh trúng.

Thế nhưng không ngờ liên tiếp hơn mười tia kiếm quang đen bắn ra, lại đều xuyên thủng những tàn ảnh màu xanh nhạt, ép thanh tiểu kiếm phải hiện ra chân thân.

Mắt Thu Tái Hưng như bốc cháy.

Tên Tu Hành Giả ở nơi xa kêu to, cảm nhận được sự nguy cấp trước mắt, thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt chấn động kịch liệt như muốn vỡ.

Nhưng đã trễ.

Song quyền của Thu Tái Hưng đã lần nữa đánh ra.

Hai luồng Kiếm Khí kinh khủng thấm lại hợp thành một thanh đại kiếm, xuyên qua khoảng cách hơn mười trượng, đập thẳng vào thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt.

Thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt tuyệt vọng rên rỉ, mất đi sức mạnh, như một miếng sắt vụn bắn tung ra ngoài, không biết rơi xuống nơi nào.

Thanh tiểu kiếm màu xám đen bị lừa thì nổi giận, hắc khí trên thân kiếm trở nên điên cuồng mãnh liệt, tạo thành hình ảnh mấy chục con ruồi trùng, bắn thẳng về phía Đinh Ninh.

Đinh Ninh nghiêm mặt.

Một cái Kiếm Phù hiện ra trước người hắn.

Một con sông lớn nghênh đón thanh tiểu kiếm màu xám đen.

Sức lực của hắn và tu hành giả "Dăng Trì" cách nhau quá xa, nên con sông lớn dễ dàng bị xuyên thủng.

Nhưng hắn chỉ cần tranh thủ thời gian, làm cho tốc độ của thanh tiểu kiếm màu xám đen giảm đi một ít, để cho tiểu kiếm đen của hắn đánh trúng.

"Xùy" một tiếng vang nhỏ.

Đầu ngón tay của hắn đã rướm máu, Tinh Phiến do Nguyên Khí biến thành thanh tiểu kiếm màu đen chuẩn xác đánh trúng vào mũi thanh tiểu kiếm màu xám đen.

Tiểu kiếm màu đen vỡ tung thành nhiều mảnh, tỏa ra tầng tầng sát khí lạnh buốt.

Thanh tiểu kiếm màu xám đen như con thuyền nhỏ trong dòng nước xiết, bị một cơn sóng đánh tới, nên hơi khựng lại.

Liên tiếp năm đạo Tịch Hàn Tiểu Kiếm thi nhau bắn ra, một đạo nối tiếp một đạo đánh trúng vào thanh phi kiếm màu xám đen.

Phi kiếm xám đen không cam lòng khẽ uốn lượn, bị đẩy lùi lại mấy thước.

Đinh Ninh hít sâu một hơi.

Hắn đã dùng hết tinh phiến trong người, không còn đỡ nổi một chiêu nào của phi kiếm xám đen nữa.

Nên bây giờ chỉ còn nhờ vào Thu Tái Hưng.

Lúc thanh phi kiếm xám đen nổi giận, Thu Tái Hưng rất lo lắng, nhưng khi thấy Đinh Ninh tung ra Tịch Hàn Tiểu Kiếm đánh trúng địch, hắn đã thở phào.

Hắn biết đại cục đã định.

Chân Nguyên của hắn cuồn cuộn chảy xuôi khắp người.

Trong lòng hắn vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Hắn cười to, khẽ vươn tay, tóm lấy cái thùng xe ngựa, bay vút ra giữa đường.

Thanh phi kiếm xám đen lạng khựng giữa không trung, giống như không quyết được phải tấn công ai.

Cách đó hai con đường hẻm, chủ nhân của phi kiếm xám đen, toàn thân quần áo tả tơi như ăn mày, lắc đầu đứng dậy, chỉ sau hai cái lên xuống, đã vượt qua hai con đường, xuất hiện ở trước tiệm mì đã sụp.

Đó là một nam tử hơn bốn mươi tuổi, mặt mũi đen thui, ngũ quan bình thường, không tạo ra bất kỳ ấn tượng nào, hai bàn tay hằn đang chảy ra những dòng khói màu đen giống như Nguyên Khí.

Hắn đau khổ nhìn Đinh Ninh, cảm khái thở dài: "Sao người bình tĩnh được như thế?"

Đinh Ninh chưa kịp trả lời, thì 'Rầm' một tiếng, bức tường của một căn nhà lại bị đánh vỡ.

Một Tu Hành Giả râu dài mặc áo dài màu xanh từ trong đồng mù mịt khó khăn đi ra, trong tay cầm một cái vỏ kiếm bằng bạch ngọc, nhìn chừng ba mươi mấy tuổi, phong độ nhẹ nhàng.

Da thịt của hắn tươm máu, lúc hắn đi ra khỏi đồng tường vỡ, quần áo trên người còn sạch sẽ, nhưng chỉ bước đi ba bước, áo dài xanh đã bị máu tươi làm ướt đầm, biến thành huyết bào.

"Người thi triển đó là kiếm thuật gì?"

Hắn chớp chớp mắt, gạt giọt máu bị dính vào trong mắt, để mình nhìn được Đinh Ninh kỹ hơn.

Người này chính là chủ nhân của thanh phi kiếm màu xanh nhạt, hắn quần chiến với Thu Tái Hưng, bị một kích cuối cùng Thu Tái Hưng phá phi kiếm làm hắn bị thương, nhưng hắn vẫn cố gắng chống đỡ xuất hiện ở nơi đây, chính là muốn trước khi chết được gặp Đinh Ninh.

"Dù được huấn luyện bao nhiêu, chuyên hỗ trợ chém phi kiếm bao nhiêu, cũng không có khả năng tinh chuẩn được như người. . . Vốn chúng ta muốn sửa đổi sử sách, không ngờ lại bị người sửa lại."

Tu Hành Giả tiếc nuối và kính nể nhìn Đinh Ninh, cố nói xong một câu, rồi không cố gắng được nữa, ngã ngồi xuống đất.

Mọi người đều chìm vào trầm mặc.

Ai cũng hiểu tâm tình hiện giờ của hãn và Tu Hành Giả "Dăng Trì".

Dù có thể nắm giữ được phương pháp Tinh Thần Ngưng Sát giống như Đỉnh Ninh, đánh ra được những tia kiếm quang sắc bén màu đen giống như hệt, nhưng dưới áp lực chiến đấu như thế, đối mặt với phi kiếm áp bách, ai có thể bình tĩnh tỉnh táo được như thế?

Chỉ cần có một chút bối rối hay hốt hoảng, chỉ cần một kích không trúng, là có thể thay đổi cả chiến cuộc.

Nhưng Đỉnh Ninh không hề phạm một sai lầm nào.

Đó chính là điểm làm cho hãn và Tu Hành Giả "Dăng Trì" cảm khái và khiếp sợ.

"Trường Lăng thực là nơi trú ngụ của chân long, mỗi đời đều có những anh tài kinh diễm tuyệt luân tầng tầng lớp lớp. Chỉ là muốn giết bớt mấy người, không ngờ vẫn còn đánh giá thấp. . ."

Tu Hành Giả "Dăng Trì" thở dài.

"Thời gian tới rồi."

Hãn đã cảm giác được từ trong không khí xung quanh mơ hồ truyền tới khí tức, nên khom người thi lễ với Thu Tái Hưng: "Một kiếm cuối cùng này, xin cho ta được xem Vô Song Kiếm của Thu tiên sinh."

Thu Tái Hưng hiểu ý hãn, mặt mũi nghiêm túc hãn lên.

Chân Nguyên trong người Thu Tái Hưng ào ạt tuôn ra, Thiên Địa Nguyên Khí tràn tới, hội tụ vào tay phải hãn.

Tay phải hãn biến thành màu đồng cổ.

Khí huyết trong cơ thể hắn như bốc cháy, mỗi tấc huyết nhục đều bộc phát ra lực lượng đáng sợ.

Chỉ bước một bước, hắn đã tới trước mặt Tu Hành Giả "Dăng Trì".

Tay phải hắn làm kiếm, chém thẳng vào ngực đối phương.

Tu Hành Giả "Dăng Trì" cảm nhận được kiếm ý cương mãnh chưa bao giờ thấy, trong mắt hắn hiện ra một tia cảm tạ chi ý.

Phi kiếm màu xám đen đã nằm trong tay hắn, chém xéo lên không, theo đường đi của thanh tiểu kiếm, nguyên khí màu đen ngưng tụ thành những viên bi, những con ruồi trùng thi nhau bay ra, vọt tới cơ thể Thu Tái Hưng.

Nhưng luồng khí màu đen tuyền ấy đã bị một kiếm của Thu Tái Hưng dễ dàng phá hủy.

Thân thể tu hành giả "Dăng Trì" nổ tung, máu văng khắp đường phố.

Trương Nghi lộ vẻ không đành lòng, cả người cuộn lên như muốn nôn.

Đinh Ninh không thích mùi máu tươi này, nên nín thở, nhưng hắn biết, có được tôn nghiêm chết trận, đối với Tu Hành Giả "Dăng Trì" chính là kết cục tốt nhất.

Thu Tái Hưng thu tay lại, cảm thấy cả người mệt mỏi.

Hắn hít sâu một hơi, biết mình không còn đủ sức chống đỡ một Tu Hành Giả Ngũ Cảnh nào nữa. Hắn quay đầu nhìn lại, thấy Tu Hành Giả áo xanh ngồi dưới đất đã cúi đầu chết rồi, máu từ trong miệng mũi chảy ra có màu đen nhánh, chứng tỏ đã bị trúng độc, cảm nhận được những khí tức đang di động tới đây, hắn biết nơi đây đã tuyệt đối an toàn.

Có một điều bất thường, là lẽ ra lúc này phải có Tu Hành Giả Thất Cảnh đi tới.

Đường phố ở Trường Lăng chia thành từng khối vuông như lập phương, người ngoài tuy chưa hẳn biết, nhưng hẳn biết rõ, dưới sự điều hành của hai thừa tướng, bình thường trong mỗi khu lập phương đều có một Thất Cảnh Tu Hành Giả tọa trấn.

Hôm đó Bạch Sơn Thủy vừa ca vừa chiến, vì sự việc xảy ra quá nhanh, Dạ Sách Lãnh chỉ kém một chút là đã tới kịp.

Nhưng ngày hôm nay, một người quan trọng đủ để thay đổi sử sách tới đây, trận kịch chiến cũng diễn ra đã lâu, mà sao... tới bây giờ vẫn không thấy một Thất Cảnh Tu Hành Giả nào xuất hiện?

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 73: Ròng Vào Ngư Thị

Những chuyện của những đại nhân đó không cần tới phiên hãn phải lo.

Thu Tái Hưng dùng thanh âm rất nhỏ hỏi ý kiến người ở trong xe, sau đó xoay người qua nhìn Đinh Ninh.

Trong cuộc ám sát ngày hôm nay, đối phương xuất động một Đại Sư, ba Kiểm Sư có khả năng ngự kiếm cực kỳ thuần thực, trong đó có một "Dăng Trì" Tu Hành Giả, thế nhưng người quyết định kết quả lại là ba thiếu niên Bạch Dương Động, nhất là Đinh Ninh.

Nếu không có Đinh Ninh biểu hiện làm người ta kinh hãi, hãn cũng sẽ bị giết chết đầu tiên giống như hai đồng liêu ẩn mặt, đến khi Thất Cảnh Tu Hành Giả đi tới, thì mọi chuyện đã chấm dứt từ lâu.

"Biểu hiện của người hôm nay không thể dùng từ nào để hình dung được, dù sư phụ của người là ai, đều sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì người."

Thu Tái Hưng nghiêm túc nói với Đinh Ninh một câu, sau đó khom người thi lễ về phía tiểu viện của Tiết Vong Hư.

Hãn là tu hành giả rời núi từ năm Nguyên Võ thứ ba, dù thân phận hay lai lịch cũng đều là bậc tiền bối của Đinh Ninh, nên câu đầu tiên hãn mới đánh giá Đinh Ninh như vậy, câu tiếp theo, là biểu lộ kính ý với người dạy bảo ra được Đinh Ninh, là Tiết Vong Hư.

"Ta thiếu nợ người một mạng."

Hắn nói tiếp.

Đây là lòng biết ơn của bản thân hắn, hoàn toàn đứng ở lập trường cá nhân.

"Người không thiếu nợ ta."

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn Thu Tái Hưng, nhìn mấy Tu Hành Giả với y phục hàng ngày đang lướt vào trong ngõ. Những Tu Hành Giả này chắc chắn cường đại hơn người của Giam Thiên Ti và Thần Đô Giám, thế nhưng không có ai tới gần Thu Tái Hưng và thùng xe, cho thấy người ở trong thùng xe có thân phận rất đặc biệt. "Tuy không biết vì sao những người đó tới đây, nhưng chắc chắn bọn họ muốn giết tất cả người bọn ta." Đinh Ninh lắc đầu: "Nếu không phải nhờ có cường giả như ngươi, bọn ta đều đã chết rồi."

Thu Tái Hưng mỉm cười, không tranh cãi với Đinh Ninh, chỉ nói: "Ta sẽ nghĩ cách tiến cử ngươi vào Linh Hư Kiếm Môn học tập."

Nghe vậy, Trương Nghi và Thẩm Dịch đều sửng sốt, nhưng Đinh Ninh lại lắc đầu: "Ta đã quyết định, nhất định phải tham gia Mân Sơn Kiếm Hội."

Thu Tái Hưng hơi ngạc nhiên, nhưng lại nở nụ cười, tán dương gật đầu: "Tu hành đầu tiên là phải thoải mái, nếu ngươi đã có ý niệm quyết trở thành đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông, tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành, đối với tương lai tu hành của ngươi cũng sẽ rất có lợi."

Hắn chớp mắt: "Là ta nghĩ xa quá, với biểu hiện của ngươi hôm nay, chắc chắn sẽ chiến thắng ở Mân Sơn Kiếm Tông."

Đinh Ninh trầm ngâm, nhìn những Tu Hành Giả đang di động chung quanh, nói nhỏ: "Nếu người thực muốn giúp ta, vậy hãy giấu giúp ta một số chi tiết trong trận chiến ngày hôm nay."

Đề nghị ấy không nằm ngoài dự đoán trước của Thu Tái Hưng.

Hắn vốn đã nghĩ tới điều ấy, nhưng không ngờ Đinh Ninh cũng nghĩ ra được sâu sắc như thế. Ngưng Sát kiếm của Đinh Ninh , đích thật là uy thế kinh người, nhưng chỉ có thể bay thẳng, độ biến hóa kém hơn quá nhiều so với phi kiếm, nếu gặp phải những đối thủ mạnh thực sự, mà thủ đoạn này lại bị đối phương biết trước, thì lúc giao đấu sẽ cực kỳ bất lợi.

"Ta hiểu." Thu Tái Hưng rất nghiêm túc gật đầu: "Ta sẽ cố gắng hết sức."

Thu Tái Hưng và Đinh Ninh thì thầm nói chuyện với nhau, hai thiếu niên trong xe cũng đang thì thầm trò chuyện.

Cái hai thiếu niên này chính là Phù Tô và Mạnh Thất Hải, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sang một người sẽ trở thành Thái Tử Đại Tần, còn một người trở thành thế tử Mạnh Hầu Phủ.

Trong hai người này chỉ cần một người mất mạng, thì cả vương triều đã là dậy sóng, chứ chưa nói tới nếu cả hai người đều cùng mất mạng.

Sắc mặt Phù Tô tái nhợt, khí tức bất ổn, nhưng trong mắt chỉ có sự tán thưởng và hưng phấn.

Trán Mạnh Thất Hải ướt mồ hôi lạnh, mặt còn tái hơn cả Phù Tô.

"Thất Hải. . . bây giờ ngươi cảm thấy Đinh Ninh như thế nào?" Phù Tô nở nụ cười, nhìn Mạnh Thất Hải vẫn còn chưa hết khiếp sợ.

Mạnh Thất Hải hít sâu một hơi: "Không ngờ hắn lại mạnh tới như vậy."

Phù Tô cười: "Vậy ngươi còn cảm thấy không phục, còn cảm thấy hắn giả bộ thấy ghét nữa hay không?"

"Hôm nay mới biết, cả hai chúng ta đều kém hơn hắn quá nhiều, đương nhiên là ta bội phục." Mạnh Thất Hải xấu hổ cúi đầu, nhưng lại ngẩng đầu

lên: "Hay là chúng ta đi ra ngoài nói lời cảm ơn hẳn."

Phù Tô lắc đầu: "Để ngày khác đi."

Mạnh Thất Hải không hiểu, hỏi: "Vì sao?"

"Bây giờ đi ra ngoài, nhiều người như vậy, sẽ phiền phức." Phù Tô đáp khẽ: "Hơn nữa thân phận của chúng ta với hẳn chênh lệch nhau quá lớn, ta không muốn lần đầu tiên gặp gỡ kết giao với nhau, lại làm cho bọn họ có cảm giác mình đang với quá cao."

Mạnh Thất Hải nghe ra ý tứ của Phù Tô, mắt sáng rực lên: "Ý của người là, chúng ta giấu giếm thân phận kết giao với bọn họ?"

Phù Tô thở dài, hơi nhăn mày, "Không hiểu sao hôm nay lại xảy ra chuyện này, ta không biết chuyện như vậy có làm mẫu hậu và phụ vương đổi ý gì hay không, nhưng dù nếu họ vẫn cho phép ta tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, thì dù ta không muốn. . . Hành tung và thân phận của ta e rằng sẽ phải bị che giấu kỹ càng hơn."

Dạ Sách Lãnh ngồi trong xe ngựa chờ đợi.

Theo lý, cô chính là tu hành giả thất cảnh phải xuất hiện ở Ngô Đồng Lạc.

Nhưng cách xe ngựa của cô không xa chính là Ngự Thị.

Ngự Thị đã khai trương, nhưng ngày hôm nay lại còn yên tĩnh hơn cả mấy ngày đầu năm mới.

Nhiều cửa hàng đã mở cửa, nhưng ngoài đường vắng tanh vắng ngắt, đừng nói là người, ngay cả quỷ ảnh cũng chẳng có.

Một công tử ca mặc áo khoác lông cáo trắng, dung mạo tuấn mỹ , da dẻ mềm mại đang đi vào trong Ngự Thị.

Lấy hấn làm trung tâm, chung quanh có rất nhiều những tiếng xì xào, nhưng khi hấn đi tới, thì những âm thanh này nhanh chóng biến mất.

Hấn không đi vào sâu, chỉ mới chừng trăm bước, thì có vẻ không ưa cảnh trí nơi này, nên hấn ngừng lại, giọng trào phúng: "Ta không biết cái đồng mái che dù bạt căng dày đặc như thế này là để che lấp quý khí, hay để che lấp khí tức Thất Cảnh, nhưng trông rất khó ưa, các người muốn ta hủy sạch cái đồng này mới chịu đi ra có phải không?"

"Bạch tiên sinh ngài là Chân Long trong nước, nơi này chỉ là một vũng bùn nhỏ, đâu có chọc giận gì Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh không ở trên sông theo gió vượt sóng, lại muốn tới đây hủy hoại một vũng bùn nhỏ này để làm gì." Một thanh âm già nua vang lên trong bóng đêm.

Một lão nhân lưng còng chống hắc trúc trượng, chậm rãi từ trong một ngõ hẻm tối tăm đi ra.

"Ta tới đây không phải để người hỏi ta..., mà là ta hỏi người."

Bạch Sơn Thủy nhìn lão già chống trúc trượng, trong thức niệm, hấn đã nhìn thấy chung quanh có rất nhiều gốc hắc trúc đang đong đưa, nét mặt hấn trở nên vô cùng châm biếm: "Ta trước sau đã hơn mười lần tới Trường Lăng, nhưng chưa bao giờ đi vào Ngự Thị, chính là vì mỗi người có con đường riêng của mình, nước giếng không phạm nước sông, nhưng các người đã giờ trò quá đáng. "

Giọng của hấn trở nên đầy lạnh lùng: "Phiền Trác coi ta như tông chủ, nhưng hấn chính là sư huynh của ta, các người giết sư huynh của ta rồi thì thôi, sao lại còn cướp luôn đồ của Vân Thủy cung ta, các người coi ta là người chết chắc?"

Lão nhân lưng còng cứng mặt lại, giọng vô cùng nghiêm túc: "Bạch tiên sinh chắc hẳn người đã có chỗ hiểu lầm."

"Xin lỗi nhé." Bạch Sơn Thủy nhìn lão.

Lão nhân khẽ giật mình, không hiểu ý hẩn.

Một người như Bạch Sơn Thủy, khẽ động chính là rồng dấy mây kéo vũ, không phải chuyện đùa, làm gì có chuyện chỉ mới nói có một câu mà hẩn đã nhận mình không đúng.

"Xin lỗi." Bạch Sơn Thủy lặp lại lần nữa: "Nếu ta có hiểu lầm, thì người vui lòng cho ta biết, trong tất cả tông môn tu hành, lẫn tất cả tu hành địa của Trường Lăng, trừ chủ nhân của Ngư Thị, Trường Lăng còn có ai vừa có được bí thuật Quỷ Trúc Môn của Đại Tề, vừa có tu vi trên Thất Cảnh nữa không?"

Lão nhân lưng còng đã hiểu ý hẩn.

"Ta không biết Trường Lăng còn có ai như vậy nữa hay không, nhưng nếu chúng ta biết ở Trường Lăng có thêm một người như vậy, tự chúng ta cũng sẽ rất khiếp sợ." lão nhân ngẩng đầu, nhìn Bạch Sơn Thủy, vô cùng nghiêm túc: "Nhưng chúng ta không hề biết sư huynh của người bị người giết chết, càng không biết hẩn chết trong tay một tu hành giả thất cảnh biết tu quỷ trúc Âm Thần bí thuật. . . Chuyện này, thật sự không phải là chúng ta làm."

Bạch Sơn Thủy lắc đầu: "Ta hôm nay tới nơi này, không phải để nghe một câu giải thích vô ích như vậy. Nếu Trường Lăng còn có một Tu Hành Giả như vậy tồn tại, ta sẽ tin lời các người, tiếc rằng, cả Trường Lăng không có chỗ nào khác có một Tu Hành Giả như vậy."

Giọng hẩn trở nên trào phúng: "Ngoại trừ chỉ có Thương gia ngày xưa, nghịch đồ của Quỷ Trúc Môn mà thôi."

Lão nhân lưng còng nổi giận, lạnh lùng: "Bạch Sơn Thủy, người đừng có láo xược, ta kính người là nhân kiệt, chẳng lẽ người thực nghĩ Ngự Thị chúng ta sợ người!"

"Các người là người Tần, ta là người Ngụy, nguyên bản đã là địch nhân, các người kính ta, chính là bởi vì các người sợ thực lực của ta. Về phần ta, Đại Ngụy ta sở dĩ bị diệt quốc, chẳng lẽ không liên quan gì tới Thương gia các người? Nếu như không phải là Thương gia các người làm ra biến pháp, giúp cho Đại Tần quốc lực hưng thịnh, làm sao các người có đủ lực tiêu diệt Tam Triều? Nên ta chưa bao giờ có hảo cảm gì với Thương gia các người."

Bạch Sơn Thủy cười khẩy, nhìn lão nhân, lắc đầu: "Người không phải là đối thủ của ta, người quá già. . . Ngay cả một kiếm của ta người cũng không thể nào đỡ nổi."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 74: Ý Trời Đã Định

Mọi tu hành giả từ Thất Cảnh trở lên đều là Đại Tông Sư, có người nào không phải là nhân kiệt?

Cây trúc trượng đen khẽ lay động, dù biết Bạch Sơn Thủy nói đều là sự thật, nhưng ông lão không muốn cúi đầu.

Nhưng rồi tay ông đột nhiên ngừng lại, ông hít một hơi thật sâu, bắt buộc mình phải hạ cơn lửa giận.

"Thanh giả tự thanh, Bạch tiên sinh người lấy bao nhiêu người dân Ngụy làm trọng, dù có điều nghi hoặc, cũng cần gì phải gấp vội trong nhất thời?"

Một giọng nữ nhẹ nhàng nhưng hết sức bình thản vang lên: "Người bức ta đi ra, là muốn ta đưa cái gì cho người?"

Bạch Sơn Thủy chậm rãi quay sang, nhìn cô gái mặc áo hồng, ôm cổ cầm màu đen từ trong ngõ nhỏ đi ra, cười khẩy: "Còn dám nói thanh giả tự thanh, người dám nói dám Ngư Thị các người không có mưu đồ gì với Cô Sơn Kiếm Tàng trên người ta không? Dám nói mình chưa bao giờ đi tìm hiểu hành tung của ta không?"

Cô gái áo hồng vẫn bình thản: "Bạch tiên sinh có Cô Sơn Kiếm Tàng trên người, đương nhiên hiểu đạo lý thất phu vô tội, mang ngọc có tội, không phải người vừa mới nói, chúng ta là người Tần, người là người Ngụy, chính là kẻ địch trời sinh hay sao, nhưng giết chính là giết, không

giết chính là không giết, việc sư huynh của người bị giết, không hề liên quan tới Ngự Thị chúng ta."

Bạch Sơn Thủy nhướng mày.

"Tiểu nữ tử đã nói xong rồi, Bạch tiên sinh dù không tin, thì trong lòng cũng hiểu rõ, nếu thực muốn ở trong này liều mạng đánh đấm, thì dù nơi này ở gần Vị Hà, tiên sinh cũng khó mà toàn thân trở ra được."

Bạch Sơn Thủy nhướng mắt, hai hàng lông mày dài và dày như hai thanh tiểu kiếm tỏa ra ngạo ý kinh thiên.

"Tin hay không tin, đi được hay không, đều phải thử qua mới biết."

Hắn lắc đầu, nhìn cô gái áo hồng: "Người như ta khi đã tới đây, không thể để uổng công đã đi một chuyến."

Những kẻ khi tự xưng mình là ‘người như ta’, thì đều làm cho người ta cảm thấy họ cuồng vọng vô tri, nhưng những lời này nếu từ miệng Bạch Sơn Thủy nói ra, thì lại có vẻ ấy là đương nhiên.

Tay phải Bạch Sơn Thủy bắn ra ba hạt nước.

Ba giọt nước bay tới chỗ ông lão lưng còng, biến thành ba cái bong bóng, bao bọc ông lão vào trong.

Cô gái áo hồng cau mày, khẽ gảy dây đàn.

Dây đàn rung rung, không hề phát ra âm thanh, nhưng xung quanh có rất nhiều hắc trúc từ dưới đất chui lên, trong chớp mắt tạo nên một khu rừng trúc dày đặc, che khuất bầu trời, tạo thành một thế giới riêng, che kín sự dao động Thiên Địa nguyên khí của khu vực lại.

Bạch Sơn Thủy thong dong bước tới, cứ như không gian trước mặt hắn không hề bị giới hạn, chỉ bước một bước, hắn đã đi tới trước mặt cô gái áo

hồng, vươn tay đánh vào trán cô.

Hồng sam nữ tử đưa tay lên, dùng một tiếng, dùng cả song chưởng để đỡ.

Bạch Sơn Thủy lùi trở về chỗ cũ, trước người cô gái áo hồng khí đen bay tung tóe khắp nơi, cơ thể cô loáng nhoáng lùi lại một bước.

Lão nhân lưng còng tóc tai dựng thẳng, vô số hắc khí từ dưới chân ông tuôn ra, giống như không phải ông đang đứng trên mặt đất, mà đứng trong một thông đạo ma vực.

Cây gậy trúc trong tay gõ thẳng ra phía trước.

Thật ngạc nhiên, ba cái bong bóng không hề cường đại như ông nghĩ, cây gậy trúc vừa gõ vào, cả ba cái đều vỡ tan, nhưng cú gõ kia là ông đã dùng hết toàn lực, thế nên khi cú đánh rơi vào không khí, cơ thể ông bị hẫng, khá là chật vật.

Bạch Sơn Thủy đứng chấp tay, nhìn những cây trúc đen, im lặng.

Cô gái áo hồng bước tới đứng chắn trước mặt ông lão lưng còng, hai tay dè chặt dây đàn, chờ Bạch Sơn Thủy cử động.

Nhưng đột nhiên, từ trong rừng trúc, một giọng nói rồn rảng như tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên: "Có người ở trên mặt sông chờ người."

Bạch Sơn Thủy cau mày, cả người không hề nhúc nhích, nhưng lại có một luồng Kiếm Ý sắc bén phá thể bay ra.

Một đường nước cắt qua không khí, xuyên thủng rừng trúc, tạo thành một lỗ hồng.

Người ở đầu kia lỗ hổng là một nam tử chừng ngoài năm mươi tuổi, tóc ngắn ngang tai, mặc đồ theo kiểu thương nhân, trên người chẳng có khí tức tu hành giả nào, đang giương mắt nhìn Bạch Sơn Thủy, ánh mắt vô cùng bướng bỉnh.

"Là ai ở trên mặt sông chờ ta?"

Bạch Sơn Thủy nheo mắt: "Với tu vi yếu kém của ngươi, ta muốn giết lúc nào cũng được, nên tốt nhất là thành thật trả lời."

Nam tử kia tỉnh bơ: "Ta chỉ là người truyền lời, nếu Bạch tiên sinh cảm thấy thích, thì cứ giết đi."

"Ta thực muốn xem là kẻ nào dám ở trên mặt sông chờ ta."

Bạch Sơn Thủy khẽ động, lướt vèo ra ngoài.

Trong khoảng khắc, cả Ngư Thị bị hơi nước màu trắng tràn ngập, một luồng sương mù màu trắng như cự long từ trong Ngư Thị bay ra.

Trên sông Vị Hà.

Vị Hà vốn sóng lớn, trong ngày mùa đông cũng chỉ có hơn mười trượng từ ven bờ là bị kết băng, lúc này tuy băng tuyết đã tan, trên mặt sông không còn mảng băng nào cả, nhưng nước vẫn lạnh đến thấu xương, thuyền đi câu cá trên mặt sông chẳng có mấy chiếc.

Bạch Sơn Thủy bước lên mặt sông, là trở thành Giao Long chân chính, một con sóng dài hẹp dâng lên, nâng đỡ cơ thể hắn.

Hắn nhìn thấy trên một tảng đá ngầm chỉ lộ lên mặt sông mấy thước, có một người đang đứng.

Người ấy không cao, so với hắn hình như còn thấp hơn nửa cái đầu, nhưng dáng đứng thẳng băng, vô cùng kiêu ngạo.

Hắn là kẻ làm việc không theo khuôn phép nhất trong thiên hạ, không kiêng nể cái gì, là kẻ điên cuồng ngạo bậc nhất, nhưng Tu Hành Giả trong thiên hạ ai cũng biết, công pháp của Vân Thủy Cung nước Ngụy là gặp nước thì mạnh mẽ, chỉ cần bước lên mặt sông, chính là lúc Bạch Sơn Thủy mạnh nhất, nhưng người kia lại dám hện hắn ra gặp ở ngay môi trường mà hắn mạnh nhất, thế nên kẻ kia lại còn kiêu ngạo hơn cả Bạch Sơn Thủy.

Bạch Sơn Thủy đứng thẳng bất động, nhưng gợn sóng xô đẩy, tốc độ rất nhanh, không bao lâu đã tới cách người nọ chỉ còn mấy chục trượng.

Cảm nhận được khí tức nóng hổi màu đỏ nhộn nhạo trong không khí, Bạch Sơn Thủy lập tức dừng lại, bờ môi khẽ nhúc nhích: "Triệu Tứ tiên sinh?"

Hắn cười nhạt: "Ta còn đang nghĩ không biết trên thế gian này còn có người nào kiêu ngạo như thế, bây giờ nghĩ lại đương nhiên cũng chỉ có mấy thanh kiếm của Triệu kiếm lô mà thôi."

Người trẻ tuổi đứng ở trên đá ngầm có dáng người thấp hơn người thường rất nhiều, nhưng thần thái điềm tĩnh, ánh mắt sắc bén, chính là người cường đại nhất của Triệu kiếm lô, Triệu Tứ.

Triệu Tứ thần nhiên: "Người lại không giống với lời đồn hoành hành không sợ, một kẻ măng phu mà ta từng nghe, người bức Thương gia đại tiểu thư toàn lực ra tay, chắc hẳn chỉ là muốn kiểm tra xem cô ta có phải mới vừa trải qua một trận chiến đấu kịch liệt hay không chứ gì."

"Triệu Thất vẫn lạc ngay ở giữa Trường Lăng, Triệu Tứ và Triệu Nhất dắt tay nhau xuất hiện ở Trường Lăng." Bạch Sơn Thủy trào phúng nhìn Triệu Tứ: "Người đòi gặp ta, chắc không phải là muốn khích lệ ta đâu nhỉ."

Triệu Tứ không thèm che giấu, bình thản: "Đương nhiên là vì Cô Sơn Kiếm Tàng."

Bạch Sơn Thủy cười rộ lên: "Thiên hạ ai mà chẳng muốn Cô Sơn Kiếm Tàng."

Triệu Tứ nhìn hắn: "Ta không giống họ, dù không có Cô Sơn Kiếm Tàng, ta cũng muốn xem thử kiếm của người. "

Bạch Sơn Thủy ngừng cười, không nói gì.

Triệu Tứ nói tiếp: "Sư tôn ta ngày xưa khi kiếm thành, lúc nào cũng muốn nhìn thấy kẻ giỏi kiếm nhất trong thiên hạ, lúc người sắp chết, điều duy nhất không cam lòng và tiếc nuối, chính là không được giao thủ với người đó, ta là đệ tử người tín nhiệm nhất, đương nhiên ta phải hoàn thành nguyện vọng cho người. Vân Thủy Cung Bạch Sơn Hắc Thủy Kiếm, lòng ta đã nghĩ đến đã lâu."

Bạch Sơn Thủy cay nghiệt châm chọc: "Xem ra truyền thuyết nói một chút cũng không sai, người của Triệu kiếm lô đều là kẻ điên."

"Chung quy đạo vẫn khác nhau."

Triệu Tứ nhìn Bạch Sơn Thủy, giọng vẫn rất bình thường: "Chuyện người muốn làm mấy năm nay, chung quy cũng là muốn làm người cầm đầu, phục quốc nước Ngụy, khi không còn hy vọng phục quốc, người lại muốn xây dựng nên một phương để làm chỗ che gió che mưa cho dòng dõi của Ngụy vương. Triệu kiếm lô bọn ta không giống vậy. Triệu kiếm lô chúng ta thuần túy chỉ là một nơi tu hành chi địa, chúng ta chưa bao giờ muốn làm vua một cõi, cống hiến cho một tên Vương nào, chúng ta chỉ muốn theo đuổi kiếm đạo của chính mình, trong lòng có nước mà không Vương, bây giờ nếu nước không còn, thì chỉ còn lại cừu nhân và sở cầu kiếm đạo."

Trong mắt thế nhân, những kẻ đại nghịch luôn có khả năng liên thủ với nhau, nhưng thực ra, một núi không thể chứa hai cọp, Bạch Sơn Thủy và

Triệu Tứ đã nhiều năm chưa bao giờ cùng lúc xuất hiện, hôm nay gặp nhau đương nhiên sẽ phải xảy ra quyết đấu.

Huống chi trong tay một người còn có bảo tàng mà ai cũng muốn cùng hưởng.

Đâu có ai muốn trao lại vị trí cao cao tại thượng của mình cho người khác, dù đó là một kẻ như Triệu Tứ - kẻ có thể quyết định tình hình chung cả thiên hạ.

"Ai cũng muốn hoàn thành việc mình muốn làm."

Bạch Sơn Thủy nhìn Triệu Tứ, chậm rãi: "Ai cũng mơ tưởng Cô Sơn Kiếm Tàng, nhưng Cô Sơn Kiếm Tàng luôn ở trong tay ta, nên ta chính là người được ông trời chỉ định."

Hắn hít sâu một hơi: "Thanh kiếm mạnh nhất của Triệu kiếm lô, ta cũng đã muốn gặp từ lâu."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 75: Đất Triệu Có Nhiều Con Gái

Trên Thất Cảnh chính là Thiên Địa tông sư một phương, mỗi tên đại nghịch đều có khí độ lỗi lạc bất phàm, trong thiên hạ chẳng có mấy Thất Cảnh tông sư từng thấy mặt Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ tiên sinh trong truyền thuyết, nhưng ai cũng biết mình không phải là đối thủ của Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ tiên sinh.

Vấn đề không phải ở chỗ công pháp và Kiếm Kinh sở tu.

Chưa từng có Kiếm Kinh mạnh nhất, chỉ có người mạnh hơn người.

Đại Ngụy Vương Triều và Triệu vương có rất nhiều tu hành chi địa, nhưng chỉ có Vân Thủy Cung Bạch Sơn Thủy và Triệu kiếm lô Triệu Tứ tiên sinh trở thành bậc siêu phàm được thiên hạ công nhận, chính là vì bọn họ là hai người mạnh nhất, có được khí phách vô địch.

Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ tiên sinh mà gặp nhau, làm sao giống như Thất Cảnh bình thường quyết đấu?

Triệu Tứ chấp tay sau lưng không có hành động gì, nhưng giữa lớp mây mù trắng trên mặt sông đột nhiên có một đường ráng đỏ dài đẹp xuyên qua.

Bạch Sơn Thủy bình thản vươn tay ra.

Mặt sông đang cuộn trào trước mặt đột nhiên biến mất.

Không phải là bị tách ra hai bên, mà bị một luồng Thiên Địa Nguyên Khí khổng lồ dẫn dắt, xoay tròn tại thành một cái bích đầm ở trước người hãn.

Đáy sông với rong rêu và đá cát lộ ra dưới ánh mặt trời, tôm cá mờ mịt hoảng sợ vì bị mất đi môi trường nước, hoảng loạn nhảy búng lung tung.

Nhìn nước sông hóa thành bích đầm, đáy sông biến thành mặt đất, trong mắt Triệu Tứ không khỏi hiện ra sự thương thức.

"Đời ta ưa thích học kiếm, mười năm cư trú hàn đàm."

Hãn buột miệng thốt ra một câu trong bài chiến ca Bạch Sơn Thủy từng ca khi đánh ra khỏi Trường Lăng, nhìn bích đầm phát ra Kiếm Ý kinh người, tán thán: "Xem ra người đã dùng mười năm luyện thành Bản Mệnh kiếm rồi."

Bạch Sơn Thủy không trả lời, trong bích đầm có một tia sáng màu xanh lá đậm bay lên.

Một thanh trường kiếm màu xanh lá đậm từ trong bích đầm bay ra, rơi vào trong tay hãn.

Sau khi thanh kiếm bay ra, cả bích đầm như mất đi phần hồn, hóa thành nước sông bình thường, tán ra rơi trở lại vào trong lòng sông.

Tôm cá cảm giác được nước sông đã trở về, nhưng chúng không hề thấy vui mừng, mà càng thêm sợ hãi, trốn sâu xuống dưới.

Thanh trường kiếm có màu xanh lục còn đậm hơn bất kỳ loại bảo thạch nào, nhưng bên trong lại lấp lóe hai màu đen trắng, mơ hồ tạo thành hình núi trắng nước đen.

Bạch Sơn Thủy cầm kiếm, hờ hững nhìn Triệu Tứ: "Kiếm của ta đã ở tay, giờ tới lượt người cho ta xem kiếm."

Triệu Tứ gật đầu, ngẩng đầu nhìn lên không trung vô tận: "Vậy người tiếp ta một kiếm này."

Bạch Sơn Thủy ngẩng đầu lên.

Không ai có thể nhìn thấy nổi, bên trên bầu trời rất cao rất xa, nơi Nguyên Khí mỏng manh tới mức hầu như hoàn toàn biến mất, nơi có những làn quang hồ dày đặc, và Tinh Thần Nguyên Khí hỗn loạn, ở giữa Thái Dương Chân Hỏa, cực hàn cực nhiệt khắp nơi.

Có một thanh tiểu kiếm màu đỏ, lẳng lặng trôi lơ lửng trong đó, được cực hàn cực nhiệt cọ rửa, rèn luyện, như một ngôi sao theo một quỹ tích không thay đổi cứ đi về phía trước, nhưng luôn luôn giữ sự tương liên với tâm niệm của Triệu Tứ.

Tâm niệm cao như thế xa như thế, ngay cả Bản Mệnh kiếm chẳng khác nào một ngôi sao lúc nào cũng bay trong không trung vô tận như thế, bảo Triệu Tứ tiên sinh là người xả thân cầu đạo quả thực chẳng có mấy ai hiểu nổi.

Thanh tiểu kiếm như giật mình thức tỉnh, còn chưa gia tốc đã toát ra những tia lửa màu đỏ thẫm, dùng tốc độ khủng khiếp rơi xuống.

Hỏa diễm đỏ thẫm và Thiên Địa Nguyên Khí ma sát kịch liệt với nhau, khiến hỏa diễm càng thêm mãnh liệt.

Nhưng chỉ sau chốc lát, chân hỏa bao quanh thân kiếm đã nén chặt Thiên Địa Nguyên Khí xung quanh, tạo thành một thành vật chất trong suốt như lưu ly, dán chặt vào thân kiếm.

Tầng lửa bên ngoài lớp lưu ly ấy biến thành màu đỏ thẫm, càng ngày càng đậm hơn, chẳng khác gì ráng đỏ trời chiều, đến khi xuất hiện trong tầm mắt Bạch Sơn Thủy, đã biến thành một đuôi lửa cực lớn dài hơn mười dặm dài.

Một cái đuôi lửa to như vậy, những chỗ cao của Trường Lăng đều nhìn thấy được.

Trên đài quan sát sao trong hoàng cung, sử quan nhìn thấy sao băng ngay giữa ban ngày, thì hoảng sợ biến sắc: "Sao băng rơi giữa ban ngày, lại màu đỏ thẫm, chính là yêu tinh!"

Trên mặt sông, cuồng phong gào thét.

Kiểm của Triệu Tứ còn cách mặt sông mấy chục trượng, mà nước sông dưới chân Bạch Sơn Thủy đã bị đốt khô, biến thành hơi nước với nhiệt độ khủng khiếp, bốc lên mùn ngút.

Bạch Sơn Thủy thực sự khiếp sợ.

Nhìn thấy kiếm này, hãn mới biết, truyền thuyết một kiếm đốt sạch hồ nước của vị tông sư kia của Triệu kiếm lô trong cuộc chiến Tần Triệu là hoàn toàn có thực.

Đây mới thực là cái lò ẩn chứa Thiên Địa, một thanh kiếm chứa đựng Tinh Thần Chân Hỏa, nhưng hãn không cho là mình sẽ bại.

Con sông này thông với đại dương, chứ không phải chỉ là một cái hồ kín.

Hãn hít một hơi thật sâu, Thiên Địa Nguyên Khí kịch liệt thả ra, hạ xuống nước sông dưới chân.

Cả người hãn như hợp thành một thể với sông Vị Hà.

Hãn chém vào đường lửa một kiếm.

Vạn cơn sóng xanh từ mặt sông dâng lên, Thiên Địa Nguyên Khí kinh khủng từ đằng xa ủa tới, không phải di chuyển trên không trung, mà lướt ở trong nước sâu, như một con Giao Long lướt trong làn nước, cuối cùng hòa nhập vào thanh kiếm xanh trong tay hãn.

Bạch sơn hắc thủy từ trong thân kiếm lộ ra, như diễn hóa thành một khu Thiên Địa riêng biệt.

Hai loại Kiếm Khí trước người hắc nhanh chóng chuyển biến, tạo thành một con rắn cực lớn màu trắng đang quấn vòng, mở to cái miệng khổng lồ, cắn vào luồng lửa, tiếp theo là luồng khí màu trắng phía trước màu đen phía sau, ngưng tụ thành một con Hắc Quy thật lớn.

Bạch xà Hắc Quy Nguyên Khí hô ứng với trời đất, Âm Dương biến ảo, tạo thành Huyền Vũ chi ý công thủ toàn năng.

Con rắn trắng há miệng, một đoàn Kiếm Khí xanh biếc lạnh như băng cuộn cuộn trào ra, đập chết hơn phân nửa luồng lửa đỏ thắm.

Ánh mắt Triệu Tứ rừng rực lửa cuồng nhiệt.

Thanh tiểu kiếm ở trung tâm luồng lửa theo tâm ý hắc tạo nên vô số đường cắt trên không trung, vạn đạo tinh quang Lưu Ly trút xuống, tiêu trừ luồng kiếm quang xanh biếc lạnh như băng.

Rắc một tiếng nứt to.

Thanh kiếm trong miệng bạch xà không cản nổi, khiến đầu rắn nổ bung từng khúc.

Bạch Sơn Thủy khê kêu lên một tiếng.

Từng đoàn Nguyên Khí màu đen như những đám mây bông bành bay lên, trong nháy mắt, tất cả thủy quang, ánh lửa tất cả đều biến mất, chỉ có hơi mỏng hơi nước vòng tròn tại trên mặt sông tản ra, Bạch Sơn Thủy năm lấy đậm đặc lực trường kiếm, đã tới Triệu Tứ tiên sinh trước người.

Bạch Sơn Thủy một kiếm đâm ra.

Hắn đâm về Triệu Tứ tiên sinh một kiếm này không có bất kỳ sáng lạn quang ảnh, nhưng một kiếm này đâm ra thời điểm, cả con sông trước mặt sóng cả đều cả biến mất ầm, cả đầu sông lớn trong nháy mắt này triệt để tĩnh mịch.

Đây là hắc chính thức cường đại một kiếm, không chỉ là ầm chứa hắc mạnh nhất tinh khí thần, còn không bàn mà hợp ý nhau lấy nước chảy Thiên Đạo.

Triệu Tứ tiên sinh nhẹ ồ lên một tiếng.

Nhưng hắc cũng chỉ là khê di một tiếng mà thôi, thanh kiếm kia người chảy xuôi lấy tầng một Lưu Ly hình dáng Hỏa tầng tiểu kiếm vào lúc này rơi vào hắc trước người, hắc cực kỳ đơn giản cầm chuôi này tiểu kiếm, đồng dạng một kiếm hướng phía Bạch Sơn Thủy đâm ra.

Oanh một tiếng nổ mạnh.

Kiếm của Triệu Tứ và Bạch Sơn Thủy tương giao, khiến không gian xung quanh trở nên nóng rực.

Triệu Tứ sầm mặt, hắc chợt nhớ về năm đó, lúc ở trong cửa hàng rèn.

Trong cơn mưa to, một nam tử tang thương, đập từng búa vào cây thiết chùy nung đỏ trong tay, làm văng ra rất nhiều Hoả Tinh.

Sau đó, hắc nhúng cây thiết chùy vào dòng nước dưới mái hiên.

Xùy một tiếng.

Mọi tia lửa và hơi nóng hừng hực đều biến mất, cây thiết chùy biến thành màu đen xỉ.

Trước người Triệu Tứ vang lên âm thanh, gọi hắc trở về đời thực. Thanh tiểu kiếm của hắc đã biến mất hết hơi nóng, trở lại màu đen lạnh của mình,

tiếp tục bay về phía trước.

Thanh trường kiếm trong tay Bạch Sơn Thủy rung mạnh, bay ra kéo theo cả người hần.

Hai chân hần luôn không rời khỏi mặt nước, nên khi hần bay lên, trên mặt sông cũng bị kéo lên một con sóng cao.

Triệu Tứ đứng bất động, tiểu kiếm trong tay lại bùng lửa màu đỏ thẫm, rủ xuống.

Quần áo hần chấn loạn, tóc ở sau gáy bay phấp phới, làm cho người ta phải kinh hãi, khi nhận ra hần lại là con gái.

Ghê gớm hơn, quần áo trên người Bạch Sơn Thủy cũng bị rách tung ra, áo khoác lông cáo rơi xuống, lộ ra bộ ngực trắng như tuyết, ở giữa là một cái khe sâu.

Hần lùi lại mấy bước, cơ thể uyển chuyển, làm gì còn khí độ nam nhân ngày thường, rõ ràng là một cô gái mảnh mai cao dong dỏng.

Triệu Tứ sắc mặt không thay đổi, nhìn Bạch Sơn Thủy : "Thì ra kẻ đại nghịch bướng bỉnh nhất thế gian này, Bạch Sơn Thủy, lại là con gái."

Bạch Sơn Thủy lạnh tanh: "Người không phải cũng vậy?"

Triệu Tứ nhàn nhạt nhìn cô: "Đất Triệu có nhiều con gái, con trai nước Triệu đã gần như chết sạch trong chiến tranh, bây giờ chỉ còn lại con gái, là chuyện bình thường."

Bạch Sơn Thủy hít sâu một hơi, không dùng Chân Nguyên để khống chế tạo cho mình khí khái nam nhi hào hùng nữa, nhưng cả cơ thể lại tỏa ra một loại mị lực khó tả.

Mặt cô đã trở lại bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Triệu Tứ: "Xem ra sau này phải gọi người là Triệu tứ tiểu thư."

Triệu Tứ mĩa mai đáp lại: "Trước khi nhập môn, tên ta là Triệu Diệu, không biết Bạch tiểu thư tên là cái gì, cái tên Bạch Sơn Thủy kia, cũng chỉ là lấy bạch sơn hắc thủy chi ý mà gọi, đâu phải tên thật của người."

Trong mắt Bạch Sơn Thủy lộ vẻ xấu hổ: "Ta tên là Bạch Lộ."

"Bạch Lộ là màu trắng, rất hay."

Bạch Sơn Thủy cười nhạt: "Tuy người thắng ta nửa chiêu, nhưng nếu muốn giữ ta lại, thì không có cửa, chẳng lẽ người muốn đổi thành dùng lời để nhục nhã ta?"

Triệu Tứ lắc đầu, bình thản: "Là ngoài ý muốn."

Cô nhìn về phía Trường Lăng, chậm rãi : "Trường Lăng quả là nơi chứa đựng Chân Long, những Tu Hành Giả mạnh nhất đều ở tại Trường Lăng, chẳng lẽ những lời này là có thực. . . Xem ra người ở Trường Lăng đã gặp được cơ duyên, nếu không ta nghĩ ta không chỉ thắng người có nửa chiêu."

Khóe miệng Bạch Sơn Thủy khẽ run, cô biết Triệu Tứ nói thật.

Nước sông theo tâm tình của cô dập dềnh cuộn sóng, nhưng lúc này ở trên mặt sông, đã có thêm một dáng người thướt tha màu trắng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 76: Chỉ Sát

Nữ tử ở Trường Lăng có khả năng đập sóng như giẫm trên đất bằng không phải ít, nhưng trong đó chỉ có một người thích mặc đồ màu trắng.

Có lời đồn cô làm vậy là để tể người kia, nên mới luôn bị lưu đày ra hải ngoại.

Nhưng cô lại từ trong mưa trở về, một kiếm giết Triệu Trảm.

Cô là Giam Thiên Ti Ti Thủ Dạ Sách Lãnh.

Chỉ sau mấy tức, cô đã tới chỗ Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ.

"Thì ra là kiêu hùng tụ họp, nhưng bây giờ lại biến thành ba nữ nhân đùa giỡn."

Dạ Sách Lãnh trào phúng nhìn Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ: "Hai kẻ cự kiêu nổi danh nhất thiên hạ, không là lại đều là nữ nhân, tin tức này mà truyền ra ngoài, cái đám tự cho mình là nam tử siêu phàm chắc đều nên đi tìm một khối đậu hũ mà tự sát."

Bạch Sơn Thủy nhìn Dạ Sách Lãnh, quần áo tóc tai dù chưa được sửa sang, nhưng đã hoàn toàn khôi phục sự bình tĩnh, cao ngạo thường ngày.

"Người có mặt ở đây, vậy chuyện giết sư huynh của ta, dụ ta vào trong Ngư Thị, chính là do người phải không?" Cô híp mắt, cười nhạt.

Dạ Sách Lãnh tình bơ nhìn cô: "Ta với người vốn là kẻ địch, ta cần gì phải giải thích gì với người, hỏi vấn đề như vậy để làm gì?"

Triệu Tứ thản nhiên: "Đều là người trong cuộc, cần gì phải xía xói nhau. Nếu người có biết sự thực, thì bây giờ ở đây đâu phải chỉ có một mình người. Đều là mượn kiếm giết người mà thôi, chỉ buồn cười là Nguyên Vũ Hoàng Đế đã qua Bát Cảnh, Trường Lăng lại có nhiều Tu Hành Giả Thất Cảnh như vậy, nhiều vương hầu vương tướng như vậy, thế mà dám tới nơi đây gặp chúng ta, đánh nhau với chúng ta, lại chỉ có một cô gái."

Bạch Sơn Thủy nghĩ nghĩ, sửa lại quần áo, cười nhạt: "Còn không phải là vì ứng phó Lộc Sơn hội minh, không dám để mình bị thương chút nào hay sao."

Dạ Sách Lãnh nhìn Triệu Tứ, nở nụ cười, lộ hai má lúm đồng tiền: "Triệu Tứ tiên sinh, hai người các người đều tiêu hao nhiều quá rồi, bây giờ chẳng ai còn là địch thủ của ta nữa, hay là chúng ta liên thủ, giết Bạch Sơn Thủy đi? Người lấy Cô Sơn Kiếm Tàng, ta lấy xác cô ta đi lĩnh thưởng, như vậy cũng công bằng, cả hai đều có lợi."

"Nghe cũng hay." Triệu Tứ quay sang nhìn Bạch Sơn Thủy: "Người thấy sao?"

Bạch Sơn Thủy cười nhạt: "Dù hai người chúng ta liên thủ giết cô ta, thì bọn ta cũng sẽ có tổn thương, đúng lúc cho người ta tính toán. Tới lúc đó bốn nữ tử đặc sắc nhất trong thiên hạ, thoáng cái đã chết ba cái, chỉ còn lại có Trịnh Tụ mà thôi, bà ta chắc là vui lắm."

Người ta khi đàm phán mà nói về bản thân, nhất là tự ca ngợi mình, đều sẽ làm cho người ta cảm thấy cổ quái, thế nhưng Bạch Sơn Thủy nói, lại luôn làm cho người ta cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.

Triệu Tứ cười nhạt: "Người chính là một trong bốn cô gái đặc sắc nhất thiên hạ, số lượng bốn người ta cũng đồng ý, nhưng người lại tính trong đó

có Trịnh Tự. . . Mụ ta tu vi chính là cao, nhưng sống toàn bằng âm mưu tính toán, dựa vào đàn ông mới ngồi vững vàng trong cung, bà ta làm sao được tính! Bốn người, là tiểu thư kia của Công Tôn gia, là đại tiểu thư của Thương gia kia, người nào ta thấy cũng mạnh hơn mụ ta cả."

Dạ Sách Lãnh cau mặt, miệng cong lên: "Trong thế giới Tu Hành Giả, nữ không bằng nam ấy là sự thật, thiên hạ bây giờ nữ tu hành giả Thất Cảnh dùng có đếm ra bao nhiêu, cũng không bằng một người nam tử, hai người ở đây tự biên tự diễn, cảm thấy hay lắm à?"

"Điều giống với bọn ta thôi, cố gắng ở lại Trường Lăng, làm thanh kiếm trong tay người khác."

Triệu Tứ là người lùn nhất trong ba người, nhưng ánh mắt lại sắc bén nhất, quét mắt một cái, là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Dạ Sách Lãnh: "Lấy thân mình đi mạo hiểm, người rốt cuộc muốn mưu đồ cái gì? Thân là quân cờ, chẳng lẽ lại đòi làm một bản hí khúc Liên Hoa Lạc, đòi nhảy ra khỏi lòng bàn tay người ta? Huống chi ở Trường Lăng, trên người còn có nhiều người có khả năng hát hí khúc Liên Hoa Lạc đó."

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười láo xược không coi ai ra gì, "Chắc cô ấy cũng muốn làm Hoàng Hậu?"

Dạ Sách Lãnh múm môi, hai cái má lúm đồng tiền lại lấp ló: "Ta muốn thật đó, nếu nó trở thành sự thật, ta sẽ tạ lời cát ngôn của người."

Bạch Sơn Thủy vốn ngày thường cuồng ngạo, thấy không thích là rút kiếm chém ngay, so với đàn ông còn bất tuấn, không chịu trói buộc hơn bất cứ ai, nhưng đấu võ mồm, thì lại không phải là đối thủ của Dạ Sách Lãnh, nên nghe Dạ Sách Lãnh trả lời như vậy, cô nổi giận, neho mắt lại.

Triệu Tứ nhàn nhạt nhìn Dạ Sách Lãnh : "Ta thấy người lại nói dối rồi, người nghe Cửu Tử Tầm xuất hiện, nên mới từ hải ngoại trở về đúng không?"

Dạ Sách Lãnh nhân mày: "Đừng có hòng dùng từ ngữ để thử ta, cũng khỏi có ra vẻ tốt bụng tính toán dùm ta, Triệu Trảm chính là chết trong tay ta, hai ta gặp nhau, ta với ngươi tất có một người phải chết."

Triệu Tứ vẫn bình thản, đăm đăm: "Người đã thiết lập bố cục ngày hôm nay hẳn cũng tính ra được ta nhất định sẽ giết ngươi, dù sao người của Triệu kiếm lô đều là bỏ mạng vì kiếm, nhưng người đó không ngờ đâu, hôm nay ta không muốn làm việc này."

"Triệu kiếm lô đã chết nhiều người như vậy, nhiều người như vậy chết đi, chỉ là để hoàn thành con đường của lão sư đã chọn, chính là con đường hôm nay ta phải đi."

Triệu Tứ giờ kiếm lên, bình thản: "Suốt diễn hôm nay, người đều đã tới đủ, nếu muốn diễn đến hết cảnh, thì để cho ta lĩnh giáo Thiên Nhất Sinh Thủy của ngươi trước."

Dạ Sách Lãnh ngửa đầu nhìn lên trời.

Trên bầu trời như có núi đang âm âm phi hành, một giọt nước óng ánh xuất hiện trong tay của cô, sau đó hóa thành một thanh tiểu kiếm.

Sức mạnh trong người cô dồn dập trào ra, tuôn vào trong thanh kiếm, tụ lại ở mũi kiếm.

Cơ thể cô như biến thành một lò lửa, cả mũi kiếm đỏ rực lên.

Dạ Sách Lãnh đâm ra một kiếm.

Thanh kiếm trong tay cô bỗng nhiên biến mất.

Thanh kiếm này cô chưa từng có, nên bây giờ đương nhiên là lại trở về với tự nhiên.

Một sức mạnh cực kỳ nhu hòa, quán lấy tiểu kiếm màu đỏ trong tay Triệu Tứ, khiến nó không thể tiến thêm được nữa.

Triệu Tứ cau mày.

"Thì ra Dạ Ti Thủ mạnh nhất không phải là mưa to như rót, mà là tế thủy trường lưu(*), chí nhu khắc cương."

(*) Tế thủy trường lưu: sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu.

Cô lắc đầu.

Sau đó cô buông tay ra.

Đánh nhau với Bạch Sơn Thủy, cô đã bị tổn hao rất nhiều Nguyên Khí, nên bây giờ không còn khả năng phá vỡ một kiếm này của Dạ Sách Lãnh, không tiến lên được, thì cô lùi lại.

Cô buông tay, tiểu kiếm màu đỏ rung mạnh một cái, bay ngược lên không trung.

Nó bay thẳng về chỗ cũ mà khi này nó từ đó bay tới đây.

Thân ảnh của cô, cũng phá không bay đi, hết như một thanh phi kiếm.

Triệu Tứ vừa lùi, Bạch Sơn Thủy cũng ném trường kiếm xuống dưới chân.

Chỉ đơn giản là ném kiếm, mà Bạch Sơn Thủy lại ho ra một búng máu tươi.

Nửa con sông lại biến mất, nhưng lần này đáy sông lộ ra chỉ có cây cỏ và đá cát, tôm cá đã sớm chạy ra xa mất rồi.

Thanh trường kiếm màu xanh đậm biến mất, bích đầm to lớn xoay tròn quây lấy Dạ Sách Lãnh vào bên trong.

Dạ Sách Lãnh thét dài, cả người như tảng đá lớn hạ xuống đáy đầm, Chân Nguyên tỏa ra quanh người.

Một tiếng nổ mạnh ầm vang, trên mặt sông mưa to như rót.

Những giọt mưa không phải từ trên không bay xuống, mà là ở trong bích đầm khổng lồ bay ra.

Chung quanh người cô, những giọt nước quay tròn, cắt vào trong bích đầm, khiến chúng trở về thành nước tự do, phiêu tán ra ngoài.

Trong nháy mắt, những giọt nước văng ra đã biến thành ngàn vạn thanh tiểu kiếm óng ánh, tạo thành kiếm trận.

Dạ Sách Lãnh hít sâu một hơi, quát to một tiếng.

Khóe môi cô ứa máu tươi, ngàn vạn thanh tiểu kiếm óng ánh đồng loạt đâm vào trong bích đầm.

Bích đầm như Giao Long bị ngàn vạn tiểu kiếm đóng đinh lại, không còn hô phong hoán vũ được nữa.

Nó trở lại thành nước bình thường, chảy lại xuống sông.

Phù một tiếng.

Như Cự Long nôn ọe, Dạ Sách Lãnh bị một luồng Nguyên Khí mãnh liệt từ đáy sông đẩy lao ra.

Nhưng đến khi thoát ra được bên ngoài, bóng dáng Bạch Sơn Thủy đã biến mất.

Trên chiếc áo trắng của cô lấm tẩm những giọt máu tươi, cộng với nước bùn ở đáy sông, chúng quện vào nhau, như có một con giao long bị thương bỏ trốn, lưu lại dấu vết.

Dạ Sách Lãnh khẽ ho khan, ánh mắt ảm đạm, không nhìn ra là tiếc nuối hay may mắn.

Hoàng Cung Đại Tần, trong một tòa điện, Nguyên Vũ Hoàng Đế trong bộ y phục hàng ngày, râu tóc không cạo, người ngòm lồi thoi lệch thếch, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trong mắt ông ta, giống như có rất nhiều ngôi sao đang di động.

Một kiếm kia của Triệu Tứ như sao băng rơi, quá mức mạnh mẽ, quý tích khi trở về của nó, cũng bị ông ta nắm bắt được.

Ông ta hít sâu một hơi, hai tay khẽ nâng lên, quyết định ra tay.

Ngón tay ông ta khẽ bắn ra.

Trong thư phòng Hoàng Hậu, trên Linh tuyến đột nhiên bắn ra rất nhiều đốm ánh sáng.

Chúng sáng ngời, như những ngôi sao nho nhỏ trôi lơ lửng trên những chiếc đài sen của Linh tuyến.

Trên mặt Hoàng Hậu xuất hiện một tia lãnh ý.

Bà ta giơ tay trái lên, trên năm đầu ngón tay cũng bắn ra những đốm ánh sáng.

Trên bầu trời vô tận, thanh tiểu kiếm đỏ thẫm đang nằm yên tĩnh.

Nhưng trong không gian tĩnh lặng, bỗng tuôn ra những đường tinh quang kéo đuôi dài như sao chổi, hóa thành những đường lửa, quét vào thanh kiếm đỏ thẫm.

Triệu Tứ đứng trên một đỉnh núi, trong mắt tràn ngập khiếp sợ và phần nộ, phù một tiếng, miệng cô phun ra một ngụm máu tươi, ngã ngời xuống đất.

Phù văn của tiểu kiếm đỏ thẫm bị tiêu diệt, toàn thân nó cháy đen, biến thành một đoạn thiếc thô rơi xuống, không biết rơi đi đâu.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 77: Từng Người Giành Mạng Sống

Bản Mệnh kiếm chính là vật kiếm tu cả tính mạng của người tu luyện, bản thân nó không phải là phàm vật, phải bỏ ra rất nhiều năm khổ công mới tu được tới ngày hôm nay, hôm nay bị hủy, Khí Hải và Niệm lực của Triệu Tứ đều bị trọng thương, thương thế cực nặng.

"Dù hủy bốn mạng kiếm của ta, nhưng hôm nay người không giết được ta, còn bị ta nhìn thấy một chút cảnh giới Bát Cảnh, sau này người càng đừng mong giết nổi ta!"

Sự phẫn nộ đã biến thành ý chí cứng cỏi và sắc bén.

Nghịch cảnh, càng làm khơi dậy sự truy cầu kiếm lô kiếm đạo của cô.

"Sao lại như vậy!"

Một người trẻ tuổi lông mày rậm đột ngột xuất hiện trên ngọn đỉnh núi, chính là Triệu Nhất.

"Ba Sơn Kiếm Tràng tinh hóa Tuệ Vĩ Kiếm, người xuất thủ là Trịnh Tự."

Triệu Diệu ho ra một ít máu có màu hồng phấn kỳ lạ, cười nhạt: "Là mượn thêm sức mạnh của Nguyên Vũ Hoàng Đế. . . Hôm nay muội ta dám chém ta một kiếm này, tương lai ta nhất định sẽ trả lại cho muội ta một kiếm!"

Triệu Nhất hít sâu một hơi, gật đầu.

Triệu Diệu chớp mắt, giọng lạnh tanh: "Người đi tìm Bạch Sơn Thủy."

Triệu Nhất ngơ ra.

Theo hăn thấy, Bạch Sơn Thủy tuy vừa mới liên tục đại chiến, Nguyên Khí đại thương, nhưng hăn vẫn không phải là đối thủ của Bạch Sơn Thủy, huống chi Bạch Sơn Thủy chỉ cần bước vào Vị Hà, là sẽ trở thành Giao Long về nước, hăn không thể nào tìm được Bạch Sơn Thủy. Hơn nữa bản thân Triệu Diệu bị trọng thương, nơi này cực kỳ nguy hiểm, chuyện quan trọng nhất bây giờ đương nhiên phải là hộ tống cô rời khỏi đây.

"Bạch Sơn Thủy chưa đi xa, ta đâu có phải bảo người đi đuổi giết cô ấy."

Triệu Diệu nhìn hăn, mặt lạnh băng: "Kẻ bày ra cục diện ngày hôm nay sẽ không để cho chúng ta rời đây được. Bản Mệnh kiếm của ta đã bị hủy, đối với họ đương nhiên không còn quan trọng bằng Bạch Sơn Thủy đang mang theo bí mật của Cô Sơn Kiếm Tàng. Dù ta không đoạt được Cô Sơn Kiếm Tàng, thì cũng quyết không cho kẻ bày trò lấy được nó."

Triệu Nhất nhìn cô, vẫn còn do dự.

Triệu Diệu hạ mắt, nét mặt đầy sát ý, "Ta tuy bị thương nặng, nhưng bọn chúng muốn giết ta, cũng đâu có dễ dàng như vậy."

Triệu Nhất ngẩn ngơ, hăn cảm giác trên người Triệu Diệu hiện đang có một hương vị rất kỳ lạ, trong trí nhớ của hăn, từ trước tới giờ ở Triệu kiếm lô chỉ có một mình trên người lão sư mới từng có thứ hương vị ấy, tựa hồ cũng xuất hiện qua.

"Người cẩn thận."

Hăn gật đầu.

Lúc Triệu Nhất và Bạch Sơn Thủy lần lượt biến mất, Dạ Sách Lãnh cảm thấy rất mệt, cô ngồi phịch xuống.

Sau đó cô cảm thấy từ hướng Hoàng Thành có sự biến hóa, tiếp theo là sự chấn động kịch liệt ở bầu trời trên cao.

Cô hiểu rõ Nguyên Vũ Hoàng Đế và Trịnh Tụ, ngày xưa lúc Tần diệt Tam Triều, cô không chỉ một lần nhìn thấy Trịnh Tụ Tinh dùng tuệ vĩ của Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm quét rơi kiếm của người khác.

Trịnh Tụ khi cùng kiếm tinh hợp nhất, Kiếm Ý của Mệnh Tinh Chiết Hỏa khi hợp nhất với Tinh Hỏa Thối Luyện, kiếm như sao băng, tuy không lăng lệ ác liệt giống Triệu Diệu Kiếm Ý, nhưng Bản Mệnh kiếm của Trịnh Tụ vẫn luôn ẩn nấp ở một nơi nào đó trong Tinh Không, vốn tu vi của Trịnh Tụ đã hơi cao hơn Triệu Diệu một chút, bây giờ lại được Nguyên Vũ Hoàng Đế trợ giúp, nên cô có thể tưởng tượng ra được kết cục của Bản Mệnh kiếm của Triệu Diệu.

Hủy đi bản mệnh kiếm của một tên đại nghịch, tương đương chặt đứt một cánh tay của Triệu Diệu, nhưng đã tốn công bày ra mưu kế hôm nay, chỉ mới như vậy, đã đủ hay chưa?

Kẻ bày ra ván cờ hôm nay, rốt cuộc là Nguyên Vũ Hoàng Đế, là Hoàng Hậu, hay hai thừa tướng, hay là một người nào khác nữa?

Trong ba người bị dính trong bố cục, chỉ có một mình cô biết người giết chết Phiền Trác là ai, cũng chỉ có cô biết, ngày ấy tuy cô đã nói Hàn Tam Thạch làm biến mất khí tức của Cửu U Minh Vương Kiếm, nhưng thứ dẫn dụ Bạch Sơn Thủy tới Ngư Thị lại không phải là bút tích của cô.

Ngoài Thương gia, trong triều đình còn có ai là Tu Hành Giả của Quỷ Trúc Môn Đại Tề?

Có thể bố trí thủ đoạn như vậy, thì hẳn là đã biết chuyện cô giấu đi khí tức của Cửu U Minh Vương Kiếm, vậy bây giờ sẽ làm gì với cô đây?

"Phụ nữ đều là cố chấp."

Nhớ tới những lời kia của Triệu Diệu, nhớ tới mình vẫn cứ cố tìm cách ở lại Trường Lăng, Dạ Sách Lãnh không khỏi cười tự giễu.

Dưới lòng sông, Bạch Sơn Thủy lặng lặng đứng im, theo dòng nước chảy mà đi, không biết dùng loại bí thuật gì, mà đứng ở trong nước, cô vẫn hít thở đều đặn bình thường.

Mọi vết máu trên người cô đều đã được rửa sạch, khí tức lại tinh khiết như nước, chỉ có sắc mặt là tái nhợt.

Cô không hiểu gì về bí thuật của Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng khi Bản Mệnh kiếm của Triệu Diệu bị hủy, cô cũng cảm nhận được sự chấn động nguyên khí kịch liệt trên bầu trời, cô biết kẻ có thể làm được chuyện như vậy, chỉ có mấy kẻ kia ở trong hoàng cung mà thôi.

Cô hiểu ra, kẻ thiết lập nên ván cờ ngày hôm nay, không thể đơn giản là một tên vương hầu nào đó được.

Bí thuật của Vân Thủy Cung, giúp cô có thể ở trong nước mấy chục ngày, làm cho khí tức của cô hoàn toàn hòa nhập y hệt như làn nước, dù có là cường giả bát cảnh tới, cô cũng tin ông ta không thể nào phát hiện ra được.

Bản Mệnh kiếm của Triệu Diệu bị hủy, làm cho cô cảm thấy vô cùng bất an, cảm thấy đại cục nơi này, mới chỉ là bắt đầu.

Cô không chút do dự, lấy ra một bình thuốc, đổ ra viên thuốc màu đỏ duy nhất trong đó, nhét vào trong miệng.

Mặt cô đỏ ửng hần lên, nhưng thân ảnh của cô giữa làn nước lại biến thành lưu ảnh màu trắng, gần như vô hình.

Chỉ sau một lúc, dưới tầng nước sâu, xuất hiện một cái bóng trắng cực lớn, bơi nhanh về phía cô.

Ấy là một con cá chép trắng cực lớn, trong đồng tử lóng lánh ánh sáng của linh tính, là một bằng hữu cũ của Bạch Sơn Thủy nhiều năm trước khi cô ở trong nước tu kiếm, ngày thường nhìn thấy nó, cô đều thấy mừng rỡ, nhưng lúc này nhìn thấy nó, cô chợt nghĩ ra cảm giác bất an mãnh liệt của mình là tới từ nơi nào.

"Không!"

Cô kêu to thê lương, sóng khí và sóng âm ở trước người mãnh liệt nổ tung

Cái bóng trắng to lớn bỗng nhiên cứng đờ.

Một vòng ánh sáng màu đỏ dọc theo đầu của nó khuếch tán ra, nhuộm hồng cả thế giới trước mắt Bạch Sơn Thủy, cũng nhuộm hồng cả ánh mắt của cô.

"Đời ta thích học kiếm, mười năm cư trú hàn đàm. . . Một kiếm chém Trường Giao, bích thủy xích ba tháng. . . Hôm nay chiến Trường Lăng, ngày đó chém Tần vương? Ha ha ha, Bạch Sơn Thủy, hôm đó người ở Trường Lăng lảo xược hát khúc chiến ca, không ngờ trong mắt Ngô Hoàng, người chẳng qua chỉ là chó nhà có tang mà thôi!"

Tràng cười cuồng ngạo làm vùng nước sâu không ngừng nổ tung, một thân ảnh mặc áo vải thường màu xám, một tay nắm lấy đầu con cá chép

trắng, kéo mạnh.

Một tia Kiếm Ý từ tay phải của hãn bắn ra, kiếm quang màu xanh lá cây như một cây thủy thảo cực lớn, bắn nhanh tới trước người Bạch Sơn Thủy.

Cả vùng nước nổ to một tiếng, một cái cột nước cực lớn cao hơn mười trượng bùng lên, Bạch Sơn Thủy bị một kiếm chấn văng ra khỏi đáy nước.

"Liên Ba!"

Bạch Sơn Thủy phần nộ tới cực điểm, kêu to một tiếng, trong tay đã cầm một thanh kiếm màu xanh đậm.

Thân ảnh màu xám cũng đã lướt sóng nổi lên mặt nước, là một nam tử trung niên cầm một thanh đại kiếm màu xanh lá cây, mặc một chiếc áo vải màu xám rất bình thường, khuôn mặt cũng rất bình thường, nhưng trên trán có một vết kiếm và một cái lạc ấn của tù nhân.

Người nam tử tiện tay ném cái đầu cá đi, nhìn Bạch Sơn Thủy, vô cùng cảm khái: "Xa cách mười chín năm, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Bạch Sơn Thủy giận quá thành cười, cười như điên: "Thân là người Ngụy, lại thành vương hầu Đại Tần, được hưởng vinh hoa phú quý, mà vẫn còn nhớ tới thù cũ ngày xưa, còn nhớ rõ kẻ thù ngày xưa của sư sao?"

Tu Hành Giả này, chính là Liên Hầu trong Thập Tam Hầu của Đại Tần.

Ở Trường Lăng hãn tuy cũng có đất phong, cũng có hầu phủ, nhưng ở trấn thủ khu vực Hung Khương, có uy thế rất lớn với nước phụ thuộc đó, có nửa cái danh xưng Khương Vương, thực không hiểu đã được điều về Trường Lăng khi nào, mà bây giờ lại xuất hiện trước mặt Bạch Sơn Thủy. Hơn nữa theo lời Bạch Sơn Thủy, Liên Hầu còn là người Ngụy!

Liên Ba sờ lên vết thương trên trán, nở nụ cười, nhưng nụ cười khá là thâm đạm: "Nếu không nhờ ngày xưa Vân Thủy Cung các người một nhà độc đại, quyền thế ngập trời, những tông môn không hợp ý kiến với các người đều bị các người diệt trừ, thì Đại Ngụy gì làm sao yếu như vậy, dù cuối cùng vẫn không thoát khỏi vận mệnh bị diệt, nhưng đâu có đến nỗi bị diệt nhanh như vậy, nếu thật muốn so đo, thì không phải ta là kẻ đầu sỏ làm cho Đại Ngụy bị diệt vong. Bây giờ Đại Ngụy cũng đã bị diệt nhiều năm như vậy, mà người vẫn còn một lòng đền nợ nước, người không nghĩ, chính vì có sự tồn tại của người, nên người Tần vẫn luôn mãi đối xử không tốt với người Ngụy, người muốn cho người Ngụy có được ngày tốt lành, lại không biết họ không thể có được ngày đó, chính vì có những kẻ như người."

Bạch Sơn Thủy khinh bỉ cười nhạt: "Làm con chó nhiều năm, quả nhiên cũng có được kiêu ngạo của con chó."

Liên Ba nheo mắt: "Xương cốt của Ngụy vương bây giờ chắc cũng nát thành đất, những chuyện ấy còn có ý nghĩa gì, ta chỉ nhớ, năm đó sư môn ta bị diệt, những sư trưởng, sư huynh đệ của ta, đều mất mạng ở dưới kiếm của người."

Bạch Sơn Thủy không nhìn hấn nữa, chỉ lạnh lùng nhìn kiếm trong tay và máu của con cá chép trắng: "Thân nhân ngày xưa của người đều đã chết sạch, nhưng thân nhân hiện giờ trong phủ của người, thì còn nhiều hơn ngày xưa nhiều lắm."

Liên Ba hiểu ý của Bạch Sơn Thủy, hấn hít sâu một hơi, chân thành: "Nên hôm nay dù ta có phải chết, thì cũng phải bắt người cùng chết ở chỗ này."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 78: Bất Quá Cũng Chỉ Có Như Vậy

Bạch Sơn Thủy cười khẩy.

Giống như Lương Liên, tuy cũng là Thất Cảnh, nhưng cô chưa bao giờ để Lương Liên vào mắt, loại tu hành giả thất cảnh cỡ như Liên Ba này, chưa bao giờ xứng đáng làm đối thủ của cô, nhưng đối phương bây giờ lại hoàn toàn có khả năng giết được cô.

Huống chi Liên Ba là một trong mười ba hầu, ngay cả Lương Liên bình thường còn có nhiều bộ hạ cường đại, Liên Ba nhất định muốn giết cô, thì làm sao lại chỉ tới một mình.

Nên trên mặt sông mờ khói, xuất hiện ba cái thuyền nhỏ.

Trên mỗi con thuyền nhỏ có đứng một người, một người đầu trọc, tai đeo vòng bạc to, ăn mặc lỗ lã, một người phong lưu phóng khoáng, ăn mặc thư sinh, người cuối cùng toàn thân thiết giáp, lưng đeo song kiếm.

Ba người này là ba đại cao thủ thủ hạ của Liên Ba, Chương Cuồng Dao, Liễu Tông Đường, Lợi Đạo Chu.

"Thực là dám bỏ tiền vốn."

Bạch Sơn Thủy trào phúng, một luồng sóng dữ từ dưới chân của cô dâng lên, bay thẳng về phía Chương Cuồng Dao đang đi đầu.

Chương Cuồng Dao vốn là người Khương, nguyên là mã tặc vùng biên cảnh, mấy năm trước vì thua trong tay Liên Ba nên trở thành thủ hạ, được Liên Ba dạy dỗ, tu vi tăng mạnh, nhưng Liên Ba và Bạch Sơn Thủy là kẻ thù cũ, nên Bạch Sơn Thủy hiểu rất rõ thuộc hạ của hắn, cô biết trong ba người Chương Cuồng Dao là người yếu nhất, nên ra tay đánh hắn trước để cướp đường chạy ra ngoài.

Không ngờ Liên Ba thấy Bạch Sơn Thủy lao về phía Chương Cuồng Dao, lại đứng im, chỉ cười khinh bỉ.

"Ha ha ha ha! Tới hay lắm!"

Chương Cuồng Dao cười to điên cuồng.

Trong lòng Bạch Sơn Thủy lại dâng lên cảm giác nguy hiểm.

Chân Nguyên Chương Cuồng Dao tuôn ra hai tay, leng keng một tiếng vang dội, mở cái hộp đồng trong tay.

Dưới đáy hộp đồng có một khối Tinh Thạch màu trắng bạc, trên mặt điêu khắc phù văn hình một tòa cung điện phong cách cổ xưa, xung quanh khối tinh thạch, lơ lửng mấy mười tiểu kiếm màu ngân bạch rất nhỏ.

Những thanh tiểu kiếm này chẳng to hơn cái đồ cạo răng của người thường bao nhiêu, nhưng sau khi chân nguyên của Chương Cuồng Dao như nước vỡ đê tràn vào trong hộp, thì chúng bắt đầu tỏa ra khí tức nặng nề như núi.

Nói đúng ra là, mỗi thanh tiểu kiếm đều tỏa ra khí tức của một ngọn thiết sơn.

Bạch Sơn Thủy biến sắc.

Cô cảm giác được luồng khí tức này bay thẳng tới cơ thể của cô, khiến hô hấp của cô không còn lưu loát, trong người như bị rất nhiều những cái gì đó tràn ngập.

"Tích Sơn Kiếm Bàn!"

"Ly Lăng Quân!"

Cô đã nghĩ ra đây là cái gì, trong lòng dậy lên hàn ý lạnh băng.

Phù Bình mạnh nhất của Đại Sở vương triều. . . đồ hộ thân giữ mạng của Ly Lăng Quân, không ngờ bây giờ lại xuất hiện trong tay thuộc cấp của Liên Ba.

Điều này cho thấy, Ly Lăng Quân cũng có góp mặt trong chuyện này.

Làm cho Ly Lăng Quân bỏ ra một cái giá nặng như vậy, vật trao đổi lại phải là cái gì?

Thời gian quá mức vội vàng, cô không kịp nghĩ thêm, thanh trường kiếm trong tay rung lên nhiều lần, mỗi lần rung đều chấn động ra một đợt Thiên Địa Nguyên Khí kinh khủng.

Kiểm Ý đang thẳng đường bay tới, bị từng tầng nguyên khí đẩy cao dần lên.

Trước người Bạch Sơn Thủy, xuất hiện những mặt kính giống như màn nước.

Mười thanh tiểu kiếm từ trong hộp đồng bay ra.

Lúc mỗi thanh tiểu kiếm từ trong hộp đồng bay ra, đều được phù văn của hộp đồng vẽ cho một quỹ tích riêng.

Chương Cuồng Dao hầu như truyền hết cả Chân Nguyên trong người vào trong hộp đồng, là để những thanh tiểu kiếm không bị lực lượng từ bên ngoài phá hủy, cho nên, khi chúng bay ra, mang theo sức mạnh, chất liệu đặc biệt bản thân, và quỹ tích bay ra, tạo thành một đại trận, kéo tới một sức mạnh vô cùng kinh khủng.

Oanh oanh oanh. . .

Những tiếng nổ không ngừng vang lên trước người Bạch Sơn Thủy.

Giống như có vô số những tòa thiết sơn công kích vào kiếm thể của cô.

Bạch Sơn Thủy vốn xuất chiêu thiên về thủ, nên khi bị công kích, lúc đầu cô cảm thấy mình hoàn toàn đủ sức ngăn cản, thậm chí còn có ý nghĩ ‘bất quá cũng chỉ có vậy mà thôi’, nhưng chỉ trong nháy mắt sau đó, cô đã hiểu được mình đã sai.

Hô hấp của cô trở nên cực kỳ khó khăn.

Trong ngực và bụng của cô bị những thứ gì đó nhồi nhét vào, ngăn cản cô hít thở, bây giờ còn sinh ra những thứ như bột phấn.

Trong cơ thể của cô sinh ra cảm giác vô cùng căm ghét những bột phấn đó.

Trong cổ họng ngọt, một ngụm máu tươi không thể kèm được, phun ra khỏi miệng.

Trong mắt Liên Ba đầy trào phúng.

Người bày ra trận này, làm sao Bạch Sơn Thủy so sánh được?

Vốn là người yếu nhất trong số những người đang có mặt, nhưng có Tích Sơn Kiếm Bàn trong tay, sức mạnh một kích này, còn mạnh hơn cả một kích toàn lực của hắn mấy phần, làm sao Bạch Sơn Thủy đỡ nổi.

Bồng! Bồng! Bồng!

Một ngụm máu tươi phun ra, Bạch Sơn Thủy giống như đang đi trên đất bằng, lùi lại liền ba bước, dưới thân nổ tung ba khối bọt nước cực lớn.

Mái tóc vừa được cô ghém lại, giờ lại tung ra tán loạn.

Nhưng ngay lúc này, Liên Ba bỗng quay sang bên.

Bên bờ sông, xuất hiện một thân ảnh tỏa ra nhiệt khí hùng hực, như ngọn lửa đang cháy, khiến cỏ lau bên bờ đều bốc cháy.

"Ta chính là Triệu kiếm lô Triệu Nhất, nếu tin tưởng ta, thì mau lên bờ, để ta bảo vệ người!"

Một tiếng quát trầm ồm mang theo chiến ý cuồng nhiệt từ trong đám lửa vang lên.

Bạch Sơn Thủy không chút do dự, cười một tiếng cuồng tiếu, thanh trường kiếm trong tay biến mất, quanh người cô xuất hiện một tầng bích lưu, giống như cả người đều chui vào trong thanh kiếm.

"Cẩn thận!"

Liên Ba biến sắc quát to, thanh kiếm trong tay rời tay bay ra, như Giao Long màu xanh sẫm bay thẳng tới.

"A!"

Liễu Tông Đường ăn mặc kiểu văn sĩ thét to kinh hãi, trong tay xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu đỏ, nhanh chóng nở ra một bóng kiếm to.

"Rắc rắc" một tiếng nứt, cả cơ thể hấn lấn cái thuyền nhỏ dưới chân đều bị chém thành hai nửa.

Oanh!

Kiểm của Liên Ba xông tới Bạch Sơn Thủy, nhưng Bạch Sơn Thủy không hề bận tâm, đại kiếm xanh đập âm xuống nước, cô lại phun ra mấy ngụm máu tươi, nhờ xung lượng đẩy tới, chỉ còn cách bờ có mấy trượng.

"Người đi mau! Nơi này giao lại cho ta."

Triệu Nhất đã vọt tới, ngăn trở kiếm ý đuổi theo cô còn sót lại trên mặt sông.

Bạch Sơn Thủy quay lại cười cuồng ngạo với Liên Ba: "Ta giết tâm phúc của người ngay trước mặt người đấy, xem người làm gì được ta?"

"Người muốn chết!"

Liên Ba chờ đợi mười chín năm, mắt thấy đại thù sắp được báo, không ngờ lại xuất hiện biến cố, hăn phần nộ vô cùng.

Oanh một tiếng.

Đại kiếm màu xanh kéo lên một quả cầu nước khổng lồ, to hơn mười trượng, dữ dằn ném về phía Triệu Nhất.

Nhìn thấy một kiếm ấy, Triệu Nhất cười cuồng nhiệt.

Bao nhiêu năm nay, hăn đi theo Triệu Tứ du lịch thiên hạ, Triệu Tứ được xem nhiều, nhưng cơ hội chiến đấu thì ít, bây giờ thấy được chiến đấu thì rất vui vẻ, tâm cảnh cực kỳ sung sướng!

Trên lưng hăn có đeo một cái dù cũ to tướng, hăn trở tay, rút từ trong dù ra một thanh đại kiếm màu đen.

Không một chút hoa xảo, hăn vung kiếm lên, lấy cứng đối cứng, đập thẳng vào thanh đại kiếm màu xanh.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Nguyên khí bên ngoài kiếm của Liên Ba chỉ một kích là bị đập nát.

Quả cầu nước khổng lồ trên thân kiếm chưa kịp dùng tới đã bị chấn nát, trở thành nước đổ ra tung tóe.

Nhưng Liên Ba thân là một trong Thập Tam Hầu, thì dưới một kiếm toàn lực này, cũng không đối phó nổi.

Hắn duỗi tay ra, nước đang chảy trở về bay tới quần lên tay hắn.

Giống như đang kéo dài cánh tay hắn ra.

Hắn hét to, vung thanh đại kiếm màu xanh lá chém qua.

Trong mắt Triệu Nhất hỏa diễm hừng hực.

Mặt đất ngay dưới hai chân hắn cũng bốc lửa rừng rực.

Cơ thể hắn hình như không chịu nổi sức mạnh như vậy, bay ngược ra sau.

Nhưng hắn vẫn còn một thanh kiếm nữa.

Hắn vốn có hai thanh kiếm, từ đầu đến giờ mới chỉ dùng có một thanh.

Ổng tay áo hắn nổ bung một đoàn sóng lửa, thanh tiểu kiếm màu đen tăng tốc, chém vào dòng nước nổi với thanh đại kiếm màu xanh lá.

Xù một tiếng.

Dòng nước chảy bị gián đoạn, thanh đại kiếm màu xanh lá bị đánh bay.

Triệu Nhất cười ha hả: "Đại Tần Thập Tam Hầu, bất quá cũng chỉ như vậy!"

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 79: Chiết Vũ

Chiêu của Liên Ba bị phá, khí tức trong cơ thể chấn động mãnh liệt, còn bị Triệu Nhất cười nhạo, trong lòng vô cùng phẫn hận.

Bình thường không đấu lại Bạch Sơn Thủy cũng thôi đi, vì tu vi của Bạch Sơn Thủy đã vượt qua Thất Cảnh trung phẩm, nhưng bây giờ đều là Thất Cảnh hạ phẩm, thời gian tu hành cũng không ngắn hơn Triệu Nhất, lại được trui rèn qua bao nhiêu năm chém giết ở Hung Khương, không lẽ bây giờ ngay cả Triệu Nhất cũng không đánh được?

Tình thế bây giờ, Chương Cuồng Dao vốn là người có tu vi kém cỏi nhất, nhưng trong tay có Tích Sơn Kiếm Bàn, lại trở thành nhân vật quan trọng nhất.

Hắn sầm mặt, dồn hết Chân Nguyên còn lại trong người vào trong Phù Bình trong tay.

Oanh một tiếng.

Chân Nguyên hao hết, hắn cũng không khống chế được lực phản chấn của Tích Sơn Kiếm Bàn nữa, cả người rơi vào trong nước, nhưng mười thanh tiểu kiếm đã lại bay ra.

Mười thanh tiểu kiếm mang theo Thiên Địa Nguyên Khí bay lên không trung, không đâm vào Triệu Nhất, mà đâm vào Bạch Sơn Thủy đang đi sau lưng Triệu Nhất.

Mười thanh tiểu kiếm tạo thành kiếm trận lao xuống, như một nhà ngục giam Bạch Sơn Thủy vào trong.

Bạch Sơn Thủy cảm giác được ý định của những thanh tiểu kiếm, nhưng cô không hề có ý ra tay, chỉ lạnh mắt nhìn kiếm trận.

"Tần dùng kiếm Sở, mà không cảm thấy thẹn?"

Triệu Nhất cười to, lúc tiếng cười vang lên, thanh tiểu kiếm màu đen ở trên không trung đã bẻ hướng, đánh qua những thanh tiểu kiếm.

Oanh một tiếng nổ mạnh, trên đỉnh đầu hắt bay tung những luồng chân hỏa đỏ thẫm, giống như có một cái lò luyện ở ngay giữa không trung, đang luyện những thanh tiểu kiếm kia.

Phốc phốc phốc phốc. . . Mấy chục âm thanh dày đặc liên tiếp vang lên, mười thanh tiểu kiếm bị sóng lửa đánh ra tứ tán.

Nhưng ngay lúc này, Lợi Đạo Chu ra tay.

Lợi Đạo Chu là một đại tướng quân, mấy năm nay chỉ huy biên quân, song kiếm trên lưng không biết đã uống máu không biết bao nhiêu cường giả, nhưng lần này hắn không xuất kiếm, mà vung song chưởng đánh ra.

Hai cái vòi rồng xuất hiện trước người hắn, đẩy lên người Liên Ba.

Liên Ba kêu to một tiếng, bay vèo ra xa, trong nháy mắt, chỉ còn là một cái chấm đen.

Lúc này trong bầu trời, còn có một chấm đen nữa, là thanh đại kiếm màu xanh lá của Liên Ba.

Thanh kiếm bay vèo qua không trung.

Liên Ba thò tay, tiếp lấy kiếm.

Trong không khí vang lên một tiếng hú làm cho màng nhĩ người ta phải đau đớn.

Hai cái chấm đen hiện ra to dần trong mắt Triệu Nhất.

Triệu Nhất nghiêm mặt.

Hắn cảm giác được Thiên Địa Nguyên Khí đang mãnh liệt hòa nhập vào trong hai chấm đen kia.

Hắn híp mắt.

Hắn dùng cả hai tay nắm lấy đại kiếm màu đen, vùng mạnh đập tới.

Chung quanh cơ thể hắn xuất hiện một vòng tròn sóng khí, lan ra bên ngoài nổ bung.

Tất cả hỏa diễm quanh người hắn đều biến mất, một cây dương thụ đang cháy bị kích thành những mảnh gỗ vụn, bay tung tóe.

Bùn đất bị sóng xung kích khủng bố chấn lên, ném vãi ra bốn phía.

Bên bờ sông đột nhiên bị đào thành một cái hố to.

Trong bụi mù, dưới đáy hố có hai bóng người hiện ra.

Hai tay Triệu Nhất vẫn đang cầm chặt đại kiếm, nhưng thanh kiếm đã uốn lượn biến hình.

Lúc Triệu kiếm lô chưa bị diệt, Tu Hành Giả của Triệu kiếm lô phần lớn cả đời đều làm nghề rèn, kiếm thai của Triệu kiếm lô được công nhận là đệ nhất thiên hạ, Triệu Nhất là học trò đứng đầu Triệu kiếm lô, kiếm thai của hắn đương nhiên không hề tầm thường.

Thế mà bây giờ nó bị đánh đến mức xuất hiện uốn lượn, đủ thấy một kích vừa rồi mạnh đến mức nào.

Liên Ba tay phải cầm kiếm, đầu cánh tay cũng bị vụn vụn kỳ dị, cánh tay rũ xuống, khoe miệng có máu chảy ra, sắc mặt tái nhợt.

Cho thấy xương cốt của cánh tay phải đã bị gãy nhiều chỗ.

"Ai cũng biết Triệu Tứ mạnh mẽ, nhưng không ngờ người cũng mạnh như vậy."

Liên Ba lấy tay trái tiếp kiếm, nhìn theo bóng Bạch Sơn Thủy biến mất, trong lòng tràn ngập hận ý nhìn Triệu Nhất: "Thì ra là lấy mạng của người để đổi mạng cho Bạch Sơn Thủy, Triệu kiếm lô các người thấy đáng giá sao?"

Triệu Nhất từ từ xoay người.

Từ bờ sông nơi xa, có một thân ảnh đang đi tới.

Người kia rất cao rất gầy.

"Ta còn tưởng là ai, thì ra là cái thứ ăn cây táo, rào cây sung Thân Huyền, cả ngày giống như chuột trốn trong cống để gặm thi thể Thất Cảnh, để không bị nhiều người chú ý, lại tới đây."

Triệu Nhất nhìn ra người tới là ai, hắn cũng hiểu thì ra nhiệm vụ của Liên Ba chỉ là cuốn lấy hắn, bây giờ hai người liên thủ, hắn tuyệt đối không thể nào thắng nổi, nhưng trong mắt hắn chỉ có ý chí cuồng nhiệt mà thôi.

"Mạng của ta không phải do trời."

Hắn khảng khái.

Từ thân người cao gầy kia, xuất hiện luồng kiếm ý làm cho lòng người kinh hãi.

Ánh nắng mặt trời rơi xuống, bị hút chặt trên người hắn, tạo thành một lớp viền vàng, khiến hắn nhìn như một vị Thánh.

Cùng lúc đó, trong bầu trời như xuất hiện một cái cầu vô hình. Cùng là tu vi Bàn Sơn, thường Tu Hành Giả mang Thiên Địa Nguyên Khí phù hợp với bản thân mình từ nơi xa tới gần để sử dụng, còn hắn thì ngược lại, đưa Nguyên Khí ở trong cơ thể mình ra, tạo thành rất nhiều Kiếm Khí, thông qua cây cầu vô hình, đưa ra xa.

Ánh sáng trên đầu Triệu Nhất càng ngày càng sáng, sáng tới mức làm cả người Triệu Nhất trắng bệch, như muốn tan thành ánh sáng giống mình.

Triệu Nhất từ lúc nói câu "Mạng của ta không phải do trời", hắn đã biết uy hiếp thật sự của mình là từ người nào, nhưng hắn mặc kệ những bóng kiếm đang từ trên đầu rơi xuống, mà vô cùng nghiêm túc xuất kiếm công kích Liên Ba.

Mấy năm đi theo Triệu Diệu du lịch thiên hạ, hắn đã ngộ ra một chân lý, người của Triệu kiếm lô, dù lùi, cũng phải lấy tiến làm lùi.

Thanh đại kiếm bị uốn lượn lại nện mạnh xuống.

Thợ rèn, khi hạ chùy chính là lúc tất cả mọi thứ đều được dồn hết ra, một búa đó chính là lúc mạng sống của người thợ rèn thăng hoa, nhiều người xưa nay đều không thể nào hiểu được làm sao người thợ rèn có thể đánh ra một búa vượt xa khỏi sức người bình thường như vậy, chính là ở chỗ này.

Một tiếng vang trầm đục.

Hổ sâu tiếp tục lồm xuống.

Trong cánh tay trái của Liên Ba, và cả trong cơ thể hần, đều vang lên âm thanh xương nứt.

Liên Ba quát to, hai chân dầm mạnh xuống, mặt đất dưới chân hần vỡ ra, tuôn ra hai luồng nước sông, nâng cơ thể, lặn kiếm của hần lên.

Những thanh tiểu kiếm kiếm màu đen đã bay tới.

Liên Ba chém lên thanh tiểu kiếm, thanh đại kiếm trong tay hần không ngừng chấn động.

Những luồng chấn động chấn ngược lên người hần, làm vỡ nát Nguyên Khí trên người hần.

Liên Ba chán nản ngồi phịch xuống, sức nước đẩy hần trượt ra, vì đáy hồ bị cong nên cơ thể hần cứ trượt tới trượt lui, cuối cùng bị ném bay ra ngoài.

Triệu Nhất đuổi theo, xông ra.

Hần không nhìn thấy thân ảnh của Liên Ba được, vì hần đã phải nhắm mắt lại.

Ánh sáng từ trên trời rơi xuống đã sáng thêm mấy phần.

Những tia kiếm khí như tia nắng đâm vào cơ thể hần.

Hần kêu lên một tiếng buồn bực, tất cả Chân Nguyên trong Khí Hải đều hóa thành Chân Hỏa, bốc cháy mãnh liệt.

Nung cháy tất cả những tia Kiếm Khí ở trong cơ thể hần.

Nhưng khắp người hần, khí huyết bị bốc hơi bay ra, làm cho cơ thể khô héo hần đi.

Thân ảnh cao gầy ở nơi xa quát lên một tiếng giận dữ.

Những tia sáng đâm vào Triệu Nhất sáng rực hắt lên, ánh sáng trên bầu trời bỗng nhiên biến mất.

Triệu Nhất dùng hết tất cả hơi nước có trong người, huyết mạch khô cạn đến mức đứt gãy, biến thành vụn.

Ánh mắt Triệu Nhất tối sầm, hắn biết sau này mình sẽ không bao giờ nhìn thấy ánh sáng được nữa, không nhìn thấy màu sắc được nữa, nhưng gương mặt của hắn chỉ càng thêm cứng cõi.

Thanh đại kiếm màu đen trong tay hắn lại vung mạnh ra.

Nó rút lên, bắn thẳng về phía thân ảnh cao gầy ở xa xa kia.

Cơ thể hắn mượn lực phản xung của chiêu kiếm, chỉ sau mấy cái lên xuống đã biến mất trong cánh đồng hoang vu ở bờ sông.

Thân Huyền thò tay tóm một cái.

Âm thanh kim loại vang dội, năm ngón tay của hắn biến thành màu đồng cổ, bắt lấy mũi kiếm của thanh đại kiếm màu đen.

Lợi Đạo Chu hạ xuống sau lưng Liên Ba, hai tay đỡ lấy Liên Ba.

Một trận chiến này, Bạch Sơn Thủy trọng thương, Triệu Nhất mù cả hai mắt, mất đi một kiếm. . . Nhưng một sát cục như vậy mà vẫn không diệt được hai tên đại nghịch, trong lòng những danh tướng Đại Tần không hề thấy vui chút nào, mà chỉ thấy sợ.

Thân Huyền không nói gì với Liên Ba, hắn cầm thanh đại kiếm của Triệu Nhất, quay người nhìn về phía Hoàng Thành.

Đường phố ngang dọc của Trường Lăng, trong mắt hắn, chính là một bàn cờ.

Trận đại chiến này, đám đại nghịch dù chạy thoát được, nhưng đều bị trọng thương, trong thời gian tới, họ chỉ còn có thể cố gắng nghĩ cách để giữ lại mạng sống của mình.

Tình hình trước thềm Lộc Sơn hội minh, thế là hoàn toàn yên ổn.

Cường giả trên Thất Cảnh thì cũng chỉ là quân cờ, kiếm thuật có mạnh hay không thì đã sao?

Quyển 3

[Chương 1: Mưu Kế](#)

[Chương 2: Dựa Thế](#)

[Chương 3: Độc Ác](#)

[Chương 4: Đường Kiếm](#)

[Chương 5: Thời Gian](#)

[Chương 6: Tâm Cảnh](#)

[Chương 7: Mời](#)

[Chương 8: Lên Đường](#)

[Chương 9: Tụ Hội](#)

[Chương 10: Thần Uy](#)

[Chương 11: Không Ngờ Có Chuyện Trùng Hợp](#)

[Chương 12: Lợi Dụng](#)

[Chương 13: Mã Tặc](#)

[Chương 14: Sơ Khí](#)

[Chương 15: Ứng Biến](#)

[Chương 16: Thất Cảnh Tự Tin Và Khiếp Sợ](#)

[Chương 17: Tà Gia Bị Tuyệt Sát](#)

[Chương 18: Chu Gia Lão Tổ Âm Độc](#)

[Chương 19: Khắc Thường](#)

[Chương 20: Không Thế Già Bò Được Nữa](#)

[Chương 21: Quả Nhân](#)

[Chương 22: Ở Vu Sơn](#)

[Chương 23: Vào Trận](#)

[Chương 24: Hiện Tại Và Tương Lai](#)

[Chương 25: Vô Tình](#)

[Chương 26: Khốn Long](#)

[Chương 27: Khí Tức](#)

[Chương 28: Lòng Giàm](#)

[Chương 29: Thân Liệt](#)

[Chương 30: Chân Tướng](#)

[Chương 31: Che Giấu](#)

[Chương 32: Quyền Đầu](#)

[Chương 33: Tranh Sơn](#)

[Chương 34: Che Núi](#)

[Chương 35: Luận Đế](#)

[Chương 36: Bát Cảnh](#)

[Chương 37: Bát Đầu](#)

[Chương 38: Tinh Hóa](#)

[Chương 39: Chất Vấn Mới](#)

[Chương 40: Chiết Phù](#)

[Chương 41: Phế Và Chết](#)

[Chương 42: Thiên Khiến](#)

[Chương 43: Âm Văn Nguyệt](#)

[Chương 44: Khí Phách](#)

[Chương 45: Khải Thiên](#)

[Chương 46: Xuất Kiếm](#)

[Chương 47: Âm Thanh Đau Buồn](#)

[Chương 48: Nguyễn Rúa](#)

[Chương 49: Nhất Kiếm Bình Sơn](#)

[Chương 50: Âm Sát Hoàng Đế](#)

[Chương 51: Nuôi Đan](#)

[Chương 52: Sức Cùng Lực Kiệt Mà Chết](#)

[Chương 53: Mùa Xuân Năm Nguyên Vũ Thứ Mười Hai](#)

[Chương 54: Thiên Hạ](#)

[Chương 55: Sống Chết Có Số](#)

[Chương 56: Đòn Tâm Lý](#)

[Chương 56: Đòn Tâm Lý](#)

[Chương 58: Sự Mạng Chính Là Tính Mạng](#)

[Chương 59: Nhân Vương Ngọc Bích](#)

[Chương 60: Bất Mỵ Ta Phải Thất Vọng](#)

[Chương 61: Ngôi Mộ Mới](#)

[Chương 62: Khó Hiểu Nhất Là Lòng Người](#)

[Chương 63: Cần Phải Nhớ Và Cần Phải Quên](#)

[Chương 64: Chỉ Còn Đường Chết](#)

[Chương 65: Xông Vào Cõi Chết, Có Tìm Được Đường Sống](#)

[Chương 66: Ngăn Cản](#)

[Chương 67: Thề Giết](#)

[Chương 68: Lấy Cớ](#)

[Chương 69: Qua Đời](#)

[Chương 70: Kiếm Hội Bất Đầu](#)

[Chương 71: Ý Định Của Đinh Ninh](#)

[Chương 72: Hóa Ra Là Vậy](#)

[Chương 73: Kiếm Ý Hợp Nhất](#)

[Chương 74: Sơn Đạo Và Kiếm](#)

[Chương 75: Điều Là Vấn Đề](#)

[Chương 76: Tám Thanh Kiếm](#)

[Chương 77: Thủy Linh Lung](#)

[Chương 78: Chọn Kiếm](#)

[Chương 79: Kiếm Thi Hải](#)

[Chương 80: Khiếp Sợ](#)

[Chương 81: Kinh Hải](#)

[Chương 82: Thực Tế](#)

[Chương 83: Nhân Trừ](#)

[Chương 84: Sự Can Đảm Chân Chính](#)

[Chương 85: Rốt Cuộc Là Ké Nào?](#)

[Chương 86: Biến Bại Gai](#)

[Chương 87: Vận Khí Phân Chó](#)

[Chương 88: Diễn Biến Không Thể Ngờ](#)

[Chương 89: Rốt Cuộc Thì Hân Muốn Làm Gì](#)

[Chương 90: Giải Đố](#)

[Chương 91: Người Tu Hành Và Quân Đội](#)

[Chương 92: Kinh Động](#)

[Chương 93: Phá Vây](#)

[Chương 94: Khó Xử](#)

[Chương 95: Đâm](#)

[Chương 96: Cùng Chiến](#)

[Chương 97: Cùng Chiến](#)

[Chương 98: Cuối Cùng Sẽ Không Để Ta Đi Tìm Chết](#)

[Chương 99: Lại Giành Vị Trí Đầu](#)

[Chương 100: Thận Trọng Và Dùng Cảm](#)

[Chương 101: Quân Tử](#)

[Chương 102: Khao Khát](#)

[Chương 103: Làn Mưa Chết Chóc](#)

[Chương 104: Kẻ Thứ Hai Qua Cửa](#)

[Chương 105: Từ Sĩ Nhà Ai?](#)

[Chương 106: Hoàn Được](#)

[Chương 107: Nảy Sinh Chấn Ghét](#)

[Chương 108: Bài Học Đầu Tiên](#)

[Chương 109: Sư Huỳnh.](#)

[Chương 110: Trảo Phúng](#)

[Chương 111: Liên Hoàn](#)

[Chương 112: Đám Người Ban Đầu Phản Đối.](#)

[Chương 113: Vấn Đề Là Rất Nhiều Kiếm](#)

[Chương 114: Người Đó Là Ai](#)

[Chương 115: Người Cuối Cùng Xuất Hiện](#)

[Chương 116: Người Cuối Cùng Tới](#)

[Chương 117: Hóa Thiêu](#)

[Chương 118: Hắc Kiếm Âm Dạm Vô Quang](#)

[Chương 119: Độc Long Thiên](#)

[Chương 120: Thằng Liên Tiếp, Tùy Ý.](#)

[Chương 121: Cuộc Chiến Lạ Lùng](#)

[Chương 122: Vỡ Kịch Lớn Bắt Đầu](#)

[Chương 123: Sư Đệ Nhà Người, Thật Sự Rất Mạnh](#)

[Chương 124: Nữ Tử Thiên Hạ Lâm Kiều Hùng](#)

[Chương 125: Hai Kiếm](#)

[Chương 126: Ngẫu Nhiên Như Cũ](#)

[Chương 127: Sư Huỳnh Nhà Ta](#)

[Chương 128: Một Thanh Kiếm Khác](#)

[Chương 129: Tạo Thế](#)

[Chương 130: Đối Với Tất Cả Mọi Người](#)

[Chương 131: Thắng Lợi Đơn Giản Và Thú Vị](#)

[Chương 132: Mười Thứ Hạng Đầu](#)

[Chương 133: Thống Khố Cũng Là Một Loại Kinh Lịch](#)

[Chương 134: Núi Sông Trong Lòng Ngực, Sinh Tử Ngoài Suy Xét](#)

[Chương 135: Thiếu Một Người](#)

[Chương 136: Vòng Đấu Cuối Cùng Chọn Mười Thứ Hạng Đầu](#)

[Chương 137: Không Thiếu](#)

[Chương 140: Ác Độc Đối Vô Si](#)

[Chương 141: Dùng Hung Bao Để Bắt Đầu](#)

[Chương 142: Gãy Xương](#)

[Chương 143: Quân Tốt Ngoài Sáng Và Quân Cờ Ẩn](#)

[Chương 144: Phóng Tung](#)

[Chương 145: Phá](#)

[Chương 146: Như Đám Cháy Rừng](#)

[Chương 147: Kiếm Chưa Từng Xuất Hiện](#)

[Chương 148: Đan Hồng Kiếm](#)

[Chương 149: Không Dám Đánh](#)

[Chương 150: Cùng Phá Cảnh](#)

[Chương 151: Lãng Trì.](#)

[Chương 152: Khống Tước Lục Chân Chính](#)

[Chương 153: Hồn Là Thủ Danh*](#)

[Chương 154: Không Cần Người Thương](#)

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Mưu Kế

Trăng sáng tự triều sinh, xuân giang liên biển bình(*).

(*) Trăng sáng tựa triều dâng, sông xuân nổi biển bằng.

Vào lúc trăng lên giữa trời, trong hoàng cung Đại Tần, Nguyên Vũ hoàng đế ưa thích mặc áo vải rời khỏi ngự thư phòng, bước lên Quan Tinh Đài(*).

(*) Quan Tinh Đài: đài dùng để quan sát các vì sao.

Nhìn thấy hôm nay quan viên phụ trách quan sát sao trời ghi chép rằng: "Có sao băng xấu rơi trên Vị Hà, màu đỏ thẫm, sợ là có điềm xấu", hần tiện tay nhắc bút sửa lại rằng: "Nguyên Vũ mùa xuân năm thứ mười hai, có ngôi sao may mắn đến triều bá, trời ban điềm lành, mọi việc đều suông sẻ."

Trăng không tròn hoàn toàn, chỉ thiếu một góc.

Nhưng lúc chấp tay đứng ở nơi cao nhìn xem vầng trăng sáng này, vẻ mặt của hần lại hết sức hài lòng.

Trong trần thế nơi nào có hoàn toàn viên mãn, ở đâu có thập toàn thập mỹ?

Dù cho vài tên đại nghịch kia không có bị trực tiếp giết chết, dù cho có người thừa cơ hội mượn cái đại cục này muốn giết Phù Tô, nhưng thứ hần cần cũng đã đạt được.

Từ lúc Lộc Sơn Hội Minh bắt đầu đến khi chấm dứt, Trường Lăng sẽ hoàn toàn an bình, Đại Tần vương triều sẽ vững bước tiến lên.

Về phần những con cờ kia... có đôi khi quân cờ còn sống mới có giá trị, để vương mạnh nhất không phải là sát phạt vô song, mà là có thể đánh một ván cờ lớn vô song.

Ý tưởng bất đồng thì cảnh giới cũng bất đồng.

Hắn lưu tâm không phải là từng chiêu từng thức của tu hành giả bình thường, kẻ thắng người thua, mà là toàn bộ thiên hạ.

Cùng một thời gian, một đoàn xe giống như đội buôn đang xếp hàng mà tiến lên trên đường lớn.

Hiện đoàn xe này đã cách xa Trường Lăng khoảng hai ngày đường rồi. Trong đoàn xe, Ly Lăng Quân với mái tóc đã được nhuộm bằng dược vật mà dần dần đen nhánh, cũng đang xuyên qua màn xe mà ngắm vầng trăng sáng nhưng lại thiếu đi một góc kia.

Trong Ly Lăng Quân phủ ở Trường Lăng lúc này thoát nhìn hoàn toàn giống với thường ngày, thậm chí ngay cả thư phòng của hắn cũng đều đốt đèn như trước, nhưng mà lại không người nào biết, hắn đã chính thức lên đường quay về nhà.

Trong Ngự thị lúc này lại trái ngược, rất náo nhiệt, rất nhiều người giống như u linh lắc lư ở bên dưới những tấm bạt che mưa.

Lão nhân lưng còng cầm trong tay cây gậy hắc trúc nhìn khuôn mặt bình thản giống như ngày thường của vị nữ tử mặc áo đỏ đang ngồi ngay ngắn trên cầm đài, thỉnh cầu: "Đại tiểu thư, ngài phải rời khỏi Trường Lăng."

"Đây không chỉ là ý của người mà là vài vị chú bác trong triều kia cũng có ý này, đúng không?" Hồng sam nữ tử nhìn xem hắn, ôn nhu hỏi.

Lão nhân lưng còng nhẹ gật đầu, nói: "Sở dĩ chúng ta có thể dung thân ở Trường Lăng cũng vì Nguyên Vũ hoàng đế biết rõ chúng ta không tranh quyền thế, chẳng qua là tìm một chỗ dung thân. Thế nhưng nếu như là đã động đến chúng ta, chúng tỏ rằng hãn muốn cho cái Ngự thị này có chút thay đổi. Lần này là nể mặt mũi những vị chú bác trong triều kia mà cảnh tỉnh chúng ta."

Nữ tử mặc áo đỏ nhẹ gật đầu, nhưng lại thở dài, ôn nhu nói: "Nói thì nói vậy, nhưng đã sống ở Trường Lăng rồi thì cho dù chết cũng muốn ở lại Trường Lăng nhìn cho rõ ràng. Dạ Sách Lãnh còn không đi, ta như thế nào lại đi."

Ánh mắt của lão nhân lưng còng hơi trầm xuống, đang còn muốn khuyên nhủ thêm vài lời.

Nhưng mà nữ tử mặc áo đỏ lại ôn nhu tiếp lời: "Người ngoài không biết, nhưng mà ngày đó chúng ta là người đầu tiên khám nghiệm thi thể Tổng Thần Thư, hãn là cửu tử tằm không thể nghi ngờ. Kiếm của Triệu Tứ tiên sinh gãy, Bạch Sơn Thủy trọng thương mà đi, cho dù hai người có thể chạy thoát ra được, Nguyên Vũ hoàng đế cũng đều có thể hài lòng như ý ở Lộc Sơn minh hội đại triển tay chân, tạm thời sẽ không để ý đến cái cô nữ như ta."

Lão nhân lưng còng hít sâu một hơi, cuối cùng cũng không nói nữa.

Lúc này Phương Tú Mặc cũng đang ngắm trăng.

Hãn hiện đang đứng trên khối đá ngầm mà Triệu Tứ và Dạ Sách Lãnh đã từng đứng.

Trong nước sông trước mắt hãn phản chiếu lại một vầng trăng sáng, bởi vì thiếu một phần mà không hoàn toàn tròn trịa lắm.

Trong lòng của hắn cũng có một vầng trăng sáng không được tròn trịa như vậy.

Nước sông mãnh liệt đánh vào trên đá ngầm dưới chân hắn, tạo nên muôn ngàn lớp sóng.

Tuy rằng hắn không có rơi vào trong ván cục này, không thể tận mắt thấy được trận đại chiến kinh thế hãi tục xảy ra nơi đây. Nhưng mà chỉ cần một ít dấu vết rất nhỏ, một ít cải biến rất nhỏ trong thiên địa nguyên khí, cũng đủ để hắn tưởng tượng ra tình cảnh một trận chiến đã diễn ra lúc đó tại đây.

Lửa rơi từ trên bầu trời, trong sông ngăn nước thành đầm, Thiên Nhất Sinh Thủy phá nát đầm băng... hình ảnh sau cùng nhất định dạng trong đầu hắn là Dạ Sách Lãnh mệnh mỗi không thể tả chạy đến nơi đây, ngồi trên khối đá ngầm dưới chân hắn.

Vì sao Bạch Sơn Thủy và Triệu Nhất có thể tùy ý làm bậy như thế, phóng đảng mà chiến, vì sao Dạ Sách Lãnh lại dám xuất hiện trước mặt hai người tại đây, tại sao có thể ở lại Trường Lăng.

Hắn nhìn cái vầng trăng không tròn trịa lắm kia đang tỏa sáng lấp lờ ở trong nước sông, cảm thấy nếu so với những người này, bản thân hắn thiếu chút ít gì đó cực kỳ quan trọng.

Lúc trước thánh ý khó vi phạm, cuối cùng hắn phá cảnh khuyết thiếu mất nửa phần cảnh xuân.

Đến bây giờ, cảm thụ được khí tức của ba vị nữ tử đặc sắc tuyệt luân lưu lại, hắn lại bắt đầu có giác ngộ.

Khuyết thiếu nửa phần kia, có thể tìm lại được hay không thật ra toàn bộ là do bản thân.

Thì ra khuyết thiếu không phải trình độ, mà là ràng buộc, mà là khí phách.

"Cởi quần áo đi!"

Trong đầu hần bỗng nhiên như vang lên một tiếng phật kệ. (lời hát trong kinh phật)

Nỗi lo âu ẩn trong chân mày của hần lập tức biến mất, khóe miệng xuất hiện nét cười với niềm vui khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Hần cởi hết toàn bộ quần áo trên thân, chân trần nhảy vào trong nước sông.

Trong nước sông đen kịt hần cười lớn, mặc cho thủy lưu cọ rửa thân thể, càng trôi càng xa khỏi Trường Lăng.

Đây là một đạo kiếm ý mạnh nhất mà hần ấp ủ mãi cho đến bây giờ mới thành, chặt đứt toàn bộ ràng buộc giữa hần với Phương hầu phủ, với Trường Lăng, với hoàng cung, với cái vương triều này.

Trong đêm này, có người ở, có người đi.

Trên Quan Tinh Đài, trong cái ván cục lớn của tên Tần Đế cường đại nhất từ trước tới nay kia, cuối cùng cũng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn đầu tiên.

Phương Tú Mạc không hề trở thành một thanh kiếm cường đại mà hần muốn mang đến Lộc Sơn Hội Minh, mà là lựa chọn bỏ đi.

"Dẫn Bạch Sơn Thủy vào Ngư thị, Triệu Tứ đại chiến với Bạch Sơn Thủy, nếu như Triệu Tứ nhất định phải báo thù cho Triệu Trảm, dưới trận chiến này, bọn Liên Ba và Thân Huyền mai phục đằng sau, sợ rằng đừng

nói là Triệu Tứ và Bạch Sơn Thủy, mà ngay cả Triệu Nhất cũng sẽ chết, hay cho một cái mưu lớn."

Trong quán rượu ở Ngô Đồng Lạc, Đinh Ninh không có ngắm trăng, mà là đang ngắm gương mặt so với trăng rằm còn đẹp hơn của Trương Tôn Thiển Tuyết, chậm rãi nói.

Thẩm Dịch cũng là dòng dõi lớn ở Quan Trung, dĩ nhiên cũng có thật nhiều nơi gửi tin tức rất nhanh, Lưỡng Tăng lâu lại có thật nhiều thủ đoạn nghe ngóng tin tức, hơn nữa khoảng cách giữa Ngự thị và Ngô Đồng Lạc không xa, rất nhiều khí tức Trương Tôn Thiển Tuyết có thể cảm ứng được, cho nên cái ván cục lớn kinh thiên này, hiện tại cũng dần dần rõ ràng ở trong đầu Đinh Ninh.

"Có khí tức Tích Sơn Kiếm Bàn."

Trương Tôn Thiển Tuyết không cần suy nghĩ nhiều cũng biết mình giết chết Phàn Trác chỉ là trùng hợp đốt cháy sợi dây dẫn nổ của cái ván cục lớn này, lông mày nàng cau lại nói: "Đây là phù binh mà Ly Lăng Quân yên thân gửi phận, lực lượng của nó gần như đạt tới Thất Cảnh trung phẩm. Nguyên Vũ hoàng đế hứa cho hắn điều gì mới có thể khiến hắn giao ra thứ này."

Đinh Ninh cười lạnh nói: "Đương nhiên là đồng ý cho hắn quay về Sở."

Trương Tôn Thiển Tuyết nói: "Cái giá này có lớn quá hay không?"

Đinh Ninh nhìn nàng một cái, nói: "Trong vương triều Đại Sở không biết có bao nhiêu người không muốn hắn trở về, bảo vệ hắn bình an quay về Sở, cái giá này hoàn toàn không lớn."

Trương Tôn Thiển Tuyết nhú mày, nói: "Ta không phải nói hắn trả giá quá lớn, mà là nói dùng Tích Sơn Kiếm Bàn để đổi lấy được quay về sở, Đại Tần vương triều đưa ra một cái giá quá lớn."

"Phải chăng người cảm thấy Ly Lăng Quân ưu tú, sợ ngày sau địch quốc của Đại Tần có thêm một gã đế vương trẻ tuổi mà cường đại?" Đinh Ninh lạnh lùng lắc đầu: "Nói về mưu kế, Ly Lăng Quân kém quá xa Trịnh Tụ. Trịnh Tụ đã để cho hãn trở về, nói rõ nàng chưa bao giờ cho rằng Ly Lăng Quân là đối thủ của nàng, hoặc là nói trong chuyện này nàng có khả năng không chế tuyệt đối. Trong trận đại chiến năm Nguyên Vũ thứ ba kia, quân đội của triều đình ta bị diệt hai mươi vạn, tổn thất vô số chiến xa, cắt Dương Sơn quận. Một đứa con đổi lấy sáu trăm dặm đất, đây là vô cùng nhục nhã, cho nên người nhìn cho kỹ, lần Lộc Sơn Hội Minh này, đối tượng hàng đầu của Nguyên Vũ hoàng đế chính là Đại Sở vương triều. Sau lần Lộc Sơn Hội Minh này, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, Dương Sơn quận sẽ được trả về, sau này muốn diệt địch quốc, nước đầu tiên bị diệt chính là Đại Sở vương triều."

Sau khi dừng một chút, Đinh Ninh cười lạnh nói tiếp: "So sánh với việc giết chết Bạch Sơn Thủy và Triệu Tứ, để cho Ly Lăng Quân quay về Sở mới đúng là tình tiết quan trọng nhất của ván cục này. Tuy rằng Ly Lăng Quân ưu tú, nhưng mà hãn đã ngây ngốc quá lâu ở Trường Lăng. Tại Trường Lăng ngây ngốc quá lâu, mọi thứ về hãn cũng đã bị tìm hiểu quá nhiều."

Trường Tôn Thiên Tuyết sắc mặt càng ngày càng không vui.

Chuyện càng phức tạp không vui, người càng mưu mô phức tạp, nàng càng không thích .

Huống chi cho tới bây giờ nàng đều chưa từng ưa thích Trịnh Tụ.

"Ta nhớ rõ khí tức của đứa bé kia."

Trong ánh mắt của nàng lóe lên một tia hàn ý hiểm thấy, chậm rãi nói.

Những lời này rất là đột ngột, nhưng Đinh Ninh lại hoàn toàn nghe hiểu, hãn im lặng một lát, nói ra: "Ta đoán chắc hãn hãn là Phù Tô."

"Là ai muốn giết hân?" Nàng cũng im lặng một lát, hỏi.

"Có người định mượn ván cục này giết chết Phù Tô, kẻ có thể làm ra chuyện như vậy đương nhiên sẽ không phải là quyền quý tầm thường, là hai tướng? Dư hoàng tử sau lưng quyền quý, thậm chí Trịnh Tự, đều có khả năng." Đinh Ninh lắc đầu, nhìn nàng nói: "Cái loại tranh đấu trong triều đình này cũng giống như kiểu thê thiếp nhà giàu mình tranh ám đấu vậy, hết sức phức tạp."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhú mày, giọng hơi lạnh nói: "Trịnh Tự cũng có khả năng? Nàng tại sao phải giết con mình."

"Có lẽ chỉ là làm dáng một chút, cho dù ta không toàn lực ra tay, nàng cũng sẽ có chuẩn bị?" Đinh Ninh lạnh lùng nói: "Hoặc có lẽ cũng chỉ là một cái ván cục khác, cố ý khiến cho người ta cảm thấy là mưu đồ của người nào đó khác nữa."

Loại tranh giành trong cung đình này quá mức phức tạp, tóm lại Trưởng Tôn Thiển Tuyết không có hứng thú suy nghĩ sâu xa.

Nàng nhắm mắt lại bắt đầu tu hành, nhưng mà lại cũng giống như vầng trăng khuyết thiếu một góc kia vậy, không thể viên mãn, nàng mãi cũng không cách nào tĩnh tâm nội quan.

Một lần nữa nàng mở mắt ra, nhìn Đinh Ninh, hỏi "Hân là con của người kia sao?"

Đinh Ninh nhìn vào đôi mắt nàng, nghiêm túc mà khẳng định lắc đầu, "Không phải."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không nói gì nữa, nhắm mắt lại. Chẳng biết tại sao, sương lạnh trên mặt nàng càng đậm hơn so với ngày bình thường.

Đình Ninh cũng nhắm mắt lại, cùng lúc đó, trong lòng hắn lại đang nói một câu, "Nhưng có lẽ sẽ khiến cho hoàng đế cảm thấy phải."

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Dựa Thế

Sáng sớm, trong Ngô Đồng Lạc, ông chủ tiệm mì đang dùng ánh mắt ngây ngốc mà nhìn rất nhiều thợ hồ và thợ mộc đang hối hả.

Rõ ràng là ngày hôm qua đã có người của quan phủ đến ghi chép tổn thất, cũng đã thanh toán tại chỗ một ít ngân lượng để bồi thường. Thế nhưng sáng sớm hôm nay lại có một nhóm người bắt đầu trực tiếp tu sửa những phòng ốc bị hủy hoại trong Ngô Đồng Lạc, nhìn vào vật liệu mà bọn họ dùng, phòng ốc mà bọn họ tu sửa, đều tốt hơn so với ban đầu rất nhiều.

Thật nhiều vật liệu gỗ và gạch đá chiếm mất hơn nửa con đường, xe ngựa cũng khó có thể chạy qua.

Một gã nam tử mặc trường sam bằng vải bông cũ rách bước xuống xe ngựa, chậm rãi vượt qua những đống hỗn độn, nhắm hướng quán rượu và chỗ tiểu tiện nơi Tiết Vong Hư đang ở đi tới.

Đúng lúc Trương Nghi đang ở cửa ra vào trợn trợn tò mò, vừa nhìn thấy tên nam tử này, Trương Nghi lập tức bỏ tò mò trong tay xuống, xoa xoa tay, hành lễ nói: "Vương Thái Hư tiên sinh."

Lại cảm nhận được khí tức trên thân tên nam tử đang đi tới này, Trương Nghi lập tức ngây ngốc một trận, bội phục lên tiếng chúc mừng: "Chúc mừng tiên sinh phá cảnh."

Gã nam tử đang đi tới này đúng là Vương Thái Hư, thoát nhĩ gã này vẫn yếu nhược như trước, dáng vẻ có chút yếu đuối, nhưng sắc mặt đã không còn bệnh hoạn như lúc trước mà lại có một tầng ánh sáng óng ánh nhàn nhạt chớp động.

Trong cảm nhận của Trương Nghi, trong thân thể Vương Thái Hư dường như có thêm một cái thiên địa, rộng tuếch như hồ trống rồi lại ẩn chứa lực lượng cường đại, bất cứ lúc nào cũng có thể dâng lên mà ra.

Cái loại trái ngược này khiến hãn nhận ra Vương Thái Hư đã đột phá từ ngũ cảnh lên lục cảnh, hơn nữa dường như có lẽ đã dung hợp bốn mạng vật, bắt đầu tu bốn mạng kiếm.

Vương Thái Hư thân là tu hành giả xuất thân trong phố phường, vào tuổi tráng niên đã tu đến đệ lục cảnh, loại tốc độ tu hành này khiến Trương Nghi thật lòng khâm phục.

Nghe Trương Nghi chúc mừng, Vương Thái Hư mỉm cười hoàn lễ.

Lúc này Đinh Ninh từ trong tiểu viện đi ra, nhìn thoáng qua Vương Thái Hư, nửa đùa nửa thực nói: "Rốt cục người cũng không thái hư (quá bệnh hoạn) rồi."

Nhưng Vương Thái Hư lại nhìn hãn nghiêm túc nói: "Nếu không phải vì người chia cho ta chút ít Kinh Quỳnh cao, có lẽ đến bây giờ ta vẫn còn thật là hư (bệnh)."

Trương Nghi ngẩn ngơ, đến lúc này hãn mới biết Đinh Ninh vậy mà đã đem Kinh Quỳnh cao trân quý vô cùng mà Lễ Ti Phó Ti Thủ đưa tới chia ra chút ít cho Vương Thái Hư.

"Có điều tra được lai lịch của những tên tử sĩ kia không?"

Nhưng Đinh Ninh lại giống như không thèm để ý, trực tiếp chuyển chủ đề, bình tĩnh hỏi.

Đương nhiên, người lập ra kế hoạch cho những tên tử sĩ đi ám sát Phù Tô kia sẽ không để lộ ra sơ hở cho người ta có thể điều tra ra rằng bọn chúng có liên quan gì đến kẻ chủ mưu. Nhưng nhân vật giang hồ ở phố phường Trường Lăng lại có chút ít thủ đoạn khác so với quan phủ, bọn hăn có thể tìm ra một ít dấu vết thật nhỏ mà những kẻ này đã để lại khi qua lại trong phố phường Trường Lăng.

"Không phải người bên ngoài, đều là những kẻ sống ở Trường Lăng hơn hai năm trở lên." Vương Thái Hư nhìn hăn nói: "Nhưng mà trong hai năm này, ngay cả thân phận tu hành giả cũng đều không có lộ ra, có hai người trong đó thậm chí đã thành gia lập nghiệp ở Trường Lăng, ngay cả vợ con trong nhà cũng không biết thân phận tu hành giả của bọn chúng."

Đinh Ninh nói: "Ẩn nấp thật là kỹ."

Vương Thái Hư nhìn hăn một cái, nói: "Có thể nói riêng một chút không?"

Chân mày Đinh Ninh cau lại, ở đây không hề có ai xa lạ, Vương Thái Hư nói như vậy, tất nhiên là có việc gì đó cực kỳ quan trọng.

"Được!"

Hăn nhẹ gật đầu, lập tức quay lưng đi thẳng về quán rượu.

Sau khi Vương Thái Hư vào trong quán rượu, đóng toàn bộ cửa nẻo trong quán, gã nói với âm thanh chỉ đủ cho gã và Đinh Ninh nghe được: "Có một việc, ta muốn nghe ý kiến của người."

Đinh Ninh nhìn hăn một cái, nói: "Là chuyện kinh khủng gì mà lại khiến cho người cẩn thận đến mức này? Có chuyện gì người cứ nói thẳng, đừng

có làm cho người ta sốt ruột chết a."

"Chuyện này thật sự là chuyện cực lớn."

Vương Thái Hư nói khẽ: "Hắn là Triệu Tứ."

Gương mặt Đinh Ninh hơi cứng, lập tức hắn có chút kịp phản ứng, cẩn thận nói: "Người phát hiện tung tích của nàng?"

Vương Thái Hư dùng một loại tư thế chậm rãi nhẹ gật đầu, nói nhỏ: "Sau trận chiến ngoài Ngư thị ấy, nàng không có trốn vào núi rừng hoang dã ngoài Trường Lăng, ngược lại vòng trở về Trường Lăng, bao một gian phòng ở Xuân Phong Lâu. Thật trùng hợp, Xuân Phong Lâu lại là sản nghiệp của chúng ta, nữ chủ của lâu này có một cái biệt tài, bởi vì lúc trước xuất thân là người dạy dỗ cung nữ trong nội cung, cho nên chỉ cần liếc nhìn khí tức thần thái cử chỉ động tác của nam nhân, nữ nhân, thậm chí hoạn quan là nhận ra ngay. Người nọ rõ ràng thân là nữ nhi, lại đi bao trọn một gian phòng, hết sức quái lạ, đương nhiên ta lập tức đi xem. Thế nhưng mà ngay cả ta cũng chỉ có thể xác định nàng là tu hành giả, thậm chí không cách nào cảm giác được tu vi của nàng, có điều ta vừa tu đến bốn mạng cảnh, cho nên có thể cảm giác mơ hồ được rằng bốn mạng khí tức của nàng bất ổn. Lại thêm những tin đồn trên phố, cho nên ta đoán rằng rất có khả năng chính là Triệu Tứ."

Đinh Ninh hít một hơi thật sâu.

Hiện tại rất nhiều người ở Trường Lăng đều biết sau trận chiến trên Vị Hà ấy, Bạch Sơn Thủy cùng với Triệu Tứ, Triệu Nhất đều trọng thương mà chạy. Trong đó Triệu Nhất mất một kiếm, bốn mạng kiếm của Triệu Tứ bị hủy, tiếp theo nhất định là còn bị những tu hành giả cường đại của vương triều Đại Tần chặn giết, đến bây giờ cũng không rõ sống chết.

Nhưng ai mà ngờ tới, sau khi bị thương nặng như thế, vậy mà Triệu Tứ sẽ quay lại ẩn núp ở Trường Lăng?

"Đây mới thực là trong cái chết tìm đường sống, người của Triệu Kiếm Lô hoàn toàn chính xác đều là kẻ liều mạng."

Đinh Ninh chậm rãi hít thở không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng vào trong phế phủ, nhìn Vương Thái Hư nói: "Triệu Tứ không thể chết được ... Người không thể lợi dụng nàng để đổi lấy bất cứ lợi ích nào. Triệu Kiếm Lô vẫn còn người, nếu nàng xảy ra chuyện trên địa bàn của người, có khả năng sau này không một người nào của Lương Tàng Lô có thể sống nổi."

"Ta định là không hề làm gì cả, chỉ xem như chưa từng phát hiện thân phận của nàng." Vương Thái Hư nhìn Đinh Ninh, cẩn thận nhẹ giọng nói ra.

Đinh Ninh lắc đầu, nói: "Đây là cơ duyên."

Vương Thái Hư nhú mày, khiêm tốn hỏi "Có ý gì?"

"Bạch Sơn Thủy vào Ngư thị, Triệu Tứ xuất hiện, ngay cả chúng ta chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy giữa người của Triệu Kiếm Lô và Ngư thị có chút liên quan. Kẻ bày ra cái ván cục kia có lẽ càng thực sự biết rõ chuyện gì đó... Nếu như Triệu Tứ cùng với nhân vật giang hồ trong Ngư thị có thể cùng xuất hiện, đương nhiên bọn họ sẽ cảm thấy Triệu Tứ cũng có khả năng xuất hiện cùng với những nhân vật giang hồ khác." Đinh Ninh nhè nhẹ nhắm mắt lại, chốc lát sau lại nói: "Nếu như không được người hỗ trợ che dấu, sợ rằng chẳng mấy chốc Triệu Tứ sẽ bị điều tra ra, đến lúc đó bản thân mình cho rằng không có vấn đề gì với nàng, nhưng những đại nhân vật kia thì chưa chắc sẽ nghĩ như vậy."

Dừng một chút, sau đó Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn vào mắt Vương Thái Hư, nói tiếp: "Về phần Triệu Tứ, nàng nên biết bây giờ người là người có thể nhờ vả được nhất trong phố phường Trường Lăng... Cho nên nàng đến Xuân Phong lâu chưa chắc chỉ là hy vọng có thể tránh một chút."

Vương Thái Hư cẩn thận suy tư trong chốc lát, cười khỗ nói: "Đó là một củ khoai nóng phỏng tay."

"Là củ khoai nóng phỏng tay." Đinh Ninh nhìn hăn, bình tĩnh nói: "Nhưng khoai lang nóng có thể ăn, người đưa Kinh Ma Tông đến gặp nàng làm điều kiện trao đổi."

Vương Thái Hư nao nao: "Kinh Ma Tông?"

Đinh Ninh nhìn hăn một cái, nói: "Không thể mưu tính lâu dài với đại nghịch, nhất là những nhân vật như Triệu Kiếm Lô này, lúc nào cũng treo mạng sống trên mũi kiếm, người không thể nào lập quan hệ lâu dài với bọn họ. Đối với bọn họ mà nói, thu thêm một tên đệ tử, nhất là một gã đệ tử thập phần phù hợp kiếm đạo của bọn họ, chắc rằng bọn họ sẽ không từ chối. Chỉ cần là đệ tử Triệu Kiếm Lô, trong tầm mắt của Đại Tần dĩ nhiên chính là đại địch, bọn họ đương nhiên sẽ cam tâm tình nguyện tạo ra một tên đại địch cho Đại Tần vương triều. Muốn sống yên ổn ở Trường Lăng không phải là nhìn người có tác dụng nhiều hay ít đối với những đại nhân vật kia, mà là phải xem trong tay người đến cùng có mấy chuôi kiếm mạnh. Cho nên người bảo vệ Triệu Tứ không chết, đổi lại nàng phải giúp người tạo ra một thanh kiếm."

Vương Thái Hư trầm ngâm nói: "Người xác định Kinh Ma Tông thích hợp?"

Đinh Ninh rất nghiêm túc nói: "Ta và hăn đã từng chiến đấu chung với nhau, ta xác định hăn thích hợp, còn tư chất ... trong những đệ tử kia của Triệu Kiếm Lô, nghe nói có hơn một nửa đều là tư chất bản thân không tốt, là ngoan thiết (thép cứng - rất khó rèn dũa). Sở dĩ người đời kính sợ vị đại tông sư Triệu Kiếm Lô kia, nguyên nhân trong đó liền có một phần là vì vậy. Vị đại tông sư kia đem y bát truyền cho Triệu Tứ, ngay cả Triệu Nhất đều giao cho Triệu Tứ dạy bảo, đương nhiên Triệu Tứ sẽ có bản lĩnh chế tạo ngoan thiết."

Vương Thái Hư hạ được quyết định liền cảm thấy thoải mái, bắt đầu bội phục Triệu Tứ, nhìn không được lắc đầu, nói khẽ: "Ai mà ngờ tới Triệu Tứ tiên sinh danh vang rền thiên hạ lại là một tên nữ tử, và lại còn có khí phách như thế."

Đinh Ninh bình tĩnh nói: "Người đã lọt vào tầm mắt nàng ta, chứng tỏ khí phách của người cũng không tệ."

Vương Thái Hư nở nụ cười khổ, nhìn hắn nói: "Người khác không biết, một nửa khí phách của ta là do người cho."

Khuôn mặt Đinh Ninh tuyệt đối bình tĩnh như trước, nhưng mà hô hấp lại hơi nóng lên.

Đây tuyệt đối là một việc ngoài ý muốn mà hắn hoàn toàn không nghĩ tới, kiếm của Triệu Kiếm Lô vậy mà sẽ dùng cách này để tạo ra liên hệ với hắn.

Chỉ cần có liên hệ, liền có khả năng dựa thế.

Một gã thiếu niên lăm lì ít nói đi xuyên qua trong ngõ phố.

Hắn mặc quần áo bằng lông thú hết sức dày, và lại cũng không phải là loại da chồn da hươu thường gặp, mà là da loài sói sinh sống ở những cánh đồng tuyết rất rét lạnh.

Tuy rằng loại da này đang xoã tung, nhưng lại không mềm mại, thoát nhìn liền có loại cảm giác hết sức cứng cáp.

Vào thời tiết này ở Trường Lăng, mặc quần áo dày như vậy đã là rất hiếm thấy.

Trong nhận thức của một người bình thường mà nói, người mặc quần áo đặc biệt dày như vậy là kẻ sợ lạnh hơn so với người thường, họ phần lớn là đến từ nơi bốn mùa ôn hòa như xuân. Nhưng trên thực tế, rất nhiều người đến từ vùng đặc biệt lạnh giá lại càng sợ lạnh hơn nữa.

Bọn họ sợ lạnh giống như là một loại tập quán, là ở trong tâm lý sợ lạnh, bởi vì ở nơi họ sinh sống, có khả năng rất cao sẽ gặp phải hoàn cảnh cực kỳ ác liệt. Bởi vì tử vong luôn luôn rình rập như thế, khiến cho họ càng thêm cẩn thận, ép bọn họ thành thói quen lúc nào cũng cố hết sức giữ cho bản thân no và ấm.

Gã thiếu niên này là như thế.

Ánh mắt của hắn âm lãnh, lại thêm áo lông trên người thật dày, thoát nhìn giống như là một con sói biết đi bằng hai chân.

"Lệ Tây Tinh, người đang muốn đi đối phó tên thiếu niên ở quán rượu trong Ngô Đồng Lạc hay sao?" Đột nhiên, một giọng nói vang lên trong một chiếc xe ngựa ở trước mặt hắn không xa

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3: Độc Ác

Vốn là gã thiếu niên lăm lè ít nói đã nghe được đôi chút khí tức khác thường từ trong chiếc xe ngựa này, nhưng mà khi đột nhiên nghe được giọng nói như vậy, hẳn lại có chút không thích ứng, thậm chí có thể nói là phản ứng hơi chút chậm chạp.

Bởi vì nhiều năm rồi gã đã không được nghe có người gọi tên của gã như vậy.

Thanh âm kia non nớt, nghe có chút quen quen, vả lại có thể biết rõ ý định của hắn, chỉ có thể là một trong những đứa bạn chơi từ nhỏ của gã. Nhưng kỷ niệm liên quan đến những đứa bạn từ thuở nhỏ này của gã cũng chỉ có những điều tồi tệ, trong trí nhớ của gã, những người này thậm chí chỉ có thể coi là kẻ địch, chỉ là tuổi còn quá nhỏ mà bị coi như là bạn thế thôi.

"Là ai?"

Cho nên gã ngẩng đầu lên, hỏi một cách vô cùng lạnh lùng.

"Dẫu sao năm đó ta cũng đã cùng người đánh một trận, vậy mà ngay cả giọng nói của ta đều không nhận ra?" Mạnh Thất Hải và Phù Tô mặc áo vải bông rất bình thường từ trong xe đi ra, thái độ của Mạnh Thất Hải rất khiêu khích, nhìn Lê Tây Tinh vừa cười vừa nói.

Bởi vì gương mặt so với lúc còn nhỏ đã thay đổi quá nhiều, cho nên sau khi Lê Tây Tinh nhìn kỹ thần thái giữa hai chân mày cùng với nghe những

lời này của Mạnh Thất Hải, hắn mới nhớ lại, cười lạnh nói: "Ta tưởng là ai, thì ra là tiểu tử Mạnh Hầu phủ."

Mạnh Thất Hải hơi giễu cợt nói: "À ừ, uống nhiều rượu mạnh ở Nguyệt Thị quốc quá cho nên giọng điệu so với trước kia còn lão hơn."

Lệ Tây Tinh im lặng một lát, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ theo ý của người, ta vì các người mà chịu thiệt thòi, bị ép đi lưu đày tới Nguyệt Thị quốc, sau khi quay về phải sửa lại tính tình, gặp các người giễu cợt thì cũng phải tươi cười, nịnh nọt các người đủ kiểu mới đúng??"

Mạnh Thất Hải nhú mày, "Xem ra tính tình thật sự là khó sửa đổi, Lệ Tây Tinh, Đoan Mộc Tịnh Tông năm đó nhỏ hơn người một tuổi, người sáu tuổi, nó mới năm tuổi, nó biết cái gì? Cho dù là nó có nhổ đi hai cái cây giống mà người trồng, người đánh nó một trận còn chưa đủ, lại còn bẻ gãy luôn hai cái xương sườn của nó, chẳng lẽ người không cảm thấy làm vậy là quá mức tàn nhẫn sao? Mấy năm qua đi, mọi người đều lớn hơn rồi, đáng ra phải hiểu thêm đôi chút đạo lý mà ngày xưa chưa hiểu, chẳng lẽ người vẫn cảm thấy những điều người làm lúc đó là đúng? Không lẽ người nghĩ rằng lúc ấy mọi người đều không thích người, là vì mọi người sai?"

Đột nhiên Lệ Tây Tinh hơi phẫn nộ lên, trầm giọng nói: "Các người không thích ta, là vì đám bọn người đều sợ ta."

Mạnh Thất Hải cười lạnh hỏi ngược lại: "Sợ người?"

Lệ Tây Tinh cũng cười lạnh: "Bởi vì cái gì ta cũng đều mạnh hơn các người, học chữ, cưỡi ngựa bắn cung kiếm thuật, tu thân luyện thể, thậm chí ngay cả đi săn, gieo trồng được thảo các loại..., đều mạnh hơn các người quá nhiều. Đám các người không ai đánh lại ta, đương nhiên sợ ta."

Nét mặt Mạnh Thất Hải hơi cứng, nhưng không đợi gã mở miệng, gương mặt Lệ Tây Tinh cũng đã khôi phục vẻ lạnh lùng, nói tiếp: "Ngay cả bây giờ người cũng đánh không lại ta, cho nên người không cần dạy đời ta, có

thể cút lập tức cút ngay cho ta. Nếu không người cho rằng vì sao ta có thể trở lại Trường Lăng?"

"Chắc là thực lực của người rất mạnh, biểu hiện cực kỳ ưu tú, đủ để một cái tông môn nhất lưu ở Trường Lăng phải thu người vào bồi dưỡng, nếu không thì đối với triều đình của ta mà nói sẽ là lãng phí một gã tu hành giả trẻ tuổi có tư chất cực kỳ ưu tú." Đúng lúc này, Phù Tô kéo kéo Mạnh Thất Hải đang sắp nổi điên, cất giọng ôn hòa nói: "Chẳng qua là con người ai cũng có sở trường riêng, có một ít người am hiểu đánh nhau, có một số người am hiểu đọc sách vẽ tranh, có một số người sở trường về nói lý lẽ. Lệ Tây Tinh, người có từng nghĩ tới rằng thật ra đám bạn cùng lứa với người năm đó trên từng phương diện đều không bằng người, có khả năng vì bọn họ còn chưa hiểu chuyện, không biết sự quan trọng của những thứ kia, cho nên mới không có để ý quá nhiều hay không?"

"Điều đó là đương nhiên." Nghe được Phù Tô những lời này, Mạnh Thất Hải lớn tiếng cười lạnh: "Con nít chăm sóc một cái cây con đều phải cố hết sức, đa phần đều muốn đi ăn kẹo hồ lô, đi thả diều. Đứa nào lại đi nghĩ đến ngay cả trồng một cái cây cũng cần phải ganh đua? Đứa nào sẽ cảm thấy làm những chuyện này cũng cần phải cố gắng, cần phải tốn tâm tư?"

Lệ Tây Tinh bất giác khẽ nhíu mày, gã nhìn nhìn Phù Tô, bắt đầu cảm thấy người này quen quen.

"Một số thời điểm không thích hợp, đối tượng không thích hợp, tự nhiên sự việc cũng sẽ không đúng." Phù Tô nhìn Lệ Tây Tinh, ôn hòa nói: "Lúc ta còn nhỏ, mặc dù tiếp xúc với người không nhiều lắm, nhưng nghĩ lại, bởi vì sai lầm khi còn bé mà người phải bị dày đi biên hoang nhiều năm như vậy, cũng cảm thấy quá mức nghiêm khắc với người, trong lòng mọi người thật ra đều có chút băn khoăn. Chỉ mong rằng khi người trở về có thể hơi sửa đổi tính tình một chút, có lẽ người cũng sẽ phát hiện tất cả mọi người rất vui lòng làm bằng hữu với người."

"Thì ra là hoàng tử Phù Tô." Rốt cục Lệ Tây Tinh cũng nhớ ra người này là ai, vẻ mặt hơi sợ, khom mình hành lễ.

Phù Tô gật đầu hoàn lễ, mỉm cười nói: "Nếu như người không từ chối, ta có thể gọi những đứa bạn thuở nhỏ kia cùng họp mặt."

Lệ Tây Tinh trầm ngâm một lát, lắc đầu, nói: "Đa tạ ý tốt của hoàng tử Phù Tô, nhưng ngài nói không sai, con người ai cũng có sở trường riêng, có một số người có sở thích kết bạn, có ít người lại không thích. Ta nghĩ là ta thuộc về cái loại chiến tướng thích hợp xung phong liều chết trên chiến trường, còn kết bạn với người khác thì luôn luôn không thể được, gặp gỡ càng nhiều lại càng dễ dàng gây thù hằn."

Nghe được trong lời nói của đối phương rõ ràng có ý từ chối, Phù Tô cũng không ép buộc, chỉ ôn hòa nói: "Người vừa trở về, có thể còn có rất nhiều chỗ không quen, hay là người cứ chờ thêm một thời gian ngắn rồi hãy tính, chỉ là tên thiếu niên ở ngõ Ngô Đồng Lạc này ..."

Hắn có chút do dự, nói: "Hắn có ơn rất lớn đối với ta, cho nên ta hy vọng người không nên đi gây chuyện với hắn."

Lệ Tây Tinh lại hơi khom người, nói: "Nếu là ý của ngài, cha ta cũng sẽ không thể không nghe, trước khi Mân Sơn kiếm hội diễn ra, ta sẽ không xuất hiện ở nơi này nữa. Nhưng theo ý của cha ta thì ta cũng sẽ tham gia Mân Sơn kiếm hội, nếu như có dịp gặp lại trong Mân Sơn kiếm hội, ta sẽ không nhường nhịn đâu."

Phù Tô cảm tạ mỉm cười, nói: "Nếu như trùng hợp gặp nhau, đều là nhân tài trụ cột tương lai của triều đình ta, có thể hạ thủ lưu tình đương nhiên cũng phải hạ thủ lưu tình."

Lệ Tây Tinh đáp vâng một tiếng, không nói thêm lời nào, chào từ biệt rồi quay người bỏ đi.

Mạnh Thất Hải cau mày nhìn bóng lưng Lệ Tây Tinh, nói: "Xem ra thật sự là càng ngày càng tệ hơn rồi."

Nhưng Phù Tô lại bình thản nói: "Hễ là nhân vật kiệt xuất, phần lớn tính tình đều quái dị."

Mạnh Thất Hải hơi giễu cợt nói: "Nói vậy chẳng lẽ người càng quái dị thì càng dễ dàng đi vào con đường đen tối sao?"

Phù Tô ngẫm nghĩ, nói: "Cũng có thể nói như vậy, bởi vì người càng quái dị lại càng khó mà bị người ngoài ảnh hưởng, càng sẽ khẳng khái mà giữ suy nghĩ của mình. Người nào cũng có tác dụng riêng, cha của hắc cũng có tính tình tương tự như vậy, mặc dù là đại đa số người không thích, nhưng hành quân chiến tranh, lại thực sự là không có mấy người bì kịp được."

"Hoàn toàn chính xác, dù sao bọn họ cũng không quan tâm người khác có thích hay không." Mạnh Thất Hải nhìn thoáng qua Phù Tô, nói: "Không đề cập đến hắc ... Bây giờ người định dùng cách gì để kết giao với tên thiếu niên ở quán rượu kia?"

Đối với Phù Tô mà nói, giúp Đinh Ninh ngăn cản Lệ Tây Tinh đúng thật là chuyện đơn giản, nhưng làm sao che dấu thân phận để làm quen với Đinh Ninh, Phù Tô lại có chút nghĩ mãi không ra.

Trong hoàng cung, hắc sở dĩ quạnh quẽ cũng bởi vì không có bằng hữu.

Trong thế giới của hắc, bằng hữu là thứ rất xa lạ, hắc không có chút kinh nghiệm nào.

"Nếu như nhà hắc bán rượu, vậy thì chúng ta đi uống rượu vài lần, như vậy từ từ tự nhiên sẽ trở thành bằng hữu đúng không? Nán lại, một mình ta sẽ đi vào, người đã từng gặp hắc, biết đâu khi thấy người hắc sẽ nhớ ra."

Trần trở một hồi, cuối cùng Phù Tô cũng nghĩ ra một cách mà hãn tự cho là có thể được.

"Người và hãn hoàn toàn chính xác không có bao nhiêu chỗ giống nhau."

Trong quán rượu, cảm giác hai tên thiếu niên kia tới gần, Trương Tôn Thiển Tuyết nhìn Đinh Ninh vừa mới về đến quán rượu, cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: "Mặc dù hãn có khả năng bày mưu nghĩ kế, quyết thắng bại sau cùng ngoài ngàn dặm, nhưng tuyệt đối hãn sẽ không lợi dụng bằng hữu."

"Cho nên hãn đã bị chết ở trong tay bằng hữu." Đinh Ninh lặng lẽ nói: "Cho nên làm người có đôi khi không thể quá bảo thủ."

Trương Tôn Thiển Tuyết không khỏi nhin không được nổi giận lên, bởi vì nàng cảm thấy đây cũng không phải là lỗi của người kia.

"Nếu không phải quá bảo thủ, nếu không phải cứ nói một là một, nếu không phải một mực tin người... Nếu như hãn thay đổi sớm đôi chút, có thể sớm nhìn rõ người ta, có lẽ hãn cũng không phạm nhiều sai lầm như vậy, có lẽ chắc rằng hãn đã sớm lựa chọn lấy người. Cho nên không phải ta trách hãn ... Ta chỉ hi vọng là người không nên trách hãn."

Nhưng mà sau đó Đinh Ninh nói một câu như vậy, lại làm cho nàng trầm lặng lại.

"Trách hay không thì có tác dụng gì?"

Hơn mười hơi thở sau đó, Trương Tôn Thiển Tuyết mới trong trẻo và lạnh lùng nói một câu.

Lúc này, tiếng bước chân vang lên, bóng dáng Phù Tô đã xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Đinh Ninh giống như nhìn thấy khách uống rượu bình thường vậy, liếc nhìn Phù Tô, dùng âm thanh chỉ có hắc và Trương Tôn Thiên Tuyết có thể nghe được, nhẹ giọng hỏi: "Người thấy giống không?"

Trương Tôn Thiên Tuyết cũng chỉ liếc nhìn Phù Tô, giọng nói lạnh lùng: "Chỉ nhìn ra được mặt mũi của tiện nhân kia."

Đinh Ninh hít sâu một hơi, thấp giọng từ tốn nói: "Gương mặt người kia có lẽ người nhớ rất rõ ... Nếu như Phù Tô đến đây nhiều lần, có thể người sẽ từ từ cảm thấy hắc càng lúc càng giống người nọ?"

Trương Tôn Thiên Tuyết xoay người qua, nói: "Có thể được sao?"

"Có thể."

Đinh Ninh chăm chú mà khẳng định nói: "Thay đổi rất nhỏ, mỗi ngày người đều chỉ nhìn một người, rất nhiều ngày về sau người sẽ dần dần phát hiện, người này và người kia trong mắt người đã vô tình trở nên giống nhau."

Trương Tôn Thiên Tuyết nói: "Ý ta không phải như vậy, ý ta nói là có thể nào bởi vì vậy mà Nguyên Vũ hoàng đế sẽ không tin tiện nhân kia?"

"Hậu tích bạc phát." Đinh Ninh nói: "Có đôi khi hoàn toàn thay đổi, có lẽ chỉ cần một cơ hội."

Trương Tôn Thiên Tuyết chán ghét nói: "Quá độc ác."

Đinh Ninh nói: "Ta biết rõ người không thích làm chuyện như vậy, nhưng người phải giúp ta ... Bởi vì tầm nhìn của người đơn giản, người chỉ cần để ý tu vi, đối với người mà nói, chỉ cần tu vi có thể vượt qua Nguyên

Vũ hoàng đế, người sẽ có thể giết hẳn. Nhưng người nên biết rằng Nguyên Vũ hoàng đế không phải tu hành giả bình thường, trong suy nghĩ của người, chỉ cần đánh với một mình hẳn là đủ, thế nhưng ta lại đánh với cả cái vương triều này."

Trưởng Tôn Thiên Tuyết không nói gì nữa, đi vào hậu viện.

Trong thế giới giữa nàng và Đinh Ninh, cử chỉ này là tỏ vẻ ngầm đồng ý.

"Người muốn mua rượu?"

Đinh Ninh ngẩng đầu, thấy Phù Tô sau khi bước vào quán rượu lại có chút lúng túng, chần chừ hỏi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Dưỡng Kiếm

Ánh mắt Phù Tô sáng rực lên, hần nhẹ gật đầu, nói: "Nghe nói rượu cùng với ông chủ nhỏ ở đây đều rất nổi danh, cho nên cố ý đến nếm thử."

Nhìn gương mặt ôn hòa sạch sẽ của Phù Tô, trong thân thể Đinh Ninh lại dường như đồng thời tràn ngập vô số hình ảnh, những hình ảnh này tựa như vô số cát đá vụn, khiến cho thân thể của hắn trở nên lạnh lẽo, đồng thời cũng làm cho hắn hít thở càng thêm khó khăn, đều là cái loại mùi tanh của đất khiến cho trí nhớ khắc sâu nhất này.

"Mong muốn thực sự của hắn chính là trường sinh, là vĩnh viễn thống trị cái Đại Tần vương triều này, hoặc có thể nói là toàn bộ thiên hạ. Cho nên bất cứ kẻ nào cũng đều là công cụ của hắn, người và Trịnh Tự cũng sẽ không ngoại lệ. Ta đòi lại những khoản nợ mà hắn thiếu của rất nhiều người, tương tự ta cũng đồng thời hy vọng tương lai có thể thay đổi vận mệnh của rất nhiều người, kể cả vận mệnh của người. Xem như ta thiếu nợ người, ta sẽ cố gắng hết sức khiến cho trong tương lai người sẽ có quyền tự chủ của bản thân."

Đinh Ninh hít một hơi thật sâu, đẩy lùi những hình ảnh như thủy triều trong đầu.

"Như thế nào?"

Đinh Ninh trầm lặng trong nháy mắt lại khiến cho Phù Tô hơi chút khẩn trương lên, sợ ngôn ngữ của mình có chỗ nào không thoả đáng.

"Người đã gặp ta bao giờ chưa?" Đinh Ninh nhìn hần, hỏi.

Phù Tô bỗng nhiên có chút bối rối, theo bản năng khoát tay nói: "Không có."

Nhưng mà thật sự là hần nói dối không quen, hoặc có thể nói là chưa từng nói dối bao giờ, trong lúc khoát tay, mặt của hần cũng đồng thời ửng đỏ lên.

"Dường như ta chưa từng gặp người." Đinh Ninh bình tĩnh nhìn hần, nói: "Nhưng ta lại cảm thấy rất quen, cho nên ta nghĩ, cái này gọi là mới quen đã thân."

Mới quen đã thân như Đinh Ninh nói, trong bao đó bao hàm vô số tầng ý tứ, nhưng mà vẻ bối rối của Phù Tô lại hoàn toàn biến mất, hần cảm thấy mừng rỡ.

Hần nhin không được bật cười, nói: "Ta cũng cảm thấy mới quen đã thân."

"Đã như vậy, rượu hôm nay ta mời người." Đinh Ninh đem một bầu rượu đặt lên trên bàn trước người Phù Tô, nhìn hần nói.

Ánh mắt Phù Tô càng sáng, hần có chút vội vàng cầm rót đầy, nâng chén hành lễ giống như nâng cốc chúc mừng vậy, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Rượu vào trong miệng thì chua chát, lông mày của hần lập tức nhíu lại. "Rượu này ..." nhưng mà hần lại nhin không được bật cười, "Rượu này thật sự là đặc biệt."

"Mừng gặp nhau."

Đinh Ninh rót một chén rượu, cũng tựa như bằng hữu bình thường ở Trường Lăng vậy, nâng cốc chúc mừng, nhưng trong lúc uống một hơi cạn,

hắn lại đồng thời nói thầm: "Chúc vận mệnh của chúng ta."

Tửu lượng của Phù Tô cũng không cao, mà loại thời điểm này đương nhiên cũng không thể nào lại đi dùng chân nguyên bức cảm giác say trong cơ thể ra ngoài được, không bao lâu thì đã say mờ mắt.

Thân phận của hắn quá sức tôn quý, trong nội tâm luôn có trói buộc, tuy rằng trong lòng cao hứng, nhưng cũng cố gắng kiềm chế không uống nữa.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết bưng một bình trà nóng từ trong viện đi ra.

Nàng càng nhìn gương mặt sạch sẽ của Phù Tô càng cảm thấy giống Trịnh Tự, không khỏi có chút cảm hận.

Bắt đầu như thế nào đây?

Trong đầu nàng xuất hiện gương mặt người kia, rõ ràng như mới gặp hôm qua vậy.

Một đám nguyên khí cực nhỏ thấm ra từ đầu ngón tay của nàng, nương theo hơi nóng của nước trà khẽ vuốt lên gương mặt Phù Tô.

"Không thể uống còn uống nhiều như vậy, không sợ say rượu nói bậy nói bạ sao."

Cuối cùng thì Mạnh Thất Hải đợi trong xe ngựa bên ngoài Ngô Đồng Lạc cũng đã nghe được tiếng bước chân của Phù Tô đang trở về, hắn vén rèm xe lên nhìn thấy khuôn mặt Phù Tô, nhin không được oán trách một câu, không phát hiện điều gì khác thường.

Tại thời điểm Mạnh Thất Hải oán trách Phù Tô, trong một cái thư phòng nơi có vài gốc linh liên đang sinh trưởng và đã kết ra đài sen ở sâu trong

hoàng cung Đại Tần, trên đầu năm ngón tay của hoàng hậu có vài sợi tia sáng không ngừng quần quanh lấy.

Trong trận chiến trên sông Vị Hà ngày ấy, toàn bộ tu hành giả từ thất cảnh trở lên ở trong thành Trường Lăng đều có thể cảm giác được nàng xuất thủ, cũng có thể cảm giác được một đạo bốn mạng kiếm của Triệu Tứ bị hủy trong tay của nàng.

Tùy theo những chân nguyên mỏng nhưng liên tục mà nàng đang phóng ra ở trong thư phòng, mang theo ý chí cực kỳ kiên định, đâm vào không trung vô tận, đạt tới nơi mà mọi người không thể cảm giác được, dần dần tinh hỏa hóa thành lực lượng cường đại.

Toàn bộ tu hành giả Trường Lăng lại khẳng định thêm rằng, qua nhiều năm như thế, ngày xưa Trịnh Tự "Tuệ Hỏa Kiếm" trên chiến trường thường xuyên một kiếm chém giết chủ tướng của triều đình địch, hiện tại càng mạnh hơn nữa.

Lúc này nàng vẫn đang đem thiên địa nguyên khí trong cơ thể vận chuyển vào trong không trung vô tận, vận chuyển đến tầng không gian tĩnh mịch và lạnh lẽo hoàn toàn không nhìn thấy, không chế mấy đạo 'tuệ bụi'* (có lẽ ý là những vật chất được sinh ra từ đuôi của sao chổi - nd) cùng với Tinh Thần Chân Hỏa ngưng tụ mà thành hỏa diễm đặc biệt băng lãnh.

Chỉ là lúc này, toàn bộ tu hành giả Trường Lăng, kể cả tên đế vương vừa mới giải quyết một ít tai họa ngầm trước khi Lộc Sơn Hội Minh diễn ra, đang lợi dụng chút thời gian cuối cùng trước Hội Minh để bế quan tu hành trong hoàng cung kia, hoàn toàn không có một người nào có thể cảm giác được động tác của nàng.

Bởi vì Ba Sơn Kiếm Tràng đã diệt.

Bởi vì mặc dù là lúc Ba Sơn Kiếm Tràng đương thời, cũng chỉ có một mình nàng là lĩnh ngộ và tu luyện được cái phương pháp tu hành này.

Nàng tựa như một ngôi sao nhỏ đang bí mật tỏa ra ánh sáng, xuyên thẳng qua vô tận không gian.

Tại trong vài ngọn lửa bạc trắng do nàng dùng tinh quang khổng lồ này, có một thanh tiểu kiếm cháy đen như sắt rỉ đang bị bao phủ.

Chuôi tiểu kiếm này dĩ nhiên là bốn mạng kiếm của Triệu Tứ.

Sau khi chuôi tiểu kiếm này bị nàng đánh tan, đoạn tuyệt toàn bộ liên hệ với Triệu Tứ, theo lý là nó phải rơi xuống không biết nơi nào, nhưng lúc này lại không biết nàng có ý gì, một chút lực lượng nhỏ bé trong ngọn lửa bạc trắng kia lại dường như đang nuôi dưỡng chuôi kiếm đã "chết đi" này.

Có người đi qua con đường đá trong rừng tượng lính bên ngoài thư phòng của nàng, hướng về phía thư phòng của nàng đi tới.

Khuôn mặt hoàn mỹ không một tí vết của nàng không thay đổi, những tia sáng quán quanh trên tay chậm rãi hóa thành mấy chục điểm ánh huỳnh quang biến mất.

Một gã tu hành giả mặc áo bào màu vàng của gia đình nàng xuất hiện ở cửa thư phòng, đem một phong mật thư giao cho cung nữ đang giữ cửa.

Mở ra mật thư do cung nữ mang tới, trên mặt nàng lộ ra đôi chút nét hài lòng. "Có thể làm Triệu Yêu Phi thay đổi ý định, hoàn toàn chính xác là có chút tài năng. An bài hắn đi Đại Yên đi, nơi đó chắc sẽ là nơi đại triển quyền cước đối với hắn."

Tu hành giả áo bào màu vàng thủy chung không dám ngẩng đầu, một mực hơi khom người, nghe được những lời này của nàng, tên tu hành giả áo bào màu vàng này kính cẩn hô một tiếng vâng, hỏi tiếp: "Trong nhà muốn biết ý kiến của ngài đối với Phương Tú Mặc."

"Không thể dùng được, đương nhiên là giết." Nàng lắc đầu, nói: "Thánh thượng tự nhiên sẽ lựa chọn người thay thế, hãy nói trong nhà không nên đề cập đến chuyện này nữa."

Khuôn mặt hoàng hậu hoàn mỹ không một tì vết, ánh mắt lại mát như nước sông Vị Hà lúc này.

Trong sông Vị Hà, một cái thân ảnh màu trắng như Tiên Tử trong nước đang tựa như Phù Quang Lược Ảnh mà đi về phía trước.

Có thể không cần nổi lên mặt nước để thở, một mực dùng tốc độ kinh người như vậy tiến lên trong nước, nàng tự nhiên chính là Bạch Sơn Thủy.

Thủy vực đối với nàng mà nói mãi mãi là nơi an toàn nhất để bỏ chạy, sau khi mượn sự trợ giúp của Triệu Nhất để thoát khỏi đám người Liên Ba đuổi giết, nàng trở về Vị Hà, nhưng mà nàng biết rõ nguy cơ chưa hẳn đã qua, cho nên từ đầu đến cuối không thể nào thư giãn.

Lúc này ở trước mắt của nàng, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy biên giới thủy tuyến rõ ràng.

Sau thủy vực sáng ngời là màu sắc vô cùng thâm thúy, là thiên địa rộng lớn kinh người.

Lúc này nàng biết rõ đã vượt ra khỏi Vị Hà, đến được vùng biển sâu.

Ở chỗ này, đúng là chân chánh giao long xuất hải, đã không có người có khả năng giết được nàng.

Trong lòng của nàng thoáng buông lỏng, nét đỏ ửng khác thường trên mặt biến mất toàn bộ, trong miệng phun ra một ngụm nghịch huyết.

Nỗi phiền muộn bị tích chứa tràn ngập trong ngực bụng rốt cục hơi giảm, nhưng mà mặt mũi của nàng lại bỗng nhiên đại biến, một cỗ lãnh ý làm cho

toàn thân nàng không tự chủ được mà run rẩy lên.

Viên đan được ngăn chặn thương thế của nàng kia, được lực quá mức mãnh liệt, lần này thời gian nàng cưỡng ép đề chân nguyên quá dài , toàn bộ khí hải lúc này đều có chút bất ổn, chân nguyên cùng ngũ tạng chi khí có thể lưu chuyển vậy mà lui trở về tiêu chuẩn lực cảnh.

Thân ảnh của nàng tiếp tục theo thủy lưu đi về phía trước, dần dần rơi vào trong bóng râm thật sâu, trên khuôn mặt mà ngày xưa từng cao ngạo ngạo ngễ chí cực của nàng, nhộn nhạo ra một tia khổ sở ý vị khó tả.

Bạch Sơn Thủy thực sự không phải là người duy nhất thảm bại trong cái đại cục này.

Trên thực tế, toàn bộ đại nghịch của vương triều Đại Tần, trong những năm tranh đấu cùng với vương triều Đại Tần này, cũng không có bao nhiêu thời khắc có thể gọi là thắng lợi.

Cho nên người như nàng và Triệu Tứ, càng ngày càng ít.

Triệu Tứ tĩnh tọa trong một gian phòng đậm mùi son phấn, nhìn Kinh Ma Tông đẩy cánh cửa khép hờ đi vào giữa phòng, trong ánh mắt của nàng vẫn có cái loại ý tứ đâm trời chém đất như trước.

"Xem ra lần này là ta thành công rồi sao?"

Nàng nói một câu giống như là đang tự giễu vậy, sau đó nhàn nhạt mà nhìn Kinh Ma Tông hỏi "Vương Thái Hư không đến, để người đến, là có ý gì?"

Kinh Ma Tông hành lễ thật sâu, nói: "Hắn cho ta đi theo tiên sinh học kiếm."

"Đây chính là điều kiện của hã?" Triệu Tứ giống tựa như thông cảm mà nhìn hã, nói: "Muốn học kiếm, vậy trước hết phải trở thành kiếm của Triệu Kiếm Lô."

Kinh Ma Tông nói: "Thái Hư tiên sinh đã nói với ta điều này, vả lại bản thân ta không phải người Tần."

Triệu Tứ nở nụ cười lạnh, "Xem ra ta không có xem thường khí phách của hã thực sự là hoàn toàn chính xác, nhưng mà người ... người dựa vào cái gì cảm thấy người có tư cách trở thành kiếm của Triệu Kiếm Lô chúng ta?"

Kinh Ma Tông không biết trả lời như thế nào.

Đối với hã mà nói, Triệu Kiếm Lô đích thật là rất cao, là một cái tồn tại cao đến hã không cách nào nhìn đến.

Mi mắt Triệu Tứ trầm xuống, một đạo quang mang không mang theo bất kỳ khí tức gì từ chỗ của nàng chảy xuôi mà ra, cắt lên cổ tay phải của Kinh Ma Tông.

Thân thể Kinh Ma Tông chấn động, nhưng không có trốn tránh.

Đạo quang mang này cắt đứt mạch máu ở cổ tay hã, máu tươi chậm chậm mà không ngừng chảy ra, từng giọt máu tươi rơi lên mặt đất bên dưới, phát ra âm thanh rõ ràng.

Triệu Tứ nhìn hã, thản nhiên nói: "Người dám để máu trong người chảy hết, ta liền để cho người trở thành kiếm của Triệu Kiếm Lô."

Kinh Ma Tông ngẩng đầu lên, nhìn nàng, mặc cho máu tươi trên tay chảy xuôi.

Từ đầu đến cuối Triệu Tứ không có cử động, giống như muốn nhìn thấy hãn chết đi.

Mặc dù cuối cùng Kinh Ma Tông chịu đựng không được, bạc nhược ngã ngồi trên mặt đất, bắt đầu lâm vào hôn mê, nàng đều không có cử động.

Vào lúc cổ tay của hãn gần như không còn máu để chảy ra nữa, sinh cơ của hãn cũng bắt đầu biến mất, Triệu Tứ mới hít một hơi thật sâu, đưa tay ra.

Đầu ngón tay của nàng bỗng nhiên thấm ra mấy chục giọt máu tươi, sau đó kéo dài ra trong không khí, biến thành mấy chục cây châm nhỏ thật dài, chui vào khiếu vị trong thân thể Kinh Ma Tông.

Ngũ tạng trong thân thể Kinh Ma Tông cảm nhận được hy vọng sống, tiếp đó bị một loại lửa nóng khô ráo kích thích, càng thêm dồi dào mà bắt đầu hoạt động.

Triệu Tứ cười lạnh, tự nhủ: "Không ngờ rằng ở trong đám người đường phố này, vậy mà thực sự có kẻ có thể chịu nổi kiếm ý của Triệu Kiếm Lô chúng ta."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Thời Gian

Thời gian thủy chung như một trôi qua, đây có lẽ là thứ công bình duy nhất đối với tất cả mọi người khắp thiên hạ.

Chỉ là đối với rất nhiều quyền quý ở Trường Lăng mà nói, thời gian trong mùa xuân này ở Trường Lăng lại dường như trôi qua nhanh hơn so với những năm qua.

Sở dĩ nhanh đó là vì lòng người nôn nóng, là bởi vì thịnh hội Lộc Sơn Hội Minh cực lớn này.

Mân Sơn kiểm hội mặc dù là hình chiếu sự giao phong của vô số quyền quý Trường Lăng, là một lần kiểm tra thực lực của những tài俊 thuộc Đại Tần vương triều mà toàn bộ thiên hạ đều chú ý, nhưng mà so sánh với Lộc Sơn Hội Minh có thể trực tiếp quyết định vận mạng của toàn bộ vương triều, lại vẫn là không thể nào đánh đồng.

Kể từ khi Phương Tú Mặc chống lại thánh ý không từ mà biệt, hoàng hôn ở Phương hầu phủ tựa như không có gì khác biệt so với ngày xưa, nhưng rơi vào trong ánh mắt rất nhiều người liền có thêm một chút ý vị suy bại.

Trong quân cảng ở Vị Hà, Dạ Sách Lãnh đang đứng ở đầu của chiếc thuyền lớn bọc thép đã từng cùng nàng ra biển kia, ngắm nhìn Phương hầu phủ trong ánh chiều tà từ nơi rất xa này, đột nhiên nhẹ giọng nói với vị lão

bộ Hàn Tam Thạch luôn theo sau lưng nàng: "Thay thế Phương Tú Mặc mà theo thánh thượng đi Lộc Sơn Hội Minh, nhất định là Phương Hưởng."

"Vì sao?" Hàn Tam Thạch hỏi.

Những lời này của nàng hầu như mọi người ở Trường Lăng đều không thể nào hiểu được.

Đi theo bên cạnh vua tham gia Lộc Sơn Hội Minh, đây là một loại vinh hạnh đặc biệt lớn lao, hiện tại Phương Tú Mặc làm trái thánh ý, mặc dù là để cho Phương hầu phủ lập công chuộc tội, lại đi triệu hồi thần uy đại tướng quân đang trấn thủ quan ngoại trở về, động tác này cũng thật là hơi quá lỗ đời chút.

"Người cứ việc chờ xem."

Dạ Sách Lãnh lắc đầu, lạnh lùng cười cười.

Nguyên Vũ hoàng đế là một trong vài người mà nàng hiểu rõ nhất, nàng hết sức rõ ràng, chỉ sợ Phương hầu phủ, mạnh nhất trong mười ba hầu ngày xưa, sẽ là cái tan thành mây khói đầu tiên.

Thời gian dần trôi qua, trước đoàn xe của Ly Lăng Quân đang bị hoàng hôn bao phủ, dần dần xuất hiện một ngọn núi lớn xinh đẹp có mây trôi lượn lờ, dồi dào hơi nước.

Nhìn thấy núi lớn xuất hiện rõ ràng như thế trước mặt, tựa như một cái thế giới đè ép lên thân thể của mình, sâu trong ánh mắt của Ly Lăng Quân bỗng dưng tràn ngập sương mù.

Đó chính là Vu Sơn, chính là đất Sở.

Sau khi xa cách đất Sở nhiều năm như vậy, không cần phải nói là một ngọn núi lớn như thế này, chỉ cần từng cành cây ngọn cỏ trên ngọn núi lớn này cũng đã đủ sức làm cho người ta rung động .

Trong đoàn xe của Ly Lăng Quân này, đương nhiên có thật nhiều người Sở lúc ấy đi theo hăn mà đến Trường Lăng.

Đường về quê nhà xa xăm, thực sự là thiên sơn vạn thủy, tuyến đường như vậy đã được lên kế hoạch hơn mười năm, mọi nơi trong suốt chặng đường đều có dàn xếp, thay đổi xe ngựa, là chân chánh đi cả ngày lẫn đêm, chỉ dùng một nửa thời gian bình thường đã chạy tới nơi này, do đó đương nhiên tất cả mọi người trong đội xe đều mỗi một tới cực điểm.

Nhưng mà khi nhìn rõ ngọn núi lớn này, chứng kiến cỏ cây trên núi, toàn bộ những người Sở này giống như bị điện giật, thân thể bắt đầu run rẩy kịch liệt lên, thậm chí trong đó có không ít người khóc không thành tiếng.

Vu Sơn là nơi hiểm trở tự nhiên, ở giữa có mấy dòng sông dữ quanh co nước chảy rất xiết, đại quân không có khả năng tập kích nơi này, thường ngày chỉ có những thương đội ở biên cương qua lại. Cho nên trên lộ tuyến hồi hương của Ly Lăng Quân, của khẩu cuối cùng của vương triều Đại Tần vương là Vu Sơn Quan, chỉ có mấy trăm người đóng giữ. Trước kia, chiến tuyến quan trọng nhất giữa vương triều Đại Tần và vương triều Đại Sở chính là Dương Sơn Quận, là nơi Vu Sơn chắn ngang, cắt thật sâu vào một mảnh bình nguyên của vương triều Đại Sở. Vào năm Nguyên Vũ thứ ba, Dương Sơn Quận đã thuộc về vương triều Đại Sở, hiện tại cứ điểm của quân Tần gần Vu Sơn Quan nhất đó là Hàn Cốc Quan, cách xa nơi này hơn sáu mươi dặm đường.

Từ Trường Lăng đến đây đều là một đường thông suốt, hiển nhiên cửa khẩu này cũng đã nhận được mật lệnh liên quan, khi nhìn thấy công văn quá cảnh của đoàn xe này, lập tức liền cho đi, thậm chí có thể nói là không hề kiểm tra những người đi theo đoàn xe cùng với hành lý.

Khi xe ngựa chính thức chạy vào con đường của thương buôn trên Vu Sơn mở ra, ngửi ngửi hương vị ướt át trong Vu sơn, rốt cục Ly Lăng Quân không khống chế nổi tâm tình của mình, hẩn vén rèm xe lên, có một loại xúc động như muốn hôn lên thổ địa cố quốc.

Ngay lúc hẩn vén rèm xe lên, một gã Hôi bào lão giả đang ngồi ngay ngắn trong chiếc xe đầu tiên của đoàn xe này lại đột nhiên mở mắt, tầng mây đang trôi phía trên đoàn xe đột nhiên xoay tròn, tựa như có một con chân long đang muốn chui ra từ trong đó vậy.

Khuôn mặt Ly Lăng Quân và rất nhiều người trong đội xe đều hơi cứng.

Mặc cho phong vân biến sắc trong bầu trời bao la phía trên đoàn xe, một đám mây trên con đường phía trước lại sừng sững bất động giống như bàn thạch vậy.

Tựa như chỗ vùng thiên địa kia, đã biến thành một loại thiên địa mà chỉ có người mới có.

Một gã nam tử trung niên mặc trường bào màu xanh có hoa văn vàng kim, tóc được cài bằng một cây trâm bạch ngọc tinh xảo xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ngay khi hẩn xuất hiện trong tầm mắt tất cả mọi người, toàn bộ bụi bặm trong núi rừng dường như đều bị một loại khí tức quét sạch, trở nên sạch sẽ dị thường.

Cảm thụ được cái khí tức vô trần vô cấu từ trên thân của người này tán phát ra, hơi thở của Ly Lăng Quân hơi ngừng lại, không chút chần chờ xuống xe ngựa, hơi khom mình hành lễ với người này, nói: "Tham kiến đại tướng quân Phạm Vô Cấu."

Nghe Ly Lăng Quân nói những lời này, toàn bộ tu hành giả trong đội xe này đều biến sắc, bọn hẩn biết rõ nếu như người này là tới giết Ly Lăng

Quân, như vậy mặc dù là có người trưởng giả trong chiếc xe ngựa đầu tiên kia, cũng chưa chắc ngăn cản được.

Phạm Vô Cấu là cung chủ Vô Cấu cung trong vương triều Đại Sở, đồng thời cũng là một trong vài vị đại tướng mạnh nhất của vương triều Đại Sở, uy danh và địa vị trên đời này của hắn chỉ sợ chẳng hề thua kém hai vị tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông cùng với Linh Hư Kiếm Môn của vương triều Đại Tần, vậy mà hôm nay sẽ xuất hiện tại nơi này.

"Không cần căng thẳng, ta chỉ phụng mệnh đến dẫn người đi gặp một người." Cao thủ tuyệt thế tự nhiên có phong phạm của cao thủ tuyệt thế, Phạm Vô Cấu gật đầu hoàn lễ, nhàn nhạt nói một câu liền xoay người sang chỗ khác, nói: "Một mình người đi theo ta."

Ly Lăng Quân hít sâu một hơi, nhẹ gật đầu với những người chung quanh, đám mây đang xoay tròn phía trên đoàn xe nhanh chóng biến mất, hắn bước theo sau Phạm Vô Cấu đi vào con đường nhỏ trong khu rừng bên cạnh.

Mặc dù Phạm Vô Cấu không có nửa phần sát ý, nhưng bóng lưng của hắn cùng với khí tức toát ra trên thân luôn luôn mang đến áp lực cực lớn đối với Ly Lăng Quân, trong thời gian chỉ có hơn mười hơi thở, hai tay Ly Lăng Quân vậy mà đã lấm tấm mồ hôi.

"Người ở Trường Lăng có tiếng tài đức, ta cũng lưu ý tiến cảnh tu hành của người, trong rất nhiều năm trước, tiến cảnh tu hành của người đều cực kỳ ưu tú, thậm chí gần như vượt qua hầu hết môn hạ đệ tử của ta. Nhưng kể từ năm năm trước, tu vi tiến cảnh của người lại bắt đầu cực kỳ chậm chạp, nếu không hiện giờ người gặp ta, chắc có lẽ phải đến Thất Cảnh. Ngược lại, bây giờ người vẫn chưa đến Thất Cảnh, vậy mà ngũ khí trong thân thể đã có chút mất cân đối ... Hiện tại đã trở về, không thể lại tiếp tục ưu tư quá nặng, người phải hiểu được, tu vi luôn luôn là thứ căn bản quyết định người có thể sinh tồn ở trên thế gian này hay không."

Phạm Vô Cấu không quay đầu lại, nhưng lại đột nhiên chậm rãi lên tiếng.

Khuôn mặt Ly Lăng Quân hơi căng thẳng, thành khẩn nói: "Văn bối thụ giáo."

Phạm Vô Cấu không nói thêm gì nữa, tiếp tục tiến lên.

Hắn bắt đầu xuyên qua một ít núi rừng không có đường mòn, chung quanh càng ngày càng hoang vu, sau thời gian một chén trà nhỏ, hắn và Ly Lăng Quân xuất hiện trước một mảnh cung điện đã chiến trên núi.

Chỗ này vậy mà ngay cả một chút hơi lạnh mùa đông cũng không thể xâm nhập, ba mảnh vách núi tựa như những bức tường đã hoàn toàn ngăn chặn gió lạnh, bởi vậy mới có những cây dương xỉ kỳ lạ mọc cao đến ngang eo.

Ở trung tâm mảnh cung điện đã chiến trên núi, có một cái hồ nước nhỏ nhỏ, bờ hồ nước có mấy cái doanh trướng rất lớn đứng sừng sững, vào lúc này vậy mà đã thắp đèn lên, tỏ ra ôn hòa sáng ngời dị thường.

"Người muốn gặp người ở bên trong, tự người đi qua là được."

Phạm Vô Cấu đứng chấp tay ở ranh giới cung điện đã chiến, nhàn nhạt mà nói với Ly Lăng Quân.

Có thể khiến cho Phạm Vô Cấu tiếp dẫn như vậy, đến cùng là loại quý nhân cỡ nào?

Ly Lăng Quân nghĩ tới một cái khả năng nào đó, nhưng lại cảm thấy căn bản không thể nào, hơi thở của hắn càng trở nên dồn dập lên, hầu như không dám có bất kỳ lãnh đạm, đi nhanh như gió đến cung điện đã chiến.

Càng đến gần mấy cái doanh trướng ven hồ kia, tâm tình của Ly Lăng Quân càng thêm khiếp sợ.

Trong khu vực mấy chục trướng gần kề giữa cung điện đã chiến và lều vải, không những bãi cỏ được dọn dẹp vô cùng chỉnh tề, mà trên toàn bộ mặt đất đều được rải đầy những đóa hoa quý giá nổi tiếng, tỏa ra hương thơm thấm tim gan.

Ánh sáng sáng ngời tỏa ra từ trong doanh trướng cũng hoàn toàn không phải ánh đèn, mà là từng khỏa minh châu.

Ngay cả bản thân doanh trướng, đều là dùng một loại da thú màu trắng nào đó mà dựng nên, loại da thú này ngay cả Ly Lăng Quân cũng chưa từng thấy, bản thân nó có thể tỏa ra một loại hương thơm đặc biệt.

Khi hần đi đến gần mấy tòa doanh trướng này, vài tên thị nữ mặc cung trang đi ra dịu dàng thi lễ với hần một cái, sau đó vén rèm của một tòa doanh trướng lên, mời hần đi vào.

Ly Lăng Quân hoàn toàn ngưng thở lại.

Mấy tòa doanh trướng này vậy mà lại nối liền với nhau, giống như là hợp thành một cái viện thâm sâu.

Mà trong doanh trướng lộng lẫy tinh mỹ tới cực điểm, không chỉ đẹp hơn so với gian phòng tinh mỹ nhất của hần trong Ly Lăng Quân ở thành Trường Lăng rất nhiều, thậm chí có thể nói, so với tất cả những nơi đẹp nhất ở Trường Lăng đều đẹp hơn.

Loại tinh mỹ này, trên toàn bộ thế gian, chỉ có thể thấy ở hoàng cung của vương triều Đại Sở.

Mọi thứ trong mấy tòa doanh trướng này, so với những thứ tinh mỹ trong hoàng cung của vương triều Đại Sở đều hoàn toàn như nhau.

Trong tòa doanh trướng trung tâm, một gã nữ tử tuyệt lệ, mà nếu chỉ dựa vào dáng người cũng đủ lập tức khiến người khó có thể hô hấp, đang đứng đưa lưng về phía hần.

Trước người nữ tử tuyệt lệ là một cái bể tắm nước nóng thiên nhiên, không biết là do con người tạo ra hay là tự nhiên hình thành, sương trắng mờ ảo đang không ngừng tỏa ra.

Rốt cục Ly Lăng Quân xác định cái khả năng không thể nào hần đoán kia biến thành sự thực.

Hần gần như sợ hãi cúi thấp đầu xuống, hơi có chút do dự, nói: "Mẫu hậu."

"Lúc rời khỏi Trình Thành, người vẫn còn là con nít ..."

Một âm thanh vô cùng mỹ diệu êm tai vang lên, tuyệt lệ nữ tử mang theo một chút cảm khái, chậm rãi nói: "Tiếp theo người không cần vội vã chạy tới Trình Thành, việc người cần phải làm đó là đi Lộc sơn chờ đợi cùng ta."

Ly Lăng Quân chậm rãi thở ra, hần rốt cuộc hiểu rõ tại sao tên nữ tử có được vô thượng quyền thế giống như Trịnh Tụ này lại xuất hiện ở đây, giọng hần khẽ run nói: "Ngự giá của Phụ vương cũng sắp tới ư?"

Tuyệt lệ nữ tử vẫn không có xoay người lại, chỉ nhẹ gật đầu, nói: "Thời gian không chênh lệch bao nhiêu... Người tới hầu hạ ta đi tắm ."

Toàn thân Ly Lăng Quân đều không ức chế được mà rung lên, đầu óc vào lúc này hoàn toàn trống rỗng.

Ngay thời gian một hơi sau đó, hần bắt đầu hiểu chuyện gì xảy ra.

Hần rốt cuộc hiểu được Tô Tần đã dùng phương pháp gì, mới khiến cho hần có thể thuận lợi quay về Đại Sở như vậy.

Nhưng mà chuyện như thế này... Tô Tần căn bản là chưa nói cho hần biết chút nào!

Trong miệng của hần trở nên vô cùng khô khốc, giống như nuốt vô số cát đá.

Tuyệt lệ nữ tử đang đợi hần, bóng lưng mềm mại bởi vì hần chậm chạp mà dần dần bắt đầu lạnh lẽo.

Trong lòng Ly Lăng Quân tràn ngập vô số tâm tình khó tả, nhưng mà hần biết rõ lúc này phải làm gì.

"Tuân mệnh." Trong lòng hần bắt đầu tràn ngập sát ý nồng nặc đối với Tô Tần, nhưng khuôn mặt lại ôn nhã như thường, hần chậm rãi tiến lên, hai tay hướng về bờ vai của nữ tử tuyệt lệ.

Màn đêm bắc đầu chậm rãi bao phủ Vu Sơn, mây mù càng thêm lượn lờ.

Bể nước nóng trong doanh trướng, tiếng nước như có người nỉ non.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6: Tâm Cảnh

Một cơn mưa rào khiến toàn bộ Vu sơn chìm hẳn trong mây mù giống như trong tiên cảnh.

Con đường núi nơi đoàn xe chờ đợi đang dần lầy lội, Lữ Tư Triệt đứng bên cạnh xe ngựa khẩn trương nhìn về hướng Phạm Vô Cấu cùng Ly Lăng Quân rời đi.

Có tiếng bước chân quen thuộc vang lên trong bóng tối, Lữ Tư Triệt thở phào nhẹ nhõm.

Không thấy Phạm Vô Cấu, chỉ có Ly Lăng Quân một mình ra khỏi rừng, nhưng nét mặt mọi người do đường xa sương gió lúc trước đều bị rửa đi, cả người hẳn tỏa ra khí độ khác thường, khí tức của một người được việc.

Ở Trường Lăng, Ly Lăng Quân đã triển hiện năng lực trên rất nhiều phương diện khiến người bội phục, làm người ta có cảm giác muốn đi theo, nhưng dầu sao vẫn còn đó một chút dè dặt cầu tồn, nhưng lúc này, trong mắt tất cả mọi người, sự dè dặt đó của Ly Lăng Quân lại biết mất hết, vì thế bóng thân của hắn tựa hồ lớn lên không ít.

Mọi người dần ý thức được tràng biến hóa này, tâm tình bọn họ một lần nữa trở nên kích động.

Ly Lăng Quân hiểu rõ điều những môn khách trung thành bên mình hiện giờ cần là cái gì, cho nên hắn ho nhẹ, vừa ôn hòa vừa chậm rãi mà nói:

"Chúng ta không cần vội vã đến Trình Thành, hãy đi vòng sang Lộc Sơn."

Đoàn người ngẩn ra, khi phần lớn bọn họ còn đang ấm ớ thì Ly Lăng Quân đã chậm rãi nói tiếp: "Tại núi Lộc, trước khi Hội Minh bắt đầu, phụ vương sẽ sắc phong ta làm Thái Tử."

Những lời đầy của Ly Lăng Quân chẳng khác gì tiếng sấm mùa xuân đến sớm vang lên bên tai mọi người trong xa đội tại Vu Sơn.

Lộc Sơn là chốn biên giao, ở núi Lộc sắc phong Thái Tử... Hơn nữa Ly Lăng Quân còn chưa chính thức trở lại đô thành Đại Sở, vị trí Thái tử nước Sở đã khuyết mấy chục năm nay... Nhìn từ góc độ nào thì chuyện này cũng hết sức không hợp lẽ.

Nhưng bọn họ trước giờ thừa hiểu cách làm việc của Ly Lăng Quân, và lại họ cũng để ý lời Ly Lăng Quân vừa nói không hề có những chữ đại loại như "nếu không ngoài ý muốn".

Có thể thấy rõ việc sắc phong Thái Tử đã được định đoạt, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Thiên hạ đều biết Sở vương đã tuổi già sức yếu, nếu vậy, trong tương lai không xa, hẳn chính là chủ nhân chí cao vô thượng của Sở vương triều.

Phò chủ thành đế vương của một nước, những người bọn họ sẽ phong quang đến cỡ nào?

Đây mới thực sự là khổ tận cam lai(*).

(*) Khổ tận cam lai: thời kỳ cực khổ qua đi, cuộc sống an nhàn sẽ tới.

Nhất thời, hầu hết nhân số trong xa đội vì kích động quá mức mà quỵ sụp xuống đất.

Chỉ có Ly Lăng Quân không quá hoan hỉ, hắn đi đến cạnh Lữ Tư Triệt, thì thầm bên tai gã bằng giọng nói bằng lãnh nhất có thể: "Giết Tô Tần... Bất luận thế nào cũng không để hắn còn mạng rời khỏi Đại Sở!"

Lữ Tư Triệt cau mày, hắn không hiểu tại sao Tô Tần phải chết, nhưng hắn có thể cảm nhận được tâm trạng của Ly Lăng Quân hiện tại đang vô cùng phẫn nộ.

Qua giờ cơm tối, Ngô Đồng Lạc nhanh chóng trở nên yên tĩnh.

Khách rượu đã về hết, Đinh Ninh đang dọn dẹp bàn ghế chuẩn bị đóng cửa tửu quán.

Chợt Phù Tô bước vào.

Nhìn thấy Đinh Ninh bận rộn, hắn cũng tiện tay cầm lấy giẻ lau, bắt đầu lau chùi mặt bàn.

"Nếu làm ăn được, sao không mượn vài ba người nữa giúp đỡ, vừa tiện có thêm chút thời gian tu hành?" - Nhìn Đinh Ninh không có ý cự tuyệt sự giúp đỡ của mình, Phù Tô mỉm cười ôn hòa mở lời.

Đinh Ninh nhìn hắn một cái rồi cất giọng bình thản: "Nhiều người nghĩ rằng việc tu hành trọng nhất chính là thời gian, theo lời họ nói thì chỉ cần thọ được vài trăm tuổi thì nhất định sẽ tu luyện đến thất cảnh thậm chí bát cảnh, nhưng theo ta, bọn họ không biết tu hành, nếu thuần túy nghĩ rằng thời gian là chìa khóa để phá cảnh, thì họ thường sẽ thất bại, rất nhiều người tu hành như thế, đột phá đến ngũ hay lục cảnh thì tóc đã hoa râu, đến lúc đó lại đổ trời cao bất công, tuổi người có hạn."

Phù Tô hơi nhăn mày, chẳng hiểu tại sao hắn cảm thấy mấy lời Đinh Ninh vừa nói khá có đạo lý.

"Vậy người nói tu hành trọng nhất là cái gì?" - Hãn nghĩ ngợi một hồi rồi nghiêm túc hỏi.

Đình Ninh nhìn hãn, nói: "Dĩ nhiên là tâm cảnh."

"Tâm cảnh vui thích, làm chuyện mình cảm thấy đúng, cảm thấy có ý nghĩa thì sẽ không hoài nghi việc mình làm không hữu dụng, uống phí thời gian. Không cảm thấy do dự, tự nhiên sẽ tinh tiến dũng mãnh." Sau khi nhìn Phù Tô đang trầm tư một lúc, hãn nói tiếp: "Tỷ như đêm tối độ giang hà, thật ra có nhiều đường để đi nhưng nhiều người không qua được, thường là do nghĩ mình chọn sai lối, đi được một nửa thì bỏ cuộc hoặc quay lại chọn lối khác. Ngược lại dù chọn một lối đi có hơi quanh co, nhưng tin vào lựa chọn của bản thân, một mực tiến về phía trước thì những tu hành giả ấy sẽ đi được xa hơn những người khác."

Phù Tô nghĩ lại những lời lão sư dạy mình, hãn kiềm không được liền nể phục nói: "Không trách ngoài kia đều nói ngộ tính của người không hề thua kém những quái vật của Mân Sơn Kiếm Tông với Linh Hư Kiếm Môn."

"Người tới trễ vậy có chuyện gì không?" Dọn dẹp đầu đầy xong xuôi Đình Ninh bưng chậu nước rửa tay tới cho hãn và Phù Tô dùng, rồi nói: "Chắc không phải đặc biệt đến nhìn ta đôi ba câu đầu nhỉ."

Phù Tô cười xòa, móc trong tay áo ra bầu rượu xanh ngọc: "Lần trước người mời rượu, lần này đến phiên ta đáp lễ."

Bình xanh ngọc rót ra rượu cũng màu xanh ngọc, óng ánh rơi từ miệng bình xuống chén bên dưới.

Một ly vừa vào bụng, hãn liền cảm giác mỗi một giọt rượu giống như một viên trứng cá hải ngoại mà mấy tay quyền quý trong triều đình mê mẩn nỏ ra, tản mát vị tanh nhè nhẹ, lan tỏa khắp nội phủ hãn, giống như có vô vàn hoa tươi nở rộ bên trong cơ thể khô héo vì dương khí bạo vượng, tạo thành một lớp màng bằng nước mát lạnh chạy quanh khắp bụng.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn Phù Tô nói: "Rượu này thật đặc biệt."

Phù Tô cười nói: "Rượu rất ngon, hơn nữa là do nhà ta cất từ rất lâu, bên ngoài không có bán, nên người phải uống nhiều một chút."

"Hắn đối xử với người thật lạ" - Lúc khuya, sau khi nhìn Đinh Ninh đưa Phù Tô ra đầu hẻm quay trở về, Trương Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng giễu cợt: "Ngay cả Thất Tâm Hoa luyện chế Tục Mệnh tửu(*) cũng mời người uống. Đây là đồ vô giá, gom góp khắp Chợ Cá trong vòng mười năm cũng chưa chắc gom đủ Thất Tâm Hoa để cất được nhiều rượu như vậy."

(*) Tục Mệnh tửu: Rượu kéo dài mệnh thọ.

Đinh Ninh cũng cảm thụ chỗ rượu óng ánh đang làm dịu sa mạc khô héo trong dạ, hắn bình tĩnh trả lời: "Thứ này giúp tôi tiến gần hơn đến Đệ tam cảnh thượng phẩm trước khi Mân sơn kiếm hội bắt đầu."

Trương Tôn Thiển Tuyết nhìn hắn với vẻ không vui, nàng nói: "Hắn đối xử với người như vậy, người lại lợi dụng hắn, thật người không cảm thấy áy náy sao?"

"Không nên bận tâm quá trình, chỉ cần để ý đến kết quả." Đinh Ninh nhìn nàng rồi nói: "Quá trình có tốt cỡ nào mà chết bằng sạch thì cũng vô ích."

"Cấm người nói chuyện cũ trước mặt ta."

Sắc mặt cô gái chợt lạnh đi, nàng chậm rãi nói: "Người nói vậy ý là năm đó hắn làm rất nhiều chuyện sai sao?"

Đinh Ninh gật đầu: "Hiển nhiên là có rất nhiều chỗ sai."

Trương Tôn Thiển Tuyết cũng không muốn đôi co, cho nên nàng kết thúc đoạn nói chuyện vốn dĩ đối với người khác chỉ là mới bắt đầu.

Nàng xoay người đi vào hậu viện.

Đinh Ninh cũng không nói gì, rửa mặt bằng nước ấm như thường lệ rồi lên giường.

Vô số tiểu tàm trong cơ thể hần tỉnh dậy, bắt đầu thôn phệ điên cuồng tử dịch kia hóa thành nguyên khí.

Nội thể khô héo một lần nữa lại khô cạn như cũ, nhưng đồng thời bên trong người hần lại xuất hiện năm luồng khí kinh người.

Chân nguyên trong người hần nhanh chóng tăng mạnh một cách kinh khủng mà những tu hành giả khác khó có thể tưởng tượng.

Trăng tàn.

Ánh sáng trên vòm trời chỉ còn lại một vòng cung nhỏ bé.

Vườn nhà họ Chu, căn phòng bốn mùa ấm áp như xuân của Chu gia lão tổ, Chu Tổ Tang đứng cúi đầu sợ sệt trước mặt Chu gia lão tổ.

Ánh mắt phức tạp nhìn vào thiếu nữ trước mặt, hần cố dùng giọng điệu hòa ái nhất để hỏi: "Kinh nguyệt của ngươi đã hết, trong người có cảm giác gì không?"

Chu Tổ Tang dù biết Chu gia lão tổ hỏi vậy chẳng qua là quan tâm đến tiến triển của bí thuật mà cô tu hành, nhưng mặt vẫn đỏ ửng, ngượng ngùng nói: "Bẩm lão tổ, ta không cảm thấy có gì đặc biệt."

Ánh mắt lão tổ chợt lóe sáng, không đợi cô gái phản ứng hần đã đưa hai bàn tay khô nứt cầm lấy hai tay nàng, dọc theo cánh tay mò ngược lên.

Cơ thể cô gái khẽ run rẩy, gai ốc nổi rần rần trên người nhưng nàng ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Chân nguyên của Chu gia lão tổ chậm rãi lưu động trong nội thể của cô, tỉ mỉ kiểm tra biến hóa bên trong cơ thể.

Nhưng sắc mặt hần chợt phủ sương mù.

Nàng không cảm thấy biến hóa, hần cũng không cảm thấy một chút biến hóa nào.

Không có biến hóa, nghĩa là lý giải của tên thiếu niên trong quán rượu kia là sai lầm.

Đây cũng không phải bí thuật thích hợp cho nữ lưu tu luyện.

Hoặc có thể tên thiếu niên kia cố ý nói láo.

Trong lòng hần nhất thời cũng giống như Ly Lăng Quân, tràn đầy phần
nộ

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Mời

Hai tay Chu gia lão tổ dừng lại chỗ đầu vai thiếu nữ.

Da thịt trắng nõn, mịn màng nơi cổ thiếu nữ và bàn tay trơn bóng nhưng nhăn nheo, khô gầy của lão tạo thành hai hình ảnh đối lập, giống như một thứ tà ác đang thưởng thức cái đẹp.

Trong lòng đang tràn ngập sự tức giận và oán độc nên lão quên mất thời gian đang trôi qua, bàn tay vẫn dừng lại chỗ đó, giữ nguyên tư thế bất động. Chu Tổ Tang không biết lão muốn làm cái gì nên nhất thời không tự chủ được, thân thể không ngừng run lên.

Mãi đến khi cảm nhận trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác run rẩy, Chu gia lão tổ mới đột nhiên bừng tỉnh.

Thân hình lão khẽ động, quay về trên giường của mình, khuôn mặt vẫn hiền hòa như trước, phất tay áo với Chu Tổ Tang, ý bảo cô có thể rời khỏi, nhẹ nhàng nói: "Có lẽ không có vấn đề gì, người cứ tiếp tục tu hành."

Cảm giác bất an trong lòng Chu Tổ Tang lập tức biến mất, cô kính cẩn thi lễ rồi lui ra.

Chu gia lão tổ không nhìn bóng cô rời đi, lão cúi đầu trầm mặc không nói gì, mặt lộ vẻ lo lắng.

Đối với một lão già như lão thì lúc nào cũng cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh. Nhưng việc kẹt lại cửa ải mấu chốt, đồng thời thân thể không thể

tiếp tục tu hành, nếu như có cố gắng tu hành thì cũng chỉ khiến Khí hải hoàn toàn đông cứng lại. Đối với những tu hành giả có đạo hạnh cao thì thói quen thường ngày là dành thời gian vào việc tu luyện. Vì không thể tu luyện nên hiện giờ lão rất nhàn rỗi, cảm thấy thời gian trôi qua dài đằng đặc.

Mỗi một hơi thở lại lộ vẻ gian nan.

Ở vào tình cảnh như vậy thì đúng là bị dày vò, rõ ràng có lực lượng cường đại trong tay nhưng không thể tiến lên, chỉ có thể cảm nhận bản thân mỗi lúc một già yếu và càng gần với cái chết. Đây tuyệt đối không phải là chuyện gì sung sướng.

Chỉ có một điểm may mắn đó là, so với tu hành giả bình thường thì lão có nhiều thời gian hơn để suy nghĩ.

Từ khi mới bắt đầu, lão đã không hề có ý định để Đinh Trữ sống lâu.

Tả Ý tàn quyền là kiếm quyết tối cao của Chu gia, làm sao có khả năng truyền cho người ngoài, nếu xảy ra chuyện đó thì trước sau gì thì Chu gia cũng sẽ từ từ suy sụp rồi biến mất.

Dựa vào kinh nghiệm tu hành của lão thì có lẽ trước khi Mân Sơn Kiếm Hội tiến hành, Khí hải của Đinh Ninh sẽ bắt đầu đông cứng lại.

Đến lúc đó không cần lão động thủ, e là chỉ cần chiến đấu với đối thủ ở Mân Sơn Kiếm Hội thì cái tên Đinh Ninh cũng sẽ tự nhiên biến mất trên cõi đời này.

Hiện tại, việc Đinh Ninh tìm hiểu Tả Ý tàn quyền không có bất kỳ trợ giúp nào cho lão nên việc đầu tiên lão làm là muốn xác định tên thiếu niên trong quán rượu này có nói dối không. Sau đó, lão không muốn thẳng nhóc này chết một cách vô nghĩa... đối với lão thì cái chết của nó không hề có chút lợi ích gì cả.

“Đó quả thật là một cuộc thịnh hội(*), có thể sau này sẽ không tổ chức nữa. Như vậy, lần thịnh hội này nhất định không thể bỏ qua.”

(*) Thịnh hội: cuộc hội họp lớn.

Vẻ mặt lo lắng, Chu gia lão tổ đan hai tay lại ra chiều suy nghĩ, sau đó lẩm bẩm nói ra một câu.

Lời lão vừa nói tất nhiên ám chỉ Lộc Sơn hội minh.

Chín năm trước, bốn Đại Vương Triều giao ước tổ chức Lộc Sơn hội minh, ở đây tất cả cùng đấu trí so tài, mỗi bên thể hiện ra tất cả thực lực vốn có của mình.

Ở đó không chỉ có các bậc đế vương và tướng sĩ mà tất cả các nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh cũng sẽ tụ tập tại Lộc Sơn.

Hiện Nguyên Vũ Hoàng Đế đã đạt cảnh giới Bát Cảnh, đạo hạnh của ông ta có đến mức kinh thiên động địa hay không thì tất cả tu hành giả trong thiên hạ đều rất muốn biết, muốn tận mắt chứng kiến.

Mặc dù cả tòa Lộc Sơn đều bị quân đội và tu hành giả các nước phong bế nhưng chỉ cần đi lên vài đỉnh núi xung quanh thì có lẽ cũng có thể tận mắt nhìn thấy những biến hóa của khí cơ(*) trên đỉnh Lộc Sơn.

(*) Khí cơ: có lẽ theo ý tác giả thì khí cơ giống như một phần cấu tạo nên nguyên khí.

Đối với những tu hành giả như Chu gia lão tổ, có thể tiến đến gần với chỗ tu hành giả có đạo hạnh cao hơn vận chuyển hoặc phóng thích một chút khí cơ của thiên địa nguyên khí, chỉ cần cảm nhận được vài tuyến đường lưu chuyển trong trời đất thì đã là cơ hội rất lớn rồi.

Đối với Chu gia lão tổ, bốn chữ Lộc Sơn minh hội còn khiến lão nhớ tới nhiều chuyện khác.

Lộc Sơn cách Vu Sơn cũng không xa lắm.

Trong Vu Sơn có giấu một thứ rất hữu dụng đối với lão.

Nhưng bất kể là đến Lộc Sơn hay Vu Sơn thì lão đều phải rời núi, ra khỏi Chu gia Mặc Viên.

“Có lẽ cũng nên đi ra bên ngoài rồi.”

Chu gia lão tổ nhìn bầu trời đêm bên ngoài, lạnh lùng tự nhủ.

Sau đó, lão trầm giọng quát to một tiếng: "Chuẩn bị xe."

Chu gia Mặc Viên cách ngõ Ngõ Đồng Rụng Lá ít nhất nửa ngày đường đi bằng xe, bây giờ xuất phát thì đến sáng sớm là có thể tới nơi được.

Trước bình minh, từ trong bóng tối Trương Tôn Thiển Tuyết mở mắt.

Cơ thể cô có tất cả các thứ liên quan đến nguyên khí tu hành, tất cả đều được đưa tới Khí hải rồi chìm vào Ngọc cung.

Trong Ngọc cung có một thanh kiếm màu đen, không cần cô động niệm đã lập tức vô cùng tham lam hút lấy tất cả Chân nguyên và thiên địa nguyên khí chìm trong đó.

Bản mệnh kiếm bình thường không có khả năng dung nạp Chân nguyên và thiên địa nguyên khí kinh người như vậy nhưng thanh này là Cửu U Minh Vương Kiếm, nó giống như chứa đựng một thế giới trong đó, là vùng đất của u minh(*).

(*) U minh: Âm phủ, tối tăm.

Cảm giác của nàng cũng thấm vào bên trong thanh kiếm này, sau khi đi qua lại lớn thêm đến gấp mấy lần.(*)

(*) Đoạn này dịch mà ta cũng không hiểu thế nào.

Trong cơ thể Đinh Ninh có vô số tiểu tằm cũng cảm nhận được dị thường của nàng, hẳn tỉnh ngủ mở hai mắt, hỏi khẽ: “Chuyện gì thế?”

"Thất Cảnh trung giai, ngũ khí không đầy đủ, Khí hải tự co rút hơn phân nửa." Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn hẳn một cái, chậm rãi nói.

"Là Chu gia lão tổ, có lẽ là tới tìm ta."

Đinh Ninh không chần chừ xác nhận thân phận của kẻ mới đến, cười lạnh: "Đã nhiều năm như vậy trốn ở Mặc Viên không ra, tất cả mọi người trong Trường Lăng đều cho là lão chết rồi, nhưng bây giờ lại tự mình tới tìm ta, xem ra không phải là chuyện bình thường."

"Tuy rằng Khí hải tự co rút hơn phân nửa nhưng tổng số lượng thiên địa nguyên khí lưu chuyển lúc ban đầu vẫn vậy, mặt khác lão chủ tu là loại Tinh Thần Ngưng Sát. Trước năm Nguyên Vũ đầu tiên, lão lại trải qua rất nhiều cuộc chiến đấu tàn khốc. . . Nếu là thật sự đánh nhau, ta chưa chắc mình có thể giành chiến thắng."

Vẻ mặt Trường Tôn Thiển Tuyết lộ vẻ ngưng trọng hiếm thấy, nói: "Kẻ như vậy, người có thể giải quyết?"

Đinh Ninh suy nghĩ một chút, nhất thời im lặng.

Lông mày Trường Tôn Thiển Tuyết nhíu lại, trên mặt lộ ra thần sắc có chút khinh thường: "Xem ra ta đã suy nghĩ nhiều, quên mất bây giờ người có một lá bùa hộ mạng."

Đình Ninh hiểu ý cô nhưng không hề cảm thấy có chút xấu hổ nào, bình tĩnh nói: "Xem ý đồ của lão rồi hãy nói."

Cách đó không xa, có mấy cỗ xe ngựa đứng trên đường vào ngõ Ngõ Đồng Rụng Lá.

Ngồi trong xe ngựa chính giữa, hai mắt Chu gia lão tổ nheo lại nhìn màn đêm trước khi bình minh kéo tới thành Trường Lăng.

Rời khỏi Mặc Viên đi liên tục tới đây, so với ấn tượng của hắn thì Trường Lăng đã có vô số thay đổi, thành trì này đã trở nên hùng vĩ, khổng lồ hơn lúc trước nhiều, khiến lão có cảm giác hình như trước kia nơi đây chưa từng xảy ra những cảnh máu me, chém giết.

Rất nhiều nhà lớn trước kia đã biến mất.

Nhìn không ra chút dấu vết nào.

Thật sự có rất nhiều thứ có thể bị diệt sạch, xóa sạch đến mức không để lại bất cứ dấu vết gì.

Có lẽ lão cũng không muốn trong cái thành hùng vĩ này còn để lại chút dấu vết nào đó.

Lúc những tia nắng đầu tiên đã chiếu tới ngõ Ngõ Đồng Rụng Lá, Trương Nghi đã đứng dậy, bắt đầu vẩy nước quét đình viện. Tay hắn cầm một cây chổi nhưng lúc nào cũng giữ một khoảng cách với mặt đất. Hai tay hắn truyền ra một tia nguyên khí quét lên sân, bụi đất và những chiếc lá rụng bị quét sạch sẽ nhưng không hề gây ra chút tiếng động nào.

Không phát ra âm thanh bởi vì sợ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Tiết Vong Hư.

Có điều chuyện vẩy nước quét nhà cũng đã trở thành một bài học của hần. Thời gian qua tu hành ở ngô Ngô Đồng Rụng Lá, trong lúc vô tình, hần chợt phát hiện so với trong Bạch Dương Động tu hành ở đây nhanh còn hơn một chút.

Hần không biết nguyên nhân.

Nhưng Đinh Ninh lại biết rất rõ.

Yếu tố quan trọng nhất của tu hành là tâm tình, khi người ta toàn tâm toàn ý, nghiêm túc làm bất cứ chuyện gì thì càng dễ dẫn đến thành công.

Chưa bao giờ Tiết Vong Hư yếu như vậy.

Trương Nghi là người cực kỳ hiếu kính, chưa bao giờ hần cảm thấy mình lo lắng quá mức cho Tiết Vong Hư. Đối với hần, việc tận tâm chăm sóc cho lão là chuyện quan trọng nhất.

Mỗi cử chỉ đều hết sức tận tâm thì làm sao không tiến bộ nhanh cho được.

Sau khi vẩy nước quét sân xong, vẫn như trước, Trương Nghi mở cửa không một tiếng động, lấy một ít củi khô và bếp lò ra ngoài nhóm lửa. Lúc này, cũng như thường ngày, Đinh Ninh mở cửa hàng, Chu Tả Ý từ ngoài ngô đi tới.

Đinh Ninh đã sớm biết Chu gia lão tổ tự mình đến đây nên không hề kinh ngạc nhưng Trương Nghi thấy Chu Tả Ý thì cảm thấy hơi lạ.

“Lão tổ của ta muốn gặp người.” Chu Tả Ý đến trước người Đinh Ninh, trước sau đầu đều cúi thấp, khom người thi lễ rồi nhẹ nhàng nói.

Đinh Ninh cũng không nhiều lời, gật đầu rồi đi theo Chu Tả Ý ra đầu ngô.

Sau khi cả hai đến gần và dừng lại trước mấy chiếc xe ngựa, màn xe ngựa chính giữa bị một cỗ lực lượng nhu hòa chậm rãi vén ra, bên trong là Chu gia lão tổ.

Đình Ninh thi lễ cực kỳ kính cẩn, nói: “Có việc gì mà mới sáng sớm ông đã đến tìm ta?”

Chu gia lão tổ chăm chú quan sát tất cả cử động và thần sắc của Đình Ninh, sâu trong mắt lão lóe lên một tia âm lãnh không thể phát hiện, lão cảm thấy bình tĩnh hoàn toàn có thể che giấu rất nhiều cảm xúc bên trong.

Có điều trên mặt lão vẫn nở nụ cười hiền hòa nhất, lão vỗ vỗ lên đệm xe bên cạnh, như là đang gọi hậu bối của Chu gia, hiền lành nói: "Tới đây ngồi nói chuyện."

Đình Ninh kính cẩn ngồi xuống, ngoan ngoãn chuẩn bị lắng nghe.

"Để ta xem tu vi của cháu một chút." Chu gia lão tổ nói hiền hoà rồi hai tay vươn ra đặt trên vai Đình Ninh, giống như lúc chạm vào người thiếu nữ hồi tối.

Khuôn mặt Đình Ninh không có bất kỳ dị thường nào.

Theo dòng nguyên khí của mình truyền vào, hơi thở của Chu gia lão tổ ngừng lại. Lão hoàn toàn không phát hiện có vấn đề gì bất thường, tất cả mọi thứ trong cơ thể Đình Ninh đều giống với dự đoán lúc trước.

Như thế mà nói thì so với mình, hình như tên thiếu niên quán rượu này cũng không tìm hiểu ra được cái gì?

Có lẽ là mình đã quá đa nghi.

Trong thời gian ngắn ngủi như thế, một tên hậu bối như nó làm sao có thể so sánh với mình, tìm hiểu ra điểm huyền diệu hoặc thứ nào khác chứ?

Khóe miệng Chu gia lão tổ lộ ra một tia tự giễu, lập tức hóa thành nụ cười tàn nhẫn, băng lãnh nhưng chỉ diễn ra trong thời gian cực ngắn, sau đó trở lại như cũ, trở nên vô cùng hiền hòa.

"Qua ít ngày nữa, vận mạng vương triều Đại Tần chúng ta sau này sẽ được quyết định tại Lộc Sơn hội minh."

Lão nhìn Đinh Ninh, nhẹ nhàng nói: "Đây mới thực là thịnh hội, ta nghĩ cháu nên đi xem cùng với ta, cháu thử suy nghĩ về chuyện này xem sao."

"Tuy nói rất có thể gặp một số cơ duyên đặc biệt nhưng để xem được một cuộc thịnh hội như vậy thì cũng có nguy cơ đối mặt với những chuyện vô cùng nguy hiểm."

Lão dừng một chút rồi tiến tục hòa nhã bổ sung: "Cho dù ngay cả tu hành giả được Hoàng thượng mời đi vào Lộc Sơn cũng chưa chắc được an toàn. Chúng ta lại không cách nào tiến vào Lộc Sơn thì chỉ có thể cố gắng đến vùng núi xung quanh để xem lễ. Có điều nơi đó cũng sẽ có nhiều tu hành giả giống chúng ta nên khó tránh khỏi xảy ra tranh chấp. Ngay cả bản thân ta cũng chưa chắc đảm bảo mình trở về an toàn, do đó cháu không cần trả lời ngay ta, có thể suy nghĩ kỹ một chút."

"Người nói không có gì bảo đảm bản thân mình trở về an toàn, không khác gì nói tu hành giả như ta nếu chết ở đó thì cũng chỉ là một chuyện hết sức bình thường." Trong lòng, Đinh Ninh lạnh lùng nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt, trừ lộ vẻ suy tư thì sắc mặt không có bất kỳ thay đổi nào.

Chú thích:

Bản đồ bảy nước trước khi Tần thôn tính Triệu, Hàn, Ngụy. Trong truyện thì Tần ở phía đông

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Lên Đường

Đi theo lão tổ đến thịnh hội nhất định sẽ rất hữu ích". Đinh Ninh im lặng chốc lát rồi nói: "Chẳng qua mặc dù tôi được cho phép ngoại tu nhưng dù gì cũng là môn sinh của Thanh Đẳng kiếm viện, nên muốn rời trường đến Lộc sơn thì cũng cần xin ý kiến sư trưởng mới phải."

"Nếu không có gì thay đổi thì hôm nay Thánh thượng sẽ lên đường." Chu gia lão tổ không trả lời Đinh Ninh ngay mà chậm rãi nói thế, rồi hòa ái tiếp lời: "Đúng là cần sự cho phép của sư trưởng, nhưng nếu người thật sự muốn theo ta thì phải nhanh chóng lên một chút."

"Vãn bối đã biết." Đinh Ninh cúi đầu kính cẩn.

Chu gia lão tổ mỉm cười hài lòng, hắn nói: "Vậy người đi đi, xe ngựa Chu phủ sẽ chờ ở đây để đón người lên đường bất cứ lúc nào."

Trương Nghi từ nãy đến giờ vẫn khẩn trương đứng ở đầu hẻm, thấy Đinh Ninh trở lại hắn lập tức ra đón rồi hỏi nhỏ: "Sư đệ, Chu gia lão tổ tìm đệ sớm như vậy có chuyện gì khẩn cấp sao?"

Đinh Ninh trầm ngâm: "Lão kêu tôi theo lão đến Lộc sơn."

"Đến Lộc sơn?"

Trương Nghi dù tính tình có hơi quá hiền lành nhưng tâm tư lại rất nhạy bén, hăn nhanh chóng hiểu chuyện, nhất thời trở nên nghiêm túc, hăn nói: "Lộc Sơn hội minh, tập hợp thiên hạ chí cao tu hành giả, có thể nói là thịnh hội lớn nhất trong giới tu hành hiện nay, tình hình bên trong ắt sẽ xảy ra giao phong, nếu có thể cảm nhận chút ít cảnh giới đó thôi nói không chừng sẽ rất tốt cho con đường tu hành trước mắt, nhưng vấn đề ở chỗ không biết rốt cục có bao nhiêu tu hành giả đến Lộc sơn, đại Tần chúng ta, rồi còn đại Sở, đại Tề, đại Yển, chuyện gì sẽ xảy ra, không ai nói trước được."

Ngừng lại một chút, Trương Nghi càng nghiêm túc hơn nhìn Đinh Ninh: "Vì trước giờ chưa từng có cuộc hội minh nào lớn như thế nên không có gì để tham khảo cả."

Đinh Ninh còn chưa kịp trả lời thì từ sau lưng chợt vọng tới tiếng nói già nua: "Người nhiều lời như thế thật ra Đinh Ninh sư đệ đều rõ, mấu chốt ở chỗ nó quyết định như thế nào kìa."

Trương Nghi lập tức xoay người lại: "Động chủ đã tỉnh?"

Tiếng Vong Hư ngồi ở đầu giường chậm chậm khoác thêm áo, nói ra bên ngoài: "Chờ người bằng tuổi ta thì sẽ hiểu thôi, dù người rất muốn ngủ nhưng chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng khiến người giật mình thức giấc."

Trương Nghi đã bước đến cửa nghe vậy liền xấu hổ: "Thật sự thanh âm của đệ tử quá vang."

"Tuổi già của ta thì có liên quan gì đến người, các người vào đây." Tiết Vong Hư chờ Đinh Ninh bước tới rồi mở lời hỏi: "Chuyện ở Lộc sơn trước nay chưa từng có, mấu chốt ở chỗ người nghĩ thế nào."

Đinh Ninh nhìn Tiết Vong hư rồi trả lời rất đơn giản: "Tôi muốn đi."

"Nếu đã quyết định rồi thì cứ lên đường." Tiết Vong Hư nở nụ cười với Đinh Ninh, hăn nói: "Xem ra người đã chuẩn bị đầu vào đấy rồi."

Đình Ninh khom người thì lễ thật sâu với Tiết Vong Hư, rồi quay sang làm hành động tương tự với Trương Nghi.

"Không... Đình Ninh sư đệ, người như vậy..." Đình Ninh trước giờ rất ít khi thi trọng lễ với Trương Nghi như vừa rồi, cho nên Trương Nghi nhất thời chân tay có hơi luống cuống.

"Mấy ngày tới đệ không ở Trường Lăng, đành nhờ huynh cùng Trầm Dịch sư đệ chiếu cố động chủ, mọi người nhất định làm thật tốt, chờ đệ trở lại." Đình Ninh nhìn Trương Nghi, bình tĩnh nói: "Lộc sơn đường xá xa xôi, đến lúc đệ trở lại có khi Mân Sơn kiếm hội sắp sửa bắt đầu."

Trương Nghi hoàn toàn hiểu ý Đình Ninh, hắn cũng vô cùng nghiêm túc đáp lễ: "Ta cùng Trầm Dịch nhất định chăm sóc động chủ thật tốt, chờ Đình Ninh sư đệ quay về làm rạng danh Bạch Dương Động tại Mân Sơn kiếm hội."

"Kiếm ý trên Tả Ý Tàn Quyển đủ để so sánh với bất cứ kiếm kinh nào khác, Bạch Dương kiếm kinh cũng không phải là dạng vừa, hy vọng sư huynh có thể tiến thêm một bước." Đình Ninh cẩn thận suy nghĩ chốc lát rồi nói tiếp với Trương Nghi: "Đệ lại tặng sư huynh một câu: Triều vũ áp khinh trần, mưa bụi tuy lất phất nhưng có thể tẩy sạch bụi bặm, tẩy tã duyên hoa, Bạch Dương thiêu giác, ý tại tương trì, hai thứ ấy chưa hăn không có điểm chung.(*)"

(*)Triều vũ áp khinh trần: mưa mai mờ sương bụi

Tương trì: đại khái là không chịu khuất phục.

Trương Nghi ngẩn ra, nhất thời lấy làm khó hiểu, nhưng trong lòng hắn cảm thấy những lời này đối với hắn cực kỳ quan trọng.

Tiết Vong Hư vô thức nhú mày, sau đó bỗng nhiên mỉm cười nói với Đình Ninh: "Xem ra ta không phải tông sư, người mới là tông sư."

Đình Ninh lắc đầu: "Lão sư mới là tông sư chân chính."

Tiết Vong Hư phá lên cười.

Trương Nghi càng không hiểu gì xoay tới xoay lui nhìn hai người bọn họ, Tiết Vong Hư chậm chậm thu liễm, nói với hắn: "Người nên suy nghĩ cho kỹ vào."

Chu gia lão tổ không rời Ngô Đồng Lạc quá xa, một khi đã ra khỏi Mặc Viên, hắn không thể tùy tiện trở về.

Theo hắn, Đình Ninh không thể nào cự tuyệt đề nghị của mình.

Nếu tên tiểu tử bán rượu đấy đã lấy được Ngưng luyện Tinh thần Hàn sát nguyên khí cường đại trên người mình thì tự nhiên nó sẽ muốn theo mình, bất kỳ tu hành giả nào cũng không thể từ chối cám dỗ như thế.

Nhưng hắn không biết được thật ra Đình Ninh hiểu hắn vô cùng.

Đình Ninh ra khỏi tiểu viện của Tiết Vong Hư rồi đi vào bên trong một gian hàng nhỏ gần đấy, dặn dò tên tiểu nhị mấy câu.

Sau đó hắn quay trở lại tửu quán, bình thường như chưa có việc gì xảy ra.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết biết dụng ý của hắn nên cũng không để ý.

Nhưng lát sau, một chiếc xe ngựa dừng ở đầu ngõ, Phù Tô bước xuống xe vội vã đi vào tửu quán.

"Hôm nay có gì hào hứng mà sáng sớm đã cho người tìm ta vậy, có chuyện gì sao?" Vừa nhìn thấy Đình Ninh ngồi trong quán, Phù Tô liền vừa cười vừa hỏi.

"Không phải chuyện vui, mà là một vụ nguy hiểm."

Đình Ninh chờ Phù Tô ngồi xuống đối diện mình đoạn nói tiếp: "Người hăn biết Chu gia?"

Phù Tô hơi nhăn trán, nhìn bạn một cái rồi nói: "Người nói Chu gia, là Mặc viên Chu gia sao. Người nói thế chẳng lẽ Chu gia kiếm chuyện với người?"

Đình Ninh không trả lời ngay mà hỏi ngược lại: "Người biết Chu gia lão tổ không?"

Phù Tô quái dị nhìn hăn không trả lời mà hỏi: "Hăn còn chưa chết à?"

Đình Ninh lắc đầu khẳng định, nói tiếp: "Môn công phu Ngưng sát của ta chính là hăn truyền thụ, bây giờ hăn kêu ta theo hăn lên Lộc sơn."

"Lộc sơn?" - Phù Tô thất kinh.

Đình Ninh gật đầu nhẹ, bình tĩnh nhìn cặp mắt kinh ngạc của người bạn rồi trả lời: "Người chắc cũng biết chuyện này đi Lộc Sơn sẽ rất nguy hiểm, ta tìm người, cốt là hỏi người có muốn đi chung với ta không?"

Phù Tô hít một hơi thật sâu, nói: "Người muốn ta đồng hành đi Lộc sơn?"

Đình Ninh gật đầu quả quyết.

Phù Tô chợt thấy cảm động.

Hăn vốn nghĩ bằng hữu trong lúc sinh tử hoạn nạn chính là bằng hữu chân chính, hăn cho rằng Đình Ninh coi hăn là một người bằng hữu chân chính.

Nhưng hắn cũng biết sợ, nói nhỏ: "Ta không biết nhà có cho ta rời Trường Lăng lên núi Lộc hay không nữa."

"Người đợi ta."

Hắn lập tức ngẩng đầu lên, nhìn Đinh Ninh nói: "Ta về hỏi ý kiến người nhà, nếu họ đồng ý ta sẽ lập tức đi cùng với người."

Đinh Ninh lại gật đầu.

Nhìn đôi mắt hết sức thành thật của Phù Tô, Đinh Ninh thật sự nghĩ không ra, dạng người như Nguyên Võ hoàng đế hay Trịnh Tự làm sao có thể có người con trai khác hắn bọn họ như vậy.

Phù Tô về hỏi ý người nhà, hiển nhiên là chạy về thư phòng nữ chủ nhân ở sâu trong hoàng cung.

Lúc này, trên tay hoàng hậu không phải những tia sáng huyền diệu lờ mờ mà là những đốm lửa trắng nhạt như đèn từ hư không, hơi tương tự những tiểu yêu tinh đang vui mừng nhảy nhót vòng quanh một cái chuôi tiểu kiếm nám đen như sắt vụn.

Phù văn trên chuôi kiếm trông như sắt vụn chập rây hấp thụ sức mạnh của những đốm bạch hỏa, trong một không gian rất nhỏ nơi phù văn ấy bắt đầu tản mát ánh sáng màu trắng, nhìn có vẻ những đốm gỉ sét trên chuôi kiếm dần dần biến đổi thành bảo thạch.

"Chu gia lão tổ chưa chết... Trốn trong Mặc viên lâu như vậy, bây giờ lại chui ra, không biết định làm gì..."

Nghe lời cung nữ trước mặt vừa bẩm báo, nàng lãnh đạm lầu bầu trong miệng.

Một khắc sau, gương mặt hoàn mỹ đến từng góc cạnh khẽ ngẩng lên nhìn cung nữ kia, âm thanh như ngọc vang lên:

"Nếu Phù Tô muốn đi thì cho nó đi."

Có thể bẩm báo trực tiếp trước Hoàng hậu thì chắc hẳn không phải hạng hầu nữ bình thường, cho nên nghe xong câu đấy, cung nữ không lui ra ngay mà chần chừ nói: "Nương nương, việc này tựa hồ có liên quan đến Thánh thượng... có khả năng sẽ không hay lắm."

"Người biết cái gì."

Hoàng hậu rầy hầu nữ kia một câu rồi lại lãnh đạm cười nhẹ: "Hắn mang người của hắn đi thì liên quan gì đến sắp xếp của ta, nếu định đi tính toán suy nghĩ của hắn thì mới thật sự là không tốt. Vả lại Phù Tô sạch sẽ quá, để nó đi chuyến này cho biết thế nào là lòng người hiểm ác, cũng không phải là tệ."

Trừ câu cuối cùng ra, còn lại cung nữ mơ hồ không hiểu gì sất.

Hoàng hậu nhìn cô một cái, thản nhiên nói: "Người hắn biết, quan hệ trọng yếu nhất của chúng ta chính là mối quan hệ phụ thuộc. Chỉ có đặt mối quan hệ này lên trên hết thảy thì mới là tốt nhất, Trường Lăng này mới có thể thật sự vững chãi."

Nói xong câu này, nàng đưa mắt nhìn bầu trời bên ngoài, chậm chạp nói đầy ngụ ý: "Bây giờ có lẽ Thánh thượng đã lên đường."

Thân thể cung nữ khẽ chấn động, cô vô thức quay đầu nhìn ra bầu trời xa xôi.

Thánh thượng đã lên đường, như vậy Trường Lăng to lớn ngay lúc này, đã hoàn toàn chân chính nằm trong tay nữ chủ nhân kia.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9: Tụ Hội

"Thiếu niên quán rượu kia có đồng ý hay không?"

"Đã đồng ý, chỉ là mời thêm một người, muốn hỏi lão tổ có cho phép đồng hành hay không."

"Người nào?"

"Công tử Tô, một tên đệ tử của Ngự Dương Kiếm Viện."

"Lai lịch ra sao?"

"Một gã cô nhi ở hẻm Cổ Lâu (hẻm Chòi Canh) trong Trường Lăng, từ nhỏ đã đi theo Liễu Hoàng Hạc Ngự Dương Kiếm Viện tu hành, cho nên hơi có khác so với những đệ tử cùng thế hệ."

"Nguồn gốc tin tức có vấn đề hay không?"

"Không có vấn đề, vả lại phó viện trưởng Ngự Dương Kiếm Viện là bạn cũ của ta, lời hản nói cùng với những tin tức ta tự tìm hiểu thông qua mấy tên giáo viên đạt được hoàn toàn giống nhau."

"Đã như vậy, để cho bọn họ tới đây."

Ánh mặt trời dần dần tươi sáng, xuân quang cũng dần dần tươi sáng, như muốn thẩm thấu qua tấm màn xe mỏng manh mà thẩm đến trên thân hình Chu gia lão tổ.

Chu gia lão tổ không có nhìn thân ảnh Chu Vân Hải lui ra, mà là âm trầm nhìn phần bụng dưới đang gồ lên cao cao của mình.

Tuy rằng những tin tức này đều là tự bản thân Chu Vân Hải nghe ngóng được, mà lại được xác minh từ nhiều mặt, sẽ không có vấn đề gì. Hơn nữa, một gã đệ tử Ngư Dương Kiếm Viện đi theo, đối với toàn bộ kế hoạch của hắn tựa như cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì, nhưng mà chẳng biết tại sao hắn luôn cảm thấy một ít cử động của tên thiếu niên quán rượu này vẫn vượt quá dự liệu của mình, ẩn ẩn mang đến cho mình chút gì đó uy hiếp khó giải thích.

Hai tên thiếu niên bước nhanh đi tới, thân ảnh trẻ trung ánh vào tầm mắt tràn ngập vẻ lo lắng của lão.

Ánh mắt của lão tựa như nghênh đón một tràng mặt trời mọc, vẻ lo lắng rất nhanh biến mất, đổi lại là vẻ ấm áp hiền lành.

Một cổ khí tức ôn hòa từ trong thân thể của lão nhẹ nhàng tỏa ra, chậm rãi vén màn xe ra hai bên.

Hắn cẩn thận xem xét kỹ càng Phù Tô.

Phù Tô mặc một bộ áo vải bào màu xanh đã sờn bạc do giặt giũ quá nhiều, dung mạo tuấn tú, mặt mày sạch sẽ, ánh mắt có một loại cảm giác hết sức trong suốt.

Chỉ là cảm giác được Chu gia lão tổ đang quan sát chính mình, trên mặt của hắn cũng có chút ửng đỏ.

Cái loại người ngượng ngùng mà sạch sẽ như vậy, bình thường chỉ tồn tại ở tầng dưới chót.

Nếu thật sự có chút bối cảnh, cũng tuyệt đối sẽ không ai cho phép hắn đi cái nơi kiểu như Lộ Sơn thế này.

Khỏe miêng Chu gia lão tổ chậm rãi hiện lên một ít sắc thái tự giễu, lão nghĩ thầm chỉ sợ là chính mình lâu rồi không có rời khỏi Mặc Viên, cho nên sau khi trở lại Trường Lăng liền suy nghĩ quá nhiều. Một tên thiếu niên như vậy, có uy hiếp gì đối với mình?

Hắn cười ầm ập, vẫy vẫy tay với Đinh Ninh và Phù Tô, nói: "Sang đây."

Đi đến trước người cái vị lão nhân này, trong lòng Phù Tô có chút kinh ngạc, hắn hoàn toàn không ngờ rằng Chu gia lão tổ hòa ái dễ gần như thế, so với cái tên cự quyền quý trong truyền thuyết ngoan lệ dị thường kia dường như hoàn toàn bất đồng.

Nhưng mà đúng vào lúc này, hắn cảm giác được một cỗ âm hàn nguyên khí hơi yếu từ trên thân thể Chu gia lão tổ truyền đến, rót vào thân thể của mình.

Hắn lập tức kịp phản ứng, thì ra là tên lão tổ này đang dò xét tu vi của hắn, hắn hẳn là gã thiếu niên duy nhất ở Trường Lăng có tu vi vừa đến ngũ cảnh, đối với thân phận của hắn mà nói, tu vi tương ứng với tuổi tác quá mức làm cho người sợ hãi như thế này là sơ hở lớn của hắn, nhưng mà hắn lại có thể khẳng định Chu gia lão tổ không thể nhận ra tu vi chân chính của hắn.

Cho nên hắn cũng giống như Đinh Ninh ngày trước, phảng phất giống như không phát giác cái gì, mặc cho cỗ âm hàn nguyên khí hơi yếu này chạy trong cơ thể.

"Chỉ là tam cảnh trung phẩm mà thôi sao? Thân thể kinh mạch cũng có vẻ yếu, cũng không phải là cái thân thể rất tốt dành để tu luyện."

Cảm giác được cường độ chân nguyên trong cơ thể Phù Tô, lại cảm giác được kinh mạch so với tu hành giả bình thường khác mà nói có đôi chút yếu ớt, hơi hẹp nên bất lợi cho chân nguyên lưu thông, trong lòng Chu gia

lão tổ ý tự giễu càng nồng nặc, trên mặt lão toát ra mấy phần chính thức hài lòng.

"Những thứ nên chuẩn bị đã chuẩn bị xong chưa?" Hãn thu hồi một cổ nguyên khí hơi yếu kia, hỏi.

Đình Ninh trả lời ngắn gọn mà kính cẩn: "Đều chuẩn bị xong."

Loại diễn trò này cũng không phải việc gì rất sung sướng, hơn nữa xuân quang sáng rỡ cũng làm cho Chu gia lão tổ vốn là quanh năm nhìn thấy hai màu đen trắng cực kỳ không quen, cho nên chỉ nói mấy câu như vậy, về thiếu kiên nhẫn trong lòng lão liền tỏa ra.

Màn xe chậm rãi khép lại, giọng của lão từ trong màn xe truyền ra, nói: "Đã như vậy, hai người các người liền lên xe đi, chúng ta lập tức lên đường."

Đình Ninh và Phù Tô cùng đi về phía một chiếc xe ngựa đằng sau.

Mãi đến lúc vén rèm xe lên khom người đi vào thùng xe, khóe miệng của hãn mới hiện ra một tia mĩa mai lạnh như băng khó lòng phát giác.

Nếu như người cũng có thể phát hiện ra tiến cảnh và công pháp sở tu của Phù Tô, như vậy mấy cái vương triều, thậm chí những tên đại nghịch kia, cần gì phải trăm phương ngàn kế, thậm chí không tiếc hi sinh những tu hành giả cường đại, cũng luôn muốn biết rõ ràng tu vi tiến cảnh chân chính của Nguyên Vũ hoàng đế?

Bánh xe bắt đầu nhấp nhô.

Đình Ninh, vốn là không có quá nhiều liên quan với lần thịnh hội này, cũng bắt đầu lên đường.

Tâm cảnh của Đình Ninh một lần nữa tuyệt đối bình tĩnh trở lại.

Bất kỳ âm mưu gì đều không thể chống lại đại thế, mà bây giờ hãn đã nắm giữ đại thế .

...

Đình Ninh vốn không cần đến Lộc Sơn cũng đã bắt đầu lên đường, toàn bộ thiên hạ, rất nhiều người cũng đã lên đường, rất nhiều người, đang chuẩn bị lên đường.

Ở cực bắc của Đại Tần vương triều vốn trước kia là thuộc về Triệu, nhưng xa hơn nữa về phía bắc, qua khỏi Âm Sơn chính là hoang mạc trải rộng, mặc dù là Triệu vương triều ngày xưa cũng chỉ kéo dài đến Âm Sơn mà thôi, cũng không khuếch trương lãnh thổ của mình đến bên trong mảnh hoang mạc này.

Căn cỗi hết sức, thoạt nhìn là nơi rất không thích hợp cho con người sinh tồn, lại thường thường sẽ có người sinh tồn.

Sâu trong hoang mạc, có rất nhiều bộ lạc sống bằng nghề chăn thả.

Một bộ lạc trong số những bộ lạc này, ở ven bờ sông Nhiệt Hà, một gã nam tử tóc rối bời dáng vẻ như Vu sư đang xếp bằng ở trước một khe đất bị nứt ra, đồng thời có Địa Hỏa phún lên mạnh mẽ.

Trên một tảng đá màu đen do dung nham ngưng kết mà thành trước người hãn, có vô số vết cắt được vạch lên dùng để ghi chép thời gian.

"Đã đến lúc lên đường rồi."

Hãn thở dài một cái, giọng nói của hãn không phải là khẩu âm của bộ lạc này, cũng không phải khẩu âm của Triệu vương triều khi xưa, mà lại là khẩu âm của Hàn vương triều ngày trước.

Tại lúc hăn đứng lên, hỏa diễm trong khe nứt trước người hăn bỗng nhiên phun ra càng thêm hung mãnh, lập tức vọt lên tới độ cao mấy trăm trượng hết sức kinh người, chiếu rọi đỏ bừng hơn nửa bầu trời của mảnh hoang mạc nơi này. Lửa cháy sinh ra khói đen cuộn cuộn như mây tràn ngập ra tận phía chân trời xa xa, khiến cho người ta cảm giác dường như Địa Hỏa nơi này vẫn luôn bị hăn đè ép, cho nên khi hăn đứng lên mới khiến cho lửa phun cao như vậy.

Bên trong Địa Hỏa đang phun trào cao mấy trăm trượng kinh người đó, có một viên hoàn màu đỏ đang quay tròn, thoạt nhìn giống như một viên đan dược, hoặc giống như một thứ kim loại nào đó ngưng tụ mà thành.

Tên nam tử dáng vẻ như Vu sư hoang mạc này lại há miệng, nuốt luôn viên hoàn màu đỏ này vào trong bụng.

Một đoàn sương đỏ từ trên người của hăn tản ra, sau đó hăn bắt đầu động bước, lên đường.

...

Vài người vừa mới lên đường đã kinh thiên động địa, dẫn phát thiên địa dị tượng, nhưng có ít người lên đường lại lặng yên không một tiếng động.

Đoàn xe của Ly Lăng Quân thay đổi tuyến đường rời khỏi Vu Sơn cũng đã khá lâu, sáng sớm ngày thứ hai sau khi Đinh Ninh lên đường rời khỏi Trường Lăng, hai gã tu hành giả Đại Tề vương triều mặc hắc bào, tóc tết thành ba bó cũng xuất hiện trên một con đường núi ở Vu Sơn.

Trong hai người, một gã nam tử hơi lớn tuổi đang nhắm mắt tập trung nghe ngóng một lúc lâu, sau đó xoay người nhìn về tên đồng bọn trẻ tuổi bên cạnh, nói khẽ: "Đã đến."

Gương mặt của tên tu hành giả trẻ tuổi trong nháy mắt phủ đầy vẻ phẫn chấn, nói ra: "Nếu người Tần này thật sự có tác dụng cực lớn đối với Lộ

Sơn Hội Minh, hôm nay chúng ta xem như lập công lớn cho đại Tề vương triều."

Nam tử lớn tuổi chỉ là lạnh lùng nhìn hăn một cái, chẳng những không có hưng phấn chút nào, ngược lại trong lòng dâng lên một tia cảm giác lạnh như băng.

Hăn cũng không phải không đủ trung thành đối với vương triều, chỉ có điều hăn không phải là kẻ mới ra đời như tên tu hành giả trẻ tuổi này.

Nếu đúng như tin tức tình báo, người đang tới chính là người mà Nguyên Vũ hoàng đế của Đại Tần cố ý từ xa điều đến, vậy người này há lại sẽ là người bình thường?

"Như thế nào, Trần đại nhân, người rất hồi hộp sao?"

Tuổi trẻ tu hành giả nhìn vào ánh mắt của hăn, nhưng lại hơi nở nụ cười ngạo nghễ, nói: "Hai người chúng ta liên thủ, lại là mai phục đánh lén, mặc dù người tới thật sự là một đại nhân vật, coi như là một trong thập tam hầu của Đại Tần, chúng ta cũng đối phó được, cần gì phải cẩn thận như thế."

"Không cần nói." Sắc mặt nam tử lớn tuổi thay đổi, đột nhiên hét nhẹ một câu.

Tu hành giả trẻ tuổi có chút nhượng mảy, nét mặt lộ vẻ không cho là đúng.

Trên đường núi cách bọn họ cực xa, có một chiếc xe ngựa nào đó đang chạy.

Núi rừng rậm rạp trong Vu Sơn mờ mờ hơi nước, trong rừng lại có vô số âm thanh chim thú, mặc dù là nói chuyện lớn tiếng, dù là thính lực của người trong xe ngựa mạnh hơn gấp mấy lần so với thường nhân, đều khó có khả năng nghe được.

Sở dĩ tu hành giả lớn tuổi muốn sớm cảm giác được chiếc xe ngựa này đến, cũng chỉ là để có thể sớm bố trí một số ẩn nấp trên con đường núi kia.

Đây là bí thuật mà chỉ có trong tông môn của hãn mới có, ngoại nhân không có khả năng biết được.

Nhưng đúng vào lúc này, người trong xe ngựa vốn đang nhắm hai mắt tựa như đang ngủ say, lại đột nhiên ngẩng đầu thoáng nhìn về phía hãn và tuổi trẻ tu hành giả đang đứng.

Người trong chiếc xe ngựa này là một gã nam tử khoảng ba mươi mấy tuổi, mặt mày thanh tú, nhưng mà lại tản ra khí tức sắc bén khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Rõ ràng là hãn cũng chỉ mặc một bộ thanh sam bình thường nhất, nhưng mà mỗi một bộ phận trên thân thể của hãn, từng sợi tóc, mỗi một đường cong trên ngũ quan, kể cả mỗi một chỗ nếp uốn của quần áo trên người hãn, đều giống như một thanh kiếm sắc, khiến cho người nhìn vào sẽ cảm thấy chói mắt.

Tu hành giả Đại Tề vương triều lớn tuổi căn bản không có khả năng nhìn thấy được người trong chiếc xe ngựa này, vậy mà hai mắt của hãn lúc này thực sự bắt đầu bị đâm đau.

Kiểm ý của người trong chiếc xe ngựa kia từ một khoảng cách kinh người như vậy, lại có thể đâm xuyên qua không khí mát mẻ quang đăng của khu rừng, phóng thẳng tới mặt hãn!

Người trong chiếc xe ngựa này rốt cuộc là ai?

Trong nháy mắt, hô hấp của hãn triệt để dừng lại, máu trong người hãn đã băng lạnh tới cực điểm.

Cũng đúng vào lúc này, gã xa phu đội mũ rộng vành đang ngồi ở đầu xe hơi khom người, trong tay đột nhiên phát lực.

Hai con ngựa màu xám nhìn như tầm thường, con mắt đột nhiên trở nên đỏ như máu, cũng bắt đầu điên cuồng phát lực.

Nhanh chóng, âm thanh cuồng bạo của gót sắt lập tức che lấp hết thảy tạp âm, biến thành một khúc nhạc mang ý vị sát phạt khủng bố!

Tu hành giả lớn tuổi sắc mặt kịch biến, hăn quát một tiếng chói tai, vượt lên trước xuất thủ.

Trong tay của hăn xuất hiện một cây cốt trượng màu đen, theo dòng chân nguyên của hăn điên cuồng dũng mãnh rót vào, hai đóa hoa màu đen to lớn bỗng nhiên hình thành ở trước người của hăn.

Cũng đúng vào lúc này, người trong chiếc xe ngựa ở rất xa kia, đã từ trong xe ngựa bay vút mà ra.

Chỉ là một bước nhảy ra, người trong xe ngựa đó tựa như đã biến thành một thanh phi kiếm.

Tu hành giả Đại Tề trẻ tuổi cũng hoảng sợ biến sắc.

Hăn chỉ mới vừa nghe được trên bầu trời vang lên âm thanh như xé vải, lập tức đã thấy trên không xuất hiện một đạo đường kiếm tách không khí bay ra, một thân ảnh màu xanh cũng bỗng dưng lẳng không tiến tới!

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Thần Uy

Gã tu hành giả trẻ tuổi là đệ tử một tông môn bí ẩn nào đó của Đại Tề, tuy còn trẻ tuổi nhưng đã bước vào lục cảnh, thực là thiên tài tu hành hiếm thấy trong mấy chục năm qua, lại mới vừa rời sơn môn không lâu cho nên khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo. Nhưng cường giả dù sao cũng là cường giả, trong một tiếng quát chói tai, hắn đã lập tức dùng hết toàn lực, toàn thân như một đóa hoa tươi đang nhanh chóng héo rũ xuống.

Phù một tiếng trầm đục.

Trong tay của hắn tuôn ra một chùm lửa đen đặc quánh như mực đen, trong hắc viêm là một cái khô lâu màu đen lớn cỡ nắm tay do từng viên từng viên tinh thạch thật nhỏ ghép lại mà thành.

Trong tiếng quát chói tai của hắn, cái khô lâu màu đen này lại giống như là có sinh mệnh, phát ra tiếng rít sắc lạnh khó có thể tin.

Chim thú sâu bọ ở bốn bề rừng núi xung quanh cũng cảm thấy hoảng sợ, đang còn mờ mịt không biết xảy ra chuyện gì cũng đã chết đi trong loại âm thanh thê lương này, một ít nguyên khí trong cơ thể chúng lại tự nhiên thấm ra, tụ lại chỗ chiếc khô lâu màu đen.

Thậm chí vô số sợi sáng âm trong không khí cũng biến thành lộ tuyến hữu hình, giống như vô số dây đàn phát phối hướng về bóng người màu xanh đang lẳng không mà tới kia.

Đang bay trên không trung, tu hành giả áo xanh sắc mặt thản nhiên, nhìn thân thể tu hành giả tuổi trẻ đang héo rũ xuống và những sợi sóng âm đang bay múa trong bầu trời, khước miệng của hắn hơi vênh lộ vẻ cực kỳ khinh miệt trào phúng.

"Tế Huyết Đại Pháp, Quỷ Vương Sát Âm, người của Quỷ Âm Tông."

Thân thể của hắn thậm chí không có động tác gì rõ ràng, đương lúc nói chuyện, hơi thở thoát ra bỗng biến thành kiếm ý thực sự, mang theo đạo đạo sóng khí kinh người, lập tức cắt đứt toàn bộ âm tuyến đánh tới trước người hắn.

Thân thể tu hành giả trẻ tuổi đột nhiên chấn động, giống như bị một ngọn núi lớn vô hình đập trúng, bộ khô lâu đang ở trong ngọn lửa đen đằng trước bàn tay hắn rung động lắc lư liên tục, phát ra tiếng rít khủng bố đập ngược trở về, đập vào lòng bàn tay của hắn.

Bộ khô lâu màu đen này vốn là chui ra từ trong lòng bàn tay của gã tu hành giả trẻ tuổi, hiển nhiên là đã dung hợp cùng với chân nguyên trong cơ thể của gã, là bốn mạng vật - một bộ phận của chân nguyên trong cơ thể gã. Vậy mà giờ khắc này chẳng biết tại sao nó lại không tương dung với thân thể của gã nữa, một tiếng 'bộp' vang dội, cái khô lâu này tựa như là binh khí của người khác vậy, đánh mạnh vào lòng bàn tay gã, khiến cho một đoạn ống tay áo của gã lập tức vỡ thành vô số mảnh vụn, từ xung quanh cánh tay bay lá tả ra.

Kinh mạch trên cánh tay của tên tu hành giả trẻ tuổi giống như từng đoạn từng đoạn dây thừng không chịu nổi tải trọng mà nổ tung.

Không kịp hét thảm một tiếng, thân thể của tên tu hành giả trẻ tuổi này lập tức bị đẩy văng, bay ngược về phía sau, trong nháy mắt giống như một hòn đá bay ra từ xe bắn đá, đập nện vào cánh rừng phía sau.

Cho đến lúc này, tốc độ bay đến của tu hành giả áo xanh so với phi kiếm tầm thường thậm chí còn nhanh hơn mấy phần lúc này mới xuất hiện.

Một thanh kiếm dày màu đen xuất hiện trong tay của hãn.

Toàn bộ bề mặt của chuôi kiếm dày này là từng mảnh hoa văn gập ghềnh, giống như từng miếng từng miếng vẩy rồng.

Vừa trông thấy chuôi kiếm này, tên tu hành giả Đại Tề lớn tuổi liền biết rõ thân phận chân chính của người này.

Hãn biết rõ chỉ bằng vào lực lượng mà chính mình vừa mới kích phát ra, căn bản còn không ngăn nổi một kiếm của người này, cho nên ngay sau khi hai đóa hoa màu đen quý dị cao ngang người vừa mới được tạo ra trước thân thể, hãn cũng lập tức đập thanh cốt trượng màu đen trong tay xuống mặt đất phía trước.

'Oanh' một tiếng nổ vang.

Cốt trượng màu đen vừa tiếp xúc với mặt đất trước người hãn lập tức liền nổ vỡ ra, hóa thành vô số mảnh xương vỡ hình tam giác, từng cái mảnh vỡ đều kịch liệt xoay tròn, vọt về phía bầu trời.

Vô số tia sáng màu đen từ chỗ nứt ra của những mảnh vỡ này chảy xuôi mà ra, đan xen lẫn nhau, cuối cùng sinh ra một chùm sáng màu đen do không biết bao nhiêu tia sáng kết hợp lại, tuôn về hướng tu hành giả áo xanh đang ngang trời mà tới.

Tu hành giả áo xanh vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ là vẻ khinh miệt trào phúng trên khóe miệng biến mất.

Trường kiếm trong tay của hãn chém xuống không màu mè, nhưng mỗi một mảnh vẩy rồng trên thân kiếm lại theo thứ tự phát sáng lên giống như đốt đèn vậy.

Khi tất cả vảy rồng triệt để thấp sáng, một tiếng gầm từ trong thân kiếm của hắc phát ra.

Trên mũi kiếm của hắc lộ ra một điểm ánh sáng như cát vàng, một cỗ uy thế kinh khủng từ trong đó dâng lên tràn ra.

Cát vàng lập tức biến lớn, biến thành một con du long màu vàng.

Du long màu vàng rất lớn, hơn nữa hình thể của nó căn bản không giống như là phù văn bình thường dẫn dắt thiên địa nguyên khí kết hợp thành, mà hoàn toàn như là vật thực, lân giáp trên người nó xán lạn giống như hoàng kim tinh khiết nhất nhưng mà lại hơi trong suốt, áp lực kinh khủng và ánh sáng nhẹ nhàng phún ra ngoài.

"Đây là Long Lân Kiếm của Phương hầu phủ... Thì ra người này là thần uy đại tướng quân Phương Hưởng... Tại sao hắc lại có thể mạnh như vậy..."

Lúc này, tu hành giả Đại Tề sau khi đụng nát hơn mười gốc cây mới vừa văng rơi xuống đất, cốt cách toàn thân của hắc vỡ vụn, bạc nhược ngã ngồi ở trong một đồng gỗ vụn. Hắc trở mắt nhìn con du long màu vàng như không thể tin là nó lại có thể xuất hiện trước mặt hắc.

Du long màu vàng xông lên một cái, đã nuốt chửng hai đóa hoa màu đen cùng với chùm tia sáng đen kịt đang tuôn ra trên mặt đất vào trong miệng.

Thân hình khổng lồ của nó thuận thế lướt qua trên mặt đất, thân thể tu hành giả Đại Tề lớn tuổi bị ánh sáng màu vàng chói lọi chìm ngập vào trong. Du long màu vàng lướt sát trên mặt đất, thân hình nó không ngừng phát ra tiếng nổ, hai luồng khói đặc nổ bung ra.

"Có thể tiếp một kiếm của ta, xem ra người chính là Lạc Trầm Khải, Âm Nguyên Tông."

Tu hành giả mặc áo xanh rơi xuống đất, nhìn bụi mù phía trước chậm rãi nói ra.

Trong bụi mù, thân ảnh tu hành giả Đại Tề lớn tuổi chậm rãi xuất hiện.

Hắn đang đứng vững như cũ, nhưng quần áo trên người đã xuất hiện vô số vết cắt, máu tươi liên tục chảy ròng ròng.

Nghe được thanh âm lạnh lùng và bình tĩnh của tu hành giả mặc áo xanh, tên tu hành giả Đại Tề lớn tuổi này giơ tay xoa xoa những giọt máu trên mặt, thấp giọng thở dài xúc động nói: "Đoán rằng sẽ là một vị Vương Hầu tới, cũng đoán được có thể là thần uy đại tướng quân, nhưng không thể ngờ được người lại mạnh như vậy."

Vương triều Đại Tần chỉ có một tên thần uy đại tướng quân, đó là Phương Hưởng của Phương hầu phủ.

Tên tu hành giả mặc áo xanh này dĩ nhiên chính là Phương Hưởng.

Phương Hưởng nhìn tu hành giả Đại Tề lớn tuổi, thản nhiên nói: "Trong những năm nay Phương hầu phủ của ta được ngầm xem như là đứng đầu mười ba Hầu phủ tại Trường Lăng, dĩ nhiên không phải dựa vào vị đệ đệ chỉ biết khô tọa vài chục năm kia của ta."

Nghe được lời giải thích như vậy, tên tu hành giả Đại Tề lớn tuổi nao nao, có vẻ hiểu ra.

"Ta tiếp thánh mệnh đi qua vùng này đến Lộc Sơn, chuyện này vốn cực kỳ bí ẩn." Phương Hưởng nhìn hắn, nói tiếp: "Ta muốn biết các người có được tin tức từ đâu."

Dừng một chút, sau đó Phương Hưởng nhìn thẳng vào hai mắt của gã, nói một cách nghiêm túc: "Người có được tu vi như vậy không dễ, chỉ cần người nói cho ta biết người làm sao có được tin tức, ta sẽ thả cho người đi."

Tu hành giả Đại Tề lớn tuổi mỉm cười, lộ rõ vẻ châm biếm kiêu ngạo.

Thân là một tu hành giả thất cảnh, đương nhiên hẳn có sự kiêu ngạo của chính mình. Mặc dù bởi vì một ít nguyên nhân mà đánh giá thấp thực lực của người tới, nhưng hẳn hết sức rõ ràng vương triều Đại Tề cần nhất là cái gì.

Đối với loại người như hẳn mà nói, vấn đề sinh tử cá nhân đương nhiên không thể nào quan trọng hơn vinh nhục và hưng thịnh của một vương triều.

"Muốn giết ta, người cũng phải trả giá rất lớn."

Tu hành giả Đại Tề lớn tuổi này mỉm cười, nhìn Phương Hưởng nói: "Có thể người cũng hiểu rõ, nếu như ta đã đến đây, đương nhiên không chỉ là thăm dò đơn giản như vậy. Lộc Sơn Hội Minh sắp diễn ra, hoàng đế của các người cần không phải là một gã tướng quân không cách nào phát huy ra lực lượng của chính mình, mà là cần một kẻ ở vào trạng thái cường thịnh như người. Cho nên vấn đề không phải là người có thả ta đi hay không, mà là ta có thả cho người đi hay không."

Phương Hưởng nhẹ gật đầu, nhìn tên tu hành giả Đại Tề thấy chết không sờn này, bình thản nói: "Người nói cũng đúng vài phần, chỉ là người vẫn tính lầm một chỗ. Muốn để cho người vĩnh viễn ở lại chỗ này, chưa hẳn nhất định cần ta phải ra tay."

Tên tu hành giả Đại Tề này bỗng nhiên cảm giác được gì đó, không thể tin ngẩng đầu nhìn về phía đường núi sau lưng Phương Hưởng.

Phương Hưởng phá không tới, chẳng qua chỉ là thời gian trong nháy mắt, vậy mà lúc này chiếc xe ngựa chở hẳn cũng đã xuất hiện trên đường núi không xa sau lưng Phương Hưởng.

Đôi mắt hai con tuần mã màu xám tro lúc này đang có ánh sáng như máu bốc cháy lên, trên bốn vó của chúng cũng bắt đầu rực cháy hỏa diễm đỏ như máu.

Làm người ta khiếp sợ nhất lại là chiếc xe ngựa mà chúng đang kéo.

Trên hai bánh xe tụ tập vô số côn trùng màu đen, hai cánh của những côn trùng màu đen này đang động đậy liên tục, vậy mà sinh ra lực lượng có thể nâng được sức nặng của cả cỗ xe ngựa lên.

Cả cỗ xe ngựa này, hoàn toàn giống như là lơ lửng trên không trung cách mặt đất vài thước bay vun vút.

"Dị Cổ Đạo!"

Tu hành giả Đại Tề lớn tuổi nhìn thấy hình ảnh như vậy, rốt cục hấn cảm giác được có thể khiến cho chiếc xe ngựa này sinh ra lực lượng kỳ lạ như vậy nguyên lai là do tên a phu ngồi trên xe ngựa kia.

Tên tu hành giả trẻ tuổi đang ngã ngòai trong đồng gỗ vụn bỗng nhiên kêu lên một tiếng đau đớn.

Hắn hoảng sợ chứng kiến lồng ngực của mình bỗng nhiên bị phá vỡ ra giống như dưa hấu, một con côn trùng màu đỏ sậm rất lớn lập tức vù vù bay từ trong huyết nhục bị vỡ ra, giống như một đạo phi kiếm phóng tới sau lưng tên tu hành giả Đại Tề lớn tuổi kia.

Tu hành giả Đại Tề lớn tuổi điên cuồng hít sâu một hơi.

Theo luồng hơi hấn hít vào, không khí xung quanh thân thể hấn bỗng sinh ra vô số âm khí màu đen mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Những thứ âm khí màu đen này nhập vào thân thể của hấn, nhưng thân thể của hấn lại không phình to lên mà càng thêm xiết chặt, huyết nhục toàn

thân đều bắt đầu co rút lại biến thành màu đen như huyền thiết vậy, bao phủ chặt chẽ cốt cách trên thân thể hần.

Phốc một tiếng trầm đục.

Con côn trùng màu đỏ sậm đánh lên trên lưng của hần, thân thể của hần không chút sụt mẻ, ngược lại con côn trùng màu đỏ sậm ẩn chứa lực lượng của một thanh phi kiếm chính thức lại tan tành thành vô số bột phấn.

Cũng đúng vào lúc này, hai con tuấn mã màu xám đã sớm gào lên quái dị, cả cỗ xe ngựa bay xẹt qua trên đỉnh đầu của hần.

Không khí nổ vang như sét đánh, một cái roi dài màu đen trong tay tên xa phu ngồi ngay ngắn ở đầu xe đột nhiên quất xuống, cuốn lấy thân thể tên tu hành giả Đại Tề lớn tuổi.

Khí đen ngoài thân thể hần chấn động, cái roi dài màu đen lập tức đứt ra thành vô số đoạn.

Nhưng mà đồng tử của tu hành giả Đại Tề lớn tuổi kịch liệt co rút lại, hần nhìn thấy mỗi một đoạn của cái roi dài màu đen bị cắt đứt lại giống như là một con rắn màu đen dài cỡ ngón tay.

"Thực Thi Ma trùng!"

Tu hành giả Đại Tề nhận ra loại rắn màu đen này, nhưng mà hần đã không còn kịp làm bất kỳ động tác gì nữa, mấy chục con rắn màu đen đã nhào lên trên thân thể cứng còn hơn huyền thiết, chỉ trong nháy mắt, trên người của hần liền xuất hiện vô số lỗ thủng, vô số thiên địa nguyên khí cùng hắc khí trào ra cuồn cuộn.

Hần bàng hoàng không tin vào mắt mình, từ từ ngã quy xuống.

Thân thể Phương Hương lướt lên, rơi vào trên xe ngựa.

"Một gã thiên tài trẻ tuổi lục cảnh và một gã tông sư thất cảnh, lẽ nào tu hành giả cường đại của vương triều Đại Tề đã chết hết rồi sao?" Lúc bước vào thùng xe, hắc lạnh lòng lạnh bầm.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11: Không Ngờ Có Chuyện Trùng Hợp

Những làn nguyên khí như nước chảy chui vào trong tay áo của xa phu.

Bánh xe lại hạ xuống đất, làm tóe lên bụi bặm, hai con ngựa màu xám cũng trở về hình dạng ban đầu, tiếp tục chạy về phía trước, xa phu cũng chẳng buồn đi tới kiểm tra thi thể của hai tu hành giả Đại Tề.

Núi rừng chìm vào tĩnh mịch, mọi sinh vật ngàn trượng quanh đó đều đã chết hết, sau khi chiếc xe ngựa biến mất không lâu, một đám khói đen từ trong núi rừng tuôn ra.

Hắc khí đậm dần, tụ thành một cái bóng đen.

Đây là một người nam tử trung niên mặc hắc bào, tóc đen dài chấm đất chia làm ba túm cột ở sau lưng, hắc lãng lễ cảm thụ kiểm ý ở trong không khí, chậm rãi đi qua những chỗ con du long vàng của Phương Hưởng bay qua.

Hai con mắt đen kịt hầu như không trông thấy lấp lánh ánh hào quang.

Sau đó hắc khom người, hành trọng lễ với hai tu hành giả đã mất mạng, khẽ nói: "Vì Đại Tề!"

Cách Lộc Sơn hội minh chỉ còn hơn hai mươi ngày, nhưng cả bốn vị Đế Vương đều đích thân tham dự, nên việc tranh đấu và thăm dò, đương nhiên

đã sớm bắt đầu.

Một nam nhân ăn mặc kiểu văn sĩ bình thường, nhưng khí tức trên người đã hòa vào một thể với núi rừng chung quanh, hiển nhiên cảnh giới đã đạt đến mức phi phạm, đang bước lên một đỉnh núi.

Trong số mấy chục đỉnh núi đối diện với Lộc Sơn, đây là đỉnh thấp bé nhất.

Tuy là thấp bé, nhưng cũng vẫn cảm ứng được rõ hướng đi của Thiên Địa Nguyên Khí trên đỉnh Lộc Sơn khi tới Lộc Sơn hội minh.

Hơn nữa chỗ thấp như vậy, sẽ chẳng có mấy ai hứng thú để ý tới.

Nhưng khi lên đến đỉnh núi, người văn sĩ biến sắc, dừng bước.

Vì trên mặt đất, nơi giao giữa rừng và lùm cây, có một vết kiếm nhàn nhạt.

Vết kiếm này chỉ cắt đứt lớp cỏ trên mặt đất, ngay cả lớp đất bên dưới cũng còn chưa chạm tới, nhưng rơi vào trong mắt hắn, lại trở thành một bức tường cao sừng sững không thể vượt qua.

Một vết kiếm nhàn nhạt, nhưng vô cùng rõ ràng, và dài như vô tận, đi thành một vòng vây quanh ngọn núi, không hề gián đoạn một chút nào cả, nghĩa là người nào đó chém ra một kiếm, phân giới rừng cây và lùm cây của cả ngọn núi ra với nhau.

Ranh giới này không phải là đường thẳng, luôn có những chỗ chuyển hướng, nhưng người kia chỉ chém ra đúng một kiếm mà thôi.

Văn sĩ trung niên không biết tông sư đến cỡ nào mới thi triển ra được một kiếm như vậy, hắn chưa bao giờ được nhìn thấy cảnh giới cường đại

như vậy, nhưng hẳn biết người đó lưu lại vết kiếm này, chính là báo cho mọi người biết hẳn đã chiếm cứ đỉnh núi này.

Văn sĩ trung niên lùi lại, ngẩng đầu lên, trong lòng đầy kính sợ, Lộc Sơn hội minh chưa bắt đầu, mà hẳn đã thấy được ngọn núi cao trước giờ chưa bao giờ nhìn thấy.

...

Nhờ biến pháp và sự hỗ trợ của những Tu Hành Giả vô song, Nguyên Vũ Hoàng Đế làm cho giới quyền quý yếu đi, tiêu diệt Tam Triều, sau đó tạo nên một cuộc gió tanh mưa máu trong nước, vô số Tu Hành Giả của Đại Tần vương triều chết đi, quân đội cường đại tiêu vong, cả một tông môn khổng lồ Ba Sơn Kiếm Tràng cũng hoàn toàn biến mất theo dòng lịch sử.

Thừa lúc nguyên khí Đại Tần đại thương, Đại Sở vương triều đánh bại quân Tần, buộc người Tần phải cắt Dương Sơn quận, để tránh cho chiến tranh không còn xảy ra, bốn Đại Vương Triều mạnh nhất thiên hạ ký kết một minh ước không xâm phạm lẫn nhau, cứ mỗi chín năm sẽ được ký lại một lần ở Lộc Sơn.

Truy cứu về nguyên nhân, dù Đại Tần vương triều đánh thua Đại Sở, nhưng vẫn đứng ngang hàng ký minh ước với Sở, Yến, Tề tam triều, là vì những Tu Hành Giả kinh tài tuyệt đỉnh của Đại Tần vương triều đã làm cho họ quá khiếp sợ, cộng với Đại Tần vương triều cực diện chính trị ổn định, Nguyên Vũ Hoàng Đế với Hoàng Hậu, và hai thừa tướng tạo thành một tam giác vững chắc, khống chế toàn bộ Đại Tần vương triều vô cùng chặt chẽ, vô tiền khoáng hậu.

Nên dù không phải là sợ, nhưng ba vương triều cường đại đều vô cùng cảnh giác và kiêng kỵ Đại Tần vương triều.

Chỉ khi đến minh hội, kết quả mới là chắc chắn, chuyện gì sẽ xảy ra, sẽ có bao nhiêu Đại Tông Sư ẩn thế xuất hiện chung quanh Lộc Sơn, đến lúc

đấy mới biết.

Một hàng ít nhất mười luồng xe ngựa không nhanh không chậm chạy về phía Lộc Sơn, những chiếc xe ngựa này nhìn bề ngoài hết sức bình thường, nhưng bên trong thùng xe thì được khắc cực nhiều phù văn, phù tuyến phức tạp, những đường phù văn, phù tuyến này tỏa ra một vàng sáng, tạo thành một tầng ánh sáng mỏng bao phủ cả mặt trong thùng xe, nhưng không hề phát ra chút Thiên Địa Nguyên Khí nào.

Tu Hành Giả ngồi bên trong phần lớn đều là người trẻ tuổi, mặt mày cao ngạo.

Đến một chỗ rẽ, trong một chiếc xe, một thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi, bộ dáng non nớt kéo rèm xe, nhìn ba chiếc xe ngựa màu đen ở phía sau cách hơn mười dặm, nói với hai thiếu niên ngồi đối diện: "Ba cái xe kia từ hồi rời khỏi Trường Lăng đều luôn đi theo chúng ta."

Trong hai thiếu niên này, một người có gương mặt trứng ngỗng thanh tú, nét mặt ôn nhuận như ngọc, mái tóc được cột bằng một dải lụa, trong mái tóc có sương mù mờ ảo bốc lên, khiến cái đầu của hắn như một ngọn núi màu đen giữa mây mù lượn quanh.

"Để ý chúng làm cái quái gì."

Hắn kiêu căng cười khẩy: "Nếu cũng là từ Trường Lăng đi ra, thì đương nhiên cùng đi chung một đường, không chuyện gì cả, chắc là một thị tộc hoặc tông môn thực lực không đủ mạnh, muốn đi ké nhờ chúng ta mở đường, tránh trên đường gặp phải phiền toái."

Ba thiếu niên này không biết, trong ba chiếc xe ngựa đen kia, chính xác là ở trong chiếc xe cuối cùng, người ngồi bên trong chính là Đinh Trữ và Phù Tô.

Chiếc xe của họ nhìn cực kỳ bình thường, nhưng bên trong thùng xe lại rất rộng rãi, được phủ lông mềm rất quý hiếm.

Nên dù đường đi rung xóc, nhưng người ngồi bên trong lại rất thoải mái dễ chịu.

Đối với Tu Hành Giả, xe ngựa là phòng ngủ và nơi tu hành lưu động, nhưng ngựa kéo thì cần phải được nghỉ ngơi và thay đổi, ngay cả đồ ăn và nước uống dự trữ trong xe cũng cần phải thay đổi.

Lúc đoàn xe đi gần tới một huyện thành, từ trong luồng xe chính giữa vang ra tiếng của Chu gia lão tổ, "Tối nay ở trong thành này nghỉ ngơi."

"Đây là Quan Trung Lược Dương huyện, chỗ này chỉ còn cách nhà của Thẩm Dịch sư đệ không xa." Đinh Trữ vui vẻ nói với Phù Tô.

Phù Tô từ khi ra đời chưa bao giờ rời khỏi Trường Lăng, nên nhìn thấy cảnh đồng quê hoàn toàn khác biệt với Trường Lăng, nghĩ cả một vùng trời đất bát ngát như thế này đều thuộc về Đại Tần, trong lòng hẳn rất vui, hẳn mỉm cười: "Cũng là gần nhà của Tạ Nhu."

Đinh Trữ nhíu mày: "Đúng vậy."

Phù Tô nhìn hẳn, lắc đầu: "Người thực không thú vị chút nào, kiếm lấy một lời nói tiếp chuyện với người ta cũng không chịu."

Đinh Trữ cũng nhìn hẳn lắc đầu: "Đùa giỡn cái kiểu này, người ác mới cần thú vị."

Phù Tô không cam lòng: "Tạ Nhu có chỗ nào không tốt?"

Đinh Trữ quay đi: "Là ta không tốt."

Phù Tô giật mình, nhớ lại tất cả Tu Hành Giả Trường Lăng đều biết tình huống cơ thể của Đinh Trữ, thì cảm thấy chua chát, một lúc sau, hẳn an ủi:

"Nhưng mà vẫn có biện pháp."

Đinh Trữ gật đầu: "Biện pháp có lẽ là có, nhưng ta phải hết sức tận dụng thời gian."

Phù Tô đương nhiên không hiểu được ẩn ý của Đinh Trữ, hăn ngẫm nghĩ: "Người nói đúng, người biết cái gì là chính, cái gì là phụ rõ hơn ta nhiều."

Xe ngựa chạy vào trong thị trấn, dừng lại trước một khách sạn.

Lúc vừa mới bước xuống xe ngựa, cả người Đinh Trữ bỗng cứng đờ.

Phù Tô thấy hăn khác thường thì xoay người nhìn theo ánh mắt hăn, cả người cũng sững lại vì sửng sốt.

Vì ở gốc cây xanh ngay trước cửa khách sạn, có một chiếc xe ngựa cũng vừa dừng lại, người từ trong xe ngựa đi ra, là một thiếu nữ dong dỏng, tú lệ.

Cô vừa vặn cũng vừa quay qua, nhìn thấy Đinh Trữ, cả người cũng cứng đờ nốt.

"Chẳng lẽ cô gái này là Tạ Nhu?"

Chỉ trong nháy mắt, Phù Tô đã kịp phản ứng, buột miệng thốt lên: "Không lẽ trên đời lại có chuyện trùng hợp đến vậy?"

"Sao ngươi lại ở đây?"

Cô gái có chút do dự, nhưng vẫn chủ động đi tới, hỏi Đinh Trữ.

Đinh Trữ hít sâu.

Nhìn nét mặt Tạ Nhu, hăn biết đây chỉ là trùng hợp, vô cùng trùng hợp.

"Người ở đây làm gì?" Hãn không trả lời câu hỏi của Tạ Nhu, mà hỏi ngược lại.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12: Lợi Dụng

Đằng sau những sự trùng hợp luôn ẩn giấu rất nhiều chuyện bí mật.

Tạ gia là cự phú của Quan Trung, Tạ Nhu thân là trưởng nữ, tương đương một nửa người chủ sự của Tạ gia, vốn là hoạt động ở Trường Lăng, nếu không chuyện gì đặc biệt thì không thể xuất hiện trong huyện thành nhỏ này.

Tạ Nhu do dự.

Đình Trữ im lặng một hồi, mới hỏi khẽ: "Không phải là vì vấn đề của ta đó chứ?"

Tạ Nhu giật mình, hiểu ra ý của Đình Trữ, gương mặt trắng nõn đỏ bừng, vội lắc đầu: "Không, không phải vì ta thề ở Trường Lăng, nên bị trách phạt phải trở về Quan Trung, chỉ là trong nhà có chút chuyện. . ."

Đình Trữ gật đầu làm lễ: "Ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua, tí nữa chúng ta còn phải đi ngay, vậy tạm biệt."

Tạ Nhu nhìn thẳng vào mắt Đình Trữ, môi son hé ra, nhưng không biết phải nói gì, nhìn Đình Trữ xoay người bỏ đi, nhìn theo bóng lưng của hắn, trong lòng ngổn ngang, lạnh buốt như vừa uống phải một ly nước lạnh.

"Chỉ đơn giản như vậy?" Phù Tô cau mày nhìn Đình Trữ trở về.

Đinh Trữ nhìn hăn: "Không thì phải như thế nào, chẳng lẽ bảo cô ấy cùng đi Lộc Sơn với chúng ta?"

Phù Tô nhìn hăn, thấy Đinh Trữ hoàn toàn không vẻ đùa giỡn chút nào thì lắc đầu, thở dài: "Ta rất hy vọng người sớm tìm được cách giải quyết vấn đề cơ thể, nếu không thì thực đáng tiếc cho một đoạn nhân duyên."

Đinh Trữ dùng biện pháp im lặng để chấm dứt câu chuyện.

"Người trẻ tuổi này thực là không tệ."

Một giọng nói đầy vẻ tán dương từ sau lưng Tạ Nhu truyền vào tai cô.

"Phụ thân?"

Tạ Nhu kinh ngạc xoay người lại.

Đằng sau cô có một thương nhân mập mạp mặc cẩm bào màu đỏ tía.

Trên tay hăn đeo một cái nhẫn bảo thạch rất lớn, eo quần đai lưng bằng ngọc, trang phục và trang sức trên người vô cùng tục tằn, mặt mũi béo tròn ửng đỏ, nhìn cực kỳ trần tục.

Thương nhân nhếch miệng cười cười, giọng đặc khẩu âm Quan Trung lặp lại lần nữa: "Người trẻ tuổi này thật sự rất không tồi."

Mặt Tạ Nhu ửng đỏ: "Ta với hăn nói chuyện ngắn ngủn có hai câu, người ngay cả nội dung chúng ta nói chuyện đều chưa hăn nghe thấy, làm sao lại có đánh giá tốt như vậy?"

"Chỉ cần nhìn cách xử sự của hăn, cũng nhìn ra được hăn có được hay không." thương nhân ục ịch hài lòng nhìn cô: "Hăn rõ ràng là muốn cự tuyệt con, muốn tận lực giữ khoảng cách với con, nhưng cự tuyệt có rất nhiều cách khác nhau, cách hăn chọn mang đầy thiện ý."

Tạ Nhu không hiểu nhìn hăn.

Thương nhân ục ịch mỉm cười, giải thích: "Hăn dùng cách bình tĩnh, nói chuyện rất bình thản. Nếu dùng cách kịch liệt hơn, sẽ làm cho tâm tình của con bị kích động. Hăn thật sự muốn cho con quên lãng hăn, đừng có gút mắc gì với hăn. Bây giờ ai cũng biết cơ thể của hăn có vấn đề, hăn cũng biết Tạ gia chúng ta chắc chắn có thể trợ giúp được cho hăn, nhưng hăn vẫn đối với con như vậy. Không cần biết là hăn không muốn liên lụy con, hay là hăn bây giờ không rảnh cân nhắc đến chuyện tình yêu nam nữ, nhưng ít nhất cũng nhìn thấy thiếu niên này là người thiện tâm, là người có chân tình thật sự."

"Hơn nữa ta thăm dò được, hiện giờ trong giới giang hồ của Trường Lăng, Lưỡng Tăng Lâu sở dĩ có thể quật khởi, chính là nhờ có quan hệ với hăn, xem cách thức xử sự của hăn như vậy. . . Nếu Tạ gia có được một người con rể như vậy, giao cho hăn làm những chuyện đại sự, không chừng hăn xử lý còn tốt hơn cả ta."

Thương nhân ục ịch này chính là phụ thân của Tạ Nhu, Tạ Liên Ứng. Theo lời đồn, Tạ Liên Ứng là một người rất tục khí, toàn thân ngập mùi nhà giàu mới xổi, người ta thường gọi hăn là "Liên Doanh", thế mà hăn còn cảm thấy chưa đủ, còn đặt tên con mình là "Trường Thắng". Đồn rằng, hăn có được thành tựu như ngày hôm nay, toàn bộ đều nhờ từ vợ của hăn, một tiểu thư khuê các thuộc giới môn phiệt của Ngụy vương triều ngày xưa, thế nhưng bây giờ nghe những lời hăn nói với Tạ Nhu, lại cho thấy hăn không hề tục khí như trong lời đồn.

"Kỳ thật dù con có muốn thì không phải hăn không lấy chồng, còn quyết định hết lòng tuân thủ lời thề đó, thì cũng không cần phải hạ thấp tư thái của mình." Tạ Liên Ứng nhìn Tạ Nhu, nói tiếp: "Con cứ nghĩ, từ thời tiền triều đến bây giờ, bao nhiêu nhân vật kinh tài tuyệt diễm, có ai mà không cần người phụ nữ của mình đứng bên cạnh hết lòng trợ giúp?"

Tạ Nhu run run, ngẩng đầu nhìn Tạ Liên Ứng: "Phụ thân, người nghĩ ta nên làm như thế nào?"

"Không cần nghĩ tới lời thề đó nữa, cũng không cần phải tự hạ thấp mình thêm, trong lòng người có hắc, thì chỉ cần trong lòng mình hiểu là được. Người chỉ cần chứng tỏ mình vượt trội hơn những cô gái khác ở bên cạnh hắc, chứng tỏ mình là người thích hợp nhất với hắc, cùng là đồng bọn sẵn sàng kề vai sát cánh chiến đấu với hắc, thì ánh mắt của hắc đương nhiên sẽ không rơi xuống bất cứ một người con gái nào khác." Tạ Liên Ứng nhìn cô: "Mỗi làm ăn này trước giờ chưa bao giờ làm, nhưng nếu đã muốn làm, thì đương nhiên phải chọn mỗi nào tốt nhất."

Mắt Tạ Nhu sáng ngời, "Hừ, lấy cả việc chọn chồng cho con làm sinh ý, thực không thỏa đáng chút nào." Tuy ra vẻ oán trách phụ thân, nhưng trong lòng cô lại rất là vui vẻ, chân mày đang cau lại cũng giãn ra, cô hỏi nhỏ: "Chuyện kia chuẩn bị xong rồi?"

Tạ Liên Ứng lạnh mặt: "Lần này Trần gia không chịu."

Tạ Nhu gật đầu, nhưng trong lòng lại có điều không hiểu, ngần ngừ muốn hỏi.

Tạ Liên Ứng nhìn ra được tâm tư của cô, nở nụ cười: "Yên tâm, tốt xấu gì cũng là ta nhìn trúng, đồng ý thẳng con rể này, đã đi qua đây, đương nhiên ta sẽ có chiêu cố, sẽ cho người đi xem rút cuộc hắc muốn làm cái gì."

Tạ Nhu lập tức yên tâm hắc, nghiêm mặt: "Vậy chúng ta cũng xuất phát?"

Tạ Liên Ứng gật đầu, ra vẻ ưu thương thở dài: "Thật là con gái lớn rồi thì không dùng được, ta biểu hiện như vậy, con không thấy nên cảm ơn ta sao?"

Tạ Nhu trợn trắng mắt: "Muốn ta xoa bóp vai thì cứ việc nói thẳng."

Tạ Liên Ứng cười, nhích nhích hai vai: "Gần đây bận bịu quá, hai cái bả vai mỗi nhừ cứng ngắc, tí nữa làm xong mỗi làm ăn kia, con xoa bóp cho ta đi."

Gần khách sạn, xe ngựa đỗ lại có một cây cầu đá, dưới chân cầu có một tiệm mì.

"Muốn ăn không, ta mời người."

Đinh Trữ nhìn tiệm mì, quay sang nói với Phù Tô: "Tiệm mì trước mặt không tệ, nhất là món dưa chua với lòng và súp cải trắng với thịt nhìn rất ngon."

Phù Tô gật đầu, mỉm cười: "Ta không khẩu vị nặng như người, cho ta ít trứng gà thịt luộc là được rồi."

"Đừng ăn, lên xe, chúng ta lên đường."

Một giọng nói ôn hòa vang vào tai hai người.

Đinh Trữ dừng lại, quay người nhìn chiếc xe vừa phát ra thanh âm: "Lão tổ?"

Trong xe, Chu gia lão tổ híp mắt, ánh mắt âm lãnh lập loè, nhưng giọng nói lại rất ôn hòa: "Tạ gia là đệ nhất cự phú Quan Trung, nếu người thiếu nữ kia chính là Tạ gia trưởng nữ Tạ Nhu, xuất hiện ở nơi đây nhất định là đã có chuyện xảy ra, dù người không muốn có gút mắc gì với cô ta, nhưng nếu cô ta gặp phải phiền toái, đương nhiên chúng ta phải giúp đỡ."

Đinh Trữ cau mày, hẳn đương nhiên biết Chu gia lão tổ không có lòng tốt như vậy, nhưng lão đã nói như thế, hẳn lại không cách nào từ chối.

...

"Kỳ quái."

Tạ Liên Ứng lại vén màn xe, nhìn xa xa vẫn thấy ba chiếc xe ngựa màu đen, quay sang nói với Tạ Nhu: "Xe của mấy người Đinh Trữ vẫn đi theo."

Tạ Nhu trầm ngâm: "Đây không phải cách làm của hãn."

Tạ Liên Ứng nghĩ nghĩ: "Như vậy là do người đi cùng với hãn."

Tạ Nhu nhìn hãn: "Những người đó không phải là người Bạch Dương Động."

Tạ Liên Ứng cười nhạt: "Không sao, mặc kệ người đó là ai, đi qua nơi này để làm gì, ít ra có thể khẳng định người đó không phải là địch nhân của chúng ta, việc chúng ta phải làm hôm nay, nếu có quý nhân của Trường Lăng làm chứng thì càng tốt."

"Xem ra Tạ gia thật sự muốn làm một chuyện lớn." Phù Tô cũng nhắc rèm xe, nhìn đoàn xe Tạ gia.

Đoàn xe Tạ gia tổng cộng có sáu chiếc, đối với Tạ gia là một con số rất nhỏ, nhưng vấn đề là ở chỗ những chiếc xe ngựa này không phải đi chung với nhau ngay từ đầu, mà từ nhiều chỗ của thị trấn chạy ra, gia nhập vào nhau.

Đinh Trữ im lặng, mày cau chặt.

Rõ ràng làm vậy là để che dấu cái gì đó.

Tạ Nhu không hề che giấu tung tích bản thân, nhưng những chiếc xe ngựa còn lại lại dùng loại phương thức này xuất hiện, cho thấy nơi Tạ gia muốn tới chỉ cách nơi này không xa, và những món đồ những chiếc xe ngựa kia chở, chắc chắn rất quan trọng với Tạ gia.

Vậy trong những chiếc xe ngựa kia rút cuộc chở cái gì?

Chu gia lão tổ muốn nhúng tay vào việc của Tạ gia làm cho hãn vô cùng lo lắng.

Chu gia là giới quyền quý cũ của Trường Lăng, thứ bây giờ họ thiếu chính là tiền tài, Tạ gia có thứ mà Chu gia đang cần nhất.

Mối quan hệ của hãn và Tạ Nhu, đã bị Chu gia lão tổ lợi dụng

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13: Mã Tặc

Quan Trung tám trăm dặm đồng bằng, bên ngoài thị trấn Lược Dương đều là đồng ruộng, thi thoảng mới có những khu đất hơi nhô lên, điểm vài thôn xá làm đẹp ở giữa, trông như những bức họa xinh đẹp.

Đoàn xe Tạ gia không nhanh không chậm chạy tới, khi còn cách thị trấn chừng ba mươi dặm thì dần chậm lại.

"Đây là ý gì?"

Phù Tô cau mày suy tư.

Lúc này hai bên đường đều là ruộng cạn và đất hoang, không có thôn xóm nào cả, cách đó không xa có một con sông nhỏ và một mã tràng nhỏ, bên trong lẻ tẻ chỉ có mười mấy con ngựa đang thành thoi gặm cỏ.

Nhìn kiểu nào cũng không ra chỗ này có ai có khả năng làm giao dịch với Tạ gia.

"Chỉ là chạy thật chậm, chứ không hoàn toàn dừng lại, rõ ràng cho thấy nơi này là chỗ họ muốn giao dịch, chỉ là người giao dịch với họ còn chưa tới." Đinh Trữ nói với Phù Tô.

Chu gia lão tổ hí mắt, giống như đang ngủ gật, nhưng trong lòng lại đang cuộn trào mãnh liệt.

Tai lão bỗng nhúc nhích, rõ ràng đã nghe được cái gì đó.

"Là mã tặc."

Chỉ sau một lúc, Đinh Trữ cũng hít sâu một hơi, nói với Phù Tô.

"Mã tặc?"

Phù Tô ngạc nhiên, trong lòng không hiểu, nhưng ngay sau đó hắn cũng đã cảm nhận được mặt đất dưới thùng xe rung rung lắc lư, hắn nhú mào.

Quan Trung tám trăm dặm đồng bằng, không phải nơi khí ho cò gáy có trốn vào thiên quân vạn mã cũng khó mà truy kích, nhưng không có núi rừng, lại không có nghĩa là không có kẻ cướp lớn.

Vùng đất bằng phẳng này tạo ra mã tặc sinh sống trên lưng ngựa.

Mã tặc bình thường đều chuẩn bị sẵn ba bốn con tuấn mã, không dừng lại lâu ở một nơi, chỗ ở tạm mỗi ngày cũng khác với nhau, đối với Đại Tần vương triều, mã tặc chẳng có gì lớn, nhưng mã tặc du kích mới là thứ đáng căm thù đến tận xương tủy. Ở khu vực Quan Trung có một đội kỵ quân tinh nhuệ chuyên môn đuổi giết mã tặc du kích, nhưng kỵ quân tinh nhuệ rất khó huấn luyện, mà mã tặc lại hình thành cực dễ, nên thường mới diệt xong một đám, lại xuất hiện ra thêm hai đám mới, giết không xuể.

Từ nơi xa, đất ruộng bỗng bốc lên một xoáy bụi mù mịt, chỉ chốc lát sau, một đám mã tặc xuất hiện.

Nhóm mã tặc này có hơn một trăm người, mỗi người đều mang theo ít nhất bốn con tuấn mã, một con đang cưỡi, một con để trống không, hai con còn lại đều có chở theo đồ đạc, không chỉ đồ đạc, mà trên cả người lẫn ngựa đều có những vết máu đã khô lại thành màu đen.

Mã tặc mặc trang phục hoàn toàn khác nhau, khăn che mặt màu vàng, dáng ngồi tuy không thẳng băng lạnh tanh uy vũ như kỵ quân Đại Tần, nhưng lại toát ra một khí tức vô cùng tàn bạo và giết chóc.

Mắt Đinh Trữ lạnh hắt đi, nếu tính về số lượng, những mã tặc này không được coi vào đâu, mã tặc cường đại thường vượt qua nghìn kỵ binh, ngựa chuẩn bị đến mấy nghìn con, có khả năng chống cự chính diện được cả du kỵ quân và Tu Hành Giả, còn đám mã tặc này, chỉ cần nhìn vào độ cao của bụi đất bốc lên sau lưng ngựa, hẳn có thể đoán ra được đám ngựa kia đang phải chở lượng hàng nặng quá mức.

Nếu là thương đội, mang theo nhiều hàng hóa là chuyện rất bình thường, nhưng đối với mã tặc, mang càng nhiều đồ, khả năng đến cửa tử càng cao.

Những chiếc xe ngựa đầu tiên của Tạ gia đã chạy tới, chiếc nào cũng có chở người, không thể chở nổi thêm hàng nặng của đám mã tặc.

Đối với Đinh Trữ, điều này nghĩa là nguy hiểm.

"Đàn ngựa đi theo của đám mã tặc này đều chở rất nặng." Phù Tô quay sang sang, ngưng trọng nhìn hẳn: "Hơn nữa xem ra kích cỡ hàng hóa cũng không lớn, chắc là Phù Khí hoặc quân giới."

Phù Tô là hoàng tử, được Nguyên Vũ Hoàng Đế và Hoàng Hậu coi trọng nhất, từ nhỏ đã được minh sư dạy bảo, nên có thể đưa ra phán đoán chính xác cũng không có gì lạ.

Đinh Trữ gật đầu, "Mã tặc này tới không phải để giao dịch, mà là để chiến đấu."

...

"Xa phu của ba luồng xe ngựa kia không phải người bình thường." trong xe ngựa Tạ gia, Tạ Liên Ứng không nhìn đám mã tặc nhiều, mà đặt sự chú ý vào ba chiếc xe ngựa màu đen ở đằng sau.

Nhìn ba luồng xe ngựa vẫn chạy tới vô cùng trầm tĩnh, Tạ Liên Ứng thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười: "Ngay cả tên phu xe cũng còn có tư thái khí định

thần nhân như thế, quý nhân này của Trường Lăng chắc chắn có thân phận cực cao."

"Chúng ta đi ra ngoài đi."

Chớp mắt một cái, nụ cười trên mặt hẩn biến mất, thay vào đó là một tia lãnh ý, "Đừng lãng phí thời gian quý báu của quý nhân này."

Đám mã tặc đến cách đoàn xe Tạ gia còn mấy trăm trượng thì dừng lại, im lặng xếp thành hàng. Đám ngựa dừng lại, dưới vó ngựa bụi bặm lượn lờ, vẫn chưa tan hết, nhưng ngựa và kỵ mã đều đã đứng sững, yên lặng như rừng, tạo thành một áp lực như núi.

Một mã tặc tóc hoa râm cười ngựa ra trước, nhìn Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu vén rèm xe đi ra, trong đôi mắt hẩn lóe lên một tia sáng, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy ba chiếc xe ngựa màu đen ở xa xa phía sau đoàn xe, thì hẩn cau mày.

"Người và hàng hóa của chúng ta ở đâu?"

Tạ Liên Ứng là người lên tiếng trước.

Mã tặc tóc hoa râm chỉ nhìn hẩn, lặng im không đáp.

Dàn kỵ mã sau lưng hẩn tỏa ra, mấy chục người cưỡi ngựa xuất hiện ở phía sau đám mã tặc.

Cách ăn mặc của họ hoàn toàn khác biệt với đám mã tặc.

"Hàng hóa của các người ở đó, người của các người các người cũng nhìn thấy rồi."

Thủ lĩnh mã tặc tóc hoa râm đến lúc này mới lên tiếng: "Người các người đã thấy, thứ chúng ta muốn đâu, đưa ra cho chúng ta nhìn một chút."

Tạ Liên Ứng gật đầu, sắc mặt hần không hề thay đổi, nhưng ngữ khí lại trở nên mỉa mai, "Ta thực rất bội phục dũng khí của các người, người của chúng ta mà cũng dám cướp. . . Các người thực nghĩ Tạ gia chúng ta ở Quan Trung ai cũng động vào được sao?"

Thủ lĩnh mã tặc cau mặt.

Hắn đã nghe ra được vài ý tứ bất thường từ câu nói này của Tạ Liên Ứng, nhưng hắn chẳng nói gì, tay trái buông cương ngựa ra, hơi giơ lên.

"Đừng có nghĩ tới việc giết một người của ta để uy hiếp ta."

Tạ Liên Ứng nheo mắt, giọng đùa cợt: "Xem thử ta mang tới cho các người trước đây."

Hai chiếc xe ngựa Tạ gia cùng lúc vén màn xe ra.

Thủ lĩnh mã tặc cứng người.

Vì trong hai luồng xe đó, mỗi luồng chỉ chở một người.

Một người là một bà lão tóc trắng như tuyết, người thứ hai là một đứa bé chừng năm sáu tuổi.

Tạ Liên Ứng nhìn thủ lĩnh mã tặc, vẻ giễu cợt càng đậm: "Thế nào, đồ ta cho người xem đủ sức nặng chưa?"

"Người của ta, người muốn giết ai thì cứ giết."

Thương nhân béo nhìn đầy tục khí này cười khẩy, "Chỉ cần người giết một người, ta sẽ cho cả Trần gia người già trẻ không còn."

Đinh Trữ và Phù Tô đóng tai cố gắng nghe Tạ Liên Ứng và thủ lĩnh mã tặc nói chuyện, may mà thanh âm họ nói không nhỏ, nên đều nghe được rõ ràng.

Tuy hai người không nhìn thấy được bên trong hai luồng xe ngựa kia của Tạ gia chở cái gì, nhưng qua lời nói của Tạ Liên Ứng, hai người đều đoán ra được.

"Đây không phải mã tặc chân chính, hoặc bình thường chúng còn có thân phận khác."

Phù Tô quay sang nhìn Đinh Trữ: "Bọn chúng cướp người và hàng hóa của Tạ gia, không ngờ Tạ gia lại tra ra lai lịch của bọn chúng, bắt người của bọn chúng."

Thủ lĩnh mã tặc hít sâu, im lặng.

Tạ Liên Ứng dùng ánh mắt đồng tình nhìn thủ lĩnh mã tặc, lắc đầu: "Tuy Tạ gia ta không thể bằng những nhà đại quý của Trường Lăng, nhưng Tạ gia đã tồn tại ở đây hơn năm mươi năm, có mưa gió nào chưa từng gặp phải, đám con nít các người, tưởng dùng chút trò vật như vậy, là cướp được vị trí của Tạ gia chúng ta hay sao?"

"Muốn đối phó Tạ gia, chúng ta còn chưa tính."

Giọng Tạ Liên Ứng chuyển sang mãnh liệt, như tỏa ra hơi lạnh, "Các người cũng phải biết Tạ gia chúng ta là cái gì chứ, các người cũng là người Tần, sao một chuyện như thế này cũng làm ra được?"

Thủ lĩnh mã tặc khẽ lắc đầu, trong mắt hiện ra sự bất đắc dĩ và cảm khái.

Hắn tháo khăn che mặt xuống.

Sau chiếc khăn vàng là một khuôn mặt thon gầy tái nhợt.

"Con bất hiếu, đã làm cho Năm Lão phải sợ hãi."

Hắn khom người, thi lễ với Lão phu nhân tóc trắng trong xe ngựa của Tạ gia, sau đó nhìn Tạ Liên Ứng, chỉ nói hai chữ: "Đối người."

Tạ Liên Ứng cười khẩy, biết từ nay về sau những người này cũng chỉ có thể trở thành mã tặc thật sự mà thôi, nên hắn gật đầu: "Thành giao."

Thủ lĩnh mã tặc hít sâu một hơi, giơ tay trái lên.

Nhưng đột nhiên, một giọng nói đột ngột vang lên, "Ta muốn thử một lần."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14: Sơ Khí

Giọng nói này rất đậm mạc, nhưng lạnh lót, lúc đầu tưởng là giọng con gái, nhưng nghĩ kỹ lại có vẻ không đúng lắm.

Tạ Liên Ứng khẽ cau mày, thủ lĩnh mã tặc kia kỳ thật là Quan Trung Trần gia gia chủ Trần Thôn Vân, Trần gia là nhân tài mới xuất hiện của Quan Trung, trên phương diện làm ăn đã sớm có giao phong với Tạ gia, làm ra chuyện thế này, vốn cũng không phải là việc chưa nghĩ kỹ.

Vì nếu chuyện này Tạ gia không giải quyết được, tương lai sau này Tạ gia nhất định nguyên khí đại thương.

Nhưng Trần Thôn Vân nổi danh hiếu tử, tuổi lại đã cao mới có con nối dòng, trong lòng hắn, mẹ hắn và gia tộc Trần gia vốn luôn độc đinh còn quan trọng hơn cả mạng sống của hắn, bây giờ hắn đã quyết định thay người, Trần gia còn ai dám đưa ra lời dị nghị?

Trần Thôn Vân quay người lại nhìn.

Người lên tiếng ở cách sau hắn không xa, cười một con ngựa màu xám, quần áo cũng là màu xám, dáng người nhỏ gầy, mặt cũng bịt khăn vàng, nhìn không ra là nam hay nữ.

"Ta muốn thử một lần."

Người kia nhìn Trần Thôn Vân đang quay người lại nhìn mình, lặp lại lần nữa, giọng nói lạnh lạnh.

Hai bàn tay Trần Thôn Vân run run, sắc mặt hắc trắng bệch như tờ giấy, miệng hé ra, lí nhí, giọng cầu khẩn: "Đại nhân. . ."

"Chưa chắc ta đã thất thủ, không làm cho người nhà người bị tổn thương đâu." Người áo xám giọng rất kiên định, đầy vẻ không cho người khác kháng cự.

Lòng ngực Trần Thôn Vân phập phồng, hắc đang muốn nói, thì người áo xám đã chuyển giọng, vô cùng lạnh lùng: "Trần đại nhân, đừng quên thân phận của người, đừng quên người không phải người Tần!"

Ngực Trần Thôn Vân như bị cự chùy đánh trúng, hắc cắn răng, xoay người sang chỗ khác.

Tạ Liên Ứng nhìn theo Trần Thôn Vân quay người đi, nhả ra từng chữ một: "Ta nghĩ người đã được nghe nói, Tạ Liên Ứng ta bình sinh ghét nhất những kẻ dối ý khi làm ăn buôn bán."

Hắc vừa nói xong, trong không khí vang lên hai tiếng rít ngắn và dồn dập.

Hai đường kiếm quang một đỏ một màu xanh lóe lên bên trong hai chiếc xe chở lão phu nhân và thằng bé con.

Huyết quang tóe ra, hai miếng thịt rời khỏi cơ thể của lão phu nhân và thằng bé, bay ra khỏi thùng xe.

Cơ thể của lão phu nhân và thằng bé rung mạnh, như đang muốn dùng hết sức rú lên, nhưng không hiểu sao lại không phát ra được âm thanh nào.

Cảnh tượng ấy, và sự im lặng khủng khiếp ấy làm cho lòng người kinh hãi.

"Tạ Liên Ứng!" Trần Thôn Vân gào lên, sắc mặt còn khó coi hơn là khóc.

"Như vậy hình như không tốt lắm?" mặt Phù Tô tái nhợt, tuy không nhìn thấy cảnh diễn ra trong hai luồng xe, nhưng hẳn có thể đoán ra được chuyện gì vừa xảy ra.

"Đúng là không tốt, nhưng nó không nằm trong dự liệu ban đầu của Tạ gia." Mặt Đinh Trữ lạnh tanh, ánh mắt hẳn không rời cái người nhỏ bé mặc áo xám vừa lên tiếng khi này đang đứng sau lưng Trần Thôn Vân: "Nếu ta không đoán sai, kẻ có thể bức bách gia chủ Trần gia đổi ý, chỉ có thể là một cường giả Thất Cảnh. Cường giả này hẳn đã xác định được trong đội xe Tạ gia không có cường giả Thất Cảnh tồn tại, nên hẳn mới cản Trần gia đổi người. Hẳn không phải là muốn giết Tạ Liên Ứng, ý của hẳn là muốn giữ trò, cướp lại con tin của Trần gia."

"Tạ Liên Ứng cũng không phải tầm thường như trong lời đồn, có lẽ hẳn cũng đã nhìn ra tình huống, nếu không tạo đủ áp lực với đối phương, thì cả nhà Tạ gia đều phải chết ở đây." Giọng Đinh Trữ càng lúc càng lạnh hơn: "Hơn nữa bây giờ xem ra, đối phương không phải là muốn lấy đồ gì từ Tạ gia nữa, mà là muốn giết hết người ở đây của Tạ gia."

"Giết người ở đây của Tạ gia?" Phù Tô cực kỳ khiếp sợ: "Tạ gia là đệ nhất cự phú Quan Trung, một trong những cột trụ của Đại Tần vương triều ta, nếu chỉ bắt làm con tin vài người Tạ gia để đổi lấy tài phú, thì sẽ không kinh động Hoàng Cung, nhưng nếu những người này của Tạ gia bị giết, thì sẽ tạo nên chấn động rất lớn, Trường Lăng nhất định sẽ vận dụng toàn lực truy xét, Trần gia giả làm mã tặc, tuyệt đối không thể nào thoát được, sao họ lại phải làm như vậy?"

Đinh Trữ cười lạnh: "Có lẽ từ lúc mới bắt đầu, mục đích của bọn chúng đã là diệt trừ cây cột trụ này."

Nghe vậy, Phù Tô bỗng nhiên nghĩ tới một việc, trong lòng không khỏi run lên.

Trong lòng hẩn càng thêm hồi hộp.

Nếu đúng như lời của Đinh Trữ, tên áo xám thanh âm lạnh lạnh kia là Tu Hành Giả Thất Cảnh, thì Tạ Liên Ứng và đám Tạ Nhu đang ở trong cực độ nguy hiểm.

Trần Thôn Vân đau đớn tê tái cả người, Tạ Liên Ứng sắc mặt cực kỳ lạnh lùng, ánh mắt tràn ngập lãnh ý nhìn Trần Thôn Vân: "Ta không biết rốt cuộc các người có dụng ý gì, ta cũng không quan trọng đám các người có tông sư cường đại cỡ nào, nhưng ta có thể cam đoan, hai người hầu này của ta tuyệt đối sẽ không tiếc mạng mình, dù kẻ đứng sau lưng người có ra tay nhanh cỡ nào, thì trước khi ta và họ ngã xuống, đầu của lệnh đường và con trai bảo bối của người, chắc chắn sẽ rơi xuống khỏi thân họ trước."

"Ta cũng sẽ không cho người bất kỳ một cơ hội lựa chọn nào nữa."

Tạ Liên Ứng nhìn đám mã tặc đang vây quanh hơn mười người Tạ gia ở phía xa, giọng lạnh như băng: "Trong vòng ba hơi thở, nếu người không thả người, thì từ trên người bọn họ rơi xuống không phải là một miếng thịt, mà sẽ là một cánh tay."

"Đừng!"

Cả người Trần Thôn Vân ướt đầm mồ hôi, như mới từ trong nước chui ra, hẩn thất thần nhìn hai người đang không ngừng chảy máu trong xe, giơ tay phải lên.

Những người nhỏ gầy áo xám sau lưng hẩn đã nheo mắt lại.

Một luồng khí tức mỏng nhưng hết sức lợi hại, từ trên người của hẩn nhanh chóng tỏa ra.

Trần Thôn Vân vẫn còn đang trong động tác giơ tay phải lên, nhưng cánh tay phải của hắn không giơ lên được, vì cả cánh tay ấy đã rời khỏi vai hắn, rớt xuống đất.

Lúc người áo xám phát ra khí tức, Trần Thôn Vân đã giật mình, nhưng hắn không kịp ngăn cản đối phương chặt đứt cánh tay của mình, đến khi cánh tay rơi xuống, hắn mới kịp quát to.

Từ trong tay trái của hắn tuôn ra một vầng sáng, với tốc độ kinh người, chém thẳng về phía người áo xám sau lưng mình.

Giữa hắn và người áo xám còn cách hai tên mã tặc, hai tên mã tặc này phát ra một tiếng kêu thảm, toàn thân vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn, bay văng ra.

Vầng sáng tỏa ra khí tức chỉ vật Bản Mệnh mới có, nhưng cường đại hơn hẳn những vật Bản Mệnh bình thường.

Trong mắt người áo xám như có vô số ngôi sao chớp động.

Vầng sáng này vốn có tốc độ cực kỳ kinh người, nhưng trong mắt của hắn lại vô cùng chậm chạp.

Hắn bình thần đưa tay phải ra.

Trên ngón cái tay phải của hắn có đeo một chiếc ban chỉ (nhẫn bảo vệ tay của người bắn cung) kim loại màu bạc.

Hắn vừa vươn tay ra, trong bầu trời như có một ngọn núi to vô hình ép xuống, chui vào trong chiếc ban chỉ trên tay hắn.

Những luồng khí màu bạc từ trong phù văn của ban chỉ chảy ra, che kín bàn tay của hắn

Bàn tay hắc như được phủ một lớp ngân quang, sau đó lan dần lên dọc theo cánh tay.

Không có bất kỳ một động tác hoa xảo nào.

Hắc vươn bàn tay bạc ra, bắt lấy vầng sáng vừa bay tới.

Lúc bàn tay bạc và vầng sáng tiếp xúc với nhau, những ánh sáng chói mắt lóe ra từ những kẽ ngón tay, kinh lực cực mạnh theo những tia sáng đó bắn ra ngoài, tạo thành một lớp khí lưu màu bạc sền sệt, phủ kín nửa người của người áo xám. Từ ven của lớp mạ bạc này, bắn ra những sợi khí màu bạc nhỏ, đồng thời, trên bề mặt của lớp mạ bạc nở ra những đóa hoa cũng màu bạc.

Đồng tử Trần Thôn Vân hết co rồi lại giãn.

"Phốc" một tiếng trầm đục, cả người hắc như bị một vật vô hình cực lớn nghiền qua, máu từ người hắc phun ra tung tóe, cả người hắc mềm nhũn bị ném bay ra ngoài, nhẹ bằng như một chiếc lá không có trọng lượng.

Vầng sáng do hắc tung ra đã bị bàn tay màu bạc nắm chặt, nó ảm đạm hắc đi, lộ ra chân dung thật là một đoạn loan ngọc bảy màu, có dáng cong cong như sừng trâu.

Đinh Trữ không hề rời mắt khỏi cái ban chỉ màu bạc và vầng sáng kia, hắc sớm đã nhìn ra hai thứ đó là cái gì, nhưng không lên tiếng.

"Là ngân quang La Sát ban chỉ, và Vô Ưu Giác."

Sắc mặt Phù Tô trở nên cực kỳ khó coi, giọng lạnh hắc đi: "Là người Sở Vương Triều."

Đại Sở Vương Triều có thủ đoạn luyện khí đệ nhất thiên hạ, những phù khí mạnh nhất trong thế giới Tu Hành Giả đều có xuất xứ từ Đại Sở.

Vô Ưu Giác xuất phát từ của Vô Ưu Cung Đại Sở Vương Triều, Đại Sở biến mất đã nhiều năm, nó lưu lạc đến những nước khác là điều có thể hiểu được, nhưng Ngân La Sát Ban Chỉ là vật chi bảo trấn phường của Ngân Tuyến Công Phường Đại Sở, Ngân Tuyến Công Phường tên là một công phường, nhưng kì thực là một trong mười đại tu hành chi địa của Đại Sở Vương Triều, một trọng bảo của tông môn như vậy, đương nhiên không có khả năng lưu lạc vào tay Tu Hành Giả bên ngoài.

"Thân là người Sở, người không xứng dùng Vô Ưu Giác."

Tu Hành Giả áo xám có vẻ cũng không muốn che giấu thân phận của mình nữa, nhìn theo Trần Thôn Vân đã không còn khí tức, lạnh lùng buông ra một câu.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15: Ứng Biến

"Trần gia mấy đời đã sống ở Quan Trung, sao hắn lại là người Sở các người?" Tạ Liên Ứng nhìn theo Trần Thôn Vân, hỏi.

Tu Hành Giả áo xám thản nhiên: "Con trai chỉ là con trai, mẹ hắn không phải mẹ ruột."

Tạ Liên Ứng ngẩn ra: "Con nuôi?"

Tu Hành Giả áo xám lãnh đạm: "Một kẻ cô nhi của nước Sở được một người phụ nữ ở Quan Trung nhận nuôi, xem như con đẻ, đương nhiên hắn phải mang ơn."

Tạ Liên Ứng khinh bỉ: "Cô nhi nước Sở mà vào được Trần gia, chắc hẳn là do các người sắp đặt."

Tu hành giả áo xám nhướng mày, không buồn giải thích.

Tạ Liên Ứng cười khẩy: "Một con người bình thường còn biết đội ơn thì phải báo đáp, huống chi là một người dưỡng dục như chính con đẻ của mình? Trần Thôn Vân vì mẹ nuôi mà còn vô cùng hiếu thuận, nếu là người biết lễ thường, dù người có mưu đồ, thì cũng nên chờ hắn trao đổi con tin xong hãy giở trò, đằng này, miệng người thì xưng đại nghĩa, nhưng thực tế cũng chỉ là người sợ hắn thả con tin đi rồi, chúng ta tỏ ra chạy mất, người không giết được tất cả chúng ta, làm cho âm mưu của các người bại lộ. Chỉ

vì cái trước mắt mà giết Trần Thôn Vân, một kẻ như người thực uống là một tông sư, so với heo chó còn không bằng."

Tu hành giả áo xám không hề nổi giận, chỉ nhàn nhạt nói: "Bọn ta thất bại chẳng qua vì đã đánh giá thấp người và năng lực của Tà gia."

"Người mạnh hơn nhiều so với những gì người ta đồn. . ." Tu hành giả áo xám hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng đảo qua những người chung quanh, cuối cùng lại rơi vào trên người Tà Liên Ứng, "Nhưng nếu muốn giở trò dùng ngôn ngữ để đầu độc những người xung quanh ta, thì người nên hiểu, nếu ta đã ra tay biểu lộ thực lực của mình, thì những người này đều đã hiểu rất rõ, chỉ cần ra tay động thủ với ta, sẽ bị ta giết ngay lập tức."

Tà Liên Ứng không gì, chỉ nheo mắt, cả người hắt tỏa ra một khí thế như Mãnh Hổ mới tỉnh.

"Những người kia ta không giết, nhưng các người chắc chắn cũng sẽ không để cho chúng bỏ chạy."

Tu hành giả áo xám hơi nghiêng người, nhìn hơn mười người Tà gia đang bị vây quanh, hắt khế nhích người, nhẹ nhàng xuống ngựa, đi về phía đoàn xe Tà gia, mắt không rời Tà Liên Ứng và Tà Nhu: "Ta giết Trần Thôn Vân tuy là bất đắc dĩ, nhưng lại làm mọi việc lại trở nên rất đơn giản, hoặc Tà gia các người giết ta, hoặc tất cả các người đều bị ta giết."

Tà Nhu bất giác quay người, nhìn ba chiếc xe ngựa màu đen xa xa sau lưng.

Đình Trữ cảm thấy hồi hộp.

Ánh mắt hắt vẫn luôn không rời Tà Liên Ứng và Tà Nhu, hắt biết tuy Tà gia đã sớm có chuẩn bị, nhưng vì để cho Trần gia buông lỏng cảnh giác, e rằng Tà gia không hề mang tới một cường giả Thất Cảnh nào.

Mà có lẽ Tạ gia cũng không thể ngờ rằng, trong đám mã tặc giả dạng này, lại có một tu hành giả cường đại của Đại Sở Vương Triều.

Nói ngắn gọn là, Tạ gia chưa hẳn có khả năng chống đỡ được tu hành giả này của Đại Sở Vương Triều.

Chu gia lão tổ có thể đấu với Tu Hành Giả Đại Sở Vương Triều, bản thân lão cũng muốn mượn cơ hội này kết giao với Tạ gia, nhưng ban nãy tu hành giả Đại Sở Vương Triều đã nói rất rõ là hẳn muốn thử một lần.

Điều đó cho thấy hẳn có được khả năng ám sát đối thủ từ cự ly xa, nếu thật như thế, dù Chu gia lão tổ có ra tay, cũng không thể tới kịp.

Hơn nữa hẳn hầu như có thể chắc chắn, Chu gia lão tổ nhất định sẽ không ra tay.

Vì chiến đấu với một Tu Hành Giả như vậy, chưa chắc có thể toàn thân trở ra.

Mà dù Chu gia lão tổ có thể lông tóc không bị tổn thương đánh bại Hành Giả Đại Sở, thì với hiểu biết của hẳn về Chu gia lão tổ, lão ta cũng tuyệt đối không khả năng dốc hết toàn lực ra tay vì Tạ gia.

Lão nhất định sẽ đợi đến khi Tạ gia bị đánh đến mức thảm thiết, tình thế nguy cấp tới thì mới ra tay, và đánh nhau xong rồi, dù có không bị thương, thì lão cũng sẽ giả bộ mình bị thương rất nghiêm trọng.

Như thế Tạ gia mới cảm thấy thiếu nợ lão một mối ân tình lớn.

Đình Trữ thậm chí còn nghĩ lão ta sẽ chờ đến khi Tạ Liên Ứng chết rồi lão mới ra tay.

Vì Tạ Liên Ứng đã cho thấy mình có một khả năng ứng biến và phán đoán cực tốt, so với Tạ Liên Ứng, một thế hệ mới ra đời như Tạ Nhu mới

dễ lừa gạt và khống chế.

Lúc Tạ Nhu quay người nhìn về phía ba chiếc xe ngựa của Đinh Trữ, tu hành giả của Đại Sở Vương Triều cũng nhìn về phía ba chiếc xe đó.

Ba chiếc xe này vẫn luôn đi theo sau đuôi đoàn xe của Tạ gia, đương nhiên hẳn đã nhìn thấy từ lâu.

Nhưng đến lúc này, Tạ Nhu nhìn lại, mà ba chiếc xe ngựa vẫn không hề động đậy, sự kiên kị trong mắt hẳn mới biến mất, một luồng Chân Nguyên lặng yên không một tiếng động từ từ vận chuyển, lan xuống hai chân.

Trong thế giới Tu Hành Giả, sinh tử chỉ hơn kém nhau trong một cái nháy mắt.

Hô hấp của Phù Tô trở nên ngày càng dồn dập, hẳn há miệng ra, như muốn nói gì đó.

Đôi mắt Đinh Trữ lóe sáng.

Hắn đã biết mình phải làm gì.

Hắn quát to với Phù Tô: "Người đừng vọng động!"

Phù Tô giật mình, không hiểu vì sao Đinh Trữ lại quát to như vậy.

Dù không muốn có bất kỳ dính dáng gì tới Tạ Nhu, nhưng chẳng lẽ đến khi Tạ Nhu gặp cảnh sinh tử cũng không quan tâm?

Nhưng hẳn đã phải giật thót, vì hẳn cảm giác được bên cạnh mình bỗng như xuất hiện một ngọn núi lửa.

Oanh một tiếng, màng nhĩ của hắn bị chấn ong ong.

Hắn còn chưa kịp phản ứng, Chân Nguyên trong cơ thể Đinh Trữ đã cuồng bạo phun ra.

Đinh Trữ hóa thành một ngọn cuồng phong từ trong xe phóng ra.

"Xùy xùy" hai tiếng rít xé gió sắc nhọn cùng lúc vang lên.

Hai tia kiếm quang màu đen từ hai đầu ngón tay hắn bay ra, chặt đứt dây cương của một con ngựa kéo xe.

Không dừng lại chút nào, mũi chân hắn đạp lên lưng ngựa, con ngựa bị đau, hí lên một tiếng, mang theo hắn điên cuồng chạy tới.

Một loạt động tác được làm một mạch, như nước chảy mây trôi, đợi đến lúc Phù Tô hiểu được ý của Đinh Trữ chỉ là bảo hắn dừng cử động, thì con ngựa kia đã mang theo Đinh Trữ chạy được hơn mười trượng.

Hai con ngựa kéo xe bỗng nhiên mất đi một con, làm chiếc xe ngựa lập tức bị nghiêng sang bên, xa phu của Chu gia là một Tu Hành Giả không tầm thường, nên thân ảnh vẫn vững vàng như cũ, như cái đinh dính chắc trên đầu xe, chỉ là hắn không kịp ngăn cản Đinh Trữ, chỉ kịp quát một câu.

"Hắn muốn làm cái gì?"

Phù Tô nhìn theo Đinh Trữ đang cưỡi ngựa chạy nhanh về phía đoàn xe của Tà gia, hoàn toàn không thể hiểu được Đinh Trữ muốn làm cái gì.

Theo hắn thấy, với thực lực của Đinh Trữ, xông lên như vậy chỉ là chịu chết mà thôi.

Trong xe ngựa chính giữa, Chu gia lão tổ sầm mặt.

Hai tay của lão hơi nâng lên, hai luồng khí tức đáng sợ đang muốn tuôn ra khỏi cánh tay, thì lão chớp chớp mắt, không biết nghĩ sao, lão nhếch mép cười khẩy, thả lại tay xuống gối.

Lão không nói gì, nên ba chiếc xe ngựa màu đen đương nhiên bất động.

Tạ Nhu vô cùng kinh ngạc nhìn Đinh Trữ phóng ngựa chạy tới, cô nghĩ mãi mà không hiểu được Đinh Trữ một mình xông tới làm gì, nhưng nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh của Đinh Trữ đang rực lên, tiếng vó ngựa dày đặc như mưa rơi, như những cây chùy nhỏ đập thẳng vào trong lòng cô.

Tu hành giả áo xám khựng người.

Hắn vốn đã định ra tay, nhưng lúc Đinh Trữ lao ra thùng xe có phát ra hai tia kiếm quang màu đen quỷ dị làm hắn thấy khó hiểu, nên hắn ngừng lại.

Đinh Trữ thực sự không phải là Tu Hành Giả bình thường.

Hắn biết vì sao tu hành giả áo xám lại dừng lại.

Nên hắn lập tức giơ tay lên, xùy một tiếng, lại một tia kiếm quang đen nhánh lao ra.

Bay thẳng về phía đoàn xe Tạ gia và tu hành giả áo xám.

Đường kiếm quang phá không từ một khoảng cách xa như vậy, trong đầu tu hành giả áo xám lập tức hiện ra đủ loại khả năng, những công pháp Kiếm Kinh cường đại thi nhau hiện lên trong đầu hắn.

Hắn ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn đường kiếm quang màu đen.

Hắn sợ nó phát sinh ra những biến hóa kinh người.

Nhưng khi tia kiếm quang màu đen tới gần, hắn cảm nhận được sức mạnh của nó đã giảm hẳn đi, tốc độ bay cũng chậm hẳn lại, hàn khí lạnh buốt trong kiếm quang cũng gần như tan hết.

"Tinh Thần Ngưng Sát."

Hắn lăm băm, mày cau lại.

Hắn đã biết đây là cái gì, cũng biết tu vi của Đinh Trữ yếu hơn mình rất nhiều.

Nhưng hắn lại mơ hồ có cảm giác bất an. . . Thiếu niên kia, hình như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, trong lúc vô hình đã khống chế tiết tấu của trận đấu.

Hắn đương nhiên không hề muốn có kẻ khác ngoài mình khống chế được tiết tấu chiến đấu.

Nên hắn hít sâu một hơi, không còn do dự nữa, hai luồng Chân Nguyên tinh khiết dừng mãnh truyền xuống chân.

Dưới đế giày của hắn, có hai mảnh ngọc phiến màu xanh nhạt.

Hai mảnh ngọc phiến này rất mỏng, chỉ dày bằng sợi tóc, thực không biết dùng cách nào mới cắt và chế ra được, vì bên trên ngọc phiến có rất nhiều phù văn rậm rạp.

Khi Chân Nguyên rót vào, phù một tiếng, dưới chân hắn xuất hiện hai cột sáng màu xanh.

Cả người hắn, biến mất trong hai cột sáng màu xanh đó.

Là thực sự biến mất.

Vì không có ai nhìn thấy thân ảnh hay sự tồn tại của hắn nữa.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16: Thất Cảnh Tự Tin Và Khiếp Sợ

Trốn!"

Đinh Trữ nghiêm nghị quát to một chữ, mà hắn cũng chỉ kịp quát ra một chữ mà thôi.

Một chữ này vừa ra khỏi miệng, tất cả ngưng sát kiếm khí tích cóp trong cơ thể hắn đồng loạt được bắn ra hết, những tia kiếm quang đen nhánh biến thành một trận mưa, đồng loạt đánh vào một vị trí bên cạnh Tạ Liên Ứng.

Tiếng quát và trận mưa kiếm đều là mệnh lệnh không cho phép kháng cự đối với Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu. "Đi!" trong mắt Tạ Liên Ứng lóe lên nước mắt, gần như vô thức kéo Tạ Nhu bên cạnh, chạy nhanh về phía sau.

Một tiếng kêu ngạc nhiên vang lên.

Trong màn mưa kiếm quang màu đen, xuất hiện một vòng ánh sáng màu xanh, sau đó là một tia ngân quang lóe lên.

Tạ Nhu chạy không dừng bước. Tuy biết phù khí của Đại Sở Vương Triều là đệ nhất thiên hạ, nhưng tu hành giả áo xám này phá không mà đến như thế, cô thực chưa bao giờ được nghe thấy.

Một tia ngân quang lóe lên trong không khí, tiếp theo mới là thân ảnh màu xám.

Trong mắt tu hành giả Đại Sở Vương Triều, quá trình Đinh Trữ bức ra tất cả ngưng sát tiểu kiếm trong cơ thể tạo thành cơn mưa kiếm thực vô cùng lưu loát, như mây trôi nước chảy.

Thân ảnh màu xám hơi nghiêng người, ngân quang lóe lên bên cạnh cơ thể, thanh đại kiếm màu bạc dựng thẳng lên.

Những đường kiếm quang màu đen nổ bung trên lớp ngân quang, , trong không khí nổ bung những đóa hoa màu đen.

Nửa thân trên phía trước của tu hành giả Đại Sở Vương Triều cũng nổ rộ những đóa hoa bạc, nhưng hắn vẫn cảm nhận được hơi lạnh thấu xương phả lên người.

Tam cảnh và Thất Cảnh chênh lệch quá xa, huống chi trên người hắn còn có phù khí tâm huyết của Tu Hành Giả và Tượng Sư Đại Sở.

Tuy hắn không hiểu làm sao Đinh Trữ nhìn ra được chỗ ẩn thân của mình, nhưng ánh mắt của hắn vẫn cực kỳ hồ hững, hắn đẩy Chân Nguyên vào trong "Vô Ưu Giác" .

Trong không khí lại tuôn ra một luồng sát ý.

Vì Vô Ưu Giác tỏa ra Thiên Địa Nguyên Khí có màu sắc quá sức rực rỡ, quá sức đẹp đẽ, nên sát ý của nó cũng làm cho người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu, làm người ta quên đi những ưu phiền, và vì thế phản ứng cũng trở nên chậm chạp.

Tạ gia là đệ nhất cự phú Quan Trung, Tu Hành Giả mang theo đường nhiên cũng không phải tầm thường, khi Vong Ưu Giác phóng ra mấy mảnh vỡ của những thanh ngưng sát tiểu kiếm, rít lên thê lương bay về phía Tạ Liên Ứng, thì hai thanh phi kiếm lơ lửng bên cạnh lão phu nhân và đứa bé rút cuộc đã phản ứng.

Oanh một tiếng nổ mạnh.

Thanh tiểu kiếm màu đỏ bốc cháy mãnh liệt, tỏa ra quang diễm chói mắt, thân kiếm tuy nhỏ nhưng vì bắn ra sức mạnh quá mức cường mãnh, nên làm cho người ta có cảm giác nó giống như một khối dung nham khổng lồ từ trong miệng núi lửa phun ra, đánh thẳng về phía tu hành giả Đại Sở Vương Triều.

Thanh tiểu kiếm màu xanh thì lặng lẽ chui vào trong đất, khí tức hoàn toàn hòa vào với khí tức của đất.

Tu Hành Giả Đại Sở Vương Triều cau mày, nhưng thế đi của Vô Ưu Giác trong tay không hề đổi hướng.

“Đùng” một tiếng trầm đục, thanh tiểu kiếm màu đỏ đang vũ bão bay tới bị một sức mạnh cường đại cứng rắn bức ngừng trên không trung, nó chóp lên liên tục muốn tránh qua đường khác nhưng đều không thần công, bị sức mạnh cường đại kia nện văng ra, hỏa diễm do phù văn trên thân kiếm tạo nên tan thành từng mảnh, rơi vào trong bụi cỏ chung quanh.

Cỏ xanh lập tức bị đốt khô hết nước, bốc cháy.

Tu Hành Giả Đại Sở Vương Triều không hề bận tâm tới thanh tiểu kiếm màu xanh, đối với hắn, thanh tiểu kiếm đó trước sau gì cũng phải chui ra khỏi đất để tấn công hắn.

Chỉ cần nó chui ra khỏi đất, thì hắn sẽ cảm giác được nó, và phản ứng kịp.

Đây chính là sự tự tin tuyệt đối của cường giả Thất Cảnh.

Thanh tiểu kiếm màu đỏ vừa bị nện bay ra, trong một chiếc xe của Tạ gia rung lên, một tiếng kêu đau đớn vang lên, một búng máu phun thấm lên màn xe che phủ.

Nhưng tu hành giả Đại Sở Vương Triều cảm thấy khá là bất ngờ, vì thanh tiểu kiếm màu xanh đã hoàn toàn biến mất, không hề hiện ra.

Nhưng vì có được lòng tin tuyệt đối, nên mọi động tác của hắn vẫn không hề chậm lại chút nào.

Hai luồng Thiên Địa Nguyên Khí từ dưới chân hắn tuôn ra, dưới chân hắn xuất hiện hai vòng sáng mắt thường cũng nhìn thấy được, trong nháy mắt, cả người hắn bay thẳng tới, và không ngừng điên cuồng tăng tốc.

Chỉ trong nửa hơi thở, Vô Ưu Giác với sát ý mãnh liệt đã tới sát phía sau Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu.

Một tiếng quát già nua vang lên từ trong xe ngựa trước mặt Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu.

Bên trong chiếc xe ngựa này có một văn sĩ lão niên râu tóc bạc trắng.

Khắp người ông như xuất hiện những lỗ thủng, xùy xùy bắn ra vô số luồng gió màu xanh.

Thùng xe bằng gỗ rắn chắc bị dễ dàng vỡ toang như giấy dán đèn lồng, bay tung tóe ra ngoài.

Những luồng gió xanh như vật sống, vặn vẹo uốn éo, như những chiếc đuôi yêu tinh từ bốn phương tám hướng quét về phía tu hành giả Đại Sở Vương Triều.

Nhưng người kia chỉ nhếch mép khinh thường, thân hình không có chút biến đổi nào, chỉ có Chân Nguyên tuôn ra càng thêm mạnh hơn mấy phần.

Nguyên khí bảy màu từ Vô Ưu Giác phát ra càng thêm rực rỡ, nhìn qua chưa hề chạm đến cơ thể Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu, nhưng cả Tạ Liên Ứng lẫn Tạ Nhu đều kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng ứa máu tươi.

Thân hình văn sĩ lão niên như không hề có sức nặng, bốc lên theo những luồng gió xanh tung bay, bay tới gần đấng trước Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu.

Tu Hành Giả Đại Sở nheo mắt.

Hắn cảm nhận được trong những luồng gió xanh có một khí tức khác thường.

Hắn dừng lại.

Từ lúc mới bắt đầu chiến đấu đến giờ, đây là lần đầu tiên cơ thể của hắn dừng lại.

Những nguyên khí phun ra lại càng mạnh hơn nữa.

Trên đỉnh đầu của hắn, Thiên Địa Nguyên Khí lại ùn ùn tụ tới, với tốc độ kinh khủng, chui vào trong Ngân La Sát Ban Chỉ.

Từ trong Ngân La Sát Ban Chỉ tuôn ra dòng thủy ngân màu bạc sền sệt, bao phủ hết cơ thể của hắn, ngay cả thất khiếu cũng được Nguyên Khí màu bạc tràn ngập, hắn biến thành một người màu bạc.

Những luồng gió xanh công kích vào hắn đều bị sụp đổ, nhưng có một luồng vẫn còn ngưng tụ không tiêu tan, hơn nữa càng lúc càng tỏa ra hào quang sáng rực.

Tu Hành Giả Đại Sở cười khẩy.

Trên luồng gió xanh kia xuất hiện những vết rạn, trong những vết rạn có thể thấy rõ cả bằng mắt.

Văn sĩ lão niên vẫn đang còn lơ lửng trên không trung, nhưng cả người run lên, máu tươi phun ra cả từ miệng lẫn mũi.

Một luồng khí tức cường đại chỉ Bản Mệnh vật mới có, đến lúc này mới phát ra từ luồng gió xanh óng ánh tỏa hào quang kia.

Luồng gió này không phải do Thiên Địa Nguyên Khí ngưng tụ thành, mà là Bản Mệnh vật của tu hành giả.

Bản Mệnh sở dĩ được gọi là bản mệnh, chính là vì nó tương liên tới tính mạng của Tu Hành Giả, nếu Bản Mệnh vật bị hủy, nặng thì trọng thương, nặng thì mất mạng ngay lập tức, nhưng bản mệnh vật của văn sĩ lão niên bị hủy, mà ông lại chẳng hề do dự chút nào, ngược lại lại còn ép tất cả sức mạnh còn lại trong người ra hết, không hề giữ lại chút gì.

Luồng gió xanh Bản Mệnh vật đang cố gắng trói lấy tu hành giả Đại Sở.

Ngay lúc này, trong chiếc xe ngựa cuối cùng, một kiếm sư trẻ tuổi mặc áo xanh, ánh mắt đầy kiên quyết hít sâu một hơi, thanh phi kiếm hắt giấu ở dưới mặt đất này giờ rút cuộc chui lên ngay dưới chân tu hành giả Đại Sở.

Lớp ngân quang trên mặt tu hành giả Đại Sở biến mất, cái khăn vàng che mặt vì nguyên khí trống lay động nên bị bóc ra.

Đằng sau lớp khăn vàng là một khuôn mặt thon gầy, trắng trẻo, âm nhu như mặt con gái.

Trên khuôn mặt đó, là sự khinh bỉ và thương cảm.

"Trừ tên kia ở trong sơn môn, thực lực Tạ gia chỉ có thể thôi sao?"

Vô Ưu Giác được thu trở về, dán dọc theo người, từ trên quét xuống.

Luồng gió xanh đang trói hắt bị nứt vỡ thành nhiều mảnh, văn sĩ lão niên rơi xuống đất, lạng lẽ mất mạng.

Hắn cất bước, Vô Ưu giác trong tay tiếp tục quét xuống, quét thẳng xuống chân, đập trúng vào thanh phi kiếm màu xanh mới vừa từ trong đất

chui ra.

Như hai ngọn núi nhỏ chạm vào nhau.

Oanh một tiếng bạo vang.

Thanh tiểu kiếm màu xanh cày lên mặt đất một rãnh sâu.

Kiểm sư trẻ tuổi cúi đầu, trên gương mặt trơn láng xuất hiện những nếp nhăn, trong mỗi nếp nhăn đều ứa máu.

Tu Hành Giả Đại Sở ngạo nghễ ngẩng đầu.

Theo hắn thấy, trong Tạ gia chẳng có ai đủ sức cản hắn giết Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu, ngay cả tên nhóc phóng kiếm quang màu đen hồi nãy kia nữa.

Nhưng, hắn đã cảm thấy có một luồng Thiên Địa Nguyên Khí không thể nào xuất hiện lại xuất hiện.

Hắn quay người, trong mắt hiện lên sự khiếp sợ.

Chương 17: Tạ gia bị tuyệt sát

Khiếp sợ của hắn không phải đến từ sức mạnh của luồng thiên địa nguyên khí đó, mà là từ phương hướng của nó.

Vì nó chính là từ bên trong thùng xe có lão phu nhân.

Trong xe đó chỉ còn có một mình lão phu nhân bị chém một kiếm mà thôi.

Hắn không thể nào ngờ được, người ra tay ngăn cản hắn bây giờ, lại chính là lão phu nhân đang đổ máu kia.

Ngân La Sát Ban Chỉ lập tức tuôn ra ngân quang, bao phủ lấy cơ thể của hắn.

Trên vai mất đi một mảng thịt to, nửa người bị máu tươi nhuộm đỏ, lão phu nhân trông rất thê lương, nhưng mặt của bà lại vô cùng bình tĩnh, song chưởng đẩy thẳng về phía trước, rèm xe, và cả nửa cái thùng xe bị kích nát bấy, những ánh sao màu vàng đất xuất hiện, tạo thành hai vòng sáng phía trước song chưởng của bà.

Hai vòng sáng, trông như hai cánh tay của bà kéo dài ra, đập thẳng về phía Tu Hành Giả Đại Sở.

Tu Hành Giả Đại Sở cau mặt, quát to một tiếng, nguyên khí màu bạc trên người hân như sóng hoa từng mảnh bay lên.

Cả người hân rùn xuống, hai chân lún hân xuống đất, động tác không hề chậm chạp chút nào, Vô Ưu Giác bay ra, chém vào lão phu nhân.

Phù một tiếng, nửa người lão phu vỡ vụn, hóa thành bùn máu bay tung tóe trong không trung.

Nhưng, trong không khí đã lại xuất hiện một luồng khí tức khác thường.

Luồng khí tức này đến từ thằng bé con cũng đang bị chảy máu.

Vì mất quá nhiều máu, nên khuôn mặt thằng bé tái nhợt, nhưng hai con ngươi lại đen sì như mực, tạo nên một sự đối lập mãnh liệt.

Lão phu nhân bị một kích đánh chết, một nửa cơ thể hóa thành bùn máu, nhưng khuôn mặt ngây thơ của thằng bé lại vô cùng bình tĩnh, một thanh tiểu kiếm hình mũi khoan màu vàng đen từ trong tay áo bị máu tươi nhuộm đỏ của nó bay ra, xoay tròn cực nhanh, bắn về phía bụng của Tu Hành Giả Đại Sở.

Tu Hành Giả Đại Sở kêu lên một tiếng đau đớn, mũi miệng đều chảy máu.

Nguyên Khí màu bạc trên người hắc gần như bị đánh nát bấy, phần bụng chỗ bị thanh tiểu kiếm hình mũi khoan đánh trúng vang lên tiếng vải rách và xương nứt vỡ.

Hắc không thể tiếp tục tiến lên được nữa, trên mặt đất tóe lên ba cuộn sóng khí, thân hình hắc lùi lại hơn mười trượng.

Tiểu kiếm hình mũi khoan xuyên vào thịt mấy tấc, Nguyên Khí màu bạc hoàn toàn biến mất, nhưng chỉ trong nháy mắt, trong người hắc lại tuôn ra một luồng Chân Nguyên mệnh môn, chảy vào trong Ngân La Sát Ban Chỉ.

Nguyên Khí bạc lại tỏa ra, bao trùm bàn tay của hắc, hắc đưa tay xuống, nắm lấy thanh tiểu kiếm hình mũi khoan vẫn còn đang xoay tròn ở bụng.

Âm thanh ông ông vang lên trong không khí, bụng hắc phun ra một chùm máu.

Tất cả thức niệm và nguyên khí bên trong phù văn của thanh tiểu kiếm hình mũi khoan bị hắc bức hết ra, trong nháy mắt biến thành một vật chết.

Thằng bé suy sụp ngã ra nệm xe, Tu Hành Giả Đại Sở lạnh lùng ném thanh tiểu kiếm.

Thanh tiểu kiếm bay vùn vụt, cắm vào ngực thằng bé.

Ngực thằng bé lõm xuống, máu văng tung tóe, chỗ lõm biến thành một lỗ thủng to.

Nệm xe dưới lưng đứa bé bị sức mạnh cường đại chấn nát, nội tạng trong người thằng bé cũng hoàn toàn biến mất, nó đã sắp chết đi, nhưng trong tích tắc trước khi chết, nó cúi người nhìn cơ thể của mình, trên nét mặt nghiêm nghị, ánh lên sự vui vẻ vì không làm nhục sứ mạng.

Điều nó nhìn thấy cuối cùng, là Tạ Liên Ứng, Tạ Nhu và Đinh Trữ đã thối lui tới chỗ ba chiếc xe ngựa màu đen của Chu gia.

Trong đội xe của Tạ gia, Tu Hành Giả người nào không chết thì cũng trọng thương, những mảnh thùng xe vỡ vụn và máu thịt vương vãi chỗ nào cũng có, tình trạng hết sức thê thảm, nhưng cường giả Đại Sở Vương Triều lại không hề thấy vui chút nào.

Hắn cúi đầu trầm mặc một lúc, sau đó ngẩng đầu lên: "Đồng Mỗ Song Sát. . . Vốn ban đầu các người đâu phải bắt được người nhà của Trần Thôn Vân."

Đinh Trữ, Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu đã dừng lại.

Tạ Liên Ứng hít sâu một hơi, nhìn Tu Hành Giả Đại Sở, gật đầu: "Không đủ thời gian để đi bắt người Trần gia, chỉ là quá quan tâm tất sẽ bị loạn, trong tình hình như vậy, các người sẽ không có đủ thời gian để kiểm tra được thật hay giả."

"Mưu kế hay."

Tu Hành Giả Đại Sở đã hít thở lại suôn sẻ bình thường, giọng lạnh lạnh, đầy tán thưởng, "Trần Thôn Vân quả là đã chết uống."

Tạ Liên Ứng im bật.

Bao nhiêu Tu Hành Giả của Tạ gia vừa mất mạng thảm khốc, vậy mà vẫn không cản được Tu Hành Giả Đại Sở này chút nào.

"Làm sao người đoán ra được vị trí ta xuất hiện?"

Tu Hành Giả Đại Sở quay sang nhìn Đinh Trữ.

Tuy không biết trong ba chiếc xe ngựa màu đen còn Tu Hành Giả thuộc dạng gì, nhưng hẳn biết rõ, đến giờ Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu vẫn còn sống,

chính là nhờ thiếu niên trước mắt bắt được điểm rơi chính xác của hai tấm "Dược Không Phù" của hắc ở lúc đầu, chế ngự được hành động của hắc.

Phù Tô từ trong xe đi ra, đứng cạnh Đinh Trữ.

Thời gian ngắn ngủn giết chóc vừa rồi, đã hoàn toàn vượt qua những gì hắc từng thấy trong tu hành thường ngày, trong lòng hắc lạnh buốt, nghe Tu Hành Giả Đại Sở hỏi, hắc cũng quay sang nhìn Đinh Trữ, vì đó cũng đang là thắc mắc trong lòng hắc.

Hắc có người cha và người mẹ mạnh nhất thiên hạ, có sư phụ tốt nhất của cả Đại Tần vương triều, nên hắc đạt được tiến cảnh tu vi cực nhanh, nhìn thấy rất nhiều thứ mà Tu Hành Giả bình thường không được thấy. Hắc biết "Dược Không Phù" có dấu vết lần theo được, là dấu vết thông đạo của Thiên Địa Nguyên Khí khi lưu thông, Tu Hành Giả nhìn như là biến mất, chỉ là vì tốc độ của thông đạo đó quá nhanh, vượt ra cực hạn nhìn thấy bằng mắt của Tu Hành Giả.

Nhưng dù có biết đối phương có Phù Khí như vậy, thì trong thời gian cực ngắn thông đạo di chuyển, cũng không thể nào đoán ra được đầu kia của thông đạo sẽ dừng ở đâu.

Nếu Dược Không Phù là một cái cầu được dựng giữa không trung, thì đầu kia của cầu, chỉ có người thi triển mới biết mà thôi .

Đinh Trữ hít một hơi.

Hắc đương nhiên có thể không trả lời, nhưng nếu không đưa ra được lý do làm người ta tâm phục khẩu phục, thì Chu gia lão tổ trong xe ngựa sau lưng sẽ tăng thêm lòng nghi kị với hắc.

Hắc ngẩng đầu lên, bình tĩnh trả lời: "Vì chỗ đó, phải là chỗ hai thanh phi kiếm không chặn được."

Phù Tô giật mình, nhất thời không hiểu kịp ý của lời giải thích này.

Cường giả Đại Sở Vương Triều cau mày.

Hắn nhớ lại những hình ảnh ban nãy, lầm bầm: "Chỉ có thể?"

Đinh Trữ gật đầu: "Chỉ có thể."

Phù Tô kinh ngạc thầm nghĩ, chẳng lẽ chỉ là vì đó là vị trí, mà cơ thể Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu vừa vận che khuất, ngăn lại hướng bay của hai thanh phi kiếm?

"Tại hạ Ngân Tuyển Công Phường Trần Sở."

Tu Hành Giả Đại Sở gật đầu chào.

Ánh mắt của hắn nhìn vào sau lưng Đinh Trữ, nơi thùng xe có Chu gia lão tổ ngồi, những lời này hiển nhiên là chào hỏi Chu gia lão tổ.

Phù Tô và Tạ Liên Ứng sửng người.

"Ta là ai, mà lại được Ngân Tuyển Thánh Thủ Trần Sở tiếng tăm lừng lẫy tự mình ra tay thế này." Tạ Liên Ứng cười nhạt, "Được gặp Tu Hành Giả cường đại của hoàng cung nước Sở, quả thực là tam sinh hữu hạnh."

Trần Sở là người có tiếng tăm rất lớn.

Những người đạt tới cấp "Ti Lộ", có thể trên một tấm vật liệu chỉ bằng sợi tóc, vẽ ra được phù văn, được gọi là thánh thủ trong giới tượng sư của Đại Sở Vương Triều.

Thánh thủ của Ngân Tuyển Công Phường, tổng cộng chỉ có năm người.

Mà Trần Sở không chỉ là thánh thủ, mà còn là một cường giả Thất Cảnh.

Điều này là vô cùng hiểm, vì rất ít có Tu Hành Giả dưới thất cảnh có khả năng chế tác và sử dụng Phù Khí.

Nên có lẽ trước đây hắn đã là một khí sư của cung đình.

Tuy nhiên, trong câu nói của Tạ Liên Ứng, lại mang theo một ý tứ khác.

Khí sư trong cung đình của Đại Sở Vương Triều, đều có cơ thể không hoàn chỉnh.

Trần Sở đương nhiên nghe ra được ý trào phúng của Tạ Liên Ứng, nhưng hắn không hề bận tâm, vì hắn đang cảm nhận được sự nguy hiểm từ trong chiếc xe ngựa màu đen kia.

Hắn phải lấy được thêm thông tin, thì mới quyết định được nên bỏ chạy, hay tiếp tục ở lại chiến đấu.

Chân mày Đinh Trữ giật giật.

Màn xe của Chu gia lão tổ được kéo ra.

Chu gia lão tổ đứng dậy, đi ra khỏi xe.

"Ta họ Chu, tên chỉ một chữ Mi, đồng âm với năm mốt, nên cả đời ta chưa hề gặp may mắn."

Chu gia lão tổ mặt mũi hiền lành, chào Tu Hành Giả của Đại Sở Vương Triều.

"Thì ra là lão, lão vẫn còn chưa chết!"

Tạ Liên Ứng giật thót, kêu lên thất thanh trong lòng.

"Không ngờ Chu gia lão tổ vẫn còn sống, thực là già mà vẫn còn cường mãnh." Trần Sở nheo mắt, vô cùng bất ngờ.

" Trường Lăng bây giờ, không còn là Trường Lăng của các người khi đó."

Trần Sở nhìn Chu gia lão tổ, dạm mặ: "Người cần gì phải nhúng tay vào chuyện này?"

"Vừa lúc gặp phải, chính là cơ duyên."

Chu gia lão tổ hòa ái nhìn Trần Sở: "Trên người của người có hai món đồ tốt, ta muốn lấy đưa cho người trẻ tuổi ở bên cạnh ta."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17: Tạ Gia Bị Tuyệt Sát

Khiếp sợ của hắn không phải đến từ sức mạnh của luồng thiên địa nguyên khí đó, mà là từ phương hướng của nó.

Vì nó chính là từ bên trong thùng xe có lão phu nhân.

Trong xe đó chỉ còn có một mình lão phu nhân bị chém một kiếm mà thôi.

Hắn không thể nào ngờ được, người ra tay ngăn cản hắn bây giờ, lại chính là lão phu nhân đang đổ máu kia.

Ngân La Sát Ban Chỉ lập tức tuôn ra ngân quang, bao phủ lấy cơ thể của hắn.

Trên vai mất đi một mảng thịt to, nửa người bị máu tươi nhuộm đỏ, lão phu nhân trông rất thê lương, nhưng mặt của bà lại vô cùng bình tĩnh, song chưởng đẩy thẳng về phía trước, rèm xe, và cả nửa cái thùng xe bị kích nát bấy, những ánh sao màu vàng đất xuất hiện, tạo thành hai vòng sáng phía trước song chưởng của bà.

Hai vòng sáng, trông như hai cánh tay của bà kéo dài ra, đập thẳng về phía Tu Hành Giả Đại Sở.

Tu Hành Giả Đại Sở cau mặt, quát to một tiếng, nguyên khí màu bạc trên người hắn như sóng hoa từng mảnh bay lên.

Cả người hăn rùn xuống, hai chân lún hăn xuống đất, động tác không hề chậm chạp chút nào, Vô Ưu Giác bay ra, chém vào lão phu nhân.

Phù một tiếng, nửa người lão phu vỡ vụn, hóa thành bùn máu bay tung tóe trong không trung.

Nhưng, trong không khí đã lại xuất hiện một luồng khí tức khác thường.

Luồng khí tức này đến từ thằng bé con cũng đang bị chảy máu.

Vì mất quá nhiều máu, nên khuôn mặt thằng bé tái nhợt, nhưng hai con ngươi lại đen sì như mực, tạo nên một sự đối lập mãnh liệt.

Lão phu nhân bị một kích đánh chết, một nửa cơ thể hóa thành bùn máu, nhưng khuôn mặt ngây thơ của thằng bé lại vô cùng bình tĩnh, một thanh tiểu kiếm hình mũi khoan màu vàng đen từ trong tay áo bị máu tươi nhuộm đỏ của nó bay ra, xoay tròn cực nhanh, bắn về phía bụng của Tu Hành Giả Đại Sở.

Tu Hành Giả Đại Sở kêu lên một tiếng đau đớn, mũi miệng đều chảy máu.

Nguyên Khí màu bạc trên người hăn gần như bị đánh nát bầy, phần bụng chỗ bị thanh tiểu kiếm hình mũi khoan đánh trúng vang lên tiếng vải rách và xương nứt vỡ.

Hăn không thể tiếp tục tiến lên được nữa, trên mặt đất tóe lên ba cuộn sóng khí, thân hình hăn lùi lại hơn mười trượng.

Tiểu kiếm hình mũi khoan xuyên vào thịt mấy tấc, Nguyên Khí màu bạc hoàn toàn biến mất, nhưng chỉ trong nháy mắt, trong người hăn lại tuôn ra một luồng Chân Nguyên mệnh môn, chảy vào trong Ngân La Sát Ban Chỉ.

Nguyên Khí bạc lại tỏa ra, bao trùm bàn tay của hãn, hãn đưa tay xuống, nắm lấy thanh tiểu kiếm hình mũi khoan vẫn còn đang xoay tròn ở bụng.

Âm thanh ông ông vang lên trong không khí, bụng hãn phun ra một chùm máu.

Tất cả thức niệm và nguyên khí bên trong phù văn của thanh tiểu kiếm hình mũi khoan bị hãn bức hết ra, trong nháy mắt biến thành một vật chết.

Thằng bé suy sụp ngã ra nệm xe, Tu Hành Giả Đại Sở lạnh lùng ném thanh tiểu kiếm.

Thanh tiểu kiếm bay vùn vụt, cắm vào ngực thằng bé.

Ngực thằng bé lõm xuống, máu văng tung tóe, chỗ lõm biến thành một lỗ thủng to.

Nệm xe dưới lưng đứa bé bị sức mạnh cường đại chấn nát, nội tạng trong người thằng bé cũng hoàn toàn biến mất, nó đã sắp chết đi, nhưng trong tích tắc trước khi chết, nó cúi người nhìn cơ thể của mình, trên nét mặt nghiêm nghị, ánh lên sự vui vẻ vì không làm nhục sứ mạng.

Điều nó nhìn thấy cuối cùng, là Tạ Liên Ứng, Tạ Nhu và Đinh Ninh đã thối lui tới chỗ ba chiếc xe ngựa màu đen của Chu gia.

Trong đội xe của Tạ gia, Tu Hành Giả người nào không chết thì cũng trọng thương, những mảnh thùng xe vỡ vụn và máu thịt vương vãi chỗ nào cũng có, tình trạng hết sức thê thảm, nhưng cường giả Đại Sở Vương Triều lại không hề thấy vui chút nào.

Hãn cúi đầu trầm mặc một lúc, sau đó ngẩng đầu lên: "Đồng Mỗ Song Sát. . . Vốn ban đầu các người đâu phải bắt được người nhà của Trần Thôn Vân."

Đình Ninh, Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu đã dừng lại.

Tạ Liên Ứng hít sâu một hơi, nhìn Tu Hành Giả Đại Sở, gật đầu: "Không đủ thời gian để đi bắt người Trần gia, chỉ là quá quan tâm tất sẽ bị loạn, trong tình hình như vậy, các người sẽ không có đủ thời gian để kiểm tra được thật hay giả."

"Mưu kế hay."

Tu Hành Giả Đại Sở đã hít thở lại suôn sẻ bình thường, giọng lạnh lạnh, đầy tán thưởng, "Trần Thôn Vân quả là đã chết uống."

Tạ Liên Ứng im bật.

Bao nhiêu Tu Hành Giả của Tạ gia vừa mất mạng thảm khốc, vậy mà vẫn không cản được Tu Hành Giả Đại Sở này chút nào.

"Làm sao người đoán ra được vị trí ta xuất hiện?"

Tu Hành Giả Đại Sở quay sang nhìn Đình Ninh.

Tuy không biết trong ba chiếc xe ngựa màu đen còn Tu Hành Giả thuộc dạng gì, nhưng hẳn biết rõ, đến giờ Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu vẫn còn sống, chính là nhờ thiếu niên trước mắt bắt được điểm rơi chính xác của hai tấm "Dược Không Phù" của hắn ở lúc đầu, chế ngự được hành động của hắn.

Phù Tô từ trong xe đi ra, đứng cạnh Đình Ninh.

Thời gian ngắn ngủn giết chóc vừa rồi, đã hoàn toàn vượt qua những gì hắn từng thấy trong tu hành thường ngày, trong lòng hắn lạnh buốt, nghe Tu Hành Giả Đại Sở hỏi, hắn cũng quay sang nhìn Đình Ninh, vì đó cũng đang là thắc mắc trong lòng hắn.

Hắn có người cha và người mẹ mạnh nhất thiên hạ, có sư phụ tốt nhất của cả Đại Tần vương triều, nên hắn đạt được tiến cảnh tu vi cực nhanh,

nhìn thấy rất nhiều thứ mà Tu Hành Giả bình thường không được thấy. Hắc biết "Dược Không Phù" có dấu vết lần theo được, là dấu vết thông đạo của Thiên Địa Nguyên Khí khi lưu thông, Tu Hành Giả nhìn như là biến mất, chỉ là vì tốc độ của thông đạo đó quá nhanh, vượt ra cực hạn nhìn thấy bằng mắt của Tu Hành Giả.

Nhưng dù có biết đối phương có Phù Khí như vậy, thì trong thời gian cực ngắn thông đạo di chuyển, cũng không thể nào đoán ra được đầu kia của thông đạo sẽ dừng ở đâu.

Nếu Dược Không Phù là một cái cầu được dựng giữa không trung, thì đầu kia của cầu, chỉ có người thi triển mới biết mà thôi .

Đình Ninh hít một hơi.

Hắn đương nhiên có thể không trả lời, nhưng nếu không đưa ra được lý do làm người ta tâm phục khẩu phục, thì Chu gia lão tổ trong xe ngựa sau lưng sẽ tăng thêm lòng nghi kị với hắn.

Hắn ngẩng đầu lên, bình tĩnh trả lời: "Vì chỗ đó, phải là chỗ hai thanh phi kiếm không chặn được."

Phù Tô giật mình, nhất thời không hiểu kịp ý của lời giải thích này.

Cường giả Đại Sở Vương Triều cau mày.

Hắn nhớ lại những hình ảnh ban nãy, lầm bầm: "Chỉ có thể?"

Đình Ninh gật đầu: "Chỉ có thể."

Phù Tô kinh ngạc thầm nghĩ, chẳng lẽ chỉ là vì đó là vị trí, mà cơ thể Tạ Liên Ứng và Tạ Nhu vừa vận che khuất, ngăn lại hướng bay của hai thanh phi kiếm?

"Tại hạ Ngân Tuyến Công Phường Trần Sở."

Tu Hành Giả Đại Sở gật đầu chào.

Ánh mắt của hắn nhìn vào sau lưng Đinh Ninh, nơi thùng xe có Chu gia lão tổ ngồi, những lời này hiển nhiên là chào hỏi Chu gia lão tổ.

Phù Tô và Tạ Liên Ứng cũng người.

"Ta là ai, mà lại được Ngân Tuyến Thánh Thủ Trần Sở tiếng tăm lừng lẫy tự mình ra tay thế này." Tạ Liên Ứng cười nhạt, "Được gặp Tu Hành Giả cường đại của hoàng cung nước Sở, quả thực là tam sinh hữu hạnh."

Trần Sở là người có tiếng tăm rất lớn.

Những người đạt tới cấp "Ti Lộ", có thể trên một tấm vật liệu chỉ bằng sợi tóc, vẽ ra được phù văn, được gọi là thánh thủ trong giới tượng sư của Đại Sở Vương Triều.

Thánh thủ của Ngân Tuyến Công Phường, tổng cộng chỉ có năm người.

Mà Trần Sở không chỉ là thánh thủ, mà còn là một cường giả Thất Cảnh.

Điều này là vô cùng hiếm, vì rất ít có Tu Hành Giả dưới thất cảnh có khả năng chế tác và sử dụng Phù Khí.

Nên có lẽ trước đây hắn đã là một khí sư của cung đình.

Tuy nhiên, trong câu nói của Tạ Liên Ứng, lại mang theo một ý tứ khác.

Khí sư trong cung đình của Đại Sở Vương Triều, đều có cơ thể không hoàn chỉnh.

Trần Sở đương nhiên nghe ra được ý trào phúng của Tạ Liên Ứng, nhưng hắn không hề bận tâm, vì hắn đang cảm nhận được sự nguy hiểm từ trong chiếc xe ngựa màu đen kia.

Hắn phải lấy được thêm thông tin, thì mới quyết định được nên bỏ chạy, hay tiếp tục ở lại chiến đấu.

Chân mày Đinh Ninh giật giật.

Màn xe của Chu gia lão tổ được kéo ra.

Chu gia lão tổ đứng dậy, đi ra khỏi xe.

"Ta họ Chu, tên chỉ một chữ Mi, đồng âm với năm mốt, nên cả đời ta chưa hề gặp may mắn."

Chu gia lão tổ mặt mũi hiền lành, chào Tu Hành Giả của Đại Sở Vương Triều.

"Thì ra là lão, lão vẫn còn chưa chết!"

Tạ Liên Ứng giật thót, kêu lên thất thanh trong lòng.

"Không ngờ Chu gia lão tổ vẫn còn sống, thực là già mà vẫn còn cường mãnh." Trần Sở nheo mắt, vô cùng bất ngờ.

"Trường Lăng bây giờ, không còn là Trường Lăng của các người khi đó."

Trần Sở nhìn Chu gia lão tổ, đạm mạc: "Người cần gì phải nhúng tay vào chuyện này?"

"Vừa lúc gặp phải, chính là cơ duyên."

Chu gia lão tổ hòa ái nhìn Trần Sở: "Trên người của người có hai món đồ tốt, ta muốn lấy đưa cho người trẻ tuổi ở bên cạnh ta."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18: Chu Gia Lão Tổ Âm Độc

Trần Sở nhàn nhạt nhìn Chu gia lão tổ, không chút sợ hãi: "Hai món đồ đó đều là báu vật của Đại Sở Vương Triều ta."

Hai món đồ Chu gia lão tổ nói, chính là Vong Ưu Giác và Ngân La Sát Ban Chỉ, nhưng hắn đáp lại rằng chúng đều là báu vật của Đại Sở Vương Triều Trọng Khí, ý tứ chính là nhất định sẽ đem cả hai món mang về Đại Sở Vương Triều, trừ phi hắn mất mạng ở đây.

Câu này ý nghĩa cũng tương tự với châm ngôn của giới kiếm sư Đại Tần, kiếm còn người còn, kiếm mất người mất.

Nhưng câu này khi được thốt ra từ miệng một Thất Cảnh tông sư, lại mang theo lực uy hiếp rất lớn.

Trong mắt Chu gia lão tổ lấp lóe tia tham lam, lão mỉm cười: "Nếu đã như vậy, cả người cũng ở lại đi."

Trần Sở không nói thêm gì nữa.

Hắn hít sâu một hơi, mặc kệ thương tích đã bị khi nãy, thúc giục chân nguyên điên cuồng vận chuyển, sắc mặt hơi tái nhợt giờ ửng đỏ lên một cách bất thường, tóc mai hai bên cũng bắt đầu chuyển sang màu trắng.

Một luồng khí tức cường đại rót vào trong Vong Ưu Giác.

Không khí trước mặt hẳn chấn động, tất cả cây cỏ trên mặt đất bị chấn thành bụi phấn, Vong Ưu Giác tỏa ra hào quang bảy màu, với tốc độ sét đánh, đâm thẳng vào Chu gia lão tổ.

Chu gia lão tổ nheo mắt.

Từ lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ đến nay, lão chưa hề giao thủ với ai, sự áp bách làm cho người ta hít thở không thông đang ập tới trước mặt, làm cho lão có một cảm giác rất lạ lẫm, đồng thời, trong xương cốt của lão lại dậy lên một sự ngứa ngáy, một cảm xúc từ lâu đã nằm im, giờ đang sống lại.

Lão đứng vững, đưa tay phải ra.

Xoẹt một tiếng, một tia kiếm quang màu đen từ ngón tay bắn ra, chuẩn xác đánh trúng vào Vong Ưu Giác.

Cùng là kiếm quang màu đen, nhưng ngưng sát tiểu kiếm của lão và ngưng sát tiểu kiếm của Đinh Ninh lại chênh lệch với nhau như trời và đất.

Ngưng sát tiểu kiếm của Đinh Ninh chỉ có vẻ óng ánh ở bề ngoài, còn ngưng sát tiểu kiếm của lão như được làm từ bảo thạch đậm đặc, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, thậm chí còn có mấy phần khí tức lạnh lẽo âm hàn cùng loại với Cửu U Minh Vương Kiếm.

Rắc một tiếng giòn vang.

Thanh tiểu kiếm màu đen vỡ vụn thành những hạt nhỏ óng ánh, nhưng thế tấn công sấm vang chớp giật của Vong Ưu Giác cũng bị khựng lại, nó dừng ngay giữa không trung, sau đó bị những hạt óng ánh kia kích bay ra ngoài.

Trần Sở cau mặt, sắc mặt càng thêm đỏ ửng.

Chỉ qua một chiêu thăm dò, đã nghiêng về phía cực kỳ bất lợi cho hãn, ngưng sát Nguyên Khí của Chu gia lão tổ không biết đã được tích tụ trong cơ thể bao nhiêu năm, ngưng tụ đến một mức không ai tưởng tượng nổi, chân nguyên của hãn trong Vong Ưu Giác không thể nào chống đỡ nổi, hơn nữa ai cũng có thể cảm giác ra được, hãn chính là đang bất chấp nội thương mà cưỡng ép vận chuyển Chân Nguyên.

Khi bị nội thương, mà còn mạnh mẽ vận chuyển Chân Nguyên, đương nhiên sẽ tạo nên tổn thương lớn hơn cho cơ thể, khiến hãn không thể chiến đấu trong thời gian dài.

Nhưng Thất Cảnh giao thủ với nhau, đâu phải là chuyện đơn giản.

Cảm nhận được tình hình suốt quá trình tiểu kiếm đen của mình đánh trúng Vô Ưu Giác, khí tức của Chu gia lão tổ hoàn toàn thay đổi, nhưng Trần Sở đã tìm ra được một tia cơ hội chiến thắng.

Hãn hít sâu.

Trong thời gian cực ngắn, không khí trước người hãn như bị hút sạch, biến thành Chân Không.

Tay phải hãn duỗi về phía Vong Ưu Giác, khi mọi người đều nghĩ hãn sẽ hút phù khí đó trở về, thì trong khí hải của hãn, có mấy giọt dịch thể màu tím óng ánh với tốc độ khủng khiếp, theo kinh mạch chảy tới đầu ngón tay phải, rồi phóng ra ngoài.

Hóa thành một nửa vòng tròn màu tím.

Nửa vòng tròn tím vừa xuất hiện, thì trên bầu trời nổi một tiếng ầm vang, một cái lỗ hồng cực lớn xuất hiện.

Một cột sáng chói mắt, chói đến mức không ai nhìn thẳng vào được, từ trên không trung chiếu xuống, chiếu thẳng vào nửa vòng tròn màu tím kia.

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

"Cái gì thế?"

Tạ Nhu kêu lên.

Nửa vòng tròn tím này, thì ra chính là bản mệnh vật của cường giả thất cảnh Đại Sở quốc.

Từ này đến giờ, hắn đều dùng ngoại vật để chiến đấu, khiến không ai nghĩ hắn có tu Bản Mệnh vật. Bây giờ Bản Mệnh vật bỗng nhiên xuất hiện, lúc đầu vốn đã làm cho người ta hít thở không nổi, bây giờ lại có thêm cột sáng từ trên cao chiếu xuống, sức mạnh ẩn chứa trong cột sáng đó, hoàn toàn vượt xa sức mạnh một Bản Mệnh vật có thể có.

Bầu trời mở ra, nguyên khí khủng bố chiếu xuống, rõ ràng là hình ảnh của Đệ Bát Cảnh Khái Thiên Cảnh được ghi trong sách vở.

Đình Ninh vô cùng bình tĩnh, vì hắn biết, sở dĩ có dị tượng như vậy, chỉ là vì Bản Mệnh vật của Trần Sở, bản thân chính là một món Phù Khí đặc biệt mà thôi.

"Phù Khí Đại Sở quả nhiên đệ nhất thiên hạ, nhưng cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là dùng ngoại vật mượn một chút sức mạnh da lông của Đệ Bát Cảnh mà thôi, làm sao có được thần vật của Đệ Bát Cảnh thực sự?"

Hơi ngửa đầu nhìn cột sáng chiếu xuống từ trên bầu trời, Chu gia lão tổ lắc đầu.

Vô Ưu Giác đã bị nửa vòng tròn tím đánh bay ra ngoài.

Trần Sở mặc kệ Vô Ưu Giác, hắn hoàn toàn hòa thành một thể với nửa vòng tròn tím, cơ thể hắn được nửa vòng tròn tím dung nhập sức mạnh của

nó vào, hấn và nửa vòng tròn tím, mang theo sức mạnh khủng bố và sức chấn động kinh người, áp tới trước mặt Chu gia lão tổ.

Đinh Ninh, Phù Tô, Tạ Liên Ứng, Tạ Nhu, hai xa phu của Chu gia, ba cỗ xe ngựa, và cơ thể của Chu gia lão tổ, đều bị một cơn cuồng phong cực mạnh thổi bay.

Chiếc áo khoác rộng thùng thình của Chu gia lão tổ bị thổi bung ra, làm lộ ra cơ thể nguyên hình của lão.

Một bên eo của lão đã bị cắt mất, khoét sâu vào tới nửa người, bụng lão nổi gồ cao, làm cho người ta có cảm giác, nguyên khối máu thịt bị khoét mất kia đều được nhét hết vào trong nửa phần bụng còn lại.

Khuôn mặt Chu gia lão tổ cứng lại.

Lão xòe cả mười ngón tay ra, mười miếng tinh phiến mỏng màu đen từ đầu những ngón tay chui ra, chúng không hóa thành tiểu kiếm, mà bay lơ lửng trước hai bàn tay của lão.

Trong bầu trời vang lên một tiếng nổ to.

Thiên Địa Nguyên Khí dừng mãnh tràn vào trong người lão, sau đó mang theo Chân Nguyên của lão, từ trong cơ thể lão điên cuồng tuôn ra.

Mười miếng tinh phiến đen hòa với chân nguyên của lão, và nguyên khí khủng bố do cảnh giới Bàn Sơn Cảnh của lão mang tới, cũng tạo thành một nửa vòng tròn màu đen.

Nửa vòng tròn đen tỏa ra ánh sáng hai màu đen trắng.

Trời đất chung quanh, cũng giống như Mặc Viên, bị biến thành hai màu trắng đen thuần túy.

Cơ thể mọi người cũng đắm chìm trong hai sắc màu đen trắng, như vừa bị kéo vào trong một bức tranh thủy mặc.

Đây chính là sát ý mạnh nhất trong Tả Ý Tàn Quyền.

Tuy Chu gia lão tổ lĩnh ngộ về Tả Ý Tàn Quyền có chút sai lệch, không giải thích được hoàn hảo đạo lý tròn và khuyết, nhưng trên trăm năm tìm hiểu, thì cũng đã nắm được khá nhiều về sát ý này.

Chúng đã được kết tụ trong Khí Hải nhiều năm, dù Trường Tôn Thiên Tuyết có Cửu U Minh Vương Kiếm, thì cũng chưa chắc thắng được.

Ánh sáng đen trắng đâm vào cột sáng khổng lồ đang từ trên bầu trời chiếu xuống.

Cột sáng ấy rất sáng, sáng đến chói mắt, nhưng nó lại bị hai màu đen trắng dần ăn mòn, nửa vòng tròn màu tím ảm đạm hằn đi, bắt đầu xuất hiện dấu gỉ sét bên ngoài những hoa văn.

Bản Mệnh vật bị tổn thương, Trần Sở bật ho một tiếng, mũi miệng phun máu, máu không chỉ ứa ra khỏi lớp da trên khắp cơ thể, mà còn vang lên tiếng bay hơi lèo xèo.

Nguyên do là vì Thiên Địa Nguyên Khí và Chân Nguyên tích cóp trong người hắn bị kích động quá mức, sau đó bị đè nén quá mạnh, khiến Thiên Địa Nguyên Khí trong các huyết khí đều bị ép ra ngoài.

Biết mình dù có thắng được trận chiến này, thì tu vi sau này cũng sẽ bị giạt lùi rất nhiều, nội thương trong người trở thành bệnh mãn tính, sau này không thể giao đấu với người được nữa, khóe miệng Trần Sở nhếch lên một nụ cười đau khổ, nhưng ánh mắt vẫn cực kỳ kiên định, lóng lánh hào quang cuồng nhiệt.

Hắn đưa tay ra.

Hơn phân nửa Chân Nguyên trong người tràn vào trong Ngân La Sát Ban Chỉ.

Một luồng khí lưu màu bạc nhỏ xíu nhưng lại tỏa ra khí thể như vỡ đê, chuẩn xác chui vào phần bị khoét trống ở eo Chu gia lão tổ.

Đây chính là cơ hội để chiến thắng, và hắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để lấy được nó.

Luồng sức mạnh cường đại, chui thẳng vào trong vết thương cũ của Chu gia lão tổ, muốn xé nát lục phủ ngũ tạng của lão, phá hư Khí Hải của lão.

Để đến lúc chết, Chu gia lão tổ cũng không có khả năng phản kích gì nữa.

Nhưng, Trần Sở bỗng thấy lạnh toát cả người.

Vì hắn nhìn thấy Chu gia lão tổ hiện lên vẻ khá là đặc ý.

Tia khí lưu màu bạc chui vào cơ thể Chu gia, nhưng lại phát hiện ra nó đang xông vào một không gian trống rỗng.

Nói chính xác là, luồng sức mạnh này của hắn, đã xông thẳng vào trong Khí Hải.

Người bình thường nếu bị luồng sức mạnh đó chui vào trong khí hải vốn hẹp dài như một thông đạo, tất sẽ bị sức mạnh của nó ép vào làm hư khí hải, làm cho Tu Hành Giả mất mạng.

Nhưng khí hải của Chu gia lão tổ, lại giống như một tinh thần không gian đông lạnh.

Bên trong đó, chỉ có Hàn Băng mà thôi.

Nên khi luồng khí lưu màu bạc nhảy vào, lập tức đã bị đông cứng.

Trần Sở rút cuộc đã hiểu tình hình trong người của Chu gia lão tổ, cũng hiểu vì sao Chu gia lão tổ lại ra tay chậm hơn hẳn.

Nhưng hẳn đã không kịp làm ra phản ứng nào nữa.

Vì bàn tay trái của Chu gia lão tổ, đã đặt lên lồng ngực của hẳn.

Trong người hẳn vang lên những âm thanh kỳ quái.

Những tiếng xuy xuy vang lên, phía sau lưng hẳn bắn tóe ra máu thịt, nội tạng, vụn xương, và rất nhiều máu tươi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19: Khác Thường

Xương cốt Trần Sở vỡ vụn, lục phủ ngũ tạng đương nhiên cũng đã bị nghiền nát thành bùn máu, nhưng khiến người kinh dị là hắc không ngã xuống chết ngay.

Hắc vẫn đứng vững như trước, ánh mắt cổ quái nhìn phần bụng gồ cao của Chu gia lão tổ.

"Còn có ý nghĩa gì?"

Hắc chính là kẻ chiến bại, thân là tông sư của Đại Sở vương triều, mà lại sắp chết trên đất của Đại Tần vương triều, thế nhưng trong ánh mắt hắc nhìn thân hình của Chu gia lão tổ, trong giọng nói lạnh lạnh lại mang theo một sự đồng tình cổ quái.

Câu nói của hắc rất khó hiểu, nhưng Chu gia lão tổ hiểu được. Ý của hắc là Khí Hải đã bị đông cứng thành như thế, lục phủ ngũ tạng trong người không còn tròn vẹn như thế, cơ thể già yếu như thế, mỗi một ngày trôi qua đều phải tiêu hao cực nhiều thiên tài địa bảo, sống không còn hưởng thụ gì được nữa, vốn đã nên chết đi từ lúc trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế lên ngôi, sao lại cứ cố gắng chống đỡ cái thân tàn để sống tới bây giờ, sống như thế còn có ý nghĩa gì?

Vì hiểu được, nên sắc mặt Chu gia lão tổ trở nên mờ mịt.

"Thân cây khô còn có thể tái sinh khi vào xuân, huống chi đường lên trời chỉ còn thiếu thêm chút nữa." lão lạnh lùng nhìn Trần Sở.

"Rắn chết trăm năm vẫn còn độc mà thôi, còn muốn lên trời?" Trần Sở đùa cợt đáp lại, ánh mắt mang theo vẻ đồng tình cổ quái chuyển sang nhìn Phù Tô và Đinh Ninh: "Một con trùng độc như vậy, các người cũng phải cẩn thận."

Chu gia lão tổ cười khẩy, không nói gì.

Phù một tiếng, tia sức mạnh cuối cùng trong người Trần Sở biến mất, hắt ngã xuống đất, thân hình mềm nhũn biến dạng, khó mà nhìn ra được đó là tông sư thất cảnh hô gió gọi mưa, đại sát tứ phương đội xe của Tà gia khi này.

Đinh Ninh trầm mặc, cúi đầu.

Dù địch nhân, nhưng cũng có những kẻ đáng được tôn kính.

"Bọn họ muốn làm gì?"

Phù Tô nhìn ra xa, nhìn thẳng vào nhóm hơn mười con tin của Tà gia.

Tuy Tà gia dụng kế thành công, dùng hai Tu Hành Giả ngụy trang thành mẹ và con nhỏ của Trần gia, thành công làm cho Trần Thôn Thiên phản bội lại cường giả thất cảnh của Đại Sở Vương Triều, nhưng vì không ai nghĩ trong hàng ngũ Trần gia lại có một cường giả Thất Cảnh, nên Tà gia đã phải trả giá cực đắt, năm tu hành giả ngũ cảnh ba chết hai trọng thương, hai người ngụy trang thành mẹ và con nhỏ của Trần gia cũng phải lộ thân và mất mạng, trong tay Tà gia không còn cường giả nào nữa, Trần gia không cần phải sợ ném chuột sợ vỡ bình nữa, theo hăn thấy, đám người Trần gia còn lại rất có khả năng sẽ giết sạch hơn mười con tin kia.

Thế nhưng, những người Trần gia giả làm mã tặc lại không làm như vậy, họ cũng không bỏ trốn, mà hình như là đang chờ đợi.

"Bọn họ muốn được sống."

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, nhìn Phù Tô và Tạ Liên Ứng: "Trần Thôn Thiên chết rồi, nhưng Trần gia vẫn còn rất nhiều gia quyến, họ ở lại vì hy vọng Tạ gia sẽ để lại cho họ một con đường sống."

"Mấu chốt của việc buôn bán là hòa khí phát tài, không nên đoạt miếng cơm cuối cùng của đối phương."

Tạ Liên Ứng gật đầu, hẩn nhìn Đinh Ninh, ánh mắt vô cùng hài lòng thoả mãn.

Hẩn đã nhìn thấy rất nhiều anh tài trẻ tuổi, nhưng chưa có ai làm cho hắn thấy hài lòng như Đinh Ninh.

"Trong các người, bây giờ ai làm chủ?"

Hẩn đi tới mấy bước, nhìn đám người Trần gia, cao giọng bình thản hỏi.

Một nam tử trung niên tóc ngắn, khuôn mặt bình thường bước xuống ngựa, cũng đi ra mấy bước, khom người chào Tạ Liên Ứng.

"Tha cho người của chúng ta, hàng hóa của Tạ gia các người, các người cứ lấy lại, chỉ cần không dùng để đối phó với người Trần gia."

Tạ Liên Ứng gật đầu đáp lễ, đáp rất thâm ý: "Ngựa của các người chắc chạy rất nhanh."

Người thay thế Trần Thôn Thiên trở thành gia chủ Trần gia hiểu ngay ý của Tạ Liên Ứng.

Chỉ cần Tạ gia không đối phó người Trần gia, dù tin tức ở đây có truyền ra ngoài, mọi người biết Trần gia là con cò của Đại Sở Vương Triều đặt ở Quan Trung, thì họ cũng đã có đủ thời gian để mang hết gia quyến đi chạy trốn.

"Đa tạ, chúng ta thiếu nợ Tạ gia một cái nhân tình."

Nam tử trung niên tóc ngắn khom người cảm ơn, rồi xoay người lên ngựa.

Hôm nay họ với Tạ gia là địch nhân người chết ta sống, nhưng bây giờ thắng bại đã phân, Tạ gia đã đưa ra lời hứa hẹn, khiến họ vô cùng cảm kích.

Cơn mưa tiếng vó ngựa lại vang lên, người Trần gia bắt đầu con đường chạy trốn.

Nhìn mười con tin Tạ gia đã được an toàn, Tạ Liên Ứng quay người nhìn Đinh Ninh, giọng trịnh trọng: "Hôm nay Trần gia thiếu nợ chúng ta một cái nhân tình, nhưng Tạ gia chúng ta, lại thiếu người một cái nhân tình."

Đinh Ninh chớp mắt: "Tạ Trường Thắng là bằng hữu của ta."

Tạ Liên Ứng ngẩn ra, nở nụ cười: "Thằng nhóc này vậy mà cũng kết giao được mấy người bạn tốt."

Hắn xoay người lại, trịnh trọng hành lễ với Chu gia lão tổ: "Quan Trung Tạ gia đa tạ ơn tiền bối đã ra tay giúp đỡ."

Chu gia lão tổ đã trở lại nét mặt hiền hòa: "Chẳng qua là cơ duyên xảo hợp mà thôi."

Tạ Liên Ứng chân thành: "Đối với tiền bối chỉ là cơ duyên xảo hợp, nhưng đối với chúng ta, lại là ân tình sinh tử."

Chu gia lão tổ nhìn thoáng qua thi thể Trần Sở: "Lấy được Trọng Khí của nước Sở, đã đáng giá rồi."

"Tạ gia các người vận chuyển cái gì?"

Đinh Ninh nhìn Tạ Nhu, hỏi nhỏ.

Tạ Nhu ngần ngừ, nhưng vẫn đáp: "Quân giới."

Đinh Ninh nhíu mày: "Rất lớn?"

Tạ Nhu gật đầu.

"Đi tới Lộc Sơn?"

Tạ Nhu không đáp, cũng không gật đầu, nhưng đối với Đinh Ninh, như thế nghĩa là đã ngầm thừa nhận.

Đinh Ninh nhíu mày: "Sao họ lại yên tâm giao cho Tạ gia các người vận chuyển?"

Quân giới bình thường đều là do quân đội tự mình vận chuyển, không có quyền giao việc vận chuyển cho người khác.

Đưa một số lớn quân giới tới Lộc Sơn, điều đó có nghĩa là đang muốn tạo nên một sự uy hiếp mạnh mẽ.

Quân giới quan trọng như vậy dù giao cho Tạ gia nhận chuyển, sao lại không sắp xếp tu hành giả quan trọng trong triều đi theo hộ tống?

Tạ Nhu hít sâu một hơi.

Chuyện này cực kỳ cơ mật, không thể truyền ra bên ngoài, nhưng Tạ gia có thể tránh được kiếp nạn này cũng là nhờ có Đinh Ninh, hơn nữa Đinh

Ninh đã mơ hồ đoán ra được, thì cô có giấu giếm hơn nữa cũng không còn ý nghĩa.

"Chúng ta chỉ nhận chuyển một ít phụ kiện và phụ tùng thay thế, chứ không phải những bộ phận quan trọng." Tạ Nhu nói nhỏ: "Dù Trần gia cướp hàng hóa của chúng ta, thì e rằng họ cũng không biết chúng chỉ là một phần quân giới mà thôi."

Cùng là một câu, nhưng rơi vào tai Đinh Ninh và Phù Tô, lại mang tới hai suy nghĩ khác nhau.

"Trừ Kim Ô Chúc, chẳng lẽ Trường Lăng còn có món quân giới nào khác khổng lồ hơn sao?" Đinh Ninh cau mặt, trong lòng cảm thấy bất an.

Phù Tô vô cùng khiếp sợ, chẳng lẽ món đồ kia, đã chế thành rồi?

Mười con tin Tạ gia giục ngựa chạy tới, Tạ Nhu đi ra hỏi mấy câu, đến khi quay trở lại bên cạnh Đinh Ninh và Phù Tô, Đinh Ninh lại hỏi tiếp: "Đồ vật có vấn đề gì hay không? Chẳng lẽ một người như Trần Sở cũng không nhìn ra sao?"

"Không vấn đề gì."

Trong mắt Tạ Nhu lấp lánh tia mừng rỡ, "May là người. . . Ta hỏi qua rồi, Trần Sở đã kiểm tra, nhưng không phát hiện ra được gì cả, chỉ cho là phôi để chế tạo mũi tên dùng cho nỏ mà thôi."

Đinh Ninh im lặng, cả người lạnh toát.

Phôi của tên nỏ bình thường là tròn mà dài nhỏ, nếu ngay cả bản thân quân đội không thể vận chuyển, thì nhất định là số lượng cực kỳ kinh người.

Chẳng lẽ, suy nghĩ của Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa giờ đã bị biến thành sự thật?

Nếu đúng là như vậy, đế vị của Nguyên Vũ Hoàng Đế, quả thực sẽ trở nên càng thêm bền vững, không thể nào xuyên thủng.

Người Tạ gia bắt đầu thu dọn chiến trường.

Mười con tin Tạ gia tuy đều rất mệt mỏi, nhưng không ai bị thương gì nặng.

Vô Ưu Giác, Ngân La Sát Ban Chỉ, kể cả Bản Mệnh vật của Trần Sở đều bị người Tạ gia thu gom đem tới, cung kính dâng cho Chu gia lão tổ.

Bản Mệnh vật của Trần Sở khi còn ở trong người hắn, thì được áp súc thành những giọt dịch thể, còn bây giờ khi ở ngoài, nó có hình dạng một miếng ngọc tím to cỡ móng tay, và cũng không phải có hình nửa vầng trăng nữa, mà hình dạng rất bất quy tắc, không ra tròn méo, giống như một mảnh vỡ của một món đồ gì đó bằng ngọc.

Sau khi nhìn thoáng qua, Chu gia lão tổ kêu một tiếng, gọi Đinh Ninh và Phù Tô tới.

"Kiếm của người dù không tầm thường, nhưng dù sao cũng không trọn vẹn, sau này không có thể xứng với người, Vô Ưu Giác này chính là Bạch Dương Kiếm Kinh trong Bạch Dương Động của các người, nhưng dùng nó phải cẩn thận. Nó là một món trọng khí quan trọng của nước Sở, nếu bị lộ ra, chắc chắn sẽ bị tu hành giả của Đại Sở Vương Triều ra tay cướp lại." Chu gia lão tổ hiền lành nhìn Đinh Ninh, đưa Vô Ưu Giác cho hắn.

"Sự thần diệu của Ngân La Sát Ban Chỉ này vừa rồi hẳn là các người đương nhiên cũng nhìn thấy được, người dùng nó cũng phải cẩn thận." lão

đưa Ngân La Sát Ban Chỉ cho Phù Tô.

Hai món đồ này đều là Trọng Khí thật sự, còn vượt qua Tuyệt Bồ Kiếm ngày xưa Ly Lăng Quân ban cho Mặc Trần.

Trong mắt Đinh Ninh thoáng hiện ra một tia khác thường.

Chu gia lão tổ không có khả năng hào phóng như thế.

Dù có muốn ra vẻ hào phóng. . . Đối với Chu gia lão tổ, Phù Tô chỉ là một người bằng hữu đi theo hãn mà thôi, đâu cần phải tặng một món Trọng Khí như vậy cho Phù Tô.

Hành động này của Chu gia lão tổ tuyệt đối là khác thường.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20: Không Thể Giả Bộ Được nữa

Ánh chiều tà như máu.

Đình Ninh chăm chú nhìn theo nhóm người Tạ gia rời đi.

Bóng người Tạ gia càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến thành những điểm đen, biến mất trong nắng chiều đỏ thắm.

Sắc mặt Đình Ninh càng lúc càng nghiêm túc.

Trần gia tính ra cũng là thượng hào cự phú của Quan Trung, hôm nay không chỉ bại lộ thân phận là con cờ ẩn núp của Đại Sở, mà một tông sư như Trần Sở cũng vẫn lạc ở nơi đây, cái chết của Trần Thôn Thiên, và cuộc chiến giữa Trần Sở và Tu Hành Giả của Tạ gia đều khốc liệt và thảm thiết, và hãn hiếu rõ, đây chỉ là một hình ảnh thu nhỏ của Lộc Sơn hội minh mà thôi.

Lúc này nhất định có rất nhiều những người như Trần Sở, ngày bình thường cao cao tại thượng, làm tông sư không màng trần thế, nhưng bây giờ đang đi lại khắp nơi, nhiều khi chỉ để chặn đường một Tu Hành Giả bình thường, hay chặn đường quân đội đang vận chuyển lương thảo và quân giới, với ý muốn tạo nên một chút ảnh hưởng tới Lộc Sơn thịnh hội.

Dưới tình hình mưa gió vần vũ như thế, mỗi người đều trở nên nhỏ bé, sắp bị tan biến vào ánh nắng chiều đỏ thắm như người của Tạ gia chiều nay.

Nhưng trong những chấm đen nhỏ bé đó, cũng có nhiều người có biểu hiện đặc sắc khiến người ta phải tôn kính.

Những chấm đen mạnh mẽ ấy, khi tụ lại với nhau sẽ tạo nên lịch sử, khiến cho cả vùng đất bao la trở thành một vương quốc hùng vĩ.

Chỉ hy vọng những người này đừng bị xóa tên trong sử sách.

Nếu không, họ sẽ chẳng khác gì Trương Tôn Thiển Tuyết, cảm thấy không công bằng.

...

Xe ngựa Chu gia đã chuẩn bị xong, nhưng Chu gia lão tổ xếp bằng ở trong xe vẫn không hạ lệnh xuất phát, cho đến khi người của Tà gia đều đã hoàn toàn khuất trong tầm mắt.

Mặt lão lạnh tanh, cơ thể từ bụng trở xuống lạnh toát, đã bắt đầu mất đi tri giác.

Trần Sở dù Bản Mệnh vật bị phá, thân gặp trọng thương, nhưng vẫn liều mạng công kích muốn đập tan khí hải để giết lão, chỉ là không ngờ đó lại là cửa tử.

Chiến đấu giữa Thất Cảnh với Thất Cảnh, không phải lúc nào cũng phải nhanh chóng sấm vang chớp giật, hay dùng chiêu thức kinh Thiên động Địa để phân ra sinh tử, như trận chiến hôm nay, dù nhìn từ góc độ nào, thì Chu gia lão tổ cũng thắng lợi vô cùng kinh điển, hoàn toàn là chiến thắng dựa trên kinh nghiệm và trí tuệ.

Nhưng, lão đã quên để ý tới một điểm.

Chỗ thiếu hụt trên người lão tuy đã được lão tận dụng vô cùng hoàn mỹ, nhưng... cơ thể này, không phải là cơ thể hoàn chỉnh ban đầu.

Lão đoán ra được sức mạnh của Trần Sở, đoán ra được Trần Sở sẽ cho một luồng sức mạnh cuồng bạo nhảy vào trong khí hải của lão, đều làm nổ khí hải, cũng đoán ra luồng khí ấy một khi vào trong khí hải sẽ lập tức bị đông lại, nhưng lão lại quên rằng, ngũ khí trong người lão đã không còn, mấy năm nay lão sống được là nhờ dùng thuốc và linh dược để cố gắng điều tiết.

Tu Hành Giả bình thường, dù tu vi thấp hơn lão rất xa, nhưng khi ngũ khí trong người bị mất đi, cơ thể sẽ tự mình điều tiết, tuy thời gian rất lâu, nhưng không gây nên tổn thương gì.

Nhưng lão thì không giống vậy, luồng nguyên khí cuồng bạo kia sau khi nhảy vào cơ thể của lão, đã tạo nên một phản ứng dây chuyền, những sự biến hóa tiếp theo đó đã hoàn toàn vượt khỏi tầm khống chế của lão.

Dược vật lão đã chuẩn bị sẵn, dược lực vẫn còn ẩn chứa bên trong cơ thể, không thể điều chỉnh nổi sự hỗn loạn, lại trở thành kịch độc đối với cơ thể.

Khí Hải của lão bị đông cứng càng thêm dữ dội.

Kinh mạch từ phần bụng trở xuống, đã hoàn toàn bị đóng băng.

Lão không thể đi lại được nữa, cũng không thể vận chuyển Chân Nguyên xuống dưới bụng được.

Vốn dĩ lẽ ra mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đều đã nằm trong lòng bàn tay của lão.

Chỉ cần Tạ Liên Ưng bị giết, Tạ Nhu sẽ dễ dàng bị lão nắm giữ, trong không xa tương lai, từ từ xới tái Tạ gia không phải là chuyện không thể làm được.

Nhưng mọi chuyện, lại vì Đinh Ninh mà phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Nhớ tới biểu hiện của Đinh Ninh ngay hôm nay, gương mặt Chu gia lão tổ xuất hiện vẻ âm tàn.

"Các người tới đây!"

Lão gọi Đinh Ninh và Phù Tô.

Đinh Ninh cau mày.

Chỉ cần nghe ra được trong giọng gọi của Chu gia lão tổ có hơi khác với bình thường, hắn đã biết chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.

Nhưng hắn vẫn bình tĩnh xoay người, đi về hướng xe của Chu gia lão tổ.

Phù Tô vốn không hề cảnh giác Chu gia lão tổ, nhưng lúc tới cạnh Đinh Ninh, vừa dừng chân lại, đồng tử của hắn đã co vào, vì hắn cảm nhận được một mối nguy hiểm rất lớn.

Hắn có một dự cảm đầy bất an không hiểu được.

Mái tóc đen của hắn bay dựng lên, như có một sức mạnh muốn từ bên trong bắn ra.

Nhưng hắn không kịp làm gì cả.

Một luồng khí màu đen từ bên trong thùng xe hất tung màn xe, đánh thẳng vào người hắn.

Cơ thể hắn cứng đờ, khí huyết và Chân Nguyên toàn thân đều bị đông cứng, không thể vận chuyển được nữa.

Trên người hắn xuất hiện lớp sương màu đen dày đặc.

Đinh Ninh ở bên cạnh cũng bị giống y hệt.

Tiếng nứt răng rắc vang lên.

Hai luồng khí lưu màu trắng lóng lánh từ trong xe chảy ra, rót lên người Đinh Ninh và Phù Tô.

Hai luồng khí lưu màu trắng này rất nhu hòa, nhưng mang theo nguyên khí lạnh băng đưa vào trong người của Đinh Ninh và Phù Tô rất sâu.

Hai người đều cảm nhận được trong khí hải và tất cả kinh mạch trong người đều xuất hiện những viên băng màu đen.

Những viên băng này giống như những tảng đá chắn đường, làm cho mọi kinh mạch đều tắc lại.

Khí huyết vẫn có thể từ từ luân lách chảy qua chúng, làm cho cơ thể vẫn sống, nhưng nếu Chân Nguyên đụng phải chúng, thì đều bị đụng nát, biến thành bọt nước.

"Tại sao?"

Sau khi lớp sương đen quấn quanh người vỡ ra rơi xuống, Phù Tô phát hiện mình đã có thể nói được bình thường, lập tức lên tiếng hỏi ngay.

Chu gia lão tổ không đáp, chỉ lạnh lùng âm hiểm nhìn Đinh Ninh.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên.

Hắn đã có thể cử động, nhưng mọi cử động của hắn, mỗi bộ phận trên người hắn, đều tê cứng như hai chân sau khi ngồi lâu, và rất đau đớn.

"Không tại sao cả, từ lúc mới bắt đầu ta đã không nghĩ sẽ tha cho các người."

Chu gia lão tổ cười dữ tợn, lão vẫn nhìn Đinh Ninh chăm chăm.

"Từ lúc người ở Mặc Viên giúp đám sư huynh sư đệ tìm hiểu ra Tả Ý Tàn Quyền của Chu gia ta, thì kết cục của người đã được quyết định."

Giọng lão trở nên đùa cợt: "Tả Ý Tàn Quyển là gốc rễ đặt chân của Chu gia ta ở Trường Lăng, bên trong nó ẩn giấu rất nhiều những thủ pháp cường đại của những bậc đại năng Chu gia, nhất là Tinh Thần Ngưng Sát, thì làm sao lại có thể để truyền ra bên ngoài?"

Lão tha hồ nói, còn Đinh Ninh vẫn giữ im lặng.

Trong cơ thể hắc, những con tiểu tằm vô hình lặng lẽ xuất hiện, bắt đầu cắn nuốt những viên băng trong cơ thể.

Số lượng tiểu tằm xuất hiện rất ít, nhưng Đinh Ninh không vội, hắc còn đang bận cảm nhận tốc độ cắn nuốt của tiểu tằm.

Bộ mặt của Chu gia lão tổ bây giờ, chính là bộ mặt thật của lão mà hắc đã từng biết, nên hắc không hề bất ngờ chút nào, chỉ có Phù Tô bên cạnh là vô cùng phẫn nộ.

Phẫn nộ đến mức cả người Phù Tô run rẩy.

"Nếu người đã sớm có tâm tư như vậy, sao lại còn đối xử với Đinh Ninh và ta như thế, rốt cuộc người muốn lợi dụng chúng ta làm cái gì?" Hắc hít sâu, nghiêng răng nhìn Chu gia lão tổ, tức giận, "Nếu đã muốn lừa gạt, sao bây giờ không tiếp tục giả bộ nữa?"

"Vì giả bộ mệt quá." Chu gia lão tổ giễu cợt: "Nhất là khi hai tên nhóc các người dễ giết như vậy, mà còn cứ phải giả bộ, thì quá không thoải mái."

Đinh Ninh sau khi nắm được tốc độ thôn phệ băng đen của tiểu tằm, mới lạnh lùng lên tiếng: "Quả thực là rất không thoải mái, để cho Tà Liên Ứng không sinh lòng nghi ngờ, còn cố ý đưa hai món phù khí của Đại Sở Vương Triều cho chúng ta, bây giờ nghĩ lại, ta cảm thấy thực là buồn nôn."

Chu gia lão tổ nheo mắt, lạnh nhạt: "Người có vẻ không hề sợ chút nào."

Đinh Ninh không hề che giấu sự khinh thường trong lòng, cười khẩy: "Muốn giết thì sớm đã giết, cần gì phải chờ tới bây giờ, đi ngàn dặm xa xôi đưa chúng ta tới Lộc Sơn, có nghĩa chúng ta vẫn còn giá trị lợi dụng. Bây giờ lại kìm nén không được, chắc là vì sau trận đấu với Trần Sở, cơ thể không còn được giống như trước, sợ không còn khống chế được chúng ta nữa chứ gì?"

Đồng tử Chu gia lão tổ co hắt lại, đầy lãnh ý.

"Con mắt của người quả thực không tầm thường."

Chu gia lão tổ không buồn phủ nhận, giọng lạnh lùng: "Muốn trách thì trách người không nghe chỉ thị của ta, tự tiện làm việc, nếu không dù có phải chết, người cũng không bị dày vò nhiều như vậy."

"Tóm lại người muốn lợi dụng chúng ta làm cái gì?"

Phù Tô giận dữ lặp lại câu hỏi.

"Đến Vu Sơn các người sẽ biết, không phải đợi lâu lắm đâu."

Chu gia lão tổ cúi đầu xuống, nhìn hai chân đã hoàn toàn mất đi tri giác của mình, tàn nhẫn nói thêm: "Vì từ lúc đầu ta đã không định cho các người tới được Lộc Sơn, ta sẽ giết các người ngay ở trong Vu Sơn."

Phù Tô há miệng định nói.

Nhưng Đinh Ninh đã chặn trước mặt hắt, không cho hắt nói.

"Lên xe."

Chu gia lão tổ lạnh lùng.

Lúc lão nói ra câu này, lão không biết, ở hướng khuất nắng, xa xa phía sau lưng lão, giữa đám mây trắng, có một bóng trắng đang bay lượn.

Đó là một con vật giống như con cá lớn, trên cơ thể phủ đầy vảy màu trắng, và có hai cánh chim trắng nõn.

Hai sợi râu cực dài cũng có màu trắng, đang chậm rãi bay trên không trung.

Trên lưng con chim kỳ dị này, có hai người đang ngồi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21: Quả Nhân

Một trong hai người, là một lão nhân râu tóc bạc trắng, bụng dài rủ xuống, chính là sư phụ của Tông Pháp Tì Tì Thủ Hoàng Chân Vệ và Nguyên Võ hoàng đế, Chung lão sư.

Lão nhân này biết rất ít về thế giới bên ngoài, tên của mọi người lão cũng không biết, nhưng lão lại có tu vi cực cao, cực am hiểu về tu hành, còn về tuổi tác, lão đã từng là sư phụ của đại hoàng đế.

Một nhân vật như vậy, đương nhiên có trí tuệ cực phi phàm.

Người kính cẩn ngồi sau lưng lão không phải là Hoàng Chân Vệ, mà là cung nữ thường ra vào thư phòng của Hoàng Hậu. Bà ta nhìn Phù Tô và Đinh Ninh đang bị Chu gia lão tổ khống chế, khuôn mặt lạnh hằn đi.

Trong tay bà ta có một hạt châu to cỡ trái trứng bồ câu, tuy bà ta còn cách Chu gia lão tổ và Đinh Ninh, Phù Tô rất xa, nhưng bà ta lại nhìn thấy rất rõ mọi việc đang xảy ra, nhờ vào hạt châu đó.

"Đại nhân, người này thực là ác độc, có muốn giết lão hay không?"

Ý bà ta là, không cần lão nhân tự mình ra tay, bà ta có đủ khả năng giết chết Chu gia lão tổ.

"Muốn giết thì từ lúc rời khỏi Trường Lăng đã giết rồi, thứ sâu bọ ngắc ngoải mãi mà không chịu chết như Chu gia lão tổ này, làm gì có lòng tốt

bao giờ. Chỉ là hắc dù gì cũng là một bậc tông sư của Đại Tần vương triều chúng ta, lần này đi Lộc Sơn, giữ hắc lại cũng có chút hữu dụng."

Lão nhân khẽ cười: "Hơn nữa ta còn muốn xem rốt cuộc hắc muốn làm gì."

Cung nữ cúi đầu vâng lời, hạ giọng: "Thiếu niên quán rượu kia thực không tệ."

Lão nhân ôn hòa gật đầu: " Nhưng hắc còn phải vượt qua được cửa ải Mân Sơn Kiếm Hội và Lộc Sơn hội minh."

Cung nữ im lặng một lúc, kính cẩn hỏi: "Ngay cả người cũng không có lòng tin tuyệt đối về hội minh lần này sao?"

"Năm đó sau trận quân đội triều đình ta giết bốn mươi vạn đại quân tinh nhuệ của Triệu vương triều, ai cũng nghĩ chỉ trong một tháng tới, Triệu vương triều sẽ hoàn toàn diệt vong." Lão nhân rũ mắt xuống: "Nhưng lại đột nhiên xuất hiện Triệu Kiếm Lô, làm quân ta không thể tiến thêm được nữa. Sau đó, quân ta đại bại trong tay Đại Sở Vương Triều, có một phần nguyên nhân rất lớn là vì đã mất quá nhiều sức chiến đấu trên đất Triệu, triều đình đã tổn thất quá nhiều Tu Hành Giả ưu tú."

"Cái đất Triệu đó, người tài ba dị sĩ quá nhiều." Lão nhân nhìn hai bàn tay đầy nếp nhăn của mình, nói tiếp: "Vương triều hưng suy, chưa bao giờ là chuyện một Tu Hành Giả có thể quyết định, không ai dám cam đoan Lộc Sơn hội minh lần này sẽ xuất hiện tông sư đến cỡ nào, năm đó tông sư của Triệu Kiếm Lô, chính là ví dụ tốt nhất, ta bảo hắc phải vượt qua được cửa ải Mân Sơn Kiếm Hội, là vì ta biết, chỉ có một ít công pháp của Mân Sơn Kiếm Tông, mới giúp hắc có thể tiếp tục sống sót. Cửa ải Lộc Sơn hội minh hắc cũng nhất định phải qua, vì Lộc Sơn hội minh sẽ ảnh hưởng đến tương lai tu hành của tất cả Tu Hành Giả Đại Tần. Nếu gặp phải thời thế loạn lạc, Tu Hành Giả làm sao có thể yên tĩnh tu hành?"

Cung nữ hít sâu một hơi, không nói gì nữa.

Bà ta nhận ra mình đã lo lắng vô cớ, thiên tử đã suy nghĩ sâu xa hơn nhiều.

Bà ta càng không thể ngờ được, sự lo lắng thực sự trong lòng lão nhân hiện giờ, lại là sự xuất hiện của Cửu Tử Tầm.

“Đại Tần vương triều đã xuất hơn một nửa sức mạnh rời khỏi Trường Lăng tới Lộc Sơn. . . nếu đó thực sự là truyền nhân của người, tới lúc đó, sẽ làm cái gì đây?”

Lão nhân là một trong những người hiểu rõ nhất năng lực của người kia, nên lão biết, nếu có một người có thể gây nên ảnh hưởng chí mạng tới Đại Tần vương triều, thì chỉ có thể là truyền nhân của người kia mà thôi.

Có điều, lão không bao giờ ngờ nổi, Cửu Tử Tầm mà lão lo sợ, lại đang ở ngay dưới mắt của lão.

Giữa Vu Sơn có một thác nước.

Nước từ trong lòng núi chảy ra, thế chảy rất mạnh, thương thuyền và thuyền đánh cá không thể nào lưu thông được, hai bên bờ sông cũng không có mấy vết chân người, thỉnh thoảng chỉ có tiếng vượn kêu.

Thế nhưng bây giờ, lại xuất hiện mười chiếc thiết giáp hạm lớn.

Trên chiếc thiết giáp hạm dẫn đầu, có một nam tử mặc long bào màu vàng nhạt, đôi mắt bình thản nhìn lên bầu trời mây bay, nước sông dữ dội như bị khí thế của hãn trấn áp, chảy bình tĩnh hơn bình thường rất nhiều.

Đằng sau hãn, có rất nhiều tướng lĩnh mặc áo giáp màu đen và nhân vật quan trọng của Trường Lăng.

Hắn, chính là nhân vật quan trọng nhất của Lộc Sơn hội minh lần này, Đại Tồn Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Mặc dù sư trưởng của hắn không dám có lòng tin tuyệt đối vào Lộc Sơn hội minh lần này, nhưng tất cả mọi người đều biết, không cần có lòng tin đó, vì hắn và tam triều kia đều có chung địch nhân.

Từ rất xa ở đâu đó vang lên một tiếng vượn kêu, sau đó biến mất, ở một hướng khác, lại vang lên một tiếng kêu bén nhọn, làm Nguyên Vũ Hoàng Đế khẽ nhướng mắt, chấm dứt suy tư.

Hắn vẫy tay với người ở đằng sau: "Hoàng Ti Thủ, người lên đây."

Hoàng Chân Vệ ngẩn ra, đi tới sau lưng Nguyên Vũ Hoàng Đế, đứng lại cách hai bước.

"Đứng cạnh ta đi." Nguyên Vũ Hoàng Đế vỗ tay sau lưng.

Hoàng Chân Vệ thấy sợ, nhưng không nói gì, tiến thêm hai bước, đứng bên phải Nguyên Vũ Hoàng Đế, cùng hoàng đế nhìn đám đá ngầm đang tung tóe bọt nước ở phía trước.

"Người là người ta lựa chọn, ta lại nhờ thầy của ta dạy bảo người, nếu nói đúng ra, người chính là sư đệ của ta." Nguyên Vũ Hoàng Đế nói chậm rãi: "Ta lựa chọn người, vì người là quốc sĩ chân chính, hiểu được những gì ta làm đều là để vương triều càng thêm cường thịnh, để vạn dân trong thiên hạ có thể an cư lạc nghiệp, người là người trung thành nhất với ta trong cả Trường Lăng."

Hoàng Chân Vệ hơi gật đầu cảm ơn lời khen của Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhưng trong lòng lại không kèm được nghĩ rằng, nếu mình là người trung thành nhất trong lòng thánh thượng, vậy hai thừa tướng và Hoàng Hậu, và sư phụ của mình nữa, đều không phải là trung thành nhất hay sao?

"Người thấy khó hiểu đúng không, vì sao ta lại gọi người tới đây đứng cạnh ta."

Ánh mắt Nguyên Vũ hoàng đế nhìn Lộc Sơn đã hiện ra không còn xa: "Là vì một Đế Vương có cường thịnh, thì hãn cũng là người, hãn cũng cần có được tri kỉ của mình."

Hoàng Chân Vệ không hiểu kịp: "Vi thần không rõ."

"Ba năm trước, cả Đại Tần vương triều, không còn ai dám đứng bên cạnh ta." Nguyên Vũ Hoàng Đế chậm rãi: "Lẽ ra, khi tới hội minh, bên cạnh ta phải có rất nhiều người cùng đứng sòng vai với ta. . . Nhưng họ quá cố chấp, cuối cùng chỉ còn lại một mình ta đơn độc đứng ở đầu thuyền, mang theo Đại Tần vương triều tiến lên phía trước. Từ ba năm trước, ta đã là một quả nhân."

Hoàng Chân Vệ ngừng thở, nét mặt không hề thay đổi, nhưng trái tim lại như bị bóp mạnh một cái.

Hãn hiểu ra thánh thượng chỉ là đang nhớ lại và cảm khái những chuyện đã qua, không biết trong đó có bao nhiêu phần trăm tình cảm chân thật.

"Quả nhân bảo người tới đây, chính là muốn người có thể kề vai sát cánh chiến đấu với ta ở Lộc Sơn."

Nguyên Vũ Hoàng Đế không nhìn hãn, khẽ thở dài: "Sau hội minh lần này, quả nhân sẽ lại trở thành quả nhân thực sự."

Trong mắt Hoàng Chân Vệ đầy sự khiếp sợ.

Quả nhân trở thành quả nhân thực sự, những lời này nghe rất khó nghe, nhưng hãn nghe thấy, cộng với sự thay đổi cách xưng hô của Nguyên Vũ Hoàng Đế này giờ, tự xưng mình là quả nhân, đến giờ hãn đã hiểu ra được chân ý thực sự trong đó.

Lộc Sơn hội minh lần này, từ đâu thánh thượng lại có được sự tự tin mãnh liệt như thế?

Trong bầu trời có một đạo hắc quang bay xuống, tới gần mới nhìn thấy rõ, đấy là một con điều hâu, toàn thân đen nhánh.

Con điều hâu đậu lên cánh tay một viên tướng, viên tướng rút từ trong ống kim loại nhỏ cột ở cổ chân nó một tờ giấy, đưa cho nam tử béo tốt đứng bên cạnh.

Nam tử béo tốt này có khí thế bá chủ cực mạnh, là một trong những người quan trọng nhất Trường Lăng, hoành sơn Hứa Hầu.

Hứa Hầu tiến lên mấy bước, bước chân làm cả đầu thuyền chấn động.

"Người đầu tiên lên tới Lộc Sơn là Sở hoàng, Sở hoàng ở trên Lộc Sơn làm lễ tế trời, tuyên cáo lập Ly Lăng Quân làm Thái Tử."

Hứa Hầu đứng sau lưng Nguyên Vũ Hoàng Đế, mở tờ giấy ra, khê đọc.

"Nếu người đầu tiên lên đó là Sở, thì người đầu tiên phải chết nhất định cũng sẽ là Sở."

Nguyên Vũ Hoàng Đế cười ngạo nghễ: "Lão già Sở Hoàng đó cho ai tiếp nhận ngôi vị hoàng đế cũng không quan trọng, một hoàng triều quá mức ỷ lại vào ngoại vật, Tu Hành Giả đương nhiên sẽ bị mất hết sức mạnh tinh thần của bản thân. Đại Sở chỉ có thể là một bậc thầy về chế khí, chứ không thể có Đại Tông Sư về mặt tu hành."

Hoành sơn Hứa Hầu cười.

Thiên hạ đều nghĩ Đại Sở Vương Triều là vương triều mạnh nhất, nhưng trong mắt hắn, Đại Sở Vương Triều lại là đối thủ yếu nhất.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 22: Ở Vu Sơn

Sao dày đặc đầy trời, đứng trên đỉnh núi nhìn, những vì sao hiện ra càng thêm rõ, dải ngân hà trắng bạc ngày thường không thể nào nhìn thấy giờ hiện ra rõ mồn một trong mắt Ly Lăng Quân.

Người ta quyết định tổ chức Hội minh ở Lộc Sơn, một là vì vị trí đặc biệt của Lộc Sơn, từ đỉnh núi nhìn ra xa, có thể nhìn thấy lãnh thổ của các nước, cả thiên hạ đều ở dưới chân, nguyên nhân thứ hai là Lộc Sơn cao và bằng phẳng. Trên đỉnh cao vút của Lộc Sơn là một mảnh đất bằng, giống như bình nguyên.

Đằng trước Ly Lăng Quân, ở một góc của phần đất bằng trên đỉnh Lộc Sơn, có một tòa hành cung cỡ nhỏ.

Hành cung nhỏ nhưng đẹp đẽ, làm cho người ta nghĩ đến một vòng eo tinh tế.

Một tấm thảm đỏ rất đẹp nổi từ trong hành cung ra ngoài, hai bên tấm thảm, đều là mỹ nhân và Tu Hành Giả cường đại của nước Sở.

Thấy Ly Lăng Quân đi tới, đám mỹ nhân và Tu Hành Giả đều quỳ xuống hành lễ.

Hôm nay Đại Sở Vương Triều giành lên Lộc Sơn trước, hẳn được sắc phong làm Thái Tử, trong số những mỹ nhân và Tu Hành Giả đang quỳ lạy

hai bên, có nhiều người hẳn nhất định phải cẩn thận phỏng đoán tâm ý, có người hẳn còn phải ngược đầu lên nhìn.

Thấy bộ dạng của họ kính cẩn, kèm theo cả sợ hãi và hối hận, Ly Lăng Quân cảm thấy rất kỳ quái.

Đối với họ, và cả tên phụ vương đang ở trong hành cung kia, hẳn vốn đều rất hận, nhưng sau khi được sắc phong làm Thái Tử, sự căm hận ấy không biết sao lại tiêu tan đi đâu mất.

Ở Trường Lăng quá lâu, bây giờ gặp lại người Sở, hẳn cảm thấy rất lạ lẫm.

Hắn cảm thấy mình đang là một người Tần, đứng nhìn người Sở.

Thái Tử Đại Sở nhất định sẽ là Sở Đế tương lai, song trước khi được đăng quang lên đế vị, chủ nhân của Đại Sở Vương Triều vẫn là lão già đang ở trong hành cung, và hắn, vẫn phải tuân theo quy củ.

Mỗi sáng sớm, hắn đều phải tới thỉnh an.

Đi vào trong hành cung u tĩnh, ánh mắt hắn hiện lên vẻ sợ hãi.

Vì ở trên long sàng bằng vàng ròng, không hề có vị đế vương với mặt mũi và bộ dáng già nua.

"Không cần phải lo, nếu như ngay cả người cũng không biết ngài ấy đã rời đi sau khi đi du ngoạn Lộc Sơn, thì cả thiên hạ cũng sẽ chẳng ai biết ngài ấy hiện không có ở đây." Triệu Hương phi nhìn vẻ mặt đầy khiếp sợ của hắn: "Trước khi Lộc Sơn hội minh bắt đầu, ngài ấy sẽ trở về."

Ly Lăng Quân cố nén khiếp sợ trong lòng, nhìn chăm chăm vào cái giường rồng trống không: "Phụ vương đi đâu, ngài ấy muốn làm gì?"

Triệu Hương phi lắc đầu: "Ta không biết."

Ly Lăng Quân im bật.

Quân vương âm thầm bỏ đi, vốn đã là chuyện không hợp tình hợp lý, huống chi tình hình sức khỏe của ông ta vốn đang không tốt, nắm giữ vận mạng cả nước Đại Sở và toàn bộ thiên hạ trước Lộc Sơn hội minh. . . Nếu ông ta gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn trước khi Lộc Sơn hội minh bắt đầu... Hẳn quả thực không dám nghĩ thêm tiếp nữa, vì hẳn biết với khả năng của bản thân hiện giờ, chưa đủ sức ứng phó và xử lý trường hợp như vậy.

...

Sở Đế, lừng danh là người đã bị tửu sắc làm cho cơ thể kiệt quệ, bản thân lại mắc trọng bệnh, chẳng còn sống được bao lâu, thế mà sau khi du ngoạn Lộc Sơn lại đột nhiên biến mất, trong khi Nguyên Vũ Hoàng Đế của Đại Tần vương triều lại đang trên thuyền sắp tới Lộc Sơn.

Lúc này, Đinh Ninh và Phù Tô đang đi vào Vu Sơn.

Chu gia lão tổ không đi vào Vu Sơn từ cửa khẩu của Đại Tần, mà đã không phải đi vào bằng cửa khẩu, đương nhiên có nghĩa là không đi vào bằng xe ngựa.

Xe ngựa của Chu gia đã sớm bị vứt bỏ, cả ba xa phu đều không đi theo vào trong Vu Sơn.

Trong vùng rừng núi ẩm ướt gập ghềnh, Đinh Ninh vung Mạt Hoa Tàn Kiếm mở đường, đằng sau là Phù Tô cõng Chu gia lão tổ.

Hơi nước trong sương mù làm quần áo của Đinh Ninh và Phù Tô ướt sũng, cây cối bên đường cũng không ngừng rơi nước xuống, làm góc áo của hai người cũng bắt đầu nhỏ nước.

Cả người vừa ướt vừa lạnh, đường núi dốc đứng không có lối đi, trong rừng còn có đủ loại rắn rít côn trùng xẹt qua, lúc nào cũng phải duy trì sự cảnh giác, dù Đinh Ninh và Phù Tô đã vận chân nguyên để bảo vệ cơ thể nhưng đi lại cũng rất vất vả, huống chi chân nguyên của hai người còn đang bị niêm phong, lưu chuyển cực kỳ chậm chạp.

Biết trước khi đạt mục đích Chu gia lão tổ tuyệt đối sẽ không ra tay, nên Đinh Ninh và Phù Tô đều ra vẻ vùng vằng khó chịu.

"Huyết mạch một nửa cơ thể của người đã bị đóng băng, nếu sau nửa năm không giải trừ được, người sẽ chết vì bị đông cứng." Phù Tô bình thường nhân hậu, nhưng bây giờ cả người đau đớn khó chịu, lại còn phải công trên lưng kẻ gây ra điều ấy cho mình, làm hắn rất phẫn hận, giọng nói đầy mỉa mai: "Người như vậy còn không chạy về Trường Lăng chuẩn bị hậu sự, lại muốn tới nơi rừng thiêng nước độc này để làm cái gì?"

Hiện giờ khí tức trên người Chu gia lão tổ đã được giải trừ, cả người khô mát và sạch sẽ, nhưng mặt mũi khô héo hẳn đi, trên làn da trơn mượt xuất hiện khá nhiều nếp nhăn.

Một cây đại thụ tuy bị sâu đục rỗng hết trong thân, nhưng nếu rễ còn khỏe mạnh, thì vẫn còn có thể duy trì cành lá tươi tốt rậm rạp, nhưng nếu gốc rễ cũng bị héo rũ, ngũ khí bị hỗn loạn, thì trước sau gì nó cũng phải tàn.

Bị Phù Tô mỉa mai, Chu gia lão tổ lại chẳng hề tức giận, sự oán độc trong mắt đã biến mất, biến thành nghiêm nghị và bình tĩnh, "Hoàn cảnh có khác gì nhau, cần gì phải trào phúng lẫn nhau."

"Tuy không biết người cứ đòi tới Vu Sơn để làm cái gì, nhưng người muốn tới thì cứ việc tới, sao nhất định phải bắt ta tới đây với người?" Đinh Ninh hơi quay người hỏi Chu gia lão tổ.

Chu gia lão tổ nhìn Đinh Ninh đầy vẻ tán thưởng: "Vì ngươi là Tu Hành Giả có khả năng lĩnh ngộ giỏi nhất ta từng thấy, ta đã nhìn thấy rất nhiều Tu Hành Giả có khả năng lĩnh ngộ kinh người, nhưng không ai lĩnh ngộ nhanh bằng ngươi, thực lòng ta rất nghi ngờ, dù không có ta chỉ bảo, thì ngươi cũng sẽ lĩnh ngộ ra phương pháp Tinh Thần Ngưng Sát của Tả Ý Tàn Quyền."

Đinh Ninh khẽ nhú mày: "Đó chính là vấn đề?"

Chu gia lão tổ mỉm cười, vuốt cằm: "Nếu không có ta chỉ bảo, hôm đó ngươi có lĩnh ngộ ra được Tinh Thần Ngưng Sát từ Tả Ý Tàn Quyền hay không?"

Đinh Trữ gật đầu thừa nhận: "Nghe ý của ngươi, nghĩa là ngươi muốn có một người có khả năng lĩnh ngộ cực mạnh để giúp ngươi, tại sao?"

Chu gia lão tổ nhún vai: "Tới lúc đó ngươi sẽ biết."

Phù Tô lại nổi giận: "Đồ nói không giữ lời!"

"Đưa bọn ngươi tới đó xem đâu có nghĩa là không giữ lời." Chu gia lão tổ lạnh lùng: "Thiên tư của ngươi cũng không tệ, tới lúc đó ta hy vọng các ngươi đừng làm ta thất vọng, nếu không ta sẽ giết các ngươi ngay lập tức, sau đó quay về Trường Lăng chuẩn bị hậu sự cho mình."

Đinh Ninh im lặng một lúc mới nói tiếp: "Nghe nói Vu Sơn giống với Ba Sơn, đều là núi lớn lượn quanh, thợ săn không thể vào trong được, rất thích hợp để thành lập một tông môn ẩn cư tu hành, không bị ngoại giới quấy nhiễu, nhưng Vu Sơn khí hậu quá mức ẩm ướt và lạnh, không thích hợp đối với cơ thể người tu hành, hơn nữa từ xưa đến nay lại không hề có một cái Linh Mạch nào, nên hầu như không có tông môn nào lập tông ở đây, càng không có khả năng có di tích của tông môn cổ nào, chỉ có điều nơi này quá mức khi ho cò gáy, chẳng có Tu Hành Giả nào thêm tới, nên nhiều chỗ có lẽ sẽ có hung thú và Linh dược mà thôi."

"Có một số tông môn tu hành cổ sau khi tìm ra được Linh dược hoặc thuần phục được hung thú, nhưng vì chúng chưa trưởng thành hoàn toàn, sợ bị tông môn khác phát hiện rồi cướp mất, nên những Tu Hành Giả cường đại trong tông môn sẽ bố trí một số pháp trận mạnh nhất chúng lại, vừa không bị mất, vừa làm cho bên ngoài không phát hiện ra được."

Đình Ninh quay sang nhìn Chu gia lão tổ: "Là Linh dược hay là hung thú?"

Phù Tô ngẩn ra, tới lúc này mới hiểu ra được.

Chu gia lão tổ cau mặt, đôi mắt lóe lên lãnh ý, "Người quả nhiên là quân sư hàng đầu của Lưỡng Tăng Lô."

"Nếu lần này người quả thật có thể giúp ta, ta sẽ cho người một cơ hội lựa chọn."

Lão hít mạnh một hơi: "Phò tá cho Chu gia ta, hoặc bỏ mạng. Người cứ thử nghĩ, Chu gia, cộng với Tà gia, lại thêm Lưỡng Tăng Lô, sẽ trở thành một thế lực mạnh tới cỡ nào?"

"Thì lại trở thành một quý tộc mạnh nhất của Trường Lăng, sau đó lại bị người ta một kiếm khoét đi một phần cơ thể?" Còn chưa chờ Phù Tô tưởng tượng ra xong, Đình Ninh đã nở nụ cười.

"Ha ha" một tiếng.

Phù Tô phì ra cười.

Đây mới thực sự là chạm đến vảy ngược của Chu gia lão tổ, trong nháy mắt, râu tóc lão dựng ngược hết lên, một luồng khí tức đáng sợ từ cơ thể lão bay ra càn quét xung quanh, tạo thành một bức tường gió.

"Còn bao lâu nữa?"

Bị cuồng phong thổi trúng, Đinh Ninh nghiêng ngã suýt ngã, nhưng vẫn thư thái nhìn khuôn mặt dữ tợn của Chu gia lão tổ, bình thản nói: "Lãng phí khí lực như vậy, còn không bằng dùng nó mở đường cho ta, để chúng ta tới chỗ đó nhanh hơn một tí, không chừng ta còn có thể nhìn ra chút ít manh mối."

Chu gia lão tổ cố ép mình kìm nén ý muốn giết người của mình xuống.

Lão nhắm mắt lại, không nói gì.

Nhưng trên người lão đã thả ra một luồng khí tức sắc bén, bắn thẳng về phía trước của Đinh Ninh, như một thanh kiếm vô hình, chém tới mở đường cho mọi người dễ đi hơn.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23: Vào Trận

Ngọn núi càng cao, gió càng lạnh giá.

Vu Sơn vốn có nhiều mưa, nhưng những cơn mưa lại chỉ thường đổ xuống tới phần eo của ngọn núi cao nhất.

Ngọn cao nhất ấy được gọi là Thần Nữ Phong.

Vì ngọn núi quá dốc đứng, lại có nhiều loại mãnh thú không biết tên, nên ngay cả những người hái thuốc có kinh nghiệm phong phú nhất cũng đều đa số một đi không trở lại, khiến ngọn núi càng thêm phần thần bí.

Trên một mỏm đá nhô ra giữa sườn Thần Nữ Phong, xuất hiện ba bóng người.

Hai người trong số đó là hai thiếu niên gần như kiệt sức, người còn lại là một ông lão già nua, ngồi im trên mỏm đá.

Ba người này đương nhiên là Đinh Ninh, Phù Tô và Chu gia lão tổ.

Mưa ở Vu Sơn khác với mưa ở những dãy núi bình thường. Ở Vu Sơn, có nhiều chỗ mây mù lượn quanh, có nhiều chỗ lại có mưa rơi, lại có những chỗ vô cùng khô ráo. Trước mặt ba người hiện giờ, Vu Sơn không phải là biển mây liên miên mà là những sơn cốc nối tiếp nhau chứa đầy hơi nước, như những chiếc bát trắng mịn mù giữa vùng rừng núi.

Vất vả khổ cực leo lên nơi cao như thế này, đương nhiên không phải chỉ để ngắm phong cảnh.

Đinh Ninh quay sang nhìn Chu gia lão tổ, đợi lão lên tiếng.

"Mặt trời lên cao rồi, nhật thượng trung thiên kim lạc trụ, cửa trận sơ khai vân vũ nguyên." Chu gia lão tổ nhìn sắc trời, mặt mũi bình thản: "Còn nửa canh giờ nữa."

"Phải chờ tới lúc giữa trưa mới có dị tượng, mới nhìn ra được chỗ có cửa trận?"

Phù Tô nghe ra được chút ẩn ý, nhưng như thế lại càng thêm không hiểu: "Người dẫn chúng ta tới đây, chẳng lẽ chỉ là muốn Đinh Ninh giúp người nhìn ra chỗ có trận pháp? Nếu vậy, có nghĩa là người chưa từng đi vào được bên trong trận pháp đó, làm sao người biết trong đó có thứ người cần?"

Chu gia lão tổ liếc Phù Tô, lạnh lùng: "Vị trí của trận pháp luôn thay đổi, nhưng dù không nhìn thấy, cũng có thể tìm thử, chỉ là bây giờ ta không thể dùng cơ thể và sức mạnh của bản thân để đi thử được."

"Nhìn thấy chỗ nào có cửa trận, sẽ chạy xuống để thử, thấy không đúng sẽ chạy trở về chỗ này xem lại, sau đó lại xuống dưới thử. Nhưng nếu vào không đúng cửa, lỡ bên trong trận có ẩn giấu sát thế, nhẹ thì bị thương còn đỡ, lỡ nặng không chừng mất mạng luôn." Phù Tô đã hiểu ý của Chu gia lão tổ: "Cách này thực là ngu xuẩn."

Chu gia lão tổ cười khẩy một tiếng, không buồn trả lời.

Đinh Ninh chăm chú nhìn lão: "Nhờ cách ngu như vậy, mà năm đó người cũng vào trong trận được, nhưng chắc trong đó có thứ người không đối phó nổi nên dù phát hiện ra có thứ mình cần, nhưng người không thể mang ra được đúng không?"

Chu gia lão tổ im lặng không đáp, Đinh Ninh tiếp tục nói: "Chắc chắn là người vào đây trước hồi bị thương vì chống lại biến pháp. Từ lúc đó đến nay đã qua rất nhiều năm nhưng người vẫn ở lại Trường Lăng, không hề có ý quay lại đây, có lẽ là vì món đồ trong kia chưa đủ thành thực, đến bây giờ mới trưởng thành, có đúng không?"

Chu gia lão tổ không hề phủ nhận, gật đầu: "Ba mươi năm trước, lúc đó ta mới vừa vào Thất cảnh, dọc đường đi tới Vu Sơn, phát hiện ra được nơi này. Bây giờ vừa đúng lúc ta cần đến nó, vật bên trong cũng vừa đúng thời gian dùng được. Lại đúng lúc tên quái vật có khả năng lĩnh ngộ phi phạm nhà người cũng xuất hiện, ta nghĩ đây chính là ý trời."

Đinh Ninh lắc đầu: "Không thể nào những chuyện tốt lại cùng lúc xuất hiện trên người người được."

"Nhưng bây giờ chính là tất cả những chuyện tốt đều cùng lúc xuất hiện ở trên người ta." Chu gia lão tổ thản nhiên.

Trên đời chưa bao giờ có chuyện nhiều chuyện tốt đều trùng hợp xuất hiện.

Nhưng chờ đợi lại là thói quen của bình thường của con người.

Ngay lúc này, trên một mỏm đá khác ở giữa sườn Ngọc Nữ Phong, có một ông lão cũng già tương đương với Chu gia lão tổ cũng đang đợi.

Lão mặc một chiếc cẩm bào bằng tơ mềm màu vàng nhạt, đầu đội ngọc quan trắng ngần rất đẹp, bên trên có những hoa văn màu đỏ nhạt, rực rỡ như những đóa hoa đào.

Da mặt lão lốm đốm những đốm màu đen và nâu, nhưng đường nét khuôn mặt vẫn rất đẹp, ai nhìn vào cũng nhìn ra được hồi còn trẻ lão nhất

định là cực kỳ tuần mỹ.

Lão cũng đang im lặng chờ đến lúc giữa trưa.

Chỉ khác với Chu gia lão tổ một điểm là lão đã chờ không phải chỉ có ba mươi năm, mà còn lâu hơn một chút.

Lão còn biết, Lộc Sơn hội minh và món đồ bên trong trận pháp này xuất hiện cùng vào thời điểm hiện nay, không phải là trùng hợp, mà là đã được sắp xếp trước.

Vì thời gian tổ chức Lộc Sơn hội minh là do lão định ra.

Lão chính là Sở Đế mà mọi người đồn là tham luyện sắc đẹp của chốn hậu cung.

Cũng chính là vị đế vương có thời gian tại vị dài nhất trong lịch sử của Vương triều Đại Sở.

Trong mắt lão hiện giờ, ngoài chờ mong, còn có cảm khái và những xúc cảm khi nhớ lại hào quang quá khứ.

Hắn nhớ lại hồi mình còn trẻ, phong thái tươi sáng, khí thế bừng bừng, hồi đó lão mới thật sự là yêu thích sắc đẹp, thường xông vào những chỗ nghe nói có mỹ nhân nổi danh, dù nơi đó có xa cả ngàn dặm, để lại không biết bao nhiêu mối nợ nhân duyên. Bây giờ ở trên Thần Nữ Phong, cái tên Thần Nữ này cũng chính là do lão đặt.

Năm tháng yên tĩnh đi qua, qua rồi là không bao giờ trở lại, những mỹ nhân thanh tao thoát tục kia sớm đã biến thành một chén đất vàng, chỉ còn Thần Nữ Phong vẫn mây mù đến eo, vĩnh viễn không già, tuyệt không thể tả.

Đình Ninh chau mày, chăm chú nhìn trời đất trước mắt.

Pháp trận tông môn cổ còn sót lại, dù qua bao nhiêu thời gian và thời đại, cũng vẫn làm cho hần phải kính sợ.

Mặt trời đã lên cao giữa đỉnh đầu.

Đôi mắt đang híp lại của Chu gia lão tổ trợn to, không đợi lão lên tiếng, mắt Đình Ninh đã hiện lên dị sắc.

Khi ánh mặt trời rơi xuống rừng cái sơn cốc như những chiếc bát trắng, hơi nước mịt mù trong những sơn cốc ấy chiết xạ ánh sáng mặt trời, không phải tạo nên cầu vồng, mà tạo thành một chùm tia sáng vàng dài và hẹp.

Phù Tô như ngừng thở, nhớ lại hai câu nói trước đó của Chu gia lão tổ, cảm nhận ra được chùm tia sáng vàng rực như làm bằng vàng ròng kia có chỗ khác thường.

Đình Ninh đã nhận ra đây là loại pháp trận gì.

Hần dồn ánh nhìn vào một cái sơn cốc.

Ánh sáng mặt trời mang theo Chân hỏa nguyên khí bị sơn cốc kia hấp thu, trong chùm tia sáng ấy, có lẫn rất nhiều hơi nước bị bốc hơi bay lên.

Làm cho chùm tia sáng như đang biến thành một thông đạo đặc biệt cho hơi nước lưu thông.

Trong mắt hần, mọi hình ảnh đang diễn ra đều trở thành những đường cong thuần túy.

Vô số Chân hỏa rơi xuống, vô số hơi nước lại hòa vào trong Chân hỏa, bay vút lên.

Hắn vốn không nhìn thấy được tình hình cụ thể ở dưới đáy cốc nhưng hắn lại tựa hồ như thấy rõ tất cả những tuyến đường có ở dưới đáy sơn cốc đó.

"Đi thôi."

Hắn quay sang nói với Chu gia lão tổ: "Nhưng lần này người phải dẫn ta và Phù Tô xuống dưới. Nếu còn đủ sức ta mới nghĩ ra được cách vào trong trận."

Phù Tô mở to mắt khiếp sợ.

Hắn không thể tin nổi nhìn Đinh Ninh: "Người thật sự đã tìm ra được chỗ có trận pháp?"

Đinh Ninh nhìn hắn: "Là cùng loại với trận pháp thủy hỏa giao hòa ngày xưa của Tam Hoàng Tông, nhưng vì mục đích là để che giấu nơi bị phong cấm nên đương nhiên phải thiết lập những thông đạo cho gió ra vào điều hòa, có thể tiến vào trong trận, đương nhiên không chỉ có một chỗ."

"Tìm đường vào trong trận không khó, khó là ở chỗ làm sao phá giải được sát thế bên trong trận."

Chu gia lão tổ không thể nào tin nổi Đinh Ninh nhanh như vậy đã nhìn ra manh mối, nhưng nghe thấy Đinh Ninh nói vậy thì vô cùng phấn khích, trái tim đập thình thịch.

"Người hiểu biết thực là không ít."

Lợi dụng gió lạnh từ bên dưới thổi lên, lão, Đinh Ninh và Phù Tô rời khỏi mỏm đá, lơ lửng xuyên qua sương mù bên dưới, bay về phía sơn cốc kia.

Thần Nữ Phong có lẽ chính là nét bút hồng duy nhất của người bố trí trận pháp này ngày xưa, trong lúc rời khỏi Thần Nữ Phong hạ xuống khu vực núi rừng bên dưới, Đinh Ninh không cảm thấy những cột sáng vàng kia có gì dị thường, người bày trận năm đó có lẽ đang đứng ngay trong núi, không để ý tới Thần Nữ Phong, cho nên vào một vài thời điểm đặc biệt, mới làm cho pháp trận bị lộ ra khiến người ta mò được dấu vết.

Địa thế sơn cốc chứa pháp trận rất bằng phẳng, cây cối xanh mướt mênh mông chìm trong hơi nước.

Lúc bay xuống tới gần, ngay cả Phù Tô cũng cảm nhận được rất rõ phía trước có một luồng khí tức tang thương cổ xưa, từ bên trong luồng ánh sáng sáng ngời, không ngừng khuếch tán hướng ra ngoài sơn cốc. Ngoài ra còn có một loại khí tức phong thủy giao hòa, như dòng suối phun thẳng lên không trung, muốn đục một lỗ lên bầu trời.

Mặt Chu gia lão tổ đỏ ửng.

Lão đã từng dùng một cách thức dần dần để kiểm tra một cửa vào của pháp trận, khí tức này quả thực là giống hệt. Giúp lão hiểu, Đinh Ninh đã phán đoán cực kỳ chính xác.

Đinh Ninh cau mặt, ánh mắt quét qua từng cọng cây ngọn cỏ chung quanh.

Có thể bố trí ra một pháp trận như vậy, người bố trí phải có thực lực vượt xa Tu hành giả Thất cảnh bình thường. Bên trong chắc chắn sẽ sắp đặt rất nhiều nơi tạo nên uy hiếp trí mạng cho Chu gia lão tổ nên hẳn chẳng buồn để ý tới suy nghĩ của lão mà toàn tâm toàn ý nghiên cứu và cảm nhận cái pháp trận hẳn mới chỉ được đọc một ít trong sách cổ chưa bao giờ thấy qua này.

Hơi nước cực kỳ nồng đậm, chung quanh rõ ràng có gió lưu động, nhưng thổi đến ngay phía trước hẳn thì đột nhiên biến mất, hơi nước bên trong

như đông lại. Hơi nước trong những cọng cây ngọn cỏ cũng hoàn toàn bất động như bị đóng băng.

Chỉ trong chớp mắt, Đinh Ninh đã cảm thấy vô cùng thống khổ.

Những cây cỏ trong sương mù biến thành vô số đường cong, những đường cong này đều mang theo sát ý, như những cái gai tràn ngập trong người, làm hấn vô cùng đau đớn, khó chịu.

Phù một tiếng.

Một ngụm máu phun ra khỏi miệng hấn.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24: Hiện Tại Và Tương Lai

"Đình Ninh, người sao vậy?"

Thấy Đình Ninh phun máu, Phù Tô kinh hãi kêu lên.

Đình Ninh không trả lời, cố gắng điều hòa hơi thở, sau đó khom người xuống, cầm lên một ít đất khô, dùng hết sức ném thẳng về phía trước.

Nắm đất bay tới màn hơi nước phía trước trận pháp thì tỏa ra, nhưng rồi ngay lập tức lặng lẽ dừng lại, từng hạt bụi đất nhỏ đều bị hơi nước bọc lại, biến thành những đường cong giống hệt cỏ cây xung quanh, hất ngược trở về, ập vào người Đình Ninh.

Mặt mũi quần áo Đình Ninh đều là nước bùn, hòa cả máu tươi của hắn, vô cùng bẩn thỉu.

"Loạn Tùng Sinh?"

Chu gia lão tổ mặc kệ thương thế của Đình Ninh, nhìn chăm chăm bụi đất nằm bất động trong màn hơi nước ở đằng kia, lão cũng đã liên tưởng tới một cái gì đó.

Đình Ninh trầm mặc.

Thiên địa vạn vật đều có nguyên khí của bản thân, nhưng khí tức bản nguyên vạn vật đều chảy xuôi bên trong vật đó, không khả có năng phóng phun ra ngoài.

Nhưng lúc này, mọi cỏ cây ở cửa trận lại phóng ra khí tức bản nguyên của mình, khiến chúng trở thành những tay kiếm khách, tuy tu vi của chúng cực kỳ thấp kém, nhưng số lượng cực nhiều, khí tức phóng ra lại hỗn loạn, tạo thành một loạn trận khổng lồ.

Đây chính là trận ý của "Loạn Tùng Sinh" trong truyền thuyết.

Thời vương triều của U Đế ngày xưa, có trận ý "Kiếm Trùng" chí cường, chính là xuất phát từ "Loạn Tùng Sinh" này, nhưng vì trận ý này đến cả cường giả thất cảnh cũng không thể nào hiểu được, nên sớm đã thất truyền, lão chưa bao giờ gặp qua, không ngờ lại xuất hiện ở đây.

"Làm sao phá trận?"

Chu gia lão tổ quay sang nhìn Đinh Ninh, thấy hắn không làm gì nữa, thì cười nhạt: "Người đã bị nội khí của trận pháp công kích, phun cả máu tươi, cho thấy nhất định là đã cảm nhận được chân ý của nó, đừng có nói với ta người không nghĩ ra cách phá."

"Loạn Tùng Sinh không thể nào tìm được cách phá giải trong thời gian ngắn."

Đinh Ninh điều hòa lại hơi thở, bình tĩnh nhìn lão: "Nhưng bản chất của Loạn Tùng Sinh là hoàn toàn dựa vào sức mạnh của đại trận để duy trì. . . trận này lại được thiết lập đã quá lâu, nên bây giờ đã có chỗ bị yếu đi."

Mắt Chu gia lão tổ rực lên ngọn lửa cuồng nhiệt, "Yếu như thế nào?"

Đinh Ninh chớp mắt: "Sức mạnh của nó bắt nguồn từ Thái Dương Chân Hỏa, người không thể ngăn cản Thái Dương Chân Hỏa của cả đại trận, nhưng muốn ngăn cách Thái Dương Chân Hỏa chỉ ở cửa trận, thì miễn cưỡng vẫn có thể làm được."

Chu gia lão tổ cau mặt: "Không thể nào, không thể chỉ đơn giản như vậy."

Phù Tô hiểu ý của Chu gia lão tổ, nhìn Đinh Ninh lắc đầu: "Cả đại trận là một cái bát chứa nước, nước ở một chỗ trong chén mà mất, thì nước ở những chỗ khác trong chén sẽ tràn vào để lấp đầy lại như cũ, lại còn mang tới thêm cả xu thế công kích, như thế chỗ mất nước sẽ bị sức mạnh của cả đại trận công kích."

"Ta biết chứ." Đinh Ninh gật đầu, nói với Chu gia lão tổ: "Nên người nhất định phải thật nhanh."

Chu gia lão tổ giật mình, ánh mắt lóe lên, như đã hiểu ra điều gì.

"Nước ở một chỗ trong chén nếu mất đi, nước những chỗ khác đương nhiên sẽ dồn tới, nhưng chỉ cần động tác đủ nhanh, thì có thể thừa lúc nước những chỗ khác chưa chảy tới kịp mà đi thông qua." Đinh Ninh khẽ dừng lại để hai người hiểu kịp: "Nhưng muốn làm vậy, thì cần phải mở ra một con đường, đẩy hết nguyên khí bên trong con đường đó ra ngoài."

"Đinh Ninh, ta không thể không thừa nhận, người đích thực là một thiên tài." Chu gia lão tổ nhìn Đinh Ninh, khóe miệng nhếch lên cười.

Lão ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn cột sáng vàng trong không trung, Hàn Sát Nguyên Khí trong người bắt đầu được thả ra.

Khí hải gần như đông cứng không còn khả năng chiến đấu kịch liệt, nhưng từ từ phóng ra Hàn Sát Nguyên Khí để chặn không cho kim quang rơi xuống cửa trận, thì không có gì là khó khăn.

Những sợi khí đen như những con độc xà từ đầu ngón tay lão phun ra, phóng lên cao.

Trong lòng lão, niềm sung sướng cũng đang bốc lên lâng lâng như những làn khí ấy.

Lão đã chờ đợi ba mươi năm, tình hình cơ thể bây giờ không còn cho phép cưỡng ép đột nhập vào trong cửa trận được nữa, không ngờ Đinh Ninh lại có thể giúp đỡ, khiến lão như cây khô héo sắp gặp xuân, mọi đợi chờ đều trở thành đáng giá.

Nhưng, lão đột ngột cảm thấy một thứ gì đó khác thường.

Lão quay phắt sang bên, khuôn mặt đã hơi nhuốm đen trở nên tái nhợt.

Chuyện gì đây?

Đinh Ninh và Phù Tô cũng cảm nhận được có khí tức khác thường, xoay người sang nhìn.

Hai người và Chu gia lão tổ nhìn lên bầu trời, ở đó có mấy đóa mây trắng, mép của những đóa mây trắng ấy bị cột sáng làm cho có màu vàng óng ánh, hiện giờ, bên dưới những đóa mây trắng ấy, có một quả quang cầu màu sắc tối tăm đang bay lên.

Những ánh sáng vàng rơi xuống quang cầu, không tạo nên một tiếng vang nào, cũng không xuyên qua quang cầu được, mà nơi ánh sáng vàng tiếp xúc với quang cầu, không ngừng tỏa ra những màn sáng lạnh lẽo màu đen, từng tầng từng tầng.

Mảnh bầu trời ở khu vực đó càng lúc càng tối hảm đi, bằng mắt thường cũng có thể thấy được, nó càng lúc càng giống một lá bùa màu đen kịt.

Nó không giống đêm tối, vì trong đêm tối còn có ánh sao và ánh trăng lóng lánh.

Màn trời đen đó đen đặc đến mức ép người ta không thở nổi, Phù Tô nhìn nửa bầu trời bên trên sơn cốc đã bị che lại thành màu đen, nhìn chỗ giao nhau giữa cột sáng vàng và màn đen dày đặc kia, giọng đầy khiếp sợ: "Còn có người khác nữa?"

Đinh Ninh không nói gì.

Chu gia lão tổ cũng không nói gì.

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, như có một ngọn núi đập mạnh vào mặt hồ yên ả.

Mặt đất dưới chân ba người rung lên mãnh liệt.

Sau đó xuất hiện một ngọn cuồng phong.

Nguyên Khí và hơi nước bên trong sơn cốc bị tách ra hai bên như thủy triều.

Quần áo Đinh Ninh bay phất phới.

Cơ thể gầy gò của hắn như muốn bị thổi bay lên khỏi mặt đất.

Nhưng hắn vẫn cố gắng híp mắt, nhìn chăm chăm về phía quang cầu tối tăm.

Bên dưới bầu trời đen có ánh sáng.

Hắn thấy một người già, quanh người bốc lên những ngọn lửa trắng, như đang bốc cháy.

Phía trước người đó xuất hiện một con đường rộng rãi.

Tất cả cây cỏ trên con đường đó đều bị bẻ rạp.

Cả người Chu gia lão tổ tuôn mồ hôi lạnh ướt sũng.

Cách phá giải kia giống hệt cách mà Đinh Ninh đã nói.

Những người kia ra tay quá là thô bạo, không chỉ khai thông mở ra đường đi, mà còn thừa lúc sức mạnh ở cửa trận bị yếu, đẩy bạo lực phá luôn cửa trận.

Phương thức như vậy, cho thấy người kia mạnh hơn lão rất nhiều.

Rút cuộc là ai, có được sức mạnh đến như vậy?

Rút cuộc là ai, mà cũng phát hiện ra được pháp trận ở chỗ này, hôm nay cũng muốn phá trận mà vào?

Mây mù trong sơn cốc bị sức mạnh kia làm dạt hết ra hai bên sơn cốc, nên tuy cách nhau mấy dặm, nhưng đám Đinh Ninh nhìn thấy ông lão kia, mà ông lão kia cũng nhìn thấy đám người Chu gia lão tổ, Đinh Ninh, Phù Tô.

Trong mắt ông lão kia xuất hiện sự ngạc nhiên ngoài ý muốn.

Ông lão đó dĩ nhiên là là Sở Hoàng, lão đã tính toán và sắp xếp kỹ lưỡng, trước khi Lộc Sơn hội minh bắt đầu, sẽ tới đây lấy những thứ kia, sau đó lão sẽ trở về Lộc Sơn, trở thành một trong những người mạnh nhất trên đời, đương nhiên lão không thể ngờ được cũng có người phát hiện ra được bí mật ở nơi này, cũng giống như lão là đã từng vào được bên trong pháp trận, và hôm nay lại tới đây chuẩn bị phá trận mà vào.

Nhưng dù có bao nhiêu người phát hiện được bí mật ở nơi đây, thì người lấy được đồ bên trong đó, đương nhiên vẫn phải là người đầu tiên vào được nó.

Thứ tự đến trước sau, tuy chẳng hơn kém nhau là mấy, nhưng đó chính là vận mệnh.

Nên Sở Hoàng không buồn phát ra sát khí với đám Đình Ninh, mà chỉ khẽ cười, bắt đầu bước đi trên con đường mình mới mở ra.

Cuồng phong lại cuộn lên lần nữa.

Mây mù bị tách ra hai bên sơn cốc đã lại tụ trở về, hơn nữa sức mạnh lại càng kinh người hơn, cuồng phong mang theo càng thêm dữ dội.

...

"Là ai?"

Trên bầu trời, giữa cuồng phong đang gào thét, trên một đóa mây trắng, trên lưng con linh thú vừa giống cá vừa giống chim, người cung nữ nhìn chăm chú, vô cùng nghiêm túc.

"Sở Hoàng."

Đế sư của Đại Tần vương triều lắc đầu, cảm khái: "Hèn gì lúc ở Lộc Sơn, không nhìn thấy hấn."

Người cung nữ nhìn Sở Hoàng đang bước đi, lạnh giọng: "Chúng ta nên làm gì?"

Đế sư bình thản: "Ngăn cản hấn vào trận."

Người cung nữ gật đầu: "Ngài cản Sở Hoàng, ta đi ứng phó Chu gia lão tổ."

Đế sư lắc đầu, nhìn bà ta: "Người phải hiểu, một mình ta không đủ cản được Sở Hoàng."

Người cung nữ ngừng thở.

Bà ta biết Đế sư nói đúng, nhưng nếu làm vậy, có nghĩa là phải mặc kệ Phù Tô và Đinh Ninh.

Có nghĩa là Phù Tô và Đinh Ninh sẽ phải chết.

"Lộc Sơn hội mình là Đại Tần vương triều của chúng ta bây giờ, Thái Tử là Đại Tần vương triều của chúng ta trong tương lai. Một bên là bây giờ, một bên là tương lai. Không có bây giờ, làm sao có tương lai." Lão nhân tóc trắng nhìn theo Sở Hoàng: "Dù thánh thượng, hay Hoàng Hậu, thì cũng sẽ đều chọn bây giờ. Chúng ta không còn lựa chọn nào khác."

Trên người lão bắt đầu tỏa ra những luồng khí tức mỏng manh cực kỳ thanh tịnh.

Cơ thể lão dần phình to ra.

Một người khổng lồ đang dần hiện ra giữa trời đất, một người đầu đội trời, chân đạp đất đúng nghĩa.

Những vì sao ở nơi xa trên bầu trời như tối sầm lại.

Từ trên trời, một luồng khí tức khổng lồ bắt đầu áp xuống.

Sở Đế ngẩng đầu lên.

Ngay lúc lão ngẩng đầu, luồng khí tức khổng lồ kia đã đè lên quang cầu đen tăm tối.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 25: Vô Tình

Khí tức khổng lồ đó hình như đến từ rất xa, nhưng nặng nề và to lớn như một bức tường thành vô hình.

Khi nó tiếp xúc với quang cầu, mặt ngoài quang cầu rơi ra rất nhiều những mảnh sáng.

Bức tường thành vô hình chỉ ép xuống một cái rồi biến mất.

Những quang cầu tối tăm đã vỡ ra thành hai mảnh, hóa thành hai màn sáng màu đen, lướt qua không trung.

Một tiếng nổ to, cực lớn như tiếng sấm.

Sở Đế nghiêm mặt, chỉ nhìn vào luồng khí tức này, lão đã biết người đến là ai.

Lão thấy đau lòng, không chỉ vì kết quả chờ đợi mấy chục năm đột nhiên có biến cố, mà còn vì lão đang sốt ruột.

Ngay lúc quang cầu bị vỡ, những cột sáng vàng rơi xuống chung quanh lão, những cây cỏ vốn đã bị giày xéo ngã rạp nay lại tuôn ra những luồng nguyên khí bừng bình, mang theo chân hỏa bốc cháy mãnh liệt.

Một chùm chân hỏa tràn vào thức hải của lão, muốn thiêu đốt kinh mạch trong người lão.

Lão không tiến tới được nữa, mà phải lùi lại.

Một luồng chân nguyên tinh thuần với tốc độ cực nhanh truyền vào chuỗi ngọc châu trên cổ tay trái của lão.

Chuỗi ngọc châu này có mặt ngoài thô ráp, màu trắng tinh như tuyết, cứ như những viên tuyết tròn nén lại mà thành, nhưng sau khi chân nguyên rót vào, những tiếng nổ liên tiếp vang lên, từng đoàn khí tức băng hàn không ngừng nổ bung, mười tám xoáy tuyết không ngừng xoay tròn chung quanh người lão.

Trong cửa trận, khắp nơi đều hừng hực những tia hỏa diễm màu vàng.

Những tia lửa vàng không ngừng đâm vào những xoáy tuyết, gió tuyết gào thét, hỏa diễm văng khắp nơi, những xoáy tuyết trở nên nhỏ hắt đi, đến khi chúng gần như bị mài biến mất hoàn toàn, thì Sở Đế cũng thối lui ra khỏi cửa trận thành công.

Một tia lửa tiếp cận được vào, quần lên người lão, nhưng bên ngoài áo long bào vàng của lão lại có một tầng màn sáng vàng nhạt, khiến tia lửa không xuyên qua được.

Khuôn mặt của Sở Đế như già thêm mấy phần, nhưng ánh mắt vẫn vô cùng bình tĩnh, lão hít sâu một hơi, hai mắt híp lại nhìn lên không trung.

"Làm sao có thể?"

Chu gia lão tổ ngẩng đầu nhìn theo hướng Sở Đế đang nhìn.

Hơi nước hai bên đã lại khép vào phủ lên sơn cốc, như hai con sóng lớn đập ầm vào nhau.

Ngoài bắn tóe ra những luồng sóng khí màu trắng, còn làm bắn ra vô số những tia lửa như ánh kiếm vàng rực.

Trong màn mây mù, Chu gia lão tổ không nhìn rõ được Tu Hành Giả mới ra tay là ai, nhưng lão đã đoán ra thân phận của người đó.

Cả Trường Lăng, chỉ có một Tu Hành Giả có thể từ khoảng cách xa như vậy thi triển ra sức mạnh cường đại như vậy.

Nhưng làm sao người đó lại có mặt ở đây, ngay lúc này?

Chu gia lão tổ vô cùng sợ hãi, cả người đổ mồ hôi lạnh, chảy ròng ròng trên người lão, nhưng lão là người giàu kinh nghiệm, hẳn đã nhìn thấy đây chính là cơ hội của lão.

Cả người lão run rẩy, đưa tay phải về phía cửa trận.

Những luồng hàn sát chi khí đen kịt lại chen chúc chui ra.

Nửa người bên phải của lão đã hoàn toàn mất đi tri giác, nhưng lão biết Đinh Ninh nói đúng, việc lão cần phải làm, chính là một chữ nhanh.

Hàn Sát khí đen kịt tràn ra, bên trong lại bắn ra những tia sáng trắng, vẽ lên một bức tranh thủy mặc giữa không trung, những cột sáng vàng rơi lên bức tranh, nhuộm phần tranh đó trở thành màu vàng đỏ, nhưng không thể xuyên qua được nó.

Chu gia lão tổ rú lên một tiếng đau đớn như đã thú bị thương, quét mạnh cánh tay phải đã gần như mất đi tri giác ngang qua một cái.

Mấy tiếng xuy xuy vang lên, mấy đạo bạch sắc kiếm khí lăng lệ sắc bén đâm vào phía trước sát cửa trận.

Mấy nhúm cây cỏ bay lên, không bắn về phía trước theo đường kiếm khí, mà bị một luồng gió mạnh đẩy bắn văng ra.

Cả nửa thân người bên phải của Chu gia lão tổ đã hoàn toàn mất đi tri giác. Lão quát to một tiếng "Đi!", một luồng khí đen cuốn lấy lão và Đinh

Ninh, Phù Tô bay tới đập vào cửa trận.

Cỏ cây ở cửa trận khê nhúc nhích, những tiếng nổ đi ùng không ngừng vang lên, nhưng đã không còn mang theo bao nhiêu sức mạnh.

...

"Ta còn tưởng là ai, thì ra là chủ nhân Mặc Viên Chu gia Trường Lăng, thì ra cũng có duyên phát hiện ra vùng cấm địa nơi này."

Sở Đế khinh bỉ nhìn bức tranh hai màu đen trắng trên bầu trời.

Mây mù đột nhiên tách ra, con linh thú vừa giống cá vừa giống chim bay xuống.

"Mặc Thủ Thành. . . và Phan Nhược Diệp."

Nhìn thấy hai người ngồi trên lưng linh thú, ánh mắt Sở Đế lóe lên tia trêu tức, lão cảm thấy chuyện ở đây trở nên vô cùng thú vị, bèn cười rộ lên.

"Trường Lăng không có tường thành, nhưng Mặc Thủ Thành người chính là người đứng đầu lực lượng thủ thành, là bức tường thành vô hình bảo vệ Trường Lăng. Còn người nữa, Vị Ương Cung Cung chủ, tâm phúc tín nhiệm nhất của Trịnh Tự, hai người các người không ở lại Trường Lăng, lại lạng lẽ đi theo Chu gia lão tổ và hai tên nhóc này, thực là thú vị!" chỉ cần nhìn ánh mắt và nét mặt của người cung nữ trên lưng linh thú, lão cũng đã đoán ra được chuyện gì đang xảy ra.

Mặc Thủ Thành hít sâu một hơi.

Lão nhàn nhạt nhìn Sở Đế, nói chậm rì rì: "Quả nhiên không thể giấu giếm được người, trong hai tên nhóc kia, có một đứa là Phù Tô."

"Nên Chu gia lão tổ kia không biết, mang hai tên nhóc này tới đây ý muốn lợi dụng bọn chúng, các người mới đi theo, không ngờ tới nơi có cấm

địa này, càng không ngờ lại gặp ta." ánh mắt Sở Đế lạnh lẽo, hai đồng tử lóng lánh.

"Chuyện này quả thực là ngoài ý muốn." Mặc Thủ Thành nở nụ cười khổ: "Ngay cả thánh thượng của chúng ta cũng e rằng không ngờ được lại thấy được người ở nơi này, vào thời điểm này."

Sở Đế cười ung dung: " Tương lai Phù Tô sẽ là một Đế Vương tốt, bởi vì các người không còn cần một đế vương có khả năng mở mang bờ cõi, mà là cần một Đế Vương có thể gìn giữ cái đã có. Nhưng các người để ngăn cản ta, lại khiến hãn phải chết, có đáng không?"

Mặc Thủ Thành nhìn lão, bình thản: "Nếu ta đã chọn làm như vậy, đương nhiên là ta thấy đáng."

"Bởi vì người tin Nguyên Vũ Hoàng Đế và Trịnh Tụ cũng sẽ nghĩ giống người. Không tiếc bất cứ giá nào, phải lấy được lợi ích tối đa trong Lộc Sơn hội minh, dù phải hi sinh con của mình." Sở Đế thở dài cảm khái: "Năm đó, bọn họ cũng sẵn sàng hi sinh những người luôn kề vai sát cánh chiến đấu với họ, thậm chí là những người trung thành tuyệt đối với họ, ta đúng là không bằng Nguyên Vũ Hoàng Đế và Trịnh Tụ, ta không thể làm được kẻ vô tình như họ."

"Đế Vương vốn là đã vượt qua phạm trù người bình thường." mặt Mặc Thủ Thành không hề thay đổi: "Cho nên làm việc cũng không thể dùng khái niệm có tình hay vô tình của người bình thường để phán xét."

"Người từng là một viện trưởng học viện của Trường Lăng, nói về kiến thức, nói về đạo lý, ta không bằng người, nên ta sẽ không tranh luận gì với người." Sở Đế đưa cột nhìn Mặc Thủ Thành và người cung nữ này giờ vẫn luôn trầm mặc: "Nhưng ta biết, dù cả hai người các người liên thủ, cũng không thể giữ ta lại được, mà ta cũng không có khả năng giết được hai người các người, nên ta sẽ không đánh nhau với các người."

Mặc Thủ Thành gật đầu: "Đúng vậy, đúng là chuyện lãng phí sức lực không có ý nghĩa."

"Các người đương nhiên cũng sẽ không để cho ta đi vào, mà nếu các người đã lựa chọn Lộc Sơn hội minh, lựa chọn hiện tại, ta đương nhiên cũng sẽ không để cho các người vào được." Sở Đế nhìn Mặc Thủ Thành và người cung nữ: "Ta đã vì món đồ trong đó chờ đợi mấy chục năm, ta phải nhìn thấy kết quả cuối cùng."

Mặc Thủ Thành nhìn lão, điềm tĩnh không kém: "Vậy chúng ta hãy cùng ở đây chờ đợi."

Người cung nữ cũng biết, nếu bà ta cùng với Mặc Thủ Thành và Sở Đế chiến đấu sẽ lưỡng bại câu thương, có lẽ đều sẽ bị Chu gia lão tổ giết sạch.

Mà Sở Đế, bà ta và Mặc Thủ Thành đều tuyệt đối không thể chết ở nơi này, nên giữ thế giằng co là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng bà ta lại quá thân thiết với Phù Tô, sợ hấn bị chết bên trong trận, nên không kềm chế được tâm tình, lạnh lùng hỏi Sở Đế: "Ở trong đó rốt cuộc có cái gì?"

Sở Đế chấp tay sau lưng, không buồn trả lời.

"Chúng ta chọn hiện tại, lão ta chọn tương lai, thực ra chúng ta đã chiếm được một chút ưu thế." Mặc Thủ Thành nhìn người cung nữ đang mất bình tĩnh: "Lão ta không thể làm được gì trong hiện tại, trong khi chúng ta vẫn còn có thể đánh cuộc một trận với tương lai, chúng ta có thể đánh cuộc sẽ xuất hiện kỳ tích, tên nhóc quán rượu kia và Phù Tô Hoàng Tử có thể an toàn trở ra."

"Có khả năng đó hay không?" Người cung nữ vẫn còn giận dữ, ngực phập phồng kịch liệt.

"Chỉ cần một chút xiu khả năng thì cũng là có khả năng." Mặc Thủ Thành ôn hòa: "Hơn nữa nếu người không nhìn được ra tay trước, ta không thể chắc chắn được chuyện gì sẽ phát sinh, có lẽ cả hai chúng ta sẽ đều phải chết ở chỗ này. Vì ta biết, công pháp tu luyện của lão ta có liên quan tới phái nữ."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26: Khốn Long

Người cung nữ hít sâu một hơi.

Bà ta nhìn chăm chăm vào nơi Chu gia lão tổ và Đình Ninh, Phù Tô biến mất.

Từ trước tới nay, bà ta luôn cho rằng Nguyên Vũ Hoàng Đế và Hoàng Hậu vì Đại Tần vương triều, quyết định làm cái gì cũng là chính xác, nếu muốn khai sáng nên cơ nghiệp từ xưa đến nay chưa hề có, thì đương nhiên nhiều khi phải vô tình, thậm chí phải hi sinh.

Sự vô tình và hi sinh đó, chính là để Đại Tần vương triều càng cường đại hơn, là để con dân Đại Tần càng thêm giàu có.

Nhưng ngày hôm nay, vì ngăn cản Sở Đế mà phải hi sinh Phù Tô, đến phiên bà ta phải ra quyết định hy sinh một trong những người bà ta thương yêu nhất, thì niềm tin của bà ta bắt đầu xuất hiện một chút dao động.

Đình Ninh và Phù Tô bị Chu gia lão tổ dùng sức mạnh cường ép bay qua cửa trận.

Sức mạnh bên trong cửa trận đã vô cùng suy yếu, nhưng đối với Đình Ninh và Phù Tô, thì vẫn cực kỳ cường đại.

Vô số cành cây lộn xộn tràn ngập trong thức hải Đình Ninh, làm hấn vô cùng phiền muộn, khí huyết trong người cũng không được lưu thông xuyên suốt, nét mặt hấn đầy lạnh lùng và sát ý.

Nhờ thức niệm của hần, những con tiểu tằm lại lặng lẽ xuất hiện, bắt đầu thôn phệ những tia khí lạnh giá đang phong bế kinh mạch trong người.

Nhờ tiểu tằm thôn phệ, kinh mạch của hần lại dần trở nên thông suốt, song hần vẫn để chân nguyên nằm im trong khí hải, làm cho khí tức không hề có chút xúu biến đổi nào.

Chu gia lão tổ không biết Sở Đế và Đại Tần Đế sư đã nhất trí với nhau là sẽ không ra tay, lão chỉ biết mình phải thật nhanh, lão dùng hết toàn lực, chỉ sau mấy hơi thở, sự công kích của những cành lá xung quanh lão và Đinh Trữ, Phù Tô đều hoàn toàn biến mất, quang cảnh trước mắt hiện ra rõ ràng.

Đã vượt qua cửa trận.

Thân là hoàng tử được Nguyên Vũ Hoàng Đế và Hoàng Hậu coi trọng nhất, Phù Tô biết trên người mình có những món đồ mà vô số Tu Hành Giả của cả Đại Tần vương triều đều phải tha thiết ước mơ, đương nhiên biết nếu hần chết ở đây, sẽ mang tới hậu quả gì.

Nhưng khi nhìn thấy quang cảnh đằng sau cửa trận, Phù Tô lại tạm thời quên mất an nguy của mình, sự chú ý của hần đã hoàn toàn bị cảnh trí trước mặt hấp dẫn.

Trước mặt hần là một lòng sông đã khô cạn, không có cành cây ngọn cỏ nào, chỉ có những viên tinh thạch trông như đá cuội hình bầu dục.

Những viên tinh thạch này có màu đỏ thẫm như hồng bảo thạch, trong veo, bên trong có ngọn lửa màu vàng cháy rừng rực.

Nhìn từ bên ngoài, cứ tưởng sương mù phủ cả mặt đất, nhưng thực tế, ở đây sương mù chỉ có từ cách mặt đất từ khoảng mười trượng trở lên.

Ngay giữa lòng sông cạn, có một khối kiến trúc khổng lồ bằng đá màu xanh đứng sừng sững.

Tòa kiến trúc này bên dưới to, bên trên thu nhỏ lại, giống như một tòa lăng mộ khổng lồ. Ở dưới đáy, cứ mỗi mười mét lại có một cái cổng vòm, bên trong những cổng vòm có thể nhìn thấy màu xanh ngắt của cây cối, cả kiến trúc toát ra khí tức tang thương và xa xưa.

Giống như một cái vườn do vương thất cổ xưa kiến tạo.

Nhưng dù là vườn do vương thất xây lên, thì một kiến trúc kiên cố như vậy, cũng không thể nào chỉ là để trồng hoa và cây cảnh.

"Bên trong đó có cái gì?"

Phù Tô quay sang hỏi Chu gia lão tổ, trên mặt xuất hiện một tia sát ý, "Nhìn rõ ràng kiến trúc kia đâu phải để phòng ngừa Tu Hành Giả tiến vào, mà là để vây khốn món đồ bên trong nó, rốt cuộc trong đó có mãnh thú tới cỡ nào, người còn muốn lợi dụng chúng ta làm cái gì?"

Chỉ còn thiếu một chút nữa là tới bước cuối, nhưng Chu gia lão tổ đã ngã ngồi xuống đất, lão thậm chí không thể ngồi vững vàng, nhưng trên mặt lão lại đầy hưng phấn và chờ mong, đến mức gương mặt đỏ ửng hằn lên.

"Nếu đã đến lúc cuối, có lẽ gạt thêm các người cũng không có ý nghĩa gì."

"Trong đó có một cây Nhục Bồ Đề, và một con rồng bị mù."

Nhục Bồ Đề?

Rồng mù?

Năm chữ ấy, chữ nào cũng làm cho Đinh Ninh khiếp sợ.

"Trong này lại có Nhục Bồ Đề, và rồng?" Hãn lâm bầm.

"Nhục Bồ Đề là cái gì, rồng mù là cái gì?" Phù Tô hỏi, hai thứ này, hẳn chưa bao giờ nghe thấy.

"Đều là những món đồ cực kỳ biến thái."

Đinh Ninh giải thích: "Có một số Tu Hành Giả cực kỳ cường đại sau khi chết, Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí tích góp trong cơ thể ngưng tụ không tiêu tan, khi gặp phải một số vật thể đặc biệt sẽ tạo nên những sự kết hợp kỳ dị, Nhục Bồ Đề chính là một loại trong số đó. Một loại cây đặc biệt kết hợp với di thể của Tu Hành Giả cường đại, biến thành một loại không phải cây cũng không phải cơ thể, mà giống như Linh Thể. Tác dụng của nó, được phát hiện nhờ vào các tu hành giả Đại Tề Vương Triều. . . Những tông sư tu luyện Âm Thần Quỷ vật, phát hiện nếu luyện hóa Linh Thể này, sẽ làm cơ thể của mình cũng sinh ra một sự biến đổi kỳ dị, trở thành một linh thể hầu như không bao giờ già yếu."

"Một Linh Thể hầu như không bao giờ già yếu?" Phù Tô có chỗ không thể hiểu được.

Đinh Ninh gật đầu: "Ví dụ đơn giản, như Cương thi, nếu nó chỉ bị trọng thương ở một vị trí nào đó trên cơ thể, thì nó cũng vẫn không chết, trừ phi cơ thể bị đánh nát thành nhiều mảnh, đầu bị chém đứt. Nhưng Linh Thể loại này có tốc độ khôi phục cực kỳ chậm, nên nếu cơ thể bị đánh thủng, thì những lỗ thủng đó cũng phải một thời gian dài sau mới lành lại."

Đến lúc này Phù Tô mới hiểu vì sao Sở Đế và Chu gia lão tổ đều tới đây.

Cả hai người đều thuộc loại gần đất xa trời, và cả hai đều có tu vi cường đại, nhất là Sở Đế, nếu cơ thể biến thành Linh Thể như vậy, thì trong Lộc Sơn Hội Minh lão sẽ trở thành một đối thủ càng mạnh. Thực ra Sở Đế vốn đã không phải Tu Hành Giả bình thường, dù cơ thể có biến thành Linh Thể dạng này, thì tu vi cũng không tiến bộ thêm được, nhưng đối với lão, chiến thắng thời gian và chiến thắng Lộc Sơn Hội minh, chính là tất cả.

"Con rồng mù không phải là rồng thật, mà là một loại trùng đất kích thước lớn. Nó có mắt, nhưng mắt của nó không nhìn thấy, nó cảm nhận mọi thứ bằng râu. Thực lực của nó rất cường đại, có thể so với Thất Cảnh, nên Tu Hành Giả ngày xưa gọi nó là rồng. Ba mươi năm trước, đừng nói Nhục Bồ Đề chưa thành thực, dù nó đã thành thực, thì sau khi cưỡng ép phá trận, bị thương tích nặng, Chu gia lão tổ cũng không phải là đối thủ của nó. Bây giờ, dù Sở Đế không xuất hiện, nếu muốn giết nó, thì cũng phải trả giá đắt, nên từ đầu, lão đã muốn lợi dụng ta mở đường tới đây, sau đó dụ con rồng mù đi, để lão thừa cơ lấy Nhục Bồ Đề."

"Kiến thức người có quả là không ít."

Chu gia lão tổ cười nhạt: "Nhưng nó cũng không thay đổi được gì."

Phù Tô lắc đầu: "Người không thể làm như vậy."

Đình Ninh cau mày, hẳn biết Phù Tô muốn làm gì, nhưng hẳn không nghĩ làm vậy là có hiệu quả.

Lúc Phù Tô nói ra những lời kia, có kèm theo một loại khí tức uy nghiêm tôn quý khó tả, làm cho Chu gia lão tổ cảm nhận được có điểm khác thường.

Lão nhìn Phù Tô chăm chăm.

"Ta ra lệnh cho người không được làm như vậy." Phù Tô lạnh lùng nhìn lão: "Vì ta không phải là Tô công tử bình thường, ta là hoàng tử Phù Tô."

Chu gia lão tổ lạnh người.

Lão đã hiểu vì sao một nhân vật như Mặc Thủ Thành lại xuất hiện ở nơi đây.

"Thì ra người chính là hoàng tử Phù Tô được Nguyên Vũ Hoàng Đế và Hoàng Hậu thương yêu nhất."

Lão cười dữ tợn: "Người ra lệnh cho ta không được làm như vậy?"

Phù Tô uy nghiêm nhìn Chu gia lão tổ: "Chẳng lẽ Chu gia không muốn còn tồn tại ở Trường Lăng?"

"Chu gia chính là ta, ta chính là Chu gia, nếu ta ngã, Chu gia còn có thể sống ở Trường Lăng sao?"

Chu gia lão tổ giễu cợt: "Đồ con nít, ta cần mạng của các người để đổi lấy mạng của ta, người nghĩ ta sẽ nghe mệnh lệnh của người không?"

"Mà ta cũng không cần phải sốt ruột."

Chu gia lão tổ hầu như không thể cử động được nữa, nhưng có một luồng khí tức từ người lão đang không ngừng tỏa ra, lão nhìn lại sau lưng, vẻ mặt đầy cảm thông, giọng nói đầy châm chọc: "Con trai à, người đã bị người vứt bỏ rồi."

"Người!" mặt Phù Tô trắng bệch, hãn cực kỳ phẫn nộ, nhưng không biết phải nói gì, chỉ theo bản năng quát lên: "Lớn mật!"

"Nếu đã biết thân phận của người, ta càng không thể tha cho người được." Chu gia lão tổ nghiêm nghị: "Hôm nay ta hại tính mạng bạn tốt của người, nếu để cho người sống sót, sau này người cũng sẽ không bỏ qua cho ta, nhưng yên tâm, ta sẽ không giết người ngay đâu, dù sao ta cũng có thể lợi dụng người, để Nguyên Vũ Hoàng Đế và Trịnh Tụ kia sợ ném chuột phải sợ vỡ bình."

Phù Tô không ngờ kết quả trở thành như vậy, mặt hãn tái nhợt quay sang nhìn Đinh Ninh, trong mắt đầy đau thương và áy náy.

"Dù có chút đáng tiếc, nhưng bây giờ hân còn quan trọng hơn người."

Chu gia lão tổ nhìn Đinh Trữ: "Nhưng nếu người có thể chứng minh người có giá trị hơn hân, ta sẽ cho người sống sót."

Đinh Ninh ngẩng đầu lên: "Người đang nằm mơ."

Ánh mắt Chu gia lão tổ chuyển thành mãnh liệt, lão không nói thêm gì nữa, một luồng khí từ người lão thổi tới, hất Đinh Ninh bay về phía cổng vòm

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 27: Khí Tức

Luồng khí Chu gia lão tổ thả ra không mạnh lắm, nhưng sau khi Đinh Ninh bay qua cổng vòm, lại có một sức mạnh khác cực mạnh ép lên người hắn, làm xương cốt cả người hắn kêu lên răng rắc như sắp bị bẻ gãy.

Miệng Đinh Ninh ứa máu, hắn biết đây là sức mạnh của bản thân pháp trận, Chu gia lão tổ đã tới một lần, đương nhiên biết có sức mạnh này, lão còn cần dùng hắn để dụ con rồng mù kia đi, nên đương nhiên sẽ không để cho hắn chết ngay được.

Nên hắn không hề sợ hãi, tiểu tửm trong người hắn sống dậy, điên cuồng cắn nuốt Hàn Sát Nguyên Khí Chu gia lão tổ vừa đánh vào trong cơ thể hắn.

Trong người hắn vang lên âm thanh rào rào, nhưng hiện giờ hắn đã ở bên trong khu kiến trúc, Chu gia lão tổ không thể nào nghe thấy được.

Ầm một tiếng vang dội.

Hắn ngã đập mạnh xuống đất, rơi lên lớp lá mục đã nhiều năm.

Những chiếc lá mục này rất khô ráo, không có chút ẩm ướt nào. Cây cối xung quanh mọc rất dày đặc, khiến cả kiến trúc rợp một màu xanh.

Xuyên qua những khe hở nho nhỏ của lớp cây cối, lấp lóe những đường phù văn tỏa ánh sáng nhạt, mang theo cảm giác thần thánh, chen lẫn trong rừng cây có một số phiến đá, hình dạng cổ quái, tỏa ra một loại sát ý kỳ dị.

Biết con rồng mù sẽ tới rất nhanh, Đinh Ninh không buồn ngồi dậy, mà chỉ khẽ nghiêng người, tận lực kích thích tăng tốc độ cắn nuốt của tiểu tằm trong người.

Sinh tử thường chỉ cách nhau một đường ranh mỏng manh.

Nhờ tăng tốc độ thôn phệ, những hạt đen tích hàn nguyên khí nằm tắc ứ trong kinh mạch của hắc đều được phân giải.

Nhưng, trên mặt đất phía trước người hắc xuất hiện những con đường thẳng tắp, hướng thẳng về phía hắc.

Lúc những con đường đó còn cách hắc chừng mấy trượng, một luồng uy áp khổng lồ đã tràn tới, khiến quần áo của hắc nứt ra, trên da xuất hiện những đường máu thẳng tắp, như muốn xé tung cơ thể hắc thành ngàn mảnh.

Với tu vi hiện giờ của Đinh Ninh, không thể nào chống cự nổi sức ép mạnh đến vậy, nhưng hắc vẫn rất bình tĩnh.

Những con tiểu tằm trong người hắc hoàn toàn trốn mất.

Ngay khi chúng biến mất, hơi thở và nhịp tim đập của hắc cũng dừng lại.

Mọi hoạt động sống trong cơ thể hắc, như máu huyết lưu thông, mạch đập đều hoàn toàn dừng lại, da thịt của hắc cũng không còn độ ẩm.

Hắc rõ ràng còn sống, nhưng lại chẳng khác gì một tử thi.

Những đường khí tức đang nhắm thẳng vào hắc nghi hoặc dừng lại.

Sự dừng lại đột ngột đó dẫn đến một cơn chấn động, làm cho lá khô và cây cối chung quanh đều bị chấn vỡ thành bột phấn.

Phía trước cơ thể hân xuất hiện một làn sương mù có màu hỗn tạp xanh vàng và màu xám.

Màn sương không ngừng mở rộng, sau đó ở giữa xuất hiện một đốm đen, đốm đen nhanh chóng to ra.

Một cái đầu khổng lồ màu đen, thò ra khỏi màn sương, hướng thẳng về phía Đinh Ninh.

Cái đầu to tướng, hình hơi dẹp như đầu cá, dưới cằm có mấy chục sợi râu cũng màu đen, nhưng nó không có miệng, cũng không có mắt.

Trên cái đầu chỉ có chừng mười đốm sáng lóng lánh, như được khảm mười viên bảo thạch.

Cái đầu to gấp mấy lần đầu người, chẳng có mắt mũi ngũ quan, lại còn điểm thêm mười đốm sáng mang theo hơi thở tàn nhẫn và cường đại, nói chính xác là hơi thở của tử vong.

Cái đầu dí sát tới chỗ Đinh Ninh dò xét, trên người nó tràn ra Nguyên Khí ép lên cơ thể Đinh Ninh, khiến xương cốt của hân lại nứt ra răng rắc, máu thịt bị xé rách bươm, nhưng đám tiểu tằm đã sống dậy, giăng đầy bên trong máu thịt của cơ thể hân.

Cả người hân, biến thành một cái kén.

Cái đầu này đương nhiên chính là cái đầu của con rồng mù có thực lực không thua gì Thất Cảnh trong truyền thuyết, nó không thể nhìn thấy, nhưng lại có khả năng miễn cảm với khí tức gấp mấy chục lần Tu Hành Giả bình thường, mười đốm sáng trên đầu nó không ngừng chớp động, cho thấy nó đang vô cùng nghi ngờ và bối rối.

Một sợi râu không biết là vô tình hay cố ý quăn tới trước ngực Đinh Ninh.

Ngực áo của Đinh Ninh nát thành bột phấn, da ngực xuất hiện một đường nứt.

Đinh Ninh biết hết, nhưng hăn vẫn im lìm như cũ.

Cái đầu rỗng hơi lúi lại một chút.

Nó ngừng lại ngẫm nghĩ, những chiếc râu không ngừng ve vẩy, vờn quanh cơ thể Đinh Ninh, sau đó cái đầu to lắc lư mấy cái, rồi từ từ lúi hăn lại, biến mất trong làn sương mù.

Cảm giác được con rỗng đã bỏ đi, Đinh Ninh không hề thấy mừng, vì hăn không thể duy trì trạng thái này mãi được, chỉ cần cơ thể hăn rỉ ra một tí khí tức nào, con rỗng mù sẽ biết ngay, và nó sẽ nhận ra đã bị hăn lừa gạt.

Tuy vậy, Đinh Ninh vẫn tin mình sống sót được.

Cơ thể hăn vẫn không hề có chút sự sống như cũ, nhưng những con tiểu tằm trong người lại không ngừng chuyển động.

Thay vì phun ra tơ, chúng phun ra một loại Nguyên Khí đặc biệt, từ trong người thấm ra ngoài da thịt hăn.

Bên ngoài làn da xuất hiện một lớp nguyên khí, chúng vắn vẹo, biến thành những thanh tiểu kiếm nhỏ thẳng tắp, cắm thẳng xuống đất.

Cơ thể Đinh Ninh sống lại.

Máu huyết trong người hăn chảy cuồn cuộn.

Hăn hít sâu một hơi, tiếng hít vang lên rõ mồn một trong không khí.

Con rỗng mù cảm nhận được ngay, giữa đám cành lá đang nằm bất động đột ngột dâng lên những cái vòi rỗng, cành lá chạm mạnh vào nhau, phát ra tiếng vang không dứt.

Một luồng khí tức to lớn, nặng nề thô bạo quét qua.

Cái đầu đen lập tức hiện ra trước mắt Đinh Ninh.

Vết thương trên ngực Đinh Ninh lại chảy máu.

Hắn híp mắt, lần này đã nhìn thấy rõ ràng con rồng mù.

Đằng sau cái đầu khổng lồ, là cơ thể trơn nhẵn của loài trùng, nhưng cơ thể này rất gầy ốm, chẳng khác gì da bọc xương.

Những luồng kinh khí tuôn ra từ dưới thân nó, như những thanh kiếm sắc quét sát mặt đất, khác với hồi nãy, lần này sức mạnh nó bày ra càng thêm khủng bố, bụi đất bay tung tóe, thậm chí bên trong đám bụi đất ấy cũng ẩn chứa sức mạnh làm Đinh Ninh không chống cự nổi, song ánh mắt hắn trở nên vô cùng uy nghiêm chưa từng có.

"Ta muốn nói chuyện với người."

Hắn uy nghiêm nói với con rồng mù.

Mạt Hoa Tàn Kiếm chém một nhát xuống đất.

Một đường kiếm quang lóe sáng.

Đường kiếm quang này so với cái đầu rồng thì quá sức nhỏ yếu.

Nhưng vết kiếm đường kiếm quang để lại, lại hoàn mỹ kết nối lại với những vết kiếm trước đó.

Một luồng khí tức đặc biệt, từ những vết kiếm đó tỏa ra.

Không mang theo sức mạnh ghê gớm nào, chỉ là một luồng khí tức nhạt mỏng đơn thuần.

Nhưng khi luồng khí tức này phân tán vào trong không khí xung quanh, nó lại xuyên thấu vào trong khu kiến trúc, xuyên cả vào trong cơ thể con rồng mù.

Con rồng mù cảm thấy trong người có một luồng run rẩy.

Nó dừng lại, cả không gian chung quanh bắt đầu chấn động.

Nó càng thêm nghi hoặc, sau đó bắt đầu sợ hãi.

Vì luồng khí tức kia vượt qua cảnh giới của nó, khí tức ấy, trước nay nó mới chỉ cảm nhận được từ trên người Tu Hành Giả xây nên khu kiến trúc để vây khốn nó này.

"Ta có thể giúp người đi ra ngoài."

Nhìn con rồng đã dừng lại, biết mình đã đánh bạc thành công, Đinh Ninh chậm rãi nói.

Hắn không nhìn nó nữa, mà quay người nhìn về phía điện thờ bên trong khu kiến trúc.

"Phá hỏng luôn dễ làm hơn xây dựng nhiều."

Hắn lầm bầm, cố ý để cho con rồng mù nghe được, Mạt Hoa Tàn Kiếm lại vung lên.

Mấy đường Kiếm Khí từ mũi kiếm gãy bắn ra, đâm vào trong không khí, trong không khí xuất hiện vô số những đường cong nhiễu loạn mắt thường không nhìn thấy được, tạo thành những đường điện quang màu xanh.

Một tiếng nổ bạo vang, những đường điện quang xanh đó bắn thẳng vào vách tường có phù văn.

Khu kiến trúc không chấn động chút nào, nhưng trên mặt đất, dưới lớp lá rụng lại xùy xùy phun ra những luồng gió nhỏ.

Con rồng mù lùì lại mấy trượng, cơ thể nó rung động kịch liệt, sức mạnh nó đã phóng ra, bây giờ lại điên cuồng bị hút trở vào trong người nó.

"Xem ra chúng ta có thể thoải mái hơn rồi."

Đình Ninh nói với con rồng mù.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 28: Lồng Giam

Rõ ràng chỉ là tam cảnh Chân Nguyên, nhưng những vết kiếm hằn chém ra, ngay cả Thất Cảnh Tu Hành Giả cũng còn chưa chắc gì hiểu được ý cảnh trong đó.

Đối với Tu Hành Giả, nếu gặp phải tình cảnh này, thường chỉ nghĩ vì sao chuyện này lại xảy ra, nghĩ xem rốt cuộc Đỉnh Ninh là ai, có xuất thân như thế nào, còn giấu diếm bí mật gì hay không, nhưng đối với con rồng mù đã bị nhốt ở đây không biết bao nhiêu năm, nó chỉ quan tâm tới khí tức của bản thân hãn mà thôi.

Dù nó không thể nói được tiếng người, nhưng nó vẫn là sinh vật có trí tuệ cao, lúc kiếm khí của Đỉnh Ninh làm nhiễu loạn trận thế của kiến trúc, khơi dậy những đường điện quang màu xanh vô cùng quen thuộc kia, nó đã hiểu, mình thực sự có khả năng thoát ra khỏi cái lồng giam này.

Chỉ cần nghĩ đến đó, cả cơ thể nó không kiềm được càng thêm run rẩy, bụng kêu lên sòng sọc.

Bụng nó kêu là vì nó đang rất đói.

Nó là Linh Thú ăn thịt, dựa vào thôn phệ khí huyết mà sống, song năm đó khi nhốt nó ở đây, Tu Hành Giả xây nên khu kiến trúc đã biết nó có khả năng nhịn đói, thế nên không hề cung cấp cho nó đủ đồ ăn, bao nhiêu năm nay nó chỉ toàn ăn côn trùng sinh ra từ trong khu kiến trúc và chim thú đi

lạc vào đây, tuy miễn cưỡng vẫn sống sót được, nhưng đói khát nhiều năm đã trở thành sự tra tấn khủng khiếp đối với nó, huống chi lại còn mất tự do.

Mắt thấy trời xanh bao la bên ngoài, mà lại không ra đó được.

Sở Đế và Chu gia lão tổ đã chờ đợi mấy chục năm, nhưng làm sao chờ lâu bằng nó, bao nhiêu năm chờ đợi, rút cuộc hôm nay cũng đã nhìn thấy cơ hội, nhìn tư thái bình tĩnh mà uy nghiêm của Đinh Ninh, toàn thân nó run rẩy, nó nằm phục xuống, cả cơ thể dán sát xuống mặt đất.

Biểu thị thái độ quy thuận của nó.

Nhìn dáng vẻ quy thuận, kèm với sự sợ hãi và ý cầu khẩn của nó, nghe thấy bụng nó không ngừng reo lên vì đói, trong mắt Đinh Ninh đầy vẻ cảm thông.

Con rồng mù nhạy cảm hơn Tu Hành Giả cường đại bình thường không biết bao nhiêu lần, nó cảm nhận được ngay sự cảm thông của Đinh Ninh nên lập tức cố gắng ép cơ thể xuống thấp hơn, như muốn chìm luôn cả cơ thể mình xuống dưới lớp lá mục dày.

"Ta rất thông cảm hoàn cảnh của người, ta sẽ thả người ra ngoài. Nhưng người phải giúp ta cứu bằng hữu của ta."

Đinh Ninh nói xong, tiếp tục nói ra ba chữ: "Nhục Bồ Đề."

Con rồng mù không hiểu lắm câu đầu tiên của hắn, nhưng ba chữ Nhục Bồ Đề thì nó hiểu, cái đầu to hơi ngước lên, lắc lư sợ hãi.

Đinh Ninh nhú mày.

Hắn múa may tay chân, cố gắng biểu đạt ý mình, "Ý của người là bên chỗ Nhục Bồ Đề cũng có pháp trận lợi hại, người không tới gần được?"

Con rồng mù gật đầu.

Đình Ninh hít sâu một hơi.

Hắn đã hiểu thêm dụng ý của Chu gia lão tổ.

Chu gia lão tổ chỉ là muốn hắn thu hút sự chú ý của con rồng mù, để lão xông tới khu vực pháp trận bảo vệ Nhục Bồ Đề, chỉ cần con rồng mù không chặn kịp lão trước khi lão xông vào pháp trận, là lão có khả năng lấy được Nhục Bồ Đề.

Lão còn định ngay ở trong đó luyện hóa Nhục Bồ Đề.

Chỉ cần luyện hóa thành công Nhục Bồ Đề, đến khi quay trở ra, dù có gặp lại con rồng mù thì quá lắm cũng chỉ bị thương chút ít, vẫn có thể chạy thoát được, không đến nỗi phải mất mạng.

"Dẫn ta tới đó."

Đình Ninh nói, với giọng điệu không cho phép từ chối: "Ta sẽ nghĩ cách phá trận."

Con rồng mù ngẩng đầu lên.

Nó thấy hoài nghi.

Đình Ninh nhú mào, hắn biết mình phải làm cái gì đó.

Hắn thở ra một hơi, phóng tiểu tằm ở trong cơ thể ra ngoài.

Những con tiểu tằm vô hình bắt đầu thôn phệ Thiên Địa Nguyên Khí chung quanh, chúng có khả năng thôn phệ bất kỳ chủng loại Thiên Địa Nguyên Khí nào.

Trong không khí vang lên những âm thanh sà sạt.

Trong thức niệm, con rồng mù nhìn thấy một cảnh tượng khác thường.

Nó nhìn thấy vật lớn nhất trong chuỗi thực vật sinh tồn trong tự nhiên, vật có thể thôn phệ bất kỳ thứ gì, dù lớn hay nhỏ.

Những gì nó ‘nhìn’ thấy làm nó run rẩy.

Nó không do dự nữa, xoay người, nhanh chóng bò đi, mở đường cho Đinh Ninh.

Đinh Ninh đi sát phía sau, một lúc sau, con rồng mù dừng lại.

Rừng cây trước mặt con rồng mù trông rất bình thường, nhưng ngay trước đầu nó, có một con đường màu xanh rất rõ rệt.

Trong đồng lá khô, có một đồng những viên tinh thạch màu xanh lá xếp thành hàng.

Chúng tỏa ra ánh sáng màu xanh lá, nằm thành một mảng, như một mảng sóng xanh.

Đinh Ninh cau mày.

Hắn nhắm mắt lại, tiểu tằm lại tuôn ra khỏi cơ thể, nhả ra Thiên Địa Nguyên Khí.

Khí tức tạo ra làm cho con rồng mù lại thấy sợ hãi, run rẩy nằm phục trên mặt đất.

Những con tiểu tằm phun ra những sợi tơ mỏng, tỏa ra khắp không khí, trong thức niệm của Đinh Ninh xuất hiện những tuyến đường, những cuộn gió xoáy, những bông tuyết bay múa trong không trung.

Trong bức tranh hỗn độn đó, luôn có những hạt bụi màu xanh lá óng ánh tràn ngập khắp nơi, là những âm linh Quỷ vật, đang chờ đợi con mồi máu thịt tươi mới.

"Từ bây giờ, hai chúng ta phải tin tưởng lẫn nhau."

Đình Ninh mở mắt, nói với con rồng mù.

Hắn đưa tay ra, như muốn chạm lên đầu con rồng mù.

Cơ thể con rồng cứng lại, theo bản năng tỏa ra khí diễm hung bạo, khiến không khí xung quanh ùng ùng rung động, dưới mặt đất cũng có vô số khí lưu bay ra.

Nhưng Đình Ninh không hề chần chừ, áp hẳn tay xuống.

Ngay lúc tay của hắn chạm vào cơ thể con rồng mù, khí diễm hung bạo biến mất, cơ thể con rồng mù vẫn cứng ngắc, nhưng bên trong những đốm sáng như bảo thạch trên đầu nó, lấp lóe những đốm quang diễm khác thường.

"Ta nhất định sẽ giúp người rời khỏi nhà giam này."

Đình Ninh rút tay về, trịnh trọng nói, sau đó nói tiếp: "Ta muốn phá vỡ pháp trận này, nhưng sức mạnh của ta chưa đủ, ta cần người tin tưởng ta, cho ta mượn một chút sức mạnh của người để giúp ta phá trận."

Cái đầu con rồng mù hướng về phía hắn, như có diễm còn chưa hiểu, muốn hỏi thêm.

Đình Ninh vung kiếm.

Mạt Hoa Tàn Kiếm chém xuống, để lại một vết kiếm trên mặt đất.

Một luồng Chân Nguyên từ tay trái của hắn bắn ra, rơi vào trong vết kiếm.

Hắn chỉ vào vết kiếm, nói với con rồng mù: "Ta."

Sau đó hắn lại thả ra một luồng Chân Nguyên, rơi vào vết kiếm:
"Người."

Con rồng mù bất động mấy tức thời gian, sau đó, nó gật đầu.

Đinh Ninh cười rạng rỡ.

Hắn dùng kiếm, vẽ lên đất hai hình người.

Một là Chu gia lão tổ, một là Phù Tô .

"Kẻ địch!"

Hắn chỉ vào hình Chu gia lão tổ.

"Bằng hữu." lại chỉ vào hình Phù Tô.

Con rồng mù gật đầu.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, nhưng hắn nhớ ra thêm một người, lại cúi xuống, vẽ thêm một người nữa tròn vo.

Đây là hình dáng của con rồng mù.

Hắn chỉ vào đó, nói: "Bằng hữu."

Hai chữ này lần này mang tới cho con rồng mù một cảm xúc khó tả.

Trong cơ thể nó vang lên một âm thanh cổ quái, những đốm sáng trên đầu nó không ngừng lấp lóe, nó đang cố gắng cảm nhận.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn nó.

Nó như bị sự bình tĩnh của Đinh Ninh làm lây nhiễm, cảm xúc của nó dần bình tĩnh trở lại.

Đình Ninh không nói gì nữa, bước tới mấy bước, đứng chặn phía trước con rồng mù, nhìn đường lục tuyến trước người nó.

Con rồng mù gật đầu.

Đình Ninh vung kiếm.

Những bông hoa trắng nở ra, những tia kiếm khí thi nhau bắn ra, tạo nên những lộ tuyến nhỏ trong không khí.

Oanh!

Trong không gian vốn đang tĩnh lặng bỗng dâng lên hàn khí kinh người, như sắp có một cơn bão tuyết.

Con rồng mù nhấc người lên.

Những sợi râu trên đầu nó bay múa, mặt đất bên dưới cơ thể nó dâng lên những đợt sóng khí, dũng mãnh công kích vào những lộ tuyến do kiếm khí tạo ra.

Oanh!

Một tiếng nổ vang rền, như có hai chiếc thuyền khổng lồ va chạm vào nhau.

Rắc rắc. . .

Mảng tinh thạch màu xanh lá xuất hiện những vết rạn, sau đó chúng vỡ vụn, tầng quang diễm màu xanh biến mất.

Sâu trong rừng, khu vực trung ương pháp trận do những viên Tinh Thạch màu xanh lá tạo thành, có một cây Bồ Đề Thụ cao vút. Cành lá của cây bồ đề này rất lạ, nó có màu tím kỳ dị, ở dưới chân gốc có một trái cây màu tím hình người.

Trái cây kia có hình dạng như một hài nhi đang cuộn mình, mặt ngoài sáng bóng mịn màng.

Chu gia lão tổ đang ngã ngời bên cạnh trái cây đó, năm ngón tay đâm vào bên trong trái, không ngừng hấp thu tinh hoa của nó vào trong người.

Khuôn mặt lão đầy vẻ tham lam, và sung sướng.

Phù Tô bị lão khống chế, đứng thẳng bất động nhìn chăm chăm vào mặt lão, nét mặt hẳn đầy vẻ căm ghét.

Một tiếng nổ vang rền, một làn sóng khí kinh người xen lẫn hàn khí lạnh thấu xương ào tới.

Lá cây Bồ Đề Thụ vỡ tan, mái tóc trắng của Chu gia lão tổ bay tung lên, lão bật thốt: "Chuyện gì thế?"

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 29: Thân Liệt

Khi lớp bụi mù lắng xuống, một bóng người từ từ hiện ra.

"Đình Ninh?"

Nét căm ghét trên mặt Phù Tô chuyển thành vui sướng, hân vui vẻ kêu to.

Tiểu tằm đã chui trở vào trong người Đình Ninh, khí tức của hắn đã trở lại bình thường như cũ. Chỉ có điều Chu gia lão tổ vốn nghĩ rằng hắn đã chết rồi.

Ai ngờ bây giờ hắn lại xuất hiện, mạnh khỏe như thường.

Sự xuất hiện đầy ma quỷ của Đình Ninh làm Chu gia lão tổ sợ hãi.

"Xùy" một tiếng nứt vang lên, theo bản năng, một tia kiếm quang màu đen từ ngón tay Chu gia lão tổ bắn ra, chém thẳng về phía Đình Ninh.

Đường kiếm quang rất mảnh, nhưng mang theo sức mạnh nghiền ép của Thất Cảnh, như một ngôi sao chổi, bay vụt tới.

Kiểm thế cực nhanh, gương mặt Đình Ninh bị ảnh hưởng, trên lông mi xuất hiện những hạt băng màu đen, nhưng hắn không hề động đậy.

Vì từ dưới lớp lá khô đằng sau hắn, đột nhiên thò lên mười cái râu đen.

Mười cái râu này có vẻ sợ những viên tinh thạch màu xanh lá, nên động tác khá là chậm chạp và co ro cúm rúm, nhưng Nguyên Khí nó phun ra, vô cùng cường đại.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Những tiếng nứt liên tiếp vang lên phía trước người Đinh Ninh.

Trên mặt đất trước người hãn xuất hiện cả chục vết nứt, những luồng sóng khí màu vàng từ những vết nứt đó tuôn ra, dễ dàng đánh nát ngôi sao chổi màu đen, đụng nát Hàn Sát tiểu kiếm.

Cả người Chu gia lão tổ run rẩy vì đau đớn.

Lão nhìn mười cái râu đen, và cái đầu màu đen to như một gò núi nhỏ, đang từ từ xuất hiện sau lưng Đinh Ninh.

Nó rõ ràng là con rồng mù mà lão từng nhìn thấy bị nhốt trong trận, nhưng vấn đề là... làm sao nó lại ở đây?

"Làm sao có thể, nó đã đói bụng nhiều năm như vậy, tại sao lại không ăn thịt người, mà lại còn chiến đấu vì người?"

Lão không nhin được kêu lên.

"So với sự tự do, đói khát chỉ là thứ yếu."

Trong lòng Đinh Ninh thầm trả lời như vậy, nhưng hãn cảm thấy không cần phải trả lời hay giải thích cái gì cả, nên hãn chỉ lạnh lùng nhìn Chu gia lão tổ, không đáp.

Sự im lặng của Đinh Ninh làm Chu gia lão tổ càng thấy lạnh lẽo, lão cảm thấy ánh mắt của Đinh Ninh lúc này trông rất quen thuộc, trong đầu lão đột nhiên hiện lên cảnh mình bị một kiếm mổ bụng, điên cuồng vừa khóc vừa chạy.

Dược lực của Nhục Bồ Đề này giờ lão lấy được vào người bắt đầu phát huy tác dụng, một cơn đau khủng khiếp nổ ra trong đầu lão, làm lão không kiềm được, rú lên thảm thiết.

Ngay lập tức, Đinh Ninh tăng tốc, phóng tới chỗ Phù Tô.

Trong mắt Chu gia lão tổ xuất hiện ảo giác, lão cảm thấy cơ thể mình đang không ngừng trầm xuống, những người từng bị lão giết hiện ra ở bên dưới, giơ tay ra kéo lão xuống, cơ thể của lão hoàn toàn không còn cảm giác, như không còn là của lão nữa.

"Dù ta có phải xuống địa ngục, ta cũng phải kéo các người đi cùng."

Lão thét lên, cả người bay ngược về sau, mấy thanh ngưng sát tiểu kiếm còn lại trong người được phóng ra hết, bắn về phía Đinh Ninh và Phù Tô.

Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí do Chu gia lão tổ cô đọng bao nhiêu năm, dù chỉ là một đạo, đừng nói với tu vi Đinh Ninh, dù là Tiết Vong Hư, còn chưa chắc đủ sức ngăn cản được, thế nhưng bây giờ, nhìn mấy đạo ngưng sát tiểu kiếm, trong mắt Đinh Ninh lại chỉ có sự trào phúng.

Nhiều khi, vận mạng của một người không chỉ nhờ vào vận khí, mà còn nhờ vào tâm tính và lựa chọn của người đó.

Năm đó Chu gia lão tổ vì bắt cóc, hành hạ phụ nữ và trẻ em đến chết để ép buộc người khác, nên mới bị người ta một kiếm phá bụng, ngày hôm nay nếu lão chỉ muốn chạy trốn, thì con rồng mù chưa chắc đã đuổi theo.

Nhưng lão lại muốn giết Đinh Ninh, tất nhiên con rồng mù sẽ phải dùng toàn lực ngăn cản.

Vì nó còn cần hãn giúp đỡ để thoát khỏi lồng giam.

Thế nên cả khu kiến trúc đều chấn động.

Nó chấn động vì khí tức khủng bố của con rồng mù.

Con rồng đập mạnh cơ thể mình xuống đất, như một cái cự chùy đập xuống.

Cây Bồ Đề Thụ bị đánh nát tả tơi, những tảng đất từ dưới bay lên, lơ lửng trong không khí.

Những tảng đất đó không chứa đựng sức mạnh cường đại, cũng không bắn về phía Chu gia lão tổ, mà chỉ che lại sự dao động nguyên khí của con rồng mù mà thôi.

Từ mười đốm sáng như bảo thạch trên đầu nó, bắn ra những chùm sáng màu vàng đậm.

Những chùm sáng bắn thẳng về phía những thanh ngưng sát tiểu kiếm, và Chu gia lão tổ.

Những thanh ngưng sát tiểu kiếm nứt toác, vỡ thành mảnh vụn.

Oanh một tiếng nổ vang.

Quang điểm màu đen và tia sáng màu vàng đậm đan vào nhau, tạo thành một vùng sáng khổng lồ màu đỏ thẫm.

Đình Ninh đã tới bên cạnh Phù Tô, thấy sóng khí khủng bố lan tới thì cau mày, Mạt Hoa Tàn Kiếm vẽ một cái, trước người xuất hiện một đạo Kiếm Phù.

Một tiếng kêu đau đớn từ môi hắn tuôn ra, lực ép cường đại nghiền nát kiếm phù, đánh bay cả hắn lẫn Phù Tô văng đi.

Đình Ninh phun máu.

Hắn thúc khuỷu tay vào ngực Phù Tô.

Khí huyết toàn thân Phù Tô chấn động, trước mắt rực một mảnh kim quang, lại bị Đinh Ninh huých mạnh, hắn chỉ cảm thấy ngực nhói lên một cái, ngất xỉu.

Đinh Ninh ho một tiếng, kéo Phù Tô rơi xuống đất.

Trong không khí vang lên một tiếng gầm gừ giận dữ.

Cảm giác được Đinh Ninh bị thương, con rồng mù nổi giận.

Từ đầu nó lại bắn ra những chùm sáng màu vàng đậm.

Hướng thẳng về phía Chu gia lão tổ đang tìm đường bỏ chạy.

Tuy Chu gia lão tổ có tu vi cường đại, nhưng Khí Hải đã gần đông cứng, khiến tốc độ phóng thích Chân Nguyên chậm chạp, đây chính là nhược điểm lớn nhất của lão.

Mười tia sáng khủng bố bắn tới, mà lão không kịp ngưng tụ đủ sức mạnh để đối phó.

Bên ngoài cơ thể lão xuất hiện mười đường nứt rạn.

Sức mạnh khủng bố cắt sâu vào trong người lão.

Chu gia lão tổ nghe thấy được từ trong người mình vang lên âm thanh nứt vỡ.

Lão cảm giác được cơ quan nội tạng và huyết mạch trong người bị bóp vỡ.

Lão vô cùng đau đớn.

Nhưng lão nhận ra mình không chết.

Lão cúi đầu nhìn xuống cơ thể.

Bên trong những đường nứt rạn, lão nhìn thấy ánh sáng màu tím nhạt lóng lánh động lòng người.

Một thứ chất lỏng màu đỏ tím đang chảy, nó không phải là máu tươi của lão.

"Nó? . . ."

Ánh mắt lão theo bản năng nhìn vào bàn tay trái.

Ánh mắt dời dần tới quả Nhục Bồ Đề đã héo rũ một nửa.

Chỉ mới có một nửa, đã làm cơ thể mình biến đổi như vậy sao?

Thức Niệm lão chìm vào trong cơ thể.

Lão nhìn thấy được Khí Hải của mình đã bị một kích của con rồng mù đánh vỡ, nhưng Chân Nguyên bên trong Khí Hải, không hề bị đông lại.

Xuy xuy xuy xuy. . .

Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí, theo những đường nứt rạn trên người lão tràn ra ngoài, có một phần còn trùn ngược trở lại lên người lão.

Sức ép làm những đường nứt trên người lão càng to thêm ra, nhưng lão lại vô cùng vui vẻ.

Vì lão cảm nhận được sức mạnh chảy xuôi mà đã lâu rồi không còn nhìn thấy.

Cơ thể nứt ra, nhưng lại giống như trở thành những đường thông đạo cho những luồng nguyên khí mới lưu thông.

"Một bước Địa Ngục, một bước Tiên cảnh."

Chu gia lão tổ cười to điên cuồng, nhìn Đinh Ninh chăm chăm.

"Ai dám tin chuyện này sẽ xảy ra?"

"Nếu ta không chết, vậy thì, kẻ chết phải là người."

Lão gầm lên.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên.

Nét mặt hắn khá là cổ quái.

Hắn khẽ quát một tiếng với con rắn mù, sau đó xuất kiếm.

Trên Mạt Hoa Tàn Kiếm lại nở rộ những bông hoa trắng.

Thân kiếm biến thành vô số tia sợi bay ra, kéo theo những tuyến đường nhỏ bé.

Con rồng mù tỏa ra Nguyên Khí, rót vào những tuyến đường nhỏ bé đó.

Tất cả phù văn trong khu kiến trúc bừng sáng, những tia quang điện màu xanh lá trong nháy mắt hiện ra, giăng đầy bên trong khu kiến trúc, không ngừng giao thoa và rung động.

Sống sót sau tai nạn, cơ thể lại có được biến hóa kinh người khiến Chu gia lão tổ vô cùng đặc ý, thế nhưng nhìn thấy ma trận lôi quang, nhìn cơ thể mình trong ngoài đều bị lôi quang màu xanh chiếu rọi, lão lại nhanh chóng từ trong đặc ý trở về sợ hãi, lão rú lên thảm thiết.

"Không!"

Một tiếng nổ vang.

Những tia lôi quang như mưa bay xuống.

Đinh Ninh bay vút tới, chắn phía trước con rồng mù.

Chung quanh hần và con rồng mù chừng một trượng không hề có một tia lòi quang nào rơi trúng, cứ như họ đang ở trong một thế giới khác.

Những mảnh vụn từ trong cơn mưa lòi quang bay ra ngoài.

Trong đó có một khối màu tím lóng lánh, chính là quả Nhục Bồ Đề có một nửa đã héo rữa.

Phù văn của cả công trình kiến trúc màu xanh vỡ tan, bụi trắng tóe ra nhưng một cơn mưa tuyết.

Con rồng mù ngẩng đầu lên.

Một khối đá vụn màu xanh rơi xuống.

Sau đó là khối thứ hai, khối thứ ba. . .

Nóc của kiến trúc màu xanh đã bị thủng, lộ ra bầu trời màu xanh.

"Người chết đi!"

Nhưng từ trong màn mưa lòi quang, vang lên một tiếng gào.

Chu gia lão tổ từ trong đó lao ra.

Cơ thể lão đã không còn trọn vẹn, tứ chi đều đã gãy, toàn thân bị điện quang xuyên xỏ không biết bao nhiêu là lỗ thủng, nhưng lão vẫn chưa chết.

Không biết lão lấy sức mạnh từ đâu, mà cơ thể tàn tạ kia mang theo nửa cánh tay lưng lửng vẫn còn đủ sức lao tới đâm về phía ngực Đinh Ninh.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 30: Chân Tướng

Chu gia lão tổ dùng tới phần chân nguyên cuối cùng từ gốc kinh mạch và xương bị đứt gãy bắn ra, đánh tan chấn động không khí chung quanh, tạo thành những dòng xoáy nhỏ.

Sức mạnh của lão hiện giờ không còn được tới một phần mười bình thường, thế nhưng vẫn dư sức vượt xa tam cảnh.

Con rồng mù cảm nhận được một kích này, nhưng nó cũng cảm nhận được ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu lên thân mình, nó do dự.

Nếu bây giờ nó nhào tới giúp đỡ Đình Ninh ngăn cản Chu gia lão tổ, nó sẽ bị thương nghiêm trọng.

Nhà giam đã bị phá, nếu bị thương nặng, không biết có còn đủ sức rời khỏi nhà giam hay không.

Nhưng Đình Ninh đã bước tới, chắn trước người nó.

Trong mắt hần bùng lên tinh quang mãnh liệt, trong cơ thể vang lên tiếng rào rào của tằm ăn lá dâu, khí tức tươi nguyên với tốc độ cực nhanh chảy tràn trong cơ thể, theo những đường kinh mạch, tới từng bộ vị.

Cả cơ thể hần, từ máu thịt, xương cốt, tủy sống, ngay cả sợi tóc cũng bắt đầu rung động lắc lư, tỏa ra khí tức quý dị mà cường đại.

Con rồng mù cảm nhận được Đinh Ninh nhào tới cản chẵn trước người cho nó, lúc đầu nó cảm thấy xấu hổ, nhưng sau đó, khi cảm nhận được khí tức do Đinh Ninh phát ra, nó vô cùng kính sợ.

Chu gia lão tổ đã nghe được âm thanh rào rào trong người Đinh Ninh, lão chợt nghĩ tới một chuyện, không kìm được hít mạnh một hơi.

Nhưng thế đã đánh ra không thu hồi được nữa, cánh tay tàn phế của lão chỉ còn cách Đinh Ninh không tới một trượng.

Nét mặt Đinh Ninh đầy vẻ uy nghiêm.

Tay trái hần bắt kiếm quyết, trong không gian gợn lên những đợt Chân Nguyên sóng khí, đồng thời, Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay phải đâm thẳng về phía trước, kiếm khí bắn ra lướt qua Chân Nguyên sóng khí do tay phải tạo thành, những luồng kiếm khí bắt đầu xoay tròn, với tốc độ khủng khiếp cuốn lấy Thiên Địa Nguyên Khí chung quanh.

Những đóa hoa sen trắng muốt liên tiếp nở ra phía trước người Đinh Ninh.

Những đóa hoa sen trắng muốt đầy thánh khiết tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa, hoàn mỹ không chút tỳ vết.

So với những đóa sen này, cơ thể không trọn vẹn của Chu gia lão tổ chẳng khác gì ác quỷ từ trong địa ngục bò ra.

Nhìn thấy những đóa sen, Chu gia lão tổ chẳng khác gì đang nhìn thấy quý.

Phù một tiếng trầm đục.

Những đóa sen trước mặt Đinh Ninh bay ra.

Hắn khẽ quát một tiếng, trái tay nắm chặt chuôi kiếm, cả người rung lên như dây đàn kéo căng bị kích thích, nhưng không lùi một bước nào.

Trong cơ thể hắn, âm thanh vạn tầm căn xé càng thêm kịch liệt, trên da nổi lên những đốm máu, những con tằm như từ vô hình biến thành thực chất, tranh nhau đòi chui ra khỏi cơ thể của hắn.

Chu gia lão tổ khi nhìn thấy biến hóa trên cơ thể Đinh Ninh, sự sửng sốt lúc đầu đã hoàn toàn biến thành sợ hãi.

Đinh Ninh kêu lên một tiếng đau đớn, máu lại tràn ra khỏi khoe môi, nhưng Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay vẫn không ngừng chấn động.

Thân kiếm vốn cứng rắn lại trở nên cực kỳ mềm mại, kiếm quang tựa như một dải lụa dài quấn lấy cánh tay tàn phế của Chu gia lão tổ.

Luồng kiếm quang nhìn rất mềm mại, thế mà lại chẳng khác gì một cái cối xay kỳ dị, giày vò nghiền nát luồng nguyên khí cường đại của Chu gia lão tổ.

"Đá mài. . ."

Chu gia lão tổ hét rầm lên, sợ tới mức không còn khống chế được cơ thể, cả người run rẩy, ngã xuống đất.

Cánh tay nắm chuôi kiếm của Đinh Ninh run lên bần bật vì hết sức, nhưng hắn biết mình không thể để cho Chu gia lão tổ nhìn thấy điều đó.

Hắn hít sâu một hơi, tỏa ra sát ý thấu xương.

Thanh kiếm rời khỏi tay hắn, dụng hết toàn lực đâm về phía cổ của Chu gia lão tổ.

Tuy hắn không biết gì về tác dụng của Nhục Bồ Đề, Chu gia lão tổ đến mức này mà vẫn không chết đã hoàn toàn vượt ra khỏi khả năng nhận thức

của hắn, nhưng khả năng vận động của một người không thể rời khỏi phạm trù cơ thể của con người, chỉ cần chặt đứt xương sống, hoặc chém đứt đầu, hắn không tin Chu gia lão tổ vẫn còn có thể tiếp tục sống được.

Rắc một tiếng.

Mũi kiếm lạnh toát chém vào cổ Chu gia lão tổ, phát ra tiếng ma xát chói tai, nhưng không chặt đứt được cổ của Chu gia lão tổ, mà mũi kiếm còn bị kẹt trong đó.

"Xương của người cứng thật."

Đình Ninh cười nhạt.

Hắn dùng cả hai tay, biến mũi kiếm thành lưỡi cửa, cửa xương cổ của Chu gia lão tổ.

Cả người Chu gia lão tổ run rẩy, lão muốn bắt lấy mũi kiếm đang cửa cổ mình, nhưng lão không còn cái tay nào, nên chỉ có thể quẩn quại giãy dụa, như một con côn trùng đang bị đóng đinh trên mặt đất.

"Cửu Tử Tầm. . ."

Một lúc sau, Chu gia lão tổ không giãy giụa nữa, ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt Đình Ninh, ào ào nện ra ba chữ.

Đình Ninh cảm giác được sức mạnh trong người mình đã hết, hắn ho khan, nhưng vẫn không ngừng cửa, cũng không lên tiếng.

"Người là truyền nhân của hắn?"

Chu gia lão tổ lầm bầm: "Hắn lại để lại truyền nhân?"

Đình Ninh vẫn im lặng.

Cuối cùng, xương cốt Chu gia lão tổ cuối cùng cũng bị cắt đứt.

"Người. . ."

Nhìn dáng vẻ lạnh lùng và uy nghiêm của Đinh Ninh, và những đạo kiếm ý bất đồng mà hãn từng thi triển, Chu gia lão tổ cảm thấy có chỗ không đúng.

"Dù có là truyền nhân của hãn, người cũng không thể tạo nên được bạch liên của Trịnh Tự. . . Người. . ."

Lão nghĩ ra một điều, điều ấy làm lão sợ tới mức lão quên cả việc mình sắp tử vong.

"Người đúng rồi."

Đinh Ninh lên tiếng, thu kiếm.

Giọng nói của Chu gia lão tổ hoàn toàn chấm dứt.

Vì cái đầu của lão đã lăn lông lốc trên đất.

Lẽ ra lão đã phải chết trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ.

Đinh Ninh ho khan, phun ra một búng máu.

Hãn ngã ngồi xuống, nhìn thi thể của Chu gia lão tổ, trong lòng không hề thấy vui.

Dù là kẻ địch. . . Nhưng người này chết đi, cũng đồng nghĩa người của thời ngày xưa đó lại biến mất thêm một cái.

"Người đi đi."

Đinh Ninh mệt mỏi quay sang, nói với con rồng mù, chỉ vào thi thể Chu gia lão tổ, múa máy chân tay diễn đạt ý mình muốn nói, "Pháp trận đã bị

phá, người đã có thể rời đi, nhưng trước khi đi, xử lý sạch sẽ thi thể của hân giúp ta."

"Còn nữa, ngoài sơn cốc có mấy người người không đối phó nổi, nên người cẩn thận một chút, cố mà trốn đi."

"Chung quanh vùng này có rất nhiều Tu Hành Giả cường đại đã đến, người phải tận lực mà trốn, nếu không ta không biết người sẽ gặp phải kết quả gì đâu."

Con rồng mù dần dần cũng hiểu một chút ý hân.

Nó ngậy người một lúc lâu, sau đó mấy cái râu dài bắt đầu nhúc nhích.

Một luồng sức mạnh cường đại đánh nát bướm thi thể của Chu gia lão tổ, dìm chúng vào trong đất bùn.

Cơ thể của nó chìm xuống đất, dần dần biến mất.

Oanh một tiếng, bức tường của khu kiến trúc bị sụp xuống một góc.

Một đám bụi mù tung lên, chung quanh từ từ trở lại yên tĩnh.

Trên mặt đất, chỉ còn sót lại Phù Tô bị hôn mê và Nhục Bồ Đề đã bị héo một nửa.

Đình Ninh cố nén mọi mệt đứng dậy, tới chỗ quả Nhục Bồ Đề.

Hân chạm vào quả Nhục Bồ Đề, trong bàn tay tuôn ra mấy con tiểu tằm, thăm dò định cắn nuốt Nguyên Khí.

Nhưng rồi hân phải cau mày.

Vì Nguyên Khí của thứ này có tính chất hết sức quái dị, Cửu Tử Tằm của hân không thể phân giải được.

Nếu hân luyện hóa thứ Nguyên Khí này, để cho chúng thấm vào cơ thể, thì cơ thể hân sẽ không thể tránh khỏi kết quả bị biến đổi giống hệt Chu gia lão tổ.

Trở thành một thứ linh thể có bản chất giống như cây cối, đương nhiên cũng sẽ đoạn tuyệt khả năng tiếp tục tu hành, Nhục Bồ Đề này đối với hân không hề có tác dụng nào.

Nhưng hân vẫn đuổi tay cầm lấy nó.

Âm thanh vạt tấm căn xé kinh người lại vang lên.

Nhục Bồ Đề trong tay hân nhanh chóng héo rũ, biến thành bụi xám rơi xuống.

Nguyên Khí của Nhục Bồ Đề đã hoàn toàn bị tiểu tẩm thôn phệ hết, nhưng không hấp thu một chút nào vào trong cơ thể hân, mà biến mất theo những con tiểu tẩm vô hình.

...

Sở Đế vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Lão đột nhiên cau mày.

Một trận cuồng phong từ trong làn mây mù trước mặt lão thổi cuốn ra.

Sức mạnh của trận pháp bắt đầu từ từ biến mất.

Pháp trận tiêu vong, mây mù cũng dần dần tiêu tán.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 31: Che Giấu

Mắt Mặc Thủ Thành lấp lánh ánh sáng khác thường.

Lão là một người đầy kinh nghiệm và cơ trí, lão biết Chu gia lão tổ không có khả năng phá được pháp trận như vậy.

Nên sự biến đổi này, thực sự là ngoài ý muốn.

Mây mù tiêu tán càng lúc càng nhanh, không chỉ tản lên cao và tản ra bốn phía, mà còn thấm xuống mặt đất.

Khi hơi nước biến mất, Thái Dương Chân Hỏa ở trong sơn cốc dần lộ ra ngoài.

Cỏ cây lộn xộn trước trận bắt đầu bốc cháy.

Cả sơn cốc tràn ngập ánh lửa màu vàng, như vô số đóa hoa hướng dương đang nở rộ.

Tòa kiến trúc màu xanh, hiện ra sau biển lửa.

Sở Đế cau mày.

Cũng giống như Chu gia lão tổ, lão đã từng vượt qua pháp trận, lọt được vào bên trong khu kiến trúc màu xanh, nên lão biết đó là cái gì và trong đó có cái gì.

Hình như nhà giam đó đã bị phá, vì sao lại như vậy?

Tâm tư của lão không còn quan tâm tới Nhục Bồ Đề, mà dồn hết suy nghĩ vào vấn đề này.

Chỉ sau một lúc, lửa vàng biến mất, trong sơn cốc hoàn toàn là một mảnh tro tàn, nền đất của kiến trúc màu xanh bị nung đỏ, bốc khói nghi ngút, gió núi thổi qua, cuốn lên vô số tro tàn bay lả tả khắp nơi.

Từ bên trong kiến trúc màu xanh vang lên một âm thanh chói tai.

Những đường nứt dài xuất hiện từ dưới đáy, với tốc độ cực nhanh lan dần lên trên, cả tòa kiến trúc màu xanh gần như muốn vỡ, trong một cánh cửa vòm, có hai bóng người nhỏ gầy đỡ lấy nhau đi ra.

Phan Nhược Diệp mở to mắt.

Lẽ ra bà ta phải thấy mừng rỡ.

Nhưng không biết tại sao, bà ta lại không thấy mừng.

Có lẽ vì bà ta biết, lẽ ra, theo lệ thường, hai người này đã phải mất mạng.

Mặc Thủ Thành nhếch mép khẽ cười.

"Đây là ý trời."

Lão quay sang nhìn Sở Đế, giọng cảm khái: "Bây giờ và tương lai, chúng ta đều cưỡi thắng."

Sở Đế nhìn Đinh Ninh và Phù Tô, trong đáy mắt như có vô số ngôi sao đang chớp động.

Lão cảm nhận tình hình thân thể của Đinh Ninh và Phù Tô, kết hợp với hiện trạng của kiến trúc màu xanh, cảm thấy vô cùng cổ quái, "Chuyện này

thực không thể nào."

Lão lầm bầm, giống đang trả lời Mặc Thủ Thành, cũng giống đang tự lầm bầm với mình.

"Có những chuyện vốn không thể xảy ra nhưng cuối cùng lại cứ xảy ra."

Lão tiếp tục lầm bầm, khẽ cười: "Chuyện tuyệt đối không thể xảy ra mà lại xảy ra, thì trong đó chỉ có một khả năng."

"Ta nghĩ tới một khả năng."

Lão quay sang Mặc Thủ Thành: "Thắng bại không phải ở đây."

Mặc Thủ Thành nhíu mày.

Lão không hiểu những lời Sở Đế vừa nói, nhưng một kế hoạch đối phương đã chờ đợi mấy chục năm giờ lại tan thành bọt nước, thế mà đối phương lại không hề thấy mất mát hay đau lòng, điều này làm lão không thể nào hiểu được, vì vậy lão cảm thấy bất an.

"Chu gia lão tổ ở đâu?"

Sở Đế không nhìn lão nữa, quay người, hỏi Đinh Ninh và Phù Tô.

Hắn là một trong những Đế Vương có thời gian tại vị lâu nhất, nên dù câu hỏi rất ôn hòa, nhưng tự thân vẫn mang theo một sự uy nghiêm khó tả.

Đinh Ninh ho khan.

Hắn bị thương không nhẹ, bị gió lạnh thổi vào làm cơ thể càng thêm khó ở, mặt đất nóng hổi làm hắn khó chịu, tro bụi mịn mù thốc vào mũi làm hắn khó thở. . . Nhưng tất cả những khó ở do những thứ ấy cộng lại, cũng không bằng sự khó ở do ba người trước mặt mang tới.

Hắn biết Sở Đế, hắn biết sự phụ của thiên tử Đại Tần Mặc Thủ Thành, và cả vị cung chủ Vị Ương Cung Phan Nhược Diệp kiêm tì nữ thân tín kia của hoàng hậu, hắn cũng biết.

Ánh mắt của Sở Đế, làm trong lòng hắn thấy lạnh lẽo.

"Các người có thể không cần phải trả lời."

Mặc Thủ Thành lên tiếng.

Trong mắt lão đầy tự tin tuyệt đối, tuy không thể giết chết Sở Đế, thậm chí không thể ngăn cản Sở Đế rời khỏi nơi đây, nhưng lão chắc chắn lão và Phan Nhược Diệp có thể mang Đình Ninh và Phù Tô rời khỏi.

Đình Ninh cúi đầu xuống, im lặng.

Sở Đế không hỏi thêm, chấp tay sau lưng bước tới.

Phan Nhược Diệp lập tức trở nên căng thẳng.

Vì Sở Đế đang đi về phía Đình Ninh và Phù Tô.

"Quân có thể nói đùa sao?"

Hiếu vì sao bà ta căng thẳng, Sở Đế khinh thường khẽ quăng lại một câu.

Lão bước nhìn rất thông thả chậm chạp, nhưng chỉ trong nháy mắt, lão đã đi lướt qua Đình Ninh và Phù Tô, đi về hướng khu kiến trúc màu xanh đã trở thành phế tích.

Mặc Thủ Thành cau mày, nhìn lên trên trời, trên ấy bỗng xuất hiện rất nhiều điểm sáng màu bạc.

Từ trên người Sở Đế đang thả ra một khí tức rất mỏng, nhưng rất cường đại.

Lão vẫn không dừng bước, cơ thể lão xuất hiện tầng một ánh sáng tím nhàn nhạt.

Những điểm sáng màu bạc càng lúc càng sáng, như những ngôi sao màu bạc đang chiếu sáng.

Đi tới trung tâm phế tích kiến trúc màu xanh, tới chỗ trước đây là vị trí của Nhục Bồ Đề, trên tay Sở Đế xuất hiện một viên Phật châu đỏ thắm.

Chân mày lão cau chặt, hình như lão hơi đau đớn.

Viên Phật châu đỏ thắm đột ngột biến mất, và lúc đó, một luồng khí tức hùng vĩ khủng bố từ lòng bàn tay của lão tỏa ra.

Ánh sáng tím bao quanh người lão sáng bừng hắt lên, một đài sen màu tím cực to xuất hiện.

Không có bất kỳ một âm thanh nào, cả khối kiến trúc màu xanh rã thành bụi phấn.

Đồng bụi sóng cực lớn màu xanh dâng lên cao mấy chục thước, như một cơn thủy triều, bay tỏa về phía sơn cốc.

Phan Nhược Diệp bật lên một tiếng kêu sợ hãi, một thanh tiểu kiếm trắng như tuyết lướt ngang qua người bà ta, rơi vào giữa làn bụi sóng và Đinh Ninh, Phù Tô, nhưng bà ta khẽ biến sắc, vì trong làn bụi sóng đó không hề mang theo sức mạnh cường đại nào.

Khi kiếm quang do tiểu kiếm của bà ta chạm vào làn bụi sóng, nó nổ tung hướng ra hai bên.

"Không phải lo, Sở Đế đã đi rồi."

Mặc Thủ Thành khẽ nói, trên người lão tỏa ra vô số những sợi tơ vô hình, những ngôi sao bạc đang lơ lửng giữa không trung nhanh chóng biến

mất.

Phan Nhược Diệp im bật, thanh tiểu kiếm màu tuyết trắng bay quanh Đinh Ninh và Phù Tô một vòng, bay trở về chỗ bà ta, biến mất.

Kiểm Khí tạo thành một cái vòi rồng, hấp sạch bụi đất chung quanh Đinh Ninh và Phù Tô.

Đinh Ninh hít sâu một hơi.

Không khí đã trở lại trong lành giúp hãn hít thở dễ dàng hơn, nhưng sự không thoải mái bên trong người lại không hề giảm xuống, mà còn trở nên mãnh liệt hơn.

Hãn xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía trung tâm bụi sóng màu xanh vẫn còn đang khuếch tán.

Lúc Sở Đế rời đi, đã phá hủy cả khu kiến trúc màu xanh, sức mạnh đó cực kỳ kinh người, bụi đất từ trung tâm khuếch tán ra, nên bây giờ có thể nhìn thấy rõ khu vực trung ương đó.

Đinh Ninh híp mắt, nhìn những dấu vết đã hoàn toàn biến mất, nơi trước kia là tòa kiến trúc màu xanh khổng lồ, giờ chỉ còn là một cái hố to sâu lõm xuống.

Mặc Thủ Thành bình tĩnh nhìn bụi mù tản ra, lão trầm tư hồi lâu, sau đó nhìn Đinh Ninh và Phù Tô, hỏi y hết câu hỏi hồi nãy Sở Đế đã hỏi: "Chu gia lão tổ đâu?"

Phù Tô ngơ ngác nhìn hình ảnh trước mặt, đáng vẻ mờ mịt.

Hãn vô thức lắc đầu, quay sang nhìn Đinh Ninh.

"Đã bị con rồng mù giết chết."

Đình Ninh chậm rãi đáp: "Ở trong đó có một con rồng mù."

Mặc Thủ Thành tiếp tục hỏi: "Còn gì nữa?"

"Còn có một cây Nhục Bồ Đề." Phù Tô láu táu trả lời trước.

"Chu gia lão tổ luyện hóa Nhục Bồ Đề, nhưng trước khi luyện hóa xong, đã bị con rồng mù giết chết." Đình Ninh nói tiếp.

Mặc Thủ Thành ôn hòa nhìn hẩn: "Con rồng mù đó có thể giết chết Chu gia lão tổ, vậy tại sao nó không giết các người? Tại sao pháp trận lại bị phá?"

"Vì con rồng mù đó rất đói."

Sự bất an trong lòng Đình Ninh càng lúc càng thêm mãnh liệt, đến mức cả người hẩn run run: "Kiến trúc đó đối với nó là một nhà giam lớn, ta đã nói với nó ta có thể giúp nó có được tự do."

Mặc Thủ Thành cau mày, Phan Nhược Diệp xen vào: "Làm sao vậy được, một con rồng mù đang rất đói làm sao lại nghe theo lời nói của người được?"

"Vì ta ngộ ra bí quyết của trận pháp, ta phá vỡ một ít phù văn cho nó thấy." Đình Ninh ho khan, nhìn bà ta: "Nó lựa chọn tin tưởng ta."

Mặc Thủ Thành nhìn hẩn chăm chú: "Ta muốn biết chi tiết cái chết của Chu gia lão tổ."

Đình Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, sau đó lắc đầu: "Ta không biết, trước khi Chu gia lão tổ bị giết, ta và công tử Tô đã bị lão chán ngắt xiu."

"Nên hẩn là con rồng và lão chiến đấu làm cho pháp trận bị phá?" Mặc Thủ Thành xoay người sang nhìn cái hố sâu: "Người chỉ là suy đoán, không

tận mắt nhìn thấy Chu gia lão tổ tử vong, Sở Đế lại phá hủy tất cả, rốt cuộc muốn che giấu cái gì?"

Đình Ninh im bật.

Hắn không trả lời.

Hắn không biết phải trả lời như thế nào, ai nhìn vào vụ việc cũng thấy có rất nhiều điểm đáng ngờ, huống chi đây lại là một lão già đầy cơ trí.

"Nuốt đan dược này vào."

Phan Nhược Diệp chìa tay trái ra, trong bàn tay có hai viên thuốc màu ngà, bay về phía Đình Ninh và Phù Tô.

"Chắc là vì không muốn để cho chúng ta được nhìn thấy phù văn của di tích, và tung tích của con rồng mù." Mặt bà ta lạnh tanh.

Mặc Thủ Thành khẽ gật đầu, "Có lẽ vậy."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 32: Quyền Đầu

Đan được màu ngà sữa là Linh Liên Đan cực trân quý, được chế từ linh liên quý hiếm chỉ người phụ nữ tôn quý nhất của hoàng cung mới có, còn được bà ta thi triển một số thủ đoạn Tinh Thần Nguyên Khí lên đó.

Để làm ra nó, phải lấy từ linh liên, Trường Lăng không biết có bao nhiêu dòng Linh Mạch bị dẫn vào nuôi cây linh liên ở trong Hoàng Cung, Linh Liên Đan dù chỉ là luyện chế từ hạt sen, lá sen và hoa sen của linh liên thành thực, nhưng được hiệu cực kỳ kinh người.

Đinh Ninh vừa nuốt Linh Liên Đan, lập tức cảm thấy một tia được lực lành lạnh thấm vào kinh mạch toàn thân, sự khô nóng trong cơ thể lập tức biến mất, nhưng sự bất an trong lòng lại càng thêm mãnh liệt, vì hẳn biết Mặc Thủ Thành đã sinh ra nghi kị với mình.

Mặc Thủ Thành ở Trường Lăng có địa vị phi phàm, dù lão không phô bày cách nhập trận đầy khủng bố như Sở Đế, nhưng sự nghi kị của lão đủ làm cho Đinh Ninh phải khốn đốn.

Hơn nữa, Mặc Thủ Thành nghi kị hẳn, có nghĩa vị nữ chủ nhân tôn quý bên trong hoàng cung cũng sẽ sinh ra nghi kị với hẳn.

Điều đó sẽ quyết định vận mệnh ở tại Trường Lăng của hẳn.

So với Mặc Thủ Thành, Sở Đế càng đáng lo hơn.

Không biết Sở Đế đã phát hiện ra được cái gì?

Tiếp theo hẳn phải làm như thế nào?

Vốn nguyên bản chỉ là đơn giản mượn sức mạnh của Hoàng Cung để đối phó Chu gia lão tổ, không ngờ lại dẫn tới nhiều chuyện không biết trước, và hậu quả vượt ngoài tầm khống chế.

Cổ hòng Đinh Ninh khô ran.

Cái gọi là ý trời, nghĩa là chưa bao giờ một người có thể quyết định được.

Mặc Thủ Thành chuyển ánh mắt từ hố sâu quay lại Đinh Ninh và Phù Tô.

Thực ra, trong lòng lão không suy nghĩ nghiêm trọng như Đinh Ninh tưởng.

Chuyện này dù có mấy điểm đáng ngờ, nhưng lão không hề nghĩ tới Cửu Tử Tầm, và lại ngày xưa lúc Tiết Vong Hư và Lương Liên đánh nhau một trận, lão đã sinh ra hảo cảm với Đinh Ninh, lão còn tìm hiểu thêm, biết Đinh Ninh có thiên phú tu hành kinh người và khả năng lĩnh ngộ siêu đẳng.

Dù Đinh Ninh có giấu giếm cái gì đó, thì sau cùng, hẳn giúp Phù Tô còn sống, thế là đã đủ.

Khiến Sở Đế không đoạt được Nhục Bồ Đề, giúp Phù Tô không bị giết chết, tuy Lộc Sơn hội minh còn chưa chính thức bắt đầu, nhưng trong lòng lão, với tư cách một Tu Hành Giả của Đại Tồn vương triều, Đinh Ninh lần này đã lập được công đầu.

Lão biết Đinh Ninh đang phải chuẩn bị cho Mân Sơn Kiếm Hội.

Theo lão thấy, chỉ bằng công lao to lớn này, cũng đủ để giới thiệu Đinh Ninh đi vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

Nên trong ánh mắt lão nhìn Đinh Ninh không hề che giấu sự hài lòng.

"Các người đi theo Chu gia lão tổ rời khỏi Trường Lăng, vốn chỉ muốn nhìn xem Lộc Sơn hội minh mưa gió ra sao, bây giờ Chu gia lão tổ đã chết, vậy để ta dẫn các người đi Lộc Sơn."

Lão không nói thêm lời thừa nào nữa.

...

Pháp trận bị tổn hại, hơi nước trong sơn cốc bay hết không còn, sự ẩm ướt trong ngọn núi vì vậy càng thêm đậm đặc, trên Thần Nữ phong đột ngột đổ xuống một trận mưa lớn.

"Thú vị thật."

Sở Đế ngẩng đầu nhìn trời mưa, mỉm cười khế thì thào.

Lão không vội trở về Lộc Sơn, mà lại quay lại Thần Nữ phong.

Mấy chục năm chờ đợi đã thất bại, lão không lấy được Nhục Bồ Đề, trước khi Lộc Sơn hội minh chính thức bắt đầu, lão cũng chẳng còn việc gì có thể làm được nữa.

Nên lão rất nhàn rồi.

Trong lòng cũng khá nhẹ nhàng.

Thân là một trong những vị đế vương có thời gian tại vị dài nhất trên thế gian, đương nhiên lão có chỗ phi phàm người thường không thể sánh bằng.

Cả đời lão toàn phải tranh đấu với những kẻ cường đại nhất, đương nhiên lão càng hiểu đạo lý mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Tu Hành Giả bố trí pháp trận ở Thần Nữ phong cường đại hơn lão nhiều, hao phí rất nhiều tinh lực, kiến tạo cái lồng giam vây khốn con rồng mù, đương nhiên là muốn con rồng mù bảo vệ cho cây Nhục Bồ Đề còn chưa thành thực, để sau này hãn hoặc hậu nhân của hãn sử dụng, nhưng rõ ràng tu hành giả kia và tông môn của hãn đều đã bị biến mất trong thời gian lịch sử lâu dài.

Lão không thể lấy được Nhục Bồ Đề, xem ra cũng là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa so với Nhục Bồ Đề, lão tìm thấy một thứ thú vị hơn.

"Bỏ con rồng mù sang một bên, trên thế gian này, người có thể phá vỡ Thanh Lôi Thiên Tuyệt Trận trong truyền thuyết chỉ có người đó mà thôi, kẻ khác dù có thiên phú cao hơn, cũng không có khả năng có được tầm mắt như vậy."

Lão bay lên, hạ xuống một vách đá trên sườn Thần Nữ phong, ngồi xuống.

Từ mỏm núi hái mấy lá trà đại, tiện tay dùng Chân Nguyên cắt ra một cái bình đá, dấy lên một chùm Chân Hỏa, lại từ trong mây mù phía trước tụ ra một ít nước trong, như Thần Tiên nấu ra một ấm trà, Sở Đế mãn nguyện cười rộ lên, lẩm bẩm: "Một trận mưa thực là đẹp."

...

Trên đỉnh Lộc Sơn, cũng đột nhiên nổi lên một cơn mưa nhỏ.

Trong hành cung nước Sở, một Tu Hành Giả eo đeo bạch ngọc trường kiếm cảm giác được trong trận mưa phùn này hình như ẩn chứa một ý tứ hàm xúc nào đó, hãn cảnh giác ngẩng đầu lên, nhưng trong màn mưa, hãn không không nhìn thấy bất kỳ một thứ gì khác.

Nhưng trái tim của hắn đột nhiên bị bóp chặt lại.

Giống như có một bàn tay vô hình nắm chặt lấy trái tim hắn, bóp mạnh.

Phụt một tiếng, một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn phun ra.

Tu Hành Giả cung đình của Đại Sở Vương Triều vật xuống đất chết ngay, không kịp kêu lên một tiếng nào.

Một cái nón lá cũ kỹ xuất hiện trong màn mưa.

Một bóng người màu xám lưng hơi còng, như quỷ mị hiện ra bên dưới vành nón lá.

"Thê phong khố vũ thanh đằng loạn ("Gió thảm mưa sầu Thanh Đằng loạn), Khố Vũ đạo nhân sớm không tới Lộc Sơn, muộn không tới Lộc Sơn, mà lại tới ngay bây giờ, ta thực không hiểu được ý ngài."

Triệu Hương phi xuất hiện trước cửa hành cung với bóng người màu xám.

Người dưới nón lá khẽ cười, ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt thật thà tự nhiên, khoảng ngoài năm mươi tuổi.

"Từ ngàn dặm mà đến, chính là vì việc lập Thái Tử."

"Chúng ta muốn lập Ngũ hoàng tử làm Thái Tử."

Triệu Hương phi cười tươi tắn: "Nhưng Ngô Hoàng đã lập Thái Tử."

Khố Vũ đạo nhân im lặng một lúc: "Chỉ cần Ly Lăng Quân chết, là có thể lập Thái Tử khác."

"Lộc Sơn hội minh đã sắp tới, hiện giờ Đại Sở Vương Triều cần phải được yên ổn." Triệu Hương phi nhẹ nhàng: "Ta không hiểu, vì sao ngươi lại

muốn như vậy."

"Theo lý, Ngũ hoàng tử hay Ly Lăng Quân làm Thái Tử, người cũng đều đâu có để trong lòng."

Khổ Vũ đạo nhân đáp lạng lẽ: "Ta không cần phải nói cho người biết lý do."

Triệu Hương phi cau mày: "Người không giết được hân."

"Ta không phải tới một mình. Sở Thê Phong cũng tới, nên Phạm Vô Cấu sẽ không xuất hiện ở đây được đâu." Khổ Vũ đạo nhân đáp rất nghiêm túc.

Lúc hân đi vào hành cung, Triệu Hương phi có đọc một câu "Thê phong khổ vũ thanh đằng loạn", ý không phải đọc thơ mô tả cảnh sắc gì cả, mà là để miêu tả tứ đại Tu Hành Giả của Đại Sở Vương Triều.

"Các người đã từng là tứ đại tu hành giả mạnh nhất của Đại Sở Vương Triều, nhưng các người phải biết mấy năm nay Đại Sở Vương Triều đã xuất hiện thêm mấy bậc tông sư như Phạm Vô Cấu, đủ sức địch lại các người." Triệu Hương phi nhìn ra hân cực kỳ tự tin, nhưng bà ta không hề lo lắng chút nào, mà còn cười rộ lên, ngân nga nói: "Hơn nữa người cũng biết, dù năm đó là các người mạnh nhất, nhưng kỳ thật cũng có rất nhiều người chưa hề phô ra khả năng thực sự của mình, lại còn một số cao thủ của hoàng cung chưa hề lộ mặt."

"Nên hôm nay người không giết được Ly Lăng Quân đâu."

Bà ta ra vẻ khuyên nhủ: "Dù ai có nói với các người điều gì, khiến các người phải tới đây, nhưng chuyện này không có khả năng thành công, nên các người hãy bỏ cái ý nghĩ đó đi."

"Bệ hạ không có ở đây."

Khổ Vũ đạo nhân lắc đầu, giọng đầy kiên định.

Cho thấy hắn đã ra quyết định cuối cùng.

Sở Đế không có ở đây, nên hắn tin mình có thể giết chết bất kỳ ai.

Lúc nói xong câu ấy, cơ thể của hắn mờ nhạt hẳn đi.

Những tia khí tức cổ quái, rất mỏng manh như vô hình, nhưng lại cực kỳ cứng cỏi và cường đại, từ trong cơ thể hắn bay ra, thấm vào người Triệu Hương phi.

Những tia khí tức đó chạy thẳng tới chỗ trái tim của Triệu Hương phi khiến trái tim ngừng đập, bắt đầu bị bóp lại.

"Người sai rồi."

Nhưng Triệu Hương phi lại chẳng hề biến sắc.

Bà ta đầy xót thương nhìn Khổ Vũ đạo nhân.

Sau đó bà ta bắt đầu động bước, bước thẳng về phía Khổ Vũ đạo nhân.

Khổ Vũ đạo nhân như ngừng thở.

Trong tích tắc, hắn cảm nhận được trái tim của Triệu Hương phi đã trở thành một vật cực kỳ cứng rắn, sức mạnh của hắn không thể đấu lại sức mạnh của bà ta.

Oanh một tiếng.

Trong hành cung trong vang lên một tiếng nổ cực lớn.

Một năm đêm trắng như tuyết, mang theo sóng khí khủng bố, không ngừng vừa bay tới gần vừa to ra trong mắt Khổ Vũ đạo nhân.

Khổ Vũ đạo nhân quát một tiếng, sức lực trong người tuôn ra, hai thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt từ hai tay bay ra, chém lên năm đấm.

Rắc!

Hai thanh tiểu kiếm màu xanh nhạt biến thành hai ngôi sao băng bay vèo đi đâu không biết, xương hai cánh tay của hãn vỡ vụn, xương ngực cũng nát bấy.

Đông!

Cơ thể hãn bay ngược lại hơn mười trượng, đập mạnh xuống đất.

Triệu Hương phi nhẹ nhàng thu quyền.

Năm tay của bà ta nhìn rất trắng rất mềm, nhưng vừa rồi, lại biến thành một thứ vũ khí kinh người đáng sợ.

Khổ Vũ đạo nhân không ngừng ho ra máu, hãn khiếp sợ đến mức không nói được lời nào.

"Giờ ngươi đã hiểu vì sao ta nói ngươi sai chưa?"

Triệu Hương phi nhìn hãn, chớp chớp lông mi dài, mím mím môi: "Ta nghĩ bây giờ ngươi cũng đã hiểu, vì sao mấy năm nay Ngô Hoàng sủng ái ta nhất, vì sao ngài lại đồng ý đặt tương lai của Đại Sở Vương Triều vào trong bàn tay ta."

"Vì. . ." bà ta ngẫm nghía năm đấm của mình, ngân nga: "Vì tay của ta có thể rất mềm, nhưng cũng có thể rất cứng. . . Vì ở Đại Sở này, ngoài ngài ra, ta chính là người mạnh nhất ."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 33: Tranh Sơn

Thê phong khổ vũ thanh đăng loạn (Gió thảm mưa sầu cỏ hoa lộn xộn).

Thiên Công Các Sở Thê Phong, Chuyết Viện Khổ Vũ đạo nhân, Bạch Thạch Công Phường Đỗ Thanh Đăng, Trúc Sơn Công Phường Trâu Vân Loạn, bốn người này từng là bốn tông sư mạnh nhất của Đại Sở Vương Triều, đại biểu cho cả một thời đại, nhưng ngày hôm nay, đối mặt với Triệu Yêu Phi lừng danh chỉ biết mị hoặc trong truyền thuyết, một trong bốn Đại Tông Sư Khổ Vũ đạo nhân lại chẳng đỡ nổi một quyền, hoàn toàn bị áp chế, chỉ có một chiêu là bại, còn thua cả Tu Hành Giả cấp thấp quyết đấu với nhau.

Chỉ có Khổ Vũ đạo nhân mới hiểu sự chênh lệch sức mạnh của mình với Triệu Hường phi.

Một quyền kia của Triệu Hường phi không chỉ phá hủy cơ thể của hắn, còn phá hủy hoàn toàn đạo tâm của hắn.

"Làm sao có thể?"

Hắn thất thần kêu lên.

"Nhiều năm nay, Tu Hành Giả mạnh nhất chưa bao giờ là người Đại Sở Vương Triều, con người với súc vật khác nhau, quá ỷ lại ngoại vật, đó chính là nhược điểm lớn nhất của thể hệ tu hành giả các người."

Triệu Hường phi nhàn nhạt nhìn hắn: "Dùng vật mà lợi cho bản thân, đây mới thực sự là tu hành chi đạo, đạo lý này tuy dễ hiểu, Tu Hành Giả nào của Đại Sở Vương Triều cũng đều hiểu được, nhưng so với Tu Hành Giả của Tần, Triệu, thì các người tu hành luôn thiếu một thứ gọi là tinh khí thần."

Nếu là bình thường, nghe Triệu Hường phi nói như vậy, Khổ Vũ đạo nhân chắc chắn sẽ xì mũi coi thường Triệu Hường phi phát ngôn bừa bãi, nhưng sau khi bị một quyền của đối phương hoàn toàn nghiền ép, hắn đã có suy nghĩ hoàn toàn khác.

Hắn nở nụ cười khổ, "Đây chính là thứ gọi là biết và hiểu là hai chuyện khác nhau hay sao?"

Triệu Hường phi cười: "Hôm nay nếu người đạt được tới cảnh giới của ta, thì ta sẽ có thêm niềm tin với tương lai của Đại Sở Vương Triều."

Sắc mặt Triệu Hường phi chuyển thành lạnh giá: "Trong thời gian ngắn tới, Đại Sở ta sẽ không xuất hiện được ai mạnh hơn ta được, người đã không có lòng tin vào ta, có phải đã có ý tin người ngoài hay không? Người là người Sở, tại sao lại tin vào ý kiến của người ngoài?"

Khổ Vũ đạo nhân hít sâu một hơi.

Đây chính là lần hít thở cuối cùng của hắn, nên hắn cảm thấy không khí vừa hít vào thực là ngọt ngào và thơm tho.

Triệu Hường phi biến sắc.

Bà ta nhìn ra được Khổ Vũ đạo nhân đã có ý đi tìm chết, một Tu Hành Giả cảnh giới đến mức này nếu muốn tự sát, bà ta không thể nào ngăn cản được.

Một âm thanh vang lên trong tâm mạch của Khổ Vũ đạo nhân, hần cúi đầu, mất mạng.

Triệu Hương phi nắm chặt tay lại, rồi từ từ buông ra.

Bà ta nhìn lên trời, có một luồng tinh khí, như khói báo động bay thẳng lên không trung.

"Rút cuộc là ai, có thể khiến người với Sở Thê Phong đều tin rằng Ngô Hoàng lập Ly Lăng Quân làm Thái Tử là sai lầm? Đến mức người thà rằng tự sát?"

Bà ta run người nhìn thi thể Khổ Vũ đạo nhân, nghĩ mãi mà không ra.

...

Đêm tối dần trôi qua, sương sớm dần biến mất, vầng hào quang trong tầng mây chậm tỏa xuống.

Vị Ương Cung là tên gọi của một cung điện thuộc hậu cung Trường Lăng, cũng là nơi tu luyện bí mật của Hoàng Hậu, Hoàng Hậu xuất thân từ Ba Sơn Kiếm Tràng, trong cuộc chinh chiến với Hàn, Triệu, Ngụy Tam Triều, đã nổi danh là Tu Hành Giả truyền kỳ, bà ta tự xây dựng nơi tu luyện, đương nhiên phải có những thủ đoạn kinh người mà tu hành chi địa bình thường không thể nào có được.

Con linh thú vừa giống cá vừa giống chim mà Vị Ương Cung Cung chủ Phan Nhược Diệp cười, cũng là con vật chưa bao giờ được ghi chép trong điển tịch tu hành.

Dù tăng thêm hai người Đinh Ninh và Phù Tô, nhưng con linh thú vẫn bay nhẹ nhàng, cả một quãng đường dài mà không hề tỏ ra mệt mỏi chút nào.

Ở trên không, từ trên người Mặc Thủ Thành tỏa ra một hơi thở, làm triệt tiêu những cơn gió thổi tới, khiến ngồi trên linh thú so với ở dưới đất chẳng có gì khác nhau, nhưng khi con linh thú hạ xuống đất, cả người Phù Tô đập mạnh như đang ở từ trên cao rơi xuống đất, hắn mới hạ quyết tâm, quay sang nhìn Đinh Ninh, áy náy nói: "Ta xin lỗi, vì từ lúc đầu đã cố ý che giấu thân phận của ta."

Đinh Ninh im lặng, thầm nghĩ nếu phải xin lỗi, thì người đầu tiên lên tiếng phải là mình.

Chỉ nghĩ đơn giản muốn nhờ sức mạnh của hoàng hậu để đối phó Chu gia lão tổ, không ngờ lại gặp phải Sở Đế khiến sự việc trở nên phức tạp, khiến mình và Phù Tô bị nguy hiểm tới tính mạng.

"Ta biết người rất tức giận." Phù Tô thấy Đinh Ninh không nói gì, thì càng thêm áy náy, nhưng không biết phải nói cái gì cho phải, nên nói câu này xong thì im bật lúng túng.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên: "Người không cần phải xin lỗi, vì ta chưa bao giờ hỏi thân phận của người."

Phù Tô giật mình, chưa hiểu ý hắn.

Đinh Ninh nói tiếp: "Ta kết giao bằng hữu, chưa bao giờ quan tâm tới thân phận của đối phương."

Phù Tô mừng rỡ: "Người thật sự không để ý?"

Đinh Ninh nhíu mày: "Chỉ cần người không để ý là được rồi."

Phù Tô đã hiểu ý Đinh Ninh, gật đầu: "Cứ giống như trước đây cho tiện."

Nghe hai tên thiếu niên nói chuyện, Mặc Thủ Thành khẽ cười, lão thấy hai tên nhóc này thực là ngây thơ, con nhà đế vương, nhất là Thái Tử trong

tương lai, thì làm sao có được bằng hữu thực sự!

Núi cao gió sẽ lạnh, người đứng càng cao càng không thể có bằng hữu, đây là sự thật không ai tránh được.

Lộc Sơn đã hiện ra cách đó không xa, Phù Tô quay sang cung kính hỏi Mặc Thủ Thành: "Mặc Viện Trưởng, kế tiếp chúng ta sẽ làm gì?"

Mặc Thủ Thành là sư phụ của thiên tử, cũng là viện trưởng chính viện chuyên dạy dỗ con cháu của Hoàng tộc, nhưng mấy năm nay trừ Nguyên Vũ Hoàng Đế, Hoàng Hậu và mấy người Hoàng Chân Vệ, người ngoài chẳng mấy ai nhìn thấy lão, nên cái xưng hô Mặc Viện Trưởng này lão nghe vào tai, cảm thấy khá là mới lạ.

Vì xưng hô như thế làm lão cảm thấy mình trẻ lại, quên đi dòng chảy thời gian.

Nên lão vui vẻ mỉm cười, hiền lành nói: "Chúng ta sẽ lên núi, nhưng không phải là lên Lộc Sơn." Phù Tô giật mình, hẳn hoàn toàn không hiểu được ý Mặc Thủ Thành, lên ngọn núi khác làm chi, sau này lại phải vượt núi để lên Lộc Sơn, sao không bay thẳng tới đó?

Mặc Thủ Thành nhìn Đinh Ninh: "Hôm đó trong bão tuyết, ta nhìn thấy người và Tiết Vong Hư, ta đã biết được chút ít về người, người ngay từ đầu cũng là vì có khả năng phán đoán kinh người nên mới được Vương Thái Hư coi trọng, bây giờ người có đoán ra được ta với Phan Cung Chủ muốn làm cái gì hay không?"

Đinh Ninh ngẫm nghĩ: "Thánh thượng đích thân tới Lộc Sơn, chuyện ở Lộc Sơn không cần người khác phải quan tâm, chỉ cần bảo đảm sức mạnh ở xung quanh mà thôi."

Trong mắt Mặc Thủ Thành xuất hiện một tia cảm khái, lão khẽ nói: "Tứ Đế gặp nhau ở Lộc Sơn, nên Lộc Sơn sẽ trở thành nơi cấm địa với tất cả

quân đội và Tu Hành Giả. Đến lúc đó, nơi đến Lộc Sơn gần nhất, chính là từ những ngọn núi này."

Phù Tô kinh hãi: "Ý của ngài là, đến lúc minh hội, sẽ có người từ những đỉnh núi này bay qua đó?"

"Chuyện gì cũng có thể xảy ra." Mặc Thủ Thành nhìn hẳn: "Nhưng cường giả chân chính chỉ cần có thời cơ thích hợp, họ căn bản không cần bay qua, họ chỉ cần đảm bảo người của họ có mặt đúng lúc ở đỉnh Lộc Sơn, trong Minh Hội là được."

Phù Tô cuối cùng cũng hiểu: "Nên xung quanh Lộc Sơn. . . Mọi đỉnh núi cách Lộc Sơn gần nhất đều nhất định đã bị cường giả kinh thế chiếm cứ, ngài là muốn kiểm tra mọi đỉnh núi."

"Trong thiên hạ, môn phái, tông sư nhiều biết bao, có ai dám nói mình là vô địch thiên hạ? Huống chi ta với Phan Cung Chủ đều chưa tới Bát Cảnh, dù có liên thủ đối phó với Sở Đế thì cũng không chắc thắng được, làm sao dám cam đoan kiểm tra không cho ai trèo lên núi."

Mặc Thủ Thành nhìn những đỉnh núi nằm yên tĩnh trong ánh rạng đông, "Nên đương nhiên chỉ là kiểm một chỗ có thể trèo lên để tới Lộc Sơn mà thôi."

Trên lá cây, những giọt sương sáng trong lấp lánh.

Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp đi tới chân một ngọn núi

Không thấy ai làm gì, nhưng tất cả sương trên những lá cây đều rơi xuống.

Mỗi giọt sương đều rất nhỏ bé, bình thường khi chúng rơi xuống, không hề tạo nên âm thanh gì.

Nhưng nếu tất cả đều rơi xuống cùng một lúc, thì lại mang tới một kết quả khác hẳn, trong không khí vang lên một âm thanh vang dội, một cảnh tượng hùng vĩ làm cho người ta ngạc nhiên.

Phù Tô tuy đã được biết những ngọn núi ở đây ngọn nào cũng có tông sư kinh thế tồn tại, nhưng nhìn thấy cảnh trước mắt, mặt hắn vẫn trắng bệch hẳn đi.

Đinh Ninh chỉ hơi nheo mắt.

Hắn có thể khẳng định ngọn núi này Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp không có khả năng tranh giành.

Vì hắn biết, Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp muốn bỏ ra càng ít công sức càng tốt, để duy trì trạng thái tốt nhất khi xuất thủ trong Lộc Sơn hội minh.

Nên hắn không hề ngạc nhiên khi thấy Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp ngừng lại, xoay người đi tới một ngọn núi khác.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 34: Che Núi

Ngọn núi thứ hai nằm ở phía đông Lộc Sơn.

Căn bản chưa đến chân núi, chỉ mới nhìn thấy toàn cảnh ngọn núi từ xa xa, Mặc Thủ Thành đã dừng bước.

"Mặc Viện Trưởng, núi này cũng không trèo lên được?"

Ngàn vạn giọt sương sớm rơi xuống, hóa thành cơn sóng đẹp mắt, ý tứ cường đại bên trong đó vẫn còn vây lấy Phù Tô, hắn nhìn Mặc Thủ Thành, hít sâu một hơi, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại: "Bây giờ ta mới hiểu vì sao phải đáp xuống từ xa. . . Vì nếu trên những ngọn núi này đều là tông sư, nếu đáp xuống đỉnh núi, quả thực chính là làm đích nhắm cho mọi người chỉ trích, nếu bị họ nhìn ra thân phận, không chừng còn bị họ liên thủ giết chết. Nhưng ta không hiểu, ngọn núi này nhìn rất yên tĩnh, này giờ cũng không hề có khí tức nào xuất hiện, sao lại không leo lên được? Chẳng lẽ tông sư trên đó đã triển lộ cảnh giới rồi mà ta không biết?"

Mặc Thủ Thành lắc đầu: "Nếu từ cách xa như thế có thể triển lộ ra khí tức đủ làm ta lui bước, thì người đó phải là Bát Cảnh. . . Nhưng triển lộ cảnh giới, không nhất định phải giống với vị hồi này."

Phù Tô biết viện trưởng chính viện rất giỏi cách khuyến khích người khác suy nghĩ, để họ tự nghĩ ra cảm ngộ, nhưng hiện giờ hắn nghĩ mãi mà vẫn chưa hiểu ra.

"Nhìn hoa đào trên núi."

Đình Ninh khẽ nhắc.

Phù Tô mở to mắt.

Trên núi rải rác có mấy cây đào dại, một đường tới đây, đào dại của cả khu vực Vu Sơn chưa có cây nào nở hoa, nhưng những cây đào trên ngọn núi kia đều đã nở hoa, hơn nữa dù nhìn từ xa, cũng vẫn nhìn ra được hoa đào đó nở rất đậm, rất rực rỡ, hoa đào thông thường có màu đỏ hồng, nhưng hoa đào ở đó lại có màu đỏ đậm như ngọc.

"Hoa nở từng bùng, màu đỏ đậm đến như vậy, chẳng lẽ, người ở trên núi đó, . . . Là Lệ Khinh Hầu trong truyền thuyết của Đại Tề Vương Triều?" Phù Tô khiếp sợ.

Người trên đời dùng hai chữ Khinh Hầu để đặt danh tự, ám chỉ bản thân mình không màng công danh lợi lộc, có rất nhiều.

Nhưng đa số trong số họ không có khả năng đạt được danh tước vương hầu.

Nhưng Lệ Khinh Hầu lại là một vương hầu chân chính, vì hắn là người trong Hoàng tộc Đại Tề Vương Triều, mỗi Vương tử của Đại Tề Vương Triều khi sinh ra đều có đất phong, hoàng đế đại Tề vương triều Tề Minh Tông hiện nay, phải gọi hắn một tiếng hoàng thúc.

Vị vương hầu này, từ khi được sinh ra, trở thành Tu Hành Giả, đã thường xuyên nhân vân dã hạc đi dạo chơi khắp nơi, không thuộc bất kỳ một tu hành chi địa nào của vương triều đại Tề. Đại Tề vốn chủ tu Âm Thần Quỷ vật, nên đạo tu hành của hắn trở thành dị loại, vì hắn tu đạo thuần khiết tự nhiên, có vật Bản Mệnh. Nghe nói, hắn đã từng giao thủ với rất nhiều tông sư của Đại Tề Vương Triều, nhưng chưa bao giờ thất bại.

"Ngoài Lệ Khinh Hầu, trên đời còn có ai có khả năng làm cho hoa nở trái mùa mà rực rỡ như thế."

Mặc Thủ Thành đầy tán thưởng: "Hoa đào nở sớm, thực là đẹp mắt."

Phù Tô không thể tin nổi: "Ta nghe nói Lệ Khinh Hầu rất mạnh, nhưng làm gì đến nỗi Mặc Viện Trưởng người và Phan Cung Chủ đều phải tránh đi?"

Mặc Thủ Thành bình thản đáp: "Hắn sở tu Vật bản mệnh là Thiên Dưỡng Châu, sát ý không mạnh, nhưng lại là một thứ pháp khí có tác dụng dưỡng sinh, tu dưỡng qua nhiều năm, ngũ khí trong cơ thể hắn không biết đã đạt tới trình độ cỡ nào, đến khi chiến đấu, chân nguyên cuộn cuộn không ngừng sinh trưởng, không ai có thể cùng hắn so đấu chân nguyên được."

Nếu chưa cần thiết, thì không hao tổn sức lực là tốt nhất.

Đến bây giờ Phù Tô đã thực sự hiểu được, theo khí thể của Lộc Sơn hội minh, nếu những tông sư này giao phong, thì không còn chỉ là một đao một kiếm, quét ngang dựng lên đơn giản như vậy.

Thiên Dưỡng Châu nuôi dưỡng Thiên Địa Vạn Vật, người ở trên núi này dĩ nhiên là Lệ Khinh Hầu, còn người khiến ngàn vạn giọt sương cùng rơi xuống hóa thành ý cảnh triều tịch khủng bố trên ngọn núi ban này, là một Tu Hành Giả quý tộc Tổng thị thuộc nước Ngụy đã tiêu vong, Tổng Triều Sinh.

Tổng Triều Sinh, Lệ Khinh Hầu. . . Kế tiếp sẽ tới nhân vật cường đại nào đây?

Đình Ninh đi theo Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp tới ngọn núi thứ ba, trong đầu hiện ra một câu hỏi như vậy.

Tên tuổi và thực lực của những người này hẳn chỉ được nghe đồn mà thôi, chứ chưa thấy mặt bao giờ.

"Ngọn núi này cũng không lên được. . . Không ngờ lão quái vật Quách Đông Tương cũng tới."

Đi đến chân ngọn núi thứ ba, lần đầu tiên trên mặt Mặc Thủ Thành xuất hiện vẻ nghiêm trọng, lão khề nói nhỏ với Phan Nhược Diệp.

Phan Nhược Diệp thường ngày sống trong hậu cung, vốn bình thường ăn nói rất có ý tứ, vậy mà bây giờ nghe vậy, lại cau mặt, giọng lạnh lùng: "Lão ta vẫn còn chưa chết?"

Đỉnh Ninh ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng phải giật mình.

Phù Tô chưa bao giờ nghe thấy cái tên này, nên hỏi: "Mặc Viện Trường, ta vẫn chưa nhìn thấy có gì dị thường, Quách Đông Tương này là người như thế nào?"

"Điểm dị thường lớn nhất ở đây chính là không có chút dị thường nào cả."

Mặc Thủ Thành biết Phù Tô không hiểu được, nên nói xong thì giải thích luôn: "Trên ngọn núi này không có khí tức của tu hành giả nào, cũng không có dấu vết giao phong nào, ngay cả khí tức của Tu Hành Giả từng đi ngang qua cũng không có. . . Giống như cái bàn ăn của tiệm cơm, sau khi khách hàng ăn xong rời đi, tất phải lưu lại chút ít cơm thừa canh cặn gì đó, nhưng cái bàn này lại sạch bong như chưa từng có ai tới ăn, cho thấy nó đã được lau sạch đi rồi. Người có thể xóa sạch tất cả khí tức tồn tại, chỉ có tông sư Quách Đông Tương ở Bích Quỳnh đảo ngoài hải ngoại mà thôi. Ngày xưa lúc Đại Tần vương triều ta mở ra đường biển tới hải ngoại, đã từng muốn kết giao với vị tông sư này, nhưng người này lại hết sức cổ quái, căn bản không hề muốn tiếp xúc với người ngoài. . . Điểm mấu chốt nhất là ở chỗ

người này trước kia tu hành từng bị thương ở đầu, tuổi tác lại còn lớn hơn cả ta, nên tính cách hỉ nộ vô thường, không thể cư xử theo lẽ thường."

Phù Tô chớp mắt khẽ: "Người điên?"

Mặc Thủ Thành cau mày: "Một lão điên chỉ còn cách Bát Cảnh một đường chỉ mà thôi."

Không uống rượu với người say, không đánh nhau với người điên, đây là đạo lý người Trường Lăng nào cũng biết, Phù Tô đương nhiên hiểu ngọn núi này phải đứng từ xa mà nhìn, nhưng đi suốt mấy núi mà đều thất bại, trong lòng hẳn không khỏi sinh ra chút ít mây đen, sẽ không phải ngọn núi nào cũng có người mình không tranh giành được chứ?

Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp đã là nhân vật chí cao ở Trường Lăng.

Nếu ngay cả hai người như vậy mà còn không giành được lấy một chỗ, thì cả thiên hạ này, rốt cuộc có tới bao nhiêu cường giả kinh thế?

...

"Cẩn thận."

Phan Nhược Diệp đột ngột quát lên.

Mấy ngọn núi trước, đều là Mặc Thủ Thành dừng lại trước, nhưng tới chân núi này, bước chân Phù Tô hầu như là dừng lại cùng lúc với Mặc Thủ Thành.

Vì lúc Phan Nhược Diệp quát lên, thì Phù Tô cũng đã nhìn thấy ở phía trước bỗng xuất hiện một tầng sương trắng.

Màn sương trắng này là do lông của một loài hoa đại bay ra khỏi cây tạo thành, mỗi sợi lông đều mỏng mai và trắng muốt còn hơn tuyết, nhưng

trong màn sương do chúng tạo thành này, lại mang theo một luồng sát ý kinh khủng.

Phan Nhược Diệp vẩy bàn tay, như đang gảy một cây đàn vô hình.

Không gian phía trước mọi người bỗng vang lên âm thanh như đang có nhiều vật sắc nhọn xung đột với nhau.

Những chiếc lông mao nhỏ bé bị một sức mạnh cường đại hất bay xẹt qua đầu họ.

Đinh Ninh chớp mắt, cảm nhận được Thiên Địa Nguyên Khí chung quanh đã bị một thủ đoạn kỳ lạ che lấy một phần.

"Đây là biện pháp gì?"

Phù Tô cũng đã nhận ra nơi này có dị thường, nhìn những chiếc lông hoa tuy không thể tới gần, nhưng vẫn làm cho hít thở khá là vất vả.

Mặc Thủ Thành vẫn bình tĩnh như thường, khẽ gật đầu: "Núi này có thể tranh giành."

Phan Nhược Diệp tiếp tục bước tới.

Những ngón tay của bà ta liên tục búng ra, âm thanh va chạm trong không khí trở nên càng thêm dày đặc.

Cách đám Đinh Ninh chừng mấy trượng, từ từ xuất hiện một tấm màn sáng mỏng, như một quả cầu bao bọc đám người Đinh Ninh bên trong.

Bên ngoài tấm màn, không ngừng hiện lên những sợi mảnh giống như tơ nhện, vừa giống như Nguyên Khí, vừa giống như tia chớp, nhưng lại không phải là tia chớp.

Phù Tô mở to mắt, màn sương trắng do những chiếc lông hoa tạo thành đã biến mất, nhưng hăn vẫn cảm nhận được có một bàn tay vô hình đang che ngọn núi lại.

Càng lên cao, Thiên Địa Nguyên Khí bị cách trở ngày càng lợi hại.

Một ít Nguyên Khí bên dưới không bị ngăn cách, thì lại tạo thành sát ý, sát phạt bất kỳ Tu Hành Giả nào muốn đi lên núi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 35: Luận Đế

Sắc trời hơi âm u.

Đến lưng chừng núi, không chỉ Thiên Địa Nguyên Khí, ngay cả ánh sáng cũng bị một sức mạnh vô hình che lấp, trở nên vẩn vọ.

Sắc mặt Phan Nhược Diệp càng lúc càng lạnh băng.

Từng sợi chân nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí cường đại không ngừng từ trong người bà ta tỏa ra, tuy không thể huy động được Thiên Địa Nguyên Khí xung quanh, nhưng cả cơ thể lại như hòa vào một thể với không khí.

Những chiếc lá rụng bay vờn theo chiều gió.

Trong không khí liên tục vang lên âm thanh va chạm chém giết, nhưng sức mạnh công kích thật sự lại chỉ nhằm vào việc khiến cho tất cả lá cây rời khỏi cành, bay phấp phới.

Tấm màn lá xanh dày đặc tạo thành những bức màn che, che khuất tất cả cảnh sắc trước mắt.

"Là ai?"

Từ trên đỉnh núi vọng xuống một giọng nói, xuyên qua những tấm màn lá xanh, vang lên rành rọt vào tai mọi người.

"Đạo quyền lưu vân, Lưu Vân Chi Ý mạnh nhất của Đạo Quyền Tông, chúng ta muốn tiếp kiến."

Đều là đại tông sư, lúc đối thoại với nhau đều cố gắng áp bức đối phương, khi Phan Nhược Diệp hơi ngửa đầu lên đáp trả, một đạo thanh khí từ người bà ta phóng ra, đâm thẳng lên cao.

Bà ta xòe bàn tay, áp về phía đỉnh núi.

Đùng một tiếng, trên cao vang lên tiếng nổ.

Một tia nắng rực rỡ từ trên bầu trời chiếu thẳng lên người bà ta.

Khiến cả người bà đều bị nhuộm thành màu vàng nhạt.

Theo luồng ánh mặt trời, còn có Thiên Địa Nguyên Khí ào xuống như đê vỡ.

Thiên Địa Nguyên Khí từ lỗ hồng cuộn cuộn đổ xuống, biến thành một con sóng lớn màu xanh, mắt thường cũng còn nhìn thấy được.

Thanh tiểu kiếm màu trắng bay ra khỏi tay bà ta.

Chui vào trong con sóng lớn màu xanh.

Thanh tiểu kiếm lập tức biến mất.

Giữa những tấm màn lá xanh, xuất hiện một con đường ánh sáng thẳng tắp.

Trên đỉnh núi, dưới một gốc cổ tùng, có một nam tử áo xanh đang ngồi.

Gương mặt nam tử chỉ trạc ba mươi, nhưng đôi mắt lại sâu thẳm, đen láy, bình tĩnh như giếng cổ sâu không thấy đáy, chứa đựng cả không gian bao la, và bao nhiêu năm tháng.

Lúc đường sáng vạch xuyên qua những tấm màn lá xanh bay tới, hắc cau mày, ngón trỏ và ngón giữa chụm lại làm kiếm, đâm tới một nhát.

Không khí trước mặt hắc trở nên sệt đặc hắc lại, khiến thanh tiểu kiếm màu trắng của Phan Nhược Diệp đang xoay tròn bay tới hiện ra rõ mồn một.

Hai ngón tay của nam tử áo xanh trở nên trong suốt, máu thịt xương đều biến mất, rực lên óng ánh sáng bóng.

Đầu ngón tay hắc điểm chính xác vào mũi của thanh tiểu kiếm.

Thanh tiểu kiếm tiếp tục xoay tròn, đầu ngón tay của hắc không hề bị xây xước tí nào, nhưng tảng đá hắc đang ngồi lại nát vụn thành phần.

Đất bên dưới người hắc nứt thành một đường dài.

Hắc ngẩng đầu nhìn lên trời.

Màn che vô hình bao trùm ngọn núi, ngăn cách trời đất đã hoàn toàn biến mất.

Trên bầu trời, một ít mây hiện ra dưới hình phù vân.

Phan Nhược Diệp hít sâu một hơi, thanh tiểu kiếm vụt rút về, theo đúng tuyến đường ánh sáng nó đến lúc này mà đến giờ vẫn còn chưa biến mất.

Có khả năng công kích và thu kiếm với tốc độ nhanh như vậy, chứng tỏ bà ta chưa dùng hết toàn lực, cũng có nghĩa bà ta vốn không muốn dùng toàn lực để công kích tiếp người nam tử áo xanh.

Nam tử áo xanh cũng nghĩ ra điều ấy.

Hắc cau mày.

Dải mây hình phù văn nằm bất động trên bầu trời, không hề tan ra, mà lấp lóe một sức mạnh kinh khủng, như đang chờ đợi.

Hắn đứng dậy, bước xuống núi.

Những tấm màn lá xanh rơi xuống, hắn hiện ra trước mắt đám người Đinh Ninh.

"Giới tấn công không bằng thiện về phòng thủ, thiện phòng thủ lại không bằng thiện về ẩn núp, ta còn chưa nghĩ ra ai có khả năng khiến ta không phát hiện ra được, thì ra là Trường Lăng Mặc Viện Trướng đích thân tới." Nhìn thấy Mặc Thủ Thành, nam tử áo xanh thốt lên lời than, chấp tay thi lễ, "Hồi nãy còn cao giọng hỏi là ai, cố gắng hao tổn nguyên khí để cưỡng cầu, ngay từ đầu ta đã thua lão tiên sinh một chiêu."

"Tiên sinh không cần phải khách khí."

Mặc Thủ Thành gật đầu trả lễ: "Nãy giờ đã đi qua rất nhiều núi, nhưng chưa có ngọn núi nào phải cố hết sức bằng ngọn núi này."

Phù Tô chợt phát hiện ra trên người mình toàn là mồ hôi.

Đến giờ Phù Tô mới nhớ ra, từ nãy đến giờ, Mặc Thủ Thành vốn chưa hề dùng tới Chân Nguyên, đều thuần túy chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể, tuy Mặc Thủ Thành cũng là một trong những người tiếp cận Bát Cảnh gần nhất, nhưng dù sao lão cũng đã già, đi nhiều như vậy đương nhiên phải mệt.

Nam tử áo xanh gật đầu: "Đã như vậy, xin từ biệt."

Nói xong, hắn xoay người đi ngay, không dài dòng thêm câu nào.

"Đây là khí độ của Đại Tông Sư?"

Phù Tô vô cùng khâm phục, cảm thấy người này mỗi cái giơ tay nhắc chân, đều có một loại khí độ không thể mô tả thành lời, cả ngọn núi cũng không cao lớn bằng bóng lưng của tông sư áo xanh đó.

"Đâu có đơn giản như vậy." Đinh Ninh nhìn hắn, khẽ lắc đầu.

Mặc Thủ Thành tán dương nhìn Đinh Ninh: "Đúng vậy, không có đơn giản như vậy."

Phù Tô xấu hổ nhìn Mặc Thủ Thành và Đinh Ninh, Đinh Ninh lại ngẩng đầu lên nhìn dải mây phù vẫn còn chưa tiêu tan ở trên trời.

"Lúc xem kinh ở trong Bạch Dương Động Kinh Quyển Khố, ta đọc được trên điển tịch có ghi chép rằng, Tu Hành Giả từ Thất Cảnh, cơ thể chính là vật chứa thiên địa Nguyên Khí cực lớn, nhưng một khi bị hao tổn, sự bổ sung sẽ xảy ra rất chậm. Nếu lại còn vận dụng pháp quyết chí cường, thì sự hao tổn Nguyên Khí sẽ còn ghê gớm hơn."

Đinh Ninh nói tiếp: "Nếu vị tông sư này dừng thối lui mà tiếp tục thi triển ra phù ý, thì đỡ biết mấy, dù chỉ để kiểm tra thực lực của Mặc Viện Trưởng, nhưng cũng có thể giúp chúng ta có thêm chút ít cảm ngộ. Nhưng hắn lại đi rồi. . . điều đó có nghĩa hắn không muốn có bất kỳ một mạo hiểm nào trước khi Lộc Sơn hội minh bắt đầu."

Phù Tô đến giờ mới hiểu.

"Nếu trong phạm vi mạo hiểm chấp nhận được, bình thường, người giống như hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội giao thủ." Phan Nhược Diệp nhìn theo bóng lưng tông sư áo xanh biến mất, quay sang nhìn Mặc Thủ Thành: "Ta thực không hiểu, Đạo Quyển Tông luôn ở ngoài thế ngoại ẩn cư, không quan tâm đến chuyện thế gian, không can dự vào phân tranh của mọi tông môn, sao tên truyền nhân này của Đạo Quyển Tông lại phá lệ?"

Đạo Quyển Tông là một tông môn thần bí, cường đại nhưng không lộ mặt, chỉ những Tu Hành Giả kiến thức uyên bác mới biết.

Nhưng họ lại không biết tên tông sư áo xanh vừa rồi.

Đối với một đối thủ hoàn toàn lạ lẫm, chỉ sau một chiêu giao thủ đã rút lui, muốn đoán ra dụng ý của đối phương, thì thực là vô cùng khó khăn, nên Mặc Thủ Thành không thể có được đáp án chính xác, lão chỉ có thể phỏng đoán.

"Có lẽ là vì Lộc Sơn."

Mặc Thủ Thành đáp: "Hiện giờ hãn hao tổn quá nhiều, nhưng hướng bỏ đi vẫn là về phía Lộc Sơn, cho thấy trong lòng hãn, đi về phía Lộc Sơn sẽ an toàn hơn, cho thấy hãn có tay trong ở trong Lộc Sơn."

Phan Nhược Diệp không nói gì nữa, nhưng trong mắt càng thêm lạnh.

Nói đến như vậy, đã là quá rõ.

Ở Lộc Sơn hiện giờ chỉ có Đại Sở Vương Triều, tên tông sư Đạo Quyển Tông này lại đi đến đó, rõ ràng là có liên quan tới người nào đó của Đại Sở Vương Triều đang ở Lộc Sơn.

Mặc Thủ Thành mệt mỏi khép hờ mắt, trên người thả ra một luồng Nguyên Khí.

Một cơn gió nhẹ khẽ phẩy qua.

Chỉ là một cơn gió nhẹ, vậy mà cảnh vật trước mắt Đinh Ninh và Phù Tô đã hoàn toàn thay đổi, họ đã lên tới đỉnh núi.

Giữa một bình nguyên Lộc Sơn, xuất hiện một đội ngũ khổng lồ.

Đội ngũ này hơn năm ngàn người, trong đó, chỉ có một nửa là quân đội, một nửa còn lại là quan viên và tu hành giả.

Cờ xí và long văn trên mui xe đều rực màu vàng sáng, từ xa nhìn lại chỉ thấy chi chít như rừng.

Màu vàng rực rỡ, hòa với ánh nắng cũng sắc vàng, khiến chúng càng thêm chói chang.

Trong thiên hạ, chỉ có thiên tử đi tuần, mới bày ra trận thế hoành tráng như vậy.

Sau Sở Đế, vị Đế Vương thứ hai rút cuộc đã đến Lộc Sơn.

"Người nói thật không sai, người thứ hai tới Lộc Sơn, quả nhiên là Yến Triều." Phan Nhược Diệp nói với Mặc Thủ Thành, kèm theo một tiếng cười nhạt.

"Làm sao đoán ra được người thứ hai sẽ là Yến Triều?" Lần này Đinh Ninh lại là người lên tiếng hỏi.

"Thực lực của Đại Yến vương triều không kém hơn Đại Sở Vương Triều chút nào, nhưng Yến Đế tính tình cẩn thận, không bao giờ xung phong đi trước, dù đã tại vị nhiều năm, nhưng vẫn vô cùng bảo thủ." Mặc Thủ Thành kiên nhẫn trả lời.

Đinh Ninh lại hỏi: "Vậy hoàng đế của Đại Tề Vương Triều đâu?"

Mặc Thủ Thành cười khê: "Đấy là tên Hoàng Đế vô lại và vô liêm sỉ nhất, da mặt dày trong thiên hạ không ai bằng, nhưng hăn cũng là một kẻ rất mạnh."

Phù Tô tò mò, hăn muốn hỏi vậy phụ vương của mình thì được đánh giá như thế nào, nhưng nghĩ nếu hỏi như thế thì quá mức bất kính với phụ

vương, nên hắn chỉ cười, không dám hỏi.

Nhưng dáng vẻ của hắn không lọt qua được mắt của Mặc Thủ Thành, Mặc Thủ Thành quay sang nhìn Đinh Ninh, nghĩ thầm kẻ sống ở phố phường quả nhiên va chạm nhiều với đời, thành thực cũng sớm hơn người ở trong cung cấm.

Có một vấn đề không cần phải hỏi, nếu không phải người ta cảm thấy Nguyên Vũ Hoàng Đế và Hoàng Hậu quá mức vô tình, có tâm thôn tính thiên hạ, thì làm sao Tam Triều kia xem Đại Tần vương triều là đại địch số một được?

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 36: Bát Cảnh

Lúc Yến đế ngự giá đến Lộc Sơn, tu hành giả hai nước Sở, Yến tuy không xuất hiện, nhưng địch ý trong lòng vẫn theo bản năng hiện ra, khí tức va chạm với nhau, khiến không khí trên Lộc Sơn trở nên khó thở.

Gió mây vạn vạo, biến thành đủ loại hình dạng quý dị, những cực quang mà vốn chỉ những vùng địa cực mới có, bây giờ cũng liên tục hiện ra trên không trung, khiến bầu trời Lộc Sơn vô cùng rực rỡ.

Tuy nhiên, bầu không khí lại vô cùng khắc nghiệt, người ta không còn thấy chúng đẹp, mà chỉ cảm thấy sau những áng mây rực rỡ đó hẳn đang che giấu những con hung thú có thể nhảy ra bất kỳ lúc nào.

Yến Đế đến Lộc Sơn không lâu, thì đầu phía đông của bình nguyên Lộc Sơn lại xuất hiện một hàng người chi chít.

Tuy đoàn người này còn cách Lộc Sơn khá xa, nhưng những đợt gió lạnh đã không ngừng quét tới, trên bầu trời, bỗng xuất hiện một dải mây đen cực lớn.

Dải mây đen này vô cùng âm trầm, không bị những vầng cực quang rực rỡ kia làm chấn động hay thay đổi chút nào.

Chỉ cần một dị tượng ấy, Đình Ninh đã biết, chính là Hoàng Đế "Quý Đế" của Đại Tề Vương Triều đã đến.

Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười kỳ dị.

Bao nhiêu cường giả cao cấp cùng tề tựu lại một lần, đối với Nguyên Vũ Hoàng Đế, đây mới thật sự là chuyện tốt.

Trong đội xe ngựa giá của Tề đế, những cỗ xe của hoàng gia cũng có màu vàng sáng, khám nạm toàn là vàng ngọc, trừ một chiếc kiệu lớn không lồ duy nhất mang màu đen kịt.

Cỗ kiệu đó được khiêng bởi tám người đàn ông lực lưỡng mặc giáp, làn da ẩn hiện trong lớp giáp có màu trắng bệch, cả cơ thể không hề có hơi ấm con người, cực kỳ âm lãnh.

Bên trong kiệu là một thế giới hoàn toàn độc lập, phía trên kiệu được nạm minh châu, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Ở giữa có hai chiếc ghế màu tím đen, tỏa mùi dầu thơm kỳ dị.

Trên một chiếc ghế có một người ngồi, người này mặc long bào, đầu đội Đế quan, mặt trắng không râu, bộ dáng hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt hơi dài, cả người tỏa khí thể ung dung cao quý, chính là Tề đế.

Người ngồi trên ghế còn lại, mặc áo dài đen kịt, trên tay đeo một sợi dây xích bằng xương trắng, mái tóc đen cũng được cài bằng ghim xương trắng, tuy là nam tử, nhưng khuôn mặt còn xinh đẹp hơn bất cứ mỹ nhân tuyệt đại nào.

"Như sư, lần này tính mạng vạn dân Đại Yến vương triều, xin giao cả vào tay người, người. . ."

Nét mặt và ngữ khí của Sở Đế cực kỳ cung kính, nếu có ai nhìn thấy cảnh này, chắc phải nghĩ chắc nam tử xinh đẹp áo đen kia mới chính là Tề đế.

"Đối với người khác thì không sao, nhưng ở trước mặt ta đừng có bày ra vẻ vô liêm sỉ như thế."

Nam tử xinh đẹp áo đen chẳng thèm để tâm người kia là Đế Vương, lên tiếng cắt ngang: "Ta đã cấp cho người cổ âm khiếu này, đã tới Lộc Sơn này rồi, đương nhiên là không còn tiếc mạng, chưa bao giờ nghĩ sẽ còn sống trở về, người còn lo lắng cái gì?"

Bị nam tử áo đen nói thẳng ra ý đồ, bảo mình là vô liêm sỉ, thế mà Tề đế chỉ bĩu môi cười mấy tiếng, không buồn để ý, nói càng thêm kính cẩn: "Như sư, nếu người không thích nghe những lời khiếu này, thì ta sẽ không nói nữa, nếu người muốn ta làm chuyện gì, xin cứ mở miệng."

Nam tử áo đen lắc đầu: "Không cần, người chỉ cần nhớ phải làm cho được chuyện ta đã bảo, sau khi ta chết, phải đưa thi thể ta về đưa cho đệ tử của ta."

Tề đế ra vẻ ngượng ngùng: "Đâu phải nhất định sẽ chết."

Nam tử áo đen cau mày: "Hồi này còn sợ ta không chịu chết, bây giờ lại nói như thế, không thấy mình vô sỉ lắm sao?"

Tề đế lắc đầu, thở dài: "Ta không thể ngạo thị thiên hạ như đám người Nguyên Vũ, với kẻ tài trí bình thường như ta, nếu ngay cả việc làm ấm nhân tâm cũng không làm được, thì thực là quá vô dụng."

Nam tử áo đen nhìn hằm, giọng chân thành: "Người khiêm tốn quá mức rồi."

Đêm tối buông xuống, ngự giá của Tề đế cuối cùng cũng đến chân núi Lộc Sơn.

Ba vị Đế Vương đều tới, chỉ còn đợi Tần Đế.

...

Ầm ầm!

Chiến thuyền thiết giáp cuối cùng cũng đã cập bờ.

Tiếng chiến thuyền chạm vào bờ cực lớn, như cả Thiên Địa đang thống khổ rên rỉ.

Mũi tàu đâm sầm vào bờ nham thạch, làm tóe lên những cơn bọt sóng trắng xóa.

Nguyên Vũ Hoàng Đế sai bước, đi xuống bờ đầu tiên.

Nguyên Vũ Hoàng Đế ngẩng đầu lên.

Trong ba năm tanh máu hãn đăng cơ, Nguyên Khí của Đại Tần vương triều đã bị đại thương, sau đó lại đánh nhau với Sở một trận làm động đến cả gân cốt, nên từ năm Nguyên Vũ thứ ba, hãn và cả Đại Tần vương triều đều ẩn nhẫn, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đến bây giờ, hãn giống như thanh bảo kiếm xuất vỏ sau nhiều năm im lặng!

Nguyên Vũ Hoàng Đế động bước.

Hãn không cần xa giá, cứ bước bộ mà đi, và đi trên trước nhất.

Trong những năm chinh chiến, hãn và những tu hành giả đi theo hãn đều cùng nhau xông tới, và luôn là những người xông vào chiến trận đầu tiên.

Nhưng bây giờ, bên cạnh hãn lại không có một ai.

Hãn rất giận.

Cả thính không cũng bị vạ lây.

Trên trời xuất hiện bốn cột mây cực lớn, quét sạch bầu trời.

Giữa bốn cột mây, vô số tinh quang lập loè, giống như cả Tinh Không đều bị hắt gom lại thành một khối, tháo xuống.

Những người ở trên những ngọn núi xung quanh Lộc Sơn đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía Vu Sơn.

Màn cực quang rực rỡ bên trên Lộc Sơn bị một lực hấp dẫn kỳ dị kéo nó bay về phía Vu Sơn, kéo thành một vệt dài trên bầu trời.

Bốn cột mây và khoảng tinh quang ở giữa dần hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Tất cả ánh sáng đều rơi vào khoảng tinh không giữa bốn cột mây đó, vạn lưu quy nhất, bốn cột mây và khoảng tinh không sừng sững bất động, tiếp nhận tất cả.

Những người trên những đỉnh núi xung quanh Lộc Sơn đều là Đại Tông Sư, vậy mà ai nhìn thấy cảnh tượng đó, cũng đều bị rung động.

Họ nhận ra, đó là một cảnh giới mà họ không thể mô tả, và không thể hiểu được.

Có mấy người vì quá mức rung động mà không kiềm chế được tâm thần, khiến bản thân theo bản năng sinh ra phản ứng.

Oanh một tiếng, trên đỉnh ngọn núi bị một vết kiếm niêm phong, bỗng tuôn ra một luồng tinh khí đỏ thẫm, bay thẳng trời cao.

Luồng tinh khí kia quá đỏ, đỏ đến mức chẳng khác gì một ngọn lửa.

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi do Quách Đông Tương chiếm cứ lao ra một luồng hơi nước khổng lồ, tạo thành một con Thủy Long xanh thẫm cực lớn, bay thẳng lên trời cao, cơ thể như thực chất xuyên qua lớp mây mù.

Sau nửa hơi thở, trên một ngọn núi khác hiện lên hào quang màu tím, như vạn đóa U Lan cùng nở.

Những luồng khí tức này đều rất mạnh mẽ và to lớn, nhưng lại không đủ để so với bốn cột trụ và mảnh Tinh Không kia.

Đỉnh Ninh cau mày nhìn bốn cột trụ và mảnh tinh không tới gần, trong mắt hắn cũng lấp lánh như những ngôi sao.

Cảnh giới của Nguyên Vũ Hoàng Đế, cao hơn hắn dự đoán một chút.

Trong hành cung trên đỉnh Lộc Sơn, Sở Đế già nua nắm lấy bàn tay mềm mại trắng trẻo của Triệu Hương phi, cảm khái, "Cách lâu như vậy, Tần Vương Triều. . . và thiên hạ, rút cuộc cũng đã xuất hiện người thứ hai đạt tới cảnh giới này."

Mặc Thủ Thành già nua không kém nhìn bốn cột mây và mảnh Tinh Không, trong ánh mắt cũng tràn đầy cảm khái.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô, muốn hạ cái thành này, vị thiên cổ nhất đế phải trả bao nhiêu giá, chỉ có người giống như lão mới biết rõ.

"Có lẽ có thể."

Lão xoay đầu lại, khẽ nói với Phan Nhược Diệp.

Phan Nhược Diệp gật đầu.

Tất cả Chân Nguyên trong người bà ta đều được đẩy hết ra ngoài.

Một luồng kiếm quang trắng xóa, đâm thẳng lên bầu trời bên trên đỉnh núi.

Đỉnh Ninh cau mày.

Phát ra một kích toàn lực như vậy vào bây giờ, chỉ khi đã có mục tiêu xác định hoặc báo cho người biết bà ta biết mà thôi.

Bà ta với Mặc Thủ Thành, còn đang đợi cái gì?

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 37: Bắt Đầu

Bốn cột mây và mảnh tinh không càng đến gần, chân mây Đinh Ninh nhả lại càng sâu.

Vì bị bốn cột mây che khuất ánh sáng, nên không nhìn thấy rõ đội ngũ của Đại Tần Vương Triều.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đi không nhanh, nhưng hình như Thiên Địa Nguyên Khí của cả thiên địa đều đang phụ giúp hẩn hành tẩu.

Mỗi bước đi của hẩn như một tấm phù dẫn đường vô hình, kéo dẫn Thiên Địa nguyên khí xung quanh, khiến đội quân Đại Tần đi sau lưng hẩn đều cảm thấy bước chân của mình nhẹ nhàng hẩn đi, thậm chí còn cảm thấy có một luồng Thiên Địa Nguyên Khí như có như không nhẹ nhàng rót vào cơ thể mình, lớp da của họ tỏa ra một tầng ánh sáng huyền diệu màu vàng nhạt.

Ngày xưa lúc vây giết Bạch Sơn Thủy và Triệu Nhất, hẩn chỉ dùng một phần lực rất nhỏ, mượn nhờ Hoàng Hậu ra tay, lúc đó chỉ có những Tu hành giả cực hạn của Trường Lăng mới cảm giác được cảnh giới của hẩn, mấy năm nay hẩn vẫn luôn bề quan chính là vì Lộc Sơn Minh Hội, bây giờ hẩn chính thức triển lộ cảnh giới của mình, khiến tất cả mọi người trong đội ngũ Đại Tần đều càng thêm kính sợ.

Nhưng có một điều lạ là, Tông Pháp Ti Ti Thủ Hoàng Chân Vệ vẫn luôn đi theo sát sau lưng Nguyên Vũ Hoàng Đế, chỉ cách Nguyên Vũ Hoàng Đế một thân người, vậy mà lại chẳng có bất kỳ biến đổi nào.

Cả người Hoàng Chân Vệ, đều giống như hoàn toàn nằm ngoài phạm vi ảnh hưởng của tấm đại phù vô hình do Nguyên Vũ Hoàng Đế tạo ra, bên trong lẫn cơ thể hẳn không hề có một chút thay đổi nào so với bình thường.

Ngay cả Hứa Hầu cũng không nhìn ra nguyên do.

Trong đội ngũ này, Đại Tần Vương Triều Nguyên Vũ Hoàng Đế là người đi trước nhất, nhưng trước đó hẳn nhiên đã có quân tiên phong và lễ quan đến rồi, tiến hành công tác giao tiếp với Tam Triều, và xác lập khu vực trú quân cho mình.

Trên đường đi, một ít quân đội và Tu hành giả dừng lại ở ven đường đóng trại, nên càng đến gần chân Lộc Sơn, lượng người đi theo sau lưng Nguyên Vũ Hoàng Đế càng giảm.

Một bóng người màu xanh đột nhiên xuất hiện phía trước mặt Nguyên Vũ Hoàng Đế, đám người đi theo sau lưng Nguyên Vũ Hoàng Đế đều giật mình, theo bản năng căng thẳng hẳn lên.

"Phương Tướng quân cực khổ rồi."

Nguyên Vũ Hoàng Đế không hề dừng bước, chỉ khen ngợi một câu.

Bóng người màu xanh khom mình hành lễ: "Tham kiến thánh thượng."

Ai nấy đều thở phào, không ngờ thần uy Đại Tướng Quân Phương Hưởng trấn thủ quan ngoại cũng bị điều tới.

"Đi theo quả nhân."

Nguyên Vũ Hoàng Đế đi qua Phương Hưởng, nói.

Phương Hưởng hơi ngẩn ra, hẳn không quen Nguyên Vũ Hoàng Đế dùng từ "Quả nhân" để tự xưng hô, nhưng hẳn vẫn gật đầu, im lặng đi theo.

"Cái gì quan trọng?"

Nguyên Vũ Hoàng Đế không hề ngoảnh đầu, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, nhưng sau khi Phương Hường bước theo sau lưng, thì đột nhiên không đầu không đuôi hỏi.

Phương Hường nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lưng của Hoàng Đế, trầm ngâm đáp: "Thiên hạ làm trọng."

Trên mặt Nguyên Vũ Hoàng Đế hiện lên vẻ hài lòng.

"Quả nhân rất hài lòng câu trả lời của người, sau khi Minh Hội kết thúc, người hãy về Trường Lăng nghỉ ngơi."

"Chỉ cần quả nhân còn sống một ngày, sẽ bảo vệ Phương gia các người luôn bình an phú quý."

Đế Vương lời nói ngàn vàng, một lời hứa như vậy đối với bất kỳ một quý tộc nào cũng đều là sự ban thưởng vô cùng hiếm có, nhưng Phương Hường lại không thấy vui chút nào.

Vì hẳn biết rõ, vì một lời hứa đó, hẳn sẽ phải trả một cái giá rất lớn, chưa kể đằng sau nó còn có dụng ý sâu xa gì nữa hay không.

"Tạ thánh thượng long ân."

Hắn khom người xuống, cảm ơn.

"Thú vị."

Nguyên Vũ Hoàng Đế nói nhàn nhạt.

Hắn không phải nói với Phương Hường, mà là nói sau khi nhìn một cây tùng bình thường ở ven đường phía trước.

Không khí bỗng nhiên hơi vẩn vơ.

Một chạc cây trên cây tùng bị đẩy ra.

Một khối tròn màu đen nhìn giống như một hài nhi đang cuộn mình nằm trên đó, nhưng ngay khi Nguyên Vũ Hoàng Đế nhìn thẳng vào nó, khối tròn đó đã nhanh chóng tiêu tán.

Hoàng Chân Vệ và Phương Hưởng nhìn nhau, đều nhìn thấy được sự ngưng trọng trong mắt đối phương.

Trên đỉnh Lộc Sơn, trong một doanh trường nguy nga mới thiết lập, bên trong cổ kiệu lớn màu đen, từ đầu ngón tay giữa của mỹ nam áo đen bỗng tuôn ra một nhúm lửa màu đen, nó nhảy nhảy lên mấy cái như ánh lửa đèn cầy, sau đó tắt ngúm.

"Thú vị."

Tề đế vẻ mặt khẩn trương nhìn hắn, nhưng hắn chỉ lắc đầu, trầm tư buông ra hai chữ.

Đình Ninh hít sâu một hơi, nhắm mắt, nghiêng người dựa vào một cành cây, quyết định nghỉ ngơi.

Hắn còn cách Nguyên Vũ Hoàng Đế và Lộc Sơn quá xa, tu vi của hắn cũng chênh lệch quá xa, nên hắn không thấy được cuộc giao phong ở Lộc Sơn, dù có cố nhìn cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Cứ đợi đến khi thịnh hội chính thức bắt đầu, các cường giả đều ra tay, sẽ nhìn thấy ngay thủ đoạn của họ.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đi đến bậc thang dẫn lên Lộc Sơn, bước lên nó nghĩa là đã bắt đầu bước vào địa phận Lộc Sơn.

Tứ đế tề tụ, đến tối mai, chính là lúc Lộc Sơn hội minh chính thức bắt đầu.

Khóe môi Nguyên Vũ Hoàng Đế nhếch lên một nụ cười tự tin và vui vẻ.

Đối với hắn, thịnh hội đã chính thức bắt đầu.

...

Ở một vùng quê xa xôi, mây đen cuộn cuộn, cuồng phong gào thét, vô số lưu quang rơi lá tả.

Những luồng khí tức kinh khủng làm cho Thiên Địa nguyên khí trong vùng quê này dao động kịch liệt, vì khoảng cách quá xa, những tông sư ở quanh Lộc Sơn không có ai cảm nhận được, nhưng thân là Bát Cảnh, Nguyên Vũ Hoàng Đế lại mơ hồ cảm nhận được trong Thiên Địa có một sự khác thường.

Trong vùng quê đó, có một con thương lang.

Nó là con sói đầu đàn, cơ thể hết sức cường tráng, khứu giác cũng cực kỳ linh mẫn.

Nó ngửi được mùi máu tươi, trong đó còn có trộn lẫn một thứ hương vị tuyệt vời không thể diễn tả thành lời, nó cảm nhận được chỉ cần ăn được thứ máu thịt đó, chắc chắn sẽ có hiệu quả rất tốt cho cơ thể.

Nhưng đến khi nhìn thấy rõ cảnh tượng trước mắt, thì con thương lang khát máu và thô bạo sợ hãi nằm phục xuống, co ro dưới đất, không ngừng run rẩy.

Một đội ngũ mười mấy vạn người và xe cộ cùng lúc xuất hiện ở một chỗ, lại còn kịch liệt chiến đấu với nhau, là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Huống chi trong đó, có không biết bao nhiêu là Tu hành giả.

Trong bầu trời giăng đầy những tia chớp xẹt ngang xẹt dọc, chúng không phải là tia chớp thật sự, cũng không phải là sao chổi từ trên trời rơi xuống, mà là đủ loại Phù Khí do Thiên Địa Nguyên Khí ngưng tụ ra và đủ loại phi kiếm bay vèo vèo.

Hơn mười vạn người tạo nên một chiến trường hỗn loạn và thảm liệt, cuồng phong, bạo tuyết, hỏa vũ, sương mù. . . thứ gì cũng có, giao thoa xuyên toa hỗn loạn vào nhau, khiến mặt đất như bị chia thành vô số thế giới độc lập, bị cày xới loạn xạ.

Kiểm Sư Tam cảnh, Tứ Cảnh chỗ nào cũng có, những luồng sóng xung kích do kiếm kích sinh ra nổ đùng đùng không còn là cái gì ghê gớm.

Vì phi kiếm có tốc độ cực nhanh, nên bầu trời ở khu vực trung tâm chiến trường như bị kiếm quang đan thành một tấm màn chằng chịt, tốc độ phi kiếm đoạt mạng cũng nhanh đến mức kinh người, chỗ nào cũng có máu thịt phun ra tung tóe.

Thiên Địa Nguyên Khí bị vô số đạo thức niệm khống chế, trở nên cực kỳ hỗn loạn. Những thanh phi kiếm vì gặp phải loạn lưu nhiều loạn, hoặc đôi khi chỉ là va phải những thanh phi kiếm khác, khiến chúng đều bị chệch hướng, hoặc mất đi khống chế.

Tu hành giả, kiếm sư, phù văn, và chiến xa chiến đấu loạn xạ với nhau.

Nếu là một tướng lĩnh có kinh nghiệm, hẳn sẽ nhìn ra cuộc đại chiến này đã đến giai đoạn sau.

Mọi trận hình đều đã không còn tác dụng.

Quân của hai bên đều đã lâm vào trận chiến đấu hỗn loạn, trong tình cảnh này, những kẻ có khả năng tạo nên tác dụng quyết định, chính là những đội quân chưa được đưa vào chiến trường, và những tu hành giả có chiến lực cường đại.

Giữa đồng mây chực chiếc chiến xa phù văn đã bị tổn hại, có một viên tướng mặc áo giáp màu xanh nhạt, chưa từng ra tay.

Hắn như đứng lẫn vào trong đám phù văn chiến xa, hầu như chẳng có ai chú ý tới hắn, có mấy kiếm sư vừa tới gần là đã bị thị vệ xung quanh hắn giết chết.

Hắn đang nhìn chăm chăm vào một tu hành giả cách đó chừng mười trượng.

Tu hành giả kia mặc áo dài xanh nhạt, cơ thể gầy gò, nhưng thực lực lại cực kỳ cường hãn, ít nhất đã có hơn mười tu hành giả đã bị người này giết chết, trong đó có hai cường giả Ngũ Cảnh.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 38: Tinh Hỏa

Tu hành giả mặc áo dài xanh cầm trong tay một thanh trường kiếm cũng có màu xanh nhạt, thân kiếm được phủ một lớp ánh sáng mỏng do chân nguyên trên thân kiếm thúc giục Thiên Địa Nguyên Khí ngưng tụ thành.

Thanh kiếm này nhìn nhẹ nhàng nhưng lại cứng cỏi sắc bén dị thường, hai cường giả Ngũ Cảnh kia chính là chết do bị thanh kiếm của hắn chặt đứt binh khí cầm trong tay.

Viên tướng áo xanh vô cùng kiên nhẫn, đứng đợi cho đến khi ánh sáng bao quanh thanh kiếm xanh ảm đạm đi, hắn mới động bước.

Bước chân của hắn rất nặng nề, như cái cự chùy gõ lên mặt đất.

Trong chiến cuộc hỗn loạn, nhịp chân của hắn không làm ai chú ý, nhưng ngay sau đó, hắn đã trở thành tiêu điểm của chiến trường.

Hai hàng sóng khí từ cơ thể của hắn trào ra, mở ra hai bên.

Sức mạnh cường đại khiến tất cả những người có mặt trên tuyến đường đi của hắn đều bị sóng khí đẩy dạt ra.

Những phù văn màu vàng đen hiện lên rực rỡ trên chiến giáp của hắn.

Hơi nóng từ những phù văn đó tỏa ra, bắn tung ra thành từng mảnh Hoả Tinh vàng chói.

Cảm ứng được khí tức của viên tướng, kiếm sư áo xanh nhặt tái mặt, đây chính là lúc hãn suy yếu nhất, nhưng về một mặt nào đó, đây cũng chính là lúc hãn mạnh nhất trong cuộc đời mình.

Vì gặp phải đối thủ cường đại, nên hãn phải dồn tất cả sức lực, tất cả thủ đoạn để bảo vệ tính mạng.

Một viên tinh thạch trắng tinh mang theo khí tức của Vật bản mệnh xuất hiện trước người hãn, quang điểm màu trắng từ viên tinh thạch chảy như nước vào thanh trường kiếm trong tay. Ngay lúc đó, trên bầu trời vang lên tiếng cự sơn di động nổ vang.

Những thanh phi kiếm đang bay trong khu vực đều nháo nhào tránh đi.

Những tiếng kinh hô vang lên không ngớt.

Đến bây giờ, mọi người mới biết, đây không phải là một kiếm sư bình thường, mà là một tông sư Thất Cảnh.

Viên tướng áo giáp xanh đã tới trước mặt hãn.

Một tiếng nứt bén nhọn vang lên.

Trong tay viên tướng áo giáp xanh tuôn ra ngọn lửa tím chói mắt.

Đông!

Đất trời vang lên một tiếng trống nặng nề.

Tiếng trống ấy lấn át tất cả mọi âm thanh hỗn loạn của chiến trường, khiến tất cả mọi người đều bị chấn động.

Kiểm sư mặc áo dài xanh biến mất.

Đến khi mọi người hồi thần lại, thì chỉ còn kịp nhìn thấy vị Kiếm Sư thất cảnh kia đã bị đánh bay đi.

Viên tướng áo giáp xanh vẫn đứng im tại chỗ.

Thân hình của hắn trở nên vô cùng cao lớn, bộ giáp xanh trên người bắt đầu nứt ra.

Những phù văn vàng đen rực lên như một cỗ găng nối bộ giáp lại, nhưng cuối cùng bộ áo giáp vẫn bị vỡ thành nhiều mảnh, văng tung tóe, bị Chân Nguyên đang chảy cuồn cuộn trên người hắn quét bay từng mảnh ra ngoài.

Lộ ra một cơ thể thon gầy săn chắc.

Tay phải của hắn nắm chặt một món đồ ngắn màu tím trông như đoản côn, khuôn mặt có vẻ khá là tiêu tụy và u buồn, nhưng lại vô cùng kiên nghị.

"Phạm Tướng Quân!"

Trong chiến trường vang lên những tiếng hò reo vang dội, nhiều người đã rất mệt mỏi, kiệt sức lại như được tiếp thêm sức mạnh và dũng khí, thậm chí còn lấy được niềm tin tất thắng.

Trên thế gian này, chỉ có một Phạm tướng quân có khả năng làm cho quân sĩ phe mình tin tưởng như thế.

Là Đại Sở Vương Triều, Bách Thắng Đại tướng Phạm Đông Lưu.

Một phe là Sở quân, phe còn lại đều mặc áo đen giáp đen, Tu hành giả phần lớn đều là Kiếm Sư, chính là quân đội Đại Tần Vương Triều.

Nghe thấy tiếng hò hét và hoan hô đầy hưng phấn, quân Tần mới biết quân Sở ở đây vốn có chủ tướng, mà lại còn là Bách Thắng Đại Tướng Phạm Đông Lưu.

Thấy tông sư áo dài xanh nhạt bị một kích đánh bay, mấy kiếm sư ở gần đó, với sắc mặt cực kỳ bi ai, đều cương quyết bay thẳng về phía Phạm Đông Lưu.

Phạm Đông Lưu vung tay, vũ khí giống như đoản côn màu tím trong tay khê tỏa ánh sáng, hần giơ tay trái lên, lấy ngón tay làm kiếm, bắn ra kiếm quang màu tím, dễ dàng diệt sát mấy tên kiếm sư vừa lao tới.

Hắn là một trong những cường giả mạnh nhất và hiếm hoi của Đại Sở Vương Triều, thực lực vượt xa tông sư Thất Cảnh cùng giai, từ đầu trận chiến đến giờ hắn không hề ra tay, chính là để chờ đến bây giờ mới phát huy tác dụng quyết định.

Một lần giết sạch một lúc mấy Kiếm Sư, hắn bay vút lên, hướng thẳng về phía bắc, tốc độ còn nhanh hơn cả phi kiếm, bay về phía một chiếc chiến xa hạng nặng.

Chiếc chiến xa này to hơn hẳn những chiếc chiến xa bình thường, bốn phía giăng đầy phù khí.

Ở giữa chiến xa, chỉ có một lão giả.

Lão giả này không cầm kiếm, khí tức cũng rất lạng lẽ, nếu đặt giữa đám Tu hành giả của Sở quân chắc chắn sẽ không thể nào tìm ra được.

Nhưng trong mắt Phạm Đông Lưu, lão giả này chính là kẻ có sức uy hiếp lớn nhất trên chiến trường hiện giờ.

Không chỉ vì đối phương có tu vi Thất Cảnh, mà mỗi kích của lão giả đều quyết định đến thế cục của chiến trường, mỗi lần công kích của lão đều giúp quân Tần thắng thế.

Phạm Đông Lưu nghĩ không ra trong đám tướng lĩnh của Đại Tần Vương Triều mà hắn biết, có tướng lĩnh nào như vậy.

Nhưng hắn có thể khẳng định, chỉ cần giết được lão giả này, cuộc chiến sẽ chấm dứt với phần thắng nghiêng về phe hắn.

Tông sư mặc áo dài màu xanh nhạt là Lạc Thần Kiếm viện Công Dương Ninh Ý, cũng là kẻ duy nhất có khả năng ngăn đường hắn tới giết lão giả kia, bây giờ hắn đã giải quyết xong người đó, thì sẽ không còn ai có thể quấy nhiễu hắn tới giao chiến với lão giả.

Nhưng Phạm Đông Lưu lại đột ngột cảm nhận được một luồng khí tức khác thường.

Hắn ngẩng đầu vẻ không tin nổi, nhìn lên không trung vô tận.

Trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện mấy đường lưu quang màu trắng.

Chúng không phải là vầng sáng của phi kiếm, mà là hỏa diễm thực sự.

Từ trên không trung, U Bạch Tinh Hỏa đang rơi xuống.

Trong tích tắc, Phạm Đông Lưu nghĩ tới rất nhiều chuyện xưa.

Hồi đó, trên chiến trường, lúc Đại Tần Vương Triều và Hàn, Triệu, Ngụy Tam Triều giao chiến, cũng từng rất nhiều lần xuất hiện Tinh Hỏa như vậy.

Có rất nhiều danh tướng, đã bị vãn lạc trong những màn Tinh Hỏa đó.

Tinh hỏa đó, chính là một trong những truyền thừa cường đại nhất của Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng người nữ tu hành giả thi triển ra nó đã hoàn toàn thay đổi thân phận của mình.

"Bội phục."

Khóe miệng Phạm Đông Lưu nhếch lên đau khổ, hắn đoán ra ngay tên và thân phận của lão giả kia, sự khó tin trong mắt biến thành cảm khái, hắn lầm bầm: "Không ngờ ngay cả người cũng rời khỏi Trường Lăng, đi đến

nơi này. . . Vậy chẳng phải Trường Lăng bây giờ, là một tòa thành trống không hay sao?"

. . .

Lộc Sơn.

Bầu trời rực rỡ ánh sáng.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đã đi gần hết bậc thang đá.

Từ lúc chiến thuyền thiết giáp cập bờ, hãn đã đi bộ đến đây, đến giờ đã đi cả một đêm.

Hãn cảm nhận được sự chấn động khác thường ở vùng quê xa xôi kia.

Hãn biết trận đại chiến đó đã kết thúc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tự tin.

Trên bầu trời xẹt qua một ngôi sao băng.

"Tướng tinh rơi xuống, là điềm đại cát."

Hãn nói với Hoàng Chân Vệ ở sau lưng.

Trong mắt hãn, sách sử của đời sau, chính là do hãn định ra.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 39: Chết Vắn Mới

Sáng sớm trên đỉnh Lộc Sơn, gió lạnh căm căm, lễ quan của bốn nước vì hội minh đã chuẩn bị suốt mấy năm, đã kinh qua nhiều lần diễn luyện.

Tứ đại vương triều cùng tồn tại, như tứ hổ tranh giành, đương nhiên đều có địch ý với nhau, nhưng các lễ quan lại phối hợp với nhau thực là thân mật hòa hợp, nhanh lẹ gọn gàng, một lời trao đổi lớn tiếng cũng không có.

Trong doanh của Đại Tề Vương Triều, mỹ nam áo đen đi ra khỏi kiệu lớn, từ xa đứng nhìn đủ màu cờ xí, xe, người xung quanh.

"Hội minh lần này, rõ ràng chỉ là một chỗ để diễn võ đài, bày vẽ lắm thứ phức tạp như thế để làm chi, thực là dối trá."

Hắn lãnh đạm bình phẩm.

Tề đế cười hèn mọn: "Đâu có dối trá, lễ tiết càng rườm rà thì càng tăng thêm cảm giác trang nghiêm, ít nhất cũng có thể nhắc nhở chúng ta trị quốc bình thiên hạ không phải là trò đùa, để chúng ta nói năng hành động gì cũng phải càng thêm thận trọng."

Mỹ nam áo đen cau mày: "Hừ, cũng có lý."

Tề đế nhìn mỹ nam áo đen, nói vẻ sầu lo: "Trong đám người Tần đi theo Nguyên Vô đến Lộc Sơn, còn thiếu hai người."

Mỹ nam áo đen dường như không hề quan tâm.

Tề đế vội nói tiếp: "Lý Tư và Hồ Hợi cũng theo Nguyên Vũ Hoàng Đế rời khỏi Trường Lăng, nhưng bây giờ lại không thấy ở Lộc Sơn."

"Người không cần phải lo."

Mỹ nam áo đen quay sang nhìn doanh trưởng của Đại Yến vương triều, giọng đậm mạc: "Thắng bại không phải ở đây, dù có muốn xuất đầu cũng không tới phiên người."

Tề đế ngạc nhiên.

Hắn vốn không hiểu được ý của mỹ nam áo đen, nhưng khi nhìn theo hướng ánh mắt của mỹ nam áo đen, hắn mở to mắt, không tin nổi: "Chẳng lẽ. . ."

"Đủ rồi."

Mỹ nam áo đen lạnh lùng cắt ngang lời hắn nói.

Trống địch nổi lên, khói tím dấy lên.

Trong doanh trưởng Đại Yến vương triều, một nam tử từ trong thùng tắm nước nóng đi ra.

Những giọt nước bóng loáng như những giọt sương, lăn xuống da thịt trơn mịn của hắn.

Hai cung nữ đều là mỹ nữ tuyệt sắc, da dẻ nõn nà, dung nhan diễm lệ, nhìn thấy cơ thể săn chắc khỏe khoắn hoàn mỹ không chút thịt thừa trần trụi của nam tử kia thì mặt mũi đều đỏ bừng, nhưng trong mắt lại không hề có vẻ ngượng ngùng, mà chỉ có sự kính trọng.

Nam tử kia cũng rất gọn gàng nhanh nhẹn đi tới cho hai cung nữ hầu hạ mặc quần áo vào, rồi khẽ gật đầu cảm ơn.

"Tạ sư."

Một viên tướng mặc kim giáp đã chờ sẵn, thấy nam tử này đi ra, lập tức thi lễ một cái, sau đó đi trước dẫn đường.

Trên đầu xe, tứ đế đều đã ngồi vào vị trí.

Nam tử kia theo sát Yến Đế .

Ánh mắt tứ đế chạm vào nhau.

Mùa xuân năm Nguyên Vũ thứ mười hai, Lộc Sơn hội minh chính thức diễn ra trên đỉnh Lộc Sơn.

Bốn vị đế vương đều là bậc chí cao, bên cạnh mỗi người đều có một vị cận thân tùy tùng, ngồi bên cạnh Nguyên Vũ Hoàng Đế là Hoàng Chân Vệ, ngồi bên cạnh Sở Đế không phải là Triệu Hương phi, mà là Thái Tử mới lập, Ly Lăng Quân.

Người ngồi bên cạnh Yến Đế chính là nam tử vừa mới tắm xong, còn ngồi bên cạnh Tề đế đương nhiên là mỹ nam áo đen.

Không khí hoàn toàn yên tĩnh.

Mọi người đều đang đợi Sở Đế mở miệng.

Trong trận đại chiến vào năm Nguyên Vũ thứ ba, Sở Đế và Đại Sở Vương Triều chiến thắng Đại Tần, buộc Đại Tần Vương Triều phải cùng Sở, Tề, Yến tam triều ký kết minh ước, nên dù lão đã rất già, nhưng lão vẫn là người chủ trì Minh Hội lần này.

Nội dung chính của mình ước là quyền sở hữu chiến lợi phẩm Dương Sơn quận hồi đó Đại Sở Vương Triều đã chiếm.

"Ta cần ba năm."

Mọi người còn đang đoán già đoán non xem Sở Đế sẽ nói cái gì dạo đầu, thì Sở Đế đã công bố luôn đáp án.

Lão bình thân nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế: "Rút lui cũng cần phải có thời gian."

Tề đế nhú mày, nhưng nhớ lại câu nói của mỹ nam áo đen, hăn mím môi, không lên tiếng.

Trả lại Dương Sơn Quận đương nhiên sẽ tránh được nạn binh đao, nhưng đưa ra thời hạn hoà hoãn ba năm mà chẳng có thêm một điều kiện nào, sự nhượng bộ này hình như có hơi quá mức.

Nguyên Vũ Hoàng Đế vuốt cằm.

Yến Đế tính vốn cẩn thận không bao giờ đi trước thiên hạ cũng phải nhú mày, định lên tiếng.

Ai cũng nghĩ chắc chắn Nguyên Vũ Hoàng Đế sẽ đồng ý.

"Không cần phải tới ba năm."

Nhưng không ngờ khi Nguyên Vũ Hoàng Đế mở miệng, lại là cự tuyệt.

Một chữ "không" còn chưa ra khỏi miệng, Yến Đế đã cảm thấy có chỗ không đúng, vội ngẩng đầu lên.

"Dương Sơn Quận đã quay về Đại Tần ta."

Nguyên Vũ Hoàng Đế bình thản tiếp tục lên tiếng, mỗi chữ như một đạo sấm sét rơi vào tai mọi người.

Tứ đế hội tụ, chuyện của họ không cần bất cứ ai đi can nhắc giúp, nên tất cả tu hành giả đều rất an bình, nhưng sau khi Nguyên Vũ Hoàng Đế nói xong câu kia, cả tòa Lộc Sơn lại rùng rục khí thế binh đao, khắp nơi đều là sát ý công phạt.

Tất cả những giọt sương trên cây cối còn chưa kịp tiêu tán đều bị đánh rơi xuống đất, bị đủ loại khí tức xoắn thành sương mù.

Ly Lăng Quân mặt mày trắng bệch, hai tay nắm chặt, cả người hơi lắc lư.

Dương Sơn Quận sẽ thuộc sở hữu của ai chính là nội dung bàn luận chủ yếu của Lộc Sơn hội minh lần này, vậy mà Nguyên Vũ Hoàng Đế lại đi chinh phạt Dương Sơn Quận trước khi Minh Hội diễn ra.

Hơn nữa, tin tức còn chưa truyền đến Lộc Sơn, cho thấy, cuộc đại chiến chỉ vừa mới diễn ra đêm hôm qua.

Sở Đế khẽ nhíu mày, gương mặt vốn đã già nua, vì cái chau mày này càng thêm già nua mấy phần.

Nhưng lão vẫn hản bình tĩnh như trước: "Ngày xưa chúng ta đã ký kết minh ước, là không được chinh phạt lẫn nhau, người đã làm trái với minh ước."

Sở Đế lời vừa nói xong, trên không Lộc Sơn mây bay loạn, sát ý càng thêm dày đặc.

Nguyên Vũ Hoàng Đế lắc đầu: "Dương Sơn Quận là mượn, đâu phải là vật để cho. Ngày xưa trong minh ước đã ghi chú rõ điểm này, vả lại trong minh ước cũng có ước định là không được xâm nhập vào biên giới của

nhau, Dương Sơn Quận vốn là đất thuộc Đại Tần, không hề tới biên giới của nước Sở, sao bảo trái với điều ước?"

Cái này gọi là công phu cường từ đoạt lý, nói theo kiểu thường dân là cãi chày cãi cối.

Nhưng ai cũng biết trước sau gì, Dương Sơn Quận cũng phải quay về Đại Tần vương triều, đây là sự thật.

Điều làm cho người Sở vương triều ở đây phải rung động là quân đội của Đại Sở ở Dương Sơn Quận rất mạnh rất đông, làm sao quân Tần có thể cướp lại Dương Sơn Quận nhanh như vậy?

"Xuất sắc!"

Một giọng nói vang lên.

Chỉ có hai chữ, nhưng tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi.

Chỉ có trong mắt Tề đế là lập lòe ánh sáng.

Hắn biết lời nói của mỹ nam áo đen đã biến thành sự thật.

Người vừa lên tiếng, chính là Yến Đế.

"Thừa lúc cường giả đều tụ tập ở nơi này, một lần ra tay xuất binh thu hồi Dương Sơn Quận, kế sách này quả là đặc sắc."

"Nhưng cứ coi như người vớ được mấy lỗ thủng về câu chữ trên mình ước, chúng ta đã đích thân tới nơi này, chính là để đàm phán quyền sở hữu Dương Sơn Quận, người ra tay như vậy, chính là đang đùa giỡn trên đầu chúng ta."

Xưa nay ai cũng biết Yến Đế là người cẩn thận nhất, dù có đưa ra ý kiến phản đối, thì cũng luôn là người lên tiếng cuối cùng, không ngờ hôm nay

hắn lại là người chất vấn đầu tiên, khiến người của Đại Yến vương triều vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ.

Sắc mặt Nguyên Vũ Hoàng Đế không hề thay đổi: "Không phải là đùa giỡn, chỉ là giải quyết cho xong một mối phiền toái mà thôi."

"Phiền toái?"

"Chỉ một chữ phiền toái, mà khiến cho bao nhiêu người phải đầu một nơi thân một ngả?"

"Ta dù là kẻ thất phu, nhưng cũng dám nhuộm máu năm bước, mời ra quyết định!"

Nam tử ngồi bên cạnh Yến Đế xoẹt một tiếng, kéo đứt xuống một mảnh ống tay áo.

Hành động này của Đại Yến vương triều, chính là lời mời quyết đấu.

Cả bầu trời bên trên Lộc Sơn tối sầm lại, không khí và ánh sáng như đã hoàn toàn đông cứng.

Hồ hấp của mọi người cũng gần như ngừng lại.

Ai cũng biết quyết đấu sẽ phải diễn ra, nhưng không ai ngờ lại đến nhanh như vậy, cũng không ai ngờ người đầu tiên ra mặt lại là Đại Yến vương triều, mà thái độ lại còn rõ ràng dứt khoát như thế.

Nam tử sạch sẽ kia là người đại diện cho Yến Đế, Nguyên Vũ Hoàng Đế đương nhiên không thể từ chối, mọi người đều nín thở chờ đợi, không biết Nguyên Vũ Hoàng Đế có tự mình ứng chiến hay không.

Nguyên Vũ Hoàng Đế bình thản: "Phượng Tướng quân, thay quả nhân ứng chiến."

Phương Hường không hề ngạc nhiên, cúi người đáp: ""Vâng!" rồi đứng dậy.

Dàn lễ nhạc nhanh chóng rút lui, khu vực cách tứ đế trăm bước, lập tức trở thành một khu đất trống.

"Không ngờ lại là Yến."

Phan Nhược Diệp quay sang nhìn Mặc Thủ Thành: "Yến cường nhân Lý Tài Thiên."

Mặc Thủ Thành trầm tư.

Người đầu tiên chất vấn là Đại Yến vương triều, ngữ khí chất vấn lại là dùng phương thức trực tiếp nhất, đằng sau nó nhất định có che giấu một ý nghĩa không bình thường.

Lão bắt đầu phỏng đoán tất cả các loại khả năng.

Đinh Ninh cũng đang làm công việc tương tự.

Phù Tô khiếp sợ: "Đại Yến vương triều đệ nhất Phù Sư, sao có thể được!"

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 40: Chiết Phù

Yến cường nhân Lý Tài Thiên là một kẻ rất điên cuồng.

Từ trước đến giờ, chỉ các bậc Đế Vương mới được ví cùng thiên địa, rất nhiều người trong tên gọi cũng có chữ thiên, nhưng đều là "Kính Thiên" "Thiên Trữ". . . , còn những cái tên như "Khai Thiên" "Tịch Thiên" các loại, thì đều mang ý nghĩa trái với thiên đạo.

Lý Tài Thiên vốn chỉ là một tiểu đồng vô danh tiểu tốt của Chỉ Phù Phường, nhưng từ lúc bắt đầu tu hành đã tự chọn cho mình cái tên "Tài Thiên", thật sự là vô cùng liều lĩnh.

Sự liều lĩnh của hắn đã làm cho người ta phải đau đầu.

Lý Tài Thiên không chỉ là Tu hành giả có tu vi tiến cảnh nhanh nhất trong vòng năm mươi năm qua của Đại Yến vương triều, mà còn sau khi đột phá đệ thất cảnh, mỗi trường bối trong tông môn Tạ Lâm Phù Tông mà hắn xuất thân đều bị hắn dạy dỗ một lần.

Mấu chốt nhất chính là, các vị trưởng bối bị hắn giáo huấn đó, người nào cũng hoàn toàn chịu phục.

Hắn đã sửa đổi tất cả kiến thức về phù lục của họ, mà sau khi được hắn sửa đổi đó, uy lực của những phù lục kia đều tăng mạnh.

Cho nên, hắn được công nhận là đệ nhất Phù Sư của Đại Yến vương triều, hắn thường ở Tạ Lâm Phù Tông giảng bài, chưa bao giờ tránh né việc

luận phù luận đạo với mọi người dù ở trong tông hay ngoài tông, rất nhiều Tu hành giả của Đại Yến được hãn dạy bảo, nên ở trong Đại Yến vương triều, mọi người đều tôn xưng hãn là "Tạ sư", ý là người được tôn kính nhất của Tạ Lâm Phù Tông, là vị sư phụ lớn nhất.

Hãn không chỉ có tu vi bản thân cường đại, mà còn có khả năng lĩnh ngộ siêu cường, sức sáng tạo phi phạm, là món tài phú quý báu của Đại Yến vương triều.

Đại Yến vương triều chất vấn đầu tiên đã là bất ngờ lớn, lại còn để cho hãn làm người chất vấn, thực là không thể tưởng tượng nổi.

Tề đế cau mày.

Để dò xét thực lực những người đi theo Nguyên Vũ Hoàng Đế đến Lộc Sơn, hãn đã phải trả giá rất nhiều, và đã biết không ít về Phương Hưởng. Bây giờ Đại Yến vương triều là người đầu tiên chất vấn, lẽ ra hãn nên lộ ra một ít tin tức cho Yến Đế hoặc Lý Tài Thiên, nhưng hãn nghe lời mỹ nam áo đen, nên quyết định im lặng không nói.

Sở Đế vuốt râu trầm tư.

Lão cảm thấy Đại Yến vương triều hình như đang muốn lấy lòng nước Sở, nhưng dù vậy cũng đâu cần phải trả giá nhiều như thế.

Cho nên, chắc chắn bản thân Đại Yến vương triều có vấn đề.

Đại Yến muốn chơi ván cờ gì đây?

...

Tông sư tranh đấu, dù không chính thức động thủ, nhưng chỉ cần ý lực cũng đủ làm cho Thiên Địa Nguyên Khí sinh ra dị biến.

Khoảng không phía trên Phương Hường xuất hiện một món đồ màu xanh bay lên, nằm giữa những đám mây trắng, khiến đám mây trắng vụn vụn, biến thành một con kỳ lân màu xanh.

Bầu trời trên đầu Lý Tài Thiên lại xuất hiện một vạch trắng, khiến bầu trời xanh thăm thăm như bị cắt ra thành hai mảng.

Cả Lộc Sơn im phăng phắc, không khí xung quanh như bị đông lại, không lưu chuyển được, thậm chí tiếng gió cũng không nghe thấy.

Lý Tài Thiên trời sinh liều lĩnh, hăn kiêu căng ngửa đầu nhìn lên trời nói khê: "Giao chiến thế này, thực là thú vị, nhưng không thể lĩnh giáo Nguyên Vũ Hoàng Đế, thực là đáng tiếc."

Phương Hường đứng thẳng tắp, bình tĩnh đáp: "Đối với ta, người là đối thủ tốt nhất, nên ta không có chút tiếc nuối nào, thế nên ta đã thẳng phân nửa."

Lý Tài Thiên lắc đầu: "Ta không có gánh nặng trên người, cả người sạch sẽ, tinh thần khí đạt tới đỉnh phong, nên chúng ta huề nhau."

Phương Hường gật đầu.

Oanh một tiếng nổ vang dội.

Không khí giữa hai người theo cái gật đầu này xuất hiện một đường gợn sóng sáng ngời, hướng mở ra phía hai bên, dù phát ra âm thanh điếc tai, nhưng gợn sóng kia chỉ là ánh sáng, là vật vô hình.

"Niệm Kiếm Chi Thuật!"

Ở đây có rất nhiều tông sư, ai cũng có thủ đoạn thần bí khó lường đầy mình, nhưng nhìn thấy đường gợn sóng sáng ngời mà vô hình kia, hơn

phân nửa đều biến sắc, phải công nhận mình không phải là địch thủ của hai người ở đây.

Dùng niệm lực ngưng kiếm, vốn không phải là thực, nhưng Phương Hưởng ngưng tụ ra một kích này, sức mạnh tạo nên không thua gì phi kiếm thực sự, thủ đoạn như vậy chính là hiếm có trong sách sử, nhưng Lý Tài Thiên lại dùng ý nghĩ ngưng phù để đáp trả, cũng làm cho mọi người rung động không thôi.

"Mời."

Phương Hưởng lên tiếng, chìa tay ra.

Một đường kiếm quang thẳng băng màu đen hiện lên trong tay hắn, đâm thẳng về phía Lý Tài Thiên.

Xem ra, theo hắn, một kích vừa rồi chỉ là để thăm dò, chứ chưa phải ra tay thực sự.

Một đường kiếm bình thường, nhưng mang theo quyết ý mở núi phá đá, đường kiếm khí sắc bén chặt đứt những lộ tuyến di động của Thiên Địa Nguyên Khí trong không gian, khiến các Phù Sư của Đại Yến vương triều trắng bệch mặt.

Trước một kiếm này, bọn họ ngay cả một tấm phù cũng không có khả năng xuất ra.

Lý Tài Thiên cũng chưa bao giờ nhìn thấy một kiếm nào như thế, hắn cau mày, đầu ngón tay trái lặng lẽ xuất hiện một tấm phù màu xanh ngọc.

Một tiếng “phù” nhẹ vang, một luồng nguyên khí tinh khiết từ trong tấm phù phun mạnh ra ngoài.

Cả cơ thể hần đột nhiên biến mất, rồi hiện ra ngay sau lưng Phương Hưởng.

Mọi người ồ lên.

Động tác của Lý Tài Thiên nhìn rất đơn giản, nhưng dưới sức ép của kiếm khí, một chiêu đơn giản như vậy cũng ẩn chứa khả năng để ý tinh tế đến sự vận hành của Thiên Địa Nguyên Khí mà tuyệt đại đa số Thất Cảnh đều không nhìn ra được.

Kiểm thế vẫn còn đi tới trước, mà Lý Tài Thiên lại ở đằng sau kiếm thế, rõ ràng một kiếm này đã thất bại, Phương Hưởng chính là đã thua.

Nhưng những tiếng kinh hô lại không phải vang lên vì Lý Tài Thiên, mà là vì kiếm chiêu của Phương Hưởng.

Thân hình Phương Hưởng không hề thay đổi.

Trước mũi kiếm của hần xuất hiện một điểm sáng.

Kiểm của hần xuyên qua điểm sáng đó, cả thân kiếm chìm trong ánh sáng kỳ diệu.

Kiểm khí phía trước thân kiếm đều biến mất.

Sau lưng hần đột ngột xuất hiện những tia nước chảy xiết màu trắng.

Mỗi tia nước đó đều là một đạo kiếm khí tinh thuần.

Những đường kiếm khí hoàn toàn bao phủ Lý Tài Thiên.

Lý Tài Thiên sắc mặt bình tĩnh, một lá bùa màu vàng từ trong tay hần bay ra, rơi xuống đất.

Cả tòa Lộc Sơn hơi chấn động, mặt đất dưới chân hắc bổng tuôn ra một đồng bụi đất màu vàng.

Những tia nước trắng chảy xiết và bụi đất vàng gặp nhau, thời gian như dừng lại, không khí trở nên nặng nề, như có nhiều tòa núi lớn đột nhiên tràn ngập trong đó. Những tia nước và bụi vàng không hề có thay đổi gì, nhưng thân thể Phương Hưởng lại run lên, đầu hơi sụp xuống, từ trong mũi có hai dòng máu chảy ra.

Đột giao phong chớp nhoáng lấy việc hắc bị thương mà chấm dứt, tay trái của hắc hơi giơ lên.

Một đường kiếm khí màu xanh từ giữa ngón trỏ và ngón giữa của hắc bay ra.

Nó lóe lên rồi biến mất ngay trong thức niệm của tất cả mọi người.

Phù một tiếng nhẹ vang lên.

Vai trái Lý Tài Thiên xuất hiện một vết kiếm, máu tươi bay ra, bụi vàng nơi đó biến thành bụi đỏ.

"Hảo kiếm!"

Lý Tài Thiên nói với bóng lưng của Phương Hưởng.

Phương Hưởng xoay người lại, nhìn hắc, nghiêm nghị đáp: ""Hảo phù."

Hai người đều bị thương, đều tán thưởng thủ đoạn của đối phương, nhưng giao phong của họ vẫn không hề ngừng.

Lý Tài Thiên vừa nói xong hai chữ "Kiếm hay", một hình ảnh to lớn đã từ trên không trung rơi xuống.

Trường kiếm màu đen đã không còn ở trong tay Phương Hưởng.

Hai bàn tay của hắn đều trống không.

Hình ảnh to lớn từ trên không trung rơi xuống đó, là một thứ cực lớn, vừa giống núi, lại cũng giống trường kiếm.

Một hình ảnh không thể tưởng tượng nổi.

Đừng nói người có mặt ở trên đỉnh Lộc Sơn, ngay cả những người ở trên những ngọn núi xung quanh Lộc Sơn, cũng đều nhìn thấy thanh Cự Kiếm khổng lồ đó.

Hoặc nói, đều nhìn thấy một con Cự Long.

Thiên Địa chung quanh không ngừng tuôn ra Nguyên Khí quán chú vào trong long lân kiếm khổng lồ, mỗi một khối lân văn trên thân kiếm đều biến thành một tảng nham thạch cực lớn, khiến cả thanh kiếm như hợp thành từ vô số những tảng nham thạch cực lớn, nhưng ở mũi kiếm, lại lấp lóe hai đốm sáng màu vàng.

Ánh sáng lấp lóe trong hai đốm đó, rất lạnh lùng và hung bạo.

Hoàn toàn khác với khí tức cường đại của bản thân Phương Hưởng, hai đốm sáng đó mang tới cảm giác nó đang coi thường chúng sinh rẻ rúng.

Chỉ có yêu thú rất mạnh mới có loại khí tức như thế.

Mà Yêu thú khi đã cường đại đến một mức độ nào đó, thì không thể dùng từ ‘yêu’ để hình dung nữa.

Trong một thời gian rất dài trong lịch sử của nhân loại, con người sợ nó, thờ cúng nó, coi nó là Vương.

Nhiều loại Giao Long hiện nay, cũng có được thứ khí tức cùng loại như vậy.

Nên cái đầu này chính là hơi thở của rồng thực sự.

Trong truyền thuyết, Long Lân Kiếm này của Phương Hầu Phủ dùng Long huyết rèn luyện, dung hợp Chân Nguyên sức mạnh của rồng thật.

Tề đế ngẩng đầu nhìn thanh Cự Kiếm, con mắt mở to đến cực hạn, trong lòng thực sự khiếp sợ và cảm khái.

Hắn cũng biết câu chuyện về Long Lân kiếm, nhưng không biết thanh kiếm này có thể sinh ra biến hóa như thế, cũng không ngờ Phương Hưởng có thể thi triển ra một kiếm như vậy.

"Thì ra đây mới là sức mạnh thực sự của người."

"Hèn gì Nguyên Vũ Hoàng Đế để cho người ứng chiến."

Lý Tài Thiên nhìn thanh Cự Kiếm, khẽ than.

Trong tay hắn tản mát khí tức của vật bản mệnh.

Hắn cầm một lá bùa màu vàng.

Mọi người đều khiếp sợ.

Vì lá bùa trong tay hắn không có phù văn, mà là một tấm Hoàng Phù Chỉ bình thường.

Vật bản mệnh của đệ nhất Phù Sư Đại Yến vương triều, không ngờ lại là một lá bùa trống bình thường, không hề có uy lực.

Lý Tài Thiên lòi ra Vật bản mệnh, là muốn làm gì đây?

Vượt ra khỏi mọi suy đoán của mọi người, Lý Tài Thiên không vẽ hay cắt gì lá bùa, mà hắn gấp nó lại.

Gấp lá bùa lại làm đôi.-+-

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 41: Phế Và Chết

Lá bùa bị gấp đôi đột nhiên biến mất.

Lúc lá bùa trong tay hắt biến mất, bầu trời trên đầu hắt đột nhiên xuất hiện một tia sáng lóng lánh.

Tia sáng này xuất hiện không hề có bất cứ âm thanh nào, nhưng sau khi nó xuất hiện, trên bầu trời vang lên vô số tiếng nổ.

Thứ phát ra tiếng nổ chính là từ những phiến vẩy như nham thạch trên thân Long Lân Kiếm.

Giữa mỗi lân phiến đều có một khoảng cách nhất định, những khoảng cách đó đều được phủ kín phù văn, cũng là thông đạo cho Nguyên Khí lưu thông.

Hiện giờ, những mảnh lân phiến đang bị một sức mạnh khổng lồ ép chúng sát vào với nhau.

Tình cảnh giống như những chiếc thuyền lớn đang đậu trong bến cảng bị đẩy đâm mạnh vào nhau, áp sát vào nhau, tạo nên tràng âm thanh đùng chạm và ma sát.

Hai đốm sáng trên mũi kiếm Long Lân càng thêm lạnh lùng và hung bạo, nhưng sức mạnh của Long Lân Kiếm phần lớn dựa vào sức mạnh bên trong những phù văn, hai đốm sáng mất đi sự hỗ trợ của sức mạnh đó, nên nó đang dần trở nên ảm đạm như tròng mắt người chết.

Tu hành giả ở hiện trường đều nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt mọi người càng thêm tái nhợt.

Sợi ánh sáng óng ánh kia không phải là phù tuyến, mà chính là nếp gấp.

Tất cả không gian, Thiên Địa Nguyên Khí đều bị gấp khúc, giống như phiến không gian đã bị gãy thành hai phần.

Không có sát ý, chỉ có nguyên khí bị bẻ đi, bị đè ép, san bằng tất cả phù văn trên Long Lô Kiếm, làm Long Lô Kiếm mất đi hơn phân nửa sức mạnh của mình.

Phương Hưởng hít sâu một hơi.

Những phiến long lô trên thân kiếm không hề có lực chống đỡ với lực ép từ phù văn, chúng ma sát, xung đột, ép chặt vào nhau.

Sự ma sát kịch liệt ấy làm tóe ra những đốm lửa màu đỏ hồng.

Những đốm lửa đỏ ấy hợp lại với nhau.

Hợp thành một mảng những phù văn màu đỏ.

Bầu trời vang lên một tiếng rùng rùng.

Hai đốm sáng trên mũi kiếm như bốc cháy, một luồng Kiếm Khí kinh người, từ trên thân kiếm tỏa ra.

Mọi người đều như ngừng thở, đợt Kiếm Khí lần này còn mạnh hơn bất kỳ đợt nào từ đầu trận đến giờ.

Lý Tài Thiên vô cùng bình tĩnh.

Hắn giơ hai bàn tay, giống như nắm lấy một tờ giấy vô hình, từ từ xé đôi nó ra.

Xuy xuy xuy xuy. . .

Trên bầu trời xuất hiện những đường đứt gãy, không gian vốn nguyên bản không có vật gì, lại vang lên tiếng khí lưu mãnh liệt, vô số khí lưu ở trên không trung phun mạnh ra ngoài.

Không trung xuất hiện một vết rạn.

Vết rạn đó tạo ra vô số vết rạn khí lưu khác, tạo thành một thanh kiếm lớn, chém lên Long Lâm Kiếm.

Một kích này, mới chính là đòn công kích thực sự của Tài Thiên.

Hai luồng sức mạnh đương thời không có bao nhiêu người chặn được, đụng vào nhau.

Oanh!

Một vòng sóng khí và sóng xung kích đập xuống khiến đất đá xung quanh chân nát thành tro, cả mặt đất lõm xuống mấy thước, sau đó dâng lên một bức tường bụi bặm cao tới mấy thước.

Cơ thể Lý Tài Thiên chấn động, khó khăn nuốt nước miếng một cái.

Áo bào của hắn đã hoàn toàn biến thành màu đỏ.

Bên ngoài da đã ứa ra một lớp máu.

Nhưng sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như trước.

Phương Hưởng cau mày, vết rãnh giữa hai chân mày rất sâu.

Long Lâm Kiếm dựng lên, rồi đứng sững lại.

Trong tích tắc, những phiến long lân rời khỏi thân kiếm, lả tả rơi xuống.

Hoả Tinh màu đỏ và kiếm quang màu vàng bay tung tóe, như một con rồng chảy máu.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Khi những long phiến bị bong ra thì trên người Phương Hường cũng xuất hiện những đường nứt, máu đã đổ.

Toàn thân hằn đều là vết thương, cả người đều là máu.

Không thể xác định được ai là người chiến thắng.

"Người thất bại."

Lý Tài Thiên nói với Phương Hường.

Long uy trên Long Lân Kiếm đã tiêu tán, biến thành một thanh sắt gỉ, rớt xuống đất.

"Không, ta sẽ thắng."

Phương Hường lắc đầu, bước về phía Lý Tài Thiên.

Trước người hằn xuất hiện cuồng phong, cuốn sang hai bên rồi phân tán.

Lý Tài Thiên nghiêm mặt.

Hắn đã hiểu ý của Phương Hường.

Long Lân Kiếm của Phương Hường đã bị hủy.

Nhưng bản thân Phương Hường, cũng là một thanh kiếm.

Từng sợi máu tươi từ đầu ngón tay Lý Tài Thiên chảy ra, ngưng tụ thành một đạo huyết phù.

Máu của Tu hành giả, nhất là máu của tu hành giả cấp bậc cở Lý Tài Thiên, bản thân chính là vật dung nạp Thiên Địa Nguyên Khí tốt nhất.

Sau khi huyết phù hình thành, oanh một tiếng, không gian trước người Phương Hưởng xuất hiện vô số ngõ hẻm.

Từ những con phố đó, có những lưỡi đao vô hình, chém thẳng về phía Phương Hưởng.

Chân Nguyên và Thiên Địa Nguyên Khí từ trong người Phương Hưởng phun ra, bao phủ lấy cơ thể của hắn, những lưỡi đao vô hình không tạo nên được một vết thương nào lên người hắn, nhưng mỗi chuôi đao đập trúng người hắn, lại chẳng khác gì một thanh chùy nhỏ.

Người hắn vang lên những âm thanh nứt vỡ.

Những âm thanh đó, chính là kinh mạch, xương cốt, và cốt tủy bị đứt gãy.

Phương Hưởng dừng lại.

Hắn ngã xuống.

Tất cả Tu hành giả của Đại Yến vương triều đều vui sướng.

Tạ Sư tôn kính của họ đã đến cực hạn, nếu vẫn không ngăn nổi một kiếm này của Phương Hưởng, thì chắc chắn là họ phải thua.

Toàn bộ kinh mạch và xương cốt của Phương Hưởng đều bị đứt ra từng khúc.

Cơ thể Tu hành giả chính là vật chứa Thiên Địa Nguyên Khí, là gốc rễ vận hành sức mạnh.

Nếu cơ thể bị phế, nghĩa là thắng bại đã phân.

Nhưng trong mắt Lý Tài Thiên không hề vui chút nào.

Không phải là vì kính trọng đối phương, mà vì hắn cảm nhận được một luồng Kiếm Ý.

Khi luồng Kiếm Ý tới trước mặt, bản thân nó không lạnh, nhưng trong thức niệm của hắn lại là một khối băng lạnh toát.

Hắn cúi đầu.

Trên lồng ngực hắn xuất hiện một đường máu.

Tất cả niềm vui trong mắt Tu hành giả Đại Yến vương triều đều chuyển thành khiếp sợ và bi ai.

Theo sau một đường máu là nhiều đường máu khác.

Những đường máu có những chỗ giao thoa với nhau.

Chỗ nào giao thoa là có nghĩa chỗ đó đã bị chém đứt.

"Chuyện gì vừa xảy ra?"

Một Tu hành giả Đại Yến vương triều bị ai bật thốt.

Hắn không thể nào hiểu được.

Rõ ràng cơ thể Phương Hưởng đã tan tác, như cái bầu nước đã vỡ tan, sao lại còn mức được nước lành như thế?

"Ý niệm không thể vượt qua sinh tử, nhưng có thể thoát khỏi thời khắc sinh tử sợ hãi."

Người trả lời hắn là Lý Tài Thiên.

Những đường máu trên người Lý Tài Thiên giao thoa vào nhau rất nhiều, cơ thể hắn sắp bị xé nát thành nhiều khối, nhưng cử chỉ thần thái của hắn vẫn rất bình thường.

Tu hành giả Đại Yến vương triều đã bắt đầu hiểu được.

Nói về ý nghĩa về kiếm, thứ mạnh nhất chính là Niệm Kiếm.

Thứ mạnh nhất từ đầu đến cuối của Phương Hưởng cũng chính là Niệm Kiếm cuối cùng.

Bất kỳ ai, khi đối địch, đương nhiên đều muốn giết chết đối phương, nhưng một kiếm cuối cùng của Phương Hưởng, chính là trước hết để cho Lý Tài Thiên "giết chết" hắn, sau đó mới phát ra một kiếm này.

Cái này tuy nói ra đạo lý thì rất đơn giản.

Nhưng muốn thi triển ra một kiếm như vậy, buộc phải có một ý chí kiên định vô cùng.

Nếu chỉ nói về cảnh giới, ai cũng có thể nhìn ra Lý Tài Thiên mạnh hơn một ít.

Nhưng trong chiến đấu của Tu hành giả, thắng bại không chỉ dựa vào cảnh giới đơn thuần.

Cơ thể Phương Hưởng dù kinh mạch xương cốt đều đã đứt ra từng khúc, nhưng hắn vẫn còn sống, dù chỉ là một phế nhân, còn toàn thân Lý Tài Thiên đều bị nứt ra, chắc chắn hắn sẽ phải chết.

"Ngang tay nhĩ!."

Nguyên Vũ Hoàng Đế nhìn Yến Đế, thản nhiên bình phẩm.

Không có ai phản đối.

Vốn là một cuộc chiến lưỡng bại câu thương, Yến Đế không thể nào phản đối, vì không có người Đại Yến vương triều nào muốn nhìn thấy hình ảnh cơ thể Lý Tài Thiên bị chia năm xẻ bảy.

Yến Đế khẽ rũ đầu xuống, không lên tiếng.

Một luồng khí tức ôn hòa từ trên người hắn thả ra, bay tới bao phủ lấy cơ thể Lý Tài Thiên như một tấm áo choàng.

Cơ thể Lý Tài Thiên bắt đầu lạnh đi, ý thức bắt đầu mơ hồ, sinh mệnh lực trong người bắt đầu tiêu tán, nhưng khóe miệng của hắn vẫn nhếch lên một nụ cười vui vẻ.

Nguyên Vũ Hoàng Đế nhìn Phương Hưởng.

Trong người Phương Hưởng lại vang lên một tràng âm thanh, những Tu hành giả cường đại đều cảm giác được nhiều chỗ trong người hắn đã bị tắc nghẽn.

Mấy tên Y sư từ trong doanh của Đại Tần Vương triều chạy ra, nhanh chóng đưa Phương Hưởng vào trong doanh trướng.

Tu hành giả Tam Triều đều nhìn theo, im lặng.

Tuy là kết quả ngang tay, nhưng Lý Tài Thiên chính là Tu hành giả mạnh nhất của Đại Yến vương triều.

Phương Hưởng tuy mạnh, nhưng lại không phải là của Tu hành giả mạnh nhất Đại Tần Vương triều, thậm chí còn không phải là Tu hành giả mạnh nhất trừ Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nên trên thực tế, vẫn là Đại Tần Vương triều thắng cuộc.

...

"Phương tướng quân phế, Lý Tài Thiên chết."

Phan Nhược Diệp khẽ nói.

Đình Ninh ngăm nhìn đỉnh núi Lộc Sơn, cố gắng hít thở bình thường.

Nguyên Khí mấy lần biến hóa kịch liệt, đã giúp hắn đoán ra được xu thế cuộc chiến của Lý Tài Thiên và Phương Hưởng.

Chỉ mới qua hơn mười năm, mà thủ đoạn của các tông sư hiện giờ, so với lúc trước khi Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ, đã có quá nhiều thay đổi.

Càng nhiều thay đổi, có nghĩa là càng có nhiều cái không biết trước và càng nhiều nguy hiểm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 42: Thiên Khiển

Yến Đế phóng xuất nguyên khí chỉ để giúp cơ thể Lý Tài Thiên không bị vỡ vụn ra ngay, nhưng không thể cứu sống hẳn.

Hai cung nữ hồi nãy hầu hạ Lý Tài Thiên thay áo tui đã đoán ra vì sao Tạ Sư phải tắm rửa sạch sẽ trước khi ra trận, nhưng đến khi đón cơ thể lạnh băng của Lý Tài Thiên vào trong doanh trướng, cả hai đều đau lòng không thể ngăn được nước mắt.

Trên mặt Lý Tài Thiên bỗng có một tầng ánh sáng kỳ dị lướt qua, lông mi hắn khẽ run, hắn mở mắt ra.

Cái này chính là hồi quang phản chiếu trong truyền thuyết, hai cung nữ tuyệt sắc đau buồn quỳ phục xuống, sợ bỏ lỡ những lời trăng trối cuối cùng của Lý Tài Thiên.

Nhưng Lý Tài Thiên lại khẽ cười: "Ta có một số việc, cần được yên tĩnh một mình."

Hai cung nữ gặp người hành lễ, rồi rời khỏi doanh trướng, vừa đi ra, đã khóc như mưa gió.

Theo các cô nghĩ, chắc chắn là Lý Tài Thiên không muốn để cho các cô nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của mình trước khi chết.

Hô hấp của Lý Tài Thiên gần như đã biến mất, nhưng màu đen trong mắt càng lúc càng đậm.

Một làn hắc khí nhàn nhạt tuôn ra khỏi mặt hắc, lặng lẽ cuộn lại thành hình dạng một đứa bé.

"Ta muốn biết, vì sao?"

Thằng bé bằng khói đen đương nhiên không phải là vật sống, mặt mũi mắt đều là hư ảnh, cũng không có chút thay đổi thần thái nào, nhưng trong không khí, lại vang lên một âm thanh trầm nhỏ. Âm thanh này lạnh lùng, không hề có tình cảm, giống hết giọng nói của mỹ nam áo đen bên cạnh Tề đế. "Có được thủ đoạn cao minh này của Sơn Âm tông, xem ra người chính là Đại Tông Sư Yến Anh của Sơn Âm tông."

Lý Tài Thiên mỉm cười: "Tại sao ta phải nói cho người biết?"

Giọng nói lại nhẹ nhàng vang lên: "Vì ta biết thắng bại không phải ở chỗ này, nếu người không nói cho ta biết, sẽ ảnh hưởng tới quyết định của ta."

Sự vui vẻ trên mặt Lý Tài Thiên biến mất.

Hắc vẫn không trả lời thẳng câu hỏi của mỹ nam áo đen, mà hỏi tiếp: "Người định quyết định thế nào?"

Mỹ nam áo đen chỉ đáp: "Ta không thích Nguyên Võ."

Lý Tài Thiên lại nở nụ cười.

Nếu đơn giản chia cảm xúc của con người ra làm hai loại, thì chỉ có thích hoặc không thích.

Đối với hắc và mỹ nam áo đen, đáp án như vậy đã là đầy đủ.

"Ba Sơn Kiếm Tràng vẫn còn có người."

Hắc nói với thằng bé con bằng khói đen.

Thằng bé bằng khói đen khựng lại, dáng vẻ như đang trầm tư.

Sau đó không còn âm thanh nào vang lên nữa, thằng bé bằng khí đen cũng biến mất.

Ánh sáng trong mắt Lý Tài Thiên biến mất, hần sắp chết đến nơi, nhưng hần không hề sợ chết, hần khẽ thì thào: "Nếu lần này mà còn không giết được ngươi, thì Nguyên Vũ Hoàng Đế, ngươi sẽ không chết."

...

Lý Tài Thiên đại diện cho Yến Đế, hần là người chất vấn đầu tiên, lấy cái chết của mình để chấm dứt, đồng nghĩa phần phát biểu ý kiến của Yến Đế đã kết thúc, mọi người chỉ còn chờ Sở Đế và Tề đế lên tiếng.

Sở Đế đang trầm tư.

Rồi lão ngẩng ra.

Sắc mặt mỹ nam áo đen vẫn bình thường như không.

Nhưng Sở Đế cảm nhận được có sự thay đổi.

Lão thu hồi ánh mắt, quay sang nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế.

"Thiên tử giận dữ, đổ máu trăm vạn, nên nếu thiên tử dễ dàng nổi giận, chắc chắn sẽ bị thiên khiển."

Sở Đế chậm rãi nói với Nguyên Vũ Hoàng Đế.

"Tượng Sư trong triều ta năm ngoái chế tạo được một món Phù Khí, tên là Thiên Khiển, chắc hẳn chư vị đều đã biết."

Ở xa xa, trong núi Lộc Sơn, nơi Sở đóng quân, bỗng vang lên những âm thanh kỳ dị, như muốn hô ứng với lời nói của lão.

Nguyên Vũ Hoàng Đế bình thản chờ.

Âm thanh này càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng, mọi Tu hành giả trên các đỉnh núi đều nhận ra được, giống như có một con côn trùng cực lớn đang đập cánh.

Ai nấy đều trở nên khẩn trương.

Món phù khí "Thiên Khiển" do Đại Sở Vương triều chế tạo, nghe nói uy lực vượt xa phù khí hiện nay Đại Sở Vương triều đang có. Lúc trước, khi bí mật dò xét được thông tin này, nhiều người đã nghi ngờ "Thiên Khiển" không phải là một món Phù Khí bình thường, nên bây giờ khi Sở Đế lên tiếng, đề cập tới nó, mọi người càng hiểu, món đồ này thực không phải chuyện đùa.

Âm thanh đã tiến tới sát đỉnh Lộc Sơn.

Đỉnh Ninh không hề nghe thấy âm thanh đó, nhưng hẳn cảm nhận được sự khác thường.

Hẳn cảm giác được ánh mặt trời hình như ảm đạm đi một chút.

Những tia nắng hình như không hề rơi xuống tới đất, mà như bị một thứ gì đó hấp dẫn lôi đi.

Hẳn hít sâu một hơi, biết có vật mới đã xuất hiện.

...

Mọi người trên đỉnh Lộc Sơn đều hít sâu.

Ánh mắt họ đã hoàn toàn sửng lại.

Ánh sáng phản quang của kim loại xuyên qua mây mù, chiếu lên đỉnh núi, sau đó tiếp tục đi lên trên.

Trước mặt mọi người xuất hiện những dải kim loại dài hẹp như những cánh hoa, dù mặt ngoài tỏa ra ánh sáng phản quang của kim loại, nhưng chúng mỏng đến mức như muốn nhìn xuyên qua được.

Ánh mặt trời chiếu xuống những dải kim loại, khiến chúng lóe lên những sợi ánh sáng.

Những sợi ánh sáng ấy đều là phù văn.

Những phù văn đó cực kỳ phức tạp, đến mức làm cho người ta không thể nào tin được, chúng chồng chất tầng tầng lớp lớp lên nhau.

Ánh mặt trời ảm đạm hẳn đi, nhưng trên đỉnh Lộc Sơn lại đang ảm dần lên.

Nhiều người nhìn ra được, từng sợi Thái Dương Chân Hỏa đang nhè nhẹ hấp thụ vào trong những dải kim loại kia, ngưng tụ bên trong những tầng phù văn đó.

Những dải kim loại đang bay lên, càng lúc càng cao.

Ai nấy đều kinh hãi.

Màu vàng trong những dải phù văn tràn đầy, sau đó bắt đầu vãi ra, rơi xuống.

Tạo thành một cơn mưa Thái Dương Chân Hỏa dày đặc.

Những sợi Thái Dương Chân Hỏa quấn vào nhau, tạo thành những mũi tên rực lửa đỏ vàng.

Những dải kim loại này rõ ràng đã kết thành một pháp trận.

Uy lực những mũi tên lửa do pháp trận này ngưng tụ ra mạnh hơn mũi tên bình thường rất nhiều lần, đó là chưa nói. . . Khoảng cách và thời gian

vẫn còn tiếp tục!

Những dải kim loại vẫn còn đang không ngừng tiếp tục bay lên cao.

Những dải kim loại tiếp tục bay, tới một độ cao mà tất cả Phù Khí, và phi kiếm đều không thể nào chạm tới được.

Nếu chỉ rơi xuống một đợt Chân Hỏa thôi rồi chấm dứt thì không nói làm gì, đằng này, ai cũng nhìn ra được, chỉ cần mặt trời vẫn còn tỏa sáng, thì sự ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa sẽ vĩnh viễn không dừng.

"Xuy xuy xuy xuy. . ."

Những âm thanh chói tai vang lên trên một sườn núi bên cạnh Lộc Sơn.

Nơi đó là một mảnh đất trống.

Những mũi tên lửa lao xuống, khiến sườn núi đá bị lỗ chỗ vô số những lỗ thủng cháy đen, bốc mùi cháy khét lẹt vào mũi mọi người.

Những cơn mưa tên lửa như trận mưa hoa không ngừng nổ rộ, rơi xuống.

Tề đế xị mặt.

Vì cơn mưa tên lửa chỉ rơi vào đúng khoảnh đất trống kia, chứ không rơi vào vị trí nào khác, cho thấy Đại Sở Vương triều không chỉ chế tạo được Phù Khí, mà còn có khả năng khống chế chuẩn xác món Phù Khí này!

Mà đây không phải Phù Khí bình thường, mà là chế tạo thức Phù Khí!

Chỉ có những phù khí sử dụng tài liệu không phải là đặc biệt khan hiếm, có khả năng sản xuất với số lượng nhiều, mới được gọi là chế tạo thức Phù Khí, mới có thể trang bị với số lượng lớn cho quân đội.

Nếu bông hoa kim loại khổng lồ trên cao kia được gia tăng số lượng lên thành mấy chục cái, vậy thì... kết quả sẽ như thế nào?

E rằng Chân Hỏa ngưng tụ rơi xuống, sẽ đủ để bao trùm cả đỉnh núi Lộc Sơn .

Đối với một đội quân, một cái vương triều, ý nghĩa của chế tạo thức Phù Khí này, đã vượt xa cả những Tu hành giả cỡ Lý Tài Thiên.

Mục đích lớn nhất của Lộc Sơn Minh Hội chính là nhằm vào Nguyên Vũ Hoàng Đế, lẽ ra Tề đế phải khá là hả hê.

Nhưng nhìn thấy chế tạo thức Phù Khí quá mức kinh người kia, hẳn không tài nào cảm thấy hả hê cho được.

Đỉnh Ninh không nhìn lên trời nữa, mà quay sang nhìn Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp.

Mấy chục năm chờ đợi của Sở Đế thất bại, không lấy được Nhục Bồ Đề, nhưng cũng không phải là không thu hoạch được gì.

Những vật này hiển nhiên là được nghiên cứu cải biến từ cái pháp trận ở dưới núi Ngọc Nữ Phong.

Không thể chối cãi được, Đại Sở Vương triều quả chính là chế khí đệ nhất thiên hạ.

Nhưng Đỉnh Ninh nhìn ra, Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp không sợ hãi chút nào.

Dù có biết trước có một món chế tạo thức Phù Khí như "Thiên Khiển", nhưng đến lúc tận mắt nhìn thấy uy lực của nó, lẽ ra cũng phải khiếp sợ.

Nhưng không thấy khiếp sợ, thì chỉ có một lý do.

Hắn cảm thấy đau khổ trong lòng..

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 43: Âm Vãn Nguyệt

Những đóa hoa lửa màu vàng không ngừng bung nở, đất đá cháy đen bắt đầu trở nên đỏ bừng, rồi tan chảy thành dung nham.

Chứng tỏ uy lực cường đại của món chế tạo thức Phù Khí do Đại Sở Vương triều làm ra.

Tề đế khẽ ho mấy tiếng.

Dù có là đội quân tinh nhuệ nhất, tất cả thành viên đều là Tu hành giả, thì trong đội quan đó chủ yếu cũng vẫn là Tu hành giả tam tứ cảnh, và chỉ có một ít ngũ cảnh.

Nếu mặt đất chiến trường đều hóa thành dung nham nóng hổi, thì cả đội quân Tu hành giả đó cũng không có khả năng có thể sinh tồn.

Huống chi bản thân Thái Dương Chân Hỏa này là Thiên Địa Nguyên Khí chí dương, có lực sát thương mạnh nhất đối với công pháp tu hành Âm khí.

Thế nên, chế tạo thức Phù Khí này có sức uy hiếp cực lớn với quân đội Đại Tề Vương triều.

Có muốn xem cuộc vui. . . cũng vất vả quá a.

"Cái này có đáng giá ba năm không?"

Mái tóc trắng xóa của Sở Đế bị ánh lửa màu vàng từ trên bầu trời rơi xuống chiếu thành một mảnh vàng óng ánh, cả thân hình lão đắm chìm trong màu vàng ấy, hỏi Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Mọi người đều đã hiểu ý của lão.

Nguyên Vũ Hoàng Đế ngay đêm trước ngày Lộc Sơn hội minh chính thức bắt đầu cho quân tấn công thu hồi Dương Sơn Quận, quân Tần có thể tiến lên, đương nhiên cũng có thể lùi lại.

Sở Đế muốn Nguyên Vũ Hoàng Đế tiếp tục nhường Dương Sơn Quận ba năm.

Mọi người ở trên đỉnh Lộc Sơn đều không cảm thấy yêu cầu đó có gì quá phận.

Thậm chí có người còn cảm thấy Sở Đế già quá rồi, không còn nhuệ khí nữa, trở nên hơi bảo thủ quá.

Nhưng không ngờ, Nguyên Vũ Hoàng Đế lại dứt khoát lắc đầu: "Không đáng."

"Tinh Hỏa kiếm cũng không thể phá được nó!"

Một giọng nói không phục vang lên từ đám người sau lưng Sở Đế.

Đó là một lão thần mặc quan bào màu tím của Đại Sở Vương triều.

Hai đế đang nói chuyện, lão nói xen vào rõ ràng là cực kỳ bất kính, nhưng lão lên tiếng bây giờ, khiến mọi người đều hiểu rằng lão chính là người chịu trách nhiệm chế ra phù khí kia, nên lão mới không cam lòng mà lên tiếng.

Ba chữ Tinh Hỏa Kiếm nhắc mọi người nhớ tới vị Hoàng Hậu Trịnh Tự của Đại Tần Vương triều.

Nếu ngay cả Tinh Hỏa kiếm cũng không phá được, e rằng Phù Khí này còn có thể thu nạp Tinh Hỏa Nguyên Khí.

Nhưng Nguyên Vũ Hoàng Đế chỉ lơ đãng thản nhiên nhìn lão thần của Đại Sở Vương triều: "Cần gì Tinh Hỏa kiếm."

Những ngọn cỏ trên đỉnh Lộc Sơn cùng lúc lắc lư.

Một luồng dao động nguyên khí khác thường từ trong doanh trại đóng quân của quân Tần dưới chân Lộc Sơn khuếch tán ra.

Nhiều chùm tia sáng màu đen từ chân núi dâng lên, quấn vào nhau thành một khối.

Một khối trụ màu đen xuất hiện, quét thẳng về phía những dải kim loại đang trôi nổi trên bầu trời.

"Quả là như thế."

Phù Tô vui sướng nở nụ cười.

"Đó là cái gì?"

Hai mắt Đinh Ninh híp lại, hẩn hoi.

Hắn mơ hồ cảm thấy cái đó có quan hệ với những thứ Tạ gia vận chuyển, nhưng hắn lại chưa nhìn thấy món Phù Khí này bao giờ.

"Xạ Thiên Lang."

Phù Tô đáp. Nếu món trọng khí này đã tới Lộc Sơn hội minh lộ diện, có nghĩa cả thiên hạ đều sẽ biết, không cần phải giấu giếm nữa.

"Xạ Thiên Lang."

Hắn kiêu ngạo lập lại cái tên này, sau đó tiếp tục giải thích: "Đây là Phù Khí từ năm Nguyên Vũ đầu tiên đã bắt đầu chế tạo thử, nhưng tới bây giờ mới chế tạo thành công."

"Xạ Thiên Lang?"

Đỉnh Ninh lâm bầm, trong lòng lạnh toát.

Ngoài hắn, còn có rất nhiều người khác cũng thấy lạnh toát trong lòng.

Trên đỉnh Lộc Sơn, nhiều người hầu như ngừng thở, cả người như bị ngâm trong nước đá, lạnh như băng.

Mưa tên vàng ngày càng thưa thớt.

Sau khi bị trụ tia sáng đen quét qua, những dải kim loại bị quét trúng bắt đầu rơi xuống.

Chùm tia sáng đen quét qua một vòng, tất cả những dải kim loại đều bị đánh rơi.

Màn lửa đỏ vàng biến mất.

"Phốc" một tiếng.

Vị lão thần của Đại Sở Vương triều phun máu, ngất đi.

Sở Đế lặng lẽ nhìn cột trụ tia sáng màu đen, trên mặt xuất hiện thêm mấy nếp nhăn.

Ly Lăng Quân ngơ ngác nhìn những dải kim loại lả tả rơi xuống, cả người lạnh băng.

Áp lực bầu không khí trên đỉnh Lộc Sơn lên tới cực điểm.

Bên Đại Sở Vương triều, có người bật khóc.

Họ đều là Tượng Sư của Đại Sở Vương triều.

Mọi người đều hiểu được tâm tình của họ.

"Thiên Khiển" này đã hao tổn của họ không biết bao nhiêu tâm huyết, vốn là thứ có thể giúp họ danh truyền thiên cổ, thậm chí có thể cải biến cả chế tạo thức Phù Khí tương lai của Đại Sở Vương triều, không ngờ, bây giờ lại bị một nhúm hắc quang đánh vỡ.

Trụ hắc quang vẫn tiếp tục sừng sững trên không trung, xem độ ngưng kết của nó, thì có lẽ vẫn còn có thể tồn tại trong một thời gian dài.

Chỉ là một nhúm hắc quang, lại đủ sức làm cho "Thiên Khiển" tan vỡ, huống chi nghe ý tứ của Nguyên Vũ Hoàng Đế, thì Đại Tần Vương triều cũng không phải chỉ có thể chế tạo ra có một chùm tia sáng đen như vậy.

"Là ai?"

Trong tiếng khóc, một người điên cuồng gầm lên, "Ai, ai là kẻ tội nhân bị vạn năm chửi rủa, ai là gian tế Đại Tần, bước ra đây!"

Một vật như "Thiên Khiển" ở Đại Sở Vương triều hẳn nhiên là tuyệt mật, mãi đến Lộc Sơn hội minh này mới xuất hiện lần đầu tiên, vậy mà lại bị Đại Tần Vương triều xuất ra được vật để áp chế, khả năng lớn nhất chính là đã có người tiết lộ bí mật này cho Đại Tần Vương triều.

Hơn nữa người này chắc chắn có thân phận địa vị không thấp, nếu không không có khả năng tiếp xúc được món đồ bí mật này.

"Đủ rồi."

Sở Đế lên tiếng.

Mọi âm thanh sau lưng lão im bật.

"Thực không có ý nghĩa."

Sát ý chỉ lóe lên trong mắt lão một cái rồi biến mất, gương mặt lão lại trở về bình thản.

Những Tượng Sư, thần tử, đang đau đớn khóc lóc la lối sau lưng lão biết Đế Vương muốn trấn an họ, nhưng sự đau khổ trong lòng họ đâu thể dễ tiêu tan, dù không lên tiếng nữa, nhưng ai cũng cúi đầu, cả người không ngừng run rẩy.

"Từ lúc Trường Lăng bắt đầu biến pháp, cả thành Trường Lăng dứt khoát cải biến, những vọng lâu quanh thành Trường Lăng, đã không phải đơn thuần chỉ là nơi để cho quân đội làm công việc quan sát đo đạc và điều hành."

Sở Đế tiếp tục nói, giọng nói vẫn bình hòa như chẳng có chuyện gì xảy ra: "Từ trước thời gian đó, tu hành giả của Ba Sơn Kiếm Tràng đã tiến hành bố trí nhân lực và một thứ phù khí bí mật ở những góc ngách hẻo lánh của Trường Lăng."

"Nếu ta nhớ không lầm, lúc đó, thứ kia được gọi là Âm Văn Nguyệt."

"Âm vật cường đại khi có đủ Nguyên Khí, sau khi được phù tinh hội tụ sẽ sinh ra chùm tia sáng, mạnh mẽ không kém gì phi kiếm, đủ sức bắn tới bất kỳ góc ngách nào của Trường Lăng."

"Trên đầu mỗi người sinh sống đi lại ở trong Trường Lăng đều có treo lủng lẳng một thanh kiếm."

"Đây là lý do vì sao Trường Lăng ngay từ đầu đã không xây dựng tường thành."

"Nhưng thứ Phù Khí này bản thân quá mức âm độc, cần dùng vô số thi cốt, mà thi cốt đó lại phải là thi cốt của Tu hành giả, của phụ nữ, dùng bùa

chú bào chế nên, cuối cùng đạt đến yêu cầu nhất định mới có thể dùng để làm Phù Khí. . . Hơn nữa sau này, vì những tu hành giả nghĩ ra nó của Ba Sơn Kiếm Tràng đều đã chết trước khi Nguyên Võ đăng cơ, nên việc luyện chế thứ Phù Khí này đã bị chấm dứt."

"Không ngờ, người và Trịnh Tự lại tìm ra được cách thức luyện chế nó."

Lão như đang kể chuyện, nói từng câu từng chữ rất chậm rãi, ở đỉnh núi khác, Đỉnh Ninh cũng đã nhớ ra đây là thứ Phù Khí gì.

"Âm Văn Nguyệt."

Trong lòng hắn cũng thì thào ba chữ này.

Sắc mặt Tề đế và Yến Đế trở nên khó coi.

Bất luận đây là Phù Khí có tính chất gì, thì họ vẫn cảm nhận được sức mạnh do nó tạo ra đã hoàn toàn vượt qua uy lực Bản Mệnh kiếm do Tu hành giả Lục Cảnh dùng Âm khí bồi dưỡng nhiều năm của Đại Tề.

"Người nói không sai."

Nguyên Vũ Hoàng Đế gật đầu: "Nên không cần phải đàm phán vấn đề Dương Sơn Quận nữa."

Sở Đế lắc đầu: "Không thể đơn giản như vậy."

Mọi người có mặt đều thấy lạnh trong lòng.

Dương Sơn Quận ít nhất có hơn mười vạn quân đội tinh nhuệ của Đại Sở Vương triều, trong đó cũng không ít danh tướng, hiện giờ hơn mười vạn đại quân e rằng đều đã tan thành mây khói, chế tạo thức phù khí lại không hề có tác dụng, Đại Sở Vương triều trên đỉnh Lộc Sơn lần này liên tiếp thua trong tay Đại Tần Vương triều, đã phải trả một cái giá vô cùng đắt, nên e rằng không chỉ là bị ép trả lại Dương Sơn Quận đơn giản như vậy.

Nguyên Vũ Hoàng Đế nhú mào.

Hắn ngẩng đầu, nhưng không phải nhìn Sở Đế, mà nhìn sau lưng Sở Đế .

Trong mắt mỹ nam áo đen bên cạnh Tề đế cũng xuất hiện tia dao động lần đầu tiên.

Một nam tử đi chân trần, tóc rối bời, từ trong hành cung của nước Sở đi ra.

Nhìn dáng vẻ và khuôn mặt của hắn, không thể đoán ra được tuổi thật sự.

Hắn mặc một chiếc áo dài bằng da dê chưa thuộc, bên trên dùng thuốc màu vẽ đủ hình đồ đẳng lộn xộn.

Hắn không giống người lớn lên trong Sở Vương triều, mà giống một người hoang dã, đến từ một bộ lạc vu sư trong vùng hoang mạc biên giới xa xôi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 44: Khí Phách

Hoành sơn Hứa Hầu nhìn Vu sư tóc rối bời kia, hai hàng chân mày đen như mực nhíu lại.

Hắn cảm thấy người này có vẻ quen mắt, nhưng không nhớ ra được hắn là ai.

"Nếu đã vất vả chạy ra khỏi Hàn đô làm một vụ y rồi, còn quay trở về làm gì?"

Nguyên Vũ Hoàng Đế lên tiếng, ánh mắt nhìn vu sư tóc rối đầy trào phúng.

Vu sư kia thở dài cảm thán: "Vì trốn là để cho ngày hôm nay."

Hoành sơn Hứa Hầu nghiêm mặt, hắn đã nhớ ra người kia là ai.

Trên đỉnh núi mọi người xôn xao, chỉ qua hai câu đối thoại, tất cả mọi người cũng đều đã nghĩ ra nam tử chân trần tóc rối kia là ai.

Hắn là một người đã từng được ghi vào trong sách sử.

Hắn là Hàn Thần Đế.

Nói về mặt ý nghĩa, hắn cũng là một Đế Vương.

Hắn là em trai ruột của Hàn Ai Đế, có huyết thống vương thất thuần chính nhất của Hàn Vương triều.

Ngày xưa lúc Hàn Ai Đế trúng kế dời đô, dẫn tới vương triều suy vong, Hàn Ai Đế buồn bực mà chết, đã phát chỉ lập em trai làm Đế, cũng chính là nam tử chân trần tóc rối mọi người đều nhìn thấy.

Nhưng Hàn Thần Đế chưa hề ngồi trên đế vị một ngày nào.

Lúc Hàn Ai Đế hấp hối sắp chết, quân Tần đã sắp kéo tới vây thành.

Kinh đô mới của nước Hàn là Lạc Ấp nội loạn nổi lên bốn phía, quân Tần còn chưa chính thức công thành, kinh đô đã bị chia năm xẻ bảy, không còn vẹn nguyên.

Vừa bị quân Tần vây khốn cộng thêm nội loạn, Hàn Thần Đế trong truyền thuyết đã trốn trên xe chở phân chạy ra khỏi thành, thoát được một mạng.

Một Đế Vương chính thức không một ngày tại vị đã thuộc vào chuyện thập phần bi thảm, huống chi ngồi xe chở phân chạy trốn ra khỏi thành.

Nên trong mắt người Hàn, Hàn Thần Đế thà rằng hi sinh trong lúc bị công thành, còn hơn bị ghi chép vào trong sách sử làm đời sau hổ thẹn.

Với một người có xuất thân chính thống Đế Vương, bị chính con dân của mình ước thà rằng đã chết, quả là một sự thống khổ.

Đều là Đế Vương, một người bị vạn dân xem thường, một người được vạn dân kính yêu, nên trong ánh mắt Nguyên Vũ Hoàng Đế nhìn Hàn Thần Đế, đương nhiên mang theo trào phúng.

"Kéo dài hơi tàn đến hôm nay, để làm được cái gì?" Nguyên Vũ Hoàng Đế hỏi.

Trong mắt Hàn Thần Đế hiện lên tia thống khổ.

Hắn thống khổ không phải vì thanh danh không tốt của hắn, không phải vì những lời bình luận của người ngoài dành cho hắn, mà vì những người đã phải chết để cho hắn sống sót.

Chỉ có hắn mới biết rõ nhất, để giúp hắn trốn thoát được ra khỏi đất Hàn, để giúp hắn thoát khỏi sự đuổi giết của Tu hành giả Tần Vương triều, đã có bao nhiêu người phải mất mạng.

Sự thống khổ nhanh chóng chuyển thành kiên định, mang theo ý như được giải thoát.

"Mời chỉ giáo."

Hắn chìa tay, mời Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nguyên Vũ Hoàng Đế nheo mắt.

Trên đỉnh Lộc Sơn lại lần nữa chìm vào tĩnh lặng, chỉ có Thiên Địa Nguyên Khí hỗn loạn tạo nên cuồng phong gào thét chung quanh.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đứng dậy.

Hàn Thần Đế nhất định là một Tu hành giả cường đại, nhưng trước hết, hắn là một Đế Vương.

Văn hóa tuân theo cấp bậc lễ nghĩa, và bản tính tôn sùng sự mạnh mẽ của Đại Tần Vương triều, khiến Nguyên Vũ Hoàng Đế không thể từ chối lời khiêu chiến này.

"Người dựa vào cái gì để chiến đấu với ta?"

Nguyên Vũ Hoàng Đế hỏi.

Đứng dậy nghĩa là đã đồng ý ứng chiến, nhưng trước khi ra tay, hãn lại hỏi đối thủ có tư cách khiêu chiến hãn hay không.

Vì có lẽ hãn chính là Bát Cảnh duy nhất trên thế gian này.

Hàn Thần Đế không đáp.

Làn da của hãn từ từ chuyển thành màu đỏ.

Những tia Nguyên Khí màu đỏ, từ trong người hãn tỏa ra.

Khí tức của hãn, cũng bắt đầu không ngừng bành trướng to ra.

Sau khi luồng nguyên khí đầu tiên tỏa ra, hãn đã có khí tức Thất Cảnh.

Theo những luồng nguyên khí tiếp theo không ngừng tỏa ra, khí tức của hãn cũng tăng dần lên, đột phá Thất Cảnh đến cực hạn.

Mọi người đều hít sâu, bật lên tiếng kêu thảng thốt.

Vẻ trào phúng trong mắt Nguyên Vũ Hoàng Đế đã hoàn toàn biến mất.

Hãn nhượng mảy, giọng nói trở nên nghiêm túc: "Thì ra là Đạo Thiên Đan."

"Thì ra là Đạo Thiên Đan."

Lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế lên tiếng, trong lòng nhiều người cũng đã vang lên câu nói tương tự.

Họ rút cuộc đã hiểu vì sao ngày xưa Hàn Thần Đế nhất định phải sống sót.

Tông môn mạnh nhất ngày xưa của Đại Hàn Vương triều là Nam Dương đan tông.

Đan dược của Nam Dương đan tông, đều là đan dược cực phẩm, chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Đạo Thiên Đan, chính là đan dược cực phẩm nhất của Nam Dương đan tông.

Nghĩa của "Đạo thiên", chính là trộm lấy cảnh giới Khải Thiên.

Trong các điển tịch ghi chép, sau khi nuốt viên đan này vào, Tu hành giả Thất Cảnh sẽ tiến thẳng vào Bát Cảnh.

Một viên đại đan nghịch thiên như vậy, đương nhiên sẽ phải hao tổn cực nhiều linh dược quý báu.

Nam Dương đan tông qua mấy đời, nghe nói đến lúc Hàn Ai Đế sắp chết, cũng mới chỉ gom góp đủ nguyên liệu cho chủ dược mà thôi.

Thế nên sau khi Đại Hàn Vương triều diệt vong, mọi người đều cho rằng, đan dược kia không thể nào có mặt trên đời, Nam Dương đan tông chỉ là bịa đặt ra để dọa người khác.

Mà bây giờ, khí đỏ trên người Hàn Thần Đế không ngừng tỏa ra uy áp kinh người, nhắc cho họ biết rằng, "Đạo Thiên Đan" của Nam Dương đan tông là có thật.

"Sự khác biệt lớn nhất giữa Đan tông và các Tu hành giả khác là sự vô tình."

Nguyên Vũ Hoàng Đế nhìn dược khí tỏa ra khiến cho vùng đất dưới chân Hàn Thần Đế đều bị nhuộm thành màu đỏ, lắc đầu: "Người vẫn không phải là đối thủ của ta."

Hàn Thần Đế cười: "Chỉ là một cuộc chiến đấu, làm sao luận được thắng bại?"

Nguyên Vũ Hoàng Đế cũng cười: "Chiến đấu sẽ làm cho địch nhân của quả nhân ngày càng ít đi, nên quả nhân không sợ chiến đấu."

Nguyên Vũ Hoàng Đế nói xong, chuyển mắt sang nhìn mỹ nam áo đen đứng bên cạnh Tề đế.

"Hôm qua lúc lên núi có nhìn thấy một tia nguyên khí, chỉ có Sơn Âm Tông mới có thủ đoạn như vậy. Tiên sinh có khí độ này, chắc hẳn chính là Sơn Âm tông Yến Anh Yến tiên sinh?"

Nguyên Vũ Hoàng Đế nói rất bình tĩnh, nhưng đây là lần đầu tiên hắn dùng từ tiên sinh, từ khi Minh Hội chính thức bắt đầu tới giờ, chưa từng thấy ai được hắn dùng từ tôn kính như thế.

Sơn Âm tông Yến Anh không phải là cái tên nổi danh gì trên thế gian, nhiều người ở đây chưa từng nghe thấy cái tên này.

"Hắn ta là ai?"

Một viên tướng Đại Yến hỏi nhỏ viên quan đứng phía trước mình.

Viên quan được hỏi đó chính là danh Tướng của Đại Yến vương triều, Thu Ngọc Chân.

Còn người hỏi hắn là danh tướng Lệ Hàn Sơn.

"Hồi trước, lúc Bạch Vĩnh Đại Tướng Quân của chúng ta với Tề quân giao chiến, lúc sắp toàn thắng, thì lại ra lệnh rút quân, chính là vì có người đưa tới một cái bình màu đen." Thu Ngọc Chân quay lại trả lời.

Lệ Hàn Sơn giật mình, "Chẳng lẽ người ngày đó đưa cái bình đó tới chính là Yến Anh này?"

Thu Ngọc Chân cười đau khổ, không phải Yến Anh này, thì còn có thể là ai?

Lúc chưa có minh ước, bốn nước đánh đấm, xâm chiếm đất đai của nhau, là chuyện thường xảy ra.

Lúc đó, Đại Yến vương triều vì mấy tên đào binh đã xảy ra xung đột với Tề quân, dẫn đến đại chiến, viên tướng mạnh nhất của Đại Yến vương triều lúc đó là Bạch Vĩnh sau ba trận chiến chớp nhoáng, đã phá vỡ liền ba tòa thành của nước Tề, ép quân Tề quân đến bờ sông Quỷ Mã, lương thảo vận chuyển tới không kịp, quân Tề quân sắp phải đại bại, thì có một tông sư nước Tề tới đưa một cái bình màu đen cho Bạch Vĩnh.

Bạch Vĩnh mở bình, bên trong không có gì cả, nhưng vẫn cảm thấy rõ ràng có cái gì đó rất huyền ảo, trầm tư suy nghĩ suốt nửa ngày, mới phát hiện ra huyền cơ không phải nằm ở trong bình, mà là nằm ở bản thân của cái bình.

Cái bình màu đen này, chính là do Chân Nguyên tinh thuần đến cực điểm ngưng tụ mà thành.

Chân Nguyên ngưng tụ thành vật không tan bản thân đã là một thủ đoạn kinh thế hãi tục, mà lại giấu giếm được cảm giác của cường giả Thất Cảnh như Bạch Vĩnh, làm hắn phải đau khổ nghiên hết nửa ngày mới nhìn ra huyền cơ, loại cảnh giới này, Thất Cảnh tông sư bình thường không thể nào bì được.

Lúc ấy lý do thực sự khiến Bạch Vĩnh phải hạ lệnh lui quân, là vì hắn tính ra rằng, nếu cùng quân Tề quân giao chiến, Yến quân không có cách nào cản được một tông sư như vậy đi vào trong trung quân, giết hết thống soái.

Mà trong quân Bạch Vĩnh lúc ấy có ít nhất bốn cường giả Thất Cảnh.

Nếu bốn cường giả Thất Cảnh đều mất mạng. . . nên sau lần Đại Yến Vương triều phải lui quân đó, Thu Ngọc Chân liền nhớ kỹ cái bình màu đen kia, và cái tên Yến Anh này.

"Thì sao?"

Mỹ nam áo đen gật đầu đáp lễ, lạnh lùng nhả ra hai chữ.

"Đã sớm cảm thấy địch ý và chiến ý của người."

Nguyên Vũ Hoàng Đế ngạo nghễ: "Trong mắt quả nhân, ở đây, chỉ có một mình người có khả năng đấu một trận với quả nhân mà thôi."

"Nếu muốn chiến, thì chiến, không cần phải phiền toái như vậy."

Hắn quay sang nhìn Sở Đế, Yến Đế và Tề đế, giọng điệu vô cùng tự tin, và kiêu ngạo: "Hai người các người cùng lên đi. . . Quả nhân cho các người một cơ hội, nếu hai người các người chiến thắng ta, đừng nói ba năm, quả nhân sẽ nhường lại Dương Sơn Quận chín năm, chín năm sau lại gặp lại ở Lộc Sơn."

"Cái gì!"

Trên đỉnh Lộc Sơn toàn là các nhà quyền quý, tinh thần đã sớm luyện thành sắt thép, nhưng nghe thấy câu nói kia của Nguyên Vũ Hoàng Đế, không mấy ai kèm được phải buột miệng kinh hô.

Ngay cả Tề đế vốn chỉ định ngồi rung đùi xem cuộc vui cũng nằm trong nhóm này.

Trên đường đi hắn đã nói rất nhiều lời vô si, thỏa mãn tất cả mọi điều kiện của Yến Anh, vì hắn biết Yến Anh cường đại, vốn với cảnh giới của Nguyên Vũ Hoàng Đế, lẽ ra sau một giao thủ nho nhỏ với hắn lúc đi lên núi, không thể nào cảm giác ra cảnh giới thực sự của Yến Anh được.

Đã có Hàn Thần Đế dựa vào "Đạo Thiên Đan" có được thực lực Bát Cảnh, lại còn đòi luôn Yến Anh. . . gan của Nguyên Vũ Hoàng Đế quả thực là lớn!

Sở Đế cũng rất ngạc nhiên.

Lão không ngờ Nguyên Vũ Hoàng Đế đã nhìn thấy tình hình của Hàn Thần Đế, mà lại còn dám khiêu chiến luôn cả Yến Anh.

"Khí phách lắm!"

Lão lên tiếng khen.

Mặc kệ Nguyên Vũ Hoàng Đế là điên cuồng, hay là quá kiêu ngạo đến mức mất trí, hay đã tính toán kỹ lưỡng, thì sự can đảm lấy một địch hai này, vẫn là khí phách mà chẳng có mấy ai trên đời dám làm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 45: Khải Thiên

"Từ đầu đến cuối, từ dùng đại quân cường ép lấy lại Dương Sơn Quận, đến bây giờ khiêu chiến ta, lúc nào hãn cũng là người nắm quyền chủ động."

"Hãn không chỉ muốn chiến ta và Hàn Thần Đế, mà còn muốn chiến cả thiên hạ."

"Nên muốn kết minh, người chỉ có thể cùng Yến, Sở kết minh với nhau mà thôi."

Yến Anh không hề mấp máy môi, trên người hãn cũng không phát ra một âm thanh nào, nhưng Tề đế lại nghe được ba câu nói này.

Nét mặt Tề đế trịnh trọng nghiêm túc, lóng lánh một tầng ánh sáng kỳ lạ.

Hãn biết đây không phải là lời khuyên, mà là những lời di ngôn cuối cùng của Yến Anh.

Yến Anh, đương nhiên sẽ ra ứng chiến.

Hàn Thần Đế gật đầu chào hãn.

Yến Anh gật đầu đáp lễ.

Nguyên Vũ Hoàng Đế cười.

Khi hần cười, cả đỉnh Lộc Sơn bỗng đắm chìm trong một loại ánh sáng kỳ lạ.

Gió đang thổi hay mây mù đang phiêu đảng đều không có dấu hiệu gì khác thường, nhưng lại xuất hiện ánh sáng từ cao trên bầu trời rơi xuống, chiếu thẳng vào Lộc Sơn.

Ánh mắt mọi người đều sầm lại.

Đây mới thực là Đệ Bát Cảnh, Khải Thiên.

Bầu trời như bị mở ra một thế giới khác, Nguyên Khí cuồn cuộn rơi xuống, cả tòa Lộc Sơn đắm chìm trong ánh sáng, cả ngọn núi như biến thành một khối bảo thạch khổng lồ sáng rực.

Đỉnh Ninh nhắm mắt lại.

Không phải vì chói mắt, mà là vì quá mức đau đớn.

Tu vi của Nguyên Vũ Hoàng Đế cao hơn hần tưởng tượng quá xa, chuyện này lẽ ra không thể nào xảy ra, thế nhưng lại hiển hiện rõ mồn một ngay trước mắt hần.

Trong giáo lí tu hành, điểm mấu chốt nhất của tu hành chính là thăm dò quỹ tích lưu thông của Thiên Địa Nguyên Khí bên trong cơ thể và trong Thiên Địa chung quanh, bây giờ Nguyên Vũ Hoàng Đế bắt đầu Khải Thiên, mọi tu hành giả có mặt trên đỉnh Lộc Sơn đều có thể toàn tâm cảm ngộ, lĩnh ngộ những đạo lý quan trọng cho mình.

Nhưng họ không ngờ rằng, khi Thức Niệm của họ giao với Thiên Địa Nguyên Khí từ trên trời rơi xuống, họ lại cảm nhận được một uy áp cực lớn, như muốn nghiền ép tất cả.

Dù có là cường giả Thất Cảnh, cũng đều không ngoại lệ.

Dưới uy áp đó, Thức Niệm của họ đều trở nên chậm chạp.

Thức niệm của Tu hành giả là bản nguyên điều động mọi thứ, thức niệm trở nên chậm chạp, có nghĩa mọi thứ đều trở nên chậm chạp.

Họ nhận ra, thiên địa nguyên khí đang tuôn xuống kia là xuất phát từ một thiên địa riêng biệt, “một tiểu thiên địa” chỉ thuộc về Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nghĩ đến việc phải chiến đấu trong thế giới thiên địa thuộc về đối thủ, mọi tu hành giả trên đỉnh Lộc Sơn đều tái mặt, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Không chiến, chính là sự khác biệt cực lớn giữa Bát Cảnh và Thất Cảnh.

...

Khải Thiên của Bát Cảnh không chỉ là câu thông với Thiên Địa, tạo nên một thông đạo lưu thông mới cho Thiên Địa Nguyên lực, để có được càng thêm dồi dào Thiên Địa Nguyên Khí, mà còn sáng lập ra một cái tiểu thiên địa chỉ thuộc về mình.

Đứng ở ngay giữa tiểu thế giới đầy uy áp đó, Hàn Thần Đế và Yến Anh đương nhiên cảm nhận được nó rõ hơn bất cứ ai.

Nhưng ngay cả vinh nhục và sinh tử đều không còn bận tâm tới, đương nhiên Hàn Thần Đế không hề cảm thấy sợ hãi.

Hắn bật cười, khoan chân ngồi xuống, ngón tay phải làm kiếm, đâm thẳng về phía Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Trên người hắn tuôn ra rất nhiều đan khí màu đỏ.

Đan khí màu đỏ này nguồn gốc từ Đạo Thiên Đan, linh dược để luyện chế ra Đạo Thiên Đan đều là báu vật, ngưng tụ lượng Thiên Địa Nguyên Khí kinh người, sau khi được chế thành đan dược thì đan khí trở nên cực

mạnh, đủ để chống lại Nguyên Khí Khải Thiên hàng thật, giúp hấn không bị tiểu thiên địa kia làm ảnh hưởng.

Nên lúc hấn ngồi xuống, chẳng khác gì một tảng đá to rơi vào trong hồ nước, sừng sững bất động.

Ngón trỏ và ngón giữa tay phải bắn ra đan khí màu đỏ, kèm theo một luồng nguyên khí như lửa nóng hừng hực.

Chính là Địa Hỏa do hấn khổ tu mười năm ở Âm Sơn, thu nạp vào trong người.

Cũng chính là Vật bản mệnh của hấn.

Dùng cơ thể hấn làm vật dẫn, đan khí màu đỏ và Địa Hỏa dung hợp vào với nhau, tạo thành một thanh trường kiếm màu đỏ thẫm.

Oanh!

Cả trời đất như biến thành lò lửa.

Một luồng sóng nhiệt kinh khủng bộc phát ngay trước người của hấn, đốt khô tất cả hơi nước chung quanh đỉnh Lộc Sơn.

Một kiếm xuất ra khiến cả trời đất biến thành lò lửa, đây vốn là dấu hiệu đặc biệt của Triệu Kiếm Lô, nhưng bây giờ, sát ý và hỏa khí cực nóng trong một kiếm này của Hàn Thần Đế, lại mạnh hơn khí thể lúc ấy Dạ Sách Lãnh đấu với Triệu Trảm không biết gấp bao nhiêu lần.

Hàn Thần Đế ngồi xếp bằng trên đất, hai ngón tay kẹp chuôi thanh đan hỏa trường kiếm, đâm về phía ngực Nguyên Vũ Hoàng Đế .

Yến Anh ở cách đó không xa, áo đen trên người phồng lên, quét ra từng đợt Âm Phong.

Hắn rõ ràng đứng im không nhúc nhích, nhưng trong nhận thức của tất cả mọi người chung quanh, hắn đã hoàn toàn biến mất trong không khí.

Khác với Hàn Thần Đế thân hóa thành bàn thạch, Yến Anh biến mình thành một ngọn âm phong bất định, giấu mình trong tiểu thế giới của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

...

Đan hỏa trường kiếm đâm tới.

Ở xung quanh mũi kiếm và thân kiếm, có những đường cong như nước chảy không ngừng xẹt qua, chúng chính là những đường phù tuyến vô hình do Nguyên Vũ Hoàng Đế dùng thức niệm điều động Nguyên Khí mà thành.

Những luồng nguyên khí ấy nhìn rất nhỏ bé nhưng lại ẩn chứa sức mạnh cường đại, hóa thành những luồng sóng đủ để đánh chết tu hành giả dưới Tứ Cảnh.

Nguyên Vũ Hoàng Đế vẫn chấp tay sau lưng, hơi ngửa đầu nhìn lên trời.

Ầm ầm!

Trên bầu trời như đang có sấm sét cực lớn.

Khi âm thanh sấm sét vang lên, và rơi xuống, kiếm của Hàn Thần Đế vẫn còn tới được ngực của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Sóng âm xuyên qua ánh sáng, tạo thành một thanh kiếm trong suốt kỳ dị, đâm về phía Hàn Thần Đế.

"Đại Đạo Lô Minh Âm Phù Kiếm "

Đinh Ninh nhắm mắt lại, trong lòng thầm thì tên của chiêu kiếm.

Hàn Thần Đế không chút do dự, đan hỏa trường kiếm nâng lên, chém ra.

Không phải động tác của hãn chậm, mà là Nguyên Vũ Hoàng Đế quá nhanh.

Nếu hãn không đổi chiêu, trước khi đan hỏa trường kiếm chưa đâm được tới người Nguyên Vũ Hoàng Đế, thì cơ thể của hãn đã bị âm phù kiếm chém nát vụn.

Đan hỏa kiếm biến thành lò đan lớn, phụt lửa lên trời.

Âm phù kiếm đâm trúng vào trong lò đan, tạo nên một âm thanh rất lớn.

Tiếng vang ngân nga vang dội.

Cả ngọn Lộc Sơn chấn động.

Những đỉnh núi xung quanh Lộc Sơn cũng chấn động.

Trong thiên địa, có rất nhiều âm thanh không thể gọi thành tên.

Những chiếc lá cây đều rời khỏi cành, bay phấp phới.

Tất cả những thanh âm phù kiếm đều vỡ vụn.

Nhưng Hàn Thần Đế vẫn như bị những vụn thủy tinh xẹt qua, khiến da dẻ bị cắt đứt, tóe máu.

Yến Anh lẳng lặng nhìn Hàn Thần Đế và Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Năm ngón tay phải khẽ bung ra.

Năm làn khí đen từ ngón tay bắn ra, ngưng tụ thành năm viên hắc châu tròn vo.

Giữa năm viên châu có một sợi chỉ đen liên kết chúng lại, thành một chuỗi.

Năm viên hắc châu xoay tròn bay lên, ma sát với ánh sáng sáng ngời của tiểu thiên địa, phát ra âm thanh thô bạo và bén nhọn.

Một tiếng nứt vang lên, sau đó đột ngột trở nên yên tĩnh.

Năm viên hắc châu trên tay Yến Anh biến mất, xung quanh người Nguyên Vũ Hoàng Đế, lại xuất hiện năm vòng hắc quang xoay tròn kịch liệt.

Vì tốc độ xoay tròn quá nhanh, nên mọi người nhìn vào, đều tưởng đó là năm quả cầu đen to tròn.

Không ai nhìn ra được, trong năm vòng tròn đó, là năm đứa trẻ màu đen với năm tư thế khác nhau.

Từ cơ thể chúng đều phun ra Âm Phong, không những chúng tự xoay tròn cơ thể, mà còn lượn vòng, vây quanh Nguyên Vũ Hoàng Đế.

"Ma Thạch kiếm quyết!"

Sở Đế cảm nhận ra được một chút, bật thốt lên thành tiếng.

Hoàng Chân Vệ ở sau lưng Nguyên Vũ Hoàng Đế cách đó không xa cũng mở to hai mắt, không thể nào tin nổi.

Hắn có thể khẳng định, đây chính là Ma Thạch Kiếm Ý.

Ma Thạch kiếm quyết là một trong những sáng tạo độc đáo của người đó, không có khả năng truyền bá ra ngoài, nhưng bây giờ Yến Anh lại dùng Ma Thạch Kiếm Ý, chẳng lẽ từ những dấu vết chiến đấu ngày xưa người kia để lại, hoặc qua thi thể những người bị người kia giết chết, Yến Anh tìm hiểu ra được Kiếm Ý này hay sao.

Nếu quả thực là như vậy, thì Yến Anh quả là có thiên phú siêu việt.

Trừ thánh thượng, Đại Tần còn ai đánh thắng được người này nữa?

Hoàng Chân Vệ nhìn Yến Anh, trong mắt đầy vẻ kính sợ.

Nguyên Vũ Hoàng Đế nhú mày, có vẻ không thích.

Hắn ngửa đầu ra nhiều hơn, như người ta đang nhìn lên trời ngắm sao.

Trong bầu trời xuất hiện mấy đường lửa trắng, tốc độ rơi xuống còn nhanh hơn âm phù kiếm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 46: Xuất Kiếm

Những ngọn lửa trắng mang theo khí tức u lãnh rơi xuống đỉnh Lộc Sơn, khiến cho không khí đang bị đan hỏa kiếm của Hàn Thần Đế hung nóng trở nên mát lạnh hẳn đi.

Mọi người đều cảm thấy thật thoải mái.

Và cũng cực kỳ không thoải mái.

Thoải mái là ở mặt ngoài của làn da, còn không thoải mái là đến từ sâu trong lòng.

Ai cũng biết đây là Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng, trong cuộc đại chiến giữa Đại Tần Vương triều với Hàn, Triệu, Ngụy tam triều, đã có rất nhiều Tu hành giả cường đại chết dưới Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm này của Hoàng Hậu Đại Tần Trịnh Tự.

Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm ngoài tốc độ cực nhanh, còn có Tinh Thần Nguyên Khí khác hẳn với Thiên Địa Nguyên Khí bình thường, Tu hành giả nếu chỉ dùng Thiên Địa Nguyên Khí bình thường thì khó mà cản được, hơn nữa, Trịnh Tự còn có thể thi triển Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm từ khoảng cách cực xa, khiến người bị tấn công không hề cảm nhận được vị trí của bà ta.

Người ta có thể bị bà ta bất ngờ công kích bất kỳ lúc nào.

Nên bà ta luôn là kẻ hiểm độc trí mạng nhất trên chiến trường.

Nguyên Vũ Hoàng Đế sau khi đạt tới Bát Cảnh, đã lĩnh ngộ được tuyệt học này của Trịnh Tự!

Đình Ninh vốn đang nhắm mắt, lúc Tinh Hỏa rơi xuống, còn chưa tới đỉnh Lộc Sơn, mọi người còn chưa nhìn thấy nó, hắn đã mở mắt.

Trong mắt hắn lóe lên ánh lửa trắng, như trong mắt có phủ một tầng sương lạnh.

Trong tất cả những người có mặt ở Lộc Sơn và chung quanh, chỉ có một mình hắn hiểu được suy nghĩ hiện giờ của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm tuy cường đại, nhưng lại không phải là cách thức tốt nhất để phá giải Ma Thạch kiếm quyết.

Cửu Tử Tầm tái hiện, quý nhân Trường Lăng đều đang suy đoán ai là truyền nhân của người kia.

Ai cũng biết Trịnh Tự từng là người yêu của người đó, là cặp đôi cường đại nhất của Đại Tần.

Hắn là hiện giờ, Nguyên Vũ Hoàng Đế nghĩ rằng truyền nhân của người đó chắc chắn đang ở quanh đây, cũng đang nhìn một trận chiến này, hắn còn ngờ rằng Ma Thạch kiếm quyết chính là do người truyền nhân đó truyền cho Yến Anh.

Nên hắn mới dùng Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm để đối phó.

Khóe miệng Đình Ninh nhếch lên nụ cười lạnh lẽo.

"Người rảnh hơi thật. . . lấy Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm để đối địch với Ma Thạch kiếm, muốn chứng tỏ người với Trịnh Tự tình cảm khăng khít, vô cùng ân ái hay sao? Chỉ tiếc Ma Thạch kiếm của Yến Anh căn bản chính là do hắn tự ngộ ra, liên quan gì tới người khác?"

Hắn thì thầm khẽ trong lòng.

...

Mấy đường lửa trắng đâm chuẩn xác vào những vòng tròn đen đang vây quanh Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Trên long bào của Nguyên Vũ Hoàng Đế xuất hiện mấy vết rách.

Trên người hắn bỗng tỏa ra một luồng khí tức cực mạnh.

Cơ thể hắn như đang to ra, biến thành một người khổng lồ.

Năm vòng tròn đen bị Tinh Hỏa Tuệ Vĩ Kiếm đánh trúng, đã không còn ngăn cản được Nguyên Vũ Hoàng Đế phát ra Chân Nguyên, bây giờ Nguyên Vũ Hoàng Đế trở nên khổng lồ, năm vòng tròn đen càng không thể nào chống nổi.

Ai cũng nhìn ra năm vòng tròn to bằng cối xay, đã biến thành năm viên châu nhỏ đến đáng thương.

Nhưng Yến Anh không phải chiến đấu một mình.

Lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế hoàn toàn phá vỡ Ma Thạch Kiếm Ý của Yến Anh, Hàn Thần Đế đã đứng dậy, bước tới.

Mặt đất và không khí trước người hắn hoàn toàn bị thiêu đốt, biến thành một thế giới rực lửa đỏ thắm.

Xung quanh đan hỏa kiếm xuất hiện những bông hoa lửa nho nhỏ, xuyên qua màn lửa, xuất hiện trước mặt Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nguyên Vũ Hoàng Đế biết, một kiếm này cực mạnh, cả thiên hạ trừ hắn ra không còn ai cản nổi.

Hắn cau mày, giơ tay trái, đỡ kiếm.

Đồng thời, tay phải lấy ngón tay làm kiếm, bắn ra tia kiếm quang màu vàng sáng, đâm vào trong màn lửa một nhát.

Hắn lấy tay đỡ kiếm, nét mặt cực kỳ bình tĩnh lạnh lùng, kèm theo một loại hương vị yêu dị kỳ quặc.

Rắc một tiếng vang dội.

Một luồng khí tức của Vật bản mệnh từ lòng bàn tay Nguyên Vũ Hoàng Đế tuôn ra.

Lòng bàn tay của hắn bị đâm trúng, mấy giọt máu tươi rơi ra.

Đan hỏa Kiếm Khí theo vết thương ào ạt tràn vào trong người hắn.

Cả cơ thể Nguyên Vũ Hoàng Đế sáng rực lên, biến thành một vật chứa cực lớn.

Đan hỏa Kiếm Khí cuộn cuộn nhảy vào kinh mạch Nguyên Vũ Hoàng Đế, gương mặt hắn đỏ bừng, nhưng đan hỏa Kiếm Khí lại không chui vào được chỗ sâu trong người hắn, mà hoàn toàn biết mất.

Cơ thể của hắn vẫn rất ổn định, Chân Nguyên phát ra cũng vẫn rất ổn định.

Màn lửa trước mặt bị nhát kiếm từ tay phải hắn đâm trúng, cuộn ngược ra ngoài, tia kiếm quang màu vàng sáng chuẩn xác đâm trúng ngực Hàn Thần Đế, xuyên ra sau lưng Hàn Thần Đế.

Hàn Thần Đế kêu lên một tiếng đau đớn, lùi hắn ra sau.

Tu hành giả Đại Sở Vương triều đều tái mặt.

Mấy ai chịu đựng được một kiếm xuyên qua thân của Nguyên Vũ Hoàng Đế?

Họ nghĩ, có lẽ Hàn Thần Đế sắp chết rồi.

Đùng một tiếng, hai chân Hàn Thần Đế rơi xuống đất, mặt đất dưới chân hằn nứt ra, những vết nứt chẳng chịt như mạng nhện.

Thế nhưng Hàn Thần Đế chẳng những không chết, mà khí tức trên người cũng chẳng yếu bớt bao nhiêu.

Ngực và lưng hằn không có máu tươi tuôn ra, chỉ có đan khí màu đỏ cuồn cuộn phun ra như suối.

Vết thương nhanh chóng khép lại.

Nguyên Vũ Hoàng Đế nhìn bàn tay của mình.

Vết thương giữa lòng bàn tay hằn cũng đang thu nhỏ lại, nhưng tốc độ không bằng Hàn Thần Đế.

Hắn cau mày, trong mắt rục lên lãnh ý.

"Đạo Thiên Đan quả nhiên là Linh Đan mạnh nhất thiên hạ."

Hắn ngẩng đầu lên, nói với Hàn Thần Đế.

Thì ra Hàn Thần Đế không chết là vì dược lực của Đạo Thiên Đan quá mức kinh người, tốc độ nó tu bổ cơ thể Hàn Thần Đế còn nhanh hơn tốc độ sinh cơ biến mất.

Khiến Hàn Thần Đế, trở thành người có khả năng khôi phục cơ thể kinh khủng nhất.

Những vết thương trên lòng bàn tay của Nguyên Vũ Hoàng Đế cũng đang thu nhỏ lại, làm mọi người ngẩn ra.

Thì ra, cơ thể Bát Cảnh. . . có khả năng tự hồi phục đáng sợ!

Lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế nói chuyện, cả người hẩn lắc lư kỳ dị.

Mỗi lần lắc lư, chung quanh người hẩn lại có một mảnh hắc quang và một mảnh quang điểm sáng ngời chớp động.

Giống như có hai bóng người, một đen một sáng đang đuổi bắt nhau, nhưng không ai chạm được vào đối phương.

Lúc Nguyên Vũ Hoàng Đế nói xong, thì hẩn cũng đã tranh thủ lấy kịp thời gian.

Hẩn lại ngẩng đầu lên, một luồng sáng từ trên cao chiếu thẳng xuống đỉnh Lộc Sơn.

Cả đỉnh núi bừng sáng, không còn một góc khuất nào.

Bóng người Yến Anh cũng hiện ra rõ ràng trong ánh sáng.

Một luồng khí tức cực mạnh, từ trên không trung ép thẳng xuống người hẩn.

Cơ thể Yến Anh liên tục rung động, cơ thể như bị ép chặt, tuôn ra những sợi khí đen, cả cơ thể như sắp bị bốc cháy.

Tề đế nắm chặt hai tay, định đứng dậy.

Nhưng Yến Anh đã nhìn hẩn, lắc đầu.

Tề đế như ngừng thở, hẩn đã nhớ ra những lời Yến Anh nói với mình ngay từ lúc đầu.

Yến Anh bảo hẳn phải ngồi im xem cuộc vui, phải ngồi im, không được làm gì cả.

Nên hẳn ngồi trở xuống, nhắm mắt lại.

Nguyên Vũ Hoàng Đế nheo mắt.

Khí đen trên người Yến Anh tuôn ra càng ngày càng nhiều, chúng không tiêu tán, mà tụ lại chung quanh hẳn, tạo thành một cái bình màu đen, giấu hẳn bên trong.

Một cái bình đen trông rất bình thường.

Nguyên Vũ Hoàng Đế khẽ hất tay trái.

Thêm một luồng khí tức cực mạnh ép lên cái bình.

Mặt ngoài của chiếc bình sáng rực lên, xuất hiện ngọn lửa sáng ngời, cái bình rõ ràng đang bị thiêu đốt.

Nhưng nó lại chẳng hề hấn gì.

Mặt bình càng lúc càng sáng và bóng lên.

Trong lòng Yến Đế và những trọng thần của Đại Yến vương triều vô cùng khó tả.

Chính là một cái bình đen giống thế này, đã bức lui đại quân của Đại Yến vương triều ngày đó.

Lần đầu tiên, trong mắt Nguyên Vũ hiện lên vẻ kinh dị.

Thủ đoạn này hẳn cũng chưa từng thấy bao giờ, hẳn không thể nào giải thích được.

"Âm cực dương sinh, Âm Dương chuyển hóa chi đạo, sinh tử Luân Hồi chi ý."

Nhưng hắn lại là một Tu hành giả cường đại, nên chỉ sau một chốc, hắn đã nghĩ ra.

"Tiếp ta một kiếm."

Hắn lên tiếng, đưa tay phải ra.

Đây là lần đầu tiên từ lúc chiến đấu tới giờ, hắn chính thức xuất kiếm.

Xuất kiếm của hắn.

"Người quả nhiên đã luyện thành."

Đình Ninh hít sâu một hơi, trong lòng lạnh băng khẽ nói

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 47: Âm Thanh Đau Buồn

Nguyên Vũ Hoàng Đế tu hành chính là Phá Hoàng Kiếm Kinh.

"Hoàng" là Thụy Thú Vương Giả trong truyền thuyết, theo truyền thuyết, nó có sinh mệnh lực không bao giờ cạn, chính là vĩnh viễn không chết.

Phá Hoàng Kiếm Kinh có hai chữ "Phá Hoàng", ý là ngay cả "Hoàng" cũng có thể một kiếm giết chết, cho thấy trong kiếm kinh này có mang một loại sát ý cực mạnh.

Kiểm thể của kiếm kinh này hết sức đường hoàng, Kiếm Sư hiện giờ của Đại Tần Vương Triều đều là đi theo con đường kiếm đạo chính đạo, vô cùng sùng bái đế vương của mình.

Nhưng sau khi lên ngôi không lâu, Nguyên Vũ Hoàng Đế liền bế quan tu hành, hơn mười năm nay, chưa từng có ai nhìn thấy y xuất kiếm, nên không ai biết được y có còn tu Phá Hoàng Kiếm Kinh hay không.

Một thanh trường kiếm màu vàng sáng như ngọc xuất hiện trong tay Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Y đơn giản đâm một nhát về phía Yến Anh.

Một kiếm này nhìn hết sức bình thường, không ai cảm thấy có một sự dao động thiên địa nguyên khí mãnh liệt nào, nhưng cơ thể những người có

tu vi cao đều bị chấn động.

Hàn Thần Đế biết Yến Anh gặp nguy, khẽ ho một tiếng, hai chân rời khỏi mặt đất, cả người hợp với đan hỏa kiếm trong tay bay lên, đâm về phía Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Phía trước người hắt vang lên một vài âm thanh nhè nhẹ.

Như có một cục đá, đang không ngừng từ trên bậc thang cao lăn xuống.

Nhưng hắt chỉ tiến lên được mấy thước thì dừng lại.

Trước mặt hắt xuất hiện một bức tường ánh sáng, không cho phép hắt tiến tới nữa.

Một luồng đan hỏa xuất hiện trong không khí.

Sau đó là luồng thứ hai, luồng thứ ba... những luồng đan hỏa không ngừng nối tiếp nhau công kích vào bức tường ánh sáng, những đóa hoa nổ tung tóe.

Ai cũng cảm nhận được trong không khí dày đặc có một luồng chảy xiết, họ đều biết, trong chớp mắt vừa rồi, Hàn Thần Đế không phải đâm ra một kiếm, mà là đã đâm ra rất nhiều kiếm.

Nhờ có Đạo Thiên Đan chèo chống cơ thể mới giúp kinh mạch của hắt chịu đựng được sự bộc phát cao độ trong thời gian ngắn như vậy.

Nhưng Hàn Thần Đế không thể phá được màn chắn ánh sáng của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Hắt trơ mắt nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế đâm ra một kiếm kia.

"Đây là kiếm quyết gì?"

Chung quanh vang lên những tiếng lao xao.

Đến bây giờ, nhiều người mới nhìn thấy rõ, trong thanh kiếm màu vàng sáng của Nguyên Vũ Hoàng Đế có rất nhiều những sợi nguyên khí đang lưu động.

Trong màn chắn ánh sáng cũng có những sợi ánh sáng sáng tối khác nhau không ngừng chớp động.

Những luồng nguyên khí và ánh sáng mạnh yếu không đồng nhất này, làm cho người ta cảm giác chúng xuất phát từ nhiều tu hành giả khác nhau, hoặc thậm chí không phải là tu hành giả.

Nhưng chúng lại giao hòa vào nhau tạo thành kiếm thể.

Thanh kiếm trong tay Nguyên Vũ Hoàng Đế vẫn như cũ đâm vào cái bình đen đang giấu Yến Anh.

"Đan Hỏa Kiếm không phải kiếm chân chính."

Vừa đâm, Nguyên Vũ Hoàng Đế vừa nói với Hàn Thần Đế: "Bản thân kiếm là vật sắc bén, những vật khác tuy cũng cường đại nhưng không có khả năng đâm xuyên như kiếm. Từ thời cổ, kiếm đã được xếp đứng đầu ngàn vạn binh khí, há lại có thứ nào khác có thể bằng sao?"

Chiếc bình đen vang lên âm thanh vỡ vụn.

Thanh kiếm trong tay y đã đâm nứt cái bình đen.

Cái bình đen vỡ ra, hiện ra Yến Anh bên trong.

Thanh kiếm tiếp tục đâm tới, đâm vào cơ thể Yến Anh.

Trừ Tề Đế, đây là lần đầu tiên mọi tu hành giả Vương Triều Đại Tề nhìn thấy Yến Anh, nhưng ai cũng biết Yến Anh rất quan trọng với Vương Triều

Đại Tề .

Một kiếm này đâm vào người Yến Anh, người nước Tề đều rên lên đau đớn.

Trên đời không có khả năng làm ra được viên Đạo Thiên Đan thứ hai.

Nên trên đời không có khả năng có người thứ hai chịu được một kiếm của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Huống chi một kiếm này của Nguyên Vũ Hoàng Đế mạnh hơn nhất kiếm ám sát Hàn Thần Đế rất nhiều.

Yến Anh bay ngược ra sau.

Thanh kiếm rời khỏi cơ thể hắn, phát ra những âm thanh rầm rì.

Không biết âm thanh này là do những luồng nguyên khí mạnh yếu khác nhau của thanh kiếm phát ra hay là do sự ma sát của thân kiếm và cơ thể Yến Anh phát ra.

Nhưng thanh kiếm đã đâm xuyên qua tim của Yến Anh, để lại một lỗ thủng cỡ cái chén ăn cơm.

Người bị vết thương như vậy thường không ai sống được.

Nên người Tề rất đau buồn.

Nhưng Yến Anh rất bình thản, hắn vẫn chưa chết.

Ai nấy đều như ngừng thở, không phải vì không thể tin được mà vì không khí trên đỉnh Lộc Sơn quá mức âm hàn.

Âm hàn tới mức người ta tưởng mình đang bị ngâm trong cỗ quan tài dưới mộ sâu, lạnh lẽo và đáng sợ tới mức không ai dám nhúc nhích chứ đừng nói tới hít thở.

Trong mắt Nguyên Vũ Hoàng Đế lại hiện lên vẻ khiếp sợ.

Đạo Thiên Đan hiện thế, theo lý người có thể làm cho y khiếp sợ hôm nay phải là Hàn Thần Đế, nhưng trên thực tế, từ lúc ra tay đến bây giờ, người làm cho tâm cảnh của y phải chấn động đều là viên tông sư này của Đại Tề.

Khí tức âm hàn đậm đặc hiện giờ đều xuất phát từ trên người Yến Anh.

Vết thương trên người hắn không hề có máu chảy ra, máu thịt nhìn thấy bên trong vết thương cũng không phải là máu thịt bình thường, mà chúng trơn bóng, tỏa ra hào quang âm u lạnh lẽo.

Trong cơ thể hắn, sau nhát kiếm kia, không còn quả tim nên máu cũng không thể lưu thông tuần hoàn.

Và Yến Anh cũng không hề có hơi thở.

Cả người hắn tỏa ra khí âm hàn làm người ta sởn hết cả gai ốc, giống như một... cương thi.

Thân là tu hành giả Bát cảnh, Nguyên Vũ Hoàng Đế đương nhiên biết cái gọi là con người sau khi chết đi, biến thành cương thi là một chuyện cực kỳ vớ vẩn, không có căn cứ.

Y thu kiếm về, giọng lạnh tanh: "Không ngờ Sơn Âm tông lại có được thủ đoạn bậc này, không ngờ ngay từ đầu, người đã không hề nghĩ mình sẽ sống."

Yến Anh đáp lại, khiến cả đỉnh núi như có một ngọn Âm Phong đậm dày thổi qua: "Ta vẫn đang còn sống."

Sở Đế nghiêm mặt, đứng dậy, khom người thi lễ với Yến Anh.

Đối với một Đế Vương, hành lễ như vậy là rất nặng, huống chi lão còn không phải là Đế Vương Đại Tề Vương Triều mà là Đế Vương của nước Sở.

Đối thoại giữa Nguyên Vũ Hoàng Đế và Yến Anh khá là khó hiểu, đa số đều không hiểu được, trừ một vài người.

Yến Anh bây giờ không còn là vật sống, trong cơ thể hãn hiện giờ, âm khí đã lưu chuyển thay thế cho khí huyết, cả người biến thành vật chứa thuần túy, mà có thể làm cho âm khí lưu chuyển thay cho khí huyết, có thể thúc giục chân nguyên thì chỉ có thể xảy ra khi thức niệm cực kỳ kiên định, đã hoàn toàn vượt qua sợ hãi sinh tử.

Nhưng thần hồn mất đi sự bồi dưỡng của cơ thể, giống như niệm lực trong phi kiếm sau khi tiêu hao không được bổ sung, ý niệm dù có cường đại đến cỡ nào thì cuối cùng cũng sẽ từ từ bị tiêu tán.

Yến Anh đương nhiên biết mình không phải là đối thủ của Nguyên Vũ Hoàng Đế, thế nhưng hãn vẫn lộ rõ địch ý với Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Từ lúc hãn lộ ra địch ý với Nguyên Vũ Hoàng Đế, hãn đã quyết định sẽ dùng cách thức này.

Dù trận chiến này kết quả là thắng hay bại thì hãn đều nhất định sẽ chết.

Ý chí của hãn, đã vận lên hết sức, chèo chống cho hãn quyết đấu một trận phân ra thắng bại với Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Vì Hàn Thần Đế nhờ Đạo Thiên Đan không thể bị giết chết.

Dần dần, đã có thêm người hiểu ra được vấn đề.

Trong lòng tu hành giả Vương Triều Đại Tề, không chỉ có đau buồn mà còn là sự bi tráng.

Từ hồi Vương Triều Đại Tần đánh nhau với tam triều Hàn, Triệu, Ngụy, Nguyên Vũ Hoàng Đế đã rất khó bị giết chết.

Vì bên cạnh y lúc nào cũng có rất nhiều tu hành giả cực mạnh.

Nhưng những cường giả nghịch thiên đó của Ba Sơn Kiếm Tràng hiện giờ đều đã mất.

Hàn Thần Đế và Yến Anh, là hai người có khả năng giết chết Nguyên Vũ Hoàng Đế nhất hiện nay.

Yến Anh giơ tay lên, đánh một chưởng về phía Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Tất cả âm khí cơ thể hãn tích góp được, đều được đánh ra hết vào trong chưởng này.

Rút ra hết âm khí trong người, sẽ làm cho hãn phải chết ngay, nhưng hãn đã không buồn cân nhắc tới tình hình cơ thể của mình nữa.

Nguyên Vũ Hoàng Đế vung kiếm.

Thanh kiếm màu vàng sáng chạm vào chưởng của Yến Anh.

Những luồng khí tức bắn tóe ra xung quanh, không khí bị đông lại thành từng khối, biến thành những tảng băng màu xám đen, rơi xuống đất, sau đó lại biến thành những cột khói đen, tan thành những đợt âm phong khủng khiếp.

Kiểm khí đâm vào lòng bàn tay Yến Anh .

Hai ngón tay của hắn bị cắt đứt, cả người vang lên âm thanh nứt rạn và nổ vỡ.

Nhưng ánh mắt hắn vẫn lạnh tanh.

Hai ngón tay bị cắt đứt không rơi xuống đất, mà lại như phi kiếm bắn thẳng tới đâm vào hai mắt của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Ngọc nát đá tan, bị tráng đến mức không thể diễn tả thành lời.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 48: Nguyễn Rửa

Hàn Thần Đế quát một tiếng, đan hỏa kiếm biến thành một sợi dây lửa mềm mại, quần lấy thanh trường kiếm màu vàng sáng trên tay Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Thanh kiếm màu vàng sáng hơi trầm xuống.

Hai ngón tay của Yến Anh chỉ cách hai mắt Nguyên Vũ Hoàng Đế hơn mười thước, Nguyên Vũ Hoàng Đế không thể kịp vung kiếm lên chém hai ngón tay đó, nhưng mắt của y đã lóe lên, biến thành màu vàng sáng hết như màu của thanh trường kiếm trong tay.

"Phốc!" "Phốc!"

Hai ngón tay đâm vào hai mắt, vang lên hai âm thanh lạ nặng nề.

Mọi người đều mở to mắt, cố mà nhìn cho rõ.

Hai con mắt vàng của Nguyên Vũ Hoàng Đế khẽ rung, nguyên khí ẩn chứa trong hai ngón tay xuyên vào trong mắt y, biến mất.

Hai ngón tay mất đi sức mạnh, hóa thành tro bụi, bị một cơn gió quét qua, không còn bóng dáng tăm hơi.

"Vũ Thiên Kim Thân."

Sở Đế phun ra bốn chữ, rút cuộc lão cũng đã biết Nguyên Vũ Hoàng Đế chủ tu chân nguyên quyết pháp gì. Bây giờ trên người Nguyên Vũ Hoàng Đế không còn vàng sáng chướng mắt nào nhưng trong mắt Sở Đế, y vẫn vô cùng chướng mắt, khiến lão phải đau lòng khép hờ mắt lại.

Cùng đau lòng khép mắt còn có Tề Đế.

Từ sau khi lên ngôi, Nguyên Vũ Hoàng Đế đã lập tức bắt đầu bế quan, không ai biết được tu vi của y, không ai biết y đã đột phá Bát cảnh, thế gian đều đoán già đoán non tu vi của y, bây giờ mọi thứ đều đã được công bố, mọi người càng lúc càng cảm thấy thực không thể nào tin được.

Ngày xưa, tuyệt học của những tu hành giả mạnh nhất của Trường Lăng đều đến từ Ba Sơn Kiếm Tràng, nhưng "Vũ Thiên Kim Thân" lại không phải xuất từ Ba Sơn Kiếm Tràng mà là bí điển của một trong những quý tộc xưa – Vũ Hóa Môn Phiệt của Trường Lăng.

Trong truyền thuyết, sau khi tu luyện được tới Thất Cảnh trở đi, Vũ Thiên Kim Thân không những có thể giúp cho bản thân dung nạp được lượng chân nguyên kinh người, mà còn có thể dung nạp được nguyên khí và sức mạnh của địch nhân. Nhưng từ khi tổ tiên của Vũ Hóa Môn Phiệt nghĩ ra công pháp này tới nay, chưa từng có ai tu luyện được Vũ Thiên Kim Thân đến Thất cảnh thành công.

Không ngờ nhiều năm sau thời biến pháp, Vũ Hóa Môn Phiệt bị diệt, môn bí pháp này lại được kẻ đã diệt Vũ Hóa Môn Phiệt là Nguyên Vũ Hoàng Đế tu luyện thành.

Người Vũ Hóa Môn Phiệt có lẽ cũng biết sự huyền bí của môn bí pháp này nhưng toàn bộ người trong môn đã bị diệt, không ai thoát được nên bây giờ, chỉ nhờ biểu hiện hôm nay của Nguyên Vũ Hoàng Đế mọi người mới biết được môn công pháp này nghịch thiên tới mức nào.

"Oanh" một tiếng nổ vang.

Bên trên thanh trường kiếm màu vàng sáng như có một cơn sóng lớn dâng lên.

Đan Hỏa Kiếm đang quấn quanh nó bị hất vung ra.

Bụng của Hàn Thần Đế bị chém tan nát, máu thịt vỡ ra tung tóe, cả Khí hải như muốn nổ tung, nhưng nhờ Đạo Thiên Đan hãm mới không chết.

Đan hỏa bắn ra sức lực rất mạnh, có một đốm đan hỏa rơi trúng lưng Yến Anh, tạo nên một vết thương sâu.

Nguyên Vũ Hoàng Đế càng lúc càng thể hiện ra tu vi và công pháp vô địch thiên hạ, nhưng trong lòng Yến Anh, vẫn vô cùng bình tĩnh và kiên định.

Thắng bại không phải ở chỗ này.

Hắn và Hàn Thần Đế không cần phải giết chết Nguyên Vũ Hoàng Đế, chỉ cần làm tiêu hao hết sức mạnh của Nguyên Vũ Hoàng Đế, làm cho hắn phải trọng thương.

Trên mặt hắn tuôn ra khói đen nồng đậm, như muốn tạo thành một tấm mặt nạ trên mặt.

"Người quả là một tu hành giả thú vị."

Nguyên Vũ Hoàng Đế khẽ nói, vung kiếm khẽ chém một nhát.

Trên mặt đất hiện lên một vết kiếm nhẹ nhàng nhưng nó lại mang theo một sức mạnh thần bí, ánh sáng từ vòm trời trên cao đều chiếu vào trong vết kiếm, tạo thành một tấm màn sáng ngời, ngăn cách Hàn Thần Đế với y và Yến Anh.

Y nhìn Yến Anh, vẻ khó hiểu: "Rõ ràng là Thất cảnh mà lại có thể chiến đấu với Bát cảnh, tu hành giả như ngươi, trên đời chẳng có được mấy

người, mà sau này cũng không có bao nhiêu. Nhưng quả nhân thực lòng không rõ, quả nhân với tu hành giả Đại Tề đâu có bao nhiêu ân oán, sao người cứ ác cảm với quả nhân như thế?"

Có thể làm mình không màng tới sinh tử, đương nhiên ác cảm đó phải rất mãnh liệt, Nguyên Vũ Hoàng Đế không nghĩ rằng một người giống như Yến Anh lại vì để Đại Tề Vương Triều lấy được ít lợi ích gì đó từ Lộc Sơn hội mình mà quyết ý chết trận.

"Những người giống như người, dù có phải chết cũng chỉ có thể vì người mình yêu mà chết, chứ không bao giờ vì một tòa thành trì, hay mấy trăm dặm đồng bằng mà chết." Nguyên Vũ Hoàng Đế nhìn Yến Anh chăm chú: "Người nói cho quả nhân, rút cuộc là vì sao?"

Những tu hành giả cường đại đều có những điểm cố quái, có những chuyện đối với người thường không hề có ý nghĩa, nhưng đối với họ thì lại rất quan trọng.

Trong mắt Yến Anh hiện lên sự trào phúng.

"Người hỏi ta vấn đề như vậy? Ta nghe nói người rất không thích người họ Vương, tất cả những ai mang họ Vương ở Trường Lăng đều sẽ không bao giờ được trọng dụng, người nói cho ta biết đây là vì sao?"

Nguyên Vũ Hoàng Đế nheo mắt.

"Không phải là vì Vương Kinh Mộng hay sao, không phải là vì người e ngại 'người đó' hay sao?"

Yến Anh nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhếch mép cười khinh miệt: "Buồn cười, người vì e ngại hân mà xóa sạch tất cả những sách sử có liên quan tới hân, buồn cười cho người Trường Lăng bị người giết đến mức phát sợ, không dám nhắc tới cái tên đó, nhưng không phải vẫn dùng từ 'người

đó' để gọi hắn hay sao? Khiến cho cái từ 'người đó' đã trở thành tên riêng chỉ dành cho hắn."

Giọng Yến Anh vang vọng trên đỉnh núi, trong không trung bắt đầu vang lên tiếng sấm sét, như có người đang nổi giận ở trên đó.

"Kỳ thật mọi người đang ở đây đều biết, Vương triều Đại Tần có được sự phong quang của ngày hôm nay đều là nhờ hắn và những người Ba Sơn Kiếm Tràng đi theo hắn. Người với Trịnh Tự chỉ là hai kẻ ăn cắp đáng xấu hổ, đi đánh cắp công lao của hắn mà thôi."

Sự trào phúng trong mắt Yến Anh càng ngày càng đậm, giọng hắn đầy vẻ ghét cay ghét đắng: "Chính người cũng biết, hắn sẽ luôn là tu hành giả mạnh nhất của Trường Lăng, hồi đó người không bằng hắn, sau này cũng sẽ như vậy, nếu hắn có thể sống đến bây giờ thì người lúc này cũng sẽ vẫn không thể trở thành đối thủ của hắn. Nên đối với những tu hành giả như ta, chỉ có hắn mới xứng đáng là địch nhân số một."

"Ba năm trước khi người đăng cơ, có tông sư nào mà không coi hắn là địch nhân số một?"

"Hắn chính là mục tiêu ta đuổi theo cả đời này, chiến thắng một kẻ địch như vậy, mới chính là mục tiêu tu hành của cả cuộc đời ta."

"Nhưng hắn lại đã chết, vì sự phản bội và âm mưu vô sỉ, đáng hận nhất chính là, ta phát hiện ra ta không thể nào xem người với Trịnh Tự làm đối thủ của ta được."

"Đột nhiên không còn đối thủ, tu hành bao nhiêu năm trở nên không còn ý nghĩa, không có ai có thể khiến cho ta vừa mắt để làm một địch thủ, ta đã gặp rất nhiều kẻ muốn làm địch thủ của ta, nhưng ngay cả việc khiến cho ta sinh ra cảm giác kính ý cũng không có. . . sự nhàm chán này quả là đáng sợ."

Yến Anh nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế, nói không ngừng.

Lý do của hắn, nhiều người không thể nào chấp nhận được, có người còn cảm thấy nó thực là vớ vẩn, nhưng ai cũng thấy được, ngữ khí của hắn nghiêm túc và trịnh trọng, là tiếng lòng thực sự của hắn.

"Trước hồi hắn chết, ta vốn chỉ có địch ý với hắn, nhưng sau khi hắn chết, ta lại phát hiện ra trên người hắn càng ngày có càng nhiều những điểm đáng để ta phải kính trọng. Thích một người có lẽ cần rất nhiều lý do, ta đương nhiên không thể nói là thích hắn, nhưng căm ghét một người không cần phải có nhiều lý do."

Ánh mắt Yến Anh nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế càng lúc càng thêm căm ghét: "Nên từ lúc ngươi đăng cơ, ta đã quyết tâm phải giết chết ngươi."

Vì đây là vấn đề Nguyên Vũ Hoàng Đế hỏi nên y luôn im lặng lắng nghe.

Sau đó y mới lạnh lùng nói: "Chỉ có người cố chấp mới đi xa được đến cuối con đường, dù người đã mang tới cho quả nhân nhiều điều kinh ngạc, nhưng người quả thực là một kẻ ngu xuẩn, những kẻ giống như người vẫn luôn hi vọng đột phá Bát cảnh, nhưng lại vào những lúc nhất thời hứng lên mà không màng sinh tử, ngay cả việc xem xét thời thế cũng còn không biết, ngu không tả nổi."

"Thế gian có ai mà không phải là người ngu xuẩn? Dù có cố gắng đến mức nào, đến cuối cùng cũng không phải đều trở về với đất vàng hay sao?" Yến Anh nở nụ cười ngạo nghễ: "Người căn bản không hiểu được cái gì gọi là niềm vui, những kẻ ngay cả niềm vui là gì cũng còn không biết, thì dù có được cả thiên hạ cũng không sống được thoải mái."

Nguyên Vũ Hoàng Đế hít sâu một hơi, cả người toát ra khí thế cường đại: "Nếu có được thiên hạ, quả nhân sẽ vui sướng."

Yến Anh nhìn y mĩa mai: "Sợ rằng tới khi có được thiên hạ, thì ai cũng chỉ muốn chết, mà đến chết cũng còn không tìm thấy được niềm vui."

Ánh mắt của hắn rất ác độc, ngữ khí cũng rất ác độc.

Nên những lời hắn nói, chẳng khác gì một câu nguyên rủa.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 49: Nhất Kiếm Bình Sơn

Nguyên Vũ Hoàng Đế không nói gì thêm, đôi môi của hắn mấp máy nhanh, tựa như hai lưỡi kiếm mỏng.

Nhưng Yến Anh lại không hề ngừng lại, chỉ nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế nói tiếp: “Nhưng người cuối cùng vẫn là người chứ không phải thần. Vũ Thiên Kim Thân tuy rằng tuyệt diệu, nhưng cũng phải tuân theo quy tắc của Thiên Địa Nguyên Khí. Nhìn người điểm nhiên như không có việc gì xảy ra, những thực ra đã tạo ra một cái huyết vị trên người, dung nạp sát ý cùng lực lượng của đối thủ. Loại sát ý và lực lượng này tồn tại bên trong cơ thể người như vậy, cũng không tự nhiên biến mất, cuối cùng sẽ có ngày nó bạo phát ra.”

Đỉnh Lộc Sơn lại càng thêm yên tĩnh, ánh mắt mỗi người đều vô cùng phức tạp.

Những lời này có liên quan đến tu vi luân ẩn tàng của Nguyên Vũ Hoàng Đế, hơn nữa lại từ chính miệng của một tông sư như Yến Anh nói ra với ngữ khí vô cùng xác định, nên tuyệt đối sẽ không sai lệch.

Ánh mắt Nguyên Vũ hoàng đế nheo lại một chút, cũng mỏng như hai lưỡi kiếm.

Đối với Nguyên Vũ hoàng đế, Hàn Thần Đế và Yến Anh trong mắt hắn đương nhiên đều không phải là đối thủ, những hắn cũng không thể dây dưa với hai người này thêm nữa.

“Nên kết thúc thôi.”

Hắn chậm rãi tự nhủ trong lòng một câu, sau đó lại giơ trường kiếm màu vàng nhạt trong tay lên.

Đối với một đại Kiếm Sư mà nói, Kiếm ý chính là cách tốt nhất để bày tỏ tiếng lòng.

Khi hắn giơ kiếm lên, tất cả mọi người ở đây cũng đồng thời hiểu rằng, thời khắc phân ra thắng bại đã đến.

Vô số luồng ánh sáng chói mắt từ trên không trung chiếu xuống, vượt qua nhận thức về tốc độ cực hạn của tất cả những người tu hành, liên tục không ngừng, dũng mãnh tiến vào trong thân thể hắn. Thân thể của Nguyên Vũ Hoàng Đế ẩn bên trong vô số chùm tia sáng, nhưng tất cả mọi người đều có cảm giác như thân thể của hắn đang không ngừng bành trướng, không ngừng cao lớn lên.

Thân thể của Nguyên Vũ Hoàng Đế, trong nhận thức của tất cả mọi người, giống như bầu trời cao, không ngừng mở rộng.

Hàn Thần Đế hiểu thời khắc này cuối cùng cũng đã đến, hắn không có chút sợ hãi nào, ngược lại trên mặt còn có nét vui mừng vì được giải thoát.

Hắn hít sâu một hơi, mượn nhờ áp lực nguyên khí của Nguyên Vũ Hoàng Đế lúc này đang tản mạn ra khắp mọi nơi, đem tất cả Đan khí hội tụ lại tại một chỗ sâu trong cơ thể.

Thân thể của hắn như khô quắt, thu nhỏ lại, ánh sáng màu đỏ bên ngoài cơ thể hoàn toàn tiêu tán.

Khí tức nội liễm, thân thể của hắn liền bay ra trước, hướng về phía Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Lúc này, khắp người Nguyên Vũ hoàng đế ở bên trong vầng sáng đều tỏa ra một khí thể bá đạo, khiến quỷ thần cũng phải tránh lui. Một mũi kiếm tỏa sáng đâm thẳng ra phía trước, mang theo uy lực tựa hồ như đã vượt ra khỏi phạm trù nhận thức của tất cả những người tu hành, cảm giác như Thiên Đạo vốn hư vô mờ mịt giờ đã tới gần.

Một kiếm này hoàn toàn giống như đại thể của Thiên Đạo, không phải là thứ mà sức người có thể ngăn cản, chỉ đối mặt thôi đã thập phần khó khăn. Nhưng trong ánh mắt của Hàn Thần Đế dần lộ ra một tia sáng yếu ớt, cả người bay thẳng đến đụng vào mũi kiếm đang đi tới.

Trong màn sáng, Nguyên Vũ Hoàng Đế liếc nhìn Hàn Thần Đế.

Hai hàng lông mày như kiếm liền nhú lại.

Hắn cảm giác được Hàn Thần Đế muốn làm gì, nhưng lúc này chính là thời khắc hắn đang cường đại nhất. Một kiếm thể như vậy, ngay cả chính hắn cũng không có khả năng thay đổi.

Trường kiếm màu vàng nhạt trong tay hắn mang theo một lực lượng không phải của nhân gian, tùy ý lao về phía trước.

Cách mũi kiếm mấy trượng, mặt ngoài thân thể của Hàn Thần Đế cũng đã xuất hiện hàng trăm vết nứt.

Phía trước trường kiếm màu vàng tràn ngập vô số những bóng kiếm trong suốt, bay lượn vô thanh vô tức.

Trên người Hàn Thần Đế đầy những vết thương, nhưng lại không hề có Đan khí tuôn ra.

Trong tích tắc, hắn quay đầu lại với Yến Anh đằng sau lưng, gật đầu thi lễ.

Chỉ một khắc sau thân thể của hắc liên bị cắt thành vô số mảnh, văng ra ngoài. Đế Vương cuối cùng của một vương triều, chỉ trong khoảng thời gian vài hơi thở, đã triệt để biến mất khỏi cõi đời.

Nhưng còn có một luồng Đan quang đỏ thẫm đang thiêu đốt, cứ như vậy đánh lên mũi kiếm vàng, sau đó mạnh mẽ nổ tung.

“Ầm”, một tiếng nổ vang lên.

Thiên Địa chấn động.

Tất cả mọi người đều cảm thấy như có một ngọn núi ập tới.

Những người tu hành gần nơi chiến đấu nhất liền trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Đan Hỏa đỏ thẫm, mãnh liệt cuộn trào, giống như một ngôi sao băng nổ tung ra, để lại ánh lửa chói chang đến cay mắt, nhưng tất cả đều cố cường ép mở to đôi mắt mình ra, không muốn bỏ qua bất kỳ một khoảnh khắc nào của hiện tại.

Nguyên Vũ Hoàng Đế cũng cảm thấy được có một ngọn núi khổng lồ đang áp tới, ánh sáng của thanh trường kiếm màu vàng trong tay hơi ảm đạm đi.

Những vào thời điểm Hàn Thần Đế ngênh đón kiếm, hắc cũng cảm giác được đối phương muốn đem toàn bộ lực lượng còn lại của Đạo Thiên Đan triệt để bắn ra trong một kích, nên tâm cảnh của hắc vẫn tuyệt đối bình tĩnh như trước. Khí tức trong cơ thể hắc hơi chấn động, khí thế của trường kiếm trong tay ngược lại lại càng bá đạo chém ra.

Đan Hỏa hết sức cuồng bạo liền bị cắt ngọt, trở thành hai bán cầu giống hệt nhau, sau đó biến thành vô số đầu hỏa long bắn ra tung tóe.

Cũng vào lúc này, ngón cái tay trái của Yến Anh liền hơi cong, bật lên trên không trung.

Trong không khí cuồng bạo bỗng nhiên xuất hiện một kiếm quang màu đen vô cùng âm lãnh.

Một đạo kiếm quang vô thanh vô tức, tựa như dây đàn đứt đoạn, Kiếm Ý vô hình vô tích xuất theo, như không biết từ đâu lượn tới, chém chuẩn xác vào giữa hai mắt của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Lúc trước đối diện với bao công kích, Nguyên Vũ Hoàng Đế về cơ bản vẫn chưa từng né tránh, vậy mà lần này hắn bỗng nhiên nhắm mắt lại, khẽ cúi đầu

Xoẹt, một tiếng động nhỏ khẽ vang lên từ đuôi lông mày trái của hắn.

Kiếm quang màu đen vừa chạm vào đuôi lông mày, thân thể của hắn đã như biến thành thiên địa mênh mông giống với lúc trước, muốn hút lấy toàn bộ sức mạnh của kiếm quang kia. Nhưng tất cả mọi người đều có thể thấy rõ một tia máu tươi bỗng phun ra, ở lông mày trái của hắn đã có một vết thương.

Lông mày trái của hắn đã đứt đoạn.

"Tâm hữu linh tê, vô hình vô tích, không thể tìm ra. . ."

Sở Đế cùng một ít lão già ở đây đã nhìn ra Kiếm Ý này của Yến Anh dường như là đến từ 'người đó'. Ngày trước một tông sư như Yến Anh vốn coi 'người đó' là mục tiêu duy nhất để tu hành, vì vậy cũng đã khổ công không ít để tìm hiểu thủ đoạn của hắn.

Vào lúc này, không thể biết được Yến Anh là cố ý muốn chọc giận đối phương, hay là thực sự cảm thấy Kiếm Thế đó đúng là phương pháp đối

địch tốt nhất. Thời gian quá ngắn ngủi, căn bản không đủ cho bất cứ người nào ở đây có thể suy nghĩ gì.

Một đóa Hắc Lan nở rộ trong tay của Yến Anh.

Đóa Hắc Lan này tựa như có sinh mệnh, tản mát ra một khí tức vô cùng tham lam đối với máu tươi đang rơi ra từ lông mày của Nguyên Vũ Hoàng Đế. Sau đó, trong nháy mắt đóa Hắc Lan đó bỗng biến mất, trở thành mấy đạo hắc khí, thẩm thấu những tia máu tươi kia rồi tan vào quang sáng quanh người Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Tất cả mọi người đều không nhận ra được Yến Anh đang thi triển loại thủ đoạn gì.

Rất nhiều người đều đưa ánh mắt vô cùng chờ mong nhìn vào Nguyên Vũ Hoàng Đế, hi vọng hắn sẽ ngã xuống, hoặc là lui bước.

Nhưng Nguyên Vũ Hoàng Đế chỉ hơi chấn động thân hình.

Trường kiếm màu vàng trong tay hắn vẫn tiếp tục chém ra.

Kiểm thế lâm ly đến tận cùng.

Không khí giữa hắn và Yến Anh vạn vạn kịch liệt, cuối cùng một tiếng nứt rắc rắc vang lên, tất cả mọi thứ đều bị cắt vỡ.

Thân thể Yến Anh triệt để dừng lại.

Hắn khẽ nhíu mày, bình tĩnh cúi đầu.

Nguyên Vũ Hoàng Đế liền thu hồi kiếm lại.

Vô số luồng sáng đang chiếu xuống trên không trung đã bắt đầu tiêu thất.

Trong nhận thức của tất cả những người ở đây, thân hình vốn đang ngày càng cao lớn của hắc cũng kịch liệt thu nhỏ lại.

Thân thể của Yến Anh ở phía trước lại không có bất kỳ điều gì dị thường.

Những chính tại thời điểm hắc cúi đầu xuống, sau lưng hắc liền xuất hiện một luồng ánh sáng sáng ngời.

XOẸT XOẸT XOẸT XOẸT. . . .

Vô số luồng Âm Khí đen trầm bản ra dọc theo những luồng ánh sáng đó.

Giống như những giọt nước đen đang chảy xuôi trên mặt kính thủy tinh.

Bên trong âm khí đen trầm ẩn chứa một lực lượng như núi.

Nhưng tất cả mọi người đều cảm giác được trong thiên địa thậm chí có một cỗ lực lượng còn cường đại hơn, kinh khủng hơn đang phi hành.

Đó là một đạo kiếm quang.

Có người đưa mắt về phía đối diện của Nguyên Vũ Hoàng Đế, về phía đỉnh núi đối diện đỉnh Lộc Sơn này.

Cuối cùng cũng có người hiểu ra , đạo kiếm quang chém xuyên qua thân thể của Yến Anh, đã bức toàn bộ lực lượng trong người hắc ra ngoài.

Mà bây giờ, đạo kiếm quang đó lại đang hướng về phía ngọn núi đối diện kia.

Đỉnh núi đó đột nhiên chấn động.

Một vòng bụi tỏa ra ngay dưới đỉnh núi.

"Tách Tách Tách Tách", trong tích tắc vô số âm thanh vụn vỡ vang lên.

Rồi vô số âm thanh vỡ vụn lại hội tụ lại, trở thành một tiếng nổ kinh khủng.

Tất cả mọi người đều rung động khôn xiết.

Dọc theo vòng sóng bụi, thân núi đã tách ra làm hai đoạn, ngọn núi không biết nặng bao nhiêu ngàn cân lăn xuống, phát ra một tiếng vang khủng khiếp mà tất cả mọi người cả đời đều chưa từng nghe được.

Vết chém xẻ đôi thân núi trơn nhẵn như gương.

Ngọn núi kia vốn còn to hơn Lộc Sơn một chút, vậy mà bị một kiếm này chém vào, từ mặt đất cho đến đỉnh núi đều trơn nhẵn.

Sóng bụi khổng lồ dâng lên.

Một ngọn gió lớn vọt tới từ phía sau, bị cản lại bởi thân núi tàn khuyết.

Quét xuyên qua làn bụi mù đang ngày càng mỏng manh, khai thông lại tầm nhìn.

Đằng sau quả núi là một lòng sông bằng phẳng.

Xuyên qua lòng sông, có thể đánh nước Sở, cũng có thể công nước Yến, hoặc đánh tới nước Tề.

Trường kiếm màu vàng nhạt trong tay Nguyên Vũ Hoàng Đế đã biến mất.

Hắn nhìn Yến Anh đang cúi đầu, lại nhìn vẻ rung động khó tả của tất cả mọi người, rồi nhìn ngọn núi đã bị hẵn một kiếm xẻ đôi, nói : " Quả nhân muốn ngọn núi kia."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 50: Âm Sát Hoàng Đế

"Quả nhân muốn ngọn núi kia. . . Quả nhân muốn ngọn núi kia. . ."

Giọng nói lúc này của Nguyên Vũ Hoàng Đế rất bình thản, nhưng lại nhẹ nhàng lướt qua cuồng phong trên đỉnh Lộc Sơn vang vọng giữa núi rừng, giống hệt như tiếng sấm nổ trong đầu óc của mỗi một người.

Ngọn núi đó nằm sau Lộc Sơn, sâu vào trong đất Tần.

Lão muốn được ngọn núi đó, hiển nhiên có nghĩa là muốn bỏ toàn bộ dãy Lộc Sơn này vào trong túi.

Lộc Sơn đứng song song với Vu Sơn, là nơi giáp ranh của nhiều vùng đất. Nếu là nơi này thuộc về Đại Tần Vương Triều, cũng đồng nghĩa với việc biên giới Đại Tần Vương Triều được mở rộng ra thêm trăm dặm, nguyên cả vùng núi Vu Sơn sẽ nằm gọn dưới quyền khống chế của Đại Tần Vương Triều.

Trên thực tế, bản thân vùng này chính là một nơi xung yếu. Nếu đóng quân ở dãy núi này, tiến có thể công, lui có thể thủ, giống như một mũi chủy thủ có thể đâm sâu vào lãnh thổ các nước khác bất cứ lúc nào.

Nhưng lúc này, trong số tất cả những người có mặt trên đỉnh Lộc Sơn, không một ai kịp phán đoán ra dã tâm của Nguyên Vũ Hoàng Đế lẫn ý nghĩa sâu xa khi nơi này biến thành lãnh thổ nước Tần. Tất cả mọi người

vẫn còn đang ngậy ra nhìn ngọn núi bị gọt bằng, còn đang đắm chìm hồi tưởng lại cảnh giới mà ông ta đã thể hiện ra.

Thông thường, tu vi và lực lượng của một cá nhân không có vai trò quá lớn trong hầu hết mọi việc. Nhưng nếu tu vi và lực lượng của một ai đó cường đại đến một trình độ nhất định, ví như U Đế năm xưa chẳng hạn, vậy thì tất cả mưu lược sẽ trở nên không còn ý nghĩa gì nữa.

Nguyên Vũ Hoàng Đế có lẽ không còn kém quá nhiều so với U Đế thời điểm năm ấy?

Cần bao nhiêu tu hành giả Thất Cảnh mới có thể giết chết được ông ta?

Đây là vấn đề đầu tiên mà rất nhiều người có mặt ở Lộc Sơn đang tự hỏi.

Lúc này Đinh Ninh cũng đang suy ngẫm về vấn đề đó. Hắn nhìn ngọn núi bị một kiếm gọt bằng với gương mặt hơi tái đi.

Tu vi của hắn kém quá xa hầu hết những Tu Hành Giả đang có mặt tại nơi đây. Một vài cuộc giao chiến mà nguyên khí dao động không quá kịch liệt thì hắn khó có thể cảm nhận được. Nhưng một kiếm cuối cùng vừa rồi của Nguyên Vũ Hoàng Đế đã đạt đến cực hạn, khiến cho hắn được cảm nhận bằng tất cả các giác quan.

Lúc này, cảnh giới tu vi của Nguyên Vũ Hoàng Đế đã không còn là bí mật đối với hắn nữa.

Tu vi của Nguyên Vũ Hoàng Đế vượt nguyên cả một tiểu cảnh giới so với hắn đã dự đoán.

Thì ra ông ta không chỉ mới vừa bước chân vào Bát Cảnh, mà đã tới Bát Cảnh trung giai!

Bát Cảnh trung giai, đã là tu vi vô địch trên đời này.

"Tu vi cùng với lực lượng một kiếm kia của người không phải hoàn toàn bắt nguồn từ chính bản thân người. Nếu người đã lựa chọn con đường như vậy, tu thành kiếm như vậy, tương lai ta không hẳn là không có khả năng đánh bại người." Trong lúc nhìn ngọn núi bị một kiếm gọt bằng đó, trong đầu Đinh Ninh đồng thời vang lên mấy câu nói này.

Trên bầu trời không còn ánh sáng rạng ngời chiếu xuống nữa, đôi mắt con rồng cuộn mình trên long bào Nguyên Vũ Hoàng Đế rõ ràng đã u tối lại.

Sắc trời cũng lập tức u tối, tầng mây bị Nguyên Khí Thiên Địa khủng bố nhào nặn đổi sang màu xám đen, sau đó biến thành vô số giọt mưa rơi xuống.

Một loạt tiếng khóc bi thương chột vang lên.

Những tiếng khóc đó đến từ khu vực của Đại Tề Vương Triều.

Mặc dù Hàn Thần Đế đã hoàn toàn tan biến thành khói bụi, nhưng bởi bản thân lão ta không phải là người Đại Sở Vương Triều, cho nên từ khi lão chết đến giờ, tất cả người của vương triều không mấy thương cảm lão ta. Yến Anh thì khác hẳn. Mặc dù bình thường không xuất thế, nhưng trên thực tế, lão lại chính là đệ nhất tông sư của Đại Tề Vương Triều, được những Tu Hành Giả Đại Tề, những người biết được những sự tích liên quan đến lão, cuồng nhiệt sùng bái.

Thực tế, tất cả lực lượng trong cơ thể lão đã bị một kiếm của Nguyên Vũ Hoàng Đế lấy đi, thân xác đã bị thực sự bị cắt thành hai đoạn, không còn bất cứ khả năng hành động dù là cử động nhỏ nhất, nhưng ý thức vẫn còn chưa tiêu tan. Tình trạng đó khiến cho tất cả mọi người của Đại Tề Vương Triều càng thêm đau buồn.

Gương mặt Tề đế trắng như tuyết.

Lão ta nhìn thân xác Yến Anh. Nhớ lại lời dặn của Yến Anh trên đường đi tới đây, lão ta lập tức hít sâu một hơi, chuẩn bị mở miệng sai người lưu giữ thân xác Yến Anh kỹ lưỡng, để sau này chuyển về Đại Tề.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một đám khói đen mờ nhạt bay ra khỏi cơ thể Yến Anh.

Hô hấp của tất cả mọi người trên Lộc Sơn đột nhiên đình chỉ.

Tuy rằng không biết gì về bí thuật Yến Anh đang dùng, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được, sau khi đám khói đen này bay ra khỏi cơ thể Yến Anh, thân xác đó đã hoàn toàn không còn bất cứ hơi thở của sự sống nào, giống như đã biến thành hai đoạn thân cây khô héo.

Có lẽ nào đây là luồng Âm Khí mà Yến Anh đã dùng ý niệm cuối cùng ngưng tụ ra được?

Là ý niệm cuối cùng còn lưu lại trên đời này của vị tông sư Đại Tề, rốt cuộc lão muốn làm cái gì?

Tất cả mọi người chăm chú nhìn chăm chăm vào đám khói đen mờ ảo đó, sợ bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

Đám khói đen đó không chịu tiêu tan mà vẫn hiển hiện, cuốn theo cuồng phong, bay về phía ngọn núi đã bị gọt bằng ở phía đằng xa.

Ngay khi bay tới ngọn núi đó, đám khói đen kết lại thành một người tí hon đen thui.

Một tia khói nhỏ xíu chảy từ hạ thể của người tí hon này ra.

Từ xa nhìn lại, đó chính là hình ảnh một người nhỏ xíu đen thui đang tiểu tiện lên ngọn núi bị gọt bằng đó.

Tất cả mọi người sửng sốt.

Trong thời gian vài hơi thở, tiếng khóc bi thương của tất cả mọi người Đại Tề Vương Triều nín bật, còn trên mặt hầu hết người Đại Tần Vương Triều đều tỏ ra giận dữ.

Bởi vì tất cả mọi người đã hiểu Yến Anh muốn làm gì.

Người cường thịnh trở lại thì có tác dụng gì?

Ta vẫn không sợ, vẫn cứ khinh thường.

Trong mắt Nguyên Vũ Hoàng Đế cũng thoáng hiện lên nét tức giận. Nhưng chỉ một nháy mắt sau, đôi mắt ông ta đã trở lại lạnh nhạt đến hờ hững, không có bất cứ biểu cảm gì.

Còn người tí hon màu đen kia, tất nhiên là tiêu tan vào trong gió.

Lý Tài Thiên chết.

Hàn Thần Đế chết.

Yến Anh chết.

Tam Đại Tông Sư thế gian đồng thời ngã xuống.

Ba người tạo thành uy hiếp với ông ta về mặt cảnh giới đã chết hết rồi.

"Nếu còn muốn có chín năm yên bình, phải đáp ứng yêu cầu của quả nhân."

Nguyên Vũ Hoàng Đế lạnh lùng quay lại nhìn luôn vào Sở Đế, nói.

Lúc này Đại Tần có hơn mười vạn quân đội tinh nhuệ đang đóng tại Dương Sơn Quận, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công vào đất Sở, cướp lấy Đô thành Đại Sở, cho nên ông ta chèn ép Sở Đế đầu tiên.

Số lượng nếp nhăn trên mặt Sở Đế tăng lên vài cái. Nhưng điều khiến cho tất cả mọi người không tài nào ngờ được là lão lại không hề có vẻ gì là tức giận, ngược mắt lên nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế, nói: "Dùng vùng đất này đổi lấy chín năm không phạm, yêu cầu này thực sự không quá đáng."

Ly Lăng Quân không thể tin nổi nhìn Sở Đế. Gã cho rằng ít ra Sở Đế cũng phải tham khảo ý kiến Đại Yến và Đại Tề một chút mới phải. Gã không tài nào ngờ được, Sở Đế lại thản nhiên đồng ý thẳng tuột.

Bởi đã sống ở Trường Lăng lâu ngày, gã hiểu rất rõ Dương Sơn Quận bị cắt là nỗi nhục nhã đến thế nào đối với người Đại Tần dũng mãnh, quan trọng tới cỡ nào đối với lãnh thổ. Đối với người Tần, có thể nói cắt đất cho bọn họ dễ dàng bao nhiêu, thì lúc muốn lấy lại từ trong tay họ sẽ khó khăn bấy nhiêu.

Yến Đế nheo mắt lại, nhìn sang Tề đế sát bên cạnh.

Tề đế trầm tư một lát rồi nói: "Ta không có ý kiến gì, các vị cứ quyết định là được."

Yến Đế tỏ thái độ thuận theo, nói: "Nếu đã như vậy, chín năm sau nữa sẽ lại gặp nhau trên núi."

Vậy là xong rồi sao?

Ngoài bốn vị Đế Vương ra, toàn bộ những người có mặt trên Lộc Sơn đều đồng loạt chấn động toàn thân.

Ai cũng hiểu Yến Đế muốn nói cái gì. Minh ước chín năm nữa không xâm phạm lẫn nhau, sau chín năm sẽ mở lại Minh Hội, nhưng địa điểm Minh Hội khi đó sẽ không phải là ở chỗ ngọn Lộc Sơn này, mà ở trên ngọn núi bị một kiếm cắt mất ngọn kia. Chỉ có điều là không ai trong số họ có thể nghĩ ra, ba vị Đế Vương lại cũng đồng ý dứt khoát, nhất trí một cách thần kỳ như thế.

Chẳng lẽ Minh Hội này lại chấm dứt đơn giản như thế?

Minh ước này định ra, Đại Tần không chỉ thu lại được Dương Sơn Quận, mà còn thu toàn bộ khu vực Vu Sơn vào trong túi, lập ra một cứ điểm có thể động binh đánh ba Triều kia bất cứ lúc nào, tạo áp lực vô hình chèn ép vào sâu lãnh thổ ba Triều cả trăm dặm.

Hơn nữa, với địa hình của mình, vùng Vu Sơn tương tự như một bức tường thành khổng lồ tự nhiên vô cùng hiểm trở ngăn chặn ba Triều.

Trong lần Minh Hội này, Đại Tần Vương Triều chiếm được lợi ích xưa nay chưa từng có, thậm chí ngay cả dùng tính mạng của cả trăm vạn Kiếm Sư người Tần chưa chắc đã đổi lấy được lợi ích đó.

Nhưng lúc này, sau khi Nguyên Vũ Hoàng Đế nghe thấy từng đối thủ một chấp nhận, trên mặt ông ta lại không có bất cứ nét vui mừng nào; Trái lại, khóe miệng còn hơi nhếch lên chế giễu rất khó nhận ra, trong lòng nói một câu khinh rẻ: "Rốt cục rất một đám dung tục!"

Từ trước tới nay, giá trị của Minh ước đến từ thanh danh và tín nghĩa, hoàn toàn không phải đến từ vũ lực.

Nếu trong các bên ký kết minh ước có một bên vũ lực vượt trội, việc huỷ bỏ minh ước sẽ thường dẫn đến rất nhiều hậu quả nằm ngoài dự đoán. Thanh danh và tín nghĩa là thứ gì đó vô hình không nắm bắt được, nhưng có đôi khi lại có thể sinh ra tác dụng có tính chất quyết định tới một cuộc đại chiến.

Chỉ cần lấy những trận chiến giữa một số bộ lạc nhỏ ra làm ví dụ là đã rõ. Thông thường, những bộ lạc báo thù rửa hận sẽ là người chiến thắng.

Còn trong thế giới Tu Hành Giả, nếu như phớt lờ thanh danh và tín nghĩa thì có khả năng sẽ tự tạo ra cho mình rất nhiều đối thủ không mong muốn.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đương nhiên hiểu rõ vấn đề đó. Trong lòng ông ta thầm nói câu khinh rẻ kia đương nhiên không phải vì tự cảm thấy mình có tư cách hoàn toàn không coi mình ước vào đâu, mà bởi muốn chế giễu hành vi dối trá của ba vị Đế Vương trước mặt này.

Cơn mưa bụi không có dấu hiệu báo trước bất chợt rơi xuống. Minh ước đã định, ba vị Đế Vương bắt đầu rời khỏi chỗ, trình tự phức tạp khiến cho con người ta có cảm giác trang trọng sau đó thì đã có các vị lễ quan chịu trách nhiệm tiến hành.

Nguyên Vũ Hoàng Đế đứng im bất động. Ánh mắt mang vẻ chiêm biếm của ông ta đảo khắp Lộc Sơn một vòng. Quân đội ba triều Yến, Sở, Tề lúc này vẫn đứng im phăng phắc.

Lấy hùng tài đại lược (mưu cao kế giỏi) cộng với tu vi tuyệt thế của một người ép ba Triều ký kết minh ước như vậy, lúc này là thời khắc hùng tráng nhất trong đời mình của Nguyên Vũ Hoàng Đế. Nhưng Chân Nguyên trong cơ thể lão cũng tiêu hao sạch sẽ, nên giờ cũng đồng nghĩa là thời khắc suy yếu nhất của lão.

Ý vị chiêm biếm khó có thể nhìn thấy trong đôi mắt lão phóng đại vô cùng tận, cuối cùng biến thành ngạo nghễ khinh thường khôn tả.

Ngay khi đôi mắt bộc lộ ra sự ngạo nghễ khinh thường trong lòng, lão lướt nhìn dãy núi xung quanh Lộc Sơn, khinh bỉ quát lớn: "Nếu như đã rình cơ hội này để giết ta, hà tất còn giấu đầu lòi đuôi! Người của Ba Sơn Kiếm Tràng, đã bao giờ từng nhát gan như vậy!"

Ngay khi lão quát lên, thân thể rất nhiều người trên đỉnh Lộc Sơn bị chấn động. Giống như cùng cảm ứng được điều gì đó, họ đồng loạt quay đầu nhìn về phía một ngọn núi.

Mưa bụi giữa không trung đột nhiên trở nên dày đặc, sắc trời càng thêm tăm tối. Con rồng cuộn mình trên long bào của Nguyên Vũ Hoàng Đế càng

trở nên mờ nhạt hơn.

Bá!

Một luồng khí tức vô cùng khổng lồ sắc bén đột nhiên phóng vọt lên trời từ ngọn núi mà mọi người đang cùng dõi mắt nhìn vào.

Trên bầu trời nháng lên một tia chớp.

Tia chớp không phải giáng trên trời xuống, mà lại phóng từ dưới đất lên. Đến khi phát hiện ra điểm khác thường đó, rất nhiều người trên đỉnh Lộc Sơn mới chợt nhận ra, đó là một luồng kiếm quang.

Ba Sơn Kiếm Tràng!

Bốn từ phát ra từ miệng Nguyên Vũ Hoàng Đế cũng như luồng kiếm quang lúc này, cả hai đều làm cho máu rất nhiều người trên đỉnh núi giống hệt như đã đông đặc lại, màng nhĩ của họ thậm chí ong ong cộng hưởng không một ai là ngoại lệ.

Oanh!

Nhưng nỗi khiếp sợ của họ vẫn chưa dừng lại. Liên ngay sau đó, một luồng khí tức vô cùng ngang ngược nổ bùng trên một ngọn núi khác. Một bóng người bay vọt lên giữa không trung từ đỉnh núi đó, giống như thiên thạch mang theo sát ý khủng bố bay vọt về phía Nguyên Vũ Hoàng Đế. Toàn bộ những hạt mưa trong bầu trời bị hút hết về phía người nọ, cứ như người nọ chính là vị tiên tạo mây làm mưa trong thần thoại!

Hai vị tông sư phục sẵn trên hai ngọn núi đồng thời lộ ra sát ý, với cùng một mục tiêu là Nguyên Vũ Hoàng Đế lúc này đang suy yếu.

Trái tim một số người đập dồn dập như trống trận, họ bắt đầu hiểu ra vì sao vừa rồi tại sao tam đế lại đạt thành nhất trí gọn ghẽ như vậy, cũng bắt

đầu hiệu ra những gì Hàn Thần Đế và Yến Anh đã làm chẳng qua chỉ là khúc dạo nhạc cho màn ám sát kinh thiên động địa này mà thôi.

Nhưng vẫn còn chưa hết!

Gần như cùng một lúc khi bóng người kia bay vút lên trời, lại một luồng khí tức đáng sợ giống như san bằng mặt đất phá thùng trời cao đồng thời bay lên từ một ngọn núi khác.

Một luồng sát khí điên cuồng, phảng phất mang theo mùi tanh nồng của biển cả, đồng thời ào ạt cuốn về phía Nguyên Vũ Hoàng Đế.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 51: Nuôi Đan

Ngay khi luồng kiếm quang còn chói mắt hơn cả ánh chớp xuất hiện, gương mặt già cỗi của Sở Đế lập tức đỏ rực lên. Sự biến đổi đó khiến cho những bớt trắng của tuổi già trên mặt lão biến thành màu đỏ tươi, giống như vô số đóa hoa mai đua nở.

Từ lúc Đại Yến làm đầu tàu đứng ra chất vấn cho đến khi Lý Tài Thiên ngã xuống, lão đã đoán trước sau đó nhất định sẽ còn có một bố cục hoành tráng nữa.

Chỉ có điều, lão không tài nào ngờ tới bố cục đó lại kinh người đến thế, ngay cả vị đệ nhất tông sư Đại Tề Vương Triều, Yến Anh cũng không tiếc hi sinh tính mạng để trải đường bằng phẳng.

Sâu trong đôi mắt Tề đế lúc này cũng ngập tràn rung động, thực sự rung động.

Lão ta vẫn luôn nghe theo lời dặn của Yến Anh, yên lặng xem kịch vui, không ngờ cuối cùng lại được nhìn thấy màn kịch lớn tới như vậy.

Lão ta cảm nhận được rõ ràng, đó là một thanh kiếm bằng gỗ đào tỏa ra kiếm quang còn chói mắt hơn cả tia chớp.

Trong Ba Sơn có một cây đào già, trải qua vài lần bị sét đánh mà không chết, cuối cùng lõi gỗ tự hình thành nên hoa văn giống như phù văn rất

thích hợp để thu nạp khí tức sấm sét, được Kiếm Sư của Ba Sơn Kiếm Tràng chế tạo thành một thanh kiếm.

...

Đỉnh Ninh đứng nhìn ba luồng sát ý liên tiếp bùng nổ trên đỉnh núi xung quanh, đồng tử hơi co lại.

Chủ nhân của thanh kiếm bằng gỗ đào dĩ nhiên là Ba Sơn Kiếm Tràng Diệp Tân Hà.

Người bay vọt lên không trung, thu hút ngàn vạn hạt mưa, như vị tiên tạo mây làm mưa trong thần thoại dĩ nhiên là là Tống Triều Sinh.

Người mang theo mùi tanh nồng của biển cả, trong sát ý thậm chí còn phảng phất kèm theo khí thể hơi điên điên khùng khùng, dĩ nhiên là vị tông sư điên khùng của đảo Bích Quỳnh tại hải ngoại.

Ba người này, không một ai xa lạ gì với hắn cả.

Ba Sơn Kiếm Tràng nghìn năm ẩn dấu, một khi bộc phát vào mấy chục năm trước, nhân tài xuất hiện lớp lớp, hơn nữa người nào người nấy cũng đều là nhân kiệt sáng chói nhất trong thời đại mình. Khi ấy, cả thiên hạ đều phải kinh sợ than thở, không hiểu sao vận may lại quy hết về Ba Sơn Kiếm Tràng.

Diệp Tân Hà được sở hữu Đào Thần Kiếm, một trong ba trọng khí trong thời điểm Ba Sơn Kiếm Tràng cường thịnh nhất, đương nhiên lão cũng là một trong những nhân kiệt sáng chói nhất lúc ấy của Ba Sơn.

Trong quá trình chinh chiến với ba triều Hàn, Triệu, Ngụy khi ấy, vai trò chính mà lão đảm nhiệm là làm một thích khách xâm nhập sâu vào lãnh thổ các triều đó.

Trong khi đại quân chinh chiến tại tiền tuyến, lão lại thường ở trong một ngôi thành trì nào đó của kẻ địch, rình rập tìm thời cơ ám sát một vị quyền quý hoặc Tu Hành Giả có vai trò rất quan trọng của kẻ địch.

Cho dù phản nghịch tày trời như Triệu Nhất, Bạch Sơn Thủy cũng không dám tùy ý xâm nhập Trường Lăng. Đối với Tu Hành Giả, có thể nói rất nhiều thành trì là một cái bình gốm khổng lồ, vào dễ ra khó, xâm nhập vào sâu trong lòng địch còn nguy hiểm hơn nhiều so với chém giết trên chiến trường.

Diệp Tân Hà đã đi qua tất cả các triều nói trên, năng lực tiềm ẩn và trốn tránh khỏi truy sát vượt xa các tông sư khác. Sau khi Ba Sơn Kiếm Tràng bị diệt, gần như ngay lập tức nổi lên lời đồn lão đã bị chết trong trận chiến ấy. Hơn mười năm về sau, khắp thiên hạ không hề còn thấy hành tung của lão nữa. Đinh Ninh cũng chắc mẩm là lão đã chết, nhưng thật không ngờ lại nhìn thấy lão xuất hiện ở nơi này.

Nhìn luồng kiếm quang đó là đoán ra được môn Cửu Thiên Du Điện Kiếm mà lão tu hành đã đến đỉnh phong. Nếu không tính đến nhân tố tu vi, cho dù là những ngôi sao sáng chói nhất Ba Sơn Kiếm Tràng ngày trước cũng khó có khả năng thi triển tới mức hoàn mỹ như vậy.

Về phần Tổng Triều Sinh của Tổng Thị môn phiệt Ngụy vương triều, ngày ấy cũng chính một trong những vị tông sư mạnh nhất của vương triều này, cũng là một trong những vị gia chủ đại tộc phản đối Ngụy vương xây dựng kênh Linh Cừ và bài xích Vân Thủy Cung. Nhưng rồi rơi vào định mệnh giống y như những gia tộc quyền quý cổ xưa của Đại Tần Vương Triều, cuối cùng môn phiệt Tổng thị đã bị Ngụy vương và Vân Thủy Cung tiêu diệt.

Lúc đô thành Đại Ngụy Vương Triều Đô bị quân Tần công phá, Đại Ngụy Vương Triều bị diệt, từng có người nhìn thấy lão ca một bài ca bi thương, rơi xuống hàng nghìn giọt nước mắt. Toàn bộ các giọt nước mắt đó

đã hóa thành thủy triều, khiến cho mực nước con kênh Linh Cừ đang xây dở của Đại Ngụy Vương Triều dâng cao tận ba thước. Sau này, lão cũng mai danh ẩn tích, không thấy xuất hiện trở lại.

Về phần Quách Đông Tương, thực tế rất hiếm người biết tới. Vị Tu Hành Giả điên khùng tại hải ngoại này thực ra lại là bằng hữu của vị chủ nhân thanh kiếm Mạt Hoa.

Đường biển tại hải ngoại của Đại Tần Vương Triều không phải do thiết giáp cự hạm khai thông ra được, mà cũng phải dựa vào kiếm của rất nhiều người để chém đường mở lối.

Trong cuộc cải cách chính trị của Đại Tần Vương Triều, khi các biện pháp được tiến hành quyết đoán mạnh tay, rất nhiều người đã trở thành kẻ địch suốt đời, nhưng cũng có vài người lại không đánh nhau thì không quen biết và rồi đã trở thành bằng hữu với kiếm sư của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Lúc này, ba người hợp tác ám sát Nguyên Vũ Hoàng Đế, Đinh Ninh đúng ra phải cảm thấy mừng rỡ.

Nếu như theo chân Chu gia lão tổ đến nơi này, Đinh Ninh chắc chắn sẽ cảm thấy mừng rỡ.

Nhưng hắn lại theo chân Phan Nhược Diệp và Mặc Thủ Thành đến, được tận mắt nhìn thấy từ đầu đến cuối, trong lòng hắn luôn cảm thấy phát lạnh, Nguyên Vũ Hoàng Đế dường như đã dự đoán từ trước chắc chắn sẽ xảy ra việc như thế này.

Cho nên, giây phút này việc hắn muốn làm nhất là gào to lên hết cỡ, báo cho ba người này thay đổi hành động đã bàn trước.

Chỉ có điều, cho dù hắn có hét lên đi nữa, cho dù ba người này có nghe thấy đi nữa, họ sẽ nghe theo lời hắn sao?

Nếu là bây giờ ba người biết rõ thân thế thực sự của hắn, trong số ba người liệu có ai sẽ nghe theo, có ai sẽ bỏ ngoài tai?

Trong trận quyết đấu của Hàn Thần Đế và Yến Anh với Nguyên Vũ Hoàng Đế vừa rồi, tuy rằng Hàn Thần Đế và Yến Anh thực sự khiến cho hắn kính trọng từ đáy lòng, đồng thời cũng giúp cho hắn hiểu tường tận tất cả bí mật của Nguyên Vũ Hoàng Đế. Do đó, hai người càng khiến cho hắn kính trọng hơn, thậm chí là cảm kích. Thế nhưng, hai vị tông sư đó không có liên quan trực tiếp đến hắn như một số người đang ra tay lúc này.

Cho nên, hiện giờ hắn cảm giác cơn lạnh trong cơ thể đó đã ngấm sâu vào tận trong xương tủy.

Mặc dù hắn không ngừng tự nói với mình phải tuyệt đối bình tĩnh, chỉ có tuyệt đối bình tĩnh mới có thể nhìn thấu chân tướng của một số việc, nhưng hai tay hắn vẫn không thể kìm được khẽ run lên.

...

"Trường Phong!"

"Phóng!"

Từng tiếng quân lệnh lạnh lùng sắt đá vang lên trên ngọn Lộc Sơn.

Sở dĩ Đế vương ba triều Sở, Yến, Tề cùng dứt khoát đáp ứng yêu cầu của Nguyên Vũ Hoàng Đế, chỉ bởi vì muốn đặt mình ra bên ngoài, muốn tỏ rõ mình không có can hệ gì với tất cả những gì sẽ xảy ra tiếp theo, sẽ không bị người ta lên án là Tu Hành Giả ba triều mượn dịp Minh Hội để nhân cơ hội ra Hoàng đế Đại Tần hiện thân rồi giết.

Dưới sự ăn ý đó, quân đội ba triều hiển nhiên không có khả năng có bất kỳ hành động nào, thậm chí còn trì trệ lười nhác hơn cả lúc nghỉ ngơi bình thường. Nhưng đội quân tinh nhuệ trải qua trăm trận của Đại Tần Vương

Triều đương nhiên không thể nào mặc cho thích khách lao tới giết chết vị hoàng thượng kính yêu từ tận đáy lòng mình được.

Một số quân lệnh đặc biệt được Tu Hành Giả phát ra bằng cách phát động Phù Khí. Vào lúc toàn bộ ngàn vạn hạt mưa giữa không trung trên đỉnh Lộc Sơn hội tụ lại chỗ Tổng Triều Sinh đang lướt qua bầu trời, trên sườn núi bên này bùng phát lên một làn sóng thủy triều Nguyên Khí khủng bố.

Vô số cơn lốc xoáy cuốn thẳng lên trời, mỗi cơn lốc ánh lên vô số tia sáng màu xanh, toàn bộ là mũi tên màu xanh như những vì sao băng.

Mưa tên Trường Phong, vô vàn những mũi tên kéo theo đuôi màu xanh, vẽ ra phù tiết dài lướt thướt, giống như đã thoát hẳn ra khỏi trói buộc của mọi lực cản trong trời đất, càng bay càng nhanh. Sau cùng, không khí trước mỗi đầu mũi tên bắt đầu thi nhau bùng cháy.

Dòng lửa cuốn theo gió, cả bầu trời chẳng khác gì đang rực cháy.

Lực lượng quân đội, nhất là của những đội quân được sắp xếp theo đội hình chuẩn mực, thông thường không một Tu Hành Giả nào có khả năng đơn độc chống lại được.

Bộ cánh cứng giống như một ngọn núi so với con kiến, nhưng lại thường bị bày kiến bu lại cắn chết tươi.

Thời điểm Nguyên Vũ Hoàng Đế đăng cơ ba năm trước, Trường Lăng ngập trong gió tanh mưa máu, có rất nhiều cường giả siêu nhiên của Ba Sơn Kiếm Tràng đã bị quân đội hoặc là một số lượng lớn Tu Hành Giả cấp thấp hơn họ thẳng tay giết chết.

Nhìn khí thế lửa cháy ngập trời đó, sâu thẳm trong đôi mắt rất nhiều tướng lĩnh Yến, Sở, Tề mang đậm màu sắc bất lực lẫn bi ai.

Họ hiểu rõ ràng hơn ai hết, nguyên nhân Đại Tần Vương Triều hiện giờ hùng mạnh được đến thế chính là vì công cuộc cải cách chính trị ngày trước. Quốc lực quá mức mạnh mẽ, hàng năm cứ địa tu hành nào cũng có vô số đệ tử nhập ngũ, kết quả quân đội trở nên quá mức hùng mạnh.

Nhưng dường như Tống Triều Sinh lại coi thường không thêm để ý chút nào tới thế lửa ngập trời đó.

Cũng chẳng trông thấy thân thể lão có bất cứ động tác khác thường nào.

Hoặc có thể nói, lão đã dự tính trước cảnh tượng này sẽ xảy ra.

Muôn vàn giọt mưa đang hội tụ lại xung quanh lão bắt đầu rơi xuống.

Nếu mỗi một giọt mưa nhỏ đơn lẻ rơi xuống thì dường như rất mong manh, yếu ớt vô hại. Nhưng toàn bộ giọt mưa lại rơi xuống cùng một lúc, xung đột với Nguyên Khí Thiên Địa, tạo nên tần suất chấn động hoàn toàn đồng điệu.

Trong tự nhiên, không bao giờ có khả năng đồng thời xuất hiện hai giọt mưa giống nhau y hệt.

Nhưng hiện giờ, trên bầu trời lại xuất hiện vô số giọt mưa giống nhau y hệt.

Những giọt mưa đó lập tức tạo thành một cơn thủy triều kinh khủng.

Sau một tiếng nổ điếc tai, tên lửa bị diệt sạch.

Toàn bộ giọt mưa hóa thành hơi nước li ti, nhưng mà lực lượng của dòng thủy triều kinh khủng kia vẫn không suy giảm, đổ ập vào giữa đội hình quân Tần.

Một tiếng nổ dữ dội hơn cả lúc trước vang lên trên sườn Lộc Sơn.

Tiếp theo đó là tiếng vô số kim loại lẫn máu thịt bay tung tóe.

Rất nhiều cơ thể, hầu như là những cơ thể không còn nguyên vẹn lẫn một vài khí giới nặng nề cùng một lúc bốc lên khỏi mặt đất, không theo một quy tắc nào bắn tung lên trời.

Nhưng một đòn hung tàn như vậy lại chỉ dùng để mở đường cho luồng kiếm quang còn chói mắt hơn cả ánh chớp kia.

Trong khi Tống Triều Sinh vừa mới bay đến tầm giữa hai ngọn núi, Đào Thần Kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng đã vọt tới đỉnh Lộc Sơn.

Lúc này, Chân Nguyên của Nguyên Vũ Hoàng Đế hầu như tiêu hao sạch sẽ. Nhưng khi phải đối mặt với một kiếm như vậy, ông ta vẫn thản nhiên ngạo nghễ lắc đầu với Hoành Sơn Hứa Hầu đứng gần đó.

Sau đó ông ta chìa tay về phía Hoàng Chân Vệ đang ở bên cạnh.

Không ngờ lúc này Hoàng Chân Vệ đã đứng ngang hàng với ông ta.

Ngay khi Nguyên Vũ Hoàng Đế chìa tay ra, Hoàng Chân Vệ đột nhiên trở nên vô cùng suy yếu.

Y cũng chìa tay về phía Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Trong lòng bàn tay đang chìa ra của y xuất hiện một hạt sen trắng nõn.

Chỉ một nháy mắt sau, toàn bộ Chân Nguyên, thậm chí cả ngũ khí trong cơ thể y tuôn trào ra từ giữa lòng bàn tay, dung hòa vào bên trong hạt sen đó.

Mặt ngoài hạt sen lập tức hiện lên vô số hoa văn màu vàng chói tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau. Hạt sen trắng nõn đó lập tức biến thành một viên đan dược vàng chói.

Khí tức mà viên đan dược này phát ra, không ngờ lại hầu như giống hệt với khí tức trên người Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Viên đan dược vàng chói rơi vào tay Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Sau đó Nguyên Vũ Hoàng Đế phát ra tiếng cười hơn cả ngạo nghễ, nuốt chửng viên đan dược đó, lại một lần nữa vun vung kiếm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 52: Sức Cùng Lực Kiệt Mà Chết

Trong số tất cả Tu Hành Giả đang có mặt tại Lộc Sơn lúc này, ngoài Hoàng Chân Vệ ra thì chỉ có Đinh Ninh và Mặc Thủ Thành là hai người biết được bí mật đó của Nguyên Vũ Hoàng Đế. Cho nên khi nhìn thấy Hoàng Chân Vệ kết ra đan dược, khi cảm nhận được vô số khe hở rộng lớn nhưng trống rỗng trong cơ thể Nguyên Vũ Hoàng Đế lập tức lại tràn ngập một lượng lớn Chân Nguyên, ngay cả người theo sát Mặc Thủ Thành là Phan Nhượng Diệp cũng cảm thấy rung động khó có thể miêu tả bằng lời.

Về mặt đỏ rực khác thường của Sở Đế nhanh chóng biến thành tái nhợt.

Trong khi đó, đôi môi của lão lại đột nhiên đỏ tươi hơn thường lệ, giống như sắc đỏ trên mặt đã tụt hết vào đôi môi của lão vậy.

Tiếp theo là một tiếng ho khê đau đớn.

Lão ho ra một búng máu.

Đôi mắt sáng ngời của Tề đế và Yến Đế lập tức đồng thời tối lại.

Nguyên Vũ Hoàng Đế lại trở nên cường đại. Trong cảm nhận của hai người họ, thân thể của ông ta không ngừng trở lên cao lớn, lại trở nên cao vời vợi.

Trên ngọn núi bên kia phát ra một tiếng thét kinh hoàng. Phát hiện ra mình trúng kế, Diệp Tân Hà hoàn toàn bỏ mặc Tống Triều Sinh đang lơ lửng giữa hai ngọn núi, lập tức quyết đoán thu kiếm.

Có người tiến lên, có người lui lại, nhưng cả tiến và lui đều chỉ nhằm tạo ra kết quả tốt nhất.

Một tiếng nổ vang vọng, vô số người bị chấn động màng nhĩ chảy máu tai, trong khoảng khắc không nghe thấy gì.

Từ trên bầu trời có một cây trụ khổng lồ bằng tia chớp lớn ngoài sức tưởng tượng, ít nhất phải hơn mười người mới có thể ôm xuể hạ xuống. Bên trong cây trụ bằng tia chớp khổng lồ đó, thanh kiếm bằng gỗ đào đang lao ngược từ dưới lên, giống như muốn đâm vòm trời bên trên cây trụ đó thủng ra một lỗ để chạy trốn.

"Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, sao có thể dễ dàng như vậy được!"

Trên mặt Nguyên Vũ Hoàng Đế ngập tràn sắc thái cường đại mà tự tin. Ông ta nhìn luồng kiếm quang kia với vẻ thương hại, lắc đầu, nói.

Giọng điệu của ông ta, giống như đang nói chuyện với một đứa trẻ con.

Một trong những vị kiêu hùng của Ba Sơn Kiếm Tràn năm ấy, giờ ở trước mặt ông ta lại không khác gì một đứa trẻ con đang kinh hoàng.

Kiếm của ông ta chém ra.

Sắc mặt của Tống Triều Sinh đang bay lơ lửng giữa hai ngọn núi trở nên trắng bệch hơn cả giấy. Lão cảm nhận được một kiếm này của Nguyên Vũ Hoàng Đế đang nhắm thẳng về phía mình. Một tiếng quát khàn đục phát ra từ miệng lão, khoảng khắc trước mặt lão đột nhiên xuất hiện vô số phù tuyến vụn vụn.

Chân nguyên trong cơ thể lão ào ạt tuôn ra, đổ dồn vào trong những phù tuyến đó, với ý đồ đan dệt nên một cơn thủy triều cường đại nhất mà trong đời mình có khả năng thi triển ra để ngăn chặn một kiếm đó của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nhưng cũng chỉ trong một chớp mắt, gương mặt lão đột ngột trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Rõ ràng thanh trường kiếm vàng chói đang cắt qua không trung chém về phía lão, Kiếm Ý cũng nhắm về lão mà tấn công, nhưng còn Kiếm Khí lại im hơi lặng tiếng đột ngột chui lên khỏi mặt đất, cắt sâu vào trong cây trụ khổng lồ bằng tia chớp.

Một bản kiếm quang trong suốt như thủy tinh chặt đứt cây trụ khổng lồ đó giống như chém chuối, chuẩn xác không sai một ly chém thẳng vào luồng kiếm quang đang chạy trốn.

Rắc rắc. . .

Cây trụ khổng lồ do sét tạo thành liên tục phát ra tiếng vỡ vụn giống như thực thể.

Giống hệt như một khối băng, cây trụ đó lập tức vỡ vụn, biến thành muôn vàn tia chớp ngoằn ngoèo trên không trung.

Luồng kiếm quang trong suốt như thủy tinh vẫn vô cùng ngưng kết bám chặt vào luồng kiếm quang kia. Trong chớp mắt, cảnh tượng đó khiến cho người ta sinh ra ảo giác, thời gian đã hoàn toàn dừng lại.

Khi ánh chớp của luồng kiếm quang biến mất, một thanh kiếm gỗ màu vàng đất hiện ra toàn bộ.

Sau đó thanh kiếm này bắt đầu đau đớn run rẩy giống như có linh tính, cuối cùng vỡ ra thành từng mảnh.

Oanh! Oanh! Oanh! . . .

Trên bầu trời liên tục vang lên tiếng sấm sét.

Bên trong mỗi một mảnh gỗ vụn đều ẩn chứa áp lực kinh hồn. Bên trên không trung không biết có bao nhiêu mảnh văng tung tóe ra, sau đó đồng loạt nổ tung.

Đào Thần Kiếm khẳng định là một trong những thanh kiếm tốt nhất của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Diệp Tân Hà khẳng định là một trong một vài vị Đại Kiếm Sư mạnh nhất cả thiên hạ hiện nay.

Nhưng chỉ bằng một kiếm, Nguyên Vũ Hoàng Đế đã chém Đào Thần Kiếm vỡ nát.

Đào Thần Kiếm vừa vỡ nát, đỉnh núi mà thanh kiếm này từ đó bay ra lập tức chấn động dữ dội. Vô số cỏ cây đồng loạt bị cắt đứt sắc lẹm, đổ rạp về cùng một hướng.

Một người đàn ông mặc áo vải tầm thường, mái tóc dài bông bênh xuất trần xuất hiện. Máu phun ra khỏi từng lỗ chân lông thành một tầng sương máu bao phủ bên ngoài lớp da.

Giết Hàn Thần Đế, trăm Yến Anh, giờ lại trăm Đào Thần Kiếm. Tất cả Tu Hành Giả đang có mặt tại Lộc Sơn đều khó có thể dùng lời để diễn tả được cảm nhận của mình trước khí thế của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nhưng trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng thét đầy điên cuồng: "Nguyên Vũ! Người thực sự cho rằng mình là vô địch thiên hạ hay sao!"

Một bóng người chìm trong màn sáng khổng lồ đỏ tươi chói lọi bay vọt lên từ đỉnh núi mang đậm mùi tanh nồng của biển cả, sải bước trên không trung.

Ngay khi tiếng thét vang lên, giữa không trung sau lưng Tống Triều Sinh đột nhiên xuất hiện một thanh trường đao màu xanh đậm.

Nguyên Khí khổng lồ như một trái núi lớn từ trên bầu trời đổ ập vào thanh trường đao đó.

Toàn bộ đao khí bốn xung quanh hóa thành sóng thần.

Giữa bầu trời xuất hiện một cơn sóng thần màu xanh đậm.

Tổng Triều Sinh không hề ngoái lại. Cảm nhận được cơn sóng thần đó xuất hiện, vẻ do dự vừa hiện hữu trong đôi mắt lão lập tức hoàn toàn biến thành kiên quyết và trầm trọng.

Lão nâng màn phù tuyến đan xen trước mặt lên, chỉ trong nháy mắt, dùng toàn bộ sức lực đánh vào phía sau cơn sóng thần xuất phát sau nhưng vượt lên trước đó.

Lại một tiếng va chạm vô cùng nặng nề kinh hoàng vang lên trên không trung.

Sau khi bị màn phù tuyến của Tổng Triều Sinh đánh vào, cơn sóng thần phía trước lại không hề gia tốc, mà trái lại còn lập tức trở nên trì trệ đến mức quái dị. Chỉ nháy mắt sau, một tiếng nứt đột ngột vang lên, thanh trường đao màu xanh đậm ở bên trong như bị dòn ép, phá sóng bắn vọt ra ngoài.

Sau khi bị dòn ép ra, thanh trường đao đó không ngờ đã kết hợp hoàn mỹ lực lượng của cả hai người lại. Phía trước thân đao xuất hiện một vệt sáng thẳng băng, tỏa ra khí thế hoàn toàn không còn thuộc về nhân gian nữa.

Cùng lúc đó, trên ngọn núi mà cây cối bị chém đứt, Diệp Tân Hà đang bị bao bọc trong tầng sương máu của chính mình lại thét lên một tiếng kiên định. Thân thể lão ta cũng bắn vọt lên trời, phát ra kiếm quang chói mắt, phát ra khí thế ngọc nát đá tan.

"Người thực cho là mình vô địch thiên hạ hay sao?"

Trong khi tiếng thét với khí thế điên cuồng của Quách Đông Tương vẫn còn vang vọng trong thung lũng, đao quang chưa đến nhưng khí thế ùn ùn kéo tới đã ép Chân Nguyên của rất nhiều Tu Hành Giả trên Lộc Sơn không thể vận hành trôi chảy.

Tuy rằng Nguyên Vũ Hoàng Đế chỉ dùng một kiếm chém vỡ Đào Thần Kiếm, nhưng tất cả mọi người đều có thể khẳng định, ông ta đã tiêu hao quá lớn, không thể nào còn năng lực tiếp tục chém ra một kiếm như vừa rồi nữa.

Lúc này Tam Đại Tông Sư đang bay vọt tới hiển nhiên đã hoàn toàn không còn màng tới sống chết nữa. Không cần phải nói trong tình trạng như vậy họ có thể xuất ra lực lượng mạnh hơn bao nhiêu so với bình thường. Chỉ ít ra, thông qua việc Diệt Tân Hà vừa mới lui giờ lại cùng xông tới, có thể thấy Tam Đại Tông Sư chắc chắn đã cho rằng, nếu hi sinh tính mạng của ba người thì hầu như năm chắc có thể giết chết Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Nhưng trên gương mặt Nguyên Vũ Hoàng Đế lại không có vẻ gì là sợ hãi.

Ông ta hoành kiếm ngang trước người, hai mắt nheo lại nhìn ánh đao đó, nói: "Vương Kinh Mộng chết rồi, Yên Tâm Lan chết rồi, Mạc Biệt Ly chết rồi. . . Cho nên hiển nhiên ta vô địch thiên hạ!"

Đây là ba cái tên của những người mạnh nhất Ba Sơn Kiếm Tràng ngày trước. Cả ba đều từng là Tu Hành Giả vượt lên trước ông ta trên con đường tu hành.

Đồng thời ba cái tên này là những cái tên ông ta muốn xóa sạch khỏi thế gian này, thường ngày tuyệt đối không bao giờ nhắc tới chúng.

Chỉ có điều, lúc trước Yến Anh đã nói ông ta sợ cái tên của người đó. Cho nên, lúc này ông ta nhắc tới cái tên đó chính là muốn nói cho tất cả

mọi người cùng biết ông ta cường đại, ông ta không sợ hãi.

Đao quang ở phía trước, Diệp Tân Hà biến thành kiếm quang bám theo sau.

Một đao một kiếm thiêu đốt lên ánh sáng lẫn sát ý chói lọi nhất trong vòng hơn mười năm qua của thế giới Tu Hành Giả, đánh úp về phía Nguyên Vũ.

Cũng đúng lúc này, hoa đào trên tất cả ngọn núi khác ngoài Lộc Sơn đều bùng nổ, đua nhau khoe sắc, nhuộm đỏ thắm cả ngọn núi.

Giữa bầu trời ngập tràn sát khí đột nhiên có thêm một đám mây trắng bồng bênh.

Hoa trên núi bùng nổ, hiển nhiên chính là Đại Tông Sư Khinh Vương Hầu của Đại Tề, Lệ Khinh Hầu.

Áng mây lơ lững trôi, hiển nhiên là người đã từng san bằng núi, Đạo Quyển Tông Vô Danh đạo nhân.

Lúc này, hai người đã thể hiện ra toàn bộ tu vi nhưng chỉ thủ thế mà không phát động, không ngăn cản một đao một kiếm kia, nguyên nhân chỉ là vì muốn thể hiện sự hiện hữu của mình, đàn áp về mặt tinh thần và kìm chế những người trên ngọn núi kia ra tay trợ giúp Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Những người này là mấy vị Thất Cảnh Đại Tông Sư vượt lên trên toàn bộ thiên hạ cuối cùng. Hiện giờ, toàn bộ những Đại Tông Sư này muốn Nguyên Vũ Hoàng Đế phải chết.

Trên ngọn núi Đinh Ninh đang đứng, Mặc Thủ Thành cũng ra tay vào đúng lúc này.

Chân Nguyên của Mặc Thủ Thành lập tức tuôn ra khỏi cơ thể, nhưng lại rất hiền hòa. Toàn bộ Chân Nguyên trở nên mỏng manh mà vô cùng cao xa, giống như hơi nước đang bốc lên trong trời đất.

Trong chớp mắt đó, Đinh Ninh nhìn chăm chăm vào lưng Mặc Thủ Thành, cố nén kích động chỉ muốn ra tay.

Hắn mong muốn thay đổi cái kết của những gì đang xảy ra.

Có lẽ lúc này giết chết Mặc Thủ Thành là sẽ có khả năng thay đổi cái kết đó.

Nhưng bên cạnh Mặc Thủ Thành còn có Phan Nhược Diệp.

Nếu như tu vi lúc này của hắn đã tới Đệ Ngũ Cảnh, Phan Nhược Diệp hầu như không có Chân Nguyên tồn tại trong cơ thể khẳng định không thể nào ngăn cản hắn giết chết Mặc Thủ Thành.

Nhưng tu vi hiện giờ của hắn vẫn chưa đủ. . . Phan Nhược Diệp có thể dễ dàng giết chết hắn.

Thời cơ tốt nhất đã xuất hiện, nhưng tu vi của hắn lại kém tới cả hai cái cấp bậc. . . Đây là vận mệnh.

Toàn thân lạnh như băng, hắn chỉ biết đứng nhìn những gì đang xảy ra trước mắt, không sao hít thở nổi, thực sự không tài nào hít thở nổi.

Khi kiếm quang của Diệp Tân Hà xẹt qua bầu trời trên đầu Quách Đông Tương và Tống Triều Sinh thì đúng vào lúc này biến cố đột nhiên xảy ra.

Kiếm quang đang ngưng kết, đột nhiên tách ra một luồng hào quang như sao băng, rơi vụt xuống.

Trái tim tất cả mọi người theo đó cũng chìm xuống.

Quách Đông Tương phản nộ đến run rẩy, găm lên tuyệt vọng. Hai tay tạo thành tư thế chống trời, lão phốt lờ luồng kiếm quang, chụp thẳng về phía thân thể Diệp Tân Hà.

"Rắc" một tiếng, kiếm quang chém qua thân thể lão, phát ra tiếng động như cành cây khô bị chặt gãy.

Hai tay lão không thể nào chạm đến thân thể Diệp Tân Hà, nhưng lồng ngực và một bên mặt của Diệp Tân Hà cũng lần lượt xuất hiện hai dấu bàn tay. Diệp Tân Hà hét lên một tiếng đau đớn, thân thể rơi thẳng xuống giống như một tảng thiên thạch.

Tống Triều Sinh cũng phản nộ găm lên.

Nguyên cả cái bầy giết người này do Diệp Tân Hà thiết lập, toàn bộ đều do Ba Sơn Kiếm Tràng Diệp Tân Hà âm thầm thiết lập từ trước. Nếu không phải Diệp Tân Hà đưa ra lời mời, lão và Quách Đông Tương có lẽ đã chẳng bao giờ xuất hiện ở nơi đây.

Không có cái bầy giết người này, Lý Tài Thiên, Hàn Thần Đế, Yến Anh làm sao có thể lần lượt chịu chết?

Hiện giờ Diệp Tân Hà đột ngột phản bội tất cả bọn họ, phát động cái bầy giết người này, lão làm sao có thể không phản nộ?

Ngay khi lão tuyệt vọng găm lên vô cùng phản nộ, Nguyên Vũ Hoàng Đế lại vô cùng thản nhiên giơ kiếm lên, nghênh đón luồng đao quang kia.

Ông ta chỉ để ý tới mỗi đao quang đó, không để ý tới bất cứ thứ gì khác.

Đám mây trắng bồng bênh trên trời đã sắp rơi.

Nhưng đúng ngay lúc này, một bức tường vô hình chắn ngang bên dưới đám mây đó.

Có người phát ra một tiếng thở dài xa xăm.

Một luồng Kiếm Khí liên miên bất tận đột ngột tuôn ra từ một ngọn núi.

Luồng kiếm khí này hoàn toàn không có khí thế quá lớn, dường như không có bất cứ ảnh hưởng nào tới cuộc chiến đang diễn ra. Nhưng một kiếm này, lại giống hệt như có thể bao phủ toàn bộ những ngọn núi xung quanh Lộc Sơn.

Ngay khi một kiếm đó phát ra, trên đỉnh Lộc Sơn rút cục đã có người đoán ra được, chủ nhân của vật kiếm mờ ảo quay quanh một ngọn núi ngày hôm đó chính là vị tể tướng luôn đi theo Nguyên Vũ Hoàng Đế từ tận Trường Lăng tới đây, nhưng vẫn chưa từng một lần lộ mặt.

Chỉ trong vòng một hơi thở, toàn bộ hoa đào quanh Lộc Sơn héo úa rồi tàn lụi.

Trời đất lập tức thoáng đãng.

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được hai luồng khí tức rời khỏi nơi này.

'Đỉnh', một tiếng động khe khẽ vang lên ở trước mặt Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Trong không khí trước mặt ông ta xuất hiện vô số vết rạn trong suốt như thủy tinh.

Khóe miệng ông ta ứa máu ra.

Sau đó ông ta thu kiếm.

Thanh trường đao màu xanh đậm rơi xuống trước mặt ông ta, cắm xiên trên mặt đất.

"Trường Phong!"

"Phóng!"

Tiếng quân lệnh lạnh lùng sắt đá lại nối tiếp nhau vang lên.

Vô số lốc xoáy màu xanh phóng lên trời, sau đó bùng cháy lên.

Tống Triều Sinh không còn điên cuồng gầm lên phản nộ nữa. Lão liếc nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế ở đằng xa, thở dài một tiếng.

Lão đã không còn đủ năng lực để chống đỡ Phù Khí này nữa rồi, bóng dáng lão biến mất trong ánh lửa ngập trời.

Quách Đông Tương chết.

Tống Triều Sinh chết.

Ngoại trừ Lệ Khinh Hầu và Vô Danh đạo nhân đã bỏ chạy, Đại Tông Sư trên thế gian này hầu như đã sức cùng lực kiệt chết hết.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 53: Mùa Xuân Năm Nguyên Vũ Thứ Mười Hai

Nguyên Khí Thiên Địa hỗn loạn trên đỉnh Lộc Sơn bay ra khắp bốn phía, phát ra tiếng vang động như một cái chuông khổng lồ ngân lên chấn động lòng người, giống như muốn vang vọng khắp cả thiên hạ.

Khuôn mặt hơi tái đi, Nguyên Vũ Hoàng Đế đứng chấp tay. Hai tay không ngừng run rẩy, máu tươi nhỏ xuống từ đầu ngón tay ông ta.

Liên tục dùng hết toàn lực chống chọi lại những Đại Tông Sư của thế gian kia, đến giờ ông ta đã kiệt sức.

Nhưng ông ta lại cảm thấy mỗi một hơi thở của mình đều vô cùng thư thái, cảm giác cường đại chưa bao giờ từng có theo hô hấp lan tỏa khắp toàn bộ cơ thể ông ta.

"Đất đai non sông đã ở hết dưới chân, sau này còn ai đứng cao ngang hàng với quả nhân đây?"

Ông ta kiêu ngạo ngẩng đầu, thu hết non sông vào tầm mắt, thâm thư thái cảm khái.

Cây cối trên Lộc Sơn hầu như đã gãy đổ toàn bộ, vách núi đá bị mưa và Nguyên Khí cày xới lên vô số khe rãnh, máu chảy xuôi theo dòng nước thành vô số vệt mỏng manh.

Toàn bộ quân đội Đại Tần Vương Triều đang trú quân trong dãy núi hết nhìn Nguyên Khí Thiên Địa hỗn loạn trở lại bình thường, vài tia nắng mặt

trời lẻ loi rơi xuống, lại quay sang nhìn bóng người đang đứng chấp tay trong sắc vàng chói lọi. Mặc dù quanh người ngổn ngang quân giới đã bị tàn phá cùng với những phần chân tay đứt lìa khỏi cơ thể người nhầy nhụa, nhưng thời khắc này, họ vẫn không kìm chế được cùng đồng loạt tung hô.

"Ngô hoàng vạn tuế!"

"Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!"

...

Cùng lúc tiếng tung hô vang lên, vẻ mặt Yến Đế trở nên khó coi đến cùng cực. Lão ta không nhìn nữa, quay người bỏ đi.

Tề đế ngây ngẩn một lúc lâu. Sau đó, lão thở dài một tiếng.

Dù trong lòng rất đổi bi thương, nhưng lão buộc phải công nhận, bản thân rất bội phục Nguyên Vũ.

Hàn Thần Đế nấp trong xe chở phân để chạy trốn, lẩn tránh Tu Hành Giả Đại Tần Vương Triều ngoài quan ngoại hơn mười năm. . .

Yến Anh nửa bước tới Bát Cảnh, không tiếc tính mạng để khơi mào màn ám sát. . .

Tống Triều Sinh cửa nát nhà tan ngay từ lúc Ngụy vương triều bị diệt bởi âm mưu của người Tần, mắt thấy nước mất mà không biết làm thế nào, nước mắt ào ra như nước thủy triều. . .

Quách Đông Tương một lòng báo thù cho bằng hữu, mặc dù điên khùng nhưng vẫn ẩn nhẫn hơn mười năm. . .

Những vị Đại Tông Sư này, e rằng bất cứ thời khắc nào cũng muốn giết chết Nguyên Vũ Hoàng Đế, đau khổ chờ đợi, mưu tính hơn mười năm, rút cuộc Phong Vân hội tụ, tìm được một cơ hội có rất nhiều khả năng giết chết

được Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhưng rồi lại vẫn bại dưới tay thủ hạ của ông ta.

Cộng thêm Lý Tài Thiên và Phương Hường lúc trước, sau trận chiến Lộc Sơn, những vị Đại Tông Sư trong thiên hạ có thể xứng làm đối thủ của Nguyên Vũ Hoàng Đế, có khả năng đuổi kịp ông ta về mặt tu vi đều biến mất không còn một ai.

Nguyên Vũ Hoàng Đế mạnh, đâu chỉ mỗi tu vi?

"Thì ra Diệp Tân Hà. . . cũng là một quân cờ của thánh thượng."

Hoàng Chân Vệ cố gắng chống lại cơn buồn ngủ díp cả mắt liên tục kéo tới. Gã trợn mắt lên hết cỡ, chìm trong tâm trạng rung động lẫn kính ngưỡng tuyệt đối nhìn Nguyên Vũ Hoàng Đế đang đắm mình trong nắng mặt trời trước mặt bản thân.

Trong số toàn bộ những người làm cho cái bẫy giết người, nói chính xác hơn là cái bẫy dụ ra để giết này, đạt kết quả mỹ mãn, Diệp Tân Hà hiển nhiên là một quân cờ quan trọng nhất. Nhưng quân cờ này thậm chí đã được Nguyên Vũ Hoàng Đế chôn dấu xuống ngay từ trước khi lên ngôi. Chôn dấu nhiều năm liền như vậy, đến ngay cả Hoàng Chân Vệ cũng hoàn toàn không hay biết, thì ra kiếm của Diệp Tân Hà , Nguyên Vũ Hoàng Đế có thể sử dụng được.

Thân hình Ly Lăng Quân không ngừng run rẩy.

Thân thể Sở Đế đã kém tới cực điểm. Với tu vi đó, vậy mà vừa rồi trong lúc tâm trạng kích động Sở Đế đã ho ra một búng máu, đã đủ để cho bất cứ người nào cũng hiểu được, thời gian còn lại của Sở Đế hiển nhiên không còn nhiều, gã sẽ nhanh chóng trở thành quân vương mới của Đại Sở Vương Triều.

Nhưng với những thủ đoạn như vậy, trong Lộc Sơn Minh Hội, Nguyên Vũ Hoàng Đế không chỉ chiếm được Dương Sơn Quận, mở rộng biên giới lãnh thổ ra trăm dặm, mà còn sắp sẵn một cái bẫy lớn đến thế, khiến cho rất nhiều Đại Tông Sư có khả năng uy hiếp tới mình phải ngã xuống. Cho dù sau này toàn dân Đại Sở Vương Triều không chất vấn hấn và Triệu Hương phi, mà còn ủng hộ gã hết mình đi chẳng nữa, gã vẫn cứ cảm thấy sợ hãi, không có lấy một chút niềm tin dù là nhỏ nhất.

Sở Đế đứng bên cạnh gã nhìn chăm chú vào bóng hình Nguyên Vũ Hoàng Đế. Chẳng hiểu tại sao, khuôn mặt lão lại càng lúc càng trở nên bình thản, cuối cùng biến thành vương nét trầm tư.

Vẻ bình thản đó của lão thậm chí làm cho Nguyên Vũ Hoàng Đế cũng phải chú ý, khiến ông ta lại phải chuyển ánh mắt sang nhìn vị lão nhân già sắp xuống lỗ này.

Nhìn vẻ tự tin hòa lẫn với thỏa mãn in sâu trong mắt Nguyên Vũ Hoàng Đế, vị lão nhân này đột nhiên mỉm cười.

Nguyên Vũ Hoàng Đế cực kỳ khó hiểu. Theo suy nghĩ của ông ta, trong thịnh hội lần này, Đại Sở Vương Triều đích xác là người chịu thiệt lớn nhất, cho nên ông ta không thể hiểu nổi tâm trạng lúc này của Sở Đế.

...

"Chúc mừng hoàng tử!"

Nghe thấy tiếng tung hô vạn tuế rung chuyển núi đồi ở sườn bên kia Lộc Sơn, Mặc Thủ Thành kích động quay đầu lại, nhìn Phù Tô chân thành chúc mừng.

Nhưng lúc này Phù Tô vẫn còn đang chìm trong chấn động khiến cho đầu óc hơi đờ đẫn, trong lúc nhất thời không thể lập tức hiểu được ẩn ý trong câu nói của Mặc Thủ Thành.

Nhưng còn Đinh Ninh đang lạnh buốt cả trái tim thì lại hiểu rõ ràng.

Sau Lộc Sơn hội minh, Đại Tần Vương Triều sẽ nhảy lên thành vương triều mạnh nhất thế gian.

Theo đó , Phù Tô sẽ trở thành thái tử vương triều mạnh nhất thế gian.

Toàn bộ dường như đều nằm trong tầm khống chế của Trịnh Tụ và Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Giống như không dám nhìn thẳng vào thân hình uy nghiêm tối thượng trên đỉnh Lộc Sơn, Đinh Ninh từ từ xoay người sang bên cạnh, ánh mắt hẩn lập tức dán chặt vào luồng kiếm quang vô cùng bền bỉ đang phát ra trên đỉnh núi, giống như có thể khống chế trọn vẹn cả Lộc Sơn.

Đó là tương tư kiếm.

Trên đời không có cảm xúc nào miên man sâu đến mức vừa khó có thể giải thích, lại vừa trăm sông ngàn núi khó ngăn, trăm vạn ngàn vương, khó dứt khó bỏ được như nỗi tương tư.

Một môn Kiếm Kinh tuyệt thế khác nữa của Ba Sơn Kiếm Tràng, thực sự đã được một trong hai vị tể tướng dưới trướng Nguyên Vũ Hoàng Đế là Lí Tướng lĩnh hội toàn bộ.

Tuy Lệ Khinh Hầu cùng với vị Đạo Quyển Tông Vô Danh mạnh, nhưng nếu so với vị Lí Tướng này, suy cho cùng vẫn yếu hơn một chút. Vừa rồi nếu hai người không bỏ đi, có lẽ sẽ thực sự vĩnh viễn không đi được nữa.

Ánh mắt Đinh Ninh lại rơi vào khe núi Diệp Tân Hà đã rơi xuống.

Lúc này, khe núi đó bị khói dày đặc bao phủ. Nhưng Nguyên Khí Thiên Địa do những vị Đại Tông Sư kia triệu tập lại đã va đụng nhau, khiến cho đáy khe núi chìm sâu xuống cả vài thước. Nhưng Đinh Ninh dám khẳng

định, với thương thế như vừa rồi, dù có bị rơi xuống đó thì Diệp Tân Hà vẫn còn chưa chết được.

"Diệp Tân Hà!"

Đinh Ninh lại nhắm mắt lại, âm thầm dùng hết sức mạnh toàn thân thét lên cái tên này trong đầu.

Trong đầu hần chợt hiện lên hình ảnh bức tường trong quán rượu Ngô Đồng Rụng Lá.

Không gian bên trên bức tường đó có một đóa hoa lớn bất thường đang bắt đầu hé nở một cách kỳ dị.

...

Trong khi hần ở tận Lộc Sơn nhắm mắt nghĩ về bức tường vẽ tranh đó trong quán rượu Ngô Đồng Rụng Lá, rất nhiều người lại đang lặng lẽ chờ đợi trong nội thành Trường Lăng.

Trong căn đình viện nhỏ, Trường Tôn Thiên Tuyết đang nấu xôi nếp.

Ngón tay của nàng dường như còn trắng nõn hơn cả gạo nếp.

Gió xuân sắc như kéo, cắt đứt lá xanh của cây cối mọc um tùm trong Trường Lăng, rồi khẽ khàng cuốn vào đình viện, thỉnh thoảng nhẹ nhàng hất tung màn cửa lên.

Trường Tôn Thiên Tuyết nhìn bức tường thấp thoáng sau tấm màn cửa ở phía đối diện, ngẫm nghĩ về một vài ẩn ý nằm trong tranh vẽ, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng đột nhiên xuất hiện vẻ bức bối.

Nàng có phần cảm tức không thêm trông bếp nữa, mặc cho ngọn lửa trong lò tự tắt.

Nàng khẳng định một điều, cho dù Đinh Ninh gặp bất trắc ở Lộc Sơn hoặc Vu Sơn, bản thân vẫn cứ phải ở lại Trường Lăng, chờ đến ngày có thể giết chết được Trịnh Tự và Nguyên Vũ.

Nhưng nàng cũng có thể khẳng định, nếu không có Đinh Trữ, mình hoàn toàn cảm thấy xa lạ với tất cả mọi thứ.

"Tại sao người lại phải chết."

"Tại sao người lại phải chết!"

Nàng không cầm được lại nhớ tới người đó, trong đôi mắt dâng lên niềm phẫn hận, hai hàng mi không ngừng run rẩy.

Trong một căn tiểu viện cách nàng không xa, Trương Nghi đang đun nước.

Mặc dù y chỉ coi sóc củi trong lò, nhưng thái độ lại vô cùng chăm chú.

Mỗi lần nhét vài cây củi khô vào lò, lơ thơ vài sợi Nguyên Khí Thiên Địa lại lập tức bay ra khỏi tay y, chui vào trong lớp than đỏ rực bên dưới củi khô.

Củi khô tức khắc bùng cháy dữ dội. Chỉ một lát sau, nước trong nồi đã sôi lên sùng sục, hơi nước bốc lên.

Y chấp tay lại làm kiểm, vừa hát ngang một cái nước đang sôi trong nồi đã giống như một con rắn dài óng ánh cuộn cuộn bay ra, rơi vào trong một cái bồn tắm lớn bằng gỗ.

Y cho thêm một ít nước lạnh, thử độ ấm, rồi đổ thêm nước vào nồi để chuẩn bị sẵn, sau cùng mới gọi với vào trong nội viện: "Tiểu sư đệ, có thể đưa động chủ ra tắm rồi."

Thẩm Dịch chờ Tiết Vong Hư dần dần xuất hiện trong tầm mắt y.

Nhìn Thăm Dịch đỡ Tiết Vong Hư vào trong bồn tắm rồi dùng một cục sợi mướp già bắt đầu kỳ lưng cho lão, Trương Nghi mới yên lòng quay sang dùng nước nóng ngâm quần áo lão đã thay ra, bắt đầu tiến hành vò.

Lúc làm những công việc đó, Trương Nghi đã biến thành một thiếu niên bình dân sinh sống nhiều năm ở Ngô Đồng Rụng Lá. Y đã hoàn toàn quên mất ngày đầu đến đây bản thân bó buộc ra sao, ngay cả hô hào cũng không dám to tiếng.

Nhưng mỗi lúc gọi "Tiểu sư đệ", y lại tự nhiên nhớ tới Đinh Ninh.

Trước khi Thăm Dịch nhập môn, Đinh Ninh mới đúng là tiểu sư đệ của Bạch Dương Động.

Dù cuộc sống của Tiết Vong Hư tại cái nơi Ngô Đồng Rụng Lá này có vẻ như ngày nào cũng rất bình yên lẫn hưởng thụ, nhưng y vẫn thừa hiểu, thân thể lão càng ngày càng không mấy lạc quan.

"Chẳng biết giờ sư đệ Đinh Ninh đang ở nơi đâu, có bình an hay không nữa."

Y nhìn làn hơi nước mù mịt, lấy mu bàn tay quạt mồ hôi trên trán. Dù đã biết đáp án, y nhưng vẫn không kìm được nhìn sang Thăm Dịch và Tiết Vong Hư như muốn tìm lời giải đáp, hỏi: "Lộc Sơn hội mình có lẽ sẽ kết thúc trong ngày hôm nay thì phải?"

"Lộc Sơn hội mình được cử hành ngay hôm nay."

Thăm Dịch lộ ra khỏi làn hơi nước mù mịt nhìn Trương Nghi, nghiêm túc đáp lại: "Sư huynh Đinh Ninh thấy rõ thời thế hơn ai hết, luôn đứng ngoài cuộc mà nhìn, đương nhiên sẽ không gặp nguy hiểm gì. Qua hôm nay, chắc sẽ lên đường trở về, chuẩn bị tham gia Mân Sơn Kiếm Hội rồi."

Mặc dù ngoài miệng Thẩm Dịch nói như thế, nhưng trong lòng lại không có lòng tin lắm, chẳng may trong Lộc Sơn Minh Hội xuất hiện biến cố nào đó thì sao? Chẳng may trong lúc đàm phán với ba Triều, Thánh Thượng không chiếm được chút lợi ích nào, trái lại còn nếm phải trái đắng thì sao?

Trương Nghi khẽ ừ một tiếng, thể hiện tán đồng với cách nhìn nhận của Thẩm Dịch, nhưng trong lòng y vẫn không sao yên được.

Tiết Vong Hư hiển nhiên hiểu được thế sự vô thường là như thế nào hơn hẳn hai con người trẻ tuổi này. Lão nhân nhiên mỉm cười, bảo: "Hai thằng ngốc kia, lo lắng hay không thì có tác dụng gì, ta còn chờ đợi được, chẳng lẽ các người không làm được."

Trương Nghi và Thẩm Dịch lập tức nín lặng.

Trong mùa xuân năm Nguyên Vũ thứ mười hai, việc quân đội Đại Tần đánh chiếm được Dương Sơn Quận lẫn Nguyên Vũ Hoàng Đế dùng một kiếm chém đứt ngọn núi tại Lộc Sơn vẫn còn chưa kịp đưa tin tới Trường Lăng.

Toàn bộ Trường Lăng khắc khoải ngóng chờ, khiến cho bầu không khí có vẻ đặc biệt nặng nề, vừa bức bối lại vừa bất an

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 54: Thiên Hạ

Cảnh xuân phơi phới.

Quân đội của ba đại vương triều Sở, Yên, Tề sắp hàng như một con rồng dài lê thê rời khỏi Lộc sơn, tiến vào vùng đồng cỏ bát ngát bên cạnh.

Rất nhiều tướng lĩnh và Tu Hành Giả của ba triều này cảm thấy hết sức nhọc nhã không ngẩng đầu lên được.

Họ hiểu rất rõ, thời điểm đến của ba triều mỗi người một khác, nhưng giờ lại phải cùng nhau ra về cùng một lúc, nguyên nhân là vì bất cứ quân đội triều nào đơn độc đối mặt với quân Tần ở vùng Lộc Sơn này đã không còn an toàn nữa.

Đối với những tướng lĩnh và quan viên Đại Sở đang xúm xít bên xa liễn* của Sở Đế, có thể nói nỗi nhọc nhã này càng sâu đậm.

*xa liễn: xe dành cho vua ngồi do người kéo

Bởi dẫu sao chín năm về trước, họ đã thắng người Tần, nhưng bây giờ tình thế lại trái ngược hẳn.

"Thời thế thay đổi, thua không phải vì đánh trận kém người**."

**Nguyên văn 非战之罪 (HV: phi chiến chi tội), có xuất xứ từ câu nói của Hạng Vũ trong sử ký Tư Mã Thiên. Khi thua trận Cai Hạ, Hạng Vũ đã

thốt lên : "此天亡我, 非战之罪也!", ý nói trời muốn ta chết, không phải vì ta đánh trận kém người (Lưu Bang).

"Phúc là khởi nguồn của họa, họa là khởi nguồn của phúc, họa phúc biến chuyển, không ai lường trước được."

Điều khiến cho đám quan viên Đại Sở lo âu là thân thể Sở Đế đã bùng cháy nốt tinh khí thần cuối cùng ở Lộc sơn. Đến giờ, cho dù là Tu Hành Giả không quá mạnh cũng có thể cảm nhận được cơ thể lão giống như một ngọn đèn dầu đã cháy cạn đáy, chỉ còn trơ lại bắc đèn đỏ rực đang dần biến thành tro tàn. Thế nên, mặc dù lúc này Sở Đế mang nét mặt cực kỳ bình thản nói vài câu an ủi đám thần tử mà mình tín nhiệm nhất, nhưng khi đến tai bọn họ, chúng lại giống như lời trấn trối sau cùng.

"Quận Dương Sơn trước kia là của họ, có trả lại cho họ cũng không đáng là cái gì, cắt vùng Lộc sơn này cho Nguyên Vũ cũng không đáng là cái gì, điều cần thiết là phải phòng ngừa quân Tần tiến quân thần tốc, tốt nhất là phải thiết lập một ít quân đồn trú ở vùng Lộc sơn. Mấu chốt nhất vẫn chính là con người."

Biết những người đang có mặt bên cạnh không thể nào thoát ra khỏi sự ám ảnh của Nguyên Vũ Hoàng Đế trong một thời gian ngắn, Sở Đế cố gượng cười. Sau khi nói xong mấy câu đó, lão chỉ lưu lại mấy vị trọng thần đóng vai trò quan trọng nhất đối với Đại Sở Vương triều sau này.

"Trong màn ám sát lúc trước, chắc hẳn các người đã biết một chuyện, ta sủng ái một mình Triệu Hương phi hoàn toàn không phải vì ham mê sắc đẹp của nàng."

Mắt nhìn xoáy vào mấy vị trọng thần tóc đã bắt đầu hoa râu, lão trầm giọng nói: "Điều hiện giờ ta muốn các người làm, chính là vô điều kiện tuân theo tất cả quyết định của nàng, bất kể quyết định đó gây ra hậu quả gì."

Nghe thấy Hoàng mệnh hoang đường như vậy, hô hấp của bốn vị cự thần hiểu rõ lão như lòng bàn tay đồng thời ngừng lại.

"Các người phải coi đây là di mệnh của ta."

Nhưng họ còn chưa kịp lên tiếng, Sở Đế đã lại tiếp tục nhẹ nhàng nói, "Nếu đã là di mệnh, các người nên biết, những gì ta nói ra đã phải trải qua bao nhiêu lần cân nhắc về mọi mặt rồi. Cho nên, các người không nên nghi ngờ, không nên hỏi nhiều. Ta chỉ cần các người nhớ cho thật kỹ, dù có cảm thấy hoang đường đến cỡ nào thì vẫn phải nghe theo lời ta mà làm."

Hiểu được sức nặng của câu nói này, bốn vị cự thần đồng loạt xuống xe quỳ rạp lĩnh mệnh.

Sở Đế hơi khom mình hành lễ. Xa liền vẫn không ngừng đi tới.

Một Tu Hành Giả còn trẻ được triệu tập một mình tới bên cạnh xa liền của lão.

Kể cả những vị cự thần được tín nhiệm nhất của Sở Đế cũng chỉ biết Tu Hành Giả trẻ tuổi này tên là Lý Vân Duệ, mấy năm qua vẫn luôn theo sát Sở Đế làm thị vệ.

Khi Tu Hành Giả trẻ tuổi này một mình tới bên cạnh xa liền của Sở Đế, vô số Phù văn hình chim đồng tước trên khung chiếc xe bằng đồng đen ông ta đang ngồi bắt đầu phát quang. Muôn vạn chim đồng tước giống như muốn kéo chiếc xe bằng đồng đen này bay bổng tới tận lầu quỳnh điện ngọc trên chín tầng mây.

Trong sắc xanh rực rỡ bao phủ, nét mặt Tu Hành Giả trẻ tuổi vẫn vô cùng bình tĩnh và trang nghiêm. Y thừa hiểu, lúc này chiếc xa liền bằng đồng đen phát ra ánh sáng xanh chói lọi chỉ có tác dụng chặn đứng kẻ khác thăm dò, đồng thời có thể làm cho thân hình của Sở Đế cũng như của gã biến mất khỏi nơi này.

Gã biết nhất định có một sứ mạng vô cùng quan trọng, có thể khiến mình phải đánh đổi bằng mạng sống đang chờ mình tiếp nhận.

Gã chẳng nói bất cứ một câu nào, chỉ nghiêm túc chờ đợi.

"Việc ngày hôm nay không được cho bất cứ ai biết, kể cả Triệu Hường phi và hoàng đế tương lai của Đại Sở."

Sở Đế nhìn gã với vẻ mặt ôn hòa kèm theo đôi phần áy náy. Khi luồng hào quang màu xanh chói lọi phát ra, đó là câu đầu tiên khi ông ta mở miệng.

Lý Vân Duệ hít sâu một hơi, gật đầu biểu thị mình đã hiểu.

"Bây giờ người lập tức xuất phát đi Trường Lăng. Lần này, vị thiếu niên nổi danh Trường Lăng đã đi vào Vu sơn cùng với Phù Tô, còn lúc trước, hai người họ theo Chu gia lão tổ. Với năng lực của mình, người sẽ không quá khó khăn tra ra người đó là ai."

Sở Đế nhìn gã bằng ánh mắt tán thưởng, nói: "Hãy giao đồ vật được niêm phong mà ta đã đưa cho người cho hẵn."

Ngay khi lão bảo ngay cả Triệu Hường phi cũng không được nói cho biết, Lý Vân Duệ đã biết sức nặng của sứ mạng nhưng gã vẫn không mấy may có vẻ gì là khiếp sợ hoặc nghi ngờ. Nhưng đến hiện giờ, khi nghe thấy câu này, Lý Vân Duệ chợt khẽ nhíu mày, rõ ràng muốn hỏi một vấn đề gì đó.

Tuy nhiên, cứ như nhìn thấu suy nghĩ trong đầu của gã, Sở Đế lắc đầu, nói: "Không cần nghi ngờ gì cả, người chỉ cần giao vật kia cho hẵn là được."

Lý Vân Duệ lại hít sâu một hơi, gật đầu.

"Sau khi ta chết, việc này sẽ chỉ có người và vị thiếu niên Trường Lăng kia biết mà thôi."

Sở Đế vẫn không hết lo lắng, thông thả mà nặng nề nói tiếp: "Người ta không thể để cho bất cứ một ai biết về sự việc này. Thậm chí, nếu có khả năng, đừng để cho ai phát hiện ra người đi Trường Lăng."

Lý Vân Duệ hít thở dồn dập. Dù vậy, gã vẫn cứ cảm thấy bản thân gần như sắp chết ngạt, cảm thấy cơ thể mình dường như trở nên nặng nề hơn. Nhưng chỉ một nháy mắt sau, vô số hào quang màu xanh bao trùm lấy cơ thể gã, kéo gã bay vọt lên trời.

Bằng một tốc độ kinh người, thân thể gã bay vèo lên không trung trong sắc xanh chói lọi, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi xa liên của Sở Đế.

Sở Đế khẽ ngược mắt lên, nhìn theo luồng sáng xanh chói lọi biến mất trong làn mây trắng, trầm tư không nói.

Ông ta hy vọng suy đoán và dự cảm của mình chính xác tuyệt đối, không có bất cứ sai sót nào.

Cơ thể Lý Vân Duệ giống như lá cây bị lốc cuốn bay xuyên qua Nguyên Khí Thiên Địa hỗn loạn. Chỉ hơn mười hơi thở sau, gã đã rơi xuống giữa vùng rừng núi bạt ngàn nhìn không thấy điểm cuối của Đại Sở Vương triều.

Sắc xanh mờ ảo vẫn bao bọc quanh gã, khiến thân thể gã trở nên nhẹ bẫng, đồng thời không lộ ra bất cứ khí tức nào.

Gã dùng mắt định phương hướng rồi quỳ hướng mặt về phía con đường Sở Đế đang về nước, dập đầu sát đất mấy cái.

Đôi mắt gã đã ngấn lệ.

Gã biết, từ nay về sau mình sẽ khó mà còn gặp lại vị Đế Vương đáng kính này.

Trong đội ngũ hộ tống của Đại Tề Vương triều, tám tên đàn ông khôi ngô mặc tảo giáp*** vẫn là những người tiếp tục khiêng chiếc kiệu lớn giống như một ngôi mộ màu đen.

***Loại áo giáp được ghép từ nhiều miếng riêng lẻ.

Trong chiếc kiệu lớn sàn bằng ngọc, đỉnh khảm minh châu, hai chiếc ghế màu tím đen vẫn bày ở chính giữa nguyên như cũ.

Tề Đế ngồi bất động trên một chiếc ghế.

Ngồi trên chiếc ghế đối diện với lão ta là Yến Anh đã được thay một chiếc áo bào đen mới.

Hai mắt Yến Anh nhắm chặt. Mặc dù đã không còn hơi thở của sự sống, nhưng gương mặt lão vẫn sống động, giống hệt như đang ngủ say.

"Bất cứ thứ gì, mạnh mẽ đến đỉnh điểm là sẽ tự nhiên suy yếu. Đuốc cháy quá lớn sẽ không thể giữ được lâu."

"Nhược Sư, đây là đạo lý mà người đã nói với ta."

"Ta thực lòng coi người là thầy, nhưng người lại cho rằng ta chưa đủ khả năng làm đệ tử của mình, ta đành phải gọi người hai tiếng Nhược Sư."

"Theo đạo lý mà người đã nói với ta, ngày hôm nay Nguyên Vũ thắng, nhưng chắc gì đã được coi là việc tốt?"

"Hắn cường thịnh đến mức độ khuất phục cả ba triều, chắc chắn là đã đến thời khắc đỉnh điểm. Nếu không phải đến mức độ như vậy, ta nghĩ

tương lai ba triều chúng ta sẽ không có khả năng chung sức hợp tác, bắt tay với nhau đối phó Đại Tần, mà trái lại sẽ bị diệt từng triều một. Nói như vậy, chẳng lẽ hãn đã đến thời điểm cực thịnh tất suy yếu? Nhưng không có người ở bên cạnh, ta thật sự không có mấy lòng tin. . ."

Sau khi đọc thoại vài câu, Tề Đế nhìn Yến Anh với ánh mắt cầu khẩn, nghiêm trang nói: "Nhược Sư, người xem, ta sẽ hoàn toàn theo ý của người, sẽ đưa thân thể người hoàn chinh không sót mẻ về cho đệ tử của người. Có lẽ người đang giả chết để đột ngột hù dọa ta phải không?"

Nói xong, Tề Đế lẳng lặng chờ.

Không biết qua bao nhiêu lâu.

Lão ta thở dài một hơi, "Nhược Sư, xem ra người đã thực sự bỏ ta mà đi. . . Thiếu người, ta thật sự cảm thấy trống rỗng. . ."

Tiếng thở dài của lão ta đầy yếu ớt, vắng vắng mãi trong chiếc kiệu màu đen.

Bầu không khí của đội hộ tống Đại Yến Vương triều có vẻ áp lực nhất.

Bởi vì lúc rời khỏi Lộc sơn, sắc mặt Yến Đế khó coi nhất, phần nộ nhất.

Ngay cả khi lúc bước chân lên xa liễn của mình, đôi mắt Yến Đế vẫn thiêu đốt ngọn lửa vô cùng phần nộ.

Vẫn không có bất cứ mệnh lệnh nào được phát ra khỏi chiếc xa liễn.

Toàn bộ quan viên Đại Yến Vương triều đều nghiêm nhiên cho rằng cơn giận của Yến Đế vẫn chưa tan.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của mọi người, sau khi tầng tầng lớp lớp màn che của xa liền hạ xuống, vẻ phần nộ trong đôi mắt Yến Đế đã biến mất không còn tăm tích, thậm chí còn chẳng có mấy bi thương.

Giống như cá, giống như chim đã hóa thành Linh thú bay lượn giữa trời cao.

Đinh Ninh và Phù Tô ngồi dựa sát vào nhau, đưa mắt nhìn cảnh vật Lộc sơn và Vu sơn chạy giạt lùi vùn vụt về phía sau.

Toàn bộ địch nhân đều đã đi rồi, nhưng Nguyên Vũ Hoàng Đế vẫn nán lại trên đỉnh Lộc Sơn.

Ông ta đứng một mình bên rìa vách đá, mặc cho gió núi thổi tung bay Long bào lẫn mái tóc của mình.

Lúc này, chẳng có mấy ai nghĩ ra được, Nguyên Vũ Hoàng Đế còn đang đợi một người xuất hiện.

Trong lòng Nguyên Vũ Hoàng Đế, còn có một người mang biến số lớn nhất.

Thế nhưng, biến số đó lại chưa từng xuất hiện. Ông ta đã thắng, thắng tuyệt đối về mọi mặt.

Trước kia, cơ hội có khả năng lớn nhất giết chết ông ta như vừa rồi chưa bao giờ từng xuất hiện. . . Người đó rốt cục đã chết hẳn, cho dù thật sự có Cửu Tử Tầm hiện thế thì cũng hoàn toàn chẳng có quan hệ gì tới hẳn nữa rồi.

Bồ câu và chim ưng đưa tin bay rẽ cánh, ngựa cường tráng phi như điên để truyền kết quả Lộc Sơn Minh Hội đi bốn phương tám hướng, truyền đi

khắp thiên hạ.

Nhìn mây trắng gợn lên cuối chân trời, Nguyên Võ Hoàng Đế chợt nảy sinh ý nghĩ, người đó chắc hẳn sẽ không bao giờ xuất hiện nữa rồi. Thiên hạ này, từ hôm nay trở đi đã là của Quả nhân.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 55: Sống Chết Có Số

Sáng sớm, vừa đúng thời điểm khói bếp dấy lên.

Gió khẽ lay động rèm cửa.

Trong quán rượu Ngô Đồng Lạc, Trưởng Tôn Thiển Tuyết vừa mới bắc nồi cháo lên bếp thì đột nhiên hàng mi cong veo nhưng lạnh lùng hơi nhướng lên. Sau đó, nàng ra khỏi hậu viện, đi lên trên tiền viện.

Chẳng bao lâu sau, cánh cửa đang khép hờ kéo kẹt vang lên. Nhìn người đẩy cửa vào bằng động tác vô cùng thông thuộc, trên người dường như còn mang theo hơi sương buổi sớm, Trưởng Tôn Thiển Tuyết hỏi: "Sao lại nhanh như vậy?"

Giọng nói của nàng không mặn không nhạt. Với cách đối nhân xử thế thường ngày của nàng, giọng điệu này đã là cực kỳ hiếm thấy.

Có thể thông thuộc đẩy cửa mà vào, có thể khiến nàng dùng giọng điệu này hỏi chuyện, chẳng có ai ngoài khác Đinh Ninh.

"Vì cười Côn Thú của Phan Nhược Diệp để về."

Đinh Ninh cầm một miếng vải bố lau qua mặt lần thân thể, đáp lại một câu.

Nàng đã lâu không gặp hắn, hơn nữa còn không dám chắc là có gặp lại không nữa. Nhưng lúc này, khi nhìn mái tóc ẩm ướt, gương mặt trắng nhợt

của hắn, Trương Tôn Thiên Tuyết lại chẳng nói năng gì nhiều, mà chỉ hỏi một câu cộc lốc: "Thế nào?"

Đinh Ninh liếc nàng một cái, nói: "Lý Tài Thiên chết rồi, Phương Hường bị phế, Hàn Thần Đế chết rồi, Yến Anh chết rồi, Tống Triều Sinh chết rồi, Quách Đông Tương chết rồi, Diệp Tân Hà còn sống nhưng trọng thương, Lí Tướng tu luyện xong Tương Tư Kiếm Quyết. Nguyên Vũ không bị làm sao, cảnh giới thứ tám trung giai."

Trương Tôn Thiên Tuyết lại im lặng.

Thường ngày, mặc dù ngoài tu hành ra chẳng buồn hỏi tới những việc khác, nhưng nàng vẫn là người thông minh nhanh trí. Chỉ có mỗi nàng mới hay sử dụng cách thức đối thoại này để trao đổi với Đinh Ninh. Hơn nữa, hai người sử dụng cách thức đối thoại này đã thành quen.

"Diệp Tân Hà đáng chết!"

Nàng trầm ngâm một lúc lâu rồi thốt lên một câu.

Nàng biết toàn bộ những người thuộc thế hệ đó của Ba Sơn Kiếm Tràng, cho nên mặc dù Đinh Ninh nói cực kỳ vắn tắt, nhưng cũng chỉ cần thông qua mấy lời vắn tắt đó, nàng đã suy đoán ra một vài điều.

Nếu như Diệp Tân Hà không phải là người của Nguyên Vũ Hoàng Đế, vậy thì lão ta sẽ không chỉ trọng thương, mà cũng sẽ chết cùng với những người còn lại.

Đinh Ninh thả miếng vải bố đã gần như ướt sũng xuống, nhìn nàng một cái.

Dù nét mặt tinh xảo đến mức khiến người ta choáng váng không có quá nhiều thay đổi, thế nhưng nàng đang rất phẫn nộ.

"Người không cần phải tức giận!"

Đinh Ninh vừa cúi đầu, bắt đầu tìm giày để thay, vừa nhẹ nhàng nói: "Phản bội đâu chỉ một hai người, thấy nhiều quá đâm ra cảm giác đã tê liệt mất rồi, chẳng đáng tức giận một chút nào."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không đáp lại hần ngay, lại trầm ngâm một lúc rồi mới hỏi: "Nhiều người như vậy mà cũng không giết được hần?"

Đinh Ninh ôn nhu nói: "Không có việc gì, chúng ta có thể chờ!"

Nét tức giận bắt đầu hiện lên trên mặt Trưởng Tôn Thiển Tuyết. Nàng cảm thấy lời khuyên của Đinh Ninh có phần đối trá.

Thế nhưng, Đinh Ninh đã đoán được trước là nàng sẽ phản ứng như vậy. Hần ngẩng đầu lên, nói tiếp: "Việc mà hần và Trịnh Tụ thông thạo nhất là đùa bỡn quyền thế, lợi dụng tầng lớp Tu Hành Giả của Đại Tần. Muốn giết chết hần, nhất định phải tiêu diệt một số người bên cạnh hần trước."

"Lúc trước ta đã mắng người vô sỉ, nhưng hần và Trịnh Tụ mới là vô sỉ nhất."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết hít một hơi thật sâu. Vẻ lạnh lùng sương giá trên mặt nàng từ từ biến mất, nhưng giọng nói lại trở nên càng lạnh lẽo hơn, "Ta thu hồi những gì ta từng nói. Đối phó với kẻ vô liêm sỉ nhất, phải dùng một vài thủ đoạn vô sỉ."

Đinh Ninh nhìn nàng gật đầu, không đáp lại bất cứ câu gì.

Theo thói quen của hai người, câu chuyện về Lộc sơn đến đây là kết thúc.

"Muốn tắm một trận không?"

Nhìn thấy Đinh Ninh có vẻ hơi run vì lạnh, Trưởng Tôn Thiển Tuyết hỏi.

Nàng có thể đoán ra, nguyên nhân là do ở trên không gió lạnh quá nhiều, thời gian gió thổi lại quá dài.

Thông qua điểm này, nàng đã có thể đoán ra được, người cười Linh thú kia muốn dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Trường Lăng, hơn nữa Chân nguyên và Nguyên Khí Thiên Địa cũng tiêu hao cực kỳ lớn, đến mức không thể bỏ ra một chút xíu nào để chống lại gió và hơi lạnh trên trời.

Nếu đã thuận lợi sống sót trở về, theo lệ thường, hầu như ngày nào cũng như ngày nào, bởi vì Trường Tôn Thiển Tuyết thích sạch sẽ mà hẳn phải đi tắm nước nóng, việc đó dường như đã trở thành thói quen bắt buộc lẫn hưởng thụ. Đinh Ninh ấm áp mỉm cười, nhưng lại lắc đầu, nói: "Ta đói. . . Ngay bây giờ ta sẽ đi thăm Động chủ một chút, rồi sẽ ăn mì cùng với họ."

Trường Tôn Thiển Tuyết không nói thêm gì nữa, quay người đi vào hậu viện.

Đinh Ninh đột nhiên nhớ ra một điều, khẽ nói thêm một câu: "Chu gia lão tổ chết rồi, Chu gia đã xong."

Trường Tôn Thiển Tuyết chẳng buồn quay đầu lại, chỉ có giọng nói êm tai và cô đơn vọng lại: "Trường Lăng vẫn còn đó tầng lớp quyền quý ngày trước, có ai thèm để ý tới những điều vớ vẩn thế này. Lẽ nào người cho rằng ta còn có được xúc cảm một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ hay sao?"

. . .

Trương Nghi xách một cái bếp lò ra khỏi cửa.

Trong ngõ hẻm gió lớn, nhóm lửa sẽ dễ dàng hơn. Nếu trên miệng bếp có thêm một chụp xấu xí giống như cái phễu sắt thì dù chẳng quạt gió lấy một cái, khói cũng sẽ không sinh ra bao nhiêu.

Củi đốt cần nhất là không được ẩm sương sớm, cỏ khô để nhóm lửa cũng không cho quá nhiều. . . Những chi tiết này Trương Nghi đã thuộc nằm lòng, biến thành quen tay hay việc. Sau khi xách theo bếp lò ra ngoài, y lập tức củi người định tiện đường lấy luôn củi đốt ở bên cạnh cửa ra vào.

Nhưng trước khi củi xuống, mắt gã vẫn kịp nhìn thấy một người nửa cười nửa không đang đứng sẵn ở ngoài cửa nhìn mình.

"Tiểu Sư đệ?"

Đôi mắt gã trợn trừng, hô lên theo phản xạ tự nhiên.

Đến khi ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Đinh Ninh, gã mới phát hiện ra được sai lầm của mình. Gã vui mừng đến phát cuồng, la lên: "Đinh Ninh Sư đệ!"

"Đinh Ninh Sư đệ về rồi!"

"Thẩm Dịch Tiểu Sư đệ mau ra đây!"

Không nghi ngờ gì nữa, đây là tình cảm khiến cho con người ta cảm thấy ấm áp. Nghe thấy Trương Nghi la lối như vậy, Đinh Ninh mỉm cười, cũng gọi với theo: "Tiện thể mang cho ta cái bát đựng mì luôn, ta đói lắm rồi!"

Vị sư đệ được mình yêu thích nhất, cuối cùng đã bình yên tử Lộc sơn trở về, Trương Nghi đâu còn tâm trí đi nhóm lửa với nấu nước nóng.

Gã lập tức đi như chạy lôi tuột Đinh Ninh vào trong viện, sau đó kéo hăn chạy đến phòng Tiết Vong Hư. Tiết Vong Hư vừa mới thức dậy đang được Thẩm Dịch hầu hạ.

"Sao về nhanh như vậy, không đi Lộc sơn sao?"

Mắt vừa liếc thấy Đinh Ninh, Tiết Vong Hư đã lập tức hỏi ngay.

Mới qua chừng một ngày một đêm, lúc này tin tức Lộc Sơn Minh Hội vẫn còn chưa kịp về tới Trường Lăng. Nếu không có việc gì xảy ra, Đinh Ninh mà đi Lộc sơn thì không thể nào trở về Trường Lăng sớm như vậy được.

"Có đi."

Đinh Ninh không tham gia vào, chỉ nhìn Trương Nghi và Thẩm Dịch hầu hạ Tiết Vong Hư mặc quần áo, còn bản thân thì khoanh tay đứng bên cạnh giường lão, đáp lại: "Nguyên nhân tại sao về nhanh như vậy, nếu nói ra thì rất dài dòng."

Tiết Vong Hư thoáng sửng người ra rồi mỉm cười, nói: "May là còn có đủ thời gian, không vội, về là tốt rồi."

Đúng là có đi Lộc sơn?

Giờ đã về đến nơi rồi?

Chẳng phải là theo đường bay, hơn nữa còn phải bay nhanh hơn cả bồ câu và chim ưng truyền tin?

Dù Trương Nghi và Thẩm Dịch không nghĩ ra được ngay, nhưng hô hấp của hai người vẫn không tránh khỏi trở nên dồn dập.

Đinh Ninh đương nhiên hiểu điều mà họ cũng như toàn bộ Trường Lăng muốn biết nhất là gì. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói cộc lốc: "Triều ta thắng."

Mặc dù không hề nói rõ nội dung chi tiết, nhưng chỉ riêng một chữ "thắng" đã đủ để Trương Nghi và Thẩm Dịch rơi vào trạng thái kích động khôn tả.

Đôi mắt hai người sáng bừng lên như uống thuốc kích thích, môi run rẩy, hai tay cũng run rẩy.

Phản ứng này đại biểu cho tâm trạng phổ biến của những người sống ở Trường Lăng, thậm chí toàn bộ Đại Tần Vương triều.

Khóe miệng Đinh Ninh hơi nhếch lên tự châm biếm.

Có người Tần nào giống như mình không, thật sự là trời đất không dung thì phải?

Sau đó hẩn lại nhìn Trương Nghi và Thẩm Dịch, khẽ bồi thêm một câu: "Triều ta đại thắng, Nguyên Vũ Hoàng Đế đã tới Bát Cảnh trung giai."

Trương Nghi và Thẩm Dịch không hề nhận ra, mỗi lần Đinh Ninh nhắc đến tên Nguyên Vũ Hoàng Đế lại không bao giờ gọi là Thánh thượng như hai người họ. Một tin tức quang vinh đến thế đã thừa sức khiến họ kích động đến mức đánh mất sạch khả năng nhận thức.

"Đó đúng là điều kinh khủng. . ."

Mất một lúc lâu Trương Nghi mới tìm lại được năng lực nói năng, dùng giọng run rẩy thốt ra được một câu.

"Nhưng vẫn phải ăn mì, dù sao bụng vẫn rất đói."

Đinh Ninh liếc y một cái rồi quay sang nhìn Tiết Vong Hư, nghiêm túc nói: "Chúng ta đi ăn mì!"

"Nói đúng, chúng ta đi ăn mì."

Tiết Vong Hư mỉm cười đáp lại.

Nhưng ngay cả lão cũng không thể hiểu thấu đáo được tâm trạng hiện giờ của Đinh Ninh.

Đinh Ninh không phải cố ý nói như vậy để làm cho Trương Nghi và Thẩm Dịch bớt kích động. Hắn nói kiểu như thế, thực ra hàm nghĩa sâu xa nhất ẩn chứa bên trong lại là bất lực lẫn chịu đựng.

Nếu thua kém quá xa, vậy có lo nghĩ quá nhiều đến những việc kia cũng chẳng có tác dụng gì.

Trở lại Trường Lăng, hắn lại quay về với tư thái của một đệ tử bình thường của Bạch Dương động không hơn.

Việc hắn cần lo nghĩ là Mân Sơn Kiếm Hội diễn ra ngay tiếp theo, là thu được công pháp tu hành giúp cho hắn có thể sống lâu hơn.

Vào thời điểm có một vài thứ người không có khả năng giành được, lựa chọn tốt nhất của người xác thực là tạm thời quên nó đi.

"Ông chủ, cho một bát mì ruột già nấu chua, nhớ thêm vài miếng đậu, một quả trứng gà, cho mì nhiều hơn một chút."

"Đinh Ninh? Người về rồi à?"

"Lâu rồi không gặp, người đã đi đâu thế?"

"Chẳng biết kết quả cuộc hội đàm của Thánh thượng ở Lộc sơn ra sao."

". . ."

Sau khi chào hỏi hàn huyên vài câu xong, Đinh Ninh bưng bát mì lên, ăn xùm xụp, có vẻ vô cùng ngon miệng.

Thực ra khu vực Ngô Đồng Lạc này rất tiện, có thể giúp cho hắn che dấu tâm trạng được rất sâu.

Cho dù những người này có nghĩ nát óc, họ cũng sẽ tuyệt đối không nghĩ ra được hắn có quan hệ gì với Lộc sơn, có quan hệ gì với những người có

mặt trên Lộc sơn đó.

"Thế nào, có tâm sự gì à?"

Tiết Vong Hư thấy Đinh Ninh cầm đầu ăn mì, bèn buông đũa xuống, hỏi.

Đinh Ninh hơi ngừng lại một chút.

Hắn ngược đầu lên khỏi cái bát sứ to dùng, nhìn Tiết Vong Hư, hỏi bằng giọng nhẹ nhàng: "Nếu như. . . ta chỉ nói nếu như thôi nhé, ngài tìm được đường sống, nhưng mức độ già yếu thì vẫn nguyên như vậy, không hề có biến chuyển gì, ngài có chọn sống tiếp không?"

Tiết Vong Hư hơi ngần ra.

Sau đó lão cầm đũa lên gõ vào miệng bát, nói: "Người hỏi vậy chẳng phải là hỏi thừa hay sao? Chết hiển nhiên không bằng còn sống."

Đến giờ lão vẫn không hiểu được ẩn ý thực sự của Đinh Ninh. Lão dùng luôn đôi đũa vừa gõ lên miệng bát để tiếp tục ăn mì, vừa ăn vừa nói tiếp: "Sống chết có số, người không cần phải quá mức lo nghĩ về vấn đề của thân thể ta. Chỉ cần tham gia Mân Sơn Kiếm Hội đúng hạn. . . vậy là được rồi."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 56: Đòn Tâm Lý

Trong ánh nắng ban mai, một con diều hâu trên trời cao đột nhiên thu cánh, lao vút xuống như một tảng thiên thạch. Nhưng đến một độ cao nhất định, nó lại đột nhiên mở rộng hai cánh, lướt đi bằng một tốc độ kinh hoàng, gần như dán sát vào sống mái màu vàng của một vài ngôi nhà, sau đó lướt vào một nơi sâu thẳm trong Hoàng cung Trường Lăng.

Trong tự nhiên sẽ rất hiếm có con chim ưng nào bay theo cách thức kinh hồn bạt vía như thế này. Trong khi đó, Hoàng cung Đại Tần lại là nơi chim bay khó lọt. Tu Hành Giả bảo vệ Hoàng cung sẽ không bao giờ để mặc cho chim muông tự do bay lượn ở nơi này.

Nhưng con chim ưng này lại có bộ lông ánh lên sắc đỏ thẫm, một màu sắc mà bình thường trong tự nhiên không bao giờ có.

Toàn bộ Tu Hành Giả trong Hoàng cung Đại Tần đều biết con chim ưng này thuộc về người hầu cận của Hoàng Đế.

Trong Nội các, bốn vị Các lão nửa hưng phấn nửa bồn chồn cùng chờ đợi.

Lộc Sơn Minh Hội đã kết thúc được ba ngày. Trong ba ngày vừa qua, thông tin quân sự có liên quan đến Lộc Sơn Minh Hội liên tục đổ dồn về Hoàng cung, thêm vào đó là Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp đã hồi cung. Với chức vụ Các lão Nội các, địa vị trong Nội các gần như ngang

ngừa với hai vị tể tướng, họ đã biết được trong Lộc Sơn Minh Hội, Đại Tần Vương triều thắng lợi huy hoàng.

Thế nhưng, lúc này thành hầu hết người dân Trường Lăng vẫn còn chưa biết gì, vẫn còn đang chờ đợi tin tức từ Lộc Sơn Hội Minh đưa về.

Tuy nhiên, lúc nào công bố tin tức này, hình thức công bố ra sao thì nhất định phải chờ Thánh thượng quyết định.

Sau khi một tin tức như thế được công bố, không hiểu Trường Lăng sẽ biến thành thế nào nữa?

Vả lại, đến giờ họ đã hiểu, Lí Tướng đi theo Thánh thượng tới Lộc sơn, Hoàng Hậu và Nghiêm Tướng đi Dương Sơn quận, lúc này chắc hẳn toàn bộ đều đang trên đường trở về Trường Lăng. Xét theo một khía cạnh nào đó, lúc này Trường Lăng xác thực là một tòa thành trống không.

Chờ đợi trong hưng phấn lẫn bồn chồn cuối cùng cũng nhận được kết quả. Sau khi con chim ưng kia lướt vào Hoàng cung không lâu, một tên lễ quan nâng một cuộn tơ lụa vàng óng xuất hiện trước mặt họ.

Bốn vị Các lão bắt đầu múa bút thành văn.

Vô số mệnh lệnh nối tiếp nhau không ngừng được đưa ra khỏi Hoàng cung.

Vô số tiếng reo mừng không ngừng vang lên từ tận sâu bên trong Hoàng cung.

Hàng loạt tiếng hò reo phấn khích đến đỉnh điểm hòa lẫn với tiếng chúc tụng vang lên, Trường Lăng bắt đầu sôi trào.

Cùng một loạt tin tức giạt mình liên tiếp được công bố ra, bầu không khí áp lực đọng lại đã lâu trong Trường Lăng lập tức bị quét sạch.

Nông dân bổ cuốc vào đầu ngón chân, đầu bếp thái vào ngón tay, phu khuân vác ngã từ trên ván cầu xuống thuyền hoặc là xuống nước sông lạnh lẽo. . . Hầu như toàn bộ cư dân Trường Lăng đã rối loạn tâm thần, họ cùng nhau vứt bỏ công việc đang làm, bắt đầu đổ xô ra đường phố tung hô vạn tuế.

Không ngờ Dương Sơn quận lại được quân đội Đại Tần hùng mạnh thu hồi.

Không chỉ Dương Sơn quận, ngay cả vùng Vu Sơn, Lộc Sơn nằm giữa lãnh thổ hai nước Tần Sở, cũng đã thuộc về Đại Tần.

Đây mới thực sự là điều vui mừng mang tầm cỡ quốc gia khiến muôn người cùng đổ xô ra đường.

Ngay cả đám dân cờ bạc thua đến cháy túi trong sòng bạc ngầm dưới đất của Trường Lăng cũng vậy. Khi họ chui ra khỏi sòng bạc âm u, lại nhìn thấy ánh mặt trời, hai mắt bị chói trào nước mắt, thì cũng là lúc tin tức đến tai. Sau khi phấn chấn lên, đầu óc tỉnh táo lại phần nào, chợt nhớ ra những gì mình đã thua trong sòng bạc, đã làm những việc gì trong thời gian vừa qua, đám dân cờ bạc này lập tức khóc âm lên.

Sòng bạc ngầm dưới đất đã thực sự biến thành không có tiếng chân người, vô cùng vắng lặng.

Trong một gian tĩnh thất nằm sâu bên trong sòng bạc ngầm, Triệu Tứ vẫn mặc mặc đồ nam lẳng lặng để mặc tiếng hô vạn tuế, tiếng dân cờ bạc gào khóc trong con hẻm kể bên chui vào lỗ tai. Nàng chợt nhớ tới Sư tôn của mình, người đàn ông dùng sức một người khai sinh ra Triệu Kiếm Lô, dùng sức một người chặn đứng quân đội Đại Tần không vào được thành kia.

Lúc này, nàng bỗng nảy sinh cảm giác bất lực.

...

Cho dù ngày tết cũng chưa bao giờ vang lên tiếng reo mừng lẫn tiếng hô vạn tuế rung chuyển cả núi đồi như vậy, có lẽ ngay cả trong toàn bộ lịch sử Đại Tần Vương triều cũng chưa bao giờ từng xảy ra.

Tiếng hô nối tiếp nhau chấn động đám bụi tích trên vô số mái hiên nhà rơi xuống, len lỏi tới rất nhiều nơi vô cùng tĩnh lặng, thậm chí còn khiến cho phố phường lẫn mặt nước dòng Vị Hà cũng phải khẽ rung động.

Trong gian phòng sâu thẳm nhất tại Đại Phù Thủy Lao được phòng vệ nghiêm ngặt nhất Trường Lăng, một vài sợi xích đen thui khóa chặt một người hoàn toàn không vẻ gì là con người.

Làn nước đen thui phát ra ánh sáng le lói chói mắt một cách lạ kỳ, ngập đến ngang ngực ông ta. Xiềng xích đen xì giống như rong rêu mọc bừa bãi, đan dệt chằng chịt dưới làn nước xung quanh thân thể ông ta, nhưng lại không hề tiếp xúc với bất cứ bộ phận nào trên cơ thể ông ta.

Thế nhưng, bản thân từng cái xiềng xích đen thui này lại giống như một Phù văn cường đại khoá chặt chẽ cả một vùng không gian này. Lực lượng của chúng mạnh tới mức có thể làm biến đổi tính chất nước của cả khu vực này.

Nước trong khu vực này biến thành lạnh lẽo đến kỳ lạ, lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Tóc ông ta giống như một mớ giẻ lau nhiều năm chưa được giặt, bết lại thành một mớ, che kín quá nửa cơ thể chìm dưới nước. Gương mặt mọc đầy các loại các loại ghẻ lở nấm mốc của ông ta thỉnh thoảng trôi lên mặt nước, có vẻ như không còn dấu vết gì của máu thịt, giống như bên dưới lớp da chỉ còn lại xương vậy.

Hình dáng bên ngoài như thế không thể được coi là con người, nhưng ông ta lại khiến cho người ta có cảm giác đúng là một con người, bởi vì khí tức của ông ta thuộc về con người.

Có một số người, cho dù biến thành hình dạng gì đi chăng nữa, cho dù ngay cả ngũ quan cũng không còn rõ nét, nhưng lại có riêng một loại khí chất, một loại khí chất làm cho tất cả mọi người cảm thấy người đó giống con người hơn hầu hết những người khác trên cõi đời này.

"Ta không hiểu rốt cục người đang chờ đợi cái gì nữa?"

Thân Huyền đứng trên một tảng đá sát mép nước, thản nhiên cup mắt nhìn tảng đá dưới chân, lười nhác hỏi: "Chờ đợi được kết quả như hôm nay, người liệu có thoả mãn?"

Không hề có bất cứ tin tức nào đưa tới căn phòng giam này, Thân Huyền cũng chưa đề cập bất cứ tin tức nào có liên quan tới Lộc Sơn Minh Hội với con người này. Vậy mà chỉ cần một vài âm thanh và sự chấn động đó, là đã đủ giúp cho người này đoán được chuyện gì xảy ra.

Bởi vì người này được công nhận là thiên hạ đệ nhất Quân sư, được công nhận người thông minh nhất thiên hạ.

Ông ta là Lâm Chử Tửu.

"Người ghé sát vào đây một chút, ta nói cho người biết hôm nay ta có thoả mãn hay không."

Một giọng nói hài hước vang lên từ mặt nước ở bên dưới, chui vào tai Thân Huyền.

Lông mày Thân Huyền khẽ nhướng lên, lão ta ngước mắt lên một chút nhìn người đang ngăm dưới nước, nhưng chân vẫn không di chuyển một bước nào.

"Ngay cả một bước chân cũng không dám tiến tới, lúc nào cũng sợ trúng phải mưu kế của ta, vậy mà còn muốn mượn thời cơ này để làm ta rối loạn tinh thần." Dù ngăm mình dưới nước đã hoàn toàn không còn giống con

người nữa, mà giống như là một cây rong rêu mọc hoang dại trong nước, nhưng bất cứ lúc nào cũng thể hiện ra mình chính là một con người kiêu ngạo, Lâm Chử Tửu phá ra cười: "Người không cảm thấy sự việc này rất đáng buồn cười hay sao?"

Thân Huyền trầm ngâm một chốc rồi mới đáp: "Đúng là rất buồn cười, nhưng ta ở trên bờ đá, còn người lại ở dưới nước."

Lâm Chử Tửu vui vẻ nói: "Mỗi thời mỗi khác, chẳng biết chừng có ngày người lại ngâm mình dưới nước, còn ta thì lại ở trên bờ nhìn người."

Thân Huyền nheo mắt nhìn ông ta, vặn lại: "Điều đó có khả năng sao?"

Lâm Chử Tửu nghiêm túc gật đầu, nói: "Chắc là rất nhanh thôi."

Con người Thân Huyền hơi co lại, trong khoảnh khắc không sao trở lại bình thường được.

"Xưa nay chỉ có kẻ tù tội bị quan cai ngục đe dọa, chứ chưa bao giờ nghe nói quan cai ngục bị kẻ tù tội đe dọa cả." Lâm Chử Tửu lại phá ra cười, "Nhưng mà hôm nay ta có tâm trạng tốt, có thể phá lệ nói cho người biết một việc."

Thân Huyền nhìn Lâm Chử Tửu với vẻ mặt nhăn nhúm. Hãm mình trong Đại Phù Thủy Lao nhiều năm như vậy, lão ta đương nhiên hiểu Lâm Chử Tửu đến từng chân tơ kẽ tóc. Lão ta hiển nhiên không tin Lâm Chử Tửu sẽ nói cho mình biết điều gì có tác dụng cả.

Không ngờ Lâm Chử Tửu lại đột nhiên mở miệng nói: "Phủ Ly Lăng Quân xong rồi."

Hồ hấp của Thân Huyền đột nhiên đình chỉ. Đôi mắt lão ta tức khắc lóe lên tia sáng khác thường.

"Nếu như bây giờ phái quân đi bảo vệ phủ phủ Ly Lăng Quân có lẽ còn kịp. Nếu không, ngày hôm nay phủ Ly Lăng Quân sẽ hoàn toàn biến mất khỏi Trường Lăng." Lâm Chử Tửu tiếp tục nhấn nhá nói: "Cho dù Nguyên Vũ giành được thắng lợi tại Lộc sơn huy hoàng đến mấy đi nữa, nhưng phủ Sở chất tử vẫn không thể cứ muốn là có thể phá hủy. Minh ước vừa mới định ra xong, đương nhiên phải cho ba triều kia cơ hội ngẩng mặt lên được."

Đôi mắt híp thành một đường chỉ, Thân Huyền gằn giọng hỏi: "Ai dám phá hủy phủ Ly Lăng Quân vào lúc này?"

Lâm Chử Tửu khẽ cự người, liếc Thân Huyền một cái rồi nói: "Đối với hầu hết người dân Trường Lăng, quận Dương Sơn không chỉ mang ý nghĩa cúi đầu chịu nhục, mà còn cả thù hận thấu xương. Chắc người không thể nào quên, phần lớn quân nhân Đại Tần chết trận trong trận đại chiến đó là người Trường Lăng hoặc Quan Trung đấy chứ."

"Thắng lợi đi kèm với xả hận."

Sau khi dừng lại một chút, Lâm Chử Tửu nói tiếp bằng giọng nói mang âm hưởng trêu tức: "Tại thời điểm cảm giác mình chưa chắc đã mạnh bằng đối thủ, cho dù là xả hận cũng sẽ kìm chế. Nhưng đến khi cảm thấy đối thủ đã bị đánh bại, việc xả hận thông thường sẽ luôn vượt ra khỏi tầm khống chế."

Thân Huyền càng ngẫm nghĩ ý nghĩa trong câu nói này, lưng càng lúc càng lạnh buốt. Nhưng lão ta vẫn lắc đầu, "Việc này không liên quan đến chức trách của ta."

"Sao lại không liên quan?"

Giọng nói của Lâm Chử Tửu chợt mang đầy âm hưởng trêu tức: "Ngay từ đầu người đã bị ta dẫn dắt lối suy nghĩ. . . Người chỉ thụ động đi theo. Nghe ta nói phủ Ly Lăng Quân sẽ bị phá hủy, người lại không hề nghĩ ra

rằng, trước khi có phủ Ly Lăng Quân thì ta đã bị giam giữ tại nơi này. Nếu không biết gì về Sở chất tử thì làm sao ta lại có thể biết được phủ Ly Lăng Quân tồn tại?"

Thân thể Thân Huyền chấn động dữ dội, sắc mặt đột nhiên biến thành trắng bệch.

Vài năm vừa qua, ngoài một số người ra thì không có bất cứ một ai được phép gặp Lâm Chủ Tửu. Mà trong số một vài người đó, lão hầu như lúc nào cũng thường trực tại nơi đây, hoàn toàn không có khả năng nhắc tới điều gì có liên quan đến Ly Lăng Quân được.

Hắn biết được bằng cách nào?

"Ta có khả năng đọc được suy nghĩ người khác."

Bên dưới vang lên tiếng động, Lâm Chủ Tửu ngẩng đầu lên, mái tócбет lại khuấy động mặt nước thành những gợn sóng lăn tăn, "Ta có thể thông qua đôi mắt nhìn thấu những thứ con người ta dấu kín trong tâm trí, người cũng chẳng ngoại lệ. Bởi vậy ngày xưa ta mới bách chiến bách thắng, đoán trước hướng đi của kẻ địch, nhìn thấu bí mật trong lòng người khác."

Thân Huyền lâm vào trạng thái cực kỳ khiếp sợ.

Nhưng chỉ mấy hơi thở sau, lão ta đột nhiên trở nên phần nộ.

"Trên đời lấy đâu ra Độc Tâm thuật vớ vẩn gì đó!"

"Người muốn dùng đòn tâm lý!"

"Người cho rằng ta sẽ bị lời nói của người ảnh hưởng dễ thế sao!"

Giọng nói tức giận của lão ta vang vọng bên trong Thủy lao.

Nhưng Lâm Chử Tửu chỉ thản nhiên nhìn lão ta, cười khẽ một tiếng, nói: "Độc Tâm thuật dĩ nhiên không có trên đời, nhưng người cho rằng mình có thể chết già được sao? Người cho rằng tất cả đều đúng như Nguyên Vũ suy nghĩ, không gì thoát ra khỏi lòng bàn tay hắn được sao?"

Trong cùng một ngày, lần thứ hai trong lòng Thân Huyền nảy sinh mầm mống sợ hãi.

Cách phân tích của Lâm Chử Tửu có vẻ thiếu căn cứ. Tuy lúc mới bắt đầu phải thừa nhận là hoang đường, nhưng vài câu tiếp theo lại thường giống như cây châm lạnh buốt đâm vào lòng người vậy.

Mấu chốt nhất chính là, rất nhiều năm trước đây, Lâm Chử Tửu đã từng nói ra rất nhiều câu như vậy, nhưng rồi lại biến thành sự thật không sót câu nào.

Vẫn như mọi ngày, Thân Huyền không nói thêm bất cứ câu gì, dứt khoát quay người rời khỏi cái phòng giam này.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 56: Đòn Tâm Lý

Trong ánh nắng ban mai, một con diều hâu trên trời cao đột nhiên thu cánh, lao vút xuống như một tảng thiên thạch. Nhưng đến một độ cao nhất định, nó lại đột nhiên mở rộng hai cánh, lướt đi bằng một tốc độ kinh hoàng, gần như dán sát vào sống mái màu vàng của một vài ngôi nhà, sau đó lướt vào một nơi sâu thẳm trong Hoàng cung Trường Lăng.

Trong tự nhiên sẽ rất hiếm có con chim ưng nào bay theo cách thức kinh hồn bạt vía như thế này. Trong khi đó, Hoàng cung Đại Tần lại là nơi chim bay khó lọt. Tu Hành Giả bảo vệ Hoàng cung sẽ không bao giờ để mặc cho chim muông tự do bay lượn ở nơi này.

Nhưng con chim ưng này lại có bộ lông ánh lên sắc đỏ thẫm, một màu sắc mà bình thường trong tự nhiên không bao giờ có.

Toàn bộ Tu Hành Giả trong Hoàng cung Đại Tần đều biết con chim ưng này thuộc về người hầu cận của Hoàng Đế.

Trong Nội các, bốn vị Các lão nửa hưng phấn nửa bồn chồn cùng chờ đợi.

Lộc Sơn Minh Hội đã kết thúc được ba ngày. Trong ba ngày vừa qua, thông tin quân sự có liên quan đến Lộc Sơn Minh Hội liên tục đổ dồn về Hoàng cung, thêm vào đó là Mặc Thủ Thành và Phan Nhược Diệp đã hồi cung. Với chức vụ Các lão Nội các, địa vị trong Nội các gần như ngang

ngựa với hai vị tể tướng, họ đã biết được trong Lộc Sơn Minh Hội, Đại Tần Vương triều thắng lợi huy hoàng.

Thế nhưng, lúc này thành hầu hết người dân Trường Lăng vẫn còn chưa biết gì, vẫn còn đang chờ đợi tin tức từ Lộc Sơn Hội Minh đưa về.

Tuy nhiên, lúc nào công bố tin tức này, hình thức công bố ra sao thì nhất định phải chờ Thánh thượng quyết định.

Sau khi một tin tức như thế được công bố, không hiểu Trường Lăng sẽ biến thành thế nào nữa?

Vả lại, đến giờ họ đã hiểu, Lí Tướng đi theo Thánh thượng tới Lộc sơn, Hoàng Hậu và Nghiêm Tướng đi Dương Sơn quận, lúc này chắc hẳn toàn bộ đều đang trên đường trở về Trường Lăng. Xét theo một khía cạnh nào đó, lúc này Trường Lăng xác thực là một tòa thành trống không.

Chờ đợi trong hưng phấn lẫn bồn chồn cuối cùng cũng nhận được kết quả. Sau khi con chim ưng kia lướt vào Hoàng cung không lâu, một tên lễ quan nâng một cuộn tơ lụa vàng óng xuất hiện trước mặt họ.

Bốn vị Các lão bắt đầu múa bút thành văn.

Vô số mệnh lệnh nối tiếp nhau không ngừng được đưa ra khỏi Hoàng cung.

Vô số tiếng reo mừng không ngừng vang lên từ tận sâu bên trong Hoàng cung.

Hàng loạt tiếng hò reo phấn khích đến đỉnh điểm hòa lẫn với tiếng chúc tụng vang lên, Trường Lăng bắt đầu sôi trào.

Cùng một loạt tin tức giạt mình liên tiếp được công bố ra, bầu không khí áp lực đọng lại đã lâu trong Trường Lăng lập tức bị quét sạch.

Nông dân bổ cuốc vào đầu ngón chân, đầu bếp thái vào ngón tay, phu khuân vác ngã từ trên ván cầu xuống thuyền hoặc là xuống nước sông lạnh lẽo. . . Hầu như toàn bộ cư dân Trường Lăng đã rối loạn tâm thần, họ cùng nhau vứt bỏ công việc đang làm, bắt đầu đổ xô ra đường phố tung hô vạn tuế.

Không ngờ Dương Sơn quận lại được quân đội Đại Tần hùng mạnh thu hồi.

Không chỉ Dương Sơn quận, ngay cả vùng Vu Sơn, Lộc Sơn nằm giữa lãnh thổ hai nước Tân Sở, cũng đã thuộc về Đại Tần.

Đây mới thực sự là điều vui mừng mang tầm cỡ quốc gia khiến muôn người cùng đổ xô ra đường.

Ngay cả đám dân cờ bạc thua đến cháy túi trong sòng bạc ngầm dưới đất của Trường Lăng cũng vậy. Khi họ chui ra khỏi sòng bạc âm u, lại nhìn thấy ánh mặt trời, hai mắt bị chói trào nước mắt, thì cũng là lúc tin tức đến tai. Sau khi phấn chấn lên, đầu óc tỉnh táo lại phần nào, chợt nhớ ra những gì mình đã thua trong sòng bạc, đã làm những việc gì trong thời gian vừa qua, đám dân cờ bạc này lập tức khóc âm lên.

Sòng bạc ngầm dưới đất đã thực sự biến thành không có tiếng chân người, vô cùng vắng lặng.

Trong một gian tĩnh thất nằm sâu bên trong sòng bạc ngầm, Triệu Tứ vẫn mặc mặc đồ nam lẳng lặng để mặc tiếng hô vạn tuế, tiếng dân cờ bạc gào khóc trong con hẻm kể bên chui vào lỗ tai. Nàng chợt nhớ tới Sư tôn của mình, người đàn ông dùng sức một người khai sinh ra Triệu Kiểm Lô, dùng sức một người chặn đứng quân đội Đại Tần không vào được thành kia.

Lúc này, nàng bỗng nảy sinh cảm giác bất lực.

...

Cho dù ngày tết cũng chưa bao giờ vang lên tiếng reo mừng lẫn tiếng hô vạn tuế rung chuyển cả núi đồi như vậy, có lẽ ngay cả trong toàn bộ lịch sử Đại Tần Vương triều cũng chưa bao giờ từng xảy ra.

Tiếng hô nối tiếp nhau chấn động đám bụi tích trên vô số mái hiên nhà rơi xuống, len lỏi tới rất nhiều nơi vô cùng tĩnh lặng, thậm chí còn khiến cho phố phường lẫn mặt nước dòng Vị Hà cũng phải khẽ rung động.

Trong gian phòng sâu thẳm nhất tại Đại Phù Thủy Lao được phòng vệ nghiêm ngặt nhất Trường Lăng, một vài sợi xích đen thui khóa chặt một người hoàn toàn không vẻ gì là con người.

Làn nước đen thui phát ra ánh sáng le lói chói mắt một cách lạ kỳ, ngập đến ngang ngực ông ta. Xiềng xích đen xì giống như rong rêu mọc bừa bãi, đan dệt chằng chịt dưới làn nước xung quanh thân thể ông ta, nhưng lại không hề tiếp xúc với bất cứ bộ phận nào trên cơ thể ông ta.

Thế nhưng, bản thân từng cái xiềng xích đen thui này lại giống như một Phù văn cường đại khoá chặt chẽ cả một vùng không gian này. Lực lượng của chúng mạnh tới mức có thể làm biến đổi tính chất nước của cả khu vực này.

Nước trong khu vực này biến thành lạnh lẽo đến kỳ lạ, lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Tóc ông ta giống như một mớ giẻ lau nhiều năm chưa được giặt, bết lại thành một mớ, che kín quá nửa cơ thể chìm dưới nước. Gương mặt mọc đầy các loại các loại ghẻ lở nấm mốc của ông ta thỉnh thoảng trôi lên mặt nước, có vẻ như không còn dấu vết gì của máu thịt, giống như bên dưới lớp da chỉ còn lại xương vậy.

Hình dáng bên ngoài như thế không thể được coi là con người, nhưng ông ta lại khiến cho người ta có cảm giác đúng là một con người, bởi vì khí tức của ông ta thuộc về con người.

Có một số người, cho dù biến thành hình dạng gì đi chăng nữa, cho dù ngay cả ngũ quan cũng không còn rõ nét, nhưng lại có riêng một loại khí chất, một loại khí chất làm cho tất cả mọi người cảm thấy người đó giống con người hơn hầu hết những người khác trên cõi đời này.

"Ta không hiểu rốt cục người đang chờ đợi cái gì nữa?"

Thân Huyền đứng trên một tảng đá sát mép nước, thản nhiên cup mắt nhìn tảng đá dưới chân, lười nhác hỏi: "Chờ đợi được kết quả như hôm nay, người liệu có thoả mãn?"

Không hề có bất cứ tin tức nào đưa tới căn phòng giam này, Thân Huyền cũng chưa đề cập bất cứ tin tức nào có liên quan tới Lộc Sơn Minh Hội với con người này. Vậy mà chỉ cần một vài âm thanh và sự chấn động đó, là đã đủ giúp cho người này đoán được chuyện gì xảy ra.

Bởi vì người này được công nhận là thiên hạ đệ nhất Quân sư, được công nhận người thông minh nhất thiên hạ.

Ông ta là Lâm Chử Tửu.

"Người ghé sát vào đây một chút, ta nói cho người biết hôm nay ta có thoả mãn hay không."

Một giọng nói hài hước vang lên từ mặt nước ở bên dưới, chui vào tai Thân Huyền.

Lông mày Thân Huyền khẽ nhướng lên, lão ta ngước mắt lên một chút nhìn người đang ngậm dưới nước, nhưng chân vẫn không di chuyển một bước nào.

"Ngay cả một bước chân cũng không dám tiến tới, lúc nào cũng sợ trúng phải mưu kế của ta, vậy mà còn muốn mượn thời cơ này để làm ta rối loạn tinh thần." Dù ngậm mình dưới nước đã hoàn toàn không còn giống con

người nữa, mà giống như là một cây rong rêu mọc hoang dại trong nước, nhưng bất cứ lúc nào cũng thể hiện ra mình chính là một con người kiêu ngạo, Lâm Chử Tửu phá ra cười: "Người không cảm thấy sự việc này rất đáng buồn cười hay sao?"

Thân Huyền trầm ngâm một chốc rồi mới đáp: "Đúng là rất buồn cười, nhưng ta ở trên bờ đá, còn người lại ở dưới nước."

Lâm Chử Tửu vui vẻ nói: "Mỗi thời mỗi khác, chẳng biết chừng có ngày người lại ngâm mình dưới nước, còn ta thì lại ở trên bờ nhìn người."

Thân Huyền nheo mắt nhìn ông ta, vặn lại: "Điều đó có khả năng sao?"

Lâm Chử Tửu nghiêm túc gật đầu, nói: "Chắc là rất nhanh thôi."

Con người Thân Huyền hơi co lại, trong khoảnh khắc không sao trở lại bình thường được.

"Xưa nay chỉ có kẻ tù tội bị quan cai ngục đe dọa, chứ chưa bao giờ nghe nói quan cai ngục bị kẻ tù tội đe dọa cả." Lâm Chử Tửu lại phá ra cười, "Nhưng mà hôm nay ta có tâm trạng tốt, có thể phá lệ nói cho người biết một việc."

Thân Huyền nhìn Lâm Chử Tửu với vẻ mặt nhăn nhúm. Hãm mình trong Đại Phù Thủy Lao nhiều năm như vậy, lão ta đương nhiên hiểu Lâm Chử Tửu đến từng chân tơ kẽ tóc. Lão ta hiển nhiên không tin Lâm Chử Tửu sẽ nói cho mình biết điều gì có tác dụng cả.

Không ngờ Lâm Chử Tửu lại đột nhiên mở miệng nói: "Phủ Ly Lăng Quân xong rồi."

Hồ hấp của Thân Huyền đột nhiên đình chỉ. Đôi mắt lão ta tức khắc lóe lên tia sáng khác thường.

"Nếu như bây giờ phái quân đi bảo vệ phủ phủ Ly Lăng Quân có lẽ còn kịp. Nếu không, ngày hôm nay phủ Ly Lăng Quân sẽ hoàn toàn biến mất khỏi Trường Lăng." Lâm Chử Tửu tiếp tục nhấn nhá nói: "Cho dù Nguyên Vũ giành được thắng lợi tại Lộc sơn huy hoàng đến mấy đi nữa, nhưng phủ Sở chất tử vẫn không thể cứ muốn là có thể phá hủy. Minh ước vừa mới định ra xong, đương nhiên phải cho ba triều kia cơ hội ngẩng mặt lên được."

Đôi mắt híp thành một đường chỉ, Thân Huyền gằn giọng hỏi: "Ai dám phá hủy phủ Ly Lăng Quân vào lúc này?"

Lâm Chử Tửu khế cự người, liếc Thân Huyền một cái rồi nói: "Đối với hầu hết người dân Trường Lăng, quận Dương Sơn không chỉ mang ý nghĩa cúi đầu chịu nhục, mà còn cả thù hận thấu xương. Chắc người không thể nào quên, phần lớn quân nhân Đại Tần chết trận trong trận đại chiến đó là người Trường Lăng hoặc Quan Trung đấy chứ."

"Thắng lợi đi kèm với xả hận."

Sau khi dừng lại một chút, Lâm Chử Tửu nói tiếp bằng giọng nói mang âm hưởng trêu tức: "Tại thời điểm cảm giác mình chưa chắc đã mạnh bằng đối thủ, cho dù là xả hận cũng sẽ kìm chế. Nhưng đến khi cảm thấy đối thủ đã bị đánh bại, việc xả hận thông thường sẽ luôn vượt ra khỏi tầm khống chế."

Thân Huyền càng ngẫm nghĩ ý nghĩa trong câu nói này, lưng càng lúc càng lạnh buốt. Nhưng lão ta vẫn lắc đầu, "Việc này không liên quan đến chức trách của ta."

"Sao lại không liên quan?"

Giọng nói của Lâm Chử Tửu chợt mang đầy âm hưởng trêu tức: "Ngay từ đầu người đã bị ta dẫn dắt lối suy nghĩ. . . Người chỉ thụ động đi theo. Nghe ta nói phủ Ly Lăng Quân sẽ bị phá hủy, người lại không hề nghĩ ra

rằng, trước khi có phủ Ly Lăng Quân thì ta đã bị giam giữ tại nơi này. Nếu không biết gì về Sở chất tử thì làm sao ta lại có thể biết được phủ Ly Lăng Quân tồn tại?"

Thân thể Thân Huyền chấn động dữ dội, sắc mặt đột nhiên biến thành trắng bệch.

Vài năm vừa qua, ngoài một số người ra thì không có bất cứ một ai được phép gặp Lâm Chủ Tửu. Mà trong số một vài người đó, lão hầu như lúc nào cũng thường trực tại nơi đây, hoàn toàn không có khả năng nhắc tới điều gì có liên quan đến Ly Lăng Quân được.

Hắn biết được bằng cách nào?

"Ta có khả năng đọc được suy nghĩ người khác."

Bên dưới vang lên tiếng động, Lâm Chủ Tửu ngẩng đầu lên, mái tócбет lại khuấy động mặt nước thành những gợn sóng lăn tăn, "Ta có thể thông qua đôi mắt nhìn thấu những thứ con người ta dấu kín trong tâm trí, người cũng chẳng ngoại lệ. Bởi vậy ngày xưa ta mới bách chiến bách thắng, đoán trước hướng đi của kẻ địch, nhìn thấu bí mật trong lòng người khác."

Thân Huyền lâm vào trạng thái cực kỳ khiếp sợ.

Nhưng chỉ mấy hơi thở sau, lão ta đột nhiên trở nên phẫn nộ.

"Trên đời lấy đâu ra Độc Tâm thuật vớ vẩn gì đó!"

"Người muốn dùng đòn tâm lý!"

"Người cho rằng ta sẽ bị lời nói của người ảnh hưởng dễ thế sao!"

Giọng nói tức giận của lão ta vang vọng bên trong Thủy lao.

Nhưng Lâm Chử Tửu chỉ thản nhiên nhìn lão ta, cười khẽ một tiếng, nói: "Độc Tâm thuật dĩ nhiên không có trên đời, nhưng người cho rằng mình có thể chết già được sao? Người cho rằng tất cả đều đúng như Nguyên Vũ suy nghĩ, không gì thoát ra khỏi lòng bàn tay hắn được sao?"

Trong cùng một ngày, lần thứ hai trong lòng Thân Huyền nảy sinh mầm mống sợ hãi.

Cách phân tích của Lâm Chử Tửu có vẻ thiếu căn cứ. Tuy lúc mới bắt đầu phải thừa nhận là hoang đường, nhưng vài câu tiếp theo lại thường giống như cây châm lạnh buốt đâm vào lòng người vậy.

Mấu chốt nhất chính là, rất nhiều năm trước đây, Lâm Chử Tửu đã từng nói ra rất nhiều câu như vậy, nhưng rồi lại biến thành sự thật không sót câu nào.

Vẫn như mọi ngày, Thân Huyền không nói thêm bất cứ câu gì, dứt khoát quay người rời khỏi cái phòng giam này.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 58: Sứ Mạng Chính Là Tính Mạng

"Sư huynh, thực ra huynh muốn tìm cái gì?"

Thấy Đinh Ninh ngồi thụp xuống, sẫm soi từng dấu vết trên gạch ngói, thậm chí còn dùng mũi ngửi thử, Thẩm Dịch không nhìn nhìn được khẽ hỏi. . .

Kể từ vụ Chu Viên trở đi, gã đã biết vị sư huynh xuất thân từ phố chợ này của mình không thể suy đoán được theo lẽ thường. Từ lúc đi vào phủ Ly Lăng Quân đến giờ, có lẽ mục đích của hắn chỉ là muốn tìm kiếm một vài đầu mối có liên quan đến tu hành, bởi vì Mân Sơn Kiếm Hội đã sắp diễn ra. Theo gã nghĩ, tất cả mọi việc mà Đinh Ninh làm đều chỉ vì Mân Sơn Kiếm Hội.

Thế nhưng, trong quá trình lùng sục khắp phủ Ly Lăng Quân mấy ngày vừa qua, ngày nào hắn cũng ở lại nơi này rất lâu. Thẩm Dịch thực sự càng ngày càng cảm thấy việc mà Đinh Ninh đang làm chẳng có liên quan gì đến tu hành cả, đặc biệt là lúc này, Đinh Ninh hành động cứ như là đang điều tra án vậy.

Đinh Ninh nhíu chặt lông mày, hắn không vội trả lời câu hỏi của Thẩm Dịch. Trên ngón tay của hắn dính một ít bụi, hắn vê nhẹ để cảm nhận bằng xúc giác, sau đó mới từ đứng thẳng lên trong đám gạch ngói vụn, nhìn Thẩm Dịch đáp lại: "Nhà ngươi là gia đình cự phú ở Quan Trung, đối với mức độ chi tiêu của Phủ đệ chắc hẳn là hiểu biết hơn ta nhiều. Mấy ngày nay ngươi đã theo ta tìm kiếm trong cái phủ Ly Lăng Quân này nhiều lần,

theo đánh giá của người, một cái Phủ đệ có nhiều môn khách như vậy, một ngày trung bình chi tiêu hết bao nhiêu?"

Thẩm Dịch sững người ra, trả lời: "Căn cứ vào mật độ phân bố phòng ốc, lượng nhân khẩu nhiều như vậy, hiển nhiên mức độ chi tiêu rất lớn, phải tính toán kỹ càng hơn thì mới có thể đưa ra kết quả chính xác. Sư huynh hỏi vấn đề này để làm gì?"

Đinh Ninh không chịu trả lời câu hỏi của gã mà chỉ nói: "Vào năm Nguyên Vũ thứ ba, Ly Lăng Quân mới được phái tới Trường Lăng làm Sở chất tử. Cứ cách một khoảng thời gian lại được mở rộng một lần trong vòng chín năm liên tiếp, cuối cùng Phủ Ly Lăng Quân mới được như thế này."

"Sư huynh, ý của huynh là nguồn tài chính của Ly Lăng Quân có vấn đề?" Thẩm Dịch rốt cục đã hiểu ra vấn đề.

Trong Trường Lăng, những phủ đệ xa hoa, rộng lớn hơn so với phủ Ly Lăng Quân nhiều không đếm xuể. Tuy nhiên, những Phủ đệ đó đều được xây dựng dần dần trong một thời gian rất dài, hoặc có một số người trước khi xây dựng nên phủ đệ của mình thì đã tích lũy tài sản qua rất nhiều năm ở Trường Lăng.

Nếu như quy đổi toàn bộ số tiền bỏ ra để xây dựng phủ Ly Lăng Quân thành vàng bạc, chất đông lại, giả sử muốn kiểm đếm số vàng bạc đó thì phải mất tới mấy năm.

Nhớ tới những cổ vật trong phủ Ly Lăng Quân nằm rải rác khắp các phố phường thực sự không được coi là lộng lẫy, nhưng lại được chế tạo tinh xảo bằng chất liệu cực kỳ xa xỉ, Thẩm Dịch chợt sinh ra ý nghĩ, giả sử chất đồng số vàng bạc dùng để xây dựng phủ Ly Lăng Quân đó lại thì sẽ là một ngọn núi vàng núi bạc kinh khủng tới cỡ nào.

"Trước kia, hầu hết dân chúng Trường Lăng chưa bao giờ từng được bước chân vào phủ Sở chất tử, cho dù có được vào thì cũng chẳng kịp nhìn

ngó được thứ gì, nhưng bây giờ thì muốn ngó chỗ nào thì ngó. Có vài nhà cổ ra vẻ ta đây là nhà giàu có, ra ngoài tiêu tiền như nước, khiến mọi người đều lầm tưởng, nhưng đồ đạc trong nhà hóa ra lại cực kỳ đơn sơ, chỗ nào trong tầm mắt thì bày biện hoành tráng, chỗ không nhìn thấy thì tiết kiệm tối đa." Đinh Ninh liếc nhìn Thẩm Dịch, nói: "Ly Lăng Quân nổi tiếng nhờ hào phóng tiêu tiền như nước, chiêu hiền đãi sĩ. Người với ta đã quanh quẩn ở cái phủ Ly Lăng Quân này cả mấy ngày rồi, có thể nhìn ra được hắn là người thực sự danh xứng với thực. Nói tóm lại, hắn thật sự có tiền."

"Sở Đế không thể nào cung cấp cho hắn nhiều tiền tiền tài để tiêu xài được. Bởi nếu như đồng ý cho hắn mang một khoản của cải khổng lồ như vậy tới Trường Lăng, Sở Đế đã chẳng đời nào phái hắn đi làm chất tử." Dừng lại một chút rồi Đinh Ninh nhìn thẳng vào Thẩm Dịch nói bằng giọng chắc chắn: "Giả sử là được một nhà cự phú nào đó giúp đỡ đi nữa. . . Nhưng một lần bỏ ra một khoản tiền khổng lồ như vậy, bất cứ nhà nào cũng không đủ năng lực."

Thẩm Dịch hít sâu một hơi với vẻ khiếp sợ, tán đồng: "Đúng vậy, chỉ trong vòng mấy năm mà đã chi ra một khoản tiền lớn đến thế, ngay cả Tạ gia cũng không có khả năng, trừ phi sử dụng cơ nghiệp tổ tiên để lại. Nhưng nếu không gặp phải năm thất bát trầm trọng khó vượt qua, có ai lại động chạm đến cơ nghiệp tổ tiên để lại?"

Đinh Ninh nói: "Vẫn có người phải sử dụng đến cơ nghiệp tổ tiên, ví dụ như gặp phải họa lớn, danh hào cũng mất sạch."

"Gặp phải họa lớn, danh hào cũng mất sạch?" Thẩm Dịch đột nhiên tròn trừng hai mắt, "Ý huynh là giới quyền quý ngày trước?"

Đinh Ninh gật đầu.

Thẩm Dịch kinh hãi nhìn hắn, "Nhà nào có thể chi ra được một khoản tiền lớn tới như vậy?"

Đinh Ninh ngửa tay, giơ ngón cái và ngón trỏ vào sát mặt gã.

Dưới ánh nắng, Thẩm Dịch nhìn thấy ngón tay hắt ánh lên sắc huỳnh quang.

Người bình thường tuyệt đối không thể nhận ra thứ phát ra ánh huỳnh quang đó là gì, nhưng Thẩm Dịch lại biết.

Đó là màu sắc của ngọc quý.

Vàng bạc có thể tích lớn, lại quá mức nặng nề, nếu như vận chuyển bằng xe rất dễ bị người khác nhận ra, cho nên cự phú Đại Tần nào cũng chấp nhận lỗ, đổi vàng bạc thành ngọc và đá quý.

Một viên ngọc quý thượng đẳng đã có giá tới vạn lượng vàng, trong khi trọng lượng lại rất nhẹ. Đặc biệt là ngọc quý mài thành bột, không chỉ có tác dụng làm đẹp giữ gìn tuổi xuân, được giới nữ quyền quý của Trường Lăng rất yêu chuộng, mà còn có cả tác dụng tâm bổ nhất định đối với người tu hành.

Cho nên giữa ngọc và đá quý, giới quyền quý Trường Lăng ưa chuộng ngọc quý hơn hẳn.

Những nhà cự phú chân chính phú khả địch quốc (giàu ngang một nước), thứ chất đóng trong bảo khố (kho chứa đồ quý) ở trong nhà không phải vàng bạc, mà là ngọc quý.

Chỉ khi nào ngọc quý nhiều tới một mức độ nhất định, thì trong quá trình vận chuyển chúng mới ma sát với nhau, lưu lại một lượng nhỏ bột mịn trên thành một số đồ chứa hoặc trên mặt đất, trong góc tường.

"Lữ gia!"

Thẩm Dịch suy ra được đáp án, khiếp sợ nhìn Đinh Ninh thốt lên.

Trong giới quyền quý ngày trước của Trường Lăng, chỉ có Lữ gia mới có tài sản lớn khủng khiếp tới như vậy.

"Khi Lữ gia bị diệt, mặc dù đã bị tịch thu một lượng tài sản lớn đáng sợ, nhưng còn tổ kho trong truyền thuyết của họ thì vẫn không thể tìm ra." Đinh Ninh nhìn Thẩm Dịch gật đầu.

Thẩm Dịch khó nhọc nuốt nước miếng, lẩm bẩm nói: "Hóa ra là được Lữ gia ủng hộ. . . Nhưng Sư huynh, huynh tốn nhiều công sức như vậy, lẽ nào chỉ là vì muốn tìm ra người ủng hộ phía sau màn của Ly Lăng Quân?"

Đinh Ninh ngẫm nghĩ một lát rồi mới đáp lại: "Tương lai việc này sẽ có quan hệ rất lớn."

Thẩm Dịch không tài nào hiểu nổi. Theo gã thấy, cho dù là Lữ gia và Ly Lăng Quân cấu kết với nhau, thế nhưng Ly Lăng Quân đã về hãn Đại Sở Vương triều, sau này sẽ trở thành Đại Sở Đế Vương. Kể cả là có quan hệ đi nữa, thì cũng chỉ quan hệ tới Thánh thượng và đám Quý tộc đó thôi, đâu có tới phần của Đinh Ninh?

"Có người đến!"

Đinh Ninh không có ý định giải thích cặn kẽ. Hắn quay đầu lại, nhìn về phía đằng sau.

Thẩm Dịch thực ra không hề để ý tới, hiện thời phủ Ly Lăng Quân giống như một cái kho chứa nguyên liệu của vô số nhà ở xung quanh, hàng ngày không biết có bao nhiêu người ra ra vào vào. Gã có thể tưởng tượng ra, sau này rất nhiều nhà cửa thậm chí là cả tường bao trong Trường Lăng được xây bằng gỗ và đá lấy được từ phủ Ly Lăng Quân.

Khi mắt gã nhìn về cùng một hướng với Đinh Ninh, thân thể gã không tự chủ được khẽ chấn động.

Gã nhìn thấy một người thanh niên.

Mặc dù quần áo và thân thể người thanh niên này rõ ràng có vẻ sạch sẽ lạ thường, nhưng gã lại có cảm giác người này đặc biệt phong trần mệt mỏi.

Hơn nữa, gã có thể khẳng định, người thanh niên này là một Tu Hành Giả. Không những vậy, người này nhất định còn là một Tu Hành Giả mạnh gấp bội so với mình và Đinh Ninh.

Ngoài ra, nét mặt người thanh niên này còn đặc biệt bình thản lẫn trang nghiêm.

Thấy Đinh Ninh và Thẩm Dịch cùng ngoái đầu nhìn về phía mình, gã thanh niên này lập tức cúi gập người hành lễ với Đinh Ninh, nhưng không hề nói một lời.

Đinh Ninh hơi nhíu mày.

Hắn đã từng thấy vẻ mặt trang nghiêm này rất nhiều lần, cho nên hắn cảm nhận được ngay khí chất khác người đó trên người thanh niên này.

"Người biết ta?" Hắn nhìn gã thanh niên, hỏi.

Tên thanh niên từ từ đứng thẳng dậy, kính cẩn trả lời: "Bạch Dương động Đinh Ninh."

Đinh Ninh hỏi tiếp: "Tìm ta có chuyện gì?"

Gã thanh niên vẫn tiếp tục trả lời bằng giọng kính cẩn: "Được người nhờ vả, có thể nói chuyện với riêng một mình ngài hay không?"

Lông mày hơi nhíu lại, nhưng Đinh Ninh không từ chối mà chỉ đáp lại một câu cộc lốc: "Được!"

Nói xong hần nhắc chân bước đi luôn, đích đến là một căn phòng bị tàn phá gần đó.

Gã thanh niên này đương nhiên là Lý Vân Duệ. Nhìn thấy Đinh Ninh phản ứng dứt khoát như vậy, trong một chớp mắt, đôi mắt gã chợt sáng lên khác thường. Ngay khi đi theo Đinh Ninh vào trong căn phòng bị tàn phá đó, gã lập tức lấy từ trong tay áo ra một vật, đưa cho Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhíu mày càng sâu hơn.

Hần nhìn vào vật hình vuông được bọc trong một loại vải gai tầm thường nhất, dài tầm một thước trong tay Lý Vân Duệ, hỏi: "Đây là cái gì?"

Lý Vân Duệ nhìn vào gương mặt sạch sẽ mang nét cứng cỏi của tên thiếu niên phố chợ Trường Lăng, lắc đầu, đáp: "Ta cũng không biết là gì. Ta chỉ có trách nhiệm mang món đồ này tới giao tận tay cho ngài. . . Hơn nữa, thế gian này chỉ có ta và ngài biết việc này, chỉ có ta biết món đồ này đã tới tay của ngài."

Đinh Ninh thoáng đắn đo. Hần không vội tiếp nhận món đồ Lý Vân Duệ đưa cho, cảm giác của hần nhẹ nhàng thấm thấu qua lớp vải thô in hoa văn, tiếp cận với đồ vật bên trong.

Chỉ một chớp mắt sau, cặp mắt hần trở nên nghiêm trọng lạ thường.

"Người thực sự không biết bên trong là vật gì?"

Hần ngẩng đầu lên nhìn Lý Vân Duệ, hỏi một cách nghiêm trọng.

Lý Vân Duệ lắc đầu.

"Được."

Đinh Ninh gật đầu, vươn tay cầm lấy đồ vật được bọc bằng vải thô đó.

Lý Vân Duệ lại cúi gập người thi lễ, không nói thêm bất cứ câu nào, quay người đi thẳng.

Đinh Ninh nhìn theo gã thanh niên này, đôi mắt bắt đầu hiện lên niềm tôn kính từ đáy lòng.

Hắn biết gã thanh niên này đến từ Đại Sở.

Hắn cũng biết, sau này chắc chắn sẽ khó có cơ hội gặp lại gã thanh niên người Đại Sở này.

...

Lý Vân Duệ ra khỏi phủ Ly Lăng Quân, thong thả đi xuôi theo con phố tĩnh lặng về phía dòng Vị Hà.

Khi đến bờ Vị Hà, gã liếc nhìn về hướng Lộc sơn và Đại Sở một cái rồi bình thản lội xuống nước sông lành lạnh.

Khi nước sông đã ngập quá đầu, gã thả toàn bộ Chân nguyên lẫn Nguyên Khí Thiên Địa ra khỏi cơ thể với tốc độ chậm chạp và nhẹ nhàng nhất có thể. Sau đó, gã vừa nghĩ về hoa xuân đua nở trong ngõ hẻm nơi đô thành Đại Sở vừa nhắm mắt lại, tự nhốt mình vào trong bóng tối.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 59: Nhân Vương Ngọc Bích

Mặc dù trước kia chưa từng gặp Đinh Ninh, nhưng ngay từ lần đầu tiên Lý Vân Duệ nhìn thấy hắn, gã đã biết ngay người này tuyệt đối không phải kẻ tầm thường, gã biết ngay sứ mạng mà Sở Đế giao cho mình nhất định có ý nghĩa phi thường.

Thêm vào đó, bước cuối cùng để bảo đảm sứ mạng hoàn thành là phải xóa sạch mọi dấu vết khiến đám Tu Hành Giả Đại Tồn có thể tìm được bất cứ đầu mối nào từ bản thân mình.

Cho nên Lý Vân Duệ lựa chọn lặng lẽ thả hết toàn bộ lực lượng thuộc về Tu Hành Giả trong cơ thể ra ngoài.

Nếu chết dưới Vị Hà, cho dù mấy ngày có nổi xác lên thì kể cả là đám quan viên Thần Đô Giám lẫn Giám Thiên Ty giàu kinh nghiệm cũng không tài nào nhận ra xác gã và những người chết đuối bình thường có gì khác nhau.

Có lẽ, sẽ chẳng có bất cứ người nào phát hiện ra gã đã từng có mặt trên đời.

Khi toàn bộ Chân nguyên và Nguyên Khí Thiên Địa tích tụ trong cơ thể trào hết ra ngoài, Lý Vân Duệ cảm thấy thân thể biến thành nặng nề khác thường, áp lực cũng nước nén hết không khí ra khỏi lồng ngực gã. Đến khi thay vì không khí nước sông Vị Hà xộc vào trong phổi, gã cảm thấy đau đớn khôn tả.

Nhưng gã vẫn không chế được cơ thể mình, lập tức tự ép mình rơi vào trạng thái ngủ say.

Cùng lúc với gã Tu Hành Giả Đại Sở Vương lặng lẽ tìm tới cái chết, trong một chiếc thuyền buôn trên dòng Vị Hà, một mỹ nhân áo trắng, búi cao làn tóc mây, đang gảy tỳ bà.

Tiếng đàn tỳ bà trống vắng u buồn, như tiếng lòng người phụ nữ đi xa nhớ nhà. Ngay khi làn sóng Chân nguyên bị Lý Vân Duệ ép ra khỏi cơ thể từ từ chạm vào đáy chiếc thuyền buôn, vị mỹ nhân áo trắng cau mày lại, ngón tay chợt lướt nhanh hơn.

Tiếng đàn tỳ bà trống vắng u buồn đột ngột biến thành tiếng chém giết trên chiến trường, giống như vô số tiếng binh khí va chạm. Trong khoảnh khắc, sắc mặt mấy thương nhân đang ngồi trong khoang thuyền uống rượu trò chuyện vui vẻ trở nên vô cùng nhợt nhạt, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu tương đua nhau lăn dài trên trán, giống như vô số binh khí vô hình trong tiếng tỳ bà đã chặt đứt mạch máu chạy về trái tim của họ vậy.

Tiếng tỳ bà ngừng lại.

'Bịch!' một tiếng động nhẹ nhàng vang lên.

Tỳ bà rơi xuống nệm ghế.

Bức rèm che vẫn còn lay động, nhưng vị mỹ nhân áo trắng gảy tỳ bà bên trong đã biến mất không còn tăm tích từ lúc nào.

...

Cùng thời điểm Lý Vân Duệ trầm mình xuống dòng Vị Hà, Đinh Ninh cùng Thẩm Dịch về đến Ngô Đồng Lạc.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Khi Đinh Ninh vén rèm cửa hậu viện để đi vào quán rượu, Trương Tôn Thiển Tuyết đã đứng sẵn trong viện chờ hăn.

Chỉ cần nghe tiếng bước chân của Đinh Ninh, nàng đã biết ngay nhất định có việc gì đó vô cùng quan trọng đã xảy ra.

"Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì."

Đinh Ninh nhìn nàng trả lời với vẻ mặt nghiêm trọng khác thường.

Lông mày như vẽ của Trương Tôn Thiển Tuyết hơi nhíu lại.

Không để cho nàng kịp sốt ruột, Đinh Ninh đã nói tiếp luôn: "Sở Đế đưa cho ta một món đồ, nhưng ta hoàn toàn không biết là thứ gì, cho nên ta vẫn không thể biết được đã xảy ra chuyện gì."

Trương Tôn Thiển Tuyết đưa mắt liếc hăn, "Sở Đế?"

Đinh Ninh gật đầu, "Chỉ có lão mới có được tử sĩ Lục Cảnh như thế, cũng chỉ có Tu Hành Giả quyết tử vì lão và Đại Sở Vương triều mới có khí chất như vậy."

Lưỡng lự một lát rồi Đinh Ninh thò tay vào trong lồng ngực, lôi vật thể hình vuông đó ra.

Hai hàng chân mày Trương Tôn Thiển Tuyết cau lại.

Nàng hiểu Đinh Ninh đến từng chân tơ kẽ tóc. Chỉ cần nghe tiếng bước chân ngày hôm nay của Đinh Ninh, nàng đã biết ngay hăn có tâm sự nặng nề. Thậm chí, cho dù trước đó Đinh Ninh không hề nói với nàng món đồ này do Sở Đế phái người đưa cho mình, chỉ cần động tác hiện giờ của Đinh Ninh đã đủ khiến cho nàng cảm nhận được sức nặng của món đồ này.

Nàng không nói thêm câu gì, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn từng động tác của Đinh Ninh.

Đình Ninh đi vào phòng ngủ ở hậu viện.

Hắn ngồi xuống cạnh cái bàn Trưởng Tôn Thiển Tuyết thường trang điểm , đặt món đồ đó ngay ngắn trên bàn. Tiếp đó hắn nhẹ nhàng thận trọng mở từng lớp vải thô bọc ở bên ngoài.

Thần thức Trưởng Tôn Thiển Tuyết xuyên qua mấy lớp vải thô, nhưng chỉ một nháy mắt sau, thân thể nàng chợt khẽ chấn động. Nàng đã hiểu được vì sao Đình Ninh nghiêm trọng như vậy.

Món đồ được bọc trong lớp vải thô giống như một cái vòng xoáy khủng bố, Thần thức nàng chỉ vừa mới tiếp xúc với nó đã bị hút vào trong hết sạch.

Có thể làm cho Thần thức của một tu hành giả tầm thường nảy sinh cảm giác kỳ dị như vậy thì đã không phải là vật bình thường, còn nếu làm cho cả một Tu Hành Giả cỡ như nàng cũng phải nảy sinh cảm giác tương tự. . . Một vật như vậy, dường như chưa từng xuất hiện trong điển tịch của giới tu hành.

Bởi vì quá mức kỳ dị, cho nên nhất định không phải là vật bình thường.

Bởi vì không biết, cho nên phải thận trọng.

Đình Ninh thận trọng mở lớp vải thô cuối cùng ra. Trong suốt quá trình làm việc này, vô số sợi tơ tằm phun trào trong cơ thể hắn, phòng ngừa không cho bất cứ một chút khí tức nào của mình tiếp xúc với món đồ đó.

Sắc đồng xanh u ám đập vào mắt hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết.

Trước mặt hắn là một cái hộp kim loại hình chữ nhật màu đồng xanh, có vẻ ngoài giống như là một miếng phôi kim loại được nấu chảy vừa mới đúc ra xong, nhưng mặt ngoài lại phủ kín những phù văn phức tạp rồi rậm nhìn hoa cả mắt.

"Đây là cái gì?"

Trưởng Tôn Thiên Tuyết nhìn chăm chăm vào miếng kim loại đó tới mấy chục giây, sau đó mới lên tiếng hỏi.

Đại Sở Vương mạnh nhất về mặt Phù khí. Bất cứ một Tu Hành Giả Đại Tân nào, ngay khi nhìn thấy một vật phù kín bởi Phù văn như vậy, trước tiên sẽ nghĩ tới ngay Phù khí. Nhưng Trưởng Tôn Thiên Tuyết lại có thể khẳng định, đây không phải một loại Phù khí theo đúng nghĩa của nó.

Lúc này, nàng có thể thấy được, bên trong đám phù văn phức tạp rồi rậm đó có rất nhiều đường chỉ màu xanh đang không ngừng di động.

Những đường chỉ màu xanh là Chân nguyên, là Chân nguyên của một vị cường giả Thất Cảnh.

Những đường chỉ Chân nguyên đó di chuyển tạo thành một vòng tuần hoàn đặc biệt trong đám phù văn, dường như vĩnh viễn không bao giờ biến mất. Tuy nhiên, lực lượng của những đường chỉ Chân nguyên đó lại không quá mạnh. Nếu như nàng cưỡng ép rót một luồng Chân nguyên vào, những đường chỉ Chân nguyên đó sẽ lập tức bị phá nát.

Nhưng mà, sau khi chúng bị phá nát, cái hộp này sẽ biến đổi thế nào thì đã là việc nằm ngoài tầm hiểu biết của nàng.

Đinh Ninh không trả lời câu hỏi của nàng.

Hắn nhìn chăm chăm vào đám phù tuyến cực kỳ phức tạp đó, đôi mắt sáng chói, dường như đang liên tục tính toán gì đó. Đôi mắt hắn thỉnh thoảng lại nhìn vào một vài điểm phù tuyến cắt nhau. Qua vài chục giây sau, hắn nhướng mày với vẻ đăm chiêu rồi vươn tay phải ra, ấn nhẹ xuống mặt cái hộp.

Ngay khi tiếp xúc với cái hộp, đầu ngón tay hần vang lên ra vô số tiếng động rất nhỏ.

Khi ngón tay hần miết theo đường phù tuyến, chúng ngân lên tiếng vang rất nhỏ, nhưng những đường chỉ màu xanh lại không phát sinh bất cứ thay đổi nào.

Nét mặt Đinh Ninh cũng không có bất cứ thay đổi nào.

Ngón tay hần đột nhiên dừng lại, rồi miết ngược lại theo tuyến đường vừa di chuyển. Cùng lúc đó, tiết tấu tiếng động nhỏ bé ở đầu ngón tay hần trở nên rối loạn, dày đặc.

Một loạt tia sáng màu xanh lần lượt sinh ra trên đầu ngón tay hần, sau đó rơi xuống đám phù tuyến bên dưới.

Những tia sáng xanh lặng lẽ hòa quyện với Chân nguyên màu xanh trong đám phù tuyến một cách hoàn mỹ.

Tiếp đó, đường chỉ màu xanh di chuyển trong đám Phù văn càng lúc càng lớn mạnh.

Cuối cùng, Phù văn được Chân nguyên màu xanh lấp đầy.

Toàn bộ bề mặt tấm kim loại màu đồng xanh lập tức biến thành bằng phẳng nhẵn bóng, đồng thời lượng Chân nguyên màu xanh đã lấp đầy Phù văn cũng tức khắc đông cứng lại.

Giữa trung tâm miếng kim loại màu đồng xanh phát ra một tia sáng kỳ lạ.

Miếng kim có vẻ hoàn chỉnh không có bất kỳ khe hở nào, lấy điểm phát sáng làm trung tâm từ từ tách ra.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đôi hàng lông mày vẫn nhú chặt chọt giãn ra.

Nàng đã biết đây là cái gì.

Đây là một cái hộp bí mật.

Một cái hộp bí mật mà chỉ khi nào dùng Chân nguyên cùng màu mới có thể mở ra được.

Hoặc có thể nói, chỉ có người nào có khả năng bắt chước theo y hệt, ngưng luyện ra Chân nguyên màu xanh hoàn toàn tương tự thì mới có thể mở cái hộp bí mật này ra.

Đinh Ninh trầm ngâm không nói.

Tia sáng ở trung tâm cái hộp màu đồng xanh từ từ biến mất.

Tiếp đó, toàn bộ Chân nguyên màu xanh phân hóa thành Nguyên Khí Thiên Địa, tan biến vào trong không khí.

Bên trong chiếc hộp bí mật bằng đồng xanh là miếng ngọc bích khá nhỏ hình tròn, có thể nắm gọn trong lòng bàn tay.

Bên trong miếng ngọc bích trắng tinh lại có một sáng màu vàng úa liên tục nhảy nhót, giống như hình ảnh một người đang không ngừng biến đổi thành đủ các loại hình dáng.

"Đây là Nhân Vương Ngọc Bích."

Đinh Ninh không vội cầm miếng ngọc bích đó lên, mà xoay người lại, nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết chầm chậm nói: "Lão đã đoán được ra ta tu luyện Cửu Tử Tầm."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn hẩn, không vội đáp lại.

Đinh Ninh nhìn nàng, nói tiếp bằng giọng đã bắt đầu không còn bình thường được nữa: "Nhân Vương Ngọc Bích là một vật trái với quy luật tự nhiên. Món đồ này là biểu trưng của đế vương Đại Sở, được các vị đế vương truyền từ đời này sang đời khác. Đặc tính trái quy luật tự nhiên của nó là, nếu Tu Hành Giả đeo nó, trong một hoàn cảnh tu hành không đổi, cảnh giới sẽ tăng tiến nhanh hơn một chút."

Đôi mắt Trương Tôn Thiển Tuyết không dấu được nổi khiếp sợ.

"Có thể nhanh hơn bao nhiêu?" Nàng hỏi.

Đinh Ninh liếc nhìn nàng, đáp: "Theo đồn đại, có thể nhanh hơn ba phần mười."

Gương mặt Trương Tôn Thiển Tuyết hơi tái đi, hai tay không kìm chế được khẽ run rẩy.

"Bất kỳ một loại Phù khí nào, bất kỳ một loại Đan dược nào cũng không có khả năng sánh với được với món đồ này." Dù không nhìn nàng, Đinh Ninh vẫn có thể hiểu được cảm nhận lúc này trong lòng nàng. Dù hẳn đã hít một hơi thật sâu, nhưng giọng nói vẫn cứ lạc đi: "Món đồ này là bảo vật tầm cỡ quốc gia quý trọng nhất của Đại Sở Vương triều, đúng ra nó phải được truyền lại cho vị Đế Vương tiếp theo."

Trương Tôn Thiển Tuyết gật đầu, "Đúng ra phải truyền lại cho Ly Lăng Quân."

Đinh Ninh cũng gật đầu, nói: "Cho dù không truyền lại cho Ly Lăng Quân thì vẫn có thể giao cho Triệu Hương phi."

Trương Tôn Thiển Tuyết trầm ngâm một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Bây giờ lão đã chết, người chuyển món đồ này cho người cũng đã chết, thiên hạ này chỉ có ta với người biết món đồ này đã nằm trong tay người. Lão làm vậy là có ý gì?"

Khóe miệng Đinh Ninh hơi nhếch lên tỏ vẻ bất đắc dĩ. Hắn cầm miếng Ngọc Bích lên rồi nhẹ nhàng nói: "Lão không có chút lòng tin nào với bất cứ người nào khác. . . Hoặc có thể nói, lão cho rằng tương lai chỉ có chúng ta mới có khả năng đánh bại được Nguyên Vũ."

"Lão chưa từng gặp ta cơ mà." Trương Tôn Thiển Tuyết lắc đầu, "Không phải chúng ta."

"Người và Cửu Tử Tầm có quan hệ." Đinh Ninh cũng lắc đầu.

Trên mặt Trương Tôn Thiển Tuyết tỏa ra một lớp sương lạnh. Nàng không nhìn đi chỗ khác nói với Đinh Ninh: "Nhưng chúng ta là người Tần."

"Lão thật sự nhìn rất xa!"

Đinh Ninh nhìn xoáy vào nàng, nghiêm túc nói: "Có lẽ lão cho rằng chúng ta sẽ mang ơn lão."

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 60: Bắt Mụ Ta Phải Thất Vọng

"Mang ơn?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết liếc nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Việc này có thể lớn có thể nhỏ, rất khó phân biệt rành rẽ."

"Cho nên lão để ta tự lựa chọn."

Đinh Ninh nhìn miếng ngọc bích trên tay, ngẫm nghĩ một lúc rồi mới nói tiếp: "Cho nên, lão không hề đưa ra bất cứ yêu cầu nào."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đột nhiên cảm thấy sự việc này dường như khá là buồn cười. Nàng nói bằng giọng mang hàm ý chế giễu: "Người còn có thể làm được gì?"

"Ít nhất có thể nhanh chóng trở nên mạnh hơn một chút, giúp cho khả năng gia nhập Môn Sơn Kiếm Tông của ta trở nên chắc chắn hơn phần nào."

Đinh Ninh lại ngẫm nghĩ thêm một lúc: "Sau khi lão chết, vương đồ bá nghiệp đã không còn bất cứ ý nghĩa gì đối với bản thân lão nữa. Cho nên, có lẽ lão chỉ muốn chúng ta có thể đối xử với con dân của lão tốt một chút."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết vẫn tiếp tục hỏi bằng giọng mang hàm ý chế giễu: "Nếu như Đại Sở Vương triều cũng không còn thì sao?"

Đinh Ninh liếc nhìn nàng một cái, đáp: "Vậy thì đối xử với người nước Sở tốt một chút."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lườm hăn một cái, mặt cau lại có vẻ không đồng ý. Thế nhưng Đinh Ninh vẫn cứ ung dung gật đầu, nói tiếp: "Đương nhiên, bây giờ nói ra những điều này vẫn là quá sớm."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lạnh nhạt hỏi: "Khoảng tầm nào?"

Câu hỏi này của nàng quá mức vắn tắt, người khác rất khó có thể hiểu được nàng thực ra muốn hỏi về vấn đề gì. Vậy mà Đinh Ninh lại trả lời không cần nghĩ ngợi: "Tam Cảnh Thượng phẩm."

Hiển nhiên là Trưởng Tôn Thiển Tuyết muốn hỏi về tu vi của Đinh Ninh trước khi Mân Sơn Kiếm Hội mở màn. Đối với việc liên quan đến tu hành, Đinh Ninh chưa bao giờ nói sai. Hăn nói trước khi Mân Sơn Kiếm Hội diễn ra mình sẽ đạt tới Tam Cảnh Thượng phẩm, Trưởng Tôn Thiển Tuyết lập tức dám chắc tu vi của hăn nhất định sẽ đạt tới cảnh giới đó.

Người xếp hạng cao nhất trên Tài Tuấn Sách là Liệt Huỳnh Hoảng chỉ có tu vi Tứ Cảnh Trung phẩm. Theo Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhận định, Đinh Ninh đạt tới tu vi Tam Cảnh Thượng phẩm là đã đủ rồi.

Cho nên nàng chớp mắt với Đinh Ninh, không nói thêm bất cứ câu gì.

Trong thế giới riêng của hai người, hành động đó có nghĩa là cuộc nói chuyện này đã đến hồi kết thúc.

Đinh Ninh cũng nín lặng không nói năng gì, chỉ cời giầy, leo lên giường mình ngồi xuống.

Không một ai có thể giải thích được tốc độ tinh tảo nội quan của hăn.

Gần như ngay khi hần nhắm mắt lại, bản thân hần dường như đã ngay lập tức đứng bất động ở giữa trung tâm Khí hải, nhìn ngũ khí bồng bênh và Chân nguyên lưu chuyển một cách diệu kỳ trong cái thế giới đó.

Từng tia Nguyên Khí Thiên Địa nối tiếp nhau kéo đến từ bốn phương tám hướng, từ từ chui vào thân thể hần.

Chỉ trong chớp mắt, trong đầu Đinh Ninh nảy sinh cảm giác khiếp sợ.

Trong chớp mắt đó, hần đã hiểu được Nhân Vương Ngọc Bích được thiên hạ tôn sùng rốt cuộc là vật như thế nào.

Ngoài thế giới Khí Hải được ngũ khí lượn quanh trong thân thể mình, vô số Chân nguyên chảy xuôi theo kinh mạch cùng với trời đất bao la ngút ngàn trong tầm mắt ra, hần "Nhìn thấy" lòng bàn tay phải mình đang phát sáng rực rỡ.

Muôn vàn ánh sao trôi nổi ở bên trong. Những ánh sao bình thường không thể nhìn thấy bằng mắt thường đó, phát ra vô số những đường tuyến khó có thể nhận ra bằng mắt thường. Những ánh sao có vẻ rất nhỏ bé, thế nhưng dường như lại bao hàm bên trong một khoảng cách xa diệu vợi, tạo thành một không gian vô cùng vô tận.

Không gian bên trong những đường tuyến đó đang không ngừng sinh ra Nguyên Khí Thiên Địa. Có vài loại, hần biết tường tận, có vài loại đã hoàn toàn vượt ra khỏi tầm hiểu biết của hần.

Cho nên, Phù Khí này chắc chắn không có bất kỳ một Tu Hành Giả có khả năng chế tạo ra được.

Không gian này xác thực là một cái Tiểu Thế giới.

Một mảnh vỡ ngôi sao, một viên tinh hạch, hoặc một viên tinh tủy. . . Trong thế giới của Tu Hành Giả, có vô số cách gọi khác nhau để đặt tên cho

vật thể đó. Rất nhiều bảo thạch, thậm chí rất nhiều kim loại kỳ lạ đều có xuất xứ từ những mảnh vỡ như vậy.

Thế nhưng, trong số muôn vàn mảnh vỡ ngôi sao rơi xuống, chỉ có một số lượng hãn hữu tương thích với Nguyên khí của thể gian này, chứ chưa cần phải nói tới Nhân Vương Ngọc Bích, một loại mảnh vỡ có thể tự nhiên sinh sôi ra rất nhiều Nguyên khí Thiên Địa như thế này.

Chỉ qua mấy nhịp hơi thở cảm thụ từng tia Nguyên Khí Thiên Địa thấm thấu vào cơ thể mình, Đinh Ninh đã có thể khẳng định món đồ này đúng như lời đồn, chính xác có thể giúp cho tốc độ tu hành của hắn nhanh hơn hai đến ba phần mười. Nhưng đối với riêng hắn, có thể nói tác dụng của món đồ này không chỉ có vậy.

"Là cái gì?"

Thấy mí mắt hắn giãn giật, Trương Tôn Thiển Tuyết buột miệng hỏi.

"Một cái Tiểu Thế giới đặc biệt."

Đinh Ninh từ từ mở mắt ra, nhìn nàng đáp: "Thậm chí có thể giúp tìm hiểu Nguyên Khí Tinh thần không thuộc về thế giới này."

Câu này đi ngược lại với lý luận chung của tầng lớp cao cấp nhất của Tu Hành Giả. Hiểu được ý nghĩa trong câu nói đó, Trương Tôn Thiển Tuyết lập tức nhìn xoáy vào Đinh Ninh, gắt giọng hỏi một cách thẳng thắn nhất: "Có ngộ ra được phương pháp đối phó Tinh Hỏa Kiếm của Trịnh Tự không?"

Đinh Ninh nhú mày lưỡng lự, đáp: "Có lẽ có thể."

"Nếu như có thể." Trương Tôn Thiển Tuyết ngẫm nghĩ giây lát rồi mới nói tiếp: "Ta sẽ nhận ơn lão."

Đinh Ninh mỉm cười.

Sau khi thường xuyên phải đối mặt với vòng vo lẫn âm mưu, cách thức thăng thấn này rất dễ làm con người ta cảm thấy ảm áp và yêu thích.

"Có người đến!"

Đột nhiên gương mặt Trương Tôn Thiển Tuyết lại phủ lên một lớp sương lạnh. Nàng dùng giọng không che dấu được niềm căm ghét khôn tả, nói: "Là người tu hành công pháp của cung Vị Ương, chắc là người của Trịnh Tụ."

Một phụ nữ xinh đẹp mặc quần áo có vẻ mộc mạc, nhưng không thể nào che lấp được khí chất quý phái của người trong cung, ngay cả mái tóc đen tuyền cũng hết sức gọn gàng bóng mượt, đi vào Ngô Đồng Lạc, chính xác hơn là đi vào cái quán rượu không tên trong Ngô Đồng Lạc.

Người phụ nữ này dường như cũng chẳng hề có ý muốn che giấu mình là một cung nữ, dáng đi và tư thế vẫn giữ nguyên như lúc ở trong cung.

Thị nhìn quanh cái quán rượu có vẻ không được sạch sẽ lắm, rồi nhìn thẳng vào Đinh Ninh vẫn đang lẳng lặng đứng nhìn mình, hơi nhíu mày tỏ vẻ khó chịu, nói: "Xác thực là hơi quá mức giản dị!"

Sau khi cảm nhận khí tức trên cơ thể người phụ nữ này, Đinh Ninh có thể khẳng định, địa vị trong cung Vị Ương của thị có lẽ ngang ngửa với Phan Nhược Diệp.

Hắn không vội nói năng gì, chỉ đứng chờ cung nữ này nói tiếp.

"Phần thưởng này ban cho người!"

Cung nữ lấy từ trong ống tay áo ra một bản văn tự, đặt lên mặt bàn ở bên cạnh Đinh Ninh. Sau đó, ả dùng tay ra hiệu bắt Đinh Ninh phải xem ngay

lập tức.

Đình Ninh mở bản văn tự đó ra, lông mày lập tức nhíu lại.

Cung nữ lạnh lùng nhìn xoáy vào hắn, nói ra: "Thế nào?"

Đình Ninh ngẩng đầu lên nhìn thị, trả lời: "Đây là một tờ khế đất."

Cung nữ nói ngay: "Chỉ cần biết chữ là có thể nhìn ra được đây là một tờ khế đất."

Đình Ninh nói: "Nhưng đây là khế đất Mặc Viên của Chu gia."

Cung nữ nói bằng giọng hơi trào phúng: "Mặc Viên vẫn là Mặc Viên, nhưng bây giờ đã không còn là của Chu gia. . . Kể từ hôm nay, thành Trường Lăng đã không còn Chu gia."

Đình Ninh hơi cúi đầu xuống, nhìn vào tờ công văn trước mặt, nói: "Phần thưởng này quá hậu!"

Sắc mặt cung nữ sa sầm xuống: "Nếu ban thưởng cho người, vậy là đã nói rõ người xứng đáng với phần thưởng như vậy."

Đình Ninh gật đầu, cầm lấy tờ khế đất cất đi.

Sắc mặt dịu đi một chút, cung nữ nói tiếp: "Các người sẽ chuyển đến Mặc Viên ngay trong ngày hôm nay!"

Đình Ninh thừa hiểu, một ý chỉ như vậy hoàn toàn không có kẽ hở nào để xoay chuyển. Bởi vậy, hắn không hề nói bất cứ câu gì, chỉ nín lặng coi như đồng ý.

"Không được nhắc đến bất cứ một việc gì có liên quan đến Vu sơn, đặc biệt là việc người đã cứu ngài."

Ả cung nữ uy nghiêm hài lòng quay người đi ra cửa. Nhưng vừa bước tới ngưỡng cửa quán rượu, thị lại đột ngột lạnh lùng ném lại một câu: "Bởi vì kể từ hôm nay trở đi, ngài đã là Thái tử Đại Tần Vương triều ta."

Ngay khi ả cung nữ uy nghiêm đi khuất khỏi tầm nhìn của Đinh Ninh, Trưởng Tôn Thiển Tuyết xuất hiện ở ngay phía sau hắn.

"Mụ ta đối xử với người quả thực là không tệ, thật là bạo tay!"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn về phía ả cung nữ vừa đi khuất bằng đôi mắt lạnh như băng giá, gương mặt bưng bưng Sát khí, "Không ngờ lại ban hết toàn bộ nhà cửa của Chu gia cho người."

Đinh Ninh thừa hiểu niềm căm ghét Trịnh Tự trong lòng nàng. Hắn lắc đầu, đôi mắt cũng bắt đầu trở nên lạnh giá, "Đây không phải là đại lễ gì cả!"

Mặc dù Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã thu lại phần nào Sát ý, nhưng vẫn còn rất tức giận, cho nên lúc này nàng không muốn nói chuyện.

"Lộc Sơn Minh Hội kết thúc, việc bên ngoài đã được định đoạt, cho nên khi quyết định quét dọn Trường Lăng một chút, người nào mà bản thân không muốn nhìn thấy nữa thì mụ ta sẽ thẳng tay đối phó." Đinh Ninh liếc nhìn nàng, nói: "Chu gia đã xong, chúng ta bỗng dưng chiếm được Mặc Viên. . . Bởi vì ta đi theo Chu gia lão tổ tới Vu sơn cho nên Chu gia mới xong, cho nên trong suy nghĩ của đám quyền quý ngày trước, ta chắc chắn là người của Hoàng Hậu."

"Mặc dù chưa chắc đã dám đối phó ta ở ngoài sáng, nhưng chỉ cần có thời điểm thích hợp, đám quyền quý ngày trước này tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội chọc ta một đao."

Sau khi ngừng một chút, Đinh Ninh lạnh lùng nói tiếp: "Cho nên, đây chẳng phải là đại lễ gì cả, chỉ là thủ đoạn mượn dao giết người mà thôi."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nghe hần phân tích xong, sắc mặt có vẻ dễ chịu hơn nhiều, "Tại sao?"

Đinh Ninh đáp: "Mặc Thủ Thành đã sinh lòng nghi ngờ ta, mụ ta hiền nhiên cũng không ngoại lệ."

"Người như mụ ta, chỉ cần nảy sinh nghi ngờ người khác, sẽ dứt khoát làm cho kẻ đó tức khắc biến mất khỏi Trường Lăng." Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã hiểu tường tận, gằn giọng nói: "Cho nên, dù người cứu con trai của mụ ta, nhưng nếu người muốn tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, mụ ta sẽ tuyệt đối không giúp người."

"Có lẽ vẫn có người cảm thấy, được mụ ta ngấm ngầm đồng ý, ta sẽ giành được thắng lợi ở Mân Sơn Kiếm Hội. Nhưng ta với người lại hiểu rõ như ban ngày, hiện giờ, ý của mụ ta là không muốn cho ta làm được điều đó." Đinh Ninh nhìn nàng, chậm chậm nói với thái độ lạnh lùng thờ ơ.

Hần và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, thậm chí là cả mấy người Tiết Vong Hư sẽ chuyển tới Chu Viên ngay trong ngày hôm nay. Theo suy nghĩ của hầu hết người sống ở Trường Lăng, việc một người thiếu niên bình dân trong phố chợ, dựa vào nỗ lực và vận may của mình, đột nhiên được ông trời đoái thương, kiếm được một gia sản lớn tới choáng váng như vậy, thật sự là một câu chuyện rất đáng để cho người ta thêm muốn, ước ao.

Thế nhưng, mặt trái chân thực của câu chuyện này lại không hề tốt đẹp như vậy.

Nhận thấy nét tàn khốc trên gương mặt hần, Trưởng Tôn Thiển Tuyết hỏi: "Vậy người định làm như thế nào?"

"Không có 'định làm như thế nào' hay 'sẽ làm như thế nào' hết." Đinh Ninh khinh thường nói: "Việc này có liên quan tới mạng sống của ta, cho nên, ta sẽ tận dụng mọi khả năng của mình, bắt mụ ta phải thất vọng."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 61: Ngôi Mộ Mới

Quê nhà đang là mùa hoa cải nở rộ, màu vàng rực rỡ giống như nhuộm kín cả bầu trời. Mùi hương hoa dịu nhẹ ngập tràn trong khoang mũi Lý Vân Duệ.

Mùi hương dịu nhẹ đó khiến cho y cảm thấy thân thể càng lúc càng nhẹ bẫng, cuối cùng bay bổng lên.

Y nhìn thấy một đám dê con vừa mới sinh ra không lâu đang nô đùa trên bờ ruộng. Sau đó, lại lại thấy một đứa bé trai vui sướng chạy sau bầy dê, càng lúc càng tiến lại gần mình.

Y nghe rõ mồn một tiếng cười hưng phấn của đứa bé, bởi vậy chẳng hiểu tại sao y cũng cảm thấy càng lúc càng vui sướng.

Nhưng y đột nhiên sững người ra một thoáng, bởi vì y cảm thấy gương mặt đứa bé này càng lúc càng quen thuộc.

Đứa bé chạy tới trước mặt y, cánh hoa cải hai bên bờ ruộng cuốn tung lên sau lưng. Vô số cánh hoa tung bay tạo thành một cơn sóng vàng rực.

Lý Vân Duệ không tự chủ bước theo con đường chạy về thôn trang trước mặt, nơi đứa trẻ đã chạy ra.

Một con trâu buộc dưới tán cây hòe ở cửa thôn, nằng hắt qua tán cây thành những vệt loang lổ trên người nó.

Lý Vân Duệ lại đi tiếp. Y nhìn thấy một hàng rào tre, y nhìn thấy một người phụ nữ mặc quần áo bằng vải thô đang giặt quần áo bên giếng nước nằm trong hàng rào đó.

Trên lò trong nhà bếp đang hấp củ cải trắng thái sợi nặn tròn.

Thấy y đi tới gần, người phụ nữ mặc quần áo vải thô đó đột nhiên ngừng đầu lên, hiền hoà nhìn y với vẻ trách móc, bảo y mau đi rửa tay.

Lý Vân Duệ khiếp sợ nhìn hai tay của mình. Y nhìn thấy hai tay mình dính đầy bùn đất, y nhìn thấy hai tay của mình đã biến thành nhỏ bé trắng nõn một cách khác thường.

Y càng thêm khiếp sợ, bởi y chợt phát hiện ra mình đã biến thành cậu bé vừa mới chạy ra ruộng rau cải lúc này.

Cuối cùng y đã nhớ ra đây là nơi nào, cuối cùng đã nhớ lại mình là ai, người phụ nữ mặc quần áo bằng vải thô này là ai.

Y há to miệng, nhưng không hiểu sao lại nghẹn tiếng không phát ra âm thanh.

Màu vàng rực trong ruộng đồng càng lúc càng trở nên chói lóa, y không chịu đựng nổi muốn nhắm mắt lại. Nhưng lại sợ không còn nhìn thấy hình ảnh đó nữa, cho nên y dùng lý trí bắt ép mình, cố gắng mở mắt ra. . . Thế nhưng trước mắt y chỉ là một màu vàng rực chói lọi.

Y phát ra một tiếng rên thống khổ.

"Đã tỉnh chưa?"

Một tiếng giọng nói lạnh lẽo như nước đá xối thẳng vào tai y.

Giọng nói này vô cùng xa lạ. Trước mắt Lý Vân Duệ mờ tối, giống y như bầu trời đã bị tán cây hòe ở cửa thôn che mất. Y dần dần nhìn thấy rõ thế

giới trước mặt. . . Không có hoa cải vàng rực trải khắp núi đồi, chỉ có nước sông cuộn cuộn mênh mông bát ngát.

Che kín bầu trời trên đỉnh đầu y là một người con gái áo trắng.

Y phát hiện ra mình đang nằm dài trên bãi cỏ ẩm ướt. Nhìn từ dưới lên, người con gái áo trắng này có vẻ đặc biệt xa xăm cao lớn.

"Bất kể bởi vì nguyên nhân gì, tán hết Chân nguyên toàn thân nhảy xuống sông tự tử cũng là hành vi ngu xuẩn tới cực độ."

Người con gái áo trắng liếc nhìn y một cái, nói với vẻ vô cảm.

Lý Vân Duệ nín lặng trong thoáng chốc. Y từ từ ngồi dậy, hỏi: "Là người đã cứu ta?"

Người con gái áo trắng nhìn y, hết sức lạnh nhạt đáp: "Đúng thế."

Lý Vân Duệ ngần ngừ một lúc rồi nói: "Đa tạ."

Người con gái áo trắng hơi nhú mào.

Sau khi đứng lên rồi, Lý Vân Duệ lại tiếp tục đi xuống sông.

"Đỉnh Ninh."

Người con gái áo trắng không hề ngăn cản Lý Vân Duệ tiếp tục lao xuống sông, mà chỉ nói ra cái tên đó.

Thân thể Lý Vân Duệ chợt cứng đờ.

"Trong lúc ta hôn mê, người đã nghe được những gì?"

Y xoay người lại, nhìn chăm chăm vào người con gái áo trắng hỏi.

"Đã đến tu vi này rồi, vậy mà lại tán hết toàn bộ Chân nguyên nhảy xuống sông tự tử, ta muốn biết tại sao."

Người con gái áo trắng không trả lời câu hỏi của y, mà xoay người nhìn về phía Trường Lăng xa xa.

Nàng đã quanh quần nơi khúc sông này một lúc lâu. Trong khoảng thời gian trước và sau Lộc Sơn Minh Hội vừa qua, nàng vẫn luôn do dự mình có nên vào Trường Lăng nữa không, có còn cần thiết phải vào đó nữa hay không. Nhưng đến lúc này, sự do dự của nàng đã biến mất tăm.

Nàng bắt đầu bước đi.

Cơ thể Lý Vân Duệ càng ngày càng trở nên lạnh lẽo. Y xoay người lại, vừa kịp nhìn thấy người con gái mặc áo trắng bắt đầu bước đi về phía Trường Lăng.

"Ta sẽ đi Trường Lăng tìm kiếm đáp án của mình."

Cô gái áo trắng không hề quay đầu lại nhìn y lần nào nữa, chỉ bình thản ném lại câu nói đó.

Trên gương mặt Lý Vân Duệ hiện lên vẻ lưỡng lự. Y không nói bất cứ câu gì, cũng bắt đầu nhấc chân bước theo phía sau người con gái mặc áo trắng.

...

Một cung nữ mặc áo vải thô thông thả đi ra khỏi Ngõ Đồng Lạc.

Dưới bóng cây bên phải phía trước thị có một chiếc xe ngựa đang đỗ. Đến lúc thị lại gần chiếc xe đó, màn xe hất tung ra phía bên ngoài, một gã đàn ông râu dài chui từ trong thùng ra, hết sức kính cẩn hành lễ với thị.

"Ban Chu Viên cho hăn, đây là thứ hăn đáng được nhận."

À cung nữ liếc gã đàn ông râu dài, mặt không hề biểu cảm, nói: "Nhưng điều này cũng có nghĩa là hẳn sẽ không có bất cứ ưu đãi gì trong Mân Sơn Kiếm Hội."

Gã đàn ông râu dài nhú mày, sau đó cúi người xuống một chút biểu thị mình đã hiểu.

...

Một đám mây đen đang dần bay qua bầu trời.

Dưới đám mây đen là đội ngũ đi theo ngự giá của Đại Tề Vương triều.

Đội quân ngự giá của Đại Sở Vương dừng chân ở Uyển thành. Đội quân ngự giá của Đại Tề Vương triều cũng không vội quay về đô thành, mà dừng lại dưới chân một ngọn núi màu đen.

Ngọn núi đó không quá cao lớn, không có lấy bất cứ một cây cỏ nào, nhưng lại có vô số mộ bia to nhỏ khác nhau đứng thành hàng lối.

Đội ngũ Ngự giá dừng ở dưới chân núi, chiếc kiệu lớn màu đen vẫn tiếp tục lên trên.

Trong một khe núi gần đỉnh, một thiếu niên đang dùng xẻng đào hố.

Tuổi của gã thiếu niên này xấp xỉ với Đinh Ninh. Gã mặc quần áo màu đen, vẻ mặt cực kỳ bình thản chuyên chú. Kể cả lúc chiếc kiệu đen to lớn như một căn phòng hạ xuống sau lưng mình, rồi Tề Đế bước ra từ bên trong, gã vẫn không hề dừng lại, thậm chí không quay đầu nhìn Tề Đế lấy một cái.

Tề Đế lặng lẽ đứng chờ.

Trên mặt gã thậm chí còn thoáng thấy nét kính cẩn. Vẻ mặt này chỉ xuất hiện mỗi khi gã đối mặt với Yến Anh.

Đất đen liên tục được hất lên. Cái hố gã thiếu niên đang đào càng lúc càng lớn, càng lúc càng sâu, cho đến khi chiều sâu của nó vượt quá đỉnh đầu mình thì gã mới dừng lại.

"Người chắc hẳn là đệ tử của Nhược Sư?"

Thấy gã thiếu niên áo đen quay người lại, Tề Đế khẽ gật đầu, ôn hoà hỏi.

Nhưng gã thiếu niên áo đen vẫn không thèm nhìn Tề Đế lấy một cái. Một cơn gió lạnh lẽo thốc lên, thân hình của gã đã biến mất trước mặt Tề Đế rồi hiện ra ở bên trong chiếc kiệu lớn màu đen.

Không chần chừ một chút nào, gã cúi gập người ôm di thể của Yến Anh lên, sau đó quay trở xuống cái hố mình vừa mới đào xong.

"Lấp đi!"

Gã nhẹ nhàng đặt di thể Yến Anh xuống bên cạnh, sau đó lặng lẽ nằm xuống, nhìn Tề Đế bảo.

Ánh mắt Tề Đế lóe lên niềm kinh sợ, nhưng lão ta chợt cảm nhận được điều gì đó. Bởi vậy, lão ta không hề nói bất cứ câu gì, chỉ cầm lấy cái xẻng mà thiếu niên này vừa sử dụng.

Lão tự tay làm, bắt đầu xúc đất lấp cái hố sâu đó.

Đất đen nối tiếp nhau rơi xuống, dần dần che lấp đi thiếu niên mặc áo bào đen cùng với di thể của Yến Anh, cho đến lúc lấp đầy cái hố sâu này mới ngừng.

Hoàn thành xong công việc này, ráng chiều đã đỏ như máu.

Tề Đế ngấm nghĩ giây lát rồi tháo chiếc vương miện màu đen đang đội trên đầu xuống, đặt ngay ngắn xuống trước ngôi mộ mới, trông không khác gì một tấm bia vừa mới được dựng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 62: Khó Hiểu Nhất Là Lòng Người

Ngay khi vương miện của Tề Đế cắm xuống thay cho bia mộ trước mộ phần mới, một luồng gió âm u tối tăm quét từ chân lên trên đỉnh ngọn núi.

Khi tới đỉnh núi, luồng gió tối tăm đó biến thành một đám mây đen phủ trên đỉnh núi.

Ngọn núi này thực chất không cao, nhưng do có đám mây đen nặng nề bao phủ trên đỉnh, toàn bộ bầu trời giống như đã bị kéo thấp xuống, khiến cho nó có vẻ hết sức cao lớn.

Lớp đất đen không có lấy một ngọn cỏ bỗng nhiên có vô số cỏ tranh đen sì mọc thẳng lên, chỉ chít ngút ngàn phủ kín toàn bộ ngọn núi.

Lớp cỏ tranh đen mọc đều tăm tắp. Tề Đế trầm ngâm không nói, mái tóc dài màu đen bay loạn trong gió.

Châu báu khảm trên cái vương miện trước mặt lão chợt rơi rụng xuống toàn bộ, thậm chí cả phần vàng được khảm lên để trang trí cũng đua nhau tan biến thành bụi bay theo cơn gió tối tăm. Cuối cùng chỉ còn lại một khối mặc ngọc giản dị u tối cắm trong lớp bùn đất đen xì.

Mây đen phủ trên ngọn núi lay động theo gió trời, nhưng vẫn hề không tiêu tan.

Tề Đế đi xuống núi. Trên con đường núi đã mọc kín cỏ tranh cao ngang hông. Thân hình Tề đế giống như đang rẽ sóng trên một con sông dài màu

đen lướt đi.

Cảnh tượng êm đềm biết bao, nhưng khi rơi vào mắt tất cả người Tề dưới chân núi lại biến thành hết sức rung động.

"Khi còn sống, Nhược Sư rất thích thanh tịnh, phong ấn ngọn núi này, bất cứ kẻ nào cũng không được tới gần."

Tề Đế dừng lại trước mặt đám thần tử đang đứng chờ mình, quay người, ngược mắt nhìn lên trên ngọn núi đen, nhẹ nhàng nói.

...

Mấy người nông dân đang rẫy cỏ trên ruộng lúa mạch ngoại thành Trường Lăng chợt sinh ra cảm giác khác lạ, vội ngược nhìn về phía quân cảng Vị Hà ở đằng xa.

Trong Quân cảng hình như vang lên tiếng động rầm rầm. Trong ruộng lúa, từng bầy chim sẻ bị kinh động nháo nhác bay lên.

Chỉ một lát sau, trên đường cái xuất hiện vàng sáng vàng chói lọi, mười mấy kỵ binh mặc áo bào vàng chói thúc ngựa chạy như tên bắn.

Mấy người nông dân chợt hiểu ra, cuối cùng vị Đế Vương mà mình tôn kính nhất đã trở về. Bọn họ quỳ gối luôn xuống ruộng lúa mạch, kích động muôn phần.

Tin tức Ngự giá về Đô theo đường ngang ngõ dọc truyền đi khắp toàn bộ Trường Lăng. Ven đường, vô số thần dân cùng quỳ gối. Vừa mới nhác thấy thân hình uy nghiêm vàng chói trên xa liền từ xa, họ gần như đồng loạt thành kính hô lên vạn tuế.

Tiếng hô vạn tuế rung trời lở núi. Khóe miệng Nguyên Vũ Hoàng Đế hơi nhếch lên, tạo thành nét vui mừng.

Ánh mắt lão chậm chậm lướt qua một vòng, vượt qua vô số thần dân đang quỳ bái mình, cuối cùng dừng lại ở đường biên giới xa tắp của Trường Lăng.

"Người đã nói, nếu có thể làm cho vạn dân thực sự kính yêu, họ mới thật tâm quỳ bái. Hiện giờ, quả nhân đã làm được. Cho nên tất cả những gì quả nhân làm đều là xác đáng."

...

"Món mì này của người ta đã ăn đến phát ngien, dọn đến chỗ Mặc Viên bên đó mà bán. Đừng để như hôm nay, khi ta quay về đến đây thì đã quá thời gian ăn điểm tâm mất rồi. . . Hơn nữa, cảnh trí bên Mặc Viên đẹp ngoài sức tưởng tượng của các người. ."

Trong Ngô Đồng Rụng Lá, Đinh Ninh đứng trước tiệm mì mà bình thường sáng sớm ngày nào mình cũng tới ăn, đặc biệt thành khẩn thuyết phục ông chủ tiệm mì, nhưng ông chủ tiệm vẫn dửng dưng nhào nặn mì sợi. Đến khi Đinh Ninh nói rõ bặt mếp, ông chủ tiệm mì thường ngày vẫn đối xử với Đinh Ninh hết sức khách khí mới nổi đóa ngẩng đầu lên, "Ta đang yên đang lành ở chỗ này, tại sao phải dọn đến Mặc Viên ở. Hơn nữa, cửa hàng ta vừa mới sửa sang lại không lâu, còn bên chỗ Mặc Viên đó vắng như chùa bà Đanh, ta làm mì cho ai ăn đây?"

"Ta sẽ nghĩ cách khiến mọi người cùng dọn đi hết." Đinh Ninh vẫn bình thản như không, nói với thái độ rất đáng tin cậy: "Chỉ cần người đồng ý, ta sẽ lập tức đi nói với những người khác."

Ông chủ tiệm mì trợn trắng mắt, hỏi: "Người định như thế nào?"

Đinh Ninh hiểu ngay ý hỏi vậy là muốn nói ngay cả ta người còn chưa không thuyết phục nổi, người còn dám ba hoa thuyết phục những người khác cùng dọn đi. Nhưng mà hắn vẫn không hề nhụt chí, vẫn cứ tiếp tục thành khẩn nói: "Miễn tiền thuê nhà."

Ông chủ tiệm mì cười đánh xùy một tiếng, "Giá trị dụng cụ xay xát trong tiệm đã thừa sức vượt quá số tiền thuê nhà cón con đó."

Đinh Ninh nhìn thẳng vào mắt y, nói: "Cho không."

Ông chủ tiệm mì ngẩn người.

Đinh Ninh móc khế đất ra, giống hệt như một gã nhà giàu mới nổi nói: "Thấy thích bất cứ gian phòng nào cứ thoải mái mà lấy, nếu cảm thấy cửa hàng không đúng hướng, muốn đục cửa trên bức tường nào thì cứ bảo ta, hôm khác ta sẽ mượn thợ về làm."

Ông chủ tiệm mì suy nghĩ một lúc rồi nổi giận thét lên: "Người đừng có lừa gạt ta! Tuy rằng người có khế đất của Mặc phủ, nhưng mà theo luật lệ của Đại Tần ta, cái khế đất này có thể phân chia ra sao? Người muốn cho không là được hay sao?"

Đinh Ninh nhún nhường nhìn ông chủ tiệm mì, nói: "Quen biết đến độ này rồi, chẳng lẽ cứ nhất định phải giới hạn trong những khuôn sáo cứng nhắc này sao? Khế đất không thể phân chia, ta và người lập một văn bản, nhờ tất cả hàng xóm láng giềng làm chứng. Chỉ cần ta còn là chủ nhân Mặc Viên ngày nào, vậy gian phòng mà người chọn sẽ thuộc về người ngày đó."

Hai mắt ông chủ tiệm mì sáng rực lên, "Người nói nghiêm túc đấy chứ?"

Đinh Ninh tỏ vẻ bức tức nói: "Ta có lúc nào nói không giữ lời chưa."

"Thật sự để ta chọn trước một gian?"

"Tự đi mà chọn." Đinh Ninh liếc y một cái rồi thả cái khế đất xuống trước mặt y.

"Đây chính là khế đất, người tưởng là giấy lộn chắc!" Ông chủ tiệm mì trợn mắt, mắng một câu. Nhưng chỉ một chớp mắt sau, y đã xoa xoa hai tay

lên tạp dề cho sạch, sau đó nhanh như chớp chớp vồ lấy tờ khế đất rồi ngoạc mồm to hết cỡ gào lớn: "Mau tới làm chứng!"

...

"Người định làm gì thế này?"

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn Đinh Ninh đi xuyên qua đám đông, hỏi bằng giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đinh Ninh xoa mồ hôi trên trán, nói: "Động chủ ở chỗ này đã thành quen, Mặc Viên quá mức vắng vẻ, nếu đã muốn náo nhiệt đương nhiên phải làm cho náo nhiệt hơn chút nào hay chút ấy."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại hỏi: "Không còn nguyên nhân nào khác?"

"Nói chung phải có một đồng người dọn qua bên đó, biến chỗ đó thành một nơi giống như Ngô Đồng Rụng Lá, chí ít ra mới khiến người ta cảm thấy dường như không chỉ có mấy người chúng ta chiếm được Mặc Viên, mặc dù bản thân chúng ta không hề muốn lấy cái nơi đó một chút nào. . . Nhưng làm như vậy, nỗi căm hận ta của cái đám quyền quý ngày trước kia có lẽ sẽ dịu bớt đi một chút." Đinh Ninh nhìn thẳng vào nàng, đáp lại: "Hơn nữa, cho dù không có ý nghĩa nào mang tính thực chất đi nữa, điều này cũng có thể coi như biểu đạt cho sự phản kháng của tầng lớp dân chúng thấp kém, có lẽ thực sự có thể làm cho họ ta cảm thấy khó chịu một chút xíu."

Trưởng Tôn Thiển Tuyết ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo: "Làm không tồi!"

Đinh Ninh ngăn người, đây là câu khen ngợi nàng chưa bao giờ từng nói ra, nhưng hần ngay lập tức bình thường trở lại. Nhìn theo bóng lưng nàng, hần không nhịn được phì cười, thì thầm: "Ngây thơ!"

Nếu có thể làm cho vị nữ chủ nhân trong hoàng cung kia khó chịu, có thể nói đó là niềm vui lớn nhất đối với Trương Tôn Thiển Tuyết. Nhưng cũng đúng ngay lúc này, trên đường phố phía đằng xa mơ hồ có âm thanh rầm rĩ như tiếng thủy triều vọng về.

Trương Tôn Thiển Tuyết lập tức nhú mày tạo thành một nếp nhăn, "Hắn đã trở về."

Đinh Ninh khẽ gật đầu.

Sắc mặt Trương Tôn Thiển Tuyết đột nhiên sa sầm: "Người nào cũng yêu quý Nguyên Vũ Hoàng Đế."

"Thế nhưng ta với người lại ghét!"

Đinh Ninh có thể hiểu được ý nghĩ và tâm trạng của nàng lúc này. Hắn lắng nghe tiếng động từ xa vọng về, rồi liếc nhìn đám hàng xóm láng giềng đang huyên náo phân chia phòng, đã hoàn toàn không cần tới vị chủ nhân mới của Mặc Viên là hắn phải nhúng tay vào. Hắn khẽ nói: "Người nhìn họ xem. . . Họ cũng yêu quý Nguyên Vũ Hoàng Đế, nhưng lúc này họ lại yêu quý ta hơn nhiều."

"Lòng người. . ." Đinh Ninh dừng lại một chút, quay sang nhìn gương mặt phủ kín bởi sương lạnh của Trương Tôn Thiển Tuyết, rồi nói tiếp: "vẫn luôn là thứ khó nắm bắt nhất trên đời!"

Trương Tôn Thiển Tuyết hiển nhiên là không muốn nói thêm câu gì. Nhưng đúng lúc này, hai hàng lông mày lại bắt đầu nhú lại, nàng thì thầm: "Có hai tên Lục Cảnh đang quan sát người từ xa."

Đinh Ninh ngẩn người ra.

Trương Tôn Thiển Tuyết chợt ngẩn ngừ, nói bằng giọng không quá quyết cho lắm: "Một Lục Cảnh, một Thất Cảnh?"

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 63: Cần Phải Nhớ Và Cần Phải Quên

Bạch Sơn Thủy đứng im như tượng bên cửa sổ gian phòng trên lầu hai của một khách sạn, lẳng lẳng đôi mắt về phía Ngõ Đồng Rụng Lá ở đằng xa, quan sát Đình Ninh và Trường Tôn Thiển Tuyết.

Lý Vân Duệ đứng ở phía sau nhìn nàng.

Lúc trước, khi ở trên sông Vị Hà, nàng mặc áo chèn trắng. Nhưng lúc này khi đang ở Trường Lăng, nàng chỉ mặc một chiếc áo gấm trắng tinh thường thấy của phụ nữ Trường Lăng, đứng im lìm bên cạnh cửa sổ của cái khách sạn này. Mắt Lý Vân Duệ chỉ có khả năng nhìn thấy những mái nhà đen xì cùng với đám cỏ dại bên trên đang lay động trong gió. Nhưng nhìn nàng từ sau lưng càng lâu, gã lại càng cảm thấy bất kể lúc nào nàng cũng có thể mượn gió lướt sóng mà đi, những mái nhà đen xì kia sẽ biến thành một hải dương tăm tối.

"Thiếu niên quán rượu này thực ra có liên quan tới ta một chút."

Bạch Sơn Thủy không quay đầu lại, hờ hững khoanh tay, nói: "Ta có một vị sư huynh muốn giết hãn, nhưng sư huynh ta lại chôn xác tại Trường Lăng."

Bàn tay Lý Vân Duệ vô thức nắm chặt. Gã nín lặng một lúc rồi mới đáp lại: "Có lẽ ta đã đoán ra người là ai rồi."

"Trận chiến tại Ngự Thị khi ấy, Triệu Tứ đã bị mất kiếm Bản Mệnh, ta thì Nguyên Khí tổn thương nghiêm trọng, Nguyên Vũ giải quyết xong mỗi họa Trường Lăng, yên tâm tới Lộc Sơn. Kế đó, hắn một kiếm chém phăng ngọn núi, đồng thời cũng chém phăng lòng tự tin của rất nhiều người." Bạch Sơn Thủy khoan thai xoay người lại, nhìn Lý Vân Duệ: "Lúc trước ta cứ lưỡng lự quanh quẩn mãi trên dòng Vị Hà, nhìn Trường Lăng gần ngay trước mắt, nghĩ xem liệu có còn cần phải đi vào trong đó nữa hay không, rồi lại nghĩ cho dù có được vài thứ mình muốn thì vẫn không thể nào là đối thủ của Nguyên Vũ Hoàng Đế."

"Nếu đã đồng ý cho người đi theo, ta sẽ không có ý định che giấu thân thế của mình. Ta là ai thì không khó đoán, người khó đoán chính là người." Sau khi dừng lại một chút, Bạch Sơn Thủy nói tiếp bằng giọng đều đều: "Tu vi người đã là Lục Cảnh đỉnh phong, bước vào Thất Cảnh chắc chắn là chuyện sớm hay muộn. Nhưng người lại âm thầm phóng thích Chân Nguyên khiến cho toàn bộ dòng sông sôi sục, giống như đã biến cả một con sông thành một Phù Khí, nên mới bị ta cảm nhận được. Mẫu người giống như người, mỗi vương triều có được mấy kẻ? Nhưng mà người, một mẫu người như vậy lại thân nhiên chịu chết vì thiếu niên quán rượu đó. Theo đánh giá của ta, người thiếu niên quán rượu đó đã lập tức biến thành người tiềm tàng có năng lực vô hạn. Người cùng với người thiếu niên quán rượu đã trở thành chìa khóa để ta một lần nữa mở ra cánh cửa để vào Trường Lăng. Nếu xét trên một vài khía cạnh đó, lẽ ra ta phải là người cảm ơn trước."

Lý Vân Duệ nhìn nàng, sâu thẳm trong đôi mắt lại thoáng hiện lên niềm thống khổ.

"Trong lúc hôn mê, ta đã nói những gì?" Gã do dự một thoáng rồi hỏi.

"Người chỉ gọi tên hắn mấy lần mà thôi."

Bạch Sơn Thủy nhìn gã bằng đôi mắt mang vẻ chế giễu, nói: "Nhưng mà, một kẻ giống như người vậy, chắc hẳn phải coi việc này quan trọng hơn cả tính mạng mình, cho nên kể cả lúc hôn mê vẫn còn tự nhắc nhở chính mình không được quên."

Lý Vân Duệ nín lặng không nói.

"Người tên là gì?" Bạch Sơn Thủy lạnh nhạt hỏi.

Mi tâm Lý Vân Duệ hơi giần giật, nhưng gã vẫn tiếp tục giữ im lặng.

Thần thái Bạch Sơn Thủy Thần vẫn thản nhiên như cũ, nhưng giọng nói đột nhiên trở nên hết sức áp bức: "Người phải nói cho ta biết."

Lý Vân Duệ cúi đầu. Hai tay run run, nhưng gã vẫn không hề mở miệng.

"Tên thiếu niên quán rượu kia rất thú vị! Vừa rồi khi nhìn hắn, ta đã hạ quyết định." Bạch Sơn Thủy mím môi, nở một nụ cười ma mị: "Người không nói cho ta biết. . . Ta sẽ lập tức đi giết hắn."

Lý Vân Duệ ngẩng phắt đầu lên, sâu trong đôi con ngươi lập tức bùng lên ngọn lửa âm u khác thường.

"Đừng có nói sống chết vớ vẩn gì đó với ta!" Môi Bạch Sơn Thủy vênh lên, giống như đã nhìn thấu suy nghĩ suy nghĩ trong đầu lúc này của gã vậy, nàng nói bằng giọng mang hàm ý châm chọc: "Có lẽ người thừa hiểu, người giống như ta vậy sẽ hoàn toàn không thèm để ý đến sống chết. Cho dù nếu ra tay ở chỗ này, ta nhất định sẽ phải chết, nhưng ta vẫn cứ ra tay. Hơn nữa, tuy rằng ta tôn trọng Nguyên Khí nghiêm trọng, nhưng lúc này vẫn mạnh hơn so với người một cấp. Cho nên, người mới chỉ bám riết theo ta, mà không thẳng tay giết chết ta."

"So với hạng người đại nghịch như ta, người quá mức do dự. Giờ ta đã nhìn thấy gã thiếu niên này, người đã không còn cơ hội cự tuyệt."

Bạch Sơn Thủy kêu ngạo nheo mắt lại.

Ngay khi nàng nheo mắt lại, một giọt nước màu trắng ngà lóng lánh đột nhiên hiện ra trước mặt, khẽ chấn động.

"Ta cho người thời gian ba hơi thở để cân nhắc. Sau ba hơi thở, ta sẽ ra tay. . . Đến lúc đó, cho dù ta phải chết, người thiếu niên quán rượu tên Đinh Ninh kia cũng sẽ chết chắc. Người tình nguyện chết vì hãn, ta tin người không muốn nhìn thấy hãn chết."

Lý Vân Duệ trầm ngâm. Nhưng chỉ một hơi thở sau, gã đã ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Bạch Sơn Thủy, nói: "Người không thể giết hãn, hơn nữa người và ta còn phải tìm mọi cách rời xa hãn."

Lông mi Bạch Sơn Thủy chớp một cái, giọt nước ẩn chứa sát ý quyết tuyệt trước mặt nàng lập tức tan biến, nhưng vẻ mặt nàng lại trở nên lạnh lùng hơn, "Vì sao?."

"Bởi vì ta là người Sở."

Lý Vân Duệ nhìn xoáy vào mắt nàng, thông thả nói: "Trước khi về trời, Ngô Hoàng đã giao cho ta chuyển cho hãn một vật. Việc này, ngay cả Triệu Hường phi lẫn tân quân cũng không biết."

Dù những chi tiết của sự việc này được gã kể lại hết sức nhẹ nhàng, nhưng Bạch Sơn Thủy đương nhiên vẫn có thể hiểu được sức nặng bên trong.

"Vật gì?" Nàng nhíu chặt mày, hỏi.

Lý Vân Duệ nhìn nàng, lập tức lắc đầu.

Bạch Sơn Thủy hít sâu một hơi, nàng không hỏi gì nữa mà nhắm mắt lại, làm như Lý Vân Duệ không hề tồn tại trước mặt mình vậy, bắt đầu trầm

ngâm suy nghĩ.

Đối với Sở Đế, người nào còn quan trọng hơn cả Triệu Hường phi lẫn đứa con nuôi sắp ngồi lên để vị, Ly Lăng Quân?

Thậm chí còn quan trọng hơn cả một vương triều?

Một câu hỏi như vậy, đối với nàng quá mức đơn giản.

Bởi vì chỉ duy nhất có một đáp án.

Nàng lại hít sâu một hơi, sau đó lắc đầu, cực kỳ nghiêm túc nói với Lý Vân Duệ: "Không thể nào ngờ, không thể nào ngờ Cửu Tử Tầm. . . lại ở ngay chỗ này."

Hai bàn tay nắm chặt của Lý Vân Duệ chột buông lỏng ra.

Bởi hiểu rõ Sở Đế hơn ai hết, cho nên, nếu muốn, gã sẽ chẳng mất bao nhiêu chất xám sẽ suy đoán ra đáp án đó. Trước đây, gã chẳng qua là không muốn suy đoán mà thôi, giờ đã được Bạch Sơn Thủy đưa ra đáp án, về mặt gã không có quá nhiều biến đổi.

"Cho nên người không thể giết hắn."

"Nếu như suy đoán của người là sự thật. . . Hắn chính người duy nhất mà Ngô Hoàng cho rằng tương lai có khả năng đánh bại được Nguyên Vũ Hoàng Đế."

"Ta có thể chết, nhưng người phải bảo vệ hắn."

Lý Vân Duệ bình thản nhìn thẳng Bạch Sơn Thủy, nói nhấn mạnh từng chữ: "Sau khi ta chết, sẽ không còn ai có thể thấy hắn và Đại Sở Vương Triều có dính dáng gì đến nhau. Nhưng cũng giống như cái cách người đã suy đoán ra điều đó, chỉ cần có người phát hiện ra ta và hắn có quan hệ, sẽ rất dễ dàng suy đoán ra thân thế của hắn."

Nói xong, Lý Vân Duệ cúi gập người hành lễ với Bạch Sơn Thủy.

Bạch Sơn Thủy cười gằn lắc đầu, khóe môi kiêu ngạo nhếch lên, neho mắt lại, nói: "Không nên suy xét bất cứ chuyện gì chết dí theo một hướng. Trường Lăng là một ngôi thành tràn ngập vô số biến hóa, ai biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì. Người đó giúp Nguyên Vũ Hoàng Đế diệt ba Triều, ai biết được truyền nhân của hắn tương lai sẽ làm gì? Huống hồ, người còn chẳng biết là ta sẽ làm gì."

"Ta không cho phép người chết."

Sau khi dừng lại một chút, nàng nhìn Lý Vân Duệ bằng đôi mắt tràn ngập tự tin: "Ta sẽ truyền cho người pháp quyết của Vân Thủy Cung. Người đi theo ta, sẽ không có ai nghĩ rằng người là người Sở."

Lý Vân Duệ lặng im không nói.

Lặng im thông thường có nghĩa là chấp nhận.

"Ta không bao giờ thích gửi gắm hy vọng vào người khác. Huống chi, đây chỉ là một ấu tằm chưa có thành tựu gì. Theo đánh giá của Sở Đế, hắn là người duy nhất có khả năng, nhưng mà người cùng với sự xuất hiện của hắn đã làm hiện ra rất nhiều khả năng trước mắt ta."

Bạch Sơn Thủy thực sự trở nên vui vẻ, cười tí mắt lại thành một đường cong cong.

...

"Thiếu niên kia đang làm gì?"

"Hắn chuyển nguyên cả Ngô Đồng Rụng Lá tới bên đó. . . Thậm chí còn phá hủy đoạn tường bao mặt trước của Mặc Viên, dựng lên vài cửa hiệu mặt tiền, cho người khác tiến hành buôn bán miễn phí."

"Ai bỏ tiền, Vương Thái Hư? Hay là nhà của thiếu niên họ Thẩm đang theo đuôi hăn?"

"Là tiền của chính bản thân hăn. . . Những năm vừa rồi, quán rượu buôn bán rất tốt, dường như đã tích góp được không ít tiền. Hơn nữa, có vẻ như hăn chẳng quan tâm mấy đến tiền bạc."

Trong một thư phòng yên tĩnh, ánh sáng mặt trời lấp loáng lọt qua song cửa trang trí hoa văn. Ả mỹ nhân đã tới Ngô Đồng Rụng Lá lúc trước đã thay đổi cung trang, ngồi tắm mình trong vầng sáng tươi đẹp.

Nghe người đàn ông trung niên mặc quan phục màu đen trước mặt bẩm báo xong, gương mặt bình thường tươi sáng như đồ sứ của thị lập tức sầm, ngay cả ánh mặt trời rực rỡ cũng không thể chiếu rõ được đường nét.

"Hăn làm vậy là muốn thể hiện trong lòng đang bất mãn, hăn rất bất mãn."

Thị trầm ngâm một lát rồi nặng nề phán một câu.

Mặc dù tên quan viên trung niên mặc đồ đen không hề phản ứng gì, nhưng sâu trong đôi mắt lại lóe lên cái nhìn mỉa mai. Lão ta thầm nghĩ, lập công lớn nhưng lại nhận được "Ban thưởng" như vậy, bất cứ một ai không phải là thằng đần rồi cũng sẽ bất mãn. Nhưng qua cách nói của vị quý nhân bên cạnh hoàng hậu này, việc bất mãn đó lại hoàn toàn giống như là bị cấm đoán.

"Hăn nên biết đó là ý của ai. Nếu như đã biết rõ ý chỉ của ai mà còn dám dùng phương thức này để thể hiện bất mãn. . . vậy thì sẽ vì việc đó mà phải trả một cái giá rất đắt."

"Cúi đầu mới có thể trưởng thành. Thân là thần tử, đầu tiên là phải biết tôn kính và tuân lời. Hy vọng sau chuyện này, hăn có thể hiểu được điều đó."

Vẻ lạnh lùng trên gương mặt ả mỹ nhân trong nội cung càng lúc càng lộ rõ. Thị nhìn tên quan viên trung niên, thông thả nói: "Vốn liếng để hăn tự tin có lẽ chính là tốc độ tu hành rất nhanh chóng của mình. Có lẽ hăn nghĩ trước khi Mân Sơn Kiếm Hội diễn ra, tu vi của hăn còn có đột phá lớn. Nếu là như vậy, ta sẽ không cho hăn quá nhiều thời gian. . . Người thay ta đi Mân Sơn Kiếm Tông, ép Mân Sơn Kiếm Hội cử hành sớm vào mười ngày sau."

Tên quan viên trung niên hít sâu một hơi, gật đầu tuân lệnh, nhưng trong lòng lại đang lắc đầu than thở thay cho kẻ khác.

Chỉ là một quý nhân bên cạnh hoàng hậu đã có thể bắt Mân Sơn Kiếm Hội diễn ra sớm hơn dự định. . . Với cách làm như vậy, còn có kẻ nào dám thể hiện ra một chút bất mãn nào nữa sao?

Trong lòng lão ta lập tức ngập tràn thương cảm với tương lai của tên thanh niên trong quán rượu kia.

"Việc sắp đặt Thái Tử sẽ xác định ngay dịp Mân Sơn Kiếm Hội mười ngày sau."

Nhưng dường như ả mỹ nhân trong nội cung còn chưa thấy đủ, hờ hững nhìn tên quan viên, nói thêm: "Đến lúc đó, có lẽ hăn sẽ hiểu rõ hơn nhiều, có một số việc không phải cứ muốn là hăn có thể làm."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 64: Chỉ Còn Đường Chết

Tên quan viên mặc đồ đen cảm thấy lạnh giá trong lòng, nhận mệnh lui ra. Trước khi Lộc Sơn Hội Minh diễn ra, vị nữ chủ nhân trong Hoàng cung đã khống chế một số sự việc đến mức một tay che trời. Còn đến bây giờ, chỉ cần qua sự việc nhỏ bé này đã đủ để cho lão ta nhận ra một sự thật đáng sợ, sau này bà ta sẽ khống chế Tu Hành Giả Trường Lăng càng nghiêm ngặt hơn.

"Mời Lương Đại Tướng quân vào!"

Ả mỹ nhân nội cung hơi lên giọng ra lệnh cho tên quan viên trung niên đang đi ra cửa.

Ngoài sân yên tĩnh vang lên tiếng bước chân vững vàng, một luồng khí tức sát phạt khó tả tràn vào thư phòng. Đôi ủng chiến vượt qua cánh cửa sơn son, Lương Liên lập tức hiện ra trước mặt ả mỹ nhân nội cung.

Sau khi vào trong thư phòng, Lương Liên phớt lờ không thèm chào hỏi, từ từ ngẩng đầu lên. Thái độ lão ta bình thản như mặt nước phẳng lặng.

"Có lẽ ngài cảm thấy rất khó chịu."

Vẻ mặt hờ hững của ả mỹ nhân nội cung nhanh chóng biến thành lạnh lùng, đôi mắt thị bỏ qua thân hình thẳng như lưỡi kiếm của Lương Liên, nhìn xuyên qua khe cửa sổ ngắm bầu trời xanh thẳm ở bên ngoài: "Thông thường lần nào Hoàng Hậu nương nương cũng đích thân gặp ngài, hôm nay

lại đổi thành ta, hơn nữa còn bắt ngài phải chờ. Thế nhưng, ta có thể nói cho ngài biết, nếu như ngài không thể có một vài biểu hiện nào đó khiến Người hài lòng, sau này lúc nào cũng sẽ chỉ là ta gặp ngài."

Lương Liên nhớ tới gương mặt hoàn mỹ của hoàng hậu trong hậu cung, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười giễu cợt: "Bà ấy định khi nào đuổi ta ra khỏi Trường Lăng?"

Ả mỹ nhân nội cung thu hồi ánh mắt lại, nhìn thẳng vào lão ta, đáp: "Khi Mân Sơn Kiếm Hội kết thúc."

"Lộc Sơn Hội Minh vừa kết thúc, bà ấy quả nhiên đã cạn sạch kiên nhẫn."

Lương Liên lắc đầu, không nói gì nữa, quay người đi ra ngoài luôn.

Nét mặt ả mỹ nhân nội cung mỹ nhân không có bất cứ biến đổi nào. Thị chỉ bình thản nói với theo một câu: "Mân Sơn Kiếm Hội sẽ tổ chức sớm vào mười ngày sau."

Vừa bước tới cánh cửa sơn son, Lương Liên nghe thấy thị nói vậy, lông mày chột cau lại. Bàn chân lão ta vừa nhấc lên sừng lại, không hạ xuống được nữa.

"Mân Sơn Kiếm Tông sẽ khai sơn sau mười ngày nữa."

Cùng lúc Lương Liên rời khỏi gian thư phòng đó, tên quan viên trung niên mặc đồ đen đang leo lên một chiếc xe ngựa màu đen đang đứng chờ mình. Sau khi màn xe hạ xuống, lão ta khẽ nói với một tên quan viên còn trẻ đang cung kính đứng chờ bên cạnh xe.

Gió buổi sớm vẫn mang theo hơi lạnh, xung quanh Mặc Viên Chu gia trước kia luôn yên tĩnh thì nay lại ồn ã như cái chợ, náo nhiệt khác thường.

Gần chỗ một bức tường cao bị phá bỏ, ít nhất có năm sáu toán thợ đang làm việc hối hả. Trong khi đó, các gia đình trước kia cư trú ở Ngô Đồng Lạc thì giờ đang chuyển đồ đạc vào trong Mặc Viên. Một vài bộ quần áo nằm dưới đáy hòm một thời gian rất dài nay mới thấy ánh sáng mặt trời, được phơi phóng khắp nơi trong nội viên. Không ít lảng giềng, sau khi hân hoan tùm tùm bên ngoài căn phòng mà mình đã chọn, bỗng chợt cau mày tính toán xem cần phải mua thêm những gì. Căn phòng đẹp dễ như thế có nên mua thêm bếp lò cho vào trong phòng hay không, những chiếc chăn đệm chẳng chịt miếng vá đặt lên cái giường lớn được chạm trổ tinh xảo kia có phải là quá mức khập khểnh không tương xứng hay không.

Vài gia đình lảng giềng ở phố kế bên tò mò chạy tới xem, ngưỡng mộ bàn tán về việc ngày trước khu Mặc Viên này cao thâm khó tiếp cận tới cỡ nào. Đồng thời, họ cũng hảo tâm chỉ cho biết khu chợ gần đây nhất, giếng nước có thể vo gạo rửa rau được gần đây nhất ở chỗ nào, hồ nước nằm ở nơi đâu,...

"Ngày trước Mặc Viên Chu gia cao thâm tĩnh lặng biết bao, có gọi là Kiếm Viện tu hành cũng không ngoa. Vị thiếu niên quán rượu kia chưa tới được mấy ngày, đã thẳng tay biến nơi đó thành một cái chợ, thật sự là một trò đùa quá lớn."

Trong một gian nhà thất trên tầng hai của một quán trà cách đó không xa, một người đàn ông trung niên mặc áo trắng nói bằng giọng mang hàm ý chế giễu: "Có lẽ Trịnh Tự tuyệt đối không tài nào nghĩ ra, vị thiếu niên quán rượu này lại dùng cái trò này để biến hiện sự bất mãn của mình."

"Cho nên Mân Sơn Kiếm Tông sẽ khai sơn sau mười ngày nữa?" Một người đàn ông áo đen đứng bên cạnh lão ta nhếch mép cười gằn, "Phải nói, để đáp trả lại biểu hiện bất mãn của tên thiếu niên quán rượu này, đưa ra hành động thực tế khiến cho hắn không có đủ thời gian để chuẩn bị, thực ra là đang diễn trò cho tất cả mọi người cùng xem."

Người đàn ông áo đen có gương mặt mang nét đẹp rất nam tính, có vẻ còn rất trẻ, nhưng hai hàng lông mày đã lốm đốm có sợi bạc. Mặc dù trên người ông ta không tỏa ra một chút khí thế nào đáng sợ, nhưng chính khí chất đó lại khiến người ta cảm thấy nguy hiểm cực độ.

Người đàn ông trung niên mặc áo trắng quay sang nhìn lão ta, thông thả nói: "Đây là việc có thể đoán trước được. . . Trước Lộc Sơn Minh Hội, những môn phiệt không được lòng bà ta vẫn còn ôm tư tưởng cầu may có thể bình an sống ở Trường Lăng. Thế nhưng, trong Lộc Sơn Hội Minh, bà ta và Nguyên Vũ đã làm được tất cả những việc mà mình muốn làm. Cho nên, sau này người nào làm bà ta khó chịu hay yêu thích đều không thành vấn đề, mà vấn đề là bà ta phải chọn người nào làm trụ cột tương lai của Đại Tần, bắt buộc phải diệt trừ người nào."

Người đàn ông áo đen gằn giọng nói: "Cho nên Trịnh Tự làm vậy là bởi muốn cố ý diễn một chiêu trò cho tất cả triều ta xem. Mục đích chính của bà ta hiển nhiên là muốn nhìn xem rốt cục có ai không tuân theo. Lộc Sơn Minh Hội là thời điểm Nguyên Vũ đánh dẹp cường giả trong thiên hạ, còn Mân Sơn Kiếm Hội sẽ là thời điểm bà ta muốn xử lý triệt để một vài vấn đề trong triều ta."

Người đàn ông trung niên mặc áo trắng nói bằng giọng than thở: "Tên thiếu niên quán rượu này quả thực có đôi mắt sáng như đuốc, cho nên mới dùng phương pháp này để biểu thị sự bất mãn đối với bà ta. Tuy nhiên, nói gì thì nói, cho dù chúng ta không nhúng tay vào, chỉ cần Ly Lăng Quân và Hoàng Hậu có ý kiến, hắn sẽ không bao giờ có khả năng đi được quá xa

trong Môn Sơn Kiếm Hội, chứ chưa cần nói đến việc giành được một trong ba vị trí đứng đầu chung cuộc."

"Nếu Trịnh Tự đã thích đùa giỡn như thế, vậy thì mọi người chẳng ngại ngần gì cùng tham gia chơi đùa một chút."

Người đàn ông mặc áo đen nhìn Mặc Viên đã chìm vào trong bóng tối, thân nhiên nói: "Ta cá là thiếu niên này có khả năng giành được một trong ba vị trí đứng đầu chung cuộc."

...

Ép Môn Sơn Kiếm Hội cử hành sớm, điều đó hoàn toàn không có nghĩa là hoàng hậu Đại Tần hoặc là ả cung nữ làm việc cho bà ta có lòng dạ hẹp hòi, ganh đua với cả một thiếu niên bán rượu, mà là một cách thể hiện thái độ coi thường, hoặc có thể nói là một loại khí phách.

Đại Tần năm Nguyên Vũ thứ mười hai, Lộc Sơn Hội Minh kết thúc đúng vào thời điểm giao thời giữa hai mùa xuân hạ. Sau khi giấu tài một thời gian dài, vương triều Đại Tần chợt bùng nổ với khí thế thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, Đế vương và hoàng hậu đã ngồi vững vàng trên ngôi vị Hoàng Đế và ngôi vị Hoàng Hậu, rốt cục lần thứ hai cho thấy khí phách.

Trong căn tiểu viện trước kia Chu gia lão tổ đã sống, Đinh Ninh nhìn Vương Thái Hư đã hồng hào sắc mặt trở lại, nhú mày hỏi: "Tin tức chính xác?"

Wương Thái Hư nhìn hẩn, đáp: "Chính xác không thể chính xác hơn!"

Đinh Ninh trầm ngâm giây lát rồi mới lên tiếng: "Giúp ta chuẩn bị xe ngựa, ta muốn lập tức quay về Bạch Dương động."

"Người định làm thế nào?"

Sau khi Vương Thái Hư ra về, thân hình Trương Tôn Thiển Tuyết hiện ra ở sau lưng Đinh Ninh. Giọng nói lạnh nhạt của nàng mang âm điệu nghiêm trọng hiếm thấy.

"Mấy chục ngày rút ngắn lại còn mười ngày, nếu cứ làm theo cách thức bình thường, người tuyệt đối không kịp nâng cao tu vi của mình từ Tam Cảnh Trung phẩm lên Tam Cảnh Thượng phẩm. Trịnh Tụ đã công khai tỏ rõ ý ra như vậy, nếu không đạt tới Tam Cảnh Thượng phẩm, người chắc chắn sẽ rất khó mà giành được chiến thắng trong Mân Sơn Kiếm Hội. Nếu không thể giành chiến thắng, người sẽ không thể nào bước chân vào Mân Sơn Kiếm Tông để tu hành quyết pháp mà mình cần. Người sẽ chết rất nhanh."

"Nhưng nếu như người vận dụng thủ đoạn đặc biệt, để trong thời gian ngắn ngủi sắp tới nâng tu vi của mình lên Tam Cảnh Thượng phẩm. . . Chỉ sợ bí mật của người sẽ bị hoàn toàn lộ ra. Đến lúc đó, người cũng sẽ chết."

"Bất cứ lựa chọn theo cách nào, dường như cũng chỉ có con đường chết. Ta không nghĩ ra, cho nên ta muốn biết người đi Bạch Dương động thực ra là định làm cái gì?"

Hàng mi cong vút rung rung, Trương Tôn Thiển Tuyết nhìn Đinh Ninh đang lâm vào trầm tư, hỏi.

"Ta sẽ không lộ ra Cửu Tử Tầm."

"Hiện giờ chưa hẳn đã coi như chỉ có đường chết không có lối thoát. . . Bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng, quyển kinh ta tu luyện chỉ là Linh Nguyên Đại Đạo Chân Giải tâm thường. Nhưng trên thực tế, quyển kinh ta đã lấy được ở Kinh Quyển Quật của Bạch Dương động lúc trước chính là Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh."

...

Trương Nghi đích thân điều khiển xe ngựa chạy như bay về Bạch Dương động.

"Tiểu Sư đệ. . ."

Gió thổi loạn mái tóc Trương Nghi, cũng thổi loạn đầu óc y. Bởi vậy, y lại tiếp tục sai lầm, quen mồm gọi nhầm hẳn là Tiểu Sư đệ.

"Không có gì."

Đang lim dim mắt trong thùng xe, Đinh Ninh khẽ ngược đầu lên, ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp: "Thân thể động chủ không tốt lắm. Nếu nghĩ theo chiều hướng tích cực, Mân Sơn Kiếm Hội diễn ra sớm hóa ra lại là chuyện tốt."

Trương Nghi ngẩn ra, lập cảm thấy cổ họng nghèn nghẹn, nhất thời khó mà thốt lên lời. Một lát sau, y mới gật đầu, nhẹ nhàng hỏi: "Đệ có bao nhiêu lòng tin?"

"Bảy phần mười." Đinh Ninh đưa ra câu trả lời sau khi suy nghĩ nghiêm túc trong chốc lát.

"Bảy phần mười?" Trương Nghi hoảng sợ thất thanh.

Bởi vì cảm nhận được Đinh Ninh không hề nói đùa, cho nên y mới thực sự khiếp sợ. Chỉ có y, Thẩm Dịch và Tiết Vong Hư mới biết rõ ngay từ đầu, vị trí mà Đinh Ninh muốn giành được trong Mân Sơn Kiếm Hội, hoàn toàn không phải là một trong mười thứ hạng xuất sắc nhất hay là một trong ba vị trí dẫn đầu, mà là vòng nguyệt quế của ngôi vị quán quân!

Đinh Ninh thản nhiên gật đầu, thì thầm giống như đang tự chế giễu chính mình: "Ngay cả tính mạng cũng mang ra đánh cược, nếu vẫn không thể

nắm chắc được bảy phần mười, vậy thì thật sự là quá yếu. . ."

...

Bên trong sơn môn Bạch Dương động là một thế giới yên tĩnh. Sau khi hàn huyền với một vị sư thúc vài câu cho phải phép, Trương Nghi và Đinh Ninh lướt dọc theo đường núi lên đỉnh. Trương Nghi dừng lại bên ngoài Kinh Quyển động, còn Đinh Ninh vẫn tiếp tục bay lên bên trên, cuối cùng lướt vào căn nhà cỏ nằm giữa khe núi.

Vẫn giống như những lần tu hành trước kia, Đinh Ninh lại ngồi lên một chiếc bồ đoàn trong gian nhà tranh, sau đó lặng lẽ nhắm mắt lại, gần như chỉ trong nháy mắt đã chìm vào trạng thái tu hành Thức niệm nội quan.

Nhưng khác hẳn với ngày thường, lần này ngay sau khi bắt đầu tu hành, khí tức trên cơ thể Đinh Ninh lập tức trở nên cuồng bạo.

Trong cơ thể hần vang lên vô số tiếng tăm. Những âm thanh đó khiến cho người ta có cảm giác giống như là có muôn vàn con tằm nhỏ đã sắp chết đói, đang ào ạt lao về phần thân dưới của hần, tranh nhau nghiền ngấu lá dâu mơn mớn, nuốt vào trong bụng.

Phần thân dưới của hần phát ra ánh sáng mờ nhạt.

Một tiếng rách toạc đột ngột vang lên, chiếc bồ đoàn không biết được đan bằng loại linh thảo nào, chỉ trong nháy mắt đã tan nát thành vô số mảnh vụn.

Linh khí đang êm ả thẩm thấu, chỉ trong nháy mắt đó đã biến thành một dòng nước chảy xiết cuồng bạo, tràn vào cơ thể hần với một tốc độ kinh hoàng.

Cùng lúc đó, bàn tay phải đang nắm chặt của hần dường như đã trở nên trong suốt, tỏa ra vô số vì sao lấp lóe.

Năm ngón tay hắc cùng bị một sức mạnh kỳ dị nào đó từ từ kéo thẳng ra.

Nhân Vương Ngọc Bích vẫn một màu trắng tinh lơ lửng trong lòng bàn tay hắc, vô số vì sao bay xung quanh theo một quỹ đạo cố định, giống như một hệ ngân hà độc lập.

Thân hình Đinh Ninh chợt rung lên. Trong cơ thể hắc liên tục phát ra năm tiếng động nhỏ, giống y như năm cái gong xiềng nối tiếp nhau bị mở ra, khí tức bao bọc bên ngoài cơ thể hắc chợt trở nên cuồng bạo thêm vài phần.

Gương mặt hắc trở nên đỏ bừng như bị sốt cao. Tiếp đó, từ bên trong cơ thể hắc, từng tia sáng ngũ sắc chói lọi đột nhiên không ngừng nối tiếp nhau xuyên thấu qua da thịt, càng ngày trở nên chói lọi hơn, nhìn không khác gì da thịt hắc đang bắt đầu bốc cháy rừng rực.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 65: Xông Vào Cõi Chết, Có Tìm Được Đường Sống

Ánh sáng chói lọi theo đúng năm màu của ngũ khí trong cơ thể.

Ngũ khí dày đặc đến mức giống như sắp bùng cháy. Ngũ tạng, nơi sinh ra ngũ khí trong cơ thể hần, dường như cũng sắp cháy bùng lên.

Nếu vượt quá khả năng chịu đựng của cơ thể, đương nhiên sẽ sinh ra đau đớn vô hạn, cơ thể hần lập tức sinh ra phản ứng theo bản năng.

Trái tim hần đập dữ dội, máu chảy cuồn cuộn như nước lũ trong mạch máu. Mồ hôi đầm đìa chảy ra, nhưng lập tức bị nhiệt độ cơ thể làm bay hơi.

Cơ thể đau đớn, nhưng chân mày hần không hiểu sao lại giãn ra.

Tính cách thuộc về bẩm sinh, nhưng có rất nhiều khi, dường như lại có thể bị lây nhiễm từ người khác.

Ở bên cạnh Trường Tôn Thiển Tuyết một thời gian dài, mặc dù hần vẫn duy trì được tỉnh táo trước sau như một, nhưng yêu ghét lại trở nên hết sức rõ ràng.

Cảm xúc cảm hận trở nên thuần chất và cực đoan hơn, không pha trộn với bất cứ cảm xúc nào khác, giống như tuyết trắng và than đen vậy, tách bạch rõ ràng.

Không có bất cứ pha tạp nào, yêu là yêu ghét là ghét, mặc dù cơ thể đau đớn, nhưng tâm trạng lại rất thoải mái.

À cung nữ kia họ Dung, đã đi theo sát Trịnh Tụ ngay từ khi còn bé, là người quen thuộc Trịnh Tụ nhất, hiểu ý Trịnh Tụ nhất, cho nên thị giống như là một bộ óc khác của Trịnh Tụ vậy. Tất cả những gì thị làm, hoàn toàn đều xuất phát từ ý định trong đầu Trịnh Tụ.

Mân Sơn Kiếm Hội cử hành sớm, mục đích chính là muốn làm cho hãn mất hết cơ hội giành chiến thắng. Nhưng, quyền kinh mà hãn lấy được ở Bạch Dương Động lại không phải là Linh Nguyên Đại Đạo Chân Giải tầm thường không lạ lẫm với bất cứ ai, mà là Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh mang đặc tính tàn bạo.

Dùng môn công pháp này thiêu đốt ngũ tạng để kích thích ngũ khí, tuy rằng khiến cho cơ thể mà ngũ tạng đã sẵn quá vượng của hãn càng thêm héo mòn, giống như đặt một ngọn nến bản chất đã cháy rất nhanh vào trong đồng than hồng để đốt vậy. Nhưng làm vậy ít ra có thể che giấu Cửu Tử Tầm của hãn, ít nhất có thể ngụy tạo ra lời giải thích cho việc tu vi của hãn đột ngột tăng lên một biên độ lớn chỉ trong một thời gian ngắn ngủi khiến người khác tin tưởng.

Để làm cho Trịnh Tụ phải thất vọng, đau đớn như vậy đột nhiên trở thành một niềm khoái lạc.

Trương Nghi đắm đắm nhìn vào thung lũng có chứa Linh Mạch, nhìn vào căn nhà tranh Đình Ninh đang ở bên trong.

Kể từ mùa đông năm ngoái đến giờ, y vẫn luôn tu hành ở trong Ngô Đồng Rụng Lá, tuy nhiên lại phải giành phần lớn thời gian để chăm sóc Tiết Vong Hư. Mặc dù đối với Tu Hành Giả, có thể nói dùng rất nhiều thời gian để làm những việc vặt vãnh là việc làm lãng phí, nhưng những cảm ngộ đạt được trong đời thường, những thu hoạch qua những câu đối thoại thông thường lại chưa bao giờ nhiều đến thế. Y, người đã ăn sâu vào trong tiềm thức thói quen gọi Đình Ninh là "Tiểu sư đệ", chưa bao giờ từng nghĩ tới

mình sẽ biểu hiện thế nào ở Mân Sơn Kiếm Hội, mà dồn hết toàn bộ tâm trí vào Đỉnh Ninh.

Hiện giờ, trên danh nghĩa thì y đang xem kinh ở Kinh Quyển Động, nhưng thực tế bản thân lại đang hộ pháp cho Đỉnh Ninh tu hành trong khe núi có chứa Linh Mạch của Bạch Dương Động, bảo đảm hẳn có thể yên tĩnh không bị quấy nhiễu trong quá trình tu hành.

Nghĩ đến thân thể ngày càng suy nhược của Tiết Vong Hư, nghĩ đến Mân Sơn Kiếm Hội có ý nghĩa quan trọng đến nhường nào đối với Đỉnh Ninh, y không kìm được âm thầm trầm trọng nhẩm nhủ trong lòng: "Tiểu sư đệ. . . nhất định phải thắng đây!"

...

Trong khe núi vắng lặng, thời gian vẫn tiếp tục trôi.

Ngũ tạng đã quá vướng sẵn của Đỉnh Ninh vẫn trong trạng thái bùng cháy dữ dội, ngũ khí và Linh khí cùng nhau ào ạt đổ dồn vào trong cơ thể, chui xuống Khí Hải, hóa thành Chân Nguyên.

Sức sống đang thực sự bị thiêu đốt.

Tốc độ lưu thông máu nhanh hơn, nhưng số lượng máu trong các mạch máu không hiểu sao lại trở nên ít ỏi, tủy xương hẳn cũng bắt đầu rơi vào tình trạng khô kiệt.

Mái tóc đen nhánh của hắn dần dần xuất hiện những sợi bạc lốm đốm.

Ngay cả ngũ tạng dường như cũng bắt đầu trở nên khô héo.

Toàn bộ những triệu chứng đó đang báo cho hắn biết, cơ thể mình đang phát sinh biến đổi theo chiều hướng bất ổn. Đối với Tu Hành Giả bình thường, chỉ sợ sự biến đổi đó sẽ dẫn tới khủng hoảng tinh thần ở mức tối

đa, nhưng mà gương mặt hần vẫn bình thản như không có gì xảy ra xen lẫn với nét khoái cảm.

Thời gian trôi qua, Chân Nguyên trong cơ thể hần càng lúc càng lớn mạnh, càng lúc càng bành trướng.

Cuối cùng. . .

"Phốc" "Phốc" hai tiếng động khê chột vang lên từ bên trong hai gian nhà tranh yên tĩnh khác.

Hai cái bồ đoàn trống không cùng đồng loạt phát nổ, nhưng muôn vàn mảnh vụn cây cỏ lại không hề bắn tung ra bốn phía, mà bị hút hết vào trong Linh Mạch vẫn đang liên tục tỏa ra Linh khí.

Linh Mạch biến thành hai vòng xoáy có lực hút cực lớn, hút tất cả mọi thứ vào trong.

Toàn bộ Linh khí của ba Linh Mạch bị muôn vàn con tằm nhỏ vô hình ở phần thân dưới của Đinh Ninh hút vào, cuồn cuộn như thác lũ chui vào cơ thể hần.

Trong khe núi đột nhiên sinh ra dòng khí lưu khác thường. Vô số cơn gió không biết đến từ nơi nào, hỗn loạn lọt qua khe hở của cả bốn mặt nhà tranh. Ba gian nhà tranh không chịu nổi áp lực đến từ bên ngoài, đồng loạt đung đưa rồi đổ sụp vào phía trong.

Có vài bóng người xuất hiện trên đường núi, chỉ chực bay vọt tới khe núi bên kia.

Nhưng Trương Nghi vẫn đứng bất động bên ngoài Kinh Quyển Động, đột ngột cúi gập người thi lễ với mấy người đó, lắc đầu, nói: "Đừng!"

. . .

Muôn vàn cỏ tranh cùng với lá rụng và cỏ khô bị cuốn tới, tầng tầng lớp lớp bao phủ bên ngoài thân thể Đinh Ninh.

Bên ngoài thân thể Đinh Ninh giống như đã sinh ra một cái kén khổng lồ màu héo úa.

Một lượng Linh khí kinh khủng nhất thời không thể dung hợp được, biến thành một dòng thác hỗn loạn điên cuồng chảy trong cơ thể Đinh Ninh. Trong cơ thể Đinh Ninh liên tục phát ra tiếng xé rách, không riêng gì mạch máu, ngay cả một số cơ cũng không thừa nhận nổi áp lực, rách ra.

Từng cái nháy mắt một, thân thể Đinh Ninh giống như đã bị bươm căng sắp nổ tung thành vô số mảnh vụn, nhưng bất cứ lúc nào cũng có một số con tằm nhỏ vô hình xuất hiện đúng chỗ đúng lúc, dóc hết khả năng nuốt hết số Linh khí dư thừa gây ra tình trạng căng phồng.

Cuối cùng, toàn bộ những dòng thác Linh khí chảy hỗn loạn trong cơ thể hần lần lượt biến thành từng cái vòng xoáy có sức hút vô tận.

"Phụt!"

Một trong số Linh Mạch bên dưới người hần phát ra tiếng dây chao bằng da trâu bị đứt đoạn.

Linh khí bên trong Linh Mạch này đã khô kiệt.

"Phụt!" "Phụt!"

Tiếp theo là Linh Mạch thứ hai, thứ ba.

Ba Linh Mạch của Bạch Dương đều đã hoàn toàn khô kiệt.

Trong cơ thể hần lại sinh ra thêm vô số con tằm nhỏ vô hình. Toàn bộ những con tằm nhỏ vô hình đó được sinh ra chỉ để làm một việc, liệu mạng nuốt sạch Linh khí trong cơ thể hần.

Lực hấp dẫn khủng khiếp trong cơ thể hần bắt đầu triệt tiêu.

Chân Nguyên càng lúc càng đông đặc lại, không ngừng xông thẳng tới một số khiếu vị trong cơ thể hần. Bên trong những cái khiếu vị đó, giống như có vô vàn cánh cửa muốn mở ra để nối thông với thế giới bên ngoài cơ thể hần.

Điều đó đại biểu cho một cảnh giới khác.

Hần có thể trùng kích vào một cảnh giới khác, nhưng hần thừa hiểu thế này là đã đủ.

Cho nên hần từ từ mở mắt ra, dùng hết khả năng tán đều Chân Nguyên ra từng góc ngách hẻo lánh trong cơ thể mình.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ lá khô bao bọc quanh thân thể hần rơi xuống, bắn tung ra bốn phía như bọt sóng thủy triều.

Trên con đường núi ngoài Kinh Quyển Động, Trương Nghi nhắm chặt mắt lại, lông mi hơi rung rung, gương mặt trắng bệch như tuyết.

Hần rất căng thẳng.

Bất kể là trận gió núi nhẹ nhàng bất chợt xuất hiện, hay bây giờ đã đến lúc phải rời Bạch Dương Động đi Mân Sơn Kiếm Tông, nguyên nhân nào cũng đủ để y khẳng định mình sắp nhìn thấy Đinh Ninh đi ra.

Sau lưng y đã ướt đầm.

Một luồng gió nhẹ ùa tới.

Một bóng dáng quen thuộc lọt vào trong tầm mắt y.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy Đinh Ninh, y vẫn cứ ngây người ra, quên cả hít thở.

"Tiểu sư đệ. . ."

Sâu trong đôi mắt y, hoàn toàn đã bị nỗi khiếp sợ chiếm cứ.

Gió nhẹ làm tóc Đinh Ninh bay phất phơ.

Trên mái tóc đen nhánh, có vô số sợi trắng lốm đốm.

Đinh Ninh dường như đã lớn thêm vài tuổi, nhưng thân thể lại không cao lớn hơn, mà trái lại còn có vẻ gầy tóp đi một chút.

Điều khiến y khiếp sợ nhất chính là, dưới lớp da nhợt nhạt của Đinh Ninh giống như có một dải cầu vồng mỏng manh đang di động, có vẻ như ánh sáng rực rỡ sắc màu đó bất cứ lúc nào cũng có thể xuyên thủng qua da thịt tỏa sáng chói lọi ra bên ngoài.

"Tiểu sư đệ. . . đệ. . ."

Cuối cùng y cũng lơ mờ cảm nhận được Chân Nguyên của Đinh Ninh đã biến hóa ra sao, để đạt được điều đó Đinh Ninh đã phải trả một cái giá lớn tới nhường nào. Trong đôi mắt y lại một lần nữa bị chiếm cứ bởi nỗi khiếp sợ.

"Đại sư huynh, đừng gọi nhầm nữa."

Nhưng Đinh Ninh vẫn thản nhiên khẽ gật đầu với y, bình tĩnh nói: "Hiện giờ tiểu sư đệ Thẩm Dịch có lẽ đang ở Mặc Viên, chúng ta phải xuất phát đi đón tiểu sư đệ và động chủ rồi."

. . .

Sắc xuân dần phai nhạt, sắc hạ dần đậm nét, không khí đã có vẻ khô nóng hơn.

Nhiều ngày không mưa, bánh xe lăn trên đường cuốn lên một đám bụi mù mịt.

Trong một cái đình nằm trên đồi ở vùng đồng nội Trường Lăng, người đàn ông mặc áo đen mang khí chất điềm tĩnh, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy hết sức nguy hiểm, đang pha trà bằng một chiếc ấm sắt.

Ông ta thờ ơ nhìn từng chiếc xe ngựa lướt qua trên đường, trầm ngâm không nói câu gì.

Người mặc áo trắng, lúc trước đứng quan sát Mặc Viên cùng với ông ta, giờ đang rửa chén. Nhìn một cỗ xe ngựa màu đen chạy qua, lão quay sang nhìn người đàn ông áo đen ngồi bên cạnh, hỏi: "Giờ người đang nghĩ gì?"

Ý nghĩ con người thường sẽ luôn thay đổi, mặc dù chỉ cách có vài ngày, nhưng lão vẫn muốn xác định lại cách nhìn của người đàn ông áo đen này một lần nữa.

"Mân Sơn Kiếm Hội đã sắp cử hành rồi, còn có thể nghĩ gì được nữa?"

Thấy ông ta quá thận trọng, người áo đen mỉm cười chế giễu, "Ta chỉ hy vọng tên thiếu niên quán rượu kia sẽ không thay đổi ý định, đừng đến mức ngay cả Mân Sơn Kiếm Hội cũng không dám tham gia."

Về phần chiếc xe ngựa mà người đàn ông trung niên mặc đồ trắng đã nhìn chăm chăm vào trong thời gian mấy hơi thở, cung nữ họ Dung đang ngồi trong thùng xe của nó.

Với địa vị tầm như mình, thị hiển nhiên có thể đi vào sơn môn của Mân Sơn Kiếm Tông trước khi tông phái này khai sơn, không cần phải chờ đợi ở bên ngoài như những quan viên bình thường cũng như toàn bộ đệ tử của các cứ địa tu hành đến tham gia Mân Sơn Kiếm Hội.

Nhưng không hiểu vì sao thị lại không muốn đến Mân Sơn trước đại đa số những người khác. Cho nên, thị đột nhiên thò tay gõ nhẹ lên thùng xe hai cái, ra hiệu cho người đánh xa hãm tốc độ chậm lại.

Hai chiếc xe ngựa với những thùng xe được phủ kín nệm êm thoải mái dễ chịu, đã đứng chờ sẵn ở cửa chính của Mặc Viên. Khi Trương Nghi vừa đánh một xe ngựa khác đến cửa chính Mặc Viên, thì cũng là lúc Vương Thái Hư và Thẩm Dịch dìu Tiết Vong Hư đi ra đến nơi.

"Quá mạo hiểm!"

Vừa mới nhìn thấy Đinh Ninh nhảy xuống xe phía sau Trương Nghi, Tiết Vong Hư đã lập tức lắc đầu, thốt ra câu nói đó.

"Tìm đường sống trong cỏi chết."

Đinh Ninh trang nghiêm thi lễ với lão rồi nói tiếp: "Hơn nữa, làm như vậy sẽ không cần phải lo ngược tính xuôi, có thể giúp cho con người ta càng chuyên tâm hơn."

Vương Thái Hư hít sâu một hơi, đôi con ngươi đã phản ánh ra hết tâm trạng đang rối bời của lão.

"Thái độ chần chừ thường là thái độ nguy hiểm nhất!" Nhưng Đinh Ninh không khác gì đã nhìn thấu suy nghĩ trong đầu lão, lập tức lên tiếng trấn an lão.

Việc đã đến nước này.

Nên Vương Thái Hư không nói gì nữa.

Bởi vậy lên đường thôi.

Hai chiếc xe ngựa đã sắp sẵn nệm êm, bắt đầu lìa khỏi Mặc Viên, lao nhanh tới Mân Sơn.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 66: Ngăn Cản

Phía tây nam Trường Lăng là nơi sông Bạch Thủy và Vị Hà nối liền nhau. Cuối nguồn sông Bạch Thủy có một vùng núi non, theo truyền thuyết thì Mân Sơn Kiếm Tông chính là nằm ở đó.

Xe ngựa đều dừng lại tại một bãi cỏ phía cuối đường cái. Thời gian đến khi Mân Sơn Kiếm Tông khai sơn chỉ còn nửa canh giờ nữa, ngoại trừ những khuôn mặt muôn hình muôn vẻ nhưng đều đang kích động ngóng trông của những người trẻ tuổi thì nơi đây còn có vài nhóm kỵ binh toàn thân khô giáp đứng canh bốn phía, tạm thời dựng lên rất nhiều hành trướng, bên trong có các quan viên của Tông Pháp Ty đang khẩn trương kiểm tra lại lễ khí cùng tế phẩm.

Tại những chỗ vắng người đều có một kiếm sư mặc áo đen hoặc xanh, mặt không biểu cảm đứng trông coi, trên người toát ra âm khí mù mịt, mặt trời chiếu vào cũng không hết, không phải là người của Giám Thiên Ty mà là của Thần Đô Giám.

Mân Sơn Kiếm Hội hàng năm tất nhiên đều cực kỳ long trọng, mà lần Mân Sơn Kiếm Hội này vì Nguyên Vũ Hoàng Đế muốn tế trời đất tổ tiên, lập ra Thái Tử, nên nhất định sẽ trở thành một đại sự lưu truyền trong sử sách.

Trên bãi cỏ trước ngọn núi xanh còn có rất nhiều du khách bình thường, bọn họ chỉ thuần túy muốn đến xem cảnh tượng lúc Mân Sơn Kiếm Tông

khai sơn. Lúc này đây, bọn họ đang nhìn vào những cây cổ thụ xanh tốt phía cuối bãi cỏ, tâm tình càng ngày càng trở nên khẩn trương chờ đón.

Những cây cổ thụ kia rõ ràng còn thấp hơn ngọn núi phía sau rất nhiều, thế nhưng khi những du khách này phóng tầm mắt nhìn qua lại cảm giác như ngọn núi xanh đó đã bị những cây cổ thụ này che phủ, rõ ràng có thể trông thấy nó vươn lên đến tận trời mây nhưng lại không thể nhìn được hình dáng rõ ràng.

Mấu chốt chính là, bọn họ cũng đều biết bên trong những ngọn núi xanh kia có một đỉnh cao nhất được gọi là Ma Thiên, lúc này đây vẫn còn chưa hiện ra trong tầm mắt!

Đối với người tu hành mà nói, ẩn giấu một ngọn núi lớn như vậy khỏi tầm mắt mọi người là một thủ đoạn vô cùng kinh thiên, không còn thuộc lý luận tu hành thông thường của những phạm phu tục tử nữa. Hình ảnh này trong mắt bọn họ đã gần tương đương với một thần tích.

Chỉ là phản ứng chờ mong của bọn họ trong mắt một số người lại là vô cùng ngây thơ đến nực cười.

Thí dụ như cung nữ họ Dung bên cạnh Hoàng Hậu kia.

Nàng đang ở trong cỗ xe ngựa tại vị trí cuối cùng, cách những quan viên và các thí sinh được đề cử khá xa, xung quanh phần lớn là những du khách đến xem náo nhiệt.

Lúc này ánh mắt của nàng đang xuyên qua khe hở của tấm màn xe nhìn vào những người đó, trong đôi mắt trong veo dần hiện lên chút vẻ chán ghét.

Không bao lâu sau, một loạt rung động được truyền tới từ mặt đất phía xa. Ngay cả những người bình thường đến xem náo nhiệt cũng có thể cảm

thấy được sự dị thường, liền xông vào cả lên. Hai tiếng ngựa hí vang lên, thùng xe vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Cung nữ này hiểu ý tứ của phu xe, nàng liền duỗi ngón tay ra gõ nhẹ vào vách của buồng xe hai cái, con ngựa liền an tĩnh trở lại.

Ánh mắt lạnh lùng của nàng nhìn về phía cuối đường, hai con mắt đang mang đầy vẻ chán ghét dần trở nên bình tĩnh. Kèm theo rung động trên mặt đất, tiếng người dần dần trở nên ồn ào. Những quân lính trước đó đi tuần tra dần dần hợp lại, ngăn cách ra một con đường phía trước khu rừng cổ thụ.

Bỗng mấy trăm cổ khí lưu màu xanh từ trong rừng cổ tán mạn phía dưới mặt đất ra khắp nơi mà không hề có dấu hiệu nào báo trước. Mặt đất đang rung chuyển bỗng đột nhiên yên tĩnh lại trong nháy mắt, hơn mười cây cổ thụ xanh tốt liền biến mất khỏi mắt mọi người, thay vào đó làm một thanh sắc Ngọc Môn (*)

(*) Thanh sắc Ngọc Môn: Cửa ngọc màu xanh.

Gần như không ai chú ý tới cái thanh sắc Ngọc Môn này hình dáng to nhỏ thế nào, bởi vì ngay khi thanh sắc Ngọc Môn xuất hiện, một sơn đạo thẳng tắp cùng một ngọn núi lớn màu xanh cũng xuất hiện hoàn chỉnh trước mắt mọi người.

Sơn đạo cùng ngọn núi này xuất hiện bất ngờ đến vậy, đối với tuyệt đại đa số mọi người đều giống như là hai thứ được mạnh mẽ nhét vào trong ánh mắt.

Sơn đạo cùng ngọn núi xanh đều thẳng tắp như thân kiếm, lại mang theo một loại Kiếm Ý sắc bén khiến cho phần lớn mọi người đều cay mắt chảy lệ, càng muốn nhìn rõ toàn cảnh thì sơn đạo cùng ngọn núi kia lại càng trở nên mờ ảo.

Lễ nhạc du dương vang lên, tất cả quan viên của các ty đều lần lượt đi qua thanh sắc Ngọc Môn để tiến vào sơn đạo.

Sau khi tất cả các quan viên đã đi qua sơn môn của Môn Sơn Kiếm Tông, các Sư trưởng cùng thí sinh cũng dồn dập xuống xe, bắt đầu lần lượt đăng ký vào danh sách để đi vào sơn môn.

Bầu không khí dần dần trở nên nghiêm túc, lặng yên không tiếng động.

“Sao vẫn chưa tới vậy, chẳng nhẽ thật sự sợ vỡ mật sao?”

Trong hàng ngũ, một thiếu niên mặc áo gấm hoa lệ quay đầu nhìn lại mấy lần, không kìm được liền nhủ thầm.

Vào lúc yên tĩnh thế này, một câu nói thầm như vậy tự nhiên sẽ trở nên vô cùng chói tai, sư trưởng của hắn là một trung niên áo bạc đang đứng bên cạnh liền khẽ tái sắc mặt, thấp giọng quát: “Tạ Trường Thắng, người lúc này còn dám nói năng tùy tiện sao! Coi chừng ta hủy bỏ tư cách tuyển sinh của người đấy!”

Tên thiếu niên này vẻ mặt thì non nớt nhưng lại làm bộ không để bất cứ chuyện gì trong lòng, chính là Tạ Trường Thắng, con trai độc nhất của Quan Trung cự phú Tạ gia. Nghe người Sư trưởng trung niên quở mắng, hắn liền tức giận cãi: “Trần sư thúc, tư cách tuyển sinh lần này là do ta mạnh bạo dùng rất nhiều ngân lượng đổi lấy đó! Vàng ròng bạc trắng đã đưa, người có tư cách gì để hủy bỏ tư cách dự thi của ta chứ, dù có là quan chủ chỉ sợ cũng không dám nói như vậy!”

Sư trưởng trung niên áo bạc liền lắc đầu, quay bộ mặt tức giận đi không thèm nhìn Tạ Trường Thắng nữa.

“Ta tưởng là ai, hóa ra lại là đứa con trai độc nhất của Tạ gia... Lại là mạnh bạo dùng tiền mua danh ngạch.”

Mà những thí sinh tu hành giả xung quanh nghe được câu chuyện của Tạ Trường Thắng đều lộ ra vẻ mặt châm chọc, rõ ràng là tu vi của Tạ Trường Thắng không đủ để đại diện Bạch Vân quan tới tham gia cái Mân Sơn Kiếm Hội này, nhưng hăn lại mạnh bạo dùng tiền tài cực lớn thay đổi thành như vậy.

"Tên kia thiếu niên quán rượu kia vì sao bây giờ còn chưa đến?"

Hiếu được thân phận của Tạ Trường Thắng, đương nhiên phần lớn những người nghe được hăn nói thầm đều đoán được hăn nói tới Đinh Ninh.

Sau khi trải qua Lộc Sơn Hội Minh, thứ tự trên Tài Tuấn Sách liền có rất nhiều thay đổi, trong đó tên một số người đã biến mất, mà tên của một số người khác thì nhanh chóng leo cao. Mặc dù chưa từng nghe nói Đinh Ninh đã từng động thủ cùng ai, tuy nhiên sau khi Chu gia không hiểu vì sao lại mai danh ẩn tích khỏi Trường Lăng, Mặc viên của Chu gia lại thuộc về tên thiếu niên quán rượu đó khiến cho thứ tự bài danh của hăn trên Tài Tuấn Sách cũng lặng lẽ tăng lên thứ hai mươi chín, là người có sự tăng hạng kinh người nhất.

Mặc kệ đến cùng đã có chuyện gì xảy ra trong toàn bộ Lộc Sơn Hội Minh, tên thiếu niên quán rượu Đinh Ninh tự nhiên đã trở thành một trong những đối thủ cần cảnh giác trong lòng những thí sinh tham gia Mân Sơn Kiếm Hội này.

Vậy mà bây giờ tên thiếu niên quán rượu đó lại vì một vài nguyên nhân ngoài ý muốn nào đó mà trực tiếp từ bỏ lần thịnh hội này sao?

"Ta tin tưởng nhất định hăn sẽ tới."

Thanh âm kiên định của một nữ tử vang lên truyền vào tai của Tạ Trường Thắng.

Lông mày của Tạ Trường Thắng hơi nhíu lại, không cần quay đầu nhìn hẳn cũng đoán được đó là tiếng của Nam Cung Thái Thực.

Sau thanh sắc Ngọc Môn có một vài quan viên mặc quần áo đen phụ trách ghi chép những công việc của lần kiểm hội tuyển sinh này. Phía sau những quan viên đó là một quan viên tuổi tác đã cao, cũng mặc quần áo đen nhưng không hề cầm giấy bút mà chỉ lẳng lặng đứng quan sát. Lúc này khi nghe được những lời của Nam Cung Thái Thực hẳn liền nghĩ đến tính tình của nữ chủ nhân bên trong Hoàng Cung kia, khéo miệng lộ ra vẻ giễu cợt nhàn nhạt, thầm nghĩ dù có tới thì cũng đã sao?

"Nếu không tới thì đúng là đáng tiếc."

Đúng lúc này, một thanh âm lạ lùng cùng lúc truyền vào tai đám người Tạ Trường Thắng và cả quan viên lớn tuổi mặc quần áo đen kia.

Tạ Trường Thắng quay đầu lại, đồng tử nhanh chóng co rút.

Quan viên mang quần áo đen nhìn theo thanh âm kia, hô hấp cũng không khỏi hơi ngừng lại.

Người lên tiếng chính là Cố Tích Xuân. Đối với đám người Tạ Trường Thắng tất nhiên hẳn chẳng xa lạ gì, nhưng chỉ qua thời gian mấy tháng, hình dáng của hắn đã thay đổi mạnh. Vóc người hắn trở nên thon gầy, cả khuôn mặt cũng hẹp dài đi không ít, mà khiến cho người ta khiếp sợ chính là hai con mắt trũng sâu như vẫn luôn đắm chìm trong bóng tối thâm trầm, khéo mắt lại có vài sợi tơ máu như sẵn sàng bung ra khỏi thịt da.

Có tiếng vó ngựa vang lên trên đường.

Lúc này các thí sinh xếp hàng cũng sắp qua hết sơn môn, vài du khách mắt vẫn đang không ngừng rơi lệ, không cách nào nhìn rõ hình dạng của đỉnh Ma Thiên cùng Mân Sơn Kiếm Tông phía sau núi liền che mắt xoay

người lại, nghĩ thầm rốt cuộc là người phương nào mà kiêu căng đến như vậy, bây giờ mới thềm tới.

Cung nữ họ Dung nét mặt vẫn vô cảm, khoan thai nhìn hai chiếc xe ngựa kia, phảng phất giống như đang nhìn hai con kiến hôi không đáng kể.

Ngay khi hai chiếc xe ngựa dừng lại, Đinh Ninh liền vén rèm xe lên, khiến cho nàng cảm nhận được khí tức trên người hắt trong nháy mắt. Tròng mắt của nàng liền tràn ngập vẻ khiếp sợ, sau đó là âm trầm.

Mặt mũi nàng lạnh lùng, tản mát ra một thứ ánh sáng lộng lẫy, sau đó nàng khẽ quát một tiếng, xe ngựa liền di chuyển, ngăn cản trước mặt đám người Đinh Ninh vừa xuống xe.

Ngay khi chiếc xe ngựa vừa di chuyển, Đinh Ninh đã biết được người trong đó là ai. Hắt hít sâu một hơi, nét mặt cũng rất lạnh lùng.

Trương Nghi cùng Thẩm Dịch đang bận điều chờ Tiết Vong Hư xuống xe liền chợt cảm thấy được một cỗ hàn ý phát ra từ trong xe ngựa, liền cứng đờ người không hiểu, trong cơ thể sinh ra một nỗi hoảng sợ cực lớn.

"Người làm ta quá thất vọng."

Màn xe rung động như thủy triều, lộ ra một khe hở, khiến cho nét mặt lạnh lùng của cung nữ họ Dung hiện ra trước tầm mắt của đám người Đinh Ninh trong nháy mắt rồi lại biến mất sau rèm, chỉ có thanh âm vô cảm vẫn chậm rãi truyền ra: "Ta có thể dễ dàng tha thứ cho những việc làm tùy hứng tại Mặc Viên của ngươi, thế nhưng ngươi không nên lại làm như vậy."

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn màu đen của màn xe, đáp: "Ta không hiểu ý tứ của ngươi."

Cung nữ họ Dung phía sau màn xe đen cũng không hề cãi lại hay quát mắng, chỉ dùng giọng điệu đều đều nói lại: "Ngươi không nên làm như

vậy.”

Theo những lời nói đó, bầu không khí đang khô nóng bỗng trở nên lạnh lẽo.

Trước người Đinh Ninh bỗng xuất hiện một cái tay.

Một cái tay được hình thành từ Thiên Địa Nguyên Khí.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 67: Thề Giết

Khi bầu không khí khô nóng phía trước người trở nên lạnh lẽo, thân thể của Trương Nghi liền cứng đờ, vỏ kiếm hăn đeo bên hông bắt đầu rung động... Theo bản năng hăn muốn xuất thủ, dù hăn biết rõ thân phận của cung nữ họ Dung ở trong xe ngựa kia vô cùng tôn quý, tôn quý đến mức tùy ý nói ra một câu khẩu dụ cũng có thể khiến cho rất nhiều tu hành giả như hăn biến mất khỏi Trường Lăng.

Nhưng đúng lúc đó, Tiết Vong Hư đang được hăn dìu đỡ liền khẽ lắc đầu.

Lắc đầu không phải là ngăn lại, mà là nói cho Trương Nghi biết bất kỳ động tác gì đều vô ích.

Thiên Địa Nguyên khí đã ngưng tụ ra một thứ gồm sứ tỏa ra màu trắng lạnh rục rỡ, nhìn như đồ sứ được nung từ lò gốm tốt nhất thiên hạ vậy. Khi nó xuất hiện trước mặt của Đinh Ninh, không khí trước mặt Đinh Ninh và Trương Nghi đã bị ép thành thực chất, Trương Nghi dù muốn rút kiếm cũng không sao làm được.

Đinh Ninh hơi cúi đầu nhìn xuống bàn tay mình, hăn căn bản cũng không có cách nào chống lại. Nhưng điều khiến cho người ta khó hiểu là hăn lại dùng một giọng điệu lạnh lùng khẽ nói: “ Chẳng qua chỉ là đệ lục cảnh giới đỉnh phong mà thôi.”

Giữa hai hàng lông mày của cung nữ họ Dung cũng xuất hiện hàn ý, dưới góc nhìn của nàng thì tất cả những chuyện này đều chỉ để dạy cho tên thiếu niên quán rượu kia tuân theo chút quy củ của Trường Lăng, nàng không hề cân nhắc xem mình đối với gã thiếu niên đó có công bằng hay không mà chỉ cho rằng hắn đang khăng khăng phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác.

Trước người của nàng, màn xe màu đen lại một lần nữa cuộn lên như sóng trào.

Thiên Địa Nguyên khí đã ngưng tụ thành sứ liên đánh vào người của Đinh Ninh.

Một tiếng “Phốc” nhỏ vang lên.

Thứ nhìn như rất nặng kia lại biến mất vô hình, giống như đã tan vào trong thân thể của Đinh Ninh.

Quần áo phía sau lưng hắn liền gồ lên trong nháy mắt, bên trong da thịt phát ra những âm thanh rất nhỏ, tựa như có rất nhiều bì phiệt (*) đang xì hơi.

(*) Bì phiệt: Cái phao được chế tạo bằng da dê.

Áo vải màu xanh liền sáng lên, bắn ra vô số những tia sáng. Mỗi một tia sáng đều tản mạn ra một luồng gió mạnh, bên trong mỗi luồng gió ẩn chứa khí tức trong suốt tinh thuần.

Sắc mặt của Thẩm Dịch cùng Trương Nghi đều trở nên trắng bệch, hai người vô cùng kinh sợ và phẫn nộ, thân thể không ngừng run rẩy.

Nét mặt của Đinh Ninh vẫn bình tĩnh lạnh lùng, không hề thay đổi nhưng da thịt của hắn đã tái đi mấy phần, dưới da thịt màu trắng xám như có rất

những con rết nhiều màu sắc sỡ đang bò, có vẻ như sẽ chui ra khỏi thân thể hẳn bất cứ lúc nào.

Những du khách cách đó không xa đều không hiểu nơi đây đã xảy ra chuyện gì, những trong tiềm thức của họ đều cảm giác được khí tức tử vong, liên kinh hãi dồn dập mà thoái lui.

Tấm màn xe màu đen lại khẽ lay động, cung nữ họ Dung ngồi bên trong lạnh lùng nhìn Đinh Ninh, chậm rãi lên tiếng: “ Dựa theo phán đoán của Phương Tú Mạc, người chỉ cần bắt đầu tu hành thì sẽ không sống được tới lúc tráng niên, hiện giờ người lại mạnh mẽ thôi động ngũ khí, thời gian sống tối đa cũng chỉ còn có mấy năm nữa.”

Đâm đầu vào chỗ chết để tìm đường sống ư? Người cho rằng lợi dụng công pháp mạnh mẽ để thôi động ngũ khí tràn đầy ngũ tạng, từ đó khiến cho tu vi nhanh chóng tăng cao thì có thể chiếm được một vị trí bên trong kiếm hội này?”

Nàng dừng lại một chút, lắc đầu rồi tiếp tục nói, ngữ điệu còn lạnh lùng hơn trước: “ Nhưng bây giờ hẳn là người đã hiểu, đâm đầu vào cửa tử nhưng sau đó sống hay là chết há có phải là chuyện tự người có khả năng quyết định?”

“Người... Người sao lại như thế!”

Bởi vì phần nộ mà vẻ mặt của Trương Nghi từ tái nhợt đã chuyển thành đỏ tươi. Hắn muốn mở miệng mắng người cung nữ này nhưng bình thường vốn luôn là người khiêm tốn lễ nghi, dù đang phần nộ đến cực điểm nhưng cuối cùng hắn lại chỉ có thể quát ra một câu như vậy.

Bàn tay được ngưng tụ từ Thiên Địa Nguyên khí kia cũng không gây ra tổn thương thực sự cho Đinh Ninh, chỉ mạnh mẽ bức đại đa số những Chân Nguyên tích tụ trong người Đinh Ninh ra ngoài.

Tu vi của Đinh Ninh hiện tại đã đến Thượng phẩm của Đệ Tam cảnh giới, nhưng trong cơ thể hẫng lại trống rỗng vô cùng, không có bao nhiêu Chân Nguyên có thể dùng được. Mấu chốt là bởi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu sớm khiến cho Đinh Ninh căn bản không có đầy đủ thời gian để bổ sung Chân Nguyên.

Thần sắc của cung nữ họ Dung không thay đổi, ánh mắt của nàng đưa sang phía Trương Nghi đang đứng cạnh Tiết Vong Hư.

Bên trong bầu không khí khô nóng đột nhiên lại một lần nữa sinh ra một tia khí lạnh.

Trên bầu trời như có một bóng ma rơi vào người của Trương Nghi, Thẩm Dịch cùng Tiết Vong Hư.

Hô hấp của Đinh Ninh chợt ngừng lại

Trương Nghi, Thẩm Dịch chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, mà Tiết Vong Hư đang được bọn họ dìu đỡ cũng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, khoe miệng hiện ra chút khổ sở.

“Đồ độc phụ này!”

Trương Nghi chợt cảm thấy được rõ ràng chuyện vừa xảy ra, mặc dù trước đó cũng phần nộ đến cực điểm nhưng hẫng không hề mắng ra lời nào khó nghe, vậy mà giờ đây, lần đầu tiên trong đời hẫng chân chính lớn tiếng chửi bới, nguyên rủa.

“Để đệ tử Bạch Dương động tham gia Mân Sơn Kiếm Hội đã là khoan dung lớn nhất.”

Cung nữ họ Dung nét mặt vẫn không đổi, lạnh lùng nhìn Đinh Ninh cùng Tiết Vong Hư: “ Chẳng qua là đã cho các người quá nhiều cơ hội, vậy mà các người còn không biết hối cải... Tiết Vong Hư, mặc dù để cho người đến

xem Mân Sơn Kiếm Hội này, nhưng thân thể của người quá kém, không có cách nào xem hết được đâu.”

Thẩm Dịch ngẩn ngơ, hắn cảm thấy sự lạnh lẽo vừa rồi thấm sâu đến tận xương tủy, thế nhưng lúc này thân thể của hắn đã trở nên ấm lên. Hắn cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra khiến cho đại sư huynh thường ngày luôn luôn ôn hòa giờ lại phần nộ đến thế. Nhưng khi nghe được những lời này của cung nữ họ Dung, hắn liền hiểu ra sự lạnh lẽo kia đối với mình không thấm vào đâu, nhưng đối với Tiết Vong Hư đã vô cùng suy yếu thì sẽ có ảnh hưởng thế nào.

Thân thể hắn không khỏi run rẩy.

“Để cho người xem Mân Sơn Kiếm Hội cũng không có nghĩa là để cho người xem hết toàn bộ nó đâu.”

Nét mặt của cung nữ họ Dung lại càng trở nên lạnh lẽo : “ Ta muốn đích thân dạy các người tuân theo quy củ của Trường Lăng, lẽ nào các người vẫn còn chưa hiểu sao?”

Tay của Trương Nghi ngày càng run rẩy, những đốt ngón tay ngày càng trở nên trắng bệch, hắn liền muốn rút kiếm.

"Ta hiểu."

Nhưng đúng lúc này, Đinh Ninh liền bước lên một bước.

Đinh Ninh bước một bước dài, che kín hắn khỏi tầm mắt của chiếc xe ngựa màu đen kia.

Đôi mắt của cung nữ họ Dung đột nhiên híp lại.

Lúc này nàng không phóng xuất ra bất kỳ chút Thiên Địa Nguyên khí nào, nhưng không khí trước người nàng lại tràn ngập khí tức lạnh lẽo.

Mà khiến cho cảm giác của nàng càng thêm lạnh băng là sát ý trên vẻ mặt bình tĩnh của Đinh Ninh lúc này.

Lúc này nét mặt của hắn như bị che lấp bởi vô số tầng băng mỏng được lưỡi kiếm gọt giũa, tầng tầng lớp lớp sắc bén, không sao nhìn thấu.

“Ta hiểu, bởi vì Lộc Sơn Hội Minh đã kết thúc, tất thấy mọi chuyện đều không ngoài ý muốn cho nên người không cần phải bận tâm đến ý nghĩ cùng nhận định của rất nhiều người.” Đinh Ninh nhìn thẳng vào nàng ở phía sau tấm rèm đen, nói.

“Thế nhưng người hắn là cũng hiểu, trong đó có một số việc chính bởi ta nên cuối cùng mới không xuất hiện điều gì ngoài ý muốn.”

“Ta không cần ban thưởng gì cả, ta chỉ muốn dùng thực lực của chính mình yên lặng tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, để Động chủ cố gắng xem được hết lần Mân Sơn Kiếm Hội này, ta có gì sai sao?”

Sắc mặt của cung nữ họ Dung trở nên âm trầm.

Nàng căn bản không thèm xem xét những lời này đến cùng là có đạo lý gì hay không, bởi vì đối với nàng mà nói thì Đinh Ninh ngay cả ngón tay của nàng cũng không bằng.

"Người hơi quá đáng rồi."

Đinh Ninh hít sâu một hơi, hắn không hề che giấu sát ý của chính mình chút nào, chuyên chú nói: “ Nếu người chỉ nhắm vào ta vậy cũng chẳng sao, thế nhưng người lại...”

"Đinh Ninh!"

Tiết Vong Hư dường như biết Đinh Ninh định nói ra nói điều gì, sắc mặt liền chợt biến, cố sức quát ra một câu.

“Người chẳng qua chỉ là một cung nữ thôi, chẳng qua chỉ là một kẻ tu vi dừng ở Độ lục cảnh giới đỉnh phong, một cung nữ chưa đến Độ Thất cảnh giới mà thôi, người nghĩ rằng người là ai?” Nhưng Đinh Ninh không hề ngừng lại, hần nhìn mảnh vải đen phía trước, bình tĩnh nhấn mạnh: “ Sau Môn Sơn Kiếm Hội, ta nhất định sẽ khiêu chiến người... Nhất định sẽ giết chết người!”

Một tên tu hành giả cảnh giới chẳng qua chỉ là Độ tam Thượng Phẩm dám nói như vậy với một tu hành giả cảnh giới ở Độ Lục đỉnh phong như vậy thì quả là nực cười đến phi thường.

Vậy mà lúc này lại không có có bất cứ người nào cảm thấy buồn cười.

Đôi mắt của cung nữ họ Dung híp lại, như mãnh hổ nhìn thấy máu tanh.

"Người còn có thể sống bao lâu?"

Nàng nở nụ cười lạnh, sau đó nói tiếp, uy nghiêm đến đáng sợ: “ Nếu như trong tương lai người thật có dũng khí khiêu chiến với ta, ta sẽ cho người cơ hội.”

“Người không có cách nào cự tuyệt, tại Trường Lăng cự tuyệt lời khiêu chiến quyết đấu là một sự tình đáng thẹn, người tuyệt đối sẽ không bao giờ tiếp nhận nỗi sự nhục nhã đó từ một người như ta. Hơn nữa chắc chắn người cũng có người thân.” Đinh Ninh nhìn cung nữ đó, lặp lại từng tiếng một: “ Người chẳng qua chỉ là một cung nữ.”

"Người uy hiếp ta sao?"

Cung nữ họ Dung nở một nụ cười tràn đầy vẻ đùa cợt.

Tu hành giả cấp thấp trong Trường Lăng như Đinh Ninh đối với nàng quá mức nhỏ bé, cho nên dù giọng điệu của hần như vậy thì nàng cũng không có bao nhiêu phần nộ

"Động chủ. . ."

Trương Nghi phát ra một tiếng rên rỉ.

Thân thể của Tiết Vong Hư vẫn liên tục yếu đi, thế nhưng hiện tại... Tốc độ yếu đi này hẳn thậm chí có thể cảm giác được.

Tiết Vong Hư khẽ thở dài một tiếng.

Lão nhìn Trương Nghi và Thẩm Dịch đứng bên người, lại nhìn Đinh Ninh ở trước mặt và sơn môn của Môn Sơn Kiếm Tông, cảm giác của lão lúc này lại là vừa thỏa mãn vừa bất đắc dĩ, không thể miêu tả cho rõ ràng.

"Người bây giờ có thể cầu xin ta."

Đinh Ninh nhìn mảnh vải màu đen, giọng nói lạnh lẽo vô cùng: “ Các thí sinh tham gia Môn Sơn Kiếm Hội đều đã tiến vào trong sơn môn, kế tiếp Thánh Thượng sẽ tế trời, lập Thái tử, bất luận là kẻ nào cũng không thể ngăn cản. Ta nếu hiện tại không vào được sơn môn thì tất cả mọi người đều sẽ cho rằng là do người chặn ta. Chặn không cho ta vào sơn môn, ai cũng sẽ thấy người đã làm quá đáng. Mặc dù người không thêm để ý đến nhận định của người khác, nhưng ít ra cách làm của người cũng muốn để cho người ta có khả năng tiếp thụ ở trong lòng... Cho nên bây giờ người có thể cầu ta, cầu ta tiến vào trong sơn môn của Môn Sơn Kiếm Tông.”

"Láo xược!"

Cung nữ họ Dung quát mạnh một tiếng, nét mặt nàng thay đổi mấy lần, sau đó nàng duỗi ngón tay gõ nhẹ vào thùng xe một cái.

Cỗ xe ngựa của nàng liền phóng như điên, rời khỏi chỗ của đám người Đinh Ninh.

Nàng tất nhiên không cho rằng đám người Đinh Ninh thực sự đã đến đây mà lại không bước vào trong Mân Sơn Kiếm Tông, cho nên nàng dĩ nhiên sẽ không thực sự cầu xin hãn.

Chẳng qua là nàng bị bắt buộc phải rời xa khỏi Đinh Ninh, để biểu hiện chính mình căn bản không hề muốn chặn đường, chuyện này đối với nàng mà nói cũng là một thất bại nhục nhã khó có thể tha thứ.

"Tiểu Sư đệ. . ."

Khóe miệng của Trương Nghi co quắp, hãn lại hô lên cái xưng hô sai lầm quen thuộc. Lúc này đây, hãn thực sự rất muốn khóc.

Bởi vì sau lần kiếm hội này, rất có khả năng hãn không chỉ mất đi ân sư mà còn mất luôn cả người sư đệ trước mắt này.

"Chúng ta cùng vào sơn môn."

Thế nhưng, Đinh Ninh lại chỉ bình tĩnh, lạnh lùng xoay người lại, đi về phía hãn nói. "Đại Sư huynh, để đệ chờ Động chủ, đệ có vài lời muốn nói riêng với người."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 68: Lấy Cớ

"Sư huynh. . ."

Tuy rằng xưng hô bất đồng nhưng khi gọi ra một tiếng này, Thẩm Dịch và Trương Nghi đều vô cùng bi ai.

"Người cùng Đại sư huynh đi trước đi, ta đỡ động chủ một mình là được rồi."

Đinh Ninh tuy có thể giữ cho ngữ khí của mình vẫn luôn bình thản nhưng động tác của tay hắn vẫn tỏ rõ tâm tình của hắn hiện giờ không hề bình tĩnh – hắn gần như ngang ngược gạt Thẩm Dịch sang một bên, rồi đẩy Thẩm Dịch cùng Trương Nghi đi về phía trước.

"Thực xin lỗi."

Đinh Ninh nhẹ giọng nói, lời này không phải nói với Thẩm Dịch mà là với Tiết Vong Hư.

Tiết Vong Hư cười khổ nhìn Đinh Ninh, nói: “ Đến mạng của mình con cũng liều ném đi, mà còn xin lỗi ta sao?”

Yết hầu của Đinh Ninh khẽ nhúc nhích, như đang cố gắng nuốt cái gì.

Hắn trầm mặc một lúc rồi ngẩng đầu nhìn về bóng lưng đang rung động không thôi của Trương Nghi và Thẩm Dịch phía trước, cuối cùng liền hạ quyết tâm, thì thào cực nhỏ nói: “ Con nhớ sau khi trở về từ Vu Sơn đã hỏi

qua người là có muốn tiếp tục sống sót không, kỳ thực đó cũng không phải là câu hỏi suông.”

Đồng tử của Tiết Vong Hư vốn không có bao nhiêu thần thái, đang cực kỳ bình thản như một đầm nước đục ngầu thì khi nghe được những lời của Đinh Ninh, phía sâu trong đôi đồng tử đó liền dậy sóng.

Trái tim của lão như triệt để khôi phục lại sức sống, như đang mãnh liệt co bóp không ngừng bơm sự khiếp sợ đi khắp cơ thể lão.

Cảm giác khiếp sợ này so với khi lão vừa mới đột phá Thất Cảnh, cảm thụ sự khác biệt giữa Thất Cảnh và Lục Cảnh còn mãnh liệt hơn.

"Từ này đến giờ là. . . ?"

Lão cảm nhận được vô số tia Nguyên Khí dũng mãnh đang tiến vào trong cơ thể mình, cảm nhận được từng tia từng tia Nguyên Khí một, liên khó khăn ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh.

Đinh Ninh nhẹ gật đầu.

"Hóa ra người lại là. . ."

Tiết Vong Hư nhìn khuôn mặt ngưng trọng của Đinh Ninh, trong lòng càng lúc càng cảm thấy không thực.

Vô số ký ức và hình ảnh mãnh liệt hiện về trong đầu lão, như có vô số không gian thời gian đang chồng chéo khiến cho lão nhất thời hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ. Nhưng biến hóa ở sâu trong thân thể lại khiến cho lão nhanh chóng tỉnh táo lại.

"Không được."

Lão lắc đầu, nói khẽ: "Không có ý nghĩa gì."

Đinh Ninh trầm mặc một lát, hần muốn mở miệng nói.

Nhưng Tiết Vong Hư nhìn hần rồi nhẹ nhàng nói khẽ: “ Ta nói không có ý nghĩa vì không phải người chỉ cần để ta sống sót là xong, chúng ta có thể vượt qua Mân Sơn Kiếm Hội hay không, có thể đào thoát hay không... Ta biết rõ nếu người đã quyết định như vậy thì tất nhiên có khả năng chạy thoát.”

Đinh Ninh mím chặt môi...Nhưng hần vẫn trầm mặc.

Tiết Vong Hư cảm khái nhìn hần, ánh mắt trở nên cực kỳ phức tạp: “Ta thật không ngờ hóa ra người lại là truyền nhân của hần. Ta chưa bao giờ nghĩ chuyện như vậy lại có thể phát sinh, dù lúc trước có người đặt ra giả thiết như thế với ta, hỏi ta nếu có một chuyện giống vậy xảy ra thì ta sẽ có tâm tình thế nào, ta cũng không làm sao mà tưởng tượng được. Nhưng mà khi một chuyện như vậy đã thực sự xảy ra trước mắt, ngoài khiếp sợ thì ta nên làm cái gì đây?”

“Dù sao ta cũng là người Tần, dù có ra sao thì ta cũng trung thành với thánh thượng, mặc kệ thánh thượng vì cướp lấy ngôi vị hoàng đế mà áp dụng bao nhiêu thủ đoạn thiếu quang minh, nhưng người vẫn là một Hoàng Đế được lòng dân.” Tiết Vong Hư nở nụ cười đắng chát: “ Người vì muốn ta sống sót mà để lộ ra công pháp chính thức, đó là một quyết định tối quan trọng, mà đối với ta mà nói, quyết định này cũng quá mức quan trọng rồi.”

“Ta không biết tương lai người định làm gì, nhưng ta dù sao cũng là người Tần... Cho nên quyết định cuối cùng của ta chỉ có thể là không giúp bên nào cả.”

“Trước khi người trở về từ Vu Sơn, ta đã từng nói với người một câu sống chết có số.”

Tiết Vong Hư thở hắt ra, có chút suy yếu, nhưng lão vẫn kiên trì ngẩng đầu lên nhìn Đinh Ninh, nói: “ Ta chết đi ở đây thì đó là mạng của ta, người

không thể liều mạng được.”

"Không giúp bên nào?"

Đinh Ninh vẫn luôn trầm mặc liên nhếch môi, nở một nụ cười thâm đạm nói: “Lão đầu, người hà tất phải lấy cớ vì con như vậy?”

"Người đừng quên đã đồng ý sẽ cho ta được phong quang."

Tiết Vong Hư nở một nụ cười, không tranh cãi cùng Đinh Ninh. Sâu trong đôi mắt của lão có chút không cam lòng, nhưng đôi mắt đó lại càng ngày càng nhu hòa và bình tĩnh. “ Nếu có thể hãy đứng đầu thay cho Bạch Dương Động.”

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi: “ Người không thể trụ tới lúc đó mà biết được, vậy còn có ý nghĩa gì sao?”

"Có ý nghĩa."

Tiết Vong Hư nhọc nhằn gật đầu: “ Người đã có thân phận như thế, chỉ cần người nhận lời ta liền nghĩ người sẽ có thể làm được, chỉ cần tưởng tượng đến cảnh tượng đó ta đã rất vui.”

Đinh Ninh lại một lần nữa trầm mặc không đáp lời.

"Đây là cơ duyên."

“Ta có cơ duyên gặp gỡ được truyền nhân của hắc tại Bạch Dương Động, điều này đã đủ để cho ta cảm nhận được sự kỳ diệu của nhân sinh, đủ để cảm thấy vinh hạnh rồi.”

Tiết Vong Hư bình tĩnh nhìn hắc nói: “ Cho nên bây giờ người không có gì là khó lựa chọn cả.”

“Đối với sinh tử của chính mình thì luôn là một sự lựa chọn rất dễ dàng, nhưng nếu là của người bên cạnh thì đó là một sự lựa chọn rất khó khăn.”

Đinh Ninh cúi đầu một lúc lâu rồi nói vậy.

Khi hắn nói, vô số những sợi tơ vô hình đang dũng mãnh tiến vào cơ thể của Tiết Vong Hư đồng thời cũng bắt đầu thu hồi.

Thân thể của Tiết Vong Hư bỗng tràn ngập sự thống khổ cực lớn.

Tiết Vong Hư lại càng thêm suy yếu, lão cảm giác được thân thể của mình đang không ngừng yếu đi, nhưng lão vẫn cười cười, vỗ vỗ vào sau lưng của Đinh Ninh.

Phía sau Ngọc Môn màu xanh của Mân Sơn Kiếm Tông, đa số các thí sinh đã tụ tập tại sơn đạo đối diện với sơn môn.

Sơn đạo này thẳng tắp, dẫn thẳng lên trên ngọn núi cao chọc trời . Tuy rằng bị Kiếm Ý làm chói mắt khiến cho người ta không thể nào trông thấy được là dẫn lên cao tới đâu, nhưng ai cũng có cảm giác con đường đó giống như một vết kiếm thẳng tắp chém từ đỉnh núi cao trong mây xuống đến tận chân núi.

Toàn bộ sơn đạo đều được trải ngọc bích, mặt ngọc thuần khiết không hề có một tia tạp sắc, vật liệu quả là xa xỉ đến khó có thể tưởng tượng.

Phía trước sơn đạo là một mảnh đất trống, bên trên được đặt rất nhiều lễ khí.

Tại một chỗ của sơn đạo, nơi mọi người vô cùng khó khăn mới có thể nhìn đến, lúc này những đám mây trắng như đã bị người vén mở, để lộ ra một Tế Thiên đài (*) màu vàng sáng.

(*) Tế Thiên đài: Đài để tế trời.

Bất luận là ai cũng đều có thể tượng tượng ra đó nhất định là nơi Thánh Thượng sẽ xuất hiện khi tế trời đất cúng tổ tiên, lập ra Thái tử.

Mặc dù tất cả đều cách cái Tế Thiên Đài kia rất xa, nhưng tuyệt đại đa số đều cố sống cố chết muốn đến gần Thánh Thượng hơn một chút, cho nên tuy rằng lúc này không được phép tiến vào trong sơn đạo nhưng bọn họ vẫn cố hết sức lại gần.

Nhưng có một phần nhỏ là ngoại lệ,

Tạ Trường Thắng đứng ở phía cuối của những thí sinh, các sư trưởng của Bạch Vân Quan dẫn hần đến đây đều cảm thấy xấu hổ nên đã tránh ra xa, nhưng đối với Tạ Trường Thắng mà nói thì đám người ở phía cuối này quá nửa đều là người quen, trong đó làm hần nhức đầu nhất chính là tỷ tỷ của hần Tạ Nhu.

Nhưng khi hình dáng của Đinh Ninh cùng Tiết Vong Hư vừa xuất hiện trong tầm mắt, hần liền hoàn toàn không để ý đến Tạ Nhu nữa.

Hần không biết giữa đám người Đinh Ninh và cung nữ họ Dung kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng đứng ở đằng xa chứng kiến Trương Nghi cùng Thẩm Dịch, lại nhìn thấy Đinh Ninh dìu Tiết Vong Hư đi tới, phần ủy mị nhất trong trái tim hần như bị đánh trúng, lông mày của hần liền nhăn tít lại, cả người tràn ngập cảm giác đau lòng.

Cảm giác này không phải chỉ mình hần mới có, mấy quan viên đang mang trang phục đen đứng phía sau Ngọc Môn màu xanh cũng đột nhiên ngưng sắc mặt, hô hấp khẽ ngừng lại.

Thực tế lúc Đinh Ninh cùng Tiết Vong Hư đi tới gần, khi cảm giác được khí tức trên người của Đinh Ninh cùng Tiết Vong Hư, tên quan viên mặc trang phục màu đen vẫn một mực đứng chắp tay kia cũng nhú mày lại,

khuôn mặt trắng lập tức biến thành đỏ ửng, một cảm giác phần nộ không thể nào khống chế liền tràn ngập thân thể của hắn.

Trái ngược với viên quan kia, Khuôn mặt Tạ Nhu vốn đang ửng đỏ lại trở nên tái nhợt đi, ngày càng trắng bệch.

Khi Nam Cung Thái Thục và Từ Hạc Sơn đứng bên cạnh nàng nhìn rõ được thần sắc của Trương Nghi và Thẩm Dịch, hai tay của bọn họ cũng bắt đầu run rẩy không ngừng.

"Tự làm tự chịu."

Đúng lúc này, một gã thiếu niên mặc cẩm phục màu lam nhạt đứng bên cạnh liền cười lạnh một tiếng khinh bỉ: “ Đây chính là kết cục của kẻ tự cho mình là thông minh.”

Tạ Trường Thăng bỗng nhiên quay người.

Nếu là bình thường, hắn nhất định sẽ dùng những lời ác độc nhất để mắng lại tên thiếu niên không quen này.

Nhưng khi nhìn thấy cảm giác trầm mặc và áp lực tỏa ra từ thân thể của đám người Đinh Ninh, hắn chẳng còn ý muốn mắng chửi gì nữa, trong lòng hắn lúc này chỉ có một cảm giác khô khốc, đó là sát ý.

"Người kia là ai?"

Hắn chỉ lạnh giọng hỏi Nam Cung Thái Thục và Từ Hạc Sơn đang đứng bên cạnh.

"Chu Vong Niên, hiện tại đang đứng sau Đinh Ninh một bậc trên Tài Tuấn Sách." Lời nói của Nam Cung Thái Thục rất tối nghĩa, tựa hồ như trả lời vô cùng khó khăn, mỗi lời nói đều lạnh như băng.

“Sao hả, hỏi ta là ai với giọng như vậy, chẳng nhẽ còn muốn sau này đi báo thù sao?”

Tạ Trường Thắng không mắng chửi người nhưng câu hỏi của hắn lại lọt vào tai của Chu Vong Niên khiến cho Chu Vong Niên khinh thường cười lạnh.

Khuôn mặt của hắn cũng non nớt như Tạ Trường Thắng, nhưng lại còn cường ngạo hơn Tạ Trường Thắng rất nhiều.

Không chỉ bởi vì tu vi của hắn hơn xa Tạ Trường Thắng mà còn vì tổ phụ của hắn là một vị đại nhân quyền cao chức trọng trong Sử Ti.

Đệ tử nhà quyền quý như hắn trời sinh đã không để con nhà thương nhân vào mắt, những kẻ xuất thân từ phố phường thì lại càng không.

Hô hấp của Tạ Trường Thắng bỗng trở nên nặng nề.

"Người có tư cách gì để chê cười hắn?"

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh lùng bỗng vang lên.

Đám người Chu Vong Niên và Nam Cung Thái Thục khẽ giật mình, nhìn về hướng giọng nói phát ra, chỉ thấy viên quan mặc trang phục màu đen chẳng biết từ bao giờ đã tới sát bên người bọn hắn.

Người quan viên trung niên này vẻ mặt lạnh lẽo, nhìn thẳng vào Chu Vong Niên rồi lãnh đạm nói: “ Muốn chê cười người khác không thức thời thì phải xem lại chính mình có tư cách để thức thời hay không, xem lại xem ánh mắt của những quý nhân trong cung có thể nào rơi vào trên người mình hay không đã.”

“Diều Hâu trên trời dù có gãy cánh thì vẫn là Diều Hâu, còn gà con dù có cổ kêu to thế nào cũng chỉ là gà con thôi.”

Nói xong hai câu đó, quan viên trung niên kia liền quay mặt đi không nhìn Chu Vong Niên nữa, mà Chu Vong Niên nghĩ tới ý tứ của những lời này liền không nói nổi tiếng nào, sắc mặt trở nên trắng xanh, trông khó coi đến cực điểm.

"Hà Triều Tịch. . ."

Đúng lúc đó, hô hấp của đám người Tạ Nhu bỗng nhiên dừng lại, một bóng người đi ra từ bên cạnh, hướng về phía Đinh Ninh và Tiết Vong Hư lúc này vừa mới đi qua Ngọc Môn màu xanh, lẳng lặng xoay người đỡ Tiết Vong Hư, không hề nói câu nào.

Bóng người này mặc phục trang của Thanh Đăng Kiếm Viện, dáng người tuy không lớn nhưng lại như ẩn chứa một lực lượng sẵn sàng bùng nổ, chính là đệ tử xuất sắc nhất của Thanh Đăng Kiếm Viện: Hà Triều Tịch.

Tuy Bạch Dương Động đã sát nhập vào Thanh Đăng Kiếm Viện, nhưng kỳ thực hẳn không có quan hệ gì lớn với Tiết Vong Hư.

Nhưng giờ đây, hẳn dùng hành động trong im lặng để biểu lộ thái độ của mình.

Chu Vong Niên nhìn Hà Triều Tịch đi bên cạnh Đinh Ninh và Tiết Vong Hư, sắc mặt lại càng trở nên khó coi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 69: Qua Đời

Trong lúc yên tĩnh, ánh sáng phát ra từ Ngọc Môn màu xanh của Mân Sơn Kiếm Tông chiếu vào đám người Đinh Ninh khiến cho bóng hình của bọn hắn bỗng trở nên chói mắt.

Trên thực tế, tất cả các thí sinh đều đang nhìn vào kẻ đến trễ nhất - Đinh Ninh.

Cái tên tu hành giả trẻ tuổi tại Trường Lăng này tu vi cũng không phải là cao tuyệt, nhưng kể từ khi hắn gia nhập Bạch Dương Động liền phát ra hào quang vô cùng chói mắt. Thậm chí, đối với ánh hào quang của tên thiếu niên quán rượu thiên tài này mỗi thí sinh trong lòng đều có cách nhìn cùng phán đoán riêng, không hề giống nhau.

Nhưng lúc này khi nhìn thấy vẻ trầm mặc của Đinh Ninh đang điều dưỡng Tiết Vong Hư, tất cả các thí sinh chẳng hiểu vì sao đều mơ hồ cảm thấy bất an, cảm thấy một tia khí tức nguy hiểm vô cùng khó hiểu.

Cố Tích Xuân đứng giữa các thí sinh, hắn cảm thấy nếu vị trí của Đinh Ninh trên Tài Tuấn Sách đã cao đến như vậy thì ít nhất Đinh Ninh sẽ không bị đào thảo sớm, việc giao thủ giữa hắn và Đinh Ninh cũng nhất thời không phải vội vã.

Hắn thậm chí còn không muốn vội nhìn Đinh Ninh.

Nhưng khi Đinh Ninh vừa đến lại như mang theo một ma lực vô tận cuốn hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Hắn nhìn vào Đinh Ninh, lại nhìn sang Tiết Vong Hư đang đứng cạnh Đinh Ninh, hai con người như đang bị hãm sâu trong bóng tối bỗng nhiên phát sinh dị trạng, khiến người ta cảm giác có một đám dầu lửa đang bùng hực cháy trong đôi mắt hắn, tỏa ra khói đặc cuồn cuộn.

Đứng bên cạnh Cố Tích Xuân là một gã sư trưởng của Ảnh Sơn Kiếm Quật. Ngày thường gã là vị sư thúc quan tâm đến tu hành của Cố Tích Xuân nhất, sau khi Cố Tích Xuân có được lĩnh ngộ kinh người, địa vị của gã trong Ảnh Sơn Kiếm Quật cũng được đề cao hết sức, vậy nên vào một dịp quan trọng như thế này gã cũng đi theo cùng Cố Tích Xuân.

Lúc này cảm giác được dị trạng đang phát sinh trên người Cố Tích Xuân, vị sư trưởng trung niên này liền nhíu mày, nhẹ giọng khuyên nhủ: “ Không cần để ở trong lòng, người này nghịch lại thịnh tình của Hoàng Hậu nên nhất định sẽ không thể có được thu hoạch gì tại Mân Sơn Kiếm Hội đâu, sau lần kiếm hội này tự nhiên hắn sẽ trở nên nhạt nhòa trong tầm mắt của mọi người tại Trường Lăng.”

Cố Tích Xuân hiểu được ý tốt của vị sư thúc này, sắc mặt liền hơi dịu lại, chậm chậm nói: “ Nếu là một ánh sao băng, ta cũng hy vọng ánh sao băng này kết thúc ở trong tay ta, như vậy ánh sáng của nó mới có thể làm cho ta thêm rạng rỡ.”

“Nếu thực có cơ hội thì tất nhiên là tốt, nhưng cũng không thể quá cố chấp.” Người sư trưởng trung niên của Ảnh Sơn Kiếm Quật gật đầu, nhìn về Tiết Vong Hư ở nơi xa, hơi đồng tình nói: “ Nếu quá mức bùng binh sẽ gặp kết cục giống với Tiết Vong Hư.”

Ánh mắt nhìn Tiết Vong Hư của rất nhiều người cũng đều có chút tiếc hận pha lẫn với đồng tình.

Trên Thất Cảnh thì là tông sư.

Đến được Thất Cảnh là thành tựu bậc nào, vậy mà một tông sư Thất Cảnh chính thức lại chỉ muốn nhìn mấy tên đệ tử thân thiết nhất thể hiện trong Mân Sơn Kiếm Hội cũng không được.

Lúc này đa số mọi người đều có thể khẳng định Tiết Vong Hư sẽ chết trước khi Mân Sơn Kiếm Hội chính thức bắt đầu.

Trước khi Mân Sơn Kiếm Hội diễn ra, thánh thượng còn tế trời đất báo tổ tiên, lập ra Thái Tử.

Phần lớn mọi người đều nghi ngờ không biết Tiết Vong Hư có thể chống đỡ đến sau khi thánh thượng tế trời xong hay không.

Bản thân Nam Cung Thái Thực chính là đệ tử của Thanh Đẳng Kiếm Viện, sau khi Hà Triêu Tịch nghênh đón đám người Đĩnh Ninh, nàng cũng không hề do dự đi theo đến bên người Đĩnh Ninh.

Tạ Trường Thăng làm việc chẳng bao giờ suy nghĩ nhiều, cho nên hẳn cũng không hề do dự ra nghênh đón.

Lần này Tạ Nhu không hề ngăn trở hẳn.

Xuất giá tòng phu, nàng đã sớm lập lời thề không lấy ai khác ngoài Đĩnh Ninh, tuy rằng Đĩnh Ninh không công nhận lời thề đó nhưng đối với nàng mà nói bây giờ bất kể Đĩnh Ninh làm ra chuyện gì nguy hiểm thì nàng vẫn nguyện đi theo hẳn.

Từ Hạc Sơn hơi do dự một chút rồi cũng đi đến cạnh Nam Cung Thái Thực.

Những người này cùng với Trương Nghi và Thẩm Dịch tạo thành một đoàn người nhỏ, mơ hồ ngăn cách với mọi người xung quanh.

Bởi vì không có nhiều người lắm cho nên không có cảm giác bí bách, thay vào đó lại có chút bị thương.

"Thời gian không đủ."

Từ khi đi qua Ngọc Môn màu xanh của Mân Sơn Kiếm Tông Đình Ninh vẫn luôn luôn trầm mặc, đến lúc này khi đứng cuối hàng ngũ hẳn mới chịu để cho Hà Triều Tịch gánh vác toàn bộ trọng lượng của Tiết Vong Hư, sau đó nhẹ giọng nghiêm túc nói thầm bên tai của Tiết Vong Hư: “ Bởi vì phải giúp Bạch Dương Động đứng đầu nên đệ tử không thể cùng người đi nốt đoạn đường cuối cùng này nữa rồi.”

Hô hấp của Tiết Vong Hư lúc này đã vô cùng khó khăn, nhưng khi nghe Đình Ninh nói vậy lão liền cố tỏ vẻ tươi cười, ôn hòa nói: “ Ta ra đi cũng an tâm.”

"Đại sư huynh, người hãy cùng động chủ đi tới cuối đoạn đường."

Đình Ninh dựa người vào Trương Nghi rồi thi lễ thật sâu với Tiết Vong Hư.

Khi tất cả mọi người đều không phát ra tiếng động, hẳn liền hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm hai mắt lại.

Bọn người Nam Cung Thái Thục và Tạ Trường Thăng không rõ ý tứ trong lời nói của Đình Ninh cùng Tiết Vong Hư, nhưng ngay khi Đình Ninh nhắm mắt lại bọn hắn lập tức đều vô cùng khiếp sợ.

Bởi bọn hắn cảm thấy ngay khi Đình Ninh nhắm mắt lại, thân thể hắn liền lập tức biến thành một hồ nước tuyệt đối yên lặng, trong hồ nước có khí cơ huyền diệu đang lưu động, xung quanh Thiên Địa có rất nhiều luồng

khí bọn hắn thậm chí không cảm giác được đang lắng lắng chảy vào trong hồ nước đó.

Đây chính là tu hành.

Cho dù là tu hành giả có tu vi tới Ngũ Cảnh hay Lục Cảnh thì cũng vẫn cần một khoảng thời gian nhất định để thu liễm tâm thần, bài trừ tạp niệm, sau đó mới có thể tiến vào trạng thái nhập định để tu hành. Vậy mà Đinh Ninh lại không cần bất cứ thời gian chuẩn bị nào, vừa nhắm mắt đã lập tức tiến vào trạng thái tu hành trong tích tắc!

Chuyện này rõ ràng là không có khả năng, vậy mà lại phát sinh ngay trước mắt bọn họ.

Ngoài chuyện đó ra, điều khiến bọn họ càng khiếp sợ chính là dù với tu vi của bọn họ thì cũng có thể cảm giác được thân thể của Đinh Ninh trống rỗng vô cùng, trống rỗng đến độ như một cái hồ đã cạn sạch nước, đến cả hơi nước trong đất bùn ướt át cũng đã bị ép ra đến quá nửa.

"Có người làm cho Đinh Ninh gần như hết sạch Chân Nguyên."

Sắc mặt của Tạ Trường Thắng trở nên mờ mịt cực độ, hẩn hít sâu một hơi, nhìn Trương Nghi và Thẩm Dịch hỏi: “ Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Hốc mắt của Thẩm Dịch đỏ lên, hẩn mở miệng muốn nói điều gì đó nhưng đúng lúc đó, thanh âm của Trương Nghi lại khẽ vang lên, run rẩy hỏi đáp: “ Chuyện này không liên quan đến người.”

“Sao lại nói là chuyện không liên quan đến ta?”

Tạ Trường Thắng hiểu rõ ý tốt của Trương Nghi, nhưng hẩn vẫn không nhìn được mà phần nộ kêu lên: “ Hiện tại chúng ta đứng bên người các

người, chẳng nhẽ vẫn còn chưa có đủ tư cách xem đây là chuyện của chúng ta sao?"

"Không nên ầm ĩ nữa."

Thanh âm của Thẩm Dịch vang lên.

Tạ Trường Thắng quay đầu đi, càng thêm phần nộ. Hắn muốn chất vấn Thẩm Dịch thân là Bạch Dương đệ tử để làm cái gì, nhưng khi hắn quay lại thì lập tức không thể nào nói ra được nữa.

Tất cả mọi người bên cạnh hắn lúc này cũng đều không phát ra được bất cứ một âm thanh nào.

Bởi vì giờ đây Tiết Vong Hư đã há miệng, thực sự không phát ra được bất cứ một âm thanh nào.

Vị lão nhân này như còn muốn nói điều gì đó mà không thể, cuối cùng lại vẫn để lộ ra một tia vui vẻ bất đắc dĩ.

Đúng lúc này, phía trước vốn đang im ắng liền rung động một hồi.

Âm thanh lễ nhạc trang nghiêm vang lên từ Tế Thiên đài.

Tạ Trường Thắng bỗng nhiên ngẩng đầu.

Hắn hiểu được tiếp theo Nguyên Vũ Hoàng Đế sẽ xuất hiện. Về lý mà nói, trước thời khắc này hắn cũng phải giống hệt với những thí sinh xung quanh, ánh mắt nóng bỏng chờ mong, trong lòng tràn ngập sự sùng kính. Vậy mà giờ đây trong mắt hắn chỉ tràn đầy phần nộ, lửa giận trong lòng như muốn phun ra đến tận Tế Thiên Đài.

Trên Tế Thiên Đài có một biến người đang quỳ lạy.

Nguyên Vũ Hoàng Đế cầm một cái chuông vàng trong tay, tự tin tiêu sái mà đi về phía trước của Tế Thiên Đài.

Phù Tô khoác trên người trang phục lộng lẫy đang ở phía sau hẳn một trượng, sau lưng Phù Tô là mấy tên Tu Hành Giả mặc áo xanh.

Khi bóng hình màu vàng sáng kia vừa xuất hiện trong tầm mắt, tất cả các thí sinh đang đứng trên sơn đạo liền cảm thấy cảm giác cay mắt lúc trước đã không còn, tựa như có một khí tức nhu hòa dị thường tạo thành một cái ô khổng lồ vô hình che chắn đi toàn bộ Kiếm Ý của ngọn núi Mân Sơn.

Cảm giác khi tự mình thấy được cảnh giới của thân ảnh màu vàng kia khiến cho phần lớn thí sinh đều kích động, sùng bái đến cực điểm, từng tràng hô vạn tuế vang lên.

Thân ảnh màu vàng sáng trên Tế Thiên Đài kia cũng không ngăn cản những tiếng hô đó, hẳn bắt đầu đọc văn tế trời, thậm chí ngữ điệu vẫn giống hệt như lúc bình thường nói chuyện, không hề cải biến.

Nhưng những âm thanh trong núi lại không thể nào lấn át được thanh âm của hẳn.

Từng tiếng một phát ra từ miệng hẳn đều được khuếch trương, truyền rõ ràng vào tai của mỗi người.

Ngay khi hẳn nói tiếng đầu tiên, ánh mặt trời tựa hồ như càng trở nên chói mắt.

Mỗi người đều được bao bọc bởi một tầng ánh sáng vàng rực.

Nhưng chính lúc này, thần quang trong mắt Tiết Vong Hư lại biến mất.

Lão không thể nghe được bài văn tế trời của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Vào lúc này, lão đã bình thản qua đời.

Đình Ninh cũng không nghe được những lời khẩn trời trong văn tế của Nguyên Vũ Hoàng Đế.

Hắn quên đi tất cả để tập trung vào tu hành, bổ sung chân nguyên.

Trương Nghi cùng Thẩm Dịch cũng không hề nghe được bài văn tế trời của Nguyên Vũ Hoàng Đế, tâm trạng của bọn hắn đang bị chiếm cứ bởi một nỗi bi ai vô cùng lớn.

Phía sau Tế Thiên Đài, sau khi nghe được tên của chính mình được xưng lên, người đã trở thành Thái Tử - Phù Tô cố sức nhìn xuống dưới kiếm tìm.

Hắn muốn tìm xem Đình Ninh đang ở nơi nào.

Nhưng vì khoảng cách quá xa, hắn căn bản không thể nhìn rõ được những chuyện xảy ra ở bên dưới, cũng không thấy rõ được chỗ đứng của đám người Đình Ninh.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 70: Kiểm Hội Bắt Đầu

Tuy nói những cấp bậc lễ nghi phức tạp rườm rà có thể giúp tăng cảm giác thần bí cùng trang nghiêm nhưng ai cũng biết bản thân Nguyên Vũ Hoàng Đế lại vô cùng không thích chúng, cho nên văn tế trời báo tổ của hắn vô cùng đơn giản, chỉ có hơn mười câu ngắn ngủi trình bày rõ ràng về thành tựu hắn đạt được sau khi đăng cơ tại Đại Tần và nguyên nhân vì sao lập Phù Tô lên làm thái tử.

Sau khi niêm phong cái chuông vàng đang cầm trong tay ở núi đá trước Tế Thiên Đài, vị Đế Vương vĩ đại nhất từ trước đến nay của Đại Tần liền xoay người lại, bóng dáng màu vàng bắt đầu biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, tấm màn che vô hình cũng dần mất đi khiến cho những người đang nhìn lên trên ngọn núi này lại một lần nữa bị kiểm ý làm chói mắt đến đau nhức vô cùng.

Một ánh mắt vô cảm đảo qua các thí sinh và các đội ngũ cùng Sư trưởng.

Có rất nhiều người nhạy cảm cảm thấy được ánh mắt kia và nhìn lại, liền phát hiện ra đó là một cung nữ đứng sau các viên quan của Tông Pháp Ty.

Hiếu được cung nữ này chính là người có nhiệm vụ tuyển sinh và dẫn đường cho các thí sinh, nét mặt của các Sư trưởng liền trở nên lạnh lẽo. Mặc dù hai mắt của mọi người đều đang vô cùng đau đớn nhưng không ai dám để rơi bất cứ một giọt nước mắt nào.

Bọn họ rất sợ người cung nữ này cảm thấy mình vì chuyện Tiết Vong Hư qua đời mà bị ai rơi lệ.

Có lẽ nếu biểu hiện sự cảm thông rõ ràng thì kết quả sau đó tại Mân Sơn Kiếm Hội sẽ vô cùng bất lợi.

Đến thời gian bắt đầu của Mân Sơn Kiếm Hội còn có thể dịch chuyển đến sớm hơn như vậy thì thay đổi được các hạng mục tỷ thí bên trong Kiếm Hội cũng đâu có gì là lạ?

Huống chi các hạng mục tỷ thí hàng năm của Mân Sơn Kiếm Hội vẫn luôn khác biệt, muốn vài tên tu hành giả trong Mân Sơn Kiếm Tông điều chỉnh một hai hạng mục còn đơn giản hơn nhiều so với đời ngày tổ chức Mân Sơn Kiếm Hội.

Viên quan mặc đồ đen lúc trước đã lên tiếng mắng Chu Vong Niên chậm rãi đi đến phía sau Trương Nghi và Thẩm Dịch.

Lúc này Tiết Vong Hư đã qua đời, nếu dựa theo lẽ thường thì không thể nào để di thể của Tiết Vong Hư nằm lại ở giữa sân, chẳng qua hẳn rất đồng tình với cảnh ngộ của đám người Đinh Ninh và Thẩm Dịch, cho rằng nàng cung nữ kia xử lý chuyện này quả là có phần quá đáng cho nên giờ đây hẳn lại cực kỳ quan tâm đến tâm tình của đám người Trương Nghi.

Nhưng hẳn không ngờ rằng ngay khi vừa dừng chân lại, còn chưa mở miệng ra thì Trương Nghi đang đứng phía trước đã quay lại khom người thì lễ một cái thật sâu với hẳn.

“Mời đại nhân chăm sóc di thể của Động chủ cho ổn thỏa, chờ sau khi Mân Sơn Kiếm Hội kết thúc chúng ta sẽ đem di thể của Động chủ về Bạch Dương động an táng.”

Viên quan mặc đồ đen này nhú mày, không biết nên nói điều gì, nhưng khi Trương Nghi vừa thẳng người lên thì có người đã hỏi:

"Sư huynh, tại sao?"

Thẩm Dịch không thể hiểu được vì sao Trương Nghi lại hành động như thế, hăn khiếp sợ và bi thương nhìn Trương Nghi, kêu lên thành tiếng.

Trương Nghi lau nước mắt.

Thực ra hăn đang không ngừng rơi lệ.

Động tác gạt lệ này làm cho hăn trông vô cùng nữ tính, thế nhưng khuôn mặt đầy vệt nước mắt đó lại lóe lên một vẻ kiên nghị không thể nói nên lời.

“Động chủ còn nằm nơi đây, tất cả chúng ta đều không thể suy nghĩ được gì. Chúng ta cần phải cân nhắc thật tốt xem tiếp theo phải làm gì.”

Hăn nhìn Thẩm Dịch trả lời.

Hô hấp của viên quan trung niên hơi ngừng lại, hăn nhìn Đinh Ninh vẫn ngồi một bên, hai mắt nhắm chặt tựa như hoàn toàn cắt đứt mọi liên hệ với thế giới bên ngoài, sau đó lại nhìn Trương Nghi, trong lòng vô cùng tôn kính Tiết Vong Hư.

“Đây cũng là lý do vì sao người có thể bình thản ra đi như thế.”

“Bất luận là ai có được đệ tử như vậy cũng đều đáng được kiêu ngạo.”

Viên quan áo đen này không hề gọi những người còn lại qua trợ giúp, chỉ tự mình đỡ lấy Tiết Vong Hư, tựa như đang dìu bạn bè đi tản bộ, chậm rãi đi về phía sau. Cùng lúc đó, hăn hơi quay đầu lại, nhẹ nhàng thành khẩn nói như vậy.

"Sư huynh, chúng ta phải cân nhắc cái gì?"

Thẩm Dịch trước giờ vẫn cố nén để không rơi lệ. Tại Quan Trung rơi lệ trước mặt địch nhân được cho là biểu hiện hèn yếu, vô cùng mất mặt, vậy

mà đến giờ khắc này nước mắt của hắn đã không kìm được mà chảy ra.

Tuy hắn đã chính thức trở thành đệ tử của Bạch Dương Động nhưng thực ra hắn chưa từng ở tại Bạch Dương Động để tu hành, ngay cả động Kinh Sử của Bạch Dương Động cũng chưa tiến vào, trước giờ luôn một mực theo hầu bên người Tiết Vong Hư.

Cho nên trên thực tế hắn chính là đệ tử chân truyền cuối cùng của Tiết Vong Hư, Tiết Vong Hư chính là lão sư của hắn.

Giờ đây trong đầu hắn chỉ nghĩ rằng, Đinh Ninh đến giờ còn chưa mở mắt ra để nhìn lão sư lần cuối thì sao có thể để cho người khác mang lão sư đi?

Hắn không thể nào nghĩ đến chuyện gì khác.

“Giành vòng nguyệt quế để cúng tế linh hồn lão sư trên trời.”

Trương Nghi nghiêng đầu, không ngừng rơi nước mắt nhìn Đinh Ninh ở bên cạnh, nói: “Đây là chuyện mà Tiểu Sư Đệ cần làm.”

Hắn lại một lần nữa xưng hô sai.

Nhưng ai cũng biết Tiểu Sư Đệ mà hắn nói là Đinh Ninh.

Thẩm Dịch hơi hoảng hốt, mơ hồ có chút tỉnh lại từ trong bi thương, nếu như không thể giúp Đinh Ninh chuyện gì, nếu như Đinh Ninh không thể nào thắng được Mân Sơn Kiếm Hội thì tất cả những chuyện hiện tại Đinh Ninh đang làm sẽ đều trở nên vô nghĩa.

“Đinh Ninh không có lòng dạ đàn bà giống như ngươi.”

Đúng lúc đó, thanh âm lạnh như băng của Tạ Trường Thắng vang lên.

Thẩm Dịch không khỏi nhìn vào Tạ Trường Thắng.

Tạ Trường Thắng nhìn hăn và Trương Nghi, cười lạnh rồi nói tiếp: “ Quý nhân ở trong cung không muốn cho hăn thắng, nếu hăn thắng được chính là mạnh mẽ đánh thắng vào mặt của quý nhân kia... Cho nên Đinh Ninh không phải muốn cúng tế Động chủ có linh thiêng ở trên trời, mà là muốn thay động chủ đánh mạnh vào mặt mũi của quý nhân ở trong cung. Các người hăn là cũng hiểu Bạch Dương Động bị sát nhập vào Thanh Đăng Kiếm Viện là bởi ý tứ của ai, nếu như đệ tử của Bạch Dương Động cuối cùng lại có khả năng thắng được trong Mân Sơn Kiếm Hội, người tu hành trong thiên hạ sẽ thấy thế nào?”

Tạ Trường Thắng vừa nói xong, ngay cả Nam Cung Thái Thục cùng Từ Hạc Sơn cũng đều vã mồ hôi lạnh trên lưng.

“Một nơi tu hành bị quý nhân trong cung hủy bỏ tại sao lại có thể thắng được bên trong Mân Sơn Kiếm Hội có hào quang vạn trượng? Điều này không phải sẽ chỉ rõ ra rằng nơi tu hành đó cực kỳ ưu tú, căn bản không nên bị phế trừ sao?”

Tạ Trường Thắng nhìn xung quanh cười lạnh, lộ ra vẻ vô cùng cô đơn. Hăn nói chậm lại: “ Ta không biết các người nghĩ thế nào nhưng ta đã quyết sẽ làm một việc tại Mân Sơn Kiếm Hội này, đó chính là giúp Đinh Ninh chiến thắng.”

Bàn tay của Nam Cung Thái Thục không tự chủ được mà run lên.

Tạ Trường Thắng tỉ mỉ nói ra suy nghĩ của mình làm trong lòng nàng sợ hãi khôn cùng.

Thế nhưng nàng vẫn gật đầu một cái, nói: "Ta cũng thế."

Thẩm Dịch theo bản năng quay đầu nhìn về phía Trương Nghi.

Không phải hăn sợ, mà là theo thói quen thường ngày hăn muốn nghe ý kiến của Đại Sư huynh.

Trương Nghi nhìn Tạ Trường Thắng nói: “ Ta không thể nào đại diện cho ý kiến của các người nhưng trong ba sư huynh đệ Bạch Dương Động chúng ta thì người có hy vọng thắng nhiều nhất tất nhiên là Đinh Ninh, Mân Sơn Kiếm Hội cường giả như mây, ta và Thẩm Dịch vốn không có bao nhiêu cơ hội thắng.”

Bộ dạng của hắn vẫn lễ mễ như trước, cách nói chuyện vẫn uyển chuyển nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý của hắn.

“Việc đầu tiên là kế tiếp sẽ tỷ thí cái gì?”

Đúng lúc này, thanh âm của Hà Triêu Tịch liền vang lên.

Ngày thường hắn đến đi luôn vội vàng, bận bịu tu hành không có bao nhiêu thời gian để cùng người ta nói chuyện nên từ lúc nhìn thấy đám người Tiết Vong Hư và Đinh Ninh hắn vẫn luôn trầm mặc, đến giờ mới mở miệng nói ra một câu này đã khiến cho Tạ Trường Thắng chột thấy phiền não.

"Chúng ta làm sao biết được tiếp theo sẽ tỷ thí cái gì!"

“Chỉ có tên nhân tài được Đinh Ninh cứu mạng ở phía trên kia mới biết được tiếp theo sẽ tỷ thí cái gì.”

Hắn buồn bực và tức giận ngẩng đầu lên nhìn Tế Thiên Đài ở cuối tầm mắt, nói hai câu này rồi nhổ mấy ngụm nước miếng.

“Chuyện đó và Phù Tô không có quan hệ gì, hắn căn bản không thể quyết định bất cứ việc gì ở đây.”

Tạ Nhu thấp giọng khiển trách, trong đôi mắt đẹp cũng hiện ra vẻ nôn nóng và phần nộ khó mà áp chế.

Bất kể bàn bạc thương lượng thế nào, bất kể những người xung quanh Đinh Ninh dự định vào thời khắc thích hợp sẽ không màng bản thân để giúp hãn, nhưng thứ cuối cùng sẽ quyết định tất cả chính là quy tắc tỷ thí.

Mà cái quy tắc tỷ thí này lại không phải do mấy người bọn họ quyết định

Lúc này, bọn họ giống như một bầy kiến nhỏ đang bò trên chảo nóng.

Hơn một nghìn nam nữ trẻ tuổi đang đứng trên sơn đạo trước ngọn Ma Thiên của Mân Sơn Kiếm Tông, gió núi thổi tay áo bay lất phất, ánh sáng chói mắt mạ vàng thân thể họ.

Âm thanh lễ nhạc vẫn còn tiếp tục được tấu lên, nhưng từ sâu trong Mân Sơn bỗng có một tiếng động mạnh vang lên lạnh lạnh, tựa như có một người đang đứng rất xa đột nhiên búng vào mũi kiếm.

Tất cả đoàn người xôn xao lên.

Phía trên sơn đạo đang không có bóng người đột nhiên xuất hiện một chùm ánh sáng vụn vụn như gợn nước, một Kiếm Sư mặc áo xanh bỗng hiện ra từ hư không, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Áo xanh trên người Kiếm Sư này dù chỉ có một màu nhưng lại là một màu xanh ngọc thuần khiết, dù trong toàn bộ Trường Lăng hay bất cứ nơi nào khác cũng không hề nhìn thấy. Khuôn mặt của hãn đoan trang, nói năng thận trọng, nhìn không ra được là bao nhiêu tuổi, trên người toát ra một cảm giác sắc sảo và uy nghiêm khó tả.

Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn là kiếm địa mạnh nhất thiên hạ, bất kỳ một Sư trưởng nào ra ngoài đều trở thành nhân vật gây kinh sợ một phương, nhưng lúc này đa số ánh mắt của các thí sinh lại không ngừng nhìn chăm chăm vào người của Kiếm Sư áo xanh kia.

Bởi vì sau khi Kiếm Sư áo xanh này xuất hiện, màn ánh sáng kỳ dị trên sơn đạo liền như thủy triều chậm rãi thoái lui, cuối cùng chẳng còn lại thứ gì. Trên sơn đạo thẳng tắp dẫn lên tận đỉnh của ngọn núi xanh bỗng đột nhiên xuất hiện một cái cửa.

Một Đại môn bằng thanh ngọc đang đóng chặt.

Gã Kiếm Sư mặc áo xanh đang đứng ở một bên của Đại môn bằng thanh ngọc, mà sau đại môn đó sơn đạo bỗng như bị ai đó xóa đi, đột nhiên biến mất.

Thật giống với một bức tranh ban đầu liền một khối, sau đó lại đột ngột xuất hiện một chỗ trống trơn, nhưng những hình ảnh khác thì vẫn còn ở đó.

"Kiếm hội đã bắt đầu, xin mời vào cửa."

Gã Kiếm Sư áo xanh này bình thản nhìn tất cả mọi người bên dưới, đơn giản nói.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 71: Ý Định Của Đinh Ninh

Đại môn bằng thanh ngọc rất lớn, lớn tựa như một cái cổng thành.

Kiểm sư áo xanh đứng nghiêm bên cạnh cửa, dù hăn chỉ xuôi tay đứng lặng thinh nhưng phong thái tự nhiên đã vượt qua tất cả các sư trưởng dẫn thí sinh tới đây. Hăn yên lặng mời mọi người qua cửa nhưng cái Đại môn này hiện giờ vẫn còn đang đóng chặt, trong lòng tất cả các thí sinh trên sơn đạo đều tự biết cái Đại Môn bằng ngọc này không thể dễ dàng đi qua.

Tất cả các thí sinh đều muốn được gợi ý thêm một chút, nhưng vẻ mặt của kiểm sư áo xanh vẫn phẳng lì như ngọc, hiển nhiên không định nói thêm gì nữa.

Hăn đứng yên ở đó, trầm mặc như một bức tượng.

“Lẽ nào đi qua Đại môn này chính là khảo hạch đầu tiên?”

Tạ Trường Thăng hí mắt nhìn cái Đại môn thanh ngọc to như cửa thành, nhỏ giọng hỏi đám người Trương Nghi bên cạnh: “ Là muốn kiểm tra cảm giác hay là lĩnh ngộ? Chỗ trống phía sau Đại môn kia là để làm gì?”

Trương Nghi lắc đầu đáp: “ Bất kể là kiểm tra điều gì thì chỉ sợ cũng phải lại gần một chút thì mới có thể đoán được.”

"Vậy đến lúc nào thì đánh thức hăn?"

Tạ Trường Thăng xoay người nhìn về phía Đinh Ninh.

Kiểm hội đã bắt đầu, cũng không thể để cho Đinh Ninh cứ mãi nhắm mắt tiếp tục tu hành.

Nhưng không cần phải đánh thức, khi hần vừa xoay người nhìn về phía Đinh Ninh thì đã thấy Đinh Ninh đang nhìn lại hần.

Đinh Ninh đã tỉnh lại.

Ngay khi Đại môn thanh ngọc kia xuất hiện, Đinh Ninh liền tỉnh lại.

Hần không hề hỏi ai về chuyện của Tiết Vong Hư, chỉ bình tĩnh ngẩng đầu nhìn vào Đại môn kia.

Chỉ trong tích tắc khi ánh mắt chạm nhau, sự buồn bực của Tạ Trường Thăng chợt biến mất, thay vào đó là một cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Lúc này vẻ mặt của Đinh Ninh vẫn bình thản yên lặng như phần lớn thời gian khác nhưng sâu trong tròng mắt của hần lại lấp lánh ngũ sắc yêu dị, giống như từ đáy mắt đã bốc cháy lên một ngọn lửa năm màu.

Mấu chốt là ở chỗ hần có thể khẳng định Đinh Ninh có sát ý và lửa giận nhưng căn bản lại không thể nhìn ra.

Hoặc có thể nói cả người Đinh Ninh lúc này đang tĩnh lặng, lạnh băng như mũi kiếm, dù không tỏa ra bất cứ hỏa khí gì nhưng nếu tùy tiện động vào hần sẽ khiến người ta chảy máu.

"Chúng ta vào thôi."

Đinh Ninh nói, bắt đầu cất bước di chuyển.

Tạ Trường Thăng liền nhượng mào.

Trạng thái của Đinh Ninh khiến cho hắn tuy có chút sợ hãi nhưng lại không kiềm được mà cảm thấy hưng phấn.

Trực giác của hắn cho biết Mân Sơn Kiếm Hội năm nay sẽ xảy ra những chuyện không giống với bình thường.

Bất kể Đại môn bằng thanh ngọc đại diện cho sự bắt đầu của Mân Sơn Kiếm Hội này huyền diệu đến cỡ nào thì khi đến gần tất nhiên vẫn có thể hiểu rõ hơn một chút.

Khi Đinh Ninh bắt đầu bước đi, hơn một nghìn thí sinh đứng đằng trước hắn cũng đã bắt đầu di chuyển. Thí sinh đứng ở đầu sơn đạo gần với Đại môn thanh ngọc nhất chỉ có thể cảm nhận được khí tức hùng vĩ và trầm trọng của nó, trên mặt ngọc trơn như đồ mỡ cũng không có bất kỳ dấu vết hay Phù văn nào, có muốn đưa tay ra đẩy cửa cũng không biết phải đẩy ở đâu.

Bởi vì không hề cảm giác có sự nguy hiểm hay sát cơ khủng bố nào tồn tại nên những thí sinh này vô thức ngày càng lại gần, cho đến khi chỉ còn cách đại môn vài bước, cả người chìm trong ánh sáng màu xanh mờ nhạt tỏa ra từ thanh ngọc.

Hơn một nghìn thí sinh tụ tập thành tầng thành lớp phía trước Đại môn, chen chúc sát nhau, dần dần tạo thành một vòng vây không thể chen qua.

Khi đám người Đinh Ninh đi vào vòng vây, mọi người trong đó liền xông xáo, rất nhiều người nghĩ đến chuyện lúc trước mà không tự chủ đứng tránh ra một chút, nhường cho Đinh Ninh đi qua.

Nhưng không phải là toàn bộ.

Một thí sinh cảm thấy được sự đè ép từ phía sau, lại đang đứng đối diện với Đại môn phát ra khí tức hùng vĩ, trầm trọng nên không có chỗ mà xoay trở, hắn liền tức giận quay người quát về phía sau: “Chen chúc cái gì mà chen chúc, nếu muốn đến trước sao không cố gắng đi sớm đi, giờ cứ lẩn tới lẩn lui cản trở người ta tham ngộ là sao?”

Thanh âm của tên thí sinh này cũng không lớn, nhưng vào lúc xung quanh đang yên tĩnh không một tiếng động này tiếng quát của hắn liền trở nên chói tai.

Hơn nữa trên người hắn đang mặc trang phục Bạch Đế Sái Ngân Tinh, khi vừa xoay người lại những ngôi sao bạc trên tấm áo trắng của hắn đều lấp ánh như hóa thành ánh kiếm bay lượn.

Đây chính là đồng phục của Dưỡng Tinh Kiếm viện.

Năm nay Dưỡng Tinh Kiếm viện chỉ có đúng một thí sinh là Thiệu Dương Minh, đứng ở vị trí thứ hai mươi lăm trên Tài Tuấn Sách.

Cho nên tên thí sinh này tất nhiên chính là Thiệu Dương Minh, lời nói của một người như hắn hiển nhiên là vô cùng có trọng lượng.

Mười mấy tên thí sinh đứng phía sau Thiệu Dương Minh cũng nhìn xuống dưới, ánh mắt không vui.

Đoàn người liền tách ra.

Ánh mắt của Thiệu Dương Minh rơi vào vào người Đinh Ninh.

Đinh Ninh ở phía trước Thiệu Dương Minh, chỉ còn cách hắn vài chục bước. Sau khi Thiệu Dương Minh đã lên tiếng, Đinh Ninh liền gật đầu với hắn, bình tĩnh nói: “Vô ý tứ rồi, xin nhường một chút, ta muốn qua cửa.”

Thiệu Dương Minh nghe vậy liền giận dữ nói: "Thứ tự trước sau như vậy, vì sao ta lại phải nhường?"

Rất nhiều người xung quanh cũng không thể lý giải được sự bình thản lạnh lùng hiện tại của Đinh Ninh, mặc dù họ cảm thấy tình trạng của Đinh Ninh quả là khiến người ta đau lòng, nhưng Môn Sơn Kiếm Hội này chỉ sợ chính là chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời của bọn họ, sao lại có thể chỉ vì lão sư của người vừa chết mà ta liền cảm thấy muốn nhường người được?

Nhưng Đinh Ninh vẫn bình thản như cũ.

Hắn nhìn Thiệu Dương Minh nói: “ Bởi vì ta muốn đi qua cửa từ chỗ của người.”

Cả con đường liền trở nên tĩnh lặng.

Vẻ mặt của Thiệu Dương Minh liền biến đổi trong phút chốc, mắt hắn trợn lên, trợn to đến cực điểm.

Ngay cả đám người Tạ Trường Thăng đứng phía sau Đinh Ninh trong mắt cũng tràn ngập sự nghi ngờ.

Lúc này tất cả mọi người mới ngộ ra, Đinh Ninh ngay từ phút đầu tiên đã nói “ Ta muốn vào cửa” chứ không phải là muốn lại gần quan sát.

Lẽ nào chỉ trong quá trình đi từ đằng xa tới đây hắn đã có thể hiểu được sự huyền diệu của Đại môn này?

"Ta không muốn lãng phí thời gian."

Trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, Đinh Ninh liền nói tiếp.

Sau đó hắn tiếp tục đi về phía trước.

Không có ai ngăn cản hẳn nữa,

Ngay cả kẻ trước đó có thái độ kịch liệt nhất là Thiệu Dương Minh cũng vô thức xoay người lại, cùng với những người xung quanh nhường ra một con đường.

Đình Ninh đi thẳng qua đám người bọn họ, tiến về phía Kiếm Sư mặc áo xanh đang đứng cạnh Đại môn bằng thanh ngọc kia.

Trong ánh mắt đậm bạc của Kiếm Sư áo xanh bỗng xuất hiện một tia sáng rực rỡ khác thường.

“Kính mong Tiên sinh cho ta qua cửa.”

Đình Ninh đi tới trước người hẳn, nghiêm túc kính cẩn khom người thi lễ thật sâu.

Kiếm Sư áo xanh hơi cúi người đáp lễ, đồng ý.

Đại môn nặng nề chậm rãi tách mở, tỏa ra một chùm hào quang, đằng sau nó tựa như có một thế giới mới tràn đầy ánh sáng.

Chỉ như vậy sao?

Phần lớn các thí sinh đứng nhìn đều kinh ngạc đến khó tả. Đình Ninh chẳng hề làm gì, chỉ nghiêm túc thi lễ rồi hỏi xin qua cửa, sau đó gã Kiếm Sư áo xanh kia liền mở cửa ra cho hẳn vào.

Đây là cách để đi qua Đại môn bằng thanh ngọc sao?

Đình Ninh không hề dừng lại, hẳn gật đầu cảm ơn Kiếm Sư áo xanh một cái rồi tiếp tục đi vào giữa luồng sáng của đại môn, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

“Chuyện này là sao?”

Tạ Trường Thăng cũng ngậy người ra, tại Mân Sơn Kiếm Hội được cả thiên hạ nhìn vào này sao lại có cái cách tiến vào Đại môn như vậy chứ?

“Tôn sư trọng đạo... Hiếu biết lễ nghi... Đại môn này chính là đạo lý đó. Mân Sơn Kiếm Tông ngay từ đầu đã muốn thức tỉnh thí sinh, mặc kệ người có tu vi gì, mặc kệ thân phận tương lai của người ra sao cũng đều phải nhớ tôn sư, biết lễ.

“Nhưng Đinh Ninh sư đệ rất giỏi ở chỗ, hắn trong lúc đi tới đây hắn đã nhìn ra khí tức của Đại môn này gắn liền với người Sư trưởng của Mân Sơn Kiếm Tông nên chỉ có Sư trưởng đó mới có thể mở được đại môn. Hắn cảm giác được điều đó nên mới có thể hiểu được ý tứ của Đại môn thanh ngọc này, mới có thể trở thành người đầu tiên qua cửa.”

Một giọng nói nhẹ nhàng truyền vào tai của đám người Tạ Trường Thăng.

Hô hấp của Tạ Trường Thăng hơi ngừng lại, hắn quay đầu.

Hắn nhận ra người vừa nói chính là Trương Nghi với những vệt nước mắt còn chưa khô.

Ngay khi hắn quay đầu lại, Trương Nghi cũng đã lướt qua người hắn đi về phía gã Kiếm Sư màu xanh kia.

"Kính Mong Tiên sinh cho phép ta qua cửa."

Giống hệt với Đinh Ninh, Trương Nghi cũng nghiêm túc thi lễ với Kiếm Sư mặc áo xanh.

Tiếp đó Kiếm Sư liền đáp lễ và đồng ý.

Đại môn thanh ngọc lại sáng ngời.

Trương Nghi theo sát Đinh Ninh, là người thứ hai biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

"Đại Sư huynh."

Thẩm Dịch hít sâu một hơi, bước nhanh về phía trước.

Hắn hiểu rõ Trương Nghi vô cùng, hắn biết Trương Nghi ngày thường quả thật có chút không quyết đoán, hơn nữa Trương Nghi cũng không thích gây huyên náo, cho nên hắn hiểu ra lúc này Trương Nghi muốn qua cửa thứ hai chỉ vì muốn theo sát Đinh Ninh.

Bóng dáng của Thẩm Dịch cũng nhanh chóng biến mất bên trong ánh sáng của Đại môn.

"Rất giỏi."

Nhìn thấy sự việc như vậy, viên quan trung niên mặc đồ đen kia liền phát ra một tiếng cảm khái tự đáy lòng.

Rất nhiều Sư trưởng dẫn thí sinh đến đây cũng cảm khái như vậy.

Bọn họ hoặc nói ra miệng, hoặc chỉ thầm nhủ trong lòng, một nửa là dành cho những người trẻ tuổi kia, một nửa còn lại là để tiễn đưa Tiết Vong Hư.

Cung nữ họ Dung đứng ở cách Đại Môn màu thanh ngọc này cũng không xa.

Lúc này khi các thí sinh còn lại còn chưa kịp phản ứng, Đinh Ninh và những người xung quanh hắn đều đã lần lượt biến mất khỏi tầm mắt của nàng, đi vào luồng ánh sáng bên trong Đại môn.

"Muốn tranh giành vị trí đệ nhất sao?"

Lúc này nàng lại phảng phất biến thành người hiểu rõ Đinh Ninh nhất, liền chậm rãi lầm bầm.

Khuôn mặt nàng tỏa ra ánh sáng lộng lẫy như gốm sứ, càng nhìn càng thấy giống như khuôn mặt của một bức tượng Phật chứ không còn giống con người.

Nàng không cho Đinh Ninh giành được thắng lợi trong Mân Sơn Kiếm Hội.

Nhưng Đinh Ninh lại không chỉ muốn thắng lợi.

Hắn muốn giành vòng nguyệt quế, hắn muốn được đứng đầu!

Hơn nữa hiện giờ Đinh Ninh ra vẻ ta đây khiến cho nàng mơ hồ cảm thấy, Đinh Ninh muốn qua mỗi giai đoạn, mỗi cuộc tỷ thí tại Mân Sơn Kiếm Hội đều là người đầu tiên qua ải, muốn trở thành người luôn luôn đứng đầu!

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 72: Hóa Ra Là Vậy

Trên Tế Thiên Đài có không ít quan viên đang bận bịu thu dọn lễ khí.

Hoàng Chân Vệ đứng ở một góc đài, chăm chú nhìn Đại môn bằng thanh ngọc kia.

Thân là Ty thủ của Tông Pháp Ty, ngày hôm nay tất nhiên hẳn mặc trang phục long lẫy đi dự hội, nhưng so với lúc tham gia Lộc Sơn Hội Minh thì trông hẳn mệt mỏi vô cùng, thậm chí còn có một cảm giác yếu ớt khó tả.

“Người thấy thế nào về hành động này của Đinh Ninh?”

Một thanh âm nữ lạnh lẽo vang lên từ phía sau lưng hắn.

Hoàng Chân Vệ hơi ngạc nhiên quay đầu lại, trong nháy mắt liền nhìn rõ khuôn mặt đối phương, trong lòng lại càng thêm kinh ngạc.

Hắn nhìn Phan Nhược Diệp đang mặc cung trang màu tím nhạt, trực tiếp nói ra sự ngạc nhiên trong lòng: “Nghe nói Phan Cung chỉ tính tình thanh nhã trời sinh, mọi sự tình ngày thường đều không quan tâm đến, sao hôm nay lại cố ý nhắc tới Đinh Ninh này.”

“Nếu thật sự là chẳng quan tâm đến chuyện gì thì cần gì phải đi Lộc Sơn chứ.”

Nguyên khí đã tích cóp trong mười năm bị tiêu xài hết sạch khiến cho Phan Nhược Diệp cũng lộ ra vẻ yếu ớt và mệt mỏi giống như Hoàng Chân

Vệ, vẻ mặt bà vẫn không hề đổi sắc, khẽ nói tiếp: “ Dù sao cũng có chút duyên phận, Hoàng ty thủ lại là người cơ trí nhất tại Trường Lăng, ta muốn lắng nghe chút ý kiến của người cũng là chuyện rất bình thường.”

"Tại hạ đâu dám."

Hoàng Chân Vệ chấp tay hành lễ, khẽ thở dài một tiếng rồi nói: “ Rất giỏi và rất đáng gờm, nhưng hãn làm như vậy như là muốn tử chiến đến cùng, không có bao nhiêu đường sống... Tiếp theo nếu muốn vượt lên trước tất nhiên sẽ cần hao tổn rất lớn, đến phần sau kiếm hội khi các thí sinh tranh đấu với nhau, tất nhiên hãn sẽ phải chịu thiệt.”

Phan Nhược Diệp trầm mặc trong chốc lát rồi hỏi: “ Ý của người là hãn không có nhiều khả năng có thể giành được thắng lợi cuối cùng?”

Hoàng Chân Vệ gật đầu.

Bản thân đã không có ưu thế, lại còn tự khoác cho mình một thứ gông xiềng... Hãn nghĩ dù là Lão sư của hãn phán đoán chuyện này cũng sẽ cho là Đinh Ninh không có nhiều khả năng thắng lợi, trừ phi có kỳ tích xuất hiện.

Thế nhưng kỳ tích đâu có nhiều như vậy.

Trong mắt của cung nữ họ Dung, trên đời này căn bản không hề có kỳ tích.

Trương Nghi đi xuyên qua tia sáng của Đại môn bằng thanh ngọc.

Sau đó hãn liền ngậy người.

Sau tia sáng của đại môn không hề có thế giới nào mới lạ, chỉ có sơn đạo lát ngọc vẫn như cũ chạy thẳng tắp về phía trên đỉnh núi.

Chẳng qua thoát nhìn đã thấy có sự khác biệt.

Sơn đạo bằng thanh ngọc dẫn lên ngọn núi không hề bằng phẳng như nhìn từ phía ngoài, thực ra nó dốc đứng dị thường.

Cái sơn đạo này giống như được khảm trên một vách đá dựng thẳng đứng.

Dọc theo sơn đạo ngọc có thung lũng, có khe núi, cũng có đền đài cung điện.

Lúc này ở cuối tầm mắt của hãn là một đại điện màu đồng xanh, mà giữa hãn và tòa đại điện đó có ba cột Huyền Thiết trụ đen thui đang yên tĩnh bay lơ lửng.

Nói là Huyền Thiết trụ chỉ vì đó là ấn tượng đầu tiên khi mới đảo mắt qua.

Trong nháy mắt sau đó, hãn liền thấy rõ thực ra đó là ba cái Kiếm Thai (*)

(*) Kiếm Thai: Phôi của kiếm.

Ba cái Kiếm Thai còn chưa được hoàn thành triệt để, nhưng dưới sự rèn giũa vô tình hay hữu ý của thợ rèn đã hơi có hình của một thanh kiếm.

Đình Ninh đang yên lặng đứng dưới cái Kiếm Thai thứ nhất.

Kiếm Thai rất lớn, còn cao hơn, to hơn người hãn một chút.

Trương Nghi qua cửa thứ hai chính là để theo sát tên “Tiểu sư đệ” này của mình, vì thế hãn tỉnh lại trong chớp mắt, hơi nhún chân đi đến sát phía sau của Đình Ninh.

Kiểm Thai màu đen được một loại lực lượng thần bí nâng đỡ, trôi nổi ngay trước mặt hắn.

Mặt ngoài của Kiểm Thai vô cùng thô sơ, không hề có hoa văn gì đặc biệt, chỉ có vết búa rèn đập mặt sắt thành lồi lõm không đều, những vết này cùng nhô lên trên thân kiếm, uốn éo trong mắt của Trương Nghi, vừa vịn che khuất toàn bộ sơn đạo.

Hô hấp của Trương Nghi không tự chủ được mà ngưng lại.

Hắn cảm thấy có một loại Nguyên Khí cổ quái nào đó đang lưu động nhưng lại không thể xác định được là cái gì.

Nhưng hắn có thể khẳng định luồng Nguyên Khí cổ quái lưu động kia đang cầm giữ hắn phía trước sơn đạo này, nếu như hắn không thể lĩnh ngộ ra thì sẽ không sao đi qua được cây Kiểm Thai.

“Cây Kiểm Thai này là kiểm tra cảm ngộ, không cần phải suy nghĩ điều gì khác, chỉ cần nắm chắc được hướng chảy của một luồng Kiếm khí ở trong này là được.”

Đúng lúc này, thanh âm nhẹ nhàng của Đinh Ninh liền vang lên.

Sau khi hơi xoay người lại về phía Trương Nghi để nói câu này, hắn liền nhắm đôi mắt lại một lần nữa.

Trương Nghi lại một lần nữa ngây người.

Hắn cảm giác được ngũ khí trong cơ thể của Đinh Ninh cũng đang lưu động có quy luật, cho nên lúc này không phải Đinh Ninh đang nhắm mắt tĩnh tâm để cảm ngộ, mà là hắn một lần nữa nhập định tu hành, bổ sung Chân Nguyên.

Nếu nói đây là kiểm tra cảm ngộ, sao hẳn lại chỉ bổ sung Chân Nguyên? Nếu không cảm ngộ, vậy thông qua bằng cách nào?

Chặng thứ nhất Đại môn thanh ngọc thực ra cũng không hề khó, chỉ cần có một người hiểu ra và làm mẫu thì sau đó tất cả mọi người đều có thể bắt chước để thông qua.

Cho nên sau chặng Đại môn, Môn Sơn Kiếm Tông cũng chưa loại bỏ bất cứ thí sinh nào, chẳng qua là đúng như Trương Nghi nói, qua màn đó bất luận kẻ nào trong tương lai có thể đi vào trong Môn Sơn Kiếm Tông học tập đều phải nhớ kỹ việc tôn sư trọng đạo, hiểu biết lễ nghi.

Chẳng qua chính mình không thể tự ngộ ra phương pháp qua cửa, chỉ nhìn người khác làm mẫu để đi qua nên rất nhiều thí sinh tự nhiên đều cảm thấy khó chịu trong lòng, đặc biệt là một vài nhân tài ưu tú có tâm cao khí ngạo, song bọn hắn lại càng vội vã muốn đuổi theo sát phía sau.

Bản thân việc hơn nghìn thí sinh đều đi qua thi lễ một cái tất nhiên tốn rất nhiều thời gian, thêm vào đó có vài người ở hàng đầu nhưng lại không đến thi lễ đầu tiên nên thời gian lại bị kéo dài thêm không ít.

Song khi phần lớn mọi người đều tiến vào đại môn màu xanh ngọc, trước Kiếm Thai đâu đâu cũng có người, động nghệt như ở ngoài khi trước, vậy mà vẫn chưa có bất kỳ ai có thể đi qua được Kiếm Thai.

Dưới bóng của Kiếm Thai có một thiếu niên mặc áo bào màu đỏ thẫm, nét mặt có chút tái nhợt đang xoay người lại, có chút thất thần nhìn Đinh Ninh ở cách đó không xa.

Hắn là Giản Đạo Mai, đệ tử của Trọng Hoa Kiếm viện, đứng ở vị trí thứ hai mươi trên Tài Tuấn Sách, tuy vậy sau một lúc lâu tìm hiểu tâm thần của hắn đã bị tổn hao quá nhiều, quần áo ướt đầm mồ hôi.

Vị trí của hắc trên Tài Tuấn Sách cao như vậy, mà cho đến lúc này hắc cũng chỉ có thể cảm nhận được một đạo Nguyên Khí đang chảy khắp Kiếm Thai, nhưng luồng Nguyên Khí cực nhanh này cùng với bản thân Kiếm Thai liên hệ thế nào đến cách đi qua nơi này thì hắc đã suy nghĩ cẩn thận mà vẫn chưa tìm ra.

Hắc lại càng thấy khó hiểu rằng vì sao đến lúc này Đinh Ninh vẫn còn nhắm mắt tu hành bổ sung Chân nguyên?

Đến cùng thì khi nào Đinh Ninh mới bắt đầu tìm hiểu chuỗi Kiếm Thai màu đen này?

Lông mày của một thiếu niên mặc áo bào trắng tính vốn đang nhíu chặt giờ lại chợt giãn ra.

Tuổi của hắc nhìn xấp xỉ với Trương Nghi, thân thể đã hoàn toàn nảy nở nên nhìn vô cùng cao lớn.

Khuôn mặt của hắc tuần tú, mái tóc dài đen được cuốn lên bằng một cái vòng ngọc trắng, nhìn vô cùng gọn ghẽ.

Hắc nằm trong nhóm người tiến vào ở giữa, thế nhưng lúc này hắc đã cảm giác được rõ ràng đạo Nguyên khí trên Kiếm Thai màu đen kia, cũng đã phát hiện ra phương pháp đi qua Kiếm Thai này, nên hắc quyết định hành động.

Nhưng đúng lúc đó, hai con người của Giải Đạo Mai liền kịch liệt co lại.

Trong sân vang lên những tiếng kinh hô bị kiềm chế.

Hai mắt của Đinh Ninh đã mở ra.

Không hề có bất kỳ động tác dư thừa nào, Đinh Ninh bắt đầu cất bước di chuyển, đi về phía Kiếm Thai màu đen đang lơ lửng trước mặt hắc.

Khi phần lớn mọi người còn chưa kịp phỏng đoán xem hãn muốn làm gì thì Đinh Ninh đã xuất kiếm.

Hãn yên lặng rút Mạt Hoa Tàn Kiếm bên hông ra rồi xuất ra một kiếm đơn giản dị thường, đâm vào một chỗ trên Kiếm Thai màu đen.

Một tiếng coong vang dội.

Âm thanh này không vang, nhưng thân thể của rất nhiều người lại không khỏi rung lên một cái.

Mặt ngoài của Kiếm Thai đột ngột sáng lên.

Những chỗ lồi lõm kia liền đột nhiên tỏa ra hồng quang nồng rực, tựa như có ánh lửa đang cuộn trào mãnh liệt muốn phun cả ra ngoài.

Nhưng trong chớp mắt kế tiếp lại không có chuyện gì phát sinh nữa.

Kiếm Thai màu đen chẳng hề di động chút nào, hồng quang bên trên Kiếm Thai vừa hiện ra lại biến đi trong nháy mắt, như bị nhấn chìm trong thủy triều.

Đinh Ninh đã thu kiếm, đi qua Kiếm Thai màu đen.

"Tiểu Sư đệ. . ."

Trương Nghi kêu lên thành tiếng.

Hãn lại một lần nữa gọi sai, nhưng lần này trong tiếng kêu của hãn sự ngạc nhiên còn nhiều hơn khiếp sợ.

Mặc dù được Đinh Ninh nhắc nhở ngay từ đầu, nhưng cho đến giờ hãn mới lờ mờ đoán ra được phương pháp thông qua, vậy mà dựa vào biểu hiện lúc này của Đinh Ninh, hãn trước tiên liền hiểu ra hiển nhiên ngay từ lúc đầu Đinh Ninh đã biết rõ phương pháp đi qua cây Kiếm Thai màu đen này!

Hắn theo sát Đinh Ninh thông qua Đại môn, đi tới phía sau Đinh Ninh chỉ trong một thời gian ngắn, vậy mà chỉ như thế thôi Đinh Ninh đã tìm ra được phương pháp thông qua chuôi Kiếm Thai màu đen này!

Tên tiểu sư đệ này của mình.... Thật là như thần nhân vậy!

Khi trong lòng của Trương Nghi đang tràn ngập sự kinh hỉ như thế, tên thiếu niên mang áo bào trắng lúc này đang định bước qua chuôi Kiếm Thai màu đen này liền cau mày thật sâu.

Sâu trong con ngươi của hắn là lãnh ý.

Hóa ra là ngay từ đầu đã hiểu ra?

Đây là tốc độ linh ngộ cỡ nào?

Hơn nữa vì sao ngay khi hắn nghĩ tới việc đi qua Kiếm Thai, Đinh Ninh liền vừa vặn ngừng bổ sung Chân Nguyên rồi thông qua trước hắn... Đây là trùng hợp sao?

Giản Đạo Mai ngơ ngác nhìn bóng lưng của Đinh Ninh sau Kiếm Thai màu đen, thân thể không tự chủ được mà run lẩy bẩy.

Hắn hoàn toàn không thể tin được những gì mình vừa thấy lại là sự thực, nhưng một kiếm vừa rồi của Đinh Ninh đã giải đáp được nghi hoặc cuối cùng trong lòng hắn, khiến hắn hiểu ra mối liên hệ trực tiếp giữa đạo Nguyên Khí đang lưu chuyển cực nhanh trên Kiếm Thai với bản thân chuôi Kiếm Thai.

“Hóa ra là như vậy!”

Càng ngày càng có nhiều người ngộ ra, lại càng khiếp sợ vô cùng.

Một thiếu niên mặc đạo bào màu đen như mực đi về phía Kiếm Thai.

Rất nhiều người biết hắn là Phạm Tinh Lăng đến từ Đồng Mộc Đạo quan.

Phạm Tinh Lăng vừa có đốn ngộ, liền theo bản năng đi tới.

Hắn cũng đã xác định được chỉ cần xuất kiếm cắt đứt sự lưu động của đạo Nguyên Khí kia, để đạo Nguyên Khí này ứ trệ lại trên Kiếm Thai thì Nguyên Khí bên trong Kiếm Thai cũng sẽ đỡ dẫn ngừng lại trong chốc lát mà không bộc phát ra, khiến hắn có thể nhân cơ hội đi qua giếng Đinh Ninh.

Vì vậy hắn cũng xuất kiếm.

Thanh kiếm của hắn là một Đạo kiếm đen nhánh, dài khoảng ba thước.

Coong một tiếng, thanh Đạo kiếm đen nhánh cũng đâm trúng vào một chỗ đằng trước Kiếm Thai màu đen.

Mặt ngoài Kiếm Thai màu đen cũng liền sáng lên.

Nhưng chẳng biết tại sao, sau đó một chớp mắt trên bề mặt lồi lõm của Kiếm Thai bỗng phát ra hồng quang, nhưng không biến mất lặng lẽ như vừa rồi mà phát ra rất nhiều tiếng nổ vang.

Giống như rất nhiều người đang cùng lúc dùng búa sắt được nung đỏ đập lên thanh Kiếm Thai này.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Đạo kiếm đen nhánh trong tay Phạm Tinh Lăng như bị rất nhiều nhiệt khí tràn vào.

Cả người hắn rung mạnh, thân thể liền lùi về phía sau một chút, vừa mở miệng ra liền phun luôn một ngụm máu tươi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 73: Kiếm Ý Hợp Nhất

Gần như tất cả thí sinh đều thay đổi sắc mặt.

Chỉ là một ít khí kinh lộ ra mà đã làm cho Phạm Tinh Lăng chấn động, bị thương hộc máu, một thanh kiếm thai thô kệch của Mân Sơn Kiếm Tông lại ẩn chứa lực lượng kinh khủng như vậy sao!?

Lúc này đây, trong lòng tất cả bọn họ thì bên trong thanh kiếm thai màu đen xấu xí kia chính là vô số cự nhân hung hãn tay đang cầm thiết chùy nung đỏ, bọn chúng chỉ chờ để phóng thích ra lực lượng trong đó mà thôi!

Phạm Tinh Lăng tay cầm chuôi kiếm đen kịt mà lui liền mấy bước, không chỉ cả người hấn chấn động không thôi mà trùng kích từ trong tâm trí còn kinh khủng hơn nhiều. Từ vẻ mặt cho đến thân thể hấn đều trắng bệch, không có chút khí huyết nào cả.

“Tại sao lại như vậy?”

Nam Cung Thái Thục đang đứng không xa Phạm Tinh Lăng, khó tin lên tiếng.

Nghi ngờ của nàng lúc này cũng là thắc mắc của rất nhiều người đang đứng ở đây.

Mọi người đều thấy được hai người kia đều dùng một loại phương pháp giống nhau, vậy thì tại sao Đinh Ninh kia lại có thể thông qua một cách

thuận lợi mà Phạm Tinh Lăng lại bị thanh kiếm thai kia trùng kích đến hộc máu!?

“Tâm kiếm tương thông, tâm động, kiếm chưa động”

Nghe được câu hỏi của Nam Cung Thái Thục, Trương Nghi quay đầu nhìn nàng và đám người Tạ Trường Thắng rồi nhẹ nói một câu như vậy. Về mặt của gã vô cùng trịnh trọng. Bởi vì Đinh Ninh đã đi qua Kiếm thai màu đen kia rồi, gã cũng muốn theo sau.

Chỉ là sau khi nói một câu này, gã liền cất bước đi qua Phạm Tinh Lăng, hướng về phía Kiếm thai màu đen kia.

Gã hít sâu một hơi rồi xuất kiếm.

Một âm thanh thật lớn vang lên. Mặt ngoài của Kiếm thai chợt sáng ngời, lóe lên ánh sáng màu đỏ nóng rực.

Chẳng qua sau một chớp mắt cũng không có cái gì xảy ra. Trương Nghi thu kiếm rồi đi đến bên cạnh chuôi Kiếm thai màu đen kia.

Giữa tràng lại trở nên tĩnh mịch một lần nữa. Trương Nghi trở thành người thứ hai vượt qua khảo hạch.

Trong mắt của Nam Cung Thái Thục ánh lên một tia sáng khác thường.

“Tâm kiếm tương thông, tâm động kiếm chưa động”. Lời nói này của Trương Nghi thật sự quá đơn giản, vừa rồi nàng còn chưa thể nào lý giải được nhưng khi thấy một kiếm này của gã đã làm này hiểu rõ hơn rất nhiều.

“Phải thật nhanh, thật chuẩn, tia kiếm khí kia giống như rắn độc, phải nhanh và linh hoạt; trong nháy mắt khi kiếm của chúng ta đánh xuống phải để mũi kiếm tự đâm về phía trước, không thể quá nhanh cũng không thể quá chậm được.”

Nàng vô cùng nghiêm túc khi nói câu này với đám người Tạ Trường Thăng ở bên cạnh, rồi sau đó cũng cất bước đi về phía Kiếm thai màu đen đó.

Lại là một âm thanh lớn vang lên.

Nam Cung Thái Thực cũng đi qua Kiếm thai màu đen, trở thành người thứ ba qua thông qua khảo hạch.

“Là ý gì đây? Cái gì là không thể quá nhanh cũng không thể quá chậm chứ?”

Vẻ mặt Tạ Trường Thăng cực kì khó coi. Hắn cũng có cảm ngộ riêng của mình nhưng hiển nhiên không bằng Nam Cung Thái Thực.

“Tia kiếm khí này phối hợp với cả chuỗi Kiếm thai kia rất đặc biệt, dường như lúc chúng ta xuất kiếm, cũng là lúc lực kiếm khí cân bằng với lực lượng trên kiếm của ta, như vậy sẽ không kích phát lực lượng bên trong kiếm thai.”

Thẩm Dịch nghiêm túc nghe Tạ Trường Thăng, rồi nhẹ nói: “Nếu xuất kiếm quá sớm sẽ va chạm ngay với tia kiếm khí kia hoặc xuất kiếm quá muộn sẽ tạo khoảng cách với nó quá nhiều, rồi sau khi va chạm sẽ không thể thông qua được. Lúc này, Trương Nghi sư huynh nói ‘Tâm kiếm tương thông, tâm động kiếm chưa động’ có phải muốn nói về việc tâm và kiếm cùng động không? Dù sao đi nữa, cảm giác và hành động cũng là hai sự việc khác nhau a.”

Sau nhiều lần phân tích của Trương Nghi, Nam Cung Thái Thực cùng Thẩm Dịch đã làm cho Tạ Trường Thăng hiểu rõ sự tình, chẳng qua Thẩm Dịch vẫn còn đôi chút bận tâm. Dù sao Tạ Trường Thăng vẫn luôn không thích hắn. Nếu lý giải của hắn không hoàn toàn chính xác, lại để cho Tạ Trường Thăng làm theo lý giải sai lầm của hắn thì chắc chắn gã sẽ thêm ghét hắn mà thôi. Cho nên Thẩm Dịch tự mình thử trước xem sao. Vì thế

hắn liền đi về phía trước, hướng về phía Kiếm thai màu đen. Sau khi điều chỉnh ba lần hô hấp, hắn liền xuất kiếm.

Ngay lúc này một tiếng động lớn vang lên.

“Sư huynh!”

Thẩm Dịch phát ra một tiếng kêu vui mừng, lúc âm thanh đó truyền vào tai của mọi người cũng là lúc hắn vượt qua Kiếm thai đuổi theo hướng bọn Đinh Ninh.

Không khí lại trầm lắng một lần nữa.

Ba tên thiếu niên của Bạch Dương Động kia lại vượt qua toàn bộ khảo hạch.

Tạ Trường Thắng lạnh lùng cất bước. Gã chẳng hề để Thẩm Dịch vào mắt, chẳng qua đường như tên đó so với gã còn mạnh hơn không ít, tất nhiên gã sẽ không vui gì.

“Xuy” một âm thanh vang lên. Một đạo kiếm khí từ trong tay gã bắn ra, cắt ngang không khí rồi đâm thẳng vào Kiếm thai màu đen.

Âm thanh như tiếng gõ chuông trong trẻo lại vang lên lần nữa. Lúc này, tất cả mọi người đều chắc chắn rằng Tạ Trường Thắng sẽ dễ dàng thông qua như mấy người phía trước. Chẳng qua, chuyện không ai ngờ rằng trong Kiếm thai màu đen kia chợt vang lên một tiếng nổ.

“Phốc...”

Thân thể Tạ Trường Thắng chợt ngơ ngẩn, dường như gã đang muốn đứng lại đó. Chẳng qua gã không thể nào kiên trì được sau đó phải bước lùi một bước, nửa thân trên bị đẩy ra phía sau, gần như ngã xuống đất. Ngay lúc đó, một đóa hoa máu từ miệng hắn phún ra. Nhìn ngụm máu này mọi

người mới kịp hiểu Tạ Trường Thắng đã thất bại rồi, chẳng qua làm cho mọi người càng thêm không ngờ đến chính là, sau khi phun ngụm máu ra, Tạ Trường Thắng lại quát to một tiếng. “Ta không tin!” Sau đó, gã giống như thẹn quá hóa giận mà đâm ra một kiếm toàn lực.

Lại một âm thanh vang lên.

Bên trong Kiếm thai lại phát ra một tiếng nổ vang quỷ dị, kinh lực mạnh mẽ kia lại tràn ra. Tạ Trường Thắng lại lui về sau và tiếp tục nôn ra máu tươi một lần nữa.

Nhìn cảnh tượng thê thảm kia, vẻ mặt Tạ Nhu còn trắng hơn Tạ Trường Thắng, nàng hét lên một tiếng.

“Người đang làm chuyện điên rồ gì vậy hả!?”

Nhưng mà, Tạ Trường Thắng dường như đang rất giận dữ, bất chấp tất cả lại vùng kiếm đâm tới Kiếm thai màu đen kia lần nữa.

“Mặc kệ ta!”

Kiếm thai lại chấn động. Tạ Trường Thắng lại phun máu.

Rất nhiều thí sinh khác đều nhú mày thật sâu, đối với bọn họ thì hành động này của Tạ Trường Thắng không khác gì tự sát cả.

Nhưng Tạ Trường Thắng vẫn không dừng tay, gã hoàn toàn không để ý gì đến thương thế của bản thân, dường như gã đang muốn nhổ hết máu trong cơ thể ra ngoài vậy.

Gã lại tiếp tục xuất kiếm.

Tạ Nhu cùng Từ Hạc Sơn không còn bình tĩnh được nữa, cả hai đồng thời phi thân lướt tới.

Đúng lúc này, lại một âm thanh nữa vang lên, chẳng qua Tạ Trường Thăng không có lui lại nữa. Thân thể hẫc lắc mạnh rồi sau một lát hẫc từ từ lướt qua bên cạnh Kiếm thai.

Tạ Nhu cùng Từ Hạc Sơn chột dừng lại. Tất cả thí sinh ở phía sau cũng ngây ngốc.

“Chẳng phải cuối cùng cũng phải để ta đi qua hay sao.”

Câu nói của Tạ Trường Thăng vang lên trong tai của tất cả mọi người, gã cũng không xoay người lại, cứ hung hăng nhổ một ngụm bọt máu (DG: nước bọt và máu) rồi bước đi.

Tất cả thí sinh ở phía sau đều trầm mặc không nói.

Lúc trước khi bước vào Thanh ngọc sơn môn, rất nhiều người đều nghe câu nói này của gã, ai ai cũng thấy kẻ này có chút trơ trẽn. Chẳng qua chỉ là một cái quần là áo lượt, vô tích sự dùng rất nhiều vàng bạc để đổi lấy tư cách tham gia Môn Sơn Kiếm Hội mà thôi. Nhưng khi Tạ Trường Thăng xuất kiếm, nhìn kiếm thể của gã thì phần đông thí sinh còn lại đã biết kiếm kỹ của gã đã vượt qua rất nhiều người ở đây rồi. Hơn nữa, lúc này đây dù cho gã đang rất chậm vật nhưng rõ ràng là đã vượt qua khảo hạch rồi. Rất nhiều người cảm thấy dùng dũng khí để thông qua khảo hạch là một loại phương thức vô ích. Chẳng qua, có mấy ai có được can đảm sợ không để thông qua cửa này như gã.

Có lẽ thuyết pháp Tâm Kiếm tương thông trong lời nói của Trương Nghi chính là phương thức tu hành nào đó ở Bạch Dương Động, nếu nói chính xác thì ở tu hành giới gọi là Kiếm Ý hợp nhất.

Lúc ý niệm động cũng là lúc kiếm đã đánh tới.

Đương nhiên nếu so sánh thì ý niệm luôn nhanh hơn hành động, cho nên muốn đạt đến cảnh giới này thì thường là kiểm thể phải đi đầu, trong lòng luôn có kiểm. Cho nên trong điển tịch tu hành không gọi là Ý Kiểm hợp nhất mà gọi là Kiểm Ý hợp nhất.

Muốn giữ cho kiểm trong lòng luôn đi trước còn dựa vào cảm giác cùng với phán đoán thật sớm, kiểm kỹ cũng phải sử dụng tinh tế, chuẩn xác cùng với sự thuần thực cao..., thật sự có rất nhiều điều vi diệu, khó nói rõ. Có thể ngộ ra đạo lý này đã rất khó rồi, còn làm được Kiểm Ý hợp nhất, hay đơn giản hơn là gần giống với Kiểm Ý hợp nhất lại càng khó hơn nhiều lần.

Cảnh giới kiểm thuật của Tạ Trường Thắng còn chưa chạm đến cảnh giới như vậy. Gã không làm được nhưng nếu muốn thông qua cửa này gã phải dùng phương pháp liều mạng, dốc hết sức lực mà thôi.

Chẳng qua có nhiều kẻ ở đây còn không có ý chí như hăn, kể cả những kẻ thông minh hơn hăn một chút cũng không có loại dũng khí này.

Cho nên, cửa ải này làm cho rất nhiều người phải lưu lại.

Bắt đầu từ chỗ Kiểm thai màu đen này, Mân Sơn Kiếm Hội này sẽ đào thải rất nhiều thí sinh.

Trong lúc nhiều người đang trầm ngâm suy nghĩ vấn đề này thì thông bầu không khí ở đây càng trở nên áp lực, lạnh lẽ.

Sau một thời gian ngắn, lại có một thiếu nữ cao gầy đứng trước Kiểm thai rồi xuất kiếm.

Lúc âm thanh vang lên cũng là khi thiếu nữ này vượt qua kiểm thai đi về phía trước.

Gần như tất cả mọi người đều nhận biết thiếu nữ này, chính là thân tỷ tỷ của Tạ Trường Thắng, Tạ Nhu.

Một khắc trước, phần lớn bọn họ cũng xem Tạ Nhu là một trong những kẻ dựa vào tiền bạc mới có tư cách tham gia đại hội thì giờ đây bọn hắn biết mình thật sự sai rồi. Ít nhất so ở tu vi thì trưởng nữ của Tạ gia còn ưu tú hơn cả Tạ Trường Thăng.

Lúc Tạ Nhu thông qua, nàng gật đầu nói với Hà Triêu Tịch cùng Từ Hạc Sơn:

“Ta đi trước một bước!”

Lại là một tiếng vang đánh vào lòng tất cả thí sinh. Dường như đây chỉ là một chuyện bình thường như đuổi theo bước chân của đồng môn mà thôi, Hà Triêu Tịch dễ dàng vượt qua Kiếm thai, thậm chí có nhiều người còn không thấy rõ khi hắn xuất kiếm.

Tiếp theo Từ Hạc Sơn cũng tiến lên.

Y cũng không giống Hà Triêu Tịch đã nắm vững trụ cột nên cực kì nắm chắc việc này; vì vậy y cực kì cẩn thận, đứng trước Kiếm thai tập trung tư tưởng hơn mười tức rồi vững vàng đâm ra một kiếm.

Lại một tiếng vang, không có điều gì ngoài ý muốn phát sinh. Từ Hạc Sơn cũng đã thông qua.

Lúc trước y cùng đám người Đinh Ninh tự kết thành một nhóm nhỏ, đám thí sinh còn lại cũng không muốn tiếp cận với bọn họ, giờ phút này cả đoàn đội kia lại thông qua hết. Phía trước Kiếm thai chợt xuất hiện một khoảng đất trống giống như nước trong một cái chậu bị ai đó múc đi một khoảng nhưng mà nước những chỗ khác lại không chảy qua lấy đầy nơi đó, khiến người ta có cảm giác cực kì quái dị.

Mấy khắc sau, từng tiếng ghen ngào rất nhỏ vang lên phá vỡ không khí tĩnh mịch.

Một gã thí sinh biết mình không có chút hi vọng gì để thông qua cửa này, lại nghĩ đến những cố gắng cùng trả giá của mình trong những năm qua, chợt thấy bản thân cùng những người kia có quá nhiều chênh lệch, trong tâm quá đau khổ mà không nhận được che mặt khóc nức nở.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 74: Sơn Đạo Và Kiếm

Lại một tiếng vang nữa, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại, người thông qua Kiếm thai là một thiếu niên dáng người thon gầy, vẻ mặt u ám, hai đồng tử của hắn lúc nào cũng như bị bao phủ bởi một tầng bóng râm vậy. Gần như tất cả mọi người ở đây đều biết người này, hắn chính là Cố Tích Xuân của Ảnh Sơn Kiếm Quật.

Hơn một năm trước, thực lực của Cố Tích Xuân còn chưa được xếp vào năm mươi hạng đầu trên “Tài Tuấn Sách”, song khi hắn xuất hiện trên đó thì xuân qua đông đến, nhân tài trên đó thay đổi rất nhiều lần thì vị trí của hắn lại chưa từng thay đổi, vẫn là vị trí thứ ba cao nhất kia.

Ở phía sau, có một thiếu niên toàn thân áo trắng, mái tóc đen dài buộc dây ngọc trắng muốt đang nhìn theo bóng lưng của Cố Tích Xuân, chân mày của thiếu niên này cũng đã nhíu lại.

Lúc thiếu niên áo trắng đi về phía Kiếm thai, thì có cũng một người mặc y phục màu vàng nhạt vẻ mặt lạnh lùng đang đi đến đó, hơn nữa so với thiếu niên áo trắng này còn nhanh hơn một chút.

Chẳng qua, khi tên áo vàng kia thấy được khuôn mặt của thiếu niên áo trắng thì liền ngừng lại. Bởi vì, thiếu niên áo trắng kia chính là Diệp Hạo Nhiên, nhân tài đứng thứ hai trong “Tài Tuấn Sách”.

Mân Sơn Kiếm Hội chỉ lấy vị trí mười hạng đầu, những người đứng đầu này sẽ có cơ hội được đưa vào Mân Sơn Kiếm Tông để tu hành một khoảng

thời gian nhất định. Mà ba người đứng đầu lại có thể giống như những đệ tử chính thức của Kiếm Tông này, được quyền tu hành trong ẩn địa Kinh Quyền Khố.

Theo một ý tứ nào đó thì những kẻ có thể xếp hạng nhóm đầu trên “Tài Tuấn Sách” dù không thể tự do ra vào ẩn địa Kinh Quyền Khố nhưng lại có cơ hội tu hành trong Mân Sơn Kiếm Tông.

Mà thân phận Tu Hành Giả đi ra từ Mân Sơn Kiếm Tông lại khác xa với những Tu Hành Giả bình thường bên ngoài.

Lúc này khi nhìn Diệp Hạo Nhiên tiến lên, trong mắt của mọi người đều ánh lên vẻ kinh sợ cùng tâm tình phức tạp.

Bởi vì phía trên “Tài Tuấn Sách” có ghi rõ, Diệp Hạo Nhiên chính là Tu Hành Giả xuất thân từ phủ Ly Lăng Quân. Mà phủ đệ kia đã trở thành một mảnh hoang tàn rồi.

Vừa mới đây, Ly Lăng Quân đã trở thành đế vương của vương triều Đại Sở. Vậy nên, khi Diệp Hạo Nhiên tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, cũng không ai rõ trong lòng hắn đang ẩn chứa tư vị như thế nào.

Một ánh kiếm từ tay Diệp Hạo Nhiên lóe lên. Ánh kiếm này mang vẻ đặc trưng của kiếm nước Sở, ánh kiếm nhỏ bé nhưng có màu xanh da trời nhàn nhạt cực kì hiếm thấy, nó như được lấy xuống từ bầu trời tinh khiết trên kia.

Lúc tiếng động nổ vang cũng là lúc thân ảnh Diệp Hạo Nhiên lướt qua Kiếm thai nhẹ nhàng như một đoá mây trắng.

Diệp Hạo Nhiên cảm nhận được nhiều ánh mắt phức tạp ở sau lưng mình, nhưng thiếu niên này không hề để trong lòng, vẻ mặt hắn bình tĩnh

nhìn về trước chỉ thấy Đinh Ninh đang ngửa đầu nhìn chuôi Kiếm thai thứ hai trước mặt.

Diệp Hạo Nhiên chấp tay đi đến bên cạnh đám người Đinh Ninh, ánh mắt hần rơi trên thanh Kiếm thai màu đen đang lơ lửng trong không trung kia, chợt tim hần nảy lên mãnh liệt, khó mà khống chế.

Khi nhìn từ xa thì thanh Kiếm thai này với thanh ngoài kia không có nhiều khác biệt, chẳng qua ở mặt ngoài Kiếm thai này lại có vô số vết kiếm sâu cạn, lớn bé khác nhau; những vết kiếm này chiếm hết bề mặt Kiếm thai, hơn nữa chúng giao thoa với nhau tạo thành một dạng văn tự.

Những văn tự này kết nối với nhau tạo thành từ trang từng trang điển tịch giảng giải về cách dùng kiếm.

Đây chính là Kiếm Kinh!

Trước đây Diệp Hạo Nhiên cũng có suy đoán qua một chút nhưng hần không thể nào nghĩ tới bên ngoài Kiếm thai thứ hai này lại khắc mười mấy quyển Kiếm Kinh!

Mười mấy quyển Kiếm Kinh này sắp xếp rất có quy tắc, tuy rằng văn tự là do vết kiếm tạo thành, kiểu chữ cũng không thống nhất nhưng mỗi chữ đều rất rõ ràng; đầu đuôi mỗi quyển đều được phân rất rõ ràng, giống như là khảm thẳng mười mấy quyển kinh này vào trên thân Kiếm thai xù xì kia vậy.

Sau nữa, làm cho hần cực kì kinh hãi chính là kiếm pháp trong mỗi quyển kinh kia đều cực kì tinh diệu, hiếm thấy trên đời. Hần có thể chắc rằng, đối với phần lớn Tu Hành Giả bây giờ, chỉ cần đạt được một bộ Kiếm Kinh trong này thôi cũng sẽ đạt được rất nhiều chỗ tốt.

Nhưng mà tại sao Mân Sơn Kiếm Tông lại khắc mười mấy quyển Kiếm Kinh ở đây? Bày ra ở nơi khảo hạch này là có ý gì đây?

Diệp Hạo Nhiên thật sự cảm thấy khó hiểu. Ngay lúc này, dường như hắn cảm nhận được một chút khí tức khác lạ nên chột qua đầu nhìn lại. Chỉ thấy cách hắn hơn một trượng, Đinh Ninh đã không còn ngẩng đầu nhìn nữa mà đã nhắm mắt mình tưởng tu hành, bổ sung chân nguyên lần nữa.

Trong lòng Diệp Hạo Nhiên dâng lên một chút cảm giác khó nói, lông mày hắn lại nhăn lên.

“Cho dù để nhiều loại Kiếm Kinh ở đây thì sao, có thể tìm hiểu thông suốt một ít bộ phận, lĩnh ngộ một chút kiếm thức trong đó cũng không quá mười mấy người mà thôi.”

Nhưng ngay lúc này, một âm thanh lãnh lút lại truyền vào tai hắn. Diệp Hạo Nhiên khẽ xoay người nhìn kẻ đang đi đến gần mình, chính là Cố Tích Xuân.

“Dù sao bọn họ (ý nói là Mân Sơn Kiếm Tông) cũng không để cho người ta dễ dàng thấu hiểu Kiếm Kinh như vậy.”

Cố Tích Xuân cũng không nhìn hắn, chỉ yên lặng nhìn phía sau Kiếm thai mà thôi. Ánh mắt gã nhìn rất gần, chỉ là nó đang hướng về sơn đạo xanh ngắt phía sau Kiếm thai mấy trượng mà thôi.

Dường như chỗ đó không có gì cả. Nhưng mà lông mày Diệp Hạo Nhiên lại hơi nhướng lên, vẻ mặt lạnh lùng. Hắn liếc nhìn Cố Tích Xuân mà nói.

“Người cũng chẳng tốt lành gì cả.”

Cố Tích Xuân hơi trào phúng mà nói: “Chúng ta cùng là một loại người a.”

Diệp Hạo Nhiên không lên tiếng nữa, vẻ mặt trở nên bình thường rồi chột bước đi. Hắn lướt thẳng qua Kiếm thai đang lơ lửng kia, hướng về phía sơn đạo xanh ngắt mà đi.

Lúc này, có rất nhiều người đã thông qua khảo hạch đầu tiên, khi thấy động tác của Diệp Hạo Nhiên thì bọn họ đều lo lắng. Chẳng lẽ chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi kia Diệp Hạo Nhiên đã hiểu rõ nội dung trên thanh Kiếm thai thứ hai rồi? Vượt qua cả đám người Bạch Dương Động tới trước sao?

Diệp Hạo Nhiên bước đi cực kì vững vàng, không nhanh không chậm. Hắn đi đến sơn đạo kia, giống như trước đó không có phát sinh chuyện gì cả.

Nhưng bản thân hắn cảm giác được, trong không khí bình tĩnh kia có mùi mỷ đạo khí cơ bí ẩn lặng lẽ lướt qua người.

Mùi mỷ đạo khí cơ kia giống như mây mù lúc sáng sớm, càng ngày càng thâm trầm rồi sau đó hạ xuống sơn đạo trước mặt hắn.

Ngay lúc đó, tất cả mọi người đang đứng gần thanh Kiếm thai thứ hai đều cảm nhận được biến hóa trong không khí.

Sơn đạo xanh ngắt dưới chân Diệp Hạo Nhiên chợt dâng lên màn sương mù màu xanh nhạt. Toàn bộ sơn đạo phía trước đều phủ một màn sương xanh như vậy.

Màn sương này cực kì nhạt nhòa giống như một tấm lụa mỏng mà thôi. Chẳng qua, tấm lụa mỏng này lại toát ra một màu xanh ngọc sáng bóng. Ánh sáng chiếu vào đó càng trở nên lung linh.

Trong sương mù màu xanh kia xuất hiện một bóng dáng thẳng tắp.

Nháy mắt, sương mù xung quanh bóng dáng kia đều kịch liệt rung động rồi từ từ tách ra thành hai bên, tạo thành vô số gợn sóng.

“Xùy!” Một tiếng vang lên. Ngay lập tức màn sương này bị đánh tan tác, biến thành từng đoàn sương nho nhỏ bắn tung tóe khắp nơi.

Cuối cùng thì bóng dáng thẳng tắp kia cũng lộ rõ.

Đó là một thanh kiếm. Một thanh trường kiếm màu xanh ngọc.

Phía sau trường kiếm xanh ngọc kia chính là một khối đá xanh ngọc lóe trên lối đi, nó đang đi khuyết một chỗ. Mà nhìn hình dạng bị khuyết kia thì chính là thanh trường kiếm xanh ngọc này đây. Thì ra, trường kiếm kia trôi lên từ trên sơn đạo.

Mắt Diệp Hạo Nhiên khẽ híp, hẩn xuất kiếm.

Lần này động tác xuất kiếm của hẩn cực kì chậm rãi, vì thế ngoại trừ Đinh Ninh đang nhắm mắt thì tất cả mọi người ở đây đều thấy rõ ràng phối kiếm của hẩn.

Kiếm này khoảng sáu thước, rộng hơn một ngón tay, thân kiếm thuần một màu xanh da trời, hai bên mũi kiếm cực kì trong suốt.

Dù là thân kiếm hay mũi kiếm đều không phải là kim loại, dường như được dung luyện từ một loại tinh thạch nào đó.

Thanh kiếm này khiến người ta thấy có vẻ sơ sài nhưng khi hẩn chậm rãi rút kiếm và không ngừng truyền chân nguyên vào thì nó càng trở nên nặng nề, mũi kiếm liền thoát ra khỏi vỏ. Trên thân kiếm chấn động ầm ầm, xung quanh dần dần sinh ra kiếm ảnh cực lớn đang vạn vẹo.

Cũng trong tích tắc này, trường kiếm xanh ngọc như có ai điều khiển, chém về phía hẩn.

Trong không khí vang lên một tiếng nổ mạnh như sấm xuân.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 75: Điều Là Vấn Đề

Diệp Hạo Nhiên khẽ nhếch môi, vẻ mặt ngưng trọng, kiếm trong tay như côn , nảy lên bay về phía trước rồi chém xuống thanh trường kiếm xanh ngọc kia.

Thanh trường kiếm trời lên từ sơn đạo kia làm cho hắc cảm giác như đang đối mặt với một ngọn núi nặng nề đang xé gió bay đến, cuồng bạo vô song.

Lúc kiếm trong tay hắc cùng thanh trường kiếm gặp nhau thì nhiều tiếng kêu kinh ngạc từ phía sau hắc vang lên.

Kiếm của hắc xoay vòng tạo ra một bóng mờ vắn vẹo, to lớn như ngưng thành thực, bóng mờ đó chính là một con giao long màu xanh da trời.

Giao long kia giống như vật sống, từng mảnh lân giáp trên người như mảnh vỡ cứng rắn trên sông băng vạn năm vậy. Cũng vì vậy mà thanh kiếm này có tên là Hàn Li Kiếm, chính là một trong thập đại danh kiếm của Trường Lăng ngày xưa.

Trong nháy mắt, lúc thanh danh kiếm này chém trúng thanh trường kiếm xanh ngọc kia, một tiếng “bộp” khẽ vang lên, ngay chỗ mũi kiếm, kiếm khí khuếch thành một vòng tròn tản ra bốn hướng.

Dường như thanh trường kiếm không thể nào chống đỡ được nên bị đánh xoay về phía sau, nháy mắt bay xa không biết bao nhiêu trượng.

Một kiếm bay lên, đánh bay thanh trường kiếm mà Diệp Hạo Nhiên dùng là Khiêu Sơn Kiếm thức, chẳng qua trong lòng hắn chẳng có chút vui sướng gì, ngược lại càng cảm thấy nguy hiểm.

Bên trong khói xanh nhàn nhạt trên thông đạo trước mặt hắn lại lặng lẽ hiện lên một bóng mờ.

Vèo một tiếng! Đột nhiên bóng mờ kia xé đôi màn sương rồi hướng về phía hắn!

Lông mày Diệp Hạo Nhiên nhíu càng sâu.

Một đạo kiếm ý tinh thuần từ trên thân kiếm của hắn phát ra rồi biến mất không còn dấu vết.

Thiên địa nguyên khí thánh khiết như vô số sợi dây chột kết lại trước người hắn. Trong phút chốc, động tác của hắn cũng vô cùng đơn giản, chỉ là giơ kiếm chắn trước ngực.

Nhưng mà mọi người lại nhìn không thấy kiếm của hắn.

Bỗng nhiên thiên địa nguyên khí trước người hắn kết thành một màn sáng hình tròn, giống như một quả cầu thủy tinh tỏa ánh sáng óng ánh. Giống như hắn đang cầm một quả cầu thủy tinh vậy.

“Ầm” một tiếng động lớn nổ vang. Giống như thiên lôi thật sự đánh đến trước người hắn vậy.

Thân thể Diệp Hạo Nhiên bất động nhưng dưới hai chân hắn lại tuôn ra rất nhiều kinh khí, để giày hắn như muốn cháy lên vậy.

Nhiều tiếng hô kinh ngạc và hoảng sợ vang lên từ phía sau.

Cho đến lúc này, đám người phía sau hắn mới thấy rõ bóng mờ ẩn chứa lực lượng kinh khủng đâm tới màn sáng trước người Diệp Hạo Nhiên lại là

một thanh trường kiếm xanh ngọc.

Diệp Hạo Nhiên thoáng nhìn thanh trường kiếm xanh ngọc mạnh mẽ kia, thật ra lực lượng trong chiêu kiếm này không thể làm hấn lui được nhưng mà lúc này hấn đã hiểu quan hệ giữa chuôi Kiếm thai thứ hai đằng kia cùng với sơn đạo xanh biếc này; cho nên hấn trầm mặc lui về phía sau.

Ngay khi hấn bước lui thì sương mù nhạt trên sơn đạo cũng biến mất, hai thanh trường kiếm xanh ngọc kia như được một lực lượng nào đó ân cần dẫn dắt trở lại vị trí cũ trên thềm đá.

Sơn đạo xanh ngắt kia trở lại như lúc đầu, không còn bất kì dấu vết khác lạ nào khác.

Đối với những thí sinh mới kia thì tình cảnh đó làm cho họ chấn động không thôi.

Nhìn Diệp Hạo Nhiên đi trở về, Cố Tích Xuân lẳng lặng ngừng đầu, khẽ nói.

“Có lẽ ta với ngươi phải hợp tác một chút rồi.”

Dường như từ lúc đầu, Diệp Hạo Nhiên đã không thích Cố Tích Xuân cho nên lúc này hấn cũng không nhìn thẳng vào Cố Tích Xuân, chỉ lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Một người hay hai người cũng như vậy cả thôi.”

Chân mày Cố Tích Xuân liền nhíu lên, ánh mắt âm lãnh của y lại quét về phía trước sơn đạo xanh ngắt kia.

“Trên sơn đạo kia, còn có vô số kiếm nữa sao?”

Diệp Hạo Nhiên cũng không nói thêm gì, ánh mắt hấn nhìn về đám người Trương Nghi. Ngoại trừ lúc hấn đối chiến với hai thanh trường kiếm xanh ngọc kia thì từ đầu đến cuối ánh mắt của đám người Trương Nghi đều

nhìn về Kiếm thai khắc đầy Kiếm kinh ở kia. Ánh mắt hắt rơi trên người Đinh Ninh đang lặng yên nhắm hai mắt ở kia, trong lòng lạnh lùng nói.

“Mặc dù ta cùng Cố Tích Xuân có tìm hiểu lẫn nhau, cũng tự mình thử qua mới nhanh chóng hiểu rõ ý nghĩa của cửa này. Lẽ nào người chỉ cần nhìn Kiếm thai này vài lần, ở xa mà trông Kiếm đạo mà đã hiểu rõ đạo lý ư?”

Lúc Diệp Hạo Nhiên nhìn Đinh Ninh thì cũng có người đang nhìn hắt và Cố Tích Xuân. Người nhìn hắt là một thiếu niên anh tuấn cũng mặc áo trắng, so với Đinh Ninh có vẻ lớn hơn một chút nhưng vẫn còn trẻ so với đám người Trương Nghi.

Áo choàng trên người thiếu niên anh tuấn kia cũng trắng tinh, còn ánh lên một ít ánh sáng lóng lánh, lạnh lạnh như đang kết một tầng băng sương. Dù là lúc Diệp Hạo Nhiên bước lên sơn đạo kia hay lúc hắt đối chiến với hai thanh trường kiếm thì khuôn mặt của thiếu niên áo trắng này vẫn bình tĩnh như nước, chẳng qua trong mắt lại ánh lên vẻ vô cùng tự tin. Theo sát bên cạnh thiếu niên áo trắng này còn có một nam tử thanh tú cùng một nữ tử thanh nhã, bọn họ cũng chỉ là những thiếu niên thôi.

Nam tử thanh tú kia thấp hơn thiếu niên áo trắng một chút, quần áo toàn một màu đen, chỉ có ống tay cùng cổ áo là màu đỏ sẫm. Nữ tử thanh nhã kia lại mặc một áo bào màu sợi đay (DG: có lẽ là màu khói, màu đang mốt 2015 hiện nay), trường kiếm nàng đang đeo bên hông cũng rất thanh nhã, chuôi gỗ màu trắng, vỏ làm bằng mảnh trúc màu vàng nhạt.

Ánh mắt của thiếu niên áo trắng cũng không dừng trên người Diệp Hạo Nhiên quá lâu, nên không đến chú ý của hắt.

“Đây chính là Niệm Kiếm Đạo trong truyền thuyết của Môn Sơn Kiếm Tông.”

Thiếu niên áo trắng quay đầu khẽ nói với hai tên đồng bạn: “Đây là một phần trong kiếm trận hộ sơn của Mân Sơn Kiếm Tông. Chẳng qua dù như thế nào đi nữa, trước giờ vẫn chưa có ai thấy qua đi.”

“Đã là hộ sơn đại trận thì không chỉ đơn giản như vậy, phải là nghìn kiếm, vạn kiếm mới đúng.”

Nữ tử áo đay nhìn thiếu niên một chút rồi nhả nhận nói ra: “Có thể là do cảm ứng khí thế, có bao nhiêu người đi lên thì sẽ có bấy nhiêu thanh kiếm bay ra. Chỉ là nhìn uy lực của hai kiếm kia thì có lẽ Mân Sơn Kiếm Tông đã động tay áp chế lực lượng kiếm trận tương đương với lực lượng của người tu hành ở cảnh giới thứ ba mà thôi. Hoặc là bản thân kiếm trận này có nhiều tầng, chẳng qua lúc này chỉ là tầng có uy lực thấp nhất thôi.”

“Có lẽ không chỉ đơn giản như thế.”

Nam tử áo đen mỉm cười ôn hòa nói: “Vừa rồi thanh trường kiếm kia sử dụng Xuân Lô Trọng Sơn Kiếm nên Diệp Hạo Nhiên mới dùng chiêu Khiêu Sơn Kiếm để ứng đối nhưng khôi ngờ trong đó lại không có bao nhiêu lực lượng hư lô kiếm, đạo kiếm thức thứ hai lại sử dụng toàn lực của chiêu Xung Sơn Kiếm. Lực lượng của hai đạo kiếm kia cũng không kinh hãi gì nhưng biểu hiện lại cực kỳ tinh diệu.”

“Cho nên sơn đạo của cửa thứ hai này, chắc là dùng vô số kiếm chiêu tinh diệu tạo thành”. Thiếu niên áo trắng gật đầu, nói tiếp: “Hẳn là những Kiếm kinh khắc trên Kiếm thai kia sẽ bao gồm nhiều cách phá giải kiếm chiêu. Nếu lĩnh ngộ càng nhiều thì càng dễ đi qua sơn đạo này... Nếu không, cho dù cật lực cũng phải trả một cái giá rất lớn mới có thể qua được.”

Lúc này, cách bọn họ không xa cũng có rất nhiều thí sinh đang bàn luận sôi nổi về cửa ải thứ hai này. Nghe ý kiến người ngoài nhiều một chút, cùng nhau thương lượng một ít đều tốt hơn tự nghĩ một mình. Nhưng mà những

thí sinh thương lượng rời rạc kia cũng không cần đưa ra ý kiến gì nữa. Đơn giản là vì không có bất kì nhóm nào mạnh hơn ba người này gộp lại.

Vì thiếu niên áo trắng này chính là Trần Ly Sâu, đệ tử kiệt xuất nhất của Bạch Lộ Biệt Viện, chiếm vị trí thứ năm trên Tài Tuấn Sách. Còn nam tử áo đen bên cạnh chính là Từ Liên Hoa, xuất thân từ Từ Hầu phủ, chiếm vị trí thứ sáu trên Tài Tuấn Sách. Và thiếu nữ áo đay còn lại chính là Hạ Uyển, đệ tử mạnh nhất trong lớp trẻ của Tổ Tâm Kiếm Trai, nàng cũng chiếm vị trí mười hai trên Tài Tuấn Sách.

Nếu không nhìn tu vi của bọn họ, chỉ là Bạch Lộ Biệt Viện chính là cấp dưới của Mân Sơn Kiếm Tông, còn Từ Hầu Phủ chính là Phủ đệ Quý tộc và Tổ Tâm Kiếm Trai là một trong những nơi lâu đời nhất tại Trường Lăng. Đường nhiên đám đệ tử xuất thân từ những nơi này đều hiểu rõ Mân Sơn Kiếm Tông hơn nhiều người ở đây.

“Có lẽ đây chính là ý của Thánh thượng muốn chúc mừng Lộc Sơn Hội Minh và việc thành lập Thái tử... Khiến cho Mân Sơn Kiếm Tông mang mười mấy bộ Kiếm kinh ra thì chỉ cần đến đây tuyển sinh, dù không thông qua cũng có khả năng thu được không ít chỗ tốt, lĩnh ngộ được nhiều chiêu thức tuyệt diệu của Mân Sơn Kiếm Tông đi.” Từ Liên Hoa mỉm cười, nói: “Dệt hoa trên gấm, phúc phận khắp nơi, mọi người đều vui.”

Hạ Uyển thoán nhìn Đinh Ninh ở đằng xa, nhẹ giọng nói: “Thật ra ta có hai điểm không rõ lắm. Loại trận pháp hộ sơn này nên giữ bí mật mới tốt, vì sao lần này lại phải bày ra, còn có... Nếu đã không muốn để tên thiếu niên Bạch Dương Đông kia thắng lợi thì vì sao lại để việc cảm giác cùng lãnh ngộ làm chủ ở mỗi cửa ải chứ? Tên thiếu niên Bạch Dương Đông kia nửa ngày Thông Huyền, một tháng Luyện Khí, giỏi nhất là cảm giác cùng với lĩnh ngộ. Cái này không phải là ưu tiên cho hãn sao?”

“Việc quân cơ thường vô hình, lúc nào cần giấu, lúc nào phải lộ đều có ý riêng, có lẽ sau Lộc Sơn Hội Minh, Thánh thượng cảm thấy phải lộ ra chút

thực lực rồi.”

Từ Liên Hoa thoáng nhìn Đinh Ninh, ánh mắt lóe lên chút thông cảm: “Có thể trong cung dùng tế thiên (DG: nghi thức cúng ông trời ấy) lập Thái tử là để lấy cớ làm cho Mân Sơn Kiếm Tông đồng ý tổ chức kiểm hội trước thời hạn. Chẳng qua, bọn họ chắc chắn sẽ không lựa chọn theo bất kỳ ý tứ của ai cả, bởi vì đây là chuyện riêng của Mân Sơn Kiếm Tông rồi, bọn họ sẽ không để cho bất kì ai nhúng tay vào nội tình sư môn đâu, hơn nữa các người cũng rõ Tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông có tính tình như thế nào rồi đấy.”

Nghĩ đến nhiều chuyện liên quan đến tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông này, Hạ Uyển cùng Trần Ly Sầu đều rất tán thành ý này.

Trần Ly Sầu nhìn Từ Liên Hoa nói: “Cho nên? Nếu mấy ả đầu lấy cảm giác và lãnh ngộ làm chủ thì tất nhiên những cửa sau không có chuyện lại giống y như thế được đi?”

Từ Liên Hoa gật đầu: “Tất nhiên rồi, tỷ thí của Mân Sơn Kiếm Hội mỗi năm đều khác nhau, dĩ nhiên sẽ rất đặc sắc.”

Hạ Uyển khẽ thở dài.

Càng về sau Mân Sơn Kiếm Hội càng khó, nếu cảm giác cùng lĩnh ngộ đã xuất hiện rồi thì phải sau lại là những thứ không liên quan đến cảm ngộ nữa, muốn thắng lợi đã khó càng thêm khó.

“Hiển nhiên sẽ không thiếu việc chiến đấu.”

Từ Liên Hoa dừng một chút nhìn Trần Ly Sầu cùng Hạ Uyển rồi nói tiếp: “Hơn nữa, chỉ cần những chuyện trước đây cũng biết, so với dĩ vãng thì Mân Sơn Kiếm Hội năm nay sẽ mất nhiều thời gian hơn, cho nên giữ gìn thể lực, chân nguyên hay sự chịu đựng... cũng là vấn đề rồi.”

Trần Ly Sầu nhíu mày một cái, nghiêm túc nói: “Cho nên không thể gấp được.”

Hạ Uyển nhìn hắn một cái, nói: “Cũng chưa phải là lúc gấp gáp, không vội gì.”

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 76: Tám Thanh Kiếm

Sắc trời dần ngả sang chiều, một thiếu nữ có vạt áo trên dưới đều thắm đầy máu tươi đi qua thanh Kiếm Thai đầu tiên rồi ngồi sụp xuống bên cạnh, trong nhất thời không có cả khí lực để tiếp tục đi về phía trước

Ở phía trước nàng không xa có tổng cộng hơn ba trăm thí sinh, còn phía sau nàng cũng không còn mấy người vẫn bị kẹt lại ở trước thanh Kiếm thai thứ nhất.

Trong hơn ngàn thí sinh, có không ít kẻ rốt cuộc cũng lựa chọn cách làm giống như nàng và Tạ Trường Thắng để vượt qua khảo thí, nhưng dù vậy thì cuối cùng cũng chỉ có hơn ba trăm người thông qua. Có nhiều kẻ không thể đi lên như vậy, lại thêm không ít người cũng giống với thiếu nữ này, trên người đầy mùi máu tanh khiến cho không khí xem kiếm tuy vẫn luôn tĩnh lặng nhưng lại tràn đầy một cỗ khí tức vô cùng thâm trầm.

Những Kiếm Kinh khắc ở trên thanh Kiếm thai thứ hai đều là những chiêu số hiếm thấy trên đời, tinh diệu đến dị thường. Quan trọng nhất chính là mỗi một vết kiếm được khắc lên đều tương ứng với những kiếm chiêu được Kiếm Kinh ghi chép, thông qua kích thước, hướng đi của những vết kiếm này có thể tìm hiểu được chút ít về cách thức phát lực hay tốc độ xuất kiếm nhanh hay chậm cho phù hợp.

Đây cũng giống như được những danh sư tại Mân Sơn Kiếm Tông tự mình chỉ dạy, dù cho cuối cùng không đạt được cơ hội tiến vào Mân Sơn

Kiểm Tông học tập đi chẳng nữa thì việc có thể tham ngộ được chút ít trên những Kiếm Kinh này cũng sẽ giúp tăng thêm thực lực trong tương lai.

Cho nên bất kể là Diệp Hạo hay là Trần Ly Sầu lúc trước theo sát đám người Đinh Ninh đến nơi này thì cũng đều giống như người thiếu nữ đến được đây cuối cùng kia, tất cả đều không vội vã rời đi.

Không có bất cứ người nào chủ động đi khiêu chiến cái Sơn đạo lát thanh ngọc ở phía trước.

Tất cả mọi người đều lẳng lặng đứng hoặc ngồi xem kinh, vô cùng chăm chú cảm ngộ những kiếm chiêu trong đó.

Màn đêm kéo xuống.

Đêm dần tối hơn.

Bóng tối bao trùm khắp núi rừng ở hai bên sơn đạo lát thanh ngọc, sự ẩm ướt trong không khí ngày càng tăng, cuối cùng hóa thành những giọt sương sớm nhỏ giọt ở khắp nơi trên sườn núi.

Đầu tóc, quần áo của rất nhiều thí sinh đều bị sương sớm làm cho ướt nhẹp nhưng bọn họ lại tựa như không hề biết đến.

Tòan bộ tâm trí của bọn họ đã bị những kiếm chiêu tinh diệu tuyệt luân này hấp dẫn, thậm chí quên mất cả thời gian trôi.

Chỉ cần thể lực và tinh thần còn kiên trì được thì phần lớn trong số họ thậm chí còn hy vọng có thể cứ thế mà xem tiếp cho đến khi hiểu được tất cả những Kiếm Kinh, nắm giữ được tất cả những kiếm thức.

Bầu trời phía Đông dần dần chuyển sang màu trắng bạc. Một đêm đã sắp qua, một gã thí sinh đi tới gần thanh Kiếm thai, mệt mỏi dụi mắt. Hắn nhìn thấy thanh Kiếm thai màu ngăm đen như cũng có chút trắng ra.

Lúc này đang là đầu hạ, tất nhiên không thể có sương mù. Hãn liền cảm thấy trên thân kiếm hình như cũng có đầy sương đọng.

Nhưng chỉ trong nháy mắt sau, hô hấp của tên thí sinh này bỗng nhiên dừng lại, con mắt trừng lớn đến cực độ.

Hãn hoài nghi rằng mình đã nhìn lầm.

Bởi vì những vết kiếm bên trên Kiếm thai đang biến mất.

Rất nhiều tiếng hô kinh ngạc vang lên, hợp thành một đám âm thanh hỗn loạn, nhắc nhở cho hãn biết đây không phải là ảo giác của một mình mình.

Rất nhiều thí sinh đang ngồi trên mặt đất liền đứng lên.

Bên trên Kiếm thai màu đen có rất nhiều bụi phấn trắng nhỏ li ti đang rơi xuống từ những vết kiếm nhỏ, giống như một căn phòng có tường trát vôi (*) đã bị đóng kín nhiều năm giờ bỗng nhiên lại được mở ra khiến cho có luồng gió mới mạnh mẽ tiến vào, làm bức tường vôi bong ra từng mảng.

(*) DG: nguyên bản là trát phấn, nhưng ta nghĩ để là vôi thì hợp lý hơn

Nhìn thấy vậy, gần như tất cả các thí sinh đều chấn động trong im lặng.

Bọn hãn đã bắt đầu hiểu ra ngay từ khi người lưu lại những vết kiếm kia bắt đầu thi kiếm thì những luồng kiếm khí phát ra kỳ thực đã chấn nát mặt ngoài của thanh Kiếm thai thành bụi phấn.

Chặt đứt hay đâm thủng một thứ kim loại cứng thì tương đối là đơn giản, nhưng chấn vỡ kim loại thành bụi phấn thì phải là sức mạnh cỡ nào?

Mà qua thời gian một ngày đêm, lúc này Kiếm Ý mới phát ra... Đây cũng là loại cảnh giới gì?

Mân Sơn Kiếm Tông dựng lên rất nhiều doanh trường ở trong núi.

Những doanh trường này có thể để cho các quan viên cùng các sư trưởng đưa tiễn các thí sinh đến nơi tu hành nghỉ ngơi dài ngày, đồng thời vị trí của những doanh trường này cũng giúp cho bọn họ thấy rõ được quá trình tỷ thí.

Nghe thấy những tiếng hô kinh ngạc vang trên sơn đạo, cung nữ họ Dung đang ngồi ở chính giữa doanh trường liền buông chén trà nhỏ ở trong tay xuống, tự nhủ một cách trào phúng: “Thật sự là không cần gấp sao?”

Mân Sơn Kiếm Tông tất nhiên sẽ không thể để cho tất cả các thí sinh cứ mãi dừng lại ở trước thanh Kiếm thai này.

Bố trí như vậy tượng trưng cho việc hạn định thời gian để cho thí sinh dừng lại trước thanh Kiếm thai này là một ngày.

Thời gian thống nhất như vậy có vẻ như rất công bằng, nhưng thực ra lại cực kỳ bất công.

Bởi vì những người càng đến sau thì thời gian tìm hiểu lại càng ít, như thiếu nữ đến vào xế chiều kia so với mấy người Trương Nghi qua đầu thì đã mất đi gần nửa thời gian tìm hiểu.

Từ những điều trên mà nói, Đỉnh Ninh vượt lên phía trước cũng vừa vặn có thêm được khá nhiều thời gian, nhưng từ giờ trở đi những thí sinh còn lại cũng có thể bắt đầu vượt lên trước.

Tranh lên trước ngay từ đầu, Đỉnh Ninh nếu muốn là kẻ đầu tiên thông qua một lần nữa thì sẽ không thể nào có đủ thời gian để tu luyện bổ sung toàn bộ Chân Nguyên.

Dù là một ngày một đêm thì cũng không đủ cho Đỉnh Ninh bổ sung Chân Nguyên.

Hơn nữa nàng cũng không tin rằng chỉ trong thời gian nhìn ngẩn ngủ ban đầu, Đinh Ninh đã có thể lĩnh ngộ được những Kiếm Kinh bên trên Kiếm Thai kia.

Hiện tại vết kiếm đã biến mất, toàn bộ Kiếm Kinh đã trở thành tro bay lá tả, Đinh Ninh có muốn nhìn cũng không còn kịp nữa.

“Dừng lại ở đây chính là kết quả tốt nhất cho ngươi.”

Vậy nên người cung nữ họ Dung này không nhịn được mà nhẹ giọng tự nhủ một câu như thế.

Tinh thần đang đắm chìm bên trong vết kiếm, đang tìm hiểu một đoạn Kiếm Kinh thì đột nhiên lại bị cắt ngang, loại cảm giác này là vô cùng thống khổ..

Nhất là khi đang sắp đoạt được, kiếm chiêu đã sắp hình thành trong đầu thì lại đột nhiên bị gián đoạn, như thanh kiếm đột nhiên gãy đôi, loại cảm giác này lại càng khó chịu.

Diệp Hạo Nhiên chính là đang như thế.

Khi vết kiếm biến thành tro bay đi, hắn thống khổ như muốn rên lên, nhưng chỉ nháy mắt sau đó hắn đã vô thức quay đầu lại nhìn về phía Đinh Ninh.

Lúc này những tiếng hô kinh ngạc xung quanh đã tụt lại như thủy triều.

Mà ngay khi hắn nhìn đến, giọt sương sớm đọng trên lông mi của Đinh Ninh liền rung động rồi rơi xuống, Đinh Ninh đã mở mắt ra.

Cung nữ họ Dung kia cho rằng ngay khi thanh Kiếm thai này bắt đầu biến hóa thì những thí sinh kia có thể sẽ tranh nhau lên trước, bắt đầu tranh thủ thời gian vì bản thân.

Nhưng lúc này phần lớn những thí sinh đang nhìn thanh Kiếm thai đã biến thành trống không vẫn còn chưa hồi phục lại tinh thần.

"Chúng ta đi."

Ngay sau khi mở mắt ra, Đinh Ninh liền đi tới bên cạnh đám người Trương Nghi rồi lên tiếng, sau đó mới bình tĩnh tiến lên phía trước.

Cho nên hắn vẫn là người đầu tiên qua ải.

Lúc này những ánh bình minh đầu tiên đã chiếu đến.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào hắn, trên người của hắn cũng như tỏa ra một vầng hào quang khó hiểu.

Tất cả đều tĩnh lặng

Tâm tình của tất cả đều ngưng đọng vì những hành động của Đinh Ninh lúc này.

Thiếu nữ đến cuối cùng có vật áo trước sau đều thấm đầy máu tươi kia vốn đang cảm thấy trong lồng ngực tràn đầy sự đau buồn và phẫn nộ thì khi nhìn thấy bóng lưng bình tĩnh đến cực điểm của Đinh Ninh, toàn bộ tâm trí nàng liền bị hấp dẫn đến dần dần quên cả tình trạng của bản thân,

"Hắn giống như rất có lòng tin."

Trần Ly Sầu chớp mạnh đôi mắt một cái để giảm bớt cảm giác chua xót trong con ngươi, nói.

Từ Liên Hoa trầm ngâm rồi đáp: "Bọn hắn đều muốn đi qua cùng lúc."

Hạ Uyển nhíu chặt đôi lông mày, ngưng trọng nói: "Xem bọn hắn muốn làm gì rồi hãy nói."

Lúc này cũng không phải chỉ có một mình Đinh Ninh đi về phía trước.

Trương Nghi đợi tất cả mọi người, kể cả Tạ Trường Thắng đang bị thương không nhẹ rồi toàn bộ đều đi sau lưng của Đinh Ninh, hướng về phía sơn đạo bằng Thanh ngọc.

Theo như Hạ Uyển thấy thì trong những người này, chí ít cũng có một kẻ không thể nào thông qua được sơn đạo ở phía trước.

Nhưng lúc này nàng lại phát hiện ra một điều khiến nàng khó có thể hiểu được.

Tinh thần của những người này thoát nhìn đều sung mãn hơn nhiều so với những thí sinh xung quanh.

Đinh Ninh tu hành cũng coi như là đã có sự nghỉ ngơi tốt nhất trong một ngày một đêm, tinh thần của hắn thập phần sung mãn cũng là chuyện bình thường. Lúc này, thân thể của Đinh Ninh đang có những giọt sương thì nhau rơi xuống như một lá sen sau cơn mưa, so với những người xung quanh thì vô cùng có sức sống.

Nhưng không chỉ có hắn mà cả đám người Trương Nghi cũng tựa như đang ở trong trạng thái tinh thần tốt hơn nhiều so với những thí sinh xung quanh.

Cùng là tìm hiểu thanh Kiếm Thai trước mặt, vì sao những người này lại hao tổn tinh thần ít hơn?

Không thể giải thích được tại sao cho nên nàng cảm thấy rằng chỉ sợ sẽ có việc ngoài ý muốn phát sinh.

Sơn đạo lát thanh ngọc rất rộng rãi.

Khoảng cách giữa đám người Trương Nghi và Đinh Ninh rất gần.

Cho nên bọn hăn gần như đồng thời cùng bước chân vào như Cổ Tích Xuân vào Diệp Hạo Nhiên, nhưng ngay từ đầu họ đã phát hiện ra có một khí tức khó hiểu trong khu vực này.

Khuôn mặt của Đinh Ninh vẫn vô cùng bình tĩnh như trước.

Nhưng thần sắc của đám người Trương Nghi lại càng thêm khẩn trương.

Hai bên sơn đạo lát Thanh ngọc có rất nhiều gốc cỏ dại. Lúc trước, khi Diệp Hạo Nhiên đặt chân đến khu vực này thì sương mù màu xanh nhạt liền dâng lên trên sơn đạo bằng thanh ngọc, nhưng những gốc cỏ dại này cũng chỉ dao động dập dờn trong gió. Vậy mà khi Đinh Ninh cùng đám người Trương Nghi vừa đặt chân đến đây, khi đám sương mù xanh nhạt kia đã bắt đầu tràn ngập khắp nơi trên sơn đạo thì rất nhiều gốc cỏ dại ở hai bên đường liền đột nhiên bị đứt lìa.

Cỏ xanh đứt lìa một cách im lặng.

Trong màn sương màu xanh nhạt ở ngay phía trước bọn hăn đã xuất hiện rất nhiều bóng mờ, nhìn tựa như những đám cỏ xanh đã đột nhiên mọc cao lên đến eo.

Lúc này không khí càng trở nên tĩnh mịch, tựa như cả tiếng hít thở cũng không có.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết rõ những thứ kia không phải là cỏ xanh, mà là kiếm.

Đinh Ninh, Trương Nghi, Thẩm Dịch,... Đám người bọn hăn có tổng cộng tám người, nhưng lúc này trên sơn đạo bằng Thanh ngọc lại xuất hiện rất nhiều cái hố nhỏ hình kiếm, từ trong đó lại không chỉ có tám chuôi trường kiếm màu bằng Thanh ngọc nhô lên.

Tất cả mọi người đều có thể tưởng tượng ra, dù mỗi lần chỉ có tám chuỗi kiếm công kích tám người đi chẳng nữa thì một một lần kiếm công cũng nhất định sẽ như mưa to gió lớn, kiếm nối tiếp kiếm, so với hai thanh kiếm lúc trước Diệp Hạo Nhiên phải đón đỡ cũng không mấy khác biệt.

Thời gian chớp nhoáng này không cho mọi người suy nghĩ nhiều.

Khi những ngọn cỏ xanh bên lề đường đứt đoạn, ngọn cỏ còn chưa rơi xuống đất thì màn sương mù màu xanh nhạt đã bị một lực lượng cuồng bạo và hỗn loạn xé rách ra, chia năm xẻ bảy.

Tầm mắt của mọi người đều trở nên rõ ràng đến khác thường.

Hơn mười thanh trường kiếm bằng thanh ngọc lẳng lẳng đứng đó như vệ sĩ, trong đó có tám thanh đang phát ra những tiếng rít gào khác nhau, hóa thành kiếm quang.

Rồi sau đó ,trên sơn đạo màu xanh ngọc lại có một thanh trường kiếm màu xanh bay lên như trước.

Một thanh trường kiếm cực nhanh, ngay cả bóng kiếm kéo theo cũng cực kỳ mờ nhạt, tựa như một nét mực phai mờ vì bị nước gội vào, nhìn thì nhu hòa vô lực nhưng không gian trước mũi kiếm đã bị Kiếm khí nén ép đến biến dạng, tựa như có hơn chục luồng nước trong suốt đang không ngừng chuyển động.

Một thanh trường kiếm bằng Thanh ngọc vô cùng dữ dội, Nguyên Khí bên trong như không ngừng nổ tung khiến cho không khí xung quanh liên tục bạo động, hình thành vô số những hạt bụi kỳ dị.

Một thanh trường kiếm bằng Thanh ngọc như biến thành xích sắt, thân kiếm nằm ngang, Thiên Địa Nguyên khí phía trước không ngừng hội tụ tạo thành những bọt nước màu xanh.

Một thanh trường kiếm khác yên lặng tiến lên, thân kiếm tỏa ra vô số luồng ánh sáng khiến mọi người không sao nhìn rõ, giống như đã biến thành một mặt kính mỏng manh.

Tám thanh kiếm mang theo những kiếm chiêu khác nhau nhưng tất cả đều rất trôi chảy tự nhiên, giống như được phát ra từ tám gã Kiếm Sư đã thuần thục kiếm chiêu đến cực điểm. Kiếm khí bên dưới kích động, những ngọn cỏ còn chưa kịp rơi xuống đất đã bị cắt vụn hết, hóa thành bụi phấn.

Tám kiếm cùng lúc đánh ra, hướng về phía tám bóng hình kia.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 77: Thủy Linh Lung

Kiểm chiêu của tám thanh kiếm này đều tinh diệu đến dị thường, lại thêm Kiếm Ý cực kỳ lưu loát như được những Kiếm Sư đã thành thực nhiều năm tự tay thi triển ra vậy, uy lực tất nhiên là rất kinh người.

Nhưng điều khiến cho tất cả mọi người đều không ngờ tới là đối mặt với tám kiếm công kích như vậy mà Đinh Ninh lại không hề rút kiếm.

Hắn vẫn bình tĩnh như cũ, tự tin tiến về phía trước như thể tám thanh trường kiếm màu xanh kia căn bản không hề tồn tại.

Điều lại càng khiến người ta khiếp sợ và khó hiểu là không chỉ có hắn mà cả đám người Trương Nghi, Tạ Nhu cũng đều không xuất kiếm.

Lúc này, chỉ có ba người Hà Triều Tịch, Thẩm Dịch và Nam Cung Thái Thực là rút kiếm ra.

Ba đạo kiếm quang phát ra chống lại tám kiếm đang chém tới từ bốn phía.

Ba người Hà Triều Tịch, Thẩm Dịch và Nam Cung Thái Thực đều vô cùng khẩn trương, hơn nữa những kiếm chiêu mà ba người vừa sử dụng đều là những Kiếm chiêu vừa tham ngộ được trên thanh Kiếm thai vừa nãy, cho nên nhìn kiếm quang biến hóa tuy tinh diệu nhưng lại có cảm giác vô cùng chậm chạp và ngượng tay.

Ba kiếm như vậy thì sao có thể ngăn cản được tám thanh kiếm với Kiếm Ý lưu loát kia chứ?

Nhưng chỉ trong nháy mắt đã có mấy âm thanh vang dội vang lên, ba đạo kiếm quang kia vẫn lóe sáng trên không như cũ, trong không khí có vài tiếng xì xì nhẹ, phảng phất như có thứ gì đó bị đâm thủng.

Đám người Đinh Ninh vẫn hoàn hảo không có chút tổn hại gì.

Tám thanh trường kiếm bằng Thanh ngọc liền tản ra bốn phía.

Có thanh trường kiếm bay ngược về phía sau, có cái lại chỉ hơi đổi phương hướng, lướt qua bên cạnh đám người Đinh Ninh, lại có thanh như chuồn chuồn gãy cánh, xiêu vẹo đâm vào khoảng không.

Bên trong không khí có Thiên Địa Nguyên khí đang tiêu tán giống như bụi mù, cũng giống như mưa tuyết đang rơi.

Rất nhiều thí sinh cuối cùng không sao khống chế tâm tình được nữa liền hô lên thành tiếng, có vẻ không thể nào tin được.

“Sao có thể như vậy!”

Sắc mặt của Hạ Uyển trở nên tái nhợt, trong tròng mắt của nàng tràn ngập sự khiếp sợ đến ngấn ngời.

Từ Liên Hoa bên cạnh nàng cũng khẽ run rẩy không nói, vô thức hồi tưởng lại từng biến hóa nhỏ nhất của ba kiếm kia.

"Kiếm trận, là Kiếm trận."

Trần Ly Sâu nói, ngưng trọng dị thường.

Lúc này hẳn không kịp suy nghĩ về biến hóa của những ánh kiếm kia, nhưng hẳn có thể khẳng định là chỉ có khả năng này.

Ngay khi thanh âm của Trần Ly Sầu vang lên, lại có thêm tám đạo kiếm quang nữa gào thét phá không mà đi, tập kích đám người Đĩnh Ninh.

Đĩnh Ninh vẫn không hề xuất kiếm.

Mấy người Trương Nghi bên cạnh hắn cũng không hề, người xuất kiếm vẫn là Hà Triều Tịch, Thẩm Dịch và Nam Cung Thái Thực như cũ.

Lần này bên trong không khí vang lên rất nhiều âm thanh như tiếng đậu rang, còn có những khí kình mắt thường có thể nhìn thấy, hình dáng như viên ngọc bắn ra khắp xung quanh.

Nhưng kết quả vẫn giống hệt như trước.

Tám thanh trường kiếm màu xanh lại một lần nữa tản ra bốn phía.

“Bọn họ đều dùng những Kiếm chiêu bên trong cùng một bộ Kiếm Kinh.” Lúc này Từ Liên Hoa sau khi nhớ lại thì cuối cùng cũng hiểu được đại khái lộ tuyến của ba thanh kiếm kia, liền trầm giọng thốt.

“Đều dùng những Kiếm chiêu bên trong cùng một bộ Kiếm Kinh?”

Tay phải Hạ Uyển không tự chủ được nắm vào chuôi kiếm của mình, hơn nữa lại ngày càng nắm chặt.

Nàng vẫn không sao hiểu được như cũ.

Trần Ly Sầu hít một hơi thật sâu, lông mày của hắn nhăn tít lại.

“Vậy mà lại thực sự có thể!”

Tạ Nhu ở phía sau Đĩnh Ninh, ngắm nhìn bóng lưng của hắn, tâm trạng trong lòng không ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Nàng và Trương Nghi cùng tất cả mọi người, bao gồm cả ba người Nam Cung Thái Thục đang dụng kiếm cũng phải đến giờ mới tin chắc được những lời nói của Đinh Ninh là sự thật.

Trên sơn đạo lát Thanh ngọc, gió, sương, mưa, tuyết, sấm sét liên tiếp hiện ra, từng thanh trường kiếm liên tiếp bay lên, liên tiếp chém vào đám người Đinh Ninh đang tiến lên trên sơn đạo.

Kiếm chém tới tất nhiên phải nhanh hơn so với những thanh kiếm đang vô lực rơi xuống, cho nên xung quanh đám người Đinh Ninh khi vô số những thanh kiếm còn đang rơi tung tóe thì đã có những ánh kiếm mới bay đến tấn công.

Đám người kia vẫn tiến lên theo Đinh Ninh, số kiếm xung quanh bọn họ ngày càng nhiều, cảnh tượng ngày càng chấn động.

“Quả thực là cùng một bộ Kiếm Kinh.”

Trần Ly Sầu hơi quay đầu qua phía Từ Liên Hoa, hỏi: “ Đây là bộ nào trên Kiếm thai?”

Từ Liên Hoa hơi híp mắt lại, không trả lời ngay.

Lúc này đám người Đinh Ninh bị rất nhiều trường kiếm màu xanh ngọc đang bay lượn bao phủ khiến cho bóng dáng của bọn họ khó có thể nhìn rõ, nhưng khi những Kiếm chiêu của ba người Hà Triều Tịch, Thẩm Dịch và Nam Cung Thái Thục ngày càng thuần thục như ý thì xung quanh bọn họ liền xuất hiện những vành đai nước óng ánh.

Những vành đai óng ánh này thực sự là nước thật, khi kiếm chém vào liền bắn ra những làn sóng lớn.

“ Là bộ Kiếm thai thứ bảy, ta có xem qua nhưng lại không tìm hiểu kỹ.”

Sau mấy hơi thở nàng mới lên tiếng đáp.

“Sao có thể như vậy.”

Sắc mặt của Hạ Uyển lại càng thêm tái nhợt, ánh mắt của nàng nhìn vào bóng dáng mờ ảo của Đinh Ninh, nàng run giọng lặp lại câu nói lúc trước.

Hơn mười bộ Kiếm Kinh được khắc trên Kiếm thai đều huyền ảo tinh diệu dị thường, nếu là tu hành giả có tư chất bình thường thì chỉ sợ rằng có luyện tập mấy năm cũng chưa chắc đã nắm được một Kiếm chiêu trong đó. Trong thời gian ngắn ngủi thế này, không ai có thể tham ngộ thấu đáo được những Kiếm Kinh kia, dù có là loại thiên tài giống như nàng cũng chỉ có thể miễn cưỡng lĩnh hội được Kiếm chiêu bên trong một, hai bộ Kiếm Kinh mà thôi.

Đinh Ninh từ khi bắt đầu cất bước di chuyển cho đến tận bây giờ đều không hề xuất thủ nhưng ngay từ đầu thần thái của hắn đã rất bình tĩnh và tự tin, cộng thêm phản ứng của những người phía sau hắn nữa thì Hạ Uyển có thể khẳng định sở dĩ có thể xuất hiện chuyện như thế này đều là bởi Đinh Ninh.

Nhưng nàng nhớ rõ rằng, khi nàng vừa đến đây thì Đinh Ninh đã bắt đầu nhắm mắt tu hành.

Hắn nhìn thanh Kiếm thai này trong bao lâu?

Đã được thời gian nửa tuần trà chưa?

Mặc kệ thứ Kiếm Kinh này là Kiếm Kinh loại gì mà có thể giúp bọn họ chỉ với ba người xuất kiếm đã có thể ngăn cản được sự chém giết của những trường kiếm Thanh ngọc với những Kiếm chiêu tinh diệu kia, nhưng lẽ nào hắn chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã có thể tìm ra một bộ Kiếm Kinh có thể chống lại thanh Kiếm thai đó?

Thứ hạng bài danh trên Tài Tuấn sách của nàng cao hơn Đinh Ninh rất nhiều, nàng lại chưa từng giao thủ cùng Đinh Ninh, vậy mà lúc này nhìn bóng lưng của hãn nàng lại đột nhiên có chút mất tự tin, tâm trạng cũng trở nên lạnh lẽo.

Tại nơi cực hàn(*) phía Bắc, khi bão tuyết đột nhiên kéo về, những dã thú bình thường không thể nào sống chung được cũng có lúc cùng tập hợp lại một chỗ để vượt qua cơn bão.

(*) Cực hàn: nơi vô cùng lạnh.

Nhân loại khi đối mặt với cường địch cũng có đôi khi như thế.

Lúc này, Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên liền nhích lại gần nhau hơn một chút.

“Đây chính là một bộ Kiếm Kinh có khả năng phòng thủ cực kỳ nghiêm mật.” Cố Tích Xuân nhìn sơn đạo bên trên rồi quay về phía Diệp Hạo Nhiên, nhẹ giọng thốt: “ Chẳng qua là nó quá nhu hòa, quá chậm rãi, sau khi đi ra khỏi Mân Sơn Kiếm Tông thì vào lúc bình thường hãn sẽ không có nhiều tác dụng, cho nên ta nhìn lướt qua cũng không để vào lòng.”

Nghe thấy lời nói của Cố Tích Xuân lúc này vẫn còn kiêu ngạo như vậy, Diệp Hạo Nhiên liền lạnh lùng chế giễu: “ Vào lúc bình thường không có bao nhiêu tác dụng? Quá nhu hòa, quá chậm rãi chỉ là vì cảnh giới của chúng ta chưa đủ để thi triển nó thôi... Nếu có người có thể liên thủ giống như ba người bọn họ, lại xuất kiếm cực nhanh thì bộ Kiếm Kinh này chỉ sợ chính là Kiếm Kinh có năng lực phòng ngự mạnh nhất thiên hạ.”

Sắc mặt của Cố Tích Xuân hơi trở nên âm trầm nhưng hãn cũng không tranh cãi cùng Diệp Hạo Nhiên, chỉ chậm rãi nói: “ Nhìn những người đó thì sợ là cũng chỉ toàn lực tìm hiểu một bộ Kiếm Kinh này mà thôi.”

Khi hắn nói ra câu đó, Hà Triều Tịch, Nam Cung Thái Thục và Thẩm Dịch đã dừng xuất kiếm.

Toàn lực sử kiếm liên tục đối phó với tám thanh kiếm kia liên tiếp tấn công tất nhiên hao tổn rất nhiều Chân Nguyên và thể lực, cho nên lúc này những người xuất kiếm đã đổi thành Tạ Nhu, Tạ Trường Thăng và Từ Hạc Sơn.

Ba người Tạ Nhu cũng thi triển những Kiếm chiêu bên trong bộ Kiếm Kinh đó.

Kiếm chiêu thi triển ra óng ánh như nước chảy, nhìn thì như sơ hở cực lớn nhưng không hiểu sao lại phối hợp với nhau hoàn hảo đến không chệ vào đâu được, chặn lại hết những thanh kiếm tới gần bọn họ.

Quãng đường từ thanh Kiếm thai thứ hai cho đến thanh Kiếm thai thứ ba trên sơn đạo lát thanh ngọc không dài, lúc này nhóm người Đinh Ninh đã đi qua được quá nửa cho nên bất kỳ ai cũng đều có thể khẳng định những người này sẽ bình yên vô sự mà thông qua, giá phả trả cũng vô cùng nhỏ.

Bên trong một doanh trại của Mân Sơn Kiếm Tông, mấy tu hành giả trung niên đang đứng sóng vai, trong đôi mắt sâu như biển cả có thần sắc không nói nổi nên lời.

“Cái này chính là Kiếm Kinh Thủy Linh Lung của Vân Thủy cung.”

Đều là những Sư trưởng nổi danh, tu hành kiệt xuất, hiểu biết của bọn họ tất nhiên là rộng lớn hơn của những thí sinh kia rất nhiều. Một người trong số đó nhẹ giọng than: “Nhưng dù là Vân Thủy Cung năm đó cũng ít lưu ý đến bộ Kiếm Kinh này, ngay cả Bạch Sơn Thủy hình như cũng không hề tu luyện nó, ai mà lại ngờ được bộ Kiếm Kinh này có thể có biến hóa như vậy?”

“Thủy Linh Lung huyền diệu ở chỗ nó ngưng kết ra những vành đai nước óng ánh kia. Bản thân những vành đai nước óng ánh thì không có bao nhiêu uy lực, nhưng nó lại chuyển động rất nhanh xung quanh thân thể mà phương hướng chuyển động lại luôn bất đồng, những thanh kiếm đi vào bên trong đều sẽ bị sức nước hãm lại, khiến cho trong thời gian ngắn không thể nào thi triển được Kiếm thể thu phát như ý.”

Một người khác chậm rãi lắc đầu nói: “Chẳng qua là một thanh kiếm thì dù có nhanh hơn nữa cũng không thể nào bảo vệ được không gian mấy thước xung quanh, ba người cùng xuất kiếm lại sử dụng những chiêu thức bất đồng, ngược lại lại như có một người đang thi triển một Kiếm chiêu với tốc độ nhanh hơn mấy lần... Nếu không nhìn thấy tận mắt thì ta cũng không sao tin được việc dùng những Kiếm chiêu này lại có thể tạo thành một Kiếm trận phòng ngự hiệu quả như vậy.”

“Lẽ nào Bạch Dương Động cũng có Kiếm Kinh của Vân Thủy Cung?”

Một người nhìn theo bóng dáng của Đinh Ninh, không nhìn được mà nhẹ giọng nói thầm.

“Bạch Dương Động không thể nào có bộ Kiếm Kinh này.”

Có một người nói vậy.

Thế nhưng lời nói của người đó những kẻ kia không sao nghe được.

Bởi vì người vừa nói câu đó lúc này đang đứng ở trong một tòa cung điện bằng Thanh ngọc.

Tòa cung điện bằng ngọc này ở trên lưng chừng một vách đá cheo leo tại Ma Thiên Lĩnh của Mân Sơn Kiếm Tông.

Tại Mân Sơn Kiếm Tông, nơi này là cấm địa với rất nhiều đệ tử.

Người nói ra câu này là một thiếu nữ mặc trên người bộ bào phục màu xanh ngọc.

Tuổi của nàng cùng lắm chỉ bằng với Tạ Nhu, mặt mũi trông rất ngây thơ, bộ ngực còn bằng phẳng, rõ ràng là thân thể còn chưa nảy nở.

Nhưng khi nàng đứng xuôi tay lại có một khí độ khó có thể miêu tả được thành lời.

“Thủy Linh Lung là bí truyền của Vân Thủy cung, ngọc quyết (*) ghi chép Thủy Linh Lung được lấy ra từ mật tàng sau khi Vân Thủy cung bị diệt, sau đó luôn luôn nằm bên trong Mân Sơn Kiếm Tông... Bộ Kiếm Kinh này cũng là do ta tự tay chọn, tự tay khắc lên, nhưng ngay cả ta cũng không biết được bộ Kiếm Kinh này có tác dụng như vậy, làm sao có thể tiết lộ ra ngoài trước thời hạn được chứ.”

Hai mắt của nàng hơi trầm xuống, nàng quay về phía một nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh đang mặc bộ bào phục màu xanh ngọc giống mình, nhát giọng nói.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 78: Chọn Kiếm

Có thể đứng ở cấm địa của Mân Sơn Kiếm Tông để lặng lẽ quan sát trận kiếm hội này thì tất nhiên không phải là nhân vật tầm thường.

Nam tử trẻ tuổi bên cạnh thiếu nữ này khí khái điềm tĩnh, nhưng đến từng sợi tóc cũng như phát ra Kiếm Ý, dường như tùy tiện phát ra một sợi cũng có thể giết người.

Nghe những lời kia của thiếu nữ, hần trầm tĩnh suy tư trong chốc lát rồi quay đầu chăm chú nhìn thiếu nữ đó, hỏi: “ Nếu đổi lại là ngươi thì có thể chọn một bộ Kiếm Kinh rồi sau đó tìm hiểu ra cách phá pháp trận chỉ trong thời gian ngắn như vậy không?”

“Không thể.” Thiếu nữ lắc đầu, thẳng thắn nói.

Nam tử trẻ tuổi cũng lắc đầu, nhẹ giọng cảm khái: “ Vậy là ngay cả ngươi cũng không thể.”

“Trừ phi...” Lòng mày của thiếu nữ hơi nhíu lại, trên trán như xuất hiện mấy vết kiếm.

Nam tử trẻ tuổi khẽ run người, đang muốn nói thì nàng lại lập tức lắc đầu, nói tiếp: “ Vẫn không thể.”

Nàng vừa nghĩ tới một khả năng.

Trừ phi được tận mắt nhìn thấy những tu hành giả mạnh mẽ của Vân Thủy Cung thi triển qua bộ Kiếm Kinh này, gặp được rất nhiều Kiếm chiêu trong đó, hơn nữa những Kiếm chiêu đó phải được dùng để đánh nhau sinh tử, được thi triển với tốc độ cực nhanh thì có lẽ nàng mới có thể liên tưởng được, mới có thể làm được những điều giống với tên thiếu niên quán rượu kia chỉ trong một thời gian ngắn ngủi.

Nhưng tên thiếu niên quán rượu kia mới bao nhiêu tuổi?

Vân Thủy cung của nước Ngụy đã diệt vong từ rất lâu trước khi hãn sinh ra, vài tên đại nghịch còn lưu lại của Vân Thủy cung cũng không tu luyện loại Kiếm Kinh này.

Theo cách nhìn của nàng thì tên thiếu niên quán rượu dĩ nhiên là không thể nào từng gặp loại Kiếm chiêu kia, lại càng không cần phải nói đến việc nhìn thấy người ta dùng loại Kiếm chiêu đó để đánh nhau sinh tử.

Cho nên không bằng thì nói là không bằng, nàng rất coi thường chuyện thấy mình thua kém thì liền kiếm cớ.

“Toàn bộ lần kiểm hội tỷ thí này đều do người xử lý, nếu thanh Kiếm thai thứ nhất là người kiểm tra nền tảng của bọn chúng, thanh Kiếm thai thứ hai là người kiểm tra khả năng lĩnh ngộ, vậy thanh Kiếm thai thứ ba này người muốn kiểm tra điều gì?”

Nam tử trẻ tuổi tò mò nhìn nàng, hỏi: “Trên thanh Kiếm thai thứ ba này người sắp xếp thứ gì?”

Theo tên nam tử trẻ tuổi này thì có vài thứ còn quan trọng hơn nền tảng và khả năng lĩnh ngộ, chẳng hạn như ý chí, hoặc là sự trưởng thành của tâm trí, hoặc là kinh nghiệm chiến đấu.

Nhưng hãn không ngờ thiếu nữ kia lại đáp rằng: “Con để cho bọn chúng chọn kiếm.”

"Chọn kiếm?"

“Thân là một kiếm sư thì điều đầu tiên là phải hiểu được chính mình, biết rõ sở trường và sở đoản của bản thân.” Thiếu nữ này tuy còn trẻ tuổi nhưng giọng điệu nói chuyện lại giống như một sư trưởng đã từng dạy dỗ qua rất nhiều đệ tử, giọng điệu của nàng trầm tĩnh và chắc chắn, khiến cho người ta có cảm giác không thể nào chất vấn được. “Nếu như ngay cả một thanh kiếm có thể bù đắp khuyết điểm, nâng cao thực lực của chính mình mà còn không chọn được thì sao xứng để vào Môn Sơn Kiếm Tông học tập chứ.”

Nghe nàng giải thích như vậy, nam tử trẻ tuổi liền nở một nụ cười khổ, nói: “ Xem ra là người muốn cuộc tỷ thí này trở nên công bằng hơn một chút.”

Các thí sinh thuộc những nơi tu hành khác nhau, phẩm chất các thanh bội kiếm mà họ sử dụng tất nhiên là cũng bất đồng, ví như Diệp Hạo Nhiên sử dụng Hàn Li Kiếm được chế tạo từ Li Long Tinh chân chính, chỉ sức mạnh của bản thân thanh kiếm thôi cũng đã đủ để tạo thành uy hiếp cho phần lớn các thí sinh khác.

Nếu có thể lấy được một bội kiếm có cấp bậc ngang hàng với Hàn Li Kiếm thì chí ít cũng không phải chịu thiệt thòi vì ngoại vật.

“Phần tỷ thí tiếp theo sẽ đáng xem hơn một chút.” Thiếu nữ kia không ý kiến lại mà chỉ gật đầu, thản nhiên nói: “ Lợi dụng mọi khả năng để khiến cho mình nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, đây mới là phẩm chất cần có với mọi tu hành giả.”

Nam tử trẻ tuổi thấy lòng nao nao, có chút tiếc nuối nói: “ Chỉ tiếc là mấy người Bạch Dương động dường như đều chỉ tìm hiểu một bộ Kiếm Kinh kia.”

“Tất cả mọi người đều từ bỏ bản thân để tên thiếu niên quán rượu có thể giành chiến thắng cuối cùng.”

Nét mặt của thiếu nữ nghiêm lại, nàng chân thành nói: “ Mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, bản thân những người đó và những chuyện họ làm đã là đáng để tôn kính.”

Có thanh kiếm đang lượn vòng rồi rơi xuống, có thanh kiếm lại đang trôi nổi trên không, nhưng đã không còn thanh nào chém tới.

Đến đây thì Đinh Ninh đã đi qua cửa này, hẳn ngừng bước nhìn thanh Kiếm thai thứ ba đang ở cách đó không xa, trầm mặc một hồi.

Hắn biết biểu hiện của mình lúc này đã đủ để cho người ta khiếp sợ, thậm chí đủ để cho người nào đó cũng cảm thấy có đôi chút khó xử, hai cửa ải vừa qua cũng đã giúp hắn có đầy đủ thời gian bổ sung Chân Nguyên, mặc dù hiện tại Chân Nguyên trong cơ thể vẫn chưa tràn đầy nhưng hắn biết thời khắc khó khăn nhất đã trôi qua.

Giống như lúc này vậy, đêm tối đã qua, ánh ban mai đã tràn ngập khắp ngọn Mân Sơn.

Nhưng mặc kệ biểu hiện của hắn xuất sắc thế nào, hoàn mỹ ra sao, Tiết Vong Hư cũng không thấy được.

Ông ấy đã mất.

Mỗi người đều phải đối mặt với sinh tử.

Những kẻ còn sống sẽ phải trải qua khoảnh khắc thân nhân, bằng hữu của mình rời khỏi thế gian.

Hắn đã phải trải qua rất nhiều lần.

Thế nhưng hắn vẫn khổ sở không chịu nổi.

"Sự đệ. . ."

Trương Nghi cảm giác được sự trầm mặc của hãn, hiểu được vì sao hãn lại đột nhiên trầm mặc. Chính vì vậy, mũi hãn cũng cay cay, nghĩ xem nên an ủi Đinh Ninh ra sao.

Thế nhưng Đinh Ninh không để hãn có cơ hội nói ra bất cứ câu an ủi nào.

"Đi thôi."

Hãn thấp giọng nói vậy rồi hơi ngẩng đầu lên, đi về phía trước thanh Kiếm thai.

Tạ Trường Thăng cầm thanh kiếm, không ngừng thở dốc.

Thương thế bên trong cơ thể khiến cho phế phủ (*) của hãn nóng lên từng đợt, khí huyết lưu chuyển bất thường, thế nhưng hãn vẫn rất hưng phấn, rất kiêu ngạo.

(*) phế phủ: Lá phổi.

Hãn biết rằng trong hơn ba trăm thí sinh kia chỉ sợ chưa có tới một phần ba là có thể qua cửa này.

Chính vì vậy, chí ít thì hãn cũng có thể nằm trong một trăm kẻ đứng đầu Môn Sơn Kiếm Hội.

Hãn không khỏi nghĩ đến cha của mình khi biết tin tức này sẽ mừng rỡ thế nào.

"Là ý gì vậy?"

Nhưng khi hãn định thần lại nhìn về thanh Kiếm thai phía trước, sau khi nhìn rõ nó trong nháy mắt hãn liền ngăn cả người.

"Đi vào Kiếm cốc, tự chọn một thanh kiếm."

Trên thanh Kiếm thai thứ ba này cũng có vết kiếm, nhưng những vết kiếm này chỉ hợp lại thành một câu đơn giản đến cực điểm như vậy.

Ở dưới chữ viết có một địa đồ được khắc bằng vết kiếm.

“Phải rời khỏi sơn đạo thanh ngọc này, không tiếp tục đi lên nữa?”

Trương Nghi cũng ngần người, hắn thấy theo chỉ dẫn của địa đồ này thì bọn họ nhất định phải rời khỏi sơn đạo lát thanh ngọc, đi vào lối rẽ bên cạnh chuôi Kiếm thai này.

Hắn không thể xác định được trong chuyện này rốt cuộc là còn có ý tứ sâu xa gì khác hay không.

Chẳng nhẽ vết kiếm và địa đồ này còn ẩn giấu sự kiểm tra đặc biệt nào đó chứ không phải chỉ nông cạn là những chữ viết và bản đồ?

“Rất có ý tứ.”

Đúng lúc đó, Đinh Ninh bình thản nói ra bốn từ.

Hắn bắt đầu cất bước di chuyển, tiến thẳng về cái lối rẽ được vẽ trên địa đồ kia rồi nói tiếp: “Người bố trí rất có ý tứ, lòng dạ còn thâm sâu hơn Bách Lý Tố Tuyết nhiều.”

Bách Lý Tố Tuyết mà Đinh Ninh vừa nói là một cái tên vô cùng vang dội, chính là Tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông.

“Trực tiếp kêu tên của Tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông ở trong này như vậy hình như có vẻ không được tốt cho lắm?”

Tạ Trường Thăng tự thấy bản thân mình ngày thường cũng coi như là có gan làm loạn, nhưng ở bên trong Mân Sơn Kiếm Tông thì hắn không thể nào bình tĩnh đánh giá Tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông được như thế.

“Rốt cuộc là còn có ý gì, ta không hiểu rõ.”

Hắn nhìn Đinh Ninh, ho nhẹ một tiếng rồi hỏi tiếp.

“Không có ý gì, chỉ là để chúng ta tự mình đi chọn một thanh kiếm mà thôi.” Đinh Ninh quay đầu nhìn hắn một cái rồi nói tiếp: “Mân Sơn Kiếm Tông tùy ý ném ra một ít Kiếm Kinh mà còn tinh diệu hơn so với bảo vật trấn phái của một số nơi tu hành, vậy giờ bọn họ tùy tiện vớt ra mấy thanh kiếm tất nhiên cũng sẽ tốt hơn so với phần lớn những thanh kiếm ở bên ngoài.”

Tạ Trường Thăng chấn kinh, hỏi: “Tặng không sao?”

Đinh Ninh lắc đầu đáp: “Cũng không có khả năng hào phóng (*) như vậy, tối đa cũng chỉ là cho mượn dùng bên trong kiếm hội này thôi.”

(*) Nguyên tác là tài đại khí thô nghĩa là rất nhiều tiền, mà thôi ta dịch là hào phóng cho dễ hiểu.

Tạ Trường Thăng liền khinh thường nói: “Vậy thì có nghĩa gì, nếu ta có nhiều kiếm tốt như vậy thì thậm chí có thể tặng không.”

“Nếu người mà làm Tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông thì chỉ sợ rằng mười cái Mân Sơn Kiếm Tông cũng bị người đem đi tặng hết.” Tạ Nhu giễu cợt nói.

Tạ Trường Thăng tất nhiên không dám tranh cãi với nàng, lập tức dời trọng tâm câu chuyện sang hướng khác, hỏi: “Nếu vậy thì để chúng ta đi chọn một thanh kiếm làm gì? Rốt cuộc là có ý nghĩa gì?”

Đinh Ninh đáp đơn giản: “Để cho phần tỷ thí tiếp theo lại càng thêm công bằng và đặc sắc. Có vài người không có được thanh kiếm như ý ở trong tay thì nay lại đột nhiên có được, hoặc cũng có thể có vài thanh kiếm

có công dụng đặc biệt, vì vậy sẽ sinh ra rất nhiều khả năng hơn, những cuộc chiến cũng có nhiều biến hóa hơn.”

Nghe Đinh Ninh giải thích rõ ràng, Tạ Trường Thăng liền cả kinh, sợ hãi hỏi: “ Vậy cũng có nghĩa là tiếp theo đây các thí sinh sẽ chiến đấu với nhau?”

Đinh Ninh gật đầu. “Mân Sơn Kiếm Tông cho mượn kiếm thì đương nhiên là muốn chúng ta dùng nó để chiến đấu, đâu thể nào cho mượn để cắt củ cải được.”

Không ai cảm thấy câu nói đùa này của Đinh Ninh buồn cười.

(Ta cũng chả thấy buồn cười :cuoichet: - DG)

Nếu như tiếp theo từng người một phải chiến đấu thì sẽ không còn bất cứ thủ đoạn hay tiểu xảo gì nữa.

Hơn nữa lúc này bọn họ đã tiến vào một vùng thung lũng.

Sơn cốc này rất hoang vu, không hề có cây cối, đâu đâu cũng chỉ đầy cỏ hoang mọc lộn xộn, nhưng ở trung tâm sơn cốc lại có một tòa cung điện màu xanh.

Bề ngoài của cung điện màu xanh đó rất bình phàm, giống như một điện thờ tầm thường, chỉ có điều là nó rất to lớn, hơn nữa khí tức lại vô cùng lạnh lẽo.

Theo như chỉ dẫn của địa đồ thì Mân Sơn Kiếm Tông sắp xếp cho bọn họ tự chọn kiếm ở bên trong tòa cung điện màu xanh này.

“Nếu là tự lấy một thanh kiếm thì có lẽ nên đơn độc đi vào.”

Lông mày của Đinh Ninh đột nhiên nhăn tít lại, hẳn cảm giác được điều gì đó, liền đứng lại.

"Có Pháp trận sao?"

Ngay sau khi Đinh Ninh dừng lại, Trương Nghi mới cảm giác được điều đó, trong ánh mắt liền xuất hiện một tia khiếp sợ: “ Những thứ chúng ta đang thấy lúc này cũng không phải là thật?”

Tạ Trường Thăng và Nam Cung Thái Thục liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đến giờ vẫn còn chưa phát hiện ra điều gì không đúng, nhưng theo như lời nói của Đinh Ninh và Trương Nghi thì ... Phía trước có tồn tại một Pháp trận đặc biệt sao?

“Ta không thể xác định được đó là Pháp trận gì, lúc này ta cũng không biết rốt cuộc là trong đó có những thanh kiếm nào.”

Đinh Ninh suy nghĩ một chút rồi quay đầu nhìn Trương Nghi, nhẹ giọng nói: “ Nếu như bên trong có kiếm của Triệu Kiếm Lô thì huynh hãy chọn một thanh.”

Trương Nghi ngẩn người, tất cả mọi người còn lại cũng đều sửng sốt.

“Cô có thể chọn một thanh kiếm đặc biệt nặng nề... thế nhưng bên trong nếu có một thanh kiếm có thân màu trắng, chuôi kiếm là một thanh tiểu kiếm màu bạc uốn lượn, hoặc có một thanh có chuôi màu đồng cổ, trên thân kiếm có rất nhiều lỗ vuông như tiền đồng thì nhất định hãy chọn một trong hai thanh đó.” Đinh Ninh không giải thích gì, chỉ quay đầu nhìn Nam Cung Thái Thục và nhẹ nhàng nói vậy.

“Thẩm Sư đệ, có một có một thanh tiểu kiếm toàn thân đều làm bằng ngọc đen, trên chuôi kiếm có Phù văn quần quanh, Phù văn màu xanh đen, nhất định người sẽ muốn chọn thanh kiếm này.” Không hề dừng lại chút nào, hắn lại xoay người sang nhìn Thẩm Dịch rồi nói tiếp: “ Nếu không có thanh kiếm này, người hãy chọn một thanh kiếm mỏng và nhẹ một chút để có thể xuất kiếm nhanh hơn.”

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 79: Kiếm Thi Hải

Thẩm Dịch và tất cả mọi người đều dùng ánh mắt như nhìn thấy quái vật nhìn Đinh Ninh, cả bọn chấn kinh đến mức nói không ra lời.

“Đây cũng chỉ là phỏng đoán, bên trong chưa chắc có những thanh kiếm như ta vừa nói. Nhưng ta hy vọng mọi người nhớ kỹ, nếu gặp phải thanh kiếm nào đó tương tự thì ngàn vạn lần không được nhận lầm.”

Nét mặt Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như cũ.

Hắn quay đầu về phía Tạ Trường Thắng: “Người phải chú ý tìm một thanh mà toàn bộ thanh kiếm giống như dùng Phát Tinh(*) để đúc thành kiếm.”

(*) Phát tinh: tinh thể trong suốt, phát ra ánh sáng.

Lông mày Tạ Trường Thắng nhíu lại, lập tức hỏi: “Phát Tinh?”

“Là một loại tinh thạch hiếm thấy, mới nhìn trong suốt, sáng óng ánh nhưng bên trong có rất nhiều đường chỉ màu vàng.” Đinh Ninh nhìn gã nói tiếp: “Nhìn qua thanh kiếm này cũng giống với Phát Tinh nhưng thực ra là dùng một loại chất liệu nào đó được cô đọng lại rồi làm ra. Trên chuôi kiếm có đồ án Tam Túc Kim Thiềm(*).”

(*) Tam Túc Kim Thiềm: con cóc vàng ba chân.

“Nếu không có thanh kiếm này, người tìm thanh đoản kiếm toàn thân màu xanh, dài chừng ba thước rưỡi(*), không có bất kỳ hoa văn nào. Mặc dù không truyền dẫn bất kỳ chân nguyên nào nhưng cũng tự nhiên tỏa ra một quang ánh sáng màu xanh. Nếu ngay cả thanh kiếm này cũng không có thì người đành tự mình từ từ chọn vậy.”

(*) Một thước bằng 0,3m, ba thước rưỡi là dài khoảng hơn 1m.

Nói xong mấy câu, Đinh Ninh chuyển hướng nói với Tạ Nhu: “Nếu may mắn, cô có thể chọn một thanh trường kiếm màu tím nhạt, trên thân kiếm có phù văn hình tia chớp rất nhỏ. Hoặc cũng có thể chọn một thanh giống với Huyền Thiết Hắc Kiếm bình thường nhưng ở mũi kiếm có nhiều lỗ nhỏ, nếu không nhìn kỹ mũi kiếm thì không thể nào nhìn ra. Lỡ như không có hai thanh kiếm này, cô chọn một thanh kiếm có thủy linh khí nồng đượm là được.”

“Trong đó có khả năng có một thanh kiếm lớn màu xanh, thanh kiếm này là Tử Mẫu Kiếm, trên thân kiếm có kèm theo một thanh kiếm nhỏ. Nếu không có, Hà huynh tìm một thanh trường kiếm màu đỏ có hoa văn cây Tùng, khi chạm vào thân kiếm tự nhiên nóng lên, ngón tay tiếp xúc sẽ có cảm giác hơi đau đớn.”

“Tử huynh, có một thanh kiếm nhìn qua giống như bị tuyết phủ, tỏa ra hơi sương. Tốt nhất là lấy thanh kiếm này, nếu không có thì huynh một thanh trường kiếm có màu xanh đậm, phía trên có gắn phù văn mảnh như lá liễu nhô lên. Nếu không có, huynh cố gắng chọn một thanh trường kiếm có thân hẹp, dài.”

Không dừng lại chút nào, hết Tạ Nhu rồi đến Hà Triêu Tịch, tiếp theo là Tử Hạc Sơn, sau khi nói xong mấy câu này, Đinh Ninh bắt đầu cất bước đi về phía trước.

Trương Nghi theo bản năng cũng nhanh chóng đi theo.

Mặc dù lời của Đinh Ninh nói với Trương Nghi rất ngắn gọn nhưng lại khiến tâm thần của y rối loạn, có nhiều vấn đề phải suy nghĩ.

Triệu Kiếm Lô(*)... Tại sao Đinh Ninh muốn y chọn một thanh kiếm của Triệu Kiếm Lô?

(*) Triệu Kiếm Lô: Lò rèn kiếm của ông chủ họ Triệu.

Vì sao Đinh Ninh cảm thấy trong kia có khả năng có kiếm của Triệu Kiếm Lô.

Đột nhiên có một trận gió lạnh thổi nhẹ qua mặt.

Trong tích tắc, Trương Nghi phát hiện bóng dáng Đinh Ninh đi phía trước biến mất, thân thể của y bị một luồng thiên địa nguyên khí không cách nào chống lại cuốn lên, trong nháy mắt đã bay đi.

Cảnh vật trước mặt chợt thay đổi.

Ngày thường tâm tình Trương Nghi hết sức trầm ổn nhưng khi thấy rõ cảnh tượng xuất hiện trước mặt trong nháy mắt này, y không thể nào không kêu lên một tiếng khó nghe, như là âm thanh của gà khi bị cắt tiết vậy.

Không có cỏ dại, không có cung điện.

Toàn bộ cỏ dại và cung điện màu xanh lúc trước biến mất.

Xung quanh y không có một ngọn cỏ mà toàn là cát vàng, giống như là đang ở sa mạc.

Nhưng trong vùng sa mạc này cắm đầy các loại kiếm!

Ngàn, vạn thanh kiếm được cắm ngay ngắn hoặc cắm chênh chếch trên nền cát đá màu vàng. Thân kiếm tỏa ra vô số ánh kiếm đan vào nhau tạo thành một màn sáng trùng điệp. Tựa hồ trên không trung có vô số lăng kính phản chiếu hình y ở trong đó.

Trương Nghi không kiềm chế được mà kinh hãi.

Y hoàn toàn không ngờ trong này lại có nhiều kiếm như vậy.

Y cảm thấy hình như kiếm phong và kiếm khí của những thanh kiếm này như muốn cắt y ra thành trăm mảnh. Bầu không khí tĩnh mịch sền sệt như nước kẹo đường, gió lạnh liên tiếp thổi qua nhưng trên mặt đất, những hạt cát bé nhỏ nhất cũng bị đè ép đến mức không dịch chuyển được.

Một vùng chết chóc, không có chút sinh khí nào.

Kiếm cắm vào cát, hoặc ngay ngắn, hoặc xiên vẹo, như là vô số Kiếm sư đã chết đi.

Cảm giác đầu tiên của y là nơi này không phải là kiếm cốc mà giống như một kiếm trủng thật lớn, xung quanh chất đầy “thi thể” kiếm.

Thân thể và hai tay y bắt đầu run rẩy, sau đó theo bản năng y bắt đầu tìm kiếm. Đinh Ninh nói y kiếm một thanh của Triệu Kiếm Lô.

Kiếm từ Triệu Kiếm Lô cũng có nhiều loại khác nhau, nhưng có thể đại biểu cho Triệu kiếm lô thì chỉ có một loại kiếm trông như cái lò lửa lớn(*) này thôi.

(*) Kiếm từ Triệu kiếm lô này được dẫn nguyên địa linh khí và hỏa khí, cho nên nóng vô cùng, kiếm lúc nào cũng tuôn trào hơi nước và nhiệt khí bốc lên trông như cái bếp lò vậy

Bản thân Triệu Kiếm Lô cũng chỉ là một cửa hàng rèn sắt bình thường.

Mỗi thanh kiếm ở đây đều do vị tông sư Triệu Kiếm Lộ và các đệ tử chân truyền tự tay đúc lấy. Trong quá trình rèn đã thấm vào trong mỗi thanh kiếm không biết bao nhiêu thiên địa nguyên khí, chân nguyên và dẫn không biết bao nhiêu hỏa ý vào lò lửa.

Cho nên những thanh kiếm kia chính là những thanh kiếm tiêu biểu của Triệu Kiếm Lộ. Cho dù có bao nhiêu bụi đất phủ lấp cũng sẽ tỏa ra hỏa khí dày đặc, giống như là một lò hỏa khí lớn liên tục tỏa ra hơi nước.

Chỉ liếc mắt một cái, Trương Nghi đã nhìn thấy có đến ba luồng hỏa khí đỏ thẫm như ba cái lò lớn bốc lên giữa trời đất.

Lúc này, Trương Nghi bắt đầu hiểu những thanh kiếm này được lấy từ đâu, vì sao bên trong Mân Sơn Kiếm Tông lại có một kiếm trùng(*) lớn như vậy?

(*) Kiếm trùng: mộ kiếm.

Y bắt đầu nghĩ đến... Đại Tần diệt tam triều, giai thoại này hùng vĩ, bi tráng đến mức nào. Chuyện xưa đã qua biết bao năm tháng, rất nhiều sách sử chỉ viết qua loa nhưng sự thật là có bao nhiêu Kiếm sư mạnh mẽ đã ngã xuống.

Để giết rất nhiều Kiếm sư mạnh mẽ, vương triều Đại Tần phải trả bao nhiêu cái giá, có bao nhiêu tu hành giả, quân lính vì đó mà chết?

Khí huyết trong lồng ngực y bốc lên không thôi, suy nghĩ trong lòng như triều dâng sóng dậy. Nhưng lúc này, có một điều hắc khó có thể khó hiểu, tại sao lúc này Đinh Ninh đoán ra nơi đây có thể có những thanh kiếm này tồn tại?

Nhưng sau khi dừng mấy hơi thở để suy nghĩ, y bắt đầu đi về phía ba “lò lửa lớn” kia.

Chỗ này có ngàn, vạn thanh kiếm, trong đó có rất nhiều danh kiếm từng lưu danh trong điển tịch của giới tu hành. Những thứ có sắc thái truyền kỳ thường có sức hấp dẫn đặc biệt, nếu không phải Đinh Ninh bảo y chọn một thanh kiếm của Triệu Kiếm Lô mang theo người thì có lẽ y sẽ không chọn bất kỳ thanh kiếm nào.

Bởi vì trên người hắn có mang một thanh kiếm rất mạnh, đối với hắn mà nói thì nó còn quý giá hơn tất cả kiếm ở đây cộng lại.

Nhưng mà kiếm của Triệu Kiếm Lô xứng đáng được bất kỳ người tu hành nào trên cõi đời này tôn kính.

Do đó, Trương Nghi hết sức tôn kính khi đến gần ba thanh kiếm của Triệu Kiếm Lô, thậm chí còn cúi người thi lễ một cái.

Toàn thân ba thanh kiếm Triệu Kiếm Lô đều đỏ thẫm, rõ ràng là dùng kim loại mà rèn thành. Nhìn hồi lâu, y cảm nhận hình như trước giờ xung quanh chúng vẫn luôn có ngọn lửa thiêu đốt. Mặc dù không khí trong kiếm hải này đậm đặc, sền sệt như nước kẹo đường nhưng ba thanh trường kiếm màu đỏ thẫm phát ra hỏa khí nóng rực, chấn động đến mức màng tai Trương Nghi vang lên mấy tiếng nổ liên tiếp.

Kiếm của Triệu Kiếm Lô đều là một trong những kiếm tốt nhất trong thiên hạ, giữa chúng rất khó phân biệt cao thấp.

Trương Nghi không do dự lâu, y cảm thấy trong ba thanh kiếm này có một thanh kiếm tỏa ra nhiệt độ cao nhất.

Lúc y đang chọn lựa kiếm của Triệu Kiếm Lô thì ở một chỗ khác sâu trong kiếm hải, Nam Cung Thái Thục lại khó đưa ra lựa chọn.

Sự kinh hãi của cô còn lớn hơn so với Trương Nghi.

Kiểm trong kiếm hải quá nhiều, vậy mà hai thanh mà Đinh Ninh nói đều có, vậy mà cô đều tìm được!

Thân kiếm màu trắng mờ, chuôi kiếm lại là một thanh kiếm nhỏ màu bạc uẩn khúc.

Hoặc là một thanh kiếm bản rộng màu đồng thếc, trên thân kiếm có rất nhiều lỗ nhỏ hoa văn như đồng tiền.

“Những người này lựa chọn rất kỳ quái.”

Thiếu nữ mặc ào khoát dài màu xanh ngọc không nhin được nói ra.

Cung điện màu xanh mà nàng đang đứng nằm ở bên một vách núi phía trên Kiếm cốc này.

Nàng là người bố trí trận này của tử thí, tất nhiên nàng có thể thấy bất kỳ cử động của thí sinh nào trong kiếm cốc.

“Cứ cho là ta thì lần đầu tiên tiến vào kiếm cốc này thì cũng phải khiếp sợ, sau đó đi dạo tìm kiếm cũng hết hai canh giờ. Đối với người dùng kiếm mà nói, những thanh kiếm này đều có sức hấp dẫn hơn bất kỳ vật gì trên đời. Nhưng mục đích của họ họ lại cực kỳ rõ ràng, dứt khoát... Dường như là đã sớm biết trong này có những thanh kiếm như thế, vào đây rồi trực tiếp đi tìm những thanh có chủ ý từ trước. Chuyện này là sao nhỉ?”

Lông mày nàng nhíu chặt hỏi nam tử trẻ tuổi bên cạnh.

Nam tử trẻ tuổi là sư trưởng của nàng, nàng không lý giải được vấn đề, đương nhiên gã cũng không đưa ra đáp án.

“Chuyện này hẳn là có quan hệ với tên thiếu niên quán rượu kia.”

Nàng cúi đầu, suy nghĩ trong chốc lát, nét mặt đột nhiên lạnh lẽo, nói: “Ta chỉ hy vọng đây không phải là ăn gian, không có người nào tiết lộ nội

dung kiểm hội.”

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 80: Khiếp Sợ

“ Ngược lại, ta thật ra rất muốn nhìn xem hẳn sẽ chọn thanh kiếm nào.”

Nói xong câu đó, khuôn mặt của nàng lại càng trở nên lạnh lùng hơn, giống như lớp băng cứng trên mặt sông trong mùa đông rét đậm.

Đinh Ninh bình tĩnh, chăm chú nhìn ngắm biến kiếm này, nhìn ngắm phần mộ của hàng vạn thanh kiếm, trầm mặc im lặng.

Trong này có vô số kiếm tốt, hơn nữa phẩm chất của rất nhiều thanh thậm chí có thể dùng hai chữ “Tuyệt thế” để hình dung, chắc chắn là không hề thua kém những thanh kiếm trong kho kiếm thực sự của Mân Sơn Kiếm Tông chút nào, chúng phải nằm ở đây cũng chỉ vì xuất xứ của mình.

“Vì sao lại phải chinh chiến và sát phạt không ngừng?”

“Bởi vì quần hùng trực lộc (*), tổng cộng thiên hạ được chia làm bảy nước.”

(*) Trực lộc: nghĩa là đuổi hươu. Trong 'Sử Ký, Hoài Âm Hầu liệt truyện' có ghi: vua Tần mất con hươu, thiên hạ cùng săn đuổi. Sau này dùng để chỉ việc tranh giành thiên hạ.

“Chỉ có thống nhất thiên hạ mới có thể ngừng sự chinh chiến sát phạt liên miên này lại.”

“Đúng vậy.”

Đình Ninh trầm mặc nhìn biển xác kiếm này, những âm thanh kia như vang lên trong tai hắn, giống như hàng vạn thanh kiếm giờ đây đều đang nói chuyện.

Thanh âm của chúng tràn ngập sự phẫn nộ và trào phúng, càng ngày càng ồn ã, hết như hàng vạn chủ nhân của những thanh kiếm này đều sống dậy, cười lạnh với hắn.

“ Ý nghĩ của một người không thể đại diện cho suy nghĩ của tất cả mọi người trong thiên hạ.”

“ Mượn cớ chấm dứt sát phạt để đi sát phạt người khác quả thực là sai lầm.”

Đình Ninh hít sâu một hơi rồi hướng về phía hàng vạn thanh kiếm kia, nhẹ nhàng nói hai câu đó, sau đó hắn chỉ khom người thi lễ một cái rồi quay lại đi thẳng ra ngoài.

Bên trong đại điện bằng ngọc, nét mặt của thiếu nữ áo xanh liền cứng đờ.

“ Ý của hắn là gì? Chẳng lẽ không có thanh kiếm nào lọt vào mắt ? ”
Nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh nàng cũng ngẩn người.

Thiếu nữ áo xanh khiếp sợ nhìn Đình Ninh đang đi ra từ kiếm cốc, nàng bắt đầu có cảm giác những suy đoán trước đây của mình là không đúng.

"Ta muốn lại gần thêm một chút để nhìn bọn chúng."

Nàng hít sâu một hơi rồi nói với nam tử trẻ tuổi như vậy.

Bên trong cốc có biển kiếm chứa đến hàng vạn thanh, sát ý và Kiếm khí sắc bén lẽ ra phải phá nát mặt đất đến không còn một ngọn cỏ nào, biến nơi đây thành tử địa, vậy mà từ ngoài nhìn vào thì nơi đây vẫn đầy những bụi

cỏ dại tự do mọc khắp nơi. Ở giữa sơn cốc có một tòa cung điện bằng Thanh ngọc mà không ai nhìn thấy.

Đám cỏ dại ở ranh giới pháp trận bỗng hơi lay động, sau đó có một vết chân xuất hiện, thân ảnh của Đinh Ninh liền đột nhiên hiện ra.

Hắn không hề chọn bất kỳ thanh kiếm nào mà chỉ đi vào nhìn thoáng qua, cho nên ngay cả trong phần chọn kiếm này hắn cũng là người thứ nhất đi ra, vẫn mang danh đứng đầu như cũ.

"Chờ tất cả mọi người đi ra đông đủ thì gọi ta."

Hắn dùng chính Mạt Hoa Tàn Kiếm ở bên người của mình khắc hàng chữ đó trên mặt đất, sau đó lại ngồi xếp bằng, bắt đầu nhắm mắt tu hành.

Qua thời gian mấy chục hơi thở sau, ở không xa phía trước người hắn bỗng lại xuất hiện một vết chân, bóng dáng của một nữ tử cao gầy liền hiện ra trong không khí, đó chính là Tạ Nhu.

Trong mắt Tạ Nhu tràn đầy vẻ kinh ngạc khó có thể miêu tả thành lời.

Sau khi nhìn thấy Đinh Ninh đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, lòng nàng liền hơi bình tĩnh lại, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn vào tay phải của mình.

Trong tay nàng có một thanh kiếm đen tuyền.

Thanh kiếm này bất kể là vẻ ngoài hay cách hoàn thiện, hay trọng lượng đều giống như đúc với Huyền Thiết Kiếm được bách luyện(*)- thanh kiếm thường gặp nhất ở Trường Lăng.

(*) Bách luyện: Luyện trăm lần.

Nếu như hiện tại có người đi vào Kiếm cốc này, nhìn thấy thanh kiếm trong tay nàng thì nhất định họ sẽ cảm thấy nàng đã chọn một thanh bình

thường nhất.

Thế nhưng ở mũi của thanh kiếm đen này có một loạt những lỗ thủng vô cùng nhỏ.

Giống như Đinh Ninh nói, nếu không nhìn kỹ thì không thể nào thấy được.

Nàng căn bản không hề biết đây là loại kiếm gì, nhưng đó chính là một trong hai thanh kiếm mà Đinh Ninh đã nhắc nhở đặc biệt với nàng.

Trong biển kiếm đó, thanh kiếm đen tuyền, được chế tạo bình thường nhất như thế lại vô cùng dễ nhận ra, cho nên nàng sau khi liếc nhìn liền tiến lên xác định xem trên mũi kiếm có một loạt lỗ nhỏ như Đinh Ninh bảo hay không, sau đó liền lựa chọn nó mà không hề do dự.

Vì thế nàng chỉ mất rất ít thời gian đã là người thứ hai đi ra từ biển kiếm.

Nàng ngồi xuống nghỉ ngơi bên cạnh Đinh Ninh.

Nhưng chỉ hơn chục hơi thở sau, trong không khí bỗng nhiên có một cỗ khí tức nóng rực.

Trương Nghi đang cầm trong tay một thanh kiếm của Kiếm Lô liền xuất hiện ở trước mặt nàng.

Trương Nghi lúc này vẫn đang kinh ngạc khó tin, nhưng hắn là kẻ giữ lễ nhất nên vẫn đi về phía Tạ Nhu vừa đứng dậy thi lễ một cái, sau đó mới cẩn thận nhìn quanh người Đinh Ninh.

Hắn thậm chí còn tỉ mỉ dò xét bên trong ống tay áo của Đinh Ninh, sau đó liền nhìn Tạ Nhu với vẻ mặt không thể tin nổi, hỏi: “Hắn không chọn kiếm sao?”

“Dường như là không.” Tạ Nhu lắc đầu, nhẹ giọng đáp: “ Lúc ta đi ra thì hắn đã nhập định tu hành.”

Trương Nghi cười khở một tiếng, hắn vốn là người rất ưa động não nhưng sau khi ở bên cạnh Đinh Ninh thì đã có bao nhiêu sự việc hắn không thể nghĩ ra.

“Đúng là có kiếm của Triệu Kiếm Lô.” Nhìn nửa người của Trương Nghi đang bị ánh kiếm nóng rực nhuộm đỏ, Tạ Nhu không nhin được mà nhẹ nhàng nói.

Sắc mặt của Trương Nghi chợt trở nên nặng nề, hắn nhẹ giọng nói: “ Đa số danh kiếm của ba triều Hàn, Triệu, Ngụy đều ở bên trong đó.”

Đúng lúc đó, trên bãi cỏ ở phía sau hắn liền phát ra một âm thanh lạ, lại có người đi ra từ trong pháp trận.

Trương Nghi xoay người lại thì thấy kẻ đi ra là Hà Triều Tịch.

Tay của Hà Triều Tịch xách theo một thanh kiếm rộng bản màu xanh, chuôi kiếm trông hết sức mộc mạc khiến cho người ta có cảm giác trông nó giống với một thanh Trảm Mã trường đao.

“Đây là một thanh Tử Mẫu Kiếm?”

Trương Nghi nhớ tới những lời Đinh Ninh nói liền tò mò hỏi.

Kiếm của vương triều Đại Tần rất ít khi có hình dáng và cấu tạo kỳ lạ, còn giống như Tử Mẫu Kiếm thì hắn chưa từng thấy qua.

Hà Triều Tịch hít sâu một hơi rồi gật đầu, nâng thanh kiếm rộng màu xanh này lên trước mặt Trương Nghi và Tạ Nhu.

“Thanh kiếm nhỏ này để làm gì vậy?”

Trương Nghi cẩn thận nhìn trong chốc lát mới phát hiện ra trên thân của thanh kiếm này có một thanh trường kiếm dài và nhỏ khác, hai đường thẳng trên thân kiếm mà mới nhìn qua tưởng là phù văn thực ra lại chính là hai cái rãnh, Trương Nghi có cảm giác thanh kiếm nhỏ này có thể trượt theo hai cái rãnh này để bay ra khỏi thanh kiếm lớn, nhưng thanh kiếm nhỏ này lại không có chuôi, không thể cầm trên tay được.

Có lẽ nào thanh kiếm nhỏ không chuôi đấy có khả năng trong một thời khắc nào đấy sẽ bắn ra và đả thương địch thủ sao?

Chẳng qua là nếu chỉ như thế thì thanh kiếm kia cũng quá bình thường.

“Rốt cuộc là cái loại Pháp trận quái quỷ gì vậy, ở bên trong muốn thử thế nào cũng không được, đây gọi là thách người chọn được sao?”

Hà Triều Tịch còn chưa mở miệng trả lời thì một tiếng kêu buồn bực đã vang lên từ phía sau lưng hắn.

Tạ Trường Thắng đang cau có liền xuất hiện.

"Nhỏ giọng chút!"

Sợ Tạ Trường Thắng quấy nhiễu đến Đình Ninh, Tạ Nhu liền thấp giọng quát hắn, sau đó làm mặt lạnh hỏi: “ Tất cả đều không thể thử được sao?”

Tạ Trường Thắng nhìn thấy Đình Ninh đã đang nhắm mắt tu hành thì cũng sững sờ, sau đó hắn vô thức thấp giọng xuống, nhìn đám người Tạ Nhu, khó hiểu hỏi: “ Lễ nào các người ở bên trong không hề thử thanh kiếm mình lựa chọn sao?”

Tạ Nhu lắc đầu rồi nhìn sang Trương Nghi và Hà Triều Tịch.

Trương Nghi cũng lắc đầu, tiếp theo hắn, Hà Triều Tịch cũng lắc đầu.

“Coi như là không nghi ngờ gì Đinh Ninh đi... Nhưng các người không có chút hiếu kỳ nào sao?” Tạ Trường Thắng lắc đầu bất đắc dĩ rồi nói tiếp: “ Ở trong đó có thể truyền Chân Nguyên vào những thanh kiếm này nhưng lại không sao phát ra được Kiếm khí, chính vì thế nên không thể nào thử được.”

Tạ Trường Thắng dừng lại một chút rồi bất mãn nói tiếp: “ Ta vốn muốn mang cả hai thanh ra ngoài nhưng trên Kiếm Thai lại viết là tự lấy một thanh, nếu như mang cả hai đi ra chỉ sợ sẽ giống như gian lận trong sòng bạc, là phá vỡ quy củ, có khi lại bị hủy bỏ luôn tư cách tham gia kiếm hội nên đành phải bỏ qua ý nghĩ đó.”

“Người tìm được cả hai thanh kiếm Đinh Ninh nói với người?”

Tạ Nhu nghe được câu nói của Tạ Trường Thắng, ánh mắt nàng liền dừng trên thanh trường kiếm trong tay hấn.

Đây là một thanh kiếm chế tạo rất đúng khuôn phép, là một Tinh Kiếm được làm bằng chất liệu cực kỳ đặc biệt.

Toàn bộ thân kiếm sáng long lanh, lấp lánh như thủy tinh tinh khiết, nhưng bên trong lại có vô số những sợi tơ tự nhiên màu vàng, mà ở phía dưới chuôi kiếm những tia sợi màu vàng đã chạy ra mặt ngoài, hình thành nên một đồ án Tam Túc Kim Thiềm (*).

(*) Tam Túc Kim Thiềm là con cóc vàng ba chân. Đừng nhìn ta, ta cũng không biết đó là loại đồ án gìcuoichet(Dịch giả)

“Hai thanh kiếm cách nhau không xa, gần như tìm được cùng một lúc.”
Tạ Trường Thắng gật đầu đáp.

“Cho nên đứng giữa hai thanh kiếm thì người khó lòng lựa chọn?”
Trương Nghi cũng dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn thanh kiếm trong tay Tạ Trường Thắng, tiếp tục hỏi: “ Vậy vì sao người lại chọn thanh kiếm này?”

“Các người chưa từng nhìn thấy qua thanh đoản kiếm màu xanh kia, nếu như là lúc bình thường để thanh đoản kiếm màu xanh và thanh kiếm trong tay ta này trước mặt các người, các người nhất định sẽ chọn thanh đoản kiếm màu xanh. Bởi vì thanh đoản kiếm đó quá mức sắc bén, ngay cả Kiếm khí cũng có thể đả thương người. So sánh với nó thì thanh kiếm này quả thực là quá yếu, dường như có thể bị thanh kiếm kia tùy tiện cắt đứt.” Tạ Trường Thắng ngửa tay trái ra, hướng về phía Trương Nghi, nói tiếp: “ Nếu như không phải là Đinh Ninh nói trước thì chắc chắn ta cũng không chọn thanh kiếm này.”

Trên lòng bàn tay của Tạ Trường Thắng có một vết máu, lúc này máu vẫn còn đang rỉ ra.

“Kiếm khí cũng có thể đả thương người?” Trương Nghi, Hà Triều Tịch và Tạ Nhu cùng hít vào một ngụm khí lạnh.

Tạ Trường Thắng cười lạnh một tiếng rồi nói: “ Bàn tay của ta còn cách mũi kiếm một tấc mà đã bị cắt một vết như vậy.”

“Đó rốt cuộc là thứ kiếm gì?” Tạ Nhu thậm chí không nhìn được mà hơi hoài nghi Tạ Trường Thắng có đang nói thật hay không.

“Tên của kiếm không quan trọng.”

Tạ Trường Thắng chỉ lắc đầu, nhìn Đinh Ninh rồi nói: “ Hiện tại điều khiến ta không hiểu nổi là vì sao Đinh Ninh lại cảm giác được bên trong sẽ có những thanh kiếm như thế tồn tại, lẽ nào hắn đã biết bên trong là kiếm đó?”

“Thanh Kiếm đó là Hải Trãi kiếm, dùng một sừng của con Hải Trãi chế thành, xuất xứ từ nước Triệu ngày trước. Nhưng ta cũng không thể nào hiểu được tại sao hắn lại biết bên trong có tồn tại thanh kiếm đó, tại sao hắn lại biết được bên trong có khả năng là kiếm kiếm như vậy, vì thế nên hắn sẽ phải giải thích cho ta.”

(*) Hải Trãi (Haechi) : Đây là một con vật trong truyền thuyết mà Việt Nam không có, nghe nói nó chính là linh vật của Seoul. Các bạn có thể google chữ 獬豸 hoặc là haechi rồi vào phần hình ảnh để xem, trông nó giống con kỳ lân nhưng thực ra không phải là kỳ lân đâu nhé.

Giọng của một nữ tử khác vang lên từ phía sau.

Thế nhưng tất cả mọi người đều biết đó không phải là Nam Cung Thái Thực.

Bởi vì giọng của Nam Cung Thái Thực không thể lạnh lùng, không thể oai phong như thế.

Toàn thân Trương Nghi khẽ rung lên, hần xoay người lại, chỉ thấy một thiếu nữ mặc áo xanh xuất hiện trong tầm mắt.

Ngay sau đó, hai mắt của hần liền cảm thấy đau đớn.

Bởi vì vào lúc này, một nam tử trẻ tuổi, một kẻ mà ngay cả sợi tóc trên đầu cũng phát ra Kiếm khí cũng xuất hiện phía sau thiếu nữ áo xanh

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 81: Kinh Hãi

Sắc mặt của Tạ Trường Thăng chợt trở nên trắng bệch như tuyết.

Sau trận đánh lúc trước khi đi qua thanh Kiếm Thai thứ nhất, hắn bị trọng thương đến ho ra máu nhưng cũng không cảm thấy quá kinh sợ, vậy mà khi nhìn thấy thiếu nữ áo xanh này, trong nháy mắt hắn liền sinh lòng sợ hãi.

Loại sợ hãi này lại giống như bản năng và thiên tính của động vật vậy, không hề phụ thuộc vào sự chênh lệch của thực lực, giống như sự sợ hãi của một con dê đực trưởng thành khi nhìn thấy một con sói nhỏ.

Trước đây hắn đã gặp qua vô số thanh niên tuấn kiệt nhưng lại chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

“Cô rốt cuộc là loại quái vật đáng sợ gì?”

Nhìn thiếu nữ mặc áo xanh, trong lòng hắn trước tiên liền vang lên câu nói đó, sau đó một chớp mắt hắn liền nghĩ đến một khả năng khiến cho cả người trở nên lạnh cứng.

Tình trạng của Tạ Nhu và Hà Triều Tịch so với Tạ Trường Thăng cũng không hề tốt hơn, lúc này chỉ có mỗi Trương Nghi là có thể hành động.

Bởi vì hắn giữ lễ, cho nên dù trong giây lát hắn cũng cảm thấy hết sức kinh khủng nhưng vẫn thi lễ với thiếu nữ áo xanh cùng nam tử trẻ tuổi ở phía sau kia một cái.

"Xin hỏi?"

"Ta là Tịnh Lưu Ly."

Thiếu nữ áo xanh liền trả lời trực tiếp, không thềm để ý đến việc một câu trả lời đơn giản và thô bạo của nàng đã gây nên sóng to gió lớn đến thế nào trong lòng những người này.

“Cho nên hẳn là các người đều hiểu ta có thể khiến hẳn nhất định phải giải thích cho ta.”

Trên mặt thiếu nữ như có ánh sáng lạnh lập lòe, nàng nhìn Trương Nghi rồi nói tiếp.

Trương Nghi không sao bày tỏ được bất kỳ ý kiến nào khác.

Tên của Tịnh Lưu Ly này quả thực đã là tư cách lớn nhất.

Cho dù không ở bên trong Mân Sơn Kiếm Tông thì tên của nàng cũng có đủ tư cách để yêu cầu rất nhiều người đi làm rất nhiều chuyện.

Bởi vì từ năm Nguyên Võ thứ nhất cho đến bây giờ, nàng và An Bảo Thạch của Linh Hư Kiếm Môn luôn được mọi người cho là tu hành giả mạnh nhất trong tương lai của Đại Tần Vương triều.

Hay nói cách khác, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì người thiếu nữ áo xanh ở trước mắt hẳn này chính là người thừa kế của Mân Sơn Kiếm Tông trong tương lai.

Tông chủ đời kế tiếp của Mân Sơn Kiếm Tông.

Mà lúc này, thiếu nữ áo xanh đã nghiễm nhiên có được một chút oai phong của Tông chủ.

Trương Nghi chậm rãi gật đầu.

Hắn liền muốn quay người qua bên cạnh, nhưng thiếu nữ nổi danh nhất thiên hạ Tịnh Lưu Ly này lại ngăn cản hắn.

"Ta có thể chờ."

Nàng thoáng nhìn qua hàng chữ bên cạnh Đinh Ninh rồi nói: “ Để đảm bảo sự công bằng trong tỷ thí, người có thể không cần phải đánh thức hắn, không cần cắt đứt sự tu hành của hắn, có thể làm theo lời hắn nhắn lại, đợi sau khi toàn bộ người của các người đi ra mới gọi hắn dậy.”

Những lời này của nàng rất đúng mực.

Đám người Trương Nghi không còn lời nào để nói.

Đúng lúc đó, một cỗ hàn ý lạnh thấu xương đột nhiên xuất hiện trong không khí.

Trên những bụi cỏ ở ranh giới pháp trận đột nhiên liền xuất hiện sương trắng, sau đó bóng dáng Từ Hạc Sơn xuất hiện.

Tay của hắn cầm theo một thanh kiếm màu trắng tinh, thuần khiết như tuyết trắng, giống như là một thanh kiếm được tạo ra từ tuyết đọng vậy.

Thế nhưng xung quanh thanh kiếm này từ đầu chí cuối đều có những sợi khí lạnh mỏng như tơ, không có loại tuyết đọng nào có thể lạnh lẽo đến như vậy.

Chợt nhìn thấy Tịnh Lưu Ly, thân thể của Từ Hạc Sơn trước tiên cũng cứng đờ.

“Đó chính là Hàn Giang Thiên Tuyết Kiếm, là bản mệnh kiếm của một tên cung phụng nào đó bên cạnh Ngụy Đế của Vương triều Đại Ngụy ngày xưa. Mặc dù đã mất đi bản mệnh Nguyên Khí nhưng ở bên trong sơn cốt

này nó vẫn là thanh kiếm lạnh nhất.” Tịnh Lưu Ly lãnh đạm nói, thậm chí còn không xoay người nhìn Từ Hạc Sơn chút nào.

Từ Hạc Sơn đã đi ra, chỉ còn lại Nam Cung Thái Thực và Thẩm Dịch.

“Kiếm này tên là Hận Triện Chi, là kiếm của tông chủ của Thiên Liên Cung nước Hàn.” Tịnh Lưu Ly gần như không ngừng lại, vẫn nói tiếp.

Nàng còn chưa nói hết thì bóng dáng của Thẩm Dịch đã hiện ra.

Thẩm Dịch cầm trong tay một thanh kiếm toàn thân đều đen như mực, sáng bóng. Chuôi kiếm màu xanh thẫm, có hoa văn quấn quanh.

Nói xong câu đó, dường như biết Nam Cung Thái Thực sẽ không nhanh chóng xuất hiện luôn nên Tịnh Lưu Ly liền ngừng lại.

“Vậy kiếm của ta là kiếm gì?”

Tạ Trường Thăng không nhịn được mà lên tiếng.

Lúc này trong lòng hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi và bất lực, vì vậy hắn lên tiếng cũng có một nửa là bởi muốn thoát ra khỏi sự sợ hãi này.

“Một kiếm hạ mười chín thành, đây chính là kiếm của danh tướng số một của Triệu Vương Triệu ngày xưa là Triệu Khoát, Diệu Quang Kiếm. Chỉ là khi nó xuất hiện ở trong tay hắn thì lúc nào cũng tỏa ra hào quang vạn trượng nên cực ít người có thể thấy được rõ ràng chân thân của kiếm.

Tịnh Lưu Ly hững hờ nhìn Tạ Trường Thăng một lát, dường như đã nhìn ra được tâm niệm lúc này của hắn, khóe miệng lộ ra nét trào phúng mờ nhạt như có như không.

Tạ Nhu cắn chặt hàm răng.

Nàng cũng rất muốn biết thanh kiếm trong tay mình rốt cuộc là gì, nhưng trực giác của nàng lại cảm thấy càng hỏi nhiều thì càng thêm bất lợi cho Đinh Ninh.

Lúc này Tịnh Lưu Ly đang nhìn Tạ Trường Thăng, lại tiếp tục chậm rãi nói: " Sở dĩ Nam Cung Thái Thục chậm là vì nàng cũng khó có thể lựa chọn giống như người, nàng muốn chọn một trong hai thanh Ngự Trường Kiếm và Chú Kim Kiếm, nhưng nàng thận trọng hơn người."

"Hiện tại nàng đã chọn xong, nàng lựa chọn Ngự Trường Kiếm."

Chẳng biết tại sao, khi nghe Tịnh Lưu Ly nói lạnh lùng và bình thản, nhìn thấy ý vị trào phúng như có như không ở khóe môi nàng, Tạ Trường Thăng lại cảm thấy buồn bực và xấu hổ vô cớ.

“Ngự Trường Kiếm là loại kiếm gì?” Hắc ưỡn thẳng cổ, mạnh bạo hỏi.

“Các người chắc chắn còn chưa từng nghe qua cả tên của thanh kiếm này. Chủ nhân của những thanh kiếm đó đều chết trận trước khi các người ra đời, trong đó có nhiều người rất mạnh mẽ nhưng cho đến khi chết trận vẫn không được nổi danh, rất ít được ghi chép lại trong điển tịch, vì vậy nên ta lại càng không rõ vì sao hắc lại dẫn các người lựa chọn những thanh kiếm đó.”

Tịnh Lưu Ly không trả lời câu hỏi của hắc, dời ánh mắt sang người Đinh Ninh, sắc mặt lại càng lạnh lẽo. Tiếp đó, nàng nói: “ Có thể đánh thức hắc rồi.”

Bụi cỏ ở ranh giới pháp trận lại phát ra tiếng động lạ.

Bóng dáng của Nam Cung Thái Thục đến giờ đã hiện ra.

Tịnh Lưu Ly nói sao làm vậy, chờ tất cả mọi người chọn kiếm xong thì đánh thức Đinh Ninh.

Trương Nghi chật vật nuốt nước miếng một cái, đưa tay trái ra vỗ vỗ vào vai của Đinh Ninh, động tác cứng nhắc đến dị thường.

Lông mi của Đinh Ninh nâng lên, hăn mở mắt.

Lông mày của thiếu nữ áo xanh không tự chủ được mà nhăn tít lại.

Bởi vì ánh mắt của Đinh Ninh nhìn vào nàng đầu tiên, vậy mà nét mặt của hăn vẫn bình tĩnh như cũ.

"Ta là Tịnh Lưu Ly."

Nàng nhìn chăm chú vào mắt của Đinh Ninh, nói từng từ một: "Người phải trả lời ta một vài vấn đề, chuyện này quyết định việc người có thể tiếp tục tham gia Mân Sơn Kiếm Hội hay không."

Đinh Ninh trầm mặc nhìn Tịnh Lưu Ly.

Khi thực sự nhìn thấy được thiếu nữ trong truyền thuyết này hăn mới xác định được những lời đồn đại đều là thật.

Cảm nhận được khí tức của thiếu nữ này, hăn có thể khẳng định dù nàng ở trong Ba Sơn Kiếm trường vào thời nó cường đại nhất... Nếu như thiếu nữ này sống ở thời đại đó, nhất định nàng vẫn chiếm được một vị trí trong số những cường giả đỉnh cao.

Con mắt của Tịnh Lưu Ly không khỏi hơi híp lại.

Nàng không quen với việc có người đứng trước mặt mình mà vẫn bình tĩnh như vậy, cũng không quen với việc có người không đáp lời mình ngay lập tức.

Ngay khi nàng đang muốn lên tiếng lần nữa thì Đinh Ninh lại gật đầu.

"Làm sao người biết những thứ kiếm này?"

“Làm sao người cảm giác được trong kiếm cốc này có khả năng chứa một biển kiếm như vậy?”

“Chẳng lẽ có người đã tiết lộ trước cho người toàn bộ nội dung của Mân Sơn Kiếm Hội?”

“Nếu quả thật là như thế thì dù thân phận trong Mân Sơn Kiếm Hội của người kia lớn cỡ nào, chắc chắn cũng không thể bảo vệ được người.”

Nét mặt của Tịnh Lưu Ly lạnh lùng, nàng liên tục mở miệng nói bốn câu.

Nghe giọng điệu của nàng, ngay cả Tạ Trường Thắng cũng bắt đầu nghi ngờ có người tiết lộ trước toàn bộ nội dung của Mân Sơn Kiếm Hội cho Đinh Ninh.

Bởi vì với những biểu hiện trước đó của Đinh Ninh, dường như ngoại trừ lý do gian lận ra thì không thể giải thích hợp lý được bằng bất cứ cách nào khác.

Thế nhưng Đinh Ninh lại bắt đầu giải thích.

Hắn bình tĩnh nói: “Ta biết có những thứ kiếm này bởi vì ta đã ở chung với lão tổ của Chu gia trong một thời gian rất dài, ta được nghe lão nói về vô số những danh kiếm trước đây. Những cây kiếm này chẳng qua chỉ là một phần trong số đó.”

Sắc mặt của Tịnh Lưu Ly lại càng lạnh lùng hơn.

Lão tổ của Chu gia tuy là một lão già ở Trường Lăng nhưng thực sự lão có biết những thanh kiếm này hay không thì không ai có thể kiểm tra được, đặc biệt là hiện tại lão đã chết đi, bất kỳ ai đang bị truy cứu lại đặt sự giải thích của mình trên một kẻ đã chết cũng không thể nào khiến cho người ta tin phục.

Nhưng nàng không mở miệng ngay, bởi lẽ nàng muốn xem Đinh Ninh trả lời vấn đề kế tiếp kia của nàng như thế nào.

Đó mới thực sự là vấn đề khó giải thích.

“ Ta cảm thấy bên trong Kiếm cốc có thể là biến kiếm như vậy là vì thanh Kiếm Thai thứ hai.” Đinh Ninh bình tĩnh nói tiếp, không hề ngừng lại chút nào.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Tịnh Lưu Ly, trong chốc lát nàng lên tiếng hỏi: “ Chuyện đó có quan hệ gì với thanh Kiếm thai thứ hai?”

“Những Kiếm Kinh được khắc trên thanh Kiếm thai đó đều không giống với Kiếm Kinh của Đại Tần Vương triều chúng ta, ngoài ra trước đây Mân Sơn Kiếm Tông chưa bao giờ có tiền lệ tiết lộ Kiếm Kinh của mình ra ngoài, hơn nữa những bộ Kiếm Kinh đó đều rất tốt, rất thâm ảo, vì vậy nên ta nghĩ những bộ Kiếm Kinh đó chỉ có thể đến từ những nơi tu hành của ba nước đã bị Đại Tần chúng ta tiêu diệt, là vật của người ngoài nên để người ngoài xem được cũng không sao.”

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn nàng, nói: “ Bất luận kẻ nào cũng đều có nhược điểm, bao gồm cả kẻ sắp xếp những giai đoạn của Mân Sơn Kiếm Hội này. Ta muốn thắng được cái kiếm hội này thì tất nhiên sẽ coi người sắp xếp Mân Sơn Kiếm Hội như là địch nhân để phỏng đoán, suy nghĩ xem người này làm việc có theo quy luật gì không. Nếu vật trên chuôi Kiếm thai thứ hai đều đến từ bên ngoài, vậy thì ta nghĩ trong phần chọn kiếm cũng có thể là những vật từ bên ngoài như vậy.”

“Nếu như Kiếm Kinh trên thanh Kiếm thai thứ hai đều tinh diệu tuyệt luân như vậy thì ta nghĩ theo cách làm việc của người này... Phần chọn kiếm tại kiếm cốc tiếp theo tất nhiên cũng sẽ đều là những thanh kiếm hết sức kinh người.”

“Cho nên ta cảm thấy có thể sẽ có rất nhiều danh kiếm đến từ tam triều kia, nhưng ta không ngờ được là lại có nhiều kiếm như vậy, là cả một ngôi mộ kiếm.”

Nghe Đinh Ninh bình tĩnh nói rõ những chuyện này, sâu trong ánh mắt của Tịnh Lưu Ly xuất hiện ánh khiếp sợ chân chính.

Vấn đề mà nàng cảm thấy khó có thể trả lời vậy mà lại đến từ những suy đoán hợp lý như thế.

Mấu chốt chính là, chính nàng vừa nghe Đinh Ninh nói người sắp xếp Mân Sơn Kiếm Hội... Chẳng lẽ ý của nghĩa lời nói của Đinh Ninh là hẳn có thể làm được như vậy bởi vì tính nết và quy luật làm việc của mình có một chút nhược điểm hay sao?

Chỉ cần là nhược điểm thì có thể lợi dụng.

Cho nên nàng thực sự kinh hãi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 82: Thực Tế

“ Nếu các người nghi ngờ ta gian lận thì ta muốn hỏi rốt cuộc là ai trong Mân Sơn Kiếm Tông biết được tất cả những bố trí này? Nếu là ta thì ta sẽ không cho rằng người của Mân Sơn Kiếm Tông giúp đỡ ta gian lận, bởi vì trên người ta chẳng có chỗ tốt nào để cho hăn.”

Đinh Ninh quay đầu đi, nhìn về phía những doanh trường ở trên sườn núi phía xa, nói bằng một giọng điệu bình tĩnh mà lạnh lùng: “ Ta chỉ là một đệ tử bình thường của Bạch Dương động mà thôi.”

Tịnh Lưu Ly nhìn thấy mái tóc của Đinh Ninh đã có vài sợi bạc, liền trầm mặc trong giây lát.

Sau đó nàng lại hỏi tiếp: “ Vì sao người vào trong Kiếm cốc mà không chọn thanh kiếm nào?”

“Đây cũng là chuyện cá nhân của riêng ta.” Đinh Ninh quay đầu lại nhìn nàng, nói.

Tịnh Lưu Ly nói: "Đây là vấn đề cuối cùng mà ta hỏi người, hơn nữa người cũng có thể coi đây là vấn đề riêng của ta nữa."

“Ta không chọn kiếm bên trong vì rất nhiều nguyên nhân.” Đinh Ninh nhìn thanh Tàn Kiếm bên eo mình, không kiên nhẫn nói: “ Tình cảm cá nhân là một nguyên nhân, thanh kiếm này là của một vị Sư trưởng trong sư môn ban tặng, nó có ý nghĩa rất quan trọng đối với ta. Bản thân việc dùng

kiếm cũng là một nguyên nhân khác, người hãn là có thể hiểu được ta không phải là thí sinh có tu vi hay Chân nguyên mạnh nhất ở đây, nếu ta muốn thắng thì không thể nào chỉ dựa vào Chân Nguyên cùng kiếm lực của mình. Mặc dù ta có thể tìm được một danh kiếm có uy lực không tầm thường nhưng những người còn lại cũng có thể tìm được những danh kiếm không tầm thường như vậy, thế nên về mặt sức mạnh ta vẫn không thể nào chiếm được ưu thế. Vậy nên, muốn chiến thắng bọn họ thì ta chỉ có thể dựa vào thanh kiếm của mình, vậy nên tất nhiên ta cần thanh kiếm mà mình quen thuộc nhất.”

Nghe Đinh Ninh giải thích như vậy, ngay cả tên nam tử trẻ tuổi đứng sau Tịnh Lưu Ly cũng cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng những hãn kinh ngạc vì Đinh Ninh còn trẻ tuổi mà đã có được sự lĩnh ngộ đầy đủ như thế, mà hãn còn khiếp sợ lòng tin của Đinh Ninh.

“Người muốn dựa và khả năng vận dụng Kiếm chiêu và Kiếm ý vượt trội của mình để chiến thắng đối thủ.” Tịnh Lưu Ly gật đầu, màn sương lạnh lẽo bao trùm trên mặt nàng đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó khuôn mặt của nàng lại như phát ra một tia sáng kỳ lạ.

Đinh Ninh cũng gật đầu nói: “ Chiến đấu không chỉ là so khí lực, đây là đạo lý rất đơn giản.”

“Người nói rất có lý, ta hy vọng cuối cùng người có thể thắng được.”

Tịnh Lưu Ly nói xong liền xoay người lại, thân ảnh của nàng trong nháy mắt đã biến mất trong không khí, mặc dù mọi người biết rõ đó là do sự tồn tại của Pháp trận nhưng vẫn có chút cảm giác không thật.

Người như nàng ta lại xuất hiện ngay trước mặt vốn đã là có chút không thật rồi, đặc biệt là câu nói cuối cùng của nàng lại càng khiến cho người ta cảm thấy không thật hơn.

Người như nàng ta không cần phải dối trá.

Nàng nói hy vọng Đinh Ninh cuối cùng có thể thắng được thì nghĩa là nàng thực sự rất tán thưởng Đinh Ninh.

Nam tử trẻ tuổi toàn thân phát ra Kiếm Ý áy náy cười với Đinh Ninh, dường như đang xin lỗi vì bọn họ đã làm mất chút thời gian của hắn, sau đó hắn cũng không nói gì mà xoay người biến mất.

Khi thân hình của hắn đã biến đi, sau đó mấy hơi thở Trương Nghi mới hồi phục được tinh thần, hắn nhìn Đinh Ninh bằng một ánh mắt cao hứng thay cho sự dè, run giọng nói: “ Sư đệ, ngay cả Tịnh Lưu Ly cũng hy vọng đệ có thể thắng được, đệ quả thực là rất giỏi đấy.”

Nói xong câu đó hắn lại cảm thấy điều gì không đúng, liền hít sâu một hơi rồi lại nói: “ Sư đệ nhà ta vốn rất giỏi... Mặc kệ là cuối cùng có thể thắng được hay không, sư huynh cũng rất tự hào về đệ.”

“Đây không phải là thời điểm để tán dương và đặc ý, đi thôi, có người đuổi tới rồi.”

Đinh Ninh liếc mắt trở lại một cái rồi nói một câu không có mấy cảm tình, sau đó liền bắt đầu cất bước di chuyển.

“Là Diệp Hạo Nhiên, người của phủ Ly Lăng Quân.”

Nhìn bóng người màu trắng vừa xuất hiện trong tầm mắt kia, Nam Cung Thái Thực liền ngưng trọng nói: “ Chúng ta lẽ ra phải lưu lại một người ở phía sau để xem biểu hiện của bọn họ khi đi qua thanh Kiếm thai kia.”

“Không có quá nhiều tác dụng, thanh Kiếm thai kia không tạo ra được uy hiếp chân chính đối với hai mươi thứ hạng đầu trên Tài Tuấn Sách, căn bản không thể nào buộc họ lộ ra sức mạnh thực sự đang che giấu.” Đinh Ninh còn không buồn quay đầu lại, “Nhìn cũng chỉ lãng phí thời gian.”

Tịnh Lưu Ly xuyên thẳng qua Kiếm cốc, đi về một phía khác .

Bàn chân nàng nhẹ nhàng đạp lên cát vàng trên mặt đất, nhưng lại kiến cho vô số thanh kiếm bên trong Kiếm cốc rung lên.

Nam tử trẻ tuổi đứng sau lưng nàng đột nhiên nhú mày, trầm giọng hỏi: “ Người đang có chiến ý, lẽ nào người lại cảm thấy hãn sẽ trở thành đối thủ của mình?”

“Trực giác là một thứ rất khó nói, đặc biệt là người luôn biết trực giác của ta rất chính xác, giống như khi ta lần đầu tiên nhìn thấy An Bảo Thạch, lúc đó hãn chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mới bắt đầu tu hành, thế nhưng trực giác của ta lại cho biết hãn sẽ là đối thủ của ta trong tương lai.”

Nàng cũng không hề quay đầu lại, chỉ từ từ nói tiếp: “Trực giác của ta đối với tên thiếu niên quán rượu cũng vậy, chẳng qua điều đầu tiên là hãn phải sống sót được đã, bởi vì hãn chẳng còn lại bao nhiêu thời gian.”

“Người vừa nãy đúng là Tịnh Lưu Ly sao?”

Đã đi theo Đinh Ninh một lúc lâu mà Tạ Trường Thắng vẫn còn có vẻ không thể tin nổi, thậm chí càng ngày lại càng kinh hãi, ”Ta thế mà lại gặp được Tịnh Lưu Ly.”

Tạ Nhu bình thường rất ít khi nuông chiều hãn, lúc này liền lập tức trầm sắc mặt, nói : “ Nhìn biểu hiện của người kia, vừa nãy đến thở cũng không dám thở mạnh, hiện giờ còn vui vẻ cái nỗi gì?”

Tạ Trường Thắng hơi chậm lại, lập tức liền thẹn quá hóa giận mà nói: “Đây chính là Tịnh Lưu Ly đó!”

“Vậy thì có gì mà phải cao hứng?” Tạ Nhu nhìn hẩn hỏi: “ Chỉ mới thấy người ta mà đã có bộ dạng cao hứng đến thế này, người có phải là nam tử của Tạ gia không ?”

Tạ Trường Thắng lại càng tức giận nói: “ Vậy đệ còn phải thế nào, chẳng nhẽ đệ có thể lấy nàng về hay sao!”

Tạ Nhu không thềm nhìn hẩn nữa, nói: “ Sợ rằng nghĩ như vậy thôi cũng không dám.”

Nếu như là ngày thường thì chỉ sợ Tạ Trường Thắng đã sớm chẳng cãi cò cùng nàng, nhưng hôm nay chẳng biết tại sao Tạ Trường Thắng lại như bị chạm phải nọc, liền giận giữ quát lớn: “Có gì mà đệ không dám nghĩ!”

Vừa nói ra những lời đó, Tạ Trường Thắng liền đột nhiên cảm thấy xung quanh trở nên hoàn toàn yên lặng, ngay cả Đinh Ninh ở phía trước cũng dừng lại một chút.

Ánh mắt nhìn hẩn của tất cả mọi người đều rất cổ quái, ngay cả ánh mắt của Trương Nghi cũng còn cổ quái.

“Làm sao?”

Mặt của Tạ Trường Thắng chợt đỏ bừng, hẩn kêu lên.

Trương Nghi vốn là dạng quân tử khiêm nhường, hẩn cảm thấy rõ ràng là mình vừa có chút vô lễ, giờ lại nhìn thấy Tạ Trường Thắng nhìn mình kêu to mà hỏi vậy khiến cho hẩn tự cảm thấy phải cấp tốc đáp lời, cho nên hẩn do dự một chút rồi lúng túng nói: “ Lấy Tịnh Lưu Ly làm vợ... Chuyện này mà cũng dám nghĩ, Tạ Trường Thắng, người quả thực là rất giỏi.”

Khuôn mặt của Tạ Trường Thắng liền cứng đờ.

Thẩm Dịch nhìn hẩn, muốn cười mà không dám cười.

Trương Nghi lại thành thật nói: “Đúng là người muốn tự đặt cho mình một mục tiêu, mục tiêu càng cao thì thông thường thành tựu lại càng lớn.”

Từ Hạc Sơn và Nam Cung Thái Thực cùng nhìn Tạ Trường Thắng, ánh mắt cũng rất đồng tình.

Tạ Trường Thắng ngẩn ngơ, không nói thêm gì nữa, chỉ trầm sắc mặt rồi cúi đầu đi theo sau Đinh Ninh.

Nhưng sau khi đi được mấy chục bước, khi tất cả mọi người đều đã cho qua chuyện này thì Tạ Trường Thắng lại đột nhiên ngẩng đầu lên, giống như đang tức giận, hung dữ nói: “ Ai quy định nam tử phải có tu vi cao hơn nữ tử mới có thể lấy nàng chứ, ta lấy đó làm mục tiêu thì sao?”

“Người nói nghiêm túc à?” Lần này ngay cả Hà Triều Tịch vốn luôn trầm mặc ít nói cũng nhin không được mà khiếp sợ nhìn hăn, hỏi.

Tạ Trường Thắng tức giận nhìn lại, dường như không hề muốn trả lời câu hỏi của hăn.

Hà Triều Tịch có chút xấu hổ, ngượng ngùng nói: “ Cần phải ưa thích nàng ta, không nên vì bực bội mà...”

Tạ Trường Thắng lại càng thêm tức giận, “Người cảm thấy dung mạo nàng có chỗ nào không ưa nhìn, nàng có chỗ nào không ưu tú?”

Tịnh Lưu Ly hình như... Đúng là dung mạo rất ưa nhìn, hơn nữa nếu nói nàng không ưu tú thì còn ai ưu tú nữa ?

Nhưng mà chuyện này dường như cũng hơi hoang đường.

“Nếu như lấy mục tiêu là có thể làm cho người ta nhìn mình bằng đôi mắt khác thì tại sao ta lại không làm chứ?” Tạ Trường Thắng đã khôi phục lại điệu bộ bình thường, hừ lạnh một tiếng.

"Rất giỏi."

Trương Nghi lại thành thật tán thưởng một câu nữa.

Đi theo địa đồ trên thanh Kiếm thai thứ ba thì bọn họ đã đến được vách đá ở trước sơn cốc này, đến nơi bọn họ đang nói chuyện.

Ở giữa vách đá có một con đường nhỏ chật hẹp, đi qua con đường nhỏ hẹp này khung cảnh trước mặt liền bỗng nhiên trở nên rộng lớn, một sơn cốc lớn hơn xuất hiện.

Ở trước mặt bọn họ có mấy căn lều gỗ đơn sơ, trông hơi giống với chuồng trại gà vịt của những nông dân ở chốn thôn quê của Trường Lăng. Bên trong những căn lều đơn sơ đó có mùi thơm của thức ăn tỏa ra.

Đối với mấy người đã qua một ngày một đêm chưa ăn gì thì mùi thơm của thức ăn tất nhiên là vô cùng mê hoặc, nhưng đám người Đinh Ninh và Trương Nghi lại tiếp tục nhìn về phía sau của những căn lều đơn sơ đó.

Phía sau những căn lều đơn sơ là một mảnh đất rộng bằng phẳng, dường như thường ngày được rất nhiều người bước qua mài nhẵn cho nên mặt đất cứng rắn và bóng loáng, trông như được lát bằng gạch đá vậy.

Trên mặt đất có vài vết kiếm chia mảnh đất này thành rất nhiều khu vực có kích thước bằng nhau.

“Lẽ nào những thí sinh đến đây sẽ phải quyết đấu trong những khoảng sân được vết kiếm phân chia kia?”

Nam Cung Thái Thục liền hít sâu một hơi, không nhịn được liền nhẹ giọng nói: “(Quy củ) Thật là cũ”

"Rất cũ, nhưng lại rất thực tế."

Đinh Ninh bước vào trong căn lều đơn sơ.

Thức ăn bên trong căn lều đơn sơ cũng rất thực tế, một cái nồi sắt nằm bên trên cái bếp lớn vẫn còn đang tỏa ra khí nóng, trong nồi đầy cơm tẻ, bên cạnh đó còn có hai cái nồi sắt kích thước bằng nhau, bên trong theo thứ tự là một khối thịt kho lớn cùng một loại rau luộc bình thường nhất.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 83: Nhân Trù

Bình thường thì thịt mỡ kho tàu và rau luộc thanh đạm chính là sự phối hợp tốt nhất, là đồ ăn thường xuyên xuất hiện nhất trong ba bữa ăn mỗi ngày ở các nhà bình dân của Trường Lăng. Nhất là khi đói bụng, những đồ ăn này cộng với cơm trắng nóng hổi lại càng có thêm một sự hấp dẫn đến khó tả.

Những đồ ăn này tất nhiên là để dành cho những thí sinh tới được đây. Trong căn lều đơn sơ có một bàn gỗ, bên trên mặt bàn có bát đĩa sạch sẽ và một chữ vô cùng đơn giản được hợp thành từ những vết kiếm: “Dùng”.

“VẬY CŨNG COI NHƯ KHÔNG TỆ, KHÔNG CẦN PHẢI CHIẾN ĐẤU TRONG CƠN ĐÓI.”
Bụng Hà Triều Tịch sôi to như tiếng sấm, hắt hơi xấu hổ nói.

Khi ở Thanh Đăng Kiếm Viện hẳn làm việc và nghỉ ngơi cực kỳ có quy củ, thời gian ăn ba bữa trong ngày đều luôn luôn chính xác, như vậy mới có thể đảm bảo được hẳn luôn ở trong trạng thái tốt nhất để tu hành. Hiện giờ sau khi đã trải qua một ngày một đêm không ăn uống thì chỉ sợ hẳn còn bị ảnh hưởng nhiều hơn so với người bình thường.

Trương Nghi và Thẩm Dịch chăm sóc Tiết Vong Hư ở ngô Ngô Đồng Rừng Lá đã thành thói quen nên hiện tại xới cơm cho mọi người rất tự nhiên và thuần thục, rải thịt kho tàu và rau luộc lên trên bát cơm trắng thơm ngon, lại tinh tế chan thêm một ít nước canh.

Bát đầu tiên làm vậy chính là bởi thói quen khi xới cơm cho Tiết Vong Hư, điều đó lại một lần nữa nhắc nhở cho Trương Nghi nhớ tới sự thật rằng Tiết Vong Hư đã qua đời, khiến vành mắt hần lập tức lại hơi hoe đỏ.

“Bát cơm này chính là cho động chủ.”

Vì vậy hần khố sờ cúi đầu xuống, cầm một chiếc đũa vào trong bát cơm đầu tiên rồi đặt ở đầu bàn ăn.

Tạ Trường Thăng không muốn chuyện này trở nên thêm nặng nề, hần nhìn thoáng qua chén cơm mà Thẩm Dịch đang đưa cho mình, nhìn lớp thịt heo bóng loáng ở phía trên rồi thuận miệng nói: “ Như thế này rất giống với bữa cơm của tử tù trong lao ngục trước khi bị chặt đầu.”

Nam Cung Thái Thực nghe thấy vậy liền bất đắc dĩ nói: “ Người không thể nói đến điều gì may mắn hơn sao?”

"Ăn cơm, ăn cơm."

Hà Triều Tịch đã đói meo, liền bất chấp hình tượng mà cầm đũa ăn liên tục.

Đinh Ninh cũng bưng một chén cơm lên, nhưng chỉ mới ăn một miếng thì lông mày của hần đã hơi nhíu lại.

Mùi hương của thức ăn rất thơm, vị cũng không hề có gì lạ nhưng vô số những con tằm nhỏ vô hình bên trong cơ thể hần đã tự nhiên phản ứng lại, xao động lên.

Cửu Tử Tằm mà hần tu luyện là công pháp huyền ảo nhất thiên hạ, cảm giác ở bên trong cơ thể còn mạnh hơn rất nhiều lần so với phần lớn những công pháp khác, cho nên trong nháy mắt sau hần cũng cảm thấy được những luồng khí vô cùng có hại tràn ngập vào trong cơ thể mình.

Hiển nhiên là những thức ăn này đều có vấn đề, bên trong đích thực có ẩn chứa một loại độc tố kỳ lạ nào đó.

Nhưng những đồ ăn do Mân Sơn Kiếm Tông chuẩn bị tại sao lại phải có vấn đề?

Đình Ninh buông bát đĩa xuống, nhìn đám người Hà Triều Tịch đang ăn uống rất ngon lành, lại nghĩ tới Tịnh Lưu Ly vừa xuất hiện khi nãy, ánh mắt liền lóe lên một cái nhưng rồi vẫn tiếp tục trầm tư.

Thịt kho tàu và rau luộc ăn cùng với cơm là món ăn hợp khẩu vị của Hà Triều Tịch nhất, hắn dùng đĩa và hai ba cái đã ăn xong một chén cơm, nhanh chóng ăn đến chén thứ ba.

“Sư đệ, đệ cũng ăn nhiều một chút đi.”

Trương Nghi nhìn thấy Đình Ninh dùng đĩa không ăn thì liền cho rằng Đình Ninh đang khổ sở, hắn liền nuốt một cái, ngừng ăn để nhẹ giọng an ủi Đình Ninh.

Đình Ninh nhìn hắn một cái rồi lắc đầu, không hề nói gì.

Trương Nghi lại càng thêm khổ sở, nhất thời cũng cảm thấy khó mà ăn tiếp.

Nhưng đúng lúc này, Đình Ninh đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về một túp lều cạnh đó ở phía ngoài.

Trương Nghi không biết vì sao Đình Ninh lại làm vậy, hắn cũng vô thức ngẩng đầu lên nhìn theo ánh mắt của Đình Ninh, sau đó lập tức cảm thấy kinh hãi.

Cách hắn và Đình Ninh không đến mấy trượng, bên dưới một mái hiên, chẳng biết từ bao giờ đã có một bóng người màu xanh đang đứng đó.

Đây cũng là một gã nam tử trẻ tuổi mặc bào phục màu xanh ngọc.

So với tên nam tử trẻ tuổi khi này đi cùng Tịnh Lưu Ly thì khuôn mặt của tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông đang đứng dưới mái hiên rất gần bọn hăn này vô cùng bình thường, quan trọng nhất là trên người của gã không hề có Kiếm Ý sắc bén gì.

Thậm chí đến giờ hăn còn không cảm thấy được nam tử trẻ tuổi này có bất kỳ khí tức nào của Tu Hành Giả hay không.

Nếu người nam tử này cởi bộ quần áo màu xanh ngọc đại diện cho Mân Sơn Kiếm Tông kia ra thì chỉ sợ nếu gặp được gã trong một ngõ phố nào đó tại Trường Lăng thì hăn sẽ không hề để ý.

Lúc Trương Nghi đang giật mình, ngay người nhìn gã tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông vừa đột nhiên xuất hiện thì đám Tạ Trường Thăng mới phát hiện ra người này đã đến, liền đồng loạt buông bát đĩa ở trong tay xuống.

“Vì sao người không ăn?”

Người nam tử mặc áo xanh có khuôn mặt cực kỳ bình phàm kia không hề để ý đến ánh mắt của bọn họ, chỉ nhìn Đinh Ninh và hỏi.

Giọng nói của hăn cũng cực kỳ bình thường, ngữ khí bình thản, không hề có gì đặc biệt.

Đinh Ninh nhìn lại hăn, bình tĩnh nói: “ Không muốn ăn.”

“Vì sao lại không muốn ăn, chẳng nhẽ hương vị của đồ ăn không tốt sao?” Nam tử áo bào xanh hỏi, vô cùng hòa hoãn.

Nam Cung Thái Thục đột nhiên thấy phát lạnh trong lòng, gã nam tử áo xanh này khiến cho người ta cảm thấy hăn như một đầu bếp trong tủ lâu

đang hỏi thăm khẩu vị của khách hàng.

Đình Ninh không trả lời ngay.

“Ta là một người rất biết nấu ăn trong Mân Sơn Kiếm Tông, hơn nữa ta cũng tự thấy bữa cơm ta nấu còn ngon hơn của đa số những quán rượu trong Trường Lăng, quan trọng nhất là rất nhiều năm qua ta không hề tự tay nấu cho người khác ăn.” Nam tử áo bào xanh nhìn bát cơm trước mặt Đình Ninh, tiếp tục nói.

Khi hắn nói những lời này, ngữ khí vẫn ôn hòa như trước, hoàn toàn giống với đầu bếp của một quán rượu đang thỉnh cầu khách hàng nể mặt hắn chút ít mà động đũa, hương vị của những thức ăn này lại thực sự xuất sắc dị thường, mặc dù cơm đã được hâm nóng rất lâu nhưng độ mềm bên trong vẫn vô cùng phù hợp, hương vị của thịt kho tàu thì không thể tìm ra được bất kỳ một khuyết điểm nhỏ nhất nào. Tuy vậy, khi nghe được những lời này của hắn, Tạ Trường Thăng liền như liên tưởng đến chuyện gì đáng sợ, sắc mặt bèn hơi xám lại, nhất là Hà Triều Tịch đã nhanh chóng ăn xong ba chén cơm liền có cảm giác dạ dày của mình hơi co thắt.

“Ngài là Cảnh Nhận tiền bối?”

Nam Cung Thái Thục cố nén sự kinh hãi trong lòng, lên tiếng hỏi.

Nam tử áo bào xanh liền khiêm tốn nhìn nàng, vuốt cằm đáp: “ Chính là tại hạ, Cảnh Nhận.”

Hà Triều Tịch lập tức cảm giác không chỉ dạ dày đang co thắt mà còn có chút buồn nôn.

Đám người Tạ Trường Thăng cũng bắt đầu thấy sợ hãi trong lòng, bởi vì người trước mặt này chính là “Nhân trù” (*) trong truyền thuyết.

(*) Nhân trù: Kẻ nấu người, đại loại là ăn thịt người ấy.

Ngày xưa khi Đại Tần Vương triều còn chiến tranh với Hàn, Triệu, Ngụy, Cảnh Nhậm của Mân Sơn Kiếm Tổng vẫn còn là một gã đệ tử giống như bọn hăn.

Nhưng dù như vậy thì người đệ tử này của Mân Sơn Kiếm Tông vẫn để lại rất nhiều ghi chép.

Gã đã từng ám sát mấy vị tướng lãnh trọng yếu của Đại Hàn Vương Triều, có một lần gã đã ẩn núp trong doanh trại đóng quân của mấy vạn quân Đại Hàn Vương Triều hơn mười ngày, kết quả là trong quân doanh kia không có một ai phát hiện ra sự hiện diện của gã, đến sau khi gã ám sát thành công rồi đi cũng không hề bị người nào phát hiện ra tung tích.

Nhưng ghi chép kinh người nhất có liên quan đến gã là khi đang ở tại một thành trong nước Hàn, gã ngụy trang thành một đầu bếp người Hàn và bị chiêu mộ thành binh lính, vì vậy gã liền nhập quân và trở thành đầu bếp, sau đó gã liền hạ độc giết hơn ngàn người cùng lúc khiến cho danh tướng của Hàn Vương triều lúc bấy giờ là Hàn Tụng vô cùng tức giận, phái ra năm nghìn kỵ binh tinh nhuệ và mười mấy tu hành giả đuổi giết, bức gã phải tiến về phía cực Bắc nước Hàn, đến một ngọn núi đầy tuyết phủ. Quân Hàn sử dụng hơn ba nghìn bộ binh tinh nhuệ phối hợp với tu hành giả xông vào núi đuổi giết, nhưng kết quả cuối cùng là Cảnh Nhậm thì vẫn còn sống nhăn mà ba nghìn bộ binh cùng mười mấy Tu Hành Giải vây giết gã kia thì chết hơn phân nửa.

Bản thân vùng núi phía bắc nước Hàn vốn đã vô cùng ít thứ ăn được, hơn nữa quân Hàn vì muốn cắt đứt nguồn lương thực của Cảnh Nhậm nên khi bộ binh đi qua nơi nào là đuổi tận giết tuyệt đến cả động vật nhỏ và cỏ cây ở nơi đó, ngay cả những tiểu đội trước khi lên núi tìm kiếm gã mỗi ngày cũng phải ăn uống no nê, sau đó không hề mang theo bên người bất kỳ đồ ăn gì khác.

Theo một vài ghi chép thì Cảnh Nhận phải dựa vào việc giết và ăn thịt chính địch nhân thì mới còn sống sót.

Trong thời gian chiến tranh thì đây cũng là hành động bất đắc dĩ vì sinh tồn, mặc dù Cảnh Nhận chưa bao giờ mở miệng công nhận điều đó nhưng mọi người vẫn khoác cho gã một cái ngoại hiệu là “Nhân trù.”

Tuy vậy, có thể khẳng định Cảnh Nhận của Mân Sơn Kiếm Tông là một thích khách cực kỳ cường đại, vả lại hẳn không chỉ là một kiếm khách mà đồng thời còn là một tông sư về dùng độc.

Nhân vật như vậy tất nhiên là một truyền thuyết có thật đối với những hậu bối Trường Lăng này.

Tạ Trường Thăng hoàn toàn không ngờ đến, ở thời khắc này, vào tại chỗ này mà hẳn lại có thể gặp được một nhân vật trong truyền thuyết như vậy.

“Hợp khẩu vị hay không không quan hệ.”

Nhưng Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như trước, hần lắc đầu nói.

“Vậy thì người cũng phải ăn một bát.”

Cảnh Nhận lắc đầu như có chút bất đắc dĩ, sau đó gã nói: “ Bởi vì trong thức ăn này có độc.”

Sắc mặt của cả đám Trương Nghi và Tạ Trường Thăng đều thay đổi triệt để.

Chính miệng nói cho người ta biết là có độc mà lại còn bắt ăn, đây là ý gì?

Chẳng lẽ đây là người của Hoàng Hậu, tại Mân Sơn Kiếm Tông cũng có thể một tay che trời hay sao?

Nhưng đúng lúc đó, Cảnh Nhận lại khiêm tốn nói rõ: “ Bởi vì đây là quy tắc của kiếm hội... Vốn dĩ ta không cần phải nói rõ thế này, bởi vì ta cho rằng mình hạ độc tu hành giả dưới Thất cảnh thì họ căn bản không thể nào nhận ra, ta cũng vô cùng tự tin vào hương vị cũng như cách phối hợp đồ ăn của mình, nhưng ta thật không ngờ là có người nhịn đói cả một ngày một đêm mà vẫn còn không muốn ăn đồ ăn của ta làm.”

Nói xong những lời này, gã lại lắc đầu, có chút rầu rĩ than: “ Đây rốt cuộc là đạo lý gì chứ!”

Đám người Tạ Trường Thăng im lặng.

Bọn họ đều cảm thấy Cảnh Nhận nói những lời này hẳn là để thuyết phục bọn họ, bởi vì hạ độc là quy tắc của kiếm hội... Để cho bọn họ trúng độc? Đây là loại đạo lý gì?

“Đây không phải thuốc độc bình thường.”

Cảnh Nhận nhìn lướt qua tất cả mọi người rồi chậm rãi giải thích: “ Đây là Thất Diệp Tán, một loại độc của Đại Ngụy ngày xưa. Thất Diệp Tán có dược lực rất kỳ lạ, sau khi tu hành giả bình thường trúng độc thì căn bản không có bất cứ phản ứng gì, nhưng khi động thủ với người khác làm Chân Nguyên vận chuyển kịch liệt lên thì dược lực của Thất Diệp Tán sẽ ảnh hưởng đến khí huyết và nội tạng trong cơ thể, không chỉ làm cho người ta có cảm giác thống khổ vô cùng mà còn có thể làm mất đi nhiều chức năng trong cơ thể, giống như là chính thức bị trúng phải một loại kịch độc khác hoặc là bị trọng thương vậy. Cho nên Thất Diệp Tán này còn có một biệt danh khác là Thất Thành Tán, ý nói khi trúng loại độc này thì tu hành giả chỉ có thể sử dụng tối đa bảy phần lực lượng của bản thân để ra tay, nếu dùng quá số đó thì thân thể liền không chịu nổi.

“Đây là loại đạo lý gì?”

Tạ Trường Thăng cuối cùng cũng nhin không được mà kêu lên, nghĩ đến việc trong người mình đã có loại chất độc này liền xanh mặt nói: “ Đây là quy tắc biến thái gì của kiếm hội vậy!”

“Quy tắc này cũng không phải do ta đặt ra, nhưng ta rất đồng ý với đạo lý trong đó.”

Cảnh Nhận không thèm để ý đến hắc, mỉm cười nói: “ Phần lớn những lần chiến đấu mà một gã tu hành giả phải trải qua trong đời chỉ sợ đều diễn ra khi trạng thái của hắc không phải là tốt nhất, thậm chí nhiều khi còn phải chiến đấu trong lúc bị thương, cho nên chiến đấu dưới loại trạng thái này mới thật sự là có ý nghĩa. Và lại khống chế Chân Nguyên của mình, khống chế thân thể của mình, làm thế nào tiết kiệm được thêm Chân Nguyên, cái đó gọi là thu phóng tự nhiên. Nếu ngay cả việc cảm nhận thương thể của cơ thể, ngay cả việc sử dụng vài phần năng lực của mình, dưới tình huống bị thương cố hết sức để kéo dài thời gian chiến đấu, cố hết sức để phát huy chiến lực của mình mà còn không làm được thì không xứng được làm đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông chúng ta, thậm chí được tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập thôi cũng không xứng.

“Bởi vì Mân Sơn Kiếm Tông chúng ta muốn loại Kiếm Sư có thể chiến đấu thực thụ, có thể thực sự giết người chứ không phải loại kiếm sư chỉ biết dùng kiếm chiêu để múa may.” Nói đến câu này, trên mặt Cảnh Nhận mới hơi xuất hiện chút kiêu ngạo.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 84: Sự Can Đảm Chân Chính

"Nếu như ta cứ mặc kệ được lực của Thất Diệp tán mà dốc hết sức chiến đấu, lẽ nào người lại thấy chết không cứu, để ta ngay lập tức độc phát thân vong?"

Sắc mặt Tạ Trường Thăng tái xanh, nhìn Cảnh Nhận kêu lên: "Nếu thật bị độc chết, món nợ này phải tính trên đầu ai đây?"

"Thất Diệp Tán sẽ chỉ làm hoạt động trong cơ thể bị rối loạn, không đến mức khiến người ta độc phát thân vong ngay được. Nếu như người thật sự không chú ý đến độc tính của Thất Diệp Tán mà cường hoành sử dụng chân nguyên, đến lúc đó người ắt sẽ cảm nhận được sự thống khổ của những kẻ mắc bệnh nan y đang hấp hối cận kề cái chết."

Cảnh Nhận không tức giận chút nào, trái lại còn cảm thấy thú vị, miệng điểm nụ cười: "Những thống khổ khi ấy không phải chỉ bằng một chút can đảm mà chịu đựng được. Huống chi chính người tự làm độc tính phát tác, đến lúc tỷ thí bị người ta một kiếm giết chết, dù thế nào thì món nợ này cũng không thể đổ lên đầu ta được."

Tạ Trường Thăng cả giận nói: "Độc phát mới bị người giết, tức là do độc, làm sao mà không tính trên đầu người?"

Cảnh Nhận mỉm cười nói: "Ta chỉ là nghe theo mệnh lệnh sư môn. Nếu như muốn tính, thì chỉ có thể tính với Mân Sơn Kiếm Tông. Ta lại không

phải người đứng đầu ở Mân Sơn Kiếm Tông, dù trời sập xuống cũng chưa đến phiên ta đỡ."

Tạ Trường Thăng không nói được gì nữa.

Người đứng đầu Mân Sơn Kiếm Tông dĩ nhiên chính là tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông. Theo những lời đồn đại trên thế gian thì mặc dù tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông yêu thích sự thanh tịnh, chưa từng hạ sơn nhưng lại là kẻ tính toán chi ly, bao che khuyết điểm, có thù tất báo.

Ai mà dám tìm tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông tính sổ đây?

Đúng lúc này, bỗng có tiếng nhai nuốt khe khẽ vang lên.

Tạ Trường Thăng giật mình quay đầu lại thì thấy Đinh Ninh đã bưng bát cơm lên bắt đầu ăn, hơn nữa còn chẳng khác gì lúc hăn ăn cơm tại ngô Ngô Đồng Rụng Lá, trông điệu bộ rất là ngon lành.

Cảnh Nhận cũng nhìn Đinh Ninh, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn hòa, thế nhưng trong ánh mắt lại không dấu được vẻ tán thưởng.

Mân Sơn Kiếm Hội đối với mọi người ở Mân Sơn Kiếm Tông là một đại hội rất lớn nên bọn họ tự nhiên cũng rất chú ý tới tiến trình của kiếm hội.

Cả tiến trình của Đinh Ninh từ trước tới giờ đều khiến gã vô cùng tán thưởng.

Nhưng dù là tán thưởng, dù lấy địa vị của gã tại Mân Sơn Kiếm tông cũng không thể nào bỏ qua kỳ kiếm hội đạo khảm này mà ban tặng cho Đinh Ninh tư cách tiến thẳng vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập.

Có đôi khi quy củ chính là quy củ.

Không có quy củ, thì sẽ không có quy tắc.

Nhìn thấy Đinh Ninh bắt đầu bưng chén cơm lên ăn, Tạ Trường Thắng muốn giận cũng không giận được. Thế nhưng hắn vẫn không cam lòng mà quay đầu lại nhìn Cảnh Nhận nói: "Dược lực Thất Diệp Tán phi thường đặc biệt, tất cả mọi người chỉ có thể dùng bảy thành công lực, tu vi cao bảy thành, tu vi thấp vẫn bảy thành... Vậy chẳng phải tu vi cao sẽ chiếm ưu thế nhiều hơn tu vi thấp à? Cùng yếu đi như nhau mới có ý nghĩa chứ."

"Thế nào, không lẽ người muốn gạt bỏ lợi thế tu vi trời sanh của người ta sao?". Cảnh Nhận càng ngày càng cảm thấy Tạ Trường Thắng thú vị quá chừng, nhin không được bật cười: "Nếu là như vậy, có vài người chăm chỉ khổ luyện nào có còn ích lợi gì? Tất cả mọi người sẽ không cần khổ cực tu luyện chân nguyên, cũng không cần dùng chân nguyên để chiến đấu nữa."

Tạ Trường Thắng bị chặn họng, không thể tìm được lời phản bác.

Cảnh Nhận nhìn hắn với ánh mắt đầy thâm ý, tiếp theo trầm giọng nói: "Huống chi tuy nói là bảy phần, nhưng cái khó là mọi người làm sao có thể khống chế chuẩn xác để không vượt qua số đó? Chiến đấu sau khi đã phục dụng Thất Diệp tán cũng giống như người bình thường bịt mắt dạo chơi trên vách núi, càng gần với vách núi thì càng chiếm được nhiều chỗ tốt, song nếu vượt qua ranh giới thì sẽ ngã thẳng xuống vách núi mà chết. Có vài người để an toàn đi ít hơn vài bước chân, cự ly cách vách núi cũng xa hơn một ít, vậy hắn cũng chỉ có thể vận dụng năm sáu thành chân nguyên. Có vài người gan lớn thì đi nhanh về phía trước vài bước, áp sát đến vách núi, nói không chừng có thể vận dụng trên sáu thành. Về phần thất thành... Đối với các người lại khó khăn vô cùng."

Càng nghe sắc mặt Tạ Trường Thắng càng trở nên khó coi, nhưng Trương Nghi thì càng nghe càng tỏ vẻ tôn kính. Đến đây, gã không khỏi quay sang khom người thi lễ với Cảnh Nhận một cái, nghiêm túc nói: "Tiên sinh giải thích rất tường tận, tại hạ được lợi rất nhiều, cảm ơn tiên sinh."

Cảnh Nhận cũng chấp tay nhã nhặn đáp lễ. Nếu không phải gã tự lộ thân phận, sợ rằng chẳng ai dám cho gã chính là "Nhân trù" kinh khủng trong truyền thuyết kia.

Hà Triều Tịch bưng bát cơm lên ăn. Vốn dĩ sức ăn của gã cũng rất mạnh, lúc này gã đã biết Thất Diệp Tán không phải là loại độc dược có tác dụng tầm thường. Trong mắt gã, cơm và thức ăn lại trở nên ngon lành như cũ. Chỉ là gã vẫn còn một chút lo lắng nên buông bát cơm xuống, kính cẩn nói: "Tiên sinh, độc Thất Diệp Tán này trúng vào thì nặng nhẹ ra sao?"

"Kỳ thực chỉ cần ăn hết một nửa chén, hoặc ăn nhiều hơn nữa là được. Vì lý do an toàn, ta cũng muốn nhìn tận mắt mỗi người các người ăn một chén, độc tố của Thất Diệp tán rất thú vị, có ăn nhiều hơn cũng không sao. Đây cũng không phải loại độc tích tụ, trải qua mấy ngày độc tố sẽ tự động tiêu tán, không để lại vết tích." Cảnh Nhận kiên nhẫn giải thích lần thứ hai.

Không ăn không được, ăn nhiều không vấn đề gì, mùi vị thịt kho tàu và rau xanh này thực sự rất ngon mà lại còn do Cảnh Nhận, tu hành giả trong truyền thuyết đích thân xuống bếp nên mọi người đều an tâm dùng cơm.

"Thất Diệp Tán này thực sự ăn nhiều cũng không có vấn đề gì à?"

Sau một lát, Tạ Trường Thăng đột nhiên biến sắc kêu lên: "Nhưng vì sao bụng ta lại có chút đau mơ hồ thế này?"

Nghe hắn kêu vậy, những người còn lại nhất thời đều trở nên căng thẳng, song Cảnh Nhận mặt vẫn không đổi sắc, thản nhiên liếc hắn một cái: "Một ngày đêm không ăn gì, giờ ăn liền một lúc bốn chén cơm, bao tử nở căng ra dĩ nhiên là đau buốt."

Tạ Trường Thăng đờ người.

Nam Cung Thái Thục định cười nhưng lại cười không nổi.

Trương Nghi chăm chú nhìn Tạ Trường Thắng, trấn an nói: "Thời gian vẫn còn đủ, đợi đợt tỷ thí kế tiếp bắt đầu, sẽ không có vấn đề gì."

"Tiền bối, kế tiếp phải chờ thí sinh đến đông đủ mới có thể tiến hành tỷ thí tấn cấp sao?"

Lúc này, Đinh Ninh bỗng chen miệng nói: "Chắc sẽ không đơn giản như vậy chứ?"

"Hừm?"

Cảnh Nhận khẽ "hừm" một tiếng, quay đầu lại với vẻ ngoài ý muốn thì thấy Đinh Ninh đang bình tĩnh chăm chú nhìn vào vệt kiếm ngang dọc nơi giữa sân. Lông mày Cảnh Nhận hơi nhíu, hỏi ngược lại: "Vì sao người lại cho rằng sẽ không đơn giản như vậy?"

"Lúc trước trông thấy cách bố trí ở đây, văn bối liền biết đó là để thuận tiện cho việc tỷ thí tấn cấp một đối một ở màn kế tiếp, nhưng hiện tại lại phát sinh cửa ải này của tiền bối." Đinh Ninh quay đầu lại nhìn gã bình tĩnh nói: "Tiền bối từng nói Môn Sơn Kiếm Tông chỉ thu nhận kẻ biết cách dùng kiếm giết người chân chính chứ không cần phượng múa kiếm thông thường. Tiền bối cũng có nói phần lớn những cuộc chiến mà người tu hành trải qua trong đời đều không phải ở trạng thái khí định thần nhàn, đôi bên tinh thần đầy đủ, công bằng tỷ thí một đối một mà là vừa gặp đã chiến đấu. Trong đó có nhiều khi còn đang bị truy sát, hoặc là đã trải qua một thời gian dài giao chiến ở trên chiến trường; thậm chí đôi lúc còn bị thương mà vẫn chiến đấu thật lâu; hoặc là mang thương thế sau khi bị truy sát, vây khốn, đuổi giết. Muốn thật sự tiếp cận được với loại tình huống này, chỉ bằng vào lượng chân nguyên đã bị hạn chế mấy thành ắt sẽ không đủ."

Dừng một lúc, Đinh Ninh nói tiếp: "Nếu loại nhân vật như tiền bối đã lộ diện, tổn nhiều công sức tự mình làm cơm và rau cải rồi bỏ độc vào, đương nhiên sẽ không có khả năng chỉ dùng một ít thủ đoạn thế này. Vậy nên văn

bối nghi mọi chuyện không đơn giản đâu... Có lẽ sẽ gây cho chúng vẫn bối sự mệt mỏi, thậm chí làm tổn hại tới chúng vẫn bối một chút."

Khuôn mặt Cảnh Nhận rất dừng dừng, thần tình trên mặt gã từ đầu đến cuối cũng rất bình thường, nhưng giờ khắc này nghe được những điều mà Đinh Ninh vừa nói, khuôn mặt gã lại bỗng nhiên trở nên nghiêm túc hẳn, thậm chí còn phát ra những tia sáng quái dị.

"Suy đoán của ngươi rất đúng. Bởi vì phụ trách kiểm hội lần này cũng là một vị thiên tài, mà thiên tài thì luôn hướng đến sự hoàn mỹ và cực đoan." Gã nhìn Đinh Ninh với vẻ trang trọng, gật đầu, nghiêm túc nói: "Đã tham gia kiểm hội, ắt đều phải là hạng kiệt xuất tài giỏi anh tuấn, trăm dặm mới tìm được một người. Nhưng hạng vừa kiệt xuất tài giỏi anh tuấn mà lại trẻ tuổi, có thành tích chiến bại trong chừng mực thì lại càng ít hơn nữa. Rất nhiều người trong đó chưa từng bị thương nghiêm trọng lần nào, mà đối người tu hành thì việc bị thương cũng được xem như một món kinh nghiệm vô cùng quan trọng. Chỉ e có vài kẻ mường tượng sau khi bị chém hơn mười mấy vết thương, máu chảy đầm đề rồi lại phải tiếp tục giao chiến còn cảm thấy kinh hãi khôn cùng. Nếu bọn họ thực sự gặp hoàn cảnh bị một kiếm đâm vào bụng, sợ rằng lúc ấy ngay cả nửa phần chiến lực bọn họ cũng không phát huy ra nổi, chứ chưa cần nói đến việc tìm sống trong cái chết."

"Tuyệt đại đa số thanh niên đều hiểu lòng dũng cảm mười phần quan trọng, song lại không rõ cái gì là dũng cảm thật sự, bởi vì bọn họ vốn dĩ chưa từng trải qua trường hợp như vậy." Nhìn khuôn mặt đã cắt không còn giọt máu của Tạ Trường Thắng, Cảnh Nhận bổ sung thêm một câu.

Khuôn mặt gã vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm túc.

Bởi vì thiên tư của Đinh Ninh khiến gã kính trọng thêm vài phần, thậm chí còn xen lẫn ít kính nể. Gã giống Tịnh Lưu Ly, đều mong muốn Đinh Ninh có thể dành chiến thắng cuối cùng. Vậy nên lúc này lời nói của gã

không phải là chuyện phiếm, mà là thực sự truyền đạt kinh điển giảng dạy của Nho gia, cũng tựa như sư trưởng đang truyền thụ kinh nghiệm vậy.

Trương Nghi có thể cảm giác được điều này nên vẻ mặt cũng rất nghiêm túc, còn chuẩn bị thi lễ.

Nhưng Tạ Trường Thắng lại không muốn tiếp nhận ý tốt này. Hắn giữ bộ mặt lạnh lùng, kêu lên: "Rốt cuộc là ai đưa ra chủ ý biến thái như vậy? Lễ nào các người thực sự muốn thử một kiếm trên bụng chúng ta?"

"Có thể sẽ bị thử nhiều hơn một kiếm, người nên tự quan sát lấy."

Cảnh Nhận vẫn không hề tức giận mà rất tán thưởng hạng người ngay thẳng như Tạ Trường Thắng. Lúc nói ra câu nhẹ nhàng đó với Tạ Trường Thắng, đầu gã hơi quay lại nhìn nghiêng qua.

Sơn cốc này vốn dĩ chỉ là một mảnh đất rộng bằng phẳng, song hiện giờ lại có một hình ảnh màu xanh từ từ hiển lộ giữa không trung.

Cùng lúc đó một ngôi đền khổng lồ màu xanh cũng xuất hiện ở ngay góc sơn cốc.

Trước bọn họ cũng từng gặp ngôi đền màu xanh nhưng chẳng qua chỉ là hư ảnh. Nhưng hiện tại mọi người lại dám khẳng định đây chính là ngôi đền thực.

Bởi vì ngoại trừ màu sắc và ánh sáng phản chiếu bên ngoài cực kỳ chân thực, nơi ngôi đền này xuất hiện có khí tức thật, hơn nữa bên trong còn có rất nhiều trận pháp vốn dĩ không thể bắt chước và những âm thanh kỳ dị không có quy luật rõ ràng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 85: Rốt Cuộc Là Kẻ Nào?

Người của Mân Sơn Kiếm Tông rất thực tế nên sẽ không cố tình làm ra vẻ huyền bí. Bởi vậy, không cần Cảnh Nhận nói rõ thì mọi người cũng đã biết cửa ải tử thí cuối cùng hẳn phải là cung điện màu xanh này.

Tạ Trường Thăng nhìn cung điện màu xanh, càng ngày càng cảm thấy da thịt trên bụng mình phát lạnh, mừng tượng thực sự bị mũi kiếm đâm vào. Hắn cắn răng, quay đầu nhìn Cảnh Nhận hỏi:

"Rốt cuộc trong này có cái gì?"

Cảnh Nhận lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Bên trong có cái gì ta không thể giải thích rõ sớm được. Nhưng chúng ta từng nói với các người sau khi đi vào các người nhất định sẽ rất mệt mỏi, có thể bị thương, hoặc cũng có thể sẽ bị đâm rất nhiều kiếm. Vậy nên các người có quyền từ bỏ cuộc khảo nghiệm này."

Tạ Trường Thăng nổi giận: "Từ bỏ cái rắm! Đã vất vả đến đây rồi mà người còn bắt chúng ta từ bỏ? Người có biết ta phải tốn bao nhiêu ngân lượng mới lấy được một vị trí trong kiếm hội này không?"

Trương Nghi nhìn Tạ Trường Thăng với vẻ bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói: "Tiên sinh cũng chỉ có ý tốt thôi."

Cảnh Nhận không tức giận chút nào, mỉm cười nói: "Không còn cách nào khác, tốn ngân lượng để mua được vị trí, có thể ăn một chén cơm do

đích thân ta làm, thật sự không thể dễ dàng gì."

Tạ Trường Thăng cả giận nói: "Đâu chỉ một chén, ta ăn tới bốn chén."

Cảnh Nhận nhìn hắn ưỡn cái bụng lên, lắc đầu nói: "Vậy người cũng phải cẩn thận hơn một chút. Bụng không bị kiếm đâm thủng, cơm và thức ăn chảy đầy ra đất, chỉ sợ về sau người khó lòng mà ăn ngon miệng được nữa."

Tạ Trường Ngực ngực phập phồng dữ dội: "Thân là tiền bối vậy mà lại cố ý đe dọa bọn ta, người không thấy nhàm chán sao?"

"Đó là lời khuyên chân thành từ một vị trưởng lão." Cảnh Nhận chăm chú nhìn hắn, chậm rãi nói: "Có một số kẻ tu hành có cơ hội liền ăn no nên đã đời nên phải chịu cái kết bụng bị đâm thủng... Tình huống loại này chỉ e dù không chết thì cũng sẽ ảnh hưởng tới sự ngon miệng. Thậm chí qua hơn mười năm, mỗi khi ăn đều không tự chủ được nghĩ tới tình huống năm xưa, nhất là khi ăn gì đó có hình thù không đẹp, kết quả mọi thứ trong bụng người lại tiếp tục chảy xuôi ra."

Tạ Trường Thăng cứng đờ người.

Những lời này của Cảnh Nhận vẫn bình thản như trước, nhưng Tạ Trường Thăng lại nghe được cảm xúc ẩn sâu trong đó.

Nếu không từng tận mắt thấy cảnh tượng như vậy, tuyệt đối sẽ không thể thuật lại với giọng bình tĩnh mà chân thành đến thế,

Bất luận là ai rơi vào tình huống cực kỳ gian khổ bị đâm xuyên bụng, sau đó phải tiếp tục giết địch như trước mà tới cuối cùng vẫn có thể sống sót, hẳn đều phải là kẻ rất giỏi.

Cả người cứng đờ mất một lúc, Tạ Trường Thăng mới hít sâu vào một hơi, quay sang khom người với Cảnh Nhận, trầm giọng nói: "Ta bái phục

người."

Cảnh Nhận liếc hẩn một cái, cảm thấy hẩn hạ giọng như vậy mới thật sự là buồn chán.

"Tiên sinh." Trương Nghi dẫn đo một chút rồi nói. Ánh mắt hẩn nhìn Cảnh Nhận càng tỏ vẻ tôn kính.

Cảnh Nhận nhìn lại hẩn: "Ừ?"

Trương Nghi hướng về phía cung điện màu xanh, hỏi: "Khi nào chúng ta mới tiến nhập vào cung điện thừa tiên sinh? Ra vào cung điện, có yêu cầu gì không?"

"Kỳ thực ta cũng không biết bên trong cung điện có bố trí thứ gì."

Cảnh Nhận nhìn Trương Nghi bằng ánh mắt ôn hòa, thông thả nói rõ ràng: "Ta chỉ phụ trách đưa các người đi vào. Nhưng ta có thể đảm bảo những gì bố trí ở trong đó đều tuyệt đối công bằng với các người. Về phần thời gian tiến vào thì tầm một nén nhang sau khi ta ăn cơm xong, vậy nên các người chỉ có một chút thời gian để chuẩn bị."

"Nếu quả thật như tiên sinh nói. Giả dụ bọn ta đều thọ thương nghiêm trọng sau khi đi vào mà sau đó còn phải chờ tốp người sau đi vào tiếp tục tiến hành tỷ thí, vậy có công bằng hay không?" Trương Nghi do dự một chút sau đó hỏi.

"Có thể thời gian nhiều thì vết thương sẽ càng chảy máu nhiều, hoặc cũng có thể các người sẽ được thêm thời gian để xử lý thương thế." Cảnh Nhận nhả nhả nói: "Cụ thể ra sao, xét đến cùng đều do năng lực của mỗi người."

Lời cũng đã giải thích tương đối rõ ràng, thậm chí Trương Nghi còn mừng tượng rằng nếu như không phải Cảnh Nhận tương đối yêu thích

Đình Ninh thì nhất quyết sẽ không giải thích kỹ lưỡng như thế.

"Tiến và thoái trong cuộc thi tuy rằng rất khó, nhưng lúc nào cần tiến, lúc nào cần thoái phải suy nghĩ cho thật kỹ càng và chắc chắn." Cảnh Nhận cũng nhìn Đình Ninh rồi nói.

Đình Ninh nhìn lại gã, bình tĩnh nói: "Ta tiến vào cuộc thi."

Cảnh Nhận không cần nhiều lời nữa, bình tĩnh nhìn Đình Ninh và đám người bước lên con đường đó.

Sơn cốc yên tĩnh, có tiếng vang vọng của bước chân mơ hồ truyền đến. Lát sau, một thân ảnh màu trắng xuất hiện trong lều trước tầm mắt mọi người.

Chọn kiếm xong liền đuổi kịp đám Đình Ninh, đây đích thị là Diệp Hạo Nhiên.

Đình Ninh bình tĩnh chăm chú quan sát Diệp Hạo Nhiên đang chậm rãi tiến gần đến. Trong tay Diệp Hạo Nhiên vẫn là thanh Hàn Ly kiếm, trên người không thấy còn bội kiếm nào khác. Thời gian hẵn ở Kiếm Cốc cũng chưa được lâu, dù là chọn kiếm cũng nhất định phải là loại đoản kiếm thật ngắn.

Đúng lúc này Cảnh Nhận hơi ngẩng đầu, quay lại khoát tay với Đình Ninh và mọi người, nói: "Đi thôi."

Thời gian tiến vào cung điện đã đến, Đình Ninh đứng lên, chỉ là bộ dạng của hắn so với trước bất đồng. Trước khi bước đi, hắn nhìn mọi người nghiêm túc nói: "Bảo trọng."

"Sư đệ, Cảnh tiên sinh nói phải biết tiến biết thoái. Nếu thực sự không được thì nhất định đừng nên cố gắng quá." Trương Nghi tỏ ra khẩn trương,

hắn do dự một chút rồi nói tiếp: "Nhất định phải sống sót ra khỏi cung điện."

"Bất luận người tu hành xuất sắc nào cũng là tài sản trân quý của thánh thượng, khảo nghiệm này chẳng qua chỉ là một phân đoạn, chưa phải là cuộc đấu một đối một cuối cùng. Cho dù khó tránh khỏi thụ thương, Mân Sơn Kiếm Tông cũng sẽ không để cho chúng ta chết một cách dễ dàng như vậy."

Đình Ninh lắc đầu nói: "Ta chỉ muốn mọi người nhớ mình đã trúng Thất Diệp tán, chỉ được sử dụng bảy phần công lực. Thêm một điều nữa là dù các người không muốn từ bỏ, cũng nên chú ý đến thương thế của mình, không nên để thương thế ảnh hưởng tới việc tu hành sau này."

Trương Nghi cũng muốn nói với mọi người như vậy, song nhìn mái tóc Đình Ninh có chỗ đã điểm bạc, thậm chí dưới da ẩn ước hiện ra ánh sáng, hắn lại không thể thốt nên lời.

Đình Ninh xoay người đi chỗ khác, bước đi về phía cung điện màu xanh.

Kỳ thực điều hắn muốn nói nhất lúc này chính là các người không cần quá miễn cưỡng, bởi vì thật sự ta không cần các người hỗ trợ. Song hắn cũng hết sức rõ ràng rằng bằng hữu sẽ không quan tâm đến việc sự tương trợ của mình có hữu ích hay không mà vẫn sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ một phần. Giống như ba năm gió tanh mưa máu trước khi Nguyên Vô hoàng đế đăng cơ, có vài kẻ biết việc mình làm không có ý nghĩa gì lớn nhưng vẫn kiên quyết phải làm.

Thời điểm kiểu này, tốt nhất là chấp nhận, không nên cự tuyệt.

Không bao lâu sau, đám người Đình Ninh đã đi tới trước cửa cung điện màu xanh.

Hơn mười bậc thềm đá bước lên cửa đá đang đóng chặt của cung điện, cả thềm đá và cửa đá đều phủ kín rêu xanh.

Lúc Đinh Ninh vừa bước lên thềm đá đầu tiên cũng là cánh cửa màu xanh cao bằng hai người tự nhiên mở ra.

Một làn hơi nước cũng tuôn ra thấm ướt cả gương mặt Đinh Ninh.

Vô số những tạp âm bên trong cũng chợt trở nên rõ ràng, dường như ở đó có một cái thác nước đổ xuống những núi đá và thực vật có kích thước bất đồng làm phát sinh ra các loại âm thanh nước chảy khác nhau.

Một màn đen kịt không có chút ánh sáng nào, hơi nước dày đặc, căn bản không thể nhìn thấy cảnh vật bên trong.

Đinh Ninh vẫn không dừng lại mà lẳng lặng đi tới cửa.

Bên trong hình như có một thông đạo rất dài, rất nhiều ngấn nước từ phía trên liên tục chảy xuống hai bên.

"Không thể cảm nhận, vậy nên luôn phải đi sau mới biết được rốt cuộc bên trong có cái gì, ta là kẻ thứ nhất đi vào."

Đinh Ninh xoay người nhẹ giọng nói với Tạ Trường Thăng câu này rồi đi thẳng vào bên trong bóng tối.

Tạ Trường Thăng há miệng còn chưa kịp đáp gì thì thân hình của Đinh Ninh đã xa khuất tầm mắt.

"Ta sẽ là người thứ hai đi vào."

Loại cảm giác này làm Tạ Trường Thăng cảm thấy hơi khó chịu. Tuy rằng từ khi nghe Cảnh Nhận giải thích về cung điện màu xanh trên bụng hắn vẫn có cảm giác lạnh lẽo rét buốt, song lúc này hắn lại tranh lên dần

đầu Trương Nghi và Thẩm Dịch, đưa chân bước vào làn hơi nước phía trước.

"Ta... !"

Trong suy nghĩ của hắn, toàn bộ mặt đất phía trước có nhiều chỗ khá trơn trượt nên khi đặt chân xuống phải cẩn thận chú ý, nhưng hắn có tưởng tượng cũng không dám tin rằng mình vừa đạp xuống thì thân thể cũng ngay lập tức mất đi trọng tâm, cả người ngã quỵ rồi rơi xuống!

Dưới chân là một mảnh trống rỗng.

Từ bên ngoài thoát nhìn thì tưởng có thông đạo, song thực ra không hề tồn tại.

Vô số bọt nước và tiếng kêu hỗn loạn của côn trùng xung kích lên người hắn, khiến hắn có cảm giác giống như đang có vô số bàn tay lạnh giá vuốt qua da thịt mình, tiên huyết trong cơ thể cũng như thủy triều ập tới não bộ, mừng tượng muốn xông qua huyết Thiên Linh cái trên đỉnh đầu.

Bất luận cảm giác kiểu gì cũng đều như đang nhắc nhở Tạ Trường Thắng rằng hắn thật sự có thể rơi từ trên cao xuống, chính là rơi từ trên đỉnh thác nước xuống đầm sâu bên dưới.

Sẽ không ngã chết luôn chứ?

Nếu bên dưới thực sự là đầm sâu nước siết thì ai có thể bảo đảm công bằng, lẽ nào may mắn thì không đụng núi đá, còn nếu xui xẻo thì sẽ phải trọng thương sao?

Ở khoảng khắc bị khựng lại đầu tiên, Tạ Trường Thắng thực sự muốn ngay lập tức gào lên xem thử rốt cuộc tên biến thái nào bố trí ra phân đoạn này trong cuộc tỷ thí.

Nhưng mà hắn không thể gào lên tiếng nào.

Một âm thanh "bụp" vang lên!

Lúc này hắn đã rơi xuống trên một vật gì đó rất cứng, chỉ cảm thấy đau đớn vô cùng, máu nhồi lên làm hắn thiếu chút nữa phun thẳng ra.

"Xoẹt!"

Hắn lại có cảm giác thân thể mình như một con cá nhỏ trơn tuột, trượt thật nhanh xuống vật cứng kia, tuy tiếng nước chảy dưới đáy dường như rất gần nhưng hắn thủy chung vẫn không thể chạm tới được mặt nước.

"A!"

Sự phần nộ của hắn rốt cuộc cũng bị nỗi sợ hãi lấn át hoàn toàn. Một tiếng hét hoảng sợ vang lên từ miệng hắn.

Ngay lúc tiếng hét hoảng sợ này vang lên cũng là lúc trước mắt hắn xuất hiện một vầng ánh sáng chói mắt.

"Phốc!"

Hắn cảm nhận được một luồng khí và hơi nước từ trong vầng sáng phun ra.

Kế tiếp trong nháy mắt, một vùng đất ở bên ngoài cũng bỗng dưng sáng đến lóa mắt.

Một tiếng phịch vang lên, hắn lại rơi trở về không gian thực, chỉ thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa là ngất đi.

Ánh ban mai phủ xuống dòng suối bên cạnh bụi gai. Bụi gai màu đỏ thẫm cao đến thắt lưng người, theo gió lật phất chậm chậm như một dòng thủy triều đỏ thẫm.

Tạ Trường Thắng ho khan, không ngừng trút ra hơi lạnh trong người, chập vạt bò lên từ chính giữa bụi gai.

Lúc hăn hít thở, trên người liền bị gai nhọn của bụi gai đâm vào tạo ra rất nhiều vết thương nhỏ. Tạ Trường Thắng rốt cuộc cũng thấy được hoàn cảnh mình đang ở hiện nay. Trong nháy mắt kế tiếp, hăn gào lên với vẻ tức giận không gì sánh được: "Rốt cuộc là kẻ nào biến thái như vậy, là kẻ nào?"

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 86: Biển Bụi Gai

Đây là một vùng bình nguyên phủ đầy những bụi gai đỏ thẫm cao ngang eo người, cành lá những bụi gai này vừa mỏng vừa sắc, nhỏ chỉ bằng một phần mấy ngón tay nên nhẹ nhàng lắc lư, nhấp nhô như từng đợt sóng khi có gió thổi qua.

Chẳng qua, bên trên những cành lá đỏ thẫm đó là những móc gai sắc nhọn, cứng rắn. Khi Tạ Trường Thắng ngã vào đó, không chỉ bị cào ra nhiều vết thương mà còn có nhiều dằm gai dính vào bên trong da thịt nữa.

Chẳng biết có phải liên quan đến trận pháp hay không mà cả vùng bình nguyên đỏ thẫm bát ngát này cực kì giống một vùng biển đỏ thẫm, chỉ có ở bốn phía chân trời mới có thể thấy mấy bóng dáng cung điện màu xanh như ẩn như hiện, có lẽ muốn tới đó phải mất thời gian mấy ngày mới đủ.

Ánh mặt trời chói lóa, chiếu vào người còn thấy nóng bỏng, cực kì chân thật.

Tuy rằng lúc này dầm mình trong mưa và rơi xuống trong bóng đêm, hoàn toàn không thấy gì xung quanh nhưng Tạ Trường Thắng có thể chắc rằng hẳn thật sự rơi từ trên cao xuống, rồi trượt dọc theo một cái khe hay cái hốc nào đó rồi rơi mạnh xuống đây.

Thời gian cũng không lâu lắm.

Chắc hẳn vùng bình nguyên này là một chỗ nào đó trong Thiên Ma Lĩnh, có lẽ là một sơn cốc trống trải nào đó dưới chân núi. Chẳng qua, trực giác lại nói cho hẳn biết, có lẽ nơi này ở ngay trong lòng núi Ma Thiên Lĩnh.

Trong rất nhiều điển tịch cũng có nói qua, những tông môn cường đại thời xa xưa, khi chọn sơn môn đều tìm nơi có linh mạch, sau một thời gian sẽ gọt giũa núi non, bố trí cho thích hợp, dựa trên khí thế của núi, của nước, của gió mây mà bố trí trận pháp tương ứng, rồi đào rỗng thân núi, hoặc có thể xây dựng cung điện khổng lồ dưới lòng đất hay trên bình nguyên.

Những nơi này sẽ tụ tập nhiều linh khí trở thành nơi thí luyện, tu hành lý tưởng hay dùng cho gieo trồng linh thảo, cũng có thể trở thành nhà kho chứa linh vật. Trải qua vô tận năm tháng cùng những biến đổi, diệt vong của những môn phái cổ xưa kia, nếu ngẫu nhiên những nơi này vẫn còn lưu lại, đến đời sau thì sẽ trở thành những bí tàng theo cách nói của Tu Hành Giả hậu thế.

Những chỗ bí tàng này đều mang đến chấn động cho tất cả Tu Hành Giả ở Trường Lăng. Chẳng qua lúc này đây, Tạ Trường Thắng lại đang phẫn nộ muốn phát điên vì cách bụi gai mà hẳn đang nằm gần một trượng là một dòng suối nhỏ đang chảy róc rách. Nếu lúc này hẳn rơi vào cái dòng suối kia thì chắc chắn sẽ dễ chịu hơn bụi gai này gấp nhiều lần rồi. Nhưng mà người bố trí chỗ này cứ một mực làm cho hẳn rơi ngay vào bụi gai khủng khiếp kia.

“Quá độc ác, giống như đang ngồi nhìn một kẻ đang khát khô cổ họng, không cho nước thì đã đành, đằng này lại trói tay, chân kẻ đó lại rồi để nước trước mặt để trêu ngươi mà, quá độc ác mà!!!”

Tạ Trường Thắng nhìn những cánh bèo đang bênh bồng trôi trên dòng suối đang chảy trước mặt mà chửi rủa không ngừng trong lòng, chẳng qua những móc gai đâm vào da thịt lại khiến hẳn không thể chịu nổi nữa, hẳn bắt đầu rút những dằm gai mà khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn.

Việc bị dằm ghim vào tay thì có nhiều người đã trải qua, chỉ cần rút dằm trong tay ra là sẽ mau hết đau nhưng nếu không rút ra được thì vết thương sẽ đau âm ỉ mãi, đôi khi chạm vào còn gây đau đớn gấp mấy lần, thậm chí là mừng mủ, sưng đỏ. Bởi thế, cái gọi là phải nhổ “đinh trong mắt, gai trong thịt” chính là như vậy.

Chẳng qua, Tạ Trường Thắng rơi thẳng vào bụi gai, toàn thân bị đâm không biết bao nhiêu là dằm thì làm sao rút cho hết đây?

Cuối cùng, sau khoảng thời gian một nén nhang, Tạ Trường Thắng đành buông xuôi, rồi lại gào lên phần nộ: “Chẳng lẽ người không biết như vậy rất đau hay sao? Sao người không tự mình thử nghiệm cái chủ ý quái quỷ này đi!”

Tiếng thét trong bụi gai của Tạ Trường Thắng vang đi rất xa nhưng không có chút hồi âm nào cả.

(DG: dịch tới đây nhớ tới tựa truyện “ Tiếng chim hót trong bụi mận gai”cuoichet)

Rõ ràng là lúc này Đinh Ninh cùng đám người Trương Nghi đều đã đi vào vùng đầy bụi gai đỏ thẫm này mới đúng, chẳng qua lại không thấy bất kỳ bóng dáng ai cả, cứ như đã bị bụi gai cắn nuốt hết rồi.

Không có bất kỳ gợi ý nào khác, phải đi đâu tiếp đây?

Dựa theo tư duy bình thường thì có lẽ đáp án nằm ở những cung điện màu xanh ở phía xa kia hoặc đơn giản nó là cửa ra của đợt khảo thí này.

Nhưng lỡ như mấy cái cung điện đó chỉ là những thứ nguy trang có chủ đích thì sao? Nếu trận này không áp dụng theo những suy luận thường tình thì như thế nào đây?

Nhưng mà muốn di chuyển trong những bụi gai này cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Sau khi gào thét một hồi, Tạ Trường Thắng cũng im lặng, mặt hần âm trầm, rồi lặng lẽ điều tra tỉ mỉ xung quanh mấy bụi gai. Chẳng qua trong những bụi gai tầm thường này chẳng có gì khác lạ, hơn nữa cả vùng bình nguyên này như bị nhấn chìm bởi một màu đỏ thẫm, dù cho có đường đi cũng không thể nào nhìn thấy được. Giống như dòng suối kia, nó chảy qua trước mặt hần một đoạn rồi uốn lượn và khuất mất sau những bụi gai.

Nhưng Tạ Trường Thắng là người luôn quyết đoán, sau một ít thời gian hần đã nhanh chóng chưa ra quyết định.

Hần đi về phía dòng suối.

“Đúng là ngu ngốc mà.”

Lúc hai chân hần bước vào dòng suối lạnh thì cũng là lúc Tịnh Lư Ly nói ra lời đánh giá. Hai con người lấp lánh như lưu ly của nàng hiện lên vẻ không hài lòng. Bản thân nàng là người sắp đặt trận này trong thịnh hội nên lúc này nàng với một nam tử áo xanh, toàn thân phủ đầy kiếm ý cùng nhau đứng trên một vách núi ở phía sau Tạ Trường Thắng. Dưới chân nàng có một khe nứt hẹp dài, bên đó vang lên mấy âm thanh nước chảy. Những dòng nước vẫn đang phun liên tục từ khe hở kia, sau đó bị một lực lượng nào đó chặn thành sương rồi bay khắp cả vùng bụi gai đỏ thẫm.

Vách núi nàng đang đứng bị trận pháp ngăn cách nên Tạ Trường Thắng hoàn toàn không thể nào cảm nhận được sự hiện diện của nàng, mà cho dù hần biết đi nữa cũng không thể nào phá được trận pháp để gặp nàng.

Chẳng qua khi Tạ Trường Thắng gào thét phản nộ, nàng vẫn có thể nghe rõ.

“Tất nhiên đi trong khe nước dễ dàng hơn đi trong bụi gai rồi nhưng nếu từ đâu người đã rơi ngay vào bụi gai thì nên hiểu rõ, ta bố trí trận này là không muốn cho người thoải mái chút nào. Nếu người thông minh một chút sẽ biết khe nước này cũng có nguy hiểm đi nha. Hơn nữa, cả người người đều là dằm gai, vết thương không xử lý mà đi dưới nước càng dễ bị chảy mủ hư thối mà thôi.”

Lúc trước, nàng cũng không có bình luận gì với Tạ Trường Thắng, chẳng qua sau khi chê một câu ngu ngốc nàng lại không nhin được mà thốt lên mấy câu này.

Khi nghe nàng nói những lời này, nam tử áo xanh cạnh bên mỉm cười, nói: “Hắn không biết những bụi gai này từng là khảo nghiệm của đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông nên lớn tiếng phàn nàn cũng không lạ. Đàn ông Quan Trung vốn tính tình ngay thẳng nên nói vậy thôi, chẳng qua là sau khi Thanh sư đệ đòi mảnh bụi gai này cũng đã phong kín mười năm qua, cũng không biết hắn đã làm ra cái thứ đồ gì nữa đây?”

Tịnh Lưu Ly không có trả lời ngay mà chỉ nói: “Sau này mọi người cũng sẽ thấy thôi.”

Nam tử áo xanh trẻ tuổi cười khổ một cái, nói: “Nhưng mà ném bọn người kia vào nơi này, cũng không có chút nhắc nhở nào thì có vẻ không thỏa đáng lắm đi?”

Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn hắn một cái, nói: “Nếu như trong đầu bọn chúng lo lắng về sinh tồn thì cũng không cần phải suy nghĩ những thứ khác nữa, nhắc hay không cũng chẳng quan trọng.”

Nam tử áo xanh ngẩn người, nói: “Nhưng cũng không nên để xảy ra án mạng a.”

Sắc mặt Tịnh Lưu Ly trầm lại, nói: “Nếu như bọn chúng quá ngu xuẩn, tự tìm cái chết thì ai cũng không ngăn được.”

Trước người Đinh Ninh cũng có một dòng suối chảy nhẹ nhàng.

Hắn cũng rơi xuống bụi gai cách dòng suối một trượng, trên người cũng ghim rất nhiều gai nhọn cứng và dài hơn cả gai xương rồng. Chẳng qua, so với tâm tình phần nộ của Tạ Trường Thắng thì hắn lại vô cùng bình thản. Loại đau đớn trên thân thể này so với những gì hắn đã trải qua hay những thống khổ trên tinh thần thì chẳng có gì đáng nói.

Hắn khác với đám người Tạ Trường Thắng, tuy rằng chưa từng đặt chân đến Mân Sơn Kiếm Tông nhưng hắn cũng hiểu không ít về nơi này, dựa theo tốc độ rơi cùng thời gian mà tính sơ qua thì có lẽ vùng bình nguyên đồ thắm này là ở sâu trong lòng núi.

Cho nên có thể đây chính là Dưỡng Thực Tràng trong truyền thuyết của Thanh Diệu Ngâm trên Mân Sơn Kiếm Tông.

Bởi vì một đời Tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông và một số người của Ba Sơn Kiếm Tràng thà chết cũng không thềm qua lại với nhau cho nên trong cuộc chiến tranh giữa Đại Tần cùng ba triều Hàn, Triệu, Ngụy, Mân Sơn Kiếm Tông chưa từng xuất lực lần nào, hơn nữa còn đóng cửa sơn môn nhiều năm, thậm chí còn không nhúng tay vào những hỗn loạn ở Trường Lăng trong ba năm nữa. Chính vì thế mà có nhiều Tu Hành Giả cường đại và ưu tú của Mân Sơn Kiếm Tông mới có được khoảng thời gian tu hành yên tĩnh để trở nên cường đại hơn, về sau Mân Sơn Kiếm Tông mới cùng với Linh Hư Kiếm Môn trở thành hai tông môn dụng kiếm hùng mạnh nhất. Chẳng qua trong tông môn này cũng có một ít kẻ mạnh mẽ khác người. Ví như là Thiên Hạ đệ nhất độc, Tông sư Nhân trù Cảnh Nhận.

Mà Thanh Diệu Ngâm kia cũng là một trong những quái nhân đó. Thứ hắn am hiểu nhất chính là nuôi dưỡng. Chẳng qua hắn không nuôi chim thú bình thường. Tương truyền hắn nuôi nhiều loài côn trùng, dị thú, cổ quái,

hiếm lạ, rồi lại nhập lại để tạo thành một chuỗi thực vật. Chuỗi thực vật này cực kì hữu dụng, như cung cấp hung thú cho tu hành giả điều khiển, hoặc tạo ra những loài dị thú có thể tự sản sinh ra các loại bảo vật có giá trị cao.

Nhưng dù sao đối với tu hành giả thì những con hung thú hay dị thú kia cũng vô cùng kỳ dị và khủng bố như ma thần vậy cho nên, dù là trong Mân Sơn Kiếm Tông thì Thanh Diệu Ngân cũng có ngoại hiệu là Thần Ma Dưỡng Thực Giả. Hơn nữa, Mân Sơn Kiếm Tông từng vì hắc mà mở ra mấy cái Dưỡng Thực Tràng.

Mà nơi này lại là một trong những Dưỡng Thực Tràng lớn nhất, nó chính là bình nguyên ở sâu trong lòng núi Ma Thiên Lĩnh, từng là nơi thí luyện của đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông, cũng chính là vùng bụi gai đỏ thẫm mà hắc đang đứng đây.

Trong suy nghĩ Đinh Ninh chợt nhớ cái vùng bình nguyên này đã bị phong kín rất nhiều năm rồi.

Đến cuối cùng thì cái Dưỡng Thực Tràng này biến thành chỗ như thế nào nữa đây?

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 87: Vận Khí Phân Chó

Nước suối cũng không có độc gì hơn nữa lại còn mát mẻ, ngọt lành, nhiệt độ cũng vừa phải, dù phải lội trong nước nhưng cũng hơi lạnh mà thôi, không có chút cảm giác khó chịu nào cả.

Đình Ninh cũng từ từ đi đến phía dòng suối, dùng tay khóa mặt nước, hẳn biết dòng suối này cực kỳ nguy hiểm. Vì nó quá yên lặng.

Dù cho nước suối có trong đến mức nào đi nữa, chỉ cần chất nước không vấn đề gì thì nếu không có cá lớn cũng phải có chút côn trùng, tôm cá nhỏ trong đó. Nhưng mà, trong dòng suối này không có gì cả.

Ngoại trừ đáy nước có những cọng bèo màu xanh thì dường như trong suối thì không có bất kì sinh vật nào sống cả. Chỉ là sau khi trầm mặc một chút, Đình Ninh vẫn bước vào dòng suối mà lội đi.

“Cứ nghĩ hẳn khác với những tên kia, thì ra cũng lỗ mãng như nhau cả thôi.”

Nhìn thấy Đình Ninh cũng làm giống những người khác, Tịnh Lưu Ly có chút thất vọng lắc đầu, lạnh giọng nói.

Nhưng nam tử áo xanh sau lưng nàng cũng lắc đầu mà nói: “Ta lại thấy khác.”

Tịnh Lưu Ly nhíu mày: “Người thấy khác cái gì?”

Nam tử áo xanh, toàn thân phát ra Kiếm Ý nhìn nàng rồi thốt: “Trước giờ, tất cả phân đoạn khảo hạch hắc đều muốn giành hạng nhất, cho nên cửa này cũng không ngoại lệ. Đám người Diệp Hạo Nhiên sẽ mau vào đây, cho nên lựa chọn của hắc không phải là lỗ mãng, mà là muốn tiết kiệm thời gian thôi.”

Ánh mắt Tịnh Lưu Lý chớp lóe một cái, sau đó nàng gật đầu nói: “Ta thấy sư thúc nói cũng đúng lắm, chẳng qua như vậy không quá tự phụ hay sao?”

“Đôi khi tự phụ quá mức cũng đồng nghĩa với ngu xuẩn mà thôi.” Sau khi dừng một chút, nàng lại bổ sung thêm một câu.

Nghe nàng nói những lời này, nam tử áo xanh khẽ cười một tiếng, nghĩ thầm trên thế gian này, chỉ cần là thiên tài đích thực thì có mấy ai không phải cực kỳ tự phụ, không phải nàng cũng như vậy sao?

Ánh mặt trời vẫn cứ chói như vậy, khi thân thể đã quen với nhiệt độ của nước thì dòng chảy của nước cũng có hiệu quả giảm đau.

Tạ Trường Thăng luôn chú ý tập trung vào những bụi gai hai bên bờ suối; dòng suối này cũng không sâu lắm, ở hai bên gần bờ cũng chỉ sâu tới đầu gối mà thôi nhưng lợi trong đó và so với bụi gai hai bên thì cả người lại thấp đi vài phần, tầm mắt cũng bị chắn, không thể nhìn tình hình ở xa được.

Nếu như có động tĩnh gì, chắc chắn phải đến rất gần mới có thể phát hiện được.

“Nếu đã bày ra cái gì rồi thì sao không để nó mau xuất hiện cho rồi đi? Không lẽ nhìn chúng ta như thế này rất vui hay sao?”

“Nếu người cảm thấy như thế này rất vui thì người chính là một tên biến thái.”

Tạ Trường Thắng vẫn như trước, lâu lâu lại phát ra mấy câu chửi bới.

Khác với những người tu hành bình thường, hắn không có chút kiên nhẫn nào, quan trọng hơn chính là hắn đã rất mệt mỏi rồi.

Mặc dù dòng nước ôn hòa có tác dụng giảm đau nhưng những dằm gai nhọn kia vẫn truyền vào đầu hắn những cơn đau dữ dội mỗi khi bước đi.

Loại đau đớn này càng kéo dài càng làm cho người ta tổn hao thể lực và tinh thần càng nhiều.

Bình thường, hắn đi bộ liên tục năm sáu canh giờ mới thấy nhiều mệt mỏi, còn bây giờ loại cảm giác vô cùng mệt này chỉ đi ba canh giờ đã cảm thấy rõ ràng rồi.

Lúc người ta đã quá mệt thì sự chú ý cũng sẽ giảm xuống một cách vô thức.

Hơn nữa, hắn chỉ luôn tập trung chú ý những bụi gai hai bên bờ nên không phát hiện được dòng suối đằng trước chợt gợn lên một tầng sóng nước khác thường. Dưới sóng nước bắt đầu xuất hiện nhiều bóng mờ đang di chuyển.

Những bóng mờ kia di chuyển rất nhanh và dày đặc, tích tắc đã đến gần người Tạ Trường Thắng mà trước đó không gây ra chút cảm ứng nào cả, thậm chí hắn còn thấy sắc trời hơi tối nên ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Thật ngu xuẩn!”

Tịnh Lưu Ly đã chú ý Tạ Trường Thắng từ trước, nên khi thấy hắn ngẩng đầu nàng cười lạnh, rồi lên tiếng mắng một câu, đồng thời tay trái khẽ

động, một cây sáo nhỏ màu đỏ thắm chợt xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Trong thế giới của tu hành giả, sinh tử chỉ phân biệt trong nháy mắt, mà trong lúc này Tạ Trường Thắng lại ngẩng đầu một cái, đối với nàng đã là mấy cái nháy mắt rồi. Cho nên phản ứng của hắn như thế cũng đủ chết đi nhiều lần rồi.

Mà nam tử áo xanh cạnh nàng lúc đầu còn nhú mào, vẻ mặt ngưng trọng nhưng khi thấy cây sáo nhỏ như làm từ Hồng San Hô ở hải ngoại thì hoàn toàn nhẹ nhõm.

Tạ Trường Thắng còn chưa hết ngẩng đầu.

Chợt tiếng nước bị khuấy động quanh người hắn vang lên.

Sự tĩnh lặng trong dòng suối liền biến mất, vô cùng vô tận những bóng đen lướt đi trong nước hoặc phóng từ dưới suối đến người Tạ Trường Thắng.

Đến lúc này, Tạ Trường Thắng vẫn còn chưa thấy rõ hình dáng của những bóng đen này nhưng trong lòng hắn dâng lên từng hồi rung động, cảm giác sợ hãi, kinh khủng bùng lên át đi cả sự đau đớn trên người.

Một lớp bùn cát cùng bèo xanh vỡ nát, hỗn độn dưới chân hắn âm ỉ nổ tung, chân nguyên trong cơ thể hắn theo bản năng dồn về đôi chân, cùng lúc đó tay phải cũng nhanh chóng lấy chuôi kiếm chắn ngang trước người.

Chỉ là ngay lúc này, có nhiều bóng đen đã nhanh chóng bắn trên người hắn, trong đó có hai cái rơi trên cánh tay mà hắn rút kiếm.

Một tiếng hét thảm từ miệng Tạ Trường Thắng vang lên.

Trên người và cánh tay của hắn cùng phun nhiều máu tươi.

Một bóng đen nhanh nhất mang theo huyết nhục còn tươi mà phát ra mấy tiếng xèo xèo hưng phấn.

Lúc này, Tạ Trường Thắng mới cúi đầu thấy rõ những bóng đen này, đó chính là những con chuột lớn.

Những con chuột này chắc chắn không phải là loại chuột bình thường, có lẽ ngày thường chúng hoạt động trong nước nhiều nên lông đen dính chặt toàn thân, ngay cả cái đuôi dài kia cũng được phủ một tầng lông đen nhánh.

Loài chuột bình thường cũng không dữ dằn và tàn bạo như vậy, khi khí tức máu huyết tản ra trong nước, dòng suối đằng trước Tạ Trường Thắng như bùng nổ, như vô số mũi tên đen bắn xuống mặt nước vậy; chỉ là những bóng đen này là hướng lên trên mà phóng đi, như một cơn thủy triều màu đen tỏa ra một khí tức điên cuồng.

Đầu ngón tay Tịnh Lưu Ly đã động chân nguyên, thấm vào trong cây sáo nhỏ.

Nhưng đúng lúc này, trán nàng khẽ nhú rồi không làm gì nữa.

Cuối cùng Tạ Trường Thắng đã chém ra trong khi gào lên thê thảm.

Một đạo ánh kiếm lẻ loi chém thẳng về phía thủy triều đen đang điên cuồng kia, nhìn qua cứ như một ánh nến nhỏ yếu có thể bị dập tắt bất kỳ lúc nào trong gió lớn.

Đến Tạ Trường Thắng cũng tự thấy tử vong đã ập đến, rồi sau đó toàn thân mình sẽ bị những con chuột đen tàn bạo kia cắn nuốt, cả người sẽ như một cái tổ ong, lộ ra từng cái xương trắng.

“Phù!”

Nhưng làm cho hắc bất ngờ chính là, trong không khí chợt vang lên một hồi thanh âm xì xào mang theo cỗ khí tức nóng rực.

Âm thanh kia làm hắc nhớ ngay đến Triệu Kiếm Lô.

Vì loại âm thanh này cực kỳ giống với tiếng khí nóng trong lò lửa phun ra.

Sau đó trong nháy mắt, tiếng kêu thảm của hắc ngừng hắc, đôi mắt mở to hết cỡ.

Một chùm kiếm khí trắng lơ lửng như hơi nước xuất ra, rồi chợt sinh ra rất nhiều tơ lửa màu vàng, Kiếm khí kia nhóm những tơ lửa vàng.

Trước mặt hắc, một chùm mây lửa màu vàng như ráng chiều sinh ra, đẹp như đuôi của phượng hoàng trong truyền thuyết, hướng về đằng trước mà quét ngang qua.

Vô số tiếng kêu thảm thiết, the thé vì bị thiêu đốt truyền ra từ trong đám mây kia nhưng cũng rất nhanh đã tắt lịm.

Tạ Trường Thăng nhắc người nhảy lên trên bờ, rơi vào một bụi gai, trên đùi và toàn thân hắc lại bị gai đâm lẫn nữa, chẳng qua lúc này hắc lại không có chút cảm giác đau nào cả

Bởi vì hắc đang quá khiếp sợ và không thể nào tin được.

Đám mây vàng như ráng chiều phủ mấy trượng trên mặt khe suối, rất nhiều chuột đen đều đang bị thiêu đốt, có thể thấy rõ bộ lông đen kia nhanh chóng bị thiêu rụi, thân thể trắng kiện của chúng cũng bị thiêu đến óng ánh, thậm chí còn đang chảy liên tục từng lớp mỡ màu vàng. (DG: chuột đồng nướng trui.)

Tại sao lại như vậy?

Chiêu kiến này làm sao có thể tạo nên đám mây vàng kia, hơn nữa lại bao phủ một vùng lớn như thế này được?

Hồ hấp của Tạ Trường Thăng thất lại, ánh mắt của hắn vô thức nhìn về cánh tay đang cầm kiếm.

Hắn thấy kiếm trong tay mình đang trở nên sáng bóng, trong suốt, có nhiều tia sáng màu vàng ẩn trong đó như đang muốn xông ra ngoài.

Lúc này hắn mới nhìn rõ lại, đây cũng không phải là chuôi kiếm mình hay dùng thường ngày, mà chính là thanh kiếm bị Đinh Ninh bảo hắn chọn.

“Hải Trãi Kiếm phối cùng Bạch Vân quan Bạch Vân Liễu Nhiều Kiếm ý, cùng kích thích nguyên khí lại tạo ra dị biến như thế sao?”

Ánh sáng vàng kia phản chiếu trong mắt của Tịnh Lưu Ly, nàng híp mắt lại, như đang hỏi nam tử phía sau mà cũng như đang hỏi chính mình.

Trong mắt nam tử áo xanh của lóe lên vẻ kinh ngạc, hắn chân thành nói: “Ta cũng không biết.”

“Thúc là người xem Kiếm kinh nhiều nhất trong Mân Sơn Kiếm Tông mà, ta không nghĩ là lão tổ họ Chu kia biết nhiều hơn người đâu. Nếu ngay cả sư thúc cũng không biết thì sao Đinh Ninh kia lại biết? Chẳng lẽ là trùng hợp!?” Tịnh Lưu Ly quay đầu liếc nam tử áo xanh mà nói.

“Có lẽ lão tổ họ Chu trùng hợp hiểu cũng nên, có lẽ do lão đã xem qua một ít điển tịch của triều khác cũng không chừng, ngoài trừ như vậy chỉ có trùng hợp mà thôi, ta cũng không nghĩ ra khả năng nào khác nữa.” Nam tử áo xanh cười khổ nói.

Tịnh Lưu Ly thu hồi cây sáo nhỏ, ánh mắt lại nhìn về Tạ Trường Thắng đang rơi trong những bụi gai, ánh mắt nàng lóe lên chút không vui, lạnh nhạt nói: “May mắn là nhờ thanh kiếm mà thôi.”

Lúc này nói ra với giọng điệu như vậy thì Tạ Trường Thắng lại không cảm thấy chút may mắn nào.

Hắn cảm thấy bóng ma chết chóc vẫn chưa biến mất.

Những con chuột bị thiêu kia cũng không có làm cho những con khác hoảng sợ, thủy triều đen kia vẫn điên cuồng lao ra từ trong dòng suối, bắn về phía hắn.

Cùng lúc đó, hắn cảm giác được một chút rung động truyền tới từ chỗ xa xăm nào đó.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 88: Diễn Biến Không Thể Ngờ

Theo bản năng, Tạ Trường Thắng cảm thấy sợ hãi. Đối mặt những động tĩnh kỳ dị đang truyền tới từ biển bụi gai đỏ thẫm kia, hắn cảm thấy mình chỉ như một con chuột nhỏ bé trên cánh đồng hoang vu, không biết những động tĩnh đằng xa kia là một biển lửa đang thiêu đốt mọi thứ, hay một cơn địa chấn làm rung chuyển cả đại địa.

Trên người hắn còn mấy vết thương đang há miệng, nhất trên cánh tay phải có hai vết thương vô cùng đau đớn, khiến cho hắn cảm thấy mê muội, nhưng lúc này đã không còn bất kỳ lựa chọn nào khác, hắn chỉ có thể xuất kiếm.

Cho nên hắn hít sâu một hơi, cắn chặt răng đối mặt với đám chuột nước đang điên cuồng xông tới, vung kiếm một lần nữa.

Kiểm thể vẫn là Bạch Vân Liễu Kiếm của Bạch Vân Quan, hắn vung kiếm lên, kiếm quang hình thành một phù tuyến đặc biệt trên không trung, hút lấy phần lớn Thiên Địa Nguyên Khí xung quanh tạo thành Kiếm khí bông bành, nhu hòa như mây trắng.

Giống như một kiếm lúc trước, lại có vô số ánh sáng màu vàng tỏa ra từ thân kiếm. Những tia sáng đó không hề ấm áp chút nào, nhưng khi rơi vào trong Kiếm Khí nhu hòa kia thì lại giống như vô số đám lửa rơi vào trong dầu nóng, lập tức đốt cháy đám Kiếm Khí như mây trắng kia, làm nó bốc cháy mãnh liệt, phun cả ra ngoài.

Kiểm ý của Bạch Vân Liễu Kiếm kia chính là một bí pháp công thủ toàn diện của Bạch Vân Quan, cũng là một trong những Kiếm Kinh thượng thừa nhất của môn phái, với tu vi thực sự của Tạ Trường Thăng thì chỉ có thể che chắn được khoảng một trượng xung quanh mình, nhưng khi những tia sáng màu vàng kia bắn ra và bùng cháy, chỉ trong khoảnh khắc toàn bộ những con chuột lớn màu đen ở trong khoảng bốn năm trượng trước người hắn đều biến mất hoàn toàn, trở thành những khối thịt vàng ươm, ứa mỡ, không ngừng rơi xuống nước.

Cảnh tượng đó làm cho Tạ Trường Thăng có thêm lòng tin, hắn lại hít sâu thêm một hơi, cố gắng làm tinh thần tỉnh táo lại rồi chém thêm một kiếm về phía trước.

Một tiếng xoẹt vang lên.

Nhờ một kiếm lúc trước tranh thủ được chút thời gian, Tạ Trường Thăng liền hươu Diệu Quang Kiếm lên cắt xuống một mảnh vải rách từ áo của mình, nhanh chóng băng bó lại vết thương đang chảy máu trên cánh tay. Sau đó, hắn cắn răng, tay phải nắm chặt lấy chuôi thanh Diệu Quang Kiếm.

Đồng tử trong mắt hắn như đang cháy lên một ngọn u hỏa khác thường, như đã bị mùi thịt mùi thịt cháy và máu tươi kích thích cho điên cuồng. Những con chuột đen đều cảm thấy sợ hãi, liền nhao nhao chạy trốn.

Bỗng trong dòng suối xuất hiện một làn sóng mới.

Dị động từ đằng xa khiến hắn kinh hãi ngay từ ban đầu giờ đã đến gần.

Tạ Trường Thăng ngừng lại.

Hộ hấp của hắn cũng hơi dừng.

Bầy chuột lớn đang lui về phía sau tạo thành một làn sóng đen. Làn sóng đen đó đập vào con sóng mới đang vọt tới ở cách hắn mười trượng.

Con sóng đang vọt tới vốn trong suốt, có thể nhìn xuyên qua, ở phía ngoài được bao bởi một lớp bọt màu trắng. Nhưng chỉ trong nháy mắt sau khi va chạm với con sóng màu đen kia, toàn bộ đám bọt trắng liền biến thành màu đỏ tươi của máu.

Một mùi máu tanh nồng nặc lại lan ra trên mặt suối.

Tiếng của vô số những hàm răng sắc nhọn đang nhai xương truyền tới từ dưới nước, bầy chuột màu đen vốn đang điên cuồng giờ đã trở nên hoảng sợ, vô số những con chuột lớn nhảy lên hai bên bờ, muốn thoát ra khỏi dòng suối này.

Nhưng có vô số những tia sáng bạc cũng đồng thời lao ra từ dưới nước, đuổi theo những con chuột lớn màu đen.

Tạ Trường Thăng không cần phải ra tay nữa, tất cả những con chuột lớn màu đen giờ đều đang bị đuổi giết, không rảnh mà bận tâm tới hãn, nhưng hãn căn bản vẫn không dám buông lỏng thanh kiếm trong tay.

Toàn bộ tia sáng bạc vừa bắn ra từ trong dòng suối đều là những con vật nhỏ màu bạc, vẻ ngoài trông giống với thằn lằn bình thường, chỉ khác ở chỗ chúng có một bộ phận giống như mang cá, mới liếc qua liền có thể đoán được vì sao chúng có thể hô hấp ở dưới nước. Hàm răng nhỏ của chúng trông có vẻ rất ngắn, cũng không hề sắc bén, vậy mà... Để có thể cắn xé và nhai nuốt huyết nhục nhanh như thế thì tốc độ cắn của những hàm răng này nhất định phải rất nhanh.

Lúc này, trong mắt của Tạ Trường Thăng thì tốc độ cắn xé của những con vật nhỏ màu bạc có hình dáng như thằn lằn này còn nhanh hơn cả tốc độ xuất kiếm của Kiếm Sư bình thường. Thậm chí, sự di động và cắn xé của cái đầu và hàm răng bọn chúng còn để lại những tàn ảnh hư ảo.

Với tốc độ như vậy, chỉ trong thời gian một hơi thở những con chuột lớn màu đen vừa nhảy lên từ dòng suối vốn còn lạnh lặn kia giờ đã chỉ còn

những mẫu chi thừa.

Theo bản năng, Tạ Trường Thắng muốn chạy trốn.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng ngấn hiện lên trong mắt đã khiến cho hắn phải dừng lại.

Một vài con vật nhỏ màu bạc giống thằn lằn đã trèo lên trên hai bờ suối, mang theo cái bụng phình căng.

Những con vật vừa mới được ăn no bằng một tốc độ kinh người đó liền bắt đầu nằm ngủ.

Trên người chúng xuất hiện một vài vết nứt màu bạc, dĩ nhiên là đang lột da bằng một tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Chúng càng lột da thì tứ chi lại càng như teo lại.

Hiển nhiên là chúng đang lột xác thành một sinh vật khác bằng một tốc độ cực nhanh, hay nói cách khác là chúng đang trưởng thành.

Cũng đúng lúc này, Tạ Trường Thắng nghe được rất nhiều tiếng sột soạt.

Những âm thanh này đến từ biển bụi gai ở hai bên bờ suối.

Thân thể của Tạ Trường Thắng lại một lần nữa cảm thấy rét lạnh.

Theo bản năng, hắn bước mấy bước về phía mép nước.

Rất nhiều con rắn đỏ thẫm chui ra từ trương đất bùn, xuất hiện ngay bên cạnh mấy con vật nhỏ đang lột da kia.

Những con rắn màu đỏ thẫm đó nhìn chỉ giống con giun, nhưng sau khi đến gần những con vật màu bạc đang lột da kia, bọn chúng liền thi nhau há miệng ra.

Miệng của bọn chúng trông rất lớn, rất mềm mại, bên trong không hề có răng, nhưng những cái miệng đó đang chậm rãi nuốt chửng những con vật đang lột da kia vào trong bụng, cảnh tượng trông vô cùng khủng khiếp.

Những con vật nhỏ màu bạc đang lột da kia căn bản không thể phản kháng, mà những con còn lại ở trong dòng suối sau khi săn giết được những con chuột lớn và xé thành mảnh nhỏ thì cũng nuốt cả thịt lẫn xương vào trong bụng rồi trèo lên bờ, bắt đầu lột da, bắt đầu bị những con rắn đỏ thẫm vừa mới chui ra kia nuốt chửng.

Những con vật nhỏ màu bạc kia như đều cam tâm tình nguyện bị nuốt bởi những con rắn đỏ này, chúng như là đồ ăn được chặn thả của những con vật kia vậy.

Sắc mặt của Tạ Trường Thăng ngày càng trắng bệch.

Hắn cảm giác được sau khi ăn uống, có từng cổ Nguyên Khí đang được tạo ra trong bụng của những con rắn màu đỏ thẫm, bắt đầu thấy có sương trắng xuất hiện xung quanh miệng của những con rắn đó, sau đó lại có thêm vụn băng.

Đây là một quá trình tiến hóa rất nhanh mà hắn căn bản không thể nào giải thích được.

Những con rắn đỏ thẫm này giống như những tu hành giả đang ăn Linh dược để tu luyện, bên trong cơ thể có một lượng Thiên Địa Nguyên Khí đặc thù đang được tích lũy dần.

Đàn chuột màu đen biến thành đồ ăn của những con rắn lẫn bạc, sau đó những con vật đó lại trở thành đồ ăn của những con rắn màu đỏ thẫm, rồi những con rắn đỏ đó bắt đầu hóa thành một loại dị thú có được lực lượng của băng sương.

Quá trình như vậy lại xuất hiện ngay trước mắt Tạ Trường Thắng với một tốc độ kinh người. Hai tay càng ngày càng rét lạnh, Tạ Trường Thắng phát hiện ra chính mình đã trở thành một thứ môi nhử ngay từ đầu, mùi vị của máu tươi trên người hắn chính là môi dẫn để phát động toàn bộ quá trình này.

“Những thứ kia sẽ biến thành vật gì chứ?”

Trên một vách núi mà Tạ Trường Thắng không thể nào nhìn thấy, ánh mắt của nam tử mặc áo bào xanh đứng sau lưng Tinh Lưu Ly cũng bắt đầu xuất hiện sự khiếp sợ, hắn bắt đầu khiếp sợ công việc hơn mười năm nay của Thanh Diệu Ngâm tại cái Dưỡng Thực Tràng này.

Trên thế gian có tồn tại rất nhiều dị thú có thể khống chế được Thiên Địa Nguyên Khí giống tu hành giả, từ loại bậc thấp như Hỏa diễm Huyền Quy trong sa mạc, như Băng Sương Dực Xà trên hàn mạc cho đến loại bậc cao như Hàn giao tại hàn đàm, như Ma Chương dưới đáy biển sâu nơi hải ngoại, nhưng những dị thú này chỉ giống như tu hành giả trong loài thú, chúng biến đổi tự nhiên qua nhiều thế hệ, lại thêm việc phải sống trong hoàn cảnh khắc nghiệt nên trong quá trình thích nghi với bên ngoài mới có thể sử dụng được một ít Thiên Địa Nguyên Khí nhờ bản năng.

Như vậy trong một thời gian cực ngắn thì không thể nào biến một loài thú từ không thể sử dụng Thiên Địa Nguyên Khí sang có thể sử dụng Thiên Địa Nguyên Khí, cũng giống như là trong thời gian ngắn không thể nào cường ngạnh biến đổi những người bình thường không thể tu hành trở thành tu hành giả.

Đây há lại là chuyện sức người có thể làm.

Vậy mà chuyện đó lại đang liên tục diễn ra trước mắt hắn.

“Thanh sư thúc đặt tên chúng là Huyền Sương Trùng, Huyền Sương khí do chúng phun ra có thể biến thành những mảnh băng đậm ra giống như

những thanh kiếm bằng của tu hành giả vậy.

Tịnh Lưu Ly quay đầu lại liếc nhìn nam tử mặc áo bào xanh, chậm rãi nói: “ Mấu chốt nhất chính là trong cơ thể của những con Huyền Sương Trùng này có thể có một ít Huyền Sương đan châu dùng để luyện chế đan dược.”

Nam tử áo bào xanh không nói gì.

Hắn hít sâu một hơi, dời ánh mắt đang nhìn Tạ Trường Thăng sang Đinh Ninh.

Đinh Ninh lúc này cũng đang đi trong một cái khe nước cùng loại ở nơi khác.

Trước người hắn không xa cũng bắt đầu xuất hiện một con sóng màu đen.

Con sóng màu đen này cũng là do những con chuột lớn màu đen hợp thành với một số lượng kinh người.

Hắn cũng phải đối mặt với một quá trình y hệt như thế , chẳng qua là thời gian trải qua quá trình đó của hắn muộn hơn Tạ Trường Thăng một chút.

“Hình như hắn đã phát hiện ra sự bất thường.”

Nam tử áo xanh nhìn thấy Đinh Ninh vốn đang không ngừng tiến lên thì giờ đã ngừng lại,tuy ánh mắt như đang nhìn về phía con sóng màu đen kia nhưng Đinh Ninh lại không hề rời khỏi dòng suối.

Vậy nên điều này làm cho hắn cảm thấy hơi khó hiểu.

“Đối mặt với một tình huống dị thường như vậy mà hắn vẫn rất có lòng tin? Hắn không chọn bất kỳ thanh kiếm nào trong Kiếm Cốc.” Trong lúc

nhìn Đinh Ninh và chờ đợi, đột nhiên hắt lại nghĩ đến một vấn đề, “ Vậy hắt dùng thanh kiếm nào?”

Lông mày của Tinh Lưu Ly chau lại, đáp với thanh âm hơi khác thường: “ Là Mạt Hoa Kiếm.”

Thân thể của nam tử áo bào xanh chấn động, khuôn mặt hắt ngập tràn sự kinh ngạc, “ Mạt Hoa kiếm?”

“Vì tàn khuyết quá mức nên không ai nhìn ra được” Tinh Lưu Ly chậm chạp nói.

Nam tử áo bào xanh không nói gì, trong ánh mắt hắt có một tia sáng khác thường.

Đinh Ninh lặng lặng đứng trong dòng suối.

Theo cảm giác của hắt, bên trong khe suối yên tĩnh này đã xuất hiện vô số dòng chảy hỗn loạn.

Hắt đợi con sóng màu đen tới gần.

Khi mặt nước bắt đầu chấn động, từng bóng đen bắt đầu bắn ra từ bọt nước, chuôi kiếm hắt đang nắm chặt liền bắt đầu tuôn ra Chân Nguyên.

Thân của tàn kiếm ngăn ngùn bỗng nhiên tỏa sáng, vô số đóa hoa trắng nhỏ bé liền nở rộ.

Trên thân của tàn kiếm có vô số những vết rạn nhỏ tỏa ra, kéo dài ra khỏi thân kiếm.

Trên dòng nước phía trước hắt tựa như có một chùm tóc dài đang bay lả tả.

Một bức tường được tạo ra, chặn trước mặt những con chuột lớn màu đen, một bức tường tử vong.

Thân thể của bọn chúng bị từng tia kiếm bay ra xuyên thủng, mà những tia kiếm này cũng không hề ngừng lại, vẫn tiếp tục đâm tới, xuyên qua thân thể của những con chuột đen tiếp theo ở phía đằng sau.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 89: Rốt Cuộc Thì Hãn Muốn Làm Gì

Từng cơn từng cơn sóng máu liên tiếp xuất hiện trên làn nước suối trong suốt, nhanh chóng nhuộm dòng suối thành một màu đỏ tươi gai mắt. Những con chuột lớn màu đen ở phía sau vẫn không hề sợ hãi mà tiếp tục lao lên trước, rồi sau đó lại bị những tia kiếm tiếp theo xuyên thủng.

Trên mỗi tia kiếm có một bông hoa nhỏ trắng tinh nở ra, bập bênh bên trên dòng máu, như một đóa hoa nở rộ trong địa ngục.

Làn máu dần dần lan ra quanh người Đinh Ninh nhưng khuôn mặt hãn vẫn bình tĩnh đến cực điểm như trước, Chân Nguyên do hãn phát ra cũng vô cùng ổn định, những tia kiếm giăng đầy trong từng tắc không gian trên dòng suối trước người.

Những con chuột to lớn màu đen này đều rất kỳ dị, động tác còn nhanh hơn so với phần lớn những tu hành giả ở đệ tam cảnh giới, vậy mà không hề có con nào trong số chúng có thể xuyên qua được những tia kiếm dày đặc kia. Chúng càng lao vào trong màn kiếm thì trên dòng suối đỏ lại càng xuất hiện nhiều chuỗi xác chuột màu đen, trông như những râu kẹo hồ lô.

“Quả đúng là như thế.”

Lúc này, nét mặt của nam tử áo bào xanh đứng phía sau Tịnh Lưu Ly đã trở nên cực kỳ nghiêm túc, hãn hơi xúc động nói: “Khả năng kéo dài và dạt mỏng của Mạt Hoa Tàn Kiếm quả là đệ nhất thiên hạ.”

“Không chỉ khả năng kéo dài và dát mỏng mà khả năng tiếp nhận Chân Nguyên cũng là đệ nhất thiên hạ.”

Như vừa tự chữa lại lời nói của mình, hắc hời dừng lại một chút rồi sau đó lại lắc đầu, nói tiếp: “Dường như Chân Nguyên có mạnh hơn nữa thì thanh kiếm này cũng có thể chịu được ... Chân Nguyên càng mạnh thì những tia kiếm kia sẽ càng dài, uy lực sẽ lại càng kinh người.”

“Ta đã từng nghe người ta nói sư thúc từng rất muốn khiêu chiến một vài cường giả đương thời của Ba Sơn Kiếm tràng, bao gồm cả chủ nhân của thanh Mạt Hoa Kiếm này... Bây giờ nhìn kiếm này, người cảm thấy có thể thắng được chủ nhân của thanh Mạt Hoa Kiếm hay không?” Tịnh Lưu Ly xoay đầu lại, nhìn gã nam tử áo xanh đang cảm khái một mình này, nghiêm túc hỏi bằng một giọng điệu chân thành muốn thỉnh giáo.

“Đó chỉ là khi còn trẻ chưa biết gì nên có lúc nói năng xằng bậy mà thôi.” Nam tử áo bào xanh cười cười tự giễu, nghiêm túc đáp: “Nếu là ta của bây giờ phải đối mặt với chủ nhân năm đó của thanh kiếm này thì cũng không có khả năng chiến thắng, bởi kiếm của ta một khi đã bị hủy thì sẽ không thể chiến đấu nổi nữa, nhưng thanh kiếm này dù có tàn cũng vẫn có khả năng tái chiến.”

Tịnh Lưu Ly hơi nhíu mày, có chút không phục thay cho tên nam tử áo xanh: “Dù có mạnh mẽ trở lại thì không phải cũng chỉ là một thanh kiếm gãy sao?”

“Kiếm mặc dù gãy nhưng thân kiếm lại có thể nhờ Chân Nguyên được rót vào mà kéo dài ra, so với lúc không gãy cũng không có gì khác biệt. Thân kiếm lại có thể tạo ra vô số những vết nứt vô cùng nhỏ dựa vào Chân Nguyên mạnh mẽ ... Kiếm vỡ thành tia, khi đối địch ngược lại lại có nhiều công dụng, theo một ý nghĩa nào đó thì thanh kiếm này trái lại đã có được một sinh mệnh mới.” Nam tử áo bào xanh nhìn Đinh Ninh đang đứng bất động bên trong dòng suối màu đỏ, không kèm được mà nhẹ giọng thở dài,

nói: “ Hoặc nói cách khác là tên thiếu niên quán rượu kia đã tạo ra cho thanh kiếm này một sinh mệnh mới.”

Tịnh Lưu Ly là thiên tài chân chính, thiên hạ khó có thể sánh vai cùng, trong mắt nàng rất nhiều tên được gọi là thiên tài trong Trường Lăng thực ra lại ngu xuẩn đến không chịu nổi, vậy nên nàng hiển nhiên có một sự kiêu ngạo phi thường, đối với rất nhiều nhân vật của của Ba Sơn Kiếm Tròng ngày trước, thậm chí đối với cả chủ nhân của thanh thanh Mạt Hoa Kiếm này nàng cũng đều cảm thấy không phục. Vậy mà hiện giờ, khi nghe nam tử áo xanh nói vậy nàng lại không có bất kỳ dị nghị nào, chỉ trầm mặc, im lặng.

Tốc độ giết chuột của những tia kiếm nhỏ bên trên có nở ra bông hoa màu trắng kia thậm chí còn nhanh hơn đám mây bị lửa vàng thiêu đốt rất nhiều, nhưng nó lại lạnh lùng, tàn nhẫn mà không hề phát ra tiếng động, không như ánh lửa sáng ngời kia mang theo sức nóng có thể làm cho trực giác của những con chuột biến dị này sợ hãi, vì thế mặc cho những con đặng trước đã ngã xuống, những con chuột đen ở phía sau vẫn tiếp tục xông tới trước mặt Đinh Ninh, dường như chỉ khi nào chúng bị những tia kiếm kia giết chết toàn bộ thì con sóng màu đen này mới có thể chấm dứt vậy.

Nhưng Đinh Ninh không hề muốn mãi tiêu phí đi những Chân Nguyên quý báu.

Thanh kiếm trong tay hắn vốn đang nhẹ nhàng, liên tục phun ra Chân Nguyên thì bỗng nhiên ngừng lại trong chớp mắt.

Khi chân nguyên của hắn bị gián đoạn, những tia kiếm đang trôi nổi ở trước mặt hắn liền bắt đầu co lại, rút về.

Vô số những tia kiếm đang tản ra liền tụ lại, biến thành một thanh kiếm.

Vô số những xác chuột đang bị những tia kiếm xuyên qua liền bị ép lại với nhau, trong nháy mắt nổ tung thành vô số mảnh vụn to nhỏ khác nhau.

Dòng suối trước mặt Đình Ninh vốn đã trở nên hơi sền sệt do chứa đầy máu tươi thì nay như biến thành một nồi cháo đang sôi sục.

Toàn bộ những con chuột đen ở phía sau chợt phát hiện ra động tác của mình đang chậm đi, nguyên nhân là bởi chúng như đã chui vào một nồi cháo vô cùng đặc dính. Trong nháy mắt tiếp theo chúng bỗng nhìn thấy có vô số mảnh thịt vụn của đồng loại đang trôi nổi ở trước mắt, dính vào người chúng.

Cuối cùng chúng cũng cảm giác được một sự sợ hãi từ bản năng.

Chúng bắt đầu điên cuồng lui về phía sau, hình thành một con sóng màu đen quay ngược lại.

Đình Ninh yên lặng ngẩng đầu nhìn con sóng ở phía sau.

Giống hệt với diễn biến Tạ Trường Thăng gặp phải, ở phía sau con sóng màu đen xuất hiện một con sóng khác màu bạc, sau đó chúng va vào nhau, trở thành một sóng máu hỗn loạn.

Vô số con vật nhỏ hình dạng giống thằn lằn lao tới ăn những con chuột biến dị bằng một tốc độ kinh người, sau đó một phần lớn trong số chúng leo lên hai bên bờ, bắt đầu lột da, tứ chi bắt đầu khô khốc, dường như muốn biến đổi sang một hình dạng khác. Nhưng từ những bụi gai hai bên bờ suối đã có rất nhiều con rắn đỏ chui ra nuốt chửng những con vật nhỏ kia, trong thân thể chúng bắt đầu sinh ra nguyên khí băng hàn.

Đây là diễn biến bất thường, là một cảnh tượng khó có thể tưởng tượng ra, vậy mà trong toàn bộ quá trình đó Đình Ninh từ đầu đến cuối vẫn không có bất kỳ hành động gì, chỉ bình tĩnh mà nhìn.

Hắn thậm chí còn không bước lên bờ, để mặc cho nước suối bắn thiêu tanh hôi đến cực điểm trôi qua và thấm vào người. Một lát sau, nước suối lại trở nên trong suốt, tiếp tục gột rửa cho hắn.

“Vì sao hãn còn chưa đi?”

Nam tử áo bào xanh ở phía sau Tịnh Lưu Ly lại một lần nữa nhú mày không hiểu.

Lúc này Tạ Trường Thắng đã nhân dịp những con rắn đỏ đang biến dị mà thoát đi từ lâu. Nếu như đổi lại là chính mình thì hãn cũng hoặc là tận dụng thời gian để rời đi như Tạ Trường Thắng, hoặc là nhân lúc những con rắn đỏ này chưa biến đổi hoàn toàn để đại khai sát giới, cố hết khả năng để đánh chết tất cả bọn chúng, bởi lẽ nếu nói những con chuột biến dị màu đen kia tương đương với võ giả bình thường của thế gian, vậy thì những con rắn đỏ sau khi biến đổi xong sẽ tương đương với tu hành giả bình thường, hai thứ này khác hãn nhau về bản chất.

Hãn cảm thấy dù Đinh Ninh có lòng tin có thể giết chết được toàn bộ những con Huyền Sương Trùng biến dị kia thì cái giá mà hãn phải trả nhất định cũng rất nặng nề.

Tịnh Lưu Ly lắc đầu, nàng cũng không hiểu lúc này Đinh Ninh đang làm gì.

Nơi đây chính là Mân Sơn Kiếm Tông, đặc biệt nàng lại chính là “tên sắp xếp biến thái” trong miệng của Tạ Trường Thắng, tất cả những giai đoạn này đều là do nàng bố trí, vậy mà Đinh Ninh lại hết lần này đến lần khác khiến cho nàng không thể đoán ra. Tất cả những anh tài trẻ tuổi khác tham gia Kiếm hội đều được nàng đánh giá trong lòng theo hai mức: ngu ngốc hoặc có thể đào tạo được, nàng ở vị trí giám khảo, dùng ánh mắt bề trên để xem xét những người đó, nhưng cảm giác của nàng với Đinh Ninh lại hoàn toàn khác biệt.

Đinh Ninh tựa như một điều bí ẩn vậy, thậm chí Tịnh Lưu Ly còn có cảm giác mình còn không bằng hãn trên nhiều khía cạnh.

Mặc dù so với nàng thì tu vi của Đinh Ninh vẫn còn rất thấp, nhưng hẳn lại gây ra một loại áp lực khó tả cho nàng.

Trước đây, chỉ có An Bảo Thạch của Linh Hư Kiếm Môn là có thể làm như vậy.

“Mặc kệ là hẳn muốn làm gì... Chỉ xem biểu hiện thôi thì hẳn đã có đủ tư cách để tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.” Tịnh Lưu Ly trầm mặc trong chốc lát rồi nói.

Nam tử áo bào xanh khẽ vuốt cằm, biểu lộ sự tán thành.

Tịnh Lưu Ly từ từ ngẩng đầu, lãnh đạm nói: “ Nhưng hẳn vẫn phải tuân thủ quy tắc của Kiếm Hội như trước, phải thắng được bên trong Kiếm Hội.”

Nam tử áo bào xanh nhìn gò má của nàng mà mỉm cười.

Quy củ chính là quy củ, đặc biệt Kiếm Hội này còn được toàn bộ Đại Tân Vương Triều dõi theo nên hiển nhiên không thể nào dễ dàng mở ra một cánh cửa với riêng người nào, nhưng những lời nói này của Tịnh Lưu Ly đã một lần nữa bộc lộ mong muốn của nàng, đó là mong muốn cho Đinh Ninh có thể chiến thắng .

Mà vốn được coi là Sư trưởng phụ trách việc hướng dẫn nàng trên con đường tu hành, hẳn tất nhiên cũng mong muốn một người có thể thực sự gây ra áp lực chân chính cho nàng như Đinh Ninh có thể tiến vào trong Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

Toàn bộ những con vật màu bạc sau khi ăn chán chê đều đã tiến vào trạng thái lột da trong lúc ngủ, hai bên bờ suối đều được phủ bởi một màu trắng bạc. Tiếp đó, sau khi chúng bị những con rắn đỏ nuốt chửng, màu trắng bạc liền dần dần trở nên thưa thớt.

Huyền Sương khí trong cơ thể của những con rắn đỏ ngày càng đậm đặc. Ngay từ đầu bên khõe miệng chúng đã có Huyền Sương Khí được phun ra, hình thành nên những vụn băng bám vào mép, khi thời gian dần trôi qua, những vụn băng được hình thành từ hàn khí này đã dần dần bao phủ khắp toàn thân chúng.

Những con rắn màu đỏ giờ đây như được phủ thêm một lớp áo giáp Huyền Băng, mà cũng bởi hình dạng của những vụn băng này cũng không hề bằng phẳng mà lồi lõm nhấp nhô nên bề ngoài của chúng lại càng trở nên dữ tợn và hung ác.

Khi những con vật nhỏ màu bạc đã ngày càng thưa thớt, khiến những con rắn toàn thân đang khoác đầy vụn băng cuối cùng cũng bắt đầu chú ý đến Đỉnh Ninh đang bình tĩnh chờ đợi trong suối nước.

Một con rắn ở rất gần Đỉnh Ninh liền hơi do dự mà mở miệng ra.

Một đám khí lạnh ngưng tụ trong miệng nó.

Tuy động tác mở miệng của nó chậm chạp, nhưng tốc độ ngưng tụ của đám hàn khí lại nhanh như tốc độ xuất kiếm của tu hành giả.

Một tiếng xùy vang lên.

Luồng khí lạnh biến thành một trụ băng dài khoảng một thước, sau đó trụ băng liền hóa thành một đạo hàn quang bắn thẳng vào ngực Đỉnh Ninh.

Đỉnh Ninh nhìn chăm chăm vào đạo hàn quang đó, vùng kiếm lên.

Một tiếng rắc vang lên, một bông hoa trắng tinh nở rộ trên thân kiếm làm thanh trụ băng vỡ vụn, rất nhiều vụn băng rơi xuống con suối ngay trước mặt hắn.

Thân kiếm khẽ rung lên, lông mày của Đỉnh Ninh hơi nhíu lại.

Sức mạnh của một đòn này hơi vượt qua dự tính của hắn.

Thế nhưng động tác của hắn không hề dừng lại, sau khi ngăn cản đòn tấn công của trụ băng kia, tay của hắn liền tuôn ra một luồng Chân Nguyên, truyền vào trong Mạt Hoa Tàn Kiếm. Sau đó, Mạt Hoa Tàn Kiếm lại trầm ổn chém về phía trước.

Trong không khí xuất hiện một luồng sát ý lạnh thấu xương.

Một đạo Kiếm phù màu trắng được tạo ra, sau đó nó hóa thành một luồng kiếm khí màu trắng xóa. Luồng kiếm khí đó phóng ra từ thanh kiếm của hắn, quét lên trên bờ.

Luồng kiếm khí này bao phủ hết hơn chục con rắn, khiến cho những vụn băng vừa mới hình thành trên người chúng vỡ vụn ra, sau đó huyết nhục của chúng đều bị cắt lìa, biến thành hơn chục tảng thịt rời.

“Vẫn phải giết sao?”

Nam tử áo xanh phía sau Tịnh Lưu Ly vốn đang cảm thấy khó hiểu thì bỗng ồ lên một tiếng, động tác tinh tế khi này của Đinh Ninh đã làm cho hắn chú ý.

Đinh Ninh tỉ mỉ quan sát phản ứng của tất cả những con Huyền Sương Trùng kia, sau đó ngẩng đầu lên nhìn ra phía xa hơn.

Ở phía xa, bên trong những bụi gai đỏ thẫm dường như lại có động tĩnh khác thường.

“Hắn cố ý chờ những con Huyền Sương Trùng kia biến đổi hoàn tất rồi mới giết là để chờ xem có còn thứ gì đi tới nữa hay không?”

Lông mày của nam tử áo xanh nhíu chặt lại, không nhịn được mà nói tiếp: “ Chẳng qua là đối phó với những con Huyền Sương Trùng đã không

hề dễ, giờ đây thứ mới xuất hiện kia lại còn lợi hại hơn cả Huyền Sương Trùng, hễ làm vậy không phải là tự đặt mình vào hoàn cảnh bất lợi hay sao?”

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 90: Giải Đố

Chẳng lẽ hẳn muốn giải quyết tất cả mọi phiền toái trong một lần?

Hay hẳn hy vọng có một chủng loài còn cường đại hơn sẽ đối phó với đám Huyền Sương Trùng kia?

Tịnh Lưu Ly hít sâu một hơi rồi lắc đầu.

Nàng cảm thấy nếu đổi lại là mình thì nàng tuyệt đối sẽ không có ý tưởng cầu may như vậy.

“Ta nghĩ mãi mà vẫn không rõ cuối cùng thì người muốn làm gì... Cho nên nếu như những việc làm tiếp theo của người có thể khiến người chỉ phải trả một cái giá thật nhỏ để thông qua nơi này, thì ít nhất người cũng mạnh hơn ta về mặt ý tưởng và sách lược.

Nàng nhìn bóng hình đang đứng yên trầm tĩnh của Đinh Ninh mà lẩm bẩm nói ra những suy nghĩ trong lòng mình, không hề có chút che giấu nào.

Những động tĩnh trong đám bụi gai đỏ thẫm phía đằng xa ngày càng trở nên rõ ràng, nhưng toàn bộ sự chú ý của nam tử áo xanh đứng đằng sau Tịnh Lưu Ly đã bị Đinh Ninh hấp dẫn.

Lúc này trong mắt gã bỗng có một tia sáng đặc biệt lóe lên, gã đã nhìn thấy một cảnh tượng không hề tầm thường.

Trước người Đinh Ninh có vô số những đóa hoa trắng nõn nở ra.

Sau khi giết chết hơn chục con Huyền Sương Trùng chỉ trong một kiếm, Đinh Ninh lại tiếp tục vung kiếm về phía trước.

Một kiếm này mang theo hơi ẩm đậm đặc, trong không gian phía trước hắt bóng xuất hiện một đám mây đen, sau đó có vô số những hạt mưa lấp lánh rơi xuống.

“Đây là Mặc Viên kiếm pháp của Chu gia.”

Tịnh Lưu Ly không hề quay đầu lại nhìn xem thần sắc của nam tử áo xanh, nhưng nàng vẫn lên tiếng tiếp lời gã, lẩm bẩm như độc thoại: “ Một kiếm tạo mưa, kiếm thức này quả là vô cùng tinh diệu, nhưng nếu hắt toàn lực ra tay thì uy lực hoàn toàn không chỉ có như vậy.”

Nam tử áo bào xanh không trả lời, vấn đề trong câu nói của Tịnh Lưu Ly chính gã cũng nhìn ra được.

Một kiếm xuất thân từ Mặc Viên Tàn Quyển của Chu gia này uy lực không tầm thường, phạm vi bao phủ lại vô cùng lớn, thực sự đúng là kiếm thức tốt nhất để đối phó với địch nhân có số lượng đông. Nhưng nhìn những đóa hoa nhỏ đang nở rộ trên lưỡi kiếm của Đinh Ninh thì có thể khẳng định hắt không hề dùng toàn lực, một kiếm này sẽ không giết được bất cứ con Huyền Sương Trùng nào.

Nam tử áo xanh là một trong những cường giả có thể đếm trên đầu ngón tay của Mân Sơn Kiếm Tông, đối với thế gian mà nói thì gã lại càng cường đại.

Tên của gã là Đàm Thai Quan Kiếm, về kinh nghiệm xem kiếm, kinh nghiệm ước đoán lực lượng kiếm khí của gã thì thế gian không ai so bì được.

Bởi vì sau khi Tần diệt tam triều thì những danh kiếm trong thiên hạ hầu như đều thuộc về nước Tần, mà sau khi Ba Sơn Kiếm Tròng mất đi thì

những danh kiếm đó đều được chuyển cho Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, hiện tại thì số kiếm được ẩn giấu bên trong Mân Sơn Kiếm Tông đã sớm vượt qua cả Ba Sơn Kiếm Tràn ngày xưa.

Cho nên phán đoán của hắn tất nhiên là không có vấn đề.

Vô số những hạt mưa rơi xuống rào rào làm cho rất nhiều bụi cây đầy gai đều gãy vụn, tất cả các con Huyền Sương Trùng đang bị bao phủ trong làn mưa đều bị đánh vỡ những khối băng giáp trên người. Chúng bị đánh cho đau đớn khổ sở, liền không ngừng lăn lộn trên mặt đất, nhưng không hề có bất kỳ con Huyền Sương Trùng nào chết đi, thậm chí còn không có con nào bị thương nghiêm trọng.

Điều đó cũng đồng nghĩa với việc chúng sẽ phản kích lại rất nhanh.

Trong nháy mắt sau đó, mấy trăm con Huyền Sương Trùng bị những hạt mưa rơi đánh trúng đến đau đớn khổ sở không thể chịu được liền bắt đầu phản công.

Chúng đồng thời phát ra một tiếng kêu ‘Hi...i...iiii’ kỳ quái.

Trong không khí bỗng xuất hiện hàng trăm luồng khí đang ngưng kết lại, sau đó chúng hóa thành hàng trăm trụ băng đậm tối.

Một cây hoặc một vài trụ băng đậm tối thì tối đa cũng chỉ tương đương với một kích của tu hành giả Độ Tam cảnh, không có quá nhiều uy hiếp đối với tu hành giả có thể đến được biển bụi gai đỏ thẫm này. Nhưng uy thế của mấy trăm trụ băng đồng thời đậm tối kia lại hoàn toàn khác biệt.

Thân ảnh của tất cả những con Huyền Sương Trùng trước mặt Đinh Ninh liền lập tức biến mất trong màn sương lạnh trắng xóa.

Chỉ còn lại những mũi nhọn của trụ băng đang xé gió lao tới lóe sáng bên trong màn sương.

Thậm chí làn nước suối vốn chỉ hơi lành lạnh cũng lập tức trở nên buốt giá thấu xương, mặt nước còn đông lại thành một tầng băng lạnh.

Rất nhiều vụn băng vô cùng nhỏ trong không khí được thổi tới trước tiên, bay vào mặt Đinh Ninh.

Trên bề mặt quần áo của Đinh Ninh cũng lập tức có đầy băng ngưng kết, hàn ý lạnh thấu xương khiến cho đôi môi vốn đã mất đi huyết sắc của hắn trở nên trắng bệch đến dị thường, làm người ta có cảm giác hắn dù thế nào cũng khó ngăn cản được một kích này.

Nhưng lúc này hắn thậm chí còn không thêm động bước.

Hắn vẫn chỉ trầm tĩnh đứng vững như trước, mặt băng mỏng vừa mới đông lại quanh hai chân hắn còn không xuất hiện một vết rạn nào.

Những vết rạn trên thanh Mạt Hoa Tàn Kiếm của hắn lại một lần nữa sáng lên.

Chỉ trong tích tắc, màn sương lạnh màu trắng đã quét qua suối nước đóng băng trước mặt, vùi lấp toàn bộ thân ảnh của Đinh Ninh vào trong đó.

“Hắn vẫn không hề dùng toàn lực.”

Lúc này Tịnh Lưu Ly mới xoay người lại, nói một câu cùng Đàm Thai Quan Kiếm với vẻ mặt nghiêm túc.

Ngay khi những tiếng đầu tiên của nàng vang lên thì trong màn sương trắng đang bao phủ Đinh Ninh bỗng có vô số tia sáng lấp lánh xuất hiện, giống như đang có thêm những trụ băng khác đâm vào.

Nhưng chỉ một nháy mắt sau, vô số những mảnh băng vụn khác nhau liền bắn ngược ra ngoài.

“Đây là một thức dùng để phá tiền của Lãnh Điện nước Ngự.

Đây là một thức có ở trong hơn chục quyển Kiếm Kinh được khắc trên thanh Kiếm Thai thứ hai, thức này chuyên dùng để chống lại mưa tên trên chiến trường, nó tinh tế ở chỗ chỉ mượn lực và đổi hướng rất nhiều những mũi tên đang bay tới xung quanh người chứ không làm gãy chúng, thậm chí còn không làm giảm đà bay của tên mà chỉ khiến chúng bay vòng qua người rồi va đập vào rất nhiều những mũi tên khác đang bay loạn xung quanh, mượn lực để phá lực. Trong làn mưa tiễn với hàng vạn mũi tên đang bay tới, kiếm giả có thể nắm giữ được kiếm thức tinh diệu này không chỉ bảo vệ được bản thân an toàn mà thậm chí còn có thể bảo vệ được phạm vi hơn mười trượng xung quanh, đánh cho vô số những mũi tên trong phạm vi mười trượng đó trở thành những mảnh vụn bay tán loạn.

Chẳng qua một kiếm thức thiên về sự khéo léo như thế tất nhiên còn khó nắm bắt hơn cả những kiếm thức thiên về vận dụng Chân nguyên rất nhiều, mà thời gian Đinh Ninh đi qua thanh Kiếm thai thứ hai tới chạng kếp tiếp lại vô cùng ngắn ngủi, vậy mà hắn không chỉ hướng dẫn đám người Trương Nghi tu tập Kiếm Kinh của Vân Thủy cung mà hiện giờ lại còn sử ra được một kiếm thức trong quyển Kiếm Kinh khác.

Huống chi từ việc lĩnh ngộ cho đến việc vận dụng trong thực chiến còn có một khoảng cách lớn mà hầu hết các tu hành giả đều khó có thể vượt qua.

“Xem hiểu xong liền có thể vận dụng được ngay, toàn bộ Mân Sơn Kiếm Tông này cũng chỉ có mình ngươi là có thể làm điều đó.”

Đàm Thai Quan Kiếm nhìn rất nhiều những trụ băng vỡ vụn đang làm cho màn sương trắng ngày càng trở nên dày đặc, liền nhin không được mà hít sâu một hơi rồi nói tiếp với Tịnh Lưu Ly: “Cố gắng kích thích thêm nhiều Huyền Sương Trùng phun ra Huyền Sương khí thể này cũng tương đương với việc bị rất nhiều người vây công, nhưng như vậy cũng là làm hao phí đi Chân Nguyên của chúng. Những Huyền Sương Trùng đang phát

ra Huyền Sương Khí này giống như những tu hành giả không tích tụ được nhiều chân nguyên trong người, chỉ có thể phát ra được vài kiếm thôi.”

“Trong một lúc khiến cho thật nhiều địch nhân hao phí đi hết Chân Nguyên là một cách ứng biến rất tốt khi bị vây công.” Tịnh Lưu Ly nhẹ gật đầu, mặt không lộ biểu tình. Nàng đồng ý với phần lớn giả thuyết của Đàm Thai Quan Kiếm, nhưng đến phần sau thì lại lập tức biểu lộ sự bất đồng: “Số lượng Huyền Sương Trùng trước mắt quá nhiều, nếu chỉ nghĩ đơn giản như vậy thì những việc làm kia sẽ không có nhiều ý nghĩa, hơn nữa hẳn đã cảm giác được có bầu dị thú khác đang tiếp cận cho nên có lẽ sẽ không có ý nghĩ này.”

Đàm Thai Quan Kiếm bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong những bụi gai màu đỏ thẫm nhanh chóng xuất hiện rất nhiều những tia sáng màu u lam quý dị, đáp án (của vấn đề trên - DG) sẽ lộ ra rất nhanh nên hẳn không hề muốn hao phí tâm tư mà đi suy đoán xem Đinh Ninh rốt cuộc là muốn làm gì.

Đám sương lạnh màu trắng đang lấp kín mặt suối, bao phủ hết người Đinh Ninh vẫn chưa tản ra, mà trong không gian trên dòng suối lại một lần nữa xuất hiện một đám mây mưa.

Một tràng âm thanh rào rào của những giọt mưa lạnh đang rơi xuống lại một lần nữa vang lên trong đám Huyền Sương Trùng.

Ít nhất có mấy trăm con Huyền Sương Trùng bị những hạt mưa rơi vào mà đau đớn khó chịu, chúng cùng đồng thời phát ra những tiếng ‘Hi...i...iiii’ kỳ dị, đồng thời gấp rút ngưng tụ những luồng khí trong miệng lại. Hàng trăm trụ băng lại một lần nữa bắn thẳng vào trong màn sương trắng.

Nhưng không giống với lần trước, mặc dù Đàm Thai Quan Kiếm chẳng suy đoán gì nhiều thì cho đến lúc này ánh mắt của gã vẫn không dừng được mà tràn đầy ánh khiếp sợ.

Vô số những vụn băng bắn ra ngoài tung tóe, đồng thời trong màn sương trắng có một đạo kiếm quang đâm thẳng về phía trước.

Kiếm quang tách đôi màn sương, bóng dáng Đinh Ninh liền hiện ra rõ ràng trong tầm mắt của gã và Tịnh Lưu Ly.

Thân thể của Đinh Ninh như bị đạo kiếm quang này kéo bay, rơi thẳng vào bên trong bầy Huyền Sương Trùng.

Đạo kiếm quang của hắn nhanh vô cùng, nhưng khi hai chân của hắn vừa mới chạm đất thì nó liền biến đổi ngay lập tức, không còn chém ra nữa đột nhiên xoay ngang ra, cả lưỡi kiếm đập mạnh vào phần dưới một con Huyền Sương Trùng.

Toàn bộ đám giáp băng trên người con Huyền Sương Trùng liền nổ tung, từng mảnh từng mảnh bắn ra ngoài.

Những mảnh băng sắc nhọn thậm chí còn cắt vài vết trên da thịt Đinh Ninh, để lại trên người hắn vài vết máu.

Nhưng Đàm Thai Quan Kiếm và Tịnh Lưu Ly vẫn có thể khẳng định con Huyền Sương Trùng này chưa chết.

Đinh Ninh không hề thu kiếm lại.

Hắn khom người xuống, đặt lưỡi kiếm trên người con Huyền Sương Trùng.

Con Huyền Sương Trùng liền hơi run rẩy và uốn éo.

Xung quanh người Đinh Ninh là tầng tầng lớp lớp những con Huyền Sương Trùng, nhưng chẳng biết tại sao chúng không hề tấn công Đinh Ninh, ngược lại còn sợ hãi mà thoái lui như thủy triều.

“Ngựa có ngựa đầu đàn, sói cũng có sói đầu đàn, thật không thể ngờ được trong loại trùng này cũng có thủ lĩnh như vậy.”

Đàm Thai Quan Kiếm liền nói trước tiên, vô cùng cảm khái.

“Không đơn giản vậy đâu.”

Nhưng đúng lúc đó, Tịnh Lưu Ly lại lắc đầu.

Nàng nhẹ giọng, nghiêm túc nói: “Chỉ dùng dùng thủ đoạn chế trụ (*) thủ lĩnh mà muốn khống chế được những con Huyền Sương Trùng này thì vẫn là quá chủ quan. Nếu thực sự không muốn bị đám Huyền Sương Trùng này sát thương thì hẳn chỉ cần hành động giống như Tạ Trường Thăng, nắm chắc thời gian mà chạy trốn khỏi nơi này là được.”

(*) Chế trụ : Khống chế.

“Quả thực chính là giải đố.”

Đàm Thai Quan Kiếm cười khố nói: “Nhiều năm quan sát Mân Sơn Kiếm Hội như vậy, ta còn chưa bao giờ phải vất vả và khổ não thế này.”

Tịnh Lưu Ly đáp lại lạnh như băng: “ Đó là bởi vì sau khi con xuất hiện thì chưa bao giờ có thêm một ai giống hẳn.”

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 91: Người Tu Hành Và Quân Đội

Đạm Thai Quan Kiếm cũng có cùng suy nghĩ như vậy.

Trong hơn mười năm ở Mân Sơn Kiếm Tông, gã đã từng gặp qua rất nhiều hạng kiệt xuất tài giỏi anh tuấn, song lại chưa từng gặp được loại thiên tài như Đinh Ninh.

Rõ ràng không thể so sánh kiến thức và sự linh ngộ của Đinh Ninh với Tịnh Lưu Ly, nhưng hẳn lại giống như một thanh bảo kiếm chưa tuốt ra khỏi vỏ, bình thường không hề tỏ ra kiêu ngạo chút nào.

Rõ ràng hẳn chỉ là một thiếu niên nhưng lại có khí chất giống như đã từng trải nhiều chuyện.

Đạm Thai Quan Kiếm thậm chí còn dám khẳng định nếu không phải những quý nhân trong cung quá dồn ép hẳn, nếu không phải Tiết Vong Hư chết đi ở Mân Sơn kiếm hội, tên thiếu niên này cũng tuyệt đối sẽ không bộc lộ tài năng quá mức như vậy.

Nhưng hạng người kiểu này nếu đã quyết làm một chuyện gì đó thì hẳn sẽ còn bất chấp hậu quả hơn so với người bình thường. Trước đó, tại mỗi phân đoạn cuộc thi Đinh Ninh đều quyết tâm dành hạng nhất, chính là có ý muốn thể hiện mình. Hiện tại chỉ e những kẻ quan sát kiếm hội đều đã biết Đinh Ninh đã nhất quyết phải lấy danh hiệu hạng nhất, song gã lại đang lo rằng cho dù Đinh Ninh có thể toại nguyện thì cái giá phải đánh đổi cũng sẽ rất lớn.

Đàm Đài Quan Kiếm càng trầm mặc suy nghĩ, màu xanh thẫm càng phủ kín hai con người trong trẻo của hắc.

Những cái bóng màu xanh thẫm di chuyển trong bụi gai đỏ sậm ngày một rõ hơn, rốt cuộc cũng hiện hình.

Những cái bóng màu xanh thẫm này cực kỳ giống châu chấu, thậm chí có thể không khác gì một con châu chấu bình thường, nhưng bên ngoài thân thể chúng lại có một làn khói xanh thẫm lượn lờ bao phủ, nhìn thoáng qua còn tưởng đang bị bốc cháy. Kích thích thân thể chúng giống như sơn dương trưởng thành, vậy nên khi chạy nhanh thì đầu và lưng luôn cao hơn ngọn bụi gai.

Do cự ly quá xa nên Đàm Đài Quan Kiếm hoàn toàn vô pháp xác định trong cơ thể những "châu chấu" kia rốt cuộc có ẩn chứa loại thiên địa nguyên khí nào và có thể dùng cách nào để đối phó. Nhưng chí ít hắc cũng có thể khẳng định nguyên khí của những Hoàng Trùng có phần mạnh hơn Huyền Sương Trùng, song lại không có trí tuệ.

Cũng bởi vì đang lao đến đàn Huyền Sương Trùng với tốc độ rất nhanh, những "châu chấu" này liền tạo thành mấy dòng nước lũ, trong đó có hai dòng ở hai bên vượt qua con suối, đánh bọc hậu phía sau, hình thành một vòng vây hoàn mỹ.

Mấu chốt nhất là số lượng đám "châu chấu" này cũng chẳng khác gì châu chấu bình thường là mấy, thực sự rất nhiều.

Đàn Huyền Sương trùng mà Đinh Ninh đối đầu lúc trước đã chẳng khi gì một đại quân, đám "châu chấu" trước mặt hiện giờ lại càng giống Hồ Lang kỵ binh của Đại Tần đang bao vây đám Huyền Sương trùng lại.

Đám châu chấu chi chít nhau hợp lại tạo thành những vòng vây trùng trùng điệp điệp.

Nhưng khuôn mặt Đinh Ninh vẫn vô cùng bình tĩnh y hệt trước kia.

Lúc này hắn bỗng cúi người xuống, tay trái cầm con Huyền Sương trùng đã mất đi giáp bằng trên người và bị hắn kê kiếm dưới đất lên. Sau đó tay trái cầm con Huyền Sương trùng này, tay phải cầm kiếm, đi đến ranh giới nơi đám Huyền Sương trùng đang dừng lại.

Chỗ đó dày đặc Huyền Sương trùng, hầu như con nào cũng đang ép chặt với đám châu chấu màu xanh thẫm.

Những châu chấu màu xanh thẫm chẳng khác gì những kỵ quân được huấn luyện nghiêm chỉnh tinh nhuệ, sau khi bao vây được đám Huyền Sương trùng thì tạm thời bất động, khí thế sừng sững hoàn toàn khác biệt với đám Huyền Sương trùng. Nhưng khi Đinh Ninh bình tĩnh đi tới, đám châu chấu này lại xôn xao hấn lên.

Cơ thể cứng rắn của chúng ma sát vào nhau tạo thành những đốm lửa màu xanh thẫm, đồng thời phát ra âm thanh mài dũa khiến người ta bất giác cũng cảm thấy răng mình đau buốt.

Lông mày Tịnh Lưu Ly hơi nhíu lên.

Lúc này lòng nàng cũng có chút xao động, năm đầu ngón tay ma sát vào nhau trong vô thức, cùng lúc đó liền có những sợi tơ hình dáng như kiếm khí tuôn ra từ năm đầu ngón tay nàng, ngưng tụ thành thực chất rồi rơi xuống trên vách đá.

Mấy đạo kiếm khí đã ngưng tụ thành thực chất này nhìn thì tưởng như bình thường, song lại xuyên thẳng xuống phía dưới nền đá, chỉ để lại mấy lỗ kiếm sâu hoắm.

Cũng trong nháy mắt ấy, Mạt Hoa kiếm trong tay Đinh Ninh bỗng phát sáng, lần thứ hai nở rộ ra những cánh hoa dày đặc.

Đám châu chấu vốn chỉ đang nhốn nháo một chút cũng bỗng nổi loạn cả lên. Hai chân sau vừa dài vừa sắc bén của bọn dùng khua mạnh trên mặt đất khiến bùn đất không ngừng bay lên tạo thành từng làn sóng lớn. Vô số bóng màu xanh thẫm ở trong làn sóng đất thoát ẩn thoát hiện, khung cảnh hùng vĩ không sao miêu tả bằng lời.

Toàn bộ Huyền Sương trùng càng thêm sợ hãi, đồng loạt lui một bước, thân rắn đỏ sậm cuộn tròn lại trong không gian chật chội, mừng tượng muốn dùng tốc độ nhanh nhất để chồng lên nhau để tạo thành một quả cầu thịt đỏ sậm thật lớn ở chính giữa.

Đúng lúc này, Đinh Ninh cũng hít sâu một hơi, lao tới phía trước làn sóng đất.

Đối diện Đinh Ninh, một con châu chấu cảm thấy nguy hiểm, thân hình nó điên cuồng lồng lộn. Theo đó, luồng khói màu xanh thẫm trên người nó hình thành vô số gợn sóng li ti. Những gợn sóng này trông như những ký hiệu, bắt đầu hút thật nhanh thiên địa nguyên khí xung quanh.

Nhưng trong chớp mắt đó, một luồng kiếm quang đã chém xuống cổ nó.

Luồng kiếm quang này chém vào khe hở nơi cổ trên lớp vỏ của nó một cách chuẩn xác, sau đó cắt qua nhẹ nhàng như cá lội trong nước.

Kế đến đầu lâu của nó rơi xuống.

Hai chân sau vừa dài vừa sắc bén của nó vẫn tiếp tục điên cuồng đào bới khiến bùn đất bắn tới người Đinh Ninh. Động tác Đinh Ninh không hề dừng lại chút nào. Kiếm trong tay hắt từ dưới đưa lên, đâm thẳng vào bụng của một con châu chấu bên phải, cắt đứt hơn nửa bụng của nó. Mũi kiếm lại tiếp tục mạnh mẽ đâm vào mắt một con châu chấu khác, xuyên thẳng vào não.

Đình Ninh không ngừng lao đến phía trước, nhưng từ lúc hấn chạm mặt với làn sóng đất do những con châu chấu tạo thành đến giờ, hấn chỉ bước có duy nhất một bước chân.

Chỉ là một, vậy mà hấn lại giết chết ba con châu chấu ngay lập tức.

Song vào lúc này, tất cả những châu chấu đều đã kịp thời tỉnh lại.

Những gợn sóng màu xanh thẫm xung quanh thân thể chúng bắt đầu biến mất, thân thể chúng cũng đột nhiên cao lớn hấn lên.

Những gợn sóng hấp thụ nguyên khí sau cùng đã hợp với hai chân sau của bọn chúng, tạo thành hai luồng ánh sáng nhọn hoắt đâm vào bùn đất phía dưới, giúp thân thể chúng vươn lên thật cao.

Đây đúng là một việc khiến người ta không cách nào tưởng tượng ra nổi.

Những con "châu chấu" giống như đang đi cà kheo hoặc đang cầm hai thanh kiếm dài màu xanh đậm.

Đạm Thai Quan Kiếm vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng càng làm hấn ngạc nhiên hơn chính là cảnh tượng kế tiếp.

Hơn mười làn sóng bụi bặm xung quanh thân thể Đình Ninh nổ tung rồi bốc lên cao.

Toàn bộ bọn châu chấu trong mười làn sóng bụi bặm đó cũng nhảy lên thật cao, sau đó dậm thẳng xuống đầu Đình Ninh.

Vũ khí của bọn chúng là hai cái chân sau cực to.

Mà lúc này đây hai chân bọn chúng đã hợp với hai luồng kiếm quang màu xanh thẫm thẳng tắp.

Vậy nên cảnh tượng hiện tại... Nhìn qua hết như những con "châu chấu" đang cầm trong tay hai thanh trường kiếm màu xanh thẫm bay lên trời, từ bốn phía đâm tới Đình Ninh.

"Thanh sư đệ đặt tên mấy thứ này là gì vậy?"

Đạm Thai Quan Kiếm không nhìn được nhẹ giọng hỏi Tịnh Lưu Ly.

Ngoại trừ mấy con đứng gần nhất với Đình Ninh thì những con châu chấu khác đều đã bay lên trời. Lúc này ngoài việc đột nhiên trở nên cao lớn thì chúng cũng không có động tác tùy tiện nào khác, hơn nữa còn kết hợp với nhau càng chặt chẽ sau đó chậm rãi di chuyển về phía Đình Ninh.

Đây hết như một loại đấu pháp mà kỵ binh dùng để dồn ép kẻ tu hành cường đại, mượn bức tường người kiên cố để giảm không gian hoạt động của kẻ tu hành xuống mức thấp nhất.

Nếu một kẻ tu hành không thể nào tung hoành liêu chết trong trận với một đội quân, sức mạnh đã giảm hơn phân nửa, kể đến kết quả ắt sẽ bị giết chết rất nhanh.

"Hoàng Trùng"

Nghe Đạm Thai Quan Kiếm hỏi, bởi vì đang dồn hết sự tập trung lên người Đình Ninh nên Tịnh Lưu Ly chỉ trả lời đơn giản bằng hai chữ.

"Hoàng Trùng?" Đạm Thai Quan Kiếm giật mình, "Cái tên bình thường như vậy sao?"

"Là hoàng trong hoàng đế."

Tịnh Lưu Ly biết Đạm Thai Quan Kiếm nghe nhầm chữ mới cau đôi mày sắc lẹm lại giải thích: "Trong các loài trùng, có những loài ngoại tộc đơn độc so với loài do Thanh sư thúc nuôi dưỡng còn cường đại hơn. Nhưng mà

mặc kệ loài ngoại tộc đơn độc cường đại bao nhiêu cũng không có bất cứ tộc quần nào có thể so sánh với loài này. Bởi vì loại tộc quần này hoàn toàn giống như một đội quân bí mật. Càng không có bất kỳ tộc quần nào địch nổi loài tộc quần này, vậy nên Thanh sư thúc đặt tên cho nó Hoàng Trùng.

Đạm Thai Quan Kiếm trầm mặc lần thứ hai.

Người tu hành chỉ có một mình, đích xác không có cách nào chống lại một đội quân hùng mạnh.

Vậy mà hiện tại Đinh Ninh lại làm chuyện như vậy.

Hơn nữa hẳn hoàn toàn không cố gắng tìm kiếm thủ lĩnh của đám trùng giống với trận đánh Huyền Sương trùng lúc trước. Điều hẳn làm lúc này là triển khai giết chóc thực sự.

Một cơn mưa lạnh bao phủ lấy mười mấy con Hoàng Trùng trên không trung.

Chỉ trong nháy mắt, những bộ vị yếu kém trên người mười mấy con Hoàng Trùng này đã bị những lực dứt khoát bất đồng, cộng thêm hơi lạnh thấu xương và sát ý trong những giọt mưa trong suốt xuyên thủng, đi qua thân thể bọn chúng sau đó biến thành những tia máu màu vàng rồi rơi xuống mặt đất, tạo nên vô số lỗ nhỏ trên đó.

Đinh Ninh càng tiến càng nhanh.

Tàn ảnh của hắn lướt qua, những Hoàng Trùng này cũng theo đó rơi rụng. Hắn lại khom người, bám sát về phía đám Hoàng Trùng.

Kiếm quang lóe lên, máu màu vàng xanh trên người mấy con hoàng trùng phun ra như suối, sau đó chúng loạng choạng rồi ngã xuống.

Đạm Thai Quan Kiếm hít sâu một hơi.

Gã lần thứ hai xác định, Đinh Ninh đích xác muốn cùng đám Hoàng Trùng có số lượng đông kinh khủng kia so thử ai liều mạng và quyết liệt hơn. Hẳn thực sự giống như một người tu hành đang đơn độc đối chọi với một đoàn kỵ binh hùng mạnh, thậm chí còn muốn dùng sức một mình giết sạch đoàn kỵ binh này.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 92: Kinh Động

Đinh Ninh dán sát vào thân thể đang chuyển động của con Hoàng Trùng không đầu.

Hắn xoay người kéo thân thể nó, dùng nó như một tấm khiên che một bên người mình lại.

Cùng lúc đó, Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay hắn chém vào mắt của một con Hoàng Trùng phía trước mặt liền ba phát bằng tốc độ nhanh đến kinh hãi.

Nhưng con Hoàng Trùng này không lập tức chết đi. Từ trong miệng vết thương và mồm nó phun ra máu tươi màu vàng xanh, thân thể dường như không còn tự khống chế được nữa mà điên cuồng xô đẩy liên tục.

Cuối cùng một con Hoàng Trùng bên cạnh nó cũng bị mất thăng bằng. Trong khoảnh khắc kế tiếp liền biến thành mất thăng bằng thực sự bởi vì kiếm trong tay Đinh Ninh đã chém vào phần gốc nơi càng sau của con Hoàng Trùng này, khiến cái càng đó đứt lìa hoàn toàn.

Con Hoàng Trùng vừa bị biến thành một chân cảm thấy sợ hãi vô cùng liền nhảy dựng sang một bên, thân thể va chạm mạnh với mấy con Hoàng Trùng khác, tạo nên âm thanh chát chúa giống như quả hạch đào bị vỡ vụn.

"Hắn đã hiểu được cách dùng kiếm chân chính."

Tịnh Lưu Ly điềm đạm nhìn Đinh Ninh đang xung phong liều chết trong làn sóng bụi bặm rồi nói. Sau đó lại cảm thấy thiếu gì đó, nàng bổ sung thêm một câu: "Hắn đã hiểu được chiến đấu chân chính là gì!"

Đạm Thai Quan Kiếm vẫn trầm mặc như trước, không thốt lên câu nào.

Chỉ là trong chốc lát sau đó, chân mày gã bỗng nhíu lại.

Một tiếng "bộp" nhỏ vang lên trên lưng Đinh Ninh.

Đương nhiên hiện tại gã không cách nào nghe rõ được âm thanh ở khoảng cách xa đến vậy, song trong tầm mắt gã lại bắt được hình ảnh một đám bụi bặm đang nổ tung trên lưng Đinh Ninh, tiếp đến là một khối đá sắc nhọn bắn ra mang theo máu tươi.

Động tác của Đinh Ninh vẫn không dừng lại chút nào, nhưng thân thể thì hơi nghiêng về phía trước. Cũng có thể lúc hắn đâm vọt qua bị lệch phương hướng so với ban đầu. Đáng lý nên đâm vào gáy của một con Hoàng Trùng thì hắn lại đâm vào lớp vỏ phía trên của nó.

Trên thân kiếm của Mạt Hoa kiếm phát ra những tia sáng màu trắng, vẫn mạnh mẽ đi về phía trước, xuyên thủng lớp vỏ của con Hoàng Trùng này rồi đâm thẳng vào da thịt nó.

Dẫu vậy, chỉ sai lệch một chút, bên hông của Đinh Ninh liền xuất hiện thêm một vết máu.

Hai đốm lửa xanh thẩm liễm qua người Đinh Ninh. Hắn hóa thành một luồng sáng lao vút về phía trước, trong nháy mắt lại có thêm ba con Hoàng Trùng trên thân thể tuôn ra máu tươi màu vàng xanh.

Biết dùng kiếm chân chính đó là có thể dùng chiêu kiếm hiệu quả nhất sát nhân. Dùng số ít chiến đấu và bản thân khi chiến đấu bị hãm vào trong vòng vây của một đội quân có khác biệt rất lớn.

Đạm Thai Quan Kiểm hiểu rất rõ hai câu mà Tịnh Lưu Ly vừa nói khác nhau rất nhiều. Việc Đinh Ninh xông vào giữa trận địa của Hoàng Trùng đó là lựa chọn phương thức cận chiến nhằm tiết kiệm chân nguyên trong người đến mức tối đa. Khiến đối phương bị thương nặng mà không giết chết chúng luôn, đây cũng là kinh nghiệm cơ bản và thủ đoạn thường dùng của tu hành giả cần có khi bị hãm vào vòng vây của một đội quân.

Đối phương bị thương nặng trước khi chết, thân thể sẽ sinh ra một vài phản ứng trong vô thức khiến trận vây công bị rối loạn, giúp hãn có được một ít không gian để hoạt động.

Nhưng số lượng Hoàng Trùng vô cùng nhiều, Đạm Thai Kiểm Quan cảm thấy cho dù là chính bản thân mình ở mức tu vi bị áp chế tương tự Đinh Ninh thì cũng phải trả giá rất lớn mới có thể giết sạch hết đám Hoàng Trùng kia.

Càng then chốt hơn là nếu đã quyết định chém giết theo kiểu này, kết quả cuối cùng sẽ có rất nhiều yếu tố không thể lường trước, hoặc có thể nói là vận khí.

Rất nhiều tu hành giả cường đại chết trận trong chiến trường không phải vì chân nguyên cạn kiệt, mà thường là vì đạp trúng mảnh gương, đao gãy ầm trong đất cát, hoặc là bị vấp vài thứ, thậm chí có khi do tốc độ của bản thân quá nhanh nên khiến thân thể và áo giáp bị vỡ vụn, hoặc bị mũi nhọn của chiến xa lướt ngang qua mà chết.

Tu hành giả sẽ dồn toàn bộ sự chú ý và cảm nhận của bản thân lên hoạt động của đối thủ, nên ở trong chiến đấu diễn ra vừa nhanh, vừa hỗn loạn như vậy sẽ không thể nào chú ý tới toàn bộ những vật chết (bất động) nhỏ nhất xung quanh mình được.

Những binh khí gãy rơi trong đất cát, mảnh kim loại, thậm chí một vài viên đá sắc nhọn, một ít rễ cây thực vật, vào một số tình huống có thể sẽ trở

thành uy hiếp trí mạng.

Giống như vừa rồi thứ bắn trúng lưng Đinh Ninh chính là do hai còng sau của một con Hoàng Trùng khi rơi xuống đất khiến một hòn đá sắc nhọn gần đó bay lên.

Đinh Ninh đã cho tất cả thấy ý chí và nghị lực kinh người của mình, đối phó với tình huống cực kỳ hoàn mỹ, nhưng dù sao hãn vẫn bị thương.

Mà những điều ngoài ý muốn như vậy, ở trong chiến đấu sẽ còn rất nhiều.

"Càng lúc, hãn càng nhanh hơn!"

Đúng lúc này, Tịnh Lưu Ly lại lên tiếng. Giọng nói lạnh lùng của nàng đầy vẻ nghiêm trọng: "Hoặc cũng có thể nói, càng lúc hãn lại càng thuần thực, lão luyện hơn!"

Trong khoảnh khắc nghe Tịnh Lưu Ly nói vậy, Đạm Đài Quan Kiếm như bị điện giật, đầu óc rối loạn. Gã không phát hiện sự việc này cùng Tịnh Lưu Ly. Mặc dù Đinh Ninh đang bị hòn đá sắc nhọn đâm vào tạo thành một vết thương trên lưng, bên eo cũng có hai vết thật dài, máu từ bên trong liên tục chảy ra, song tốc độ mà hãn dùng để vung kiếm giết chết đám Hoàng Trùng hình như nhanh hơn trước một chút.

Sự chênh lệch này chỉ có loại tu hành giả cấp bậc như Tịnh Lưu Ly và Đạm Thai Quan Kiếm mới nhận ra được, và đây cũng chính là thức tế đang xảy ra vào hiện tại.

Lúc này, Đinh Ninh đang biểu hiện giống những tu hành giả đã từng thân kinh bách chiến. Song sự thay đổi rất nhỏ kia nhắc nhở Đạm Thai Quan Kiếm rằng Đinh Ninh vẫn còn đang trong giai đoạn từ không quen tay cho đến thuần thực, lão luyện.

Khi không quen tay mà đã vậy, huống hồ khi đã thuần thục thì trong chiến trận, trình độ chém giết của hắc sẽ đạt tới mức nào?

Sắc mặt Đạm Thai Quan Kiếm bắt đầu trở nên trắng bệch.

"Tâm trạng của ta bây giờ rất khó miêu tả thành lời."

Tịnh Lưu Ly xoay người nhìn gã, không chút e dè nói: "Lúc tu vi ta bằng hắc, tối đa chỉ có thể làm được giống hắc bây giờ. Nhưng hiện tại hắc còn chưa thuần thục, động tác xuất kiếm càng lúc càng nhanh, càng lúc càng thoải mái tùy ý. Cho nên bây giờ ta thực sự cảm thấy như đang chính mắt nhìn thấy bị người khác vượt qua."

Đạm Thai Quan Kiếm nhìn vẻ mặt phức tạp của Tịnh Lưu Ly, trong miệng nổi lên tư vị khô khốc.

Đặt mình vào hoàn cảnh kẻ khác, gã hoàn toàn có thể hiểu tâm trạng Tịnh Lưu Ly vào thời khắc này.

Tịnh Lưu Ly chính là người có tư chất tu hành tốt nhất Trường Lăng, thậm chí là trong toàn bộ Đại Tần Vương Triều. Từ khi nàng tu hành đã có vô số kẻ tuổi trẻ tài cao đuổi theo, song dù là An Bảo Thạch cũng chỉ có thể sống vai nàng, chưa từng có ai vượt qua nàng được.

Vậy mà bây giờ nàng lại chính mắt nhìn thấy có người về phương diện dùng kiếm chiến đấu lại vượt qua mình.

Đạm Thai Quan Kiếm nhẹ nhàng ho khan một tiếng, dường như vậy mới trừ được sự khô khốc trong miệng gã. Kể đến gã nhìn Tịnh Lưu Ly, nghiêm túc nói: "Tâm trạng của ta cũng rất khó mà diễn tả thành lời. Bởi vì nếu cứ theo đà này... Trình độ sử dụng kiếm của hắc có thể sẽ đạt đến mức như ý, thậm chí bất kỳ yếu tố ngoài ý muốn nào cũng không thể ảnh hưởng đến hắc được. Cảnh giới nhàn nhã dạo bước, vùng kiếm là giết chết địch nhân,

dù là vào lúc Đại Tần diệt tam triều năm đó cũng chỉ có rất ít cường giả mới làm được."

Tịnh Lưu Ly xoay người nhìn về phía Đinh Ninh đang thoát ần thoát hiện trong làn sóng bụi bặm.

Từ lúc nàng nhắc nhở Đạm Thai Quan Kiếm rằng Đinh Ninh đang càng ngày càng nhanh cho đến khi hai người kết thúc đối thoại, tuy mới nhìn qua thì có vẻ thân thể Đinh Ninh càng lúc càng bần, song ngay cả một vết thương mới cũng không có.

Làn sóng bụi bặm xung quanh hắn ngày càng loãng, bởi vì xung quanh người hắn đã toàn là xác chết của Hoàng Trùng.

Máu tươi màu vàng xanh chảy ra từ trong cơ thể những Hoàng Trùng này biến bụi bặm thành bùn nhão sền sệt.

Đồng thời những con Hoàng Trùng thất bại không ngừng bay vọt đi, hai chiếc càn màu xanh thẫm thường xuyên đâm thủng một vài Hoàng Trùng trọng thương chưa chết, sau đó kéo theo vô số máu tươi và da thịt đã nát bấy ra ngoài.

Các mảnh vỏ vỡ vụn của những Hoàng Trùng đã nát bấy này đều hết sức sắc bén, đặc biệt là hai chiếc càn còn mọc đầy gai sắc như loan đao, da thịt tu hành giả chỉ cần chạm vào thì ắt sẽ phải chịu những vết thương rất kinh khủng. Dầu vậy, lúc này Đinh Ninh tuy vẫn di chuyển thần tốc như trước, nhưng dưới chân lại giống như có mắt, mỗi bước đều đạp chuẩn xác không chút sai sót xuống nơi an toàn.

Dưới sự xông xáo của hắn, vòng vây do Hoàng Trùng hình thành đang từ từ tan rã.

Trong phạm vi mười trượng xung quanh người hắn, xác Hoàng Trùng chết chồng chất lên nhau, mừng tượng như đang xây nên một bức tường

thành màu xanh thẫm.

Còn đám Huyền Sương Trùng đỏ sậm bên kia cũng đã hoàn toàn tụ lại một chỗ, tạo nên một quả cầu thịt bên bờ thành. Chúng chờ đợi cái chết đến với mình đã lâu nhưng lòng vẫn vô cùng sợ hãi. Hiện tại không nhìn được cũng ngẩng đầu lên, muốn nhìn cho rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đúng lúc này, bên trong dòng suối ở đằng xa có một luồng khí tức bị biểu hiện của Đỉnh Ninh làm kinh động.

Mặt suối cũng rung động ngày càng nhanh, gợn nước ngày càng dày đặc, cuối cùng va chạm vào nhau tạo thành những giọt nước bắn lên.

Những giọt nước bắn lên này lại bị một sức mạnh thẳng tắp tách ra từ chính giữa.

Giống như có một thanh đại kiếm vô hình thẳng tắp đang xuyên qua mặt suối.

Phía sau nơi sức mạnh thẳng tắp này phát ra, trong làn hơi nước, trên mặt suối, bỗng xuất hiện một vết chân.

Phía trên vết chân, mơ hồ hiện ra một thân ảnh màu xanh.

Chỉ là tốc độ của thân ảnh màu xanh này quá nhanh, sau khi những vết chân liên tục xuất hiện được mười mấy cái thì vết chân đầu tiên mới biến mất. Vậy nên trước lúc y bước đi, căn bản không thể nào nhìn rõ diện mạo, chỉ có thể nhìn loáng thoáng được người này hình như là một nam tử có chòm râu rất dài.

Bóng người xanh này đến chỗ cách bọn Hoàng Trùng đang vây quanh Đỉnh Ninh gần trăm trượng thì dừng lại, tiếp đến người phát ra kinh khí phóng về bốn phía, chém nát toàn bộ những bụi gai màu đỏ sậm hai bên, biến chúng thành khói bụi bay lả tả rồi mới hiện thân.

Đây là một người đàn ông mặc áo bào màu xanh ngọc đã rách tươm, râu tóc bù xù, nhìn giống như một thổ dân ở sâu trong núi đã nhiều năm không tiếp xúc cùng ngoại giới.

Vì vậy, y chỉ có thể là chủ nhân của mục trường (nơi chăn nuôi) này, kẻ đã ở trong vùng đất bí ẩn của Mân Sơn Kiếm Tông suốt mười năm không ra - Thanh Diệu Ngâm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 93: Phá Vân

Nhìn những con côn trùng đang vây quanh Thanh Diệu Ngâm mà sâu trong mắt Đạm Thai Quan Kiếm ánh lên vô số tâm tình khó nói.

Hắn biết mười mấy năm qua, Thanh Diệu Ngâm vẫn luôn ở trong vùng đất bí ẩn này, nhưng mà nơi này chính là bình nguyên ở dưới lòng đất Ma Thiên Phong, một mật địa cực kỳ lớn, dù cho là gã cũng không rõ Thanh Diệu Ngâm đã ở nơi nào. Cũng hơi mười năm rồi, gã chưa gặp lại Thanh Diệu Ngâm lần nào.

Tuổi thọ của tu hành giả dài hơn phàm nhân rất nhiều nhưng mà mười mấy năm trời cũng là khoảng thời gian dài đằng đẳng.

Nhưng Tịnh Lưu Ly lại khác với Đạm Thai Quan Kiếm, vòng khảo hạch này của kiếm hội là do nàng phụ trách, dĩ nhiên trước đó nàng đã gặp qua vị sư thúc đang ẩn cư ở nơi bí ẩn này rồi. Nhưng mà trong mắt nàng cũng vẫn chứa đầy những tâm tình phức tạp.

Bởi vì nàng cực kì hiểu rõ, theo lẽ thường thì chắc chắn không có chuyện Thanh Diệu Ngâm xuất hiện trong cửa này của kiếm hội.

Lúc Thanh Diệu Ngâm xuất hiện cũng làm cho nàng và Đàm Đài Quan Kiếm cùng rất nhiều người đang ở phía trên cao kia hiện ra thân ảnh.

Phần lớn những người kia chính là Sư trưởng từ các nơi đến đây để theo dõi Kiếm hội, ngoài ra còn có một ít quý nhân trong triều. Dĩ nhiên Mân

Sơn Kiếm Tông sẽ để họ quan sát toàn bộ quá trình của Kiếm hội, chẳng qua là nhìn thấy cũng không có nghĩa là sẽ biết rõ chi tiết trong đó, cho nên vị trí của bọn họ không thể nào so với hai người Tịnh Lưu Ly.

Tại nơi bọn họ nhìn xuống thì dù là Thanh Diệu Ngâm, Đinh Ninh hay là những thí sinh còn lại đều bé như con kiến mà thôi.

Nếu không phải lúc này do Đinh Ninh truyền chân nguyên vào Mạt Hoa Tàn Kiếm làm cho nó chột lóe sáng thì chưa chắc gì những người trên kia đã thấy hắc dùng kiếm, ngược lại tình cảnh từng con Hoàng Trùng đột nhiên rơi liên tiếp quanh người hắc sẽ trở nên vô cùng quý dị.

Trong mắt hai người Tịnh Lưu Ly thì Đinh Ninh sử dụng kiếm ngày càng lưu loát, từ chỗ trúc trắc đã dần thành thạo hơn nhiều nhưng mà chỉ mình hắc biết, bản thân mình chỉ đang diễn kịch mà thôi.

Đối với kiểu chiến trận xung phong liều chết như thế này thì hắc có nhiều kinh nghiệm hơn những gì mấy người kia có thể tưởng tượng. Chẳng qua, dù cho hắc có kinh nghiệm phong phú ra sao đi nữa thì trong lúc này phải luôn xông tới không ngừng nên làm tiêu hao rất nhiều tinh thần và thể lực.

Hô hấp của hắc ngày càng nóng rực, cả lồng ngực như muốn cháy lên, mùi máu tanh đặc sệt trong không khí cứ từng đợt tràn vào phổi làm cho hắc thở cũng khó khăn hơn nhiều.

Nhưng nét mặt Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như cũ, hắc chắc rằng người kia chính là Thanh Diệu Ngâm... Cho dù Thanh Diệu Ngâm chỉ đứng bên ngoài mà nhìn nhưng Đinh Ninh biết mình chắc chắn sẽ giết hết tất cả những con Hoàng Trùng còn sót lại trước khi hao hết thể thực.

Cho nên hắn vẫn bình tĩnh xuất kiếm một cách hoàn mỹ, dùng tốc độ cực nhanh để xông tới chém những con Hoàng Trùng kia.

Cả khuôn mặt Thanh Diệu Ngâm bị che khuất bởi râu tóc bù xù nên không nhìn ra vẻ mặt y như thế nào, chẳng qua mỗi lần Đinh Ninh đâm ra một kiếm thì ánh mắt y lại lóe lên mãnh liệt từng cái.

Trong mắt y, dường như Đinh Ninh và thanh kiếm trong tay là hai phần tách rời.

Trong cảm nhận của y, tiếng thở dốc nặng nề hay những mệt nhọc trên thân thể của Đinh Ninh chẳng có quan hệ gì với thanh kiếm trong của hắn.

Ánh mắt y càng trở nên khó hiểu, phần nộ và cả ngờ ngẩn nữa.

Xác của những con Hoàng Trùng ngày càng nhiều.

Với khoảng cách xa như vậy mà y còn có thể thấy mặt nước đục ngầu một màu xanh vàng cực kỳ kinh khủng.

Nhìn thấy số Hoàng Trùng ngày càng ít đi, y cảm thấy không thể nào chịu được nữa.

Cũng ngay lúc thì dường như Đinh Ninh cũng đã cố hết sức, Mạt Hoa Tàn Kiếm trong hắn rền lên một tiếng vang dội.

Lúc một con Hoàng Trùng bay lắt lư từ không trung xuống thì cả người nó rung mạnh, thì ra một kiếm kia của Đinh Ninh không chém trúng chỗ hiểm của nó, mà lại chém ngay trên giáp xác cứng rắn.

Nhưng mượn lực chấn động này, vài tia kiếm khí tách ra từ mấy vết rạn trên thân kiếm, nương theo chân nguyên được truyền đến và đâm thẳng vào đầu con Hoàng Trùng này cùng hai con đang bay phía trước.

Ba con Hoàng Trùng này bị thương nặng nhưng lại chưa chết, chúng cực kỳ đau đớn nên bay ngược ra ngoài, tích tắc đâm âm âm vào những con Hoàng Trùng khác làm cho chúng bay tứ tung, rơi cả xuống đất.

“Đủ rồi!”

Cuối cùng thì Thanh Diệu Ngâm cũng không thể chịu được nữa nên lạnh lùng hét lên một tiếng.

Nhưng cuộc chiến vẫn đang diễn ra.

Những con Hoàng Trùng kia hoàn toàn không hiểu lời y, còn Đinh Ninh cũng không có khả năng dừng lại khi đang bị đám trùng này vây khốn, bằng không thân thể hẳn sẽ có thêm mấy chục lỗ thủng thì sao.

Ánh mắt của Thanh Diệu Ngâm như muốn bốc cháy. Y cũng nhận ra sai lầm của mình nên lật tay lấy một cây sáo nhỏ màu đỏ tươi.

Nương theo chân nguyên được y rót vào theo những ngón tay, chỉ thấy xung quanh cây sáo đỏ kia xuất hiện những gợn sóng khí mà mắt thường có thể thấy được. Hình như nó không phát ra âm nào cả nhưng sau một khắc, bỗng nhiên cả đàn Hoàng Trùng cùng Huyền Sương Trùng như bị đóng băng, thân thể chúng đều rung mạnh.

Sau đó cả đàn Hoàng Trùng còn sót lại bắt đầu rút đi như thủy triều. Thân thể bọn chúng không nhỏ, lúc mới xuất hiện, chỉ thấy những bụi gai kia chỉ cao đến thắt lưng chúng mà thôi. Vậy mà khi chúng rút lui, cả thân thể run rẩy, sợ hãi, cúi sấp xuống đất, nhìn qua chẳng còn thấy màu u lam sáng bóng nào nữa, chỉ còn những bụi gai đang tản ra những gợn sóng xa dần.

Nhưng mấy con Huyền Sương Trùng lại đứng im đó. Khi đàn Hoàng Trùng lui hết thì một cổ kiếm ý khủng khiếp tràn đến phía trên chúng.

Dường như có một thanh kiếm lớn vô hình đang mạnh mẽ đâm từ trên không trung xuống.

Mặt đất chấn động mãnh liệt, trong người đàn trùng phát ra nhiều tiếng vỡ nát nho nhỏ, từng đợt từng đợt máu huyết bị nghiền nát trào ra từ trong miệng chúng.

Ngoại trừ những con Huyền Sương Trùng mà Đinh Ninh để bên ngoài thì tất cả đều chết hết.

Ở trên bờ núi cao cao kia, có rất nhiều thân hình những tu hành giả nhỏ xíu như kiến, đang quan sát kiếm hội không chịu được mà lùi về sau một bước.

Trong Mân Sơn Kiếm Tông, Thanh Diệu Ngâm cũng không phải cường giả dùng kiếm nhưng uy lực một kiếm này của y cũng rất hiếm thấy trong những người cùng thế hệ.

“Có cần ngăn y lại không?” Nhìn Thanh Diệu Ngâm ra tay, Đàm Đài Quan Kiếm quay đầu, ngưng trọng nhìn Tịnh Lưu Ly mà hỏi.

Tịnh Lưu Ly không chút do dự lắc đầu, nói: “Không cần đâu.”

Đinh Ninh thở mạnh, hỗn hển đạp lên đồng xác trùng, theo từng bước chân hẫ, từng đoàn máu tươi sền sền xanh vàng tóe lên.

“Sao lại như vậy?”

Nhìn thân hình Đinh Ninh bước qua đám xác trùng cao như bức tường kia, Thanh Diệu Ngâm phần nộ nói ra một câu, cũng chẳng giới thiệu cái gì cả; khi âm thanh của y chưa dứt đã thấy thân ảnh xuất hiện trước mặt Đinh Ninh.

Trong chốc lát, Đinh Ninh cũng không trả lời Thanh Diệu Ngâm mà lại đứng một bên thờ dốc rồi chấp tay thi lễ.

“Bất kỳ tu hành giả nào dưới Thất cảnh, cho dù là tổ hợp quân đội của tu hành giả cấp thấp cùng Kiếm Sư cũng không có chuyện địch lại mấy trăm kẻ thù. Đây là đạo lý được ghi chép trong nhiều điển tịch tu hành rồi, dù cho người không có sư phụ hướng dẫn thì chắc chắn người đã biết qua rồi chứ. Chẳng lẽ đạo lý cơ bản như vậy người lại không biết sao?” Thanh Diệu Ngâm phẫn nộ nhìn Đinh Ninh, nói không ngừng: “Số lượng Hoàng Trùng của ta còn gấp mấy trăm lần. Vì sao người không trốn đi từ đầu mà lại đi chiến đấu với những con trùng này? Chẳng lẽ mắt người bị mù? Dù cho có mù cũng phải cảm cảm giác được nguyên khí xung quanh bị đám trùng này khuấy động chứ!”

Có rất nhiều người không thể hiểu được sự phẫn nộ trong lòng của Thanh Diệu Ngâm.

Rõ ràng những nhân vật cường đại như Thanh Diệu Ngâm, nếu bọn họ tức giận thì sẽ tỏa ra nhiều loại khí tức kinh khủng, tạo cho những tu hành giả khác nhiều áp lực nặng nề. Nhưng nhìn Đinh Ninh vẫn cứ bình tĩnh trả lời: “Tuy rằng những con trùng này giống quân đội nhưng dù sao cũng không phải quân đội chính thức.”

“Cái gì mà giống lại không phải chứ.”

Thanh Diệu Ngâm lạnh lùng nói: “Cho dù Hồ Lang kỵ binh cũng không có chuyện mọi người đều là tu hành giả.”

Đinh Ninh điều chỉnh hô hấp, lắc đầu, nói: “Không liên quan gì đến chiếc lực cá nhân cả, quân đội có một thứ gọi là hi sinh.”

Thanh Diệu Ngâm chột chững lại.

Đinh Ninh lại nói tiếp: “Nói cho công bằng thì sức chiến đấu của những con trùng của ngài đã gần bằng kỵ binh trong quân đội của tu hành giả nhưng dù sao đi nữa chúng chỉ biết những thủ đoạn công kích bình thường mà thôi, lại không biết chủ động hi sinh. Còn quân đội lại không như thế, bọn họ có thể vì mục đích tạo ra vết thương chí mạng cho những tu hành giả cường đại mà kiên quyết phát động quân giới, không tiếc phải hi sinh những quân nhân tu hành giả xung quanh đó.”

Dĩ nhiên những chuyện này, không lý nào Thanh Diệu Ngâm lại không biết.

Ngoài trừ ví dụ Đinh Ninh nói, thậm chí y còn có thể liệt kê ra vô vàn những hi sinh khác mà quân đội làm ra chỉ vì vây giết tu hành giả.

Chẳng qua, do y quá giận nên không nghĩ thông những đạo lý này mà thôi. Về sau, y cũng bình tĩnh hơi một chút.

Sau đó y nhìn thẳng Đinh Ninh, hỏi về vấn đề quan trọng nhất: “Dù cho người cảm thấy những con trùng này không so được với quân đội chính thức nên có lòng tin chém chết hết chúng... Nhưng quan trọng là vì sao người lại chọn như thế ngay từ đầu? Vì sao người không giết những con Hoàng Sương Trùng kia nhưng lại chém chết đàn Hoàng Trùng?”

“Bởi vì đây là một loại xiềng xích kỳ lạ.”

Đinh Ninh khẽ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt y, từ tốn nói: “Trước khi bước vào mảnh bụi gai này, Cảnh Nhận tiền bối có nói qua với chúng ta, đợt khảo hạch này sẽ làm chúng ta mệt mỏi cực độ, thậm chí là bị thương. Mà lực lượng của Huyền Sương Trùng lại không đủ mạnh, chỉ sợ cũng không thể làm tổn thương những thí sinh khác.”

“Vốn Huyền Sương Trùng trước mặt chúng ta đã hoàn toàn dị biến cho nên ta liền khẳng định, dù cho nhân lúc chúng biến hóa mà trốn hay giết chết chúng thì chắc chắn sẽ kích phát một mắt xích kế tiếp.”

“Có thể những con Huyền Sương Trùng sẽ thành thức ăn cho đám Hoàng Trùng, rồi chúng sẽ lại dị biến hoặc giả sẽ biến thành một mắt xích kế tiếp nào đó nữa. Đến cuối cùng, có thể ta sẽ phải đối mặt với nhiều thứ hơn nữa, thậm chí còn bị thương nghiêm trọng hay phải rời khỏi cuộc thi này cũng không chừng.”

“Cho nên nếu ta không muốn những chuyện như vậy xảy ra thì chỉ có thể nghĩ cách phá hủy một mắt xích trong đó, chỉ cần phá hủy hoàn toàn một khâu trong đó thì xiềng xích kia chắc chắn sẽ không mở ra được, lúc đó ta mới có thể lấy một cái giá thật nhỏ để hoàn thành cuộc khảo nghiệm này.”

Lúc Đinh Ninh từ tốn kể rõ nguyên nhân, Thanh Diệu Ngâm càng trở nên khiếp sợ và trầm mặc hơn.

“Người làm rất đúng.”

Sau khi trầm mặc mấy chục hơi thở, y hít một hơi sâu nhìn Đinh Ninh nói ra.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 94: Khó Xử

"Người tên gì? Xuất thân từ nơi nào?"

Kế tiếp, Thanh Diệu Ngâm nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Đinh Ninh, chăm chú hỏi.

Đinh Ninh đáp bằng giọng không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh: "Bạch Dương động, Đinh Ninh."

"Bạch Dương động?"

Thạch Diệu Ngâm ngạc nhiên một phen.

Lúc lão đang hỏi Đinh Ninh thì trong đầu đã xuất hiện tên của mấy nơi tu hành hiển hách. Lão nghĩ Đinh Ninh hẳn phải xuất thân từ những nơi này. Nhưng mấy chữ Bạch Dương động cũng vô cùng xa lạ với lão. Lão phải mất một ít thời gian mới nhớ mơ hồ rằng, đó là một địa điểm tu hành không hề nổi danh ở Trường Lăng.

"Rất giỏi!"

Thanh Diệu Ngâm thoáng trầm mặc, sau đó nhìn Đinh Ninh thốt ra câu trên.

Đinh Ninh không trả lời, vẫn bình tĩnh chờ đợi.

Sự phần nộ và khó hiểu trong mắt Thanh Diệu Ngâm đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là càng nhiều tán thưởng và tiếc nuối.

"Thân thể của người có vấn đề rất nghiêm trọng."

Hắn nhìn chỗ điểm bạc trên tóc Đinh Ninh, cảm nhận ngũ khí trong cơ thể hắn rồi chậm rãi nói.

Đinh Ninh gật đầu nhìn lão, đáp: "Vậy nên văn bối nhất định phải thắng trong kiếm hội. Giúp bản thân có cơ hội tiến nhập vào Môn Sơn Kiếm Tông học tập."

Ánh mắt Thanh Diệu Ngâm lóe lên, cũng gật đầu: "Không sai!"

"Người có thể đi."

Sau đó lão đưa tay điểm một cái về phía tòa cung điện ở phía xa xa, nói: "Chỗ đó là lối ra!"

Đinh Ninh khom người bái tạ, kể đến, tay trái chuẩn bị buông con Huyền Sương trùng xuống. Đúng lúc này, lông mày Thanh Diệu Ngâm hơi nhếch lên: "Ý tứ trong lời nói của ta, người thật sự đã hiểu chưa?"

Đinh Ninh ngẩng đầu đáp: "Ý của tiền bối là văn bối không cần tham gia cuộc tỷ thí này nữa, có thể trực tiếp rời đi?"

Thanh Diệu Ngâm không ngờ Đinh Ninh hoàn toàn hiểu rõ ý đồ của mình, bất giác ngẩn ra, vô thức nói: "Người thực sự hiểu?"

"Nếu tiền bối nói cách làm của văn bối đúng, tiền bối không xuất hiện, văn bối cũng có thể dùng cách ít tổn thất nhất giải quyết đám Hoàng Trùng, thuận lợi vượt qua cuộc tỷ thí này." Đinh Ninh nhã nhặn nhìn Thanh Diệu Ngâm: "Tiền bối nói thắng với văn bối cung điện chính là cửa ra, ý bảo văn bối không cần ở lại đây nữa. Chỉ là văn bối không hiểu, tại sao tiền bối

ngăn cản văn bồi giết những Hoàng Trùng, mà lại muốn văn bồi giết đám Huyền Sương trùng?"

Đinh Ninh nhìn thoáng qua bụi gai màu đỏ thẫm ở phía xa, tiếp: " Nếu để nhiều người dự thi tiến vào bụi gai này tỷ thí, nói vậy Huyền Sương trùng và Hoàng trùng ở đó rất nhiều, còn ở chỗ văn bồi đang đứng chỉ có một đám thôi."

Nghe Đinh Ninh giải thích vậy, mắt Thanh Diệu Ngâm sáng rực lên: "Người hiểu những dị trùng biến dị là một vòng bao bọc một vòng. Người cho rằng chỉ cần phá hư một mắt xích trong đó thì cũng giống như tu hành giả chúng ta sử dụng chân nguyên mà có vài kinh mạch bị bế tắc, lập tức không trở thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ. Nhưng chuyện ta làm lại khiến vòng tuần hoàn nhất định phải hình thành, cuối cùng giúp ta đạt được thứ mình mong muốn, sự tương tác trong đó cũng hết sức phức tạp. Một số tộc quần phải giữ vững một số lượng nhất định mới không bị tự nhiên tiêu diệt, vài tộc quần khác thì phải có đủ sức mạnh mới không bị đào thải."

Nói đến đây, Thanh Diệu Ngâm hơi ngừng lại, ánh mắt cũng dừng lại trên con trùng đỏ thẫm trong tay Đinh Ninh.

Sau đó lão nói với giọng điệu vừa khác thường, vừa ngưng trọng: "Ở nơi này, trong quá trình phát triển tiến hóa và sản sinh tuần hoàn, không gì tối kỵ bằng chuyện bị ép sẵn và ăn thịt thiên địch của mình. Ví dụ trong cánh đồng hoang vu thì thiên địch của thỏ rừng là chim ưng, từ nhỏ nó đã là thức ăn của chim ưng nên trời sinh đã có lòng sợ hãi với loài này. Tuy nhiên, nếu một ngày tộc quần thỏ rừng vì một nguyên nhân nào đó mà nảy sinh biến hóa, không còn sợ chim ưng nữa, thậm chí còn muốn chống lại chim ưng thì vòng tuần hoàn kia cũng sẽ hoàn toàn thay đổi. Giống nhân loại chúng ta vào thời viễn cổ chỉ dùng phương pháp ăn tươi nuốt sống, căn bản không cách nào chống lại yêu thú thái cổ. Khi đó chúa tể thiên địa dĩ nhiên là yêu thú mạnh mẽ. Nhưng từ khi nhân loại chế tạo được một ít vũ khí, thậm chí

xuất hiện tu hành giả, nhân loại chúng ta liền bắt đầu thay đổi thiên địa này, trở thành chủ nhân của nó."

Đinh Ninh liếc qua Huyền Sương trùng đỏ thắm trong tay, rồi lại nhìn đàn Huyền Sương trùng bị Thanh Diệu Ngâm giết chết rồi rơi rụng, liền hiểu những lời Thanh Diệu Ngâm nói. Hắn buông lỏng tay trái, thả Huyền Sương trùng trong tay xuống.

Đúng lúc này, giọng Thanh Diệu Ngâm lại cất lên:

"Đương nhiên ta không thể vì một con Huyền Sương trùng mà xuất kiếm."

Thanh Diệu Ngâm nhìn Đinh Ninh và Huyền Sương trùng trong tay hắn, thản nhiên nói: "Không ngờ được người có thể nghĩ ra phương pháp phá giải như vậy, ép ta phải ra gặp, cũng xem như hữu duyên. Nếu người không chê nó lớn lên quá xấu, không muốn thay ta giết nó, thì người có thể mang nó rời khỏi nơi này."

Đinh Ninh ngẩn ra.

Sao hắn lại không hiểu Thanh Diệu Ngâm có ý tiễn mình đi. Tuy ở trong mật địa, con Huyền Sương trùng này trông cực kỳ bình thường, sức mạnh cũng không quá cường đại, nhưng cuối cùng khi cả đàn của nó đã bị diệt vong trong chuỗi thức ăn ở nơi đây, mà nó lại không phải loài do tự nhiên sinh ra, đến chừng ấy e rằng chỉ còn lại một con trong tay mình. Nó ít nhất sẽ trở thành đầu đàn của một tộc côn trùng. Quan trọng nhất, nhân vật cỡ Thanh Diệu Ngâm có ý định ra đưa tiễn, vậy tương lai, con Huyền Sương trùng này chỉ sợ có một ít khả năng không thể lường trước.

"Đa tạ tiễn bồi!"

Không chút do dự, Đinh Ninh bái tạ Thanh Diệu Ngâm lần thứ hai.

"Không cần khách khí!"

Thanh Diệu Ngâm phất phất tay, cũng quay người rời khỏi. Chỉ là trong lúc lão chuẩn bị bước đi đã nhàn nhạt bồi thêm một câu: "Chí ít, con Huyền Sương trùng này cũng da cứng thịt dày lắm đấy!"

Lông mày Đinh Ninh cau lại, vừa nhìn thoáng qua Huyền Sương trùng trong tay, vừa liếc về phía bụi gai từng màu đỏ thẫm, tiếp tục lần thứ hai hiểu ra ý tứ của Thanh Diệu Ngâm.

Hắn đưa tay trái ra trước người, sau đó dùng Huyền Sương trùng trong tay như một tấm chắn, đi vào trong bụi gai đỏ thẫm.

Những bụi gai đỏ thẫm san sát nhau quẹt qua thân thể Huyền Sương trùng đều bị gãy, căn bản không thể đâm vào da thịt của nó.

Huyền Sương trùng trong tay Đinh Ninh cũng không ngừng cọ quậy, hình như có chút đau đớn, nhưng không dám tùy tiện nhúc nhích.

Một người một trùng tiến lên trong biển gai đỏ thẫm.

Các quan viên quan sát kiểm hội trên sườn núi và những tu hành giả đến từ những vùng đất tu hành khi nhìn thấy cảnh tượng này, toàn bộ đều trở nên trầm mặc.

Tất cả đều hiểu ý của Thanh Diệu Ngâm.

Tòa cung điện màu xanh trong mắt Đinh Ninh thì rất xa, mà trong mắt những người quan sát từ trên cao thì lại là tòa gần Đinh Ninh nhất.

"Có cần ngăn cản hắn không?"

Thấy cảnh tượng trước mắt, Đạm Thai Quan Kiếm quay đầu nhìn Tịnh Lưu Ly hỏi.

Gã đã lần thứ hai dùng giọng điệu như vậy để nói.

Cả hai lần, ý tứ đều giống nhau. Mân Sơn Kiếm Tông có quy củ, gã không muốn Thanh Diệu Ngâm tạo thành ảnh hưởng gì cho Đình Ninh.

Thế nhưng Tịnh Lưu Ly vẫn như trước không chút do dự, vẫn kiên quyết lắc đầu: "Không cần!"

Đại khái phải cho Đạm Thai Quan Kiếm một lời giải thích, nàng chậm rãi nói: "Thanh sư thúc vốn dĩ sẽ không xuất hiện. Nếu thúc ấy bị buộc phải xuất hiện, đây tự nhiên cũng là bản lĩnh của hãn. Mọi thứ là do hãn tạo ra, vậy thì làm sao có thể vì thế phá hỏng quy củ được?"

Đạm Thai Quan Kiếm gật đầu, không hề dị nghị nữa.

Gã nhìn Đình Ninh đi vào trong biển gai đỏ thẫm bên dưới, trong mắt lần nữa xuất hiện vẻ tán thưởng và cảm khái.

Lúc này, những thí sinh khác có lẽ còn đang gặp phải uy hiếp của Huyền Sương trùng, khi Huyền Sương trùng phát sinh dị biến thì bỏ chạy như Tà Trường Thăng, hoặc nghĩ cách giết chết Huyền Sương trùng, còn nếu lựa chọn cách vượt qua cuộc thi tại những bụi gai san sát thì hãn còn đang tạo ngộ những nguy hiểm khác.

Nếu Thanh Diệu Ngâm đã vì Đình Ninh mà chỉ rõ lối ra, còn ban tặng cho Đình Ninh một Huyền Sương trùng như vậy, con đường về sau của Đình Ninh nhất định sẽ bằng phẳng, không có bất kỳ uy hiếp nào, vậy nên cũng sẽ không có bất ngờ gì xảy ra. Đình Ninh lại là người thứ nhất vượt qua cuộc tỷ thí tuyển chọn này, hơn nữa còn lại là người trả cái giá nhỏ nhất.

Dầu vậy, Đạm Thai Quan Kiếm không dị nghị với cách nói của Tịnh Lưu Ly, không có nghĩa người khác sẽ không dị nghị.

Sau khi thời gian tầm mười hơi thở trôi qua, trong thông đạo sau lưng gã và Tịnh Lưu Ly chợt xuất hiện một thân ảnh màu vàng.

Đây là một người trung niên nam tử có dáng vẻ cần trọng.

Y mặc một chiếc áo bào màu vàng tầm thường, hiển nhiên không phải tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông, cũng không phải quan viên trong triều phối hợp tổ chức kiếm hội, nhưng chẳng biết vì sao lại trực tiếp xuất hiện ở nơi này.

Khi cách phía sau Đạm Thai Quan Kiếm và Tịnh Lưu Ly tầm mười mấy trượng thì y dừng lại, khom mình hành lễ.

Không đợi y mở miệng, trên mặt Tịnh Lưu Ly đã điểm nụ cười nhạt.

"Về nói cho chủ tử họ Dung của người biết!" Nàng ngay cả xoay người lại cũng không, vừa giễu cợt, vừa lạnh lùng nói: "Nhúng tay vào kiếm hội? Không đồng tình với quyết định của kiếm hội? Ý Nàng cho rằng Thanh sư thúc cho Đinh Ninh trực tiếp thăng là bất công? Nói cho nàng biết... Khu nuôi trồng này của Thanh sư thúc nếu so sánh với Mân Sơn Kiếm Hội, thì dù mười kiếm hội đi nữa cũng không bằng!"

"Còn có!" Nàng khinh thường cười lạnh, đối mặt với người đàn ông áo vàng nói: "Nói với chủ tử họ Dung của người, nếu không muốn bị ta đá ra ngoài, thì nên tỏ ra ngây ngô mà xem cuộc vui. Nàng ta cho mình là thân phận gì mà dám đến nói luyên thuyên với ta? Nếu không muốn trở nên quá mức khó xử, thì đừng nên tự chuốc lấy khó xử!"

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 95: Đâm

"Nếu không muốn quá mức khó xử, thì đừng nên tự chuốc lấy khó xử"

Cung nữ họ Dung chậm rãi lặp lại những lời mà người đàn ông trung niên nhắc lại cho nàng. Trong lúc hơi thở y đang nặng nề, cứ tưởng rằng nàng nhất định sẽ vô cùng giận dữ. Nào ngờ cung nữ họ Dung chỉ giơ cánh tay lên, ra hiệu y có thể rời khỏi.

Nhìn bóng dáng người đàn ông trung niên biến mất khỏi sơn đạo, khuôn mặt cung nữ họ Dung cũng chợt xuất hiện vẻ u ám.

Nếu Tịnh Lưu Ly đã tỏ rõ thái độ như vậy thì dù có dùng miệng lưỡi tranh đoạt cỡ nào cũng đã không còn ý nghĩa.

"Thực ra ta phái người đi tìm người, chẳng qua là tỏ lòng tôn trọng với chủ nhân. Dù sao Mân Sơn Kiếm Tông cũng là nhà của người. Nhưng ta đành xin lỗi, ta chỉ là một hạ nhân nên chỉ có thể để ý đến kết quả cuối cùng, làm sao chú tâm tới quá trình của nó có khiến mình khó xử hay không?" Cung nữ họ Dung xoay người, đầu hơi cúi, nhìn về nơi có thể mơ hồ thấy bóng dáng Tịnh Lưu Ly dưới sườn dốc, bình thản lầm bầm: "Hy vọng là kiếm hội lần này không chỉ mình tên thiếu niên quá rệu kia chịu giáo huấn, mà kẻ thân là người được Mân Sơn Kiếm Tông tông chủ quyết định cho kế thừa cũng phải bị giáo huấn!"

"Nàng ta sẽ không từ bỏ chỉ vì mấy câu đó của người đâu!"

Đàm Thai Quan Kiếm nhìn Tịnh Lưu Ly nói.

"Đương nhiên ta biết nàng sẽ không bỏ qua." Tịnh Lưu Ly chế giễu nói tiếp: "Tuy nhiên, có cơ hội mạng nàng, ta phải tận dụng!"

Đạm Thai Quan Kiếm đành cười khổ lắc đầu.

Mặc kệ Tịnh Lưu Ly có thiên tài đến mức nào cũng vẫn còn quá trẻ, vậy mới có tính cách độc ác nhưng cũng rất thú vị thế này.

"Có cần ngăn cản hẳn không?"

Sau khi lắc đầu, Đàm Thai Quan Kiếm chợt hỏi.

Đây đã là lần thứ ba gã hỏi câu này.

Hai lần trước đều vì Thanh Diệu Ngâm, mà chuyện này gã đã thống nhất ý kiến với Tịnh Lưu Ly, nên hiện tại hỏi là vì đã xuất hiện có biến cố mới xuất hiện.

"Không cần!"

Cũng giống hai lần trước đó, Tịnh Lưu Ly lắc đầu không chút do dự: "Quy tắc kiếm hội là do ta định ra, nếu ta không quy định không thể làm vậy, thì cũng không có lý do để ngăn cản. Điều mấu chốt là chuyện này liên quan đến sự kiêu ngạo của ta, giống như thiếu niên trong quán rượu kia mặc dù biết nàng ta sẽ ra tay đối phó nhưng vẫn như trước, cho rằng nàng sẽ không thể ngăn cản hẳn thắng cuộc được. Mà ngay cả ta cũng tin nàng ta không thể thành công!"

Đạm Thai Quan Kiếm nhìn khuôn mặt đầy kiêu ngạo của nàng, cũng cảm thấy đây là tính cách thú vị của tuổi thiếu niên.

"Ta vừa mới mạng nàng ta, ngay lập tức đã có biến hóa, lẽ nào nàng ta có khả năng gì? Hay là tại tin tức đã truyền vào trong Mân Sơn Kiếm Tông?"

Đúng lúc này, Tịnh Lưu Ly quay đầu lại, nhìn hăn hỏi.

Đạm Thai Quan Kiếm ung dung nở nụ cười: "Bất kỳ ngoại nhân nào cũng không có khả năng truyền tin tức vào trong Mân Sơn Kiếm Tông chúng ta, huống chi còn vào thời điểm này? Chẳng qua quân đội có vài thuật khí truyền tin đặc biệt, ví dụ Lưỡng Tâm Trùng, Khiên Cơ Giác, quận Giao Đông hay hải ngoại thì có Cảm Ứng Châu. Loại châu này được tạo ra tự nhiên dưới đáy biển, một đôi hai cái, nếu một hạt bị tổn hại thì nguyên khí hạt kia cũng tiêu tán rồi vỡ ra. Đây chính là thuật khí đơn giản nhất dùng để truyền quân lệnh. Còn như muốn xuất kích hay lui lại, hoặc truyền lệnh cụ thể giống vậy thì khó làm được."

"Ta biết rất ít những thứ kiểu này."

Đạm Thai Quan Kiếm lơ đãng nói: "Những thứ đó không thể so với tu hành mà chỉ cần trải qua, nghe qua là biết. Thậm chí, có lẽ người cũng không cần biết."

Tịnh Lưu Ly hiểu ý Đạm Thai Quan Kiếm.

Mân Sơn Kiếm Tông có đủ loại người tu hành khác nhau, còn nàng chỉ cần trở thành thanh kiếm mạnh nhất của Mân Sơn Kiếm Tông trong tương lai là được.

Nàng thậm chí còn đại biểu cho thái độ của Mân Sơn Kiếm Tông, căn bản không cần ra ngoài.

Trước khi trở thành thanh kiếm mạnh nhất, nàng cũng cảm thấy không ra khỏi Mân Sơn Kiếm Tông chẳng phải điều gì không hay, cuộc đời sẽ trở nên phát chán. Bởi vậy hiện tại nàng gật đầu, không nói thêm gì, ánh mắt xuyên qua biển gai đỏ thẫm, tập trung lên người một thí sinh.

Thí sinh này là một thiếu niên mặt đen thui, trán và xương gò má hơi nhô cao, ngày thường không dễ nhìn, vóc dáng cũng không cao lớn, thậm chí

lưng còn hơi còng.

Lúc trước bên trong mấy cuộc tỷ thí, biểu hiện của hắn hết sức tầm thường, phần lớn không chú ý hắn đã qua mấy cửa ải kia khi nào.

Sau khi hắn tiến vào khu bình nguyên trong lòng đất này, gia nhập vào nhóm thí sinh trong đó, vẫn không hấp dẫn sự chú ý của quá nhiều người.

Nhưng hắn lại là người có danh tiếng lớn nhất, thần bí nhất trong đám thí sinh.

Bởi vì hắn chính là người xếp hàng thứ nhất trong Tài Tuấn Sách – Liệt Huỳnh Hoảng.

Ngoại trừ biết hắn đến từ vùng duyên hải quận Giao Đông, có thể là tu hành tại hải ngoại. Có một số tu hành giả am hiểu nhiều thủ đoạn ở hải ngoại và Trường Lăng hầu như cũng không hiểu rõ về hắn.

Lúc trước, hắn bận một chiếc áo thô màu vàng đất, còn giờ này trên người lại là một chiếc áo bào đỏ thẫm.

Chiếc áo bào này là dùng sợi cây gai đỏ thẫm ở đây tạo thành. Tuy rằng rất thô ráp song lại cứng cõi bền bỉ vô cùng, chẳng khác nào một lớp giáp mây mỏng khiến bụi gai không thể đâm vào.

Quan trọng nhất, hắn không mất bao nhiêu thời gian để hoàn thành chiếc áo, hoàn toàn không giống với tu hành giả dùng kiếm mà cứ như một người thợ thủ công tài ba nhất .

Hiện tại, hắn đang xuyên thẳng qua bụi gai rậm rạp, mặc dù tốc độ vẫn như trước, không tính là nhanh lắm, nhưng gần như hòa mình vào bụi gai, chẳng khác nào một con sói cô độc vừa cẩn thận vừa trầm tĩnh đang chuẩn bị đi săn, hoặc một con cá mập đang trườn mình tại bãi nước cạn.

"Nàng ta muốn cho Đinh Ninh hiểu, càng nỗ lực, càng phản kháng thì sẽ mất đi càng nhiều. Đến lúc đó, sợ rằng người chết không phải chỉ có một mình Tiết Vong Hư!" Tịnh Lưu Ly nhìn thân ảnh Liệt Huỳnh Hoảng, chậm rãi nói: "Có nhiều tu hành giả không màng đến sinh tử bản thân mình, nhưng cứ không ngừng tự gây áp lực như vậy, cũng rất dễ làm tinh thần bản thân tan vỡ!"

Nghe giọng điệu Tịnh Lưu Ly, Đạm Thai Quan Kiếm quay đầu nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Bởi vậy, không nên quá mức lưu ý đến bất kỳ kẻ nào, bằng không sẽ xuất hiện rất nhiều nhược điểm."

"Còn người?" Nghe Đạm Thai Quan Kiếm dùng thân phận sư trưởng khuyên bảo, Tịnh Lưu Ly cũng nhàn nhạt hỏi lại.

Đạm Thai Quan Kiếm mỉm cười, nói với vẻ tự nhiên: "Ta chỉ để ý tới kẻ mạnh hơn ta, vậy nên cho dù có nhược điểm thì người khác cũng khó lòng nắm bắt được."

Liệt Huỳnh Hoảng đương nhiên vô cùng am hiểu cách truy tung (theo dấu) tu hành giả. Giữa hai người mới có đoạn đối thoại này là bởi vì Liệt Huỳnh Hoảng đã khóa được một con mối.

Lúc này, hắn gần như đang tiến thẳng về con mối này.

Vậy nên tuy tốc độ của hắn không quá nhanh, nhưng lại vẫn rất nhanh tiếp cận được con mối này.

Suối nước mát lạnh, những bụi gai hai bên bờ suối dù có làm người ta chán ghét song cũng giống đa số thực vật khác, đều tỏa ra một mùi hương thơm ngát.

Trước khi Thẩm Di đến Trường Lăng cũng không khác với những thiếu niên ở Quan Trung, có can đảm, có bốc đồng. Tính tình và lối hành sự không thể xem là cẩn thận và trầm ổn.

Nhưng sau khi được Tiết Vong Hư chiêu cố ở ngô Ngô Đồng Rừng Lá nửa năm, ở trong con ngô tầm thường lụn bại này từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, ngày bình thường ngoài tu hành ra thì mọi chuyện cũng bình thường. Ngoại trừ tiếp thu sự giáo dục của Tiết Vong Hư, việc tu hành kiếm thuật đạt tiến bộ rất lớn, tính tình cũng dần trở nên cực kỳ trầm ổn.

Vậy nên mặc dù mười phần mệt mỏi, cơ thể đau đớn không ngừng, những tòa cung điện màu xanh kia lại ở khá xa, mừng tượng không bao giờ đến gần được, lòng hãn cũng không có chút nôn nóng nào.

Do đó, khi cảm nhận được sau bụi gai rậm rạp có động tĩnh nhỏ, hãn trước tiên dừng lại, cầm kiếm, xoay người.

Nhưng động tĩnh mà hãn vừa cảm nhận được lại đột nhiên biến mất.

Hãn chỉ còn thấy một vùng bụi gai đỏ thẫm yên tĩnh.

Lông mày Thẩm Dịch nhíu lại. Hãn biết đó không phải ảo giác, vậy nên hãn cố gắng bình tĩnh hết sức và chờ đợi.

Thời gian từ từ trôi qua, cánh tay cầm chuôi kiếm của Thẩm Dịch như đã biến thành tượng đá.

Bỗng từ chính giữa vùng bụi gai nổi lên một cơn gió.

Bụi gai đối diện hãn ngã rạp xuống, vô số cành cây gãy rời ra tạo thành rất nhiều những đoạn nhỏ theo gió mạnh vút tới trước mặt hãn.

Một tiếng "xuy" nhỏ vang lên, Thẩm Dịch đã rút kiếm. Thế nhưng ngay lúc đó, ánh mắt của hãn cũng hiện lên vẻ hoảng sợ.

Sự tập trung của hắn đã dồn hết về cơn gió lốc, song lúc này hắn lại cảm nhận được từ phía sau có ánh kiếm đang chém tới, hắn liền biết mình đã chậm một bước. Thế nhưng hắn cũng không vì thế mà hoảng sợ. Kiếm của hắn như cũ thuận thế dùng tốc độ nhanh nhất chém về phía trước. Hai chân và eo cũng đồng thời dùng sức, trong nháy mắt đã xoay ngang người lại.

Một ánh kiếm bạc đã tiếp cận cơ thể hắn.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, kiếm trong tay Thẩm Dịch cũng lóe sáng.

Một vầng sáng chói mắt khác thường nổ tung trước người Thẩm Dịch. Kể đến, bao quanh thân thể Thẩm Dịch là một màu đen tuyền, chẳng khác gì bóng đêm chợt kéo đến, ánh kiếm bạc cũng biến mất trong bóng đêm này.

Chủ nhân của ánh kiếm bạc này không cách gì nhìn rõ nữa nên quát một tiếng thật lớn, dứt khoát lui về phía sau.

Thẩm Dịch một kiếm bức lui kẻ đánh lén nhưng trong lòng lại không vui mừng chút nào.

Bởi vì đúng lúc này, hắn liền cảm nhận được bên trong cơn gió lốc phía sau xuất hiện một ít mùi vị lạnh lẽo.

Mùi vị của kim loại.

Cơn gió lốc lướt nhẹ tới lưng Thẩm Dịch, không những mang theo những cành cây bị gãy của bụi gai đỏ thẫm mà còn có thêm những thứ khác.

Hiện tại khoảng cách giữa lưng hắn và mấy thứ này đã quá gần, cho nên dựa vào mùi vị kim loại lạnh lẽo ấy, trong đầu hắn xuất hiện hình ảnh mấy đoạn kiếm thật mỏng đang sắp tiếp xúc với lưng mình.

Sự thật cũng chính là như vậy.

Cái bóng mờ mờ của mấy đoạn kiếm sắc bén như những khúc xương cá
hẹp dài thậm chí đã đâm vào lưng hắn.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 96: Cùng Chiến

Cách đánh này khác hẳn với thủ đoạn chiến đấu của Kiếm Sư Trường Lăng, Thẩm Dịch đã không còn kịp tránh né những mảnh kiếm kia nữa, lòng hăn lạnh băng, chuẩn bị đón nhận việc bị những mảnh kiếm sắc bén đó đâm vào trong da thịt.

Nhưng hăn không ngờ rằng khi mình xoay người lại vùng mạnh kiếm, để lại một đạo tàn ảnh thì bỗng có một lực lượng quý dị liền lặng lẽ được tạo ra.

Vài tiếng xoẹt xoẹt nho nhỏ vang lên, những mảnh kiếm kia xé rách quần áo ở đằng sau, cửa ra vài vết thương rỉ máu trên lưng hăn, nhưng chúng lại không thể cắt sâu được vào trong da thịt mà bị luồng lực lượng quý dị kia hút lấy, liền bay về phía thanh kiếm màu đen trong tay hăn.

Chủ nhân của làn kiếm quang màu bạc vẫn không nhìn thấy được chuyện gì đã xảy ra, nhưng hăn cảm nhận được rõ ràng rằng thứ lực lượng quý dị của mà kiếm quang kia tạo ra thậm chí còn ảnh hưởng đến cả ánh kiếm màu bạc của mình, tựa nó đang bị vài rễ cây leo màu xanh trói buộc.

Hăn chưa từng nghe nói tới loại kiếm thuật như vậy nên tất nhiên trong lòng liền tràn ngập cảm giác không thể hiểu nổi, thế nhưng tâm cảnh của hăn vẫn cực kỳ bình tĩnh. Hăn chỉ lùi lại vài bước cho đến khi giẫm vào trong khe suối, đôi chân khuấy lên hai đám bọt nước.

Thân thể của Thẩm Dịch hơi cứng lại, hắn nhìn thanh kiếm trong tay mình, tâm trạng trở nên hết sức phức tạp.

Bốn mảnh kiếm màu lam nhạt bị hút vào, dính lên trên thân kiếm bằng ngọc đen, trông như có bốn con bướm xinh đẹp đang đậu lên.

Hắn hiểu rõ rằng cái lực lượng quý dị vừa được sinh ra khi hắn vung kiếm kia không phải đến từ chiêu thức của mình mà đến từ bản thân thanh kiếm này.

Lúc trước khi Tịnh Lưu Ly xuất hiện có nói rõ rằng trường kiếm toàn thân bằng ngọc đen, chuôi màu xanh có hoa văn quần quanh hiện đang nằm trong tay hắn này được gọi là “Hận Thiên Chi”, là kiếm của Tông chủ Thiên Liên cung nước Hàn.

Chẳng qua là thanh kiếm này trông không có gì khác biệt so với những thanh kiếm khác, cho nên hắn và đám người Trương Nghi không hề biết đến sự đặc biệt của nó.

Sau khi cảm thấy khiếp sợ và may mắn, hắn lại mơ hồ cảm nhận được sức mạnh của bản thân thanh kiếm này vô cùng phù hợp với Kiếm Ý mà hắn am hiểu nhất, trong lòng lại sinh ra sự kính nể vô hạn đối với Đinh Ninh.

Lúc này khi đối mặt với cường địch, lẽ ra hắn phải tâm vô tạp niệm, chỉ tập trung vào việc đối phó với địch nhân, nhưng sự may mắn của chiêu kiếm vừa rồi lại khiến cho hình bóng của Đinh Ninh, Trương Nghi và Tiết Vong Hư hiện lên trong đầu hắn.

Lưng của hắn có cảm giác dính và ẩm ướt, hắn biết đó là máu tươi đã thấm vào trong quần áo.

Nhưng trái lại, trong lòng hắn lại có một cảm giác vui sướng và bình yên không sao tả xiết.

Thu hoạch lớn nhất của hắn khi đi tới Trường Lăng chính là được trở thành đệ tử của Bạch Dương Động.

Trên đời có vô số nơi tu hành tốt hơn Bạch Dương Động, nhưng trong lòng hắn thì không thể tìm được ở đâu những sư huynh tốt hơn Đinh Ninh và Trương Nghi, cũng không thể tìm được ở đâu một sư tôn tốt hơn Tiết Vong Hư.

Chỉ cần có thể cùng chiến đấu với Đinh Ninh và Trương Nghi, hắn đã cảm thấy vui sướng và kiêu ngạo.

“Không phải là do sức mạnh của chiêu kiếm mà là do bản thân thanh kiếm kia có vấn đề.”

Lúc này, giọng nói của chủ nhân thanh kiếm màu bạc kia liền vang lên, chân hắn hơi giẫm giẫm khuấy lên thêm một đám bọt nước, tiếng nước chảy cũng vang lên, âm thanh có chút hỗn loạn.

"Người là Liệt Huỳnh Hoảng."

Khi Thẩm Dịch nhìn rõ được hình bóng và khuôn mặt của đối phương, hắn liền gọi thẳng tên ra.

Mặc dù biểu hiện trước đó của Liệt Huỳnh Hoảng vô cùng khiêm tốn nhưng gã vẫn là thí sinh đứng đầu trên Tài Tuấn Sách, thế nên Thẩm Dịch tất nhiên là có chú ý đến sự tồn tại của gã.

“Tại sao người lại đánh lén ta?”

Nghĩ đến việc người này xuất thân từ thị tộc quản lý quận Giao Đông của Hoàng hậu, Thẩm Dịch liền hiểu ra vì sao Liệt Huỳnh Hoảng lại xuất thủ. Bởi vì vốn đã biết rõ đáp án cho nên câu hỏi của hắn không phải là để hỏi, vậy nên ngữ khí của hắn lại càng quyết liệt hơn.

Ánh mắt của Liệt Huỳnh Hoảng vẫn nhìn vào mấy mảnh kiếm bị hút chặt vào thanh trường kiếm trong tay Thẩm Dịch, đôi mắt gã không hề biểu lộ bất kỳ sự gợn sóng nào của tâm tình.

“Ta không ngờ người có thể tiếp được chiêu kiếm này của ta.”

Gã nhìn Thẩm Dịch, mở miệng nói.

Giọng nói của gã mang theo khẩu âm của vùng duyên hải Giao Đông, thậm chí còn có chút khó nghe, nhưng Thẩm Dịch lại có thể cảm nhận được rõ ràng sự tán thưởng chân thành trong đó.

Sau đó gã không hề có bất kỳ động tác thừa nào, chỉ trực tiếp xuất kiếm.

‘Ầm’ một tiếng, thanh kiếm trong tay của hắn vừa mới vung ra, Kiếm thế còn chưa hình thành thì bên trong không khí đã có một tiếng sấm nổ vang lên.

Nét mặt của Thẩm Dịch liền có chút tái nhợt.

Trong khoảnh khắc rất ngắn vừa nãy, hắn cũng đã kịp nhìn kỹ thanh trường kiếm màu bạc trong tay Liệt Huỳnh Hoảng.

Thanh trường kiếm màu bạc này trông mỏng nhẹ khác thường, trên thân kiếm có một đạo Phù văn màu lam được khắc sâu đến nỗi khiến cho người ta lo ngại khi va chạm kịch liệt không rõ đạo phù văn đó có bị vỡ tan tành hay không.

Đúng lúc này, bầu không khí trong tầm mắt hắn đã bị tách đôi, có thể thấy được những gợn sóng khí đang lan tỏa sang hai phía. Thanh trường kiếm màu bạc trong tay Liệt Huỳnh Hoảng như một con thuyền thiếp giáp đang rẽ sóng mà đánh tới.

Một kiếm này không hề đẹp mắt.

Sau một kiếm vô ích hồi nãy, chiêu kiếm tiếp theo này của Liệt Huỳnh Hoằng này chỉ thuần túy là lực lượng.

Lúc này, uy thế của chiêu kiếm đó đang liên tục nhắc cho Thẩm Dịch nhớ lại rằng theo như Tài Tuấn Sách, tu vi của Liệt Huỳnh Hoằng chính là Đệ tứ cảnh trung phẩm, tu vi của gã đó so với hãn ước chừng cao hơn hẳn đến một đại cảnh giới.

Cũng vào lúc này, chiêu kiếm đó còn nhắc nhở cho Thẩm Dịch biết Liệt Huỳnh Hoằng vẫn luôn muốn dùng thủ đoạn nhanh nhất, trực tiếp nhất để kết thúc trận chiến này.

Trước đây Thẩm Dịch không hề có kinh nghiệm chiến đấu cùng với một tu hành giả có tu vi hơn mình hẳn một đại cảnh giới, thế nên hãn căn bản không hề tự tin, nhưng chẳng biết tại sao nội tâm hãn bỗng sinh ra một sự can đảm vô cùng, không hề muốn từ bỏ.

Hãn chặt vật hít vào một hơi, thanh trường kiếm ngọc đen như mực trong tay liền nhanh chóng dựng lên.

Xuy một tiếng, làn kiếm quang cong như một cái sừng dê cứng được phát ra, nghênh tiếp kiếm chiêu của Liệt Huỳnh Hoằng. Đó chính là chiêu Bạch Dương Khiêu Giác trong Bạch Dương Kiếm Kinh.

Đây vốn là chiêu kiếm có khả năng giăng co tốt nhất trong Bạch Dương Kiếm Kinh, là chiêu kiếm phù hợp nhất để lấy yếu chống mạnh. Thẩm Dịch cũng có thể coi là đệ tử thân truyền cuối cùng của Tiết Vong Hư, vì vậy hãn đương nhiên là nắm rõ được chân ý của Kiếm chiêu này, vậy mà hãn vẫn không thể trụ vững hoàn toàn trước kiếm chiêu của Liệt Huỳnh Hoằng.

Một âm thanh chấn động vang lên, Thẩm Dịch không kêu được mà kêu lên một tiếng đau đớn. Lòng bàn chân hãn tựa như đang bốc cháy, liên tục ma sát với mặt đất làm xối tung cả đám bụi mù, cả người trượt nhanh về

phía sau, chỉ trong khoảnh khắc đã bị những bụi gai cào ra vô số vết xước dày đặc.

Từng cây từng cây gai nhọn đứt ra đâm vào trong da thịt hần, khiến cho hần cảm thấy đau đớn vô cùng, cả cánh tay đang cầm kiếm cũng hơi co quắp lại.

Một kiếm đã đẩy lui được Thẩm Dịch nhưng Liệt Huỳnh Hoảng không hề dừng lại chút nào, Chân nguyên trong cơ thể gã vẫn cuồn cuộn bạo tuôn ra, Kiếm chiêu cũng không hề đứt đoạn, thanh trường kiếm trong tay gã lại tiếp tục chém mạnh về phía Thẩm Dịch.

Thanh trường kiếm trong tay Thẩm Dịch đã bị gạt ra trước trán, lúc này gã biết đã không còn khả năng ngăn cản được kiếm chiêu kia nữa, liền hét lên một tiếng giận dữ, trường kiếm trong tay phun ra một dòng nước trong suốt chắn giữ trước người.

Dòng nước đó chợt gia tốc cho thanh kiếm trong tay Thẩm Dịch, một chiêu vốn không kịp thực hiện kia liền trở thành một Kiếm thế hoàn chỉnh.

Bên trong dòng nước chảy xuất hiện vài vết mực

Màu đen như mực trên thanh trường kiếm ngọc của Thẩm Dịch bỗng càng thêm thâm trầm.

Lông mày của Liệt Huỳnh Hoảng khẽ giật, đây là lần thứ hai gã cảm nhận được thanh kiếm trong tay Thẩm Dịch đang phát ra lực hấp dẫn, tuy vậy gã không hề chống lại mà để mặc cho kiếm thế của mình bị hút vào.

Kiếm thế của gã lại càng trở nên nhanh hơn, đường kiếm không hề hoa mỹ chém thẳng vào lưỡi kiếm của Thẩm Dịch.

Tiếng kiếm chạm nhau lại vang lên chấn động.

“Xùy Xùy”, kinh khí như những mũi tên bắn ra bốn phía, lòng bàn tay Thâm Dịch tóe ra hơn chục giọt máu tươi, hào quang của thanh trường kiếm ngọc đen trong tay hắn cũng bị đánh cho ảm đạm.

Nhưng đúng lúc đó, những vết mực vừa xuất hiện bên trong dòng nước kia liền mất màu, biến thành những luồng ánh sáng trắng trong như những đạo Phù văn mới được tạo ra, ánh hào quang màu đen đang ảm đạm liền bị thu hút vào trong những luồng sáng này, rồi sau đó lại được ngưng tụ trên thân kiếm của Thâm Dịch một lần nữa.

Tiếng gai cào vào thịt lại vang lên trong không khí.

Thâm Dịch lần thứ hai hét lên đau đớn.

Thân thể hắn bị chấn động phải lui lại hơn mười trượng, máu thịt trên người lại càng be bét.

Nhưng cuối cùng thì thanh kiếm trong tay hắn cũng không bị chấn động đến mức văng ra khi tiếp chiêu kiếm kia.

“Kiếm chiêu rất có ý tứ.”

Tịnh Lưu Ly khi nhìn thấy cảnh tượng đó liền không nhịn được mà nói vậy.

“Thâm gia và Bạch Dương động đều không có kiếm chiêu đó, loại Kiếm phù này có lẽ là xuất thân từ Mặc Viên tàn quyển của Chu gia” Đàm Thai Quan Kiếm lẳng lặng nói: “ Có điều chỉ trong một thời gian ngắn như thế mà đã có thể vận dụng được Kiếm thể của Vân Thủy Cung lĩnh ngộ được trên thanh Kiếm thai lúc trước, rất khá.”

Lúc này trên sườn núi nơi nhiều Sư trưởng của các chốn tu hành đang xem cuộc chiến cũng vang lên nhiều tiếng kêu kinh ngạc cùng tiếng xì xào.

Rất nhiều người ngạc nhiên trước thực lực của Liệt Huỳnh Hoảng, cũng ngạc nhiên vì Thẩm Dịch lại có thể tiếp được chiêu kiếm đó của gã.

Liệt Huỳnh Hoảng khẽ cau mày, đôi mắt gã vẫn không biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt.

Quá trình trưởng thành của gã khác với đa số các thí sinh, chiến đấu ... đặc biệt là những cuộc chiến tàn khốc gã đã phải trải qua quá nhiều lần.

Mặc dù biểu hiện của Thẩm Dịch hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của gã, nhưng gã có thể khẳng định đối phương không thể đỡ nổi kiếm tiếp theo.

Thẩm Dịch cắn răng dùng tay trái xoa bóp cánh tay phải, hẳn cũng có thể khẳng định mình không thể đỡ nổi kiếm tiếp theo của đối phương.

Nhưng đúng lúc đó, Liệt Huỳnh Hoảng liền đột nhiên xoay người.

Trong không gian trên mặt suối phía sau hắc bổng nhiên có một tiếng ‘Coong’ trầm đục vang lên, giống như có người đột nhiên gõ vào một cái chuông đồng lớn.

Ánh mắt của Liệt Huỳnh Hoảng lóe lên dữ dội, trường kiếm trong tay gã nâng lên.

Không khí xung quanh cơ thể gã bỗng như ngưng kết lại, một tiếng ‘Ầm’ vang lên như có một cây chùy vô hình đột nhiên đập tới.

Cơ thể gã hơi lui lại, lùi về phía sau một bước, hướng về phía âm thanh vừa mới vang lên.

Bên trong con suối có một bóng người có vẻ hết sức mệt mỏi đang đi tới.

“Mặc kệ là ai sai khiến người đối phó với Thẩm Dịch, hẳn cho người bao nhiêu thì ta cho người gấp đôi chỗ đó.”

Một thanh âm vô cùng quen thuộc, một giọng nói mang đầy vẻ tài đại khí thô (*) truyền vào tai Thẩm Dịch.

(*) Tài đại khí thô: Tiền nhiều như nước.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 97: Cùng Chiến

Cách đánh này khác hẳn với thủ đoạn chiến đấu của Kiếm Sư Trường Lăng, Thẩm Dịch đã không còn kịp tránh né những mảnh kiếm kia nữa, lòng hăn lạnh băng, chuẩn bị đón nhận việc bị những mảnh kiếm sắc bén đó đâm vào trong da thịt.

Nhưng hăn không ngờ rằng khi mình xoay người lại vung mạnh kiếm, để lại một đạo tàn ảnh thì bỗng có một lực lượng quý dị liền lặng lẽ được tạo ra.

Vài tiếng xoẹt xoẹt nho nhỏ vang lên, những mảnh kiếm kia xé rách quần áo ở đằng sau, cửa ra vài vết thương rỉ máu trên lưng hăn, nhưng chúng lại không thể cắt sâu được vào trong da thịt mà bị luồng lực lượng quý dị kia hút lấy, liền bay về phía thanh kiếm màu đen trong tay hăn.

Chủ nhân của làn kiếm quang màu bạc vẫn không nhìn thấy được chuyện gì đã xảy ra, nhưng hăn cảm nhận được rõ ràng rằng thứ lực lượng quý dị của mà kiếm quang kia tạo ra thậm chí còn ảnh hưởng đến cả ánh kiếm màu bạc của mình, tựa nó đang bị vài rễ cây leo màu xanh trói buộc.

Hăn chưa từng nghe nói tới loại kiếm thuật như vậy nên tất nhiên trong lòng liền tràn ngập cảm giác không thể hiểu nổi, thế nhưng tâm cảnh của hăn vẫn cực kỳ bình tĩnh. Hăn chỉ lùi lại vài bước cho đến khi giẫm vào trong khe suối, đôi chân khuấy lên hai đám bọt nước.

Thân thể của Thẩm Dịch hơi cứng lại, hắn nhìn thanh kiếm trong tay mình, tâm trạng trở nên hết sức phức tạp.

Bốn mảnh kiếm màu lam nhạt bị hút vào, dính lên trên thân kiếm bằng ngọc đen, trông như có bốn con bướm xinh đẹp đang đậu lên.

Hắn hiểu rõ rằng cái lực lượng quý dị vừa được sinh ra khi hắn vung kiếm kia không phải đến từ chiêu thức của mình mà đến từ bản thân thanh kiếm này.

Lúc trước khi Tịnh Lưu Ly xuất hiện có nói rõ rằng trường kiếm toàn thân bằng ngọc đen, chuôi màu xanh có hoa văn quần quanh hiện đang nằm trong tay hắn này được gọi là “Hận Thiên Chi”, là kiếm của Tông chủ Thiên Liên cung nước Hàn.

Chẳng qua là thanh kiếm này trông không có gì khác biệt so với những thanh kiếm khác, cho nên hắn và đám người Trương Nghi không hề biết đến sự đặc biệt của nó.

Sau khi cảm thấy khiếp sợ và may mắn, hắn lại mơ hồ cảm nhận được sức mạnh của bản thân thanh kiếm này vô cùng phù hợp với Kiếm Ý mà hắn am hiểu nhất, trong lòng lại sinh ra sự kính nể vô hạn đối với Đinh Ninh.

Lúc này khi đối mặt với cường địch, lẽ ra hắn phải tâm vô tạp niệm, chỉ tập trung vào việc đối phó với địch nhân, nhưng sự may mắn của chiêu kiếm vừa rồi lại khiến cho hình bóng của Đinh Ninh, Trương Nghi và Tiết Vong Hư hiện lên trong đầu hắn.

Lưng của hắn có cảm giác dính và ẩm ướt, hắn biết đó là máu tươi đã thấm vào trong quần áo.

Nhưng trái lại, trong lòng hắn lại có một cảm giác vui sướng và bình yên không sao tả xiết.

Thu hoạch lớn nhất của hắn khi đi tới Trường Lăng chính là được trở thành đệ tử của Bạch Dương Động.

Trên đời có vô số nơi tu hành tốt hơn Bạch Dương Động, nhưng trong lòng hắn thì không thể tìm được ở đâu những sư huynh tốt hơn Đinh Ninh và Trương Nghi, cũng không thể tìm được ở đâu một sư tôn tốt hơn Tiết Vong Hư.

Chỉ cần có thể cùng chiến đấu với Đinh Ninh và Trương Nghi, hắn đã cảm thấy vui sướng và kiêu ngạo.

“Không phải là do sức mạnh của chiêu kiếm mà là do bản thân thanh kiếm kia có vấn đề.”

Lúc này, giọng nói của chủ nhân thanh kiếm màu bạc kia liền vang lên, chân hắn hơi giẫm giẫm khuấy lên thêm một đám bọt nước, tiếng nước chảy cũng vang lên, âm thanh có chút hỗn loạn.

"Người là Liệt Huỳnh Hoảng."

Khi Thẩm Dịch nhìn rõ được hình bóng và khuôn mặt của đối phương, hắn liền gọi thẳng tên ra.

Mặc dù biểu hiện trước đó của Liệt Huỳnh Hoảng vô cùng khiêm tốn nhưng gã vẫn là thí sinh đứng đầu trên Tài Tuấn Sách, thế nên Thẩm Dịch tất nhiên là có chú ý đến sự tồn tại của gã.

“Tại sao người lại đánh lén ta?”

Nghĩ đến việc người này xuất thân từ thị tộc quản lý quận Giao Đông của Hoàng hậu, Thẩm Dịch liền hiểu ra vì sao Liệt Huỳnh Hoảng lại xuất thủ. Bởi vì vốn đã biết rõ đáp án cho nên câu hỏi của hắn không phải là để hỏi, vậy nên ngữ khí của hắn lại càng quyết liệt hơn.

Ánh mắt của Liệt Huỳnh Hoảng vẫn nhìn vào mấy mảnh kiếm bị hút chặt vào thanh trường kiếm trong tay Thẩm Dịch, đôi mắt gã không hề biểu lộ bất kỳ sự gợn sóng nào của tâm tình.

“Ta không ngờ người có thể tiếp được chiêu kiếm này của ta.”

Gã nhìn Thẩm Dịch, mở miệng nói.

Giọng nói của gã mang theo khẩu âm của vùng duyên hải Giao Đông, thậm chí còn có chút khó nghe, nhưng Thẩm Dịch lại có thể cảm nhận được rõ ràng sự tán thưởng chân thành trong đó.

Sau đó gã không hề có bất kỳ động tác thừa nào, chỉ trực tiếp xuất kiếm.

‘Ầm’ một tiếng, thanh kiếm trong tay của hắn vừa mới vung ra, Kiếm thế còn chưa hình thành thì bên trong không khí đã có một tiếng sấm nổ vang lên.

Nét mặt của Thẩm Dịch liền có chút tái nhợt.

Trong khoảnh khắc rất ngắn vừa nãy, hắn cũng đã kịp nhìn kỹ thanh trường kiếm màu bạc trong tay Liệt Huỳnh Hoảng.

Thanh trường kiếm màu bạc này trông mỏng nhẹ khác thường, trên thân kiếm có một đạo Phù văn màu lam được khắc sâu đến nỗi khiến cho người ta lo ngại khi va chạm kịch liệt không rõ đạo phù văn đó có bị vỡ tan tành hay không.

Đúng lúc này, bầu không khí trong tầm mắt hắn đã bị tách đôi, có thể thấy được những gợn sóng khí đang lan tỏa sang hai phía. Thanh trường kiếm màu bạc trong tay Liệt Huỳnh Hoảng như một con thuyền thiếp giáp đang rẽ sóng mà đánh tới.

Một kiếm này không hề đẹp mắt.

Sau một kiếm vô ích hồi nãy, chiêu kiếm tiếp theo này của Liệt Huỳnh Hoảng này chỉ thuần túy là lực lượng.

Lúc này, uy thế của chiêu kiếm đó đang liên tục nhắc cho Thẩm Dịch nhớ lại rằng theo như Tài Tuấn Sách, tu vi của Liệt Huỳnh Hoảng chính là Đệ tứ cảnh trung phẩm, tu vi của gã đó so với hãn ước chừng cao hơn hãn đến một đại cảnh giới.

Cũng vào lúc này, chiêu kiếm đó còn nhắc nhở cho Thẩm Dịch biết Liệt Huỳnh Hoảng vẫn luôn muốn dùng thủ đoạn nhanh nhất, trực tiếp nhất để kết thúc trận chiến này.

Trước đây Thẩm Dịch không hề có kinh nghiệm chiến đấu cùng với một tu hành giả có tu vi hơn mình hãn một đại cảnh giới, thế nên hãn căn bản không hề tự tin, nhưng chẳng biết tại sao nội tâm hãn bỗng sinh ra một sự can đảm vô cùng, không hề muốn từ bỏ.

Hãn chặt vật hít vào một hơi, thanh trường kiếm ngọc đen như mực trong tay liền nhanh chóng dựng lên.

Xuy một tiếng, làn kiếm quang cong như một cái sừng dê cứng được phát ra, nghênh tiếp kiếm chiêu của Liệt Huỳnh Hoảng. Đó chính là chiêu Bạch Dương Khiêu Giác trong Bạch Dương Kiếm Kinh.

Đây vốn là chiêu kiếm có khả năng giăng co tốt nhất trong Bạch Dương Kiếm Kinh, là chiêu kiếm phù hợp nhất để lấy yếu chống mạnh. Thẩm Dịch cũng có thể coi là đệ tử thân truyền cuối cùng của Tiết Vong Hư, vì vậy hãn đương nhiên là nắm rõ được chân ý của Kiếm chiêu này, vậy mà hãn vẫn không thể trụ vững hoàn toàn trước kiếm chiêu của Liệt Huỳnh Hoảng.

Một âm thanh chấn động vang lên, Thẩm Dịch không kèm được mà kêu lên một tiếng đau đớn. Lòng bàn chân hãn tựa như đang bốc cháy, liên tục ma sát với mặt đất làm xối tung cả đám bụi mù, cả người trượt nhanh về

phía sau, chỉ trong khoảnh khắc đã bị những bụi gai cào ra vô số vết xước dày đặc.

Từng cây từng cây gai nhọn đứt ra đâm vào trong da thịt hần, khiến cho hần cảm thấy đau đớn vô cùng, cả cánh tay đang cầm kiếm cũng hơi co quắp lại.

Một kiếm đã đẩy lui được Thẩm Dịch nhưng Liệt Huỳnh Hoảng không hề dừng lại chút nào, Chân nguyên trong cơ thể gã vẫn cuồn cuộn bạo tuôn ra, Kiếm chiêu cũng không hề đứt đoạn, thanh trường kiếm trong tay gã lại tiếp tục chém mạnh về phía Thẩm Dịch.

Thanh trường kiếm trong tay Thẩm Dịch đã bị gạt ra trước trán, lúc này gã biết đã không còn khả năng ngăn cản được kiếm chiêu kia nữa, liền hét lên một tiếng giận dữ, trường kiếm trong tay phun ra một dòng nước trong suốt chắn giữ trước người.

Dòng nước đó chợt gia tốc cho thanh kiếm trong tay Thẩm Dịch, một chiêu vốn không kịp thực hiện kia liền trở thành một Kiếm thế hoàn chỉnh.

Bên trong dòng nước chảy xuất hiện vài vết mực

Màu đen như mực trên thanh trường kiếm ngọc của Thẩm Dịch bỗng càng thêm thâm trầm.

Lông mày của Liệt Huỳnh Hoảng khẽ giật, đây là lần thứ hai gã cảm nhận được thanh kiếm trong tay Thẩm Dịch đang phát ra lực hấp dẫn, tuy vậy gã không hề chống lại mà để mặc cho kiếm thế của mình bị hút vào.

Kiếm thế của gã lại càng trở nên nhanh hơn, đường kiếm không hề hoa mỹ chém thẳng vào lưỡi kiếm của Thẩm Dịch.

Tiếng kiếm chạm nhau lại vang lên chấn động.

“Xùy Xùy”, kinh khí như những mũi tên bắn ra bốn phía, lòng bàn tay Thâm Dịch tóe ra hơn chục giọt máu tươi, hào quang của thanh trường kiếm ngọc đen trong tay hắn cũng bị đánh cho ảm đạm.

Nhưng đúng lúc đó, những vết mực vừa xuất hiện bên trong dòng nước kia liền mất màu, biến thành những luồng ánh sáng trắng trong như những đạo Phù văn mới được tạo ra, ánh hào quang màu đen đang ảm đạm liền bị thu hút vào trong những luồng sáng này, rồi sau đó lại được ngưng tụ trên thân kiếm của Thâm Dịch một lần nữa.

Tiếng gai cào vào thịt lại vang lên trong không khí.

Thâm Dịch lần thứ hai hét lên đau đớn.

Thân thể hắn bị chấn động phải lui lại hơn mười trượng, máu thịt trên người lại càng be bét.

Nhưng cuối cùng thì thanh kiếm trong tay hắn cũng không bị chấn động đến mức văng ra khi tiếp chiêu kiếm kia.

“Kiếm chiêu rất có ý tứ.”

Tịnh Lưu Ly khi nhìn thấy cảnh tượng đó liền không nhịn được mà nói vậy.

“Thâm gia và Bạch Dương động đều không có kiếm chiêu đó, loại Kiếm phù này có lẽ là xuất thân từ Mặc Viên tàn quyển của Chu gia” Đàm Thai Quan Kiếm lẳng lặng nói: “ Có điều chỉ trong một thời gian ngắn như thế mà đã có thể vận dụng được Kiếm thể của Vân Thủy Cung lĩnh ngộ được trên thanh Kiếm thai lúc trước, rất khá.”

Lúc này trên sườn núi nơi nhiều Sư trưởng của các chốn tu hành đang xem cuộc chiến cũng vang lên nhiều tiếng kêu kinh ngạc cùng tiếng xì xào.

Rất nhiều người ngạc nhiên trước thực lực của Liệt Huỳnh Hoảng, cũng ngạc nhiên vì Thẩm Dịch lại có thể tiếp được chiêu kiếm đó của gã.

Liệt Huỳnh Hoảng khẽ cau mày, đôi mắt gã vẫn không biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt.

Quá trình trưởng thành của gã khác với đa số các thí sinh, chiến đấu ... đặc biệt là những cuộc chiến tàn khốc gã đã phải trải qua quá nhiều lần.

Mặc dù biểu hiện của Thẩm Dịch hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của gã, nhưng gã có thể khẳng định đối phương không thể đỡ nổi kiếm tiếp theo.

Thẩm Dịch căn rằng dùng tay trái xoa bóp cánh tay phải, hẳn cũng có thể khẳng định mình không thể đỡ nổi kiếm tiếp theo của đối phương.

Nhưng đúng lúc đó, Liệt Huỳnh Hoảng liền đột nhiên xoay người.

Trong không gian trên mặt suối phía sau hắc bổng nhiên có một tiếng ‘Coong’ trầm đục vang lên, giống như có người đột nhiên gõ vào một cái chuông đồng lớn.

Ánh mắt của Liệt Huỳnh Hoảng lóe lên dữ dội, trường kiếm trong tay gã nâng lên.

Không khí xung quanh cơ thể gã bỗng như ngưng kết lại, một tiếng ‘Ầm’ vang lên như có một cây chùy vô hình đột nhiên đập tới.

Cơ thể gã hơi lui lại, lùi về phía sau một bước, hướng về phía âm thanh vừa mới vang lên.

Bên trong con suối có một bóng người có vẻ hết sức mệt mỏi đang đi tới.

“Mặc kệ là ai sai khiến người đối phó với Thẩm Dịch, hẳn cho người bao nhiêu thì ta cho người gấp đôi chỗ đó.”

Một thanh âm vô cùng quen thuộc, một giọng nói mang đầy vẻ tài đại khí thô (*) truyền vào tai Thẩm Dịch.

(*) Tài đại khí thô: Tiền nhiều như nước.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 98: Cuối Cùng Sẽ Không Để Ta Đi Tìm Chết

Tạ Trường Thắng, người làm gì vậy?

Thẩm Dịch ngẩn ngơ, liền lập tức hô lên một tiếng khó tin.

Nếu nột quãng máu lớn đến vậy có thể xuất hiện xuất hiện bên trên làn nước suối đục ngầu, bao quanh người hắc thì chỉ có một khả năng có thể xảy ra, đó là động mạch chính ở chân đã bị cắt đứt. Mà việc cắt đứt đi động mạch chính ở chân mình đối với bất kỳ tu hành giả nào cũng chẳng khác gì tự sát.

Phần lớn máu tươi trong cơ thể chảy ra tất nhiên là vô cùng khó chịu, Thẩm Dịch hiển nhiên lại càng cho rằng Tạ Trường Thắng đang tự sát.

Nhưng khi Thẩm Dịch hô lên kinh ngạc, nét vui vẻ kỳ dị trên mặt của Tạ Trường Thắng lại càng đậm hơn.

Thanh kiếm trong tay hắc lại nâng lên lần nữa và lại tự chém lên đùi mình, mang theo một loại lệ khí độc ác và tàn nhẫn.

“Tạ Trường Thắng!”

Sắc mặt của Thẩm Dịch trở nên trắng bệch hết sức, mặc dù Liệt Huỳnh Hoảng không hề ngăn cản nhưng hắc vẫn khó có thể nhanh chóng giúp đỡ Tạ Trường Thắng cầm máu, mà không thể cầm máu cũng đồng nghĩa với việc Tạ Trường Thắng sẽ nhanh chóng tử vong. Hắc hoàn toàn không hiểu nổi vì sao Tạ Trường Thắng lại làm như vậy.

Hắn hoàn toàn không hiểu nổi ý nghĩa trong việc làm của Tạ Trường Thắng, nhưng lúc này Liệt Huỳnh Hoảng đã có thể hiểu ra .

Hắn cảm nhận được mặt đất dưới chân đang sinh ra một loại chấn động vô cùng nhỏ.

Trong cảm nhận của hắn, không khí từ những bụi gai đỏ thẫm phía đằng xa kia đang bắt đầu xao động bất an, từng bụi gai đỏ thẫm đang bị một lực lượng cuồng bạo xé rách và nghiền nát.

Hắn nhìn Tạ Trường Thắng, hàng lông mày đã biểu lộ ra một loại tâm tình khó tả, liền không nhịn được mà hỏi: “ Chẳng qua chỉ là một cuộc tỷ thí thôi, đáng giá sao?”

“Ra hay vào đều dựa vào nghĩa khí.”

Gương mặt của Tạ Trường Thắng ướm đầm, đó không phải là do nước sôi bắn vào mà là vì hắn đã quá suy yếu nên mồ hôi tự nhiên cũng toát ra, nhưng hắn vẫn trơ tráo mà nhìn Liệt Huỳnh Hoảng, cười lạnh nói: "Huống chi có công tích nước, có ngày sôi tuôn." (*)

(*) Câu này ý nghĩa giống với Ăn quả nhớ kẻ trồng cây, nhưng ta không dịch thành như thế vì còn có câu sau.

Có công tích nước có ngày sôi tuôn, nhưng con sôi tuôn ra đó thường thường lại là sôi máu.

Liệt Huỳnh Hoảng nhìn xuống con sôi, thấy vũng máu đang lan ra trước người Tạ Trường Thắng thì liền trở nên hoàn toàn trầm mặc, hắn hiểu được ý tứ hai câu trên của Tạ Trường Thắng. Tạ Trường Thắng là bằng hữu của Đinh Ninh, hơn nữa Đinh Ninh lại từng có đại ân với Tạ gia.

Nhưng đúng lúc đó, một điều hắn chưa từng nghĩ đến lại xảy ra: Tạ Trường Thắng cũng nhìn lại hắn, dùng giọng nó đã trở nên vô cùng yếu ớt

của mình để nói một câu đùa cợt: "Hơn nữa ta là Tạ Trường Thắng, là kẻ thường xuyên thắng cược. Nơi đây là ở trong Mân Sơn Kiếm Tông chứ không phải bên ngoài, ta cá là Mân Sơn Kiếm Tông cũng không đến mức có thể thật sự trở mặt ra nhìn ta chết.

Liệt Huỳnh Hoảng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ánh lệ quang đang lấp lóe trong mắt Tạ Trường Thắng.

Nhưng Tạ Trường Thắng lại không để ý đến thần sắc trong mắt gã nữa.

Bởi vì lúc này Tạ Trường Thắng đã hôn mê hoàn toàn, cả người đổ về phía sau như một cây gỗ nặng. Một tiếng 'Phịch' vang lên, sóng nước màu đỏ tươi bắn lên tung tóe.

Phía trên sườn núi, Tịnh Lưu Ly đang nhíu mày quan sát làn sóng nước đỏ tươi bắn lên, vẻ mặt liền trở nên lạnh lẽo, nhưng không phải là do câu đùa cợt kia của Tạ Trường Thắng.

Đàm Thai Quan Kiếm ngưng mắt nhìn những động tĩnh ở phía đằng xa. Nhìn bóng Tạ Trường Thắng ngã xuống, trong mắt hắn, tên thiếu niên Quan Trung ngu ngốc như đầu gỗ kia lại giống như đang kiêu ngạo đứng lên.

"Tên thiếu niên Quan Trung này quả là cũng có điểm rất được."

Hắn nói với Tịnh Lưu Ly như vậy.

Sau đó hắn đi về phía trước, trực tiếp bước lên khoảng không ở dưới chân mình.

Cả người của hắn vốn đều phát ra Kiếm ý, mà lúc này khi khê động, toàn thân hắn lại phát ra Kiếm quang.

Thân thể hần liền hóa thành một đạo Kiếm quang chói mắt dị thường, phi xuống rất nhanh từ trên không.

Tuy rằng tu vi của Tạ Trường Thăng thấp kém nhưng dù sao hần cũng là con trai của đệ nhất cự phú vùng Quan Trung, là người thừa kế sản nghiệp khổng lồ của Tạ gia trong tương lai. Vừa nãy hần hành động quyết tuyệt như vậy hiển nhiên khiến cho rất nhiều sư trưởng của các chốn tu hành đang đứng xem cuộc thi trên triền núi đều cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Chỉ là bọn họ gần như không kịp khiếp sợ.

Bởi vì Tạ Trường Thăng vừa mới ngã xuống, sóng nước đỏ tươi đang bắn lên còn chưa rơi trở xuống con suối thì hai chân của Đàm Thai Quan Kiếm đã chạm đến mặt nước.

Kiếm ý cùng Nguyên khí vô cùng cường đại ma sát với không khí khiến cho quanh chân hần như đang bốc lửa, ánh lửa màu u lam (*) bùng cháy khiến cho mặt nước sôi trào, giống như muốn đun sôi kẻ vừa ngã xuống là Tạ Trường Thăng vậy.

(*) U lam: Màu lam trầm ý mấy lão.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, rất nhiều người đã không thể thấy rõ có một vết kiếm thật sâu bỗng đột nhiên xuất hiện, tách đôi làn nước đỏ tươi trong con suối, mà bóng dáng của Đàm Thai Quan Kiếm và Tạ Trường Thăng đều đã biến mất khỏi tầm mắt của Thẩm Dịch và Liệt Huỳnh Hoảng.

Trong nháy mắt sau, thân ảnh của Đàm Thai Quan Kiếm đang ôm Tạ Trường Thường liền hiện ra trước một tòa cung điện màu xanh.

Tòa cung điện màu xanh này cách con suối nơi Tạ Trường Thăng ngã xuống một khoảng xa đến kinh người, vậy mà Đàm Thai Quan Kiếm như tới được đây ngay lập tức.

Ánh lửa màu u làm bập bùng bay lượn dưới chân hắc, toàn thân hắc phát ra Kiếm Ý mạnh mẽ tách đôi toàn bộ đám khí lưu hỗn loạn ra, khiến cho không gian quanh người cũng như ngưng lại vì cô đặc.

Trên sườn núi, rất nhiều tu hành giả đang quan sát kiếm hội liên biến sắc hoàn toàn.

Bọn họ căn bản không thể tưởng tượng nổi trên đời lại có người nhanh như vậy.

Đàm Thai Quan Kiếm có thể cảm nhận sự kinh hãi, thậm chí là khiếp sợ của những tu hành giả ở trên kia, nhưng sắc mặt của hắc vẫn cực kỳ lạnh lùng và bình tĩnh, trong đôi mắt không hề có chút đặc ý nào.

Hắc chính là người có thân pháp nhanh nhất trong Mân Sơn Kiếm Tông, đây cũng chính là nguyên nhân quan trọng nhất khiến cho hắc luôn đi cùng Tịnh Lưu Ly trong suốt cuộc hành trình.

Tạ Trường Thăng thực sự đã thắng cược, đây là cuộc tỷ thí của Mân Sơn Kiếm Tông cho nên bọn họ tất nhiên sẽ không trơ mắt nhìn bất cứ thí sinh nào chết đi.

Nhưng hiện tại, ngay cả Đàm Thai Quan Kiếm cũng không chắc chắn được có thể cứu nổi Tạ Trường Thăng hay không.

"Sư huynh..."

Hắc dừng lại trước cửa vào của cung điện màu xanh, vừa mới phát ra âm thanh thì bên trong cũng truyền ra một giọng nói cấp bách và nóng nảy: "Đến lúc nào rồi mà còn nói nhảm, còn không đưa thăng hắc vào đây."

Ngay khi giọng nói này vang lên, một lực lượng nhu hòa cũng quét ra, cuốn lấy người Tạ Trường Thăng.

Thân thể của Tạ Trường Thắng bay lên từ trên tay của Đàm Thai Quan Kiếm, bay vào bên trong cung điện màu xanh.

Thần sắc của Đàm Thai Quan Kiếm ngược lại lại trở nên ngưng trọng thêm mấy phần.

Hắn chính là một trong những kẻ đứng đầu trong Mân Sơn Kiếm Tông, là người có thân pháp nhanh nhất, mà kẻ bên trong cung điện màu xanh này hiển nhiên cũng là người biết cách chữa bệnh, vậy mà kẻ ấy lại vội vã và nóng nảy như thế thì Tạ Trường Thắng có sống được hay không vẫn chưa thể biết được.

Một gia tộc phú khả địch quốc (*) có thể tạo nên một tiền đồ khác hẳn cho một tu hành giả, hơn nữa dựa vào biểu hiện hôm nay thì Đàm Thai Quan Kiếm cũng tin chắc rằng Tạ Trường Thắng nằm trong số những thí sinh đứng đầu... Vậy mà, một nhân tài trẻ tuổi, có thiên phú và tiền đồ như vậy lại liều mạng để đổi lấy kết quả gì?

Đàm Thai Quan Kiếm chậm chậm thở dài một hơi rồi quay người nhìn lại.

Liệt Huỳnh Hoảng vẫn chưa hề động dậy.

Chấn động dưới chân hắn ngày càng dữ dội, dòng suối đỏ tươi trước người hắn cũng bắn lên từng tầng lớp lớp những bọt nước.

Sắc mặt của Thẩm Dịch trắng bệch vô cùng, hắn nhìn vô số sóng khí đang phát ra từ những khóm bụi gai đỏ thẫm xung quanh kia, cảm thấy những dị thú chưa biết tên bên trong đó đang tỏa ra từng đợt nguyên khí dao động. Cuối cùng hắn đã hiểu ra, chắc chắn Tạ Trường Thắng đã từng tiếp xúc với những dị thú kia rồi, biết rõ những tu hành giả trên người có mùi máu có thể hấp dẫn cả đàn dị thú như vậy tới, cho nên thời điểm khi Tạ Trường Thắng mới xuất hiện trước mắt hắn, tất cả các vết thương trên người Tạ Trường Thắng đều trắng bệch, không hề có chút huyết sắc nào.

Lúc trước để thoát ra khỏi sự truy lùng của những dị thú kia, chắc chắn Tạ Trường Thắng không chỉ đơn giản là cầm máu, chỉ sợ hắn đã cố ý để cho nước suối lạnh buốt kia không ngừng tràn vào vết thương để pha loãng và cầm máu, mặc kệ việc những vết thương đó sau này có thể bị thối rữa, thậm chí khó mà khép miệng được.

Những tiếng rít khiến cho người ta kinh hãi lại một lần nữa vang lên từ bốn phía.

Những tiếng rít đó thực ra không phải là âm thanh gầm rú của những dị thú kia, mà là âm thanh do Nguyên Khí trong cơ thể chúng đang phun ra dữ dội và ngưng tụ lại phát ra

Đồng tử của Thẩm Dịch kịch liệt co rút lại . Đến lúc những bụi gai xung quanh bị Nguyên Khí mạnh mẽ xé nát hoàn toàn, biến thành những mảnh vụn văng ra khắp nơi, cuối cùng hắn mới có thể nhìn thấy rõ thân hình của những dị thú kia.

Tất cả chúng đều trông giống như châu chấu trưởng thành nhưng to hơn gấp mấy trăm lần, nhưng không giống với những con Hoàng Trùng lúc trước Đinh Ninh nhìn thấy, hai cái càng to khỏe của những con Hoàng Trùng này sau khi ngưng tụ Nguyên Khí cũng đã thực sự hóa thành màu xanh trắng, hoàn toàn biến thành một trụ băng xanh.

Một tiếng 'Xùy' nhỏ khẽ vang lên.

Một đạo kiếm quang lạnh lùng màu lam nhạt tấn công một con Hoàng Trùng.

Lúc này sâu trong đáy mắt của Liệt Huỳnh Hoảng đã lại trở nên hoàn toàn lãnh khốc, nhưng hô hấp của hắn lại nặng nề thêm mấy phần, hắn đã nhìn ra những dị thú này thực sự giống hệt với một đoàn quân chính quy, nhưng hiển nhiên hắn không chịu ngồi chờ chết.

Một tiếng 'Coong' vang lên!

Cổ tay của Liệt Huỳnh Hoảng chấn động, phần lòng bàn tay tiếp xúc với chuôi kiếm liền đau đớn một hồi.

Trường kiếm trong tay Liệt Huỳnh Hoảng không hề trì hoãn mà tiếp tục rạch vào cái cang to khỏe của con Hoàng Trùng, mũi kiếm đâm vào bụng của con Hoàng Trùng nửa thước, sau đó thanh kiếm liền xé đôi bụng nó, xuyên ra đến tận lưng.

Con Hoàng Trùng vừa bị chém liền nhảy lên một độ cao mà bình thường nó không thể nào nhảy tới, sau đó lại lập tức rơi bịch xuống đất. Đau đớn làm nó điên cuồng nhảy loạn, đâm cả vào người vãi con Hoàng Trùng khác.

Một dòng máu tanh hôi bắn vào người Liệt Huỳnh Hoảng khiến hô hấp của hắn hơi ngừng lại. Mặc dù chỉ trong một kiếm hắn đã thăm dò được lực lượng của những con Hoàng Trùng này ở mức độ nào, nhưng trong chớp mắt sau đám Hoàng Trùng đằng sau lưng hắn đã rối loạn, không gian xung quanh hắn tràn ngập những con Hoàng Trùng, những tiếng "Vù vù vù vù" không ngừng phát ra, từng đám trụ băng trông giống như những cây trường mâu tràn ngập trong tầm mắt hắn.

Liệt Huỳnh Hoảng cấp tốc vung kiếm lên, ánh lam trên thân kiếm lại càng mãnh liệt, một đạo Kiếm khí màu lam được phun ra như suối, lập tức quét mạnh vào những cái cang sau to khỏe của hơn mười con Hoàng Trùng.

Nhưng cũng đúng lúc này, một tiếng rống phẫn nộ và thê lương liền vang ra từ miệng hắn.

Vai và lưng hắn đều đầm đìa máu tươi.

Một kiếm của hắn dù đã quét sạch cho hắn một khoảng không lớn để có thể hoạt động, nhưng những con Hoàng Trùng đã bị hắn chặt đứt cái cang sau lại càng thêm hỗn loạn, mà những cái cang có Thiên Địa Nguyên Khí

ngừng tụ thành băng cứng sau khi bị kiếm của hắc cắt đứt thì liền bị bắn ra tán loạn, còn đáng sợ hơn cả tên lạc trên chiến trường.

Trường kiếm của hắc rung chuyển dữ dội, rất nhiều đạo nguyên khí màu lam giống như những vây cá cứng rắn và sắc bén bay tán loạn ra ngoài, bắn vào người đám Hoàng Trùng, lập tức làm rất nhiều máu chảy.

Tĩnh Lưu Ly vẫn trầm mặc im lặng.

Nhưng nàng bắt đầu thừa nhận quan điểm của Đàm Thai Quan Kiếm, tên Tạ Trường Thăng lúc trước vẫn bị nàng đánh giá là không đáng một xu này quả nhiên cũng có điểm rất được..

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 99: Lại Giành Vị Trí Đầu

Tu vi Chân nguyên của Liệt Huỳnh Hoảng đã sắp vượt qua Đệ Tứ cảnh trung phẩm, tốc độ đánh chết những con Hoàng Trùng của hắn rất nhanh, cảnh tượng lại vô cùng chấn động nhưng trong ánh mắt của nàng thì so với Đinh Ninh, mỗi động tác của Liệt Huỳnh Hoảng lại có vẻ quá mức ngây ngô, quá mức không hiệu quả, đã lãng phí đi rất nhiều khí lực và Chân nguyên một cách không cần thiết.

Dù là lúc này số lượng Hoàng Trùng vây quanh hắn đã giảm bớt đi một nửa thì hắn cũng khó lòng giết được ra ngoài.

Liệt Huỳnh Hoảng mạnh mẽ hơn so với Thẩm Dịch và Tạ Trường Thắng quá nhiều, mà trường kiếm trong tay hắn lại là “Kình Thôn Kiếm”, cũng là một danh kiếm nổi tiếng trong thiên hạ, có một vài công dụng đặc thù. Tạ Trường Thắng còn không tiếp nổi một kiếm của Liệt Huỳnh Hoảng, vậy mà nhờ vào thủ đoạn kia hắn lại liên tục đẩy Huỳnh Hoảng rơi vào hiểm cảnh.

Trong thế giới của tu hành giả, khi đánh giá thắng bại hay sinh tử đều không màng quá trình, chỉ nhìn kết quả.

Tạ Trường Thắng đã đạt được kết quả mà hắn muốn khiến cho cái nhìn của nàng đối với hắn có phần đổi khác. Nhưng trên sườn núi phía sau lưng nàng, một số sư trưởng của các nơi tu hành quan sát nhìn cảnh tượng Liệt Huỳnh Hoảng chiến đấu cùng những con Hoàng Trùng này lại ngày càng băn khoăn, có vài người thậm chí còn cảm thấy không thể chịu nổi. Một lão mặc áo bào có hoa văn trắng sao màu tím liền phẫn nộ và xúc động mà lên

tiếng đầu tiên: “ Thực lực của mỗi con dị trùng này đều có thể so với một tu hành giả Tam Cảnh trung phẩm, ngay cả người đứng đầu trên Tài Tuấn Sách mà cũng sắp trọng thương bỏ cuộc tại nơi này, tỷ thí như vậy là quá khó, không hề có ý nghĩa.”

Rất nhiều người đều đồng ý với lão già này, nhưng lại có vài người vẫn duy trì ý kiến bất đồng.

Ngay khi những lời của lão già kia vừa dứt thì đã có một loạt tiếng hừ lạnh vang lên.

“Nếu không đồng ý với quy tắc của kiếm hội thì đừng có tham gia. Những con dị trùng này chẳng qua cũng chỉ bằng với tu hành giả Đệ tam cảnh trung phẩm chứ có phải là Ngũ phẩm đâu, đâu thể vừa gặp là đã có thể giết chết các thí sinh được. Huống chi không phải chỉ cần dựa vào mỗi tu vi là có thể vượt qua được khảo nghiệm trong tỷ thí, lúc trước Tạ Trường Thăng cũng có biện pháp thoát khỏi sự truy lùng của những con dị trùng đó đấy thôi. Rõ ràng là phương thức hành động có vấn đề mà lại đổ cho cuộc tỷ thí không có ý nghĩa, đó chẳng phải là đái dầm đổ tại trym (*) sao?

(*) Xin lỗi mọi người, nguyên gốc là : không biết bơi lại nói ngai quần cộc lớn, nhưng ta thấy dịch thành thế kia rất vui :cuoichet: Ai có cao kiến gì thì vào topic bàn luận nhé.

Những lời này cả nội dung lẫn ngữ điệu đều cực kỳ không khách khí, khiến cho lão già áo bào tím kia giận đến tím mặt. Hắn quay đầu lại định cãi cọ với người kia vài câu, nhưng khi nhìn thấy kẻ lên tiếng là một người trung niên mặc áo bào màu lam, mặt dài như mặt ngựa thì hô hấp của hắn liền ngừng lại, câu nói sắp thốt ra cũng phải cố mà nuốt xuống.

Người trung niên mặt ngựa mặc áo bào lam kia chính là Lục Thanh Cách của U Kiếm Tông, là nhân sĩ Quan Trung. Ở Quan Trung có rất nhiều người trẻ tuổi ưu tú có xuất thân bần hàn, khi chưa trở thành tu hành giả

hoặc trước khi nhập ngũ trong lúc mưu sinh ở Trường Lăng đều được Tạ gia giúp đỡ, chính vì thế phần lớn những tu hành giả xuất thân từ Quan Trung đều rất kính trọng Tạ gia.

Bác bỏ cuộc chiến kia cũng tương đương với việc bác bỏ thắng lợi mà Tạ Trường Thắng đã dùng cả tính mạng để đổi về, tu vi của lão già này không kém Lục Thanh Cách bao nhiêu nhưng Lục Thanh Cách lại trẻ hơn hẳn, khí huyết mạnh mẽ hơn hẳn rất nhiều nên nếu động thủ thực sự thì phần thua của hẳn là nhiều hơn, hơn nữa việc đó có thể khiến cho rất nhiều tu hành giả xuất thân từ Quan Trung phẫn nộ.

Lão già kia liền không nói thêm gì nữa, nhưng Lục Thanh Cách lại từ từ nheo mắt lại rồi lạnh lùng nói một câu: “ Vừa nãy khi Đinh Ninh đối diện với những con dị trùng này thì không có ai dị nghị gì, đến giờ nói những lời này chỉ e là đã hơi muộn.”

Bốn phía trên sườn núi bỗng trở nên lặng thinh, khuôn mặt của lão già mặc áo tím cũng không hề tức giận thêm, ngược lại trong lòng lão lại cảm thấy lạnh lẽo.

Bởi vì tất cả mọi người đều hiểu những lời này của Lục Thanh Cách không phải nhằm vào lão, mà là công khai bày tỏ sự bất mãn với kẻ đứng sau lưng sai khiến Liệt Huỳnh Hoảng.

Ở đây có không ít người xuất thân từ quận Giao Đông, có không ít người nhận ân huệ từ trong cung, điều bọn chúng để ý nhất chính là ý kiến của nữ chủ nhân của nội cung kia. Những kẻ đó có số lượng cùng lực lượng lớn hơn rất nhiều so với một ít người đồng tình với cảnh ngộ của mấy người Bạch Dương Động, nhưng khi những kẻ ham sống tranh đấu với kẻ không hề màng sống chết thì số lượng lại không phải là điều quá quan trọng.

Bên trong sự tĩnh lặng, đôi mắt của Lục Thanh Cách lại càng híp chặt hơn, hàng mi đã khép chặt lại, mỏng như một mũi kiếm.

Nhìn thấy Tạ Trường Thăng được đưa vào trong cung điện màu xanh kia, hần hít một hơi thật sâu, nội tâm lạnh lẽo như băng, thầm nghĩ tên sai khiến Liệt Huỳnh Hoảng làm chuyện này tốt nhất là nên cầu nguyện cho Tạ Trường Thăng có thể sống được đi, nếu không nhất định người sẽ phải trả một cái giá cực lớn.

Hần mặc kệ chuyện này có xuất phát từ lựa chọn của chính Tạ Trường Thăng hay không, hần chỉ biết có một số việc không thể đi quá giới hạn.

Làm Tiết Vong Hư chết đi ngay khi Mân Sơn Kiếm Hội chưa bắt đầu, khiến Liệt Huỳnh Hoảng đuổi giết những hảo hữu của Đình Ninh, trong mắt của rất nhiều người đã là vượt quá giới hạn.

Mảnh vải ở cửa một doanh trường rung động dữ dội, phát phơ ra cả bên ngoài.

Cung nữ họ Dung tuy rằng có thực quyền còn hơn cả nhiều quan viên khác, nhưng thân phận của thị chẳng qua chỉ là một cung nữ trong nội cung mà thôi, cho nên lúc này thị không thể nào xuất đầu lộ diện, chỉ có thể nghỉ ngơi trong doanh trường mà nghe bẩm báo.

Sau khi nghe nam tử trung niên mặc áo vàng bẩm báo, khuôn mặt thị bắt đầu như có mây mù bao phủ, khắp thân thể thị phát ra một luồng nguyên khí đè ép không khí xung quanh người, luồng nguyên khí đó đang không ngừng bành trướng.

Thị chỉ thay mặt người khác mà làm việc, thị tranh đấu không phải vì vinh nhục và mặt mũi của mình, cho nên khi làm ra những sự việc kia thị hoàn toàn không thèm để ý đến cái nhìn của người khác, thậm chí còn không thèm để ý đến việc người khác vũ nhục mình, nhưng thị lại không thể để cho những việc mình làm bị thất bại.

Liệt Huỳnh Hoảng là con cờ quan trọng nhất trong tay thị, nhưng ai có thể ngờ rằng một con cờ như thế lại bị loại bỏ trực tiếp bởi một tên thiếu

niên Quan Trung tưởng như không cần phải để ý đến như Tạ Trường Thăng chứ?

Nghĩ đến việc này sẽ chỉ làm những tên thiếu niên kiêu ngạo kia lại càng kiêu ngạo thêm chứ chẳng có bất kỳ tác dụng răn dạy nào, sắc mặt thị lại càng khó coi hơn.

Những mẫu càng cụt của Hoàng Trùng cùng những trụ bằng vỡ vụn rơi vãi khắp mọi nơi, làm cho Liệt Huỳnh Hoảng muốn tìm chỗ đặt chân cũng vô cùng khó khăn.

Chỉ trong thời gian mấy chục hơi thở mà trên người gã đã có mười mấy vết thương, trong đó đáng sợ nhất là một vết thương xuyên cả qua người.

Trong mắt của tất cả những người đang quan sát cuộc chiến thì kết cục của gã đã được định đoạt.

Nhưng gã lại không muốn từ bỏ như vậy.

Gã quát lên một tiếng thê lương, bên trong đồng tử bốc lên một ngọn lửa màu lục yêu dị, thanh Kinh Thôn Kiếm trong tay cũng bắn ra hàng trăm ngàn tia kiếm quang màu xanh lục.

Những kiếm quang này tựa như một cảnh liễu đang rụng lá, phất phơ lay động.

Trong không khí vang lên nhiều tiếng nổ khiến cho người ta ghê rợn.

Đó là những tiếng vỡ vụn của giáp xác, những tiếng xương cốt rạn vỡ cùng máu thịt bị nổ tung.

Một bóng người cũng máu tươi đầm đìa giống như gã, trông ương ngạnh đến cực điểm hiện ra, mang theo một tấm màn đen hút lấy toàn bộ những

tia kiếm quang đang bắn ra từ người gã.

‘Ầm’, một tiếng nổ mạnh vang lên.

Kình Thôn Kiếm trong tay gã bị một lực lượng trói buộc và hút lấy, liền dưng mạnh vào thanh trường kiếm trong tấm màn đen kia.

Chân nguyên trong cơ thể gã vô thức phun ra, một làn sóng khí nổ tung giữa hai thanh kiếm, thân thể của gã bị ép phải lui về phía sau ba bước, mà thân ảnh đã mạnh mẽ xông đến trước mặt hãn kia cũng bị một kiếm của gã đánh bay ra ngoài.

Diễn biến trong một chớp mắt này đã hoàn toàn cắt đứt hy vọng cuối cùng của Liệt Huỳnh Hoảng.

Khi tấm màn đen ở trong khoảng không trước mặt gã đang tiêu tán, quanh người hãn lại có hơn chục tiếng xé gió thê lương vang lên.

Bầu trời trên người gã như một bức tranh vải, bị những con Hoàng Trùng đang nhảy lên rất nhanh xé rách.

Trên sườn núi, rất nhiều sư trưởng của các nơi tu hành đang quan sát cuộc chiến đang nhìn theo bóng người bị đánh bay kia rơi vào trong những bụi gai, tâm tình lại một lần nữa bị chấn động.

Tiết Vong Hư đã thu được đồ đệ tốt.

Có người không nhìn được mà nhẹ giọng cảm khái.

Bóng người đang bay vào đám bụi gai, một lần nữa bị những cây gai cào ra vô số vết thương dĩ nhiên chính là Thẩm Dịch.

Một kiếm vừa này đã làm hao tổn toàn bộ lực lượng của hãn, lúc này hãn thậm chí không thể đứng lên.

Trên sườn núi, trong mắt của những sư trưởng của các nơi tu hành, Trương Nghi, Đinh Ninh và Thẩm Dịch - ba thí sinh và cũng là ba gã đệ tử thân truyền của Tiết Vong Hư này, kẻ thì đã ngã xuống, người thì vẫn đang khốn khổ cầu sinh, kẻ khác lại đã vượt qua khảo thí, bình tĩnh đi về phía cửa ra, nhưng bất kể là kẻ đã ngã xuống hay còn tiếp tục tiến lên đều làm cho đa số người trong bọn họ kính trọng và cảm khái, thậm chí còn ghen ghét.

Biển bụi gai đỏ thẫm này luôn luôn yên tĩnh bởi vì không gian ở đây đã bị nguyên khí của một pháp trận đặc biệt chia cắt, tại mỗi khu vực có kích thước khoảng hơn trăm trượng không khí và ánh sáng đều vận vẹo kỳ dị khiến cho những luồng khí lưu và cả âm thanh bị truyền đi theo những phương hướng đặc biệt, thêm vào đó các luồng nguyên khí giao hòa và va chạm với nhau còn sinh ra những tia sáng kỳ diệu, khiến cho vùng bình nguyên tận sâu trong lòng núi, nơi không bao giờ nhìn thấy mặt trời này lại như được ánh nắng ấm áp bao trùm.

Chỉ là Đinh Ninh luôn luôn tính toán được thời gian trôi qua cực kỳ chuẩn xác nên hẳn biết rõ rằng phía bên ngoài hiện giờ đã là đêm khuya.

Có lẽ cũng bởi vì phía bên ngoài đã là đêm khuya cho nên khi hẳn một mội đi đến cung điện màu xanh được Thanh Diệu Ngâm chỉ dẫn khi trước và mở cánh cửa ra, những luồng gió lạnh liền thổi đến khiến cho một kẻ khắp người đang đầy mồ hôi như hẳn rét run.

Ở cửa điện có một gã nam tử.

Gã nam tử này cũng mặc bào phục màu thanh ngọc đại diện cho thân phận tu hành giả của Môn Sơn Kiếm Tông, khuôn mặt vô cùng thanh tú và ôn hòa. Trong tay gã có một cuốn sách bằng thẻ tre, trên người lại không hề mang bội kiếm, cũng không hề phát ra Kiếm ý sắc bén, khiến cho người ta

cảm thấy gã không giống một Kiếm sư cường đại mà chỉ là một tiên sinh dạy đọc sách ở tại nhà.

Hắn cũng cảm khái nhìn Đinh Ninh đang đi đến rồi gật đầu hành lễ, chúc mừng Đinh Ninh đã thông qua cửa này. Nhưng sau đó hắn lại không kiềm được mà nhẹ hỏi: “ Người cần gì phải làm như vậy chứ?”

Đinh Ninh biết người nam tử này chính là một kiểu quân tử giống như Trương Nghi, đồng thời cũng hiểu rõ ý tốt của hắn.

Nhưng lúc này khi nghe thấy giọng nói của người nam tử đó, không hiểu sao hắn lại nhớ tới lần nói chuyện cùng Trương Tôn Thiển Tuyết, nhớ tới câu trả lời lúc đó của nàng.

“Bởi vì ta cảm thấy không công bằng.”

Đinh Ninh hơi ngẩng đầu nhìn người nam tử này rồi bình tĩnh trả lời: “Vì thế nên ta phải làm như vậy.”

Người nam tử kia liền thở dài, nhưng hắn lại không nói thêm gì nữa mà chỉ bước qua một bên nhường cho Đinh Ninh đi qua cửa điện.

Ngoài trừ Tịnh Lưu Ly thì không một ai khác có thể biết rằng người nam tử đứng ở cửa điện này thực ra cũng chính là một cửa ải khác.

Hắn kiểm tra phẩm cách và tính tình của các thí sinh.

Cho nên khi Đinh Ninh bước vào trong cung điện màu xanh kia thì thực ra hắn đã liên tiếp vượt qua cả hai cuộc khảo thí, và đều là kẻ đứng đầu..

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 100: Thận Trọng Và Dũng Cảm

Ở một chỗ cao trên sườn núi, trong đám người đang đứng xem kiếm hội, có một vị quan viên trung niên tuấn mỹ có râu mặc quan phục màu xanh.

Nhìn vào Đinh Ninh đang bước vào trong cung điện màu xanh, một sư gia gầy gò đứng bên cạnh hẳn liền có vẻ rất vui mừng, không sao bình tĩnh nổi mà nhẹ giọng nói: "Tư Không Đại nhân, chỉ còn lại một vòng thi cuối cùng."

Bên trong biển gai một màu đỏ thẫm này xem ra không có thương tích nặng, kẻ đứng đầu trên Tài Tuấn Sách là Liệt Huỳnh Hoảng cũng đã rút khỏi trận kiếm hội này, lại thêm Đinh Ninh vận dụng năng lực lộ ra Kiếm kỹ tuyệt đỉnh, mặc dù Sư gia này là kẻ đa mưu túc trí cũng cho rằng trong trận tỷ thí cuối cùng này Đinh Ninh có khả năng thắng cực lớn.

Theo ý của vị Sư gia này xem ra Đinh Ninh muốn tranh giành vị trí đầu bảng chiến là vì thể diện, thiên phú của hẳn sợ rằng từ lâu đã được nhiều người trong Môn Sơn Kiếm Tông ưu ái, chỉ cần đứng ở một trong mười vị trí đầu, hẳn nhất định có cơ hội vào Môn Sơn Kiếm Tông học tập, thậm chí có khả năng được vài nhân vật truyền kỳ tự mình chỉ bảo. Đến lúc đó, tên thiếu niên vận khí tốt này có thể dùng lâu hơn một chút, bọn họ chú ý tới gã thiếu niên này, thậm chí có thể nói là bỏ tiền vốn còn có thể thu được chút ít lời lãi.

Nhưng mà khi hẳn mừng rỡ thì vị quan viên trung niên tuấn mỹ có râu mặc quan phục bên cạnh hẳn - Lễ ty Phó Ty Thủ Tư Không Liên lại có vẻ u

buồn.

Tư Không Liên hơi lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Người vẫn chưa hiểu rõ bà ta."

Sư gia ngẩn ra, chột suy nghĩ cẩn thận lời Tư Không Liên nói xem “bà ta” là người nào, thân thể liền trở nên lạnh cóng.

"Bà ta chưa bao giờ đặt toàn bộ trứng gà vào trong cùng một cái rổ. Ngày trước khi chinh chiến cùng Tam Triều Hàn, Triệu, Ngụy, bà ta luôn làm chủ cuộc chiến, mặc dù đã tính toán hàng trăm lần, tựa như rắn đã chắc chắn nuốt được ếch rồi thì chúng ta vẫn cứ cẩn thận sắp đặt một sự chuẩn bị ở phía sau. Chẳng qua bây giờ thân phận của bà ta đã không còn giống trước, nếu như kiểm tra tỉ mỉ, là một tướng lĩnh thì bà ta sẽ thực sự bách chiến bách thắng, là một bách thắng tướng quân chưa bao giờ bại trận."

Tư Không Liên hít sâu một hơi, nặng nề nói chậm: "Chính vì ai cũng có thể đoán ra được Liệt Huỳnh Hoảng là người của bà ta, cho nên hẳn lại không phải là quân cờ mà bà ta dựa vào, ngoài ra việc này rất quen thuộc... Mấu chốt nhất chính là cả thiên hạ người nào không biết bà ta lạnh lùng hà khắc?".

"Cung nữ họ Dung là người thay mặt bà ta làm việc, nếu cung nữ đó thể hiện rằng mình không muốn cho Đinh Ninh qua được kiểm hội lần này thì những kẻ ngăn cản Đinh Ninh chiến thắng sẽ không chỉ có nhân thù của thị đầu, đó không phải là hậu thù của bà ta."

Dừng một chút, tiếng của Tư Không Liên lạnh lẽo vang lên: "Tự nhiên sẽ có rất nhiều người tôn trọng ý kiến của bà ta, giúp bà ta hoàn thành chuyện như vậy, bà ta lạnh lùng hà khắc không chỉ để cho người khác nhận thấy không phản đối bà ta sẽ không có vấn đề gì mà là cho rất nhiều người thấy rằng không chịu giúp bà ta sẽ chịu trừng phạt nghiêm khắc."

Trong lòng Sư gia ngày càng lạnh lẽo, việc này rất đơn giản lại có vô số vấn đề.

Những người đứng về phía mình càng ít thì trong phần thi một chọi một tiếp theo lại càng phải chiến đấu dữ dội nhiều lần hơn.

Thậm chí có vài thí sinh vốn không hề có hy vọng thắng cấp cũng sẽ liều mạng chiến đấu với Đinh Ninh chỉ vì ý tứ của cung nữ họ Dung.

Bằng hữu bên cạnh Đinh Ninh vốn không nhiều lắm.

Đặc biệt là trong mắt đại đa số mọi người, rất nhiều bằng hữu đứng bên cạnh hẳn đều rất khó qua cửa ải này.

...

Đinh Ninh đi vào cung điện màu xanh, trong điện chỉ có một con đường lát đá trải dài phủ đầy rêu xanh, uốn lượn quanh co, cơn gió hơi lạnh thổi theo hướng con đường đá.

Đinh Ninh đi theo con đường đá về phía trước, một lúc khá lâu, cuối cùng đã đến cửa ra.

Bóng đêm thật dày.

Bên ngoài cửa ra chính là thung lũng bọn họ ăn đồ ăn lúc trước.

Bên trong cái lều đơn sơ đốt vài ngọn đèn.

Ngọn đèn chiếu ánh sáng lên thân ảnh, lộ ra bóng dáng lẻ loi của hắn.

Đinh Ninh mang theo cái bóng lẻ loi đi vào trong lều, bên trong lều thức ăn đã được dọn dẹp sạch sẽ, lúc này trên bàn ngoài tấm khăn trải trắng bình thường thì chỉ còn có một cây kim nhỏ nhưng sắc. (*cương châm: kim)

Đinh Ninh lấy cây kim hơ trên ánh lửa của ngọn đèn, sau đó lau đi vệt khói trên cây kim, bắt đầu kiên trì và cẩn thận khều hết những cái gai đầy khắp người.

Bóng dáng Tịch Lưu Ly xuất hiện tại một nơi hẻo lánh không thể nhìn thấy trên sườn núi.

Nàng nhìn chăm chăm vào Đinh Ninh rất lâu, vẻ thương thức trong mắt ngày càng nồng đậm.

Những cái gai ngày càng được nhổ sạch, thân thể trong trận chiến tiếp theo sẽ càng nhẹ gánh, hoạt động sẽ càng thoải mái, hơn nữa những cái gai này để trong người thời gian dài nhất định sẽ dẫn tới mụn mủ hoặc sinh ra các loại bệnh khác.

Chẳng qua việc khều sạch những cái gai này cũng không dễ chịu cho lắm.

Lấy ra từng cái gai nhọn dưới ánh đèn thế này sẽ rất hao tâm tổn sức, đặc biệt là thân thể đã vô cùng mệt mỏi, như vậy khều bỏ cái gai sẽ càng thêm mệt, đồng thời mỗi lần kim rơi ra đều nhắc nhở chỗ kia của mình đang rất đau, đau đớn liên tiếp cũng khiến cho thể lực tiêu hao rất nhiều.

Vậy mà lúc này lại không nhìn thấy bất kì cảm giác nóng nực nào của Đinh Ninh.

Hắn kiên trì khều đến cực kì cẩn thận, mặc dù Tịch Lưu Ly nhìn không rõ lắm nhưng lại có thể tưởng tượng trên mặt bàn trước người hắn, những cái gai rơi xuống đã chất thành đống.

Trong bóng đêm, Cảnh Nhãn cũng lặng lẽ nhìn Đinh Ninh.

Hắn cũng không che giấu vẻ tán thưởng của mình đối với Đinh Ninh chút nào.

Có thể lọt vào mắt của những người có đẳng cấp bậc này trong Mân Sơn Kiếm Tông, thậm chí được họ chú ý và tán thưởng, sau bao năm tuyển sinh cũng chưa chắc đã có nổi một, hai người.

Nhưng chẳng qua là lúc này Cảnh Nhấn cũng không che giấu vẻ lo lắng của mình chút nào.

Vấn đề hăn lo lắng cũng là vấn đề cơ bản cuối cùng.

Người ở bên Đình Ninh thực sự quá ít, hơn nữa quy củ chính là quy củ, quy tắc của hội kiếm đã quy định, dù là Tịnh Lưu Ly, người đặt ra quy tắc cho kiếm hội này thì cũng không có khả năng thay đổi nó.

Đêm đã khuya.

Phần lớn những sư trưởng của các chốn tu hành đang đứng trên sườn núi quan sát kiếm hội đều chưa đi nghỉ, kể cả những sư trưởng mà các thí sinh của mình đều đã bị loại cũng vẫn tập trung chú ý vào trong biển bụi gai màu đỏ thẫm.

Trong ba gã đệ tử chân truyền thực sự của Bạch Dương Động, ngoại trừ Thẩm Dịch đã rời khỏi, Đình Ninh đã vượt qua thì giờ chỉ còn lại có Trương Nghi.

Mà trong mắt các vị Sư trưởng ở nơi tu hành, tình trạng Trương Nghi lúc này cũng cực kỳ không ổn.

Không giống với một số thí sinh khác, Trương Nghi cũng không có lựa chọn đi trong khe suối hay đi dọc hai bên bờ mà là chọn đi ngang qua bụi gai.

Hăn không có tay nghề đan áo giáp mềm nhanh và tốt như Liệt Huỳnh Hoảng nhưng cũng không muốn gai đâm vào mình càng ngày càng nhiều

đề thương thể của mình trở nên ngày càng nặng nề khiến thân thể ngày một yếu ớt.

Cho nên hãn lựa chọn rút kiếm tiến lên chém bụi gai.

Lúc này trong tay hãn cầm một thanh kiếm của Triệu Kiếm Lô rất nóng, tự nhiên tản ra lực nóng mạnh khiến cho bụi gai trước mặt khô giòn, có thể nói ở chỗ này rất thích hợp cho một thanh kiếm phát huy tác dụng.

Nhưng mà động tác của hãn từ đầu đến cuối rất nhanh.

Từ đầu đến cuối hãn đều dùng tốc độ cực nhanh đi xuyên qua biển gai này.

Cứ duy trì tốc độ xuất kiếm liên tiếp rất nhanh cho dù đối thủ chỉ là cây cỏ, căn bản không cần vận dụng Chân nguyên, bất kỳ một tên Kiếm Sư nào cũng sẽ một chết đi.

Lúc này Trương Nghi đau nhức toàn thân không chịu nổi, từng đợt ủa rũ như thủy triều cuộn cuộn kéo tới khiến hãn thực sự có chút khó có thể chịu đựng, kiếm trong tay vốn đã nặng như núi nay lại càng trở nên nặng nề.

Mấu chốt nhất chính là Trương Nghi cảm thấy bốn phía hoang dã truyền tới một vài tiếng động kì lạ.

Bất kể là mặt đất rung động một chút, một luồng gió từ đằng xa thổi tới mang theo ý lạnh và chút biến động lắt phất trên người, tất cả đều nhắc nhở hãn rằng trong biển bụi gai đỏ thẫm nhìn rất bình yên này đang có rất nhiều biến động mà hãn vốn không muốn gặp nhưng rồi vẫn sẽ nhanh chóng phải đối diện.

Bình thường hãn rất giữ lễ, trong mắt rất nhiều người là một kẻ lễ mễ lạ thường, làm việc luôn do dự nhưng bất kỳ sự trưởng nào trong Bạch Dương động đều biết hãn và Đinh Ninh đều là hai đồ đệ cực kỳ thông minh.

Từ lúc mới bắt đầu hần đã phát hiện suối nước tịch mạch quá mức nên mới lựa chọn từ bên trong bụi gai trực tiếp tiến lên, đồng thời từ nơi này hần cũng không có làm chậm trễ thời gian, hần đoán rằng mặc dù cẩn thận đi qua, ẩn nấp tung tích thì tuyệt đối vẫn sẽ có khả năng có thứ tìm tới nơi cho nên hần một mực duy trì tốc độ cực nhanh đi xuyên qua biển gai này.

Chẳng qua là biển gai này thực sự quá lớn, lại có Pháp trận bao phủ, khiến hần rất khó biết chắc chắn con đường thẳng ở phía trước, tới lúc này mặc dù hần đã không còn gặp nguy hiểm trực tiếp thế nhưng trong mắt hần cung điện màu xanh kia còn rất xa mà xung quanh bốn phía bát ngát đều có những biến dị đáng sợ được tạo ra.

Trực giác cho hần biết rằng đã có thí sinh bị loại.

Đồng thời trực giác cũng cho hần biết những thứ đáng sợ kia đang săn tìm những thí sinh khác giống như hần.

Cảm giác bốn phía truyền tới động tĩnh đáng sợ của những thứ kia, Trương Nghi nhìn mình, mặc dù không dùng sức nhưng so với các bậc lão nhân tuổi cao cũng không khác mấy, hai tay cũng phát run, hần hít sâu một hơi, trầm mặc chỉ chốc lát, tiếp đó làm ra hành động mà các Sư trưởng tu hành ở trên sườn núi căn bản không nghĩ tới đầu tiên.

Hần dùng trường kiếm trong tay dọn một khoảng vừa đủ rồi nằm vật xuống, dùng trường kiếm trong tay san phẳng nơi đó, làm khô hơi nước, biến nơi đó thành vùng đất khô cằn cứng rắn, tiếp đó nằm xuống, bóp nhẹ chính cánh tay phải đau nhức của mình rồi chỉ chốc lát sau nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

"Hần có ý gì đây?".

"Cho dù là mệt mỏi thật nhưng đã đến nước này sao còn có thể ngủ tiếp được?".

"Lẽ nào hãn không phát hiện ra những động tĩnh bất thường này?".

Ban đầu các Sư trưởng ở nơi tu hành cũng không biết hãn đang làm cái gì, sau đó thấy hãn nhanh chóng đi vào giấc ngủ say, cuối cùng có mấy người không nhận được phát ra tiếng kinh hô khó lý giải.

"Rất dũng cảm."

Ở một phía trên đỉnh núi có một giọng nói vô cùng ôn hòa vang lên, vừa nghe đã khiến người ra cảm thấy thoải mái giống như có một làn gió mùa xuân hiu hiu thoảng qua.

Người nói ra mặc trên người triều phục màu vàng nhạt, Hoàng Chân Vệ hơi xúc động khe khẽ lắc đầu: "Thật sự rất dũng cảm."

Ở Trường Lăng thân phận của hãn cực kỳ cao quý, đương nhiên những người có thể đứng gần lão cực kỳ ít.

Chẳng qua tất cả mọi người khi nghe giọng nói của lão đều thấy những lời này là khen chứ không phải là quở trách.

Lúc này Đàm Thai Quan Kiểm đứng trong toà cung điện màu xanh, hãn thấy Trương Nghi hành động như vậy trong biển gai cũng không khỏi hơi xúc động.

Mấy đệ tử trong Bạch Dương động này rất có ý tứ.

Mặc dù theo như lời đồn, Trườn Nghi là thận trọng, do dự nhất nhưng cũng không tầm thường.

Trương Nghi ngủ cực kỳ ngon bởi vì đã mệt mỏi quá mức, thậm chí hãn còn phát ra vài tiếng ngáy... Hãn chẳng làm gì mà chỉ ngủ say, vậy mà vẫn khiến cho rất nhiều ánh mắt trên sườn núi phải chú ý tới mình.

Có một đám Hoàng Trùng đã ăn Huyền Sương Trùng, trông giống như du kỵ quân (*đảm nhiệm tuần tra đột kích kỵ binh hoặc tập kích bất ngờ kỵ binh) đang ở trong bụi rậm cách hắc một khoảng không xa.

Thậm chí khoảng cách tới hắc cũng rất gần, chưa tới nửa dặm.

Chỉ cần bị chúng phát hiện thì Trương Nghi sẽ lập tức bị trọng thương trong khi đang ngủ và phải rút khỏi kiếm hội lần này.

Nhưng mà Trương Nghi đánh cược thắng.

Đàn Hoàng Trùng này chỉ lướt qua hắc.

Ước chừng sau hai canh giờ ngủ say, Trương Nghi mở mắt tỉnh lại.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 101: Quân Tử

Rất may mắn, nhưng đó đồng thời cũng là thắng lợi của một lần đánh cuộc.

Trương Nghi ra sức xoa bóp khuôn mặt của mình để có thể tỉnh táo lại nhanh chóng.

Nghĩ đến Tiết Vong Hư đã mất, lại nghĩ đến việc Đình Ninh không biết đã thông qua cửa này hay chưa, vì tình cảnh của Đình Ninh hẳn lại đau buồn đứng lên một lần nữa.

Nhưng hẳn lại hít một hơi thật sâu, tự nhủ rằng bản thân mình càng phải kiên cường.

Bởi vì hẳn hiểu rõ những người đứng về phía Đình Ninh rất ít.

Mà hẳn lại chính là đại sư huynh thực sự của Bạch Dương Động, bất cứ lúc nào hẳn cũng phải là trụ cột để Đình Ninh có thể dựa vào.

Trương Nghi nhìn thoáng qua tòa cung điện màu xanh đã ở gần đó rồi bắt đầu tiến về phía trước.

Tốc độ xuất kiếm và bước đi của hẳn vẫn rất nhanh như trước, những bụi gai đã mọc thành hàng ở trước người hẳn liền đổ rạp. Hẳn cảm thấy ở bốn phía xung quanh cánh đồng bát ngát này có vài động tĩnh bất thường khiến cho nội tâm hẳn thâm kinh hãi, nhưng đã là kẻ to gan có thể dám ngủ say ở

ngay tại nơi này, hắn tất nhiên sẽ không tốn sức ngồi tưởng tượng đến những tình huống đáng sợ.

Nhìn Trương Nghi đã tỉnh dậy và tiếp tục đi về phía trước, Đạm Thai Quan Kiếm lúc này đã trở lại bên cạnh Tịnh Lưu Ly liền không nhịn được mà khẽ nói:

“Chỉ ngủ có hai canh giờ mà khiến cho đánh giá của rất nhiều người về hắn đã thay đổi triệt để.” Tịnh Lưu Ly lãnh đạm quay đầu lại nhìn Đạm Thai Quan Kiếm, nàng hiểu rõ Đạm Thai Quan Kiếm cũng bắt đầu tán thưởng Trương Nghi, nếu không thì hiện tại hắn đã không nhiều lời như vậy.

Đạm Thai Quan Kiếm lại không nói gì nữa.

Lông mày hắn khẽ nhăn lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào Trương Nghi ở phía trước.

Trương Nghi đang vung kiếm không ngờ tay thì bỗng nhiên dừng lại.

Tay của hắn ngừng lại trước người nhưng nhiệt khí phát ra từ thanh trường kiếm của Kiếm Lô lại rung động ù ù, không ngừng thổi những sợi tóc của hắn bay phất phơ ra phía sau.

Đồng tử của hắn hơi co lại.

Khóm gai ở trước mặt hắn có màu đỏ tươi khác thường, hắn ngửi được mùi máu tanh mờ nhạt.

Hắn có thể khẳng định đây là máu tươi của tu hành giả, hơn nữa số máu này chỉ mới nhuộm đỏ những cành gai này cách đây không lâu, đến giờ vẫn chưa hoàn toàn đông lại.

Hắn đang hơi do dự một chút thì đúng lúc đó, mi tâm của hắn hơi nhói lên như bị kim châm.

Đó là một đạo Kiếm ý nguy hiểm.

Tuy đó không phải là cảm giác đau đớn thật sự mà chỉ là phản ứng trong nhận thức theo bản năng của hắn, nhưng hắn có thể chắc chắn đây là Kiếm ý xuất ra khi tâm niệm của tu hành giả vừa động.

Hơn nữa nó có thể mang đến cho hắn cảm giác như vậy thì gã tu hành giả này nhất định phải rất mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh hơn cả hắn.

Và điều quan trọng nhất là khoảng cách của gã tu hành giả này ở rất gần với hắn.

Hắn hít một hơi, thu lại thanh trường kiếm đang phát ra nhiệt khí rồi hoành kiếm ngang ngực, sau đó lại bắt đầu cẩn thận tìm kiếm gã tu hành giả kia.

Nhưng hắn thật sự không ngờ rằng mình có thể dễ dàng tìm ra vị trí của gã tu hành giả đó.

Lần theo những vết máu lổm đổm còn chưa đông lại và vài vết giẫm đạp, hắn tìm đến một bụi gai cách đó mấy trượng. Trong đó có một tên thiếu niên suy yếu đang ngồi.

Tên thiếu niên này đã yếu ớt tới cực điểm, thậm chí còn phải dựa vào thanh kiếm được cắm xuống đất ở sau lưng mới có thể miễn cưỡng ngồi vững.

Khi ánh mắt của Trương Nghi nhìn vào hắn, hắn liền miễn cưỡng ngẩng đầu lên.

Trương Nghi nhìn rõ khuôn mặt của hắc liên lập tức ngạc nhiên hỏi: “Từ Liên Hoa?”

Từ Liên Hoa chán nản nhìn hắc, thân thể gã khẽ chấn động, trong ánh mắt hiện lên chút cảm giác khó tả, tựa như hắc không thể nào hiểu được tại sao đến lúc này mà bộ dạng của Trương Nghi vẫn đang dồi dào tinh lực như vậy, thậm chí trên người hắc còn chẳng có bao nhiêu thương thế.

“Làm sao vậy?”

Trương Nghi khiếp sợ dùng kiếm mở ra một con đường rồi đi về phía trước, lại không nhìn được mà hỏi tiếp một câu: “Đã xảy ra chuyện gì.”

Nhưng vừa mới nhích lại gần hơn một chút, hắc đã ngửi thấy một thứ mùi hôi tanh.

Hắc không tự chủ được mà mở to hai mắt ra nhìn, lúc này mới bắt đầu nhận ra những vết bẩn màu vàng đen đang phủ khắp người Từ Liên Hoa thực ra không phải là nước bùn mà hắc phải là phân và nước tiểu của động vật.

Sở dĩ hắc có thể nhận ra Từ Liên Hoa nhanh chóng là vì tên này xuất thân từ Từ Hầu Phủ, lại bài danh thứ sáu trên Tài Tuấn sách, và lại nếu như lần này Tài Tuấn sách không xuất hiện thì trong suy nghĩ của phần lớn lớp trẻ ở Trường Lăng, Từ Liên Hoa nhất định sẽ cùng Liệt Huỳnh Hoảng và Cố Tích Xuân giành vị trí dẫn đầu.

Không chỉ có tu vi đã bước chân vào Tứ cảnh mà Từ Liên Hoa còn có những lý giải rất độc đáo đối với nhiều Kiếm Kinh, Trương Nghi thật sự khó có thể tưởng tượng được điều gì đã xảy ra lại có thể biến gã thiếu niên trước khi tham gia Kiếm Hội còn như hạc giữa bầy gà này trở thành bộ dạng như thế.

Nhìn Trương Nghi kinh hãi mà trợn to đôi mắt, nội tâm của Từ Liên Hoa lại càng thêm phức tạp. Hắn hơi cắn răng, mặc cho đầu mình đổ gục xuống vô lực, sau đó khó khăn nói: “Nếu như không định ra tay đối phó với ta thì người đi đi.”

Trương Nghi lại càng thêm kinh ngạc: “ Tại sao ta phải đối phó với người?”

“ Bởi vì thứ hạng bài danh của ta ở trước người xa...” Thanh âm của Từ Liên Hoa lúc này có đôi chút do dự, nhưng nghĩ đến việc mình đã ở vào bước đường cùng thế này, lòng hắn lại trở nên nguội lạnh, liền cắn răng nói lạnh lùng: “ Không chỉ là thứ hạng bài danh mà tu vi của ta cũng hơn xa người, nếu bây giờ người đối phó ta thì ít nhất cũng có thể hủy bỏ khả năng thông qua cửa này của ta, ít nhất cũng có thể loại đi một gã đối thủ mạnh mẽ.”

Trương Nghi giật mình, hơi giận nói: “ Bỏ đá xuống giếng há lại là hành động của quân tử?”

Từ Liên Hoa khó khăn ngẩng đầu nhìn Trương Nghi, không hề đáp lại.

Trương Nghi lại khẽ giật mình.

Hắn nhìn ra được trong đôi mắt của Từ Liên Hoa ngoại trừ sự phiến muộn ra thì còn có vô số tia nhìn không tin tưởng.

Khuôn mặt của Trương Nghi hơi cứng lại, hắn gật đầu thi lễ rồi sau đó lại tiếp tục đi về phía cung điện màu xanh, tiếp tục vừa vung kiếm chém bụi gai vừa rời đi.

Nhưng hắn lại lập tức nghe được đằng sau lưng có một động tĩnh khác thường.

Hắn quay đầu nhìn lại thì đã thấy thanh kiếm đang cắm ở dưới đất đã không còn đỡ được thân thể của Từ Liên Hoa nữa, Từ Liên Hoa liền ngã ngửa ra phía sau.

Tuy rằng Từ Liên Hoa cũng không phải quá mức suy yếu đến gục hẳn như hắn lo lắng, vẫn đang cố gắng để ngồi dậy nhưng hắn liền nhanh chóng nhìn thấy ở giữa cái áo bào rách nát của Từ Liên Hoa có một thứ đang chảy ra.

Sắc mặt của Từ Liên Hoa đại biến, gã liền dùng cả hai tay để bịt lại.

Trương Nghi cũng biến sắc mặt.

Hắn nhìn ra được thứ chảy đó chính là hỗn hợp của máu cùng phân và nước tiểu của động vật.

“Người bị thương rất nặng?”

Hắn kêu lên kinh ngạc, trong nháy mắt tiếp theo, dựa vào động tác của Từ Liên Hoa hắn liền phán đoán ra một khả năng, hô hấp liền lập tức dừng lại: “ Động tĩnh ở khắp nơi quanh cánh đồng bát ngát này chính là một loại dị thú? Mùi máu tươi có thể hấp dẫn chúng đến?”

“Trương Nghi, người muốn làm gì?” Từ Liên Hoa không trả lời vấn đề của hắn mà chỉ phát ra một tiếng gầm nhẹ yếu ớt.

Một cơn gió thổi vào mặt, Trương Nghi đã đến trước người gã.

Một chút Chân nguyên còn sót lại trong cơ thể gã đều hội tụ vào tay phải để chuẩn bị phóng ra.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng ‘Xoẹt’ bỗng vang lên khiến cho thân thể của Từ Liên Hoa cứng đờ.

Trương Nghi xé đứt hơn nửa ống tay áo của mình rồi ngồi xuống, bằng bó miệng vết thương rất sâu kia bằng một động tác nhanh chóng dù có hơi luống cuống.

“Những kiếm hội trước đây đều không có cửa ải như thế này cho nên chúng ta chẳng ai mang theo thuốc cầm máu hay trị thương cả. Ta sẽ cố buộc chặt một chút, nhưng khi người ra đến bên ngoài phải nhanh chóng bôi thuốc nếu không vết thương này sẽ càng thêm phiền phức.

Vừa vội vàng băng bó vết thương, Trương Nghi vừa nhẹ giọng nói, có chút áy náy pha lẫn khẩn trương.

“Người muốn giúp ta?”

Từ Liên Hoa cứng người lại một hồi, trong ánh mắt có một tia khác thường. Gã khó khăn ngẩng đầu lên nhìn Trương Nghi rồi hỏi.

Trương Nghi lúc này đang vội vàng quan sát xem trên người gã có còn vết thương nào hay không, theo như hắn thấy thì chỉ có một vết trên ngực sâu đến tận phổi, có vẻ đã cực kỳ không xong. Hắn vô thức đáp: “ Thấy chết mà không cứu không phải là hành vi mà quân tử nên làm.”

Quân tử...

Hai từ này nếu là từ miệng kẻ khác nói ra thì Từ Liên Hoa sẽ cảm thấy cực kỳ giả dối, thậm chí còn bởi vì gã có xuất thân khác với những tu hành giả bình thường mà cảm thấy đối phương có mưu đồ, do đó lại càng có suy nghĩ không tốt.

Nhưng lúc này, nghĩ đến những sự việc mà tên thiếu niên quán rượu và người sư huynh Bạch Dương Động này của hắn gây nên, nghĩ đến đối tượng mà bọn họ tranh đấu cùng, nghĩ đến những bóng dáng bị cô lập đến trở trối của những người này, gã bỗng nhiên trầm mặc lại.

Thực sự khi thấy Trương Nghi rõ ràng vì mùi hôi tanh mà không tự chủ được phải nhăn mũi lại, nhưng trong quá trình băng bó và kiểm tra thương thế trên mặt và trong mắt của Trương Nghi không hề có chút chán ghét nào, gã đột nhiên thấy cảm động trong lòng.

Quân tử ôn hòa như ngọc, lần đầu tiên hẳn hiểu rõ được ý tứ của những lời này.

“Người đi mau!”

Hắn hít sâu một hơi, không để ý đến việc có thể một lần nữa động vào những vết thương của mình, hai tay liền đẩy ra quyết liệt, có chút thô bạo mà hất tay của Trương Nghi ra.

Trương Nghi ngăn người nhìn hắn, có chút không hiểu hỏi: “Vì sao?”

“Nơi đây có một đàn dị trùng đông đúc, mỗi một nhánh của chúng số lượng ít nhất cũng phải mấy trăm, hơn nữa mỗi con dị trùng đều có thực lực như một Tam Cảnh tu hành giả.”

Từ Liên Hoa hít sâu một hơi, cố nén cơn ho khan lại, dùng tốc độ nhanh nhất để nói với Trương Nghi: “Ta lưu lại nơi này chẳng qua là vì không muốn từ bỏ, ôm hy vọng cuối cùng xem có thể cầm máu, có thể khôi phục lại được một chút thể lực hay không, vốn cũng không có nhiều hy vọng lắm. Nếu một lần nữa hấp dẫn đàn dị trùng tới đây thì người không thể nào đối phó nổi đâu.”

“Đàn dị trùng?” Trương Nghi lắp bắp kinh hãi.

Hắn còn muốn mở miệng nói gì đó thì Từ Liên Hoa đã thô bạo cắt ngang: “Đừng lè mề nữa, đi mau nếu không sẽ không kịp nữa đâu! Mân Sơn Kiếm Tông đã có bố trí thế này thì chỉ cần ta nhận thua rời khỏi đây, tính mạng tất nhiên không còn vấn đề gì nữa, ta cũng chỉ ý vào điểm ấy mà

muốn gắng gượng chống đỡ một lúc mà thôi. Nếu người còn không đi, không lẽ muốn bồi tiếp ta cùng rời khỏi nơi này?”

Trương Nghi do dự trong thời gian mấy hơi thở.

Sau đó hần khom người xuống cống Từ Liên Hoa lên lưng.

Từ Liên Hoa không thể hiểu được, liền hỏi: “Người làm cái gì vậy?”

“Khổ tu nhiều năm không dễ, người bị thương đến như vậy cũng không chịu từ bỏ... Tâm trạng đó ta tất nhiên hiểu rõ.” Một tay Trương Nghi nâng hần lên, tay kia cầm kiếm, hơi nghiêng đầu khẽ nói: “ Ai cũng không muốn từ bỏ cơ hội tiến vào trong Mân Sơn Kiếm Tông học tập, nếu có thể ta tất nhiên là muốn giúp người một tay.”

Từ Liên Hoa không ngờ được những lời nói của mình lại dẫn đến hậu quả đáng sợ như vậy, Trương Nghi lại có thể ra quyết định như thế. Hần ngây ngốc trong chốc lát, nhin không được mà kêu lên: “ Trương Nghi, lòng dạ của người quá đàn bà!”

“Đầu óc của Trương Nghi làm sao vậy?”

Nhìn Trương Nghi đang cống Từ Liên Hoa về phía trước, rất nhiều sư trưởng đang xem cuộc chiến trên sườn núi đều không sao hiểu nổi. Lục Thanh Cách, tu hành giả xuất thân từ Quan Trung lúc trước đã lên tiếng ủng hộ Tạ Trường Thăng liền thay đổi sắc mặt, phần nộ quát thành tiếng.

Cho dù là với hần thì lòng dạ của Trương Nghi cũng quá mức đàn bà.

Biểu hiện này thậm chí đã thay đổi cách nhìn của hần và rất nhiều người khác về Trương Nghi.

Thể lực của chính mình đã có vấn đề mà lại cống thêm một người, khiến cho thể lực lại càng tiêu hao nhanh chóng.

Mà quan trọng nhất là Lục Thanh Cách và rất nhiều người trên sườn núi đều nhìn thấy rõ ràng, có một đám Hoàng Trùng đang chạy tới vùng này bởi chúng ngửi được mùi máu trên người Từ Liên Hoa lúc trước.

Thời điểm này, lựa chọn tốt nhất hiển nhiên là lợi dụng Từ Liên Hoa hấp dẫn đàn Hoàng Trùng kia, sau đó rời khỏi nơi này với tốc độ nhanh nhất.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 102: Khao Khát

“Mau buông ta xuống!”

Từ Liên Hoa phần nộ nhìn gương mặt của Trương Nghi ở bên cạnh, nói: “Người như vậy đã là giúp đỡ ta rồi. Ta chỉ muốn cầu may, chứ với thương tích như thế này thì dù có thông qua được cửa này, ta cũng không thể chiến thắng được nhiều người trong phần tỷ thí để vào được mười thứ hạng đầu đầu.”

Trương Nghi luôn luôn là người tao nhã lễ nghi, hăn cho rằng việc cắt lời người khác là vô cùng vô lễ, vì thế hăn đợi cho Từ Liên Hoa nói xong mới lên tiếng giải thích: “Đây thực ra là giúp đỡ lẫn nhau. Ta công người cùng đi thì ít nhất có thể hiểu rõ thêm trong biến bại gai này cuối cùng là có dị vật gì, còn về phần tỷ thí tiếp theo thì người cũng không phải là hết sạch hy vọng, biết đâu Mân Sơn Kiếm Tông sẽ cho chúng ta thuốc và thời gian để trị thương... Hoặc biết đâu cũng chẳng có mấy người có thể thông qua cửa này, nếu số người ít hơn mười thì chỉ cần qua cửa này thôi là đã có thể tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập rồi.”

Từ Liên Hoa ngấn người ra rồi chợt giận dữ nói: “Nói hươu nói vượn, sao có thể như vậy chứ.”

Trương Nghi liên tục vung thanh kiếm trong tay, hơi quay đầu nhìn gã nói: “Mạnh như ngươi mà còn lâm vào tình cảnh như thế thì người khác cũng khó lòng mà thông qua cửa này, người không được quên rằng mình đang xếp trong nhóm mười người đầu trên Tài Tuấn Sách. Theo như ta nhớ

thì trên Tài Tuấn Sách chỉ có mười sáu người là có tu vi Chân Nguyên trên tứ cảnh, người là một trong số đó.

Từ Liên Hoa lạnh giọng nói: “ Người lấy ta làm ví dụ, nhưng nên nhớ chính người mới là một ví dụ tốt nhất. Tu vi Chân Nguyên của người chênh lệch so với ta rất nhiều, nhưng đến giờ người lại không hề có bất cứ tổn thương gì nghiêm trọng, cho nên chuyện này và tu vi Chân Nguyên cũng chẳng mấy liên quan.

Trương Nghi cũng nhẹ gật đầu đồng ý, đáp: “ Người nói không sai, chuyện này và tu vi Chân Nguyên không có mấy liên quan, nó liên quan đến vận khí nhiều hơn.”

Không đợi Từ Liên Hoa lên tiếng, Trương Nghi lại nói tiếp: “ Nếu như là liên quan đến vận khí thì nhiều người hay ít người cũng chẳng quan trọng gì.”

Sắc mặt của Từ Liên Hoa lại càng thêm khó coi, hắn không tranh luận cùng Trương Nghi nữa mà trầm ngâm một lát rồi nói: “Xem ra vận khí của chúng ta cũng không tốt lắm.”

Trương Nghi cũng trầm mặc lại, hắn ngừng vung kiếm, cẩn thận lắng nghe một lát rồi quay đầu nhìn Từ Liên Hoa, nói: “ Chuyện này chưa chắc đã liên quan đến người, người nằm đúng trên đường đi của ta, mà những con dị trùng kia chỉ sợ cũng chưa hề đi xa, vẫn một mực tìm kiếm người, vậy nên dù ta có bỏ người xuống thì có thể vẫn sẽ gặp mấy con dị trùng đó.”

Từ Liên Hoa cắn răng, nghĩ thầm nói những lời nhảm nhí này thì có ý nghĩa gì. Trong không khí xung quanh có một khí tức lạnh băng truyền đến, khiến gã đoán rằng bây giờ Hoàng Trung kia giờ hắn là đã phát hiện ra tung tích của bọn gã rồi, lúc này vẫn còn chưa xuất hiện trong tầm mắt chẳng qua cũng vì chúng đang tản ra để bao vây mà thôi.

Gã cảm thấy đến lúc này thì có nói gì cũng là vô ích, nhưng Trương Nghi dĩ nhiên không hề thấy vậy, hắn vẫn còn rất nhiều lời muốn nói.

“Nếu như để cho ta lựa chọn lại lần nữa thì ta vẫn cứ chọn giúp người. Bởi vì người cứ một mực đuổi ta đi... Người có thể suy nghĩ cho người khác như người cũng không có nhiều, ta cảm thấy người rất đáng để kết giao bằng hữu.” Trương Nghi quay đầu lại chăm chú nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Thực ra người và sư đệ ta là cùng một loại người.”

“Thật xin lỗi, ta so sánh người với sư đệ ta không phải là để tự nâng bản thân lên hay cố ý hạ thấp người.” Cảm thấy cách ví của mình hơi không ổn, Trương Nghi lại áy náy bổ sung thêm.

“Trương Nghi, đến giờ này mà người còn nói được những thứ đó, thật là quá mức rề rà đó.” Từ Liên Hoa vốn đã cảm thấy có tức giận nữa cũng chẳng ý nghĩa gì, vậy mà vẫn không nhịn được mà phát cáu: “ Rốt cuộc là đầu người có vấn đề gì?”

Trương Khi nghe được hắn tức giận mắng mình mà vẫn chẳng có chút sinh khí nào, chẳng biết tại sao lại càng áy náy hơn, “Người có lẽ nên tận dụng thời gian để nói cho thêm chút ít chi tiết về những thứ liên quan đến bày dị trùng này.”

Từ Liên Hoa hít sâu một hơi, cố làm cho mình bình tĩnh lại, liền lạnh giọng nói: “ Trước ta đã nói với người là số lượng một nhánh nhỏ của đàn dị trùng này ít nhất cũng phải mấy trăm, hơn nữa thực lực mỗi con đều tương đương với một gã tu hành giả Độ Tam cảnh, nhưng nếu nói chi tiết thì sức mạnh thân thể của bọn chúng còn mạnh hơn tu hành giả Tam cảnh một ít. Điều quan trọng nhất là hiện tại người cũng có thể cảm giác được, chúng giống như một chi quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh vậy.”

“Giống như quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh?”

Trương Nghi cảm thấy khắp bốn phía đều có động tĩnh, sắc mặt liền tái nhợt lại: “ Vậy chúng chiến đấu như thế nào?”

Từ Liên Hoa lạnh giọng đáp: “ Những con dị trùng này khi trưởng thành thì giống châu chấu bình thường như đúc, nhưng kích thước còn lớn hơn cả chúng ta, vỏ ngoài của chúng cũng như áo giáp vậy, vô cùng cứng rắn và nặng nề. Hẳn là do thân thể nặng nề như vậy nên chúng cũng không thể bay, nhưng lực bật của cẳng sau thì vô cùng kinh người, cho nên trong cự ly ngắn thì chúng cũng chẳng khác nào bay được cả. Trong cơ thể của bọn chúng có tích tụ những Nguyên Khí băng hàn quái dị, khi nhảy lên và công kích thì liền có băng ngưng tụ lại tại cẳng sau, chúng giống hệt với những tên tu hành giả cầm theo đôi kiếm băng không ngừng nhảy đến công kích vậy.

Trương Nghi có chút ghen giọng: “ Đây là loại dị trùng gì vậy, sao ta mới nghe thấy lần đầu.”

Từ Liên Hoa liền nhìn hắn một cái, không trả lời.

Trương Nghi liền nhịn không được mà hỏi tiếp: “ Đám dị trùng này có giống với đàn sói, bên trong có thủ lĩnh không?”

Từ Liên Hoa không thèm khách khí chút nào, cười lạnh giễu: “ Nếu như chúng giống với suy nghĩ của người, có thủ lĩnh rõ ràng và khi mất thủ lĩnh liền trở nên rối loạn thì ta lại có thể bị thương nặng đến thế này hay sao?”

Cùng lúc đó, Lục Thanh Cách đứng trên sườn núi đã tức giận đến khó tả mà quay đầu sang hướng khác, không muốn nhìn Trương Nghi nữa.

Trong lúc hành quân đánh trận thì sao lại có lòng dạ đàn bà vô ích như vậy chứ?

Trong mắt rất nhiều người thì mặc dù biểu hiện của Trương Nghi khi đánh bạc một phen là rất quyết đoán và dũng cảm, nhưng với loại tính tình

cùng lòng dạ đàn bà như vậy thì tương lai hẳn sẽ khó mà được trọng dụng.

Từ trên sườn núi nhìn xuống, có thể thấy Trương Nghi và Từ Liên Hoa đã hoàn toàn bị bầy Hoàng Trùng lúc trước còn đang tản mát vây quanh.

Tất cả các thân hình màu u lam đều tỏa ra khí tức lạnh lẽo, theo thời gian chúng dần dần tới gần Trương Nghi và Từ Liên Hoa, trông giống như một cái vòng thép màu u lam đang từ từ co rút lại.

Vị cung chủ Ương Cung Phan Nhược Diệp vẫn đứng bất động ở cạnh Hoàng Chân Vệ cách đó không xa, cả người không hề nhúc nhích giống như một pho tượng, thậm chí sắc mặt cũng không có bao nhiêu thay đổi.

Nhưng lúc này bà lại hơi quay đầu như phát hiện ra điều gì kỳ dị, liền liếc nhìn Hoàng Chân Vệ.

Trương Nghi và Từ Liên Hoa ngừng nói chuyện.

Trong đám bụi gai màu đỏ thẫm xung quanh hai người đột nhiên xuất hiện vài mảng trắng, sau đó những mảng trắng liền ngày càng dày, lặng lẽ bao phủ trên đây những cành gai, biến chúng thành một màu trắng xóa.

Những đám băng trắng lan tràn trên những bụi gai đỏ thẫm như thủy triều dâng, khiến cho không khí xung quanh hai người ngày càng trở nên rét buốt, thậm chí còn dần dần sinh ra đám sương mù lạnh lẽo.

Một tiếng ‘Rắc’ vang lên.

Trong làn sương màu trắng bỗng nhiên hiện ra một cái đầu quỷ quái, sau đó lại có thêm rất nhiều cái đầu nữa xuất hiện.

Những cái đầu quỷ quái hiện ra từ trong màn sương này cũng không đem lại bao nhiêu sợ hãi, nhưng những vết thương trên người Từ Liên Hoa lại

bắt đầu nhộn nhạo, cảm giác rất không thoải mái.

Miệng Từ Liên Hoa có một cảm giác khô khốc khó gọi tên, nhưng chẳng biết tại sao hẳn lại cảm thấy Trương Nghi lúc này đang hoàn toàn trấn định.

“Người cố gắng ôm chặt lấy ta, đừng để rơi từ trên lưng xuống.”

Đúng như hẳn đang phỏng đoán, Trương Nghi lại tiếp tục nói vào tai hẳn: “ Ta không có thói quen một tay giữ người, một tay chiến đấu cho nên không thể nào giữ được người.”

Cuộc chiến lập tức bắt đầu.

Những tiếng “Vù Vù Vù” vang lên, màn sương mù đang bao phủ khắp nơi liền bị phá vỡ, trong con mắt Trương Nghi phản chiếu hình ảnh hơn chục con Hoàng Trùng đang nhảy lên thật cao.

“Phương thức chiến đấu của những con dị trùng này rất đơn giản, chúng chỉ cứ thế nhảy lên rồi đâm nhanh tới.”

Từ Liên Hoa đã không còn kịp tranh luận thêm cùng Trương Nghi nữa. Nghĩ tới chuyện kia, hẳn liền hít sâu một hơi rồi cắn răng nói.

Trương Nghi khẽ vuốt cằm, tỏ vẻ đã hiểu.

“Chỉ có thể dùng bảy phần lực lượng, nếu không độc tính sẽ phát tác.”

Đúng lúc đó, hẳn cũng thầm nhắc nhở chính mình ở trong lòng.

Nhưng khi hẳn bắt đầu di chuyển, hai chân vừa mới phát lực đã tuôn ra một luồng khí mãnh liệt.

Khi thân thể bắt đầu tăng tốc cực nhanh, ánh mắt hẳn liền nhìn vào thanh trường kiếm của Triệu Kiếm Lô đang phát ra nhiệt khí trong tay.

Ánh mắt của hắn vừa bình tĩnh lại vừa tràn đầy một loại khát vọng khó có thể gọi tên.

Từ Liên Hoa không thể hiểu nổi tại sao hắn lại bình tĩnh và trấn định được như thế, nhưng ngay cả bản thân Trương Nghi cũng chẳng rõ vì sao.

Kiểm Ý mà hắn đã lấy được ở Mặc Viên có tầm sát thương bao trùm trong một khoảng cách lớn, khi đối mặt với số đông kẻ địch nhất tất nhiên sẽ có chút ưu thế.

Đương nhiên nếu chỉ dựa vào điểm đó thì không đủ.

Bởi vì hắn biết rõ “tiểu sư đệ” Đinh Ninh của mình chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ mà bảo hắn chọn lựa một thanh kiếm của Triệu Kiếm Lô.

Hắn vẫn muốn giúp đỡ Đinh Ninh.

“Giúp ta một chút!.”

Hắn thành kính nhìn thanh kiếm trong tay, thầm nói một câu trong lòng rồi xuất kiếm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 103: Làn Mưa Chết Chóc

Thành kính đại biểu cho sự chuyên tâm không hai lòng.

Chuyên tâm không hai lòng xuất kiếm, Kiếm Ý liền tinh thuần.

Từng cổ, từng cổ Kiếm Khí cực kỳ tinh thuần được phóng ra từ mũi kiếm trên tay Trương Nghi và bay thẳng lên không trung, yên lặng mà cứng cỏi.

Bầu không khí phía trên bắt đầu ẩm ướt.

Trong tích tắc sau, Trương Nghi liền không chút do dự mà vung kiếm lên, chém về phía trước người.

Vô số Kiếm ý sắc nhọn liền ép xuống kịch liệt từ trên cao.

Cảm nhận được Kiếm Ý vô cùng tinh thuần và sắc bén này, Từ Liên Hoa đang nằm trên lưng Trương Nghi liền có vẻ lúng túng, trong mắt hần hiện ra hiện ra một tia khiếp sợ, hần biết rõ Trương Nhi là học viên xuất sắc của Bạch Dương Động, nhưng mà hần không ngờ rằng tên này lại có thiên tư tại kiếm thuật như thế.

Chẳng qua là sự khiếp sợ mà Trương Nghi gây ra cho hần vẫn chưa ngừng lại.

Lúc này Trương Nghi chỉ chuyên tâm vung kiếm, chân nguyên trong cơ thể không ngừng chảy vào thanh kiếm lô, từng cổ nhiệt khí mênh mông

như sóng lớn đánh ra, thân kiếm màu đỏ rực đang sáng dần lên, trở nên đỏ bừng như vừa lấy từ trong lò ra bằng một tốc độ kinh người

Kiểm khí tuôn ra từ lưỡi kiếm đỏ cũng ngày càng trở nên nóng rực, vài tiếng “xì xì xì” vang lên, cuối cùng nó bùng cháy lên mạnh mẽ.

Trong ánh mắt của Trương Nghi cũng tràn đầy sự khiếp sợ, hẳn biết được chính Kiếm khí kia đang vẽ ra từng nét phù văn bốc cháy lên ở trên không, chỉ trong nháy mắt sau, trong tầm nhìn của hắn đã xuất hiện rất nhiều tia lửa đang bốc cháy.

Các tia lửa đỏ kia lan tràn trên không trung, phản chiếu trên những tấm giáp cứng của đám Hoàng Trùng, nhuộm chúng thành một màu đỏ rực. Nhưng những tia lửa này hoạt động rất có quy luật, không ngừng hút lấy những hơi nước ẩm ướt trong thiên địa.

Nhìn thân kiếm bắn ra vô số những tia lửa nhỏ bé đang hình thành trong không trung, lại nhìn hơi nước lấp lánh tụ lại phía trên những tia lửa đó, Trương Nghi liền có chút phản ứng.

"Hóa ra là vậy."

Hắn nhin không được, thân hình run nhẹ, miệng lẩm bẩm.

Từ Liên Hoa chưa từng tận mắt nhìn thấy loại kiếm thức đến từ Mặc Viên này, phản ứng của hắn so với Trương Nghi chậm hơn một chút.

Gã bất giác ngẩng đầu.

Gã nhìn đến phía trước, trong thấy bầu trời xuất hiện vô số những hạt mưa lấp lánh.

Những hạt mưa óng ánh ở trung tâm, nhưng lại đồng dạng là tia lửa màu đỏ óng ánh.

Nước cùng lửa giao hòa cùng một chỗ.

Có điều hai loại nguyên khí này trời sinh tương khắc không thể dung hợp, cho nên kì cảnh trước mắt chỉ tồn tại trong giây lát.

Chỉ trong nháy mắt, nước lửa va chạm, bắt đầu sắp nổ tung.

Từng hạt mưa mang theo sát ý ác liệt rơi xuống trên người những con Hoàng Trùng trước mặt gã và Trương Nghi, đồng thời những hạt mưa đó cũng liên tiếp nổ tung, biến thành từng luồng hơi nước mang theo sức nóng kinh người bắn ra ngoài.

Bành bành bành. . .

Đám hạt mưa óng ánh biến thành từng cột hơi nước hình trụ màu trắng, bắt đầu lao vào trùng kích vào thân thể Hoàng Trùng nhưng liền bị áo giáp cứng rắn của nó cản lại khiến chúng tan rã nhanh đến kinh người, nhưng vẫn phát ra những tiếng vang như búa đập.

Trên sườn núi cao, tất cả những sư trưởng tu hành đều không có khả năng nghe được âm thanh này, nhưng ngay khi âm thanh dày đặc đó khuếch đại trong tai của Trương Nghi và Từ Liên Hoa thì hô hấp của rất nhiều người cũng hoàn toàn dừng lại, ánh mắt đều không tự chủ được mà trợn to đến cực điểm, hai cái đồng tử co rút một cách kịch liệt.

Trong khu vực mười trượng ở trước mặt Trương Nghi, lũ Hoàng Trùng trong thời gian một hơi thở đã bị hơi nước màu trắng bao phủ hoàn toàn, trong nháy mắt, đám hơi nước màu trắng này liền kịch liệt sôi trào.

Không chỉ những con Hoàng Trùng vừa mới nhảy lên mà tất cả những con Hoàng Trùng bị hơi nước màu trắng bao trùm đều điên cuồng và liều lĩnh nhảy ra ngoài, làm người ta có cảm giác như dù chúng có nhìn thấy bên ngoài là vực sâu vạn trượng thì vẫn sẽ liều mạng nhảy ra.

Vì tình huống quá cấp bách, và cũng vì đã vận lực quá mạnh cho nên dáng vẻ của những con Hoàng Trùng này đều cực kỳ cổ quái , thậm chí có thể dùng từ vận vẹo để hình dung.

Những hạt mưa rơi xuống và hơi nước màu trắng cũng không thể xuyên thủng được lớp giáp xác cứng rắn của Hoàng Trùng, thậm chí trên người chúng còn không có bất kỳ vết thương rõ rệt nào, nhưng hai con người vốn màu u lam như ngọc bích giờ đã biến thành màu xám đen dơ bẩn, khiến người ta đầu tiên liên tưởng đến những quả trứng muối đã ướp gia vị quá lâu.

Bên cạnh đó thân thể của Từ Liên Hoa cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Vô số những âm thanh như tiếng những cỗ xe ngựa đang chạy nhanh va chạm vào nhau ngày càng trở nên nặng nề, khuếch đại trong tai hần, khiến cho trái tim và da đầu của hần run lên từng đợt.

Chỉ ít có hơn chục con Hoàng Trùng đang đứng thẳng bị những con Hoàng Trùng đang điên cuồng lao ra từ đám hơi nước màu trắng kia đánh ngã. Mà sau khi va đập vào đồng bọn, những con Hoàng Trùng đang lao ra đó cũng chạy tán loạn đi khắp các hướng khác bằng một tư thế vận vẹo như đang phát điên.

Từ Liên Hoa biết rõ những con Hoàng Trùng này không chỉ đã biến thành mù lòa, mà nhiệt độ của đám hơi nữa màu trắng kia đã xâm nhập và người chúng qua những khe hở của giáp xác mà tạo nên thương thế nghiêm trọng cho đám Hoàng Trùng này, khiến cho chúng thống khổ đến không thể chịu được.

Đám hơi nước màu trắng còn chưa hoàn toàn tiêu tán đột ngột dừng lại ngay trước người Trương Nghi

Đám hơi nước màu trắng chưa hoàn toàn tan mất này có ẩn chứa một nhiệt lượng kinh người, khiến cho hần không dám tiếp xúc tùy tiện.

Phía trước bị cản đường nhưng đám Hoàng Trùng phía sau vẫn như không hề bị ảnh hưởng.

“Xùy xùy”, tiếng xé gió vang lên, Trương Nghi không cần quay đầu cũng biết có hơn chục con Hoàng Trùng đang lao về phía mình và Từ Liên Hoa, mà đằng sau đám Hoàng Trùng này lại có tầng tầng lớp lớp những con khác cũng đang lao tới.

Nhưng lúc này Trương Nghi vẫn bình tĩnh dị thường, trong ánh mắt lại có có một tia mừng rỡ.

Hắn ổn định thân thể, chém ra một kiếm về phía sau.

Trên không lại xuất hiện rất nhiều tia lửa màu đỏ rực.

Từ hỏa tuyến hình thành phù tuyến, từ phù tuyến lại hình một đạo kiếm ý nguyên vẹn.

Cơn mưa tử vong lại một lần nữa rơi xuống, hóa thành đám hơi nước màu trắng kinh khủng.

Trương Nghi xoay người nhanh chóng tiến về phía trước, một con Hoàng Trùng đang nổi điên, thân thể vận vẹo lao ra từ trong đám hơi nước, tỏa ra mùi khét lẹt.

Từ Liên Hoa giống như một cái túi đeo bị mang đi mang lại một cách tùy tiện, nhưng trong lòng hắn lại không có một chút phản nộ.

Hắn thấy được hy vọng.

Lực lượng của bản thân thanh kiếm của Triệu Kiếm Lô này phối hợp với kiếm thể của Trương Nghi liền khiến hắn từ một gã kiếm sư bình thường trở thành một gã kiếm sư cực kì đáng sợ.

Không chỉ đối phó với những con Hoàng Trùng trước mắt này mà Từ Liên Hoa có thể khẳng định dựa vào thanh kiếm và đạo kiếm thế này, Trương Nghi có thể chiến đấu vượt cảnh giới, dùng thực lực đấu với rất nhiều tu hành giả có tu vi Chân Nguyên vượt xa mình.

Đám Hoàng Trùng biến thành mù lòa điên cuồng đi loạn, khiến cho một đàn Hoàng Trùng vốn biến tiến thoái như quân đội giờ không thể hợp lại thành đội ngũ được.

Tay trái của Trương Nghi vung ra, đánh ra một cổ kinh phong lướt nhẹ qua đám sương mù giờ đã trở nên mỏng manh, sau đó hắt một lần nữa tăng tốc, xuyên qua khu vực này.

Sương trắng ẩm áp quét trên cơ thể, hóa thành những giọt nước vô cùng dễ chịu.

"Người có nhận ra không, cái đám tộc trùng người đối phó lúc trước có phải là đám này không, đây có phải là đám Hoàng Trùng luôn lùng sục quanh đây để tìm ra người không?"

Từ Liên Hoa quay đầu chăm chú nhìn Trương Nghi, có chút nghi vấn.

"Tại sao người lại như vậy?"

Bởi Từ Liên Hoa không hiểu gì cho nên hắt liên thành thật hỏi tiếp: "Nếu bây giờ Chân Nguyên của người dồi dào như trước, dù không thể giết chết được một chi Hoàng Trùng này thì ít nhất cũng có thể khiến chúng trở nên mù lòa và đùn chúng thành châu chấu tái. Có phải là trước khi gặp được ta người và đám dị trùng đó đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Với thanh kiếm này, ta có thể đối phó được nhóm Hoàng Trùng này." Trương Nghi khẽ gạt đầu, hắt vẫn không ngừng tiến về phía trước, đồng

thời nói tiếp: "Có điều nếu chúng ta liên tiếp gặp phải nhiều nhóm Hoàng Trùng biến dị như vậy, chân nguyên của ta sẽ dần dần hao hết, chúng ta vẫn không cách nào thông qua cửa này."

"Nếu như Mân Sơn Kiếm Tông bố trí như thế, ta nghĩ cái rừng gai rộng lớn này bên trong sẽ có rất nhiều chi dị trùng tộc quần như vậy, có lẽ tất cả mọi người đang tham gia kiếm hội đều gặp ít nhất một vài chi."

"Nếu số lượng dị trùng tộc quần nhiều như vậy, chắc chắn sẽ không tụ lại một chỗ, điều đó nói lên rằng những dị trùng tộc này giống những đàn sói trên thảo nguyên, chúng sẽ phân chia ranh giới hoạt động, một tộc quần chỉ được hoạt động trong phạm vi nhất định nào đó"

“ Nếu người xác định đàn dị trùng này luôn đuổi theo người thì ta ngờ rằng để tránh việc tranh chấp, những đàn dị trùng này sẽ tự động lảng tránh nhau. Có lẽ khi đàn dị trùng này đang truy đuổi con mồi trong khu vực của mình thì những đàn khác sẽ tự giác lảng tránh.”

"Nếu thật sự như vậy, ta sẽ không đại gì tiêu diệt hết chi dị trùng này, ta nghĩ nên lưu lại một bộ phận, khiến chúng nó truy đuổi theo chúng ta như trước. Nếu làm như vậy chúng ta chỉ bị một chi dị tộc trùng truy đuổi, uy hiếp từ đó sẽ giảm xuống, cũng có thể tránh việc đón thêm sự truy sát từ các đàn dị trùng mới."

Trương Nghi vừa hỏi vừa giải thích đầu vào đấy khiến Từ Liên Hoa trên lưng hắn càng nghe càng trầm mặc.

Trương Nghi thậm chí còn tưởng là gã lâm vào hôn mê, liền quay đầu lại nhìn lại, thấy gã liền khó khăn ngẩng đầu nói: "Người thật sự rất lợi hại."

Trương Nghi sửng sồ.

Từ Liên Hoa trầm mặc hít sâu một hơi, nói tiếp: "Không chỉ tu vi và kiếm thuật mà cả năng lực phân tích của người cũng rất lợi hại."

Trương Nghi lại sững sờ một chút, hần vô thức nghĩ đến "Tiểu sư đệ" Đinh Ninh, lập tức có chút cảm giác xấu hổ.

"Vừa nãy ta còn cho là chúng ta đã tuyệt đối an toàn, đã nghĩ trước là có thể thông qua cửa này rồi, có điều sau khi nghe xong câu nói kia của người ta mới hiểu được, bây giờ chúng ta mới an toàn thật sự." Từ Liên Hoa hít sâu một hơi, vừa cố gắng quay đầu nhìn bày Hoàng Trùng đang chạy như điên vừa nói: "Chi Hoàng Trùng này có vài vết thương do chính tay ta gây ra, cho nên chúng chính là đàn mà ta đã gặp khi trước."

Trương Nghi hiểu ra ý của gã, lập tức lại càng áy náy giải thích: "Chỉ là suy đoán của ta, chưa hẳn chính xác hoàn toàn."

Từ Liên Hoa vừa lắc đầu vừa nói: "Không, cho dù chỉ dùng năng lực của người, ta có thể khẳng định cho dù có chút biến số, người cũng có thể đem ta an toàn ra ngoài."

Trương Nghi lại lần nữa ngăn người.

Hắn phát hiện mình bây giờ thực sự rất có lòng tin.

Tuy rằng lòng tin ấy phần lớn là từ thanh kiếm này, giống như lời cầu nguyện thành kính giờ đã được đáp lại.

Nhưng bất kể thế nào, hiện tại hắn thật sự rất có lòng tin.

"Ta vẫn còn một vấn đề trọng yếu." Nhưng lúc này thanh âm của gã lại vang lên bên tai Trương Nghi: "Ta nhìn ánh mắt của người, tựa hồ như lúc trước người cũng không biết, chiêu thức đó phối hợp với thanh kiếm này lại sinh ra hiệu quả như vậy?"

"Ta lúc trước cũng không biết." với vẻ mặt thành khẩn, hắn khẽ gật đầu, sau đó hắn có chút do dự không biết có nên đem việc thanh kiếm này là do Đinh Ninh chọn cho hắn kể cho Từ Liên Hoa nghe.

Nếu như nói ra, hẳn lại cảm thấy sẽ rất khó để giải thích.

Nhưng mà Từ Liên Hoa lại như chỉ muốn nghe được câu trả lời như thế mà thôi.

"Ta đã biết." Trong nội tâm Từ Liên Hoa hiện lên một cảm xúc khó tả, "Cho nên Người cũng không dám chắc, mà chỉ là liều mạng, dùng hết sức đưa ta ra ngoài."

Trương Nghi đã hiểu ý tứ trong câu nói của Từ Liên Hoa. Hắn vừa lúng túng vừa vội giải thích: "Tất nhiên, trước đó ta cũng không nắm chắc lắm nên nên mới cố ý làm như vậy để lấy được cảm kích và hòa hảo từ người."

Từ Liên Hoa lại khó nhọc ngẩng đầu lên, nhìn Trương Nghi xem thường, cười lạnh một tiếng: "Ta đương nhiên biết rõ rằng đối với người như người thì chuyện khó nhất là nói dối; điều ấy chẳng lẽ ta lại không nhìn ra, lại cần người giải thích nữa?"

Trương Nghi lập tức có chút ngượng ngùng: "Không hiểu lầm là tốt rồi." Từ Liên Hoa liếc hắn một cái, mặt mũi cúi đầu tựa ở đầu vai của hắn, sau đó nói khẽ: "Không lời nào cảm tạ hết được."

Tại Trường Lăng, phải là đại ân mới nói không lời nào cảm tạ hết được.

Trương Nghi hiểu rõ ý tứ Từ Liên Hoa, lập tức có chút sợ hãi, muốn mở miệng nói gì.

Nhưng Từ Liên Hoa lại yếu ớt nói thầm một câu: "Đừng nhiều lời nữa, giữ kiếm của người cho tốt."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 104: Kẻ Thứ Hai Qua Cửa

Trên sườn núi có rất nhiều sư trưởng của các chốn tu hành đang khiếp sợ đến khó tả, bọn họ không thể nào tưởng tượng được kiếm của Triệu Kiếm Lô phối hợp với kiếm thức trong Mặc Viên Tàn Quyển lại có thể sinh ra đột biến kỳ lạ như vậy, thực tế có rất nhiều người đều biết rằng nếu như cảnh giới tu vi của mình không vượt xa Trương Nghi bây giờ thì bản thân cũng rất khó tiếp được một kiếm kia của hắn.

Biểu hiện của Trương Nghi khiến cho nét mặt của những sư trưởng này đều biến hóa. Hoàng Chân Vệ nhìn thấy điều đó liền có chút cảm khái mà lắc đầu nhè nhẹ.

Trong mỗi lần Mân Sơn Kiếm Hội đều xuất hiện những biến số rất lớn, nhưng lần Mân Sơn Kiếm Hội này Đinh Ninh đứng đầu hết cửa này đến cửa khác, kẻ đứng đầu trên Tài Tuấn Sách là Liệt Huỳnh Hoảng thì chưa đến màn thi kiếm cuối cùng đã bị loại, cộng thêm cả biểu hiện của Trương Nghi lúc này nữa thì biến số của lần Mân Sơn Kiếm Hội này đã vượt xa những lần trước đó rồi.

“Tại sao Trương Nghi không giết hết vài con dị trùng còn lại này?”

Đúng lúc này, thanh âm lạnh lùng, trong trẻo của Phan Nhược Diệp liền truyền vào tai của Hoàng Chân Vệ: “Cứ mãi bị đám dị trùng này đuổi theo như vậy thì càng bị hao tổn khí lực chứ.”

Hoàng Chân Vệ quay đầu nhìn bà, ôn hòa giải thích: “Chắc là Trương Nghi phỏng đoán rằng giữa những đàn dị trùng này với nhau có một ranh giới riêng, những đàn dị trùng khác khi đánh hơi thấy khí tức của đàn này thì sẽ không đến nữa. Nhìn tình hình trước mắt thì có vẻ như hãn đã đoán rất đúng.”

“Cho nên hãn cố ý để lại vài con dị trùng đuổi theo mình, như vậy hãn có thể thông qua cửa này mà không gặp vấn đề gì.” Phan Nhược Diệp nhìn thân hình đang lẩn khuất trong biển bụi gai của Trương Nghi, lại nhìn thẳng vào trong ánh mắt của Hoàng Chân Vệ rồi nói: “Trước đó người luôn rất tán thưởng Trương Nghi, vậy mà khi hãn và Từ Liên Hoa bị những thứ dị trùng này vây quanh người lại không có chút lo lắng nào, chẳng lẽ người đã sớm biết hãn có thể dễ dàng thông qua cửa này sao?”

Hoàng Chân Vệ hơi ngẩn ra, chợt lắc đầu: “Tuệ nhãn của Phan Cung chủ như điện, chỉ là ngay khi hãn lựa chọn công Từ Liên Hoa đi cùng thì ta đã có ý buông lỏng, những chuyện phía sau không còn quan hệ nữa.”

Phan Nhược Diệp hơi nhú mày, bà không hiểu rõ ý của Hoàng Chân Vệ.

“Trương Nghi có phong thái của quân tử chân chính, ở trong mắt nhiều người thì điều đó rất tệ và không hợp nhãn, họ cho rằng hãn không quyết đoán, làm việc không phân biệt được nặng nhẹ, nhưng có lẽ Phan Cung chủ cũng rõ rằng tất nhiên sẽ có một vài người lại thực sự ưa thích loại tính tình này.”

Hoàng Chân Vệ chậm rãi, ôn hòa nói: “ Đường này không đi thì đi đường khác, thực tế không phải mỗi tu hành giả đều cần trở thành một tướng lãnh xông pha chiến trận, có không ít người hy vọng có thể dùng được loại quân tử chân chính như Trương Nghi, lương thiện mà trung thực, không có nguy cơ gì. Vậy nên ta mới cảm thấy nhẹ nhõm, bởi vì ta có thể khẳng định dù cho Trương Nghi cuối cùng không thể tiến vào Mân Sơn

Kiểm Tông tu hành thì rồi hẳn cũng được người có tầm nhìn chọn lựa, sau này tất nhiên sẽ có những tao ngộ tốt.”

Hoàng Chân Vệ dừng một chút rồi nhẹ giọng bổ sung: “Kết quả của Môn Sơn Kiếm Hội tất nhiên là quan trọng, nhưng tất cả mọi người trong Trường Lăng đều đang nhìn vào kiếm hội này, nếu ví các thí sinh như bảo thạch thì lần kiếm hội này cũng chẳng khác gì một quá trình lựa chọn ra những viên ngọc sáng, điều đó cũng vô cùng quan trọng.”

Ánh mắt của Đạm Thai Quan Kiếm không chỉ chăm chăm nhìn vào Trương Nghi và Từ Liên Hoa như những sư trưởng ở trên sườn núi.

Bởi vì gã phải đảm bảo việc mình có thể kịp thời xuất hiện ở bất cứ chỗ nào trong biển bụi gai kia, cho nên gã cần phải phát hiện sớm những chuyện ngoài ý muốn hơn tất cả những người khác.

Lúc này khi người đầu tiên vượt qua biển bụi gai là Đinh Ninh đã qua được đến hơn hai canh giờ, nhưng bởi vì cửa ải này rất khó khăn, những người còn lại không ai có thể buộc Thanh Diệu Ngâm phải xuất hiện giống như Đinh Ninh cho nên đến lúc này, vẫn chưa có người thứ hai qua cửa.

Khoảng cách của tất cả các thí sinh trong biển bụi gai với cửa ra đều rất xa, nhưng trong ánh mắt của Đạm Thai Quan Kiếm lúc này thì kẻ vượt qua thứ hai đã xuất hiện.

Đó là một thiếu niên dáng người nhỏ gầy, trên người mặc áo bào lụa màu đen.

Lúc này thì chỉ ít cũng có hơn chục thí sinh đang ở gần cửa ra hơn gã thiếu niên này, trong đó mấy người thậm chí còn gần hơn đến một nửa khoảng cách.

Nhưng Đạm Thai Quan Kiếm lại khẳng định thiếu niên áo đen này chính là kẻ thứ hai qua cửa.

Bởi vì tên áo đen này giống với Trương Nghi, trên người không có mấy vết thương.

Hắn cũng đi đường thủy giống như Tạ Trường Thắng, dọc theo con suối quanh co uốn lượn mà tiến về phía trước cho nên đường đi cũng ngắn hơn, nhưng hắn lại không hề bị những con chuột biển dị màu đen kia tập kích.

Lúc này đây, trong mắt của Đạm Thai Quan Kiếm thì trên người hắn như mang theo một loại lực lượng quý dị, khiến cho tất cả những dị trùng trong biển bụi gai này thì nhau tránh né, không dám lại gần.

Vậy nên cửa ải này đối với tên thiếu niên áo đen tựa như hoàn toàn không tồn tại, hắn chỉ tiêu sái và lặng yên mà đi qua. Thứ duy nhất gây khó dễ cho hắn cũng chỉ là pháp trận bên trong biển bụi gai.

Lông mày của Đạm Thai Quan Kiếm từ từ nhăn lại.

Gã có chút không hiểu.

Một khắc sau, thân thể của gã đã biến mất trên sườn núi, rơi vào một chỗ bên trong biển bụi gai.

Hắn dừng chân trước một nơi ở đơn sơ thấp bé được dựng lên tùy tiện bằng những bụi gai đan xen vào nhau, bởi vì những bụi gai này đều còn sống cho nên nơi ở này không những trông thô kệch hết sức mà còn như hòa lẫn vào biển bụi gai màu đỏ thẫm, trở thành một thể thống nhất với nó.

“Thanh sư đệ.”

Đôi chân vừa dừng lại, Đạm Thai Quan Kiếm liền kêu lên một tiếng với bóng dáng đang ngồi trong chỗ ở này.

Bóng dáng đó tất nhiên là chủ nhân của biển bụi gai này, Thanh Diệu Ngâm.

Nhiều năm không gặp, khi cấm địa này được mở ra với Đạm Thai Quan Kiếm thì huynh đệ mới lại được nhìn thấy nhau nên gã cũng có nhiều hoài niệm.

Nhưng đáp lại câu thăm hỏi ân cần này của Đạm Thai Quan Kiếm lại là một tiếng quát khê dữ dằn.

Đồng tử của Đạm Thai Quan Kiếm hơi co lại.

Hắn phát hiện ra Thanh Diệu Ngâm mặc áo bào xanh cũ nát đang ngồi cạnh một con thú con màu trắng.

Con thú con đó trông rất giống với một con sư tử nhỏ lông trắng như tuyết, nhưng trên thế gian tuyệt đối không thể có bất kỳ loại sư tử nhỏ nào đáng sợ như vậy.

Bởi vì trước khi Thanh Diệu Ngâm phát ra tiếng quát khê dữ dằn kia, con thú con vốn đang lười biếng và ngoan ngoãn, thậm chí nằm yên không nhúc nhích giống như vật chết này đã đột nhiên đứng dậy, hơn mười luồng Nguyên Khí màu trắng liên mạch mẽ tuôn ra từ bộ lông trắng như tuyết của nó, lan tỏa vào trong không khí xung quanh.

Tiếng quát dữ dằn của Thanh Diệu Ngâm chính là để bảo nó ngưng ngay động tác kế tiếp lại, nó cũng dừng hành động lại rất chính xác theo lệnh của hắn, nhưng đôi tròng mắt xanh đang xoay tròn vẫn liếc nhìn Đạm Thai Quan Kiếm với vẻ bất thiện. Nó lại nằm xuống đất một lần nữa, Nguyên khí màu trắng tỏa ra từ thân mình liền nhanh chóng biến mất.

Nhưng chỉ một chớp mắt sau, những tiếng rắc rắc liền vang lên đồng thời, chỗ ở đơn sơ nhỏ bé này liền như bị người ta chém từ trong ra ngoài

vô số kiếm trong nháy mắt, từng đám bụi gai liền đứt lìa thành mảnh vụn, rơi rụng lả tả, khi vừa chạm đất liền lập tức đóng băng.

Râu tóc của Thanh Diệu Ngâm liền trở nên trắng xóa, áo bào xanh trên người cũng đọng đầy sương trắng.

Hàn khí được khuếch tán ra tất nhiên không đủ để tạo thành uy hiếp với Đạm Thai Quan Kiếm, trên người gã tự nhiên phóng xuất ra vô số những Kiếm Ý li ti ngăn chặn những Thiên Địa Nguyên Khí băng hàn này lại ở bên ngoài, nhưng trong nháy mắt này một hình ảnh kỳ lạ liền được tạo ra: một lớp băng mỏng, tỏa ra ánh sáng lấp lánh vô cùng được hình thành bao quanh Đạm Thai Quan Kiếm, rồi trong nháy mắt sau nó liền bị vỡ vụn thành vô số mảnh, rơi rụng lả tả ra ngoài.

“Đó là thứ gì?”

Đạm Thai Quan Kiếm khiếp sợ nhìn con sư tử nhỏ màu trắng như tuyết bên cạnh Thanh Diệu Ngâm rồi hỏi.

Nhìn thấy tất cả đồ vật trong phòng đều đã vỡ vụn nhưng Thanh Diệu Ngâm vẫn chẳng hề biểu lộ sự tiếc nuối hay khó chịu gì, nhưng dù sao đây cũng là sư huynh của hắn, cho nên hắn liền gật đầu làm lễ rồi đáp: “Ấu thú của Tuyết Kỳ Lân, hoặc có thể nói tương lai nó sẽ biến thành ấu thú của Tuyết Kỳ Lân.”

Thân thể của Đạm Thai Quan Kiếm khẽ chấn động, hô hấp hơi ngừng lại. Gã đã bắt đầu hiểu vì sao Thanh Diệu Ngâm lại phải tạo ra nhiều đàn Hoàng Trùng có thể ngưng tụ Nguyên Khí băng hàn bên trong cái biển bụi gai này như vậy. Gã khiếp sợ và kính nể nhìn tên sư đệ này của mình, áy náy nói: “Thật là có lỗi, không ngờ là sau bao nhiêu năm mới gặp mặt một lần mà ta vừa tới đã hủy đi chỗ ở của sư đệ như vậy.”

“Chẳng lẽ giữa chúng ta mà còn phải nói nhảm như vậy sao?” Long mày của Thanh Diệu Ngâm nhăn tít lại, hắn kiên nhẫn hỏi: “Sư huynh vội vã

đến gặp đệ có phải là vì phát hiện ra điều gì bất thường?”

“Có một tên đang đi trong cái biển bụi gai này của người, mà những dị trùng do người nuôi dưỡng kia tự nhiên đều lảng tránh, ta có thể khẳng định chắc chắn rằng tu vi của tên thiếu niên đó không cao đến mức khiến cho những con dị trùng kia phải sợ hãi.” Đạm Thai Quan Kiếm nhìn Thanh Diệu Ngâm rồi hỏi: “Vì sao lại thế?”

Thanh Diệu Ngâm tựa như cảm thấy vấn đề này quá ư là đơn giản, chưa cần suy nghĩ đã thuận miệng đáp: “Dược Nhân.”

Đạm Thai Quan Kiếm hơi ngẩn người: “Dược Nhân?”

Thanh Diệu Ngâm nhìn hẩn một cái: “ Trong cơ thể có ẩn chứa một dược vật đáng sợ, đó chính là Dược Nhân.”

Đạm Thai Quan Kiếm có chút phản ứng lại, nhưng vẫn hoang mang khó hiểu mà hỏi: “Chỉ phục dụng (*) một ít dược vật mà đã có thể đối phó được với những con dị trùng này, cửa ải này có quá đơn giản với những người giỏi về dùng dược không?

(*) phục dụng: Uống vào, ăn vào.

Thanh Diệu Ngâm lắc đầu, có chút nhịn không được mà trào phúng: “Nếu là như vậy thì Tịnh Lưu Ly đã không bố trí như thế này. Muốn nuôi dưỡng những loại dị thú này cũng cần dùng không ít loại dược vật mạnh mẽ, thế nên nếu là loại dược vật mà tu hành giả bình thường có thể chịu đựng nổi thì sao có thể khiến cho những dị thú này sợ hãi chứ?

Ánh mắt của Đạm Thai Quan Kiếm lóe lên dữ dội, nhưng Thanh Diệu Ngâm không muốn phí thêm thời gian, liền nói thẳng: “ Bản thân Dược Nhân chính là thuốc, hẩn chỉ là người được dùng để vận chuyển dược vật, huynh có thể xem hẩn như một người đã chết mang theo đan dược.”

Đạm Thai Quan Kiếm hít sâu một hơi.

Trong thế gian này, người đứng đầu về dùng được trong Mân Sơn Kiếm Tông tất nhiên là Cảnh Nhận – kẻ có ngoại hiệu là Nhân trù. Nhưng gã vô cùng hiểu rõ rằng Cảnh Nhận chỉ lợi hại trong việc dùng độc giết người, chứ đối với phương diện nghiên cứu được lý thì trong toàn bộ Đại Tàn Vương Triều chỉ sợ cũng không có ai hơn được Thanh Diệu Ngâm.

Cho nên phán đoán của Thanh Diệu Ngâm là không có vấn đề.

“Tử sĩ?” Hắc trầm mặc một lúc rồi nhìn Thanh Diệu Ngâm, hỏi.

Thanh Diệu Ngâm không đáp mà chỉ dứt khoát gật đầu một cái.

Đạm Thai Quan Kiếm lại một lần nữa trầm tư.

Gã không nhận ra người thiếu niên áo đen này.

Điều đó ít nhất cũng cho thấy thiếu niên áo đen này không hề nổi danh, thực sự không thuộc nhóm đầu trên Tài Tuấn Sách.

Bất kể người thiếu niên áo đen này là tử sĩ của phe nào thì việc hắc có thể thông qua được những khảo nghiệm trước đó để tiến vào nơi này cũng đủ cho thấy thiên phú tu hành của hắc rất cao.

Cho nên gã tự nhiên cảm thấy rất thương tiếc.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 105: Tử Sĩ Nhà Ai?

Trên sườn núi có rất nhiều sư trưởng của các chốn tu hành đang khiếp sợ đến khó tả, bọn họ không thể nào tưởng tượng được kiếm của Triệu Kiếm Lô phối hợp với kiếm thức trong Mặc Viên Tàn Quyển lại có thể sinh ra đột biến kỳ lạ như vậy, thực tế có rất nhiều người đều biết rằng nếu như cảnh giới tu vi của mình không vượt xa Trương Nghi bây giờ thì bản thân cũng rất khó tiếp được một kiếm kia của hắn.

Biểu hiện của Trương Nghi khiến cho nét mặt của những sư trưởng này đều biến hóa. Hoàng Chân Vệ nhìn thấy điều đó liền có chút cảm khái mà lắc đầu nhè nhẹ.

Trong mỗi lần Mân Sơn Kiếm Hội đều xuất hiện những biến số rất lớn, nhưng lần Mân Sơn Kiếm Hội này Đinh Ninh đứng đầu hết cửa này đến cửa khác, kẻ đứng đầu trên Tài Tuấn Sách là Liệt Huỳnh Hoảng thì chưa đến màn thi kiếm cuối cùng đã bị loại, cộng thêm cả biểu hiện của Trương Nghi lúc này nữa thì biến số của lần Mân Sơn Kiếm Hội này đã vượt xa những lần trước đó rồi.

“Tại sao Trương Nghi không giết hết vài con dị trùng còn lại này?”

Đúng lúc này, thanh âm lạnh lùng, trong trẻo của Phan Nhược Diệp liền truyền vào tai của Hoàng Chân Vệ: “Cứ mãi bị đám dị trùng này đuổi theo như vậy thì càng bị hao tổn khí lực chứ.”

Hoàng Chân Vệ quay đầu nhìn bà, ôn hòa giải thích: “Chắc là Trương Nghi phỏng đoán rằng giữa những đàn dị trùng này với nhau có một ranh giới riêng, những đàn dị trùng khác khi đánh hơi thấy khí tức của đàn này thì sẽ không đến nữa. Nhìn tình hình trước mắt thì có vẻ như hãn đã đoán rất đúng.”

“Cho nên hãn cố ý để lại vài con dị trùng đuổi theo mình, như vậy hãn có thể thông qua cửa này mà không gặp vấn đề gì.” Phan Nhược Diệp nhìn thân hình đang lẩn khuất trong biển bụi gai của Trương Nghi, lại nhìn thẳng vào trong ánh mắt của Hoàng Chân Vệ rồi nói: “Trước đó người luôn rất tán thưởng Trương Nghi, vậy mà khi hãn và Từ Liên Hoa bị những thứ dị trùng này vây quanh người lại không có chút lo lắng nào, chẳng lẽ người đã sớm biết hãn có thể dễ dàng thông qua cửa này sao?”

Hoàng Chân Vệ hơi ngẩn ra, chợt lắc đầu: “Tuệ nhãn của Phan Cung chủ như điện, chỉ là ngay khi hãn lựa chọn công Từ Liên Hoa đi cùng thì ta đã có ý buông lỏng, những chuyện phía sau không còn quan hệ nữa.”

Phan Nhược Diệp hơi nhú mày, bà không hiểu rõ ý của Hoàng Chân Vệ.

“Trương Nghi có phong thái của quân tử chân chính, ở trong mắt nhiều người thì điều đó rất tệ và không hợp nhãn, họ cho rằng hãn không quyết đoán, làm việc không phân biệt được nặng nhẹ, nhưng có lẽ Phan Cung chủ cũng rõ rằng tất nhiên sẽ có một vài người lại thực sự ưa thích loại tính tình này.”

Hoàng Chân Vệ chậm rãi, ôn hòa nói: “ Đường này không đi thì đi đường khác, thực tế không phải mỗi tu hành giả đều cần trở thành một tướng lãnh xông pha chiến trận, có không ít người hy vọng có thể dùng được loại quân tử chân chính như Trương Nghi, lương thiện mà trung thực, không có nguy cơ gì. Vậy nên ta mới cảm thấy nhẹ nhõm, bởi vì ta có thể khẳng định dù cho Trương Nghi cuối cùng không thể tiến vào Mân Sơn

Kiểm Tông tu hành thì rồi hẳn cũng được người có tầm nhìn chọn lựa, sau này tất nhiên sẽ có những tao ngộ tốt.”

Hoàng Chân Vệ dừng một chút rồi nhẹ giọng bổ sung: “Kết quả của Môn Sơn Kiếm Hội tất nhiên là quan trọng, nhưng tất cả mọi người trong Trường Lăng đều đang nhìn vào kiếm hội này, nếu ví các thí sinh như bảo thạch thì lần kiếm hội này cũng chẳng khác gì một quá trình lựa chọn ra những viên ngọc sáng, điều đó cũng vô cùng quan trọng.”

Ánh mắt của Đạm Thai Quan Kiếm không chỉ chăm chăm nhìn vào Trương Nghi và Từ Liên Hoa như những sư trưởng ở trên sườn núi.

Bởi vì gã phải đảm bảo việc mình có thể kịp thời xuất hiện ở bất cứ chỗ nào trong biển bụi gai kia, cho nên gã cần phải phát hiện sớm những chuyện ngoài ý muốn hơn tất cả những người khác.

Lúc này khi người đầu tiên vượt qua biển bụi gai là Đinh Ninh đã qua được đến hơn hai canh giờ, nhưng bởi vì cửa ải này rất khó khăn, những người còn lại không ai có thể buộc Thanh Diệu Ngâm phải xuất hiện giống như Đinh Ninh cho nên đến lúc này, vẫn chưa có người thứ hai qua cửa.

Khoảng cách của tất cả các thí sinh trong biển bụi gai với cửa ra đều rất xa, nhưng trong ánh mắt của Đạm Thai Quan Kiếm lúc này thì kẻ vượt qua thứ hai đã xuất hiện.

Đó là một thiếu niên dáng người nhỏ gầy, trên người mặc áo bào lụa màu đen.

Lúc này thì chỉ ít cũng có hơn chục thí sinh đang ở gần cửa ra hơn gã thiếu niên này, trong đó mấy người thậm chí còn gần hơn đến một nửa khoảng cách.

Nhưng Đạm Thai Quan Kiếm lại khẳng định thiếu niên áo đen này chính là kẻ thứ hai qua cửa.

Bởi vì tên áo đen này giống với Trương Nghi, trên người không có mấy vết thương.

Hắn cũng đi đường thủy giống như Tạ Trường Thắng, dọc theo con suối quanh co uốn lượn mà tiến về phía trước cho nên đường đi cũng ngắn hơn, nhưng hắn lại không hề bị những con chuột biển dị màu đen kia tập kích.

Lúc này đây, trong mắt của Đạm Thai Quan Kiếm thì trên người hắn như mang theo một loại lực lượng quý dị, khiến cho tất cả những dị trùng trong biển bụi gai này thì nhau tránh né, không dám lại gần.

Vậy nên cửa ải này đối với tên thiếu niên áo đen tựa như hoàn toàn không tồn tại, hắn chỉ tiêu sái và lặng yên mà đi qua. Thứ duy nhất gây khó dễ cho hắn cũng chỉ là pháp trận bên trong biển bụi gai.

Lông mày của Đạm Thai Quan Kiếm từ từ nhăn lại.

Gã có chút không hiểu.

Một khắc sau, thân thể của gã đã biến mất trên sườn núi, rơi vào một chỗ bên trong biển bụi gai.

Hắn dừng chân trước một nơi ở đơn sơ thấp bé được dựng lên tùy tiện bằng những bụi gai đan xen vào nhau, bởi vì những bụi gai này đều còn sống cho nên nơi ở này không những trông thô kệch hết sức mà còn như hòa lẫn vào biển bụi gai màu đỏ thẫm, trở thành một thể thống nhất với nó.

“Thanh sư đệ.”

Đôi chân vừa dừng lại, Đạm Thai Quan Kiếm liền kêu lên một tiếng với bóng dáng đang ngồi trong chỗ ở này.

Bóng dáng đó tất nhiên là chủ nhân của biển bụi gai này, Thanh Diệu Ngâm.

Nhiều năm không gặp, khi cấm địa này được mở ra với Đạm Thai Quan Kiếm thì huynh đệ mới lại được nhìn thấy nhau nên gã cũng có nhiều hoài niệm.

Nhưng đáp lại câu thăm hỏi ân cần này của Đạm Thai Quan Kiếm lại là một tiếng quát khê dữ dằn.

Đồng tử của Đạm Thai Quan Kiếm hơi co lại.

Hắn phát hiện ra Thanh Diệu Ngâm mặc áo bào xanh cũ nát đang ngồi cạnh một con thú con màu trắng.

Con thú con đó trông rất giống với một con sư tử nhỏ lông trắng như tuyết, nhưng trên thế gian tuyệt đối không thể có bất kỳ loại sư tử nhỏ nào đáng sợ như vậy.

Bởi vì trước khi Thanh Diệu Ngâm phát ra tiếng quát khê dữ dằn kia, con thú con vốn đang lười biếng và ngoan ngoãn, thậm chí nằm yên không nhúc nhích giống như vật chết này đã đột nhiên đứng dậy, hơn mười luồng Nguyên Khí màu trắng liên mạch mẽ tuôn ra từ bộ lông trắng như tuyết của nó, lan tỏa vào trong không khí xung quanh.

Tiếng quát dữ dằn của Thanh Diệu Ngâm chính là để bảo nó ngưng ngay động tác kế tiếp lại, nó cũng dừng hành động lại rất chính xác theo lệnh của hắn, nhưng đôi tròng mắt xanh đang xoay tròn vẫn liếc nhìn Đạm Thai Quan Kiếm với vẻ bất thiện. Nó lại nằm xuống đất một lần nữa, Nguyên khí màu trắng tỏa ra từ thân mình liền nhanh chóng biến mất.

Nhưng chỉ một chớp mắt sau, những tiếng rắc rắc liền vang lên đồng thời, chỗ ở đơn sơ nhỏ bé này liền như bị người ta chém từ trong ra ngoài

vô số kiếm trong nháy mắt, từng đám bụi gai liền đứt lìa thành mảnh vụn, rơi rụng lả tả, khi vừa chạm đất liền lập tức đóng băng.

Râu tóc của Thanh Diệu Ngâm liền trở nên trắng xóa, áo bào xanh trên người cũng đọng đầy sương trắng.

Hàn khí được khuếch tán ra tất nhiên không đủ để tạo thành uy hiếp với Đạm Thai Quan Kiếm, trên người gã tự nhiên phóng xuất ra vô số những Kiếm Ý li ti ngăn chặn những Thiên Địa Nguyên Khí băng hàn này lại ở bên ngoài, nhưng trong nháy mắt này một hình ảnh kỳ lạ liền được tạo ra: một lớp băng mỏng, tỏa ra ánh sáng lấp lánh vô cùng được hình thành bao quanh Đạm Thai Quan Kiếm, rồi trong nháy mắt sau nó liền bị vỡ vụn thành vô số mảnh, rơi rụng lả tả ra ngoài.

“Đó là thứ gì?”

Đạm Thai Quan Kiếm khiếp sợ nhìn con sư tử nhỏ màu trắng như tuyết bên cạnh Thanh Diệu Ngâm rồi hỏi.

Nhìn thấy tất cả đồ vật trong phòng đều đã vỡ vụn nhưng Thanh Diệu Ngâm vẫn chẳng hề biểu lộ sự tiếc nuối hay khó chịu gì, nhưng dù sao đây cũng là sư huynh của hắn, cho nên hắn liền gật đầu làm lễ rồi đáp: “Ấu thú của Tuyết Kỳ Lân, hoặc có thể nói tương lai nó sẽ biến thành ấu thú của Tuyết Kỳ Lân.”

Thân thể của Đạm Thai Quan Kiếm khẽ chấn động, hô hấp hơi ngừng lại. Gã đã bắt đầu hiểu vì sao Thanh Diệu Ngâm lại phải tạo ra nhiều đàn Hoàng Trùng có thể ngưng tụ Nguyên Khí băng hàn bên trong cái biển bụi gai này như vậy. Gã khiếp sợ và kính nể nhìn tên sư đệ này của mình, áy náy nói: “Thật là có lỗi, không ngờ là sau bao nhiêu năm mới gặp mặt một lần mà ta vừa tới đã hủy đi chỗ ở của sư đệ như vậy.”

“Chẳng lẽ giữa chúng ta mà còn phải nói nhảm như vậy sao?” Long mày của Thanh Diệu Ngâm nhăn tít lại, hắn kiên nhẫn hỏi: “Sư huynh vội vã

đến gặp đệ có phải là vì phát hiện ra điều gì bất thường?”

“Có một tên đang đi trong cái biển bụi gai này của người, mà những dị trùng do người nuôi dưỡng kia tự nhiên đều lảng tránh, ta có thể khẳng định chắc chắn rằng tu vi của tên thiếu niên đó không cao đến mức khiến cho những con dị trùng kia phải sợ hãi.” Đạm Thai Quan Kiểm nhìn Thanh Diệu Ngâm rồi hỏi: “Vì sao lại thế?”

Thanh Diệu Ngâm tựa như cảm thấy vấn đề này quá ư là đơn giản, chưa cần suy nghĩ đã thuận miệng đáp: “Dược Nhân.”

Đạm Thai Quan Kiểm hơi ngẩn người: “Dược Nhân?”

Thanh Diệu Ngâm nhìn hẩn một cái: “ Trong cơ thể có ẩn chứa một dược vật đáng sợ, đó chính là Dược Nhân.”

Đạm Thai Quan Kiểm có chút phản ứng lại, nhưng vẫn hoang mang khó hiểu mà hỏi: “Chỉ phục dụng (*) một ít dược vật mà đã có thể đối phó được với những con dị trùng này, cửa ải này có quá đơn giản với những người giỏi về dùng dược không?

(*) phục dụng: Uống vào, ăn vào.

Thanh Diệu Ngâm lắc đầu, có chút nhịn không được mà trào phúng: “Nếu là như vậy thì Tịnh Lưu Ly đã không bố trí như thế này. Muốn nuôi dưỡng những loại dị thú này cũng cần dùng không ít loại dược vật mạnh mẽ, thế nên nếu là loại dược vật mà tu hành giả bình thường có thể chịu đựng nổi thì sao có thể khiến cho những dị thú này sợ hãi chứ?

Ánh mắt của Đạm Thai Quan Kiểm lóe lên dữ dội, nhưng Thanh Diệu Ngâm không muốn phí thêm thời gian, liền nói thẳng: “ Bản thân Dược Nhân chính là thuốc, hẩn chỉ là người được dùng để vận chuyển dược vật, huynh có thể xem hẩn như một người đã chết mang theo đan dược.”

Đạm Thai Quan Kiếm hít sâu một hơi.

Trong thế gian này, người đứng đầu về dùng được trong Mân Sơn Kiếm Tông tất nhiên là Cảnh Nhận – kẻ có ngoại hiệu là Nhân trù. Nhưng gã vô cùng hiểu rõ rằng Cảnh Nhận chỉ lợi hại trong việc dùng độc giết người, chứ đối với phương diện nghiên cứu được lý thì trong toàn bộ Đại Tàn Vương Triều chỉ sợ cũng không có ai hơn được Thanh Diệu Ngâm.

Cho nên phán đoán của Thanh Diệu Ngâm là không có vấn đề.

“Tử sĩ?” Hắc trầm mặc một lúc rồi nhìn Thanh Diệu Ngâm, hỏi.

Thanh Diệu Ngâm không đáp mà chỉ dứt khoát gật đầu một cái.

Đạm Thai Quan Kiếm lại một lần nữa trầm tư.

Gã không nhận ra người thiếu niên áo đen này.

Điều đó ít nhất cũng cho thấy thiếu niên áo đen này không hề nổi danh, thực sự không thuộc nhóm đầu trên Tài Tuấn Sách.

Bất kể người thiếu niên áo đen này là tử sĩ của phe nào thì việc hắc có thể thông qua được những khảo nghiệm trước đó để tiến vào nơi này cũng đủ cho thấy thiên phú tu hành của hắc rất cao.

Cho nên gã tự nhiên cảm thấy rất thương tiếc.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 106: Hoàn Dực

Diệp Tránh Nam nhìn Đinh Ninh rồi lắc đầu: “Ta không thể nói.”

Đinh Ninh cau lông mày lại, trái lại lại tạ lỗi, nói: “Thực xin lỗi, có lẽ bởi ta đã quá mức mệt mỏi cho nên khả năng suy đoán cũng bị ảnh hưởng.”

“Không sao.”

Diệp Tránh Nam như cười như cười tự giễu, nhìn Đinh Ninh rồi nói: “Tại Trường Lăng này ai mà không sợ hoàng hậu trả đũa.”

Lời nói đó quả là đại nghịch bất đạo, đầu óc của Đinh Ninh vốn đang có chút hỗn loạn thì khi nghe câu đáp của hắn liền lập tức chấn động, trở nên sáng suốt trở lại.

Đinh Ninh nhìn khuôn mặt của Diệp Tránh Nam, có chút khiếp sợ mà hỏi: “Người có quan hệ thế nào với Diệp Tung?”

Diệp Tránh Nam giật mình, dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Đinh Ninh rồi từ từ nói: “Quả nhiên là kiến thức của người uyên bác, ông ấy là tiểu thúc của ta.”

“Người là...” Đinh Ninh nhìn hắn, hô hấp hơi ngừng lại.

Diệp Tránh Nam đã khôi phục lại sự bình thản, nói: “Xem ra người thực sự đã nghe nói tới không ít chuyện cũ ở Trường Lăng, biết được một ít sự tình của Diệp gia chúng ta.”

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, dùng sức bấm vào giữa lông mày một cái để cho mình thêm tỉnh táo.

“Người mang đến thứ thuốc gì vậy?” Hãn nghiêm túc nhìn Diệp Trách Nam, chăm chú hỏi.

Diệp Trách Nam cũng nghiêm túc lên, đáp: “Hắc Long Mộc.”

Lông mày của Đinh Ninh đột nhiên giật giật, “Đến từ hải ngoại?”

Diệp Trách Nam nhìn hãn một cái rồi nhẹ gật đầu.

Đinh Ninh hít sâu một hơi rồi từ từ thở ra, trầm mặc lại.

Hãn mơ hồ nhớ được mình đã từng nghe đến tên của loại dược vật này, chẳng qua là trong ấn tượng của hãn thì hình như nó xuất thân tại Quỳnh Quang Đảo, một trong các đảo ngoài hải ngoại, mà Quỳnh Quang Đảo này chính là nơi tu hành của tên Quách Đông Tương, kẻ đã chết trong Lộc Sơn Hội Minh vì đại cục của Hoàng Đế Đại Tần

Lúc này hãn còn không biết được cuối cùng thì loại dược vật này có tính chất thế nào, nhưng nó có thể xuất hiện ở đây thì có lẽ là một số người ở trên hòn đảo nơi hải ngoại kia đang biểu lộ thái độ với Hoàng đế và hoàng hậu nước Tần.

“Thời gian không sai biệt lắm.”

Diệp Trách Nam nhìn Đinh Ninh đang trầm mặc rồi nhẹ giọng nói một câu.

Sau đó thân thể của hãn bắt đầu run rẩy.

Loại run rẩy này giống như đã ngâm người trong cái lạnh của nước mưa thật lâu, cái lạnh như xuyên sâu vào trong cơ thể.

Tay phải của hắn run rẩy đưa ra, từng sợi dược khí màu đen được tuôn ra từ lòng bàn tay hắn theo sự thúc giục của chân nguyên.

Ngoài chân nguyên ra còn có những giọt tinh huyết li ti màu đỏ tươi cũng đang thấm ra từ lòng bàn tay hắn.

Dược khí màu đen đang được ngưng tụ ngày càng nhiều trong tay hắn, trông như một đốm lửa màu đen đang bùng cháy, mà trên ngọn lửa màu đen đó có rất nhiều giọt máu tươi bay lơ lửng.

Từng giọt máu tươi này trông giống như những viên đan dược được thiêu bên trong ngọn lửa màu đen đang cuộn cuộn cháy, chúng cũng nhanh chóng chuyển sang màu đen và thu nhỏ lại thành những hạt nhỏ sáng lấp lánh, sau đó dần dần tụ lại cùng một chỗ.

Nhìn hình ảnh đó, thân thể của Diệp Trách Nam lại càng run rẩy kịch liệt hơn.

“Ta không muốn sự trợ giúp của các người.”

Nhưng đúng lúc này, Đinh Ninh lại nhìn hắn rồi lắc đầu nói: “Mặc kệ người là người nhà ai, ta đều không muốn thiếu nợ các người.”

Diệp Trách Nam ngẩn người, nhưng động tác lại không hề dừng lại, hắn chỉ nhìn Đinh Ninh rồi nói: “Không ai cần người trả nợ nhân tình.”

“Chuyện này không phải như vậy.”

Đinh Ninh nhìn hắn rồi bình tĩnh nói tiếp: “Chuyện của ta vốn chỉ là tranh đấu cá nhân, nhưng nếu tiếp nhận sự trợ giúp của các người thì ta lại càng bị cuốn vào trong nhiều chuyện hơn.”

Diệp Trách Nam nhìn ánh mắt quái dị đang dâng lên của Đinh Ninh, “Người vẫn tính rất xa.”

Thần sắc của Đinh Ninh vẫn không hề thay đổi, hắn hỏi: “Vì sao người lại nghĩ thế?”

Diệp Trách Nam cau mày nói: “Ta vốn nghĩ người chỉ không tiếc bất cứ giá nào để lấy được ngôi đầu, không ngờ rằng người còn tính cả những chuyện sau khi đã lấy được ngôi đầu.”

Đinh Ninh nhẹ gật đầu, chân thành nói: “Tất nhiên ta không muốn giống như người, chiếm được ngôi đầu rồi sau đó chết đi.”

Diệp Trách Nam nhìn mái tóc của Đinh Ninh đã điểm vài sợi bạc, liền cảm thấy lời nói của hắn có chút buồn cười, nhưng hắn chỉ trầm ngâm một khoảng thời gian ngắn ngủi rồi nói: “Mặc kệ là người muốn thế nào, cũng nên biết trước xem được lực của Hắc Long Mộc này như thế nào rồi hãy nói.”

Đinh Ninh không nói gì, đồng ý nghe xem Hắc Long Mộc rốt cuộc có công dụng kinh người ra sao.

Diệp Trách Nam gật đầu tạ lễ rồi nói: “Hắc Long Mộc là một loại cây mọc ra từ thi thể của Hắc Huyết Giao nơi hải ngoại, tuy là cây nhưng được lực của nó lại như được kế thừa hoàn mỹ đặc tính Chân Nguyên của Hắc Huyết Giao. Không những nó có thể kết hợp với Chân Nguyên của tu hành giả, nhanh chóng hóa thành một lượng lớn Thiên Địa Nguyên Khí làm uy lực khi ra tay của tu hành giả đại tăng mà điểm mấu chốt chính là được lực của nó có năng lực giúp cho huyết nhục sinh sôi ở một mức độ kinh người, dù người có phải chịu những vết thương rất nghiêm trọng do kiếm gây ra cũng có thể nhanh chóng phục hồi trở lại như cũ.”

Diệp Trách Nam dừng lại một chút rồi nhìn Đinh Ninh, có chút cảm khái mà nói tiếp: “Trong truyền thuyết nơi hải ngoại thì Hắc Huyết Giao vốn được xưng tụng là Bất Tử Giao, được cho rằng dù bị chém đứt đầu cũng có

thể hồi sinh. Mặc dù điều đó có chút phóng đại nhưng năng lực phục hồi kinh người của nó thì đúng là sự thật không thể nào chối cãi.”

Đinh Ninh trầm ngâm rồi nói: “Nói cách khác, chỉ cần ta tiếp nhận loại dược lực do người mang đến này thì trong màn tỷ thí tiếp theo có bị người ta chém cho một kiếm cũng chưa chắc đã chết, thậm chí còn có thể nhanh chóng phục hồi lại như cũ đúng không?”

Diệp Trách Nam không hề chần chừ mà nhẹ gật đầu nói: “Bị đâm một hai kiếm cũng không vấn đề gì, hơn nữa dược lực còn có thể duy trì được trong nhiều năm.”

Bị đâm một hai kiếm ở đây tất nhiên không bao gồm những vết thương chí mạng như bị một kiếm chém đứt tâm mạch hay là đánh nát ngũ tạng, lại càng không bao gồm việc bị chém mất đầu, đây chẳng qua chỉ là nếu thân thể bị một vết thương xuyên thấu ở bất kỳ vị trí nào thì cũng có thể nhanh chóng phục hồi lại như cũ, thậm chí còn có thể không ảnh hưởng đến trận tỷ thí tiếp theo mà thôi. Có thể nói loại dược lực thể này đã là thể gian khó có thể tưởng tượng ra rồi.

Hải ngoại sản sinh ra nhiều linh dược kinh thế, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho những năm này các chiến thuyền thiết giáp của Đại Tần Vương Triều vẫn luôn cần mẫn buôn bán và kiếm tìm ngoài đó.

Nhưng trong tất cả những linh dược ở vùng hải ngoại thì Hắc Long Mộc cũng là một trong những linh dược kinh người nhất.

Diệp Trách Nam cho rằng căn bản không cần phải tranh cãi cùng Đinh Ninh, chỉ cần bàn bạc với hắn về dược lực của thứ này thì có lẽ không một tu hành giả tham gia Mân Sơn Kiếm Hội nào có thể cưỡng được sức hấp dẫn của nó.

Hắn chờ đợi Đinh Ninh trở nên kích động rồi đáp ứng.

Nhưng hắn không ngờ rằng sắc mặt của Đinh Ninh vẫn bình tĩnh y như cũ.

Đinh Ninh nhìn hắn rồi lắc đầu: “Ta không muốn bị người ta đâm một kiếm lên người mình, hơn nữa nếu như ta đã có thể thuận lợi vượt qua được cửa ải vừa rồi thì tiếp theo dù không có Hắc Long Mộc ta cũng có thể đứng đầu.”

Diệp Trách Nam ngậy người ra trong một khoảng thời gian chừng mấy hơi thở, sau đó đôi mắt hắn tròn to, nhìn Đinh Ninh với ánh mắt không thể nói lý lẽ: “Người cảm thấy người nhất định có thể đứng đầu? Tu vi Chân Nguyên của người còn chưa đạt đến Tứ cảnh, rốt cuộc người có biết trong màn thí kiếm tiếp theo sẽ gặp được những đối thủ như thế nào hay không?”

“Trước khi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu thì ai dám cho rằng ta sẽ đứng đầu, cho dù chỉ là đứng đầu trong một cửa ải nào đó? Vậy mà đến giờ ta qua mỗi cửa đều luôn luôn đứng đầu.”

Đinh Ninh nhìn Diệp Trách Nam rồi chậm rãi nói tiếp: “Nếu ta đã nắm chắc được mọi chuyện thì lại càng không thể tiếp nhận một mạng này của người.”

Diệp Trách Nam hoàn toàn cứng người, được lực đang tuôn ra từ trong cơ thể cũng trở nên đình trệ.

“Người có lẽ cũng hiểu ta sẽ không đổi ý.” Đinh Ninh nhìn Diệp Trách Nam, bình tĩnh nói.

“Ta không thể hiểu nổi suy nghĩ của người.”

Diệp Trách Nam hít sâu một hơi, tận lực làm cho mình bình tĩnh lại, “Người cũng hiểu rõ rằng bất kể mình có tiếp nhận hay không thì ta vẫn chắc chắn sẽ phải chết.”

Đình Ninh nhìn đám được khí đang chảy cuộn cuộn trong tay hắn, đôi mắt liền hơi híp lại. Hắn cảm thấy những con tiểu tằm trong cơ thể đều đang xao động, liền lắc đầu đáp: “Chưa chắc.”

Diệp Trách Nam khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, áp chế cơn giận dữ đang dâng lên trong lòng rồi lạnh giọng nói: “Người hoàn toàn không hiểu rõ được lực của thứ Hắc Long Mộc này. Không cần Chân Nguyên và khí huyết trong cơ thể ta thúc đẩy và chuyển hóa thì bản thân được lực của nó đã là kịch độc rồi, ta không thể nào chịu đựng được cho nên sẽ nhanh chóng tử vong. Mà ta lại dùng Chân Nguyên và khí huyết để cất giữ nó, nhưng chân nguyên và khí huyết của ta vẫn còn chưa đủ nên cuối cùng ngũ tạng của ta đều sẽ trúng độc mà vong.”

“Người có thể luyện được cho chính mình sử dụng.” Đình Ninh vẫn tiếp tục lắc đầu, nhìn hắn nói.

Diệp Trách Nam liền giận quá hóa cười: “Một người cực đói thì có thể tự ăn thịt mình để sống hay sao?”

“Hắc Long Mộc ta chưa từng gặp qua nhưng Hắc Huyết Giao thì ta lại hiểu rõ. Người đã nói được lực của Hắc Long Mộc kế thừa đặc tính Chân nguyên của Hắc Huyết Giao, vậy nên tất nhiên nó có thể bồi dưỡng được sinh cơ.”

Đình Ninh nhìn khuôn mặt phần nộ của hắn rồi nói tiếp: “Ông mật cũng ăn mật ăn do chính mình chế biến, cũng chưa từng có ai nói rằng một người thì không thể tự ăn đan dược do chân nguyên và khí huyết của chính mình luyện chế.”

“Mà điều quan trọng nhất chính là nơi đây là Mân Sơn Kiếm Tông.”

Đình Ninh ngửa đầu ngắm nhìn ngọn núi cao trong trời mây rồi khẽ nói: “Mân Sơn Kiếm Tông sẽ không để cho bất cứ thí sinh nào chết đi một cách đơn giản cả, chỉ cần bọn họ có khả năng thì nhất định sẽ cứu người, đây

chính là quy củ của kiếm hội. Chỉ cần người làm theo lời ta bảo thì cơ hội sống sót sẽ vô cùng lớn.”

Nghe giọng nói bình tĩnh của Đinh Ninh, Diệp Trách Nam vẫn cảm thấy vô cùng vớ vẩn, nhưng hắn không nhin được mà bắt đầu suy nghĩ về những lời này, thậm chí còn bắt đầu cảm thấy điều đó thật sự có khả năng trở thành sự thật.

“Nếu như người thật sự muốn giúp ta thì hãy làm theo lời ta bảo, đừng giữ khư khư lấy cái ý nghĩ của mình như vậy nữa, hãy để cho ta bắt đầu nghỉ ngơi.”

Thanh âm của Đinh Ninh lại một lần nữa vang vọng trong tai hắn: “Ta sẽ cho người chứng kiến ta đoạt được ngôi vị đầu tiên.”

Diệp Trách Nam trầm mặc không nói gì.

“Người không có sự lựa chọn nào khác.”

Đinh Ninh nhìn hắn rồi nhắm mắt lại, “Nếu không muốn chết đi một cách vô ích thì người chỉ có thể tin tưởng ta.”

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 107: Nảy Sinh Chán Ghét

Diệp Trách Nam nhìn Đinh Ninh đã nhắm mắt lại, y cảm thấy mình khó có thể thuyết phục được hẳn.

"Ta không biết người vì cái gì mà còn do dự, nếu ta là kẻ quá kiêu căng ngạo mạn thì tuyệt đối không có khả năng nói muốn đoạt hạng nhất liền có thể chiếm giữ được vị trí ấy từ đầu cho tới giờ. Ta thật không rõ, chuyện này ta nhất định có thể làm được, vì sao lại phí đi một mạng người nhỉ?"

Đinh Ninh nhắm mắt, miệng nói ra một câu, sau đó liền gục đầu xuống, hơi thở nhanh chóng trở nên đều đều, tự nhiên. Hẳn dựa người vào cột gỗ, như là đã ngủ say.

Diệp Trách Nam nhìn Đinh Ninh đã ngủ say, sau một lúc trầm mặc, mặt y nhăn nhó nói: "Người không hiểu là ta... Nếu là người khác thì dù có nắm giữ khả năng thắng chắc cũng sẽ quyết định không từ chối quả chín đã đưa đến tận cửa, nhất định không cự tuyệt thêm một phần bảo đảm."

Dù là phú thương giàu bằng một nước thì cũng sẽ không ngại tiền tài trong nhà mình nhiều thêm. Đây là đạo lý đúng ở mọi nơi mọi lúc, hống hồ trong mắt Diệp Trách Nam, có lẽ Đinh Ninh rất cần một phần bảo đảm này.

Y hoàn toàn không thể giải thích vì sao. Một lát sau y bắt đầu cân nhắc đến vấn đề sinh tử của mình.

Y không sợ chết, nhưng không thể chết một cách vô dụng.

Lúc này, bốn phía quanh túp lều đơn sơ yên tĩnh không một bóng người. Nhưng đây là bên trong kiếm hội, nếu hãn muốn sử dụng biện pháp nào đó mạnh mẽ, bức bách Đinh Ninh làm chuyện gì đó, nhất định sẽ có cường giả của Mân Sơn Kiếm Tông xuất hiện ngay trước mặt. Huống hồ nếu thật sự cô đọng ra Huyết Dược để sử dụng thì đó cũng là lúc hãn sắp chết.

Nếu như có thể chính thức trở thành tử sĩ, trong lòng Diệp Trách Nam tự nhiên có thể sinh ra dũng khí để đánh cược với tính mệnh.

Hãn muốn đánh cược một lần, quyết tâm cô đọng ra Hắc Long Mộc Huyết Dược. Sau đó đặt viên Huyết Dược này trước người Đinh Ninh. Đánh cược rằng sau khi y chết, có thể Đinh Ninh sẽ nuốt viên Huyết Dược này lên.

Nhưng vào lúc này, y cảm nhận được một ánh mắt khác thường.

Y cúi đầu xuống, nhìn trên mặt đất cạnh người Đinh Ninh có một con Huyền Sương Trùng màu đỏ thẫm.

Một lần nữa từ chỗ sâu trong đáy mắt Diệp Trách Nam lóe lên một tin khó tin.

Trong biển bụi gai, y không chịu nhiều công kích của Huyền Sương Trùng. Lúc bắt đầu kiếm hội, Đinh Ninh không mang theo con trùng nào lớn như vậy, cho nên con trùng đỏ thẫm này hẳn là Đinh Ninh đoạt được trong biển bụi gai khi này.

Trong thời gian ngắn ngủi, đương nhiên Huyền Sương Trùng sẽ không phục tùng. Nhưng lúc này, y có thể cảm giác được con Huyền Sương Trùng này đang tỏ ra sợ hãi đối với Đinh Ninh... Một sự sợ hãi âm thầm, cho dù sau khi Đinh Ninh ngủ say, nó cũng không dám chạy trốn, cứ như vậy nằm bên cạnh hãn mà sợ hãi.

Diệp Tránh Nam nhìn Huyền Sương Trùng một lúc, lại tiếp tục trầm mặc, sau đó y thay đổi quyết định.

Trong cơ thể y, chân nguyên lần nữa không ngừng đẩy được khí và khí huyết chảy về phía lòng bàn tay. Được khí trên tay Diệp Tránh Nam càng lúc càng nồng đặc, trông không giống như lửa đen mà giống như là một dòng dầu đen bắt đầu chuyển động.

Bên trong dầu đen có vài giọt máu đỏ tươi, trông như từng viên bảo thạch màu hồng thoáng hiện rồi biến mất trong chớp mắt, nhanh chóng hóa thành tinh thể màu đen rất nhỏ.

Tại vị trí ở giữa dòng dầu đen, được khí bắt đầu khởi động, chất thuốc lỏng óng ánh màu đen từ từ đứng lên không theo quy tắc nào.

So với giấy, khuôn mặt Diệp Tránh Nam còn muốn tái nhợt hơn.

Mặc dù quá trình này y đã được miêu tả, xem qua vô số lần nhưng chỉ khi tự mình trải qua, y mới biết để làm được như thế phải khó khăn bậc nào.

Diệp Tránh Nam không cách nào đứng vững, y rất nhanh ngã ngội xuống đất. Bởi vì quá suy yếu nên cơ thể y bắt đầu nóng lên, mồ hôi trên người túa ra mỗi lúc một nhiều. Lỗ chân lông trên da thịt y không hề có khí thoát ra nhưng mỗi giọt mồ hôi lại óng ánh dị thường, làm cả người hãn giống như một con suối trong đang chảy xuôi.

Thời gian càng trôi qua, ý thức của y càng mơ hồ, khi Diệp Tránh Nam cảm thấy thân thể mình tựa hồ như sắp rơi xuống vực sâu, y khẽ kêu lên một tiếng thê lương, chân nguyên còn lại trong cơ thể từ lòng bàn tay ào ào tuôn ra.

“Oành” một tiếng vang dội, chân nguyên tuôn ra nhưng dường như chưa kịp giữ lại được khí màu đen, vô số tia khí màu đen từ lòng bàn tay Diệp

Tránh Nam thoát ra, trông như một đóa hoa cúc tím cực lớn chợt nở rộ.

Thân thể Diệp Tránh Nam vô lực ngã về phía trước. Trong nháy mắt trước khi ngất đi, lòng bàn tay y đang nắm chặt liền mở ra, bên trong ngưng kết một viên thuốc nhỏ dài đen óng ánh, nhanh chóng bỏ viên thuốc vào miệng.

Viên thuốc óng ánh trôi xuống cổ phát ra một vang nhỏ, thân thể Diệp Tránh Nam hôn mê nằm trên mặt đất không ngừng run lên. Da thịt đã trắng bệch như tờ giấy nhanh chóng tiết ra một lớp bùn máu màu đen, mỗi lúc một nhiều, như là muốn hình thành một lớp vảy rồng màu đen vậy.

Một đạo kiếm ý kinh người phá không hạ xuống, ngay lúc chạm đến mặt đất liền biến mất. Gió nhẹ thổi qua làm lay động những sợi tóc của Đinh Ninh, thân ảnh Đàm Thai Quan Kiếm xuất hiện bên cạnh Diệp Tránh Nam.

Giống như quang ảnh giao nhau, lúc thân ảnh Đàm Thai Quan Kiếm hạ xuống cạnh Diệp Tránh Nam, Cảnh Nhận cũng đã xuất hiện ngay chỗ đó.

“Bây giờ xử lý sao?”

Ánh mắt Đàm Thai Quan Kiếm ngưng nhìn Diệp Tránh Nam đang không ngừng run rẩy, hốc mắt y bị một lớp bùn máu màu đen bao phủ, hỏi.

Cảnh Nhận hơi nhíu mày, gã không trả lời mà bình thản hỏi lại: “Muốn cứu hay không cứu?”

Lập tức lông mày Đàm Thai Quan Kiếm nhăn thật sâu, hẳn biết rõ sở dĩ Cảnh Nhận hỏi câu này vì nếu cứu, Mân Sơn Kiếm Tông nhất định phải trả một cái giá rất lớn.

"Phải cứu."

Nhưng hắn không có chút nào chần chừ, nhanh chóng gật đầu, nghiêm túc nói: “Cũng không phải chỉ vì quy củ của Môn Sơn Kiếm Tông ta.”

Cảnh Nhận khẽ vuốt cằm, nhìn Đàm Thai Quan Kiếm nói: "Một mình ta không làm được."

Đàm Thai Quan Kiếm không nói nhiều lời, một cỗ nguyên khí nhu hòa từ tay áo hắn tuôn ra, cuốn lên thân thể Diệp Trách Nam.

Lúc chuẩn bị rời khi, đột nhiên hắn nhớ ra chuyện gì, quay đầu trịnh trọng nói với Cảnh Nhận: "Thanh sư đệ đang nuôi một ấu thú, đợi thêm một thời gian nữa, chưa đến lúc thì không nên quấy nhiễu hắn."

Cảnh Nhận hơi ngẩn ra, nghĩ thầm không biết Thanh Diệu Ngâm đang nuôi dưỡng thứ gì mà Đàm Thai Quan Kiếm lại trịnh trọng thông báo như vậy.

“May mà người nghĩ ra được biện pháp này.”

Trước khi rời đi, Cảnh Nhận quay đầu nhìn Đinh Ninh, nhẹ giọng cảm thán nói: “Ta đã thấy vô số tu hành giả nhưng chưa từng thấy đám người nào như vậy.”

Nói xong câu này, thân ảnh của gã, Đàm Thai Quan Kiếm và Diệp Trách Nam liền biến mất khỏi mặt trước của túp lều.

Hơi thở của Đinh Ninh vẫn đều đặn như trước, lúc Cảnh Nhận nhìn mình, bề ngoài hắn vẫn ở trong trạng thái ngồi ngủ nhưng chỉ khi thân ảnh đám người Đàm Thai Quan Kiếm biến mất, hắn mới chính thức an tâm, thực sự chìm vào giấc ngủ.

Lúc Đinh Ninh thực sự bắt đầu lâm tình trạng ngủ say, Phù Tô đứng trước một tòa điện của Mân Sơn Kiếm Tông đang cúi đầu chờ đợi.

Tất cả kiến trúc của Mân Sơn Kiếm Tông đều dùng đá xanh để xây dựng, nhưng màu của cung điện này lại là màu vàng óng ánh.

Bởi vì tòa điện này là hành cung của hoàng đế Đại Tần.

Mặc dù Mân Sơn Kiếm Tông cao ngạo nhưng cũng phải thần phục trước bậc đế vương mạnh nhất trong thiên hạ, biểu lộ ra sự tôn kính thật sự.

Cửa điện hé mở, một lão nhân đi ra.

Lão nhân mỉm cười nhìn Phù Tô, hai tay lão đút vào trong tay áo. Chỉ nhìn qua trang phục màu trắng bằng gấm, người khác không cách nào liên tưởng lão với hình ảnh một trong hai vị Thừa tướng của vương triều Đại Tần.

Phía sau lão, ánh sáng thần diệu mà tinh tế từ cung điện chiếu ra, giống như có rất nhiều ngôi sao lóe sáng, mang theo một cỗ khí tức uy nghiêm, chí cao giáng xuống. Cửa điện mở hoàn toàn, Nguyên Vũ Hoàng đế mặc trang phục bình thường hàng ngày lướt qua chỗ lão nhân, xuất hiện trước mặt Phù Tô.

Nguyên Vũ Hoàng đế lắc đầu, phát tay, ý bảo Phù Tô không cần đa lễ, ôn hòa hỏi: “Người cố ý tới tìm ta là muốn xin tha cho thiếu niên Bạch Dương Động kia?”

Nghe phụ vương nói thẳng mục đích đến gặp của mình, Phù Tô lập tức khẩn trương, vốn những lời gã cân nhắc hồi lâu nhưng giờ lại thấy khó có thể mở lời. Gã cúi đầu thấp xuống, sau một lúc do dự, cảm thấy có nói nhiều cũng bằng thừa, Phù Tô mở miệng, ngập ngừng nói: “Phụ vương, hãn là bằng hữu của con.”

Nguyên Vũ Hoàng đế cười, sau đó chợt im bật, nhìn gã lắc đầu, nói: “Quả nhân hiểu rõ ý của ngươi, nhưng ngươi và hãn chắc chắn không thể thành bằng hữu.”

Thân thể Phù Tô cứng đờ, đến hơi thở cũng dừng lại.

Nguyên Vũ Hoàng đế ngẩng đầu, nhìn đám mây trôi ngang sườn núi phía xa, chậm rãi nói: "Năm xưa, quả nhân gặp ‘người đó’ rồi trở thành bằng hữu tốt. Lúc này, quả nhân chưa trở thành Thái tử, cả hai gặp gỡ nhau rồi, tình cảm nồng đậm. Thế nên chỉ cần 'người đó' không làm bậy quá trớn thì quả nhân vẫn sẽ cho phép hãn càn quấy. Cho dù là những năm quả nhân sắp đăng cơ, quyền hành thực tế đã nằm trong tay thì cũng thế cả."

Nghe được những lời này, thần sắc trên mặt Phù Tô trở nên nhợt nhạt, trong lòng khiếp sợ bất an, mắt hiện lên vẻ khó tin.

"Ngươi cũng biết nếu là trước đây thì những lời này quả nhân không có khả năng nói với ngươi."

Nguyên Vũ Hoàng đế nhìn Phù Tô, nói: “Có điều bây giờ ngươi đã là Thái tử Đại Tần, có một số đạo lý ngươi nên nhớ cho kỹ. Thiếu niên này hành sự liều lĩnh, quật cường, nếu như ngươi và hãn trở thành bạn bè, lại hơi dung túng, tương lai liền có thể tạo thành sóng gió to hơn. Quả nhân có thể cho phép một số tu hành giả hồ đồ nhưng tuyệt đối không cho ngươi đi vào vết xe đổ ấy. Hơn nữa, ngươi phải cố gắng nhớ kỹ, trước giờ ý kiến của quả nhân và mẫu hậu ngươi đều giống nhau. Ngươi sợ mẫu hậu không đồng ý nên đến chỗ này tìm quả nhân, cảm thấy có thể ta sẽ đặc biệt khai ân, suy nghĩ này hoàn toàn sai lầm.”

Nhìn thấy đầu Phù Tô càng cúi thấp hơn, thân thể gã cũng khẽ run, thanh âm Nguyên Vũ Hoàng đế trở nên ôn hòa đi một chút: “Có điều hôm nay ngươi mở miệng xin tha cho hãn, chỉ cần ngươi nhớ kỹ những lời và đạo lý hôm nay quả nhân nói, quả nhân có thể cho hãn một chút cơ hội.”

Phù Tô cảm động đến cực điểm, lập tức quỳ sát xuống.

“Người xem hần là bằng hữu, nhưng để qua việc này, cuối cùng ta muốn biết hần có xem người là bạn bè hay không, có thể vì người mà trả một cái giá nào đó không.” Nguyên Vũ Hoàng đế nhàn nhạt nói: "Nói cho hần biết, nếu từ bỏ hạng nhất, dù là đứng thứ hai trong kiểm thí thì quả nhân sẽ hứa cho hần một vị trí nào đó.”

Phù Tô cảm động không nói nên lời.

"Đi đi."

Nguyên Vũ Hoàng đế phát tay, ý bảo gã có thể rời đi.

Phù Tô lần nữa lạy tạ ơn.

Nguyên Vũ Hoàng đế mỉm cười, song sau khi Phù Tô quay người rời đi, lông mày y đột nhiên hơi nhíu lại.

Khuôn mặt Phù Tô trong sáng, thiện lương đến cực điểm, nhưng lúc ánh mắt y lướt qua, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm thấy có chút chán ghét, chỉ là y không rõ cảm giác này phát sinh vì đâu.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 108: Bài Học Đầu Tiên

- Cậu định cứ như thế đi gặp Đinh Ninh luôn à?

Đúng lúc này, có một giọng nói già cả nhưng hiền lành vang lên từ phía sau.

Phù Tô ngạc nhiên quay lại nhìn lão già mặc áo gấm màu trắng đã tới sau lưng hắn.

- Nghiêm Tướng.

Phù Tô kính cẩn thi lễ với lão già, hỏi với vẻ khó hiểu:

- Ý của ngài là?

Người trông như một lão hủ bình dân này dĩ nhiên là một trong hai thừa tướng Đại Tần - Nghiêm Tướng.

Lúc trước ở Lộc Sơn hội minh, trong trận đại chiến đoạt lấy Dương Sơn Quận, danh tướng Đại Sở là Phạm Đông Lưu đã tử trận dưới kiếm của Hoàng hậu, nhưng mọi người hiểu rõ người chịu trách nhiệm thống soái toàn quân vẫn là Nghiêm Tướng.

Có thể dẫn một nhánh quân lớn tiến vào Dương Sơn Quận thần không biết quỷ không hay như thế, chỉ một điểm đẩy cũng đủ chứng minh sự đáng sợ của lão nhân này.

- Tịnh Lưu Ly sẽ không để cậu gặp người thiếu niên trong Bạch Dương Động đâu.

Nghiêm Tướng thờ dài đáp lễ, rồi hòa nhã nói tiếp:

- Kỳ thật có là người khác đi nữa cũng sẽ không đáp ứng cho cậu gặp thiếu niên đó.

Phù Tô ngăn người:

- Tại sao?

- Vì Mân Sơn kiếm hội là chuyện nội bộ của Mân Sơn Kiếm Tông, họ sẽ không để ai nhúng tay thay đổi diễn biến của kiếm hội, dù là cậu cũng không thể.

Nghiêm Tướng nhìn Phù Tô, mỉm cười nói:

- Có nhiều chuyện cần phải để ý tới quy củ hay mặt mũi của người khác, dù có thể làm nhưng không thể làm công khai được.

Phù Tô nhất thời có phản ứng, khẩn thiết nói:

- Thỉnh Nghiêm Tướng giúp đỡ.

Nghiêm Tướng gật đầu chấp thuận. Lão nhìn Phù Tô vui mừng khôn xiết mà lòng tự giễu, sau hôm nay, vị Thái tử tương lai kia có thể sẽ bắt đầu hiểu được thế nào là quyền lực.

Đình Ninh ngủ một giấc rất sâu.

Có thể nói đây là lần hiếm hoi hấn ngủ sâu như vậy.

Không phải vì hần quá mệt mỏi, mà bởi vì đây là kiếm hội của Mân Sơn Kiếm Tông, dù gì cũng cho hần cảm giác an tâm hơn so với Trường Lăng ngoài kia.

Danh tự người thứ ba qua ải còn chưa xuất hiện. Trong sơn cốc yên tĩnh có tiếng bước chân, ánh sáng trước mặt Đỉnh Ninh hơi vắn vẹo, sau đó, một nam tử trung niên mặc đồ xanh ngọc xuất hiện phía trước hần.

Lập tức Tịnh Lưu Lý cũng xuất hiện ở bên ngoài căn lều.

Tịnh Lưu Ly nhìn bóng lưng người nam tử đó với vẻ lạnh lùng, tư thế sẵn sàng xuất kiếm.

Người nam tử mặc đồ xanh ngọc kia là một trong số những sư thúc của nàng, địa vị ở Mân Sơn Kiếm Tông không hề thấp, chẳng qua theo lý mà nói, gã không nên xuất hiện ở đây.

- Không cần khẩn trương, ta chỉ phụng mệnh Tông chủ đến hỏi hần mấy câu.

Nam tử trung niên cảm nhận được sát ý của Tịnh Lưu Ly nhưng không quay đầu lại mà chỉ lạnh nhạt nói như thế.

Tịnh Lưu Ly cũng lặng thinh, nàng cau mày, thân ảnh khẽ động rồi biến đâu mất.

Người nam tử khẽ cười, một cơn gió nhẹ xuất hiện giữa gã và Đỉnh Ninh, sau đó lướt nhẹ qua trán người thiếu niên.

Cơn gió mang theo những giọt nước lạnh như băng, làm ướt cả trán của Đỉnh Ninh.

Đỉnh Ninh tỉnh lại.

Chợt thấy một tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông xa lạ đứng cứng đờ trước mặt mình, hăn mất một lúc thích nghi rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Nhìn cặp mắt vừa mới đỏ ngầu liền chuyển sang bình tĩnh đến lạ, nam tử trung niên khen thầm trong bụng, gã mỉm cười, nhẹ giọng áy náy:

- Thật là ngại quá, ta không phải đến giục người tiến hành kiểm thí kế tiếp... thật ra ta chỉ là một gã thuyết khách.

Đình Ninh nhướng mắt, đầu tiên hăn kiểm tra cơ thể một lượt, nắm chắc tu hành giả trước mặt kia không cảm giác được điều gì dị thường trong người mình, sau đó hăn mới nghiêm túc ngược nhìn người nọ.

Nhìn gương mặt chính khí lăm lăm của người nam tử, hăn xác định người này và hăn tuyệt đối không quen biết.

- Ông tên gì?

Đình Ninh ngồi dựa lưng vào vách, lên tiếng hỏi.

- Hà Sơn Gian.

Người kia mỉm cười, trả lời đơn giản.

Đình Ninh nhìn gã rồi hỏi tiếp:

- Ông có chuyện gì muốn nói?

- Ta đến theo lời của Thái tử.

Đình Ninh nhíu mày, im lặng.

Hà Sơn Gian tiếp tục:

- Thái tử mở lời xin tha cho người trước mặt thánh thượng, thánh thượng niệm tình người là bạn thân của thái tử, kim khẩu đáp ứng, nếu người không đứng đầu thì sẽ không cần lo lắng tương lai tại Trường Lăng.

Đình Ninh cúi đầu, nói:

- Ta biết rồi.

Hà Sơn Gian bỗng ngẩn ngơ.

Không cần lo lắng tương lai tại Trường Lăng, đây là chính miệng thánh thượng đảm bảo, lời hứa như vậy ngay bản thân gã cũng cảm thấy ganh tị, nhưng tên thiếu niên trước mặt kia chỉ buông lời một câu "ta biết rồi".

Hắn không nhin được, cất tiếng hỏi:

- Rốt cuộc người có hiểu lời nói ta truyền đạt không vậy?

Đình Ninh trả lời, không hề ngẩng đầu:

- Ta biết rõ.

Hà Sơn Gian lúc này cũng nhăn mặt, gã trầm ngâm một lát rồi hỏi tiếp:

- Người không muốn nói gì sao?

Đình Ninh lắc đầu.

Hà Sơn Gian hít sâu một hơi nhưng không nói gì thêm, gật đầu tỏ ý mình đã nghe được, sau đó quay người ra khỏi túp lều.

Nhai đạo nhá nhem một thứ ánh sáng kỳ lạ.

Thân ảnh Hà Sơn Gian thấp thoáng xuất hiện trên đường, thẳng tiến về phía cung điện sắc vàng xa xa.

Mỗi lần gã liếc mắt về phía có ánh hoàng kim đỏ, ánh mắt của gã càng thêm sốt ruột.

Gã biết sau khi rời khỏi Mân Sơn Kiếm Tông thì tương lai của gã giống như trời cao biển rộng, một tiền đồ sáng lạng đang chờ đón gã.

Phù Tô cũng đang đứng đợi gã ở ngoài hành cung, thấy Hà Sơn Gia từ đằng xa, ánh mắt hắn cũng trở nên sốt ruột lạ lùng.

Hắn muốn hỏi chuyện của Đinh Ninh ngay lập tức.

Nhưng đúng lúc này, Hà Sơn Gian bỗng dừng bước.

Có một thân ảnh lướt qua con đường rồi dừng lại sừng sững như một bức tượng, mà những tia sáng kỳ lạ chớp tắt trên con đường lúc trước dường như cũng bị một thứ sức mạnh vô hình phá vỡ.

Thứ sức mạnh đó hướng thẳng lên không trung, chiếu sáng con đường trước mặt Hà Sơn Gian.

Phù Tô ngạc nhiên tròn mắt, hắn không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn có cảm giác bất an lạ thường.

Một thân ảnh màu trắng xuất hiện sáng ngời trên con đường ngọc xanh.

Người này rõ ràng là tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông, mà trong tất cả tu hành giả của tông môn này chỉ có một người cực ưa sạch sẽ, thường xuyên vận áo trắng, khác biệt hoàn toàn so với những tu hành giả mặc áo xanh ngọc khác.

Người này chính là tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông - Bách Lý Tố Tuyết.

Phù Tô kinh ngạc không nói nên lời, hai mắt của hắn bị chói sáng đau đớn.

Nhưng chẳng biết tại sao, khi hắn đối mặt với những người khác trong Mân Sơn Kiếm Tông, thường thì kiếm ý khiến hắn chói mắt sẽ làm hắn không thể nào nhìn thấy thân ảnh của đối thủ, nhưng hiện tại vị tông chủ trong truyền thuyết kia, ở khoảng cách xa như vậy, mà thân ảnh của y lại hiện ra rất rõ ràng.

Cảnh vật xung quanh con đường đều không rõ nét, chỉ có thân ảnh của Bách Lý Tố Tuyết hiện rõ mồn một trong mắt của hắn.

Thậm chí hắn còn nhìn rõ gương mặt của Bách Lý Tố Tuyết.

Những lời đồn nói rằng tông chủ của Mân Sơn Kiếm Tông là một người để tóc xõa dài, khuôn mặt có thể dùng hai từ xinh đẹp để hình dung, thậm chí có phần thon gọn hơn đa số những nữ nhân khác trong Trường Lăng.

Tuế nguyệt không hề để lại một chút dấu vết trên người y, nhìn trông rất trẻ tuổi, chỉ chừng ngoài hai mươi.

Bách Lý Tố Tuyết toàn thân trắng tinh lạnh lùng nhìn Hà Sơn Gian đứng cứng đờ trên nhai đạo.

Ánh mắt Hà Sơn Gian không còn tí sốt ruột nào nữa, toàn bộ đã biến thành sự hoảng sợ.

- Mân Sơn Kiếm Tông có điểm nào không tốt?

Bách Lý Tố Tuyết lên tiếng.

Thanh âm của y rất nhẹ, hơn nữa rất dễ nghe, rất êm tai.

Cơ thể Hà Sơn Gian như có vô số mảnh băng va chạm leng keng, tản mát hàn ý lạnh lẽo khiến thân thể hắn phát run lên.

- Chẳng lẽ không tốt hơn thế giới bên ngoài tranh quyền đoạt lợi, thân bất do kỷ hay sao?

Bách Lý Tố Tuyết lạnh lùng nhìn gã, nói tiếp.

Hà Sơn Gian hít sâu một hơi, gã không thể nào khống chế cơn run, nhưng vẫn cố gắng khom mình hành lễ thật sâu, gã nói:

- Phụng mệnh mà đi, mong Tông chủ niệm chút tình cũ, thả cho ta một con đường sống.

Mắt Bách Lý Tố Tuyết thoáng nét trào phúng:

- Coi như người phụng mệnh Trịnh Tự hoặc ai đó, đều là tu hành giả của Đại Tần, trước giờ người sống trong Tông môn nhiều năm cũng không làm chuyện gì sai trái, ta có thể sẽ tha cho người, nhưng người đã làm sai một việc.

Mồ hôi lạnh trên người Hà Sơn Gian tuôn như thác, gã biết đã hết đường thoát, nhưng trong lòng vẫn ấm ức khó hiểu, gã không chịu được cất tiếng hỏi:

- Ta làm sai chuyện gì chứ?

- Chính là việc làm một người thuyết khách, người đã có thể chọn cách khác để tiếp cận tiểu tử kia.

Bách Lý Tố Tuyết căm ghét nhìn gã, lạnh lùng nói tiếp:

- Nhưng người lại lấy danh nghĩa của ta.

Hà Sơn Gian ngẩn ngơ.

Nháy mắt sau, gã bỗng sợ hãi tột độ, gã mở lớn miệng định kêu to, muốn dốc hết sức chạy đến hành cung phía xa.

Nhưng ngay khi gã há miệng, gã liền phát hiện mình đã không thể thốt nên lời.

Cổ họng gã đã xuất hiện mấy đạo bạch quang.

Liền sau đó gã té xuống, lộ ra bạch quang phía sau gáy, hàn khí lạnh thấu xương tràn ngập quanh thân gã.

Gã lập tức biến thành một thi thể bị bao trùm bởi màn sương dày đặc.

Bách Lý Tố Tuyết nhìn cái xác không vương một giọt máu của Hà Sơn Gian mà vẫn còn cảm thấy chán ghét hết như trước.

Y không quay đầu nhưng biết rõ Phù Tô đang kinh hãi há hốc miệng, và không thể phát ra thanh âm nào.

- Mọi người đều nói ta rất hẹp hòi... Mân Sơn Kiếm Tông có quy tắc riêng, bất kể là ai muốn lấy quyền thế ra mà chèn ép chúng ta, tất sẽ phải trả cái giá lớn. Bài học này, người hãy nhớ kỹ.

Bách Lý Tố Tuyết nhếch miệng cười, nói một lời thật lòng với vị thái tử Đại Tần rồi biến mất giữa nhai đạo.

Đứng sau lưng Phù Tô còn chưa hết kinh hãi, Nghiêm Tướng cũng nhếch miệng mỉm cười.

Đây cũng là bài học đầu tiên lão dành cho hắn.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 109: Sư Huynh.

Trong mắt của những người quyền quý chân chính như Nghiêm Tương, việc động kiếm giết người chẳng qua chỉ là thủ đoạn thấp kém nhất, học vấn thật sự phải là bốn cột sự cân bằng, khống chế nhiều phương thế lực ở trong tay. Mà với tư cách là một Thái tử, tương lai trở thành người thừa kế vương vị của Đại Tần thì ít nhất phải hiểu rõ được mỗi ý chỉ mình đưa ra sẽ dẫn tới hậu quả gì, kéo theo những biến động lớn như thế nào.

Cung nữ họ Dung tất nhiên còn hiểu những đạo lý này hơn phần lớn người ở Trường Lăng, cho nên khi nghe hồi báo rằng một gã tu hành giả Thất cảnh mạnh mẽ bị Bách Lý Tố Tuyết vốn ít khi lộ diện trực tiếp chém chết giữa đường, khóe miệng của thị cũng chỉ lóe lên một tia vui vẻ âm lãnh và tàn khốc.

Ngay cả một người như Hà Sơn Gian cũng có thể hi sinh tùy ý, vậy thì một gã thiên tài vốn có thân thể ngũ khí quá vượng, sẽ sớm lão hóa thì có đáng gì. Tại Trường Lăng, bất kỳ tu hành giả nào cũng là tài sản riêng của thánh thượng và hoàng hậu, người ngoài nếu muốn sử dụng một khối ngọc thạch trong hoàng cung thì chính là tội chết, nhưng chủ nhân của hoàng cung lại có thể dùng mảnh ngọc thạch đó phủ kín trên mặt đất chỉ để trang trí mà thôi.

Thị tiếc rằng Đinh Ninh không được nhìn thấy tận mắt cảnh tượng Bách Lý Tố Tuyết giết chết Hà Sơn Gian, nếu được như vậy, thị cảm thấy Đinh

Ninh sẽ hiểu rõ rằng đối với quyền quý chân chính tại Trường Lăng, sự giãy giụa của hắn chẳng có bất kỳ nghĩa lý gì.

Mân Sơn Kiếm Tông cũng không hề muốn giấu giếm việc tông chủ Bách Lý Tổ Tuyết đã lâu chưa từng lộ diện ra tay giết chết Hà Sơn Gian, khi cung nữ họ Dung nhận được hồi báo thì tin tức đó cũng đã lan truyền khắp trên sườn núi.

Hầu hết sư trưởng của các chốn tu hành đến đây quan sát kiếm hội đều khiếp sợ vô cùng.

Mặc dù mấy năm nay Hà Sơn Gian làm việc cho triều đình, đã tiết lộ không ít nội tình của Mân Sơn Kiếm Tông cho hoàng cung ở Trường Lăng, nhưng dù sao đó cũng không phải là thông đồng với quốc gia địch, huống chi hiện giờ Nguyên Vũ Hoàng Đế vẫn còn ở bên trong Mân Sơn Kiếm Tông, rốt cuộc là Bách Lý Tổ Tuyết có bao nhiêu lá gan mà dám giết chết Hà Sơn Gian ngay trước mặt Hoàng Đế.

Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn về phía sơn đạo mà thi thể của Hà Sơn Gian nằm xuống.

Ánh sáng trước mặt nàng bỗng bị bóp méo rất nhanh, Bách Lý Tổ Tuyết như đi qua một cánh cổng ánh sáng kỳ dị, xuất hiện trước mặt nàng.

Người ngoài không thể nhìn thấy vị tông chủ trong truyền thuyết của Mân Sơn Kiếm Tông này nhưng nàng lại được gặp mặt rất nhiều, cho nên trên mặt nàng không có mấy vẻ bất ngờ. Nàng chỉ kính cẩn thi lễ một cái rồi nói: “Sư tôn.”

“Tên thiếu niên kia rất thú vị, chỉ là người ở đầu đường và cuối đường thường thường vẫn khác nhau.”

“Nếu như có nhiều người muốn nói chuyện cùng tên thiếu niên này đến thế, nhiều tiểu quỷ như vậy, thế thì cứ để cho họ nói hết, để cho tiểu quỷ

hiện hình nhiều hơn một chút đi.”

Mặt Bách Lý Tố Tuyết như phủ băng, hẩn nhìn qua Tịnh Lưu Ly nói hai câu đó rồi xoay người, biến mất trong làn ánh sáng bị bóp méo.”

Tịnh Lưu Ly cúi thấp đầu trầm ngâm một lát, đã hiểu rõ được ý tứ trong lời nói của Bách Lý Tố Tuyết.

Tâm tình của tất cả sư trưởng các chốn tu hành lại càng nhanh chóng trở nên phức tạp.

Bọn họ vừa được cho biết rằng trong phần kiểm thí cuối cùng, bọn họ có thể tiến gần vào trong sơn cốc để xem.

Có thể tiến gần vào trong sơn cốc để xem... nghĩa là có thể truyền đạt một vài tin tức cho thí sinh một cách dễ dàng, mà mấu chốt nhất là Mân Sơn Kiếm Tông có thể sẽ không ngăn cản một vài người truyền tin tức cho thí sinh, chính vì thế nên cái chết của Hà Sơn Gian lại càng trở nên vô nghĩa, cái chết của hẩn hoàn toàn giống như một trò đùa.

Dám đùa giỡn thánh thượng, chẳng nhẽ Mân Sơn Kiếm Tông thực sự không sợ trở thành một Ba Sơn Kiếm Tràn thứ hai sao?

Đến lúc này, rất nhiều người bắt đầu cảm thấy đồng tình với Bạch Dương Động, thậm chí bắt đầu đồng tình với Thanh Đăng Kiếm Viện.

Bởi vì ngay tại lúc này, trong biển bụi gai đã xuất hiện người thứ ba và người thứ tư vượt qua kiểm tra.

Bóng dáng của Trương Nghi và Từ Liên Hoa từ từ hiện ra từ trong bóng râm của sườn núi.

Lúc Trương Nghi gặp Từ Liên Hoa, ít nhất có hơn mười thí sinh gần cửa ra hơn bọn hẩn, nhưng bởi vì hẩn không bị bất cứ tổn thương nào, hơn nữa

suy đoán của hắn lại không hề có sai lầm, trên đường đi không hề có đàn Hoàng Trùng nào tạo thành uy hiếp với hắn và Từ Liên Hoa, cho nên hắn và Từ Liên Hoa trái lại đã trở thành người thứ ba và thứ tư vượt qua kiểm tra sau Diệp Trách Nam.

Tuy rằng Diệp Trách Nam vượt qua trước Trương Nghi, nhưng hắn đã rời khỏi kiểm hội.

Từ Liên Hoa được Trương Nghi công ra, cho nên Trương Nghi cũng được coi như là người thứ hai vượt qua được biển bụi gai, trở thành một trong những thí sinh đứng đầu kiểm hội.

Cung nữ họ Dung đại diện cho ý nghĩ của nữ chủ nhân của Hoàng Cung, không muốn tu hành giả của Bạch Dương Động nổi tiếng trong lần kiểm hội này, vậy mà hai tên thiếu niên của Bạch Dương Động này lại trêu cợt thị hết lần này đến lần khác.

Rất nhiều người cũng bắt đầu lo lắng rằng nữ chủ nhân của hoàng cung sẽ vì sự đùa cợt của Bách Lý Tố Tuyết mà càng giận lây sang Bạch Dương Động, giận lây sang Thanh Đăng Kiếm Viện.

“Là chúng ta đi ra quá muộn?”

Trương Nghi nhìn sơn cốc yên tĩnh trước mắt, không nhận được mà có chút xấu hổ.

Từ Liên Hoa nhú mày lại, hắn không nhận được mà muốn mắng Trương Nghi ngu xuẩn, với thực lực của hắn mà còn phải chịu thương thế nghiêm trọng như vậy, làm sao có nhiều người có thể đi ra nhanh hơn bọn hắn chứ. Tuy vậy, nghĩ đến việc trong phần lớn thời điểm Trương Nghi còn thông minh hơn mình nhiều, hắn nhận được mà nói: “Thả ta xuống.”

“Sao không có một người nào vậy?”

Trương Nghi kinh ngạc nhìn sơn cốc trống trải cùng những túp lều tựa như không có một bóng người, lại có chút do dự mà quay đầu lại, nói: “Người có muốn ta cống người đến túp lều kia rồi mới thả xuống không?”

Từ Liên Hoa nhin không được mà tức giận mắg: “ Nhiều hay ít hơn vài bước thì có quan hệ gì?”

Trương Nghi kịp nhận ra hình như mình đã quá mức lễ mễ, liền ngưng ngừng buông Từ Liên Hoa xuống. Nhưng vừa đi về phía trước vài bước, hắ đã “A” lên một tiếng, kêu to mừng rỡ.

Từ Liên Hoa đụng mạnh vào lưng do Trương Nghi đột nhiên ngưng lại, vết thương trên người lập tức đau nhói lên một hồi, hắ không nhin được mà tức giận hỏi: “Làm cái gì vậy?”

“Người nhỏ giọng chút ít đi.”

Trương Nghi mừng rỡ không nói nên lời, quay đầu bảo hắ vậy.

“Chính người cũng lớn tiếng như vậy, lại bảo ta nói nhỏ?” Từ Liên Hoa cảm thấy đầu óc của Trương Nghi quả thật đã có vấn đề, song khi nhìn được rõ cảnh tượng bên trong túp lều thì hắ lập tức hiểu được vì sao Trương Nghi lại thế.

“Vậy mà hắ lại đứng đầu?”

Nhìn Đinh Ninh đang nghiêng người dựa vào cây cột ngủ say sau một cái bàn, thấy trên người Đinh Ninh không có nhiều vết thương rõ ràng, lại xác định được những túp lều bên cạnh không có người nào nữa, Từ Liên Hoa liền trầm mặc lại, sinh lòng kính nể.

Lần một lần hai còn có thể giải thích là trùng hợp, nhưng quá nhiều sự trùng hợp thì sẽ trở thành tất nhiên.

“Tiểu... sư đệ của ta thực sự phi thường.”

Trương Nghi đã vào trong căn lều, đi đến trước ngưỡng Đỉnh Ninh, chân tay nhất thời cũng có chút cảm giác luống cuống.

Từ Liên Hoa lại càng trầm mặc.

Bởi vì hắn nhìn thấy trên mặt bàn bên trong những căn lều này chỉ có để những tấm vải gạc cầm máu đơn giản nhất chứ không có bất kỳ dược vật trị thương đặc hiệu nào.

Hắn hít một hơi thật sâu rồi cầm vài tấm vải gạc đi tới một khoảng đất trống đầy nắng sau căn lều, bắt đầu vạch những chỗ quần áo rách rưới đã dính vào cả vết thương của mình ra.

Quần áo dính dớp và vết máu bong ra từng mảng từ người hắn, lông mày của hắn không ngừng giật giật, miệng vết thương lại bắt đầu chảy máu.

Trương Nghi đi đến sau lưng Từ Liên Hoa, nhìn thấy những vết máu và quần áo đã bong tróc ra khỏi người nhưng Từ Liên Hoa vẫn mặc cho vết thương chảy máu mà không lập tức dùng vài gạc băng bó lại, hắn liền không nhịn được mà hỏi: “Người không băng bó lại thật à?”

Từ Liên Hoa bất đắc dĩ nhìn Trương Nghi như nhìn một đứa trẻ vô tri, buồn phiền nói: “Đương nhiên là không phải thế.”

Trương Nghi ngăn người ra, hỏi: “Vậy người đang làm cái gì vậy?”

“Người cũng thấy đấy, nơi đây không có dược vật trị thương nào khác, hắn là Mân Sơn Kiếm Tông muốn chúng ta mang theo vết thương để tham gia phần kiểm thí tiếp theo.” Từ Liên Hoa ngẩng lên, híp mắt nhìn mặt trời

phía trên đỉnh đầu, từ từ nói: “Sư tôn của ta nói trong tình huống không còn cách nào khác, đôi khi máu tươi của bản thân và ánh mặt trời cũng là một loại dược vật đối với vết thương mới.”

“Phơi nắng cũng có ích?” Trương Nghi hoài nghi nhìn những vết thương đang chảy máu trên người Từ Liên Hoa.

“Dùng ánh mặt trời để hong khô vết thương, khiến vết thương có thể đông lại tự nhiên được hết cỡ, sau đó mới dùng vải gạc cầm máu chắc chắn sẽ có ích hơn việc cố cầm máu một cách cưỡng ép bằng vải gạc.” Từ Liên Hoa cúi đầu xuống, lạnh lùng nhìn những vết thương đang chảy máu trên người mình, trầm mặc một lát rồi nói tiếp: “Ta hy vọng là có ích.”

Trương Nghi biết rõ tình trạng thân thể của Từ Liên Hoa không lạc quan, hắt khó khăn nuốt từng ngụm nước miếng, cảm nhận ánh mặt trời ấm áp rồi nói chân thành: “Ta cũng hy vọng là có ích.”

Từ Liên Hoa không trả lời lại, hắt hít sâu một hơi rồi bắt đầu cầm kiếm của mình lên, cắt đi những chỗ đã thối rữa trên vết thương.

Đôi khi tác dụng tốt nhất của bằng hữu chỉ là để có người bầu bạn mà thôi.

Trương Nghi nhìn bộ dạng không cần mình giúp của Từ Liên Hoa, do dự một chút rồi hỏi: “Dù sao phơi nắng cũng tốt, ta có nên đem sư đệ của mình tới đây không?”

Từ Liên Hoa bị đau, trầm giọng đáp: “Đó là sư đệ của người, có nên đem qua đây không thì có quan hệ gì với ta?”

Nghĩ đến biểu hiện lúc trước của Đinh Ninh, Trương Nghi biết rõ dù Đinh Ninh có bị tỉnh dậy thì cũng có thể nhập nội tu hành hoặc ngủ lại rất nhanh, cho nên hắt cười cười áy náy rồi quay lại bên trong túp lều, ôm

Đinh Ninh ra bằng động tác nhẹ nhàng, êm ái nhất, đổ một ít cỏ khô trải ra rồi đặt Đinh Ninh lên đó.

Vẫn là ngủ, nhưng hẳn hy vọng Đinh Ninh có thể ngủ thoải mái hơn một chút, ấm áp hơn một chút.

Liếc mắt qua nhìn thấy được toàn bộ những việc làm của Trương nghi, Từ Liên Hoa vẫn cảm thấy hẫng quá mức cẩn thận, quá mức mẹ già, nhưng hẳn không thể không thừa nhận bất cứ ai cũng đều hy vọng mình có một sư huynh có thể dễ dàng khiến cho người ta cảm thấy ấm áp như thế.

Trương Nghi cũng bắt đầu xử lý những vết thương của mình, toàn bộ sơn cốc lại trở nên yên tĩnh.

Đúng lúc này, trên sườn núi lại có bóng sáng chớp động.

Lại thêm một kẻ đã vượt qua kiểm tra xuất hiện.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 110: Trào Phúng

Một gã thiếu niên mặc đồ bạc đi ra từ trong bóng râm trên sườn núi.

Trên người hắn cũng không có bất kỳ vết thương nào rõ ràng như Đinh Ninh, thậm chí ngay cả chiếc áo bào màu bạc trông cũng mới tinh, không hề có vết rách nào.

Nhưng chẳng biết tại sao trông gã thiếu niên này còn có vẻ mệt mỏi và yếu ớt hơn cả Từ Liên Hoa.

Vừa ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời chói mắt, thân thể của gã thiếu niên này liên thoáng lão đảo, tựa như cả việc nhấc chân lên cũng không muốn làm nữa, chỉ cần ngồi bệt xuống đất mà thôi.

Nhưng bỗng có tiếng bước chân vang lên từ con đường lát đá trên sườn núi phía sau hắn.

Tên thiếu niên áo bạc này liền hít sâu một hơi, hắn không muốn người ta nhìn thấy bộ dạng vô cùng yếu ớt và vô lực của mình, liền cứng rắn mà đứng thẳng lên, quay người nhìn về phía sườn núi mà mình vừa đi khỏi.

Bên trong bóng râm đột nhiên có một bóng dáng đầy máu đang lay động, trông vô cùng quỷ dị.

Lông mày của thiếu niên áo bạc liền nhướng lên, hắn ngờ rằng tinh thần của mình đã bị tiêu hao quá nhiều khiến cho cảm giác có vấn đề.

Qua khoảng vài tức thời gian sau, khi tiếng bước chân ngày càng gần, một thân ảnh thon gầy liền hiện ra trong tầm mắt hắc.

“Cố Tích Xuân?”

Đồng tử của thiếu niên áo bạc hơi co rút lại, hắc bất ngờ lên tiếng.

Bởi vì không muốn mình có vẻ quá suy yếu cho nên giọng nói của thiếu niên áo bạc này còn vang dội hơn so với lúc bình thường, nó vang vọng rất xa bên trong sơn cốc tĩnh mịch, khiến cho ngay cả Trương Nghi và Từ Liên Hoa đang xử lý vết thương cũng nghe được rõ ràng.

“Cố Tích Xuân?”

Từ Liên Hoa nhíu mày. Cái tên này chẳng xa lạ gì với tất cả tu hành giả trẻ tuổi tại Trường Lăng, Từ Liên Hoa cũng không hiểu vì sao một gã thí sinh của Ảnh Sơn Kiếm Quật, tu vi chỉ là Tam Cảnh thượng phẩm mà lại có thể bài danh thứ ba trên Tài Tuấn Sách, thậm chí còn vượt qua kẻ mà trước kia ai cũng nghĩ là sẽ đứng đầu – Độc Cô Bạch của Độc Cô Hầu Phủ.

“Là Dịch Tâm.”

Lúc này, câu đáp đó liền vang lên trong một túp lều trên sườn núi.

“Người rất quen thuộc với Dịch Tâm hay sao?” Từ Liên Hoa kỳ quái nhìn Trương Nghi, nhẹ giọng hỏi.

Đối với toàn bộ Trường Lăng thì Cố Tích Xuân chỉ là nhân tài mới nổi mà thôi, Từ Liên Hoa tất nhiên là không có nhiều giao thiệp với hắc. Còn Dịch Tâm thì tuy nổi danh nhưng Tâm Gian Tông lại là một tông môn chú trọng sự tĩnh tu, ngày thường do lo sợ đệ tử bị nhiễm tục khí(*) cho nên luôn đóng cửa sư môn, vì vậy tuy Từ Liên Hoa biết Dịch Tâm nhưng lại không có mấy giao tình với hắc.

(*) Nguyên văn là nhiệm “yên hỏa khí”, nghĩa là nhiệm khói lửa.

Trương Nghi nói, có chút ngượng ngùng: “Ta không quen biết hẳn, chẳng qua là khi Tài Tuấn Sách mới ra, sư đệ Đinh Ninh của ta bị buộc phải đánh cùng với Chu Tả Ý một trận, lúc đó Dịch Tâm liền lên tiếng nói không ít lời công đạo cho nên ta mới nhớ rõ hẳn.”

Từ Liên Hoa liền hơi ngẩn người ra, “Chỉ nói qua vài câu mà người đã nhớ rõ được thanh âm của hẳn, trí nhớ của người quả là tốt đó.”

Trương Nghi lại càng thêm xấu hổ, liền nói: “Đâu có, đâu có.”

Từ Liên Hoa liền nhú mày, nhịn không được mà nói: “Mặc dù biết là người chỉ khiêm tốn mà thôi, nhưng ta vẫn muốn nói sau này người đừng có khiêm tốn thì hơn, nếu không kẻ không hiểu rõ tính tình của người chắc chắn sẽ cho rằng người giả dối.”

Trương Nghi liền sửng sốt.

Hai người đều không quen biết Cố Tích Xuân và Dịch Tâm, thậm chí Trương Nghi còn vì quan hệ với Đinh Ninh mà có chút khoảng cách với Cố Tích Xuân cho nên bọn họ đều không lên tiếng mời, lúc này chỉ thấp giọng mà thì thầm với nhau.

“Nghe nói Niệm Kiếm của Tâm Gian Tông vô cùng độc đáo, chưa tới Đệ Ngũ Cảnh vẫn có thể dùng được phi kiếm, kiếm khí linh hoạt như vật sống vậy. Dù ta chưa từng nhìn thấy nhưng chắc hẳn lời đồn cũng không ngoa, nếu không thì Dịch huynh đã không thể qua được cửa này đầu tiên.” Đúng vào lúc này, lại có tiếng nói truyền tới từ lối đi trên sườn núi, truyền rõ ràng vào tai bọn hắn.

Nghe được thanh âm đó, Từ Liên Hoa liền hơi ngẩn người ra rồi lập tức phản ứng lại, hơi trào phúng nói: “Trương Nghi, người có thấy không, tên

Cố Tích Xuân đúng là tự phụ, vừa nhìn thấy bên trong túp lều không có ai lại cho rằng trước hăn và Dịch Tâm không có ai qua được.”

Trương Nghi liền nhẹ gật đầu, khẽ nói: “Cố Tích Xuân đúng là có chút tự phụ.”

Lúc này người vừa lên tiếng nói với Dịch Tâm hiển nhiên chính là Cố Tích Xuân.

So sánh với khi kiểm hội vừa bắt đầu thì bề ngoài Cố Tích Xuân tựa như không hề thay đổi gì, trên người hăn không có bất kỳ vết thương nào, trông khí sắc toàn thân cũng vô cùng bình ổn, chỉ là trong khóe mắt có vài sợi tơ máu rõ nét mà thôi.

Thậm chí có thể miêu tả Cố Tích Xuân bằng mấy chữ “khí định thần nhàn”, điều này làm cho Dịch Tâm lại càng thấy quái dị trong lòng.

“Niệm Kiếm của Tâm Gian Tông chúng ta tuy nổi danh nhưng chỉ sợ là Kiếm Kinh của Ảnh Sơn Kiếm Quật các người lại càng thêm tinh diệu.” Sau khi trầm mặc một lát thì Dịch Tâm liền từ từ lên tiếng.

Cố Tích Xuân mỉm cười lơ đãng rồi xoay người sang hướng khác, nhìn lên sơn đạo, “Dù sao thì cũng không phải là tên kia đứng đầu.”

Dịch Tâm đương nhiên hiểu rõ tên kia trong lời nói của Cố Tích Xuân chính là Đỉnh Ninh, chỉ là lúc này bản thân hăn cũng không có ý nhắm vào Đỉnh Ninh, lại đang mệt mỏi đến cực điểm cho nên tạm thời cũng không muốn nói tiếp.

Nhưng đúng lúc đó thì sự vui vẻ của Cố Tích Xuân nhanh chóng phải thu lại.

Bởi vì trên sườn núi sau lưng hăn bỗng có tiếng bước chân vang lên.

Ánh mắt của hắn liền trở nên lạnh lẽo.

Hắn có chút lo lắng rằng Đinh Ninh sẽ xuất hiện vào đúng lúc này, nhưng cho dù có như vậy thật thì Đinh Ninh cũng đã tụt lại phía sau hắn.

Nhưng đồng tử của hắn lại co lại mạnh mẽ, trên khuôn mặt nhanh chóng hiện lên thần sắc không thể tin nổi.

Một thiếu nữ dáng người cao gầy xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Trong số những thí sinh tham gia kiểm hội thì nữ ít hơn nhiều so với nam, mà nữ tử này so với những người còn lại thì càng khiến cho Cố Tích Xuân thêm khiếp sợ.

Nếu lúc này Trương Nghi đang ở trong túp lều cách đó vài gian có thể chứng kiến thiếu nữ đang đi tới thì chắc hẳn hắn cũng không dám tin tưởng vào đôi mắt của mình.

Bởi vì thiếu nữ đang đi tới này chính là Tạ Nhu.

Tuy rằng Tạ Nhu rất nổi danh tại Trường Lăng và Quan Trung nhưng đó là vì nàng là trưởng nữ của Tạ gia nên có tham gia quản lý rất nhiều sinh ý của Tạ gia ở Quan Trung chứ không phải do tu vi của nàng.

Cố Tích Xuân hoàn toàn không ngờ được nàng có thể vượt qua được biển bụi gai kia, lại càng không nghĩ tới nàng có thể xuất hiện nhanh chóng như thế.

Tạ Nhu cũng không đi được nhanh, có vẻ phải cố sức vô cùng.

Nhưng mà khuôn mặt của Cố Tích Xuân lại càng thêm cứng đờ, bởi vì hắn nhìn thấy Tạ Nhu cũng không có bất kỳ vết thương nào.

Ánh mắt hắn liền rơi vào trong tay Tạ Nhu.

Sau đó ánh mắt của hắn lại càng trở nên không thể tin nổi.

Đó là một thanh hắc kiếm trông giống hệt với những trường kiếm được chế tạo bình thường của Đại Tần, đang được Tạ Nhu dùng làm gậy chống. Trên người nàng cũng không thấy đeo bất kỳ bội kiếm nào khác.

“Ta vừa nghe được lời người mới nói.”

Đúng lúc này, Tạ Nhu cũng đã đi ra khỏi bóng râm trên sườn núi, từ từ bước ra ngoài ánh nắng. Nàng nhìn thoáng qua những túp lều không một bóng người, sau đó liền nhìn Cố Tích Xuân bằng một ánh mắt bi thương và phần nộ rồi nói: “Kể cả hắn không thể vượt qua được cửa này thì người vẫn cứ không bằng hắn.”

Cố Tích Xuân từ từ nhướn mày, sắc mặt dần trở nên lạnh lẽo.

Hắn không khỏi nhớ tới Tạ Trường Thắng.

Tạ Trường Thắng trước đây cũng thích nhất là giễu cợt hắn.

Thế nhưng đó là trước đây.

Trước đây có thể không có nghĩa là bây giờ cũng thế.

“Ta không hiểu ý của người.”

Vì vậy, hắn lạnh lùng lắc đầu và nói vậy với Tạ Nhu.

Nghĩ đến việc Đinh Ninh không thể vượt qua được biển bụi gai, sau đó không thể nào thắng được kiếm hội này, tâm trạng của Tạ Nhu lại càng thêm buồn bã. Nàng cắn chặt hàm răng, đang muốn nói tiếp thì Cố Tích Xuân đã đến ngay trước mặt nàng.

“Năng lực của một gã tu hành giả được thể hiện trên nhiều khía cạnh, nếu người cứ cố nói rằng ở một vài phương diện ta không thể bằng hắn thì

ta cũng không biết nói gì hơn.”

Khóe miệng của Cố Tích Xuân mang một vẻ châm biếm lạnh lùng: “Người muốn bảo rằng trước đây ta luôn qua cửa sau hửn thì ta cũng không thể nói gì hơn, nhưng kiếm hội này chỉ nói đến kết quả cuối cùng. Một vì sao rơi dù có ngôi sáng thế nào thì cũng chỉ là sao băng mà thôi.”

Thân thể của Tạ Nhu không tự chủ được mà run lên.

Khi không nhìn thấy bóng dáng của Đinh Ninh, tâm cảnh của nàng đã sớm trở nên hỗn loạn, lúc này cũng không biết phải phản bác những lời trào phúng của Cố Tích Xuân như thế nào.

Cuộc nói chuyện của Cố Tích Xuân và Tạ Nhu vang đến tận những túp lều phía đằng xa.

Thấy Trương Nghi muốn lên tiếng nhưng lại còn chút do dự, Từ Liên Hoa không nhịn nổi nữa mà cười lạnh khinh bỉ: “Trương Nghi, lỗi tai của người điếc sao, đến giờ mà người vẫn còn nhẫn nhịn, không lẽ muốn đợi cho Tạ Nhu không chịu được nữa mà quyết đấu cùng hửn thì người mới lên tiếng nói Đinh Ninh đã sớm ở đây sao?”

Nghe được những lời đó của Từ Liên Hoa, Trương Nghi vẫn đang suy nghĩ về hữu lễ hay vô lễ lúc này mới bưng tỉnh lại.

Hô hấp của hửn ngừng lại, liền định lên tiếng.

Nhưng đúng lúc này, trong túp lều vốn đang yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng động trầm đục, giống như có một người vừa đá vào góc lều.

Thân thể ba người Cố Tích Xuân, Dịch Tâm và Tạ Nhu đều đồng thời chấn động, vô thức quay người lại, nhìn vào trong túp lều.

Trương Nghi và Từ Liên Hoa cùng ngấn người ra, trong mắt đều hiện ra một tia không thể tin nổi, chẳng lẽ trong túp lều này vẫn còn có người khác.

Một bóng dáng màu đỏ thẫm xuất hiện trong tầm mắt của đám người Cổ Tích Xuân.

Tạ Nhu ngậy người.

Dịch Tâm cũng chấn động.

Khuôn mặt của Cổ Tích Xuân hơi cứng lại, liền dừng một chút rồi nói: “Hóa ra là...”

“Sao nơi đây lại có loại dị trùng này?”

Nhưng cũng đúng lúc đó, một tiếng hô kinh ngạc lại vang lên sau túp lều.

“Trương Nghi?”

Tạ Nhu lại ngậy người thêm một lúc rồi mới kịp phản ứng, liền kinh hãi kêu thành tiếng.

Sắc mặt của Dịch Tâm lập tức trở nên vô cùng đặc sắc.

Tâm trạng của Cổ Tích Xuân bỗng như rơi xuống đáy vực, rồi sau đó như rơi xuống tận địa ngục.

“Không cần phải khẩn trương, con trùng này là của ta.”

Đúng lúc này, một giọng nói bỗng vang lên khiến cho thân thể của hắn trở nên lạnh cứng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 111: Liên Hoàn

Khi giọng nói đó vừa vang lên, sơn cốc bỗng trở nên tĩnh lặng.

Tạ Nhu nhìn về phía túp lều nơi giọng nói đó vang ra, kích động đến khó tả.

Dịch Tâm cảm thấy vô cùng lúng túng, hẳn vốn cho rằng mình qua cửa này đầu tiên, ai ngờ đằng sau túp lều đã có không ít người tụ tập.

Trương Nghi rất xấu hổ, cảm giác mình đã gây ra động tĩnh quá lớn , quấy nhiễu Đình Ninh nghỉ ngơi.

Từ Liên Hoa vô cùng kinh ngạc, hẳn không thể hiểu nổi vì sao Đình Ninh lại mang được một con trùng dài như vậy đi ra, hơn nữa Đình Ninh lại có thể yên giấc ở bên cạnh nó, không lẽ con trùng này đã thực sự bị hãm thuần phục rồi sao?

Chỉ là trong một thời gian ngắn ngủi như vậy sao có thể làm được điều này chứ?

Tâm tình của mỗi người một vẻ, nhưng lúc này không người nào còn chế nhạo Cổ Tích Xuân nữa, thậm chí không ai thèm nhìn tới hẳn. Ngay khi thanh âm của Đình Ninh vang lên, con Huyền Sương Trùng vừa bò ra từ căn lều kia liền từ từ vòng lại, bò về phía sau căn lều.

Bộ dạng của nó có vẻ như đang vô cùng sợ hãi, nhưng lại không dám không trở về bên cạnh Đình Ninh, lại muốn tìm kiếm sự an toàn bên hẳn

cho nên đáng bỏ của nó trông vô cùng hài hước.

Nhưng Cố Tích Xuân lại cảm thấy con trùng dài này cứ như đang bò trên mặt hăn.

Cố Tích Xuân trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn không nói được lời nào, liền đi một mình về phía một căn lều.

“Sư đệ...”

Trương Nghi là người đầu tiên phá vỡ sự yên lặng, hăn quay người nhìn Đinh Ninh đang ngồi trên mặt đất, không nhận được mà định nói lời xin lỗi.

“Huynh đến đây cùng Tạ Nhu sao?” Đinh Ninh nhìn hăn một cái rồi trực tiếp cắt ngang lời xin lỗi.

Trương Nghi giật mình, lập tức lại có chút lo lắng, liền nhẹ gật đầu.

“Các người và Cố Tích Xuân là kẻ thù sao?” Từ Liên Hoa không nhận được mà hỏi xen vào.

Trương Nghi lắc đầu đáp: “Không phải là kẻ thù.”

Từ Liên Hoa lập tức nhíu mày, nhìn Trương Nghi với vẻ không tin tưởng: “Không phải là kẻ thù thì sao có thể như vậy.”

Thần sắc của Trương Nghi trở nên hơi cổ quái, hăn liền thấp giọng nói: “Chẳng qua là lúc trước mỗi lần hăn nói Đinh Ninh sư đệ thế nào cũng thất bại thì lại lập tức nhìn thấy lời nói của mình là sai.”

“Rất nhiều lần trước đây?”

Từ Liên Hoa suy nghĩ một chút về những lời nói của Cố Tích Xuân với Dịch Tâm khi hăn tự nhận mình là người thứ hai qua cửa, cùng với những

lời nói của hắn với Tạ Nhu sau đó, lại nhìn cảnh tượng trước mắt liên không nhìn được mà lắc đầu, có chút đồng tình nói: “Quả là rất thảm.”

“Tuy vậy đây cũng không phải là không thù oán gì... Đang vào lúc tự thấy mình phong quang nhất thì bị bôi tro trát trấu vào mặt, chuyện này mới thực sự là đại thù.”

Ánh mắt của Từ Liên Hoa lại rơi vào người Đinh Ninh và con Huyền Sương Trùng đang bò về phía hắn, hỏi tiếp: “Tại sao ngươi lại có thể mang một con trùng ra ngoài như vậy?”

“Sư đệ, đây là Từ Liên Hoa, chúng ta là bằng hữu.” Trương Nghi biết rõ tính khí Đinh Ninh không hề tốt như mình, hắn sợ Đinh Ninh vô lễ với Từ Liên Hoa nên liền vội vàng xen vào một câu.

Thần sắc của Đinh Ninh lại không hề có biến hóa gì rõ ràng, hắn chỉ liếc nhìn Từ Liên Hoa rồi nói đơn giản: “Nơi này là Mân Sơn Kiếm Tông.”

Từ Liên Hoa ngăn người rồi sau đó lập tức có phản ứng.

Nơi này là Mân Sơn Kiếm Tông, mà Mân Sơn Kiếm Tông lại là chốn tu hành “keo kiệt” nhất, nếu bọn họ không cho phép thì không ai có thể mang bất kỳ một cọng cây ngọn cỏ nào ra khỏi Mân Sơn Kiếm Tông cả.”

“Lúc trước ta không nhìn thấy các ngươi, còn tự cho mình là kẻ thứ nhất qua cửa. Đinh Ninh, ngươi quả thật rất lợi hại... Mân Sơn Kiếm Hội trải qua nhiều năm như vậy cũng chỉ có mình ngươi là được Mân Sơn Kiếm Tông ban thưởng trực tiếp ngay trong kiếm hội.”

Đúng lúc này, thanh âm của Dịch Tâm liền vang lên, hắn và Tạ Nhu đã đi qua túp lều, đi tới mảnh đất trống đang ngập tràn ánh nắng này.

Đinh Ninh chăm chú nhìn Dịch Tâm rồi gật đầu làm lễ, lại trầm mặc một lát mới nói tiếp: “Nếu như động chủ biết được thì sẽ rất cao hứng.”

Tất cả lại một lần nữa rơi vào tĩnh lặng.

Một gã thí sinh giành được ngôi đầu, làm được những điều mà tất cả các thí sinh trước đó đều không làm được thì sư trưởng của chốn tu hành đó tất nhiên sẽ cao hứng phi thường.

Đáng tiếc là Tiết Vong Hư đã không thể nào trông thấy được nữa.

“Mặc kệ có ý nghĩa gì hay không, ta vẫn bội phục các người.” Dịch Tâm trầm mặc một lúc rồi nghiêm túc nói như vậy, sau đó hắt lại ngời xuống.

“Thực ra...”

Trương Nghi có chút do dự nhưng cuối cùng vẫn nhẹ giọng nói: “Thực ra tất cả chúng ta đều đứng về phía Đình Ninh sư đệ nếu như có thể, ý của ta là, nếu như không cản trở cơ hội tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành ... thì tất cả chúng ta có thể đều cố hết sức giúp Đình Ninh sư đệ đoạt ngôi vị quán quân được không?”

“Lần này người trái lại lại không lẽ mề, lại có dũng khí nói ra những lời như vậy.” Từ Liên Hoa quay đầu nhìn Trương Nghi, hơi trào phúng nói: “Người cho rằng đây là việc đơn giản như mời khách ăn cơm sao?”

Trương Nghi khẽ cúi đầu xuống, không dám nhìn ánh mắt của Từ Liên Hoa, nhưng vẫn nói: “Kỳ thật có lẽ các người đều đã nghe qua vài sự tình của Bạch Dương Động, cũng biết rằng có nhiều chuyện rất không công bằng đối với Bạch Dương Động và sư đệ của ta... Ta chỉ muốn rằng nếu như lần này chúng ta không đứng ra đấu tranh một lần thì sau này bà ta muốn một chốn tu hành thế nào thì nó đều phải như thế. Nếu không có người đứng ra đấu tranh với những người kia, ta nghĩ sau này bọn họ lại càng không cần phải đếm xỉa đến cảm giác của người khác.”

“Đây không phải là giúp đỡ sư đệ của ta hay giúp đỡ Bạch Dương Động.”

Trương Nghi cúi thấp đầu, khổ sở nói: “Bạch Dương Động đã không còn tồn tại, động chủ cũng đã không còn ở đây... Đây là giúp đỡ tất cả các chốn tu hành ở Trường Lăng. Nếu như đổi lại là đệ tử của một chốn tu hành khác gặp phải chuyện này thì ta chắc chắn cũng giúp đỡ.”

Nội tâm của Dịch Tâm và Từ Liên Hoa cùng chấn động đồng loạt.

Những điều quan trọng nhất là, dù Trương Nghi có rất nhiều khuyết điểm nhưng hẳn giống như là một hồ nước trong veo, ai ai cũng có thể trông thấy rõ ràng.

Ai nấy đều thấy được Trương Nghi đang rất thành thật.

Một người như hẳn cố gắng thuyết phục mọi người, thương tâm, khổ sở rồi tự trách mình, chẳng hiểu sao lại làm nhân tâm xúc động đến lạ thường.

Dịch Tâm và Từ Liên Hoa nhất thời đều im lặng.

Bản thân Tạ Nhu vẫn đứng về phía Đinh Ninh nên tất nhiên nàng không cần phải tỏ thái độ gì.

Vậy nên lúc này không hề có ai tỏ thái độ.

Trương Nghi lúc này cũng không hề cảm thấy thất vọng, hẳn nghĩ tới điều gì, liền xoay người nhìn sang chỗ khác, nhìn những căn lều đang cản trở tầm mắt hẳn và nói: “Nếu không thì chúng ta dỡ hết những túp lều này xuống để có thể nhìn thấy được xem ai đã qua cửa, mà những người vừa qua cửa kia cũng sẽ không cho rằng chưa có ai đến đây cả, tránh lại sinh ra hiểu lầm khiến cho mọi người lúng túng.

Nghe được những lời đó, Dịch Tâm liền nhin không được mà cười khổ.

Trương Nghi thật sự là loại người mà kẻ khác liếc qua đã dễ dàng nhìn thấu được tâm địa của hẳn, mặc dù mới tiếp xúc với Trương Nghi không

lâu nhưng hiện giờ hẳn nghe qua đã hiểu được ý tứ của Trương Nghi.

Điểm chính không phải là thấy được ai đi đến, mà là sợ những người đi đến lại tưởng rằng trước đó chưa có ai, lại nói ra những điều làm cho bản thân phải lúng túng.

Tên Trương nghi này thật sự suy nghĩ cho người khác, không muốn mọi người phải xấu hổ.

Nhìn gương mặt của Trương Nghi, Dịch Tâm nhìn không được mà khẽ thở dài một tiếng, hẳn cảm thấy rất khó hiểu được vì sao Cố Tích Xuân lại phải kết thù với những người này.

Thấy không ai phản đối, Trương Nghi liền bắt đầu hành động, tháo bỏ những tấm ván gỗ của căn lều nằm đối diện bọn họ.

Trên sườn núi lại có bóng người đang lao đảo, lại có thêm thí sinh vượt qua cửa ải kia.

Trương Nghi tràn ngập hy vọng mà gương mặt nhìn lên, hẳn hy vọng được nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Dịch hoặc là đám người Tạ Trường Thăng, Nam Cung Thái Thực, nhưng nội tâm của hắn lại lập tức trầm xuống.

Người mới tới mặc bào phục màu trắng toàn bộ, toàn thân sạch sẽ như không dính một hạt bụi nào, chính là Diệp Hạo Nhiên xuất thân từ Ly Lăng Phủ.

Tháo xuống vài tấm ván gỗ cũng giống như mở ra một cánh cửa trong ngõ Ngõ Đồng Rụng Lá đang bị phủ kín bởi những cửa hàng.

Vừa đi ra khỏi bóng râm trên sườn núi, ánh mắt của Diệp Hạo Nhiên liền dễ dàng gặp được ánh mắt của Trương Nghi và những người khác.

Đầu tiên hắn liền chứng kiến Đinh Ninh và Trương Nghi đã tới được đây rồi, hai đồng tử của Diệp Hạo Nhiên liền co rút lại. Sau đó Diệp Hạo Nhiên lại nhìn thấy ngoại trừ Tạ Nhu ra thì còn có Dịch Tâm và Từ Liên Hoa đang ngồi, khiến cho lông mày của hắn lập tức nhăn vào.

Hắn nhíu lông mày, trầm mặc nhìn Dịch Tâm và Từ Liên Hoa.

Dịch Tâm và Từ Liên Hoa cũng thấy ánh mắt của Diệp Hạo Nhiên đang nhìn mình.

Sau đó Từ Liên Hoa liền thoáng nhìn qua Dịch Tâm.

Thần sắc của Dịch Tâm vẫn như thường, Từ Liên Hoa lại nhìn thoáng qua ánh mặt trời ấm áp phía trên cao rồi từ từ nằm xuống tấm ván mà Trương Nghi vừa tháo ra.

Lông mày của Diệp Hạo Nhiên giật giật, hắn không nhìn vào những người ở đây nữa mà đi về phía một túp lều ở bên cạnh.

“Sao vậy?”

Trương Nghi cảm thấy bầu không khí có chút không ổn, liền nhịn không được mà nhẹ giọng hỏi.”

“Huynh có những lúc rất lợi hại, nhưng cũng có những lúc khiến cho người ta không biết phải làm sao.”

Đinh Ninh nhìn hắn rồi đáp: “Có giúp hay không, có làm bằng hữu hay không, nan đề như vậy nhất định phải chính miệng nói ra hay sao?”

Thân thể của Trương Nghi đột nhiên chấn động, hắn vừa kịp phản ứng thì đã thấy Từ Liên Hoa và Dịch Tâm đều mở miệng, khóe môi run rẩy.

“Đừng nói nhảm nữa.”

Từ Liên Hoa khoát tay áo, hắn đã đang nằm trên tấm ván gỗ do Trương Nghi gỡ xuống: “Chẳng lẽ ta cảm thấy ngủ trên tấm ván gỗ do người dỡ thoải mái hơn ngủ trên mặt đất thì cũng phải đặc biệt cảm ơn người sao?”

Trương Nghi giật mình, có chút xấu hổ, nhưng sau đó một lát hắn vẫn cảm thấy nên làm gì đó cho đám người Từ Liên Hoa, liền nhịn không được mà hỏi: “Các người có muốn uống nước hay không? Ta thấy trong phòng có sẵn nồi và bếp đây, ta đi nhóm lửa đun nước cho các người uống nhé?”.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 112: Đám Người Ban Đầu Phản Đối.

Từ Liên Hoa muốn thuận miệng nói, hay là người dọn bát đĩa cho chúng ta ăn luôn đi?

Nhưng nhìn gương mặt sạch sẽ của Trương Nghi, hẳn có một loại cảm giác như bị đánh bại, đành phải nuốt những lời đó xuống.

Phía trước những túp lều bồng có mây đen ngưng tụ, một trận mưa dày đặc rơi xuống.

Nhưng phía sau sơn cốc lại có khói bếp tỏa ra.

Trương Nghi không phải là thuận miệng nói bừa, hẳn thực sự lấy nồi sắt ra, sau đó dùng Kiếm Ý của mình ngưng ra một trận mưa rồi nhóm lửa đun nước.

Trên sườn núi có rất nhiều sư trưởng của các chốn tu hành đang quan sát khói bếp dâng lên trong sơn cốc, trong lòng cảm khái vô bờ.

Vốn kiếm hội đang vô cùng nghiêm túc và nặng nề, vậy mà hành động nhóm lửa đun nước của Trương Nghi rốt cuộc lại vô tình điểm thêm cho nó rất nhiều hơi hướm của sinh hoạt đời thường như trên từng ngõ phố.

Thực ra có rất nhiều người biết rõ rằng khi Tiết Vong Hư tĩnh dưỡng tại ngô Ngô Đồng Rừng Lá sau trận chiến với Lương đại tướng quân, ngày thường lão luôn được đám người Trương Nghi chăm sóc.

Lúc này nhìn điệu bộ nhóm lửa thuần thục của Trương Nghi ở đằng xa, rất nhiều người liền tự nhiên tưởng tượng ra hình ảnh Trương Nghi vô cùng cẩn thận chăm sóc Tiết Vong Hư tại ngô Ngô Đồng Rụng Lá, lòng lại càng trở nên trầm mặc.

Nhưng cũng có rất nhiều người trầm mặc theo một cách khác. Ở một chỗ trên sườn núi, trong đôi mắt của Phó Ti Thủ Ti Không Liên bắt đầu xuất hiện những ánh sáng mừng rỡ.

Trước đó hẳn vô cùng bi quan.

Những người đứng về phía Đinh Ninh càng ít thì trong phần thí kiểm tiếp theo Đinh Ninh lại càng phải chiến đấu vất vả nhiều lần, đây là đạo lý vô cùng đơn giản.

Nhưng bây giờ sự tình đã có chút biến chuyển, mà kẻ mang đến những chuyển biến này chính là người mà đa số đều không chú ý, thậm chí còn bị phần lớn coi thường là không có chí tiến thủ - Trương Nghi.

Có thể làm thay đổi toàn bộ đại cục một cách vô hình như vậy, người như thế sao có thể là kẻ tầm thường, không có chí tiến thủ chứ?

Củi lửa nấu bếp dần dần cháy mạnh, nước đã sắp sôi nhanh chóng.

Lúc này trên sơn đạo, các thí sinh đang lũ lượt đi ra.

Ngoại trừ Đinh Ninh thì rất nhiều người khác đều có thời gian qua cửa không chênh lệch nhiều so với Cố Tích Xuân, có lẽ khi Cố Tích Xuân vào đến nơi thì rất nhiều người khác cũng đang tiếp cận cửa ra.

Một thiếu nữ trang nhã mặc áo bào màu trắng xuất hiện trong tầm mắt của Từ Liên Hoa.

Ánh mắt của Từ Liên Hoa lập tức sáng lên.

Hắn đang nằm nghiêng quan sát lối ra, không hề có phong phạm của cao thủ, khi thấy nàng liền lập tức vẫy vẫy tay.

Thiếu nữ hơi sững sờ rồi lập tức bước về phía Từ Liên Hoa.

Nàng trực tiếp bước xuyên qua những căn lều, lúc đi đến chỗ trống đã được Trương Nghi tạo ra, nàng không nhận được mà quay đầu lại liếc hẳn một cái.

“Làm thế nào mà người không hề bị sao hết vậy?”

Nhìn thiếu nữ mặc áo bào trắng đang đi đến trước mặt mình này, Từ Liên Hoa liền trở mình ngồi dậy, hỏi rất giản đơn.

Người thiếu nữ này tất nhiên chính là Hạ Uyển, thí sinh ưu tú của Tổ Tâm Kiếm Trai.

Nhìn những mảnh vải cầm máu được quần chằng chịt khắp người Từ Liên Hoa, lông mày của Hạ Uyển liền lập tức nhăn lại, trong mắt hiện lên thần sắc may mắn.

“Lúc trước ta đã chọn thanh Đa Bảo Kiếm của Hàn Địa Kiếm Các.”

Nàng thoáng nhìn qua Đinh Ninh ở phía sau Từ Liên Hoa và Dịch Tâm ở bên cạnh, sau đó lại nhìn con Huyền Sương Trùng đang cuộn lại bên cạnh Đinh Ninh, ánh mắt liền trợn to đến cực điểm.

Sau khi sững sốt một lúc, nàng liền hồi phục tinh thần, lại nhìn Từ Liên Hoa mà giải thích: “Đa Bảo Kiếm có chứa rất nhiều thuật khí (*), bên trong còn có các cơ sọi, rất hợp để đối phó với số lượng lớn dị trùng.”

(*) thuật khí: Đại loại như chứa cơ quan ý.

Từ Liên Hoa ngẩng đầu nhìn trường kiếm có chuôi màu đen, thân kiếm màu xanh mà Hạ Uyển đang đeo trên lưng, dò hỏi: “Cùng loại với bán mã tác(*) đúng không?”

(*) Bán mã tác: Dây chằng ở chỗ tối để ngáng cho ngựa đối phương ngã.

Hạ Uyển liền dứt khoát gạt đầu nhẹ, đáp: “Cùng loại.”

Từ Liên Hoa bình luận đúng chỗ cốt yếu: “ Vận khí không tệ.”

Hạ Uyển không nói gì nữa, chỉ nhìn hắn.

“Trương Nghi đang tự đun nước uống.” Từ Liên Hoa nhìn nàng rồi nói.

Chỉ với một câu này, Hạ Uyển đã nhìn ra được ý của hắn.

Sau đó nàng liền ngồi xuống chỗ đất trống bên cạnh Từ Liên Hoa, có chút mệt mỏi nói: “Uống nước nóng dù sao vẫn dễ chịu hơn một chút.”

Tiếp theo, nàng cũng không cách nào kìm nổi tính tò mò bẩm sinh của thiếu nữ, liền khê hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra với con trùng kia vậy?”

Đình Ninh không hề nhắm mắt ngủ.

Nghỉ ngơi quá nhiều trái lại có thể khiến cho phản ứng trở nên chậm chạp, vì thế hắn luôn luôn điều chỉnh thân thể của mình ở trong một trạng thái có lợi cho chiến đấu.

“Thực ra Tạ Trường Thăng cũng rất có cơ hội vượt qua.”

Khi Hạ Uyển và Từ Liên Hoa đang nói chuyện, hắn không quay đầu lại mà khê nói với Tạ Nhu: “ Tuy rằng ta không thể nào đoán trước được sau

phần chọn kiếm trong Kiếm Cốc sẽ gặp cửa ải như thế này, nhưng kiếm mà hãn chọn cũng vừa vận thích hợp để ứng đối.”

“Sức chịu đựng của Hà Triêu Tịch là tốt nhất, ta thậm chí còn cho là hãn có thể đi ra được sớm hơn ta và Trương Nghi sư huynh, xem ra là ta cũng đã xem thường huynh ấy rồi.”

Đình Ninh nhìn Trương Nghi đang nhóm lửa, thấp giọng nói: “Thực ra trong tất cả ... Người ta lo lắng nhất lại là Thẩm Dịch. Dưới tình huống và vận khí như nhau thì kiếm thuật và thanh kiếm mà Từ Hạc Sơn và Nam Cung Thái Thực chọn lựa thích hợp hơn so với hãn một chút.

Tạ Nhu ngấm nhìn gò má của hãn, trong lòng cảm động đến khó hiểu.

Tuy rằng trong phần lớn thời gian Đình Ninh đều tựa như bình tĩnh tuyệt đối, không có bao nhiêu tâm tình đặc biệt, thậm chí giống như một ngọn núi cao đã đóng băng làm cho người ta cảm giác khó mà tiếp cận, nhưng nàng biết rõ trên nhiều khía cạnh thì hãn giống hệt với Trương Nghi, không hề khác biệt.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên bị chấn động đến mức đứng bật dậy.

Bởi vì có một người đang đi ra từ sơn đạo trên sườn núi, lại hướng thẳng về phía Trương Nghi đang nhóm lửa, đi tới chỗ của nàng và đám người Đình Ninh.

Thời điểm này đã có không ít những thí sinh đi ra, trong đó không thiếu những tài tuấn có thứ hạng cao trên Tài Tuấn Sách, nhưng mà trong tất cả những người đã đi ra trước đây, thậm chí tính cả Đình Ninh thì cũng không có bất cứ ai có được thần thái nhẹ nhõm như người này.

Mà thậm chí bên trong sự nhẹ nhõm ấy còn có chút sung sướng.

Cứ như cái biến bụi gai kinh khủng kia đối với hắn quen thuộc như là nhà vậy, hắn chỉ vừa mới ăn một bữa cơm trưa quen thuộc rồi sau đó thoải mái đi bộ ra khỏi nhà.

Đây là một thiếu niên trông còn nhỏ gầy hơn cả Đinh Ninh, trên người mặc bộ áo vải xanh rất bình thường, chẳng qua là ngay từ lúc kiếm hội bắt đầu hắn đã làm cho rất nhiều người chú ý. Thực tế là vào lúc này, khi hắn mang theo một dáng điệu nhẹ nhõm, thậm chí là cảm giác hưởng thụ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người thì bóng dáng của hắn cũng như sáng lên, hấp dẫn tất cả ánh nhìn xung quanh.

Khi hắn tiêu sái đến gần, trong đầu Tạ Nhu không ngừng hiện ra các tin tức liên quan đến người này.

Độc Cô Bạch.

Là con trai của Độc Cô Lương Sinh.

Độc Cô Lương Sinh là người trẻ nhất trong số mười ba tướng lĩnh được phong Hầu.

Huyết mạch của Độc Cô gia có chút đặc biệt, thường thường chỉ là nhất mạch đơn truyền, hơn nữa hậu nhân Độc Cô gia khi còn nhỏ thân thể đều yếu ớt lắm bệnh, nhưng khi đến mười bốn mười lăm tuổi, thân thể trưởng thành thì lại nhanh chóng bộc lộ rõ thiên phú tu hành.

Thiên phú tu hành của Độc Cô gia cũng vô cùng đặc biệt.

Không chỉ có tốc độ phá cảnh vô cùng nhanh mà người của Độc Cô gia còn rất ưa thích một vài kiếm thức đơn giản, khi hợp lại thì dù vung mái tóc lên cũng sinh ra uy lực cực lớn.

Từ khi Độc Cô Lương Sinh được phong Hầu thì Độc Cô gia trở nên vô cùng cường thịnh, nhưng bọn họ không dùng những Linh Dược để tầm bổ

cho hậu nhân mà lại tin tưởng một gia tướng mang theo Độc Cô Bạch đi du lịch bốn phương, đi từ các nơi biên hoang nghèo nàn nóng bức cho tới các nơi chinh chiến, theo lời nói của Độc Cô Lương Sinh thì đó chính là dùng Thiên Địa Nguyên Khí và chiến khí cùng chiến hồn làm thuốc, dùng thiên đạo tự nhiên để bồi dưỡng nên người.

Độc Cô Bạch đã trở thành kẻ đầu tiên của Độc Cô gia khỏe mạnh ngay từ khi còn nhỏ, trở thành một thiên tài tu hành.

Cho nên trước khi Tài Tuấn Sách ra mắt thì tất cả những người trẻ tuổi ở Trường Lăng, kể cả đám người Từ Liên Hoa đều cảm thấy kẻ đứng đầu nhất định là Độc Cô Bạch.

Trương Nghi cũng vô cùng sửng sốt.

Hắn là người không bao giờ che đậy điều gì, cho nên khi Độc Cô Bạch đi tới bên người thì chân tay hắn thậm chí còn hơi luống cuống.

“Người đang làm cái gì?”

Độc Cô Bạch lại có chút tò mò mà hỏi.

Hắn chính là tu hành giả duy nhất của Độc Cô gia mạnh khỏe được ngay từ khi còn nhỏ, nhưng lúc này Trương Nghi vẫn cảm thấy so với những bạn bè cùng lứa thì sắc mặt của Độc Cô Bạch vẫn hơi vàng vọt như sáp nến, kể cả giọng nói lúc này cũng hơi lạnh lạnh chói tai.

“Ta đang đun nước.” Hắn thầm nghĩ trong lòng rằng nếu như Độc Cô Gia không có cổ tịch di truyền như vậy thì thật tốt, đồng thời cũng không dám lãnh đạm, liền đứng dậy chấp tay làm lễ.

Độc Cô Bạch lại khẽ giật mình, nhất thời quên cả đáp lễ, hỏi: “Chỉ là đun nước sao?”

Trương Nghi ngần ngợ.

“Vậy thì mời Trương huynh đốt lát nữa cùng làm chén trà nóng.”

Nhưng Độc Cô Bạch đã nở một nụ cười, chấp tay đáp lễ rồi đi xuyên qua túp lều, hướng về phía Đình Ninh.

Từ Liên Hoa và Hạ Uyển không nhìn được mà liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có chút cảm giác khó tin.

Bất kể là thần sắc hay lời nói của Độc Cô Bạch đều khiến cho bọn họ cảm thấy hẫng đang muốn lựa chọn giống mình.

“Người là Đình Ninh, ta đã biết, ta là Độc Cô Bạch.”

Mọi người ai cũng biết hẫng là Độc Cô Bạch, nhưng khi đi đến trước người Đình Ninh hẫng vẫn nói một câu như vậy.

Sau đó trong ánh mắt khiếp sợ của vô số người trên sườn núi, Độc Cô Bạch trực tiếp ngồi xuống trước mặt Đình Ninh.

“Ta có vài kiếm thức không hiểu rõ, ở phương diện này người giỏi hơn ta, ta nghĩ có lẽ chúng ta nên giúp nhau cùng thảo luận một chút.

Nhìn Đình Ninh không có ý cự tuyệt, Độc Cô Bạch liền hỏi rất nghiêm túc.

“Không phải là lấy cớ để ngồi chỗ này sao?” Đình Ninh nhìn hẫng, cũng rất nghiêm túc mà hỏi nhẹ.

Độc Cô Bạch lắc đầu: “Đương nhiên là không phải.”

“Huống chi nếu ta muốn ngồi chỗ này cũng đâu cần phải lấy cớ”. Sau đó hẫng lại không nhìn được mà bật cười.

Nét tươi cười của kẻ đã từng được công nhận là thiếu niên đệ nhất trong các tài俊 trẻ tuổi tham gia kiếm hội này vẫn còn mang theo vài phần ngây thơ và chất phác, nhưng trong đó lại có sự bá đạo và ngạo khí không thể nói lên lời.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 113: Vấn Đề Là Rất Nhiều Kiếm

Sau đó ánh mắt của hắn lại rơi vào Huyền Sương Trùng ở bên cạnh Đinh Ninh.

Ánh mắt của Độc Cô Bạch rất ôn hòa, khóe miệng của hắn vẫn mang theo một tia mỉm cười nhưng chẳng biết tại sao con Huyền Sương Trùng lại vô cùng sợ hãi, thân thể của nó không tự chủ được mà cuộn sát vào người Đinh Ninh.

Chứng kiến động tác của con Huyền Sương Trùng, lông mày của Đinh Ninh thoáng nhíu lại, nhưng Độc Cô Bạch đã thu liễm sự vui vẻ lại, hắn chăm chú nhìn Đinh Ninh rồi nói: “Ta cảm thấy được kiếm thức này rất hữu dụng với mình, uy lực cũng rất lớn nhưng ta và lão sư lại không sao tìm hiểu được rõ ràng.”

Nghe Độc Cô Bạch nói như vậy, khuôn mặt của đám người Từ Liên Hoa dần trở nên nghiêm túc, sau đó lại ngày càng khiếp sợ.

Tuy mấy câu nói đó của Độc Cô Bạch cực kỳ đơn giản nhưng lại mang đến những thông tin khiến cho người ta khiếp sợ.

Hiển nhiên là Độc Cô Bạch muốn thỉnh giáo Đinh Ninh về kiếm thức.

Người của Độc Cô Gia mỗi thời đều là thiên tài kinh tài tuyệt diễm, có thể trở thành lão sư của Độc Cô Bạch thì tu vi và thận phận tất nhiên lại càng kinh người. Vậy mà một thứ mà cả Độc Cô Bạch lẫn lão sư của hắn

đều không hiểu thấu thì giờ lại chuẩn bị được đem ra để nhờ Đinh Ninh chỉ giáo.

Độc Cô Bạch nhìn Đinh Ninh rồi nói tiếp: “Kiếm thức Khổng Tước Lục này xuất phát từ Minh Vương tàn kinh, chính là bộ tàn kinh mà Úy Lão Tử tu luyện.”

Đám người Từ Liên Hoa vốn đã vô cùng khiếp sợ, khi nghe thấy cái tên này thì trong lòng lập tức dậy lên sóng to gió lớn.

Trong điển tịch của toàn bộ các tu hành giả tại Trường Lăng, Úy Lão Tử còn có một cái tên khác là “Phiên Lang Vương.”

Ngày xưa toàn bộ khu vực từ phía bắc Quan Trung cho đến vùng quan ngoại đều là thuộc khống chế của Phiên tộc, mà thủ lĩnh của tất cả các phiên tộc ấy chính là Úy Lão Tử.

Úy Lão Tử xưng vương hơn hai mươi năm, từ đầu đến cuối đều chinh chiến không ngớt với quân đội của Đại Tần Vương Triều, cho đến trước khi Nguyên Vũ hoàng đế đăng quang một năm mới bị quân đội Đại Tần đánh bại và giết chết, mà người giết chết Úy Lão Tử hồi đó chính là Đại tướng Thiên Lương quân của Đại Tần – Độc Cô Lương Sinh.

Độc Cô Lương Sinh được phong Hầu chính là nhờ lần lập đại công bình định Phiên vương này.

Trong ghi chép của rất nhiều điển tịch thì Đại Tần Vương Triều không thể an ổn trong hơn hai mươi năm, dù phần lớn nguyên nhân là do bị ba triều Hàn, Triệu, Ngụy kiềm chế nên phần lớn lực lượng của Đại Tần Vương Triều lúc đó đều được sử dụng để chinh chiến với ba triều này, nhưng còn một nguyên nhân nữa cũng không thể bỏ qua đó là Úy Lão Tử chính là một trong những tu hành giả mạnh nhất thiên hạ khi ấy.

“Mặc dù Úy Lão Tử bị gia phụ giết chết nhưng đó không phải là bởi tu vi cá nhân của hắn không bằng gia phụ, để giết chết hắn Thiên Lương quân phải trả một cái giá vô cùng lớn.”

“Sau khi Úy Lão Tử chết, phần lớn Kiếm Kinh này bị cha ta đoạt được, mà nó cũng có thể coi là Kiếm Kinh mạnh nhất của Độc Cô gia chúng ta.”

Độc Cô Bạch nhìn đám người Từ Liên Hoa đang khiếp sợ khó tả và Đinh Ninh vẫn đang bình tĩnh như trước, lời nói lại càng trở nên chậm rãi: “Trực giác của ta cho thấy một thức Khổng Tước Lục này rất mạnh, chẳng qua là tìm hiểu mãi mà vẫn không thể tham ngộ được.”

Trực giác đôi khi là một thứ rất hư vô mờ mịt, nhưng với một ít người thì có thể dùng từ thiên phú đặc biệt để hình dung.

“Cho ta xem Khổng Tước Lục.”

Đinh Ninh không nói lời thừa nào, ngay khi Độc Cô Bạch ngừng giảng giải, hắn liền lặng lẽ nói.

Độc Cô Bạch cũng không hề do dự, liền cho tay vào ngực lấy ra một tấm da thú.

Tấm da thú này có một màu xanh lục hiếm thấy vô cùng quý dị, nhìn qua thì nó có vẻ vô cùng bền bỉ, nhưng khắp nơi đều thủng lỗ chỗ như bị mối ăn, rất nhiều chữ viết và hình vẽ phía trên cũng bị mài mòn như sắp biến mất, vừa nhìn đã thấy là một vật vô cùng cũ kỹ.

Đến cả Trương Nghi đang đun nước cũng có chút thất thần, quên cả nhìn lửa cháy.

Đồng tử của Đinh Ninh hơi co lại, trong lòng cũng sinh ra sự kính trọng vô hạn đối với thiếu niên Độc Cô gia này. Đây hiển nhiên chính là bản gốc

của Minh Vương Kiểm Kinh của Ủy Lão Tử, trên đó có vài kiếm chiêu bí mật của Độc Cô Bạch, vậy mà hắn lại có thể trực tiếp đem ra như vậy.

Mà động tác của hắn lại không hề có bất kỳ sự do dự nào.

Đình Ninh đưa tay ra nhận lấy mảnh da thú của Độc Cô Bạch rồi sau đó trải ra trước mắt.

Ánh mắt của Độc Cô Bạch không dừng lại quá lâu trên tấm da thú mà mình đã xem kỹ vô số lần này.

Hắn quen thuộc từng con chữ, từng hình vẽ, thậm chí là từng lỗ thủng và nếp gấp của tấm da thú này.

Khi Đình Ninh vừa cúi xuống, bắt đầu chăm chú quan sát tấm da thú này được một lúc thì hai đồng tử của hắn liền hơi co rút lại.

Một cổ trọc giác mãnh liệt lại tràn ngập trong tim hắn.

Hắn hít sâu một hơi rồi bắt đầu trầm mặc chờ đợi.

Ngày càng có nhiều thí sinh đi ra từ bóng râm nơi sườn núi, tất cả những thí sinh này đều không biết tấm da thú trong tay Đình Ninh là thứ gì, cũng không biết hiện tại hắn đang làm việc gì nhưng khi nhìn thấy rõ người đang ngồi cạnh Đình Ninh thì tất cả đều vô cùng khiếp sợ.

Bọn hắn không rõ vì cái gì mà Từ Liên Hoa, Hạ Uyển, Dịch Tâm, thậm chí cả Độc Cô Bạch đều yên lặng ngồi cạnh Đình Ninh.

Không chỉ có những thí sinh này cảm thấy không sao hiểu nổi.

“Người có nghĩ đến việc này không?”

Phan Nhược Diệp nhìn những bóng hình trẻ trung đang đắm chìm trong ánh mặt trời dưới kia, quay đầu nhìn Hoàng Chân Vệ, lạnh lùng hỏi.

“Không có.”

Hoàng Chân Vệ trực tiếp lắc đầu, nhưng sau đó lại ôn hòa nói: “Nhưng ta có thể hiểu được nguyên nhân của chuyện đó.”

Phan Nhược Diệp nhìn hẩn một cái.

Hoàng Chân Vệ có chút cảm khái mà nói: “ Bởi vì bọn chúng đều rất trẻ tuổi... Bởi vì còn quá trẻ nên rất dễ dàng xúc động, bản thân việc dùng ý nghĩ của người trưởng thành để dự đoán hành vi của bọn chúng đã là rất sai lầm. Hơn nữa bởi vì bọn chúng còn quá trẻ cho nên nếu có làm sai việc gì thì thường thường cũng sẽ không bị bề trên trách phạt quá nghiêm khắc.”

Tiểu hài tử làm sai thì dĩ nhiên sẽ dễ được tha thứ hơn so với người lớn.

Tiểu hài tử lại càng hào phóng của cải hơn.

Chẳng qua là dù có như vậy thì tên thiếu niên quán rượu này lại có thể thắng hay sao?

Phan Nhược Diệp nhìn bóng dáng của Đinh Ninh ở phía đằng xa, có chút không hiểu rõ tâm tình của chính mình.

Cái nồi vang lên âm thanh lục đục.

Nước đã sôi.

Trương Nghi mở nắp nồi ra, tỷ mỉ rót nước sôi vào vài cái bát sứ rồi sau đó bắt đầu bưng nước cho mọi người.

“Mời dùng trà.”

Sau khi đem một chén nước nóng đến trước mặt Độc Cô Bạch, Trương Nghi liền khom người xuống thi lễ vô cùng biết ơn.

Trong suy nghĩ của hắn thì bất kỳ một hành vi nào có thể giúp được “tiểu sư đệ” của mình đều đáng được cảm tạ.

Nhưng vừa mới nói xong thì hắn liền nhận ra rằng bát nước trong veo, đến một lá trà cũng không có, vì vậy hắn lại cảm thấy mình dùng từ không phải phép, đành ngượng ngập nói lại: “Mời uống nước.”

Độc Cô Bạch cười cười, đón lấy bát nước của Trương Nghi đang đưa tới, chuẩn bị mở miệng nói.

Nhưng đúng lúc này nụ cười của hắn bỗng cứng lại.

Bởi vì Đinh Ninh vốn một mức cúi đầu xem Kiếm Kinh giờ đã ngẩng đầu lên.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên nhìn về phía xa, về phía bóng râm trên sườn núi.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều không tự chủ được mà bị hắn kéo theo, cùng nhìn về phía đó.

Trương Nghi quay người, sau đó hắn thấy rõ một người đang đi ra từ trên sườn núi, trong mắt liền tràn ngập vẻ vui mừng và kinh ngạc, nhin không được mà kêu lên: “Nam Cung Thái Thực!”

Lúc này thiếu nữ đó đã bị máu tươi nhuộm đỏ nửa người, mái tóc vô cùng lộn xộn, đi đứng cũng cực kỳ khó khăn, nhưng vừa nghe tiếng kêu vui mừng của Trương Nghi thì nàng cũng kinh hỉ hô lên một tiếng, cả người bỗng như tràn đầy khí lực, liền bước một bước dài về phía trước.

Độc Cô Bạch biết rõ người thiếu nữ này chính là Nam Cung Thái Thực của Thanh Đẳng Kiếm Viện, hẳn hiểu được sự mừng rỡ của đám người Trương Nghi nhưng trong lòng thì không khỏi thất vọng.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của Đinh Ninh bỗng vang vọng vào tai bọn họ.

“Ta đã biết điểm mấu chốt.”

Một loạt tiếng hít sâu vang lên.

Ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh đều nhìn vào Đinh Ninh.

Độc Cô Bạch cũng cảm giác được nét mặt của mình đang trở nên cứng ngắt vô cùng, hẳn không tự chủ được mà lên tiếng: “Người đã biết mấu chốt?”

Đinh Ninh dùng tay vuốt ve mảnh da thú màu lục, nhẹ gật đầu đáp: “Để ta xem kiếm của người.”

Độc Cô Bạch hít một hơi thật sâu.

Tay trái hắn nhận lấy mảnh da thú và đút vào trong ngực, sau đó tay phải liền rút kiếm ra.

Một vòng sáng màu xanh nhạt đẹp mắt xuất hiện trong mắt mọi người.

Trong tay Độc Cô Bạch xuất hiện một thanh trường kiếm mỏng như cánh ve.

Chuôi kiếm có màu vàng nhạt, lưỡi kiếm mà xanh lục, mỏng đến mức trong mờ, bên trên có khắc rất nhiều phù văn trông tựa như sắp xuyên thủng cả lưỡi kiếm mỏng.

Cả thanh kiếm này trông cứ như cánh một con chuồn chuồn.

“Thanh kiếm này chính là bội kiếm của Úy Lão Tử năm đó, trước đây hãn dùng thanh kiếm duy nhất này để đối địch.” Độc Cô Bạch lại hít sâu thêm một hơi rồi nhìn Đinh Ninh và nói: “Ta cũng không chọn bất kỳ thanh nào khác trong kiếm cốc.”

Nam Cung Thái Thực còn chưa đi xuyên qua các túp lều để đến được trước mặt bọn hãn, đám người Từ Liên Hoa còn chưa kịp suy nghĩ đến ý tứ trong lời nói của Độc Cô Bạch thì Đinh Ninh đã nhìn hãn và bình tĩnh nói: “Cho nên năm đó phụ thân người cùng các tướng lĩnh của Thiên Lương quân chưa từng được thấy Úy Lão Tử dùng đến kiếm thức Khổng Tước Lục này.”

Thân thể của Độc Cô Bạch chấn động mạnh, hãn cực kỳ trịnh trọng nhìn Đinh Ninh rồi nhẹ gật đầu, đáp: “Đúng vậy.”

Ánh mắt và thần sắc của đám người Từ Liên Hoa lại một lần nữa hiện lên vẻ khó tin.

Đinh Ninh đương nhiên không thể nào thấy được cảnh chiến đấu trên chiến trường năm đó, hiện giờ hãn có thể khẳng định như vậy thì chỉ có một khả năng, đó chính là hãn đã hoàn toàn nhìn thấy được điểm mấu chốt của kiếm thức này.

Không khí tựa hồ như có chút đình trệ.

Độc Cô Bạch nhìn Đinh Ninh rồi hỏi: “Vấn đề là ở thanh kiếm?”

Đinh Ninh lắc đầu, nói: “Vấn đề nằm ở rất nhiều thanh kiếm.”

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 114: Người Đó Là Ai

“Vấn đề nằm ở rất nhiều thanh kiếm?”

Độc Cô Bạch bỗng nhiên nhận ra được điều gì đó, sắc mặt liền trở nên tái nhợt.

Đinh Ninh nhìn hẩn một cái, không nói gì.

Độc Cô Bạch nhìn Đinh Ninh, không nhìn được mà lặp lại: “Thực sự vấn đề nằm ở nhiều thanh kiếm?”

Đinh Ninh vẫn yên lặng như trước, chỉ nghiêm túc nhẹ gật đầu với hẩn.

Cuộc nói chuyện của hai người cứ như là đánh đố, thế nhưng tất cả mọi người ở đây đã nghe ra được một ít ý nghĩa.”

“Chẳng lẽ một thanh kiếm thì không thể thi triển được kiếm thức?” Hạ Uyển vô thức lên tiếng.

Đinh Ninh nhẹ gật đầu lần nữa: “Có rất nhiều kiếm thức không thể thi triển được bằng một thanh kiếm.”

“Nhưng kiếm thức này hết sức đặc thù, song kiếm cũng không thi triển được...” Độc Cô Bạch ngẩng đầu lên, hỏi một câu tối nghĩa: “Cần rất nhiều kiếm?”

Từ Liên Hoa đã hiểu ra, nhưng lại không thể tưởng tượng nổi: “Rất nhiều thanh kiếm thì phải thi triển thế nào?”

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn tất cả mọi người, khẽ nói: “ Muốn thi triển được kiếm thức cần đến rất nhiều thanh kiếm này thì trước tiên tay của người dụng kiếm cần phải rất nhanh, hơn nữa không hẳn là nắm rất nhiều thanh kiếm trong tay mà là khi vừa chém ra một kiếm, trong lúc thanh kiếm đó còn đang phóng ra thì tay đã phải đổi sang một thanh kiếm khác rồi.”

Tất cả mọi người nghĩ đến hình ảnh như vậy, trong nhất thời đều khiếp sợ trong im lặng.

Khóe miệng Độc Cô Bạch thậm chí còn hiện ra một nét khổ sở , run run nói:

“Khổng Tước Lục... Khổng tước xòe hết đuôi mới có thể thực sự trở thành khổng tước lục, cho nên kiếm thức này thực ra không khác biệt lắm với việc phóng xuất ra rất nhiều thanh kiếm đúng không?

Đinh Ninh đáp: “Hoàn toàn chính xác, không có nhiều khác biệt.”

Độc Cô Bạch có chút thất thần, hỏi: “Sao người có thể nghĩ đến chuyện đó, hơn nữa lại nhanh như vậy...”

“Chưởng ngại trong suy nghĩ nhiều khi đến từ chính những tư duy cố hữu. Hầu như tất cả các Kiếm Kinh đều theo đuổi sự khổng chế kiếm một cách tuyệt đối, kiếm như tay người, không thể rời xa, tuy nhiên dù sao cũng có vài kiếm thức đi theo những đường rẽ khác. Khi ta cảm thấy suy nghĩ mãi mà vẫn không ra thì liền thử thay đổi hoàn toàn cách nghĩ, những điều tưởng như hoàn toàn hợp đạo lý thì nay liền trở nên không hợp. Đầu tiên là nghĩ đến kết quả, sau đó tiếp tục tìm tòi suy luận xem làm cách nào để đi tới được kết quả đó.” Đinh Ninh bình tĩnh giải thích.

Đáy mắt của Độc Cô Bạch bỗng trở nên mờ mịt trong phút chốc, rồi sau đó nó lại sáng lên như những vì sao.

Trí óc hần lại càng trở nên sáng rõ, hần tưởng tượng đến rất nhiều thanh kiếm đang đồng thời bay lên, sao đó những thanh kiếm liền bay đi theo những lộ tuyến bất đồng, trông giống như một con khổng tước đang xòe đuôi, mỹ lệ đến dị thường.

Trong mắt hần như đang tràn ngập một màu xanh lục diễm lệ vô cùng.

Những vấn đề phức tạp làm khó hần rất nhiều năm bỗng nhiên đã được giải đáp.

Hần đã hiểu được một thức Khổng Tước Lục này.

Sự rung động cực độ trong đôi mắt hần từ từ rút đi như thủy triều, thay vào đó là sự kính nể.

“Cám ơn đã chỉ điểm.”

Hần đứng dậy, nghiêm túc khom người thật sâu thi lễ với Đinh Ninh.

Tất cả mọi người đều để ý đến cách dùng từ của hần.

Lúc đầu hần nói là nghiên cứu và thảo luận, hiện tại hần lại dùng từ chỉ điểm.

Cùng một thể hệ mới nói là nghiên cứu và thảo luận, còn khi sư trưởng dạy bảo vẫn bối thì gọi là chỉ điểm.

Độc Cô Bạch hiện giờ đang dùng thái độ như đối diện với sư trưởng trước Đinh Ninh nhưng tất cả mọi người xung quanh hần đều không hề cảm thấy có gì không hợp lý.

“Người có lẽ sẽ đứng đầu kiếm hội này.”

Độc Cô Bạch lại nói tiếp một câu.

“Như vậy là một kiếm này... đã thông suốt sao?” Trương Nghi hỏi Độc Cô Bạch.

Hắn có lẽ là người duy nhất ở đây không quá khiếp sợ mà chỉ cảm thấy cao hứng, thậm chí trong tiềm thức hắn còn cảm giác việc “tiểu sư đệ” của mình có thể ngộ ra được kiếm thức ảo diệu này là chuyện rất bình thường. Lúc này, hắn chỉ có chút hoài nghi Độc Cô Bạch chưa chính thức tập luyện thì phán đoán của gã liệu có vấn đề gì hay không mà thôi.

“Đã thông suốt.”

Độc Cô Bạch nghiêm túc trả lời, sau đó hắn đi lên phía trước, lại gần mấy tấm ván gỗ của những túp lều đã bị phá dỡ rồi ngồi xuống phía dưới Đỉnh Ninh, sau đó bắt đầu dùng trường kiếm mỏng như cánh chuồn bổ vào tấm ván gỗ, bắt đầu đểo gọt ra một cây kiếm khác.

Ở phía xa có rất nhiều người đều không nghe được cuộc đối thoại của Độc Cô Bạch và Đỉnh Ninh, bọn họ hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết hiện tại Độc Cô Bạch đang làm gì mà trông giống như chẻ củi, nhưng bọn họ có thể nhìn thấy Độc Cô Bạch hành lễ rồi sau đó ngồi xuống phía dưới Đỉnh Ninh, cộng với việc Dịch Tâm, Từ Liên Hoa và Độc Cô Bạch đều ngồi xung quanh Đỉnh Ninh mà ai nấy đều càng thêm khiếp sợ.

Nam Cung Thái Thực đi xuyên qua túp lều đến bên cạnh Đỉnh Ninh rồi ngồi xuống.

Toàn bộ vật áo trái của nàng đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhưng khi Trương Nghi vừa đón chào, muốn mở miệng ra hỏi thăm thương thế thì nàng đã nói với hắn ba tiếng vô cùng đơn giản: “Ta không sao.”

Nhìn nàng ngồi xuống bên cạnh mình, Đinh Ninh cũng chỉ nhẹ gật đầu, không hề nói điều gì.

Sự dũng cảm của Nam Cung Thái Thực và sự bình tĩnh của Đinh Ninh làm cho tâm tình của rất nhiều người đang đứng đằng xa đều khó mà bình tĩnh.

“Người đang nhìn ai vậy?”

Hắn phát hiện ra từ nãy đến giờ Đinh Ninh vẫn luôn chăm chú nhìn ra xa. Lúc đầu hắn còn cho rằng Đinh Ninh đang lo lắng cho đám người Tạ Trường Thắng và Thẩm Dịch còn chưa đi ra, nhưng sau đó hắn lại từ từ cảm thấy trong phần lớn thời gian ánh mắt của Đinh Ninh đều không nhìn vào lối ra nơi sườn dốc kia mà trông sang các thí sinh đã đi ra, hiện đang nghỉ ngơi hoặc đang xử lý thương thế trên cơ thể.

Nghe được câu hỏi của Từ Liên Hoa, Đinh Ninh liền lắc đầu: “Không biết.”

Từ Liên Hoa ngạc nhiên: “Không biết?”

“Không có nhiều người có thể thực sự tạo thành uy hiếp với ta.” Đinh Ninh biết rõ hắn đang khó hiểu, liền vừa quan sát những thí sinh phía xa vừa giải thích: “Hiện tại trong những người này thì chỉ có Diệp Hạo Nhiên và Cố Tích Xuân là có thể tạo thành uy hiếp với ta... Nhưng chắc chắn là không chỉ có hai người bọn họ.”

“Ý ngươi là có người che giấu thực lực chân chính, hơn nữa có thể hắn còn mạnh hơn cả Diệp Hạo Nhiên và Cố Tích Xuân?” Từ Liên Hoa đã minh bạch được ý tứ của Đinh Ninh, ánh mắt liền lóe lên mãnh liệt: “Người muốn sớm tìm ra hắn?”

Đình Ninh nhẹ gật đầu.

Hắn còn quen thuộc thủ đoạn mà hoàng hậu am hiểu nhất hơn bất cứ người nào, cho nên hắn biết kẻ đứng đầu trên Tài Tuấn Sách Liệt Huỳnh Hoảng nhất định không phải là lực lượng cuối cùng của bà ta.

Hơn nữa người này nhất định còn mạnh hơn cả Liệt Huỳnh Hoảng.

Nếu hắn chỉ nắm giữ những Kiếm Kinh tinh diệu hơn Liệt Huỳnh Hoảng thì Đình Ninh vẫn chẳng coi vào đâu, nhưng nếu tu vi chân nguyên của hắn vượt xa Liệt Huỳnh Hoảng thì hắn không thể nắm chắc tuyệt đối được phần thí kiếm nếu không sớm tìm ra và nhận biết được lực lượng của người này.

Mà điều khiến cho tâm tình của hắn cũng hơi nặng nề đó là, ít nhất cho đến bây giờ hắn vẫn chưa phát hiện ra được người kia là ai.

Người đó là ai?

Từ Liên Hoa nhìn bóng hình của những thí sinh ở phía xa, hô hấp bất giác trở nên dồn dập hơn.

Hiện giờ trừ những người đang ngồi vây quanh Đình Ninh thì đã có mười lăm, mười sáu thí sinh khác qua cửa.

Hắn gần như nhận ra được toàn bộ mười lăm, mười sáu tên thí sinh này, quá nửa trong số đó tuy không bị thương nặng như hắn nhưng trong hoàn cảnh bình thường cũng có thể tính là trọng thương.

Chỉ có bốn gã là nhìn bên ngoài không có chút thương thế nào.

Ngoại trừ Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên ra thì còn có một gã thiếu niên mặc quần áo màu vang nhạt cùng một thiếu nữ mặc áo bào trắng giống như Hạ Uyển.

“Rất ít khả năng là Tống Ngọc Minh.”

Đúng lúc này, giọng nói của Hạ Uyển vang lên bên cạnh hắn.

Từ Liên Hoa không quay đầu lại nhìn Hạ Uyển, hắn nhẹ gật đầu, ánh mắt đã chuyển sang thiếu nữ mặc quần áo trắng.

Tống Ngọc Minh chính là tên thiếu niên mặc trang phục màu vàng nhạt, hắn là thí sinh đến từ Trầm Sơn Kiếm Viện.

Sở dĩ nói rất ít khả năng là hắn không chỉ vì viện trưởng của Trầm Sơn Kiếm Viện vô cùng bảo thủ, ngày trước chính là một trong số những người thông cảm với cảnh ngộ của Ba Sơn Kiếm Tràng, đối với việc Bạch Dương Động bị sát nhập với Thanh Đăng Kiếm Viện cũng từng tỏ vẻ bất mãn, mà còn vì phụ thân của Tống Ngọc Minh chính là Đại tướng quân Tống Thiên Tụng của quận Quảng Dương.

Những người đứng ở vị trí như Tống Thiên Tụng chắc chắn không bao giờ cho phép con của mình bị người khác khống chế, kể cả người đó có là nữ chủ nhân của Trường Lăng.

Không thể là Tống Ngọc Minh, vậy chẳng lẽ là thiếu nữ mặc trang phục màu trắng tên Tô Tân kia?

Một nữ tu hành giả đến từ Thiên Tuyết Đạo Quan?

Thiên Tuyết Đạo Quan là một nơi thanh tu thuần túy, không bao giờ tham dự vào công việc của triều đình, bình thường thu nhận cực ít đệ tử. Và lại đệ tử của họ dù có tu vi ở cấp độ nào thì cũng lưu lại trong sư môn cả đời, thoát ly thế tục.

Chẳng lẽ nữ tu hành giả này cũng giống như Hà Sơn Gian vừa bị Bách Lý Tổ Tuyết giết chết kia, không thể chịu được sự cô đơn lạnh lẽo?

Lông mày của Từ Liên Hoa nhăn lại thật sâu, nhưng đúng lúc này một tiếng hô kinh hỷ của Hạ Uyển liền vang lên.

Từ Liên Hoa quay đầu lại, trong mắt cũng lập tức tràn ngập sự mừng rỡ.

Bởi vì lúc này có một bóng dáng vô cùng quen thuộc đang đi ra giữa sơn đạo trên sườn núi.

Trần Ly Sầu đang bước ra, cả người mặc quần áo trắng.

Trần Ly Sầu chính là một hảo hữu có quan hệ rất thân thiết với hắn và Hạ Uyển.

Ly Sầu Liên Hoa, thậm chí Từ Liên Hoa nhiều lúc còn tưởng tượng rằng nhiều năm về sau tên của mình và người hảo hữu này sẽ được ghép lại với nhau, trở thành một truyền thuyết nào đó.

Giống như Trương Nghi vẫn luôn lo lắng cho an nguy của đám người Thẩm Dịch, hắn và Hạ Uyển cũng luôn lo lắng cho an nguy của Trần Ly Sầu.

Nhưng chỉ sau một hơi thở, nét kinh hỉ trong mắt Từ Liên Hoa liền biến mất.

Khuôn mặt của hắn cũng trở nên cứng ngắc.

Hắn thấy Trần Ly Sầu hơi dừng lại.

Chẳng qua là sau khi dừng lại một chút, hai ánh mắt gặp nhau, hắn liền cảm giác được ý tứ ở sâu trong thâm tâm của Trần Ly Sầu.

Hạ Uyển cũng cảm thấy, đôi môi của nàng khẽ run rẩy.

Trần Ly Sầu lại bắt đầu động bước.

Hắn trầm lặng đi xuyên của túp lều, lướt qua khe thùng lớn được Trương Nghi và Độc Cô Bạch đỡ ván tạo ra mà đi tới trước người Từ Liên Hoa mà Hạ Uyển, nhưng ngừng lại khi còn cách một trượng.

Từ Liên Hoa không nhìn Trần Ly Sầu mà nhìn xuống mặt đất cách mình một trượng, trầm mặc.

Lúc này dù nói ra bất cứ điều gì cũng đều thấy khó xử và không vui.

“Đôi khi phải cúi đầu mới có thể qua cửa.”

Trần Ly Sầu mở miệng, nhưng hắn không nói với Từ Liên Hoa và Hạ Uyển mà nhìn Đinh Ninh, thấp giọng nói nghiêm túc.

Đinh Ninh vẫn luôn bình tĩnh nhìn Trần Ly Sầu đi đến, khi nghe những lời đó khuôn mặt của hắn cũng không biến đổi gì, chỉ hơi ngẩng đầu, nghiêm túc đáp trả: “Ta chỉ biết là cúi đầu xuống sẽ không thể nhìn được thanh kiếm đang chém tới phía trên mình, lại càng dễ bị một kiếm chém bay đầu.”

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 115: Người Cuối Cùng Xuất Hiện

Trần Ly Sâu hơi khom người bày tỏ kính trọng với Đinh Ninh, sau đó từ từ xoay người nhìn Từ Liên Hoa và Hạ Uyển.

- Ta không muốn các người đi chung với hã.

Hã trầm mặc trong chốc lát rồi nói:

- Đây là hành động không khôn ngoan.

Từ Liên Hoa nhìn khuôn mặt người bạn tốt được ánh nắng nhuộm vàng óng ánh, khóe miệng dần hiện ra một chút dáng cười tự giễu.

Sau đó hã cúi đầu.

Đối với hã mà nói, có đôi khi cúi đầu chỉ là không muốn để người khác nhìn thấy thất vọng và khổ sở của bản thân.

- Con người khi còn sống dù sao vẫn làm một vài sự tình không khôn ngoan... Bởi vì có rất nhiều thứ so với lí trí và trí tuệ càng quan trọng hơn, ví dụ như tình bằng hữu.

Từ Liên Hoa cúi đầu từ tốn nói.

Gió nhẹ trong sơn cốc thổi lên người Trần Ly Sâu.

Gió nhẹ đầu hạ rất ấm nhưng mà Trần Ly Sâu lại cảm thấy hơi rét lạnh.

Hắn và Từ Liên Hoa quen biết nhau đã nhiều năm, cho nên lúc này hắn hoàn toàn đoán ra ý tứ những lời này của Từ Liên Hoa.

Nếu như trước mắt không phải là Đinh Ninh, nếu thay đổi Trần Ly sầu là đệ tử Bạch Dương động thì bởi vì tình bằng hữu Từ Liên Hoa sẽ đứng bên cạnh Trần Ly Sầu.

Nhưng hiện tại hắn không muốn đứng bên cạnh Từ Liên Hoa, tình bằng hữu kia hiển nhiên đã không còn.

Trong miệng Trần Ly Sầu chợt đắng chát, hắn không cách nào lại mở miệng khuyên bảo Từ Liên Hoa, sau khi hít một hơi thật sâu, hắn quay đầu nhìn về phía ánh mắt Hạ Uyển.

Nhưng Hạ Uyển lại quay đầu đi, tránh né ánh mắt của hắn.

Trần Ly Sầu đã có được câu trả lời.

Hắn cũng có chút khó chịu, nhưng hắn không cho rằng lựa chọn của mình là sai lầm.

Trong nhìn nhận của hắn, tình bằng hữu cũng có thể lựa chọn.

Rõ ràng có thể lựa chọn tiền đồ tươi sáng, vì cái gì hết lần này tới lần khác lại muốn chọn đi cùng với một ít người đến một con đường tử lộ nhìn thấy rõ là chật hẹp.

Hắn lặng lẽ xoay người, chuẩn bị băng qua căn lều đi về phía khác bên cạnh.

- Muốn uống nước nóng không?

Đúng lúc này, một giọng nói hơi câu nệ nhưng tỏ ra rất có lễ độ truyền vào tai hắn.

Hắn nhăn mày, theo thanh âm nhìn lại thấy Trương Nghi bưng một chén nước nóng đang nhìn hắn rất chân thành.

Trần Ly Sầu nhìn vào ánh mắt Trương Nghi.

Ánh mắt Trương Nghi rất chân thành.

- Ta không thể hiểu nổi.

Trần Ly Sầu không có đi tiếp nhận cái bát trong tay Trương Nghi mà xoay người tiếp tục rời đi, có chút cười tự giễu, khẽ nói:

- Ai sẽ vì một chén nước nóng liền có thể cùng chết chung chứ?

Nghe thấy lời nói của hắn, Từ Liên Hoa vẫn lặng im không nói.

Hắn cho rằng lời Trần Ly Sầu nói là đúng.

Chẳng qua là có một vài chuyện chỉ liên quan đến cảm tình mỗi người, đối với đúng hoặc sai không có quan hệ.

- Có phải là hắn không?

Khi Trần Ly Sầu xoay người rời đi thì Hạ Uyển đã ngoảnh lại nhìn bóng lưng hắn, lúc Trần Ly Sầu đi xa nàng mới nhẹ giọng nói.

- Sẽ không.

Vẫn luôn chăm chú vót mộc kiếm, lúc này cũng chưa từng nhìn Trần Ly Sầu một lần, Độc Cô Bạch cực kì chắc chắn trả lời câu hỏi của nàng:

- Nếu như là quân cờ cuối cùng mà bà ta chôn giấu thì Trần Ly Sầu sẽ không cố ý nói những lời này.

Hạ Uyển uống một ngụm nước ấm.

Vốn là một người bị đói đã lâu, cho dù là uống loại nước tinh khiết này cũng sẽ có cảm giác ngọt, nhưng mà lúc này tại trong miệng lưỡi nàng không hiểu lại lan tràn vị đắng chát.

Tuy rằng bên mình còn có Từ Liên Hoa, Độc Cô Bạch, và Dịch Tâm ; nhưng phía đối diện có Diệp Hạo Nhiên, Cố Tích Xuân... Bây giờ lại thêm Trần Ly Sầu, trong thí sinh có năm gã trước kia bài danh trong Tài Tuấn Sách mà đã có ba gã chắc chắn là đối thủ của bọn hăn.

Nàng vô cùng hiểu rõ thực lực của Trần Ly Sầu, nàng tự biết rằng Trần ly Sầu mạnh hơn nàng không ít. Nếu là lúc bình thường thì giữa Từ Liên Hoa và Trần Ly Sầu khó đoán thắng bại, nhưng hiện tại thương thế Từ Liên Hoa rất nghiêm trọng thì làm sao có thể chiến đấu?

- Còn có Liệt Huỳnh Hoảng, còn có quân cờ kia...

Nàng hít thật sâu một hơi, chậm rãi nói ra.

Nàng không nói hết câu nhưng mọi người nơi đây đều rõ ràng ý tứ nàng.

- Vì sao Liệt Huỳnh Hoảng còn chưa đi ra?

Nam Cung Thái Thục đang tự xử lý vết thương trên cánh tay trái của chính mình bỗng lạnh giọng nói.

Cả đám còn chưa biết Liệt Huỳnh Hoảng đã không có khả năng đi ra bởi vì Thẩm Dịch và Tạ Trường Thắng, trong suy nghĩ của mỗi người thì tuy rằng Liệt Huỳnh Hoảng vẫn chưa xuất hiện nhưng xuất hiện chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này, ở một phía mặt khác của căn lều đã có khoảng mười sáu mười bảy tên thí sinh, bất kể là nhìn từ phương diện số lượng hay là xếp hạng trên Tài Tuấn sách thì với bọn họ bên này đều cũng là tình thế hoàn toàn xấu.

Tiếng bước chân Trần Ly Sầu dần xa.

Trong gian phòng lại một lần nữa yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến người ta có chút bất an.

- Kỳ thật cũng không phức tạp như vậy.

Đinh Ninh rất thích yên tĩnh nhưng hắn không muốn để những người xung quanh mình bất an, vì vậy hắn bình tĩnh lên tiếng:

- Có nhiều người như vậy, tỷ lệ thắng cuối cùng đã nhiều hơn rồi.

Ánh mắt mọi người xung quanh đều tập trung trên người hắn.

Ngay cả Độc Cô Bạch đang cúi đầu vót chuôi mộc kiếm thứ năm cũng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

- Ta không rõ lòng tin của người ở đâu ra, chỉ là ta cảm thấy con người khi còn sống luôn muốn làm một vài sự việc càn rỡ, làm vài việc khiến bản thân cảm thấy kiêu ngạo.

Dịch Tâm đột nhiên nở nụ cười, chân thành nói:

- Cho dù lần này thất bại cũng phải làm đủ càn rỡ để ta có thể cảm thấy kiêu ngạo, nhưng ta vẫn hy vọng cuối cùng người có thể thành công.

Hạ Uyển không có lên tiếng nhưng tâm tình nàng đã bình tĩnh lại một cách khó có thể giải thích.

Nàng bắt đầu hiểu rõ điều này bởi vì nó có ý nghĩa... chỉ cần cảm thấy một việc có ý nghĩa thì việc tu hành trong quá khứ dường như sẽ trở nên có ý nghĩa.

Trong ánh mắt nàng bắt đầu phát ra ánh sáng lóng lánh tuyệt diệu lạ thường.

Nàng suy đoán việc này có lẽ là điểm miêu tả chính xác tính cách thẳng thắn của Kiếm Kinh trong Tổ Tâm Kiếm Trai.

Ánh mắt Nam Cung Thái Thục ngay lúc này cũng đột nhiên phát sáng.

- Hà Triều Tịch đi ra rồi!

Nàng lộ ra tiếng thở phào kinh hãi.

Thân ảnh to lớn cực kì quen thuộc nhìn thoáng qua có chút mệt mỏi từ trong sơn đạo giữa sườn núi đi ra.

- May mà có người ở bên cạnh ta, nếu không ta thực sự muốn khóc mất.

Từ Liên Hoa cười cười tự giễu nói với Hạ Uyển đứng bên cạnh.

- May mà lúc trước ta cũng không có bao nhiêu bằng hữu nên không có xúc động như vậy.

Độc Cô Bạch cũng nở nụ cười.

Trong tầm mắt bọn họ, Hà Triều Tịch khắp người đầy vết máu trong nháy mắt khi nhìn thấy đám người Đinh Ninh liền không chút do dự đã đi đến.

- Kết giao bằng hữu cũng phải cần xem thời cơ.

Dịch Tâm bổ sung thêm một câu.

Sau đó hắn cũng nở nụ cười.

Trong tâm Hạ Uyển đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Nàng cũng không nhin được mà nở nụ cười, bởi vì nàng biết rõ mình có thể vừa mất đi một bằng hữu nhưng tại nơi đây nàng lại có được rất nhiều bằng hữu chân chính.

- Thật là nghĩ không ra, ở vào hoàn cảnh này mà còn có thể cười được.

Một gã thiếu niên mặc cẩm phục lam nhạt đứng từ xa nhìn dáng tươi cười của đám người, nhin không được mà nhú mày nói với người đứng bên cạnh.

Gã thiếu niên này chính là Chu Vong Niên, người đã từng có cuộc chiến miêng lưỡi với Tạ Trường Thăng khi vừa mới bắt đầu kiếm hội.

Hiện tại, sau lưng bộ cẩm phục trên người hắn đầy miêng vết thương chảy máu, có vài vết thương thậm chí còn lòi ra cả xương trắng, một gã tuyển sinh phía sau lưng đang giúp hắn băng bó.

Không biết vì sao khi nhìn dáng tươi cười của những người kia khiến nội tâm hắn cảm thấy rét lạnh hơn so với vết thương sau lưng.

Căn lều đơn sơ ngăn cách đám người hai phe một cách tự nhiên, đám người ở bên Đình Ninh vẫn có vẻ ít ỏi như trước khi so sánh với đám người bọn họ nhưng hiện tại đám Đình Ninh chỉ an tĩnh ngồi đó khiến không chỉ là Chu Vong Niên mà hầu như mọi người nơi đây đều dường như cảm giác được áp lực càng lúc càng lớn từ đám người Đình Ninh mang đến.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sắc trời dần dần tối lại.

Từ lúc thí sinh đầu tiên cho đến thí sinh thứ hai thứ ba đi ra thì khoảng cách giữa các thí sinh đi ra càng ngày càng dài, đến rất lâu sau đó cũng không có người xuất hiện.

Nội tâm Trương Nghi đột nhiên trầm xuống.

Trong tầm mắt hần xuất hiện một vài tu hành giả trẻ trung mặc áo bào xanh nhạt. Những tu hành giả này đang từ nhiều chỗ sơn đạo bên sườn núi đi về phía sơn cốc chỗ bọn họ.

Tu hành giả Mân Sơn Kiếm tông lần lượt xuất hiện, hần chỉ nghĩ đến một khả năng đó là cửa ải biến bụi gai gặp lúc đầu kia đã gần đến lúc kết thúc.

Lúc này, hần không vì Liệt Huỳnh Hoảng chưa xuất hiện mà cảm thấy mừng rỡ, hần chỉ suy nghĩ đám người Thẩm Dịch vì sao còn chưa xuất hiện.

Một tràng âm thanh ồn ào khác thường vang lên.

Tuyệt đại đa số tuyển sinh trong sơn cốc cũng bắt đầu phát giác ra sự thực này.

Từ Liên Hoa và Hạ Uyển nhìn không được liếc mắt nhìn nhau, nhưng vào lúc này, giữa sườn núi bỗng vang lên tiếng bước chân trầm trọng.

Đã đến thời điểm thu quan nên hầu như hô hấp của mọi người đều theo tiếng bước chân trầm trọng này mà bắt đầu trở nên nặng nhọc.

Từng tiếng bước chân trầm trọng tựa như tiếng trống trận thình thịch vang lên quanh quẩn trong trái tim mọi người.

Nam Cung Thái Thục đột nhiên mở trừng mắt lớn hết cỡ.

Nàng và mọi người đồng thời nhìn thấy được thân ảnh kia, nhưng bởi vì người kia cực kì quen thuộc với nàng tại nơi đây cho nên nàng là người đầu tiên ghen ngào kêu lên:

- Từ Hạc Sơn!

Một vài tiếng hô khó tin khê vang lên.

Nam Cung Thái Thục không có nhìn lầm.

Lúc này đi ra không phải là Liệt Huỳnh Hoảng mà là Từ Hạc Sơn.

- Tại sao có thể như vậy?

Chu Vong niên không kiềm chế được mà kêu lên.

Tất cả mọi người đều biết Liệt Huỳnh Hoảng xếp hạng thứ nhất trong Tài Tuấn sách rất mạnh, còn Từ Sơn Hạc đối với bọn họ mà nói thì chỉ là tồn tại có thể xem nhẹ.

Rất nhiều thí sinh bên cạnh cách hấn không xa đều nhú mày thật sâu.

Từ Hạc Sơn lại là người bên nhóm Đình Ninh.

Tại thời điểm này, dù cho bên Đình Ninh chỉ là có thêm một người cũng khiến bầu không khí chuyển động xung quanh bọn họ trở nên nặng nề hơn rất nhiều.

Thế nhưng cũng vào lúc này, tất cả âm thanh đột nhiên biến mất.

Bởi vì dường như Từ Hạc Sơn nghe được tiếng kêu của Nam Cung Thái Thục mà đột nhiên dừng lại.

Khi thân thể dừng lại, Từ Hạc Sơn ngẩng đầu.

Hắn nhìn về phía Nam Cung Thái Thục và chỗ Đình Ninh, miệng mở lớn muốn nói chuyện nhưng không có bất kì thanh âm gì được phát ra mà chỉ có một ngụm máu tươi tuôn trào từ miệng hắn.

Lúc máu tươi từ miệng hắn tuôn ra, mọi người mới nhìn đến hai tay của hắn luôn gắng sức giữ lấy phần bụng.

Khe hở giữa các ngón tay hằn vậy mà vẫn liên tục có máu tươi chảy ra.

Lúc này dường như sức lực hãn đã hoàn toàn kiệt quệ, tay không thể che được nữa mà buông ra.

Khi hai tay hãn buông tay thì một dòng máu tươi trộn lẫn cả mảnh ruột từ vết thương trên bụng tuôn ra.

Tất cả mọi người ngừng hô hấp.

Toàn bộ cơ thể Nam Cung Thái Thực cứng đờ, sắc mặt chuyển sang màu trắng như tuyết.

Một đạo kiếm quang từ không trung hạ xuống, trong nháy mắt khi Từ Hạc Sơn ngửa mặt ngã xuống đã đến bên cạnh người hãn.

Kiếm quang chỉ lóe lên thì bóng dáng Từ Hạc Sơn đã biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Nhưng cảnh tượng trong nháy mắt kia đã khắc sâu vào trong đầu óc mỗi người.

Từ lúc trước khi bước vào biển bụi gai thì Cảnh Nhãn đã nói qua là cửa ải này cực kì khó khăn, thậm chí có nguy cơ bị thủng ruột nát bụng nhưng mà mọi người lại không nghĩ đến chuyện đó sẽ thật sự xảy ra.

Mặc dù vết thương như vậy chưa hãn là vết thương hoàn toàn trí mệnh nhưng hình ảnh đó thật sự khó mà thừa nhận đối với rất nhiều tuyển sinh trẻ tuổi như bọn họ.

Thân thể Chu Vong Niên bắt đầu run rẩy kịch liệt.

- Đây có lẽ chính là kết cục khi đứng ở cạnh hãn.

Giọng nói của hãn cũng có chút run rẩy, ẩn chứa sợ hãi mà lẫm lẫm.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 116: Người Cuối Cùng Tới

Trương Nghi nhìn về phía xa, trên mặt đất là một vết máu vẫn còn hơi ấm, đau buồn không tự giác bước về phía trước.

Trong tiềm thức hẳn vẫn muốn hỏi mấy tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông mặc thanh ngọc bào kia, đến cùng là tính mạng của Từ Hạc Sơn có gặp phải nguy hiểm hay không.

Lông mày Đinh Ninh hơi nhíu lại, hẳn nhớ lại từng chi tiết hình ảnh, sau đó ngẩng đầu nhìn Trương Nghi lắc đầu nói:

- Không nên đi, Từ Hạc Sơn sẽ không chết.

Trương Nghi vẫn luôn rất tin tưởng lời hắn nói, bước chân dừng lại rất tự nhiên.

- Nếu thương thế thật sự trí mạng, người của Mân Sơn Kiếm Tông đã sớm bắt đầu trị liệu, không thể để hắn cứ đi ra như vậy. Hắn bị thương nặng như vậy mà còn có thể kiên trì vượt qua cửa này... thì đây chính là điều mà hắn có thể kiêu ngạo, các người cũng có thể cảm thấy kiêu ngạo.

Từ Liên hoa hí mắt chậm rãi nói.

Nam Cung Thái Thực cúi thấp đầu, nàng cảm thấy Từ Liên Hoa nói đúng, nhưng mà chuyện như vậy xảy ra với bạn tốt của mình vẫn làm cho thân thể của nàng trở nên lạnh lẽo.

Tạ Nhu cũng có cảm giác như thế.

Mấy tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông đã tiến vào sơn cốc này, nếu Từ Hạc Sơn thật sự là người cuối cùng vượt qua kiểm tra, điều đó có nghĩa là Thẩm Dịch cùng Tạ Trường Thắng đã bị giữ lại tại biển bụi gai kia, sẽ không xuất hiện ở nơi này nữa.

Toàn bộ sơn cốc yên tĩnh trở lại.

Một tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông mặc thanh ngọc bào đi ra từ sơn đạo giữa sườn núi, bước đi dưới ánh tà dương, cái bóng đen của hắn kéo dài ra sau lưng làm cho người ta cảm giác như muốn chui kín cả sơn đạo.

Bỗng nhiên tất cả thí sinh trong sơn cốc có cảm giác khác thường, nhao nhao ngẩng đầu lên.

Trên sơn đạo giữa sườn núi xuất hiện rất nhiều thân ảnh của tu hành giả.

Thông qua trang sức và quần áo trên người những tu hành giả kia, các thí sinh đều dễ dàng đoán được bọn họ là các tu hành địa và một ít quan viên của triều đình.

Những sư trưởng của các nơi tu hành cùng quan viên triều đình này cũng đã tiến vào sơn cốc này.

Mặc dù không biết vì cái gì những sư trưởng cùng quan viên này được cho phép tiến vào sơn cốc quan sát trong khoảng cách gần, nhưng mà tất cả những dấu hiệu này làm cho hầu hết thí sinh một lần nữa cảm thấy rất kinh sợ.

Trước mắt một vòng kiểm tra lại kết thúc... Từ Hạc Sơn vậy mà lại thật sự là thí sinh cuối cùng vượt qua biển bụi gai, vậy Liệt Huỳnh Hoảng, kẻ đứng đầu trên Tài Tuấn Sách đã đi đâu?

Ngay vào lúc này, một thiếu nữ xuất hiện trên sườn núi, gió nhẹ thổi qua vách núi, nàng không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp sải bước đi xuống dưới.

Bào phục màu thanh ngọc khê phất phơ như lá sen, thân ảnh trên không trung của nàng lướt qua hầu hết các sư trưởng vẫn còn đang bước đi trên sơn đạo, lạng lẽ bay xuống giữa cốc.

Nhìn thấy thiếu nữ có khuôn mặt non nớt nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa sự tự tin mạnh mẽ và uy nghiêm này, tuyệt đại đa số thí sinh cảm thấy áp lực như bị núi đè, đồng thời một tia không xác định trong nội tâm cũng tiêu tan hết.

Mặc dù đây là bên trong Mân Sơn Kiếm Tông, trong tất cả đệ tử chân truyền của Mân Sơn Kiếm Tông cũng chỉ có một thiếu nữ còn trẻ như vậy mới dám không chút cố kỵ cảm giác của người khác, gần như có thể gọi là vô lễ, lướt qua tất cả sư trưởng, thậm chí đối với những tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông còn lại lớn tuổi hơn, nàng vẫn là thái độ như thế.

Nàng chỉ có thể là Tịnh Lưu Ly.

Ngay cả Tịnh Lưu Ly cũng đã xuất hiện, cửa ải trước mắt tất nhiên chắc chắn đã kết thúc.

Trừ mấy người Đinh Ninh ra, các thí sinh còn lại đều chưa từng gặp thiếu nữ trong truyền thuyết này. Lúc này trông thấy Tịnh Lưu Ly thật sự xuất hiện trước mắt mình, ánh mắt của những thí sinh này đều trở nên cực kỳ phức tạp, hâm mộ, ghen ghét, kinh sợ... rất nhiều loại suy nghĩ liên tục thay nhau xuất hiện tại chỗ sâu trong đồng tử trong mắt của bọn hắn.

Ánh mắt Tịnh Lưu Ly từ đầu đến cuối vẫn rất bình tĩnh, mặc dù đứng trên mặt đất nhưng vẫn toát ra vẻ kiêu ngạo như đứng trên cao nhìn xuống.

Nàng tuyệt đối có tư cách để kiêu ngạo, bởi vì ít nhất trong chuyện tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông để học tập thì những người trong cốc này vẫn còn

đang đuổi theo bước chân của nàng từ rất nhiều năm trước.

- Kết thúc!

Không hề có lời dạo đầu nào, cũng không hề tự giới thiệu, ánh mắt Tịnh Lưu Ly đảo qua tất cả thí sinh trong cốc, sau đó rất đơn giản nói ra ba chữ.

Nàng cũng không nói tới bất kỳ cái gì khác, sau khi nói ra ba chữ đó nàng không hề dừng lại mà nói tiếp:

- Kế tiếp, mục khảo thí cuối cùng chính là thi kiếm. Sau thời gian nửa chung trà, các người dựa theo kết quả rút thăm tiến hành tỷ thí. Trong khoảng thời gian này không cho phép các người tiếp nhận bất kỳ trị liệu nào từ bên ngoài, sau khi tỷ thí bắt đầu cũng không cho phép nói chuyện với những người đến xem.

Tịnh Lưu Ly giải thích quy tắc thi kiếm cũng rất đơn giản, chỉ nói mấy câu xong nàng liền đi về phía túp lều đơn sơ vô hình trung ngăn cách hai trận doanh.

Ánh hoàng hôn càng kéo xuống, thân ảnh của nàng càng lúc càng siêu phàm thoát tục, hơn nữa tựa hồ mang theo ma lực khó tả làm cho rất nhiều người cảm thấy hành động của đi về phía túp lều ngăn giữa hai bên của nàng ẩn chứa thâm ý nào đó.

Ánh mắt Từ Liên Hoa lướt qua thân ảnh Tịnh Lưu Ly, đặt lên người tất cả sư trưởng đã lần lượt tiến vào sơn cốc.

Những tu hành giả tu luyện kiếm kinh và công pháp khác nhau tiến vào làm cho thiên địa nguyên khí trong sơn cốc tựa hồ có chút hỗn loạn, khiến tâm tình của y cũng trở nên lộn xộn.

Lông mày của y nhíu lại thật chặt, âm thanh nhẹ nhàng mà lạnh lẽo hỏi:

- Nàng có ý gì? Giải thích quy tắc tổng cộng chỉ ba câu nói, cuối cùng cũng không đề cập thêm một câu về tỷ thí một chọi một. Kỳ thật ba câu nói đó, câu cuối cùng là quan trọng nhất.

- Nàng muốn cho một số người cơ hội nói chuyện.

Nghe thấy lời đó, Đinh Ninh quay đầu, nhìn y bình tĩnh nói:

- Hoặc là Mân Sơn Kiếm Tông muốn cho một số người cơ hội nói chuyện, muốn nhìn một số người xem họ thể hiện được bao nhiêu. Sau khi tỷ thí bắt đầu không cho phép nói chuyện cùng những người đến xem, có nghĩa thời điểm này nàng cho phép bọn họ nói cái gì đó.

Lông mày Từ Liên Hoa vẫn không giãn ra, y vẫn không thể hoàn toàn giải thích được.

- Bên trong Mân Sơn Kiếm Tông nhất định là có chuyện gì đó xảy ra.

Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn về giữa vách núi phía xa, chậm rãi nói:

- Chỉ là chúng ta không nhìn thấy mà thôi.

- Có một số ít người ngược lại nắm bắt được thời gian.

Tiếp đó hắn lại không nhìn được khe châm biếm một câu, khóe miệng lộ ra tia cười lạnh đầy trào phúng.

Có vài sư trưởng của các nơi tu hành vẫn còn đi trên sơn đạo, chưa chính thức đặt chân vào sơn cốc này, vậy mà lúc này có một gã trung niên mặc hoàng bào vượt qua đám người đi ra, bước nhanh tới.

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người gã trung niên mặc hoàng bào.

Tất cả đều có thể xác định được gã trung niên mặc hoàng bào này muốn tiếp cận ai.

Tịnh Lưu Ly đang chấp tay đứng trong túp lều đơn sơ khóe miệng toát ra một tia khinh thường lạnh lẽo rất châm biếm, nhưng nàng chỉ trầm mặc nhìn xem, không có ý định ngăn cản gã trung niên mặc hoàng bào.

- Ta không biết hẳn còn có thể nói cái gì.

Nam Cung Thái Thục nhìn người đang chạy nhanh tới kia, thấy thân ảnh gã trung niên mặc hoàng bào càng ngày càng gần với vẻ mặt lạnh lùng nói.

Tính cách của nàng vốn là ghét ác như thù, dám nói ra, gã trung niên mặc hoàng bào này là tên người hầu của cung nữ họ Dung kia, theo nàng thấy, Tiết Vong Hư cũng đã chết, cung nữ họ Dung kia tự mình ra tay tại sơn đạo. Cung nữ kia hẳn là không có mặt mũi nào lại phái người đến nói gì đó chứ, hơn nữa vô luận nói cái gì đi nữa cũng không có ý nghĩa.

Âm thanh của nàng không nhỏ, tu vi chân nguyên của gã trung niên ở trên nàng rất nhiều, nghe được rất rõ ràng, nhưng sắc mặt của hắn vẫn rất bình thản, thậm chí có vẻ rất tự nhiên vừa ý.

Sau khi chạy qua túp lều đơn sơ, gã trung niên liền ngừng lại, kính cẩn khom mình thi lễ với Đỉnh Ninh một cái.

- Ta vẫn chưa biết quyết định cuối cùng của ngài.

Sau đó gã trung niên mặc hoàng bào mở miệng, âm thanh bình ổn nói:

- Nhưng trước khi đưa ra quyết định cuối cùng, ta hi vọng ngài nghiêm túc suy nghĩ một chút... bởi vì chắc ngài cũng hiểu, thứ ngài cự tuyệt không chỉ là tiền đồ của một số người, ngài còn cự tuyệt một tình bạn chân thành tha thiết từ một người.

Bọn Từ Liên Hoa cùng Trương Nghi đứng gần ra, nhất thời không kịp hiểu ý của gã trung niên.

Đình Ninh ngẩng đầu, lần nữa nhìn về nơi cao trên núi.

Hắn biết rõ trên cao đó có người đang nhìn hắn, chẳng qua hắn không thể nhìn thấy đối phương mà thôi.

Chỉ một động tác như vậy thôi, làm cho đám người Liên Hoa hiểu được ý của gã trung niên nói đến chính là Thái tử Phù Tô.

- Hèn hạ.

Từ Liên Hoa đột nhiên phản nộ, không nhịn được lớn tiếng nói ra.

Độc Cô Bạch ở một bên cười cười tự giễu.

Trong tay quyền quý chân chính, bất kì vật gì đều có thể dùng làm thủ đoạn đối địch, so với những quyền quý chân chính thì tu hành giả đơn độc quá nhỏ bé.

- Có lẽ người muốn tiến vào mười thứ hạng đứng đầu không khó, nhưng mà muốn đứng đầu thì hiện tại quá khó rồi.

Gã trung niên nhìn Đình Ninh còn chưa đáp lại, xoay người sang chỗ khác nhìn tất cả thí sinh bên cạnh túp lều, giọng nói vô cùng thành khẩn:

- Các người chỉ có mấy người như thế, đối mặt với số lượng gấp mấy lần các người, sau một vòng, trong các người có người chiến bại, đại đa số trước mặt các người đều là tử chiến địch nhân... Nếu đã không thể đoạt được vị trí đầu tiên, chi bằng đừng từ chối ý tốt của một số người.

Nghe thấy những lời này của gã trung niên mặc hoàng bào, tinh thần Đình Ninh lại bình tĩnh như trước, hắn lắc đầu nói:

- Nếu như là bằng hữu chân chính, sau khi bị cự tuyệt ý tốt, vẫn xem ta là bằng hữu như trước.

Trung niên mặc hoàng bào không nói nữa, khom người thi lễ rồi khỏi.

Đình Ninh bình tĩnh làm cho tâm tình của đám người Liên Hoa cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Bọn họ nhìn những thí sinh ở xa, biết rõ lời của gã trung niên không phải không có đạo lý.

Liếc qua, xa xa tổng cộng có 37 tên thí sinh đang đứng, là số lượng nhiều hơn bọn hắc bên này gấp bốn lần.

Qua vòng thứ nhất, số người của bọn hắc bên này bị đào thải mất hơi nhiều, bên trong hai mươi mấy tên thí sinh còn lại, có thể chỉ có hai ba tên là người của bọn hắc bên này.

Bọn hắc thật sự rất là thế đơn lực mỏng.

Ngay tại lúc này, thân thể gã trung niên đang rời đi hơi ngừng lại.

Bởi vì vào lúc này, bên trong đám thí sinh phía trước bọn hắc có một người chậm rãi bước ra ngoài, đi tới đám người Đình Ninh.

Người nọ giống như sợ lạnh, áo bào rõ ràng dày hơn bình thường rất nhiều.

Đám người Từ Liên Hoa cùng Hạ Uyển nhìn thân ảnh của người này, nét mặt nhanh chóng trở nên đầy kinh ngạc:

- Lệ Tây Tinh?

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 117: Hỏa Thiêu

Trầm lặng mà mạnh mẽ, hung ác nham hiểm mà cẩn thận, mặc áo bào dày hơn rất nhiều so với các thí sinh còn lại, Lệ Tây Tinh đang từ từ đi tới làm cho người ta cảm giác giống như là một con sói cô độc.

Hắn ở trong Trường Lăng cũng không nổi danh, cho đến lúc này, tuyệt đại đa số thí sinh trong kiếm hội cũng không biết thân phận của hắn, thậm chí còn cho rằng hắn là người đến từ vùng biên cương, nhưng mà Từ Liên Hoa cùng Hạ Uyển hiển nhiên là biết rõ thân phận của Lệ Tây Tinh. . . Cũng chính bởi vì Lệ Tây Tinh quá mức trầm lặng và không làm cho người ta chú ý, cho nên đến khi Lệ Tây Tinh đi ra từ trong đám người, nàng mới nghĩ đến vừa rồi khi mà mình tính toán lại không để ý đến một gã cường giả như vậy tồn tại.

Mấy năm nay Lệ Tây Tinh cũng không ở trong Trường Lăng, không ai thấy hắn xuất hiện, nhưng mà trong những người bị lưu đày đến Nguyệt Thị Quốc lúc trước thì Lệ Tây Tinh là một người nổi bật trong những đám bạn cùng lứa tuổi.

Nếu một mình chống lại Lệ Tây Tinh, nàng cũng không có bao nhiêu tin tưởng để thắng được đối phương.

Nàng cũng không thể hiểu hành động bây giờ của Lệ Tây Tinh là có ý gì.

Trước kia Đinh Ninh cũng chưa từng thấy qua Lệ Tây Tinh, cũng không biết Phù Tô đã từng ngăn cản Lệ Tây Tinh gặp mặt mình, chẳng qua hắn

nghe Từ Liên Hoa cùng Hạ Uyển nói ra tên thì cũng lập tức đoán được thân phận người này.

Hắn hơi nhướng mày, nhìn Lệ Tây Tinh đi tới nhưng cũng không nói gì.

Lệ Tây Tinh cũng không lên tiếng.

Hắn đi thẳng đến bên cạnh đám người Đinh Ninh cùng Từ Liên Hoa, sau đó tùy tiện ngồi xuống một khối đất trống.

Lông mày Từ Liên Hoa dần dần nhăn lại, đang định lựa lời để mở miệng, nhưng mà tình trạng kiêu này đối với người quân tử như Trương Nghi mà nói lại dường như chẳng có chút trở ngại, nhìn Lệ Tây Tinh ngồi xuống, Trương Nghi đã cảm kích còn mang theo chút ngượng ngùng mà thi lễ một cái, nhẹ giọng hỏi: "Người cũng muốn trợ giúp Đinh Ninh Sư Đế nhà ta sao?"

Lệ Tây Tinh vẫn không lên tiếng, hắn cũng không đáp lễ, chẳng qua chỉ nhẹ gật đầu.

"Vì cái gì?"

Hạ Uyển nhìn Lệ Tây Tinh, có chút hoài nghi.

Hô hấp của Độc Cô Bạch không tự chủ được mà hơi dừng một chút.

Hắn cũng rời khỏi Trường Lăng tử nhỏ, cũng không xuất hiện bao nhiêu giống như Lệ Tây Tinh, nhưng hắn đã nghe qua một ít lời đồn về Lệ Tây Tinh, hắn cảm thấy tâm địa kiêu người như Lệ Tây Tinh thật ra rất yếu ớt, thái độ Hạ Uyển như vậy có lẽ sẽ đưa tới rất nhiều hậu quả không tốt.

Độc Cô Bạch không thể đoán trước điều gì xảy ra, cho nên khi mà hắn nhìn Lệ Tây Tinh thì trong ánh mắt lập tức dâng lên địch ý mãnh liệt.

Nhưng mà lại làm cho Độc Cô Bạch có chút ngoài ý muốn chính là, Lê Tây Tinh cũng không có biểu hiện gì với Hạ Uyển, chỉ từ từ quay đầu nhìn Đinh Ninh.

"Gia phụ hy vọng ta sẽ đối phó người."

Nghe được câu đầu tiên khi hắn mở miệng, Từ Liên Hoa cùng bọn người Trương Nghi đều ngạc nhiên.

"Cho nên ta không đến ngay từ đầu."

Nhưng Lê Tây Tinh lại tiếp tục nói tiếp, "Ta thích người có nguyên tắc. . . Tại Trường Lăng nhiều khi phải thuận theo, nhưng ta không thích thuận theo, nguyên tắc của ta là thuận theo tâm ý."

"Tựa như Đoan Mộc Tịnh Tông ngày hôm đó, tất cả mọi người đều cho là ta không nên đánh hắn, cũng không cho ta đánh hắn, nhưng ta vẫn đánh hắn gãy hai cái xương sườn."

"Mới vừa nghe đối thoại của người với người nọ, ta xác định người cũng không muốn thuận theo, cho nên ta tới đây. Huống chi thanh kiếm muốn đối phó người đã rất nhiều, nhiều hơn ta nữa một thanh kiếm cũng không có ý nghĩa gì."

Nghe những lời này vào cảm thấy đặc biệt quái dị.

Hoặc là cách giải thích đặc biệt quái dị.

Thế cho nên Dịch Tâm đang đứng một bên cũng không nhận được mà nhú mày.

Nhưng chẳng biết tại sao, đối với người như Lê Tây Tinh mà nói, nghe lý do như vậy lại làm cho người ta hết sức tin tưởng.

Đình Ninh nhìn Lê Tây Tinh, không hỏi những vấn đề khác, chẳng qua nói rất nghiêm túc: "Người mới trở lại Trường Lăng không lâu."

Tất cả mọi người bây giờ mới phản ứng, ánh mắt nhìn Lê Tây Tinh càng trở nên khác biệt.

Một câu nói của Đình Ninh liền chỉ ra việc Lê Tây Tinh làm như vậy có khả năng nhận hậu quả chính là lại lần nữa bị lưu đày.

Lê Tây Tinh im lặng một lúc, rồi nói: "Trường Lăng chưa chắc tốt hơn Nguyệt Thị Quốc, ít nhất trong mắt ta là như thế."

Nghe hẳn trả lời như vậy, lông mày Độc Cô Bạch đột nhiên buông lỏng, trong lòng tự nhiên sinh ra một chút tôn trọng.

"Nói rất hay."

Từ Liên Hoa cũng không nhìn Lê Tây Tinh nữa, quay đầu nhìn đám tuyển sinh phía xa, nhìn thân ảnh Trần Ly Sâu dần dần biến mất, hơi trào phúng nói: "Cái gì thuận theo hay không thuận theo, người sống trên đời, mấu chốt còn không phải muốn mình mở tâm, nếu tu hành mà có lực lượng cũng không vui, vậy còn muốn tu hành làm cái gì."

Trương Nghi cũng hoàn toàn buông lỏng, đối với Lê Tây Tinh lại càng thêm kính nể, lần nữa thi lễ nói: "Đa tạ."

"Không cần cảm ơn ta." Lê Tây Tinh lạnh lùng nói: "Ta hiện tại đứng cùng một bên với các người cũng chưa chắc đã giúp được cho các người, bởi vì vào mấy năm trước Đoan Mộc Tịnh Tông cũng đã là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông."

Từ Liên Hoa cùng đám người Độc Cô Bạch liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều biết đây là sự thật, Đoan Mộc Tịnh Tông của Đoan Mộc hầu phủ cách đây ít năm thông qua đại thí của Mân Sơn Kiếm Tông, đã tu hành nhiều

năm trong Mân Sơn Kiếm Tông, chẳng qua là trong lúc nhất thời bọn hăn cũng không nghĩ đến điểm này.

Trương Nghi sừng sờ: "Ý của người. . . Chẳng lẽ người cảm thấy nếu là bởi vì có người tương trợ, Đinh Ninh sư đệ ta mặc dù đoạt được thủ danh tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập, Đoan Mộc Tịnh Tông cũng sẽ bởi vì quan hệ của người mà trả thù sư đệ ta?"

"Có lẽ người cảm thấy không có khả năng."

Lệ Tây Tinh không nhìn Trương Nghi, chỉ lạnh lùng nhìn về phía xa, "Nhưng Đoan Mộc Tịnh Tông chính là người như vậy."

Chính xác là Lệ Tây Tinh không hề nói đùa.

Bất kể là vẻ mặt hay là giọng nói, hăn đều làm cho người ta có một loại cảm giác không thuyết phục và khó gần.

Nhưng mà dường như Trương Nghi lại không cảm thấy như vậy, ở trong mắt hăn, Lệ Tây Tinh đã trở thành bằng hữu của hăn, nếu đã là bằng hữu, hăn có thể bao dung.

Hăn không kìm được mà có chút tò mò hỏi: "Ta nghe kể, hồi xưa lúc mà người đánh gãy xương sườn Đoan Mộc Tịnh Tông, hăn mới năm tuổi, vì sao người lại có nhận định như vậy?"

"Năm tuổi?"

Lệ Tây Tinh không nhin được mà cười trào phúng: "Cho nên đại khái người như thế nào cũng không nghĩ tới một đứa trẻ năm tuổi làm sao sẽ âm hiểm ác độc như vậy, chỉ là bởi vì không thích một người, sẽ thường xuyên làm một vài chuyện ác sau đó nói dối vu oan lên người kia, còn có thể thường xuyên thả một vài đồ ăn cắp được vào trong nước uống của người

kia, thậm chí còn bố trí một vài tay chân ở trên bậc thang, để làm cho người khác ngã gãy tay gãy chân."

Tất cả mọi người giật mình.

Ngay cả Đinh Ninh cũng ngẩn người.

Tay chân Trương Nghi tự nhiên phát lạnh.

Dừng lại thời gian mấy hô hấp, hắn nhìn Lê Tây Tinh có chút nghi ngờ, thanh âm khẽ run nói: "Người nói là lúc Đoan Mộc Tịnh Tông năm tuổi, liền dùng trăm phương ngàn kế ở khắp nơi hại người?"

Lê Tây Tinh không trả lời.

Hắn vốn không am hiểu nói chuyện với người khác, cho nên hắn cảm thấy mình không cần trả lời.

"Cho lên lần trước người đánh gãy xương sườn hắn, cũng không phải là nhất thời xung đột, mà là trước kia hắn đã làm rất nhiều chuyện như vậy. . . Người chịu đựng hắn đã lâu rồi?" Trương Nghi bắt đầu có chút hiểu ra, thân thể của hắn khẽ run run, hắn bắt đầu cảm thấy nếu như những chuyện kia đều thật sự, đối với Lê Tây Tinh nhiều năm bị lưu đầy như vậy thật sự là bất công.

Lê Tây Tinh trầm mặc một lúc.

"Nếu chỉ là như vậy, có lẽ ta sẽ không ra tay nặng như vậy."

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu, phần giận lên: "Ta nuôi một con chó, một con chó nhỏ bị vứt đi lúc còn đang bú sữa mẹ, nhưng đến khi mà con chó ấy hơi lớn, ta cuối cùng cũng không cần cho nó uống sữa dê, mà nó cũng có thể chạy theo ta đi khắp nơi, thì nó lại chết trôi trong giếng."

Ánh mắt Đinh Ninh hơi chớp động.

Từ Liên Hoa cùng đám người Hạ Uyển không nhìn được mà hít sâu một hơi, liếc mắt nhìn nhau.

Sắc mặt Trương Nghi tái nhợt: "Là Đoan Mộc Tịnh Tông đem nó vứt xuống giếng?"

"Một đứa bé làm việc rất khó không để lại dấu vết, muốn đi kiểm chứng cũng không khó, rất nhiều người cũng có thể đơn giản điều tra ra. . . Kể cả cha ta cũng biết đó là do Đoan Mộc Tịnh Tông gây nên, cho nên hẳn cố ý yêu cầu ta không nên làm lớn chuyện. Cũng chỉ người có xuất thân như Đoan Mộc Tịnh Tông làm vậy, mới có thể khiến phụ thân cố ý cảnh cáo ta."

Lệ Tây Tinh nở nụ cười: "Người Đoan Mộc gia cũng đưa một chó nhỏ đáng yêu cho ta. . . Chỉ là bọn hắn cũng không biết vậy chỉ càng làm cho ta xác định đó chính là Đoan Mộc Tịnh Tông. Rồi ta đáp ứng tất cả mọi người, nhưng mà ta không muốn thuận theo. Cho nên ta đã đánh gãy xương sườn Đoan Mộc Tịnh Tông."

"Nếu như không phải lúc ấy ta quá nhỏ, khí lực của ta chưa đủ, xuất thủ của ta còn chưa đủ ác, Đoan Mộc Tịnh Tông đã bị chết rồi."

Trong ánh mắt lóng lánh của Lệ Tây Tinh có một loại thần sắc vô cùng thâm trầm mà khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung, hắn hít sâu một hơi, nói tiếp: "Bởi vì ta lúc ấy cũng không chỉ muốn đánh gãy mấy cái xương sườn của hắn, mà là muốn giết hắn."

Bởi vì một con chó con mà muốn một người đền mạng.

Chuyện này hình như quá mức tàn nhẫn.

Nhưng mà chuyện này lại phát sinh ở trên người một đứa trẻ sáu tuổi cùng một đứa trẻ năm tuổi, dường như có chút gì đó không đúng.

Ít nhất ngay cả Trương Nghi cũng không có biện pháp phán đoán chuyện này của Lệ Tây Tinh là đúng hay sai.

Hắn chỉ cảm thấy Đoan Mộc Tịnh Tông không nên làm như vậy, thì chuyện này sẽ không phải xảy ra.

"Đối với nữ nhân kia, các người giống như một con chó."

"Ta cũng chỉ giống như một con chó. Một con chó có thể tùy ý bị bóp chết, hoặc là bị ném vào trong giếng."

"Nhưng cho dù là chết, ta cũng không để cho bọn họ vui sướng như vậy."

Lệ Tây Tinh cũng không biết tại sao hôm nay mình nói nhiều như vậy, nguyên nhân có thể là vì những chuyện cũ mà hắn gần như đã quên đi nên mới tức giận như vậy, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy hết sức thoải mái.

Ngực hắn nóng lên như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Đinh Ninh quay đầu nhìn hắn một cái, nhưng lại nở nụ cười.

"Vậy liền chiến một trận."

Tiếng cười của hắn vang lên, sau đó đứng lên.

Trong tích tắc này, trong lòng ngực của tất cả mọi người quanh người hắn dường như có ngọn lửa được đốt lên.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 118: Hắc Kiểm Âm Đạm Vô Quang

Mặt trời sắp lặn xuống dưới đường chân trời. Lúc này, mây trên bầu trời quang đãng bị rắng đỏ thẫm như sắp bị bốc cháy.

Tất cả thí sinh, dù có vài người bị trọng thương cũng cố gắng đứng dậy, bởi vì lượt kiểm thí cuối cùng sắp bắt đầu.

Tạ Nhu nhìn nghiêng Đinh Ninh. Nàng thấy ánh mắt Đinh Ninh đang dần sáng lên, mà bầu trời kề bên hắt lại đang dần tối đi. Nàng cúi đầu thấy cái bóng của mình tựa như một đôi cánh nhàn nhạt ở phía sau cái bóng Đinh Ninh.

Càng lúc nàng càng cảm thấy bản thân mình không thuộc về thế giới của hắn, thế nhưng vào lúc này, nàng lại nghĩ dù chỉ có thể làm một đôi cánh vô hình nhỏ bé sau lưng Đinh Ninh thì nàng cũng sẽ dốc hết sức của mình.

- Mỗi sinh mạng đều có những lúc không chấp nhận cam chịu số phận.

Cung nữ họ Dung đi ra khỏi doanh trường để nghỉ ngơi, đi qua bên cạnh người trung niên mặc áo vàng, thị nhìn lên đám mây đỏ như lửa ở phía xa, lãnh đạm nói:

- Có điều ta muốn dạy cho đám người bọn chúng biết phải cam chịu số phận.

- Trời sinh núi đều có cao có thấp huống chi là người. Thông thường, những ngọn núi thấp rất muốn tranh giành với những ngọn núi cao, ngoại

trừ uổng phí khí lực còn làm cho mình và những người khác đều không được thoải mái.

- Chỉ vì một con chó mà bị lưu đầy, trong mắt trẻ con là đại biểu cho chính nghĩa nhưng trong mắt người lớn thì là ngu ngốc.

Người trung niên mặc áo vàng im lặng nghe cung nữ họ Dung nói, trong mắt của gã không hề có chút thần sắc bất mãn hoặc phản đối nào.

Bởi vì gã cảm thấy cung nữ họ Dung nói rất chính xác, gã từng trải qua thời kỳ không chấp nhận số phận nhưng hiện tại, gã lại đang rất cam chịu nó.

Người chấp nhận số phận thường không có nhiều chuyện không cam lòng, nhưng ở đời, khó khăn nhất lại chính là cam chịu số phận.

Đường đi vào sơn cốc có rất nhiều quan viên, Phó Ti thủ Lễ Ti Ti Không Liên đứng dậy nhìn nhóm người Đinh Ninh, thời gian dần trôi, mặt y càng lúc càng sáng.

Đàm Thai Quan Kiểm yên lặng xuất hiện sau lưng Tịnh Lưu Ly.

- Bao nhiêu năm qua, có lẽ kiểm thí lần này là đặc sắc và kịch tính nhất.

Đàm Thai Quan Kiểm trầm mặc nhìn tất cả thí sinh đứng hai bên túp lều ở phía xa, lắc đầu, có chút cảm khái nói.

Tịnh Lưu Ly gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nàng không hề có chút gì kiêu ngạo, nguyên nhân chủ yếu là vì người thiếu niên xuất thân từ con hẻm nhỏ, có nơi tu hành không tốt nhưng không cam chịu số phận kia.

- Trình Đông Lai.

Một tiếng hô thanh lãnh, lạnh lùng đột ngột vang lên trong sơn cốc.

Thí sinh nghe tên mình được gọi giật nảy người, gã nhìn về phía tu hành giả mặc trang phục màu xanh ngọc của Mân Sơn Kiếm Tông vừa phát ra tiếng.

- Đầu với Chung Quý.

Mãi cho đến khi tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông này cất tiếng tiếp theo, thí sinh và những người xung quanh mới kịp phản ứng. Không có bất kỳ lời giới thiệu nào, lượt kiếm thí cuối cùng đã chính thức bắt đầu.

- Chuyện này không công bằng.

Tại trong nháy mắt mới kịp thời phản ứng, tên thí sinh thứ nhất bị đọc tên liền kêu lên thành tiếng như người mất hồn.

Trong lòng rất nhiều người cũng đều cảm thấy như vậy.

Người này tên là Trình Đông Lai xuất thân từ Bí Thạch Đạo Quán, vị trí trên bài vị mới nhất của Tài Tuấn Sách là bốn mươi một, đối thủ của hắn là Chung Quý xuất thân từ Cảnh Niên Kiếm Viện, đứng hàng thứ hai mươi một trên Tài Tuấn Sách. Trên phương diện tu vi của hai người thì có chênh lệch không nhỏ. Thực tế lúc này trên đùi bên trái của Trình Đông Lai có một vết thương bị đâm xuyên rất nghiêm trọng, không chỉ hành động khó khăn, mà còn nếu như hoạt động kịch liệt có thể dẫn tới chảy máu nhiều. Trái lại trên người Chung Quý chỉ có một ít vết thương nhẹ.

"Không công bằng chuyện gì?"

Nhưng mà nghe được tiếng thất thần hô to của Trình Đông Lai, người tu hành tuyên bố giao đấu của Mân Sơn Kiếm Tông chỉ nhìn hắn một cái với vẻ mặt không chút thay đổi, chậm rãi nói: "Giao đấu chẳng qua là tùy ý rút ra, tu vi chênh lệch chỉ là vấn đề tu hành thường ngày, vết thương trên người cũng chỉ là do cửa ải trước lưu lại. Chẳng lẽ người cảm thấy Kiếm

Hội chỉ có một cửa ải Kiếm Thí cuối cùng này, những khảo hạch lúc trước đều không tính?"

"Nếu cảm thấy không công bằng thì có thể tự động bỏ quyền." Sau khi dừng lại một lúc, người tu hành Mân Sơn Kiếm Tông này lại không có chút tình cảm nào mà bổ sung một câu.

Sắc mặt tên thí sinh Trình Đông Lai kia trắng bệch giống như tuyết, song khi nghe xong những lời này hắn lại không thể nói nên lời, cũng không dám nói ra lời phản bác nào.

Các thí sinh còn lại cũng chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

Như vậy, việc giao đấu chỉ là do người tu hành Mân Sơn Kiếm Tông này tiện tay rút ra, hiển nhiên ở trong đó có rất nhiều chỗ nên cân nhắc cùng chất vấn. Thực tế là hiện tại có tổng cộng bốn mươi lăm thí sinh đã thông qua các cửa ải phía trước, như vậy nếu giao đấu 1 với 1 thì nhất định sẽ có một người có ít hơn một trận chiến, chuyện này chiếm ưu thế rất lớn.

Nhưng mà đây là Kiếm Hội của Mân Sơn Kiếm Tông, đây chính là quy củ của Mân Sơn Kiếm Tông. Giống như lời nói của người tu hành Mân Sơn Kiếm Tông này, nếu như cảm thấy không công bằng thì ngoại việc rút khỏi thì không có khả năng tồn tại những biện pháp khác.

"Tôn Trường Trị, đấu với Tăng Khai Thiên."

"Nhiếp Nham, đấu với Mạt Ngự."

"..."

Người tu hành tuyên bố giao đấu của Mân Sơn Kiếm Tông cũng không có hứng thú nhìn vẻ mặt của đám người Trình Đông Lai, mà chỉ là tiếp tục không nhanh không chậm đọc lên từng cặp đấu.

Nghe hẳn tuyên bố, nét mặt của các thí sinh đều khác nhau, phản ứng cũng khác nhau. Có một số thì tỉnh táo, một số thì im lặng cười lạnh, một số thì tươi cười một cách miễn cưỡng, một số thì lại là mặt xám như tro, một số thí sinh cẩn thận thì lại phát hiện ra được giữa sơn cốc này đã được dùng kiếm vẽ ra tám sân đấu theo tám phương.

"Hoàng Phổ Liên, đấu với Tạ Nhu."

Giống như trong dự đoán của những thí sinh này, sau khi đọc đến cặp giao đấu thứ tám thì người tu hành Mân Sơn Kiếm Tông trên mặt đường như không có biểu cảm này dừng lại, sau đó tùy ý chỉ về phía tám mặt sân đấu kia ý bảo hiện tại những thí sinh được đọc tên để giao đấu có thể vào sân.

Ngay sau khi nhìn theo người tu hành Mân Sơn Kiếm Tông này dùng tay chỉ về phía những sân đấu sắp làm vào trong bóng tối kia, hầu như ánh mắt của tất cả các thí sinh đều rơi vào trên người Tạ Nhu.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Tuy rằng tất cả mọi người đều muốn xem Đinh Ninh chiến đấu nhất, nhưng mà trong mười sáu người nhóm đầu tiên bắt đầu Kiếm Thí này thì Tạ Nhu là một người duy nhất đứng bên cạnh Đinh Ninh, ở vào vị trí hơi nghiêng về mặt khác của túp lều đơn sơ (?).

Ánh mắt đám người Từ Lâm Hoa đều rất ngưng trọng.

Hoàng Phổ Liên đứng hàng thứ mười bảy trên Tài Tuấn Sách, mà Tạ Nhu nguyên bản cũng không tu hành tại Trường Lăng nên ở trên Tài Tuấn Sách nàng căn bản không có bất kỳ bài danh nào.

Tại trong mắt đại đa số thí sinh, nàng cũng giống như Tạ Trường Thăng đều phải dựa vào tài lực của Tạ gia, dùng thủ đoạn không vẻ vang nào đó mới lấy được tư cách tham gia Mân Sơn Kiếm Hội.

Tạ Nhu cũng chưa từng nghĩ tới mình lại là người tu hành đầu tiên xuất chiến ở bên này, lúc này dưới những ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người nàng không nhịn được bắt đầu khẩn trương, tay phải cầm kiếm bắt đầu hơi run run.

Trường kiếm màu đen trong tay nàng cũng theo đó mà không ngừng rung động.

Nhìn thanh kiếm màu đen có bề ngoài không khác nhau so với trường kiếm bình thường của Đại Tần trong tay nàng, đại đa số thí sinh đều càng thêm cảm thấy được nàng không thể nào có cơ hội chiến thắng.

Nhưng mà không ai chú ý tới, cách phía sau lưng Hoàng Phổ Liên không xa có một tên sư trưởng tu hành địa mặc bào phục giống như Hoàng Phổ Liên lại biến đổi sắc mặt. Hắn dường như không có khả năng dự liệu được Hoàng Phổ Liên sẽ đối đầu với Tạ Nhu, nhưng mà hắn lại nhớ tới một ít hình ảnh ở trên biển bụi gai.

Hắn há miệng ra, nhịn không được mà muốn lên tiếng.

Nhưng mà cũng ngay trong nháy mắt này, một gã người tu hành Mân Sơn Kiếm Tông đột nhiên xuất hiện trước người hắn.

Người tu hành Mân Sơn Kiếm Tông này từ bên cạnh đi đến, lúc này chỉ là đưa lưng về phía hắn, nhưng mà người tu hành này muốn lên tiếng nhắc nhở Hoàng Phổ Liên lại bỗng nhiên ý thức được chuyện gì mà khuôn mặt tại nhợt rồi ngậm miệng lại.

Kiểm Thí đã bắt đầu, dựa theo quy củ do Tịnh Lưu Ly nói, hắn hiện tại không thể nói lên bất kỳ câu nhắc nhở nào.

Tạ Nhu hít một hơi thật sâu, chuẩn bị lên sân đấu.

Nét mặt Đinh Ninh bình tĩnh nhìn nàng nhẹ nhàng gạt đầu.

Chỉ một động tác đơn giản như vậy nhưng mà Ta Như lại đột nhiên tự tin hơn rất nhiều.

Tay cầm kiếm của nàng không còn run rẩy.

...

Hoàng Phổ Liên cũng đã bước đi lên phía trước hướng về phía một sân đấu được vẽ bằng kiếm. Thân hình của hãn cao lớn, vẻ mặt nghiêm túc lạnh nhạt, ánh mắt cũng vững vàng nhìn thẳng về phía trước làm cho người khác có một loại hương vị như tướng lĩnh ở trong quân.

Bản thân Thiết Bình Kiếm Viện mà hãn đang tu hành rất ưa thích phái học sinh đi ra chiến trường tu hành. Dựa theo một ít tinh tức chính xác, Hoàng Phổ Liên cùng một ít học sinh của Thiết Bình Kiếm Viện có tham gia một ít chiến đấu khi quân đội Đại Tần thu phục quận Dương Sơn vào đêm trước khi diễn ra Lộc Sơn Hội Minh.

Đối với Tạ Nhu, ngay từ lúc bắt đầu hãn cũng đã rất tự tin.

Cho nên hãn thậm chí không có quay đầu nhìn sư trưởng của mình, cũng không nhận ra được có một người tu hành Mân Sơn Kiếm Tông cố ý ngăn cản trước người sư trưởng mình.

Hãn cũng rất có phong độ thủ lễ của tu hành giả Trường Lăng, không có đi về phía sân đấu gần mình nhất mà đi về phía sân đấu gần với Tạ Nhu nhất.

"Mời."

Ngày lúc Tạ Nhu đi đến đối diện với hãn và dừng lại thì hãn mới rút kiếm ra nâng lên ngang ngực gật đầu làm lễ.

Lúc này phần lớn các cặp đấu còn lại cũng đã vào chỗ, chỉ là cặp chiến đấu này có ý nghĩa đặc thù cho nên đa số ánh mắt của những người bên ngoài đều vẫn tập trung vào trên người hắc và Tạ Nhu.

Sắc trời đã dần tối, nhưng mà bất kỳ người nào của Mân Sơn Kiếm Tông cũng không hề có ý định nhóm lửa chiếu sáng. Song khi Hoàng Phủ Liên rút kiếm nâng lên ngang ngực thì phạm vi tầm hơn mười trượng quanh sân đấu đều sáng lên.

Trường kiếm trong tay Hoàng Phủ Liên toàn thân màu vàng, kim quang chói mắt giống như thật, mà sau khi hắc hơi tuôn ra chân nguyên thì phù văn trên thân kiếm liền tự nhiên hình thành bảy quầng sáng chói mắt rực rỡ.

Thanh kiếm này chính là Thất Diệu Kiếm.

Ngày xưa là Tông Chủ kiếm trứ danh thuộc về tu hành địa Thất Diệu Cung của đất Hàn.

Một thành rơi xuống Kiếm Cốc của Mân Sơn Kiếm Tông, lại bị Hoàng Phủ Liên lựa chọn ra hảo kiếm trong lần Kiếm Hội này.

"Mời."

Tạ Như cũng vắt ngang kiếm trước ngực nói.

Kiếm đen trong tay nàng dưới sự chiếu rọi chói mắt của kiếm quang đối phương càng âm đạm không ánh sáng.

Nhưng mà không biết tại sao, mí mắt Hoàng Phủ Liên không tự giác được mà hơi nháy giống như cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm không thể nói nên lời.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 119: Độc Long Thiên

Đồng tử của Hoàng Phổ Liên cũng co rút kịch liệt.

Hắn không thấy có chân nguyên chuyển động ở mặt ngoài thanh hắc kiếm, toàn bộ chân nguyên của Tạ Nhu đã đi qua chuôi kiếm mà trực tiếp truyền vào trong thân!

Cùng lúc đó, hắn nhìn thấy có một đám khí màu tím bay lên từ mũi thanh hắc kiếm.

Vô số sợi khí màu tím nhỏ li ti như châm được phun ra từ mũi thanh hắc kiếm bằng một tốc độ kinh người, chỉ trong nháy mắt trước mặt của hắn đã có một tầng sương mù màu tím. Bóng dáng của Tạ Nhu liền trực tiếp tan biến vào trong đó.

Hắn quát lên một tiếng chói tai.

Thanh Thất Diệu Kiếm vẫn hoành ngang trước ngực thì giờ đã được đuổi thẳng ra.

Bảy luồng ánh sáng chói mắt trên thân kiếm liền hợp lại, tạo thành một bức tường ánh sáng di động ngay trước người hắn.

Đây chính là kiếm thức phòng thủ trứ danh của Thiết Bình Kiếm Viện: “Hoành Sơn Đoạn.”

Khi chân nguyên của Tạ Nhu dừng mãnh truyền trực tiếp vào thanh hắc kiếm thì hắc cũng đã chắc chắn được rằng thanh kiếm trong tay đối phương hoàn toàn không phải là cương kiếm được bách luyện gì cả, hơn nữa chắc chắn nó còn là một danh kiếm kinh người.

Trong lúc còn chưa rõ thanh kiếm trong tay Tạ Nhu rốt cuộc là có năng lực kinh người như thế nào, tất nhiên hắc sẽ sử dụng một kiếm thế phòng thủ vững vàng.

Sương mù màu tím yếu ớt bị hắc hoành kiếm đánh tan trong nháy mắt, bóng dáng của Tạ Nhu lại hiện ra.

Nhưng đúng lúc đó, một mùi hương say người liền xông thẳng vào trong tâm trí, khiến cho đầu óc hắc bỗng nhiên mê muội.

“Độc!”

Hoàng Phổ Liên lập tức phản ứng lại, liền vô cùng cấp bách mà quát lên một tiếng chói tai . Mượn một tiếng quát này, hắc cường ép phun ra chân nguyên và toàn bộ không khí trong lồng ngực.

Cùng lúc đó, trường kiếm màu vàng trong tay hắc liền tỏa ra ánh sáng chói lòa, mang theo một cỗ lệ khí chưa từng có mà tiếp tục chém về phía trước.

Không khí phía trước hắc không ngừng chấn động âm âm, ngay sau đó một tiếng nổ liền vang lên, thanh kiếm của hắc giống như một cây cột lớn được nhiều tên lực sĩ khiêng lên rồi đột ngột đánh vào người Tạ Nhu.

Đây chính là “Lôi Sơn Thức” của Thiết Bình Kiếm Viện, dù nó không phải là kiếm thức tinh diệu và ngoan độc nhất thì chắc chắn cũng là một trong những kiếm thức cương liệt nhất.

Mặc kệ màn sương tím ảm chứa độc tố bậc nào, hãn vẫn có lòng tin đánh bại được Tạ Nhu trước khi độc phát.

Sắc mặt của Tạ Nhu trắng nhợt, thanh hắc kiếm ảm đạm vô quang trong tay nàng liền phóng ra, nhưng nó không chém ra phía trước mà lại lướt về đằng sau.

Thân thể của nàng được thanh kiếm này kéo đi tránh khỏi vòng chém giết, trông như một con chim yến vút bay.

Trong ánh mắt của rất nhiều thí sinh dần xuất hiện những tia sáng ngoài ý muốn

Ngoại trừ thanh kiếm thì bọn họ đã bắt đầu phát hiện ra chính Tạ Nhu cũng không hề yếu như mình tưởng tượng. Một chiêu “Yến Tường Trảm” vốn dùng để tấn công nhanh lại được nàng vận dụng để lướt ngược về sau tránh né, quả là vô cùng tinh diệu.

Phần lớn những người này cũng không thể nào phản ứng được nhanh hơn hoặc tốt hơn.

Nhưng trong mắt của đa số mọi người thì Tạ Nhu vẫn không thể nào chiến thắng.

Bởi vì Hoàng Phổ Liên cũng biến chiêu cực nhanh.

Một tiếng “Roẹt” vang lên.

Khi dư âm của tiếng nổ còn chưa biến mất trong không khí đã vang lên âm thanh như tiếng xé vải.

Hoàng Phổ Liên ngẩng cao đầu, trường kiếm trong tay hãn chém xuống rồi sau đó lại múa lên.

Một luồng lửa đỏ rực phóng ra từ thân kiếm, lướt nghiêng mà phi tới, đuổi theo thân thể đang tung bay của Tạ Nhu.

Luồng lửa này nhìn qua giống như là lửa thiêu mây trời, mà tên của kiếm thức cũng chính là “Hỏa Thiêu Vân.” Kiếm ý hoành ngang nhiều trượng trên không trung, Tạ Nhu lúc này có mọc cánh cũng không kịp trốn tránh.

Tạ Nhu chỉ có thể đón đỡ.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Trương Nghi liền khẩn trương đến cực điểm, hô hấp hoàn toàn dừng lại.

Hắn cảm thấy Hoàng Phổ Liên thực sự rất mạnh, nếu đối mình vào trong hoàn cảnh của Tạ Nhu thì chưa chắc đã có thể tiếp được một kiếm này.

Tiếng mưa gió mãnh liệt vang lên, tiếp theo đó liền có tiếng sấm sét.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy Tạ Nhu không hề để ý đến đà bay của mình. Mặc kệ thân thể đang rơi xuống tự do, nàng vẫn vung thanh trường kiếm lên, trong tích tắc đã liên tục chém ra phía trước hơn mười kiếm như điên loạn.

Kiếm khí điên cuồng bắn ra cuốn theo thiên địa nguyên khí tạo thành mưa gió, sau đó trong làn mưa liền xuất hiện từng tia chớp tím.

Sự khiếp sợ trong mắt của rất nhiều thí sinh lại càng đậm.

Đây chính là kiếm thức “Quan Âm Phong Lô” của Quan Trung.

Một kiếm này rất mạnh.

Nhất là khí thế của nó, cực mạnh.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ được một thiếu nữ như Tạ Nhu lại có thể thi triển ra kiếm ý giống hệt với rất nhiều đại hào kiệt của Quan Trung này.

Hoàng Phổ Liên cũng không ngờ.

Nhưng hắn vẫn không cho rằng mình sẽ thất bại.

Nghĩ đến lời cảnh báo lúc trước của Cảnh Nhận, hắn hít vào một hơi thật sâu, vừa khống chế chân nguyên đang bắt đầu cuồng bạo của mình vừa truyền một cỗ chân nguyên vào bên trong thanh Thất Diệu Kiếm.

“Xoẹt xoẹt xoẹt...”

Những tiếng đâm liên tiếp vang lên.

Phong Vũ đã chính thức đụng vào Hỏa Thiêu Vân.

Một tiếng ‘Oanh’ trầm đục.

Chỉ trong tích tắc toàn bộ làn mưa đã trở nên tán loạn, thân thể đang rơi tự do của Tạ Nhu lập tức chấn động, sau đó liền văng ra ngoài như điều đứt dây.

Hồ hấp của mọi người xung quanh đã hoàn toàn dừng lại, rất nhiều người híп mắt nhìn thân thể của Tạ Nhu đang bay ngược ra, nghĩ xem Hoàng Phổ Liên nên chấm dứt trận đấu bằng cách nào.

Nhưng đúng vào lúc này, thân thể đang lao mạnh về phía trước của Hoàng Phổ Liên bỗng đột ngột dừng lại.

Đất dưới chân hắn đã bị những hạt mưa li ti làm ướt, nhưng khi hắn đột nhiên phanh lại thì liền có hai làn sóng bụi đột ngột nổ tung ra dưới hai chân hắn.

Hắn lại phát ra một tiếng kêu to.

Tiếng kêu lần này tràn ngập sự sợ hãi vô bờ.

Bên trong luồng lửa đỏ rực đang phân tán cùng những tia chớp và hạt mưa li ti có hơn trăm tia sáng đen đang bắn về phía hăn!

Khi hăn vừa mới kịp phát hiện những tia sáng màu đen nhỏ như lông trâu này thì đã có cảm giác rõ ràng rằng những tia sáng đó đến từ mũi kiếm của Tạ Nhu.

Những tia sáng màu đen này đến từ thanh hắc kiếm trong tay Tạ Nhu, nhờ chân nguyên đang phun ra mãnh liệt của nàng mà được bắn ra ngoài thuận theo kiếm thế!

Mấu chốt nhất là những tia sáng đen này mang theo khí tức vừa thơm mát lại vừa tanh hôi, trong nháy mắt đã khiến cho hai đồng tử của hăn bắt đầu mờ mịt.

Khi hai làn sóng bụi nổ tung dưới chân, cánh tay phải đang cầm kiếm của hăn liền chuyển động vô cùng uyển chuyển, cấp tốc xoay tròn.

Một vòng kiếm quang được tạo ra và khuếch đại ở trước người.

Kiếm quang màu vàng rực trước người hăn tạo thành một chiếc dù bằng ánh sáng.

“Đây là kiếm thức gì?”

Một gã thí sinh khiếp sợ kêu lên.

Đây hiển nhiên là một kiếm thức phòng ngự còn kinh người hơn cả “Hoàn Sơn Đoạn” nhưng gã lại chưa từng nghe nói tới, hăn đó là một trong những bí kiếm của Thiết Bình Kiếm Viện.

Tất cả những tia sáng màu đen đang bay tới trước mặt Hoàng Phổ Liên đều bị một kiếm này ngăn trở.

Nhưng đúng lúc này sắc mặt của Hoàng Phổ Liên lại hoàn toàn trở nên trắng bệch.

Một cổ hắc khí truyền dọc theo lưỡi kiếm trong tay hắn, qua chuôi kiếm mà truyền vào lòng bàn tay.

Hắn bỗng có cảm giác suy yếu như nhiều ngày không được ăn cơm, cảnh tượng trước mắt lập tức trở nên hoàn toàn mờ mịt.

Hắn đã không thể nhìn được nữa.

Một tiếng ‘Bịch’ trầm đục vang lên đằng trước mặt.

Hắn biết rõ đó chính là âm thanh Tạ Nhu chạm đất.

Tay của hắn cố sức nâng lên, muốn ném thanh kiếm này đi, biến nó thành một ngôi sao băng.

Nhưng khí lực của hắn trong thoáng chốc đã bị rút cạn, vừa giơ tay lên hắn đã cảm thấy mình không thể ném nổi thanh kiếm này đến được chỗ của Tạ Nhu.

“Sao có thể chứ!”

Tất cả khí lực còn lại của hắn hóa thành một tiếng thét khó tin.

Thất Diệu Kiếm trong tay hắn đã rơi trên mặt đất, trở nên âm đạm vô cùng

Cả người của hắn trở nên thoát lực mà ngã về phía trước, hai đầu gối quỳ lên trên mặt đất.

“Rốt cuộc đây là loại kiếm gì?”

Rất nhiều tiếng kinh hô cũng đồng thời vang lên.

Trong số những người lên tiếng thậm chí còn có một vài sư trưởng đang xem cuộc chiến.

Tất cả mọi người đều đã hoàn toàn hiểu ra thanh kiếm của Tạ Nhu có ẩn chứa kịch độc kinh người, trên thanh hắc kiếm ảm đạm vô quang đó có rất nhiều cái lỗ có thể phun ra kịch độc.

Nhưng điều làm cho bọn họ cảm thấy khó hiểu đến cực độ chính là, nếu như thanh kiếm này ẩn chứa kịch độc khủng bố như thế thì lẽ ra Tạ Nhu cũng phải trúng độc mới phải.

Với việc truyền nguyên khí vào bên trong thanh kiếm thì khí độc lẽ ra cũng phải tràn ngập vào trong cơ thể nàng.

Nhưng đúng lúc này, Tạ Nhu đã đứng lên sau khi rơi xuống đất.

Toàn thân nàng vẫn run rẩy và lão đảo, nhưng bóng dáng của nàng lại làm cho tim của rất nhiều người đập nhanh.

“Độc Long Thiên! Là Độc Long Thiên!”

Một tiếng kêu sợ hãi không biết được phát ra từ đâu, nhưng chỉ nghe giọng nói là đã có thể cảm thấy rõ ràng rằng nội tâm người này đang tràn ngập sự kinh hãi.

“Độc Long Thiên!”

“Vậy mà lại là...”

Rất nhiều sư trưởng của các chốn tu hành cùng thí sinh đều hít vào một ngụm khí lạnh, thân thể bỗng nhiên cứng ngắt.

Cuối cùng vẫn có người nhận ra được thanh kiếm này.”

Bên trong một căn lều, Tịnh Lưu Ly cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói.

Đạm Thai Quan Kiếm có chút cảm khái mà quay đầu lại, nhìn vào bóng Đinh Ninh đang chìm trong ánh hoàng hôn.

Thanh kiếm này là một truyền kỳ.

Nó từng là bội kiếm của Liên Phả, tu hành giả mạnh nhất Vương triều Đại Triệu ngày xưa.

Bên trong thanh Huyền Thiết Kiếm nhìn rất bình thường này kỳ thật có khả năng một viên Đan tinh được lấy ra từ cơ thể của Độc Long. Tùy vào chân nguyên mạnh hay yếu mà Đan Tinh sẽ tiết ra các loại độc tố khác nhau, nhưng chuôi kiếm của thanh kiếm này lại được chế tạo từ sừng của Hoàng Long, có thể dễ dàng triệt tiêu được sự uy hiếp của độc tố.

Trong cuộc chiến giữa hai triều Tần, Triệu, có lần thanh kiếm này đã giết hơn một vạn quân Tần.

Bởi lẽ đây là chuyện xưa từ vài thập niên trước, cho nên thanh kiếm này và chủ nhân của nó đã biến mất khỏi tầm mắt của tu hành giả trong thiên hạ rất lâu, có rất ít người nhận ra được nó.

Vậy mà tên thiếu niên quán rượu này lại có thể nhớ rõ.

Chẳng lẽ hẳn lại biết sau khi Liên Phả chết, thanh kiếm này thuộc về viên tướng trấn giữ cửa quan Triệu Khoát, cuối cùng khi quân đội Đại Tần công phá cửa quan nó lại được chuyển đến Mân Sơn Kiếm Cốc hay sao?

“Thằng...”

Trương Nghi nhìn Tạ Nhu đang cầm kiếm, nhất thời cũng cảm thấy khó tin.

Nhưng khi vừa run rẩy lên tiếng thì hẳn cũng bắt đầu hiểu ra vì sao Tạ Nhu có thể thông qua được cửa ải trước dễ dàng hơn đa số các thí sinh.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 120: Thăng Liên Tiếp, Tùy Ý.

Tại Trường Lăng, việc dùng độc bị xem là ám muội, tuyệt đại đa số các chôn tu hành đều chính thức coi đó là bàng môn tà đạo, nhưng lúc này lại không có bất kỳ gã thí sinh nào cảm thấy chiến thắng của Tạ Nhu là bất công.

Bởi vì thanh kiếm này xuất phát từ Kiếm Cốc của Mân Sơn Kiếm Tông.

Tất cả mọi người đều thầm nghĩ trong lòng, nếu như Tạ Nhu không chọn lựa thanh hắc kiếm ám đạm vô quang kia thì khi bọn hắn tiến vào trong Kiếm Cốc chắc chắn cũng không chọn nó.

So với thí sinh thì sự khiếp sợ trong lòng của các sư trưởng đang xem cuộc chiến còn lớn hơn.

Bởi vì bất kể là về tu vi hay kinh nghiệm chiến đấu thì bọn họ đều vượt xa các thí sinh ở đây, cho nên bọn họ cũng có thể nhìn ra được thanh “Độc Long Thiên” này vô cùng thích hợp với kiếm thức sở trường của Tạ Nhu.

Nếu như chiêu “Quan Âm Phong Lôi” không phóng ra cuồng phong mưa bão mà công kích như vậy thì thanh “Độc Long Thiên” này cũng không thể lập tức phóng ra các tia độc tố.

Tạ Nhu cũng có chút không dám tin mình có thể chiến thắng Hoàng Phổ Liên.

Nàng bước về phía Đình Ninh cùng đám người Trương Nghi, ngẩng đầu lên nhìn Đình Ninh, không nhìn được mà muốn nói điều gì đó.

“Điều tức.”

Nhưng khi nhìn thân thể đang không ngừng run rẩy của nàng, Đình Ninh chỉ nhẹ giọng nói hai tiếng đó.

Tạ Nhu hơi dừng lại, sau đó nàng nhẹ gật đầu, có chút ngượng ngùng mà cúi đầu xuống và bắt đầu điều tức.

Lúc này khí tức trong cơ thể đang hỗn loạn không chịu nổi, ngũ tạng cũng chịu chút ít chấn thương, vì vậy Tạ Nhu cũng thực sự muốn lập tức tĩnh tâm điều tức, nhưng khi Đình Ninh nhìn thấy bộ dạng nghe lời đó của nàng thì nội tâm lại có cảm giác lạnh lẽo, hẳn tự hỏi bản thân mình đối xử với nàng như vậy là đúng hay sai, phải chăng hẳn đã quá lạnh lùng với nàng.

“Hà Triều Tịch đấu với Lục Đoạt.”

Khi ánh mắt của rất nhiều người vẫn đang lưu lại trên thanh kiếm trong tay Tạ Nhu, sự khiếp sợ trong lòng họ vẫn còn chưa tan biến thì một giọng nói lạnh lùng đã vang lên.

Lúc này bảy trận quyết đấu còn lại vẫn còn chưa kết thúc.

Nhưng một khoảng sân vừa thừa ra, gã tu hành giả sắp xếp kiếm thí của Mân Sơn Kiếm Tông liền tựa như không muốn nó bị bỏ trống, lập tức sắp xếp thêm một trận quyết đấu khác.

Trong hai người quyết đấu lại vừa vặn có một người đứng về phía Đình Ninh là Hà Triều Tịch.

Đối thủ của Hà Triều Tịch chính là Lục Đoạt xuất thân từ Thiên Đường Kiếm Viện, bài danh thứ hai mươi hai trên Tài Tuấn Sách, cao hơn xa so với Hà Triều Tịch.

Chỉ là vào lúc này hầu hết ánh mắt của mọi người đều ngừng lại trên thanh kiếm trong tay Hà Triều Tịch.

Nhìn thanh kiếm rộng bản màu xanh trông như trăm mã trường đao trong tay hắn, tất cả các thí sinh đứng ở phía túp lều bên kia đều không kìm được mà thầm hỏi trong lòng, đây là thanh kiếm gì vậy?

“Ta đi đây.”

Lông mày của Hà Triều Tịch chau lên, hắn nói ba tiếng vô cùng đơn giản với Đinh Ninh và đám người Trương Nghi rồi bước về phía khoảng sân trống.

Một gã thiếu niên mặc áo bào tím cũng đồng thời cất bước, hiển nhiên hắn chính là Lục Đoạt, đệ tử trẻ tuổi xuất sắc nhất trong thế hệ này của Thiên Thọ Kiếm Viện.

So với Hà Triều Tịch thì thân hình của hắn rất gầy gò, nhìn qua quả thực trông như một thiếu niên so với người trưởng thành vậy, nhưng dù có thắng lợi của Tạ Nhu vừa xảy ra trước đó thì hắn vẫn tự tin tuyệt đối khi đối mặt với Hà Triều Tịch của Thanh Đăng Kiếm Viện.

Cho nên khi nhìn Hà Triều Tịch đang bình tĩnh bước ra, gã thiếu niên gầy gò này thậm chí còn nhoẻn miệng cười trào phúng.

“Mời.”

Hà Triều Tịch vừa đi vào trong sân đã lập tức dừng lại, sau đó không hề làm bất cứ động tác thừa nào, chỉ hoành kiếm ngang ngực rồi nói ra một tiếng với Lục Đoạt.

Lục Đoạt nhú mày, cũng hoành kiếm ngang ngực.

Hà Triều Tịch liền xuất kiếm.

Một tiếng ‘Oanh’ lớn vang lên

Sóng bụi mù mịt bốc lên dưới chân Hà Triều Tịch, thân thể hắn liền bắt đầu tăng tốc cực nhanh.

Lục Đoạt hơi ngừng lại, trong mắt có chút khiếp sợ.

Hắn không ngờ Hà Triều Tịch lại trực tiếp như thế.

Hơn nữa Hà Triều Tịch trong tích tắc đã bộc phát ra một lực lượng vô cùng cường đại, hắn còn chưa kịp làm bất cứ động tác gì thì đối phương đã lại gần hơn mười trượng.

Hai làn sóng bụi bốc lên từ dưới chân của Hà Triều Tịch cũng không tản ra xung quanh mà vọt tới ngay trước mặt hắn giống như hai mũi tên lớn.

Nhưng dù đã bị mất tiên cơ, Lục Đoạt vẫn không hề bối rối.

Hắn rút lên một tiếng, thanh trường kiếm màu bạc trong tay vẽ ra một làn kiếm quang thanh thoát.

Hắn nghiêng người ra khỏi tàn ảnh của mình, luồng kiếm quang thanh thoát đâm về phía bên của Hà Triều Tịch.

Dùng công đối công, lấy tốc độ đối tốc độ.

Hắn có lòng tin rằng mình nhanh hơn Hà Triều Tịch.

Bởi vì bản thân hắn chính là đệ tử xuất kiếm nhanh nhất trong Thiên Đường Kiếm Viện, tất cả những kiếm kinh mà hắn sở trường đều là kiếm kinh truy cầu tốc độ.

Một tiếng ‘Xoẹt’ khẽ vang lên.

Trên cánh tay trái của Hà Triều Tịch như có một ngọn đèn vừa được thắp

Đó chính là quần áo của hắn đã bị Kiếm Khí sắc bén xé rách, sau đó không khí xung quanh cũng bị dồn nén và ma sát kịch liệt khiến cho một luồng khói xanh liên bốc lên.

Đạo kiếm quang thanh thoát của Lục Đoạt tuy phát ra sau mà đến trước.

Hà Triều Tịch vẫn chưa kịp biến chiêu, thanh kiếm rộng bản màu còn đang chém ra phía trước.

Ít nhất trong một kiếm này thì Lục Đoạt thực sự đã nhanh hơn hắn rất nhiều.

Nhưng một tích tắc sau, trong mắt của Lục Đoạt và rất nhiều thí sinh và sư trưởng đang xem chiến đều hiện lên sự khiếp sợ và khó tin.

Hà Triều Tịch vẫn không hề biến chiêu.

Ngược lại, hắn dùng tay trái của mình trực tiếp đón đỡ thanh kiếm của Lục Đoạt.

Một âm thanh nhỏ vang lên, một tia máu tươi bắn ra từ cánh tay trái của Hà Triều Tịch, sau đó có tiếng xương cốt va đập vào kim loại.

Toàn bộ sắc mặt của Lục Đoạt đều trắng như tuyết.

Kiếm trong tay hắn đã chém xuyên qua cánh tay trái của Hà Triều Tịch và kẹt cứng vào trong xương, nhưng Hà Triều Tịch dường như không hề cảm thấy chút đau đớn nào, thanh kiếm rộng bản màu xanh trong tay vẫn không hề chậm lại.

Một luồng kiếm phong cuộn trào như đã thực sự áp sát tới lồng ngực của Lục Đoạt.

Trong sự sợ hãi khủng khiếp, Lục Đoạt liền thét lên một tiếng the thé, trường kiếm màu bạc trong tay liền muốn chém ngang ra phía ngoài, chặt đứt cánh tay của Hà Triều Tịch rồi chém vào eo hắn.

Nhưng cũng đúng lúc này Hà Triều Tịch liền gầm nhẹ lên một tiếng, tốc độ của thanh kiếm rộng bản đã nhanh hơn một phần.

Kiếm quang màu xanh hoàn toàn tràn ngập trong hai con người của Lục Đoạt.

Chiến ý của hắn đã hoàn toàn tan vỡ.

Dưới sự uy hiếp của tử vong, chân nguyên trong cơ thể điên cuồng tuôn ra dưới bàn chân theo bản năng.

Hắn buông tay rời kiếm, thân thể bay ngược ra phía sau như lá rụng.

Hà Triều Tịch vẫn tiến về phía trước, vung kiếm lên.

Trong ánh mắt hoảng sợ đến cực điểm của Lục Đoạt, một suối máu điên cuồng phun ra từ ngực đến bụng dưới của hắn!

Một âm thanh rút kiếm lạnh lùng vang lên.

Một vết thương kinh khủng xuất hiện trên ngực và bụng của Lục Đoạt, gần như cắt đứt đôi người hắn.

Thân ảnh của Đạm Thai Quan Kiếm đang đứng cạnh Tịnh Lưu Ly liền biến mất.

Ngay khi máu tươi đang điên cuồng phun ra từ ngực và bụng của Lục Đoạt, gã đã xuất hiện bên cạnh hắn, trong nháy mắt sau hắn mang theo Lục

Đoạt biến mất trong bóng râm phía sau ngọn núi.

Thân thể của Hà Triều Tịch khẽ lảo đảo một cái.

Hắn cầm thanh kiếm rộng bản màu xanh xuống đất, sau đó cầm vào thanh trường kiếm màu bạc đang kẹt trong cánh tay trái của mình rồi rút nó ra giữa một lần hô hấp.

Tiếng cạo xương chói tai vang lên.

Sắc mặt của rất nhiều thí sinh lại càng thêm trắng bệch.

Hà Triều Tịch dùng miệng cắn một đầu của cuộn băng vải, sau đó tay phải liên tục quấn băng cầm máu.

Trương Nghi cũng khiếp sợ không nói nên lời.

Hắn cũng không ngờ rằng Hà Triều Tịch lại dùng phương pháp quyết liệt như vậy để nhanh chóng thắng cuộc.

Từ Liên Hoa và Hạ Uyển liếc mắt nhìn lẫn nhau.

Sau đó hai người không hện mà cùng hít sâu vào một hơi.

Bọn họ cần làm tâm tình mình bình tĩnh lại một chút.

Cánh tay trái của Hà Triều Tịch bị thương quá nặng, chỉ sợ tiếp theo sẽ không thể nào cử động được liên tục, nhưng liều một cánh tay trái, Hà Triều Tịch đã mạnh mẽ đánh bại được Lục Đoạt... Thậm chí ngoại trừ một kiếm rất nhanh kia, Lục Đoạt không có cơ hội biểu hiện bất cứ điều gì khác.

Chiến đấu như vậy, thắng liên tiếp như vậy khiến cho bọn họ cảm thấy muốn quan sát kỹ nhóm người Đinh Ninh thêm một lần nữa.

“Chá Hắc Thạch, đối phương là Trầm Hương.”

“Tiêu Đình đấu với Triệu Bệnh Chu.”

Hô hấp của rất nhiều người vẫn còn chưa thông suốt thì tên tu hành giả phụ trách phần kiểm thí của Môn Sơn Kiếm Tông đã lên tiếng, không có bất cứ tâm tình gì, chỉ cần thấy có trận đấu kết thúc là lại sắp xếp một cuộc giao đấu mới.

“Trần Ly Sầu đấu với Từ Liên Hoa.”

“Cái gì!”

Giống như bị một cơn sóng nhắc lên, còn chưa kịp rơi xuống thì đã có một cơn sóng cao hơn đánh tới, vừa nghe được thanh âm như vậy, không ít thí sinh liền không kịp được mà hét lên một tiếng kinh hãi.

Từ Liên Hoa ngậy người ra.

Hạ Uyển há to miệng, ánh mắt khó tin trợn to đến cực điểm, nàng chính là một trong số những người vừa kinh ngạc hô lên.

Trần Ly Sầu đang đứng trong bóng râm đối diện cũng hoàn toàn ngây dại.

“Tại sao lại có thể như vậy?”

Sau đó một hơi thở, thanh âm có chút biến đổi của Trần Ly Sầu liền vang lên, hắn nhìn tên tu hành giả mặt không biểu tình của Môn Sơn Kiếm Tông mà la lên thất thanh: “Người cố ý hay sao?”

Tất cả mọi người đều có thể hiểu được tâm tình của hắn lúc này.

Những tiếng hô kinh ngạc vừa rồi không chỉ vì đây là một cuộc quyết đấu vô cùng quan trọng của hai người có thứ hạng cực cao trên Tài Tuấn

Sách, mà hơn nữa còn ai cũng đều biết rõ trước khi tiến vào sơn cốc này, Trần Ly Sâu và Từ Liên Hoa vẫn còn là một đôi bạn vô cùng thân thiết.

Vừa mới quyết liệt với nhau, phân cách với nhau ở hai đầu những căn lều thì giờ hai người đã lập tức bị sắp đặt cho phải quyết đấu cùng nhau, quả là cũng hơi quá tàn khốc.

Nhưng lúc này khi nghe được câu hỏi ghen ngào của Trần Ly Sâu, gã tu hành giả đang cầm đồng hồ sơ trong tay liền lắc đầu, vẫn không hề có tâm tình gì như trước, không lạnh không nhạt mà đáp: “Không phải ta cố ý, chỉ là tùy ý thôi.”

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 121: Cuộc Chiến Lạ Lùng

Thái độ của gã tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông khi nói những lời này cũng rất tùy ý, thân thể của Trần Ly Sâu không ngừng run rẩy nhưng vẫn không sao phản bác được.

“Không sao.”

Từ Liên Hoa hít vào một hơi thật sâu, khôi phục lại sự bình tĩnh, sau đó chậm rãi đi về phía khoảng sân trống.

“Ta không muốn như vậy.”

Trần Ly Sâu đi đến trước mặt của Từ Liên Hoa, khổ sở nói.

“Bởi vì không đành lòng cho nên mới khổ sở.” Từ Liên Hoa không nhìn Trần Ly Sâu mà chỉ hướng mắt về phía bầu trời trên cao, bình tĩnh đáp.

Hô hấp của Trần Ly Sâu thoáng ngừng lại, hắn trầm mặc một lát rồi lại khổ sở nói: “Dù sao chúng ta cũng đã từng là bạn thân.”

“Ta biết, dù sao chúng ta cũng từng là bạn thân, cho nên nếu lỡ có đả thương đối phương cũng không cần phải nhiều lời.” Từ Liên Hoa nghiêm túc đáp, “Cuộc chiến này ta sẽ xuất toàn lực không lưu thủ, cho nên người cũng chẳng cần phải lưu tình.”

Trần Ly Sâu nhìn Từ Liên Hoa, “Thương thế của người quá nặng.”

Từ Liên Hoa cười cười tự giễu: “Nếu như chỉ có thể đánh được một trận thì giúp bọn họ loại bỏ gã đối thủ xếp thứ năm trên Tài Tuấn Sách cũng tốt.”

“Người còn có thể thắng được ta sao!”

Nghe Từ Liên Hoa nói vậy, Trần Ly Sầu đột nhiên phản nộ: “Vì sao đến lúc này rồi mà người vẫn còn chấp mê bất ngộ!”

Từ Liên Hoa cúi đầu xuống nhìn Trần Ly Sầu đang phản nộ, hắn chỉ bình tĩnh giơ tay lên và nói: “Mời.”

Lửa giận của Trần Ly Sầu như bị một hồ băng nuốt chửng, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Từ Liên Hoa, hắn biết rõ giờ nói bất cứ điều gì cũng chỉ thêm tức giận.

Tay trái của hắn nắm chặt vào thanh kiếm bên hông, sau đó hơi khom người với Từ Liên Hoa và nói: “Mời.”

Tất cả ánh mắt của các thí sinh đang đứng ngoài quan sát đều tập trung vào hai người.

Không chỉ vì hai người là hảo hữu nhưng lại chiến đấu cho hai phe khác nhau, mà còn bởi vì hai người đại diện cho những thiếu niên có chiến lực mạnh nhất trong thế hệ này của Trường Lăng. Đối với tất cả mọi người, khi những gã đứng đầu trên Tài Tuấn Sách thực sự chém giết sinh tử, chỉ cần thực lực không quá cách biệt thì bất cứ sự tình gì cũng có thể phát sinh.

Đối với rất nhiều người, dù không thể qua được vòng kiểm thí thì việc được quan sát cuộc chiến giữa những cường giả thế này đã là bài học bổ ích rồi.

Khom người lại là thể hiện sự khiêm nhường, nhưng đối với Trần Ly Sầu thì đó không phải là động tác dư thừa.

Khi khom người, phần lưng của hắn cũng từ từ phóng ra một cỗ chân nguyên thúc đẩy không khí đi dọc lên trên lưng. Trên đầu hắn bỗng có những làn khí trắng bay lên tựa như khói mây.

Trong đôi mắt của rất nhiều thí sinh hiện lên vẻ khiếp sợ.

Dù sao bọn họ cũng không thể sánh được với cường giả như Trần Ly Sầu. Hắn chỉ vừa mới khởi động đã như giường sắt cung chờ bắn, huyền ảo vô cùng.

“Đệ tứ cảnh!”

Trương Nghi không tự chủ được mà thở nhẹ ra một tiếng.

Hắn đã cảm thấy ngoại trừ chân nguyên thì cơ thể của Trần Ly Sầu còn từ từ phóng ra một ít Thiên Địa Nguyên Khí.

Tứ Cảnh Dung Nguyên.

Chỉ có tu hành giả đạt tới đệ tứ cảnh thì mới có thể dung hợp được một ít thiên địa nguyên khí với chân nguyên trong người, biến thân thể của mình thành một bình chứa thiên địa nguyên khí để phóng ra khi chiến đấu.

Tu vi của Trương Nghi cũng đã đạt đến đệ tam cảnh đỉnh phong, chỉ còn cách tứ cảnh một lần đốn ngộ nữa, nhưng bước phá cảnh này chính là bước gian nan nhất, rất nhiều người mất cả đời vẫn bị kẹt lại tại đó.

Chênh lệch giữa hai tầng này không chỉ nằm ở lực lượng chân nguyên mà còn nằm ở những thủ đoạn chiến đấu mà tu hành giả Đệ Tam cảnh khó mà nắm được.

Việc Trần Ly Sầu vừa bắt đầu đã thi triển khí tức của Tứ Cảnh đã nói lên rằng hắn sẽ vận dụng hết toàn lực, nhưng ánh mắt của Từ Liên vẫn vô cùng lạnh lùng và bình tĩnh.

Hắn đứng bất động tại chỗ, sau đó bỗng chém thẳng một kiếm về phía trước.

Kiếm trong tay hắn không biết được chế tạo từ loại tinh thạch nào mà lại mỏng manh hơn lưỡi kiếm bình thường, có màu hồng phấn nhạt sáng bóng, nhìn qua trông vô cùng đẹp dễ.

Nhưng khi hắn chém ra một kiếm này thì trong không khí lại có một khí tức dữ dội được tỏa ra.

Không hề có vết kiếm.

Nhưng phía ngoài hơn mười trượng lại xuất hiện một vết sáng hình vòng cung như quầng trăng đỏ rực.

Quầng sáng này xuất hiện ngay sau lưng Trần Ly Sầu rồi lập tức biến mất.

Một đám bùn đất bắn lên, bóng dáng của Trần Ly Sầu cũng biến mất khỏi vị trí cũ. Mặt đất nơi hắn vừa đứng xuất hiện một vết kiếm hình cung.

Thân ảnh của Trần Ly Sầu hiện ra cách đó một trượng.

“Thiên Nguyệt Minh?”

Khẽ xoay đầu nhìn vết kiếm hình cung kia, Trần Ly Sầu lên tiếng, có chút không chắc chắn.

Trong tích tắc khi hắn vừa lên tiếng từ Từ Liên Hoa vốn đang đứng bất động đã liên tục chém ra thêm vài kiếm nữa.

Mỗi một kiếm chém ra, quanh người Trần Ly Sầu liền xuất hiện một quầng sáng.

Những quầng sáng này khi vừa xuất hiện thì có màu đỏ rực, nhưng khi các quầng sáng khác xuất hiện trên không trung ngày càng nhiều thì ánh sáng do chúng chiếu ra cũng ngày càng rực rỡ, trông chúng bắt đầu giống với mặt trăng đang di chuyển tuần hoàn.

“Là Thiên Nguyệt Minh, không ngờ rằng cuối cùng người đã luyện thành nó.”

Nhìn cảnh tượng đó, Trần Ly Sầu có chút cảm khái mà lên tiếng.

Vừa nói hắn cũng vừa xuất kiếm.

Rất nhiều người đều biết rằng Trần Ly Sầu thuận tay trái. Hắn vừa bắt đầu thì tay trái liền hút thanh kiếm ra từ trong vỏ, những đám mây trắng đang trôi lơ lửng trên đỉnh đầu liền bỗng ngưng kết thành những giọt nước lấp lánh.

Kiếm của Trần Ly Sầu màu trắng hoàn toàn, kiếm quang phản chiếu trong những giọt nước lấp lánh kia cũng khiến cho chúng trông như những viên bi trắng.

Khi trường kiếm của hắn vừa rời vỏ thì những giọt nước lấp lánh kia cũng không hề rơi xuống, chúng giống như những giọt sương sớm đọng trên lá cây đang đung đưa theo làn gió nhẹ.

Vòng mặt trăng đang liên tục quay tròn bay lên, từng đạo kiếm ý ác liệt lao tới theo những đường cong quỷ dị, không ngừng chém vào Trần Ly Sầu.

Những giọt sương đang chuyển động lơ lửng trong không trung dần tan biến, từng vệt kiếm đánh ra chấn tan hơi nước.

Nhưng không có bất kỳ vết kiếm có thể đến gần được Trần Ly Sầu hơn một trượng. Tuy thế, cảm nhận được kiếm ý xung quanh ngày càng trở nên

ác liệt, đôi mắt của Trần Ly Sầu cũng bất giác nhắm lại.

Hắn đã hoàn toàn rút kiếm ra, mũi kiếm đã rời khỏi vỏ.

Hắn lập tức phản công.

Tay phải của hắn vuốt dọc theo lưỡi kiếm, năm đầu ngón tay chỉ cách lưỡi kiếm sắc bén một khoảng cách bằng sợi tóc.

Đầu ngón tay của hắn không ngừng phun ra từng đợt thiên địa nguyên khí, chúng va chạm vào lưỡi kiếm và bị chẻ thành vô số những sợi tơ tỏa ra bốn phía xung quanh.

Đây là một kiếm cực kỳ tao nhã, tựa như đánh đàn vậy.

Những sắc mặt của rất nhiều thí sinh đang xem liền đại biến, ngay cả khuôn mặt Hạ Uyển cũng trở nên trắng bệch như tuyết.

Hầu hết mọi người đều có thể cảm giác được chuyển động của những sợi tơ được chẻ ra từ thiên địa nguyên khí này vô cùng có quy luật chứ không hề hỗn loạn chút nào, chúng kết thành một đạo kiếm phù trên không trung!

Nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng việc chỉ dựa vào chân nguyên và thiên địa nguyên khí, năm ngón tay thực hiện vài động tác nhỏ đã tạo nên một

đạo kiếm phù như thế là vô cùng tinh tế và vi diệu, không phải chuyện một tu hành giả bình thường có thể làm.

Trong không khí bỗng nhiên có hơi lạnh được sinh ra!

Hiện tại đang là đầu hạ, nhưng khi những đạo kiếm phù được ngưng tụ ra thì lại có vô số hơi lạnh từ khắp nơi trong thiên địa ủa về.

Những giọt sương cũng đóng băng lại trong khoảnh khắc, biến thành màu trắng.

Từng mảng sương trắng bay về phía Từ Liên Hoa đang đứng yên thi kiếm.

Sương trắng tuy mềm nhẹ nhưng lại ẩn chứa một lực lượng kinh hồn, chúng kéo dài ra thành những sợi trắng vô cùng mỏng manh, nhìn qua cứ như Trần Ly Sầu đang khống chế vô số thanh kiếm trắng đâm vào Từ Liên Hoa.

Ánh mắt của Từ Liên Hoa cũng nghiêm túc lại.

Hắn nhắm mắt, thu hồi thanh kiếm trong tay.

Kiếm quang xoay quanh thân thể của hắn một vòng.

Kiếm khí như những bức tường mỏng mọc lên từ dưới mặt đất xung quanh hắn.

Kiếm khí lấp lánh mang theo chút bụi phấn, trông tựa như vô số cánh hoa sen.

“Thiên Biện Liên.”

Trần Ly Sầu khẽ giật mình, giọng nói có chút ngoài ý muốn.

Trong không khí có vô số tiếng nổ lộp bộp vang lên, những sợi sương trắng kia liền thi nhau bay ngược lại.

Tay phải của Trần Ly Sầu liền đưa ra phía trước.

Trong tay hắn như xuất hiện một quả cầu lớn vô hình.

Nhưng trong nháy mắt này đã có vô số những sợi sương trắng xẹt qua thân thể hắn, trên da thịt hắn liền xuất hiện rất nhiều vết thương nông sâu khác nhau, trên khuôn mặt trắng nõn cũng có hơn chục vết máu.

“Chưa bao giờ thực sự chiến đấu với người.”

“Hóa ra người lại mạnh đến như vậy.”

Nhưng động tác của Trần Ly Sầu vẫn không hề dừng lại, thanh kiếm trong tay trái của hắn đâm thẳng ra ngoài.

Kiểm quang màu trắng va chạm vào quả cầu lớn vô hình trong tay hắn.

Tất cả mọi người đều nghe thấy một tiếng cắt xoẹt.

Quả cầu vô hình được ngưng tụ bằng chân nguyên và thiên địa nguyên khí đã bị vỡ thành vô số mảnh.

Trước thân thể của Trần Ly Sầu xuất hiện một dòng sông trắng.

Từ Liên Hoa cảm thấy khó mà hít thở, hắn chật vật đứng lên, không ngừng ho ra bọt máu.

Thân thể của hắn đã tới cực hạn, nhưng hắn vẫn không muốn từ bỏ.

Tay trái của hắn đặt vào chuôi kiếm của mình.

Hắn đã bị kiếm khí từ đằng xa của Trần Ly Sầu ép cho không thở nổi, vậy mà lúc này hắn lại bắt đi về phía trước.

Thanh kiếm kịch liệt quay tròn giữa hai tay hắn.

Một đạo kiếm khí thẳng tắp phóng ra từ mũi kiếm đang xoay tròn, ngưng tụ thành một cây châm.

“Toản Sơn Châm!”

Có người khiếp sợ kêu lên.

Cây châm kiếm khí đâm vào giữa dòng sông màu trắng.

Kiểm khí nhỏ như châm nhưng lại tung hoành như cự thạch (*), dòng sông trắng liên tiếp bị phá hủy.

(*) Cự thạch: tảng đá lớn.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Trần Ly Sầu cũng chậm rãi hít vào.

Trước đây Từ Liên Hoa là bằng hữu tốt nhất của hắn, vậy mà cuộc chiến này lại vô cùng lạ lẫm.

Hắn trầm mặc quan sát đạo kiểm khí đã ngưng tụ đến cực điểm đang xoay tròn, không hề thay đổi động tác mà chỉ bình ổn truyền chân nguyên của mình vào trong thân kiểm.

“Người sẽ không thành công đâu.”

“Người dùng đấu pháp lưỡng bại câu thương... Người cho rằng ta sẽ sợ chết mà nhường người, từ đó người sẽ có được cơ hội mà lợi dụng.”

“Thế nhưng người hiểu ta không đủ.”

Hắn lạnh lùng tự nhủ ở trong lòng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 122: Vở Kịch Lớn Bắt Đầu

Kiểm khí thật nhỏ như châm phá sóng mà vào, buông xuống mi tâm Trần Ly Sầu.

Trường Hà màu trắng liên tiếp sụp đổ, bọt nước chồng chất tầng tầng lớp lớp chụp về trước ngực Từ Liên Hoa.

Cái này tuyệt đối là lưỡng bại câu thương, người bên ngoài nhìn thấy Trần Ly Sầu dễ dàng tránh được, dù sao Từ Liên Hoa đã đến cực hạn, một kiếm này thi triển ra xong sợ sau đó cũng không cách nào thi triển ra được các uy lực kiếm chiêu cùng loại.

Nhưng khiến cho mọi người khiếp sợ là Trần Ly Sầu cũng không tránh.

Hắn trầm mặc nhìn xem đạo kiếm khí này đâm về mi tâm của hắn, chân nguyên vững vàng từ tay tuôn vào thân kiếm, thể nội tích góp tất cả Thiên Địa Nguyên Khí dọc theo kinh mạch hướng về mi tâm.

Từ cổ của hắn cho đến mi tâm, lập tức tuôn ra vô số cổ khí lưu màu trắng. Những khí lưu màu trắng này giao thoa với nhau tạo thành một cái mặt nạ màu trắng, chụp vào trên mặt hắn.

Mà trên mi tâm của hắn, lại có một vệt màu xanh hiện ra rõ ràng.

Một đạo Nguyên Khí màu xanh ngưng tụ, tựa như một cái bia màu xanh trước mặt, nghênh đón Kiếm Khí đâm về mi tâm của hắn.

Quần áo của Từ Liên Hoa bị Phong Lưu thổi vào bay phất phới như cờ xí, một ít góc áo bị xé nát từ người của hãn bay lên như bướm bướm.

Nháy mắt sau đó, bọt nước màu trắng vỗ vào người hãn, kiếm khí của hãn muốn đánh về cái bia màu xanh nho nhỏ.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt của hãn không nhìn vào Trần Ly Sầu mà hướng về bầu trời.

Kiểm ý của hãn lao thẳng lên không.

Người của hãn cũng tựa như Hồ Điệp bay lên, bay về phía trên không.

Nghìn con sóng chồng chất tuôn qua dưới chân hãn.

Một tiếng kêu bén nhọn vang lên.

Kiểm khí đâm ra, trên tấm bia nho nhỏ màu xanh lưu lại một vết kiếm, sau đó hướng lên, trong cuồng phong xuất hiện một chỗ trống rõ ràng cực điểm, Kiếm Khí phóng lên muốn đem bầu trời đâm thủng.

Thời gian giống như dừng lại.

Trong mắt của Trần Ly Sầu đã không còn sự bình tĩnh mà xuất hiện một sự khiếp sợ khó lý giải, cái bia nho nhỏ màu xanh trước mi tâm của hãn bỗng nhiên văng tung tóe, biến thành vô số đầu sóng nhỏ màu trắng.

Những bọt nước màu trắng này cùng với thể nội của hãn thấm ra hoàn toàn bất đồng khí tức, âm âm nện thẳng vào mặt của hãn!

Một tiếng đùng vang lên!

Những tiếng kinh hô không thể tin được vang lên.

Cả người Trần Ly Sầu giống như một cái cốc gỗ bị ném bay ra ngoài, phần gáy của hân vang lên tiếng xương nứt vỡ.

Ngay sau đó một tiếng oanh nặng nề vang lên, thân thể Trần Ly Sầu rơi xuống đất, chấn ra một chùm bụi sóng văng khắp nơi.

Đứng ngoài quan sát trong trận doanh một mảnh tĩnh mịch.

Từ lúc bị đánh trúng đến rơi xuống đất, trong thế giới Tu Hành Giả là một khoảng thời gian rất dài, nhưng mà cho đến lúc này, tuyệt đại đa số tuyển sinh xem cuộc chiến đều không kịp phản ứng tại sao có thể như vậy.

Trần Ly Sầu bị bụi đất bao phủ nhưng chưa chết, trong ánh mắt của hân nhộn nhạo mờ mịt cùng tâm tình rung động, cảm giác được thân thể của mình không thể nào cử động, tiếp theo cảm giác được phần cổ của mình dưới một kích kia phía dưới đã đứt gãy nhiều chỗ.

Đạo Kiếm Ý vừa kích vào mi tâm của hân tựa hồ vẫn còn quanh quẩn trước người của hân, hân mơ hồ bắt đầu minh bạch... Một kiếm kia dĩ nhiên là lợi dụng Nguyên Khí của hân, đúng là tại hân ngưng tụ Nguyên Khí lên mang ra một đạo phù ý!

"Tá Sơn Ngâm!"

"Cái này chính là Tá Sơn Ngâm kiếm thức từ Từ Hầu phủ của các người!"

Một dòng máu tươi từ môi hân tuôn ra, sau đó hân càng thêm không hiểu kêu lên "Tại sao có thể như vậy?"

Thanh âm quanh quẩn trong sơn cốc, thậm chí át đi tất cả các thanh âm chiến đấu gần đó.

Thanh âm này đã trở thành tiếng vọng trong lòng rất nhiều tuyển sinh xem cuộc chiến.

Ánh mắt của bọn hắc đều rơi vào trên người Từ Liên Hoa.

Bởi vì Trần Ly Sầu hô lên tên kiếm thức này, cho nên bọn hắc biết rõ Trần Ly Sầu giờ phút này khó hiểu không phải là bản thân của kiếm thức này.

Mấy giọt máu từ khóe miệng Từ Liên Hoa nhỏ xuống.

Nhìn xem người hảo hữu ngày xưa bây giờ ngã xuống trong bụi bặm, Từ Liên Hoa trầm mặc một lát, nói: "Bởi vì kỳ thật người vẫn luôn sợ ta."

Trần Ly Sầu ngẩn ngơ, càng có vẻ khó tin lên tiếng: "Sợ người?"

"Tuy rằng trên quyển sách nhân tài bài danh cao hơn ta, nhưng mà người vẫn sợ hãi bị ta vượt qua."

Từ Liên Hoa nhìn xem hắc, chậm rãi gật nhẹ đầu: "Người đối với ta rất hiểu rõ, lại càng sợ hãi ta... Cho nên ta biết rõ vừa rồi người tuyệt đối không nhường, bởi vì người muốn tốc chiến tốc thắng, người không muốn có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn, hơn nữa ta biết rõ người tu hành Thanh Sam Bi."

"Làm sao có thể?" Trần Ly Sầu lần nữa kêu lên: "Người làm sao có thể biết rõ?"

"Bởi vì đến thời điểm kiếm hội, trong ánh mắt của người mang theo vẻ thỏa mãn cùng mừng rỡ khác hẳn ngày thường, ta liền biết rõ người nhất định là tu thành Thanh Sam Bi."

Từ Liên Hoa nhẹ nhàng ho khan, nhìn xem hai mắt hắc thất thần, mặt không biểu tình lắc đầu: "Kỳ thật ta rất hiểu rõ người, bởi vì ta biết rõ cảm

thụ trong lòng của băng hữu, cho nên ta biết rõ người nhất định sẽ dùng một kiếm kia để đối phó với ta. Chỉ tiếc người chưa đủ cảm thụ trong lòng của băng hữu, không thể hiểu được ta. Cho nên người vì thế phải bại."

Nói xong câu nói kia, Từ Liên Hoa không hề nhìn đến Trần Ly Sâu, quay người hướng về phía đám người Đinh Ninh đi đến.

Cho đến lúc này, rất nhiều tuyển sinh mới kịp phản ứng... Từ Liên Hoa chiến thắng Trần Ly Sâu, hơn nữa Từ Liên Hoa cũng không có ngã xuống, thậm chí còn có thể đối mặt với một gã đối thủ khác.

Trước tiên là Tạ Nhu, tiếp theo là Hà Triêu Tịch, bây giờ tới Từ Liên Hoa.

Ba người này trong mắt mọi người, đều là dạng tốt thí dễ dàng bị loại bỏ, nhưng mà bọn hắn hết lần này tới lần khác đã lấy được thắng lợi.

"Tại sao có thể như vậy?"

Một gã thiếu niên áo lam cũng nhin không được nữa phát ra thanh âm giống như Trần Ly Sâu.

Hắn cảm thấy tại đây quả thực như có một loại ma chú gì đó ảnh hưởng đến kiếm thức.

"Chu Vong Niên."

Đúng lúc này, tên Tu Hành Giả của Mân Sơn Kiếm Tông rất tùy ý rút ra một cái tên tuyển sinh để thi đấu, hét lên tên của hắn.

Người thiếu niên áo lam này, chính là tên từng lên tiếng trào phúng Đinh Ninh, lại cùng Tạ Trường Thăng từng xung đột ngôn ngữ (nói nôm na là ...chửi nhau) Chu Vong Niên.

Nghe được tên của mình, thân thể Chu Vong Niên đột nhiên chấn động, nhưng trong nháy mắt kế tiếp, thân thể của hắn chấn động càng thêm kịch liệt.

"Đấu với Đinh Ninh." (chết mà chưa)

Tên Tu Hành Giả của Mân Sơn Kiếm Tông rất tùy ý hô lên tên Đinh Ninh.

Xung quanh chợt im lặng tĩnh mịch.

Thậm chí rất nhiều đôi đang giao đấu đều tạm thời dừng tay lại.

Vỡ kịch lớn lúc này mới thực sự mở màn.

"Su..." Trương Nghi quay đầu nhìn Đinh Ninh, tuy rằng biết rõ Đinh Ninh xuất chiến là chuyện sớm hay muộn mà thôi, nhưng mà lúc này không biết là bởi vì loại tâm tình nào, hắn lại khẩn trương nói không ra lời.

"Đừng lo lắng gì cả, yên tâm đi."

Đinh Ninh nhìn hắn một cái, nhẹ giọng nói ra một câu, sau đó hướng về Từ Liên Hoa lúc này đang lê bước trở về gạt đầu tạ ơn, sau đó bình tĩnh đi về sân thi đấu.

Nhìn xem bộ dáng không hề bận tâm của Đinh Ninh, rất nhiều sư trưởng Tu Hành Địa trong ánh mắt đều hiện lên vẻ thưởng thức, nhưng mà nhìn thấy mái tóc Đinh Ninh lấm tấm điểm bạc như là từng giọt sương trắng, những vị này đều âm thầm thở dài.

Tịnh Lưu Ly lông mày hơi hơi nhăn lên, trong ánh mắt hào quang không ngừng chớp động.

Nàng phát hiện trong lòng mình đầy nỗi chờ mong.

Nhìn xem Đinh Ninh bước ra, Chu Vong Niên nuốt xuống từng ngụm nước miếng, sau đó hít sâu một hơi, cũng bắt đầu bước ra, khóe miệng hiện lên một tia vui vẻ lạnh như băng.

Vừa lướt qua vết kiếm trên mặt đất, xem như chính thức bước vào sân thi đấu, Chu Vong Niên ngẩng đầu lên nhìn Đinh Ninh và bắt đầu nói.

"Những người bên cạnh người quả thật làm cho rất nhiều người ngoài ý muốn."

Chu Vong Niên cười lạnh nhìn xem Đinh Ninh, nói:" Nhưng bất kể người bên cạnh người có thắng nhiều hơn nữa, chỉ cần người thua thì cũng không còn ý nghĩa."

"Người nói không sai."

Đinh Ninh nhìn hắn, nhàn nhạt trả lời.

Chu Vong Niên cho rằng Đinh Ninh sẽ phản bác, không ngờ Đinh Ninh lại nói ra một câu như vậy, nhất thời sững sờ không biết trả lời thế nào.

"Cho nên ta sẽ không thua."

Đinh Ninh nhìn ánh mắt kinh ngạc của hắn, bình tĩnh nói:" Hơn nữa đối với người cũng không cần nói ra những lời này, bởi vì ta biết rõ người nói ra những lời này chẳng qua là tự động viên bản thân, chỉ là muốn tăng cường sự tin tưởng cho bản thân, nhưng mà cái này có thể mang đến hiệu quả trái ngược."

Sắc mặt Chu Vong Niên trắng nhợt, lạnh giọng nói:" Ta "tự sướng"... ý lộn tự động viên bản thân?"

"Từ biểu hiện của người, người so với lúc Mân Sơn Kiếm Hội vừa mới bắt đầu đã có được lòng tin."

Đinh Ninh liếc nhìn chuôi kiếm đang nằm trong tay của hắn, nói:" Tin tưởng của người chỉ vẹn vẹn là trong chuôi kiếm này."

Thân thể Chu Vong Niên lập tức cứng lại, nhất thời đúng là nói không ra lời.

Tất cả những tuyển sinh đang đứng bên ngoài, kể cả một ít đang tạm dừng lại để xem trận chiến này, tất cả đều không rõ ý tứ của Đinh Ninh khi nói ra những lời này.

"Người từ trong Kiếm Cốc chọn thanh kiếm này, hẳn là danh kiếm ngày xưa của Đại Ngụy Bách Nhân Kiếm."

"Dùng tu vi của người, có thể từ trong biển bụi gai đi ra, mà toàn thân không mang theo bất kỳ thương thế nào, chỉ có một khả năng chính là người đã tu luyện Thiên Sơn Kiếm Tràng Thiên Ma Ngâm Kiếm Kinh."

"Thiên Ma Ngâm Kiếm Kinh cùng Bách Nhân Kiếm phối hợp với nhau rất tốt, chỉ cần một ít tà âm liền làm cho tâm thần hoảng hốt, những côn trùng bình thường kia căn bản là không biết làm thế nào để chiến đấu."

"Nhưng mà loại tà âm này đối với Tu Hành Giả tâm chí kiên định, vả lại đã sớm có chuẩn bị thì vô dụng."

Đinh Ninh nhìn chăm chăm vào ánh mắt của hắn, bình tĩnh nói ra:" Cho nên người không có khả năng chiến thắng được ta."

"Người..." Chu Vong Niên muốn cố gắng giữ tỉnh táo, muốn làm ra bộ dạng không thèm để ý, nhưng mà sắc mặt của hắn không cách nào che giấu, trở nên càng ngày càng tái nhợt, môi của hắn cũng bắt đầu run rẩy.

"Chênh lệch quá xa."

Đàm Thai Quan Kiếm đứng xa xa nhìn hai tên thiếu niên, nhin không được nhẹ giọng nói một câu với Tịnh Lưu Ly đứng phía trước.

"Hắn không chỉ nhắm vào một mình Chu Vong Niên." Thanh âm Tịnh Lưu Ly lạnh lùng nói:" Hắn muốn công tâm tất cả mọi người nơi đây."

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 123: Sư Đệ Nhà Người, Thật Sự Rất Mạnh

Bách Nhân Kiếm, Thiên Ma Ngâm Kiếm Kinh, tuyệt đại đa số tuyển sinh thậm chí đều chưa nghe qua những cái tên này, nhưng mà nhìn xem Chu Vong Niên thần sắc biến hóa, tất cả mọi người biết rõ những gì Đinh Ninh nói đều là sự thật.

Trong thế giới Tu Hành Giả, kiến thức cũng là một loại lực lượng.

Lúc này tất cả những tuyển sinh nơi đây cũng đã cảm nhận được lực lượng của Đinh Ninh. Cổ Tích Xuân trầm mặc nhìn xem Chu Vong Niên đối diện với Đinh Ninh, hốc mắt hơi lõm xuống lộ ra màu đỏ hồng khác thường, bàn tay đang nắm chuôi kiếm theo bản năng nắm chặt hơn.

Tuy rằng lúc trước có được lòng tin tuyệt đối, nhưng giờ phút này hẳn không thể tránh khỏi cảm giác bị uy hiếp.

Cũng đúng lúc này, hai đồng tử ửng đỏ của hắn đột nhiên co rút lại. Trong sơn cốc không hề có một ngọn đèn dầu nào, nhưng rất nhiều trường kiếm trong tay Tu Hành Giả tản ra một vầng sáng, hắn và tất cả những tuyển sinh đứng bên ngoài đều thấy rõ ràng Đinh Ninh hơi xoay người lại, liếc nhìn trên mặt đất.

Hầu như tất cả những tuyển sinh đều hiện lên vẻ khiếp sợ trong đôi mắt. Chỗ đó có một con rắn màu đỏ sẫm nằm sấp.

Ngay từ khi bọn hắc bắt đầu tiến vào sơn cốc này, những con rắn này đã làm cả bọn khiếp sợ, nhưng mà khi kiếm hội bắt đầu, bọn hắc hầu như quên mất sự tồn tại của loài rắn này.

Nhưng một động tác nhỏ này của Đinh Ninh, gần như đã nhắc nhở tất cả bọn hắc.

Con rắn này vẫn đi theo sau lưng Đinh Ninh như trước.

Mặc dù hiện tại nó có vẻ co rúm lại, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn đi theo sau lưng Đinh Ninh.

Điều này đại biểu cho việc thần phục.

Hình ảnh như thế càng làm cho mọi người kinh sợ.

“Hắc đúng là cố ý đấy.”

Chứng kiến cử động nhỏ vừa rồi của Đinh Ninh, Tịnh Lưu Ly liền dùng một thanh âm chỉ có Đàm Thai Quan Kiếm mới có thể nghe rõ, chậm rãi nói ra.

Đàm Thai Quan Kiếm khẽ vuốt cằm, cách nhìn của hắc cũng đồng dạng như thế.

Tịnh Lưu Ly khẽ rũ mí mắt xuống, nói:” Nhưng ta cảm thấy hắc không chỉ đơn giản như thế.”

Sẽ không đơn giản như vậy?

Vậy kế tiếp hắc có thể làm gì nữa?

Đàm Thai Quan Kiếm khoé miệng hiện lên vẻ tự giễu, thế hệ thiên tài trẻ tuổi của Trường Lăng quả thật không đơn giản.

“Người không có khả năng chiến thắng được ta.”

Nhưng vào đúng lúc này, Đinh Ninh lại bình tĩnh lên tiếng, hần nhìn vào gương mặt biến sắc tái nhợt của Chu Vong Niên, lập lại những lời này một lần nữa, sau đó nghiêm nghị nói tiếp :” Ta đáp ứng Tiết động chủ sẽ lấy thủ danh (đứng thứ nhất), cho nên khi ra tay ta tuyệt đối không lưu thủ.”

Hai tay Chu Vong Niên đều run rẩy, nghe những lời này của Đinh Ninh, hần nhin không được liền nghiêm nghị la lên:” Người nói muốn lấy thủ danh là lấy được hay sao? Đinh Ninh, người không cảm thấy quá mức buồn cười hay sao?”

Đinh Ninh nhìn Chu Vong Niên đã đại loạn tâm thần, không nói thêm gì nữa, chẳng qua là thần sắc an bình cầm lấy chuôi kiếm Mạt Hoa Tàn Kiếm. sau đó giơ ngang kiếm làm lễ.

“Biết rõ thì như thế nào? Những kẻ chết trên chiến trường phần lớn là loại nói như rồng leo, làm như mèo mửa!”

Chu Vong Niên lại không thể nào khống chế tâm tình của mình, quát lên chói tai, một tiếng boong vang lên, một đạo kiếm quang thoát ra khỏi vỏ kiếm.

Thanh kiếm trong tay hần có chuôi màu đen, có rất nhiều tia phù văn màu bạc quấn quanh, trên thân kiếm lại có những phù văn hình bầu dục màu bạc che kín, nhìn qua giống như có hàng trăm con mắt.

Vừa thoát ly khỏi vỏ kiếm, Chân Nguyên trên thân kiếm đã chảy xuôi ra, gió trong sơn cốc thổi lướt nhẹ qua thân kiếm, trên thân kiếm những phù văn màu bạc này liền vang lên vô số thanh âm nức nở nghẹn ngào.

Thanh âm này, giống như là sau một trận đại chiến, trên tường thành phụ nữ và trẻ em cất tiếng nỉ non khóc than.

Chân Nguyên từ Chu Vong Niên trong bàn tay tuôn ra, lại cũng không giống như thủy ngân chảy giống như trôi chảy, trong đó có kỳ diệu ngừng ngắt, từng cổ một Chân Nguyên giúp nhau đưng vào nhau, sửa sang chuôi kiếm tại kéo lê đồng thời chấn động đứng lên, trên thân kiếm phù văn trong phát ra thanh âm bỗng nhiên biến đổi.

Những tiếng khóc trên tường thành kia lập tức trở nên bén nhọn dị thường, giống như lá có vô số móng vuốt sắc bén cào sát lên mặt kiếng, âm thanh này làm cho rất nhiều tuyến sinh đang xem cuộc chiến nổi lên cảm giác sợ hãi, gai ốc nổi lên từng đợt, trong ngực dâng lên phiền muộn, muốn nôn mửa bất tận.

Nhưng mà cùng lúc đó, phía trên không trung lại vang lên thanh âm du dương, giống như có rất nhiều thân ảnh không nhìn thấy ghé qua.

Rất nhiều người trở nên hoảng hốt, kiếm quang mà Chu Vong Niên vừa chém ra, trong ánh mắt của bọn hắn cũng trở nên mờ lung, không quá chân thật.

Tịnh Lưu Ly đôi mắt thanh tịnh như lưu ly, tất nhiên nàng không bị ảnh hưởng của Ma Âm, ánh mắt nàng rơi vào trên người Đinh Ninh.

Đúng vào lúc này Đinh Ninh xuất kiếm.

Tuy rằng nàng cũng như rất nhiều người trong lúc này không cách nào nhìn được vào đôi mắt Đinh Ninh, nhưng nhìn tư thái yên lặng của Đinh Ninh trong chớp nhoáng này, nàng cũng cảm giác được là Đinh Ninh căn bản cũng không bị ảnh hưởng gì.

Động tác của Đinh Ninh cũng không tính là nhanh.

Lúc thân thể của Chu Vong Niên phá không, kiếm quang màu đen xen lẫn màu bạc lóng lánh chỉ cách thân thể của Đinh Ninh mấy trượng, lòng bàn tay của Đinh Ninh mới bắt đầu thăm ra Chân Nguyên.

Chân Nguyên lưu động cũng không vội vàng, chẳng qua là lộ ra vẻ vững vàng.

Khi kiếm của Chu Vong Niên cách hắc khoảng một trượng, Chân Nguyên từ lòng bàn tay của hắc bắt đầu chảy đến đoạn thứ nhất của Mạt Hoa Tàn Kiếm.

Mạt Hoa Tàn Kiếm bắt đầu nở rộ những bông hoa trắng nõn tinh tế, sau đó đoạn thứ nhất trên thân kiếm xuất hiện một vết rách.

Đình Ninh thoáng vung kiếm một phát.

Một chiêu nhu hòa mà tùy ý.

Tựa như ban đêm của mùa hè, một gã đứng trước đình nghỉ mát thấy một con đom đóm bay về phía mình, tùy ý lấy cây quạt ra vỗ vỗ.

Nhưng mà lần vung kiếm này, trong không khí xuất hiện rất nhiều Kiếm Khí có hình dáng như những sợi tơ mỏng.

Kỳ diệu hơn, những kiếm khí giống như sợi tơ mỏng sáng ngời này đang bay lượn trong không trung đột nhiên ngưng kết ra vô số điểm nhàn nhạt ánh huỳnh quang, tựa như vô số con đom đóm bay múa, xinh đẹp mà chân thật.

Những ánh huỳnh quang này đồng loạt hướng về Chu Vong Niên mà bay múa qua. Cánh tay Chu Vong Niên đột nhiên duỗi thẳng.

Theo cánh tay duỗi thẳng ra của hắc, thanh kiếm trong tay hắc cũng giống như đột nhiên kéo dài ra, nhìn thấy đã muốn đâm vào lồng ngực Đình Ninh.

Nhưng đúng vào lúc này, trong miệng hắc bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu kỳ quái mang theo vẻ sợ hãi cùng không cam lòng.

Ma Âm đột nhiên ngưng bật, thân hình hẫ văng ra xa hơn mười trượng.

Từng sợi máu tươi, từ trên thân hình của hẫ chậm rãi nhỏ xuống.

Nhìn xem Đinh Ninh đã thu kiếm, thần sắc trên mặt hẫ hiện lên vẻ không thể tin được.

Tuyệt đại đa số tuyển sinh đang xem cuộc chiến nhìn xem thật nhiều suối máu chảy xuôi trên người Chu Vong Niên, trên mặt cũng hiện lên thần sắc không thể tin được.

Mặc dù lúc này Chu Vong Niên vẫn còn có thể đứng thẳng, nhưng mà bọn hẫ dám khẳng định trong cơ thể của Chu Vong Niên rất nhiều huyết mạch đã bị đâm thủng, thậm chí nội phủ cũng chịu không ít tổn thương, căn bản là không thể nào chiến đấu được nữa.

Nói cách khác, Đinh Ninh chỉ cần ...một nốt nhạc. Đinh Ninh chỉ cần một kiếm đã đánh bại Chu Vong Niên.

Suy nghĩ thấu đáo điều này, những tuyển sinh càng thêm khiếp sợ.

Một kiếm này của Đinh Ninh tinh diệu đến cực điểm, kiếm thức của Bạch Dương Động căn bản là không có khả năng đạt đến.

“Là kiếm thức ghi trên kiếm thai!”

Có người khiếp sợ kêu lên.

Phát ra thanh âm này là Thạch Quan Tử, xuất thân từ Hoành Vân Kiếm Quan, tại quyển sách nhân tài đứng hàng thứ 14.

Những người xung quanh đều hướng ánh mắt về phía hẫ, Thạch Quan Tử thanh âm khẽ run, nói:” Là một kiếm thức trong kiếm kinh ghi trên kiếm thai.”

"Hàn Địa Lưu Huỳnh Kiếm Kinh trong Loạn Lưu Huỳnh Kiếm Thức." Tịnh Lưu Ly hơi nghiêng đầu nhìn Đàm Thai Quan Kiếm, hoặc như là nói cho Đàm Thai Quan Kiếm nghe, hoặc như là tự nhủ: "Hẳn nguyên lai là muốn mang đến cảm giác sợ hãi càng lớn cho những người này, hiện tại những người này nghĩ đến càng minh bạch. . . Có hay không giống như là mình đang dọa chính mình đây?"

Lúc này bầu không khí đã thập phần trầm trọng, nhưng mà Đàm Thai Quan Kiếm lại không nhịn được cười.

Trận đấu lại rơi vào im lặng.

Một gã Mân Sơn Kiếm Tông Tu Hành Giả đã đến bên người Chu Vong Niên, nghĩ cách cầm máu cho Chu Vong Niên.

Nếu như Tu Hành Giả của Mân Sơn Kiếm Tông can dự vào, đại biểu cho trận quyết đấu này đã chấm dứt.

Đình Ninh dĩ nhiên quay người.

Con rắn màu đỏ thẫm kia có chút co rúm lại, nhưng cũng lập tức bò sát theo bước chân của hắn.

Lúc này càng ngày càng có nhiều tuyển sinh đã nghĩ thông suốt.

Một kiếm này của Đình Ninh lập tức đánh bại Chu Vong Niên, nguyên nhân trọng yếu nhất không phải hắn gặp may, cũng không phải năng lực cảm ngộ của Đình Ninh quá mức khủng bố, chẳng qua là chỉ một thời gian ngắn ngủi, từ kiếm thai học được một chiêu kiếm thức cường đại mà tinh diệu.

Mà nguyên nhân trọng yếu nhất, chính là thời cơ Đình Ninh xuất thủ quá mức tinh chuẩn.

Mỗi một điểm huỳnh quang cũng sắc bén giống như phi nhận, hơn nữa bay múa khắp nơi, số lượng kinh người, nếu lấy thực lực của Chu Vong Niên dù có bận vẫn có thể ung dung tiếp được một kiếm, mặc dù không thể ngăn trở tất cả huỳnh quang cũng có thể sử dụng kiếm ngăn cản phần lớn, ít nhất đảm bảo những bộ vị trọng yếu trên thân thể không bị đâm trúng.

Nhưng mà dưới một kiếm này Chu Vong Niên lại hoàn toàn không có năng lực đánh trả.

Bởi vì thời điểm Đinh Ninh cho những huỳnh quang này bay lên, đúng lúc Chu Vong Niên biến chiêu, đột nhiên xuất ra sát chiêu.

Kiểm Ý của Chu Vong Niên đã thành, không kịp cải biến.

Xuất kiếm, tốc độ chảy của Chân Nguyên, Kiếm Khí nhảy lên không, hình thành Kiếm Phù, bay ra huỳnh quang hoàn thành một chiêu kiếm thức tinh diệu, Đinh Ninh đã nắm chắc từng điểm thời gian đến hoàn mỹ, không thể nào bắt bẻ.

Một tiếng vỗ tay rất lớn phá vỡ yên lặng.

Trương Nghi vui mừng đến cực điểm quay đầu qua, chỉ thấy Độc Cô Bạch đang dùng sức vỗ tay.

“Cho dù thay đổi kiếm thức khác, Đinh Ninh cũng có thể rất dễ dàng đánh bại Chu Vong Niên chỉ với một kiếm.”

Nhìn thấy Trương Nghi quay đầu lại, khuôn mặt của Độc Cô Bạch cũng đỏ hồng khác thường, hân nghiêm túc nói:” Sư đệ nhà người, thật sự rất mạnh.”

Bình thường Trương Nghi vốn khiêm tốn đến cực điểm, nhưng mà nghe được câu ca ngợi này của Độc Cô Bạch, hân lại không giữ được khiêm tốn mà trả lời đầy kiêu ngạo:” Sư đệ của ta, vốn là rất mạnh.”

“Hắn đúng là cố ý dọa người, mới cố ý sử dụng chiêu số ghi trên kiếm thai.” Từ Liên Hoa khó khăn lắm mới nuốt xuống từng ngụm nước, nghiêm mặt nói:” Thế nhưng rõ ràng hắn cũng đem ta hù chết rồi.”

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 124: Nữ Tử Thiên Hạ Lâm Kiều Hùng

Không biết tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông dùng thủ đoạn gì mà chỉ qua thời gian mấy hơi thở, vết thương của Chu Vong Niên đã ngừng chảy máu, có điều hắn nhìn Đinh Ninh bình thản trở về chỗ lại nghĩ đến những lời mình nói trước trận đấu này, xấu hổ và giận dữ đến chịu không nổi mà ngất đi.

Tạ Nhu rất kích động. Nàng nhìn Đinh Ninh đang trở lại mà hưng phấn đến nói không ra lời, mặt cũng đỏ bừng lên.

Nàng cho rằng Đinh Ninh sẽ thắng, nhưng không ngờ Đinh Ninh lại thắng Chu Vong Niên một cách nhẹ nhàng như sư trưởng đang giáo huấn đệ tử của mình.

So sánh với không khí náo nhiệt của túp lều bên này, bên kia túp lều lại càng thêm vắng lặng.

Trước lúc Đinh Ninh ra tay, rất nhiều người đều cho rằng hắn khoa trương, mà mục tiêu lấy thứ hạng đầu lại càng đáng chê cười.

Bởi vì dựa theo ghi chép trên Tuần Tài Sách, tổng cộng có mười sáu người có tu vi bước vào Tứ cảnh, còn Đinh Ninh dù cho sắp đạt đến cảnh giới đó nhưng dù sao sự thật thì hắn vẫn chưa chính thức bước vào Tứ cảnh.

Mặc dù trong số tu hành giả bước vào Tứ cảnh kia có một ít bị loại nhưng vẫn còn rất nhiều người có tu vi vượt xa Đinh Ninh.

Giữa Tứ cảnh cùng Tam cảnh tồn tại một khoảng cách không thể vượt qua.

Mà bây giờ... Đinh Ninh dùng một kiếm đánh bại Chu Vong Niên, dễ dàng như Tứ cảnh thắng Tam cảnh.

Tất cả mọi người đều phải thầm thừa nhận rằng Đinh Ninh có thực lực đánh vượt cấp, nói cách khác, hẳn thật sự có thực lực tranh vị trí thứ nhất.

Nhìn phía túp lều đang lặng ngắt như tờ kia, Tịnh Lưu Ly biết rõ Đinh Ninh đã thu được hiệu quả như mong muốn.

Theo nàng thấy, Đinh Ninh không chỉ thực hiện hoàn mỹ một kiếm kia, mà mỗi một động tác, mỗi một câu, thậm chí ngay cả thần sắc đều hoàn mỹ dị thường.

Từ lúc vừa mới bắt đầu, Đinh Ninh đều ở vào hoàn cảnh cực kỳ bất lợi, thậm chí ngay cả chân nguyên trong cơ thể cũng bị ả cung nữ họ Dung ép kiệt, nhưng mà từng bước một, thiếu niên đến từ quán rượu này đã từ từ đảo ngược, khiến người ta có một loại cảm giác mơ hồ tựa như hẳn đã sớm khống chế toàn bộ cục diện.

Trương Nghi nhìn Đinh Ninh đang đi về mà kêu ngạo, hẳn cảm giác mặt mình cũng sáng rực rỡ hẳn lên, là chân chính phong quang, thế nhưng rồi hẳn lại nghĩ tới Tiết Vong Hư, lập tức ánh mắt mơ hồ có nước.

- Trương Nghi...

Nhưng vào lúc này, y bỗng giật mình tỉnh lại, bởi vì y đã nghe được tu hành giả an bài đối trận gọi tên mình.

- ... đấu với Hạ Uyển.

Tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông kia giữ nguyên vẻ mặt vô cảm cùng ngữ khí tùy ý như trước, thế nhưng khi hần báo ra cái tên này, xung quanh lại ồ lên một tiếng.

Khuôn mặt Từ Liên Hoa cứng lại.

Mới vừa một thoáng trước hần còn rất thưởng thức tên tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông luôn tùy ý kia, nhưng thời điểm này gần như nàng muốn kêu ra tiếng giống Trần Ly Sầu lúc trước.

Thân thể Trương Nghi cũng có chút cứng ngắc xoay người lại, nhìn về Hạ Uyển đang đứng ở sau lưng.

Hạ Uyển cau mày thật sâu, vẻ mặt nhìn như vẫn giữ được bình tĩnh nhưng hai tay lại khẽ run lên.

Rất nhiều người giờ mới nhớ rằng chính mình đã bỏ quên một đạo lý cực kỳ đơn giản.

Đó là dù cho khu nghỉ ngơi đã phân rõ làm hai phe, nhưng Mân Sơn Kiếm Tông sẽ không an bài trận đấu theo phe.

Bên Đình Ninh sẽ không chỉ gặp được người phe khác, mà đồng dạng cũng gặp được người của mình.

Cho nên mặc dù mở màn Đình Ninh một kiếm như vậy, mặc dù lúc trước Tạ Nhu và Từ Liên Hoa chiến thắng, thế nhưng bọn hần muốn thắng chung cuộc thì không thể quá đơn giản như vậy.

Trong lúc các thí sinh khác nhao nhao bàn tán, kẻ mặc một thân đồ trắng, có chút cảm giác hạc giữa bầy gà – Diệp Hạo Nhiên lại không hề có vẻ kinh ngạc, chỉ khẽ cười.

Gã giống Tịnh Lưu Ly, cũng hiểu được lúc trước Đinh Ninh biểu hiện bất kể điều gì đều có thể nói là hoàn mỹ. Nếu coi như đây là hai quân đối chiến, Đinh Ninh đã thành công bày mưu tính kế để khí thế bên mình triệt để áp đảo đối phương.

Nhưng mà chỉ một chuyện ngoài ý muốn như thế này lại làm khí thế mà hắn tạo nên bị giảm đi hơn nửa.

Nhìn hướng Trương Nghi cùng Hạ Uyển, hắn rất chờ mong biểu hiện kế tiếp của hai người này sẽ càng thêm ảnh hưởng tới khí thế phe Đinh Ninh.

- Ta...

Lúc này, Trương Nghi theo bản năng lên tiếng, phản ứng đầu tiên của y là muốn trực tiếp nhận thua.

Bởi vì y căn bản không cân nhắc tới bản thân, không cân nhắc có thể tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành có ý nghĩa ra sao đối với một tu hành giả. Y chỉ muốn "tiểu sư đệ" của mình có thể chiến thắng sau cùng. Theo suy nghĩ của y, để cho Hạ Uyển không tốn khí lực đi tiếp mới càng thêm có lợi cho cục diện.

Song ngay lúc y vừa mở miệng, Hạ Uyển đã nhìn ra y đang nghĩ gì.

- Ta nhận thua.

Trước khi Trương Nghi kịp nói xong, Hạ Uyển đã ngẩng đầu lên, mở miệng, bình tĩnh mà kiên định nói ra một câu này.

Tất cả mọi người lập tức ngơ ngẩn.

- Sao... sao có thể có chuyện này.

Trương Nghi ngậy người thoáng chốc, lập tức luống cuống tay chân:

- Cô...

- Ta biết rõ người muốn nói gì.

Y còn chưa nói xong đã bị Hạ Uyển cắt ngang.

Hạ Uyển trực tiếp ngồi xuống cạnh Từ Liên Hoa, sau đó nhìn Trương Nghi đang không biết làm sao, nghiêm túc lắc đầu:

- Dù là người cho rằng ta có thể còn mạnh hơn người, nhưng mà ta và người không giống nhau, ta đi tiếp cũng không phải đệ tử Bạch Dương Động đi tiếp. Nếu như muốn giúp... Vậy phải giúp triệt để một chút.

Trương Nghi ngần ngại.

Tính cách y tuy có chút nhu nhược, có chút cổ hủ, nhưng mà cũng không dằn, cho nên y lập tức hiểu ý Hạ Uyển.

Mà tuyệt đại đa số thí sinh ở đây cũng đều đã minh bạch ý tứ những lời Hạ Uyển nói.

Đinh Ninh nhất định phải đoạt ngôi đầu, là vì phong quang của Bạch Dương Động.

Mà hai đệ tử Bạch Dương Động lấy được thành tích ưu việt trong kiểm hội, tự nhiên là càng thêm phong quang so với một.

Lựa chọn của Hạ Uyển trong mắt nhiều người là có chút không khôn ngoan, là hành động theo cảm tình.

Nhưng mà điều này đại biểu cho thái độ của nàng.

Bởi vì đám người Đinh Ninh này, trong mắt rất nhiều người vốn là không khôn ngoan, luôn hành động theo cảm tính.

- Ý ta đã quyết, hơn nữa nếu như ta đã công khai nhận thua, sư trưởng của Mân Sơn Kiếm Tông đương nhiên đã ghi nhận, giờ người có nói thêm điều gì cũng vô nghĩa.

Nhìn thấy Trương Nghi còn muốn nói gì đó, Hạ Uyển cúi đầu xuống, trầm giọng nói một câu này.

Ai nấy đều thấy được nàng có chút khổ sở.

Dù sao nàng đã vì tham gia lần kiếm hội này mà bỏ ra quá nhiều, nàng cũng luôn mơ ước có thể tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập.

Nhưng mà lúc này, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra nàng đã quyết.

- Nữ tử Trường Lăng lắm kiêu hùng.

Nhìn Hạ Uyển khổ sở rồi lại kiên quyết, Đàm Thai Quan Kiếm đang đứng bất động trong khu nghỉ ngơi cũng phải nhẹ giọng cảm thán một câu.

Lời này của hãn hiệp nhiên tính cả Tịnh Lưu Ly bên trong, nhưng mà nghe được lời tán dương này, Tịnh Lưu Ly lại hơi nhú mày, cải chính:

- Là nữ tử thiên hạ lắm anh hùng.

Nghĩ đến Bạch Sơn Thủy, lại nghĩ tới người mạnh nhất Triệu Kiếm Lô là Triệu Tứ, lại nhìn thấy chuôi tàn kiếm trong tay Đinh Ninh, thân thể Đàm Thai Quan Kiếm không khỏi khẽ chấn động, nghiêm mặt nói:

- Nói cũng đúng.

- Đừng lè mề nữa.

Thấy Trương Nghi cứ đứng loay hoay mãi không biết nên làm sao cho phải, Đinh Ninh chỉ đơn giản ngồi xuống, sau đó bình tĩnh nhìn Trương Nghi, nói:

- Nếu đã thế này, trận chiến kế tiếp không được phụ ý tốt của người ta.

Mặt Trương Nghi hơi cứng lại, hắt sâu một hơi, cực kỳ trang trọng thi lễ với Hạ Uyển, nói khẽ:

- Nhất định không phụ lòng Hạ cô nương.

Thấy động tác của đại sư huynh, Đinh Ninh nhin không được khẽ nhếch môi, nhẹ giọng trêu chọc:

- Cái gì mà không phụ lòng cô nương, làm như bàn chuyện hôn nhân không bằng.

Nghe lời này, Hạ Uyển hơi xấu hổ, trên gương mặt trắng nõn hiện lên một làn ửng đỏ, còn Trương Nghi thì kinh hãi, run giọng nói:

- Sư... sư đệ, chuyện này sao có thể nói giỡn, chẳng phải làm hỏng danh dự của Hạ cô nương sao.

- Nghĩ ngợi đi.

Đinh Ninh vỗ một cái xuống tấm ván gỗ cạnh mình, ý bảo Trương Nghi nên ngồi xuống:

- Cây này không sợ chết đứng, danh dự há nói mất là mất.

Đằng xa xa, vị tu hành giả chịu trách nhiệm an bài tỷ thí của Môn Sơn Kiếm Tông thấy Đinh Ninh còn muốn tùy ý hơn cả mình, khuôn mặt vẫn luôn vô cảm giờ lại có lóe ra một ít hào quang khác thường trong ánh mắt.

Tiếp theo, khi lão thấy được hai cái tên trong cuốn sách mình ngẫu nhiên nhìn trúng, ánh mắt lại càng tràn ngập vẻ hứng thú.

Lão muốn nhìn một chút, sau khi mình đọc lên hai cái tên này, Đinh Ninh sẽ có phản ứng gì.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 125: Hai Kiếm

Lão nhìn Đinh Ninh, sau đó tùy tiện đọc hai cái tên trong cuốn sách với vẻ hứng thú:

- Cổ Tích Xuân đấu với Nam Cung Thái Thực.

Theo tiếng của lão, Cổ Tích Xuân bỗng nhiên ngẩng đầu, bên cạnh hẳn có rất nhiều tiếng thở nhè nhẹ vang lên.

Trong những tiếng thở nhẹ này chứa đựng nhiều tâm tình phức tạp, đồng cảm có, hả hê có, trong số đó lại có không ít tiếng thở phào hàm chứa tâm tình như vừa trút được gánh nặng.

Không ít thí sinh biết Cổ Tích Xuân từng có va chạm với nhóm người Đinh Ninh, mà từ lúc vừa mới bắt đầu, Nam Cung Thái Thực đã là một trong những người kiên định đứng bên cạnh hẳn.

Đây tuyệt đối là trận đấu giữa hai phe đối nghịch, nhưng rõ ràng cũng là trận đấu giữa mạnh và yếu.

Thậm chí, Nam Cung Thái Thực còn không có tên trong số năm mươi thứ hạng đầu trong Tuần Tài Sách. Mà vị trí của Cổ Tích Xuân trong Tuần Tài Sách là thứ ba, lúc trước trong biển bụi gai, Cổ Tích Xuân hoàn toàn chưa chịu tổn thương nào nhưng Nam Cung Thái Thực lại đang bị thương rất nặng.

Đối với một số ít người, trận đấu này còn có ý nghĩa quan trọng là Cổ Tích Xuân sẽ động thủ trước mặt tất cả mọi người.

Ở Trường Lăng, Ảnh Sơn Kiếm Quật không được tính là nơi tu hành đặc biệt xuất sắc. Tuy trong lớp tu hành giả cùng thế hệ của Ảnh Sơn Kiếm Quật, Cổ Tích Xuân cũng là người nổi bật nhưng lúc trước cũng chỉ có chút danh tiếng. Nhưng trong thời gian nửa năm gần gũi, y đã vọt lên trở thành một trong những nhân tài trẻ tuổi mạnh nhất của Trường Lăng. Bản thân chuyện này cũng đã có vô số nghi vấn.

Đối với những thí sinh muốn có kết quả tốt tại Môn Sơn Kiếm Hội mà nói, nghi vấn về y cũng đồng nghĩa với nguy hiểm.

Trong tiếng thở phào của rất nhiều người, lông mày Đinh Ninh khẽ nhíu lại.

Nhìn thấy Đinh Ninh hơi nhíu mày, từ đầu đến giờ, tu hành giả phụ trách chọn cặp đấu của Môn Sơn Kiếm Tông chưa từng biểu lộ sắc mặt nhưng lúc này, khóe miệng của lão khẽ nhếch lên, cảm thấy có chút vui vẻ, trong bóng đêm người ngoài khó có thể phát hiện ra. Lão nghĩ thầm:

- Người lúc nào cũng tỏ ra bình tĩnh nhưng đến thời điểm gặp khó xử thì cũng giống như người thường mà cau mày lại.

Nam Cung Thái Thực hít một hơi thật sâu, nàng nhìn thoáng qua Đinh Ninh và đám người Trương Nghi, trên mặt không có chút sợ hãi nào mà lùi lại.

- Cô nhận thua đi.

Nhưng đúng lúc này, Đinh Ninh chợt lên tiếng, truyền vào tai nàng rất rõ ràng.

Nam Cung Thái Thục lập tức ngăn người, hỏi:

- Vì sao?

- Cô không phải là đối thủ của hân.

Đinh Ninh nhìn chăm chú lên khuôn mặt kiên cường của nàng, lắc đầu, trịnh trọng nói:

- Không có ý nghĩa gì cả.

Nếu người khác dám nói với nàng như vậy, nhất định nàng sẽ tức giận, nhưng Nam Cung Thái Thục biết Đinh Ninh phán đoán không sai.

- Thật sự một chút khả năng cũng không có?

Nàng nhú mày thật sâu, nhìn Đinh Ninh nói với giọng không cam lòng.

- Một chút khả năng cũng không có.

Đinh Ninh nhìn nàng, nói thẳng:

- Thậm chí lưu lại cho hân một vết thương nhẹ cũng không thể.

Nam Cung Thái Thục trầm mặc một hồi, sau đó nói:

- Người có thể đoán loại kiếm kinh hân tu luyện... hoặc có thể nói lý do vì sao hân đột nhiên trở nên mạnh mẽ không?

Đinh Ninh lắc đầu:

- Không biết.

Nam Cung Thái Thục ngẩng đầu, đưa mắt nhìn đôi mắt sáng như tia chớp trong bóng đêm của hân, nói:

- Ta nghĩ ta có thể tiếp hãn một kiếm.

Lông mày Đinh Ninh đã giãn ra lập tức nhú trở lại.

- Ta biết người lo lắng, sợ ta bị thương quá nặng.

Nam Cung Thái Thục nhìn Đinh Ninh, nhẹ giọng nói hết sức nghiêm túc:

- Nhưng ta hứa với người, ta chỉ xuất một kiếm... Ta chỉ cho các người xem hãn xuất kiếm thế nào, sau đó liền nhận thua.

Lông mày Đinh Ninh không giãn ra nhưng hãn cũng không phản đối, hãn suy nghĩ rất nhanh sau đó khẽ gật đầu:

- Nếu đã vậy, người không nên ra một kiếm, người cần đánh hai kiếm.

Nam Cung Thái Thục hơi ngẩn ra, nàng không rõ ý trong câu nói này của Đinh Ninh.

Đinh Ninh nói tiếp:

- Nghịch Thủy Hàn, sau đó Thiên Phàm Tẫn.

Nhất thời, Nam Cung Thái Thục hiểu được một chút rồi lại không rõ ý của hãn lắm.

Nghịch Thủy Hàn và Thiên Phàm Tẫn là những chiêu kiếm mà nàng và đám người Trương Nghi bắt gặp trên kiếm đạo lúc trước, là kiếm thức trong Thủy Linh Lung Kiếm Kinh của Vân Thủy Cung ở kiếm thai.

Đương nhiên, kiếm thức trong Thủy Linh Lung Kiếm Kinh cực kỳ tinh diệu, nhưng đối với kiếm ý của hai chiêu kiếm thức này và cả phương pháp vận chuyển chân nguyên lại có sự khác nhau rất lớn, dường như hoàn toàn không cách nào sử dụng chúng cùng một lúc.

Đình Ninh không giải thích, hắn chỉ bình tĩnh nhìn nàng.

- Được.

Nam Cung Thái Thục cũng không nói gì thêm, khẽ gật đầu, bắt đầu bước tới.

- Sư đệ... Thật sự sẽ không sao chứ?

Sau một hồi do dự, Trương Nghi vẫn nhìn không được, cực kỳ lo lắng hỏi.

- Hãy coi như đây là sự tin tưởng lẫn nhau.

Đình Ninh quay đầu nhìn Trương Nghi, nói tiếp:

- Nếu như đã tin tưởng nhau thì sẽ không có vấn đề gì.

Cổ Tích Xuân nhàn rồi đứng trong sân đấu nhìn Nam Cung Thái Thục từ từ đi tới, mắt y bất giác nheo lại.

Y thấy rõ Nam Cung Thái Thục và Đình Ninh nói chuyện với nhau, chỉ là không nghe nội dung nói chuyện của hai người.

Lẽ nào Đình Ninh cảm thấy Nam Cung Thái Thục có khả năng thắng y?

Điều này khiến y cảm thấy như mình bị làm nhục.

Tay phải của y đặt lên chuôi kiếm, đưa ngang kiếm trước ngực, một cỗ khí tức cực kỳ âm lãnh từ trong vỏ kiếm của y phát ra bên ngoài.

Lập tức, mấy thí sinh đứng gần Cổ Tích Xuân cảm thấy hô hấp khó khăn, ánh mắt không tự chủ nhìn về thân ảnh trước mặt.

Chẳng biết tại sao, bọn họ cảm giác có một cỗ khí tức tức quý dị và nguy hiểm phát ra từ dưới chân mình.

Nam Cung Thái Thục nhìn thẳng Cố Tích Xuân, đương nhiên nàng cũng cảm thấy cỗ khí tức quý dị này. Thậm chí, cỗ khí tức đó còn khiến vết thương trên người nàng giống như có nước đá lạnh xối qua. Dù vậy, lúc này nàng đang cố gắng nhớ lại lời của Đinh Ninh về hai chiêu kiếm, mặt nàng thoáng lộ vẻ trầm ngâm, suy tư.

Sắc mặt Cố Tích Xuân âm trầm thêm vài phần, y nhìn Nam Cung Thái Thục đi vào sân đấu, nói:

- Mời!

Nam Cung Thái Thục đang mãi suy nghĩ về hai chiêu kiếm thức kia nên có chút nhập thần, người không cử động, theo phản xạ trả lời:

- Mời!

Sắc mặt Cố Tích Xuân càng thêm âm trầm, đặc biệt màu đỏ của mắt nơi hốc mắt càng thêm đậm, dường như máu từ trong thân thể y có thể từ đó mà chảy ra ngoài.

Y bắt đầu rút kiếm.

Thanh kiếm của y có màu đỏ sậm, theo đà rút kiếm, đầu vỏ kiếm phát ra màn sáng màu đỏ rực rỡ. Thân kiếm đỏ như máu, trông nó giống như một dòng máu tươi tuôn ra từ trong vỏ kiếm.

Mãi đến lúc này, Nam Cung Thái Thục mới đột nhiên bừng tỉnh.

Bình thường, trong chiến đấu, phản ứng này của nàng là quá mức chậm chạp, mới bắt đầu mà đã dễ dàng mất tiên cơ, thậm chí còn không kịp đoán hướng kiếm của đối phương.

Nhưng nàng quyết định tin Đinh Ninh, bây giờ nàng hoàn toàn không cần suy nghĩ nữa, cũng không cần nhìn Cố Tích Xuân sử dụng kiếm thế gì.

Nàng bừng tỉnh, đột nhiên trong chớp mắt, Nam Cung Thái Thực không chút nghĩ ngợi rút kiếm trong tay làm vang lên một tiếng rít như xé gió.

Kiếm thế tuy nhanh nhưng không rời rạc, hợp thành một thể thống nhất.

Trong khoảnh khắc, xung quanh nàng hình thành một dòng nước chảy lấp lánh.

Cùng lúc đó, kiếm trong tay nàng chém thẳng ra ngược với dòng nước.

Chiêu kiếm này có tên là “Nghịch Thủy Hàn” trong kiếm kinh Thủy Linh Lung của Vân Thủy Cung.

Nếu trong tay Nam Cung Thái Thực là một thanh kiếm lớn, nhất định đạo kiếm quang này sẽ giống như chiếc thuyền lớn đang bơi ngược dòng, mang theo khí chất ngang tàng và bất khuất. Nhưng trong Kiếm cốc, Nam Cung Thái Thực lại chọn một thanh kiếm nhỏ, chỉ dài có một xích(*), thân kiếm lại uốn lượn một cách kỳ dị. Khi kiếm quang phát ra, thanh kiếm giống như một con rắn đang bơi ngược dòng.

(*) 1 xích = 0,3m

Điều khiến mọi người thêm giật mình là chuôi kiếm của nàng có màu bạc, thân tiểu kiếm có màu trắng nhạt. Tuy nhìn qua thấy nhỏ nhưng thanh kiếm này lại cực kỳ sắc bén, hầu hết tu hành giả đứng xem đều cảm thấy khiếp sợ. Tiểu kiếm lướt đi trong dòng nước hầu như không bị lực cản của nước ngăn lại, dòng nước bị chẻ đôi khiến người khác có cảm giác giữa dòng nước và thanh tiểu kiếm như được ngăn cách một tầng không khí rất mỏng.

Có mặt nơi đây đều là những tu hành sư trưởng cường đại vượt xa tu hành giả cùng thời. Vì thế dù quá nửa trong bọn họ đều chưa từng thấy Thủy Linh Lung Kiếm Kinh của Vân Thủy Cung, nhưng ngay thời điểm Nam Cung Thái Thục thi triển một kiếm này, bọn họ cũng có thể dễ dàng đoán được rằng chỗ lợi hại của một kiếm này là ở kiếm khí chém ngược dòng nước óng ánh kia làm văng ra rất nhiều thủy tuyến(*) sắc bén, như thể vô số lưỡi kiếm bằng nước đồng thời đâm về đối thủ.

(*) Thủy tuyến: tia nước

Nhưng có lẽ là do đặc điểm của thanh kiếm của Nam Cung Thái Thục nên lúc này chiêu kiếm không phát động ra bất kỳ thủy tuyến nào mà phát ra rất nhiều tia sáng chói mắt.

Trong nháy mắt, kiếm quang trong tay Nam Cung Thái Thục dường như biến thành vô số thanh kiếm.

Vô số kiếm quang chói mắt phóng tới như muốn bao phủ lấy Cố Tích Xuân, trong số đó, khó có thể phân biệt kiếm nào mới là thật.

Sắc mặt rất nhiều thí sinh trở nên tái nhợt.

Bọn hắn đột nhiên nhận ra nếu đối lại là mình thì chưa chắc có thể đỡ được một kiếm này của Nam Cung Thái Thục.

Sâu trong đáy mắt Cố Tích Xuân cũng hiện ra một tia khiếp sợ nhưng mặt sắc mặt y vẫn không thay đổi chút nào.

Y dùng trường kiếm màu máu chém ra một kiếm nhưng phải phải đánh về phía trước mà là chém xéo xuống mặt đất trước mặt.

Ầm ầm ầm...

Một tràng âm thanh như óc truyền đến tai tất cả mọi người.

Trong ánh mắt khiếp sợ của đa số mọi người, vô số bụi đất dưới mặt đất run rẩy rồi bay lên thành hình trụ phóng tới.

Trong trụ, bụi đất li ti tương tác, va chạm vào nhau tạo thành một cơn bão cát, thân ảnh Cố Tích Xuân nhanh chóng biến mất trong trụ bụi.

Cùng lúc đó, trong bão bụi cuộn cuộn, xuất hiện một kiếm ý lạnh thấu xương.

Đám bụi trở nên vận vẹo, biến ảo, tạo thành hình dáng một vật có đầu nhọn, giống như có rất nhiều thanh kiếm trong sóng bụi tràn đến.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 126: Ngẫu Nhiên Như Cũ

Hàng loạt tiếng hít thở vang lên.

Trăm thí sinh dự đấu kiếm bị bụi mù che khuất tầm mắt, mà điều khiến cho người ta kinh hãi nhất là đám bụi hình kiếm đều ẩn chứa lực lượng cường đại và chân thực.

Loại lực lượng này căn bản là kém xa so với chân nguyên mà Cố Tích Xuân đánh ra, hầu như tất cả những người xem cuộc chiến tuyển sinh này đều cảm giác được nguyên nhân vì sao lực lượng của Cố Tích Xuân lại được phóng đại lên rất nhiều.

- Vì sao lại như vậy?

Trước khi đám bụi hình kiếm được tạo thành, lúc mà từng đám bụi hình trụ bắt đầu bay lên khỏi mặt đất thì lông mày Từ Liên Hoa đã nhíu lại rất sâu, hẳn không tìm được mà trầm giọng hỏi.

Hắn vừa hỏi vừa nhìn về phía Đinh Ninh, bởi vì hắn biết Đinh Ninh hiểu được chuyện gì đang xảy ra hơn tất cả mọi người đang ở đây, thậm chí hiểu rõ hơn cả những sư trưởng của các chốn tu hành kia.

Tuy nhiên Đinh Ninh cũng không quay đầu lại nhìn hắn, chỉ bình tĩnh trả lời:

- Đường kiếm chân thật thì càng dễ dàng ngưng tụ thiên địa nguyên khí.

Độc Cô Bạch nhú mày:

- Địa Mạch Kiếm?

Đinh Ninh gật đầu:

- Một loại Địa Mạch Kiếm.

- Thật sự sẽ không sao chứ?

Nghe những lời đối thoại này, Hạ Uyển nhin không được mà nhìn về phía thân ảnh của Nam Cung Thái Thực, hỏi.

Địa Mạch Kiếm là môn kiếm thuật cực kỳ cường hãn, kiếm khí từ thân kiếm tản xuống khắp nơi dưới mặt đất, lưu lại từng đạo kiếm ẩn hợp nhất với những thông đạo mà địa khí lưu thông, giống như là khắc phù văn dưới mặt đất vậy. Bởi vì phù văn này giống hệt với phù văn được khắc trên Phù khí, có thể tồn tại lâu hơn những dấu vết mà kiếm khí lưu lại trong không khí, cho nên tác dụng dẫn tụ thiên địa nguyên khí của nó lại càng mạnh hơn.

Loại kiếm thuật này thường được ghi chép bên trong vài cuốn sách cổ, hiện nay nó đã thất truyền tại Trường Lăng, thật không ngờ sẽ xuất hiện ở trong tay Cố Tích Xuân.

Nam Cung Thái Thực căn bản không biết Địa Mạch Kiếm là gì.

Thậm chí, lúc này ngay cả khí tức của Cố Tích Xuân nàng cũng không cảm nhận được, hoàn toàn không biết Cố Tích Xuân đang đứng chỗ nào ở phía trước kia.

Nàng chỉ có thể cảm giác được một kiếm này rất cường đại, cường đại đến nỗi chắc chắn lúc này nàng không thể nào chống lại.

Nhưng mà, nàng đã xác định từ đầu là muốn đánh ra hai kiếm, bây giờ một kiếm đã được đánh ra, còn một kiếm nữa với nàng mà nói tất nhiên cũng muốn đánh ra nốt.

Cho nên nàng không ngừng xuất kiếm, muốn sử dụng kiếm thế "Thiên Phàm Tẫn".

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Trong không khí phía trước nàng bỗng nhiên vang lên hoàng loạt tiếng xé gió sắc bén.

Hơn mười đạo kiếm khí bắn ra từ đoàn kiếm trong tay nàng, từng dòng nước lỏng lách ở khu tuyến trạch vây quanh nàng đột nhiên chậm lại, cùng lúc đó, nàng cảm giác được một cỗ lực lượng cực lớn truyền vào người qua thanh kiếm mà không có cách nào chống lại, ngay sau đó trong không khí cũng truyền lại lực lượng giống y như vậy.

Hai chân nàng bỗng nhiên bị nhấc lên khỏi mặt đất, thân thể không tự chủ được mà bay ngược lại phía sau.

Thời điểm mà thân thể nàng bắt đầu bay ngược lại, nàng mới nhìn thấy một rừng kiếm quang màu trắng như những cánh buồm, đến giờ Thiên Phàm Tẫn kiếm thế mới chính thức được hình thành.

Một tiếng quát chói tai khó hiểu khẽ vang lên trong màn bụi, kèm theo đây là từng tiếng va đập nặng nề, rừng kiếm quang màu trắng như những cánh buồm kia trực tiếp bị một thanh kiếm bụi trong màn bụi kia đánh nát.

Nhưng đúng lúc này, trong lúc bay lại phía sau, Nam Cung Thái Thực đã hiểu được kiếm thứ hai này có tác dụng gì.

- Ta nhận thua.

Trên không trung, nàng rất dứt khoát lên tiếng rồi hạ kiếm xuống, sau đó sự khiếp sợ bắt đầu dâng lên trong lòng.

Lúc này một loạt tiếng khinh ngạc cũng bắt đầu vang lên.

Tất cả mọi người bây giờ mới kịp phản ứng, kiếm thứ hai của Nam Cung Thái Thục chính là để rút lui, dùng để thoát ra khỏi phạm vi bao trùm của kiếm thể Cố Tích Xuân đánh ra.

Nhưng mà "Thiên Phàm Tẫn" rõ ràng là một chiêu thức tiến về phía trước, ngay cả phần lớn sư trưởng của các chốn tu hành lúc nhìn Nam Cung Thái Thục thi triển một kiếm này cũng không ngờ rằng nó còn có thể sinh ra hiệu quả như vậy.

Lúc đầu một chiêu "Nghịch Thủy Hàn" cũng là chiêu thức tấn công về phía trước, nhưng rõ ràng là hai chiêu tấn công tiến về phía trước hợp lại với nhau lại có thể tạo ra hiệu quả như thế, khi kiếm thể thứ hai vừa xuất hiện đã tạo ra phản lực đẩy Nam Cung Thái Thục bay về phía sau rất xa.

Nếu đây là những kiếm chiêu mà Nam Cung Thái Thục bình thường vẫn rèn luyện thì đã không thể làm cho người khác cảm thấy khiếp sợ như vậy. . Đây chính là kiếm kinh của Vân Thủy Cung mà nàng học được trên kiếm thai lúc trước, một kiếm thức lạ lẫm như thế, vì sao Nam Cung Thái Thục lại có thể hiểu mà vận dụng được như vậy?

Tất cả ánh mắt của người xem cuộc chiến này đều nhìn lại trên người Đinh Ninh.

Tuy rằng ngoại trừ đám người Trương Nghi, còn lại tất cả mọi người đều không nghe được Đinh Ninh cùng Nam Cung Thái Thục nói chuyện, nhưng mà giờ phút này tất cả mọi người đều có thể khẳng định, hai kiếm như thế chỉ có thể xuất phát từ Đinh Ninh.

Chẳng qua là Đinh Ninh nhìn kiếm thai được bao lâu?

Trên đời lại có quái vật có năng lực linh ngộ như thế sao?

- Có ý tứ.

Tu hành giả của Môn Sơn Kiếm Tông chịu trách nhiệm sắp xếp kiểm thí kia cũng hơi ngẩn ra, lăm bắm một câu, sau đó lại không kìm được mà khẽ thở dài:

- Rất giỏi.

Bất kể là Tịnh Lưu Ly, người chịu trách nhiệm toàn bộ kiểm hội hay những tu hành giả của Môn Sơn Kiếm Tông chịu trách nhiệm cho một phần khảo hạch, đối với Môn Sơn Kiếm Tông mà nói thì họ đều là những tồn tại vô cùng đặc thù, những tu hành giả bình thường khác của Môn Sơn Kiếm Tông đều không thể so sánh được. Vậy nhưng, hầu như tất cả những tu hành giả của Môn Sơn Kiếm Tông chịu trách nhiệm cho mỗi phần khảo hạch đều đánh giá biểu hiện lần này của Đinh Bằng hai chữ:

- Rất giỏi.

Điều này trong tất cả cuộc Môn Sơn Kiếm Hội từ trước tới nay là chưa từng có.

Bụi kiếm bỗng nhiên tiêu tán.

Bụi bặm vốn là thứ cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng khi mà kiếm ý của Cố Tích Xuân biến mất, tất cả bụi bặm trôi lơ lửng ở trước mặt Nam Cung Thái Thực bỗng nhiên rơi xuống như một tấm rèm, làm cho người ta có cảm giác nặng nề một cách dị thường.

Thân ảnh Cố Tích Xuân sau khi hạ xuống lại lần nữa xuất hiện sau lớp bụi, kiếm của y đã vào vỏ, quần áo trên người sạch sẽ như mới, thần thái thập phần tiêu sái, y cũng chỉ xuất ra một kiếm liên thẳng được một trận, nhưng mà vẻ thâm độc trên mặt y lúc này lại càng đậm.

Nam Cung Thái Thực trực tiếp nhận thua, làm cho sát ý của y không có chỗ để phát tiết, giống như dùng tất cả sức lực để chuẩn bị đánh người nhưng cuối cùng lại phải buông tay.

Hơn nữa cho dù y thể hiện ra thực lực kinh người như vậy, thì tiêu điểm của tất cả mọi người lúc này vẫn là Đinh Ninh, ngay cả lời khen rất giỏi của tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông kia cũng là nói với Đinh Ninh.

- Hy vọng ta có thể gặp người.

Y hít một hơi thật sâu, liếc nhìn Đinh Ninh ở đằng xa, tự nhủ trong nội tâm như vậy, sau đó liền im lặng xoay người, quay về chỗ ban đầu.

Y hiểu rõ là hoặc mình phải đoạt được vị trí đứng đầu, hoặc là mình có thể đánh bại Đinh Ninh trong cuộc kiểm thí này, nếu không thì vẫn mãi không thể nào trả thù sự nhục nhã lúc trước.

Bên chiến thắng lại giống như là mình thất bại, bên thất bại lại giống như là mình chiến thắng, tự nhiên lại có thể kéo lại một chút khí thế, sau khi tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông sắp xếp cuộc kiểm thí này khẽ thở dài một tiếng "Rất giỏi", lão liền quyết định sẽ làm cho cuộc kiểm thí này trở nên thú vị hơn.

Vì vậy lão chọn tên một người, sau đó tùy ý nhìn tên một người khác trên quyển sách, bắt đầu lên tiếng:

- Trương Nghi...

Toàn trường bỗng nhiên yên tĩnh.

Trương Nghi và đám người Từ Liên Hoa xung quanh ngạc nhiên liếc mắt nhìn lẫn nhau, thậm chí còn cho là mình nghe lầm, hoặc là tu hành giả của

Mân Sơn Kiếm Tông kia tính sai.

Nhưng tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông kia vẫn tiếp tục lên tiếng:

- ... đấu với Hạ Tụng.

- Ta đấu với Trương Nghi?

Trước khi những người phe Đinh Ninh kịp thắc mắc, một âm thanh chất vấn lạnh lùng đã vang lên.

Người lên tiếng chính một thiếu niên mặc áo đen, lông mày đang khẽ cau lại, không che giấu được sự bất mãn trong ánh mắt nhìn tên tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông.

- Không sai.

Tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông không biểu lộ gì trên nét mặt, chỉ nhìn gã một cái rồi nói vậy.

Người thiếu niên áo đen không kìm nén được sự tức giận, khó chịu nói:

- Ta cùng Trương Nghi đã qua vòng một, những người còn lại vòng thứ nhất cũng chưa đánh xong, bây giờ lại sắp xếp chúng ta quyết đấu, như vậy thật sự công bằng sao?

Đối mặt với câu hỏi của người thiếu niên áo đen, tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông vẫn không biểu lộ một chút tình cảm nào, chỉ hỏi ngược lại một câu:

- Ai quy định tất cả thí sinh tham gia kiếm thí phải vượt qua vòng thứ nhất rồi mới tiến hành đợt thứ hai?

Thiếu niên áo đen ngần ra.

Việc này tất nhiên là chuyện thông thường trong những cuộc tỷ thí bình thường, nhưng đây là Môn Sơn Kiếm Hội, quy tắc kiếm thí đều là do Môn Sơn Kiếm Tông, hoặc có thể nói là do tu hành giả của Môn Sơn Kiếm Tông vui buồn đều không biểu hiện trước mắt này quyết định.

- Đều là những người đã qua một vòng tỷ thí, có cái gì gọi là bất công? Đã đánh qua mấy vòng tất nhiên ta đều nhớ kỹ, sẽ không để các người đánh nhiều hơn một vòng nào.

Tu hành giả Môn Sơn Kiếm Tông nhìn thiếu niên áo đen đang ngây người, mặt không biểu tình chậm rãi nói:

- Thời gian người hoàn thành tỷ thí gần bằng với Trương Nghi thắng Hạ Uyển, cho nên các người đấu với nhau tự nhiên là công bình nhất, nếu miễn cưỡng nói bất công thì chỉ có thể nói vận khí người không tốt bằng Trương Nghi, không gặp được đối thủ bỏ quyền thi đấu thôi.

- Nhớ đúng số vòng, không hề sai sót.

Thiếu niên áo đen cúi người thi lễ với tu hành giả Môn Sơn Kiếm Tông một cái, dùng việc này để thay cho sự xin lỗi.

Gã đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại nhưng những thí sinh và tất cả sư trưởng ở các chốn tu hành lại nhanh chóng lâm vào cảnh khiếp sợ khó tả.

- Chẳng lẽ lần này cũng không phải do lão cố ý?

Âm thanh tức giận của Từ Liên Hoa đột ngột vang lên.

Ánh mắt hằn nhìn thẳng vào tu hành giả Môn Sơn Kiếm Tông, trong đó tràn ngập lửa giận đang thiêu đốt.

Người thiếu niên áo đen kia chính là Hạ Tụng, đối thủ của Trương Nghi do tu hành giả Môn Sơn Kiếm Tông này sắp xếp.

Lúc này Từ Liên Hoa phần nộ là vì Hạ Tụng đứng thứ mười một trên Tài Tuấn Sách.

- Sự phần nộ của người có thể lý giải là vì người không có lòng tin đối với bằng hữu của mình?

Nhìn ánh mắt phần nộ của Từ Liên Hoa nhưng tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông vẫn nở nụ cười cực kỳ ít thấy, sau đó sắc mặt không chút thay đổi trả lời:

- Ta vẫn lựa chọn một cách tùy ý như cũ, ta chỉ lựa chọn một người trong nhóm thí sinh đã tỷ thí xong, đương nhiên cũng không phải cố ý an bài cho hẳn một đối thủ quá mạnh.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 127: Sư Huynh Nhà Ta

Nghe tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông trả lời, Từ Liên Hoa cười lạnh, không chút khách khí nói:

- Ông làm sao chứng minh là ông tùy ý mà không phải là do cố ý chọn? Ai biết được ông có tư tâm gì không?"

Vấn đề này của Từ Liên Hoa là cực kỳ gay gắt, thậm chí mang theo một loại chỉ trích ác ý, thí sinh bình thường có loại suy nghĩ này chỉ sợ cũng không dám nói ra khỏi miệng, nhưng mà phụ thân của Từ Liên Hoa là một trong thập tam Hầu của vương triều Đại Tần, hẳn có đầy đủ thân phận và dũng khí để có thể nói ra lời như vậy.

Nghĩ đến cảnh ngộ lúc trước ở Hà Sơn Gian, tất cả những sư trưởng ở các chốn tu hành cũng không biết tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông này, trong lòng họ đều xuất hiện chút cảm giác lạnh lẽo, nhìn kỹ tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông kia sẽ trả lời thế nào, nhưng người này lại không phật lòng chút nào, lạnh nhạt nói:

- Ta lấy bản thân ta để chứng minh.

- Lấy chính bản thân ông?

Từ Liên Hoa hơi trào phúng nói:

- Chứng minh như thế nào?

Tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông này hơi ngẩng đầu nói:

- Bởi vì ta là Lâm Tùy Tâm, ta làm việc luôn luôn tùy tâm tùy ý, chưa bao giờ bị bất luận kẻ nào thao túng, ngay cả Bách Lý Tố Tuyết cũng không sai khiến được ta.

Sắc mặt tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông này vẫn như trước, không có bất kỳ sắc thái tình cảm rõ ràng nào, hơn nữa giọng điệu nói chuyện cũng vẫn tùy ý như cũ, nhưng mà khi nghe được tên của lão, xung quanh bắt đầu vang lên một loạt tiếng kinh hô.

Tiếng kinh hô này thậm chí còn vang dội hơn gấp mấy lần so với lúc Đinh Ninh dùng một kiếm đánh bại Chu Vong Niên.

- Ngài...

Kiều ngạo như Từ Liên Hoa cũng hoàn toàn ngây người, mắt hấn tròn tròn, rung động nhìn tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông này, chỉ có thể nói ra một chữ, nhưng tự nhiên đã là dùng tới kính ngữ.

- Xuất hiện ở mấy cửa ải lúc trước cũng đều là nhân vật như sư thúc Cảnh Nhận và Thanh Diệu Ngâm, đến cuộc kiếm thí quyết định cuối cùng này, tại sao mấy người này lại cảm thấy Lâm sư bá là nhân vật bình thường hơn so với những người như Cảnh Nhận sư thúc?

Nhìn thí sinh và tất cả sư trưởng ở các nơi tu hành Địa đang khiếp sợ đến nỗi khó có thể khiếp sợ hơn được nữa, Tịnh Lưu Ly có chút khinh bỉ khẽ giễu cợt nói. Nhưng ngay cả chính nàng, ánh mắt nhìn tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông này so với lúc nhìn đám người Cảnh Nhận lại càng thêm tôn kính hơn một chút.

- Có lẽ bây giờ người đã hiểu ta sẽ không bị người khác làm ảnh hưởng, càng không có khả năng bởi vì một ít nguyên nhân bên ngoài mà cố ý làm khó dễ phía các người?

Nhìn Từ Liên Hoa nói không ra lời, tu hành giả của Mân Sơn Kiếm Tông kia bình thản nói.

Thần trí Từ Liên Hoa đã hồi phục, cúi người thi lễ một cái biểu thị sự tôn kính thật sự, giọng nói run run:

- Tại hạ không có dị nghị gì.

- Không thể tưởng tượng được người này chính là tiền bối Lâm Tùy Tâm.

Độc Cô Bạch hoàn toàn không để ý phản ứng của Từ Liên Hoa mà ngẫu nhiên đưa mắt nhìn về phía cuốn sách trên tay tu hành giả kia, không kìm nén được khẽ nói một câu:

- Thật ra trận kiếm hội này... chỉ cần được nhìn thấy những nhân vật trong truyền thuyết này cũng đã cảm thấy đáng giá.

Không nghi ngờ, Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn là những tông môn tu hành mạnh nhất thiên hạ, loại cường đại này không phải vì có một số tu hành giả đặc biệt nổi tiếng và cường đại mà là có rất nhiều tu hành giả cường đại, thậm chí có rất nhiều tu hành giả có thể nói là truyền kỳ.

Trong Mân Sơn Kiếm Tông, có rất nhiều tu hành giả có thể nói là truyền kỳ, Lâm Tùy Tâm là một người trong số đó, thậm chí lão là người duy nhất có thể không cần để đến ý kiến của Bách Lý Tố Tuyết.

Bởi vì lão chính là sư huynh của Bách Lý Tố Tuyết, hơn nữa đã từng là Chương môn sư huynh, là người kế thừa tông chủ do tông chủ đời trước chỉ định, chỉ vì tính tình của lão quá mức tùy ý, rất nhanh liền đem cái chức vị tông chủ này giao cho Bách Lý Tố Tuyết.

Thậm chí ngay cả việc tu hành của lão cũng quá mức tùy ý, toàn bộ việc tu hành cũng dựa vào tâm tình, căn bản không tận lực truy cầu cảnh giới.

Cho nên có một vài lời đồn, lão và Nguyên Vũ Hoàng Đế giống nhau, đều là tu hành giả hoàn toàn có khả năng đạt lên Bát cảnh, chỉ là vì lão không truy cầu cảnh giới tu hành, cho nên hiện tại thiên hạ lúc này mới chỉ có một mình Nguyên Vũ Hoàng Đế tu đến Bát cảnh.

Về việc tính tình tùy ý của lão còn lưu truyền lại rất nhiều chuyện cũ, bởi vì lão tùy tính nên lão có thể vì một người không liên quan gì đến tu hành giả, xâm nhập ngàn dặm trong hoang mạc đuổi giết một đám đạo tặc cường đại, thậm chí những tên đạo tặc kia thực lực vẫn còn cao hơn lão. Bởi vì lão tùy tính nên lão đã cự tuyệt rất nhiều lời mời cùng yêu cầu của vô số quý nhân, thậm chí ngay cả thời điểm tông chủ đời trước của Mân Sơn Kiếm Tông hay bây giờ là Bách Lý Tổ Tuyết yêu cầu lão xuất thủ, lão cũng đã từng cự tuyệt.

Phẩm tính một người, không phải biểu hiện ở một sự tình nào đó, mà là thể hiện ở việc lựa chọn trong rất nhiều thời khắc sinh tử. Tất cả mọi người ở đây không ai hoài nghi Lâm Tùy Tâm nghe theo ý nguyện của người khác, thậm chí tất cả mọi người ở đây đều hiểu rằng, Lâm Tùy Tâm xuất hiện ở giai đoạn sau cùng của kiếm hội này, chỉ có thể là vì bản thân lão cảm thấy hứng thú.

Nếu như không có bất kỳ người nào có dị nghị, cuộc tỷ thí giữa Trương Nghi và Hạ Tụng tất nhiên sẽ bắt đầu.

- Không được nhu nhược.

Đinh Ninh nhìn Trương Nghi, rõ ràng là sư đệ nhưng lại giống như sư trưởng chăm chú nhắc nhở, nói:

- Huynh phải hiểu được một điểm, đối mặt với đối thủ như vậy, mặc dù huynh thật sự muốn giết đối phương, huynh cũng không có khả năng giết

được.

Nghĩ đến mình thân là sư huynh mà vẫn còn phải nhờ sư đệ hao tâm tổn trí, Trương Nghi có chút xấu hổ khẽ gật đầu.

- Lúc do dự, hãy nhớ tới Tiết Động chủ.

Đình Ninh cũng gật đầu nhẹ một cái, sau đó lại bổ sung một câu.

Trương Nghi ngẩn ngơ, khẽ cúi đầu xuống.

- Tiểu sư đệ, ta biết rồi.

Hắn thầm nói một câu, cũng không cần phải nói nhiều liên xoay người sang chỗ khác.

Lúc tâm tư trong đầu không được ổn định, Trương Nghi mới có thể gọi sai theo thói quen, gọi Đình Ninh là tiểu sư đệ.

- Trương Nghi nhu nhược là do bản thân hắn quá mức thiện lương khoan hậu.

Nhìn bóng lưng Trương Nghi, Từ Liên Hoa quay đầu lại nhìn Đình Ninh, không e dè dùng giọng lạnh lùng nói về cái nhìn của mình đối với Đình Ninh:

- Người vừa nãy nhắc đến Tiết Động chủ, không khác nào ép hắn dốc sức liều mạng.

- Ta hiểu rõ ý của người.

Đình Ninh nhìn khuôn mặt có chút lạnh giá của Từ Liên Hoa, bình tĩnh nói:

- Cảm nhận của người ở đây là dưới tình huống huynh ấy không địch lại Hạ Tụng, bởi vì ta đề cập tới Tiết Động chủ với huynh ấy nên huynh ấy sẽ không dễ dàng nhận thua, như vậy huynh ấy có khả năng liều đến nỗi ngay cả mạng mình cũng không cần. Người để ý như vậy là bởi vì người coi huynh ấy là bằng hữu chân chính, nhưng người không được quên, huynh ấy chính là sư huynh của ta. Bây giờ Động chủ không còn ở đây nữa, huynh ấy và Thẩm Dịch là hai người thân nhất của ta ở Bạch Dương Động, trong lòng ta phải chú ý an nguy của bọn họ hơn người.

- Ta hiểu rõ sư huynh của ta hơn người.

Sau đó hơi ngừng lại một chút, Đinh Ninh quay đầu lại nhìn Trương Nghi đã đi vào sân đấu, giọng nói nhẹ nhàng mà lại rất nghiêm túc:

- Huynh ấy tuyệt đối mạnh hơn so với tưởng tượng của tất cả mọi người các người.

Trong lời nói của Đinh Ninh có loại lực lượng khó tả có thể làm cho người ta trở lên bình tĩnh, Từ Liên Hoa cũng đã bình tĩnh trở lại, hơi khẽ chau mày, nói:

- Ý của người là hẳn có khả năng đánh thắng được Hạ Tụng?

- Trong chiến đấu chân chính, phát ra được tác dụng mang tính quyết định không chỉ có tu vi, còn có rất nhiều nhân tố khác, ví dụ như trí tuệ. Sư huynh của ta có trí tuệ hơn xa so với đại đa số người.

Đinh Ninh nhẹ nhàng gật đầu, nói ra.

Từ Liên Hoa im lặng trở lại.

Hắn nghĩ, với tu vi của mình mà vẫn còn bị thương nặng trong biến bại gai, nhưng Trương Nghi lại có thể mang theo mình đi ra mà không mất sợi tóc nào, cho nên hẳn cảm thấy Đinh Ninh nói đúng.

Phía bên kia túp lều, tất cả thí sinh cũng không ai xem trọng Trương Nghi.

Cho dù là bọn họ thấy được biểu hiện của Trương Nghi trong biến bại bại, chỉ sợ bọn hắn cũng cảm thấy Trương Nghi sẽ thua là điều không thể nghi ngờ.

Người soạn thảo Tài Tuấn Sách, nhất định là uyên bác sáng suốt, rất hiểu việc tu hành, là đại tu sĩ có ánh mắt cực cao, cho nên hầu như tất cả tu hành giả trong Trường Lăng đều thừa nhận uy tín của Tài Tuấn Sách.

Ngay cả năm mươi thứ hạng đầu của Tuấn Tài Sách mà Trương Nghi cũng không thể bước vào, còn Hạ Tụng lại được xếp hạng thứ mười một.

Trương Nghi luôn luôn tu hành ở Bạch Dương Động, Bạch Dương Động ở toàn bộ Trường Lăng mà nói chỉ có thể coi là tông môn hạng ba, cho nên lúc Tiết Vong Hư thể hiện ra tu vi Thất Cảnh mới có thể làm cho người ta cảm thấy giật mình. Mà Hạ Tụng là đệ tử của Tri Thiên Kiếm Tràn, ở Trường Lăng, Tri Thiên Kiếm Tràn tuy không bằng hai siêu tông môn Mân Sơn Kiếm Tông và Linh Hư Kiếm Môn, nhưng tuyệt đối cũng là một trong những nơi tu hành mạnh mẽ ngay phía sau.

Vào mùa xuân năm nay, ở Thiên Tu Viện của Tri Thiên Kiếm Trang, Hạ Tụng ngộ được khí cơ, bước vào Tứ cảnh, còn Trương Nghi vẫn còn dừng lại ở Tam cảnh.

Hạ Tụng cũng cho là như vậy.

Cho nên nhìn Trương Nghi đang cúi thấp đầu đi về phía mình ở hướng đối diện, người thiếu niên áo đen cường đại này hơi nhú mày, nhưng tay phải vẫn đặt lên trên chuôi kiếm được treo ở bên hông, gật đầu làm lễ với Trương Nghi, nói:

- Người xuất thủ đi.

Trương Nghi hơi khom người làm lễ, nắm lấy trường kiếm Triệu Kiêm Lô mà vẫn luôn giống như có ngọn lửa mạnh mẽ đang thiêu đốt ở bên trong, giơ ngang trước ngực, nhưng lại nói:

- Mời Hạ huynh trước.

Hạ Tụng hơi ngần ra:

- Người để ta xuất thủ trước?

Trương Nghi kính cẩn nói:

- Vừa rồi Hạ huynh đánh nhiều hơn ta một trận, tất nhiên ta có phần chiếm ưu thế.

Nghe Trương Nghi trả lời, khóe miệng Hạ Tụng từ từ để lộ ra một vẻ chế giễu không dễ phát hiện.

Gã để ý, từ khi bắt đầu kiếm hội, Tiết Vong Hư chết, Đinh Ninh bắt đầu biểu hiện ra thái độ thề không cúi đầu, trận kiếm hội này đối với tất cả mọi người trong Bạch Dương Động đều mang ý nghĩa tàn khốc, mà giờ phút này Trương Nghi vẫn làm ra vẻ ta đây như thế, quả thật giống y như lời đồn: quá cổ hủ, quá mềm yếu.

Đối thủ như vậy, tất nhiên sẽ khiến lòng gã nảy sinh sự xem thường.

- Đã như vậy, xin mời.

Gã cũng không từ chối nữa, tay phải từ từ đặt lên chuôi kiếm màu hơi vàng, sau đó xuất kiếm.

Một âm thanh vang lên, một đạo kiếm khí thẳng tắp, sáng loáng như thực chất cắt thẳng về phía trước, ngay trong khoảnh khắc lại chia làm ba luồng,

vẫn bay thẳng về phía trước như cũ, cắt về phía Trương Nghi.

Đây là tam phân kiếm thức bình thường, sở dĩ gã xuất ra kiếm thức như vậy, một là không muốn chiếm tiện nghi của Trương Nghi, hai là kiếm ý này cực kỳ vững chắc, gã tự cho là ở tình huống tu vi cao hơn đối thủ, gã chỉ cần thận trọng là lấy được thắng lợi.

Trương Nghi ngẩng đầu.

Đối mặt với ba luồng kiếm khí đang chém tới, hắn lựa chọn nhảy lên.

Dưới chân hắn xuất hiện hai dòng khí làm cho cả người của hắn nhảy lên cao, trường kiếm nóng rực trong tay cũng tùy ý chém ra phía trước.

Bỗng nhiên trên không trung có chút ẩm ướt.

Cảm nhận được một chút hương vị của hơi nước, lập tức Hạ Tụng đứng yên không động đậy, vẻ mỉm cười đầy trào phúng trên khóe miệng lại càng thêm rõ ràng.

Kiếm trong tay gã nghiêng lên rồi đâm ra, theo cổ tay gã khẽ nhúc nhích, một vòng sáng chớp chờn từ trên kiếm của gã tản phát ra.

Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng.

Gã từng nghe nói qua việc Trương Nghi ra tay một lần tại ngô Ngô Đồng Rừng Lá, biết Trương Nghi ở bên trong Mặc Viên Chu gia ngô được một chiêu kiếm ý rất mạnh, sẽ có có vô số hạt mưa sắc bén từ phía trên không rơi xuống, bao trùm phạm vi cực lớn.

Nhưng nếu mà là mưa, vậy thì gã chỉ cần một cái ô.

Vừa vặn trong Tri Thiên Kiếm Tràng có một thức kiếm thế "La Thiên Tán" rất mạnh.

Màn sáng mờ mờ được tạo ra, giống như là một cái ô phi thường hoa lệ.

Nhưng ô đã chuẩn bị mà mưa lại không rơi.

Khi Trương Nghi nhảy lên, hơi nước đang ngưng tụ trước người bỗng nhiên phát ra âm thanh xé gió lạnh lẽo.

Theo Trương Nghi vung kiếm, một dòng nước lỏng lách giống như một con rồng quay cuồng vặn vẹo trên không trung lấy tốc độ khủng khiếp hung hăng vọt tới trước mặt Hạ Tụng.

Vô số cảm giác khiếp sợ dần hiện ra trong mắt Hạ Tụng.

Gã nín thở, mạnh mẽ đem kiếm thế ép xuống.

Ầm, một tiếng vang thật lớn do phía màn sáng và dòng nước lỏng lách mạnh mẽ va vào nhau, nổ tung thành một đoàn bọt nước kinh người.

Phản ứng của gã cực nhanh nhưng kiếm thế đã hết.

Còn kiếm thế của Trương Nghi vẫn còn.

Ngay lúc này, tóc của Trương Nghi dựng lên như rất nhiều con rắn đang vũ động tinh tế. Bên bờ nguy hiểm, hấn tận lực khống chế tốc độ chân nguyên tuôn ra trong cơ thể, gắng hết sức nhanh chóng rút chân nguyên vào thân kiếm trong tay.

Oành, một tiếng chấn động không ngừng vang lên.

Một đoàn sóng lửa từ trên thân kiếm tuôn ra, thiêu cháy vô số giọt nước xung quanh, trong khoảnh khắc đem những giọt nước này thiêu cháy thành vụ khí ẩn chứa sức nóng cường đại, đánh đến trước người Hạ Tụng.

Tất cả những người xem kiếm thí đều nín thở.

Các thí sinh mặc dù ở khoảng cách rất xa cũng đều cảm nhận được luồng sóng nhiệt lan đến trước mặt.

Tất cả mọi người đều khẳng định Hạ Tụng không kịp ứng biến, hoàn toàn không có khả năng thoát ra khỏi phạm vi bao phủ của màn khí sương mù kia.

Từ Liên Hoa cũng hoàn toàn ngờ ngẩn, y cũng không nghĩ tới Trương Nghi sẽ có biến hóa như thế, có thể phát động một kích mãnh liệt tuyệt vời như vậy.

- Đưa một có thể trả lại ba, đây chính là sư huynh nhà ta.

Vào lúc này Đinh Ninh bình tĩnh ngưng mắt nhìn luồng sóng khí nóng rực kia, nhẹ giọng nói.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 128: Một Thanh Kiếm Khác

Cùng lúc Đinh Ninh mở miệng, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên từ trong sóng khí nóng rực.

Theo âm thanh thê lương thảm thiết này, làn khí nóng rực được đánh ra như sóng lớn bỗng nhiên ngừng lại, tiếp theo là bị một cỗ lực lượng kinh khủng làm cho nổ tung thành vô số bạch tuyến, xuy xuy bắn ra bên ngoài.

Thân ảnh Hạ Tụng hiện ra rõ ràng ở trung tâm sóng khí bị nổ tung đó, trên người gã không chỉ có uy lực còn sót lại, bên ngoài quần áo còn có một tầng khí lưu chuyển động theo quy luật, làm cho nhiều người xem kiếm thí cảm thấy tim đập nhanh một cách bất an, đồng thời đầu tiên đều cho rằng Hạ Tụng đã dùng thủ đoạn kinh người nào đó hoàn toàn chặn đứng một kiếm này của Trương Nghi.

Nhưng ngay sau khi nhìn rõ khuôn mặt của Hạ Tụng, trong nháy mắt những người này đều không tự chủ được mà phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Gương mặt Hạ Tụng vốn anh tuấn, trắng trẻo, bây giờ toàn bộ đều xuất hiện đầy bong bóng nước làm cho người khác nhìn thôi cũng đã cảm thấy vô cùng đau nhức .

- Có phải là vẫn có một chút nhu nhược?

Nhìn thấy cảnh như vậy, lông mày Từ Liên Hoa cau lại, không kìm được nói với Đinh Ninh.

Lúc này, khuôn mặt Hạ Tụng tuy rằng cực kỳ đáng sợ, nhưng gã dù gì cũng là tu hành giả đạt đến Tứ cảnh, cho nên Từ Liên Hoa có thể khẳng định vừa rồi vì không muốn bị đun sôi nên gã đã đem thiên địa nguyên khí tích góp trong cơ thể thể xuất ra. Bây giờ Hạ Tụng vẫn còn đứng vững, tức vẫn có thể chiến đấu như cũ.

Chỉ cần có thể tiếp tục chiến đấu, cho dù thiên địa nguyên khí tích góp được trong cơ thể không còn như thì số lượng chân nguyên của Hạ Tụng cao hơn Trương Nghi, bản thân gã lại là tu hành giả Tứ cảnh, gã chắc chắn có được nhiều thủ đoạn chiến đấu huyền diệu hơn Trương Nghi.

Theo y quan sát, nếu như một kiếm của Trương Nghi có hiệu quả, hẳn là không nên cho Hạ Tụng bất kỳ cơ hội thở dốc nào, nên tiếp tục xuất kiếm, nhưng hiện tại Trương Nghi lại nhìn Hạ Tụng giống như có chút không đành lòng, không tiếp tục đoạt lấy cơ hội tấn công tiếp.

Tuyệt đại đa số những người ở đây, cho dù là cường giả như Độc Cô Bạch, Hạ Uyển và Dịch Tâm đều có cái nhìn giống với Từ Liên Hoa, cho rằng việc Trương Nghi dừng lại chờ đợi đã làm cho ưu thế được hình thành nhờ một kiếm kia hoàn toàn biến mất.

- Chờ cái gì? Chẳng lẽ cảm thấy một kiếm như vậy cũng đã có thể đánh bại Hạ Tụng sao?

Phía bên kia túp lều, thậm chí có người phát ra tiếng cười lạnh nói như thế.

- Sư huynh của ta là tín nhân(*).

(*) Tín nhân: người giữ chữ tín

Nhưng khi đối mặt với nghi vấn như vậy, Đinh Ninh vẫn lắc đầu, bình tĩnh nói:

- Sư huynh của ta nếu như đồng ý với ta là sẽ không nhu nhược thì bây giờ huynh ấy chờ đợi tất nhiên là xuất phát từ suy tính khác chứ không phải là do nhu nhược.

Từ Liên Hoa khẽ nhú mày, y có phần không đồng ý cách nhìn của Đinh Ninh.

Vấn đề tính cách, thông thường là vấn đề khó vượt qua nhất.

Đúng lúc này, Hạ Tụng lên tiếng:

- Ta thừa nhận đã xem thường người.

Hạ Tụng cố gắng không nhìn lên bất kỳ chỗ da thịt nào trên người, nhưng chỉ cần ánh mắt liếc qua bong bóng nước, gã tự nhiên biết trên hình ảnh gương mặt mình và da thịt trên thân thể ra sao. Nghĩ đến bộ dạng của mình trong ánh mắt mọi người, cảm giác này khiến gã khó chịu hơn cả đau đớn, do đó hai tay gã vốn vững vàng thì bây giờ lại không ngừng rung động.

- Nhưng người không nên quá mức kiêu ngạo, không nên cảm thấy chỉ cần một kiếm là có thể đánh bại ta.

Gã cắn chặt răng, nhìn Trương Nghi đang đứng ở phía đối diện cách mình mấy trượng, âm thanh cố gắng phát ra qua kẽ răng.

Chẳng biết tại sao khi gã vừa nói một câu này, tất cả những người xem kiếm thí, kể cả tên thí sinh lúc trước nhìn không được mà cười lạnh nói Trương Nghi đang chờ cái gì kia, đều cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Có điều Hạ Tụng không cho tất cả những thí sinh này có đủ thời gian suy nghĩ, sau khi nói ra một câu kia, gã hét to lên một tiếng.

Theo tiếng hét to này, phía sau gã xuất hiện năm đạo quang văn sáng ngời.

Kiểm trong tay gã lúc này còn chưa động, ai cũng không biết năm đạo quang văn sáng ngời như chiếc cánh dài được tạo ra như thế nào, nhưng chỉ trong chớp nhoáng, trên bầu trời xuất hiện năm đám mây màu trắng như đang xen lẫn vào nhau.

Năm đám mây màu trắng lấy tốc độ kinh người hạ xuống, hội tụ bên trên thanh kiếm trong tay Hạ Tụng.

Chuôi kiếm này của gã có màu vàng nhạt lập tức như được đắp một lớp vỏ ngoài màu trắng.

Gã xuất kiếm.

Thân ảnh của gã và Bạch Khôi Kiếm phá không lao tới, đòn tấn công nhắm thẳng về phía Trương Nghi.

- Đây kiếm thức gì?

Sắc mặt Hạ Uyển lập tức thay đổi, không thể tin được mà phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Một kiếm này giống như là bản lĩnh của tu hành giả đạt tới Bàn Sơn Cảnh mới có, nói chính xác là quả thực có thiên địa nguyên khí hội tụ trên thân kiếm của Hạ Tụng... Mặc dù đây không thể nào là Bàn Sơn Cảnh thật sự, nhưng cũng là một loại mô phỏng bản lĩnh của Bàn Sơn Cảnh.

Kiểm quang xuyên qua, mũi kiếm tách không khí ra làm hai rồi đẩy sang hai bên giống như một làn sóng hỗn loạn đang không ngừng gào thét, phát ra tiếng trầm đục.

Bởi vì có rất nhiều thiên địa nguyên khí hội tụ giống như Bàn Sơn Cảnh, một kiếm đơn giản như vậy đã biến thành một kiếm thức cương mãnh nhất mà nàng chưa từng nhìn thấy.

- Thiên Địa Hợp. . . Chỉ có thiên hợp mà không cùng địa hợp, một kiếm cường đại nhất cùng tinh diệu nhất trong Tri Thiên Kiếm Kinh lại bị biến thành một kiếm chỉ có cái dừng của thất phu.

Bên trong túp lều, Tịnh Lưu Ly lắc đầu, ánh mắt tuyệt mỹ của nàng toàn bộ đều là thần sắc coi thường.

Nàng có chút xem thường Hạ Tụng khi thi triển một kiếm này, nhưng trong mắt tuyệt đại đa số thí sinh cùng tuyệt đại đa số sư trưởng ở các chốn tu hành thì Trương Nghi tuyệt đối không có khả năng đỡ được một kiếm này.

Từ khi bắt đầu, phản ứng của Trương Nghi hình như đã chậm.

Khi mà kiếm ý của Hạ Tụng rời khỏi, Trương Nghi vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, cho nên bây giờ hẳn không còn cách nào để né một kiếm này.

Hắn chỉ có thể đỡ.

Phốc phốc hai tiếng chấn động nhẹ nhàng vang lên dưới chân Trương Nghi.

Thân thể của hắn khom xuống, thanh trường kiếm của Triệu Kiếm Lô đỏ thẫm trong tay hắn bắt đầu tản ra khí tức nóng rực mạnh mẽ hơn.

Khô ý bắt đầu tỏa ra trong không khí.

Tất cả mọi người giống như chứng kiến một cái sừng dê đỏ thẫm uốn lượn vừa cứng vừa dày đón nhận một kiếm này của Hạ Tụng.

Bạch Dương Thiêu Giác, là ý muốn giăng co.

Một chiêu Trương Nghi thi triển lúc này chính là kiếm thức phòng ngự đứng đầu trong tất cả kiếm kinh của Bạch Dương Động.

Hắn đã được Tiết Vong Hư tự tay dạy dỗ, công thêm với tính cách của mình, hắn càng dễ dàng lĩnh hội chân ý của kiếm thức này. Do đó, có thể nói, bây giờ thi triển kiếm thức này là vô cùng phù hợp.

Một tiếng nổ mạnh như tiếng trống nặng nề vang lên.

Kiếm quang mang theo khôi giáp màu trắng trong tay Hạ Tụng chấn động, hoàn toàn bị một chiếc sừng dê đỏ thẫm cứng rắn chặn lại, cảm giác trì trệ bắt đầu xuất hiện.

Bên trong chấn động rất dữ dội, toàn bộ bong bóng óng ánh ở da thịt trên toàn thân Hạ Tụng bị phá vỡ, vô số giọt dịch thể giống như mồ hôi văng ra, bắn tung tóe.

Hạ Tụng cảm thấy đau đớn.

Gã hét to một tiếng, kiếm trong tay phải vẫn tiếp tục dồn lên phía trước.

Sừng dê đỏ thẫm hơi nghiêng lên, hai chân Trương Nghi cách mặt đất một chút, giống như một con dê rừng đối đầu với đối thủ có lực lượng chênh lệch quá lớn, dùng cả người đều chống cự không nổi, sắp bị đánh rơi từ trên vách núi xuống.

Chất liệu trường kiếm của Triệu Kiếm Lô là đệ nhất thiên hạ, lúc này giữa hai lực lượng lớn kiếm chế lẫn nhau nên cả hai thanh hơi cong lại và không ngừng nứt ra.

Cũng vì không ngừng nứt ra, cho nên Trương Nghi buông tay.

Vào lúc một loạt tiếng kinh hô không thể hiểu được, Trương Nghi dứt khoát buông thanh trường kiếm của Triệu Kiếm Lô đang nắm chặt trong tay phải ra.

Xuýt một tiếng.

Trường kiếm đỏ thẫm bị đánh bay ra sau, xẹt qua gương mặt hắc, như một con sông đỏ bị thiêu đốt, thậm chí cắt đứt một vạt tóc bên cạnh tai hắc, có điều ánh mắt hắc vẫn yên lặng như cũ.

Bởi vì chuôi kiếm này thoát ly khỏi tay hắc, giống như một con dê rừng bị gãy sừng, trong nháy mắt lực lượng này không cách nào truyền lên người hắc, cho nên hai chân hắc lại lần nữa hạ xuống đất, giống như một con dê rừng phải trả một cái giá cực lớn để tạm thời không bị đối thủ trực tiếp đánh rơi xuống vách núi.

Cùng lúc đó, tay trái của hắc vẫn luôn luôn giấu trong tay áo nhanh như một tia chớp đưa ra phía trước.

Ống tay áo của hắc vỡ ra.

Một đạo kiếm quang hơi cong từ ống tay áo vỡ tan của hắc được phát động.

Lại thêm một loạt tiếng kinh hô như thủy triều vang lên.

Ngay cả Hạ Uyển cũng khiếp sợ mà mở to hai mắt, không kìm được che kín miệng mình.

Kiếm quang được phát động từ trong tay áo của Trương Nghi rất nhỏ bé, kiếm quang cũng rất giản dị tự nhiên, thậm chí không có bất kỳ một chút rực rỡ chói mắt nào, nhưng mà một đạo kiếm quang này giống như trước, tạo thành một cái Sơn Dương Giác vừa dày vừa rộng.

Lại là một chiêu Bạch Dương Thiêu Giác.

Chỉ là thay bằng một cánh tay khác và một thanh kiếm khác.

Lại thêm tiếng trống mạnh mẽ vang lên trong không khí.

Ánh mắt chứa đầy sự phẫn nộ cùng với chiến hỏa đang thiêu đốt của Hạ Tụng trong khoảnh khắc đã thay đổi thành khiếp sợ cùng không thể tin được.

Gã cảm thấy kiếm mình bị ngừng lại, cảm giác như là đụng phải một ngọn núi.

Chuôi kiếm này rất nhỏ bé, gã thậm chí có cảm giác đây chỉ là tảng đá bình thường được tạo hình giống như tiểu kiếm mà thôi, nhưng ở trong tay Trương Nghi lực lượng còn cường đại hơn so với chuôi trường kiếm của Triệu Kiếm Lô kia.

- Làm sao có thể?

Hô hấp của gã hoàn toàn dừng lại, thân thể đang tiến lên cũng dừng lại, một kiếm này của gã đã bị Trương Nghi hoàn toàn ngăn cản, nhưng mà trong tiềm thức của gã tự nhiên không có khả năng chịu thua như vậy, gã cảm thấy mình vẫn có thể chiến thắng được Trương Nghi như trước.

Chuôi kiếm của gã đột nhiên hạ xuống, trong khi đó cổ tay bắt đầu đung đưa, chuôi kiếm liên giống như một thanh chùy nhỏ trùng trùng điệp điệp đâm vào bụng dưới của Trương Nghi.

Trương Nghi vẫn luôn luôn vững vàng ghim chặt trên mặt đất vào lúc này lại lui về sau.

Hắn lui về sau một bước.

Bởi vì hai chân chôn sâu vào trong đất, cho nên một bước lùi này, mặt đất dưới chân hấn nổ tung văng lên một đám bụi đất.

Cùng lúc hấn lui về sau, mũi đoản kiếm trong tay trái hấn đâm vào giữa đoản kiếm trong tay Hạ Tụng, làm chuôi kiếm của Hạ Tụng đánh lệch vị trí, đánh lệch khoảng không bên trái bụng Trương Nghi.

Ngay sau đó, năm ngón tay phải Trương Nghi hợp lại thành kiếm, đâm thẳng vào phần cổ của Hạ Tụng.

Hạ Tụng sợ hãi kêu to một tiếng, tay trái hấn nắm lại thành quyền hung hăng đánh về phía cổ tay phải của Trương Nghi.

Xẹt một tiếng, trên năm đấm của gã xuất hiện mấy đường máu rất sâu, một chùm huyết vụ bị văng ra.

Chỉ trong tích tắc năm ngón tay Trương Nghi lấy tốc độ ánh sáng biến thành móng vuốt, mạnh mẽ cào lên trên năm đấm của gã.

Dính một trào này, thân thể Hạ Tụng hơi bị mất cân bằng.

Từ khi bắt đầu chiến đấu đến bây giờ, lần đầu tiên Trương Nghi trầm giọng quát khê một tiếng, thân thể của hắn đột nhiên lao về phía trước, từng bước trở về vị trí cũ, cả người hắn đã tiếp cận giữa người Hạ Tụng, xô vào ngực gã.

Vai phải hấn như chùy, mạnh mẽ đánh vào ngực Hạ Tụng.

Bành một tiếng nổ mạnh nặng nề.

Tuyệt đại đa số người xem kiếm thí bỗng nhiên cảm thấy lông mày nháy dựng, trong miệng không khỏi cảm thấy khô khốc.

Phốc!

Một dòng máu tươi từ trong miệng Hạ Tụng phun ra, chuôi kiếm trong tay phải gã cũng đã rơi xuống sau lưng Trương Nghi, còn thân thể gã bay ngược sau, chuôi kiếm này của gã cuối cùng cũng chỉ là lướt qua đầu vai Trương Nghi.

- Đây này là Bản mệnh kiếm của Tiết Động chủ?

Nhìn thân ảnh Hạ Tụng bay ngược trên không trung, đôi lông mày đang nhíu chặt của Từ Liên Hoa được giãn ra, y hít một hơi thật sâu, ánh mắt rơi vào thanh đoản kiếm trong tay Trương Nghi, đồng thời nhẹ giọng hỏi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 129: Tạo Thế

Chuôi tiểu kiếm trong tay Trương Nghi thấm đầy máu tươi, liên tục dựa vào hai chiêu Bạch Dương Thiêu Giác ngăn cản một kích Thiên Địa Hợp của Hạ Tụng nhưng do lực lượng quá cường đại làm cho hồ khẩu hấn bị mài nát, rách tả tơi.

Nhưng lúc này hấn vẫn cố gắng nắm chặt thanh tiểu kiếm, có lẽ do quá dùng sức lên giữa kẽ tay bắt đầu có từng dòng máu nhè nhẹ chảy ra.

Lúc này, thanh tiểu kiếm đã dừng lại, mặt ngoài của nó lại càng trở nên thô ráp và u ám, cộng thêm cảm giác tròn lẳn khi cầm trong tay khiến nó chẳng khác gì một hòn đá bình thường.

Nhìn thấy thanh tiểu kiếm Từ Liên Hoa hơi ngập ngừng rồi khẽ hỏi Đinh Ninh.

- Ta còn cho rằng Tiết động chủ đem thanh kiếm này truyền cho ngươi.

Đinh Ninh nhìn y nói:

- Sư huynh khoan hậu và chừng chặc hơn ta nhiều, thanh kiếm này đương nhiên là phải truyền lại cho huynh ấy.

Trong lúc hai người nói chuyện, Hạ Tụng đã nặng nề rơi xuống đất không thể đứng lên, trận đấu vừa bắt đầu diễn ra đã làm cho rất nhiều người kinh sợ.

Tiểu kiếm mà Trương Nghi nắm chặt trong tay chính là thanh Bản mệnh kiếm đã cùng Tiết Vong Hư gây chấn động toàn bộ Trường Lăng vào mùa đông năm ngoái, tuy rằng khi chủ nhân chết đi thì lực lượng của nó cũng tan theo, thanh kiếm lại một lần nữa trở thành vật chết, nhưng do được Tiết Vong Hư dùng cả đời để bồi dưỡng nên nó có thể hỗ trợ rất nhiều cho các kiếm kinh trong Bạch Dương Động, ít nhất khi Trương Nghi thi triển một chiêu Bạch Dương Thiêu Giác thì chỉ sợ không có bất kỳ một thanh kiếm nào trong thiên hạ có thể thích hợp hơn nó.

Lúc trước, những người trong Trường Lăng cũng không chú ý nhiều đến Trương Nghi, vậy mà bây giờ thanh tiểu kiếm này lại nằm trong tay hắn chứ không phải Đinh Ninh.

Cuối cùng, điều làm cho tất cả sư trưởng ở các chốn tu hành đang xem trận đấu này phải kinh hãi chính là những hình ảnh song phương chiến đấu khi này, Trương Nghi một kiếm chiếm được tiên cơ sau đó lại dừng lại dường như muốn chọc giận Hạ Tụng làm cho gã bắt đầu tấn công mãnh liệt, cũng chỉ khi tính toán trước như vậy Trương Nghi mới có thể trong thời gian ngắn hai tay thi triển hai thức Bạch Dương Thiêu Giác.

Vì vậy lúc Trương Nghi dừng lại đều không phải là tính cách của hắn do dự hay quá nhân hậu.

Hay là lúc quyết định thắng bại Trương Nghi biểu hiện ra khả năng cận chiến cũng đã vượt qua cả Hạ Tụng.

Tất cả điều ấy làm cho những thí sinh đang xem cuộc chiến đều không kịp phản ứng, Trương Nghi không phải nhỏ yếu như trong suy nghĩ của bọn họ, việc làm mọi người lầm tưởng như vậy chỉ là vì hắn quá khiêm tốn cùng với ít xuất hiện mà thôi.

Thời điểm này, gã thí sinh lúc trước đã cười lạnh giễu Trương Nghi còn chờ đợi cái gì, sau đó lại thấy có điều gì đó không ổn khi Hạ Tụng đáp trả

thì giờ đây đã hiểu ra điều bất ổn đó nằm ở chỗ nào.

Lúc trước, Hạ Tụng nói Trương Nghi kiêu ngạo nhưng nghĩ lại từ lúc kiếm hội bắt đầu đến giờ hay là ngay cả khi hấn đánh bại Hạ Tụng, người xếp hạng mười một trên Tài Tuấn Sách, Trương Nghi cũng chưa từng tỏ ra mình là kẻ kiêu ngạo, trong ánh mắt hấn chỉ có sự áy náy mà thôi.

Trên ý nghĩa nào đó thì Trương Nghi không được tính là cường giả mà phải che giấu thực lực, ngay cả chuỗi Bản mệnh kiếm mà Tiết Vong Hư để lại cho hấn cũng không đem lại bất kỳ tác dụng hoặc mang tính quyết định gì, nhưng càng như thế lại càng làm cho những thí sinh đang xem cuộc chiến tuyển sinh này cảm thấy trong lòng có một chút lạnh lẽo khó hiểu.

Trương Nghi từ từ thu hồi tiểu kiếm nhìn Hạ Tụng đang nằm dưới đất không ngừng ho ra máu mà cảm thấy vô cùng áy náy, rốt cuộc vẫn hấn vẫn không kiềm chế được khom người thi lễ, chân thành nói:

- Thật có lỗi... Có điều ta chưa bao giờ khinh thường người, cũng chưa bao giờ nghĩ một kiếm lại có thể đánh bại người.

Tuy biết rõ là Trương Nghi chân thành tạ lỗi nhưng lúc này Hạ Tụng chỉ cảm thấy giận dữ và xấu hổ, gã lại tiếp tục phun ra một ngụm máu.

- Một đám người cường đại thì đáng sợ hơn so với chỉ có một người cường đại.

Tịnh Lưu Ly nói với Đàm Thai Quan Kiếm đang đứng bên cạnh, ánh mắt lại nhìn về hướng mép núi xa xa nơi có trường bằng của cung nữ họ Dung, rồi tiếp tục trào phúng nói:

- Ngay cả Lâm sư bá cũng cảm thấy lần kiếm hội này càng ngày càng thú vị, ta ngược lại muốn xem người nọ chuẩn bị kết thúc như thế nào.

Tuy rằng phe Đinh Ninh có Nam Cung Thái Thực và Hạ Uyển đã rời khỏi kiếm hội, nhưng do Trương Nghi chiến thắng Hạ Tụng, vì vậy dù thế nào thì phe Đinh Ninh cũng có nhiều người mạnh hơn.

Nhìn Trương Nghi quay trở lại bên đám người Đinh Ninh, khoe miệng Lâm Tùy Tâm lần nữa xuất hiện một tia vui vẻ hiếm thấy.

Chính là vì có cùng ý nghĩ với Tịnh Lưu Ly, lão cảm thấy lần kiếm hội này càng ngày càng thú vị, vì thế sau khi Đinh Ninh dùng một kiếm đánh bại Chu Vong Niên chấn nhiếp toàn trường, lão liên tục an bài Nam Cung Thái Thực, Trương Nghi, Hạ Uyển thay nhau lên thi đấu.

Sở dĩ Lâm Tùy Tâm an bài kiểu như vậy là muốn giúp Đinh Ninh dựng lên khí thế, rồi sau khi khí thế mà Đinh Ninh vất vả mới có thể tạo được bị phá hư thì lão lại muốn xem hắn có cách nào để có thể lấy lại.

Hai phe tỷ thí cũng giống như hai quân đội đối đầu, điều mà Lâm Tùy Tâm muốn nhìn ở đây chính là năng lực điều quân cũng như khả năng lãnh đạo của Đinh Ninh.

Hiện tại không chỉ Đinh Ninh mà ngay cả bọn người Trương Nghi, từng người biểu hiện ra năng lực đều làm cho lão cảm thấy rất bất ngờ, giờ đây lão đã hiểu rõ tất cả, tự nhiên muốn đền bù chút gì đó để khiến lần kiếm hội này càng trở nên công bằng.

Cho nên không cần nhìn danh sách đang cầm trong tay, lão lập tức báo ra tên một người:

- Độc Cô Bạch.

Nghe được cái tên này làm cho rất nhiều người đang có mặt ở đây cảm thấy khiếp sợ, liên tục những tiếng hít thở trầm trọng giống như thủy triều vang lên.

- ... đấu với Tông Tĩnh Thu.

Lâm Tùy Tâm tùy ý lật qua danh sách, rồi sau đó đọc lên cái tên đầu tiên mà lão nhìn thấy.

- Đến phiên ta ra sân.

Nghe được tên đối thủ, Độc Cô Bạch nhìn Đinh Ninh rồi liếc qua đám người Từ Liên Hoa đang đứng bên cạnh, bình tĩnh nói một câu rồi bắt đầu bước về phía Trương Nghi đang trở lại.

Trước khi kiểm hội bắt đầu, Độc Cô Bạch chỉ tập trung tinh thần để kiểm, giờ đây những cây kiếm hần để được đã chất một đồng nằm trên mặt đất ngay cạnh chân y, nhưng y lại không mang theo một thanh nào cả.

Mà hiện giờ mặt mũi đối thủ của y đang trắng bệch, thậm chí chỉ thiếu chút nữa là khóc lên.

Độc Cô Bạch chưa từng xuất thủ tại Trường Lăng, nhưng thời điểm Tài Tuấn Sách xuất hiện, tất cả nhân tài trẻ tuổi trong Trường Lăng đều cho rằng Độc Cô Bạch mới là người đứng đầu trong danh sách, tuy rằng sau đó người đứng đầu được ghi trong danh sách là Liệt Huỳnh Hoảng, nhưng hiện tại Liệt Huỳnh Hoảng đã bị loại trong biển bụi gai. Vì thế, lúc này Độc Cô Bạch tự nhiên là người đứng đầu trong danh sách đó.

Mà Tông Tĩnh Thu xuất thân từ Ngọc Thiềm đạo quán, trong Tài Tuấn Sách thì gã xếp hạng dưới ba mươi, vả lại chân trái lúc này còn đang bị thương nên mọi hành động đều không tiện, trong con mắt của mọi người thì đều xem đây là cuộc chiến quá mức chênh lệch.

Độc Cô Bạch đi qua Trương Nghi, hai người cùng gật đầu thi lễ với nhau, sau đó lại tiếp tục tiến vào sân thi đấu mà Trương Nghi cùng Hạ

Tụng vừa sử dụng.

Nhìn đối thủ đầy khó khăn phải chống kiếm xuống đất mà đi còn vẻ mặt thì như sắp khóc, Độc Cô Bạch hơi trầm ngâm một chút rồi lên tiếng:

- Người bị thương rất nặng, ta sẽ xuất ra một kiếm, chỉ cần người có thể đỡ được một kiếm của ta, ta sẽ nhận thua.

- Xuất ra một kiếm?

Tiếng kêu vang lên khắp nơi.

Tông Tinh Thu đang như sắp khóc đột nhiên ngẩn ngơ, gã ngẩng đầu lên với vẻ mặt không thể tin được, trong ánh mắt lại một lần nữa lóe lên tia hy vọng.

- Việc này quá là tự đại.

Hạ Uyển nhíu mày, không kiềm chế được nói ra.

Nàng không nghi ngờ thực lực của Độc Cô Bạch.

Nàng có thể khẳng định nếu như là bình thường Độc Cô Bạch chỉ cần một kiếm tùy ý là có thể đánh bại Tông Tinh Thu, nhưng vấn đề bây giờ là lại trực tiếp nói ra như vậy, Tông Tinh Thu sẽ không cần nghĩ nhiều mà chỉ cần toàn tâm chú ý phòng thủ.

Thương thế của gã tuy rằng không nhẹ nhưng trên thực tế toàn lực phòng ngự một chiêu cũng sẽ không phải là vấn đề lớn.

Theo nàng thấy Độc Cô Bạch làm như vậy là quá nguy hiểm hơn nữa lại không cần thiết.

- Hẳn muốn đả kích sĩ khí đối phương.

Trương Nghi vừa về đến trước mặt Hạ Uyển nghe nàng nói như vậy liền nhẹ nhàng giải thích:

- Lúc trước Đinh Ninh sư đệ chỉ dùng một kiếm đánh bại Chu Vong Niên đã làm cho sĩ khí đối phương bị giảm nhiều, nếu lần này Độc Cô Bạch lại một kiếm đánh bại đối thủ thì bên kia sẽ càng thấy khẩn trương hơn. Áp lực lớn, lại quá khẩn trương, như thế sẽ dẫn đến phạm phải sai lầm.

Nghe Trương Nghi giải thích, cặp lông mày Hạ Uyển từ từ buông lỏng, nàng thấy gương mặt Trương Nghi vẫn điềm đạm không có chút lo lắng, nhẹ gật đầu nói:

- Sư đệ người nói không sai, người mạnh hơn nhiều so với chúng ta nghĩ.

- Đâu có, đâu có.

Khuôn mặt Trương Nghi đỏ ửng liên tục lắc đầu.

- Mạnh hơn chúng ta nghĩ nhưng phải thêm một cái điều kiện chính là lúc mà người không tỏ ra nhu nhược.

Nhìn bộ dạng Trương Nghi mà Hạ Uyển không nhìn được mà cười đùa cợt, nàng nói:

- Nói thật, lúc tỷ thí với Hạ Tụng, người lại không tỏ ra nhu nhược, điều này làm ta cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Trương Nghi càng thêm xấu hổ, cúi đầu nói:

- Lúc trước tiểu sư đệ đã đặc biệt nhắc nhở ta về việc này, vả lại nhờ Hạ Uyển cô nương ta mới có thể tiến vào vòng trong, nếu bởi vì sự nhu nhược của ta mà làm thua trận, như thế thật có lỗi với Hạ Uyển cô nương.

- Hóa ra là vì Hạ Uyển.

Từ Liên Hoa cười đùa.

- Ta... cái này...

Trương Nghi sững người, cảm thấy có gì đó không đúng nhưng cũng không biết giải thích thế nào, gương mặt nhất thời đỏ bừng lại không nói ra lời.

Sắc mặt Hạ Uyển cũng hơi đỏ, hung hăng trừng mắt sang Từ Liên Hoa.

Nhưng từ Liên Hoa quay mặt đi, vẻ mặt nghiêm túc trầm giọng nói:

- Đều biết Độc Cô Bạch rất mạnh, nhưng rốt cuộc là mạnh như thế nào thì phải xem một kiếm này rồi.

Chú ý của Hạ Uyển cũng bị rời đi, hai mắt của nàng hơi co lại, bởi vì lúc này kiếm của Độc Cô Bạch đã từ từ được rút ra.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 130: Đối Với Tất Cả Mọi Người

Bội kiếm của Độc Cô Bạch là Ủy Lão Tử Kiếm, lúc trước hần hưởng về Đỉnh Ninh thỉnh giáo kiếm chiêu thì đám người Hạ Uyển đã biết, nhưng tất cả thí sinh ở túp lều khác đều không biết Độc Cô Bạch sử dụng kiếm gì, lúc này khi mà hần bắt đầu rút kiếm, thì những thí sinh này đều ngưng thần nín thở, đầu tiên là muốn nhìn rõ hình dáng thanh kiếm này.

Nhưng mà động tác Độc Cô Bạch rút kiếm lại vô cùng chậm, trong thời gian mấy hô hấp, kiếm của hần chẳng qua mới chỉ rút ra được một tấc ngắn ngủn, ở miệng vỏ kiếm chẳng qua mới chỉ lộ ra một chút ánh sáng màu xanh biếc, nhưng mà lúc này, hô hấp của tất cả các thí sinh đều không tự giác được mà dồn dập hẳn lên.

Bởi vì trên toàn bộ đầu cánh tay phải của Độc Cô Bạch, đã chảy ra từng luồng Chân Nguyên màu trắng mà mắt thường có thể nhìn thấy, từng luồng Chân Nguyên màu trắng này tản ra khí tức phi thường hùng hậu và bá đạo, nhưng lại tràn một cách ổn định vào trong chuôi kiếm trong tay hần.

Hơn một nửa thân kiếm vẫn nằm trong vỏ, rồi bắt đầu phát ra âm thanh chấn động 'ê a', giống như tiếng sáo ở thượng thuyền* (thuyền buôn) đang di chuyển trên sông lớn, theo từng luồng Chân Nguyên đang liên tục được dồn vào, tay phải Độc Cô Bạch vẫn nắm chặt chuôi kiếm rồi chậm chậm rút ra, nhưng mà thân kiếm ở trong vỏ kiếm như đang liều mạng giãy giụa, bên trong vỏ kiếm chớp động từng tầng ánh sáng, so với một đoạn thân kiếm đã lộ ra bên ngoài thì vỏ kiếm lại càng sáng hơn.

Cảm thụ được khí tức Chân Nguyên bá đạo của Độc Cô Bạch vượt qua bản thân mình không biết bao nhiêu lần, hô hấp của Tông Tinh Thu càng ngày càng khó khăn, từng giọt mồ hôi từ mi tâm hần không ngừng chảy xuống.

Hắn không biết Độc Cô Bạch truyền Chân Nguyên vào trong vỏ kiếm như vậy là có ý gì, hắn chỉ cảm thấy càng chờ đợi thì càng nguy hiểm, nhưng mà hắn lại không dám tấn công trước, đối với hắn mà nói, hy vọng duy nhất chính là thời điểm mà kiếm thể Độc Cô Bạch hình thành, hắn sẽ cố hết sức thi triển ra một bộ kiếm ý đầy đủ, vốn chuyên dùng để ngăn cản kiếm thức.

Tư thế rút kiếm của Độc Cô Bạch vẫn vô cùng chậm chạp, nhưng vỏ kiếm bên eo hắn sắp không thể chứa được toàn bộ ánh sáng vào bên trong, cả vỏ kiếm gần như trở nên trong suốt, thậm chí bắt đầu nứt ra một vài tia sáng.

Nhưng cũng vào lúc này Độc Cô Bạch đột nhiên nhắc chân phải lên rồi nặng nề giẫm xuống mặt đất phía trước, còn kiếm ý mà hắn tích góp cũng được bộc phát ra!

"bùm bùm" một tiếng nứt vang lên, thanh kiếm nằm trên tay phải hắn cuối cùng cũng đã hoàn toàn thoát khỏi vỏ kiếm, nhanh như một tia chớp đâm về phía Tông Tinh Thu.

Đồng thời một loạt tiếng hoảng sợ không kìm chế được mà vang lên.

Không cách nào dùng ngôn từ để diễn tả tốc độ một kiếm này của Độc Cô Bạch.

Trong nháy mắt, khi mà Độc Cô Bạch xuất kiếm, thì lực lượng tích góp bên trong vỏ kiếm, hình thành một cỗ khí lưu đáng sợ dọc theo miệng rồi đẩy mũi kiếm rời vỏ, trong tích tắc liền sinh ra lực đẩy kinh người đối với thanh kiếm đang xoay tròn bay về phía trước.

Cùng lúc đó, mặt đất trước người Độc Cô Bạch nổ tung, lực lượng sinh ra khi hấn đạp một bước, hội tụ với chân nguyên trong cơ thể cùng thiên địa nguyên khí khi tràn vào chuôi kiếm sinh ra một loại lực lượng mới, dung hợp hoàn mỹ với một kiếm này.

Thân kiếm kéo lê một đường vòng cung trên không trung, mũi kiếm bay về phía Tông Tĩnh Thu được vài thước, thì hai bên mũi kiếm đã sinh ra từng đoàn từng đoàn gợn sóng âm bạo mà mắt thường có thể thấy được.

Nhưng mà càng làm người kinh hãi chính là, thời khắc cuối cùng mà mũi kiếm thoát ly khỏi vỏ kiếm, viền dưới mũi kiếm cắt lên miệng vỏ kiếm, chẳng những khiến cho vỏ kiếm xoay tròn bay về phía, hơn nữa toàn bộ vỏ kiếm cũng vỡ ra toàn bộ như là Thiên Nữ Tán Hoa.

Mảnh vụn vỏ kiếm vỡ ra, trước khi bay đến thân kiếm thì bị lực lượng tản ra trên thân kiếm phá thành nhiều mảnh vụn nhỏ, khiến cho tốc độ từng mảnh bay nhanh hơn, cuối cùng trực tiếp bốc cháy trong không khí, giống như vô số ngôi sao băng nhỏ kéo theo một vệt khói dài đánh tới Tông Tĩnh Thu.

Đồng tử Tông Tĩnh Thu bị vô số vệt khói phủ kín, thậm chí ngay cả vẻ mặt sợ hãi cũng bị bao phủ hoàn toàn.

Hắn vẫn luôn tập chung toàn lực chuẩn bị kiếm thức để phòng ngự, nhưng mà chứng kiến một kiếm này của Độc Cô Bạch, trong đầu hắn nghĩ không ra bản thân có kiếm thức gì để có thể chống đỡ một kiếm như vậy.

Trong nháy mắt, hắn cắn chặt răng, dùng một tư thế cổ quái mà cuộn tròn mình lại, Chân Nguyên trong cơ thể liên tục không ngừng truyền vào bên trong thanh kiếm đặt ngang trước ngực, từng luồng kiếm quang trong suốt như ngọc hiện lên chồng chất ở trước người hắn, kết thành một con Thiềm Thừ*(con cóc) bằng ngọc mờ mờ ảo ảo.

Những kiếm quang hình thành quang ảnh Thiềm Thừ cũng không lớn, thậm chí không thể che chắn tất cả thân thể hắc lại, nhưng hắc cũng không hy vọng xa vời mình có thể ngăn cản những mảnh vỏ kiếm vụn đang phóng đến như sao băng kia, hắc chỉ hy vọng mình có thể ngăn cản thanh kiếm trong tay Độc Cô Bạch, hy vọng những mảnh vỏ kiếm vụn đã đâm qua thân thể mình không phải là vị trí chí mạng, sau đó bản thân mình còn có thể kiên trì mà đứng thẳng.

Bởi vì hắc chỉ cần chống đỡ một kiếm.

Chỉ cần hắc vẫn có thể đứng thẳng sau một kiếm này của Độc Cô Bạch, hắc liền có thể đạt được thắng lợi.

Giữa tràng còn có rất nhiều tu hành giả có kiến thức phi thường cường đại, đối với việc Chân Nguyên hội tụ thiên địa nguyên khí ngưng tụ thành lực lượng đều có phán đoán rất chuẩn xác, nhìn Tông Tĩnh Thu thi triển một kiếm như vậy, rất nhiều người trong bọn họ đều nhăn mày thật sâu.

Bởi vì bọn họ đều cảm thấy Tông Tĩnh Thu có khả năng đỡ được một kiếm này.

Mặc dù kế tiếp trong nháy mắt, rất nhiều mảnh vụn nhỏ đâm thân thể Tông Tĩnh Thu xuyên thủng, nhưng mà chỉ cần có thể bảo vệ bộ phận trọng yếu của thân thể thì Tông Tĩnh Thu sẽ không bị ngã xuống.

Nhưng mà vào lúc này lại xuất hiện hình ảnh làm cho bọn họ căn bản không thể tưởng tượng được.

Độc Cô Bạch thu kiếm.

Vốn Độc Cô Bạch đang tiến công vô cùng thô bạo lại cứng rắn dừng lại, thu kiếm.

Kiểm trên tay phải hắt lấy tốc độ kinh người để tấn công cũng đã bất khả tư nghị thu hồi lại phía sau, đặt vào bên eo mà nay đã không còn vỏ kiếm.

Theo hắt thu kiếm, mũi kiếm làm cho không khí phía trước trong nháy mắt đều như bị rút sạch, một đạo phù ý đặc biệt được yên lặng tạo ra.

Phốc phốc phốc phốc. . .

Bỗng nhiên phía trước hắt như là tuôn ra vô số cánh hoa rất nhỏ.

Mỗi một cánh hoa nhỏ này đều là tiểu kiếm do mảnh vỏ kiếm vỡ tạo thành, hơn nữa khi bị nổ tung thì được tăng tốc cùng với sinh ra hình ảnh của âm bạo.

Mà những tiếng phốc phốc dày đặc liên tiếp vang lên kia, chính là những âm thanh mà mảnh kiếm quang đâm thủng thân thể Tông Tĩnh Thu, đâm thủng hư ảnh Ngọc Thiềm*(cóc bằng ngọc) phát ra.

Vô số hình ảnh cánh hoa rất nhỏ như một đóa hoa đang nở rộ trên không trung, rất nhiều mảnh vỏ kiếm vỡ như là tiểu kiếm đâm xuyên qua thân thể Tông Tĩnh Thu, làm cho sau lưng hắt bắn ra vô số đóa huyết hoa nhỏ.

Ánh mắt Tông Tĩnh Thu mở lớn hết cỡ, thân thể hắt như bị điện giật, ý thức nói cho hắt biết hắt phải đứng vững, phải giơ được kiếm lên, nhưng mà lực lượng đánh lên người cùng đánh sâu vào trong thân thể hắt lại không cho phép hắt làm như vậy.

Thân thể hắt bị mất khống chế rồi lộn một vòng về phía sau, mạnh mẽ rơi xuống đất.

Một loạt tiếng kinh hô cùng kiếm minh vang lên như thủy triều, còn kèm theo cả tiếng gào thét hoảng sợ.

Tiếp theo trong bóng tối có rất nhiều kiếm quang lóe sáng, kèm theo đó rất nhiều tiếng kim loại vang lên chói tai.

Độc Cô Bạch ngừng lại, tay trái bịt mũi, tránh cho bản thân đỡ bị ho khi hít phải đám bụi đang bay ở phía trước.

Những mảnh vỏ kiếm vỡ kia thậm chí đã bắn đến những thí sinh ở phía sau Tông Tinh Thu, có một vài thí sinh chơ tay không kịp, thậm chí ngay cả khi đã xuất kiếm cũng không thể đối phó được những mảnh vỡ này bị nó làm cho bị thương.

"Hắn cố ý hay sao?"

Nhìn túp lều khác có chút hỗn loạn, cùng với âm thanh có chút hoảng sợ, Dịch Tâm vẫn luôn luôn im lặng vì quá mệt mỏi cũng không nhận được mà trợn mắt há mồm khẽ lẫn lẫn.

Hạ Uyển cũng có chút im lặng.

Một kiếm này không ai có thể nói là Độc Cô Bạch cố ý, nhưng mà nhìn hình ảnh như vậy thì ai cũng cho rằng một kiếm này hoàn toàn là do Độc Cô Bạch hướng về tất cả mọi người ở phía sau Tông Tinh Thu mà xuất ra.

Trương Nghi ngây người: "Cái này. . ."

"Muốn làm liền làm đến triệt để, đây chính là hào khí của Độc Cô gia." Từ Liên Hoa cười lạnh, quay đầu liếc nhìn Trương Nghi, nói: "Học Độc Cô Bạch nhiều một chút, như vậy sẽ không còn nhu nhược nữa."

Dường như Độc Cô Bạch cũng không còn cái gì để nhìn, bình tĩnh xoay người, tay trái vẫn bịt mũi sau đó đi về hướng đám người Đinh Ninh.

Tuy nhiên tất cả thí sinh bên cạnh túp lều kia cũng từ bóng lưng hắn mà đoán được một vài điều, nhiều người không nhận được mà tức giận la

măng.

Nếu như không phải bạn bè, thì đó chính là địch nhân, mượn cơ hội chém các người một kiếm, cũng không có cái gì là ghê gớm.

Trong bóng tối, ánh mắt Lâm Tuy Tâm sáng hơn.

Hắn càng ngày càng thấy vui mừng, càng ngày càng thấy trận kiếm hội này thú vị.

Nhưng thời điểm này, nghe những tiếng chửi bậy kia, hắn cũng phải nhíu mày không vui.

Mọi người trong Mân Sơn Kiếm Tông đều ưa thích phương pháp trực tiếp nhất, đều có thói quen sử dụng kiếm để nói chuyện, vì vậy tuyệt đại đa số người trong Mân Sơn Kiếm Tông đều cực kỳ chán ghét những lời cãi nhau vô dụng cùng chửi bậy như vậy, Lâm Tuy Tâm lại càng ghét hơn nữa.

Sắp xếp của hắn vẫn rất tùy ý, bởi vì trong lòng không vui, cho nên lúc này hắn sắp xếp lại càng tùy ý.

Vì vậy trong đám người đang đứng chửi bậy đằng kia, hắn tùy ý chọn lựa một gã thí sinh, sau đó hô trước tên một người: "Đinh Ninh."

Tiếp theo hắn hô lên tên của thí sinh kia: "Đấu với Cung Mộc Vũ."

Giữa tràng tất cả âm thanh đều im lặng dừng lại.

Trương Nghi kinh ngạc nhìn Đinh Ninh, lại không kìm được quay đầu nhìn về phía Lâm Tuy Tâm.

"Sao lại là ta?"

Ngay trong sự yên lặng đó, một âm thanh nghi ngờ kêu lên: "Ta còn chưa tiến hành vòng tỷ thí thứ nhất."

Rất nhiều người cũng tỉnh táo lại, ánh mắt đều rơi lên người Lâm Tùy Tâm.

Người lên tiếng lúc này chính là thí sinh bị hấn gọi tên Cung Mộc Vũ.

Chẳng qua Cung Mộc Vũ ngay cả một cuộc tỷ thí đều không đánh, làm sao lại trực tiếp gặp phải Đinh Ninh người đã qua một vòng?

Nhưng mà đối diện với ánh mắt chất vấn của mọi người, Lâm Tùy Tâm chỉ nhàn nhạt trả lời: "Vòng thứ nhất người không phải gặp đối thủ."

Trong bóng tối Cung Mộc Vũ ngậy người.

Giữa tràng lại lần nữa lâm vào yên lặng.

Tất cả mọi người đều cực kỳ im lặng, cũng không có biện pháp chất vấn.

Bởi vì tổng cộng có bốn mươi lăm tên thí sinh thông qua được biển bụi gai, vậy trong vòng thứ nhất tất nhiên sẽ có người không phải gặp đối thủ.

Không phải gặp đối thủ vốn là việc vô cùng may mắn, nhưng mà thí sinh không phải gặp đối thủ này hiện tại lại bị an bài đối mặt với Đinh Ninh.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 131: Thắng Lợi Đơn Giản Và Thú Vị

Lúc này sắc mặt một gã sư trưởng Tu Hành Địa trở nên vô cùng khó coi, hẳn chính là sư trưởng của Đông Hạo Kiếm Tông, người mang Cung Mộc Vũ tới tham gia Mân Sơn Kiếm Hội.

Chẳng qua bây giờ sắc mặt hắn khó coi không phải vì sắp xếp tùy ý của Lâm Tùy Tâm mà là vì phản ứng vừa nãy của Cung Mộc Vũ.

Tuy rằng trước đó Đinh Ninh biểu hiện ra chiến lực rất mạnh, đặc biệt với việc vận dụng kiếm chiêu cùng nắm bắt thời cơ lại càng làm cho người khác cảm thấy kinh hoàng, nhưng mà tu vi Chân Nguyên của Cung Mộc Vũ so với Đinh Ninh thì cao hơn, trong mắt hắn cũng không phải là không có khả năng liều mạng, không đến nỗi vừa nghe xong đối thủ của mình là Đinh Ninh thì đã hốt hoảng lo sợ.

Huống chi chỉ có mười năm người thông qua ải biến bụi gai lúc trước, nếu như Lâm Tùy Tâm đã nói hẳn vòng thứ nhất không phải gặp đối thủ, bây giờ chỉ cần có thể chiến thắng Đinh Ninh, thì ít nhất Cung Mộc Vũ cũng có thể tiến vào trước hạng mười hai.

Chỉ cần có thể đạt được vị trí cuối cùng trong mười thứ hạng, thì đã được phép tiến vào học tập trong Mân Sơn Kiếm Tông, tên sư trưởng Đông Hạo Kiếm Tông này nhìn ra, Cung Mộc Vũ đã lấy được cơ hội tốt nhất mà trước đó chưa từng có, chỉ cần có thể nắm chặt cơ hội này, thậm chí có thể cải biến vận mệnh cả đời hắn, nhưng mà biểu hiện bây giờ của Cung Mộc Vũ làm cho hắn thất vọng, chưa đánh mà lòng đã sợ, tu hành giả như vậy tuyệt

đổi không thể trở thành một gã Kiếm Sư cường đại thật sự, đầu rồi sẽ trở thành viên đá kê chân trên con đường thành danh của người khác.

"Người nhìn rõ chứ?"

Trong một bầu không khí yên lặng khó tả, Độc Cô Bạch đi đến trước mặt đám người Đinh Ninh, nhìn Đinh Ninh chuẩn bị ra thi đấu, nhẹ gật đầu, hỏi.

Đinh Ninh cũng bình tĩnh nhẹ gật đầu, nói: "Nhìn rõ rồi."

Nghe đối thoại đơn giản như vậy của hai người, thân thể Trương Nghi không kìm chế được mà rung động, giọng nói hoảng sợ: "Độc Cô huynh, hóa ra một kiếm vừa rồi của người. . ."

Độc Cô Bạch liếc nhìn Trương Nghi, mỉm cười, coi như ngầm thừa nhận.

"Lợi hại."

Từ Liên Hoa nhú mày, không muốn thừa nhận, nhưng lại nói ra hai chữ giống như là bất đắc dĩ thừa nhận.

Hạ Uyển cùng đám người Tạ Nhu cũng không kìm chế được mà hít một hơi thật sâu, trong lòng lại lần nữa biểu lộ ra cảm xúc kính nể.

Đến bây giờ các nàng mới hoàn toàn phản ứng, một kiếm vừa rồi của Độc Cô Bạch không chỉ là lập uy cùng bày tỏ thái độ của mình, mà còn buộc tất cả các thí sinh trong túp lều kia phải xuất kiếm ngăn cản.

Trong lúc không có chuẩn bị mà vội vàng xuất kiếm có thể sẽ để lộ ra nhiều điều, Độc Cô Bạch đã làm được điều ấy, mà Đinh Ninh đã sớm ý thức được điều này, từ trong đấy thấy được những thứ mà mình cần.

Độc Cô Bạch cùng Đinh Ninh, không thể nghi ngờ là hai người cực kỳ đáng sợ.

Làm cho các nàng cảm thấy may mắn cùng vui sướng đó chính là hai người kia đều ở trận doanh của mình.

Đinh Ninh bắt đầu bước đến.

Ánh mắt mọi người một lần nữa hội tụ trên người tên thiếu niên quán rượu trầm tĩnh này.

Sau một lát nụ cười như có như không trên khóe miệng Lâm Tùy Tâm đã biến mất, hắn lại lần nữa khôi phục bộ mặt không chút cảm xúc, song khi Đinh Ninh đi vào vết kiếm bị chém ra trên sân, hắn lại đột nhiên mở miệng, âm thanh chậm chậm nói: "Người thắng trận này, vòng tiếp theo sẽ không phải gặp đối thủ."

"Cái gì!"

Một loạt tiếng kinh hô vang lên như thủy triều.

Tiếng kinh hô lần này thậm chí còn vang dội hơn cả khi Độc Cô Bạch thi triển một kiếm dữ dội lúc trước.

"Tại sao có thể như vậy!"

Một gã thí sinh không nhịn được phần nộ kêu lên.

Bản thân người thắng trong cuộc so tài này cũng đã có thể tiến vào trước mười hai, lại tiếp tục không phải gặp đối thủ, chính là trực tiếp bước vào trước sáu, như vậy đã có thể đạt được tư cách tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

"Vì cái gì không thể như vậy?"

Lâm Tuy Tâm quay đầu lại, trên mặt vẫn không biểu lộ gì như trước, chẳng qua là trong hai tròng mắt có chút trêu tức: "Sau đợt thứ hai không chỉ bọn hắc ở vòng này không phải gặp đối thủ, mà sẽ có rất nhiều người cũng không phải gặp đối thủ."

Sau khi dừng lại một chút, hắc đường như nhận ra suy nghĩ lúc này của rất nhiều người, hơi trào phúng nói: "Chẳng lẽ người cho rằng đầu tiên ta sẽ chọn ra trước sáu, sau đó lại sắp xếp những người bị thua tỷ thí với nhau để chọn ra bốn gã? Ta không có nhiều rảnh rỗi để nhìn những kẻ bại trận thi đấu, tất nhiên sẽ từ trong quá trình tỷ thí trực tiếp gom góp ra mười người chiến thắng cuối cùng."

Nghe được từ "gom góp" mà hắc nói làm cho rất nhiều thí sinh cảm thấy cực kỳ phẫn nộ, nhưng mà lại không ai dám lên tiếng chất vấn.

Bởi vì không ai có thể thay đổi được sự tùy ý của Lâm Tuy Tâm, còn việc mấy người không phải gặp đối thủ cũng đều được lấy ra từ trong tay hắc, nếu muốn Lâm Tuy Tâm có thể tùy ý cho ai đánh thêm một trận nữa cũng được.

"Ngay cả can đảm bày tỏ sự phẫn nộ cũng không có, thì có tư cách gì mà xưng là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông ta."

Nhìn bộ dáng những người này bị chọc giận đến đỏ bừng cả mặt mà lại không dám lên tiếng, Lâm Tuy Tâm mặt không biểu tình lắc đầu, đồng thời lạnh lùng nói ra một câu từ đáy lòng, xong rồi quay đầu đi, nhìn Đinh Ninh cùng Cung Mộc Vũ nói: "Các người đã có thể bắt đầu."

Nghe những lời này của Lâm Tuy Tâm, trên khuôn mặt của Cung Mộc Vũ hiện lên một mảnh đỏ bừng. Mặc dù có chút e ngại thực lực Đinh Ninh, nhưng mà những lời này của Lâm Tuy Tâm đã kích thích hắc, hắc chỉ cần thắng trận này, hay có thể nói là trong toàn bộ quá trình kiểm thí hắc chỉ

cần thẳng một trần này là có thể trực tiếp đạt được tư cách tiến vào Môn Sơn Kiếm Tông tu hành!

Ngược lại với Cung Mộc Vũ đang kích động cùng phấn khởi trong lòng, thì Đinh Ninh vẫn như cũ, cực kỳ bình tĩnh.

Hắn muốn là người đứng đầu, cho nên sớm tiến vào mười thứ hạng đầu hay chậm tiến vào mười thứ hạng đầu một chút thì đối với hắn mà nói cũng không có khác biệt quá lớn.

Nếu như Lâm Tùy Tâm muốn cuộc kiếm thí này trở nên thú vị thêm một chút, vậy thì hắn sẽ khiến cho cuộc kiếm thí này trở nên thú vị một chút.

"Mời."

Vì vậy hắn không làm động tác thừa nào, nâng Mạt Hoa Tàn Kiếm ngang trước ngực, bình tĩnh nhìn Cung Mộc Vũ rồi nói ra một chữ.

Cung Mộc Vũ hơi do dự một chút, sau đó dường như không để ý đến điều gì, phát ra một tiếng kêu to, rồi xuất kiếm.

Chân Nguyên trong thể nội hắn theo tay trái tràn vào vỏ kiếm màu vàng kim óng ánh, còn tay phải thì chạm vào chuôi kiếm, cả thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ.

Vỏ thanh kiếm của hắn có màu vàng kim chói mắt, chuôi kiếm cũng là màu vàng kim, mà thân kiếm được rút ra khỏi vỏ cũng đồng dạng là màu vàng kim chói mắt.

Văng sáng trên thân kiếm tản ra màu vàng kim chói mắt, hiện đầy hoa văn hình mãng xà, thanh kiếm này chính là Kim Mãng Kiếm của tông chủ Hàn Địa Kim Mãng Cung hồi trước.

Thanh kiếm này lớn hơn so với thanh kiếm bình thường một chút, tại lộ tuyến mà nó đánh ra thì nó chính là bá chủ. Sau một chút do dự ban đầu, trước mặt là việc trực tiếp tiến vào mười thứ hạng đầu cực kỳ hấp dẫn, lòng dũng cảm để có thể tử chiến đến cùng của Cung Mộc Vũ cũng bị kích thích, tay phải hắt cầm chặt chuôi kiếm, Chân Nguyên trong thể nội nháy mắt thay đổi phương hướng, từ kinh mạch bên trái thân thể điên cuồng chảy sang kinh mạch phía bên phải, trong thân thể hắt đều phát ra tiếng nổ vang, mà thanh kiếm trong tay hắt lại càng phát ra kim quang rực rỡ, giống như một vầng mặt trời được trực tiếp sinh ra trong tay hắt.

Đây chính là Hạo Nhật Đông Thăng một trong những kiếm thức bí mật có uy lực lớn nhất của Đông Hạo Kiếm Kinh.

Nhìn một vầng mặt trời đang bay trên tay phải của Cung Mộc Vũ, sắc mặt tên sư trưởng Đông Hạo Kiếm Tông kia cũng bớt giận, ít nhất một kiếm này thì Kiếm Ý cũng sung mãn, không có bao nhiêu chỗ có thể bắt bẻ, hơn nữa trong mắt hắt thời điểm để thi triển một kiếm này cũng là lựa chọn rất tốt.

Tấn công là cách phòng ngự tốt nhất, hơn nữa uy lực một kiếm này tuy rằng cường đại, nhưng mà Kiếm Ý lại rất chậm, cũng cần không sử dụng toàn bộ lực lượng, bất cứ lúc nào đều có thể lưu lại một phần để linh động.

Nhưng mà trong nháy mắt, ánh mắt tên sư trưởng Đông Hạo Kiếm Tông này cùng với rất nhiều các sư trưởng Tu Hành Địa còn lại đều tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Bởi vì lúc này Đinh Ninh đã xuất kiếm.

Mặt Hoa Tàn Kiếm theo tay hắt thoải mái đưa về phía trước, một mảnh kiếm quang rậm rạp như một rừng lửa được đốt lên.

Ngay cả Trương Nghi cũng sợ đến nỗi phải mở to hai mắt để nhìn, hắt không được "Tiểu sư đệ" bây giờ đang làm cái gì.

Lúc này Đinh Ninh thi triển chính là Dã Hỏa Liệt Nguyên một thức trong Dã Hỏa Kiếm Kinh.

Một thức này có kiếm thế dày đặc, cũng là kiếm thức có năng lực phòng thủ cực mạnh, nhưng mà tất cả mọi người đều cảm giác được lực lượng Chân Nguyên của Đinh Ninh yếu hơn so với Cung Mộc Vũ, một kiếm thức bình thường như vậy dường như không thể đỡ nổi một kiếm này của Cung Mộc Vũ.

Đúng lúc này từng tiếng va chạm vang lên.

Ánh sáng rực rỡ của mặt trời cùng cùng rừng lửa dày đặc hỗ trợ nhau tỏa sáng, hai kiếm đã chính thức tấn công.

Đồng tử Cung Mộc Vũ cũng tràn ngập thần sắc khó hiểu.

Dựa theo cảm giác từ thân kiếm truyền lại hẳn có thể cảm nhận rõ ràng lực lượng chênh lệch của song phương, Đinh Ninh có xu hướng không thể ngăn nổi một kiếm này của hắn, nhưng mà nếu như không ngăn được, tại sao Đinh Ninh lại lựa chọn kiếm thức như vậy để đối ứng?

Chẳng lẽ là do phán đoán sai lầm, chẳng lẽ bởi vì biểu hiện của Đinh Ninh lúc trước làm cho người ta cảm giác năng lực của hắn đã được Thần hóa, chứ thật ra năng lực của hắn căn bản không có cường đại như vậy?

Cung Mộc Vũ hoàn toàn không thể hiểu được.

Chẳng qua là Đinh Ninh bây giờ đã không thể thay đổi bất kỳ một kiếm thức gì, trong thân thể hắn từng sợi nhỏ huyết nhục đều đang run rẩy, khiến cho hắn muốn đem một kiếm này đâm vào lồng ngực Đinh Ninh.

Hô hấp của hắn hoàn toàn dừng lại, ánh sáng trên thanh kiếm trong tay phát ra càng nhiều, ra sức tiến về phía trước.

Trong không gian nhỏ hẹp, từng tiếng kim loại va chạm với nhau nhanh chóng vang lên.

Tàn kiếm trong tay Đinh Ninh không cách nào ngăn được lực lượng phát ra từ Kim Mãng Kiếm, khiến cho tàn kiếm bị đẩy lệch sang một bên, lực va chạm cường đại khiến cho thân thể hắn có chút bất ổn, liền lùi lại hai bước.

Kiểm Ý của Cung Mộc Vũ đã phát huy tác dụng, mũi kiếm đâm thẳng vào hư ảnh tàn kiếm trong tay Đinh Ninh, sắp đâm vào ngực hắn.

Nhưng mà ngay lúc này, trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên cảm giác khó tin và nực cười.

Bởi vì Đinh Ninh quay người lại, dùng mũi chân đã vào con trùng đỏ thẫm vẫn luôn nằm rúc ở sau lưng hắn.

Sau đó tay trái Đinh Ninh nắm vào phần cổ của nó, giống như cầm một thanh kiếm, tiếp đó lấy đầu nó trực tiếp đỡ lấy một kiếm của Cung Mộc Vũ .

Con Huyền Sương Trùng không thể nào nghĩ rằng sẽ phát sinh chuyện như vậy, cảm giác Kiếm Ý sắc bén đã đến trước mặt, khiến nó sợ hãi run rẩy toàn thân, dường như là theo bản năng, nó dốc sức liều mạng đem lực lượng tích góp được từ trong thể nội phun ra khỏi miệng.

Hô hấp của Cung Mộc Vũ hoàn toàn dừng lại, thân thể hắn trở lên cứng ngắt.

"Phốc" một tiếng.

Hắn nhìn thấy từ miệng con trùng đỏ thẫm phun ra một dòng nước lạnh thấu xương, đánh vào kiếm của hắn.

Lực lượng của dòng nước lạnh này đối với hãn mà nói căn bản là không quá mạnh, nhưng đại bộ phận lực lượng một kiếm này đã bị kiếm thức của Đinh Ninh triệt tiêu, lúc này Kiếm Ý đã đến giai đoạn cuối, không có khả năng tiếp tục sinh ra lực lượng.

Vì vậy hãn không có cách nào để ngăn cản.

Hãn vô cùng hoảng sợ khi thấy kiếm mình vì xung đột mà trở lên rung động.

Một cỗ lực lượng mà hãn không cách nào kháng cự theo đó truyền đến, làm cho cánh tay cầm kiếm của hãn cũng bị nâng lên.

"Rắc. . ."

Trong không khí truyền đến âm thanh đóng băng rất nhỏ.

Sau khi phá được kiếm thức của hãn, dòng nước lạnh trong không khí ngưng tụ thành một cột nước đá trong suốt.

Đinh Ninh bình tĩnh cầm lấy con trùng đỏ thẫm, tiếp tục đuổi ra phía trước.

Cột nước đá trong suốt này đâm thẳng vào lồng ngực Cung Mộc Vũ.

Một dòng máu tươi nóng hổi men theo cột nước đá phun ra.

Tất cả mọi người ngẩn ngơ.

Ngay cả Lâm Tùy Tâm cũng ngẩn ngơ, hãn cũng không nghĩ tới sẽ có cảnh tượng như vậy xuất hiện.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 132: Mười Thứ Hạng Đầu

Cung Mộc Vũ lại càng không thể tin.

Hắn nhìn thấy mặt mày Đinh Ninh bình tĩnh, nhìn xem Đinh Ninh cầm trong tay con rắn màu đỏ thẫm, trong lòng tràn ngập một cảm giác vô cùng vớ vẩn, nhưng mà khi nghe máu tươi của mình ma sát với nước đá phát ra tiếng xùy xùy, cảm giác lực lượng bên trong thân thể của mình tựa hồ lập tức bị rút sạch, cảm giác vớ vẩn trong lòng của hắn đã nhanh chóng bị cảm giác sợ hãi thay thế, hắn phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương dị thường.

Tại thời điểm hắn kêu lên thảm thiết này, Đinh Ninh đã lùi về sau mấy bước.

Máu tươi tản ra nhiệt khí hòa tan cùng với mãnh vỡ của nước đá lưu lại trong cơ thể của Cung Mộc Vũ, nhưng mà không có một giọt máu tươi nào phun lên người Đinh Ninh.

Một tiếng phù nhẹ vang lên, Kim Mãng Kiếm từ trong tay Cung Mộc Vũ rơi xuống, vô lực cắm trên mặt đất ở trước người hắn, ngay tại thời điểm thân thể của hắn ngã xuống, một gã Mân Sơn Kiếm Tông Tu Hành Giả đã xuất hiện kế bên hắn, thò tay đỡ lấy lưng hắn và bắt đầu dùng thuốc cầm máu.

Mất kiếm cùng với ngã xuống đất đối với Mân Sơn tu hành giả tham gia điều này có nghĩa là trận chiến này đã kết thúc.

Tiếng kêu thảm thiết của Cung Mộc Vũ vẫn còn dư âm lượn lờ trong tay mọi người, nhìn xem Đinh Ninh bình tĩnh thu kiếm cùng với khom người thả ra Huyền Sương Trùng đỏ thắm, Từ Liên Hoa phục hồi tinh thần lại, lắc đầu giống như tự giễu, nói:" Thoạt nhìn chẳng qua chỉ là một kiếm... Rốt cuộc có thể xem đây là một kiếm hay vẫn là một trùng?"

Thanh âm của Từ Liên Hoa cũng không phải là nhỏ, vào lúc yên lặng như thế này, hầu như tất cả mọi người đều nghe được.

Càng có nhiều tuyển sinh từ trong thất thần phục hồi lại tinh thần.

"Điều này chẳng lẽ là không tính không tuân theo quy định sao?"

Có tuyển sinh không nhịn được kêu lên.

"Ngu ngốc."

Nghe tên tuyển sinh kia kêu lên, Từ Liên Hoa khinh thường cười lạnh:" Ở đâu không tuân theo quy định?"

Lâm Tùy Tâm có chút hăng hái nhìn xem Từ Liên Hoa cùng tên tuyển sinh kia, nhưng lại không mở miệng.

Từ Liên Hoa khinh bỉ nhìn tên tuyển sinh này, giễu cợt nói:" Nếu là người có năng lực, người cũng có thể từ trong cửa kia tóm lấy vài con dị trùng đem ra, sau đó làm cho dị trùng ngoan ngoãn đi theo người, sau đó cũng có thể đem mấy con dị trùng làm kiếm đâm đối thủ."

Nhìn tên tuyển sinh kia sắc mặt ngày càng tái nhợt, bờ môi run rẩy mà không nói ra lời, Trương Nghi ho nhẹ một tiếng, hy vọng Từ Liên Hoa có thể ngừng lời, cho tên tuyển sinh kia lưu lại chút ít thể diện.

Nhưng mà trái với mong đợi của Trương Nghi, Từ Liên Hoa lại không im tiếng chỉ lạnh lạnh cười một tiếng, nói:" Nếu như người có nhiều năng

lực hơn nữa, người đại khái có thể thành lập một đoàn quân dị trùng vì người cống hiến, đến lúc đó người chỉ cần mang một đám dị trùng đi ra, chỉ sợ kiếm thí này mọi người cũng không cần tranh giành nữa và người nhất định chiếm lấy thủ danh."

Nghe Từ Liên Hoa cười nhạo không lưu tình chút nào, rất nhiều tuyển sinh đều rất phẫn nộ nhưng mà bọn hắn thực sự không tìm ra bất luận ngôn từ gì để phản bác.

Thắng lợi của Đình Ninh ở trận chiến này, mấu chốt không phải là lợi dụng lực lượng của Huyền Sương Trùng, mấu chốt nhất chính là hắn có được Huyền Sương Trùng, có thể đem Huyền Sương Trùng dùng như bội kiếm, mấu chốt nhất ở chỗ hắn có thể chuẩn xác đoán được một kiếm kia của Cung Mộc Vũ đang bị kiếm của mình ăn mòn bộ phận lực lượng, lực lượng còn lại so với lực lượng của Huyền Sương Trùng nhỏ yếu hơn, mấu chốt cuối cùng là hắn có thể hoàn thành tất cả những chuyện như thế hoàn toàn trôi chảy và chuẩn xác.

Hiện tại, sau khi suy nghĩ lại một kiếm kia hay có thể nói là một trùng của Đình Ninh làm nên hình ảnh chiến thắng cuối cùng, tất cả những tuyển sinh tại đây đều cảm thấy sự đáng sợ của Đình Ninh, càng cảm giác được sự thành thạo của Đình Ninh, thậm chí cảm giác được tất cả những việc xảy ra nơi đây hết thảy đều được Đình Ninh đoán trước cùng nằm trong khống chế của hắn.

Tên sư trưởng của Đông Hạo Kiếm Tông lúc này vẻ tức giận trên mặt cũng đã hoàn toàn biến mất, chuyển hóa thành kính ý đối với Đình Ninh.

Theo nhìn nhận của hắn, mặc kệ Cung Mộc Vũ cố gắng thế nào, trong trận chiến đấu này đều khó có khả năng là đối thủ của Đình Ninh.

Bởi vì hắn chưa bao giờ thấy qua một người trẻ tuổi nào đáng sợ giống như Đình Ninh, chưa bao giờ thấy qua một người có thiên phú đáng sợ

giống như Đinh Ninh.

"Không có nghi vấn gì hả?"

Lâm Tùy Tâm nhìn xem tên tuyển sinh kia cúi đầu xuống, nở một nụ cười nhạt hiếm thấy, nói: "Người qua vòng tiếp theo."

Nghe Lâm Tùy Tâm nói một cách phong đạm vân khinh (gió nhạt mây nhẹ), rất nhiều người không nhịn được thiếu chút nữa là rên lên một cách đầy thống khổ.

Bởi vì bọn họ nhớ tới lời nói từ đầu của Lâm Tùy Tâm, nhớ tới chỉ cần chiến thắng trận này thì Đinh Ninh đã tiến vào mười thứ hạng đầu của Mân Sơn Kiếm Hội.

Mặc dù có tên cung nữ họ Dung công khai chất vấn, mặc dù có những người của bọn hắn chặn đánh, nhưng mà Đinh Ninh đã là người tuyển sinh đầu tiên tiến vào mười thứ hạng đầu, trở thành người tuyển sinh thứ nhất có được tư cách tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

Tại sơn đạo trong Âm Ảnh, tên trung niên áo bào vàng chuyên hồi báo tin tức cho cung nữ họ Dung cũng trong nháy mắt thất thần, hắn căn bản cũng không có nghĩ đến Đinh Ninh lại có thể đi đến một bước này.

Một Tu Hành Giả như Đinh Ninh, có thể một đường dùng thủ danh tiến vào mười thứ hạng đầu, đối với Bạch Dương Động mà nói đã là vinh quang lớn lao, nhưng mà nhìn xem bóng lưng của Đinh Ninh đang trầm mặc đi trở về lúc này, hắn biết rõ tên thiếu niên quán rượu không có khả năng cứ như thế mà đình chỉ bước chân.

"Chẳng qua là người thật có thể thành công sao?" Trung niên áo bào vàng sâu trong đôi mắt dâng lên vô số tâm tình phức tạp.

Tại chỗ nghỉ ngơi trong doanh trướng, cung nữ họ Dung đã có thể thấy rõ hết thấy sự tình phát sinh trong sơn cốc, không cần trung niên áo bào vàng hồi báo, lúc này trong sơn cốc rất nhiều người muốn gặp thị bởi vì phần nộ về việc Đinh Ninh tiến vào mười thứ hạng đầu, nhưng mà bọn hắc cũng không ngờ tới, lúc này trên khuôn mặt lạnh lùng của cung nữ họ Dung cũng chỉ có biểu lộ một tia trào phúng.

"Chẳng qua chỉ là tiểu hài tử chơi đùa."

Nhìn xem Đinh Ninh bình tĩnh quay về bên cạnh đám người Trương Nghi, lại nhìn xem bộ dạng Từ Liên Hoa trào phúng tên tuyển sinh kia, thị lạnh lùng nhẹ giọng lẩm bẩm chậm rãi.

Cái này là lời nói thật lòng của thị.

Dưới mắt của thị, những người trẻ tuổi này vô luận thiên phú có biểu hiện xuất sắc thế nào, so với những kẻ lọc lõi trong thế giới quyền mưu cùng lực lượng, cũng chỉ là trò đùa của tiểu hài tử mà thôi.

Lúc này ở một mảnh vách núi khúc giữa khác đối diện với thị, thân ảnh Phù Tô khẽ run lên nhìn xem con rắn màu đỏ thẫm đang co rúm lại đi theo sau lưng Đinh Ninh, hắc đã lo lắng cùng sầu não, lại cao hứng thay Đinh Ninh.

"Người lần này tại sao không nói gì?" Tại một mảnh sườn dốc khúc giữa khác, Phan Nhược Diệp quay đầu nhìn xem ánh mắt đầy cảm khái của Hoàng Chân Vệ, nói ra.

Hoàng Chân Vệ mỉm cười tỏ vẻ hối lỗi, nói:" Lời hữu ích chỉ nói ba lượt, nói nhiều thành... bà Tám."

"Dịch Tâm!"

Trong sơn cốc, thanh âm của Lâm Tùy Tâm lại vang lên.

Tất cả mọi người cơ hồ đều nín thở.

Bất luận Dịch Tâm giờ phút này là thuộc về phe nào, tại quyền sách nhân tài hãn chiếm vị trí thứ bảy, cũng là nhân vật quan trọng có khả năng ảnh hưởng đến kết quả đoạt giải quán quân cuối cùng.

Đối diện với đám người Đinh Ninh, rất nhiều tuyển sinh thân thể cũng bắt đầu căng thẳng đã đứng lên, sợ kế tiếp sẽ nghe được tên mình.

"Không phải gặp đối thủ!"

Lâm Tùy Tâm ánh mắt như có như không xẹt qua thân thể của bọn hãn, sau đó mặt lạnh như tiền phun ra hai chữ.

Những tuyển sinh thân thể lập tức buông lỏng.

"Dịch Tâm! Như trước, không phải gặp đối thủ."

Nhưng mà khiến cho tất cả mọi người cũng không nghĩ tới là, Lâm Tùy Tâm rất nhạt nhẽo nhưng lại nói ra câu này.

Tất cả xôn xao!

Mặc dù biết rõ ép hỏi Lâm Tùy Tâm loại nhân vật như vậy có lẽ căn bản cũng không có được đáp án, nhưng mà một số tuyển sinh tức giận đến phần nộ, máu nóng dồn lên đầu nhin không được tức giận kêu lên:" Ở đâu có cái đạo lý hai đợt liên tục không phải gặp đối thủ?"

"Vì cái gì không thể?"

Lâm Tùy Tâm tùy ý liếc nhìn tên tuyển sinh kia, mặt tỉnh bơ nói:" Nếu đám các người có ý kiến, ta cũng cho các người một cái cơ hội, ta có thể cho Dịch Tâm không luân không, chỉ cần trong đám các người có người tự nguyện đối địch với Dịch Tâm."

Mấy tên tuyển sinh tức giận đến toàn thân phát run lên, thanh kiếm bên trong vỏ kiếm phát ra thanh âm rõ ràng, nhưng mà bọn hắn ai cũng không dám lên tiếng.

Bởi vì, mặc dù tự nhận có thể cùng Dịch Tâm cường giả như vậy liều mạng, cũng không người nào nguyện ý cùng một đối thủ như Dịch Tâm đánh cuộc.

"Nếu như cuối cùng muốn an bài một số người luân không, với tư cách là thử quan cuối cùng của Môn Sơn Kiếm Tông, không cách nào chọn lựa người thích hợp luân không, cái này có mắt hay đui mù cũng như nhau mà thôi."

Lâm Tùy Tâm như trước không hề tình cảm xoay người nhìn xem mấy tên tuyển sinh, trào phúng nói:" Các người không tự nguyện đối chiến cùng Dịch Tâm, chỉ một chút dũng khí cùng tâm huyết như vậy cũng không có, chẳng lẽ các người hy vọng xa vời ta sẽ an bài các người không phải gặp đối thủ?"

Nghe lời nói như vậy, rất nhiều người tức giận đến nổi hô hấp không thông, nhưng mà những Địa sư trưởng thì lại không có bao nhiêu người cảm thấy hành vi này của Lâm Tùy Tâm là bất công.

Bởi vì bọn hắn đều cảm thấy mấy tên tuyển sinh nếu so sánh với Dịch Tâm, thậm chí với những người đã bị đào thải Nam Cung Thái Thực, Hạ Uyển thì khoảng cách chênh lệch quá xa.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 133: Thống Khổ Cũng Là Một Loại Kinh Lịch

“Từ Liên Hoa.”

Lâm Tùy Tâm xoay người nhìn thoáng qua chỗ đám người Đinh Ninh, không nhìn quyển sách trong tay đột nhiên hô lên tên của Từ Liên Hoa.

Rất nhiều tuyển sinh cắn chặt hàm răng, bọn hắn ngày càng cảm thấy Lâm Tùy Tâm cố ý muốn đem đám người của Đinh Ninh đưa vào mười thứ hạng đầu, nhưng bọn hắn thật không ngờ là ngay sau đó Lâm Tùy Tâm lại nói tiếp một cái tên.

“Đối chiến Bạch Nhược Trạch.”

“Thật sự là tùy ý.” Nghe Lâm Tùy Tâm báo ra tên đối thủ của mình, Từ Liên Hoa lắc đầu, cau mày nói nhỏ một câu.

Hắn cũng không thể giải thích tại sao Lâm Tùy Tâm lại có ý tưởng như thế.

Với những biểu hiện trước đây, bất luận kẻ nào cũng đều có thể cảm giác được ít nhất Lâm Tùy Tâm cũng có hảo cảm với những người đứng bên cạnh Đinh Ninh.

Nhưng mà theo an bài của Lâm Tùy Tâm lúc này, lại tựa hồ có khuynh hướng đem hắn đào thải.

Bạch Nhược Trạch tại quyển sách nhân tài đứng thứ hạng ba mươi hai, nhân vật trẻ tuổi tài tuấn của Cam Lộ Kiếm Viện, nếu như bình thường gặp nhau, Từ Liên Hoa có tám phần năm chắc có thể đánh bại đối thủ, nhưng mà Từ Liên Hoa sau khi đánh bại Trần Ly Sầu đã như nỏ mạnh hết đà, mà Bạch Nhược Trạch hầu như chưa có tổn thương chút nào, thậm chí ngay cả đánh bại đối thủ đệ nhất danh đều thập phần nhẹ nhõm.

“Chẳng lẽ cảm thấy Bạch Nhược Trạch so với ta ưu tú hơn?”

Tuy rằng không thể giải thích vì sao, nhưng mà Từ Liên Hoa cũng không muốn tranh cãi với Lâm Tùy Tâm, chỉ là có chút khó khăn đứng lên, bắt đầu chậm rãi đi về phía trước.

“Người có ổn không đấy?”

Trương Nghi nhin không được theo sát bên cạnh, quay đầu lại lo lắng nhìn Từ Liên Hoa, sau đó do dự nói:” Nếu thật sự không được cũng đừng quá miễn cưỡng.”

“Ta không muốn trả lời người những lời này.” Từ Liên Hoa liếc nhìn Trương Nghi, sau đó quay đầu nhìn Hạ Uyển nói:” Hạ Uyển, người trả lời cho mọi người biết Tu Hành Giả của Từ Hầu Phủ chúng ta là như thế nào.”

Trương Nghi ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía Hạ Uyển.

Hạ Uyển hít sâu một hơi, chậm rãi nói:” Từ Hầu Phủ cho tới bây giờ chỉ có Tu Hành Giả chết trận chứ không có Tu Hành Giả nhận thua.”

Trương Nghi ngậy người, nói không ra lời.

Đinh Ninh đứng cách Trương Nghi không xa, nhìn xem Từ Liên Hoa đang đi tới, hần một mực không lên tiếng, đợi đến lúc Từ Liên Hoa đi sát bên hần, hần mới thì thầm:” Phía sau sườn trái ba tấc.”

Lông mày Từ Liên Hoa chau lên, cũng không trả lời, tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Nhược Trạch đã đứng ở giữa sân chờ đợi.

Nhìn xem Từ Liên Hoa dừng lại đối diện với mình, hăn khom người thi lễ, áy náy nói:” Thực xin lỗi.”

“Không cần nói lời xin lỗi với ta.”

Nhìn xem vẻ hữu lễ khác biệt của Bạch Nhược Trạch, gương mặt của Từ Liên Hoa nghiêm nghị, thanh âm lạnh lùng vang lên:” Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta nhất định sẽ thua ngươi?”

Bạch Nhược Trạch vừa mới đứng thẳng người, nghe được câu này, mặt mũi hăn hơi cứng lại, lại hơi hơi khom người, nói:” Thực xin lỗi.”

Hăn hai lần liên tục nói câu “Thực xin lỗi”, thái độ đều thập phần thành khẩn, nhưng mà hăn là một đệ tử kiệt xuất nhất của Tu Hành Địa, ngày thường tự nhiên cũng cực kỳ kiêu ngạo, lúc này thần thái tuy rằng kính cẩn, nhưng mà sâu trong đôi mắt cũng lóng lánh ánh lửa phản nộ.

Từ Liên Hoa không thèm nhìn hăn, chẳng qua là nhìn bầu trời đen kịt phía trên tựa hồ đã bị Chư Thiên Tinh Thần che đậy, mặt không cảm xúc, nói:” Bắt đầu đi.”

Bạch Nhược Trạch không do dự, cũng không nói gì thêm.

Hăn biết mình đã mười phần tiếp cận mười thứ hạng đầu của kiếm hội này, hăn tuyệt đối không thể vì một chút tâm tình mà bỏ qua cơ hội cải biến cả cuộc đời.

Thanh âm của Từ Liên Hoa vừa mới vang lên, hăn lập tức xuất kiếm.

Một tiếng boong nhỏ vang lên, thời điểm thanh âm này truyền vào tai mọi người, vỏ kiếm bằng da Lục Sa Ngư bên trái thân thể của hắc đã trống không, thanh kiếm trên tay phải của hắc đã hoàn thành một kiếm, không khí ở giữa hắc và Từ Liên Hoa không nhìn thấy bất cứ cái gì gọi là Thiên Địa Nguyên Khí nổi lên, chỉ xuất hiện hơn mười đạo bóng kiếm màu u lam nhàn nhạt.

Mười đạo bóng kiếm màu u lam này như là Mị Ảnh du động dưới biển sâu, trong không khí tạo thành một hình dáng đỉnh ốc quý dị lặng yên đi về phía trước, phân biệt chia ra đâm vào vị trí các chỗ hiểm trên thân thể Từ Liên Hoa.

Ánh mắt Từ Liên Hoa lập tức nheo lại.

Tay của hắc nhanh chóng rút kiếm. Kiếm quang hồng nhạt lướt quanh thân thể của hắc, Kiếm Khí tựa như mọc thành phiến từ mặt đất chung quanh hắc đi lên trên, tựa như vô số cánh hoa sen tạo thành một đóa hoa sen.

Hơn mười đạo bóng kiếm màu u lam như quỷ mị chém loạn vào cánh hoa, lại bị bắn ra, toát ra từng đoàn từng đoàn khói màu u lam, thủy chung vẫn không cách nào tiến vào gần thân thể Từ Liên Hoa hơn một xích.

Nhìn xem cảnh tượng như thế, Bạch Nhược Trạch kêu to một tiếng, trên khuôn mặt tuấn tú xuất hiện thêm mấy phần tàn nhẫn.

Hai chân của hắc luân phiên đạp xuống đất, cả người tựa hồ không có sức nặng phiêu phiêu bay lên, trường kiếm màu u lam trong tay từ bên trên chém thẳng xuống đỉnh đầu Từ Liên Hoa.

Theo kiếm quang hoa rơi của hắc, kiếm quang phía dưới trên mặt đất hiện lên vô số sợi Nguyên Khí màu u lam, không ngừng hướng về thân kiếm hội tụ.

Vô số sợi Nguyên Khí màu u lam này tản ra hương vị âm hàn đặc biệt, hoàn toàn không giống khí tức của con người, từ mặt đất bốc lên lại không mang theo thanh âm, hình ảnh vô số sợi Nguyên Khí từ mặt đất đồng thời bốc lên tựa như có vô số đóa hoa nở rộ từ U Minh.

Mạch máu trên trán Từ Liên Hoa phồng lên, nhúc nhích như những con giun.

Sau đó hần lắc đầu thở dài, buồng thanh kiếm đang nằm trong tay.

Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Từ Liên Hoa muốn buông xuôi, nhưng mà Trương Nghi lại biết rõ là không phải như vậy, cho nên khác với đa số mọi người, hần rõ ràng nhìn thấy giờ phút này tay của Từ Liên Hoa đang hướng về vỏ kiếm bên cạnh eo.

Một tiếng oanh trầm đục.

Không khí xung quanh vỏ kiếm của Từ Liên Hoa đột nhiên bạo chấn.

Cũng trong chớp mắt vừa rồi, Bạch Nhược Trạch cũng cho rằng Từ Liên Hoa muốn buông tha, nhưng mà cảm giác được Từ Liên Hoa ngoài thân nổi lên khí tức, con người của hần kịch liệt co rút lại, không khỏi phát ra một tiếng kêu to.

Nguyên Khí màu u lam hội tụ trên thân kiếm của hần kịch liệt ngưng tụ, thanh kiếm của hần tựa như có một đầu Quỷ vật màu u lam muốn lao tới.

Nhưng đúng vào lúc này, Từ Liên Hoa đã duỗi tay ra.

Từ Liên Hoa nắm lấy vỏ kiếm, miệng của vỏ kiếm nhắm vào trường kiếm màu u lam trong tay Bạch Nhược Trạch đâm ra.

Bạch Nhược Trạch cơ hồ ngừng thở, hần dùng hết khả năng điều chỉnh hướng đi của trường kiếm trong tay mình, nhưng mà hần phát hiện động tác

của Từ Liên Hoa so với hãn còn nhanh hơn!

Một tiếng boong nhỏ vang lên, giống như tiếng của trường kiếm tra vào vỏ, động tác của Từ Liên Hoa vô cùng chuẩn xác dùng bao kiếm của mình bao lấy trường kiếm của Bạch Nhược Trạch!

Kiểm trở vào bao, vô số tia Nguyên Khí màu u lam từ vỏ kiếm tuôn ra, trên thân kiếm Quỷ Vật màu u lam ngưng tụ lại cũng giống như bị một vật cứng rắn đập vỡ, mấu chốt nhất chính là vỏ kiếm này đã ngăn cách sự liên hệ của thanh trường kiếm cùng với Thiên Địa nguyên khí, tựa như cứng rắn chặt đứt rất nhiều phù tuyến kết nối với thanh kiếm này!

Hàn ý trong lòng của Bạch Nhược Trạch dâng lên không ngăn được, nhưng mà dù sao thì hãn cũng không phải là kẻ yếu, ngay tại lúc kiếm thức bị ngăn chặn một cách chớp nhoáng này, hãn tự nhiên cũng có đối sách, thân thể hãn lui về phía sau, rút kiếm, đồng thời Chân Nguyên trong thể nội của hãn cũng phát ra mấy phần cường thịnh trở lại, muốn dựa vào xu thế giằng co chớp nhoáng này, đem Từ Liên Hoa chấn động làm cho tổn thương càng thêm trầm trọng, trực tiếp làm Từ Liên Hoa bị thua.

Nhưng mà tại trong tích tắc này, trong lòng của hãn tuôn ra một loại cảm giác khó có thể tin được.

Một cỗ lực lượng mà hãn căn bản không thể nào kháng cự, từ chuôi kiếm trong tay hãn truyền đến.

“Làm sao có thể có lực lượng mạnh như thế?”

Ánh mắt của hãn trợn tròn đến cực hạn, miệng mở lớn có thể nuốt lọt quả trứng gà, ngay khi hãn còn chưa kịp kêu lên những lời này thì cánh tay của Từ Liên Hoa đã vung lên.

Vỏ kiếm kéo theo trường kiếm của hãn, mang theo một cỗ lực lượng cực kỳ bá đạo ngang ngược, giống như một cây roi sắt đánh thẳng vào sườn trái

của hắn.

Thân thể Bạch Nhược Trạch theo bản năng muốn vận vẹo né tránh, nhưng mà một cỗ lực lượng xuất hiện làm cho thân thể của hắn không thể nào né tránh như hắn mong muốn.

“Bành!”

Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, dội vào trong tai tất cả mọi người, nháy mắt sau đó là âm thanh của tiếng xương vỡ vụn, bể nát thành từng mảnh nhỏ.

Bạch Nhược Trạch mở miệng phun ra cả một suối máu, cả người cong lại như con tôm bay ra, rơi xuống mặt đất cách đó mấy trượng.

Sư trưởng Tu Hành Địa phát ra một tiếng kinh hô bất khả tư nghị.

Cảm giác đối với Chân Nguyên lực lượng rõ ràng làm cho Tu Hành Giả càng khiếp sợ.

Bởi vì ở vào giai đoạn sau cùng của trận chiến đấu này, Từ Liên Hoa thực tế dùng lực lượng không hề hoa xảo đánh bại Bạch Nhược Trạch, mà khi trước bọn hắn xem ra, Từ Liên Hoa trước mặt của Bạch Nhược Trạch không có khả năng phát ra một lực lượng áp đảo như thế, tu vi của Bạch Nhược Trạch so với tu vi của bản thân hắn là một chênh lệch không nhỏ.

“Vậy mà...”

Nhưng mà chỉ một nháy mắt sau đó, tất cả những điều mà sư trưởng Tu Hành Địa cảm thấy không thể nào giải thích lại biết được toàn bộ đáp án.

Ánh mắt rung động của bọn hắn toàn bộ đều ngưng tụ trên mặt Từ Liên Hoa.

Từ Liên Hoa vẫn đứng thẳng bất động, nhưng mà trên mặt của hần lại giống như mang một cái mặt nạ đầy màu sắc.

Ngũ quan của hần bởi vì thống khổ mà vặn vẹo, thậm chí ngay cả một mảnh cơ bắp dài hẹp đều co quắp.

“Vậy mà mặc kệ độc tố trong thân thể...”

Có tuyến sinh nhìn thấy như vậy, kêu lên với vẻ kinh sợ khó tin.

Trương Nghi ngây người, toàn thân hần cũng không kèm chế được mà run rẩy.

Đình Ninh cùng Cảnh Nhận cẩn thận giải thích qua được lực của Thất Diệp Tán, cho nên hần biết rõ nếu như không để ý đến cái giới hạn kia mà cưỡng ép vận dụng hết tất cả Chân Nguyên sẽ gặp thống khổ bậc nào, nhưng mà lúc này Từ Liên Hoa, lại vẫn có thể đứng đấy!

Lại để cho thân thể của Trương Nghi càng run rẩy hơn là Từ Liên Hoa không chỉ có cứng rắn đứng đấy, mà lại còn có thể lên tiếng.

Bởi vì thanh âm của Từ Liên Hoa lúc này đã vang lên.

“Hần ngã rồi, ta còn đứng đây, cho nên hần là ta thắng.”

Thanh âm của Từ Liên Hoa đã hoàn toàn cải biến, những thanh âm tựa hồ đều run rẩy, nhưng mà hần vẫn có thể nói được nguyên câu.

Nghe thanh âm như vậy, ánh mắt của Lâm Tùy Tâm cũng hơi hơi nheo lại, hần gật nhẹ đầu, chỉ đơn giản phun ra một chữ “Đúng”.

Hầu như tất cả mọi người đều rung động nói không ra lời.

Nhưng mà lúc này, thần sắc của Đình Ninh vẫn rất bình tĩnh như cũ, hần nhìn thân thể Từ Liên Hoa đang run rẩy, lên tiếng nói:” Người vốn không

cần hai chiêu, chỉ cần một kiếm là đủ.”

“Là vấn đề của ta.”

Từ Liên Hoa đã không cách nào quay người, nhưng thanh âm đã biến dị của hắn vẫn vang lên sau đó:” Bất quá không phải ta hoài nghi ngươi, mà ta biết rõ loại độc chất này nhất định rất thống khổ, ta cũng có chút sợ hãi sự thống khổ do loại độc chất này mang đến, cho nên ta thử không dùng phương pháp như vậy để chống đỡ.”

Nói xong câu này, Từ Liên Hoa liền ngã về phía trước.

“Sư đệ!”

Nhìn xem Từ Liên Hoa ngã xuống, Trương Nghi hầu như khóc ngất :” Hắn đã như vậy, ngươi còn cùng hắn nói nhiều lời như thế.”

“Nếu như muốn làm, phải làm đến mức tận cùng, có như vậy mới không phụ sự trả giá của hắn.”

Đinh Ninh nhìn xem Từ Liên Hoa đang nằm dưới đất, vẫn bình tĩnh như trước nói một câu, sau đó lại nói khẽ rất nghiêm túc:” Thống khổ cũng là một loại kinh lịch.”

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 134: Núi Sông Trong Lòng Ngực, Sinh Tử Ngoài Suy Xét

- Lúc đó ta chống đỡ được bao lâu?

Nhìn Từ Liên Hoa ngã xuống, mặt Tịnh Lưu Ly đánh lại, quay đầu hỏi Đàm Thai Quan Kiếm một câu.

Đàm Thai Quan Kiếm cẩn thận suy nghĩ một chút, nói:

- Cũng là nói mấy câu, nhưng so với hăn thì ngắn gọn hơn một chút.

Tịnh Lưu Ly trầm mặc một lát, nói:

- Lần kiếm hội này quả thật là không tệ.

Đàm Thai Quan Kiếm hiển nhiên hiểu nàng không phải đang tự khen mình an bài tốt lần kiếm hội này, cười nhạt một tiếng nói:

- Tuy hăn có thể chịu đựng thống khổ vượt qua cô, nhưng lúc ấy cô lại không có do dự giống hăn.

Tịnh Lưu Ly lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Vượt qua là vượt qua, nếu cả hai cùng trúng chất độc đó, hăn có thể kiên trì lâu hơn một chút thì tức là ra nhiều hơn một kiếm so với ta, ta sẽ chết.

Đàm Thai Quan Kiểm biết mình không có khả năng thuyết phục Tịnh Lưu Ly loại chuyện này, hăn nhin không được có chút cảm khái nói:

- Có lẽ cũng bởi vì cô luôn cầu toàn như vậy, việc gì cũng muốn mạnh mẽ hơn người khác, cho nên cô mới là thiên tài tiến bộ nhanh nhất từ trước tới nay của Mân Sơn Kiểm Tông.

- Trước kia có thể là như vậy, về sau thì khả năng không phải.

Tịnh Lưu Ly nhìn Đinh Ninh đang cùng Trương Nghi nói chuyện, chậm rãi ngẩng đầu nhìn trời, trông mắt đen nhánh tựa hồ như hòa làm một thể với sắc đêm.

Trước đó nàng đã gặp qua vô số thanh niên tài tuấn, nhưng chưa một ai có thể khiến nàng cảm nhận được áp lực.

Cho nên tuy rằng nàng luôn muốn tranh cường trong mọi việc, kỳ thực lại không hề vất vả, mà hiện tại rốt cuộc có một người có thể làm cho cảm thấy được áp lực, cũng như thấy được một không gian hoàn toàn mới.

Nàng có thể khẳng định tiến cảnh tu vi của mình nhất định sẽ nhanh hơn dĩ vãng.

- Thống khổ cũng là một loại kinh lịch.

Đinh Ninh nói những lời nghe thật bình thản, nhưng mà truyền vào trong tai Hạ Uyển lại thành ý vị hoàn toàn bất đồng.

Nàng ngẩng đầu, có chút tôn kính nhìn bóng Đinh Ninh.

Trong quá trình tu hành dĩ vãng, chỉ có lão sư của nàng mới nói được những lời làm cho nàng cảm nhận được ý vị đồng dạng.

Rõ ràng cũng chỉ là thí sinh như mình, nhưng năng lực mà Đinh Ninh biểu hiện ra ngoài lại càng ngày càng làm cho nàng cảm giác được hăn

không phải là còn là thí sinh giống mình nữa.

Nàng hít một hơi thật sâu, bắt đầu thúc giục chân nguyên trong cơ thể.

Một luồng khí tức kiên định mà cường đại từ mỗi tắc da thịt của nàng nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Quanh thân thể nàng xuất hiện một luồng gió xoáy mắt thường có thể thấy được.

Trương Nghi vốn còn đang trong bi thống bỗng quay người, mà hình ảnh trước mắt kia để hấn khiếp sợ đến nói không ra lời.

Đám thí sinh ở khu nghỉ ngơi đằng xa cũng phát hiện dị trạng của Hạ Uyển ở bên này, từng tiếng kinh hô liên tiếp vang lên.

Sắc mặt Hạ Uyển biến đổi liên tục, gương mặt xinh đẹp đau đớn đến vặn vẹo, thân thể bắt đầu run rẩy kịch liệt không thể khống chế.

- Cô làm cái gì vậy?

Trương Nghi rốt cuộc có thể cất lời, mờ mịt mà bi thống kêu lên một tiếng.

- Đinh Ninh nói không sai.

Hạ Uyển dù đau đớn nhưng vẫn cố đáp lời:

- Ta muốn thử qua loại thống khổ này, ít nhất nếu sau này gặp phải việc tương tự sẽ dễ chịu hơn một ít.

Độc Cô Bạch cùng Dịch Tâm ở một bên cũng đã đoán ra đáp án như vậy, nhưng mà nghe Hạ Uyển tự mình nói ra vẫn đại chấn trong lòng, nghĩ thầm trách không được người này nhìn như một thiếu nữ hiền dịu lại có thể xếp vị trí cao như vậy trên bảng tài俊.

Mà Tịnh Lưu Ly càng thêm gần đám Đình Ninh so với nhóm tuyển sinh đẳng kia, hiển nhiên phản ứng càng nhanh khi thấy rõ Hạ Uyển đang làm gì.

- Xem ra vẫn xem thường nàng.

Nàng khẽ cau mày, trong giọng nói có thêm một cảm xúc chưa từng xuất hiện.

Đúng lúc này, một cỗ khí tức tương tự từ phía sau Đình Ninh bùng lên, làm nàng khẽ giật mình.

Cỗ khí tức tương tự này là phát ra từ trên người Nam Cung Thái Thực.

Nhìn Nam Cung Thái Thực đồng dạng toàn lực thúc giục chân nguyên trong cơ thể, đồng dạng dồn ép độc tố phát tác mà bắt đầu lâm vào thống khổ cực độ, đầu óc Trương Nghi trống rỗng, run giọng nói:

- Coi như là muốn tu hành cũng có thể đợi đến lúc kiểm hội chấm dứt mà...

Không cách nào cải biến sự thật trước mắt, hẳn chỉ có thể lo lắng các nàng kế tiếp sẽ mất đi ý thức rồi tiếp nhận Mân Sơn Kiếm Tông cứu chữa mà không cách nào tiếp tục quan sát kiểm hội.

- Ta tu chính là Tổ Tâm Kiếm, theo đuổi đường kiếm nhanh nhất, tâm vừa nghĩ tới sẽ lập tức làm.

Hạ Uyển nhìn hẳn một cái, sau đó trước khi ngã xuống khó nhọc nói ra một câu kia.

Nghe được một câu như vậy, Tịnh Lưu Ly từ từ nhú mày, nói:

- Nàng đã không cần đến Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

Đàm Thai Quan Kiếm trịnh trọng gật đầu, lần này hẳn rất đồng ý với ý kiến của Tịnh Lưu Ly.

- Những người này đều điên rồi sao?

Nhìn Nam Cung Thái Thục cũng toàn lực thúc giục chân nguyên để độc phát tác, một gã thí sinh tại khu nghỉ ngơi tái mặt, nhin không được lên tiếng.

Hạ Uyển cùng Nam Cung Thái Thục đều là thí sinh đã bị đào thải, nhưng mà hành động của hai người lại mang đến một áp lực rất lớn cho đám thí sinh.

- Nếu đã muốn giống như người thường sao còn làm tu hành giả?

Diệp Hạo Nhiên cau mày lại, nhìn tên thí sinh mặt tái nhợt bên cạnh, lại nhìn những gã thí sinh khác cũng đồng dạng tái mặt, thậm chí trán đổ đầy mồ hôi kia, hẳn biết những người này chỉ như là tàn binh đi làm pháo hôi trên chiến trường, đối với kết quả cuối cùng sẽ không sẽ có bao nhiêu ảnh hưởng. Vì thế hẳn vẫn giữ trầm mặc dù hẳn biết nếu mình lên tiếng lúc này nhất định có thể vực dậy sĩ khí của những kẻ này, bởi đó là chuyện không có bao nhiêu ý nghĩa.

Hắn mau chóng bình tâm lại, sau đó đảo mắt qua rất nhiều gương mặt. Giống như Đinh Ninh, hẳn cũng đang tìm kiếm nhân vật mấu chốt kia.

Thế nhưng cho tới bây giờ hẳn vẫn không thể tìm ra quân cờ cuối cùng mà vị nữ chủ nhân Trường Lăng kia chôn giấu.

Trong lúc Mân Sơn Kiếm Tông ngăn cách thế ngoại cử hành một hồi kiếm hội náo động thiên hạ, tòa thành Trường Lăng đang chìm trong bóng đêm lại cũng có vô số người chưa ngủ.

Trong quán rượu Ngô Đồng Lạc vắng lặng, Trường Tôn Thiển Tuyết chậm rãi mở mắt.

Thời điểm này nơi đây yên tĩnh không một tiếng động, nhưng trong tai nàng lại nghe rõ tiếng bước chân.

Có người từ con ngõ đằng xa đang tới, hướng về nơi này.

Nàng chỉnh quần áo đứng lên, bước tới tiền viện, nhẹ nhàng như một làn gió thổi qua đêm, nhưng hàn ý cùng sát ý trong đôi mắt lại càng ngày càng lạnh lẽo.

Người đến là tu hành giả, mang theo một mùi vị nàng rất quen thuộc.

Dùng tu vi hiện tại của nàng, nàng nắm chắc tám phần trở lên có thể giết chết tu hành giả này, chẳng qua nàng cũng không cách nào yên lặng giết chết người này mà không bị phát hiện.

Nếu thật sự xuất hiện tình hình phải giết tu hành giả này, nàng có thể thông qua con đường mà Đinh Ninh đã làm dấu trên vách đá chạy khỏi Trường Lăng. Trong lúc Đinh Ninh tham gia kiếm hội, nàng sợ dĩ lựa chọn ở chỗ này mà không phải ở tại Mặc Viên, cũng là bởi vì con đường mà Đinh Ninh lưu lại chỉ dẫn trên vách đá đều bắt đầu từ nơi này. Tại đây chạy trốn, xác suất thành công là cao nhất.

Nhưng mà mấu chốt là lúc này Đinh Ninh vẫn còn đang tham gia Mân Sơn Kiếm Hội, nàng chỉ cần bại lộ, Đinh Ninh sẽ không có khả năng sống.

Trong tiểu viện, độ ẩm tựa như tăng cao hơn.

Một giọt nước óng ánh lạnh yên từ không trung rơi xuống, đúng hướng vườn hoa nho nhỏ trong tiểu viện.

Trường Tôn Thiển Tuyết vốn đã vén rèm định đi vào tiền viện, lúc này đột nhiên dừng lại, sau đó xoay người lần nữa trở về trong nội viện, trên khuôn mặt hoàn mỹ như vẽ của nàng bắt đầu có thêm một tầng sương lạnh.

Giọt nước kia vừa rơi xuống đất, trong nội viện đã xuất hiện một thân ảnh màu trắng.

- Tưởng là ai, hóa ra quả thật là Công Tôn đại tiểu thư. Chẳng qua là không ngờ đại tiểu thư Công Tôn gia lại khuynh quốc khuynh thành, càng nhìn càng thương như vậy. Ta cũng chưa từng nghĩ sẽ gặp đại tiểu thư Công Tôn gia ở loại địa phương này.

Một giọng nói cảm thán vang lên, âm thanh tuy nhỏ nhưng lại vang vọng khắp tiểu viện, còn mang theo một loại khí tức kiết ngạo không ai bì nổi, loại này khí tức, chỉ có chính thức đại nghịch mới có.

Nguyên khí trên người như nước, lại có khí khái đại nghịch như vậy, hiển nhiên chỉ có thể là Vân Thủy Cung Bạch Sơn Thủy.

- Người muốn chết hay là muốn sống?

Nhưng đáp lại, Trường Tôn Thiển Tuyết chỉ lạnh lùng trực tiếp hỏi.

Bạch Sơn Thủy hơi ngẩn ra, nàng không quen cách nói chuyện của Trường Tôn Thiển Tuyết, nhưng nàng vẫn nở nụ cười, chân thành nói:

- Muốn sống.

Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn nàng một cái, hàn ý cùng sát ý trong mắt cũng không biến mất, không lên tiếng mà chờ đối phương nói tiếp.

- Vốn chỉ muốn gặp Đình Ninh, nhưng nghĩ thì người hản là kẻ giết chết sư huynh của ta, cho nên muốn gặp người trước.

Bạch Sơn Thủy phúi phúi hai tay:

- Nếu như ngay cả người cũng có thể ở cùng một chỗ với đệ tử của người kia, ta tới đây tự nhiên là không phải tìm người trả thù, mà là để cho người biết, ta cũng có thể.

Trường Tôn Thiên Tuyết không có lãng phí khí lực đi suy nghĩ tại sao Bạch Sơn Thủy phát hiện Đinh Ninh cùng thân phận của mình, vẻ mặt của nàng càng lạnh thêm, lắc đầu, nói:

- Ta và người không giống nhau.

- Ta biết rõ.

Bạch Sơn Thủy cười cười, rồi lập tức thu lại nụ cười, nói:

- Nhưng chúng ta có cùng chung địch nhân.

Trường Tôn Thiên Tuyết trầm mặc một lát mới nói:

- Ta không phụ trách những chuyện này.

Bạch Sơn Thủy khẽ giật mình, rồi lại lập tức thản nhiên nói:

- Đã như vậy, đợi kiếm hội chấm dứt, Đinh Ninh đi ra rồi hãy nói.

Đại nghịch làm việc, tự nhiên phạm nhân không thể suy đoán, Bạch Sơn Thủy lúc này tuyệt không phải địch thủ của Trường Tôn Thiên Tuyết, sinh tử đã treo tại một đường, rồi lại hoàn toàn không để ý. Đang khi nói chuyện Bạch Sơn Thủy đã lơ lửng bay ra khỏi tiền viện, chẳng qua là cuối cùng vẫn nhin không được nói một câu:

- Sau tràng kiếm hội này, cái tên Đinh Ninh nhất định truyền khắp thiên hạ, nhưng sợ rằng không có ai nghĩ ra hẳn là đệ tử của người kia.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 135: Thiếu Một Người

Tiếng của Bạch Sơn Thủy lí nhí như đang thì thầm, nhưng Trường Tôn Thiên Tuyết lại nghe rất rõ ràng. Nàng không nói gì, bỗng hàn ý trong mắt đậm thêm, mấy bụi cỏ dại sát vách tường phía sau Bạch Sơn Thủy đột nhiên phủ kín sương trắng, tiếp theo bị một cơn gió thổi qua bất ngờ vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Điều này đại biểu cho sát ý cùng cường đại của Trường Tôn Thiên Tuyết. Bạch Sơn Thủy cũng cảm thấy hơi lạnh, nàng kéo cao cổ áo lên, sắc mặt vẫn bình thản như cũ mà tiêu sái biến mất trong con ngõ tối.

Cho dù là cô hồn dã quỷ nước mất nhà tan, hành tẩu tại Trường Lăng lần này cũng là cô hồn dã quỷ kiêu ngạo.

Bạch Sơn Thủy chậm rãi ngẩng đầu, chẳng qua trong ánh mắt kiêu ngạo lại bắt đầu xuất hiện tâm tình khác thường, mày cũng hơi nhăn lại.

Dưới bóng đêm hoàn toàn bao phủ, nàng không cách nào nhìn quá xa, nhưng từ mùi khói khét theo gió truyền đến cùng ánh lửa lấp loáng đang thiêu đốt ngôi nhà đằng xa kia, nàng có thể khẳng định chỗ đang cháy chính là khách điểm hiện mình đang ở.

Nàng vốn định về chỗ đó, nhưng vừa thấy cảnh này lập tức quay người, chọn một con đường khác có thể ra khỏi thành mà cất bước.

Bên trong quán rượu Ngô Đồng Lạc, Trường Tôn Thiển Tuyết lần nữa nằm xuống giường. Nàng không có thói quen nghĩ ngợi lung tung, nhưng nội tâm yên tĩnh theo nàng nhiều năm qua rốt cuộc đã bị phá vỡ triệt để, tựa như như mặt hồ đang phẳng lặng bỗng có hòn đá nhẹ rơi, dấy lên từng đợt sóng.

Nàng cố gắng điều tức nhưng vẫn không sao tĩnh tâm lại, rốt cục nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, có chút tức giận không biết bao giờ kiểm hội kia mới chấm dứt.

Đêm vẫn còn dài, Mân Sơn Kiếm Hội vẫn đang tiến hành, chẳng qua thí sinh còn có thể đứng vững đã ngày càng ít.

- Tạ Nhu, luân không(*).

(*) Luân không: không bị gặp đối thủ.

Tuy rằng biết rõ chắc chắn không có bất kỳ tác dụng gì, nhưng thời điểm nghe được Lâm Tuy Tâm nói câu này, một gã thí sinh bị kiếm đâm thương trên ngực và eo vừa mới được tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông chữa trị, đang nằm ở một bên không cách nào nhòm lên được vẫn nhìn không được tức giận kêu lớn:

- Còn công bằng nữa không, ta phải đánh tới ba trận, còn cô ta chỉ đánh một trận đã tiến vào mười thứ hạng đầu.

Nhìn thí sinh vừa thất bại tại trận thứ ba, không cách nào tiến thêm, đang tức giận đến độ ánh mắt muốn tóe lửa này, Lâm Tuy Tâm chỉ lạnh nhạt nói:

- Kỳ thật người nên cảm tạ Từ Quân Tử.

Thí sinh này cùng rất nhiều thí sinh còn lại đều sửng sờ, không rõ ý của Lâm Tùy Tâm.

- Người nói mấy câu với mỗi người các người tại lối ra cửa ải lần trước chính là Từ Quân Tử.

Lâm Tùy Tâm cũng không nhìn sắc mặt những thí sinh này, tiếp tục chậm rãi nói.

Rất nhiều thí sinh bắt đầu ý thức được chuyện gì đó, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch.

Trương Nghi nhìn phản ứng của những người kia, lại càng thêm mơ hồ, nhin không được quay đầu nhìn đám Đinh Ninh, nhẹ giọng hỏi:

- Từ Quân Tử là?

- Không phải là họ Từ giống ta, mà là người sinh ra tại vùng đất Từ.

Từ Liên Hoa hít sâu một hơi, nhìn Trương Nghi nói:

- Không có bao nhiêu người biết rõ tên thật của ông ta, nhưng ta nghĩ có lẽ người đã nghe qua chuyện ‘cắt thịt nuôi cha mẹ’.

- Tiền bối ở lối ra cửa ải lúc trước lại là...

Trương Nghi rung động đến nói không ra lời.

Đất Từ có người quân tử nọ, biết lễ thủ nghĩa, hay làm việc thiện. Có một năm đại hạn, nơi đó không trồng nổi một cọng lúa, người nọ cũng tan hết gia tài. Một ngày kia rất nhiều dân đói ngửi thấy trong nhà người nọ có mùi thịt, liền nhao nhao giận dữ, cho rằng người nọ là ngụy quân tử, bề ngoài giả vờ như hết gạo, kì thực trong nhà vẫn còn thịt để ăn, bèn phần nọ đập cửa lao vào, nhưng phát hiện sau đó lại làm bọn họ nước mắt giàn giụa.

Hóa ra nhà người nọ cũng đã chẳng còn gì, cha mẹ sắp chết vì đói, để cứu cha mẹ, người nọ tự cắt bắp đùi của mình ra để hầm canh.

Sự tích như vậy tự nhiên được ghi chép tại rất nhiều sử sách, đối với nhiều người đồng dạng biết lẽ thủ nghĩa mà nói, vị quân tử đất Từ kia thậm chí có thể xưng là Thánh Nhân. Có điều Trương Nghi thật không ngờ người nọ lại chính là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông, cũng căn bản không nghĩ đến người đứng ở lối ra của cung điện màu xanh tại biển bụi gai lại chính là vị quân tử đất Từ đó.

- Người có hy vọng tham gia Mân Sơn Kiếm Hội nhất của Khổ Đẳng Kiếm Sơn các người không phải người, mà là sư đệ người Kỳ Thu Hàn. Người khác không biết vì sao hai năm qua Kỳ Thu Hàn tiến cảnh không bằng người, chẳng lẽ người không biết?

Nhìn xem sắc mặt thí sinh kia đã xám như tro, quần áo toàn thân đều ướt đầm mồ hôi, Lâm Tùy Tâm vẫn nhàn nhạt nói tiếp:

- Đối với mỗi thí sinh tham gia kiếm hội, Mân Sơn Kiếm Tông ta đều có suy tính, trước kỳ kiểm thí cuối cùng này, Từ Quân Tử sẽ xem phẩm cách của các người, nếu không phải hấn cảm thấy người còn có thể sửa đổi, người căn bản sẽ không xuất hiện ở chỗ này. Đã cho người một cơ hội, chính người lại không giữ được còn muốn nói gì nữa?

Tên thí sinh kia sớm đã run rẩy toàn thân, đầu cũng không dám ngẩng lên, sao dám nói gì thêm.

Mà một ít thí sinh lúc trước bị an bài đánh thêm một trận, hoặc là không được luân không đều nghĩ đến vài chuyện mình đã làm trong quá khứ, không chỉ có mồ hôi trên lưng tuôn ra như suối, còn không dám nhìn về Lâm Tùy Tâm.

- Mân Sơn Kiếm Hội, mục đích cuối cùng là để Mân Sơn Kiếm Tông chọn lựa đệ tử.

Lâm Tùy Tâm không ngừng nói chuyện, ánh mắt không cảm xúc của hắn đảo qua tất cả mọi người, chậm rãi nói:

- Bất luận là quá trình gì cũng đều để cho Kiếm Tông chúng ta chọn lựa ra đệ tử thích hợp nhất tiến vào tông môn tu hành.

Không khí lần nữa tĩnh lặng xuống.

Nhưng chỉ mấy cái hô hấp sau, tiếng bước chân vang lên, một thiếu niên áo vàng bước tới, thi lễ với Lâm Tùy Tâm một cái, trầm giọng nói:

- Tiêu Thanh Lâm ta tự nhận phẩm hạnh không có gì không hợp, đi cửa chính, đứng thẳng lưng, hơn nữa ta tự thấy tu vi không thua Tạ Nhu, nhưng ta lại phải đánh nhiều hơn Tạ Nhu một trận. Vì thế ta cho rằng kiếm hội này bất công, mặc dù là tính trên góc độ tông môn xuất thân, ta cũng không cho rằng ta không bằng Tạ Nhu.

Lâm Tùy Tâm nhìn hắn một cái, nói:

- Nàng có quá nhiều tiền so với người.

Thiếu niên áo vàng này chấn động toàn thân, sắc mặt trắng nhợt, mà đám thí sinh chung quanh cũng nháo nhác xì xào lên, căn bản không có nghĩ đến Lâm Tùy Tâm sẽ nói ra một câu như vậy.

Nhưng Lâm Tùy Tâm lại tựa hồ không có nhìn thấy phản ứng của bọn họ, vẫn một bộ dáng vô cảm nói:

- Môn Sơn Kiếm Tông ta có rất nhiều phương pháp tu hành đặc biệt hao phí tiền tài, cũng chỉ có những người như nàng mới thừa nhận được, cho nên để những người đó tiến vào Môn Sơn Kiếm Tông tu hành, thành tựu tương lai sẽ lớn hơn người.

Thiếu niên áo vàng ngẩn người, hắn có chút không kịp phản ứng.

- Nguyên nhân ảnh hưởng đến tương lai của một tu hành giả có rất nhiều. Tà gia tài lực quá sức hùng hậu, nòng lại can đảm hơn người, bằng hữu bên cạnh nòng cũng cường đại hơn bằng hữu của người quá nhiều. Đương nhiên không có việc gì là tuyệt đối, nhưng hiện tại tổng hợp các loại nhân tố, nòng trội hơn người.

Lâm Tùy Tâm nhìn hẩn một cái, lại ngẩng đầu nhìn đám thí sinh vừa rồi còn xôn xao, hiện đã không nói lên lời mà lạnh nhạt nói:

- Mân Sơn Kiếm Tông ta cũng không chỉ cân nhắc gia thế của thí sinh, còn cân nhắc thí sinh có được bản lĩnh tu hành.

- Người còn một trận cuối cùng.

Ánh mắt Lâm Tùy Tâm cuối cùng lưu lại trên người thiếu niên áo vàng, sau đó nói:

- Tiêu Thanh Lâm, đấu với Dịch Tâm.

Thiếu niên áo vàng tên Tiêu Thanh Lâm này đã hiểu ý tứ trong lời của Lâm Tùy Tâm.

Đây là cơ hội cuối cùng để hẩn tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

Chỉ cần hẩn có thể đánh bại Dịch Tâm, trong trận chiến đấu này thể hiện ra năng lực làm những tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông này lau mắt mà nhìn.

Nhưng mà chính mình có năng lực như vậy sao?

Càng hiểu rõ, hẩn càng tuyệt vọng.

Cung nữ họ Dung đứng ở trước doanh trướng nghỉ ngơi, nhìn phía dưới sơn cốc, lúc này còn có mấy trận tỷ thí, nhưng đảo mắt qua những thí sinh còn lại, nàng biết cuộc tỷ thí này đã kết thúc.

- Đinh Ninh, Dịch Tâm, Trương Nghi, Tạ Nhu, Hà Triều Tịch, Diệp Hạo Nhiên, Cố Tích Xuân, Độc Cô Bạch, Mộ Ngụy Thành...

Khóe miệng nàng hơi nhếch lên, đọc ra một loạt cái tên, nhưng mà đột nhiên nàng dừng lại, trong mắt bắt đầu thoáng hiện thần sắc kinh dị.

Mười thứ hạng đầu tại kiếm hội sẽ có tư cách tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành, nhưng dựa theo Lâm Tùy Tâm an bài, sau khi cuộc tỷ thí này chấm dứt, cuối cùng lại chỉ còn lại chín người.

Lâm Tùy Tâm tuy rằng tùy ý, nhưng mà nhân vật như hãn chỉ vừa liếc một cái đã có thể tính rõ ngàn vạn đường kiếm chứ đừng nói là an bài mười người tiến vào quyết đấu cuối cùng, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện sai lầm.

Vậy một người cuối cùng còn không xuất hiện là ai?

Trong khu nghỉ ngơi, thí sinh tại hai đầu không ngừng giảm bớt, ánh mắt của tất cả sư trưởng cũng trở nên càng ngày càng phức tạp.

Lúc trước người bên đầu phía Đinh Ninh tuyệt đối là số ít, mà bây giờ ngược lại chiếm đại đa số.

Mặc dù biết dừng khí chẳng qua một trong những tiêu chuẩn mà Lâm Tùy Tâm cân nhắc, những người bên phía Đinh Ninh có thể đi đến cuối cùng đều là vì thực lực bản thân, nhưng mà rất nhiều tu hành sư trưởng vẫn không khỏi nghĩ đến việc nếu đệ tử mình dẫn tới đứng ở phía Đinh Ninh thì sẽ có kết quả trái ngược thế nào.

Diệp Hạo Nhiên thu kiếm, quay người.

Đối thủ của hắn, một gã thí sinh mặc bào phục màu lam kinh sợ bưng kín cổ họng của mình, cũng không dám phát ra bất kỳ thanh âm nào. Trên cổ họng của hắn có một đường máu rất mảnh, đang không ngừng thấm ra máu tươi.

Ở một bên khác, Hà Triều Tịch cùng đối thủ du đấu tới một nén nhang rồi dựa vào thể lực chiến thắng, đang khó nhọc tiến về hướng đám Đỉnh Ninh.

- Tại sao chỉ có chín người?

Từ trận thắng của Diệp Hạo Nhiên, có tu hành sư trưởng cũng cũng bắt đầu phát hiện vấn đề giống cung nữ họ Dung, nhện không được kinh ngạc lên tiếng.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 136: Vòng Đấu Cuối Cùng Chọn Mười Thứ Hạng Đầu

Lâm Tùy Tâm an bài tuy thật sự rất tùy ý, nhưng trong toàn bộ quá trình, kể cả lúc hấn trả lời chất vấn của thí sinh, đại đa số tu hành sư trưởng vẫn phát hiện ra quy luật, hoặc nói chính xác là quy củ.

Thời điểm trước khi bắt đầu Mân Sơn Kiếm Hội, Mân Sơn Kiếm Tông hiển nhiên đều đã điều tra kỹ càng mỗi thí sinh, không chỉ ở tu vi cùng thiên phú mà còn ở phẩm hạnh trong quá khứ.

Mấy cửa ải trước, biểu hiện của tất cả thí sinh đã cho Lâm Tùy Tâm một đánh giá tổng hợp.

Thí sinh có thiên phú cùng tu vi yếu, phẩm hạnh trong quá khứ có chút vấn đề thường thường sẽ bị an bài thêm một trận đấu trong giai đoạn kiếm thí cuối cùng.

Cái này nhìn như bất công, nhưng lại là Mân Sơn Kiếm Hội cho bọn họ cơ hội cuối cùng.

Chỉ cần có thể có thể thắng trận này, tiến vào mười thứ hạng đầu, sẽ vẫn có cơ hội tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

Mân Sơn Kiếm Hội này cũng không phải là cuộc tỷ thí để xác lập hư danh, mà là cuộc tỷ thí để Mân Sơn Kiếm Tông chọn lựa ra đệ tử nhập môn.

Dựa theo quy củ mà Lâm Tuy Tâm thể hiện ra, hiện tại đại bộ phận tu hành sư trưởng đã nhìn ra ngoại trừ đám Đinh Ninh, Trương Nghi, Dịch Tâm đã tiến vào mười thứ hạng đầu, đám Diệp Hạo Nhiên, Cố Tích Xuân, tính cả Quỷ Thuyền Sơn Môn Mộ Ngụy Thành vị trí thứ tám trên bảng tài tuần cũng đã không cần đánh nữa, trận tỷ cuối cùng thuộc về Hà Triều Tịch cùng một thí sinh xuất thân từ Triều Lộ Kiếm Viện tên là Lộc Khí Ca.

Lúc này tuy rằng Hà Triều Tịch mỗi một không chịu nổi, thể lực cùng chân nguyên đều hao tổn kịch liệt, nhưng tình trạng của Lộc Khí Ca lại càng tệ. Thiếu niên bài danh không dưới bốn mươi tại Tuần Tài Sách này đã gãy cánh tay trái, trên người không dưới mười vết thương đang rỉ máu, bởi vì mất máu quá nhiều mà trở nên cực kỳ suy yếu.

Trong mắt tất cả mọi người, người thắng trận cuối cùng này hẳn là Hà Triều Tịch.

Chẳng qua tính cả Hà Triều Tịch, trong mười thứ hạng đầu vẫn thiếu một thí sinh.

Chẳng lẽ là sự kiên trì của Lộc Khí Ca cũng được Lâm Tuy Tâm tán thưởng, tiếp đó hẳn là Hà Triều Tịch không cần chiến nữa, trực tiếp tiến vào vị trí cuối cùng trong mười thứ hạng đầu?

Nhưng mà đúng lúc này, Lâm Tuy Tâm đã phủ định giả thiết kia.

Bởi vì Lâm Tuy Tâm đã lên tiếng với Hà Triều Tịch đang quay người đi trở về.

- Người không cần trở về, bởi vì người còn phải đánh một trận cuối cùng.

Mặt lão không hề có cảm xúc nhìn Hà Triều Tịch đã toàn thân ướt đầm mồ hôi mà nói một câu này, sau đó lại nói tiếp:

- Hà Triều Tịch, đấu với Lộc Khí Ca.

- Cần thận chút.

Cùng lúc Hà Triều Tịch dừng bước, Trương Nghi hướng về phía hắc nhệ giọng hô một câu.

Bạch Dương Động quy về Thanh Đăng Kiếm Viện, Trương Nghi, Đinh Ninh cùng Hà Triều Tịch, Nam Cung Thái Thực đều xem như đồng môn, vả lại từ đầu đến cuối đều kề vai sát cánh mà chiến, cho nên việc Trương Nghi cố vũ nhắc nhở một câu như vậy người khác sẽ coi là bình thường, có điều với người trầm lặng như Trương Nghi thì lên tiếng công khai như thế đã rất không tầm thường.

Lúc này, tâm tình Trương Nghi thập phần phấn khởi và vui sướng.

Bởi vì y biết rõ, nếu như Tiết Vong Hư còn sống, nhìn thấy cả y và Đinh Ninh, còn có Hà Triều Tịch đều có thể đi vào mười thứ hạng đầu nhất định sẽ rất vui vẻ, nhất định sẽ cảm thấy phong quang (*).

(*) Phong quang: nở mày nở mặt.

Hà Triều Tịch gật nhẹ đầu, chậm rãi xoay người, cố gắng điều hoà hô hấp, đi về hướng sân đấu vừa mới chiến.

Ở một bên khác, một thiếu niên áo tím phải dùng băng vải cố định cánh tay trái lên thân thể, tóc cũng đã bị mồ hôi làm ướt đầm cũng đang tập tễnh đi về phía Hà Triều Tịch.

Mỗi bước đi của thiếu niên tên Lộc Khí Ca đến từ Triều Lộ Kiếm Viện này tựa hồ đều phải tốn sức rất lớn. Nhìn tư thế đi đường của hắc, nhiều

người thậm chí nhin không được cảm thấy gã không phải đang đi trên đất bằng kiên cố mà là đang bước trên một bàn chông.

Thắng bại tựa hồ nhìn tư thái của gã đã có thể kết luận, nhưng vào lúc này, dị biến phát sinh khiến tất cả mọi người khiếp sợ.

Một đạo khí tức hư lãnh từ thân thể của Lộc Khí Ca phát ra, sau đó nhanh chóng phóng thích ra khắp không gian chung quanh.

Sở dĩ nói là hư lãnh, vì cỗ khí tức này làm cho người ta có cảm giác vốn phải rất rét lạnh, thế nhưng cái rét lạnh lại bị thân thể này tựa hồ đã biến thành hư không(*) của thiếu niên này hút sạch trở lại.

(*) Hư không: trống rỗng.

Loại cảm giác quỷ dị này đối với tất cả tu hành giả ở đây giống như là đang đứng trước một khối băng giữa mùa hè, ai cũng nghĩ mình sẽ được mát mẻ, thế nhưng mãi vẫn không thấy khí lạnh phát ra mà lại co rút lại vào bên trong khối băng.

Từ khi phóng ra khí tức hư lãnh này, mái tóc đen ướt đầm mồ hôi của Lộc Khí Ca đã khô lại rồi tùy ý tung bay, làm lộ rõ bộ mặt trắng bệch không huyết sắc của gã.

Ngay sau đó, gương mặt của gã lõm xuống, tựa như đang cấp tốc gầy đi.

Không khí quanh người gã phát ra tiếng xì xì, có thật nhiều tia thiên địa nguyên khí không nhìn thấy bằng mắt thường từ bốn phương tám hướng vọt tới, dũng mãnh chui vào thân thể của gã.

Tựa như hồ nước khô cạn lập tức bị đổ đầy, người khác có cảm giác như thân thể của Lộc Khí Ca bắt đầu phình lên.

Khuôn mặt trắng bệch của gã bị bịt kín của một màu xanh thẫm sáng loáng, đôi má hóp lại khôi phục như lúc ban đầu.

Tất cả mọi người cảm giác được giống như suy yếu đã chạy ra khỏi thân thể của hắn.

Gã lại trở nên cường đại.

- Tại sao có thể như vậy?

- Đây là công pháp gì?

Trương Nghi vừa mới đánh bạo nhắc nhở Hà Triêu Tịch giờ vô cùng khiếp sợ quay đầu nhìn Đinh Ninh, nhìn không được liên tục lên tiếng.

Đương trường, tất cả mọi người đều rất khiếp sợ.

Ngay cả Đinh Ninh cũng nhú mày thật chặt, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Hắn biết rõ đây là công pháp gì, chẳng qua cũng chỉ là biết rõ chứ chưa từng thấy tận mắt.

Loại công pháp này rất huyền diệu, hơn nữa rất hữu dụng.

Cho nên lúc này hắn chăm chú mà nhìn, muốn rõ ràng hết thủy biến hóa của thiên địa nguyên khí chung quanh, kể cả hết thủy biến hóa trong thân thể của Lộc Khí Ca, thậm chí không có chú ý tới câu hỏi của Trương Nghi.

Khí tức hư lạnh trên người Lộc Khí Ca bắt đầu biến mất.

Ngay khi nó biến mất hoàn toàn, thân thể của gã bắt đầu phát ra cảm giác rét lạnh chân chính, mắt thường có thể thấy được từng làn sương trắng lạnh

giá đang được tạo ra quanh thân thể gã rồi bắn ra ngoài, tựa như từng làn sóng băng chồm lên rồi ập xuống.

Lần trong đó còn có một dải nguyên khí màu đỏ nhạt, tựa như một vạch máu dài hẹp.

- Trách không được nhất định muốn kiên trì.

Tịnh Lưu Ly nhìn dị tượng như vậy, nhíu mắt lại, lạnh lùng mỉa mai:

- Kiểm hội lần này thật sự là không đơn giản, cả loại công pháp như Huyết Sát Ma Công cũng xuất hiện.

- Huyết Sát Ma Công!

Nàng lên tiếng, qua thời gian mấy hơi thở sau mới có tu hành sư trưởng hét lên một tiếng kinh hãi.

- Lại là Huyết Sát Ma Công!

Một tiếng kinh hô này lập tức đưa tới hàng loạt tiếng kinh sợ.

- Đây rốt cuộc là loại công pháp gì?

Trương Nghi không thấy Đinh Ninh trả lời liền quay đầu nhìn về phía đám Độc Cô Bạch xin giúp đỡ, lúc này sự lo lắng của y cho Hà Triều Tịch đã vượt qua cả tò mò.

- Là một môn công pháp tà môn tiền triều.

Độc Cô Bạch hít sâu một hơi, ngưng trọng nói:

- Dưới tình huống mất một lượng lớn máu, có thể đem mạch máu sắp trống rỗng của mình trở thành phù văn dẫn dắt thiên địa nguyên khí, chẳng qua là lợi dụng loại công pháp này sẽ hút về thiên địa nguyên khí quá mức

âm hàn, mặc dù có thể trong thời gian ngắn tăng lên chiến lực, nhưng lại bất lợi với tu hành sau này.

Mặc dù Độc Cô Bạch nói như thế, nhưng Trương Nghi vẫn minh bạch chỗ cường đại của môn công pháp này.

Cho dù loại công pháp này có thể bị cho rằng là công pháp tà môn kích thích lực sinh mệnh nhất thời, nhưng ít nhất khiến tu hành giả sau khi đã chiến đấu sắp tàn lực trên chiến trường còn có thể trong thời gian ngắn tăng lên chiến lực, thậm chí trở nên càng cường đại hơn so với trước lúc bị thương.

Ở tình huống sống còn, tu hành giả cũng không suy tính được vấn đề tu hành sau này mà phải ưu tiên việc sinh tồn.

- Tất cả mọi người cảm thấy máu của ta sẽ nhanh chóng chảy khô, cảm thấy ta phải thua không cần nghi ngờ.

Vào lúc này, Lộc Khí Ca đã đi đến đối diện Hà Triêu Tịch rồi dừng lại, ngẩng đầu nhìn Hà Triêu Tịch lên tiếng:

- Thế nhưng ta không muốn bại.

Ngữ khí của gã rất bình thản, nhưng mà tất cả mọi người có thể cảm giác được quyết tâm của gã.

Hà Triêu Tịch bình thường ít nói, lúc này nghe được Lộc Khí Ca nói như vậy, hần khẽ ngẩng đầu, nói:

- Ta cũng không muốn.

- Người còn có thể thắng sao?

Lộc Khí Ca trào phúng liếc nhìn Hà Triêu Tịch cùng đại kiếm đeo sau lưng gã, nở nụ cười lạnh.

Gã cũng không phải người đặc biệt cuồng ngạo, nhưng mà lúc này, so sánh tình trạng đối phương với sự cười đại của bản thân khiến gã bất giác có sự thay đổi.

Cùng với bật ra tiếng cười lạnh, gã đập mạnh lên mặt đất, xuất ra một kiếm ngang trời chém về phía Hà Triều Tịch.

Gã thậm chí không có hoành kiếm thi lễ.

Nhưng hiện tại không ai để ý chi tiết nhỏ đó.

Trong tay gã nắm một thanh trường kiếm màu đồng đỏ, lúc này ẩn chứa lực lượng mà gã dùng một cái giá lớn đổi lấy, chỉ một thế kiếm đơn giản lại phát ra uy thế cực điểm, làm cho người ta cảm giác như một ngọn núi từ trên trời đang đập thẳng xuống người Hà Triều Tịch.

Còn Hà Triều Tịch giống như là một cái cây nhỏ, chỉ có thể đợi bị nghiền thành bụi phấn.

“Keng” một tiếng.

Kiếm vẫn nằm trong tay Hà Triều Tịch, nhưng mà thân thể của hắn bị bắn ra đằng sau.

Thân ảnh của Lộc Khí Ca xuất hiện tại nơi Hà Triều Tịch vừa đứng.

Thân thể Hà Triều Tịch mang theo đất bụi đập mạnh xuống đất, cách mép ngoài sân đấu chỉ có mấy xích.

(*) 1 xích = 33cm.

Từng vệt máu tươi theo tay hắn chảy xuôi xuống chuôi kiếm.

Khóe miệng của hắn cũng có máu chảy ra, nhưng mà mặt hắn vẫn bình tĩnh, ánh mắt hắn chiếu lên thanh trường kiếm có mặt lưỡi cực rộng của

mình.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 137: Không Thiếu

Trong tất cả những trận đấu trước, Hà Triều Tịch một mực dùng chuôi kiếm bản rộng màu xanh này mà chiến, chỉ là chuôi kiếm này quá mức bình thường, căn bản không hề lưu lại bất kỳ ấn tượng gì.

Giai đoạn chọn kiếm tại Kiếm Cốc lúc trước, Hà Triều Tịch dù có đàn cũng không có khả năng lựa chọn một thanh kiếm chỉ to bản chứ không hề có thêm cái gì đặc sắc.

Một tiếng hét lớn từ miệng Lộ Khí Ca phát ra, gã tựa hồ cảm thấy được có nguy hiểm nên vội xuất thủ, thân ảnh của gã lập tức xuất hiện trước người Hà Triều Tịch, thanh kiếm màu đồng đỏ trong tay gã xì xì phun ra từng mảnh băng tuyết đỏ thắm như một ngọn núi lần nữa nện xuống đầu Hà Triều Tịch.

Hà Triều Tịch giơ kiếm ngăn lại.

Một tiếng nổ vang, mặt đất dưới chân hắn cũng bị chấn động mạnh tạo thành những gợn sóng.

Vốn chỉ như núi thường đập xuống, lần này đã hóa thành núi băng.

Sóng khí văng tứ tung, từng mảnh băng bén nhọn đỏ thắm cắt qua người hắn, tạo thành vô số vết thương mới rỉ máu.

Nhìn cảnh như vậy, Trương Nghi lo lắng tới cực điểm, há to miệng quên cả hô hấp, cũng không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Một búng máu từ miệng Hà Triều Tịch phun ra.

Song cùng với một tiếng kêu đau đớn, Hà Triều Tịch lại không bị đẩy bay như ban nãy, người hẫng hơi cong lại, sau đó như một cây cung đã bắn ra tên duỗi thẳng ra, kiếm trong tay hẫng ra sức đẩy ngược lên, thậm chí mạnh mẽ đẩy Lộc Khí Ca cả người lẫn kiếm bắn ra sau.

Cũng ngay trong nháy mắt này, tay trái của Hà Triều Tịch đã đặt lên chuôi kiếm, chân nguyên chảy xuôi theo đầu ngón tay trái vẽ lên thân kiếm một đạo phù văn.

Bên trong lưỡi kiếm to rộng của thanh kiếm này là một tiểu kiếm, chẳng qua nếu không đứng gần thì hoàn toàn nhìn không ra.

Lúc này theo đạo phù kia sáng lên, chuôi tiểu kiếm này dọc theo thân đại kiếm bay ra ngoài.

Vèo!

Một tiếng xé gió.

Lộc Khí Ca hoảng sợ nghiêng người, một đạo kiếm quang màu xanh thật nhỏ mang theo một dòng khí xoáy, dùng tốc độ khủng khiếp xẹt sát qua thân thể gã.

Hà Triều Tịch bắt đầu phản kích.

Hẫng dùng khí lực toàn thân mà vùng kiếm chém về Lộc Khí Ca.

Khí lực của hẫng vốn lớn hơn đại đa số thí sinh, mà lúc này vùng kiếm, không khí tràn vào lỗ hổng vốn của thanh tiểu kiếm, càng phát ra âm thanh cực lớn như sấm rền, khí thế kinh người không sao tả xiết.

Nhưng đối với Lộc Khí Ca, kinh người nhất không phải khí thế cùng lực lượng, mà là chuôi đại kiếm trong tay Hà Triều Tịch tựa hồ đột nhiên nhẹ

đi mấy lần, thế kiếm cũng so với trước nhanh hơn mấy phần!

Không khí điên cuồng tràn vào lỗ hổng trên kiếm, tựa như nâng cả chuôi đại kiếm này bay lên.

Lộc Khí Ca kinh hãi trở tay vung kiếm đỡ.

Thế kiếm của Hà Triều Tịch lại biến, vốn đang chém lên đầu đối phương lại đổi sang vị trí cổ tay gã.

Những trận chiến trước, thế kiếm của Hà Triều Tịch đều là nặng nề mà cương mãnh, mà giờ khắc này, kiếm của hắn lại nhẹ nhàng mà nhanh chóng.

Lộc Khí Ca không có thời gian hô hấp, trường kiếm trong tay cũng lần nữa co lại phòng ngự, nhưng mà vào lúc này, gã nghe được có tiếng kiếm rít từ sau lưng.

Gã theo bản năng quay đầu lại.

Xẹt qua trong mắt, gã nhìn thấy một đạo kiếm quang mỏng manh như là một làn sương mù màu xanh nhạt bay tới.

- Đây rốt cuộc là kiếm gì?

Trong đám thí sinh đang quan chiến có người khiếp sợ bật thốt.

Tiểu kiếm lại bay trở về đại kiếm màu xanh trong tay Hà Triều Tịch.

Lộc Khí Ca không cách nào đồng thời ứng phó hai kiếm trước sau tấn công, chân nguyên từ cơ thể hắn tuôn ra, hai làn khói mù tựa như hai chiếc cánh nâng hắn lên rồi né sang một bên.

Hà Triều Tịch cầm kiếm đuổi theo, tiểu kiếm vốn đã trở về đúng chỗ cũ trên thân đại kiếm lại vèo một tiếng, lần nữa bay ra đâm về Lộc Khí Ca.

Sắc mặt Lộc Khí Ca trở nên trắng bệch, ánh mắt nhìn chuôi tiểu kiếm kia vừa phần nộ vừa khiếp sợ. Gã hít sâu một hơi, kiếm trong tay dùng tốc độ nhanh nhất đâm tới tiểu kiếm kia.

Ngay sau đó là một tiếng “keng” kéo dài.

Một cơn chấn động mãnh liệt phát ra ngay trước người hấn, bên trong sóng khí tung tóe vang lên tiếng thét phần nộ của gã.

Gã đã chuẩn xác đâm trúng chuôi tiểu kiếm tốc độ kinh người kia, khiến nó như một chiếc lá bay ngược lại, thế nhưng không rơi xuống đất mà trở về đại kiếm trên tay Hà Triều Tịch. Mà lúc này thanh đại kiếm kia đã dùng một tư thái vô cùng nhẹ nhàng nhưng mang theo tiếng nổ vang vô cùng quỷ dị mà chém tới trước ngực gã!

Hà Triều Tịch dùng chẳng qua là một thanh kiếm.

Nhưng mà lúc này, Lộc Khí Ca giống như đang phải đối mặt với hai gã kiếm sư, còn là hai gã kiếm sư có thể kiếm cực nhanh!

Bên ngoài sân trái ngược, hoàn toàn im ắng.

Đây tuyệt đối là một trận chiến làm cho người khiếp sợ cùng ngoài ý muốn.

Khi Lộc Khí Ca triển lộ ra Huyết Sát Ma Công, hầu như tất cả mọi người bắt đầu cảm thấy thắng lợi đã thuộc về gã thì thanh kiếm của Hà Triều Tịch lại thể hiện ra sự lợi hại của nó, thắng bại tựa hồ muốn đảo ngược.

- Là thanh khuyết kiếm kia?

Tại một mảnh đất trống quan viên triều đình chọn để dừng chân trong sơn cốc, Phan Nhược Diệp nhìn thanh kiếm trong tay Hà Triều Tịch, nhin không được nhẹ giọng hỏi Hoàng Chân Vệ bên cạnh.

- Tử mẫu kiếm rất hiếm, cũng chỉ có thanh tử mẫu kiếm từ Ba Sơn Kiếm Tràn này mới kỳ diệu như vậy.

Hoàng Chân Vệ có chút cảm khái khẽ gật đầu, nhẹ giọng trả lời.

Giữa sân lần nữa vang lên tiếng kêu gào hung ác mà thê lương.

Một đạo xích mang (ánh sáng đỏ thẫm) từ trước người Lộc Khí Ca tuôn ra, dài đến mấy trượng, giống như đuôi của sao chổi, nhưng gã như cũ không cách nào ứng phó song kiếm hợp kích, cả người không ngừng lui về phía sau, lui mãi lui mãi.

Liên tiếp có âm thanh sóng khí trùng kích vang lên.

Trên mặt đất trước mặt gã hiện ra một hàng dài những cái hố nhỏ, mà dù đã lùi đến cách mép ngoài sân đấu chỉ còn mấy trượng gã vẫn không có cách nào phản kích.

Thân thể gã lại bắt đầu hư lạnh.

Thiên địa nguyên khí mà Huyết Sát Ma Công dẫn tụ vào trong cơ thể gã sắp tiêu hao hết.

Lúc này lực lượng của gã vẫn còn ở trên Hà Triêu Tịch, bằng điểm này gã có thể đối phó một kiếm cao tốc, nhưng lại không đối phó được hai kiếm cùng nhanh.

- Ta không phải bại bởi người, ta là bại bởi thanh kiếm trong tay người.

Lộc Khí Ca biết mình phải thua, nhưng nghĩ đến chỉ còn thiếu chút nữa, chỉ bởi vì một thanh kiếm mà không cách nào tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành, gã cực kỳ không cam lòng, nhìn kiếm quang đã lần nữa phóng tới trước mặt mình, gã thét lên một tiếng thê lương rồi giơ cao kiếm

trong tay, nhưng không phải đi nghênh đón kiếm của Hà Triều Tịch, mà là cắt lên vết hầu của mình.

Kiếm của gã tất nhiên không nhanh bằng kiếm của Đàm Thai Quan Kiếm.

Kiếm quang màu đỏ thắm vừa mới thoáng hiện, một đạo kiếm ý đã đánh lên nó.

Lực lượng từ đạo kiếm ý này hoàn toàn triệt tiêu lực lượng một kiếm của gã, khiến cho kiếm của gã mềm nhũn rũ xuống trên mặt đất.

Hà Triều Tịch cũng lập tức dừng lại, bởi vì Đàm Thai Quan Kiếm đã xuất hiện ở giữa hãn và Lộc Khí Ca.

Đàm Thai Quan Kiếm vượt cằm nhìn Hà Triều Tịch, sau đó xoay người nhìn Lộc Khí Ca đang bắt đầu run rẩy toàn thân, ôn hòa mà nghiêm túc nói:

- Trong đời tu hành giả, một cánh cửa đóng lại sẽ có cánh cửa khác mở ra, kết quảбет nhất chỉ có là tự mình trực tiếp đóng lại tất cả cửa.

Lộc Khí Ca đầu óc trống rỗng, gã tựa hồ vẫn không cách nào hiểu ý tứ những lời này, nhưng tử ý tràn ngập trong lòng vừa rồi đã bắt đầu tiêu tán.

Gã khỗ sở cúi thấp đầu xuống.

- Thăng?

Trương Nghi ngậy người mấy tức, rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, bắt đầu cuồng hỉ, tiếp theo bắt đầu bội phục.

- Tiểu sư đệ, đệ thật sự là thần nhân.

Y nhin không được nhìn Đinh Ninh bên cạnh, rất nghiêm túc nói ra.

Đình Ninh khẽ chau mày, không biết suy nghĩ cái gì, vẫn không có lên tiếng.

Trận chiến cuối cùng đã chấm dứt, đối với kết quả này Lâm Tùy Tâm rất hài lòng.

Lão cũng không che giấu tâm tình hài lòng, khoe miệng lộ ra một tia tiểu ý hiểm thấy.

Sau đó lão bắt đầu lên tiếng, nói:

- Đình Ninh, Trương Nghi, Dịch Tâm, Tạ Nhu, Độc Cô Bạch, Diệp Hạo Nhiên, Cố Tích Xuân, Lệ Tây Tinh, Hà Triều Tịch, các người có thời gian một nén nhang để nghỉ ngơi.

Hiện tại chỉ còn có chín thí sinh, lão cũng chỉ đọc ra chín cái tên.

Bên ngoài sân lúc này có rất nhiều thí sinh bị loại đang cảm thấy ngũ vị hỗn loạn trong lòng, có vài người càng là thương tâm cùng uể oải tới cực điểm, thấy vẫn thiếu một danh ngạch hận không thể dùng thân để thay thế, lúc này rút cục có người nhịn không được kêu lên tiếng:

- Đã là mười thứ hạng đầu có thể vào Môn Sơn Kiếm Tông tu hành, vậy còn thiếu một người là ai?

Nghe tiếng kêu này, Lâm Tùy Tâm cười nhạt, nói:

- Không thiếu.

- Không thiếu?

Những thí sinh kia không thể tin nhìn Lâm Tùy Tâm, căn bản không thể giải thích vì sao.

- Thêm vào Từ Liên Hoa, chính là mười người.

Lâm Tuyền Tâm bình thản nói.

- Từ Liên Hoa?

Lời vừa nói ra, không chỉ những thí sinh cùng tu hành sư trưởng ngỡ ngàng, mà đám Trương Nghi cũng ngỡ ngàng ra.

- Tại sao có thể là Từ Liên Hoa!

Một gã thí sinh không nhịn được kêu lên.

Lâm Tuyền Tâm liếc nhìn tên thí sinh kia, nói:

- Hẳn chẳng Trần Ly Sầu, sau đó trận tiếp theo luân không, tự nhiên tiến vào mười thứ hạng đầu, chẳng qua là thương thế quá nặng, không cách nào tiến hành tỷ thí tiếp mà thôi.

Tên thí sinh kia ngỡ ngàng, nói không ra lời.

Mà những thí sinh còn đang trong khu nghỉ ngơi cũng toàn bộ nói không ra lời.

Một ghế trống sau cùng, chính là Từ Liên Hoa.

Cuối cùng mười thứ hạng đầu đứng, ngoại trừ Diệp Hạo Nhiên cùng Cố Tích Xuân ở ngoài, vậy mà toàn bộ đều là người từ đầu đứng bên cạnh Đình Ninh.

Trong lòng tất cả những thí sinh này đều phức tạp tới cực điểm, trên mặt bắt đầu không hiểu sao nóng lên, như là xấu hổ, hoặc như là bị người hung hăng tát cho một tát.

Rất nhiều sư trưởng tu hành cũng cười khổ một cách khó hiểu.

Đó là kết quả không thể tin được, nhưng lại chân thật hiện lên trước mắt bọn họ.

Tạ Nhu cũng nhin không được run rẩy cả người.

Nàng từng nghĩ qua nên vì Đinh Ninh mà cố gắng hết sức, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể tiến vào mười thứ hạng đầu, tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành.

Thế nhưng vào lúc này, nàng lại thấy đôi chân mày của Đinh Ninh vẫn nhíu lại.

- Sao vậy?

Cảm giác vui sướng cùng kích động trong lòng nàng lập tức thối lui giống như thủy triều, nhin không được nhẹ giọng mà hỏi.

- Không có gì.

Đinh Ninh chớp mắt một cái, nói.

- Đến cùng thì quân cờ trong hoàng cung là ai?

Tương tự, vào lúc này, Tịnh Lưu Ly một mực đứng bất động ở trong khu nghỉ ngơi cũng đang hạ giọng nói với Đàm Thai Quan Kiếm cạnh mình:

- Lâm sư bá có lẽ đã nhìn ra, nhưng ta nhìn không ra.

Đàm Thai Quan Kiếm muốn mở miệng, nhưng mà lại cảm thấy một loại khí tức khác thường, lông mày hăn cũng nhíu lại, quay người nhìn qua hướng sơn đạo phía sau.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 140: Ác Độc Đối Vô Si

Tất cả mọi người bên ngoài cảm thấy hẵn nói cái gì đó khiến Lâm Tùy Tâm đồng ý nhưng biểu hiện của lão lại lần nữa làm mọi người bất ngờ.

Lão nhếch miệng cười, lắc đầu nói:

- Thực là xin lỗi, ta cự tuyệt.

Lông mày Lâm Tùy Tâm chau lên, liếc nhìn Đoan Mộc Tịnh Tông không nói gì.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn chăm chú bóng lưng Đoan Mộc Tịnh Tông nói:

- Người không dám?

Tim trong lồng ngực tất cả mọi người đập mạnh một cái, câu này không khác gì khiêu khích trắng trợn.

Dáng tươi cười của Đoan Mộc Tịnh Tông đột nhiên biến mất.

Gã xoay người lại, nhàn nhạt nhìn Đinh Ninh nói:

- Không cần phải vội."

Đinh Ninh cũng nhìn hẵn, tâm tình thản nhiên nói:

- Muộn sẽ có thể xảy ra khả năng không gặp được.

Đoan Mộc Tịnh Tông không chút tức giận, ngược lại đột nhiên mỉm cười ngọt ngào nói:

- Người rất tự tin.
- Đường như người cảm thấy người nhất định có thể đối phó được ta.

Đoan Mộc Tịnh Tông nói chuyện với Đinh Ninh nhưng ánh mắt đã rơi vào Lệ Tây Tinh phía sau Đinh Ninh, sau đó cười nói tiếp:

- Ta hiểu được ý của người, người cảm thấy so với Lệ Tây Tinh người và ta đều mạnh mẽ nhưng lại cảm thấy Lệ Tây Tinh không bằng ta cho nên người sợ trong kiếm thí kế tiếp ta gặp được Lệ Tây Tinh, hẳn sẽ gặp bi thảm nên người muốn sớm giải quyết ta.

- Ta từng xem qua người xuất thủ, người thực sự rất mạnh.

Dừng lại một chút, ánh mắt Đoan Mộc Hoàng Hôn rơi lên người Đinh Ninh, mỉm cười ôn hòa nói:

- Ta phải đoạt được thủ danh thì mới có thể lần nữa thành đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông, cho nên nếu có thể thì càng cẩn thận một chút càng tốt. Trước hết có thể hao tổn chút ít khí lực giải quyết xong một ít đối thủ dễ dàng thì tốt hơn nhiều so với ngay từ đầu phải tiêu hao một lượng lớn khí lực.

- Vô sỉ.

Nghe những lời này, Tạ Nhu không nhịn được mỉm cười thành tiếng.

Lúc trước là Đoan Mộc Tịnh Tông chủ động tới khiêu khích song khi Đinh Ninh chủ động khiêu chiến, gã lại nói ra những lời như vậy, hoàn toàn chính xác gã rất vô sỉ.

Đa phần mọi người ở đây cũng đều cảm thấy Đoan Mộc Tịnh Tông rất vô sỉ.

Nhưng mà càng là người vô sỉ, thường thường càng khó đối phó.

Có thể đối mặt khiêu khích mà vô sỉ như vậy, cái này chỉ khiến lòng người càng đánh giá gã cao hơn.

Có điều làm bọn họ khó có thể tưởng tượng là chẳng lẽ Đinh Ninh thật sự cảm thấy mình đủ sức đối phó Đoan Mộc Tịnh Tông?

- Người thật sự nghĩ như vậy?

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên, khiến hô hấp mọi người cũng không khỏi ngừng lại.

Người lên tiếng chính là Lệ Tây Tinh.

Khuôn mặt Lệ Tây Tinh lạnh như băng nhìn Đinh Ninh.

- Hẳn nói chẳng qua là suy đoán của hẳn.

Đinh Ninh nhìn y nói.

- Nếu là như vậy, ta cảm ơn ý tốt của người.

Lệ Tây Tinh không hề nhìn Đinh Ninh, mà nhìn Đoan Mộc Tịnh Tông, lạnh lùng nói:

- Ta và người quyết đấu.

Lúc người thiếu niên trầm mặc ít nói này phát ra câu đầu tiên, đa số mọi người đều đoán được kế tiếp y sẽ nói những lời này. Nhưng khi thực sự nghe được, mọi người vẫn không khỏi hít vào một tia lãnh khí.

Rất nhiều năm trước, ở Trường Lăng, mọi người đều biết họ có mối thù cũ, sự việc này làm ảnh hưởng đến cả hai Hầu phủ. Nếu quả thật hai bên

được chấp nhận quyết đấu, với mỗi thù cũ, chỉ sợ trận chiến giữa hai thiếu niên so với quyết đấu bình thường còn tàn khốc và máu tanh hơn nhiều.

Đoan Mộc Tịnh Tông nở nụ cười.

Gã cười thật ngọt ngào, trên khuôn mặt, nét trẻ trung non nớt vẫn như trước, nhìn không ra bất kỳ biểu lộ phần nộ nào, thậm chí còn thập phần ngây thơ.

Nhưng mà nhìn nét cười như vậy, đa phần mọi người, hàn ý trong lòng càng đậm. Rất nhiều người không tự chủ được nhìn vào Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như trước, thậm chí bọn họ bắt đầu hoài nghi động cơ ban đầu của Đinh Ninh có hay không cố ý tạo cục diện như vậy, để cho Lệ Tây Tinh đứng ra quyết đấu, làm hao mòn thực lực Đoan Mộc Tịnh Tông.

Đôi môi Đoan Mộc Tịnh Tông hé mở, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, định nói chuyện.

Nhưng khiến mọi người không ngờ là Đinh Ninh đã lên tiếng.

- Không được đồng ý.

Đinh Ninh nhìn Đoan Mộc Tịnh Tông, đứng ngay trước mặt gã, nói.

Đoan Mộc Tịnh Tông hơi ngẩn ra, trào phúng hỏi:

- Vì sao ta không thể đồng ý?

- Chẳng lẽ ta còn sợ người nói vài lời khích tướng mà kích động ta?

Dừng một chút, Đoan Mộc Tịnh Tông lại trào phúng bổ sung một câu.

- Ta không biết khích tướng để kích động người, ta sẽ chửi, mắng người.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn Đoan Mộc Tịnh Tông, nói:

- Mà sẽ mắng rất khó nghe.

Những người lúc trước bắt đầu hoài nghi Đinh Ninh cũng không khỏi phải ngơ ngẩn, Lệ Tây Tinh đứng sau lưng Đinh Ninh nhú mào, há miệng định nói.

- Quả thực là rất đáng cười.

Lúc này, Đoan Mộc Tịnh Tông lại cười lớn:

- Chẳng lẽ ta còn sợ người mắng sao?

- Mẹ của người là một kỹ nữ ở kỹ viện, ai biết bà ta bán nghệ không bán thân, hay thực ra là bán thân chứ không bán nghệ.

Đinh Ninh nhìn gã cất tiếng cười lớn, bình tĩnh nói.

"Hít...iiiiít..."

Toàn bộ bên trong sơn cốc, lập tức vang lên một tràng tiếng hít vào hơi lạnh.

Toàn bộ nhiệt độ bên trong sơn cốc dường như cũng theo tràng hít vào khí lạnh này mà chân thật hạ thấp nhiệt độ xuống.

Tất cả tu hành sư trưởng không thể tin mà nhìn Đinh Ninh, thậm chí khuôn mặt còn đơ ra.

Lời mắng này ác độc tới cực điểm.

Bởi vì tất cả tu hành sư trưởng ở đây đều có tuổi và biết một ít chuyện xưa ở Trường Lăng, cho nên bọn họ đều biết mẫu thân Đoan Mộc Tịnh Tông là Chương Tiểu Hoàn, quả thật có xuất thân từ thanh lâu, là một trong những ca cơ(*) nổi tiếng nhất Trường Lăng thời đó.

(*) Ca cơ: như ca sĩ bây giờ.

Mặc dù chuyện xưa kể lại rất nhiều ca cơ đều là bán nghệ không bán thân, Chương Tiểu Hoàn cũng là một trong số đó. Nhưng những chuyện có liên quan tới thanh lâu “sương gió”, làm sao có thể ghi chép, ít nhất là hiện giờ, sách sử Đại Tần cũng sẽ không lãng phí văn chương để ghi chép cuộc đời những ca cơ này.

Chuyện không có kết luận, liền không cách nào cãi lại.

Tất cả mọi người cho rằng Đinh Ninh sẽ ác mồm công kích Đoan Mộc Tịnh Tông nhưng lại không ngờ hắn ác độc như thế, trực tiếp hạ nhục mẫu thân gã.

- Lúc trước Đoan Mộc Tịnh Tông rất vô sỉ, hiện tại hắn lại rất ác độc.

Nghe trong sơn cốc âm thanh hít vào hơi lạnh, Tịnh Lưu Ly nói khẽ:

- Hắn là dùng ác độc đối vô sỉ.

Nàng giống như là tự nói mà cũng giống như đang nói cho Đàm Thai Quan Kiểm nghe. Lúc nàng nhẹ nhàng nói ra câu này, trong sơn cốc, ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn trên người Đoan Mộc Tịnh Tông.

Thí sinh bình thường tuyệt đối không dám dùng lời ác độc như vậy công kích mẫu thân Đoan Mộc Tịnh Tông, nếu coi như có thể trở thành đệ tử Môn Sơn Kiếm Tông, tất nhiên cũng sẽ bị Đoan Mộc Hầu phủ lãnh khốc trả thù, nhưng mà với Đinh Ninh thì khác biệt.

Ngay từ đầu, hắn đã biểu hiện là không sợ chết, ngay cả ả cung nữ họ Dung truyền lại ý tứ cũng không thèm để ý nên căn bản cũng sẽ không để ý Đoan Mộc Hầu phủ.

Cho nên hẳn mới có thể mắng ra lời ác độc như vậy, hơn nữa mọi người khẳng định, kế tiếp hẳn có thể còn mắng ác độc hơn nữa.

Nụ cười trên mặt Đoan Mộc Tịnh Tông và nét bình tĩnh cũng đã sớm biến mất.

Khuôn mặt non nớt của gã lúc này như phủ lên một tầng sương dày lạnh.

- Người được lắm.

Gã nhìn Đinh Ninh, người mà mắng xong một câu vẫn không vội lên tiếng, gã hít sâu một hơi chỉ nói ba từ kia, sau đó gã quay người về phía Lâm Tuy Tâm, khom người nói:

- Kẻ hạ nhục phụ mẫu là đại thù, mời Lâm sư bá thành toàn.

- Sao thế? Chỉ là nghe người ta mắng một câu như vậy liền chịu đựng không nổi?

Vẻ mặt Lâm Tuy Tâm có chút châm biếm, nói:

- Nếu là ta, cho dù dùng lời khó nghe gấp mấy lần mắng phụ mẫu ta, ta cũng chỉ coi hẵn thôi lắm, tự nói tự nghe.

Đoan Mộc Tịnh Tông vẫn không thẳng người lên, lạnh giọng nói:

- Đệ tử tự nhiên không bằng Lâm sư bá.

- Người gọi ta là sư bá, là người mình nên mới liền cho người một lời khuyên cảnh báo.

Lâm Tuy Tâm thu lại vẻ mặt trào phúng, không hề biểu tình nói:

- Nếu như lời đều đã nói nhưng người vẫn quyết ý như thế, ta tự nhiên đồng ý.

Đoan Mộc Tĩnh Tông nở nụ cười, lúc này, dáng tươi cười non nớt lại lộ ra vẻ cực kỳ tàn nhẫn làm cho lòng người thấy lạnh.

- Người không muốn cùng ta quyết đấu, nhưng vẫn bị ta buộc quyết đấu, cho nên vẫn là ta thắng.

Nhưng Đinh Ninh trước sau vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu, nhìn gã nói:

- Quyết đấu tiếp theo, ta vẫn như trước sẽ thắng người.

Đoan Mộc Tĩnh Tông nhìn hắn một cái, khinh miệt cười nhạo nói:

- Bây giờ nói những thứ này còn có ý nghĩa sao?

Lúc này, lại một phen xôn xao vang lên, vô số âm thanh hỗn loạn.

Mãi đến lúc này, mọi người mới hoàn toàn kịp phản ứng, cuộc quyết đấu này đã được quyết định! Trong tất cả trận đấu sắp diễn ra, trận đầu tiên sẽ là trận quyết đấu giữa Đinh Ninh và Đoan Mộc Tĩnh Tông.

Mà thời gian ngắn lúc trước, tất cả mọi người cho rằng Đoan Mộc Tĩnh Tông là quân cờ mạnh nhất của vị nữ nhân hoàn mỹ trong hoàng cung.

Đầu óc Trương Nghi trống rỗng, khoảng cách giữa y và Đinh Ninh là gần nhất nhưng lúc này, y lại ngơ ngác, không thể tin đây là thật.

Nơi xa trong sơn cốc, lông mày Hoàng Chân Vệ không còn chau lại thật sâu, lúc này trong ánh mắt hắn bắt đầu lóe lên ra một loại tâm tình khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Hắn nghĩ tới một khả năng.

Hắn cảm thấy rất không có khả năng nhưng lại có khả năng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 141: Dùng Hung Bạo Để Bắt Đầu

Môi Cố Tích Xuân mím lại như sợi chỉ, mắt hấn lần nữa xuất hiện màu đỏ ửng kỳ dị. Hấn từ xa nhìn Đinh Ninh nhưng hoàn toàn không biết trong lòng Đinh Ninh đang suy nghĩ gì.

- Tại sao người phải làm như vậy?

Lệ Tây Tinh cũng không hiểu được suy nghĩ của Đinh Ninh lúc này, y tiến lên một bước, nghiêm nghị hỏi Đinh Ninh.

Đinh Ninh không có trả lời y, hấn quay đầu lại nhìn thoáng qua Trương Nghi đang hoàn toàn ngây người. Hấn như là đang tự nói mà cũng giống như là nói cho Trương Nghi nghe:

- Nếu đã muốn làm thì phải làm cho triệt để một chút.

- Ngược lại, có lẽ ta phải cảm ơn các người.

Trước khi Lệ Tây Tinh lần nữa mở miệng định nói, Đinh Ninh nhìn y và đám người Độc Cô Bạch, nói tiếp:

- Không có các người, ta muốn tiến vào mười thứ hạng đầu cuối cùng này sẽ không dễ dàng như vậy.

Nghe những lời hấn nói như vậy, hô hấp Lệ Tây Tinh và Độc Cô Bạch đồng thời ngưng lại, hai người cảm giác câu nói này của Đinh Ninh bao hàm ý tứ rất sâu xa. Nhưng ý tứ này như bị bao phủ bởi một lớp sương mù,

hai người dường như có thể mơ hồ nhìn thấy nhưng vẫn không nắm bắt được.

Đình Ninh không nói gì thêm, tiến về khoảng không phía trước.

Đoan Mộc Tĩnh Tông hơi nheo mắt, khí tức, chân nguyên trên người lần đầu tiên lưu động hiển lộ ra. Trong tích tắc, thân thể gã chợt giống như lá liễu bị gió thổi tới, dễ dàng bay lên trước mười mấy trượng, đợi Đình Ninh đi đến trước người gã.

Gã là người duy nhất ở đây không hề suy nghĩ Đình Ninh vì cái gì mà muốn làm như vậy.

Bụng dạ của gã rất hẹp hòi.

Cho nên, gã chỉ muốn giống như năm đó giết con chó của Lệ Tây Tinh, tự tay giết chết Đình Ninh.

- Ta chỉ hy vọng người sẽ ngã xuống trước khi kịp lên tiếng nhận thua.

Nhìn Đình Ninh đi tới đối diện mình, mặt gã không biểu tình nói.

Đình Ninh không hề suy nghĩ ý tứ trong câu này của gã là gì, hắn đơn giản rút ra Mạt Hoa tàn kiếm, nói:

- Vậy còn chờ gì nữa?

Rất nhiều tu hành sư trưởng nhú mày thật sâu.

Lúc này, hình như thời gian nghỉ ngơi do Lâm Tuyền Tâm cho phép hắn cũng không muốn sử dụng.

Đoan Mộc Tĩnh Tông hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên.

Trong tay gã không có kiếm.

Tất cả mọi người không thấy kiếm của gã ở chỗ nào.

Ánh mắt gã tàn mát ra hàn mang lạnh thấu xương, gã bắt đầu hít thở.

Thời tiết lúc này đã vào hạ, bất luận hô hấp của ai, bình thường cũng không giống như mùa đông sản sinh ra khói trắng. Nhưng mà theo hơi thở ra, trong mũi gã phát ra hai đạo bạch khí.

Sau đó gã liếc nhìn Đinh Ninh.

Có điều, cùng với việc nhìn này, từ trong lỗ mũi gã bắn ra hai đạo bạch khí để lại trong không khí phía trước gã mấy vệt tàn ảnh.

Xoẹt! Một tiếng xé gió kịch liệt vang lên.

Hai cỗ bạch khí trong lỗ mũi gã bắn ra biến mất. Trong không khí, hiện ra một đạo kiếm quang rực rỡ như thật, dùng tốc độ khủng khiếp bắn về phía giữa hai hàng chân mày Đinh Ninh.

Lập tức, xung quanh vang lên vô số thanh âm khiếp sợ.

Tất cả mọi người nhìn ra đây là kỹ năng Kiếm Phù, lấy kiếm khí vẽ ra Phù, dẫn động thiên địa nguyên khí hội tụ nên kiếm ý chân chính công kích đối phương. Trong lúc hít thở, có lẽ Đoan Mộc Tịnh Tông lấy chân nguyên trong cơ thể và thiên địa nguyên khí để thi triển ra thủ đoạn này!

Trong những âm thanh khiếp sợ ấy, đột nhiên vang lên tiếng răng rắc, giòn tan, sau đó tuôn ra một cỗ hàn ý chân thật.

Trong sơn cốc, mọi người phát hiện âm thanh này đến từ trên người Đinh Ninh.

Mạt Hoa tàn kiếm trong tay phải Đinh Ninh không động, trên thân kiếm, thậm chí những cánh hoa trắng tinh đại biểu cho Mạt Hoa tàn kiếm cũng

không nổ rộ nhưng kiếm quang đâm về phía giữa hai lồng mây hắc đã vỡ vụn.

Khoảng không trước hai hàng chân mây hắc, kiếm quang rực rỡ vỡ vụn như vô số vì sao nhỏ bị bắn ngược lại, lập tức hóa thành một dòng khí lưu óng ánh thật nhỏ. Xung quanh những ngôi sao nhỏ xíu và khí lưu này, xuất hiện một chùm màu đen bắt đầu chuyển động, phía ngoài chùm màu đen bắn ra vô số mảnh nhỏ màu xám lạnh như băng.

Nhiều tu hành sư trưởng có tốc độ phản ứng rất nhanh, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía tay trái Đinh Ninh.

Tuy tốc độ nổi danh của Đinh Ninh tại Trường Lăng nhanh đến kinh người, so với những tài năng trẻ tuổi khác ở Trường Lăng, có những vấn đề tu hành của hắc còn nằm trong bí mật nhưng rất nhiều tu hành sư trưởng biết trong Mặc viên, Đinh Ninh nhận một ít truyền thừa của Chu gia lão tổ, biết rõ Đinh Ninh nắm giữ thủ đoạn ngưng sát cực kỳ có uy lực.

Đồng tử Đao Mộc Tịnh Tông hơi co rút lại, ánh mắt gã lần đầu tiên xuất hiện một tia ngoài ý muốn. Ngay sau khi kiếm quang của gã bị vỡ vụn, một thanh âm kỳ quái “răng rắc” giòn tan từ giữa răng môi gã vang lên.

Lúc này, ánh mắt của các tu hành sư trưởng có phản ứng nhanh nhạy còn chưa kịp nhìn xuống tay trái Đinh Ninh.

Trong không khí vang lên một tràng âm thanh dữ dội!

Hắc triều từ trong hai bàn tay Đinh Ninh tuôn ra!

Từng đạo Hàn Sát Kiếm Khí tích góp trong kinh mạch Đinh Ninh phóng tới, tạo thành một dòng thủy triều kinh khủng!

Hơn mười đạo Hàn Sát Kiếm Khí, chỉ trong một lần duy nhất đều tuôn ra, toàn bộ phóng tới phía trước mặt Đao Mộc Tịnh Tông, tạo nên một

hồi âm thanh quái dị.

Hầu như hô hấp của tất cả mọi người đều hoàn toàn dừng lại.

Hiện giờ khí trời hơi khô nóng, thậm chí còn có tiếng cóc vang lên giữa sơn lâm, nhưng bởi vì có dòng hắc triều hung bạo này khiến cho sơn cốc trở nên lạnh thấu xương.

Đồng tử Đoan Mộc Trịnh Tông co rút thành một chấm đen thật nhỏ, theo âm thanh răng rắc kỳ quái, tay phải của gã giơ lên, ống tay áo phải trực tiếp bị xé rách thành vô số mảnh bay phấp phới xung quanh, từng đạo kiếm quang màu đỏ tím xoay cuộn quanh cánh tay gầy yếu trắng trẻo của gã.

Tất cả mọi người đều thấy được kiếm của Đoan Mộc Trịnh Tông.

Đây là một thanh nhuyễn kiếm kỳ lạ màu đỏ tím, chỉ thời gian một hơi thở trước, thanh nhuyễn kiếm tựa như một rắn độc tiềm phục trong tay áo, cuộn quấn trên cánh tay gã.

Lúc này, theo kiếm quang màu tím đỏ bay ra, thanh nhuyễn kiếm vốn tản ra chút ít sự âm hàn giả trá thì giờ lại đồng thời tản mát ra khí tức cuồng bạo như sấm.

Thiên địa nguyên khí bị dẫn động mãnh liệt, kiếm quang quanh cánh tay gã cuộn thành từng vòng, xuất ra từng đạo lôi vân(*).

(*) Lôi vân: mây có sấm chớp.

Lôi vân nhanh chóng mở rộng, giống như phi đới(*) quấn quanh trên người tiên nữ lúc phi thiên trong tranh vẽ.

(*) Phi đới: sợi dây sau lưng tiên nữ, dễ hình dung hơn là Hồn Thiên Lãng của Na Tra cũng là một dạng phi đới.

Trong tích tắc, lôi vân cuồng bạo tạo thành một tấm màn che chắn trước sự tấn công của hắc triều.

Hơn mười tiếng nứt kinh hãi lòng người đồng thời vang lên.

Bên trong lôi vân cuồng bạo cũng đồng thời tạo ra mười mấy đám mây đen yên tĩnh lạnh lẽo, tản mát khí tức đáng sợ ra bên ngoài.

Nhưng cũng vào lúc này, thân ảnh Đinh Ninh biết mất tại chỗ.

Trong không khí chỉ còn những tàn ảnh hoa trắng thật nhỏ.

Khoảng không giữa Đinh Ninh cùng Đoan Mộc Tịnh Tông, tựa như có Thiên Nữ tán hoa(*), từng đóa hoa ngợp trời như tuyết rơi xuống.

(*) Thiên Nữ tán hoa: Xuất phát từ điển cổ Phật giáo, tưởng tượng đơn giản như cảnh tiên nữ rải hoa từ trên trời xuống.

Thân ảnh Đinh Ninh xuất hiện trong mây đen bập bênh.

Bên trong đám mây, lôi quang chưa hoàn toàn tiêu tán, vẫn còn vài tia sáng màu xanh âm u lóe lên, nhanh đến nỗi dùng mắt thường khó có thể nhìn rõ.

Đoan Mộc Tịnh Tông lại phát ra tiếng kêu kì quái, nhuyển kiếm màu đỏ tím trong tay giống như độc xà điên cuồng mổ tới.

Mũi kiếm của gã đâm tới, quầng hào quang sẫm chớp màu xanh âm u nổ tung, lóe lên từng tia lửa chói mắt.

Đinh Ninh tiếp tục tiến về phía trước.

Quầng hào quang âm u màu xanh quanh người Đoan Mộc Tịnh Tông không ngừng lập lòe sáng tắt.

Đoan Mộc Tĩnh Tông kêu lên những âm thanh quái dị, liên tiếp lui về phía sau.

Tần suất chấn động nơi cổ tay hấn đường như càng lúc càng nhanh, làm cho nhuyễn kiếm màu đỏ tím trong tay Đoan Mộc Tĩnh Tông rung loạn tựa như trong không khí quanh người gã mỗi lúc một thêm nhiều độc xà liên tục bay lượn mổ cắn.

Tuy nhiên, tất cả những bóng rắn màu đỏ tím này cũng chỉ có thể phóng tới phía trước người gã trong vòng ba thước.

Thậm chí, gã không thể đâm kiếm về phía trước!

- Đây là kiếm thức gì?

Bởi vì kiếm thức của Đinh Ninh quá nhanh khiến Đoan Mộc Tĩnh Tông liên tục lùi lại hơn mười bước. Quanh người gã biến thành một vùng ánh lửa màu vàng, có mấy thí sinh kinh hãi kêu lên.

- Cực Quang Kiếm Kinh.

- Kiếm kinh nhanh nhất trên thanh kiếm thai thứ hai.

Hai mắt Tĩnh Lưu Ly nheo lại, lăm lăm trong miệng. Lần này, không chỉ thanh âm của nàng lạnh lẽo mà trên mặt của nàng cũng toát ra vài phần lãnh ý.

- Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, ngay cả Cực Quang Kiếm Kinh của Triệu vương ngày xưa mà hấn cũng lĩnh hội được?

Không chỉ có một mình Tĩnh Lưu Ly nhìn ra kiếm thức nhanh đến mức không thể nhìn thấy thân kiếm do Đinh Ninh sử dụng, thân thể của các tu hành sư trưởng rung động gần như chết lặng, thậm chí bình thường hai tay cực kỳ ổn định bắt đầu có chút run rẩy.

Hồ hấp Phan Nhược Diệp cũng triệt để dừng lại.

Nàng là một trong những tu hành giả có tu vi cao nhất ở đây, nhưng hiện tại nàng vẫn chưa nhìn ra chân nguyên, tu vi thực sự của Đoan Mộc Tịnh Tông.

Bởi vì Đoan Mộc Tịnh Tông hoàn toàn không có cơ hội biểu hiện ra chân nguyên, tu vi thực sự của mình.

Đình Ninh bất quá tối đa chỉ là Tam cảnh đỉnh phong, chưa vào Tứ cảnh. Chân nguyên, tu vi của Đoan Mộc Tịnh Tông nhất định là hơn xa Đình Ninh nhưng ngay từ đầu đã bị Đình Ninh trực tiếp áp chế, mất đi tiên cơ. Vào lúc này, dưới kiểm thế áp bách thuần túy chỉ cố gắng đạt được một chữ “nhanh” của Đình Ninh, gã chỉ có cách ứng phó, căn bản ngay cả vận dụng chân nguyên, thi triển kiếm thức cũng không kịp.

Ngay cả chân nguyên lưu động cũng bị áp bách đến mức lưu thông khó khăn, kiếm trong tay không thể triển khai phản kích về phía trước, ai cũng có thể nhìn ra Đoan Mộc Tịnh Tông đã không còn có khả năng nhanh hơn được nữa.

- Người còn có thể nhanh hơn nữa không?

Nhưng vào lúc này, tất cả mọi người thấy Đình Ninh mở miệng, trong tai nghe thấy thanh âm đặc biệt bình tĩnh này của hắn.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 142: Gãy Xương

Đoan Mộc Tĩnh Tông không có lên tiếng.

Gã căn bản không kịp phát ra âm thanh.

Một lời này, chỉ vừa nói ra từ đầu tiên, ánh mắt Đinh Ninh đã sáng lên, so với sao trên trời còn muốn sáng hơn.

Quanh thân Đinh Ninh đột nhiên xuất hiện rất nhiều khí tức nhu hòa.

Một dòng nước óng ánh được tạo ra chảy quanh cơ thể hắn.

Tuy là đêm tối, nhưng dòng nước này long lanh sáng, làm cho ai nấy đều cảm giác như đang nhìn mặt hồ dưới trời chiều.

Kiểm quang âm u màu xanh do Mạt Hoa tàn kiếm trong tay Đinh Ninh thi triển ra Cực Quang Kiếm Kinh, nhìn như không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng khi dòng nước óng ánh kia xuất hiện, những kiếm quang âm u này đắm chìm trong đó tựa như hòa cùng dòng nước chảy, tốc độ nhanh hơn mấy phần!

Đoan Mộc Tĩnh Tông không còn kịp suy nghĩ, tâm thần bị sợ hãi chiếm cứ, dốc sức lùi thật nhanh về đằng sau.

Gã còn không kịp suy nghĩ vì sao Đinh Ninh có thể nhanh đến loại trình độ này, nhưng mà gã biết mình khẳng định không theo kịp tốc độ của Đinh Ninh.

Nhưng mà tu hành giả giống như gã thì thân thể sẽ tự phản ứng khi sắp có chuyện phát sinh.

Hoặc là nói, thân thể hành động trước cả cảm giác.

“Ầm”, một tiếng nổ mạnh!

Mặt đất phạm vi vài thước quanh người Đoan Mộc Tịnh Tông đều bị đánh nát, vô số bụi đất cùng đá sỏi vụn mang theo lực đánh kinh khủng tạo thành một vòng gợn sóng tròn đien cuồng khuếch trương ra bên ngoài.

Thân thể Đinh Ninh như bị một chiếc xe ngựa đụng trúng, bắn ra đằng sau.

Trong mắt tất cả tu hành sư trưởng đều là rung động, mà trong ánh mắt đại đa số thí sinh đã bị loại lại đều là khiếp sợ và khó hiểu.

Bọn hắn căn bản không thể giải thích được hình ảnh trước mắt.

Bọn hắn không thể hiểu được vì sao trong tích tắc chung quanh Đoan Mộc Tịnh Tông như là đã xảy ra bạo tạc, mà Đinh Ninh thì triển ra kiếm quang rõ ràng là đã đâm trúng Đoan Mộc Tịnh Tông lại bay ra ngoài.

"Đùng" một tiếng trầm đục.

Thời gian vào lúc này tựa hồ rất dài, nhưng kì thực rất ngắn.

Đây là tiếng Đinh Ninh hạ xuống đất.

Ngoài xa mấy trượng, hai chân Đinh Ninh trụ lại được trên mặt đất, dưới chân nổ bung hai luồng bụi sóng.

Sắc mặt của hắn có chút tái nhợt, chẳng qua là thân thể lại dị thường vững vàng, rơi xuống đất lập tức hai đầu gối hơi co lại, liền dễ dàng triệt tiêu xung lực, ổn định đứng vững.

Bụi đất từ từ tản hết, thân ảnh Đoan Mộc Tịnh Tông cũng hiện ra.

Sắc mặt gã trắng bệch như tuyết, trong con ngươi đều là khiếp sợ cùng mờ mịt.

Tuyệt đại đa số thí sinh đang quan chiến vẫn không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng mà trong nháy mắt sau đó, trên hai chân Đoan Mộc Tịnh Tông bỗng nhiên phát ra rất nhiều tiếng xoẹt xoẹt làm người tim đập chân run.

Những thí sinh này vô cùng chấn động nhìn hai chân Đoan Mộc Tịnh Tông.

Trong con ngươi của bọn hắn phản chiếu hình ảnh của rất nhiều sợi dây mảnh màu đỏ tươi.

Đó là từng tia máu tươi, như những mảnh kiếm sắc bén đang từ hai chân Đoan Mộc Tịnh Tông phun mạnh ra bên ngoài!

Một tiếng kêu sợ hãi, phần nộ cùng khó hiểu vang lên.

Cho đến lúc này, Đoan Mộc Tịnh Tông mới phát ra một tiếng kêu kỳ quái.

Thân thể của gã không cách nào khống chế, lui về phía sau một bước bèn ngã ngồi xuống.

- Thế này là đã xảy ra chuyện gì?

- Tại sao có thể như vậy?

Thấy cảnh như vậy, rất nhiều thí sinh rốt cuộc không cách nào khống chế tâm tình của mình, thất thanh kêu lên.

Không có người trả lời bọn hắn.

Đinh Ninh đã điều hòa hô hấp và chân nguyên xáo động trong cơ thể, lên tiếng:

- Ta hy vọng người sẽ không đơn giản nhận thua.

Cùng lúc hần cất lời, thân thể hần đã bắt đầu tiến tới.

Theo tiếng gió rít chói tai, một đạo kiếm quang màu trắng hướng từ dưới lên theo bước tiến của hần hung hăng chém tới Đao Mộc Tịnh Tông.

Đạo kiếm quang màu trắng này tựa như sừng của một con dê từ dưới chọc lên đối thủ.

Chính là chiêu Bạch Dương Thiêu Giác của Bạch Dương Động.

Kiểm ý chính thức của một kiếm này ở chỗ ẩn nhẫn cùng giằng co, dùng biểu hiện lúc trước của Đinh Ninh mà xét, hần hoàn toàn có thể dùng kiếm thức tinh diệu hơn cho tiến công lúc này.

Trương Nghi vẫn luôn ngơ ngác nhìn trận chiến đấu này, lúc này không hiểu sao hốc mắt y lại hơi ướt.

Bởi vì y cảm giác được ý tứ của một kiếm này, cảm giác được một kiếm này của "tiểu sư đệ" muốn biểu hiện cái gì.

Dưới dạy bảo của Tiết Vong Hư, y cũng đã lĩnh ngộ ra chân ý của Bạch Dương Thiêu Giác, nhưng mà lúc này, y lại cảm thấy tựa hồ cả kiếm ý khi Tiết Vong Hư thi triển Bạch Dương Thiêu Giác cũng không bằng kiếm ý lúc này của Đinh Ninh.

Sắc mặt Tịnh Lưu Ly cũng có chút trắng bệch.

Mà ngay cả Đàm Thai Quan Kiếm cũng phải ngừng hô hấp mấy giây.

Đây là một kiếm có kiếm ý hoàn mỹ nhất hần chứng kiến mấy năm nay.

Sắc mặt của đại đa số thí sinh đang xem cuộc chiến càng biến hóa kịch liệt, bọn hăn đều cho rằng Đoan Mộc Tịnh Tông đang ngã ngòi trên mặt đất không có khả năng ngăn trở một kiếm này.

Chẳng lẽ Đinh Ninh trực tiếp muốn giết chết gã?

Chẳng qua là hiện tại tỷ thí còn chưa dừng lại, Đinh Ninh thừa thế tiến công, cũng không có gì đáng trách.

Lại một tiếng kêu phần nộ kì quái từ trong miệng Đoan Mộc Tịnh Tông bật ra.

Vết thương do kiếm gây ra trên hai chân gã vẫn còn đang phun máu tươi ra ngoài, phát ra những tiếng ọc ọc rợn người, thế nhưng trong tích tắc này gã lại cứng rắn đứng lên, chém một kiếm về đằng trước.

‘Keng’ một tiếng trầm đục.

Nhuễn kiếm màu đỏ tím đập thật mạnh lên Mạt Hoa tàn kiếm, tiếp theo thân kiếm mềm mại như độc xà quấn lên thân kiếm của Đinh Ninh, muốn cắt về phía ngón tay Đinh Ninh!

Nhưng mà cũng vào lúc này, tay trái của Đinh Ninh đã hướng về ngực của Đoan Mộc Tịnh Tông.

Đoan Mộc Tịnh Tông duỗi tay trái ra nhanh như điện.

‘Đùng’ một tiếng nổ vang, ở nháy mắt tiếp theo, lại là một hồi tiếng kim loại va chạm cùng vô số tiếng kinh hô và tiếng xương gãy nứt mớ hồ!

Đoan Mộc Tịnh Tông điên cuồng phun ra máu tươi, thân thể suy yếu co lại, không cách nào khống chế lần nữa ngã ngòi xuống.

Tay trái Đinh Ninh vẫn bảo trì tư thế vươn về trước, sóng khí vẫn còn quần quanh trên tay hắn.

Nhuễn kiếm màu đỏ tím theo cú ngã của Đoan Mộc Tịnh Tông vô lực tuột ra khỏi Mạt Hoa tàn kiếm, ma sát lên thân kiếm tạo thành hoa lửa xè xè.

- Tại sao có thể như vậy?

Rất nhiều thí sinh đến cả hô hấp cũng thấy khó khăn.

Trong nháy mắt vừa xong, lực lượng của Đinh Ninh lại áp đảo Đoan Mộc Tịnh Tông, tay trái của hắn vậy mà cứng rắn đẩy bật quyền trái của Đoan Mộc Tịnh Tông, tiếp theo hung hăng đánh lên ngực đối phương.

Không cần nghe rõ tiếng xương nứt, chỉ cần nhìn Đoan Mộc Tịnh Tông đang điên cuồng phun máu tươi từ trong miệng ra, bọn hắn có thể khẳng định xương ngực của Đoan Mộc Tịnh Tông nhất định đã gãy mấy chiếc.

Đinh Ninh thật sự đã bẻ gãy xương Đoan Mộc Tịnh Tông.

Nhưng mà điều này làm sao có thể?

Đoan Mộc Tịnh Tông có tu vi chân nguyên vượt xa Đinh Ninh, làm sao có thể kém về lực lượng?

Đinh Ninh lại bỏ qua khiếp sợ của bọn hắn.

Hắn không dừng lại chút nào, tiếp tục vùng kiếm về phía trước.

Trên người hắn lúc này không có bao nhiêu khí tức chân nguyên lưu động, nhưng khi hắn bước xuyên qua khí lưu hỗn loạn và khói bụi lại sinh ra một cỗ uy thế khó có thể nói rõ.

- Thật mạnh!

Thẳng đến lúc này, Độc Cô Bạch mới lại có thể hít thở bình thường.

Hắn nhin không được phun ra hai chữ này, nhưng lập tức lại cảm thấy chưa đủ, tiếp tục thốt:

- Quá mạnh mẽ!

Con người của Đoan Mộc Tịnh Tông tràn ngập thân ảnh của Đinh Ninh, cảm thụ được cỗ uy thế kia, mọi phần nộ đều triệt để biến thành sợ hãi.

Gã có thể xác định, nếu như mình không nhận thua, trong nháy mắt sau đó, Đinh Ninh tuyệt đối sẽ không chút lưu tình, lần nữa bẻ gãy thêm vài chiếc xương ngực của mình!

- Ta nhận thua!

Gã mở miệng, phát ra một tiếng thét hoảng loạn chói tai.

Đinh Ninh ngay lập tức thu kiếm, quay người.

Hết thấy an tĩnh trở lại.

Toàn bộ sơn cốc đều lập tức trở nên yên tĩnh.

Ngay cả tiếng hít thở cũng tựa hồ cũng biến mất, chỉ có tiếng ve kêu từ núi rừng xa xa truyền tới.

Tất cả thí sinh khiếp sợ nhìn Đinh Ninh, lúc này mới phản ứng kịp với kết quả trận chiến.

Đoan Mộc Tịnh Tông tham gia giữa chừng, thậm chí không tiếc dùng việc rời khỏi Mân Sơn Kiếm Tông làm tiền đặt cược, lại thua trong tay Đinh Ninh.

Sau đó tất cả bọn hắn bắt đầu không ngừng hồi tưởng lại những gì vừa mới nhìn thấy trước mắt.

Tiếp theo mặc dù người ngu dốt cũng bắt đầu từ từ hiểu rõ ban nãy xảy ra chuyện gì.

Đình Ninh trong nháy mắt thi triển ra tất cả tịch hàn kiếm khí tích góp trong cơ thể, dùng bạo liệt để bắt đầu, tiếp theo thi triển kiếm thức nhanh nhất, ép cho Đoan Mộc Tịnh Tông cả cơ hội phản kích cũng không có, Đình Ninh khiến gã không có cơ hội thi triển, tận dụng ưu thế chân nguyên, tu vi vượt xa mình!

Lại kể tiếp trong nháy mắt, Đình Ninh vậy mà dùng kiếm kinh của Vân Thủy Cung, lấy nó phối hợp cùng Cực Quang Kiếm Kinh, khiến cho xuất kiếm nhanh hơn mấy phần!

Thời điểm kiếm đã tới thân, Đoan Mộc Tịnh Tông rơi vào cảm giác sợ hãi tử vong, thân thể theo phản xạ làm ra phản ứng đem thiên địa nguyên khí cùng chân nguyên ép ra bên ngoài, tuy rằng sinh ra lực lượng cường đại tránh khỏi bị Đình Ninh trực tiếp chặt đứt hai chân, nhưng mà thiên địa nguyên khí cùng chân nguyên trong cơ thể lại hầu như tiêu hao không còn, thậm chí chỉ sợ rằng khí huyết cũng bị chấn động tới cực điểm.

Cho nên đây chính là nguyên nhân thực sự việc tiếp đó Đoan Mộc Tịnh Tông không phát nổi lực lượng, không cách nào cùng Đình Ninh chống lại, bị một kích làm gãy xương.

Đoan Mộc Tịnh Tông giống như là một thanh tuyệt thế bảo kiếm, nhưng mà thanh bảo kiếm này còn chưa có cơ hội ra khỏi vỏ đã bị bẻ gãy!

- Tại sao có thể như vậy?

Tuy rằng trong lòng biết rất rõ ràng nguyên nhân, nhưng mà cảm giác không thể tin vẫn tuôn trào mãnh liệt, để cho rất nhiều thí sinh nhịn không

được lần nữa bật thốt

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 143: Quân Tốt Ngoài Sáng Và Quân Cờ Ẩn

Ai cũng có thể cảm nhận được lực lượng chân nguyên ẩn chứa quanh thân Đoan Mộc Tịnh Tông trước khi gã bại.

Mặc dù có được lực khắc chế, thậm chí còn có thể có thủ đoạn nào đó mà Bách Lý Tố Tuyết tạo thêm trước khi cho phép gã tham gia kiểm thí, nhưng tu vi chân nguyên mà Đoan Mộc Tịnh Tông biểu hiện ra ngoài khi vừa xuất hiện chỉ ít cũng ở Tứ cảnh đỉnh phong, chỉ bằng thân thể tự phản ứng khi có nguy hiểm, chưa ngưng tụ thành thiên địa nguyên khí cũng đã nổ ép Đỉnh Ninh bay ra ngoài.

Tu vi chênh lệch một đại cảnh giới, khiến Đỉnh Ninh ở trước mắt gã tựa như tiểu hài tử so với người trưởng thành.

Tiểu hài tử sao có thể đánh thắng được người trưởng thành?

Thế nhưng tình hình bây giờ lại là người trưởng thành bị tiểu hài tử dùng một loạt đòn công kích nhanh như cuồng phong chèn ép, ngay cả cơ hội phản kích cũng không có.

Rất nhiều thí sinh thậm chí nảy sinh một cảm giác ảm ức khó hiểu.

Bởi vì bọn họ theo bản năng lấy mình thế vào vị trí của Đoan Mộc Tịnh Tông, nghĩ tới nếu như mình có được lực lượng cường đại như vậy mà lại gặp kết quả là cơ hội thể hiện cũng không có, thậm chí một kiếm cũng chưa xuất ra nổi, không thể không khó chịu.

Người đem mình đặt vào vị trí của Đoan Mộc Tĩnh Tông đã âm ức như vậy, Đoan Mộc Tĩnh Tông thân là người trong cuộc đương nhiên càng khó chịu tới cực điểm.

Cảm giác này vượt qua thống khổ của thân thể hiện tại, để cho gã dù miệng vẫn còn tuôn ra bọt máu cũng không nhịn được điên cuồng hét lên:

- Ta nhất định sẽ giết ngươi! Người ăn gian! Người không thể nào là đối thủ của ta được!

Nghe tiếng la hét, Đinh Ninh chỉ bình thản trở về chỗ, không hề đáp lại, thậm chí cả mày cũng không nhíu lấy dù chỉ một cái.

Cũng như ban nãy, điều này khiến Đoan Mộc Tĩnh Tông ở trạng thái có lực mà không xuất được ra, gã ngăn ngại, càng thêm khó chịu, càng thêm không cam lòng kêu lên:

- Vì muốn thắng ta, ngươi đã dùng toàn bộ Hàn Sát kiếm khí tích cóp được, ta xem kế tiếp ngươi dựa vào cái gì để thủ thắng!

Tất cả thí sinh và tu hành sư trưởng đang đứng ngoài quan sát đồng thời chấn động trong lòng, đây quả thật là vấn đề Đinh Ninh phải đối mặt.

Đinh Ninh khẽ nhíu mày, ngừng lại, quay người nhìn về phía Đoan Mộc Tĩnh Tông đang ngã ngối trên mặt đất, chỉ thấy mặt gã lúc này vô cùng điên cuồng và dữ tợn.

- Hiếu rở ta như vậy, mục đích thực sự để ngươi gia nhập kiếm thí hãn là ta chứ không phải Lệ Tây Tinh.

- Cam chịu trở thành công cụ của người khác, cũng không phải làm tướng làm soái mà chỉ là quân tốt thí, giờ còn muốn phần nô cùng không cam lòng sao?

Hai câu này nói không lớn, nhưng mà không chỉ Đoan Mộc Tịnh Tông, rất nhiều thí sinh ở ngoài sân nghe được đều lập tức khựng người, thậm chí những người này còn không tự chủ được cúi xuống cái đầu bình thường vẫn ngẩng kiêu ngạo.

Bọn hăn đều hiểu rõ Đinh Ninh ám chỉ cái gì.

Tại lần kiểm hội cả thiên hạ dõi theo này, dù bọn hăn có biểu hiện ưu tú hơn cũng chỉ là binh sĩ hai bên giao đấu, còn Đinh Ninh lại chân chính làm tướng soái.

Hăn chiến đấu cho ý nguyện của bản thân mình, chiến đấu cùng cung nữ họ Dung và cái bóng đáng phía sau ả, chính là cái bóng đáng hoàn mỹ không chỗ nào là không có mặt kia.

Chỉ từ điểm này mà nói, hăn đã ở cao hơn một tầng so với tất cả mọi người.

Cho nên lúc này, tuy rằng Đinh Ninh nói rất bình thản, nhưng bọn hăn cũng có thể cảm giác được sự kiêu ngạo trong đó, loại này kiêu ngạo đủ để cho bọn hăn phải xấu hổ cúi đầu.

Đoan Mộc Tịnh Tông há to miệng, khuôn mặt cứng đờ, nhất thời không sao phản bác được.

Một tu hành sư trưởng quay người nhìn về nơi đóng quân tại vách núi phía sau lưng.

Y biết rõ lúc này cung nữ họ Dung kia nhất định cũng đang nhìn tới khoảng sơn cốc này.

Ở lần kiểm hội này, Đoan Mộc Tịnh Tông là một nước cờ thật độc, bố cục như vậy truyền đi, tuyệt đối sẽ làm cho người tu hành trong thiên hạ đều bội phục và sợ hãi năng lực của nữ tử hoàn mỹ trong hoàng cung kia.

Nhưng mà một nước cờ độc như vậy đã bị Đinh Ninh trực tiếp phá tan, tựa như một cái tát vô hình, vang dội tới cực điểm.

Y nghĩ sắc mặt cung nữ họ Dung lúc này nhất định rất đặc sắc.

Cung nữ họ Dung đúng như suy nghĩ của vị tu hành sư trưởng kia, đang trong bóng tối nhìn tới Đao Mộc Tịnh Tông và Đinh Ninh.

Chẳng qua lại không hoàn toàn giống y nghĩ, sắc mặt ả không có biến hóa quá lớn, vẫn một vẻ lạnh lùng mà cao quý.

Đao Mộc Tịnh Tông từ trạng thái ngây ngẩn cũng đã phục hồi tinh thần lại.

Gã là một kẻ cực kỳ nhỏ nhen, đương nhiên sẽ không bởi vì hai câu của Đinh Ninh mà tiêu trừ phần hận trong lòng. Gã căn rằng, nhịn không được muốn nói thêm mấy câu độc ác.

Thế nhưng vào lúc này, Đinh Ninh lại làm một chuyện để gã tiếp tục ngây người.

Đinh Ninh quay người thi lễ một cái với Lâm Tùy Tâm, sau đó nhìn Hà Triều Tịch, nói:

- Ta muốn khiêu chiến Hà Triều Tịch.

Một tràng tiếng kinh hô lại vang lên.

Ngay cả đám người Độc Cô Bạch cùng Dịch Tâm cũng khiếp sợ mở to hai mắt.

- Tiểu sư đệ... đệ... đệ...

Trương Nghi cũng không thể lý giải được Đinh Ninh nói vậy là có ý gì, y run rẩy đến không nói nổi một câu đầy đủ.

- Người muốn lập tức khiêu chiến Hà Triều Tịch?

Lâm Tùy Tâm thản nhiên nhìn Đinh Ninh, khóe miệng lộ ra một nét cười đầy ẩn ý.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nói:

- Nếu như được phép, ta muốn nghỉ ngơi thời gian một chén trà.

Một mảnh xôn xao.

Tất cả mọi người xác định chính mình không có nghe lầm, Đinh Ninh vừa mới ra tay đánh bại Đoan Mộc Tịnh Tông, giờ lại lập tức muốn khiêu chiến Hà Triều Tịch, cùng Hà Triều Tịch quyết đấu!

Riêng việc liên tiếp yêu cầu quyết đấu đã đủ làm cho người người khiếp sợ, lại thêm Hà Triều Tịch còn là người đứng bên cạnh hăn từ đầu nữa, càng khiến người ta kinh ngạc.

Cũng vào lúc này, cung nữ họ Dung lại biến sắc, lần đầu tiên trong mắt ả xuất hiện vẻ khiếp sợ.

- Vì sao?

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Hà Triều Tịch vẫn luôn rất thu mình giờ nhú mày, ngẩng đầu lên, nhìn Đinh Ninh hỏi.

Đinh Ninh nhìn y, không trả lời.

Nhưng chỉ thông qua ánh mắt, Hà Triều Tịch biết rõ Đinh Ninh cảm thấy không cần trả lời.

- Người phát hiện là ta từ lúc nào?

Hà Triều Tịch trầm mặc một lát, rất nghiêm túc hỏi một câu, sau đó lại nhìn Đinh Ninh nói tiếp:

- Nếu người không giải đáp nghi ngờ của ta, ta sẽ không đáp ứng cùng người quyết đấu.

Một lời này vừa dứt, xung quanh lập tức vang lên vô số tiếng kinh hô. Đám người Trương Nghi và Tạ Nhu nhìn chăm chăm Hà Triều Tịch, sắc mặt nhanh chóng tái nhợt.

- Hẳn chính là quân cờ ẩn của hoàng hậu?

Tịnh Lưu Ly hít sâu một hơi, chậm rãi lắc đầu, nói:

- Ngay cả ta cũng nhìn không ra hẳn chính là quân cờ ẩn.

- Rất giỏi!

Đàm Thai Quan Kiểm cảm thấy hai chữ kia có chút hơi kiêu lời, nhưng trầm ngâm một lúc vẫn thấy chỉ hai chữ kia mới lý giải tâm tình của hẳn lúc này đúng nhất.

- Trước giải quyết Đao Mộc Tịnh Tông, giờ lại trực tiếp khiêu chiến Hà Triều Tịch.

Tịnh Lưu Ly cũng nở nụ cười cực kỳ hiểm thấy, nói:

- Muốn làm phải làm thật triệt để... Trận kiểm thí này đến cuối cùng là ta an bài hay là hẳn an bài? Hẳn thật sự muốn trực tiếp đánh bại từng người?

Một nơi khác tại sơn cốc, khóe miệng của Hoàng Chân Vệ hiện ra một nụ cười khổ, hẳn cảm giác được suy đoán của mình đang biến thành sự thật.

Tiếng xì xào trong sơn cốc vẫn còn tiếp tục.

Giờ phút này, đa phần mọi người còn chưa nghĩ sâu xa được như Hoàng Chân Vệ và Tịnh Lưu Ly, bọn họ mới chỉ kịp phản ứng câu nói của Hà Triều Tịch, nhận ra Hà Triều Tịch chính là quân cờ ẩn kia!

Tận bây giờ họ mới nghĩ được Hà Triều Tịch đích xác là lựa chọn tốt nhất cho vai trò quân cờ ẩn.

Bởi vì y quá mức bình thường, quá mức không hấp dẫn chú ý.

Rất nhiều người chỉ biết đến chuôi Tử Mẫu Kiếm kỳ lạ kia, chứ thậm chí còn không có bao nhiêu ấn tượng với mặt mũi của y.

Một quân cờ như vậy, dù là người ngoài mắt sáng còn nhìn không ra, tại sao người trong cuộc như Đinh Ninh lại có thể phát hiện?

Nghi vấn như vậy nếu không được trả lời, đổi lại là mình, chỉ sợ cũng không cách nào tĩnh tâm quyết đấu.

- Người quá bình tĩnh.

Tiếng của Đinh Ninh vang lên, lập tức làm mọi tiếng xì xào biến mất.

- Từ đầu đến cuối người đều quá mức bình tĩnh.

Hà Triều Tịch nhíu mày thật sâu, y trầm ngâm một lát, nói:

- Lý do này không thể làm ta tin phục, chính người cũng rất bình tĩnh.

- Ta và người không giống nhau.

Đinh Ninh lắc đầu, nhìn y nói:

- Ta bình tĩnh nhìn đám người Trương Nghi, Tạ Nhu là vì ta xác định bọn họ có thể thắng, ta biết rõ kế tiếp sẽ phát sinh loại sự tình gì. Mà người, đối

với ta không hiểu, đối với bọn họ không rõ bằng ta, đối với những loại kiếm và kiếm kinh kia cũng không lý giải được như ta, thế nhưng lại bình tĩnh giống ta, chính là dị thường.

Dừng một chút, Đinh Ninh tiếp tục chậm rãi nói:

- Loại bình tĩnh này khiến cho vẻ vui mừng người lộ ra khi thấy bọn họ chiến thắng đều có chút giả tạo, mà ánh mắt của người cũng nói lên điều đó.

Hà Triều Tịch giận tái mặt, giống như tự giễu nói:

- Tại hoàn cảnh thế này mà người vẫn còn tâm tình cẩn thận phân biệt thần sắc rất nhỏ trong mắt mỗi người sao?

Đinh Ninh khẽ gật đầu, nói:

- Bởi vì ta không phải là quân cờ, thứ ta cần lưu ý không giống như các người.

- Hay cho một gã thống soái.

Hà Triều Tịch khẽ thở dài cảm khái một câu, sau đó tay y đặt lên chuôi kiếm của mình.

Hành động này để tất cả hiểu được y đã đáp ứng lời khiêu chiến.

- Tại sao?

Một giọng nói mang theo phần nộ cùng nghi hoặc bất chợt vang lên.

Trương Nghi nhìn Hà Triều Tịch, lồng ngực phập phồng kịch liệt:

- Người là đệ tử Thanh Đăng Kiếm Viện... Bạch Dương Động quy về Thanh Đăng Kiếm Viện, Đinh Ninh sư đệ nếu chiến thắng thì Thanh Đăng

Kiểm Viện cũng được vinh quang.

- Mùa hè tới, ve sẽ chui ra khỏi mặt đất, kêu lên một tiếng làm ai nấy đều phải ngoái nhìn, thế nhưng rốt cục là con nào kêu vang thu hút nhất lại rất quan trọng.

Hà Triệu Tịch bình thản đáp lời, lại ngẩng đầu nhìn phía xa xăm, nói:

- Hơn nữa các người không biết, ta lại biết rõ, trước đây không lâu, trong phạm vi của Mân Sơn Kiếm Tông có một tu hành giả chết đi, người nọ cũng họ Hà.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 144: Phóng Túng

Tu hành giả họ Hà kia là Hà Sơn.

Lúc này, đại đa số thí sinh đều không biết trước kiểm thí cuối cùng, trong Môn Sơn Kiếm Tông đã chết một tu hành giả như vậy, nhưng hầu như tất cả tu hành sư trưởng nơi đây lại đều biết có chuyện đó xảy ra.

Chỉ là bọn hắn không biết tại sao Hà Triều Tịch lại biết được tin tức này, cũng không biết Hà Triều Tịch cùng Hà Sơn có quan hệ thế nào.

- Người nọ là tiểu thúc của ta, từ nhỏ ta đã theo ông luyện kiếm.

Hà Triều Tịch nhìn phía xa trong núi, chậm rãi nói.

Trương Nghi không biết xảy ra chuyện gì, hắn khó hiểu nhìn Hà Triều Tịch, không rõ tu hành giả đã chết kia có quan hệ gì tới Đinh Ninh.

- Tiểu thúc của ta là tu hành giả ưu tú nhất Hà gia, ông nghe lệnh ai, Hà gia ta đương nhiên cũng nghe lệnh người đó.

Hà Triều Tịch không nhìn Trương Nghi, nói tiếp.

Nghe được câu này, tất cả tu hành sư trưởng biết việc Hà Sơn chết trong tay Bách Lý Tố Tuyết đều đã rõ ràng, Hà Triều Tịch cùng Hà Sơn, cộng thêm cả Hà gia vẫn luôn là người của vị nữ chủ nhân hoàn mỹ trong hoàng cung kia.

- Người cứ như vậy cam tâm để người khác sử dụng?

Trương Nghi vẫn còn có chút không thể hiểu được nhìn Hà Triều Tịch, run giọng nói:

- Ta vẫn luôn cho rằng tu hành giả nên hành sự theo chính lý trí của mình...

- Tiểu thúc của ta vì chuyện này mà chết, người giết tiểu thúc của ta đã đặt cược Đinh Ninh thắng, ta không muốn để hãn toại nguyện, đó chính là lý trí của ta.

Hà Triều Tịch cắt lời Trương Nghi, đáp.

Rất nhiều tu hành sư trưởng lập tức nảy sinh cảm giác rét lạnh trong lòng.

Lời của Hà Triều Tịch khiến bọn họ nghĩ tới việc những tu hành giả nào đi tìm cái chết, rồi lại chọn tu hành giả nào thích hợp chết nhất, có lẽ đều đã được tận lực an bài.

Nam tử trung niên áo vàng đứng ở trên sơn đạo cũng nhin không được cảm thấy bi thương.

Toàn bộ Trường Lăng chính là một bàn cờ lớn.

Giống như hãn và Hà Triều Tịch, dù là loại người nào cũng đều khó có khả năng thoát khỏi vận mệnh làm quân cờ.

Trương Nghi càng ngày càng cảm thấy lời Hà Triều Tịch nói rất hoang đường, nhưng mà hãn tìm không ra từ ngữ nào để phản bác.

- Ta đi chờ người.

Hà Triều Tịch cũng không hề cùng hăn nói thêm cái gì, thu hồi ánh mắt xa xăm, liếc nhìn Đinh Ninh đang đứng cạnh, bắt đầu đi lên khoảng đất trống làm sân đấu.

Ánh mắt của mọi người tụ tập lại về phía Đinh Ninh, chỉ thấy Đinh Ninh yên tĩnh nhắm mắt lại, dường như đang lợi dụng thời gian nghỉ ngơi ngăn ngui này để tĩnh tu, bổ sung chân nguyên.

Lâm Tùy Tâm không nói không rằng, chỉ kiên nhẫn đợi.

Thời gian uống cạn chén trà rất ngắn, vừa hết giờ, Đinh Ninh đã lần nữa mở hai mắt.

Sau đó hăn thi lễ một cái với Lâm Tùy Tâm, nói:

- Kế tiếp xin tiền bối không cần tiếp tục an bài tỷ thí, ta sẽ khiêu chiến từng người bọn họ.

- Cái gì?

Lúc Đoan Mộc Tịnh Tông xuất hiện rồi nhanh chóng bị Đinh Ninh đánh bại. Ngay sau đó, Đinh Ninh nhận ra Hà Triều Tịch chính là quân cờ ẩn, tất cả mọi người lập tức lâm vào kinh hãi mãnh liệt mà chết lặng. Song khi Đinh Ninh nói ra câu trên, bọn họ còn kinh hãi hơn nữa, thậm chí còn hoài nghi lỗi tai của mình.

Thân người Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên đồng thời chấn động, hai người nhện không được liếc mắt nhìn nhau.

Lúc Đinh Ninh nói với Lâm Tùy Tâm cũng không nhìn hai người bọn hăn, nhưng mà cả hai biết, đối tượng mà Đinh Ninh muốn lần lượt khiêu chiến tiếp đây chỉ có thể là bọn hăn.

Diệp Hạo Nhiên lập tức nhú mày thật sâu.

Cố Tích Xuân thì lại bật cười.

Hắn cười thật sự rất vui vẻ.

Đây quả thực là trò cười hài hước nhất trên thế gian.

Đám người Trương Nghi, Độc Cô Bạch, Dịch Tâm cũng toàn bộ ngây người.

Bọn hắn rốt cuộc hiểu được hàm nghĩa một câu ‘muốn làm phải làm thật triệt để’ của Đinh Ninh.

Đinh Ninh là muốn dùng lực lượng một người, trực tiếp liên tục đánh bại Hà Triêu Tịch, Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên để đoạt được thứ hạng đầu.

- Người đã sớm đoán ra hắn muốn làm như vậy?

Phan Nhược Diệp nghe tiếng kinh hô chung quanh, lại nhìn sắc mặt không có bao nhiêu thay đổi của Hoàng Chân Vệ, đôi mi thanh tú cau lại, lạnh lùng hỏi.

Hoàng Chân Vệ cười khở một cái, nói khẽ:

- Lúc hắn lên tiếng khiêu chiến Đoan Mộc Tịnh Tông, ta đã có dự cảm, chỉ là không có nghĩ đến hắn lại thực sự làm vậy.

- Nếu là có thể dùng phương thức như vậy đoạt thứ hạng đầu, trực tiếp chấm dứt kiểm thí, tự nhiên càng thêm chói mắt, càng làm cho Bạch Dương Động cùng Tiết Vong Hư đạt được phong quang lớn nhất.

Phan Nhược Diệp không hề nhìn Hoàng Chân Vệ, hít sâu một hơi, nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Hắn quả thực xứng với chuôi Mạt Hoa kiếm trong tay.

- Cũng chỉ có nhân vật như hãn mới có thể đem kiếm hội thiên hạ dõ theo biến thành ân oán giữa hãn và hoàng cung, cũng chỉ có hãn có thể làm được tuyệt như vậy.

Độc Cô Bạch phục hồi tinh thần lại, bội phục lắc đầu, nói:

- Chỉ cần hãn có thể thắng liên tiếp Hà Triêu Tịch, Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên, chúng ta bỏ việc quyết đấu với hãn, tự nhiên hãn sẽ đoạt hạng đầu.

Dịch Tâm cười khố, nói:

- Nếu hãn có thể làm được, người thật sự bỏ thi đấu sao?

Độc Cô Bạch nở nụ cười:

- Hãn vốn đã là sư phụ của ta, nếu hãn có thể thắng liên tiếp ba người, tự nhiên xứng đáng ngôi đệ nhất Mân Sơn Kiếm Hội lần này, chẳng lẽ ta còn có mặt mũi chiến cùng hãn?

- Là thắng bốn người.

Dịch Tâm cảm khái nói:

- Đoan Mộc Tịnh Tông, Hà Triêu Tịch, Cố Tích Xuân, Diệp Hạo Nhiên... Nhân tài trẻ tuổi tại Trường Lăng, ai có thể thắng liên tiếp bốn người này?

Trương Nghi há to miệng, rồi lại nói không ra lời.

Bởi vì cả hãn cũng cảm thấy căn bản không có khả năng.

Mặc dù hãn vẫn luôn cảm giác "tiểu sư đệ" của mình không phải người phạm, nhưng mà Đinh Ninh dù sao cũng là thân thể máu thịt, hãn cũng sẽ mệt mỏi, cũng sẽ đổ máu, chân nguyên cũng sẽ tiêu hao.

- Điều đó không có khả năng!

Rốt cuộc có thí sinh trong cơn rung động mãnh liệt mà thất thần hét lên.

- Có dám làm hay không là một chuyện, có thể làm được hay không lại là chuyện khác.

Đúng lúc này, một tiếng cười nhạt mang đầy vẻ châm biếm vang lên, truyền rõ ràng vào tai mọi người.

Kẻ lên tiếng là Cổ Tích Xuân.

Hốc mắt Cổ Tích Xuân đỏ đậm lên như là được bôi phấn, gã mang vẻ mặt giễu cợt nhìn Đinh Ninh đang bắt đầu đi về hướng Hà Triều Tịch, tiếp theo cười lạnh nói:

- Tạ Trường Thăng đã từng nói qua mỗi lần ta bình luận về hãn thì đều sẽ xảy chuyện ra ngược lại, nhưng mà ta vẫn một mực không tin. Nếu là tu hành giả Tam cảnh có thể liên tục chiến thắng tu hành giả Tứ cảnh, vậy điển tịch tu hành trong thiên hạ còn cần phân chia cảnh giới rõ ràng như vậy để làm gì?

Đa số người nơi này đều không thích gã đệ tử Ảnh Sơn Kiếm Quật đột nhiên leo tới hạng ba Tuần Tài Sách tên là Cổ Tích Xuân này, càng không thích khí chất thiên về âm nhu của gã, nhưng giờ phút này lời nói của gã lại làm cho bọn họ đều chấn động trong lòng. Mà người có cùng cảnh giới với Cổ Tích Xuân là Diệp Hạo Nhiên còn chưa kịp phản ứng trước hành động của Đinh Ninh.

Đinh Ninh còn chưa đến Tứ cảnh.

Hắn muốn thắng, sẽ phải liên tục đấu vượt cảnh giới mà thắng.

Đây tuyệt đối không có khả năng... Đây là sự tình mà sử sách cùng điển tịch thế giới tu hành đều chưa từng ghi chép qua.

Nhưng thật sự không có ghi chép tương tự như vậy sao?

Nhìn sắc mặt Cố Tích Xuân cùng những thí sinh kia, trong đôi mắt Tịnh Lưu Ly chỉ hiện duy nhất ý vị trào phúng.

Nàng thầm nghĩ, không phải là không có ghi chép, chẳng qua là Trường Lăng không có ghi chép như vậy, chỉ là các người tuổi quá nhỏ, chưa từng gặp qua mà thôi.

Đình Ninh không hề đáp lời Cố Tích Xuân.

Trong mắt hắn, thân là quân cờ ẩn của nữ nhân kia, Hà Triêu Tịch so với Cố Tích Xuân còn nguy hiểm hơn.

Trong lúc đối mặt với đối thủ như vậy, bỏ sức ra tranh cãi chỉ làm lãng phí tinh thần.

Một đám mây đen bay tới.

Mây che đi khoảng trời, làm sơn cốc càng thêm đen kịt.

Thời điểm vừa vặn.

Trong lòng Đình Ninh rốt cuộc sinh ra chút khoái ý.

Đây là phóng túng.

Ở Trường Lăng lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên hắn nảy sinh loại khoái ý này, có thể phóng túng như vậy.

- Đến đây đi.

Hắn ngẩng đầu, nhìn Hà Triều Tịch cao hơn hắn không ít, sau đó giờ Mặt Hoa tàn kiếm lên, hoành kiếm tại ngực, nói.

Hà Triều Tịch cũng ngẩng đầu lên.

Y nghe được rất rõ tiếng ve từ đằng xa vọng lại.

Đối với y mà nói, âm thanh kia là thuộc về y.

Sau đó y cầm thanh kiếm Đinh Ninh giúp y chọn, không hề do dự ra tay.

Trong màn đêm tối đen như mực, vang lên một tiếng ve kêu chói tai.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 145: Phá

Mân Sơn Kiếm Hội vốn đã được cả thiên hạ trông theo, giờ bởi vì Đinh Ninh mà càng thêm nhiều sắc thái đặc biệt.

Từ khi lộ thân phận quân cờ ẩn, kẻ so với đại đa số thí sinh khác gần như không hề có tiếng tăm như Hà Triều Tịch đã định trước sẽ được lưu danh trong điển tịch cho thế hệ sau.

Đây mới thực là không lên tiếng thì thôi, đã cất tiếng ai nấy đều phải kinh ngạc.

Song khi tiếng kiếm rít chói tai như ve kêu vang lên, Hà Triều Tịch lại không hề tiến mà lùi lại.

Tư thái mỗi một lúc trước đã hoàn toàn biến mất, thân thể của y làm cho người ta cảm giác được một loại sức sống cùng lực lượng tràn ngập.

Một bước đạp xuống, dưới thân y tức thì xuất hiện một cái hố nhỏ, cả người như một mũi tên rời cung bắn ra ngoài. Cùng lúc đó, thanh kiếm không có gì nổi bật trên tay y lại phóng ra vô số đạo kiếm khí óng ánh mỏng như cánh ve, rạch ngang màn đêm chém về phía Đinh Ninh.

Đòn tấn công chớp nhoáng này khiến cho rất nhiều thí sinh cảm thấy bội phục, thậm chí tự hổ thẹn.

Bởi vì một kiếm này của Hà Triều Tịch cực kỳ ổn định cùng tự tin.

Chuôi Tử Mẫu Kiếm trong tay y là Đinh Ninh lựa chọn thay, nhưng mà xuất kiếm không có nửa phần chần chờ, hơn nữa giờ phút này y không hề vội.

Tựa hồ đối thủ của y không phải là kẻ sẽ khiến tên tuổi y vang danh thiên hạ, mà chỉ là một đối thủ bình thường.

Những thí sinh ở ngoài quan sát thử tự đem mình đặt vào vị trí của Hà Triều Tịch, hiểu được là mình sẽ tuyệt đối không có tâm tính vững vàng như vậy.

Mấu chốt nhất chính là, vô luận chân nguyên hay là thể lực, lúc này Hà Triều Tịch đều lộ ra vẻ vô cùng dồi dào.

Hiện tại ai cũng có thể nhìn ra được lúc trước Hà Triều Tịch cố ý che giấu thực lực. Nhưng để làm được điều này, Hà Triều Tịch đã bỏ ra một cái giá thật lớn: chảy rất nhiều máu, quần chiến thời gian rất dài với đối thủ.

Có thể bảo trì chân nguyên cùng thể lực dồi dào sau vô số lần bị thương cùng triển đấu mới là chỗ đáng sợ nhất và ưu thế lớn nhất của y.

Cho nên Hà Triều Tịch căn bản không vội.

Y có thể cùng Đinh Ninh chậm rãi tiêu hao.

Bởi vì y cảm thấy Đinh Ninh nhất định sẽ vội hơn mình.

Bởi vì trong ý đồ của Đinh Ninh, không chỉ là đánh bại một mình y, mà là còn muốn lưu lại lực lượng để tiếp đó đối phó Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên.

Đó là lý do kiếm đầu tiên y xuất ra dùng thức "Thiên Liêm Trọng".

Nhìn qua mỗi đạo kiếm khí đều mỏng như cánh ve, có vẻ thật yếu ớt, nhưng nếu Đinh Ninh muốn tiến thì những kiếm khí này sẽ lập tức chồng

chất lên nhau, uy lực vô cùng.

Tịnh Lưu Ly nheo mắt lại, tựa như một con mèo nhìn chăm chăm con chuột mà xem Hà Triều Tịch ra một kiếm này.

Nàng cho rằng một kiếm này cùng sách lược của Hà Triều Tịch không hề có sai sót, muốn nhìn Đinh Ninh sẽ ứng đối thế nào.

Ve vẫn kêu vang như cũ.

Đinh Ninh đứng nguyên tại chỗ, đột nhiên đâm ra trước một kiếm.

Một loạt tiếng kinh hô vang lên.

Trương Nghi cùng Tạ Nhu tức thì mặt trắng như tuyết.

Thân thể của Đinh Ninh lập tức bị vô số đạo kiếm khí mỏng như cánh ve sâu cắt qua. Tới lúc kiếm khí hết đà tan đi, trong không khí đã xuất hiện rất nhiều những giọt máu li ti như hạt sương phiêu tán.

Trên người Đinh Ninh bị rách đứt nhiều chỗ, bắn ra những tia máu tươi đẹp mà nóng hổi.

- Tại sao có thể như vậy?

Đa số thí sinh đều sửng sốt, trong lòng lại không thể ngăn chặn vang lên câu hỏi này.

Lúc trước là vì Đinh Ninh biểu hiện quá mạnh mẽ làm bọn hăn không thể tin, hiện tại bọn hăn đã tiếp nhận sự thật kia, giờ đến lượt hoài nghi tại sao người mạnh như thế có thể bị Hà Triều Tịch gây ra nhiều vết thương như thế này.

Mà vừa không tin, bọn hăn cũng không hiểu mục đích một kiếm kia của Đinh Ninh.

Thế nhưng các sư trưởng của bọn hắc và tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông có tu vi cảnh giới vượt xa bọn hắc lại hiểu được.

- Lợi hại.

Cảnh Nhận lắc đầu, khẽ lên tiếng tán thưởng.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày. Đinh Ninh cường đại đến nỗi làm nàng nổi lên cảm giác khẩn trương cùng không thoải mái, mặc dù nàng cũng rất thưởng thức Đinh Ninh.

Trên da thịt Đinh Ninh giờ phút này tuy rằng bị cắt ra rất nhiều vết máu, nhìn qua cực kỳ thê thảm, nhưng mà những vết thương này đều rất nông, thậm chí không cần xử lý cũng có thể tự cầm máu.

Mà vừa rồi Đinh Ninh xuất kiếm là để đánh bay mấy đạo kiếm khí có thể hình thành uy hiếp chân chính cho hắc.

Một kiếm này thậm chí không hề tiêu hao chân nguyên, dùng cái giá nhỏ nhất xóa đi uy hiếp lớn nhất.

Hà Triêu Tịch cũng không hiểu được một kiếm này của Đinh Ninh.

Thế nhưng y không hề nao núng, đường kiếm vẫn ổn định như cũ.

Thân thể của y vẫn còn đang bay về phía sau, hai chân chưa rơi xuống đất thì y đã xuất ra kiếm thứ hai.

Hơn mười đạo kiếm quang màu xanh dọc theo thân kiếm của y bắn ra trước, tốc độ kinh người, rồi lại uốn lượn biến hóa trên không trung, hơn nữa mỗi một đạo kiếm quang trước sau đều có bất đồng.

Hơn mười đạo kiếm quang này tựa như hơn mười gốc dây leo xanh đang cùng lúc muốn quấn lấy thân ảnh gầy gò của Đinh Ninh.

Đây chính là kiếm thức nổi danh của Thanh Đăng Kiếm Viện, "Thanh Đăng Nhiều".

Đinh Ninh rất tự nhiên đi về phía trước.

Sau đó hắt lại ra một kiếm.

Lần này hắt xuất kiếm càng thêm đơn giản.

Mạt Hoa tàn kiếm trong tay hắt thậm chí làm cho người ta không hề có cảm giác đó là một thức kiếm, chỉ như một khúc côn ngắn đập một cái lên mỗi gốc dây leo xanh kia.

Sau đó, hắt từ từ bước tới trong tiếng xoẹt xoẹt vang lên từ hơn mười gốc dây leo đó.

Hơn mười đạo kiếm khí giống như dây leo đã rơi xuống sau lưng hắt.

Trong chớp nhoáng này, trong sơn cốc vang lên vô số tiếng kinh hô không thể kìm nén nổi.

Các thí sinh rốt cuộc đã hiểu.

Mà vị sư trưởng Thanh Đăng Kiếm Viện mang theo Hà Triều Tịch cùng Nam Cung Thái Thực tới tham gia Mân Sơn Kiếm Hội càng không nhin không bước lên một bước lên, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin.

Đinh Ninh dễ dàng phá một thức "Thanh Đăng Nhiều" này.

Bất luận kiếm thức gì cũng đều có sơ hở, đều có điểm yếu có thể tìm ra, cũng có thể phá giải, nhưng dù là vị sư trưởng Thanh Đăng Kiếm Viện này cũng không ngờ được một chiêu "Thanh Đăng Nhiều" lại bị người khá phá giải dễ dàng như thế!

Đình Ninh tựa hồ chỉ nhìn thoáng qua đã thấy được chỗ yếu kém nhất trong kiếm thức này, sau đó hần chỉ tiện tay gõ lên điểm yếu đó là đã thoát khỏi lưới kiếm khí.

Chỉ là dựa vào mấy cái gõ nhẹ, thời cơ cùng bộ pháp, đơn giản như thế.

Phá giải như vậy, thậm chí khiến vị sư trưởng Thanh Đăng Kiếm Viện này không tự chủ được sinh ra cảm giác: hóa ra "Thanh Đăng Nhiều" yếu như vậy, thậm chí bắt đầu hoài nghi tất cả kiếm thức trên Thanh Đăng Kiếm Kinh!

Hà Triều Tịch thay đổi sắc mặt.

Hô hấp của y trong tích tắc này triệt để dừng lại.

Y không thể tin được, nhưng thân thể thì theo bản năng ra tiếp một kiếm.

Vô số kiếm khí màu xanh như những chiếc lá xuất hiện trước mặt y, bay lả tả về phía Đình Ninh.

Đây là "Thiên Diệp Lạc" của Thanh Đăng Kiếm Viện. Lấy ý tưởng vô số lá xanh trên không trung bay xuống, những kiếm khí này tự nhiên càng thêm dày đặc, càng thêm lộn xộn, không thể tìm ra quỹ tích.

Tất cả tiếng kinh hô đều đã dừng lại.

Mọi ánh mắt đổ dồn lên người Đình Ninh.

Đình Ninh lại không hề có động tác kịch liệt gì.

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, hần chỉ bình thản tiến tới như đang tản bộ, sau đó xuất kiếm.

Lá xanh đầy trời rơi xuống, tư thái của hần vẫn tự nhiên như trước.

Hoặc gạt, hoặc đâm, hoặc chém, nhìn qua rất tùy ý đánh rơi một ít lá xanh.

Trên mặt đất quanh người hăn phát ra những tiếng xoẹt xoẹt dày đặc, trên người lại xuất hiện những giọt máu li ti, nhưng mà hăn thành công rời khỏi khu vực lá xanh bay múa đầy trời, những nụ hoa trắng như tuyết trên Mạt Hoa tàn kiếm vẫn không có nở rộ.

Vị sư trưởng Thanh Đăng Kiếm Viện kia kinh hãi đến mức khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung, thân thể của ông run rẩy không ngừng.

Hà Triều Tịch quên cả việc lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nhìn Đinh Ninh càng ngày càng tới gần, y rốt cuộc hiểu rằng mình không có khả năng dùng phương thức đánh xa tiêu hao để đối phó Đinh Ninh.

Một tiếng gào to dữ dội từ trong miệng y bật ra.

Tiếp đó, hai cánh tay của y phình to gấp đôi, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, trường kiếm trong tay bỗng nhiên phát ra ánh sáng màu xanh chói mắt. Y giơ thật cao chuôi kiếm lên, cùng lúc đó hai chân dậm mạnh, cả người bật lên không trung.

Y tựa như nắm lấy một thanh cự phủ(*) khai sơn, muốn đem toàn bộ mặt đất chém ra một cái khe sâu, đập xuống chặn đầu chỗ Đinh Ninh!

(*) Cự phủ: búa lớn.

Đây là chiêu "Khai Sơn Phủ", rất nhiều Kiếm Sư trong quân Đại Tần đều biết dùng kiếm chiêu này, nó chỉ thuần túy truy cầu lực bạo phát trong khoảnh khắc.

Đã xác định không cách nào dùng phương pháp cũ để đối phó Đinh Ninh, Hà Triều Tịch thay đổi chiến thuật, muốn dùng lực lượng thuần túy áp đảo Đinh Ninh.

Nhưng mà cũng ngay trong nháy mắt này, Đinh Ninh lại ngừng tiến tới mà lùi một bước về sau.

Kiểm quang thật lớn chém xuống, đánh hụt đập lên mặt đất cách chỗ hăn đứng chưa đến nửa mét.

Vô số mảnh vụn đất đá bắn tung tóe lên trúng cả người hăn, nhưng hăn chỉ đơn giản nâng kiếm lên, nghiêng nghiêng đâm ra một kiếm.

Xùy một tiếng, lần này trên thân kiếm Mạt Hoa đã vang lên thanh âm kiếm khí phá không.

Hà Triều Tịch kêu một tiếng kì quái, thân thể còn chưa rơi xuống vững vàng đã tự mình vắng người ra sau, để lại tại vị trí cũ từng đạo tàn ảnh.

Trong không khí lại thấy những giọt máu li ti phiêu tán.

Trên bụng của y xuất hiện một vết máu mờ mờ.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 146: Như Đám Cháy Rừng

Rất nhiều tu hành sư trưởng khiếp sợ đến không sao mở miệng.

Một kiếm này của Đinh Ninh quá xuất sắc, vị trí bộ pháp cũng như thời cơ xuất kiếm tinh diệu tới cực điểm. Đừng nói là một gã tu hành giả học kiếm mới chỉ một năm, kể cả tu hành giả chìm đắm mấy chục năm trong kiếm đạo như bọn họ cũng khó có thể làm được hoàn mỹ như vậy, thậm chí tuyệt đại đa số tu hành giả trong thiên hạ cả đời cũng không thể nào làm được hoàn mỹ như thế.

Tuyệt đại đa số tu hành giả cả đời đều làm không được, vậy mà một người trẻ tuổi có thể làm được. Trong mắt một ít tu hành giả, đây đã không quan hệ tới tu hành ngày sau, cũng không quan hệ dòng dõi xuất thân, chỉ liên quan tới thiên phú.

Cái này chân chính là tuyệt thể thiên phú.

Vết kiếm rất cạn, trên da thịt Hà Triêu Tịch chẳng qua chỉ nhỏ ra mấy giọt máu, nhưng mà vết kiếm này lại giống như vạch thẳng vào trong nội tâm của Hà Triêu Tịch.

Y ngừng lại, sắc mặt trắng bệch dị thường nhìn Đinh Ninh, hỏi:

- Tại sao có thể như vậy?

Đinh Ninh cũng không tiếp tục tiến công, dừng lại tại chỗ nhìn y, nói:

- Điểm mạnh nhất của người là sức chịu đựng, điều này giúp người chiến thắng rất nhiều người, thế nhưng lại không có tác dụng với ta. Bởi vì lực lượng chân nguyên cùng kiến thức kiếm kinh của người quá mức bình thường, người có dùng khí lực nhiều hơn nữa ta cũng có thể ứng phó không tổn bao nhiêu sức.

Tất cả thí sinh và tu hành sư trưởng đều rất nghiêm túc nghe Đinh Ninh nói chuyện.

Hầu hết bọn họ cũng cho rằng Đinh Ninh nói rất đúng.

Nhược điểm lớn nhất của Hà Triều Tịch chính là kiến thức y nắm giữ so với chín người đứng đầu còn lại quá mức bình thường.

Nhưng mà bọn họ lại cho rằng Đinh Ninh nói quả thực không có đạo lý.

Bởi vì coi như là bình thường... Từ biểu hiện vừa rồi của Hà Triều Tịch mà xét, y cũng đã tiến vào Tứ cảnh, dùng cũng đã là kiếm chiêu tinh diệu của Thanh Đăng Kiếm Viện.

Một tu hành giả Tứ cảnh không cách nào bức bách tu hành giả Tam cảnh vận dụng toàn lực, một tu hành giả Tam cảnh nói tu hành giả Tứ cảnh có chân nguyên cùng kiến thức quá mức bình thường, đây quả thực là hoang đường.

Nhưng vào lúc này, Đinh Ninh nhìn thẳng vào bộ mặt đã biến thành trắng bệch của Hà Triều Tịch, nói tiếp:

- Chân nguyên của người có thể mạnh hơn chút nữa không? Người có lĩnh ngộ kiếm kinh nào tinh diệu hơn không?

Trong sơn cốc trở lại lặng ngắt như tờ.

Đinh Ninh nói những lời này rất bình thản, nhưng mà tuyệt đại đa số thí sinh nghe xong lại khó chịu không nói nên lời.

Lúc trước Đinh Ninh đối chiến Đoan Mộc Tịnh Tông cũng nói "Người có thể nhanh thêm một chút không?"

Đoan Mộc Tịnh Tông không cách nào làm được nhanh hơn, cho nên gãi thua.

Cho nên hiện tại ý tứ của Đinh Ninh vô cùng rõ ràng: nếu như chân nguyên của người không thể mạnh hơn nữa, nếu như người không còn kiếm kinh tinh diệu hơn Thanh Đăng Kiếm Kinh, vậy người có thể nhận thua.

Trong câu nói bình thản như vậy lại toát ra một loại phóng túng đến cuồng ngạo, không hề đem đối thủ để vào mắt.

- Ta biết rõ người rất mạnh, nhưng thật không ngờ người mạnh như vậy.

Độc Cô Bạch quay đầu nhìn Trương Nghi, nhin không được cười, nói:

- Người vẫn còn xem thường sư đệ của mình đấy.

Trương Nghi ngơ ngác như là lâm vào trong mộng không cách nào tỉnh lại. Hắn đã nhìn thấy Đinh Ninh còn bình tĩnh hơn nữa, nhưng lại chưa từng thấy một tiểu sư đệ hùng hực như một đám cháy rừng thế này.

- Kế tiếp ta sẽ khiêu chiến người. Ta sẽ cho người biết tuy rằng Tạ Trường Thắng không ở chỗ này, nhưng mà lời người nói vẫn sẽ thành trò cười như cũ.

Đúng lúc này, Đinh Ninh chợt quay đầu, nhìn Cố Tích Xuân nói.

Cố Tích Xuân lạnh mặt lại, nhếch mép nói:

- Thật sao?

- Người không có kết cục khác.

Đinh Ninh nhìn gã một cái, sau đó xoay đầu lại, đối diện Hà Triều Tịch chậm rãi giơ kiếm lên.

Hoặc là nhận thua, hoặc là xuất kiếm.

Hắn dùng động tác bức Hà Triều Tịch lựa chọn.

Đầu óc Hà Triều Tịch có chút trống rỗng.

Theo bản năng, y nhớ tới một kiếm chiêu mà lúc trước y lĩnh ngộ trên kiếm thai.

Đó là một chiêu trình độ tinh diệu vượt xa những kiếm chiêu còn lại y có.

Y đương nhiên không muốn nhận thua, cho nên đương nhiên phải dùng kiếm chiêu này.

"Crắc", một tiếng nứt vang lên từ trên cây đại kiếm màu xanh trong tay y.

Thanh tiểu kiếm nằm trên thân đại kiếm lần nữa thoát ly, hóa thành một đạo sao băng màu xanh tốc độ kinh người bắn thẳng đến Đinh Ninh. Ngay tại lúc đó, y điên cuồng múa đại kiếm, từng đạo kiếm khí như lưỡi thép của một chiếc quạt máy quay cuồng, biến thành từng đạo cuồng phong xoay tròn.

Sương mù trong bầu trời đêm bỗng nhiên dày đặc hơn, cuồng phong cuốn lấy sương mù, tạo thành vòi rồng xen lẫn rất nhiều giọt nước, giống như Giao Long từ bốn phương tám hướng đánh về phía Đinh Ninh.

Chân nguyên trong cơ thể Hà Triều Tịch đã vận chuyển đến cực hạn, thậm chí gần phát động độc tố trong cơ thể, thân thể tựa hồ bắt đầu phát ra ánh sáng.

Nơi cuồng phong quét qua, cả đến mỗi cục đá trên mặt đất cũng đều bị xới tung lên. Hà Triều Tịch đồng thời xông tới, trường kiếm màu xanh trong cuồng phong lóe ra rất nhiều kiếm ảnh sáng loáng, như là ánh chớp.

Một kiếm này là "Thập Phương Lôi Vũ" trong Ngụy vương cung ngày xưa, mặc dù không có "Lôi Long Kiếm" của vị kiếm sư cung đình năm đó phối hợp, nhưng lúc này Hà Triều Tịch thi triển ra, cũng đã uy lực kinh người.

Nhìn thân ảnh Đinh Ninh biến mất trong vô số đạo cuồng phong, rất nhiều thí sinh đều tự nhận chính mình không tiếp được một kiếm như vậy.

Nhưng chỉ trong nháy mắt này, trong tai tất cả mọi người vang lên một tiếng kêu thanh thúy.

Tiếp theo tất cả mọi người khiếp sợ chứng kiến, từ trong vô số vòi rồng của Hà Triều Tịch đột nhiên lộ ra một rừng hoa trắng.

Đồng tử Hà Triều Tịch kịch liệt co rút lại, hô hấp cũng triệt để dừng lại, cuồng phong đột nhiên tản ra, thân ảnh Đinh Ninh lại xuất hiện, một kiếm đâm về phía cổ họng y!

Mắt thấy Thập Phương Lôi Vũ của mình tựa hồ không phát ra nổi bất cứ hiệu quả nào, hàn ý trong lòng Hà Triều Tịch đã không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung. Nhưng trong nháy mắt này, y vẫn kịp vượt qua tốc độ cực hạn bình thường làm ra ứng đối.

Trường kiếm màu xanh trong tay y tức tốc chuyển hướng, giống như một cái đòn gánh hung hăng quét về cánh tay cầm kiếm của Đinh Ninh!

Đinh Ninh bỗng nhiên thu kiếm, hoành kiếm ngăn cản.

Lại là một tiếng ‘choeng’ vang dội.

Đinh Ninh như một con chim lớn bị gãy cánh lão đảo ngược ra sau, rơi lại vào trong trận cuồng phong.

Trường kiếm trong tay Hà Triều Tịch chấn động với tần suất cực nhanh, phát ra những tiếng u u kỳ dị.

Một kiếm này đem Đinh Ninh bức về trong trận lốc xoáy, thấy thế nào cũng là y thắng lợi, nhưng mà Hà Triều Tịch lại cảm giác được có chỗ nào đó không đúng.

Cũng ngay một khắc này, hô hấp của y đột nhiên ngừng lại.

Một đạo ánh sáng xanh lấp lánh từ trong mưa gió bắn ra, phốc một tiếng, đâm thẳng vào bụng y.

Một vòi máu tươi từ bụng y phọt ra.

Hà Triều Tịch vừa khiếp sợ vừa mờ kịt kêu thảm một tiếng, cả người không tự chủ được lùi về đằng sau.

Vô số tiếng hít mạnh vào vang lên.

Một thanh tiểu kiếm không chuôi màu xanh cắm thật sâu vào bụng Hà Triều Tịch, mũi kiếm chui ra đằng sau lưng hẳn.

Máu tươi như thể một con giun đang uốn mình, theo mũi kiếm cấp tốc ứa ra.

Hà Triều Tịch cúi đầu.

Cho đến lúc này y mới xác định, đâm vào trong bụng mình chính là tiểu kiếm mà mình phóng ra.

Rõ ràng trong thời gian mấy hơi thở trước, trong cơ thể của y vẫn có rất nhiều khí lực, nhưng mà theo thống khổ kịch liệt từ vết thương trên bụng truyền tới óc, y cảm giác được khí lực trong cơ thể mình giống như đã bị rút sạch.

- Làm sao có thể như vậy?

Y nhìn về phía trước, khàn giọng kêu lên.

Trong lòng rất nhiều tu hành sư trưởng cũng đồng dạng vang lên thanh âm như vậy. Bọn họ hít một hơi thật sâu, nhìn trận lốc xoáy vẫn còn đang tàn phá, trong ánh mắt thậm chí không tự chủ được xuất hiện một ít kính sợ, tựa như bọn họ mặc dù là tiền bối Tịnh Lưu Ly nhưng khi nhìn nàng, trong ánh mắt bọn họ vẫn thể hiện sự kính sợ.

Bọn họ có thể suy nghĩ cẩn thận ra tại sao lại có kết quả như vậy.

Đình Ninh phá một chiêu Thập Phương Lôi Vũ này, rồi lại đánh trúng chuôi tiểu kiếm, thoáng cái biến quỹ tích tiểu kiếm, cuối cùng tại thời điểm hoành kiếm đỡ đòn, lại làm mẫu kiếm kịch liệt chấn động, khiến nguyên khí trên mẫu khiến chạy loạn, không cách nào tiếp được tiểu kiếm bắn về.

Chỉ là bọn họ cũng không cách nào suy nghĩ cẩn thận làm sao Đình Ninh có thể làm được những thứ này.

Lâm Tùy Tâm vốn luôn không có bao nhiêu biểu cảm giờ đã lần nữa nở nụ cười.

Lúc này, tiếng của Đinh Ninh lại vang lên, theo tiếng gió khuếch trương truyền vào tai tất cả mọi người.

- Đây là kiếm chiêu ghi chép trên kiếm thai, ta cũng xem qua, người còn dám dùng?

- Huống chi người dùng cũng không thành thạo.

- Huống chi trước khi ta nói những lời kia, đã biết rõ người sẽ sử dụng kiếm chiêu trên kiếm thai.

Theo mấy câu nói đó vang lên, thân ảnh Đinh Ninh chậm rãi lộ ra từ trận lốc xoáy, lần nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ánh mắt mọi người có chút ngưng ngẩn.

- Lễ nào chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy hẳn đã hiểu hết tất cả kiếm thức trên đó?

Một thí sinh đột nhiên nhin không được thất thần kêu lên.

- Hiểu hết cũng không coi vào đâu.

Tịnh Lưu Ly cũng hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, tự nhủ:

- Mấu chốt ở chỗ hiểu rồi, có thể nhìn ra nhược điểm của nó rồi đơn giản phá giải, đây mới thực sự là dùng kiếm.

Đinh Ninh quay người, nhìn về phía Cố Tích Xuân.

Ở phía sau hẳn, Hà Triêu Tịch suy sụp ngã ngối trên mặt đất.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 147: Kiếm Chưa Từng Xuất Hiện

Không ai nhìn Hà Triều Tịch.

Trong núi rừng, tiếng ve vẫn vang lên như trước, nhưng những âm thanh này không thuộc về y.

Ve rời khỏi lòng đất vào mùa hè, nó không lên tiếng thì thôi nhưng một khi cất tiếng kêu thì ai nấy đều phải kinh ngạc.

Mọi thứ như cũ đều thuộc về Đinh Ninh.

Mọi ánh mắt đều quy tụ về trên người hắn.

Một số tu hành sư trưởng ở đây vừa nghĩ vừa khiếp sợ đến lạng người. Người như hắn nếu không đoạt hạng đầu thì còn ai nữa?

- Đối với tu hành giả có thiên phú không tồi thì chân nguyên, cảnh giới có thể dễ dàng tăng lên. Nhưng việc gặp chiêu phá chiêu, bản năng chiến đấu, khả năng lĩnh ngộ và sử dụng kiếm thức cùng kiếm ý đối với tu hành giả mà nói thì lại khó tinh tiến được.

Độc Cô Bạch nhìn Hà Triều Tịch ngã xuống đất sau người Đinh Ninh tạo thành hai hình ảnh đối lập, hắn lắc đầu, sau đó mỉm cười với Lâm Tuy Tâm, khom mình hành lễ với lão rồi chân thành nói:

- Bất kể tỷ thí tiếp theo như thế nào, ta đều bỏ quyền tỉ thí.

Dịch Tâm ngán người, lập tức nhìn Lâm Tuy Tâm và lên tiếng:

- Ta cũng như thế.

Lúc này, không ai phát ra âm thanh gì lạ thường.

Bởi vì mọi người đều hiểu ý tứ câu vừa rồi của Độc Cô Bạch và Dịch Tâm.

Tất cả hành động của Đinh Ninh từ trước tới giờ đã cho thấy hãn tuyệt đối tín nhiệm Độc Cô Bạch và Dịch Tâm.

Đinh Ninh tin tưởng rằng chỉ cần hãn có thể đánh bại quân cờ ẩn là Hà Triều Tịch, lại liên tục đánh bại Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên. Như vậy, tất cả địch nhân của hãn cũng đều đã bị đánh bại, hãn dĩ nhiên không cần phải chiến đấu nữa.

Hiện tại, Độc Cô Bạch và Dịch Tâm đều công khai lên tiếng bỏ quyền tỉ thí, trừ việc cho Đinh Ninh thấy rằng bọn họ đáng giá được hãn tín nhiệm, mặt khác còn biểu lộ bọn hãn đã tin tưởng tiếp theo Đinh Ninh có thể đánh bại Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên.

Khuôn mặt Trương Nghi hơi ngơ ngẩn nhìn Độc Cô Bạch và Dịch Tâm. Hãn có chút do dự, nhưng trong đầu hãn vẫn nghĩ tới câu nói kia của Đinh Ninh:

- Nếu đã muốn làm thì phải làm triệt để một chút.

Hãn không nhịn được, hít sâu một hơi sau đó hành lễ với Lâm Tuy Tâm, nói:

- Ta cũng vậy.

- Ta cũng bỏ quyền tỉ thí.

Tạ Nhu cũng hành lễ, nói.

Trong sơn cốc, không khí tựa hồ trở nên nặng nề hơn, thành ra khiến hô hấp của rất nhiều người khó khăn.

Hiện tại, mọi chuyện đã không còn quan hệ đến quyết đấu, bởi vì hết thầy, cùng với Đinh Ninh chỉ còn lại có ba người thí sinh.

Trừ phi Cố Tích Xuân và Diệp Hạo Nhiên cũng bỏ quyền tỉ thí, hoặc là Cố Tích Xuân cùng Diệp Hạo Nhiên đấu với nhau trước một trận, nếu không hai người bọn họ không thể tránh khỏi phải quyết đấu với Đinh Ninh.

- Từ lúc bắt đầu gặp ta, người liên không ngừng châm chọc ta. Sờ dĩ như vậy là vì người ghen ghét ta, người không tin ta ưu tú hơn so với người.

Đinh Ninh nhìn sắc mặt Cố Tích Xuân âm trầm tới cực điểm, chậm rãi nói:

- Cuối cùng, người cảm thấy ta dễ bị khi dễ, cảm thấy Bạch Dương Động ta dễ khi dễ. Nếu như đổi lại là một người khác, là một tông môn cường đại thì người hoàn toàn sẽ không làm như thế.

Biết được xuất thân của Đinh Ninh, lúc này trong lòng tất cả tuyển sinh và các tu hành sư trưởng quan chiến đều chấn động. Bọn họ cảm thấy những lời này của Đinh Ninh không chỉ nói cho Cố Tích Xuân nghe, mà còn là nói cho cung nữ họ Dung kia nghe.

Ánh mắt Cố Tích Xuân rũ xuống, lạnh nhạt đáp:

- Ở đâu còn có Bạch Dương Động.

Đinh Ninh cười cười, nói tiếp:

- Từ hôm nay trở đi, tất cả mọi người sẽ nhớ rõ Ảnh Sơn Kiếm Quạt còn xa mới bằng Bạch Dương Động.

Cố Tích Xuân cười lạnh, hơi ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh, nói:

- Người cho rằng người tất thắng, không thể nghi ngờ? Dù cho người muốn tiết kiệm khí lực bằng cách nào, vừa rồi tiếp một kiếm của Hà Triêu Tịch, không phải người đã tiêu hao không ít khí lực và chân nguyên?

- Ta còn có thời gian nghỉ ngơi uống một chén trà.

Đinh Ninh cười châm biếm, nheo mắt nói:

- Thời gian tuy rất ngắn nhưng cũng đủ để ta có thể khôi phục chân nguyên vừa mới tiêu hao.

Nói xong câu này, hắn quay người nhìn Lâm Tùy Tâm, nói:

- Ta có thể có nghỉ ngơi trong khoảng thời gian uống cạn chén trà không?

Lâm Tùy Tâm cười cười.

Lão gật đầu liên tục nên giờ lại lười gật đầu.

Tất cả mọi người không ai dị nghị.

Mặc dù là kiếm thí nhưng dựa theo quy tắc bình thường nhất, khoảng cách mỗi cuộc quyết đấu đều cho một khoảng thời gian bằng uống một chén trà để thí sinh tự mình chữa thương và nghỉ ngơi.

Đinh Ninh trực tiếp nhắm mắt lại.

Tiếp theo, tất cả mọi người đều nhìn ra hắn đã trực tiếp bước vào trạng thái tu hành.

Rất nhiều thí sinh cảm thấy trong miệng dâng lên một vị đắng chát. Bọn hắn càng ngày càng cảm thấy Đinh Ninh đáng sợ, hơn nữa bọn hắn biết rõ sẽ tiếp tục nhìn thấy Đinh Ninh đáng sợ hơn nữa.

- Hiện tại chỉ còn lại có ba người, không còn có thể xảy ra khả năng khác.

Phan Nhược Diệp nhìn Hoàng Chân Vệ bên cạnh, hỏi:

- Người cho rằng cuối cùng ai sẽ giành thắng lợi?

Hoàng Chân Vệ hơi do dự, câu trả lời có chút khó hiểu:

- Ta cảm thấy chắc là Đinh Ninh.

Bỗng nhiên, khuôn mặt Phan Nhược Diệp như có gió lạnh thổi qua, nói:

- Lý do người cảm thấy lần này nàng sẽ bại? Lần đầu tiên nàng bại... bại trong tay người thiếu niên quán rượu này?

Hô hấp Hoàng Chân Vệ cũng trở nên khó khăn.

Chuyện này dường như không thể xảy ra, nhưng trong phán đoán của hắn, điều đó lại như sắp biến thành sự thật.

- Mặc dù có thể cuối cùng không đoạt được hạng đầu nhưng biểu hiện như vậy cũng đã đủ để Bách Lý Tố Tuyết ưa thích.

Phan Nhược Diệp không nhìn Hoàng Chân Vệ mà nhìn về cảnh ban đêm phía trước, ánh mắt nàng dường như không dừng lại ở bất kỳ điểm nào mà phân tán ra khắp màn đêm:

- Nếu nàng thật sự thất bại, với phán đoán của người, vận mệnh của người thiếu niên này sẽ thế nào?

- Không biết.

Hoàng Chân Vệ lắc đầu.

Hắn thật sự không biết, bởi vì Trịnh Tụ chưa bao giờ bại, cho nên căn bản hắn không thể nào đoán được.

Thời gian uống cạn chén trà trôi qua rất nhanh.

Một lần nữa Đinh Ninh không cần bất kỳ ai nhắc nhở, hắn mở mắt, tỉnh lại.

Trong sơn cốc, mọi người trở nên ồn ào, sau đó lại nhanh chóng tuyệt đối yên tĩnh.

Cố Tích Xuân nhìn Đinh Ninh không nói gì. Màu đỏ nơi hốc mắt sâu hơi ửng của gã đột nhiên càng thêm đỏ, tựa hồ trong hốc mắt đó tràn đầy máu tươi.

Sau đó, gã trực tiếp rút kiếm.

Chuôi kiếm của gã có màu đỏ sậm, thân kiếm lại có màu đỏ tươi như máu. Theo hắn rút kiếm, tựa như có một cỗ máu loãng từ vỏ kiếm tuôn ra.

Lúc gã rút kiếm, Đinh Ninh cũng đồng thời vung kiếm.

Cả hai đều chán ghét nhau nên những lời cần nói đều đã nói, giờ phút này chỉ có chiến đấu.

Lại một trận chiến như hí kịch lập tức mở màn.

Ầm ầm ầm...

Một đường kiếm ý trầm trọng chém xuống trước người Cố Tích Xuân. Tiếp theo, mọi người nghe thấy tiếng không khí trên mặt đất tụ tập dày đặc lại đã từng nghe trước đó.

Từng trụ bụi nhỏ trên mặt đất bốc lên, va chạm vào nhau tạo thành một cơn bão cát.

Thân ảnh Cố Tích Xuân biến mất trong bụi cát.

Mà cát bụi cuồn cuộn lại bắt đầu biến hình kéo thành vô số bụi kiếm.

Giống như trước, Cố Tích Xuân dùng Địa Mạch Kiếm, bắt đầu ẩn náu trong đám bụi mù.

Trước đó, ngoại trừ Nam Cung Thái Thục, không ai có thể tiếp được một kiếm này của gã.

Trong trận quyết đấu lúc trước giữa Nam Cung Thái Thục và Cố Tích Xuân, tất cả mọi người đều nhìn ra Nam Cung Thái Thục được Đinh Ninh chỉ điểm. Nhưng lần này, mọi người nhìn thấy Đinh Ninh không dùng kiếm thức mà Nam Cung Thái Thục từng sử dụng.

Hắn vùng kiếm rất nhẹ nhàng.

Tựa như đang dẫn động một luồng nước chảy mềm mại.

Theo một luồng khí tức mỏng tản ra, kiếm quang của hắn lướt qua, mang theo rất nhiều tia nước trong suốt óng ánh.

Những tia nước này bị kiếm quang của hắn đảo loạn, đánh vỡ, bắn ra vô số hạt nước nhỏ trong suốt, trông vừa giống như vẩy cá lại vừa giống như vô số mảnh vụn thủy tinh.

Thân ảnh Đinh Ninh ngập trong làn nước óng ánh, biến thành vô số thân ảnh Đinh Ninh khác.

- Đây là kiếm thức gì?

Mắt rất nhiều thí sinh hiện ra tâm trạng phức tạp đến cực điểm.

Sở dĩ kiếm của Cố Tích Xuân khó phòng là vì thân ảnh gã hoàn toàn biến mất, hầu như không thể cảm giác được gã ở đâu trong đám cát bụi. Mà bây giờ lại xuất hiện rất nhiều thân ảnh Đinh Ninh, cũng khiến không người nào có thể xác định cái nào mới là thân ảnh Đinh Ninh thật.

Đây là dùng không đối không, dùng ẩn đối ẩn.

Hơn nữa, bọn hắn cũng có thể cảm giác được, Đinh Ninh thi triển một kiếm này như lúc trước không cần tiêu hao quá nhiều chân nguyên, ít nhất so với Cố Tích Xuân, một kiếm này tiết kiệm quá nhiều lực lượng.

Cố Tích Xuân ngừng lại.

Gã không cách nào cảm giác được cụ thể vị trí của Đinh Ninh.

Biến hóa của chiêu kiếm thức này đủ để hắn có thể ngưng tụ ra trăm, ngàn thanh bụi kiếm, biến thành cuồng phong bạo vũ lao tới tất cả thân ảnh Đinh Ninh ở phía trước. Có điều, gã có một loại dự cảm mãnh liệt rằng, nếu như mình làm vậy thì cũng chỉ làm hao phí lượng lớn chân nguyên của bản thân thôi.

Nguyên khí chấn động kịch liệt đột nhiên biến mất.

Tất cả cột bụi như mất đi sinh mệnh đột nhiên rơi xuống, mặt đất như trở thành mặt nước, gợn “bụi” bắn ra mọi nơi.

Thân ảnh gã từ trong sóng bụi hiện ra rõ ràng.

Hầu như đồng thời, đối diện gã, tất cả các mảnh óng ánh thủy quang cũng biến thành giọt nước rơi xuống.

Thân ảnh Đinh Ninh hiện ra.

Hai người cầm kiếm đứng đối diện nhau, giống như không có điều gì xảy ra.

- Người rất may mắn.

Cố Tích Xuân lạnh lùng nhìn Đinh Ninh, lên tiếng:

- Người có thể nhìn thấy một kiếm này của ta... Ở Ảnh Sơn Kiếm Quật cũng chưa bao giờ xuất hiện một kiếm này, người không có khả năng từng thấy qua một kiếm như vậy. Cho nên, người không có khả năng phá giải nó.

Đồng thời với thanh âm gã vang lên, tất cả màu đỏ thắm nơi hốc mắt gã đều biến mất. Ngay lúc này, tay trái của gã bỗng nhiên sinh ra kiếm ý bén nhọn ác liệt, một làn sương mù đỏ thắm dày đặc tuôn ra!

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 148: Đan Hồng Kiếm

Một luồng nhiệt khí khô nóng xuất hiện trong sơn cốc, mặc dù nhiệt độ của nó so với không khí xung quanh rõ ràng không cao hơn bao nhiêu, nhưng khi màu đỏ thắm trong hốc mắt Cổ Tích Xuân rút hết đi, luồng không khí ẩm ướt trước người Đinh Ninh cũng đồng thời biến mất.

Từ lúc bắt đầu khiêu chiến Đoan Mộc Tịnh Tông, khuôn mặt Đinh Ninh luôn một mực bình tĩnh, đến mức mang lại cho người khác cảm giác hãn rất lạnh lùng bá đạo. Nhưng khi cảm thụ được luồng nhiệt khí mạnh mẽ quý dị này, lông mày Đinh Ninh lập tức chau lại, hãn dùng tốc độ nhanh nhất lui về phía sau.

Đế giày của hãn vang lên thanh âm ma sát xoèn xoẹt như bị xé rách, thân ảnh nhanh chóng hướng phía sau lui lại, nhưng vẫn không bì kịp tốc độ màn sương mù đỏ thắm phun ra từ tay trái Cổ Tích Xuân!

Không có bất kỳ thanh âm nào, một luồng khí tức kinh khủng đã đến trước người của hãn.

Đôi môi Đinh Ninh mím lại thành một đường thẳng, Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay đột nhiên sáng lên, hãn tựa hồ không có bất kỳ động tác kịch liệt gì, nhưng mà trước ngực của hãn bỗng xuất hiện mấy kiếm quang màu xanh đen .

Oanh một tiếng, kiếm quang lập tức nổ tung, biến mất tại chỗ. Ngay tại đó, một đoàn lửa màu đỏ thắm cũng bất ngờ xuất hiện và bạo liệt, nhìn từ

xa tựa như hoa đào đang nở rộ.

Kiểm quang màu xanh trước thân thể Đinh Ninh liên tục chớp lên, nhưng cũng lại lập tức biến mất, so với sao băng ngẫu nhiên xẹt qua trong bầu trời đêm còn nhanh hơn. đồng dạng, những ngọn lửa màu đỏ thẫm cũng liên tục xuất hiện.

Đinh Ninh không ngừng lùi về phía sau, thân ảnh lay động quỷ dị, trước người hắn có từng đoàn từng đoàn khí điểm màu đỏ thẫm đang đánh đến, cùng với chúng là càng ngày càng có nhiều đóa hoa đào khai nở hơn.

Trong sơn cốc, hầu như mọi người đều nín thở quan sát, liền như Tịnh Lưu Ly, người kiêu ngạo nhất ở đây, khuôn mặt cũng trở nên rét lạnh, trong ánh mắt nàng thoáng hiện thần sắc khiếp sợ.

- Đây là kiếm gì?. Nàng hỏi Đàm Thai Quan Kiếm đứng ở bên cạnh.

Kiểm mà Cố Tích Xuân đang sử dụng nàng chưa từng thấy qua, thậm chí cũng chưa từng nghe nói tới. Đúng, là kiếm, mà không phải kiếm thức.

Trong cảm giác của nàng, màn sương mù đỏ thẫm từ tay trái Cố Tích Xuân tuôn ra là do vô số hạt bụi rất nhỏ tụ lại. Những hạt bụi này hoàn toàn bất đồng với Thiên Địa Nguyên Khí trong nội thể người tu hành. Nó cực kỳ nặng, hơn nữa dị thường khô nóng, nó khiến hơi nước trong không khí bị hấp thu không còn, rồi sau đó những hạt bụi này lại tiếp tục ngưng tụ thành hình dạng một đoàn đỏ thẫm. Tuy mờ mịt không rõ ràng, nhưng đó lại là một thanh kiếm, một thanh kiếm thực sự.

Thanh kiếm do vô số hạt bụi ngưng tụ lại ấy tựa như phi kiếm, từ trong tay Cố Tích Xuân hướng về trước người Đinh Ninh.

Kiểm này thoát nhìn thì giống như Bản Mệnh kiếm cùng Phi kiếm của cường giả tu hành vậy, nhưng thật ra, vô luận nó được ngưng kết từ những hạt bụi mang khí tức cổ quái như thế nào đi chăng nữa, nó cùng với Bản

Mệnh kiếm của người tu hành vẫn có sự khác biệt rất lớn. Vì Tu vi Cổ Tích Xuân vừa mới bước vào Tứ cảnh, căn bản không có khả năng lĩnh ngộ bản mệnh lĩnh vực.

Lông mày Đàm Thai Quan Kiếm cũng nhăn tít lại.

Sắc mặt hẩn nặng nề nhìn trước người Đinh Ninh từng tầng hoa đào màu đỏ không ngừng nở rộ, ngưng trọng nói:

- Đây là Đan Hồng Kiếm

Khuôn mặt Tịnh Lưu Ly không chút biểu tình, nàng lập lại một câu:

- Đan Hồng Kiếm?

- Đưa thủy ngân vào trong nội thể, dùng chân nguyên bản thân dung dưỡng thành kiếm hình, kiếm này nằm giữa ranh giới vật bản mệnh và không phải bản mệnh, có được thần thái của bản mệnh, nhưng nội năng bản mệnh còn chưa đủ. Đây là thủ đoạn tu hành mà người luyện đan của U triều vô tình lĩnh ngộ ra.

Đàm Thai Quan Kiếm không nhìn nàng, tiếp tục giải thích:

- Người luyện đan U triều đều tập trung ở trong hoàng cung, cho nên loại thủ đoạn tu hành này không truyền ra ngoài. Sau khi U triều bị diệt vong thì nó cũng bị thất truyền theo. Vả lại, nó cũng thuộc về thủ đoạn có hại tới thân thể người tu hành cho nên rất ít sách cổ có ghi chép lại

Tịnh Lưu Ly lập tức cười lạnh:

- Nguyên lai là thủ đoạn không phải Bản Mệnh mà bắt chước Bản Mệnh. Thủy ngân đưa vào trong cơ thể đối với người tu hành tổn thương rất lớn. Lại dung luyện nó thành dạng bột phấn mà đưa vào trong kinh mạch, hợp

với Chân Nguyên thì càng trở nên khô nóng ác liệt... Trách không được tính tình Cố Tích Xuân càng ngày càng nóng nảy .

Nghe lời nói của nàng mang hàm ý châm chọc cùng khinh thường, Đàm Thai Quan Kiếm lại lắc đầu và nói:

- Nhưng không thể phủ nhận, kiếm này thật sự rất nhanh.

Hắn là cao thủ xếp thứ nhất trong Mân Sơn Kiếm Tông, thậm chí là trong toàn thiên hạ nếu chỉ so vì về tốc độ, nên hắn có tư cách đánh giá tốc độ của kiếm nhất trong số những người ở đây.

Loại Đan Hồng Kiếm này chưa phải là Bản Mệnh kiếm, cũng chẳng phải là phi kiếm, nhưng mà ít nhất nó có được thủ đoạn công kích gần bằng với phi kiếm Bản Mệnh, mặc dù giờ phút này, công kích bằng Đan Hồng Kiếm chẳng qua là thủ đoạn tấn công sau cùng, nhưng mà đối với bất luận tu hành giả nào dưới Ngũ cảnh thì loại tốc độ công kích này đã là quá nhanh.

Trong thế giới của người tu hành, một điều được công nhận là tu hành giả Tứ cảnh không có khả năng ứng phó với tu hành giả Ngũ cảnh dùng phi kiếm, cho dù người nọ nắm giữ cách vận dụng phi kiếm thập phần vững về.

Ý đến đâu, kiếm bay đến đó, loại tốc độ này so với chuyển động của cánh tay nhanh hơn rất nhiều, trừ phi có thêm mấy tu hành giả Tứ cảnh liên thủ mới có cơ hội chiến thắng. Chỉ thua ở một điểm, nhưng đó chính là sự khác biệt giữa tứ cảnh và ngũ cảnh, tựa như trời và đất, không thể so bì.

Lúc này tay phải Cố Tích Xuân đã triệt để buông xuống, mặc cho thanh kiếm đỏ tươi như máu rơi xuống trên mặt đất. Hai hàng lông mày Độc Cô Bạch cũng nhíu chặt lại, giọng nói mang theo một tia hàn ý:

- Trách không được hắn có thể bài danh trên ba thứ hạng đầu, bây giờ nghĩ lại, Địa Mạch Kiếm tuy rằng bất phàm, nhưng mà muốn xếp trên các thiên tài khác quả thật là có chút không đủ dùng.

Giờ phút này, trong sơn cốc, ngoại trừ Đàm Thai Quan Kiếm, tất cả những người tu hành còn lại đều không biết Cố Tích Xuân dùng Kiếm gì, nhưng mà tất cả mọi người nhìn ra được tình cảnh Đinh Ninh vô cùng nguy hiểm.

Vì phải đối phó lại từng đạo kiếm ảnh màu đỏ thẩm biến hóa lúc hư lúc thật không ngừng ở giữa không trung, Đinh Ninh đã sử dụng Cực Quang kiếm là kiếm thức truy cầu tốc độ, mà lúc này bộ dáng Cố Tích Xuân lại lộ ra vẻ cự kỳ tùy ý.

So với trận đấu giữa Đinh Ninh và Đoan Mộc Tịnh Tông thi đấu trước đó, thì tình huống lúc này giống như hoàn toàn đảo ngược. Đinh Ninh giống như biến thành Đoan Mộc Tịnh Tông, mà Cố Tích Xuân tức thì biến thành Đinh Ninh.

Giống như lúc này, Cố Tích Xuân thật sự nói một câu lúc trước Đinh Ninh đã nói với Đoan Mộc Tịnh Tông.

Cố Tích Xuân dựa cột nhìn xem Đinh Ninh, nói ra:

- Người còn có thể nhanh hơn nữa không?

Theo câu nói này vang lên, không khí chung quanh thân thể hãn càng thêm kịch liệt chấn động, khí tức Chân Nguyên trên người hãn phát ra mạnh hơn mấy phần!

Một tiếng thở gấp vang lên, kiếm quang màu đỏ thẩm vốn mịt mù hư nhược bỗng biến lớn gấp mấy lần, và đường kiếm thẳng tắp ban đầu đột nhiên trở nên lắc lư vụn vặt.

Cảnh này rơi vào trong mắt tất cả mọi người, tựa như là hãn và Đinh Ninh ở giữa bóng đêm, đột nhiên có đầu cá chép màu đỏ không ngừng nhảy lên trên mặt nước.

Một con rồi lại 1 con, trước người Đinh Ninh, nhiều đóa ngọn lửa không ngừng phun ra, như nhiều hoa đào đua nhau nở rộ. Ở trong mắt mọi người, cảnh này nhìn như có thật nhiều cá chép màu đỏ không ngừng nhảy lên đớp về hướng những đóa hoa đào.

Nhưng trên thực tế, những bông hoa đào này được tạo thành sau khi cá chép đã va chạm với Cực Quang Kiếm trước đó

Chỉ là bởi vì cá lao đến cực nhanh. Nhanh đến mức liền trong mắt những tu hành giả đều ỏi xuất hiện ảo giác.

Tịnh Lưu Ly hí mắt, đồng tử của nàng cũng bị kiếm quang nhuộm đỏ.

Kỳ thật nàng nhìn ra được lúc này tốc độ phi hành của Đan Hồng Kiếm cũng không thực sự quá nhanh, nhưng vì lực lượng mang theo quá lớn, tự nhiên sinh ra chấn động, làm cho Đan Hồng Kiếm cũng tự nhiên trở nên phiêu hốt bất định.

Đường kiếm phiêu hốt bất định càng làm cho đối thủ khó có thể phán đoán, liền tương đương với nhanh hơn.

...

Một đường huyết tuyến từ khoe miệng Đinh Ninh chảy xuôi xuống.

Theo thân thể của hãn kịch liệt lui về phía sau, những huyết tuyến này bị gió thổi bay về phía trước.

Kế tiếp trong nháy mắt, luồng huyết tuyến vỡ tan thành những giọt huyết châu, nhưng chúng không rơi xuống hoặc bay lả tả chung quanh mà là bay về phía trước, bị bụi thủy ngân khô nóng bao lấy, trong nháy mắt bị hút khô.

Giờ phút này tay cầm kiếm của Đinh Ninh vẫn ổn định như trước, không có bất kỳ biến hóa, chi tiết nhỏ này rất nhiều người đều thấy được. Nhất là những người quan tâm đến an nguy của hắn.

Trương Nghi cũng nhìn rõ điều này. Hắn biết rõ Đinh Ninh nhìn như không việc gì, nhưng khi đối phương liên tục không ngừng trùng kích thì thương thế trong nội phủ Đinh Ninh đã nặng thêm.

Mặt khác, từ lúc Đinh Ninh bắt đầu khiêu chiến từng đối thủ, tình trạng của hắn đã rất không tốt, lúc này môi của hắn không ngừng run lên. Nhưng điều khiến đám người ở chung quanh không ngờ chính là lúc này Trương Nghi lại lên tiếng nói:

- Đinh Ninh sư đệ nhất định sẽ thắng.

Giọng của hắn tuy rằng run rẩy, nhưng mà lại tràn đầy sự kiên định cùng tin tưởng.

Sự kiên định này khiến cho trực giác bọn người Độc Cô Bạch cùng Lệ Tây Tinh cảm thấy hắn nói là có căn cứ, mà không phải là an ủi lòng mình.

Độc Cô Bạch quay đầu, chẳng qua là hắn chưa kịp nói gì, thanh âm Cố Tích Xuân tràn ngập trào phúng cũng đã vang lên:

- Người còn có thể nhanh hơn được sao?

- Mặc dù người còn có thể nhanh hơn, Chân Nguyên của người lại có thể giúp người chống đỡ được bao lâu?

Ánh mắt Cố Tích Xuân tràn ngập khoái ý.

Khoái ý lúc này lại để cho hắn cảm thấy chỉ nói một câu trào phúng là không đủ. Ngón giữa tay phải hắn bắt đầu bắn ra Nguyên Khí màu đỏ thẫm khiến người khác kinh hãi.

Trên không trung, những con cá chép màu đỏ bắt đầu co rút lại, nhỏ đi. Chúng nó càng thêm ngưng tụ, nhỏ lại nghĩa là lực cản nhỏ đi nên chúng càng nhanh hơn.

Chỗ máu chốt nhất là, Nguyên Khí màu đỏ thấm từ lòng trong bàn tay phải hắt không rót vào Đan Hống Kiếm mà là dè lên thanh kiếm này, bám vào hai bên mũi kiếm.

Tựa như cá đỏ thêm vây.

Trong sơn cốc trở nên tuyệt đối tĩnh mịch, chỉ có thanh âm chậm biểm của Cổ Tích Xuân vọng lại.

Trong đầu rất nhiều người nghĩ đến kết cục, rằng một kích này lập tức rơi xuống trước người Đinh Ninh, trên thân thể Đinh Ninh sẽ xuất hiện vết thương cùng máu chảy.

Nhưng vào đúng lúc này, đầu Đinh Ninh hơi ngẩng lên.

Trong bóng đêm, Đinh Ninh lắc đầu.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 149: Không Dám Đánh

- Người nhanh nhưng không nhất định ta phải nhanh theo người.
- Cũng không phải người dụng kiếm nhanh thì ta phải dùng kiếm nhanh hơn để ứng đối!. Đinh Ninh lên tiếng.

Ngay thời điểm hăn mở miệng nói câu nói đầu tiên, trước người Đinh Ninh, một đạo kiếm ý mới đã hình thành.

Đã không còn là Cực Quang Kiếm ý.

Mà thời khắc đạo kiếm ý này hình thành cũng rất đặc biệt, đó là ngay lúc Đan Hồng Kiếm của Cố Tích Xuân dưới hình dạng cá chép ngưng tụ nhỏ lại và gia tăng tốc độ.

Lập tức, không khí khô nóng trước người Cố Tích Xuân đột nhiên ẩm ướt trở lại.

Một luồng hơi nước nhộn nhạo hình thành trước đạo kiếm ý của Đinh Ninh ngay khi hăn nói xong, làm cho không khí xuất hiện rất nhiều hư ảnh giống như gợn sóng.

Sau đó hăn liền thu kiếm.

Hầu như tất cả mọi người đều không dám tin vào mắt mình.

Hiển nhiên Đinh Ninh không muốn xuất ra Kiếm thứ hai.

Với tốc độ của Đan Hồng Kiếm lúc này, hãn thu kiếm nghĩa là không có khả năng xuất ra kiếm thứ hai được nữa.

Chẳng lẽ, hãn chắc chắn một kiếm này đã đủ để đối phó với Cổ Tích Xuân?

Nhưng mà điều này có thể sao?

Trong cảm nhận của tất cả mọi người, một kiếm này của Đinh Ninh kiếm ý cực kỳ mờ nhạt, thời điểm Đinh Ninh xuất ra kiếm này cũng không hề sử dụng lượng lớn Chân Nguyên, nên những tầng gợn sóng cũng không chứa nhiều lực lượng.

Chỉ như thế thì làm sao có thể chống đỡ được với kiếm của Cổ Tích Xuân?

Dù cho xuất hiện kỳ tích là ngăn cản được, nhưng tại sao lại không xuất ra kiếm thứ hai?

...

Trong tích tắc này, chỉ có Đàm Thai Quan Kiếm, Tịnh Lưu Ly cùng một ít số người khác tựa như phát hiện ra điều gì, ở sâu trong đôi mắt họ bỗng nhiên sáng lên.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh.

Khi Đinh Ninh mới vừa lên tiếng, Cổ Tích Xuân chỉ kịp nghe được một chữ, cho nên hãn căn bản không phát hiện có gì không đúng.

Bá. Một tiếng nứt vang lên.

Kiếm của Cổ Tích Xuân đã phá không bay tới.

Trong tích tắc, Đan Hồng Kiếm như cá chép nhập thủy, phá vỡ màn sóng nước mà chui vào, nó căn bản không bị cản trở gì.

Từng tầng sóng nước bị kích vỡ tạo thành vô số giọt nước cực nhỏ, ngay sau đó bị thủy ngân khô nóng hấp dẫn, bay về phía thân kiếm màu đỏ thẫm.

Những giọt nước này nhanh chóng bị hút vào bên trong thủy ngân, làm cho Đan Hồng Kiếm đang dùng tốc độ kinh người đụng vào tầng tầng màn nước, càng tạo nên lực đè ép cường đại.

Những giọt nước chỉ nhỏ như hạt bụi nên thấm thấu nhanh hơn, thậm chí vượt qua tốc độ quán thâu chân nguyên của Cố Tích Xuân vào Đan Hồng Kiếm.

Thanh kiếm tựa như cá voi hút nước, tầng tầng gợn sóng đều bị nghiền nát, tất cả phần nước lại bị hút vào thân kiếm.

Thủy ngân đang khô nóng đến cực điểm bỗng trở nên ướt át, tiếp theo, giống như trên ruộng đất khô hạn xuất hiện dòng nước chảy, trong thân kiếm cũng có một dòng thủy lưu di động như mạng lưới.

Thân kiếm như bong bóng bắt đầu phồng lên, không phải là hư ảnh, mà thực sự bị phồng lên, sau đó trở nên không ổn định, bắt đầu lắc lư chấn động. Chỉ trong thời gian cực ngắn nó liền chấn động vô số lần.

Ngoại trừ Đàm Thai Quan Kiếm cùng một ít người, những tu hành giả còn lại đang xem cuộc chiến lúc này vẫn chưa phát hiện ra sự biến hóa kia của thanh kiếm, nhưng chủ nhân của kiếm - Cố Tích Xuân rốt cuộc cũng cảm nhận được có gì đó không ổn.

Chỉ tiếc hết thảy đã không kịp.

Đan Hồng Kiếm đã đến trước mặt Đinh Ninh khi hắn còn chưa nói hết câu nói đầu tiên.

Mạt Hoa Tàn Kiếm vừa mới thu hồi đến bên hông.

Chuôi Đan Hồng Kiếm màu đỏ thắm đã hướng cổ họng Đinh Ninh đâm tới.

Thời điểm lúc Cổ Tích Xuân vừa mới cảm thấy không ổn, Đan Hồng Kiếm còn cách cổ họng Đinh Ninh chưa đến ba thước.

Đến khi trong lòng của hắn xuất hiện khủng hoảng không sao hiểu được, mũi Đan Hồng Kiếm chỉ còn vài tấc nữa là có thể xé rách cổ họng Đinh Ninh.

Kình khí lăng lệ đi trước mũi kiếm, mang theo gió rít đã rách ra trên cổ Đinh Ninh một vết cắt nhỏ, từ đó bắt đầu chảy ra máu tươi.

Mắt thấy vết cắt nhỏ này sắp nhanh chóng mở rộng, chuẩn bị biến thành miệng vết thương bị xuyên thấu. Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt này, Đan Hồng Kiếm bất chợt sinh ra chấn động mãnh liệt nhất kể từ lúc hấp thu bụi nước, sau đó trực tiếp bạo liệt.

Thủy ngân vốn đang tụ lại, vững chắc như huyền thiết, bỗng nhiên bị dòng nước tách rời từng mảnh, trong nháy mắt nổ tung.

Kiếm khí dày đặc đủ mọi màu sắc bắn ra tứ phía, tạo ra một vụ nổ lớn nhất, mỹ lệ nhất kể từ khi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu đến giờ. Bụi thủy ngân bị dòng khí lưu hất bay lên, tạo thành vô số đám mây hình thù kỳ dị, lại giống như một khối thực vật có thân, có cành, có rễ, có lá. Trên mỗi cành cây, bụi thủy ngân phân tán, chớp động tựa như hoa đào nở rộ.

Cây hoa này thập phần xinh đẹp mỹ lệ, đẹp hơn tất cả những cây đào tồn tại trên thế gian này, chỉ có điều, nó nhanh chóng vỡ tan.

Những bụi hoa bay lá tả, rơi vào trên người Đinh Ninh, khiến cho trên người hắn giống như bị phủ lên vô số bụi phấn, biến thành một người bột

màu đỏ.

Chẳng qua Đinh Ninh vẫn không để ý, chỉ đứng tại đó như trước.

Kiểm của hắn đã thu lại bên eo.

Lúc đang nói, hắn dừng một lát. Thế nên một câu nói của hắn biến thành hai câu.

Vì thế khi gốc cây đào màu đỏ thắm sụp đổ tản ra, thời điểm những hạt bụi thủy ngân ẩm ướt nặng nề từ trên không trung thẳng tắp rơi xuống thành những sợi tơ màu đỏ, câu nói thứ hai của Đinh Ninh mới vừa vắn truyền vào tai tất cả mọi người.

Lời còn chưa dứt, nhưng kiếm của Cố Tích Xuân đã biến mất.

...

Tất cả tĩnh lặng.

Mãi một hồi lâu sau khi Đinh Ninh dứt lời, trong sơn cốc mới có người từ trong giật mình tỉnh lại, phát ra tiếng động. Tiếp theo chính là những tiếng hít thở mạnh cùng tiếng kinh hô vang lên như thủy triều.

- Hắn chỉ dùng một chiêu 'Vân Vụ Khởi' trong 'Phong Vũ Mang kiếm thức' của Vân Thủy Cung mà thôi.

Trong đám người hít một hơi thật sâu đó cũng có Tịnh Lưu Ly.

Nàng tiếp tục chậm rãi nói:

- Thậm chí đó còn chẳng phải là một chiêu kiếm nguyên vẹn.

Đàm Thai Quan Kiếm vẫn như đang quanh quẩn trong sự kinh diễm.

"Vân Vụ Khởi" trong "Phong Vũ Mang" Kiếm thức là chiêu thường dùng để ngưng tụ ra một ít hơi nước, là kiếm chiêu hướng đến sự hoán đổi và luân chuyển, tương đối nhu hòa, vậy mà Đinh Ninh lấy một chiêu như vậy trực tiếp phá Đan Hồng Kiếm của Cố Tích Xuân.

Khi Đinh Ninh ứng đối với một Kiếm này, Đàm Thai Quan Kiếm nghĩ tới rất nhiều cái khả năng có thể xảy ra , nhưng lại không ngờ tới lại có kết quả như vậy.

Nhưng vào lúc này, Tịnh Lưu Ly lại nhẹ giọng lên tiếng.

Lần này thần thái của nàng vô cùng nghiêm túc nói:

- Ta không bằng hăn.

Nụ cười trên mặt Lâm Tùy Tâm cũng đã biến mất.

Hắn cau mày, nhìn xem Đinh Ninh người đầy bụi phấn, do dự một chút, lắc đầu và nói:

- Quá thần kỳ.

Tiếp theo hăn lại cảm thấy kích động trong lòng, tâm tình không cách nào bình tĩnh như trước, rồi lại lẩm bẩm: "Quái vật."

Càng ngày càng có nhiều người từ tâm trạng cực độ khiếp sợ từ từ tỉnh lại.

- Đây là dạng năng lực linh ngộ cùng sử dụng kiếm thuần thực đến bậc nào? Xưa nay vẫn nói Độc Cô gia ta dụng kiếm am hiểu phản phác quy chân, nhưng so với hăn quả thực chính là trò cười.

Độc Cô Bạch vô cùng bội phục, nhìn Đinh Ninh mà nói ra một câu này. Sau đó hăn quay đầu nhìn về phía Trương Nghi đang ngốc trệ trên mặt đất, hỏi:

- Làm sao người biết Đinh Ninh nhất định sẽ thắng?

- Bởi vì sư đệ so với chúng ta càng thông minh hơn, ngay khi chúng ta nghĩ đến Cố Tích Xuân khó có thể xếp vào ba thứ hạng đầu mà chỉ nhờ dùng Địa Mạch Kiếm, đệ ấy nhất định đã sớm đoán ra Cố Tích Xuân vẫn ẩn giấu kiếm chiêu còn mạnh hơn.

Ánh mắt Trương Nghi như trước chăm chú rơi vào trên người Đinh Ninh, hẳn có chút khó khăn trả lời Độc Cô Bạch:

- Nếu như sớm đã nghĩ đến, dùng tính tình của sư đệ, không tuyệt đối nắm chắc, đệ ấy không có khả năng dùng loại phương pháp liên tục khiêu chiến bọn họ, bởi vì... sư đệ hẳn không chỉ muốn đơn giản chiến thắng... mà còn muốn mang vinh quang cho Tiết động chủ.

Những lời của Trương Nghi thuần túy là giải thích, nhưng mà đám người Độc Cô Bạch tự nhiên cũng nghe ra được một ít ý tứ trong đó, trong cuộc sống, có vài điều còn quan trọng hơn cả sinh tử.

- Hẳn là một tín nhân (người đáng tin).

Lê Tây Tinh hơi hơi cúi đầu, nói ra một câu này.

...

Cố Tích Xuân đứng bất động.

Mặt mũi của hắn trắng bệch tới cực điểm, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, thấm ướt quần áo của hắn.

Hắn và Đinh Ninh đều không có tổn thương quá lớn, cách đó không xa, thanh Địa Mạch Kiếm mà hắn sử dụng trước đó vẫn còn cắm bên cạnh.

- Vì cái gì Cố Tích Xuân không tiếp tục xuất kiếm? mà Đinh Ninh vì sao lúc vừa nãy cũng không tiếp tục xuất kiếm?

Nhìn thấy cảnh như vậy, một gã tuyển sinh nhịn không được lên tiếng hỏi.

Lúc này, hắn thấy rằng, mặc dù một kiếm vừa rồi của Đinh Ninh huyền diệu khó có thể hình dung, nhưng công bằng mà nói, chiến đấu như vậy vẫn chưa thể chấm dứt.

Ngoại trừ tu vi Chân Nguyên, mọi mặt Đinh Ninh biểu hiện ra ngoài đều vượt xa Cố Tích Xuân, nhưng mà chỉ cần Cố Tích Xuân vô sỉ thêm một chút, không chịu nhận thua thì chiến đấu vẫn phải tiếp tục.

Dựa theo tất cả gì đã diễn ra ở các trận đấu trước, Đinh Ninh cũng không phải dạng người tâm từ thủ nhược như Trương Nghi

- Con cho rằng Cố Tích Xuân hắn không muốn tiếp tục xuất kiếm sao? Không! Hắn căn bản không dám đi cầm thanh kiếm kia, căn bản là không dám xuất kiếm lần nữa.

Một người sư trưởng lạnh giọng đáp lại nghi vấn của hắn.

Người tuyển sinh này khê giật mình, ánh mắt lần nữa rơi vào trên người Cố Tích Xuân cùng Đinh Ninh, sau đó hắn và tất cả tuyển sinh còn lại đều minh bạch hàm ý trong lời của người sư trưởng kia.

Lúc này Địa Mạch Kiếm vẫn cắm nghiêng cách Cố Tích Xuân vài thước trên mặt đất.

Đinh Ninh đã thu kiếm, nhưng mà tay của hắn vẫn như trước đặt vào chuôi kiếm bên cạnh.

Đan Hồng Kiếm thì đã tiêu tán.

Đinh Ninh như trước vẫn có thể rút kiếm rất nhanh.

Khoảng thời gian hần rút thanh Địa Mạch Kiếm kia lên rồi xuất kiếm, có lẽ cũng đủ để một đạo Kiếm ý của Đinh Ninh chém đến trên người của hần.

Cố Tích Xuân căn bản không có lá gan để thử.

Cho nên, hần không phải là không muốn chiến, mà chẳng qua là bị Đinh Ninh nhìn như vậy , hần liền không dám xuất kiếm.

...

Bờ môi Tạ Nhu một lần nữa run rẩy.

Chính nàng cũng không cách nào hình dung được tâm tình của mình lúc này.

Nhìn Cố Tích Xuân, nghĩ đến người này trước đây nói rất nhiều lời nhục nhã Đinh Ninh, nàng liền nghĩ tới Tạ Trường Thắng.

Nàng biết rõ nếu Tạ Trường Thắng có ở đây nhất định sẽ nói mấy câu gì đó.

Nàng bình thường rất chán ghét Tạ Trường Thắng hay gây chuyện thị phi, nhưng mà lúc này, nàng lại nhịn không được lên tiếng, đem lời mà Tạ Trường Thắng nhất định sẽ nói mà nói ra.

Thanh âm réo rắt của nàng truyền vào tai tất cả mọi người:

- Không dám đánh, lại không chịu nhận thua, nếu như ta là người, dứt khoát tìm miếng đậu hũ đâm đầu vào chết cho rồi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 150: Cùng Phá Cảnh

Thân thể Cố Tích Xuân vốn đang cứng ngắc, nghe được những lời của Tạ Nhu, thân thể y bắt đầu run rẩy.

Y không muốn mở miệng nhận thua.

Thực ra, còn có một cách khác để thừa nhận thất bại, chính là trực tiếp trầm mặc rời đi.

Nhưng mà lúc này bội kiếm của y còn ở trên mặt đất, nếu trực tiếp quay người ly khai, thì ngay cả chuôi kiếm này cũng mất.

Đối với Kiếm sư Trường Lăng, điều này chính là một loại sỉ nhục cực độ.

Y không muốn mở miệng, lại cũng không dám đi rút kiếm, đây mới thực là tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Bởi vì khó lựa chọn, cho nên y như trước đứng ngây ra tại chỗ.

Hầu hết tất cả mọi người còn chưa hết khiếp sợ, bọn họ cũng đang kiên nhẫn chờ xem trận chiến liệu còn có biến hóa gì phát sinh, nhưng không phải ai cũng như vậy, đối với nhiều người, kết quả này đã định.

Lâm Tùy Tâm hơi xoay người, nhìn Cố Tích Xuân đang bất động run rẩy không ngừng sau câu nói của Tạ Nhu, cười lạnh:

- Vẫn không nhận thua, chẳng lẽ người lại muốn để cho hãn đâm người thêm một kiếm, hoặc là ta cho người tìm giúp người một miếng đậu hũ?

Cố Tích Xuân không cách nào bỏ ngoài tai lời nói này Lâm Tùy Tâm, nghĩ đến chuyện xảy ra hôm nay nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều trong điển tịch đời sau, nghĩ đến những đàm luận chê bai trong đó, bờ môi y run rẩy hé mở mà không thể phát ra âm thanh, một búng máu không thể kiềm chế được phun ra.

Máu tươi phiêu tán, trước vạt áo Cố Tích Xuân xuất hiện thêm nhiều đóa hoa đào nở rộ.

Cố Tích Xuân mờ mịt nhìn từng giọt máu đỏ tươi rơi xuống đất, nở nụ cười thảm khốc, bao hàm sự đau đớn không nói ra được.

Y cảm giác được nghịch huyết trong cơ thể mình bắt đầu loạn động

Bất luận người tu hành bình thường nào cũng đều biết phải khống chế không cho nghịch huyết chạy loạn trong cơ thể, bởi vì dòng khí huyết chảy ngược trong kinh mạch tất nhiên sẽ mang đến rất nhiều hậu quả khó lường.

Mà giờ khắc này Cố Tích Xuân lại cảm thấy hết thảy đều không còn ý nghĩa gì.

Bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy lại không thể chiến thắng Đinh Ninh, thậm chí không cách nào tiếp được một kiếm của đối phương, cuộc sống như thế liệu còn có ý nghĩa gì.

Cố Tích Xuân lộ vẻ sầu thảm xoay người.

Trong tiếng cười khàn đặc, một ngụm máu tươi lần nữa từ giữa đôi môi y phun ra.

Tiếp theo y dùng tư thế rất khó coi té ngã trên mặt đất.

Sau đó y không thêm để ý chút nào, tiếp tục đứng lên, đi được mấy bước lại ngã sấp xuống.

Nhìn thấy thân ảnh y giãy dụa trong đêm tối, rất nhiều tuyển sinh đều cảm thấy chỉ còn một câu để hình dung hãn: như xác không hồn

- Không có thất bại, làm sao có chiến thắng. Vén vén chỉ dựa vào Kiếm thể tinh diệu người khác chưa từng gặp qua mà muốn hơn tất cả đối thủ, suy nghĩ này chính là sai lầm lớn nhất.

Tịnh Lưu Ly nhìn thân ảnh Cố Tích Xuân biến mất trong bóng đêm, không có chút nào đồng tình lắc đầu nói:

- Người như vậy, mặc dù tiến vào Môn Sơn Kiếm Tông học tập thì hãn có thể có thành tựu gì

...

- Tiểu sư đệ!

Trương Nghi vọt tới bên cạnh Đinh Ninh, tay chân bắt đầu luống cuống phải đi bụi phấn thủy ngân dính trên người Đinh Ninh.

Ai cũng có thể cảm nhận được hãn đang rất kích động và vui mừng, đối với người sư đệ của mình có vô hạn kính nể cùng yêu mến, cho nên nhìn động tác như vậy của hãn, không ai cảm thấy không ổn, chỉ là cảm thấy hãn vẫn cứ lễ mễ như cũ.

- Không cần mà đâu sư huynh

Đinh Ninh dùng tay áo xoa xoa chung quanh hốc mắt, sau đó đối với Trương Nghi lắc đầu, nói ra.

Trương Nghi dừng lại, nhìn khuôn mặt sạch sẽ của Đinh Ninh, lắc đầu, lần đầu tiên hiện lên vẻ cố chấp, nói:

- Chỉ cần thắng một trận nữa, đệ chính là thủ danh. Khi đó sẽ phong quang cỡ nào. . . Ta sao có thể để cho sư đệ người mặc quần dơ bẩn nghênh đón phong quang như vậy được?

- Vẫn là không cần mà.

Đình Ninh lần nữa lắc đầu, nhìn thoáng qua những tuyển sinh đứng xa xa, thanh âm trì hoãn:

- Sư huynh nhìn xem bọn họ. . . Coi như là ta hiện tại lôi thôi nhếch nhác, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn ta có vẻ gì là khinh mạn chứ ?

Trương Nghi ngăn người, hẩn theo ánh mắt của Đình Ninh đảo qua tất cả những tuyển sinh ở phía xa.

Nhìn thấy tất cả những người kia có chút run rẩy cùng ánh mắt không tự nhiên, trốn tránh cái nhìn của Đình Ninh, hẩn bắt đầu hiểu rõ, lúc này so với lúc bắt đầu Kiếm hội đã không còn giống nhau, phong quang của Đình Ninh đã chính thức bắt đầu.

Hẩn lại nghĩ tới Tiết Vong Hư, nhất thời im lặng ghen ngào.

. . .

Chỉ còn một bước cuối cùng.

Ánh mắt mọi người đã rơi vào trên người Diệp Hạo Nhiên.

Kỳ thật mặc dù không đấu trận này, dù Đình Ninh cuối cùng thua trong tay Diệp Hạo Nhiên, lúc này Đình Ninh cũng đã là truyền kỳ trong Kiếm hội.

Coi như nhiều năm sau đó, rất nhiều người cũng sẽ nhớ rõ người thiếu niên quán rượu này, nhớ kỹ phong quang của hẩn và Bạch Dương Động.

Nhưng tận mắt chứng kiến truyền kỳ này, ai cũng cảm thấy, chỉ có tiếp tục đánh bại Diệp Hạo Nhiên, tuyên cáo rằng ở Đại Tần Vương Triều ngoại trừ An Bảo Thạch cùng Tịnh Lưu Ly, đã xuất hiện quái vật tu luyện thứ ba tham gia vào thịnh hội, đó mới tính là hoàn mỹ phong quang.

Kỳ thật trong sơn cốc, có rất nhiều người không muốn nhìn thấy Đinh Ninh đạt được thủ danh, nhưng trong tiềm thức, họ lại muốn thấy một truyền kỳ như vậy xuất hiện, cho nên tâm tình của bọn họ rất mâu thuẫn, phức tạp khó tả.

Ánh mắt Đinh Ninh và Trương Nghi cùng nhìn đến Diệp Hạo Nhiên.

Đối diện với ánh mắt của Đinh Ninh, Diệp Hạo Nhiên là kẻ duy nhất không tránh đi.

Giờ phút này dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, khuôn mặt người thiếu niên xuất thân từ phủ Ly Lăng Quân này vẫn bình thản như ban đầu.

- Ta thật không ngờ người có thể đi đến một bước này

Y nhìn Đinh Ninh, bình tĩnh lên tiếng:

- Kỳ thật lúc nhìn một Kiếm người dùng để thắng Cố Tích Xuân, ta liền do dự có nên hay không tiếp tục trận chiến cuối cùng này, để có thể triệt để hoàn thành một đoạn truyền kỳ. Chẳng qua vừa rồi ta mới hiểu, bỏ hay không thực ra chẳng có ý nghĩa gì. Bởi vì người đã có đầy đủ lòng tin, coi như ta không bỏ cuộc cũng chưa chắc có thể thắng người. Ta nếu tiếp tục đấu, nói không chừng còn có thể chứng kiến biểu hiện của người càng mạnh mẽ hơn chẳng?

Đinh Ninh nhẹ gật đầu, không lên tiếng, nhưng Độc Cô Bạch lại là người thứ nhất khiếp sợ cùng kích động.

Bởi vì Đinh Ninh đi về phía Độc Cô Bạch, hướng về đám Kiếm gỗ đã vót xong mà chưa sử dụng của hắn .

- Người xác định thật sự có thể?

Độc Cô Bạch nhìn Đinh Ninh càng ngày càng gần, thanh âm run rẩy.

Xoẹt một tiếng, Đinh Ninh từ trên quần áo giật xuống một mảnh vải, đem tất cả Kiếm gỗ cuốn lại, vác trên lưng, hắn thuận thế khom người, đối với Độc Cô Bạch hành lễ gửi lời cảm ơn, đồng thời nói:

- Có thể.

Độc Cô Bạch sớm đã đem Trương Nghi cùng Đinh Ninh xem làm hảo bằng hữu, nhưng lúc này chứng kiến Đinh Ninh hành lễ, khuôn mặt hắn nghiêm túc, khom người thật sâu:

- Sau này kính xin vui lòng chỉ giáo.

Đây là lễ khi gặp sư trưởng.

Trong lòng Độc Cô Bạch, Đinh Ninh đủ để trở thành sư trưởng của hắn.

Độc Cô gia vốn vang danh thiên hạ về lĩnh ngộ cùng vận dụng Kiếm ý, Độc Cô Bạch - người có thiên phú cao nhất Độc Cô gia hiện giờ còn đối với Đinh Ninh làm như thế, riêng điều này đã làm cho tuyệt đại đa số người ở đây động dung.

Ngoại trừ đám người Trương Nghi ngay từ đầu đã hiểu rõ những cây Kiếm gỗ này dùng để làm gì, tất cả mọi người còn lại đều mờ mịt không rõ, chỉ biết những cây Kiếm này rõ ràng đều là của Độc Cô Bạch.

Khi nhìn Đinh Ninh lưng đeo những thanh Kiếm này quay người, một lần nữa đi về sân tỷ thí, tất cả những người xem cuộc chiến, dù là các tuyển sinh cùng sư trưởng hay tu hành giả đều có cảm giác vô lực không hiểu.

Nếu như dùng những thứ này có thể xuất ra Kiếm thể mạnh mẽ nào đó, nói như vậy thì, Đinh Ninh vừa này chiến thắng Cố Tích Xuân, vẫn chưa vận dụng toàn lực, hẳn đồng dạng vẫn còn có thủ đoạn khác còn cường đại hơn.

Tất cả những người này nhìn không được đều có suy nghĩ rằng, nếu Cố Tích Xuân nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ y càng không cách nào thừa nhận thêm đả kích.

...

Một bó kiếm gỗ lớn thực sự có chút nặng, Đinh Ninh nhíu mày, không muốn tiếp tục phí phạm thời gian.

Hắn đối với Diệp Hạo Nhiên, hoành kiếm giơ lên trước ngực.

Diệp Hạo Nhiên mỉm cười.

- "Ta nhất định sẽ thua, ta sẽ giúp người đoạt được thủ danh, nhưng mà ta cũng sẽ giết chết người."

Y mỉm cười, nhưng trong lòng lại vang lên một câu nói ẩn chứa vô tận sát khí.

Sau đó y cũng không giống như tưởng tượng của mọi người là rút kiếm.

Y đối với Đinh Ninh gật đầu, sau đó nhắm mắt lại.

Một mảnh xôn xao.

Đột nhiên nhắm mắt dưỡng thần, thân ảnh y trở nên lạnh nhạt, bình tĩnh, khí độ thông dong.

Loại khí độ này đã vượt qua tất cả các tuyển sinh thi đấu trước đó.

Mà trong nháy mắt kế tiếp, trên người của y bỗng nhiên toát ra một khí tức cường đại hoàn toàn khác biệt.

Xung quanh thân thể y giống như bỗng phá tung một tầng rào cản, có thật nhiều tia Thiên Địa Nguyên Khí được sinh ra, hoan hô nhảy nhót hướng về thân thể y mà lao tới.

- Đệ Ngũ Cảnh

Khi đa phần tuyển sinh còn chưa kịp phản ứng, mí mắt Tịnh Lưu Ly buông xuống, lạnh giọng nói:

- Lâm trận phá cảnh.

Thanh âm của nàng lúc này không có đè thấp, như hàn phong cuốn qua sơn cốc, khiến cho những người không rõ chuyện gì đang phát sinh đều có phản ứng, phát ra từng mảnh kinh hô hỗn loạn.

Người tu hành phá cảnh là chuyện rất khó.

Càng đi lên cao thì càng khó, mỗi khi tiến thêm một Cảnh giới, càng có thêm nhiều người bị kẹt ở ranh giới phá cảnh. Thậm chí có người cả đời cũng không thể tìm ra cách vượt qua.

Nhưng mà lúc này, Diệp Hạo Nhiên lại nhẹ nhõm phá cảnh, điều này có nghĩa là hắn sớm đã có thể bước vào Ngũ Cảnh, nói cách khác lúc nào hắn đều có thể tiến vào Ngũ Cảnh.

Giữa Tứ Cảnh cùng Tam Cảnh, có thể hoặc không thể lợi dụng Thiên Địa Nguyên Khí khác biệt cực lớn.

Ngũ Cảnh cùng Tam Cảnh, cách biệt càng lớn hơn nữa.

Ngũ Cảnh nghĩa là có thể chính thức sử dụng phi kiếm.

Diệp Hạo Nhiên nhắm mắt lại liền bước vào Ngũ Cảnh, ai có thể cam đoan y chưa từng tìm hiểu phương pháp dùng phi kiếm trước đó?

Đình Ninh vẻ mặt hơi đình trệ.

Chân mày hăn cau lại.

Sau đó, một sự tình khiến cho tất cả mọi người không tưởng tượng được đã xảy ra.

Đình Ninh cũng nhắm mắt lại.

Giữa trời đất xuất hiện càng thêm nhiều cuồng phong

Trong chốc lát, có thật nhiều thiên địa nguyên khí cũng bắt đầu tiến về phía thân thể của Đình Ninh.

Tất cả hô hấp của mọi người lúc này đều dừng lại.

Ánh mắt Lâm Tùy Tâm cũng không khỏi trợn to lên.

Phá cảnh!

Đều phá cảnh vào lúc này!

Đình Ninh cũng đang nhắm mắt phá cảnh!

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 151: Lăng Trì.

Cùng là phá cảnh, vả lại lại Đinh Ninh chẳng qua là từ Tam cảnh lên Tứ cảnh, vậy mà sự chấn động hẳn mang đến cho tất cả mọi người lại còn mãnh liệt hơn.

Bởi vì Đinh Ninh vừa mới đến Bạch Dương Động để tu hành từ mùa thu năm trước, mặc dù sau đó toàn bộ Trường Lăng đều biết Tiết Vong Hư cho phép Đinh Ninh sử dụng linh mạch của Bạch Dương Động để tu hành, nhưng đến giờ đã đột phá từ Tam cảnh lên Tứ cảnh, tốc độ tu hành như vậy dùng chữ quá nhanh cũng không đủ để hình dung, chỉ có thể nói là không thể tưởng tượng nổi.

Thực tế thì từ khi Đinh Ninh bắt đầu nửa ngày Thông Huyền, tốc độ tiến giai trong tu hành của hắn luôn luôn làm người ta chú ý, luôn luôn có dấu vết để lần theo. Phần lớn các chốn tu hành cũng biết khi trận kiếm hội này bắt đầu, hắn chỉ miễn cưỡng tiếp cận Tam cảnh đỉnh phong.

Vậy nên mới nói Diệp Hạo Nhiên có thể đã tính trước, cảnh giới tu vi kỳ thực đã sớm tới hạn rồi, chỉ là hắn che giấu mà tu vi nên mới một mực dừng chân ngay trước cánh cửa kia, đợi đến thời điểm này mới vượt qua. Đinh Ninh lại không như vậy, trước đó hắn không thể nào tới được cánh cửa này.

Vừa mới tới trước cánh cửa đã trực tiếp vượt qua luôn, loại người hoàn toàn không có chương ngại tồn tại trong lúc phá cảnh này chưa hề được ghi

chép trong sử sách, nếu không tận mắt thấy thì căn bản không thể nào tin nổi.

Toàn bộ sơn cốc tràn ngập những tâm tình rung động đến không thể tưởng tượng, nhưng lúc này Tịnh Lưu Ly lại nở một nụ cười.

Lúc trước nụ cười của nàng luôn rất lạnh lẽo, luôn tràn đầy nhuệ khí ganh đua, nhưng giờ đây nụ cười của nàng lại rất ấm áp, rất rạng rỡ.

Đàm Thai Quan Kiếm không nhịn được mà quay đầu lại nhìn nàng.

Hắn lo lắng tâm cảnh của Tịnh Lưu Ly đã xảy ra vấn đề, ảnh hưởng đến việc tu hành sau này.

“Ai dám tin chứ? Tuy rằng vào tuổi của hắn thì tu vi đó không phải là cao nhất, nhưng hắn chỉ mất một năm tu hành đã vượt qua phần lớn đám bạn cùng lứa tuổi, còn ai dám nghi ngờ hắn chỉ là phù dung sớm nở tối tàn?”

Tịnh Lưu Ly không nhìn Đàm Thai Quan Kiếm, nàng vẫn cười rạng rỡ như trước, nói tiếp: “Từ giờ trở đi, Mân Sơn Kiếm Tông đã có hai, trong khi Linh Hư Kiếm Tông chỉ có một. Mân Sơn Kiếm Tông của ta cuối cùng đã trở thành đệ nhất kiếm tông của Đại Tàn.”

Đàm Thai Quan Kiếm giật mình.

Hắn lập tức nhận ra lo lắng của chính mình là sai lầm.

Mân Sơn Kiếm Tông có hai trong lời nói của Tịnh Lưu Ly, một tất nhiên là để chỉ nàng, còn lại thì chính là Đinh Ninh, mà Linh Hư Kiếm Môn có một hiển nhiên là nói An Bảo Thạch.

Cho nên Tịnh Lưu Ly có thể nói ra điều đó thì tầm cao của nàng đã hoàn toàn khác.

Nàng nhìn rất xa, hơn nữa còn là nhìn vào tương lai.

Lông mi của Diệp Hạo Nhiên khẽ run, sau đó đôi mắt của hắn mở ra, sáng như sao.

Quần áo trắng tinh trên người hắn mở rộng ra bốn phía xung quanh, trong sơn cốc có một đám Thiên Địa Nguyên Khí dao động mãnh liệt, bên trong xen lẫn một Kiếm Ý khiến người ta kinh hãi.

Khí tức trên thân hắn trầm lặng mà ổn định, Chân Nguyên và Thiên Địa nguyên khí trong người gấp rút vận chuyển, không hề có chút cảm giác trì trệ nào.

Đúng như phỏng đoán của mọi người trong sơn cốc, hắn đã sớm có thể bước vào Ngũ cảnh, chỉ cần bước thêm một bước đó.

Cảm thấy khí tức đồng dạng và mới mẻ ở phía đối diện, đôi mắt của hắn cũng chẳng có bao nhiêu khiếp sợ. Hắn không nhìn được mà mỉm cười thêm một lần nữa, lẩm bẩm nói: “Thú vị.”

Đối với hắn, loại không tồn tại chương ngại phá cảnh chưa từng được ghi chép trong sử sách này tất nhiên cũng là một sự tình không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng qua trong mắt hắn thì Đinh Ninh là kẻ sắp chết rồi, cho nên Đinh Ninh có phá cảnh như vậy chẳng qua cũng chỉ khiến hắn cảm thấy thú vị chứ không gây ra được chút khiếp sợ nào.

Một tiếng “Vù” nhẹ vang lên từ giữa ống tay áo của hắn.

Một thanh tiểu kiếm màu trắng không có chuôi bay ra, giống như là có sinh mạng vậy.

Đồng tử của rất nhiều thí sinh và sư trưởng các chốn tu hành đang ở trong sơn cốc hơi co lại, bọn họ đều hiểu ra, giống như Đan Hồng Kiếm là thanh kiếm chính thức của Cố Tích Xuân, thanh phi kiếm luôn được giấu kín trong ống tay áo này mới là thanh kiếm thực sự của Diệp Hạo Nhiên.

Sau tiếng vù nhỏ là một tiếng “véo” rít lên.

Thanh tiểu kiếm không chuôi màu trắng hóa thành một tia sáng, trong khoảnh khắc đã đến sau lưng Đinh Ninh, đâm chéo vào động mạch trên cổ hắn.

Đinh Ninh liền trợn mắt lên, tay của hắn cũng không kịp nâng lên, nhưng theo chân nguyên đang được rút vào kịch liệt, những vết rạn phía trước Mặt Hoa Tàn Kiếm liền tỏa sáng lấp lánh, những sợi tơ kiếm bay phấp phới, một vài sợi tơ màu xanh như kiếm khí được phân ra ngạnh kháng lấy thanh tiểu kiếm màu trắng.

Vừa va chạm với kiếm quang màu trắng, những sợi tơ này liền nhẹ nhàng bị thổi bay ra ngoài, những sợi tơ giống như kiếm khí màu xanh bị đứt gãy rồi lập tức biến mất, cổ của Đinh Ninh cũng xuất hiện vết máu, bắt đầu rỉ ra máu tươi.

Diệp Hạo Nhiên bình thản nhìn Đinh Ninh, hai tay buông lỏng tự nhiên, không thấy có động tác gì đặc biệt nhưng hào quang trên thanh tiểu kiếm đang bay lại ẩn đi, thanh kiếm biến mất vào trong màn đêm.

Phi kiếm biến mất không tung tích khiến cho những thí sinh đang đứng ngoài quan sát cảm thấy vô cùng sợ hãi trong lòng.

Tu hành giả dưới ngũ cảnh căn bản không có mấy khả năng chống cự với phi kiếm quỷ thần khó lường như vậy, loại sợ hãi này giống như một vài động vật nhìn thấy thiên địch tự nhiên. Phi kiếm quỷ thần khó lường của Diệp Hạo Nhiên hiện tại cũng khiến bọn họ ý thức được rằng Diệp Hạo Nhiên đã sớm luyện tập phương pháp sử dụng phi kiếm bằng một cách thức

nào đó, nếu đổi lại là những người này vào đối địch thì chỉ sợ đến phản ứng cũng không kịp, đã bị một kiếm giết chết rồi.

Chuôi phi kiếm màu trắng bay đi đâu?

Trong một bụi cỏ trước người Đinh Ninh vang lên một tiếng kêu rất nhỏ, một vài mảnh cây bay lên, nhưng hắn vẫn chỉ lẳng lặng chờ đợi như trước, không xuất kiếm ngay lập tức.

Một đạo kiếm ảnh mỏng manh bay sát đất, lặng yên không một tiếng động vượt qua đám cây cỏ đang bay loạn rồi sau đó nảy mạnh lên, bỗng nhiên hóa thành một tia chớp lao xuống từ trên không, hung ác đâm vào gáy của Đinh Ninh!

Ngay thời khắc đó, Đinh Ninh không hề liếc về phía sau lưng, eo của hắn mạnh mẽ phát lực, cả người vặn lại giống như xoay tròn, thanh Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay vung lên về hướng thanh phi kiếm âm hiểm kia đang bổ tới.

Dường như hắn có mắt đằng sau gáy, Mạt Hoa Tàn Kiếm va chính xác vào thanh tiểu kiếm màu trắng kia.

Một tiếng “Đang” bạo phát.

Thanh tiểu kiếm màu trắng lại văng về phía sau như trước, nhưng kiếm quang màu trắng trên thân kiếm lại sinh ra những rung động như gợn sóng.

Không dừng lại chút nào, Đinh Ninh không thèm quan tâm đến Diệp Hạo Nhiên ở phía sau cách đó không xa, thân thể vừa mới quay lại của hắn nhảy lên giống như một con báo, thanh kiếm trong tay còn chưa hoàn toàn thu lại đã hung mãnh chém xuống thêm một lần nữa.

Trong không khí lại phát ra một tiếng nổ đùng.

Thanh phi kiếm màu trắng lại văng ra.

Đinh Ninh lại tiến lên, thanh Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay tạo ra một hàng kiếm ảnh, một lần nữa chém chuẩn xác vào thanh tiểu kiếm không chuôi!

Âm thanh bùng nổ lại vang lên.

Hiện giờ trong tay Đinh Ninh chỉ là một thanh tàn kiếm ngắn ngủi, vậy mà sự mạnh mẽ đã làm cho tất cả mọi người có cảm giác hấn đang nắm một thanh đại chùy.

Đinh Ninh truy đuổi theo thanh kiếm.

Sắc mặt của rất nhiều thí sinh trong sơn cốc càng ngày càng trắng bệch, nếu bọn họ gặp phải thanh phi kiếm như vậy thì chỉ có thể mặc cho thanh kiếm này chém giết trong tuyệt vọng, vậy mà hiện giờ Đinh Ninh ngược lại lại truy đuổi theo thanh kiếm này, không ngừng trầm sát.

Điều bộ hung bạo như vậy trái lại lại khiến cho Đinh Ninh không bị trở nên bị động, nhưng chứng kiến hình ảnh đó, Diệp Hạo Nhiên chỉ cười nhạt, ánh mắt tỏa ra thần sắc chế giễu.

Năm ngón tay phải của hắn bắt đầu hơi động đậy, giống như đang gảy vào một vài dây đàn vô hình. Đúng lúc đó, tốc độ lưu chuyển Chân Nguyên trong cơ thể hắn bỗng nhiên nhanh hơn.

Quanh thân thanh phi kiếm màu trắng đang không ngừng bị đánh bay trên không trung đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn.

Oành một tiếng, trong không khí dường như có hai thanh đại chùy hung bạo đập vào nhau.

Một luồng sóng khí mắt thường cũng có thể quan sát được trong màn đêm tỏa ra từ Đỉnh Ninh và chuôi tiểu kiếm.

Thân thể của Đỉnh Ninh mạnh mẽ dừng lại.

Thanh tiểu kiếm đơn giản không chuôi chỉ bay ra phía sau vài thước rồi mạnh mẽ vòng một đường, phá vỡ sóng khí vẫn còn đang khuếch tán ra bên ngoài, nhanh như chớp đâm vào mi tâm của Đỉnh Ninh!

Đỉnh Ninh lui về phía sau.

Hai mũi chân trên mặt đất làm dấy lên vài đóa hoa bụi, thanh Mạt Hoa Tàn Kiếm trong tay từ từ mượn lực, cuốn bay thanh tiểu kiếm màu trắng.

Thanh tiểu kiếm màu trắng nhìn như không hề tiếp xúc với thân thể hắc chút nào, nhưng trên ngực áo hắc bỗng nhiên xuất hiện một vết rách, xuất hiện một vết thương mới.

Vù một tiếng, thanh tiểu kiếm màu trắng lại quay trở về một lần nữa, lướt sát mặt đất, cuốn lên một làn sóng bụi.

Hô hấp của hầu hết những sư trưởng các chốn tu hành đều trở nên trầm trọng hơn.

Biểu hiện của Đỉnh Ninh khi đối mặt với phi kiếm đã có thể nói là hoàn mỹ, nhất là biểu hiện tỉnh táo của hắc... Khi đối mặt với phi kiếm, có thể cố gắng giữ được tỉnh táo hay không là điều quan trọng nhất, sự tỉnh táo mà hắc biểu hiện đã không thua gì một vài Kiếm Sư tùy tùng.

Nếu như tu vi chân nguyên của Đỉnh Ninh lúc này gần bằng Diệp Hạo Nhiên thì dù Đỉnh Ninh có không biết cách ngự sử phi kiếm đi chăng nữa, trong mắt tất cả mọi người Đỉnh Ninh vẫn có khả năng lớn chiến thắng được Diệp Hạo Nhiên.

Nhưng hiện tại lực lượng chênh lệch nhau về bản chất, đó chính là vấn đề lớn nhất.

Những tiếng nổ nặng nề không ngừng vang lên.

Thanh tiểu kiếm không chuôi màu trắng không ngừng va chạm với Mạt Hoa Tàn Kiếm trên không trung.

Thân thể của Đinh Ninh không ngừng lắc lư, rung động kịch liệt, hắn nắm chắc quỹ tích vận hành của phi kiếm một cách chuẩn xác, nhưng mỗi lần phi kiếm bay tới đều lưu lại trên người hắn một vài vết thương.

Về kích động đến đỏ bừng trên khuôn mặt của Trương Nghi đã biến mất, thay vào đó là một màu trắng bệch.

Hắn nhìn thấy trên người Đinh Ninh ngày càng có nhiều vết thương, cảm thấy được dụng ý ác độc của Diệp Hạo Nhiên.

Diệp Hạo Nhiên muốn giết chết Đinh Ninh.

Nhưng có những người như Đàm Thai Quan Kiếm và Lâm Tùy Tâm ở đây, hắn không thể nào giết chết Đinh Ninh trong một kiếm.

Nhưng hắn lại có thể không ngừng tạo thêm những vết thương trên người Đinh Ninh, máu tươi không ngừng chảy ra, thân thể của Đinh Ninh cuối cùng cũng sẽ cạn kiệt máu mà tử vong... Trừ phi Đinh Ninh nhận thua.

Chẳng qua là Trương Nghi biết rõ chắc chắn Đinh Ninh không bao giờ có thể nhận thua.

Cho nên phương thức giết chết Đinh Ninh một cách từ từ của Diệp Hạo Nhiên này cũng giống như lăng trì vậy.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 152: Khổng Tước Lục Chân Chính

Dịch: trongkimtrn

Biên: Jocker

Bàn tay phải lộ ra bên ngoài ống tay áo của Diệp Hạo Nhiên không ngừng gảy động, thỉnh thoảng nó lại gảy lên phát ra một thứ tiết tấu giết người.

Diệp Hạo Nhiên lẳng lẳng nhìn áo bào trên người Đinh Ninh dần dần bị máu tươi nhuộm đỏ, nhận thấy ý chí Đinh Ninh kiên định vượt ra khỏi dự tính của mình thì trong lòng càng thêm tán thưởng, thế nhưng năm ngón tay thon dài của y đột nhiên chấn động, theo cử động này, thanh phi kiếm màu trắng sau lưng Đinh Ninh sáng thêm mấy phần, quanh thân kiếm xuất hiện một tầng sương trắng quỷ dị.

Thuận theo thanh tiểu kiếm màu trắng không ngừng bay múa, tầng sương trắng xung quanh Đinh Ninh càng ngày càng dày đặc.

Nhìn những sương trắng được tạo ra này, hầu như lông mày các người tu hành sư trưởng nhăn lại thật sâu.

Đây là kiếm thức Vu Sơn Vân Vũ Quyết được truyền thừa trong hoàng cung Đại Sở, là thuật phi kiếm tạo ra màn sương trắng, nó dây dưa kéo dài với mỗi Kiếm của Đinh Ninh xuất ra, khiến hấn tiêu hao rất nhiều lực lượng.

Trước đây, mỗi người đều có những tính toán riêng, nhiều người trong số họ không hy vọng Đinh Ninh chiến thắng, nhưng giờ phút này, mọi người nơi đây đều mong muốn Đinh Ninh thắng trận chiến này.

Bởi dẫu sao thì Đinh Ninh cũng là người Tần.

Lông mày Tịnh Lưu Ly lúc này nhăn càng sâu.

Nàng đương nhiên cảm thấy Đinh Ninh chưa thua, bởi Đinh Ninh đeo những thanh kiếm kia trên lưng tất nhiên là có dụng ý, mà đến bây giờ Đinh Ninh còn chưa vận dụng chúng, nghĩa là hẳn chưa dùng toàn bộ thực lực.

Chẳng qua, nàng không hiểu Đinh Ninh đang chờ cái gì.

Miệng vết thương tuy rằng rất nhỏ, nhưng tất cả vết thương đều chảy ra máu tươi, máu trong cơ thể rất nhanh sẽ chảy hết.

Khóe miệng Diệp Hạo Nhiên bắt đầu lộ vẻ trào phúng.

Y cũng không biết Đinh Ninh đến cùng đang chờ cái gì, chẳng qua y đã nhận định rằng, mặc kệ cái tên Đinh Ninh này đang chờ điều gì thì hẳn chỉ phí công mà thôi, chỉ càng tăng thêm sự thống khổ trước khi chết.

Y ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời tối đen.

Tiểu kiếm màu trắng đang phi hành trong màn sương trắng phát ra khí tức càng thêm rét lạnh, thời điểm xẹt qua người Đinh Ninh, nó không chỉ mang theo những giọt máu tươi mà còn mang theo từng mảnh huyết nhục bị cắt rời.

Ánh mắt Cảnh Nhận đã nheo lại.

So với rất nhiều tu hành giả, ông ta đã trải qua rất nhiều cảnh truy sát tàn khốc không thể tưởng tượng nổi. Thêm nữa, ông đối với thân thể tu hành

giả có lý giải hơn người. Cho nên đến giờ phút này, so với bất kỳ tu hành giả nào ở đây, ông càng thêm hiểu rõ rằng lúc mà máu tươi chảy ra đến một mức độ nhất định thì thân thể sẽ có phản ứng gì.

Ông ta biết rõ đừng tưởng rằng lúc này Đinh Ninh nhìn như vẫn còn rất thanh tỉnh, nhưng nếu đổi lại là một tu hành giả bình thường khác thì ý thức kẻ đó giờ đây đã sớm mơ hồ rồi.

Việc này có liên quan đến ý chí mạnh mẽ.

Có đôi khi, một người có ý chí kiên định cường đại đến mức quên hết những tổn thương trên thân thể, điều này sẽ khiến cho thân thể người đó sinh ra một lực lượng khác thường. Dẫu vậy, Cảnh Nhận cũng hoàn toàn rõ ràng hậu quả diễn ra tiếp đó...Sau khi thân thể đã vượt qua cực hạn trong một thời gian dài, người đó sẽ triệt để mất đi khả năng điều khiển thân thể của mình .

Khi đó ý thức không phải chậm rãi trở nên mơ hồ, mà chính là đột nhiên gián đoạn.

"Có lẽ cũng không sai biệt lắm"

Lâm Tùy Tâm từng thấy rất nhiều thương thế còn nghiêm trọng hơn trên người tu hành giả, cho nên dù lúc này trên người Đinh Ninh bị cắt ra vô số vết thương thật nhỏ như bị lăng trì thì gương mặt lão trước sau vẫn không lộ vẻ gì đặc biệt, nhưng sau khi ánh mắt Cảnh Nhận nheo lại mấy tức, lão cũng nhíu mày, nhẹ giọng thăm thì một câu.

Đúng vào lúc này, Đinh Ninh bắt đầu cảm thấy mê muội.

Ý thức của hắn dường như muốn thoát ly thân thể mà bay lên không trung.

Chẳng qua tâm tình của hãn vẫn hoàn toàn bình tĩnh, bởi lẽ so với Cảnh Nhận, kinh nghiệm của hãn về vấn đề này còn khó tưởng hơn.

Hãn biết mình còn thời gian hơn mười lần hô hấp.

Tay trái của hãn duỗi ra phía sau, cầm một cây kiếm thô ráp.

Một tràng kinh hô không thể đè nén chột vang lên.

Lúc này còn chưa có biến hóa gì khác thường cả, hình ảnh trong mắt mọi người chẳng qua là bàn tay Đinh Ninh thò ra lấy một thanh kiếm sau lưng, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, trong nháy mắt kế tiếp một sự tình kinh người nhất định sẽ phát sinh.

Loại dự cảm này khiến cho rất nhiều người ở đây sớm bộc phát ra sự khiếp sợ.

Đinh Ninh vững vàng vùng kiếm.

Bá một tiếng, kiếm chém ra, thân kiếm mang theo một đạo phù tuyến màu xanh lục kỳ lạ.

Đặc biệt hơn sau khi chém ra một Kiếm này, Đinh Ninh liền trực tiếp buông tay, theo xu thế một Kiếm này, thanh Kiếm này bay lên phía trước.

Một kiếm nối tiếp một kiếm.

Tất cả tiếng kinh hô dường như biến mất, bởi vì mọi người lúc này như lâm vào trạng thái chết lặng cùng sự rung động cường liệt.

Bình thường đều là tay phải Đinh Ninh dụng kiếm, nhưng giờ phút này, tay trái của hãn tựa hồ còn nhanh hơn tay phải.

Tay trái của hãn giống như biến mất trong không khí, nhưng lại bảo trì tần suất hoàn mỹ nào đó, vùng chém không ngừng.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả kiếm trên lưng toàn bộ đều được hắt chém ra hết.

Chỗ mấu chốt nhất là, Mạt Hoa Tàn Kiếm trên tay phải Đinh Ninh vẫn chuẩn xác đánh trúng phi Kiếm bay tới.

Mọi người nơi này giống nhau đều sinh ra một loại ảo giác.

Người hoàn tất một kiếm như vậy không phải là một thiếu niên tu kiếm không lâu, mà là một gã đại kiếm sư đã dụng kiếm trăm năm rồi, hơn nữa cả đời hắn đều chỉ luyện tập một kiếm như vậy, đem kiếm trực tiếp biến thành một phản ứng tự nhiên của cơ thể.

Hô hấp của Độc Cô Bạch dừng lại.

Bởi vì lúc này trong óc cậu ta chỉ có một kiếm như vậy, cho nên cậu ta hiểu rõ kiếm này hơn bất kỳ ai ở nơi đây.

Độc Cô Bạch nhìn đến rất nhiều đường lực quang từ sau lưng Đinh Ninh bay ra, hình thành một tấm màn kín(bình phong)* có màu xanh lục.

*Dịch: mình nghĩ nó giống cái quạt giấy mở ra hay đuôi chim công xòe ra thì đúng hơn.

Thật khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung sự diễm lệ tới cực điểm của nó, nhưng đến lúc khuếch trương ra bên ngoài, tấm màn này liền lập tức biến mất.

Tất cả những thanh Kiếm mang phù văn trên thân đều vỡ ra, chúng bị lực lượng cường đại triệt để xé nát, biến thành vô số sợi gỗ bay múa.

Thế nhưng những đường phù văn màu xanh lục lại không biến mất, mà chúng nối kết lại với nhau tạo thành một đường Kiếm quang chính thức.

Đường Kiếm quang này song song với mặt đất, dứt khoát lao thẳng tới, giống như muốn cắt lìa không gian phía trên và phía dưới để chúng triệt để chia lìa nhau, nó lặng lẽ lao về phía thân thể Diệp Hạo Nhiên mà cắt tới.

Độc Cô Bạch biết rằng, đây mới là Khổng Tước Lục chân chính.

Lông mày Diệp Hạo Nhiên nhăn lại thật sâu, y phát hiện mình không kịp triệu hồi phi kiếm để ngăn đón một kiếm huyền diệu và cường đại này.

Đôi mắt y lập tức trở nên lóng lánh, thân thể không ngừng nổ vang, trong cơ thể có rất nhiều thiên địa nguyên khí mới được tạo ra.

Một cái thông đạo (đường đi) mới xuất hiện bên trong kinh mạch y, thiên địa nguyên khí bị hút vào cơ thể trước đây đều theo cái thông đạo này tuôn ra khỏi thân thể của y.

May mà y còn có một kiếm khác.

Trường Kiếm bên eo của y chấn động kêu lên.

Kiếm dài sáu thước*, rộng bằng ngón tay**, Kiếm có màu xanh da trời, thanh Kiếm từ đầu mũi đến cuối đều trong suốt, nó như bội Kiếm từ vỏ kiếm bay ra rơi vào tay y.

* 1 thước = 1/3 mét

** Nguyên văn là nửa hai ngón tay

Âm thanh do rất nhiều khí lưu phụt lên vang ra từ trên thân kiếm.

Từ mũi kiếm, vô số hạt bụi óng ánh phun ra tung tóe tạo thành một thứ giống như vòng tròn bằng thủy tinh óng ánh chắn trước người Diệp Hạo Nhiên.

Oanh! một tiếng nổ lớn vang lên.

Thân thể y dính đầy bụi đất, vòng tròn thủy tinh bị Kiếm quang màu xanh lục trực tiếp cắt đứt, vỡ vụn ra thành bụi óng ánh bắn ra bốn phía, xung lực lưu lại trên người y tạo nên rung động vang lên tiếng ba ba.

Trên người y cũng tóe ra nhiều giọt máu tươi, lực phản chấn cường đại khiến thân thể y bị búng lên khỏi mặt đất mà bay về phía sau.

Dù thấy cảnh như thế nhưng Đinh Ninh không hề cảm thấy vui mừng chút nào, vì hẳn biết rõ một Kiếm này không đủ để đánh bại Diệp Hạo Nhiên, và lại thời gian còn lại của mình không nhiều nữa.

Hắn hít vào một hơi thật sâu.

Một cỗ khí tức vừa âm lãnh vừa huyền diệu xuất hiện xung quanh hắn.

Bên trong thân thể của Đinh Ninh xuất hiện một cỗ khí lạnh, sau đó nó nhanh chóng biến mất, bên ngoài thân thể hắn phát ra khí lạnh.

Bằng mắt thường có thể thấy được xung quanh thân thể hắn có một lớp sương mù màu trắng được hình thành, nó phun tung tóe ra ngoài, tựa như trên mặt hồ nước xuất hiện một lớp băng đang kết tinh, nhưng chúng còn chưa có triệt để ngưng kết với nhau mà vẫn còn nhộn nhạo trên mặt hồ.

Một tia nguyên khí màu đỏ như một sợi máu mảnh dài hiện ra rõ ràng trong những phiến băng này.

"Huyết Sát Ma Công!"

"Làm sao hắn có thể..?"

Tuy rằng ai nấy đều đã chấn kinh đến lặng người, nhưng mà giờ khắc này, vẫn có nhiều người không thể ức chế nổi tâm tình của mình mà lớn tiếng kêu lên.

Ánh mắt Đàm Thai Quan Kiếm cũng trợn to, đồng tử tự nhiên co rút lại.

Hắn thấy được sự tình mà mình không thể giải thích được.

"Hóa ra là vậy!"

Trong lòng Tịnh Lưu Ly thầm nhủ, nàng cho rằng nếu Đinh Ninh mạnh hơn mình thì hết thấy sự việc đều có thể phát sinh.

Khuôn mặt Diệp Hạo Nhiên hơi cứng lại.

Thần sắc đùa cợt của y đã biến mất hoàn toàn.

Trong nháy mắt, y cũng hít vào một hơi thật sâu, sau đó giơ tay lên.

Y không triệu hồi phi Kiếm.

Vào lúc này, thanh tiểu Kiếm màu trắng không chuôi đã sắp rơi xuống đất được rót vào lực lượng mới phát ra tiếng hú gọi, lao về vị trí hậu tâm Đinh Ninh.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 153: Hắc Là Thủ Danh*

*Người đứng đầu

Trên bầu trời, có một ngôi sao băng xẹt qua giữa màn đêm đen tối.

Thanh phi kiếm của Diệp Hạo Nhiên như lưu tinh từ phía sau phóng tới hậu tâm Đinh Ninh.

Chứng kiến cảnh này, trong ánh mắt rất nhiều người tu hành của Mân Sơn Kiếm tông đang đứng ngoài quan sát cũng toát ra hàn ý.

Mọi thời khắc chiến đấu đều có chênh lệch thời gian.

Nhiều khi thời cơ đến, có nắm bắt được hay không sai kém chỉ trong khoảnh khắc.

Từ lúc Đinh Ninh xuất ra Không Tước Lục chân chính, rồi Diệp Hạo Nhiên dùng một kiếm để phòng ngự nhưng không hoàn toàn ngăn cản được, đến hiện tại y lại dùng phi kiếm để tấn công, thời gian giữa chúng tồn tại sự chênh lệch nghĩa là y không thể ngăn cản một kiếm tiếp theo của Đinh Ninh.

Dù cho Đinh Ninh chỉ dùng một kiếm đơn giản nhất chém lên người y, y cũng không thể ngăn cản.

Cho nên, hành động trên của y mang ý nghĩa là y lựa chọn đồng quy vu tận.

Ngay từ đầu Kiếm hội, Đinh Ninh đã biểu hiện ra rằng việc tranh đoạt hạng nhất lần này đối với hắn nặng ngang với sinh tử. Vì vậy tất cả người tu hành ở đây đều nghĩ rằng: So với sinh tử của mình, chiến thắng đối với Đinh Ninh còn trọng yếu hơn; do đó khi ứng đối với một kiếm này của Diệp Hạo Nhiên, nếu đối lại là một ai khác thì người đó sẽ vì sợ chết mà tránh đi, còn Đinh Ninh chắc chắn sẽ không lùi bước.

Kết quả của chuyện này là hai người cùng chết.

Tuy rằng mọi người tu hành ở đây đều hy vọng Đinh Ninh giành được thắng lợi, nhưng bọn họ không thể không thừa nhận, người thiếu niên đến từ nước Sở này vừa là kẻ điên vừa là quái vật.

Thời gian quá ngắn ngủi.

Tất cả mọi người còn chưa kịp suy đoán Đinh Ninh sẽ làm gì tiếp theo thì Đinh Ninh đã làm ra lựa chọn.

Trên thân Mạt Hoa tàn kiếm đã nở rộ vô số bông hoa trắng noãn, mắt thấy những đóa hoa này sẽ cùng kiếm ý lao về phía trước, nhưng chỉ trong tích tắc, Mạt Hoa tàn kiếm kiên định hướng về phía sau đánh tới.

"Đương", một âm thanh chói tai vang lên.

Tất cả mọi người cảm thấy trái tim mình như bị đánh trúng.

Đinh Ninh kêu lên đau đớn, làn đầu tiên thân thể hắn mất đi sự ổn định, lao đảo tiến lên phía trước mấy bước.

Miệng Trương Nghi há ra lại không phát ra được thanh âm gì, chân nguyên trong cơ thể theo bản năng tuôn về lòng bàn chân, cả người như muốn nhào tới phía trước.

Tâm tình đám người Độc Cô Bạch chìm xuống đáy cốc.

Hô hấp Tịnh Lưu Ly hơi ngừng lại, sắc mặt nàng trở nên cực kỳ khó coi.

Diệp Hạo Nhiên nở nụ cười.

- Kết thúc.

Y thâm nhủ trong lòng như thế.

Sau đó, y buông thả ý niệm hạn chế chân nguyên lưu động trong mức giới hạn mà y vẫn giữ từ đầu đến giờ. (luật buộc của kiếm hội)

Chân nguyên còn lại trong thân thể y vô câu vô thúc, không hề được giữ lại trong kinh mạch nữa, chỉ trong một cái chớp mắt, chúng liền từ năm đầu ngón tay trái y phun trào ra.

Một đoàn khí tức bàng bạc, khiến cho tất cả tuyển sinh nơi đây căn bản không thể chống lại được, lấy y làm trung tâm nổ tung.

Ngoại trừ Diệp Hạo Nhiên, tu vi của tất cả tuyển sinh còn lại trong sơn cốc chỉ là tam cảnh hoặc tứ cảnh.

Mà lực lượng Diệp Hạo Nhiên bày ra lúc này lại là lực lượng ngũ cảnh chân chính.

Trên mặt Diệp Hạo Nhiên xuất hiện vô số đốm ban lâm tẩm, vì y vận dụng tất cả lực lượng, không hề giữ lại chút nào đã làm cho độc phát tác, nhưng cái dáng vui vẻ trên khóe miệng của y thì càng ngày càng nồng đậm.

Tất cả mọi người có thể cảm giác được trong không khí giống như xuất hiện một đường trường hà vô hình.

Đường trường hà này nhập vào trong thanh phi kiếm màu trắng vừa mới bị Đình Ninh đánh bay về phía sau.

Thanh tiểu kiếm màu trắng không chuôi tản mát ra khí tức cuồng bạo, bởi vì được gia tốc cùng với chấn động kịch liệt, trong khoảng khắc nó trở nên hơi mờ mịt.

Diệp Hạo Nhiên không có nhịn đau, y nhìn thanh tiểu kiếm một lần nữa từ phía sau bay về hậu tâm Đỉnh Ninh, y thuận theo ý thức thân thể, trực tiếp xoay người lại mà đi.

Đồng thời y cũng hô lên:

- Ta... nhận... thua!

Việc này đồng dạng cũng có chênh lệch thời gian.

Dựa theo quy cũ Kiếm hội, lên tiếng nhận thua chính là thua cuộc.

Nhưng lúc này, kiếm của y còn nhanh hơn thanh âm của y phát ra.

Mà một kiếm nhanh như vậy, ngay sau khi nó đâm thủng trái tim Đỉnh Ninh thì Đỉnh Ninh cũng không lập tức chết ngay, thậm chí với ý chí cường đại của mình, chỉ sợ Đỉnh Ninh còn đứng đó thêm được mấy tức nữa.

Tràng cảnh chiến đấu đang được mọi người chú mục ở nơi này chính là thịnh hội. Mà kết quả cuối cùng của thịnh hội này là bản thân y nhận thua, Đỉnh Ninh là người đoạt hạng nhất, nhưng tiếp theo Đỉnh Ninh sẽ chết.

Thân thể Trương Nghi ngay lúc này thực sự đã rời khỏi mặt đất, đã vượt qua tốc độ cực hạn thường ngày mà phiêu phù bay lên.

Nhưng thân thể anh có nhanh hơn nữa thì cũng không có khả năng nhanh hơn phi kiếm được, anh không có khả năng ngăn phía trước phi kiếm đang lao nhanh tới Đỉnh Ninh.

Bất kỳ ai cũng đều khẳng định rằng Đỉnh Ninh không thể đỡ nổi một kiếm này.

Bởi chuyện này không có chút liên quan gì tới thiên phú cả, mà thuần túy là do lực lượng quá chênh lệch.

Nhưng đúng ngay lúc này, trên người Đinh Ninh cũng toát ra một khí tức khác thường.

Da thịt của Đinh Ninh cũng trở nên ban bác.

Mặt Hoa Tàn Kiếm trong tay hắt lại sáng lên vô số tia sáng, sau đó cả thanh kiếm biến thành vô số sợi tơ thật nhỏ, chúng bắt đầu đan xen vào nhau trên không trung.

Khuôn mặt Đàm Thai Quan Kiếm đang căng thẳng đột nhiên thả lỏng, ngay sau đó trong con ngươi của ông ánh lên sự khiếp sợ kèm theo sự tán thưởng.

Hiện giờ chỉ có ông ta mới kịp cảm thấy một bức tranh* kỳ dị mà tuyệt diệu.

*Nguyên văn Vietphrase là: "hình ảnh"

Trên không trung, những đóa hoa thật nhỏ màu trắng trên kiếm ti đang bay múa ngày càng thêm nở rộ, những kiếm ti này giao thoa, dây dưa với nhau cùng một chỗ tựa như đang dệt vải vậy.

Ai có thể nghĩ ra thanh Mặt Hoa bị đứt gãy này còn có thể vận dụng như thế chứ?

Phi kiếm màu trắng đựng tới những kiếm ti.

Kiếm ti không cách nào chống lại lực lượng của phi kiếm, nhưng những kiếm ti đã bện xoắn lại với nhau thành một tấm lưới, thậm chí là thành cái kén, chúng dây dưa trên phi kiếm, điều này giúp Đinh Ninh tranh thủ được một chút thời gian.

Sương mù máu phiêu tán rơi ra từ đầu ngón tay cầm kiếm của Đinh Ninh, hắn không thể cầm chặt Mạt Hoa Tàn Kiếm, nhưng mượn nhờ một kiếm này, thân thể hắn kiên quyết nghiêng sang một bên trong khoảng thời gian cực ngắn.

Một tiếng "phốc" vang lên.

Thanh phi kiếm màu trắng mang theo cả Mạt Hoa tàn kiếm đâm lồm vào vai trái Đinh Ninh, tiếp đó nó xuyên qua thân thể hắn mang theo cột máu phun ra phía sau lưng hắn.

Xương cốt vai trái gần như vỡ vụn, nhưng một kiếm này lại không đâm thủng và cắt nát trái tim Đinh Ninh.

Kiếm khí nghiền nát kèm kích bắn máu tươi phát ra tiếng xèo xèo rất nhỏ.

Lúc này Diệp Hạo Nhiên mới nói ra chữ thứ nhất trong câu:

- Ta nhận thua.

Không gian giống như ngưng kết lại, nhưng tiếp đó, hai chữ "nhận thua" của Diệp Hạo Nhiên vẫn khuếch trương như cũ mà truyền vào tai mọi người, nó toát ra sự quý dị vô cùng.

Trương Nghi đã phóng tới bên cạnh Đinh Ninh, vòng một tay ôm đỡ, anh ta cảm nhận thân thể Đinh Ninh tựa hồ nhẹ hơn bình thường, nhưng anh lại không biết mình nên làm cái gì bây giờ.

- Thật đặc sắc!

Lúc này, trong đầu óc trống rỗng của Trương Nghi vang lên thanh âm lớn tiếng ủng hộ, tiếp theo là tiếng vỗ tay vang lên.

Người vỗ tay chính là Lâm Tùy Tâm.

Tiếp nữa, những người tu hành đang đứng trong bóng tối của Mân Sơn Kiếm Tông cũng bắt đầu vỗ tay, thậm chí ở nơi xa xa giữa đường núi cũng có thanh âm vỗ tay vang lên rõ ràng.

Trương Nghi chợt cảm thấy một trận gió lớn thổi qua, sau đó tay của hắn bỗng nhẹ đi.

Thân ảnh Đàm Thai Quan kiếm đã biến mất, mà thân thể Đinh Ninh trong tay hắn cũng biến mất theo.

...

- Tại sao y phải nhận thua?

- Tại sao đã nhận thua rồi mà y quyết phải giết Đinh Ninh cho bằng được?

- Vừa muốn cho Đinh Ninh đứng nhất trong Mân Sơn Kiếm hội, lại vừa muốn nhân cơ hội này giết chết Đinh Ninh.

Mặc dù giờ đây kết cục đã định, nhưng Tịnh Lưu Ly lại cúi thấp đầu nghiêm túc suy nghĩ, không ngừng tự nói.

- Như vậy có thể khẳng định: Ly Lăng Quân không muốn hoàng hậu thắng lợi. Gã không muốn hoàng hậu vui vẻ.

- Nhưng gã cũng căm hận Đinh Ninh, gã muốn Đinh Ninh chết.

- Trong lời tuyên truyền mà người ta hay rêu rao, vị hoàng tử này hay làm việc thiện, là người khiêm tốn, kết quả cuối cùng lại là kẻ có thù tất báo, là hạng người nhỏ nhen, lòng dạ không rộng rãi. Mai này, gã cũng chỉ là một vị vua tầm thường."

Dẫu thế, nàng lập tức minh bạch tại sao Diệp Hạo Nhiên lại làm như vậy, còn thuận tiện phán đoán về vị Sở đế tương lai.

- Cho nên hãn liễu mạng bị lãng trì, chậm rãi tiêu hao chân nguyên Diệp Hạo Nhiên, sau đó xuất ra Khổng Tước Lục, tiếp đó dùng Huyết Sát Ma Công bức Diệp Hạo Nhiên sử dụng một kiếm cuối cùng kia...Hết thấy mọi việc một mực đều nằm trong tầm khống chế của hãn?

Tiếp theo đó nàng cẩn thận nhớ lại từng chi tiết chiến đấu, sau đó lại thêm một lần khiếp sợ.

Nàng phát hiện cái kết quả cuối cùng này tuy rằng xuất phát từ lựa chọn của Diệp Hạo Nhiên, nhưng kỳ thật từ đầu đến cuối Diệp Hạo Nhiên cũng không có lựa chọn nào khác.

Bởi theo việc Đinh Ninh chảy máu không ngừng, chân nguyên Diệp Hạo Nhiên cũng không ngừng tiêu hao, đến lúc Đinh Ninh vận dụng Huyết Sát Công thì chân nguyên Diệp Hạo Nhiên còn thừa không nhiều lắm. Cho nên khi đó đối với Diệp Hạo Nhiên mà nói, thời cơ đã đến.

- Điều này chính theo như lời sư tôn nói, ta còn khiếm khuyết một thứ là đặt mình ngoài cuộc (mà quan sát), là năng lực nhìn nhận đại cục sao?

Tịnh Lưu Ly thở ra một hơi, trầm mặc không nói trong thời gian dài.

Nàng đã suy nghĩ rất nhiều chuyện mà toàn bộ sơn cốc bây giờ mới bắt đầu thức tỉnh.

Từng đợt tiếng kinh hô không ngừng vang lên .

- Hãn...

Tạ Nhu nhìn vào chỗ lúc trước khi Đinh Ninh ngăn cản một kiếm cuối cùng của Diệp Hạo Nhiên, thân thể và bờ môi cô run rẩy nói không nên lời.

- Hãn là thủ danh!

Lệ Tây Tinh chỉ đơn giản nói ra bốn chữ.

Thời điểm này, cậu ta là một trong những người trấn định nhất.

- Hãn sẽ không chết!

Tiếp theo, người thiếu niên, từ đầu đến giờ nhìn qua có vẻ như có chút sợ lạnh, khép cổ áo của mình lại, rất nghiêm túc trầm giọng nói:

- Ta khẳng định.

Thanh âm Lệ Tây Tinh rất ổn định, cũng rất vang dội.

- Hãn là thủ danh...Hãn sẽ không chết...

Thanh âm này át đi rất nhiều tiếng kinh hô. phát ra tiếng vọng quanh quần trong sơn cốc.

Lúc này, Trương Nghi đã phục hồi tinh thần.

Anh nghe thấy tiếng vọng của nhiều người trong sơn cốc.

Anh nhận thấy ánh mắt nhìn tới của tất cả tuyển sinh và những người tu hành sư trưởng.

Nhìn qua bãi máu tươi của Đinh Ninh còn vương vãi trên mặt đất, cảm thấy máu tươi đều đang phát sáng, dù đang là ban ngày hay là đêm tối, anh ta cũng cảm nhận được có ánh sáng đang chiếu rọi từ trên bầu trời.

Anh ngẩng đầu lên, dường như nhìn thấy sự thỏa mãn của Tiết Vong Hư, ông lộ ra nụ cười như trẻ nhỏ khi nhìn mình và toàn bộ mọi chuyện xảy ra trong sơn cốc lúc này.

Anh hiểu rõ điều này chính là vinh quang*.

*Nguyên gốc vietphrase là: "phong quang"

Chính tiểu sư đệ của mình mang đến vinh quang này.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 154: Không Cần Người Thương

Đình ninh thắng?

Người thiếu niên Bạch Dương Động thật sự đã đoạt được thủ danh trong kỳ Mân Sơn Kiếm hội này ư?

Tuy rằng ai cũng biết điều này là sự thật, ấy thế mà nhiều người vẫn không thể tin rằng: Người thiếu niên Bạch Dương Động thật sự đã đánh bại an bài của ả cung nữ họ Dung, nói cách khác hẳn đã chiến thắng ý muốn của vị hoàng hậu chưa từng bị đánh bại kia.

Giữa lúc những tuyển sinh và người tu hành ở đây còn trong trạng thái mờ mịt, nhìn những người này còn đứng ì ra đó, Lâm Tùy Tâm buông cuốn sách trong tay xuống, lão hắng giọng mang theo ý cười nhàn nhạt mà tuyên bố: "Mân Sơn kiếm hội chấm dứt, Đình Ninh là thủ danh."

Lâm Tùy Tâm là người chủ trì khâu kiểm thí cuối cùng, cũng là người đại biểu cho cả Mân Sơn kiếm tông.

Khi thanh âm của lão vang lên, tất cả mọi người mới hoàn toàn bình tĩnh, mới chính thức tiếp nhận sự thật này.

Rất nhiều tuyển sinh nhìn nhau, nếu là trước đây, lúc bình thường bọn hắn đều là những tài tuấn ưu tú nhất, tâm tính mỗi một người đều rất là kiêu ngạo, nhưng lúc này từ trong ánh mắt đối phương, bọn hắn lại không thấy bất luận một điều không phục nào.

Không người nào không phục.

Không thấy ai không phục.

Bởi trong kiếm hội này, Đinh Ninh đã thể hiện ra những năng lực mà có lẽ cả đời bọn họ không có khả năng thực hiện được.

Tiếp đến, họ nhìn về phía Trương Nghi.

Giờ phút này, bên người Trương Nghi trống không, Đinh Ninh không còn ở đó, nhưng tất cả mọi người biết rõ rằng hắn còn sống, cũng hiểu vinh quang kế tiếp đều thuộc về hắn. Thời điểm sau cùng khi mà vạn chúng chú mục (vạn người cùng nhìn đến) thì hắn lại không có ở đây, việc này cho thấy rằng Đinh Ninh vẫn bình tĩnh trước sau như một tựa như cái tên của hắn vậy, điều này làm cho bọn hắn cảm thấy khó chịu.

Giống như là hắn vừa khinh thường vừa hưởng thụ sự khiếp sợ, ghen ghét và hăm dọa từ bọn họ vậy.

Đinh Ninh bình tĩnh, điều này có thể lý giải là hắn khinh thường, khinh thường giải thích, khinh thường làm bạn với bọn hắn hay không?*

*Dịch: mấy tên này yy dữ, ĐN đi chữa thương chứ bộ

Sự trầm mặc bao trùm sơn cốc.

Mỗi một lần Mân Sơn kiếm hội đều không giống nhau, nhưng khi kiếm hội kết thúc thường là lúc náo nhiệt nhất, người thì chúc mừng nhau, nhiều người thì khóc thảm, cũng có người hoan hô chiến thắng, nhưng không lần nào khiến cho mọi người trầm mặc như lần này.

Vinh quang quá lớn khiến người khác tự ti trầm mặc.

Trong một cung điện màu xanh trên núi, ngọn núi này nhìn như một thanh kiếm màu xanh lục đâm thẳng lên trời, trên đỉnh núi, Bách Lý Tổ

Tuyết với bộ đồ trắng đang lẳng lặng nhìn cảnh trong sơn cốc như đang ngắm một bức họa, bỗng nhiên ông ta nở một nụ cười sáng khoải.

Người như ông tuyết đối không thể ức chế tâm tình của mình.

Vì thế ông buông tiếng cười.

Tiếng ve kêu cùng tiếng cười trong trẻo theo gió núi từ trên cao vang vọng khắp sơn cốc.

Trong sơn cốc, tất cả những người sư trưởng tu hành cũng nghe được tiếng cười đó, tuy rằng không một ai nhìn thấy thân ảnh Bách Lý Tố Tuyết nhưng từ trong tiếng cười mang ý vị bao trùm Thiên Địa ấy, bọn họ biết rõ người kia nhất định là vị tông chủ Mân Sơn kiếm tông.

Nghe tiếng cười của Bách Lý Tố Tuyết, trong lòng những người này càng thêm cảm khái.

Nhất là những người có thân phận và địa vị đặc thù.

Trên đường núi, gã đàn ông trung niên áo vàng thay cung nữ họ Dung hồi âm tin tức đang đứng lặng bất động, giống như hóa thành một con tò te nặn bằng đất sét.

Còn vị quan Lễ Ti Ti thủ Ti Không Liên kia thì toàn thân y kích động không kiềm chế được mà run rẩy lắc lư.

Hoàng Chân Vệ quay đầu nhìn về phương hướng có tiếng cười của Bách Lý Tố Tuyết truyền tới, trong ánh mắt mang theo sự kính nể.

Nhưng Phan Nhược Diệp lại lắc đầu, sắc mặt cô vẫn lạnh lùng như trước và nói: "Ta nghĩ rằng bà ta không bỏ qua chuyện này đâu."

"Thánh thượng còn ở trên núi này."

Thanh âm còn lạnh hơn của cô có hơi trì hoãn rồi tiếp tục vang lên: "Mặc dù chỉ nhắm vào sự an bài của hoàng hậu, cử động lần này của Bách Lý Tố Tuyết đúng là làm càn hơi quá mức rồi!"

"Kỳ thực, bà ta là một nữ chủ nhân rất hợp cách."

Hoàng Chân Vệ rất ít khi cùng Phan Nhược Diệp tranh luận, nhưng lúc này ông ta lại lắc đầu, tỏ ra cái nhìn bất đồng: "Không có ai ở Trường Lăng am hiểu và thích hợp làm nữ chủ nhân hơn bà ta, bởi bà ta so với bất luận ai khác đều hiểu được cách cân nhắc và khống chế."

"Đại Tần chúng ta không chỉ có Mân Sơn kiểm tông, mà còn có Linh Hư kiểm môn."

Dừng lại chốc lát, Hoàng Chân Vệ vừa nhìn Phan Nhược Diệp vừa luận sự mà không một chút cố kỵ: "Đại Tần chúng ta có thể mất đi một Mân Sơn kiểm tông, nhưng tuyệt đối không thể cùng lúc mất đi hai đại thánh địa tu hành, chỗ mấu chốt là, nếu Mân Sơn kiểm tông mất đi thì Linh Hư kiểm môn rất nhanh cũng sẽ mất đi."

Phan Nhược Diệp trầm ngâm giây lát rồi hỏi: "Là vì cảm giác không an toàn hay sao?"

Hoàng Chân Vệ rất kinh ngạc về việc Phan Nhược Diệp có thể lý giải nhanh như thế, ông gật đầu rồi nói khẽ: "An toàn là cảm giác thật kỳ diệu, một số người tình nguyện chấp nhận bản thân có một đối thủ cường đại tồn tại, mà không muốn thấy người đối thủ kia biến mất."

"Bởi vì đối thủ cường đại thường thường như xó nhà có nhau* (tương trợ, giúp đỡ nhau), chỉ một cây cột không thể chống vững nhà, nội tâm đã không yên còn thêm cảm giác không an toàn cũng đủ khiến cho một người làm ra sự tình khác ngày thường." Khuôn mặt Phan Nhược Diệp bình tĩnh nhìn những người tu hành trong sơn cốc, thanh âm trì hoãn một lát rồi tiếp tục nói: "Những người tu hành ở Trường Lăng đều không có cảm giác an

toàn, nhưng bà ta biết rõ giới hạn của nó ở đâu, do đó bà ấy khiến cho mỗi người tu hành ở Trường Lăng đều có cảm giác không an toàn nhưng không để cho cảm giác ấy quá mức (vượt qua kiểm soát)."

* Thành ngữ Trung Quốc

Hoàng Chân Vệ cảm thấy lời tổng kết của cô rất đúng, hơn nữa ông ta còn có chút kinh ngạc tại sao Phan Nhược Diệp phải nói ra những lời này, cho nên nhất thời không biết nên nói cái gì.

Phan Nhược Diệp không nói gì thêm nữa.

Nếu cô ở lại nơi đây chỉ vì cái kết quả cuối cùng, hiện tại kết quả đã có, cô cũng không cần lưu lại làm chi nữa.

Vậy nên cô gạt đầu hành lễ với Hoàng Chân Vệ, quay người ly khai, thân ảnh mỹ lệ rất nhanh biến mất trong núi rừng u ám.

So với tràng cảnh trong sơn cốc, nơi nghỉ ngơi trong doanh địa (nơi trú đóng) càng thêm tĩnh mịch.

Rất nhiều quan viên ghé qua nơi này đều ngấm sợ hãi và cố ý tránh đi doanh trường của ả cung nữ họ Dung.

Bọn hăn nghĩ rằng lúc này vị cung nữ họ Dung kia nhất định đang rất phần nộ. Ai cũng không muốn lây nhiễm lửa giận của ả.

Nhưng mà ai cũng không ngờ được rằng, lúc này trong doanh trường, khuôn mặt người cung nữ họ Dung vẫn như trước, không có bất kỳ thần sắc phần nộ nào.

Ả chẳng qua chỉ cúi thấp đầu mà nghiêm túc trầm tư.

...

"Liệt Huỳnh Hồng ở đâu?"

Khi tất cả tuyển sinh đã tiếp nhận sự thật Đinh Ninh đạt được thủ danh, rốt cuộc có người nhớ đến cái tên của tuyển thủ đứng đầu trong bảng xếp hạng tài tuần trước đây.

Bất kể là Diệp Hạo Nhiên hay Cố Tích Xuân, mặc dù cuối cùng hai người bọn hắn thua trong tay Đinh Ninh, nhưng mà bọn hắn cũng đã thể hiện thực lực vượt xa các tuyển sinh bình thường.

Liệt Huỳnh Hồng được xếp thứ nhất trong quyển sách nhân tài, vì sao có thể thất bại ở bên trong biển gai?

Huống chi trước đó mọi người đều biết rõ, Liệt Huỳnh Hồng đến từ Giao Đông quận, như vậy gã hẳn phải là một quân cờ mẫu chốt trong ván cờ của ả cung nữ họ Dung bày ra chứ.

Tuy rằng hầu hết các sư trưởng tu hành đều tận mắt chứng kiến cảnh Liệt Huỳnh Hồng rời khỏi như thế nào, nhưng khi tiến vào sơn cốc để quan sát, những người sư trưởng này cũng không có cơ hội cùng những tuyển sinh trao đổi về việc này, cho nên giờ phút này tất cả tuyển sinh cũng không biết Liệt Huỳnh Hồng đã gặp phải điều gì.

"Liệt Huỳnh Hồng bị đánh bại bởi Tạ Trường Thăng và Thẩm Dịch."

Có mấy người sư trưởng đồng thời lên tiếng, trả lời nghi vấn của người tuyển sinh kia.

Sơn cốc yên lặng trong chốc lát, rốt cuộc oanh một tiếng nổ tung.

Trong những người đi theo Đinh Ninh, chỉ có Tạ Trường Thăng cùng Thẩm Dịch không có tiến vào đợt kiểm thí cuối cùng, nhưng mà ai cũng không nghĩ tới bọn hắn đã chiến thắng một trong những địch nhân trọng yếu nhất của Đinh Ninh?

Nói cho cùng, từ đầu tới cuối thắng lợi này giống như đều thuộc về những người của Bạch Dương Động.

Rất nhiều tuyển sinh đẳng chất nghĩ rằng, Đinh Ninh và những người này, đều thắng từ đầu đến cuối.

...

"Đinh Ninh thắng, đoạt thủ danh."

"Đinh Ninh còn sống."

Một gã quan viên mặc phục triều từ cửa Môn Sơn kiếm tông đi ra, thừa lúc xe ngựa đến một nơi hoang vắng, nơi hoang vắng này đang có một cỗ xe ngựa rất lớn đang đỗ ở đó.

Trong xe ngựa, một người mang khí tức trầm tĩnh, nhưng y vẫn khiến người khác cảm giác được nguy hiểm, người nam tử áo đen này cầm lấy một bình trà nóng.

Đối diện với của y, một người nam tử áo trắng đang ngồi an tọa.

Nghe tin tức mà gã quan viên mang đến, người nam tử áo đen cùng người nam tử áo trắng đều nhin không được cười lên.

Hai người nhìn nhau, nam tử áo trắng nhin không được nói: "Chuyện không thể cũng làm được, Trường Lăng này thật sự là nơi có vô số khả năng."

...

Cảnh đêm vẫn bao phủ Trường Lăng như trước.

Nơi xa khói lửa đã sớm tắt, chẳng qua trong không khí mang theo càng thêm nhiều khí tức nguy hiểm.

Bạch Sơn Thủy đi xuyên qua các ngõ phố trong Trường Lăng.

Cô đi lại rất cẩn thận, từng cái nhấc lên hạ xuống của thân thể đều bảo đảm chính mình sẽ không bị phát hiện bởi bất kỳ một tòa vọng lâu nào ở Trường Lăng.

Bên ngoài Trường Lăng, cách một nhánh sông Vị Hà không xa.

Nhưng trong mắt của cô lặng yên thoáng hiện hàn quang giống như một dải kiếm phong, nàng lập tức dừng bước, một thân ảnh phía trước từ đầu hẻm bên trái đi ra, đứng ngay dưới một mái hiên lợp ngói đen, gã lẳng lẳng nhìn nàng.

"Người đã trở lại Trường Lăng, người có thể cùng ta nói chuyện."

Một thanh âm trầm thấp nhưng dị thường vững vàng hùng hậu vang lên.

"Lương Liên, Lương đại tướng quân." Ánh mắt Bạch Sơn Thủy híp lại, trong lòng khẽ run lên, nhưng cô cười lạnh đáp lại: "Ta đoán chính là người."

"Người có thể an nhàn đi qua, không cần thông báo, tuy rằng ta ở trong nội thành, nhưng vẫn không an tâm."

Thân hình Lương liên thẳng tắp tựa như một cây trường thương dựng đứng dưới mái hiên, gã nhìn Bạch Sơn Thủy, giọng nói lạnh lùng như chém đinh chặt sắt: "Kỳ thật điều ta muốn không nhiều lắm, ta cũng không mong người chết, ta chỉ muốn người giao ra Cô Sơn Kiếm Tàng."

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười chế nhạo: "Cái này còn không nhiều?"

Lương Liên lắc đầu, "Chỉ một ít thứ không thể làm cổ quốc phục hồi như xưa được, chẳng lẽ nó so với sinh tử còn trọng yếu hơn?"

"Người nọ cùng Ba Sơn Kiếm Tràng đều đã biến mất, trong Trường Lăng này có điều gì mà không có khả năng xuất hiện?" Bạch Sơn Thủy thu liễm dáng tươi cười, ưỡn ngực, chậm rãi nói: "Huống chi Cô Sơn Kiếm Tàng không phải người muốn, mà là bà ta muốn."

"Người có thể sống sót được đều dựa vào sự thương hại của bà ta, người có tư cách gì mà thương hại ta?"

"Ta lại là người không cần người khác thương hại?"

Bạch Sơn Thủy ngửa đầu.

Trong bầu trời, có một giọt nước óng ánh xuất hiện.

Quyển 4

[Chương 1: Tùy Tòng Thân Cận](#)

[Chương 2: Thiên Hóa](#)

[Chương 3: Tử Lộ](#)

[Chương 4: Nước Chảy Bèo Trôi](#)

[Chương 5: Chuân Xác](#)

[Chương 6: Cam Lòng Bại](#)

[Chương 7: Hai Bên Cùng Bại](#)

[Chương 8: Hoàng Loạn Cùng An Bình](#)

[Chương 9: Ai Có Thể Bất Bại](#)

[Chương 10: Thức Tỉnh](#)

[Chương 11: Mạng Cứng Lắm](#)

[Chương 12: Khóc Trước Phần Mộ](#)

[Chương 13: Bước Đầu Tiên](#)

[Chương 14: Yên, Thương Đô](#)

[Chương 15: Hy Vọng](#)

[Chương 16: Ám Sát](#)

[Chương 17: Vấn Đề](#)

[Chương 18: Khách Trong Mưa](#)

[Chương 19: Chấp Niệm](#)

[Chương 20: Khách Nhân Liên Tiếp Đến](#)

[Chương 21: Sự Việc Bị Lãng Quên](#)

[Chương 22: Cầu Còn Không Được](#)

[Chương 23: Hồ Điệp Vô Cảnh](#)

[Chương 24: Cùng Một Buổi Sáng Sớm](#)

[Chương 25: Kính Trọng Người Lớn Tuổi](#)

[Chương 26: Đại Sự](#)

[Chương 27: Thì Ra Là Như Vậy](#)

[Chương 28: Thiên Mệnh Tự Hợp](#)

[Chương 29: Thành Toàn](#)

[Chương 30: Chuyện Năm Xưa, "Không Phải Ta Giết Người!"](#)

[Chương 31: Gặp Mặt](#)

[Chương 32: Thống Khổ](#)

[Chương 33: Làm Từng Bước](#)

[Chương 34: Chịu Động](#)

[Chương 35: Tuyết Mân Sơn, Nồi Trong Lửa](#)

[Chương 36: Cuối Cùng Nàng Đã Đến Mặc Viên](#)

[Chương 37: Đơn Giản](#)

[Chương 38: Thiếu Nữ Học Tập Báo Thù](#)

[Chương 39: Hán Ở Trên Lầu Ngâm Phong Cảnh](#)

[Chương 40: Giết Con Mèo Kia](#)

[Chương 41: Dạy Và Học](#)

[Chương 42: Ý Đã Quyết](#)

[Chương 43: Cảm Giác Không An Toàn](#)

[Chương 44: Y Nói Lão](#)

[Chương 45: Làm Thế Nào Để Tương Kế Tựu Kế?](#)

[Chương 46: Ứng Chiến](#)

[Chương 47: Gông Cùm Xiềng Xích Và Mượn Thế](#)

[Chương 48: Đại Tự Tại](#)

[Chương 49: Hàn Ý](#)

[Chương 50: Người Sắc Thuốc](#)

[Chương 51: Phá Ngũ Cảnh](#)

[Chương 52: Tâm Tình Đã Quên](#)

[Chương 53: Ký Ức Đã Quên](#)

[Chương 54: Thuộc Hạ Vương Hậu](#)

[Chương 55: Đào Cây](#)

[Chương 56: Rượu Mừng](#)

[Chương 57: Hiếu Kỳ](#)

[Chương 58: Không Nói Ra Được Chân Tướng](#)

[Chương 59: Ta Tới Khiêu Chiến Người](#)

[Chương 59: Ta Tới Khiêu Chiến Người](#)

[Chương 60: Đánh Cuộc Và Nhục Nhà](#)

[Chương 61: Thì Ra Người Cũng Ở Đây](#)

[Chương 62: Chính Là Như Vậy](#)

[Chương 63: Đêm Hôn Đố](#)

[Chương 64: Quen Thuộc](#)

[Chương 65: Một Bức Tranh Thủy Mạc](#)

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Tùy Tàng Thân Cận

Một trận mưa bất chợt rơi xuống một con phố không biết tên thuộc hẻm Tôn thị ở Trường Lăng.

Trận mưa chỉ bao phủ con phố rộng khoảng trăm trượng này. Nếu tiến vào sâu bên trong hẻm thì sẽ thấy bầu trời vô cùng thoáng đãng, mặt đường hoàn toàn khô ráo, ngay cả những cây cỏ dại sống được trên mái nhà có thể chịu hạn cũng đột nhiên bị hút mất nước, màu xanh lục từ từ biến mất rồi thân cây trở nên khô héo.

Nhưng những hộ dân cư trú ở nơi này lại không hề phát hiện ra chuyện dị thường gì đang diễn ra, thậm chí ngay cả tiếng mưa rơi cũng không nghe thấy.

Bởi vì trước khi trận mưa này rơi xuống thì có một làn khói trắng theo một cơn gió thổi tới bao phủ nơi đây. Những thứ khói trắng này mang theo mùi thơm dịu ngọt nhưng lại khiến cho người ta vốn đã đi vào giấc ngủ càng thêm ngủ say sưa.

Cơn mưa kia đã cọ rửa sạch sẽ những bụi bặm bám trên mái nhà và trong những kẽ đá nằm trên mặt đất, nhưng nó lại không thể nào xóa đi được nỗi lo lắng hiện lên giữa đôi chân mày của Bạch Sơn Thủy.

Từ lúc giọt nước óng ánh đầu tiên rơi xuống cho đến lúc trời mưa to như trút nước, chỉ diễn ra trong thời gian mười hơi thở, nhưng nàng đã cảm thấy mệt mỏi.

Sau trận đại chiến trên sông Vị Hà, tu vi của nàng vẫn chưa khôi phục như thời kỳ đỉnh phong, hơn nữa lúc này trong ngõ phố có ba mươi thanh phi kiếm đang vòng quanh nàng. Một số thanh đang bay múa, số khác vẫn ẩn nấp trong mưa gió hoặc là ẩn nấp trên mái nhà, trong những vũng nước đục, thậm chí còn có thanh lẫn vào trong đám cỏ khô đang bay theo gió và có cả trong những mương nước có sóng gợn dập dờn. Chúng từ từ chậm rãi tiến gần về phía nàng.

Bất kỳ ai sử dụng phi kiếm trong đám người đang bao vây nơi này đều không phải là đối thủ của nàng. Đại đa số chủ nhân của những thanh phi kiếm này đều có thực lực kém nàng rất xa, không thể nào là đối thủ xứng tầm với nàng, nhưng vấn đề ở đây là số lượng phi kiếm quá nhiều.

Chỉ riêng việc nàng luôn phải bảo trì cảnh giác với những thanh phi kiếm này cũng đã đủ làm cho nàng hao tổn quá nhiều tâm lực rồi. Thêm nữa, chỗ mấu chốt chính là, số lượng người đang điều khiển những thanh phi kiếm kia nếu so sánh với một chi quân đội của Đại Tân, chẳng qua cũng chỉ là những binh sĩ tiên phong với mục đích làm tiêu hao lực lượng của nàng mà thôi (tức là làm pháo hôi). Nàng biết rõ, giờ đây ẩn trong bầu trời đêm kia, vẫn còn những kiếm tu khác còn mạnh mẽ hơn chưa xuất hiện, cho nên nàng phải dùng toàn bộ tinh thần để cảnh giác những kẻ chưa xuất hiện đó.

Có hai thanh phi kiếm đã bị đập méo và rơi xuống đất ở bên cạnh nàng, chúng như cánh chuồn chuồn bị giẫm phải một cước, trông thực là thê thảm. Nhưng mới chỉ bỏ đi hai thanh phi kiếm mà đã có thể cầm chân nàng tại cái ngõ hẻm này trong thời gian mười hơi thở. Điều này cho thấy người tổ chức trận phục kích này rất giỏi trong việc bài binh bố trận.

Nhìn những thanh phi kiếm kia không vội vàng mà từ từ tiến lại gần, tựa như căn bản chúng không phải phi kiếm mà như một đội tuần tra đang đi tuần vậy. Bạch Sơn Thủy đã biết rằng thời khắc này mình không thể lưu lực được nữa rồi.

Đôi môi đỏ tươi nhấp lại thành một đường thẳng, đầu lưỡi hơi cuộn lên. Một viên đan dược màu vàng vẫn luôn nằm dưới lưỡi lặng lẽ trôi lên, đi vào giữa hai hàm răng rồi vỡ ra.

Viên đan dược lập tức vỡ vụn trong miệng nàng, nước thuốc màu vàng chảy xuống cổ họng đi vào trong bụng nàng.

Đôi hàng lông mày nhỏ nhắn của nàng cau lại, không biết là vì đau lòng hay vì sự đau đớn mà viên thuốc mang lại.

Tiếp đó nàng nâng bàn tay trái lên, ngón trỏ và ngón giữa nhấp lại làm kiếm rồi lập tức đâm về phía bên trái mái hiên.

Một âm thanh trầm thấp chói tai vang lên.

Một thân ảnh màu xám từ trên mái ngói trời lên, mang theo cột máu mà văng ra phía sau.

Ngay lúc đó, không trung phía trên đầu Bạch Sơn Thủy một lần nữa xuất hiện một giọt nước óng ánh hoàn toàn khác biệt với những giọt mưa khác.

Sở dĩ khác biệt như vậy, là bởi vì bên trong giọt nước này không hề chứa một loại tạp chất gì, nó bài xích tất cả bụi bẩn trong không khí và cả không khí ẩm ướt xung quanh.

Giọt nước này giống như từ trên trời rơi xuống, là vật không thuộc trần thế. Khi nó đang cấp tốc rơi xuống, giọt dịch thể* óng ánh này bắt đầu chấn động tạo ra vô số gợn sóng nhỏ, rất là tự nhiên (va chạm với không khí tạo ra gợn sóng).

*có hình dạng như nước

Lúc này, lông mày Bạch Sơn Thủy giãn ra.

Tốc độ rơi xuống của giọt nước óng ánh kia càng ngày càng nhanh, càng ngày càng óng ánh sáng ngời.

Toàn bộ bầu trời phía trên đỉnh đầu của nàng cũng bắt đầu chấn động.

Thân thể nàng giống như cây cỏ hồi sinh khi mùa xuân về, một số lượng thiên địa nguyên khí kinh người từ xung quanh bắt đầu hội tụ về phía nàng.

Bốn phương tám hướng xôn xao.

Ngay cả những dòng nước đang thuận theo địa hình trên mặt đất mà chảy về phía thấp hơn, đột nhiên chúng bắt đầu chấn động rồi chảy xuôi về phía nàng.

Trong bóng tối, rất nhiều người tu hành khiếp sợ ngược nhìn về giọt nước óng ánh đang rơi xuống kia. Bọn hắn có cảm giác như có một ngọn núi từ không trung rơi xuống trên đầu họ.

Một đường kiếm quang đậm màu xanh lục hình thành trong tay của Bạch Sơn Thủy.

Lực lượng ẩn chứa trong giọt nước óng ánh kia càng thêm khủng bố.

Xùy...Một thanh âm vang lên.

Trên bầu trời, một vòng sóng khí nổ bung lan ra, tất cả những hạt mưa đang rơi xuống đều nổ tung thành sương mù.

Giọt nước óng ánh xuyên qua mưa bụi rơi xuống, cái mái nhà trong ngõ phố này trong nháy mắt lập tức bị phá hủy.

Trường kiếm trên tay Bạch Sơn Thủy như một bích đầm* đón nhận dịch thể óng ánh như giọt nước đó.

* Hồ nước màu xanh

Giọt dịch thể mang theo uy áp của một ngọn núi lớn nhưng lại không rót vào thanh kiếm, mà nương theo ánh mắt nhúu lại đồng thời hàn mang trong mắt nàng hiện ra, giọt dịch thể này bị lực lượng thanh kiếm trong tay nàng chấn vỡ.

Do đó rất nhiều giọt nước nổ tung bắn ra từ giọt dịch thể này.

Tương tự như một toà núi bị một kiếm chấn vỡ.

Mỗi một giọt nước thật nhỏ kia lại giống như một tảng đá lớn bị ném bay ra bốn phía.

Có thể nói rằng, trong mảng không gian này, vô số tảng đá lớn đang bay lượn.

Đương đương đương đương. . .

Những tiến động trầm đục do va chạm liên tục vang lên.

Tất cả những thanh phi kiếm đang bay lượn ở trên không tức thì toàn bộ đều bị đánh trúng khiến cho hào quang trên thân kiếm đều ảm đạm rồi rơi hết xuống đất.

Trong bóng tối, từng ngụm máu tươi không ngừng phun ra.

Chỉ là một giọt nước óng ánh rơi xuống thôi mà đã tạo ra tràng cảnh làm người khác rét lạnh như thế.

Tuy vậy, sắc mặt Bạch Sơn Thủy không tốt hơn bao nhiêu, vì nàng biết chuyện này chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Một tiếng quát chói tai đầy khí tức bá đạo từ trong miệng của nàng vang lên.

Ngay lúc đó, nàng nhún nhảy lên băng qua tầng tầng phi kiếm.

Khi cách đình viện còn một khoảng, trước mặt nàng bỗng xuất hiện một đường kiếm quang to lớn màu vàng, nó có uy lực vô cùng cuồn cuộn chém về thân thể đang ở trên không trung của nàng.

Phịch... Một tiếng nổ lớn vang lên.

Dây cột tóc của nàng đứt đoạn, mái tóc đen mềm mại như thác nước xô xuống vai nàng. Nàng cứng rắn chống đỡ đạo kiếm quang kia nên bị đẩy lui mấy trượng.

Bị một kiếm bức lui, theo thời gian trôi qua, nàng vẫn như trước không thể ra khỏi ngõ phố này. Miệng nàng nở một nụ cười khổ.

Nàng biết rõ rằng, trong đêm nay phần lớn những cường giả Trường Lăng có khả năng uy hiếp đến tính mạng của mình đều ở Mân Sơn, hoặc là cách Mân Sơn Kiếm Tông không xa. Vả lại, vì Lương Liên muốn lấy công chuộc tội nên hẳn sẽ không để công lao này rơi vào tay người khác. Cho nên ở đây dù xuất hiện kiếm tu có thực lực ngang bằng nàng thì cũng cự kỳ ít.

Cho dù người kiếm tu vừa rồi đã bức lui nàng, nhưng nàng cũng có đủ tự tin bản thân có thể ứng phó được, vấn đề ở đây là nàng thiếu một người tùy tùng thân cận để kề vai tác chiến với mình.

Nàng không thể đồng thời vừa ứng phó với công kích của người kia vừa phân tâm đối phó với thanh phi kiếm phóng tới, hơn nữa lúc này không chỉ là một thanh phi kiếm.

Hơn nữa, Lương Liên còn chưa xuất thủ.

Nếu sư huynh của nàng ở nơi đây, ít nhất y có thể xé ra một lỗ hổng, nhưng mà y đã chết mất rồi.

Dường như có người nghe được tiếng kêu gọi của nàng, Giữa bức tường trắng ngói đen đột nhiên vang lên một tiếng kiếm minh thê lương.

Phốc phốc phốc phốc. .

Có hơn mười tiếng huyết nhục bị cắt phá vang lên. Một đường kiếm quang mang theo mùi máu tươi như lưu tinh phóng tới bên cạnh nàng.

Thanh phi kiếm này đã giết hơn mười kiếm tu, sau đó nó lao tới giống như có ý tứ thủ hộ cho nàng, Kiếm ý nó mang theo cũng hướng đến địch nhân phía trước nàng. Trong hoàn cảnh bây giờ, sự tình này mang lại cho người ta cái cảm giác là nó có thể cùng mình kề vai tác chiến.

Bạch Sơn Thủy cũng đang mong muốn điều này.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên cảm thấy không đúng, khuôn mặt chợt lạnh đi, trường kiếm như bích đâm trong tay nàng chém về phía thanh phi kiếm đang phóng tới kia.

Đường kiếm quang như lưu tinh kia mang khí tức cuồng bạo, trong khoảnh khắc nó kịch liệt tăng tốc. Khi bị một kiếm của Bạch Sơn Thủy chém trúng, trong nháy mắt toàn bộ thân kiếm lập tức uốn cong, nó vẫn bộc phát ra một loại khí tức khát máu điên cuồng rồi xoay tròn xung quanh thân thể Bạch Sơn Thủy.

Vùng áo bào bên eo nơi thắt lưng của nàng bị cắt ra một đường, máu tươi chợt chảy ra.

Dòng tử của nàng hiện ra sự phản nộ đến cực điểm.

Binh bất yếm trá, đây là một thủ đoạn cao minh trong lúc chiến đấu, nhưng nàng lại không thích bị lừa gạt.

Chỉ trong tích tắc này, nàng thậm chí không cảm giác được có một thanh đại kiếm theo sau thanh phi kiếm âm hiểm vừa rồi, thanh đại kiếm này giả làm cỏ khô trôi nổi chảy xuôi theo dòng nước, nó đang chậm rãi tiến về phía nàng. Bởi vì nàng dùng toàn lực cảnh giác với Lương Liên vì y vẫn còn đang ẩn dấu khí tức.

Mặc dù biết rằng điều này không có ý nghĩa, nhưng nàng cũng muốn một sự sáng khoái sau cùng.

Nếu Lương liên đã muốn lưu nàng, mà nàng lại không có cách thoát khỏi nơi này, như vậy cứ giết chết Lương liên trước đã.

Nhưng cũng trong tích tắc này, đột nhiên có một ít mảnh ngói vỡ từ mái hiên rớt xuống.

Mấy mảnh ngói vỡ đó lập tức rơi trúng thanh phi kiếm đang nguy trang thành cỏ khô trong dòng nước chảy làm tung tóe lên những mảnh bọt nước.

Có một mảnh bọt nước ở dưới thanh phi kiếm bắn lên phái trên dòng nước đục trông thật cực kỳ quý dị, nhưng không một ai chú ý đến nó.

Cái mảnh bọt nước này tung tóe bắn lên cao. Thời điểm khi mà nó bắn lên cao quá mức thì người kiếm tu đã chém lui Bạch Sơn Thủy bằng nhiệm cảm giác được điều bất thường.

Nhưng sự tập trung chú ý của hắn lại không ở nơi đó.

Vì hắn nghĩ ở nơi đó cũng có một đồng bạn của gã, đó là một người kiếm tu cường đại cũng có phi kiếm nguy trang thành cỏ khô.

Cho nên thời điểm gã làm ra phản ứng, muốn dùng phi kiếm để phòng ngự thì mảnh bọt nước đang bắn lên không trung đã rơi xuống cổ của hắn.

Chỉ là một cái chạm nhẹ thôi thế nhưng đầu của gã đã lìa khỏi cổ.

"Thủ hộ cho ta!"

Một tiếng nói quen thuộc vang lên.

Ngay thời điểm thanh âm này vang lên, Bạch Sơn Thủy hít một hơi thật sâu, thân ảnh lập tức bay vút lên giống như một cơn sóng lao tới chỗ người nọ nơi sân nhỏ.

Xuy xuy xuy xùy. . .

Trong không khí vang lên một hồi âm thanh dữ dội

Có rất nhiều phi kiếm cùng vũ khí mang theo hàn mang chém về người mới xuất hiện này. Chuyện này nằm ngoài kế hoạch đã định sẵn.

Bạch Sơn Thủy xuất kiếm.

Kiểm quang như một con sóng xanh biếc quét hết tất cả những hàn mang đang bao phủ người vừa xuất hiện kia.

Nàng đáp xuống sân, đứng bên cạnh người nọ.

Thân thể của nàng không ngừng rung động lắc lư, nhưng cánh tay cầm kiếm của nàng vẫn vững vàng như trước.

Lúc này nàng cần một gã tùy tùng, thế mà lúc này, nàng lại trở thành một người tùy tùng thân cận.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Thiên Hỏa

- Phi kiếm của người rất mạnh.

Bạch Sơn Thủy nói với người trong sân:

- Chỉ là rất có thể người sẽ phải chết.

- Ta sớm đã là một người chết.

Tu hành giả trong sân nhìn Bạch Sơn Thủy lắc đầu, khẽ nói:

- Người cũng không nên hiểu lầm, ta chỉ là muốn đảm bảo người không bị bọn chúng bắt sống, nếu thời khắc đó thật sự đến, ta sẽ giết người trước. Cũng mong người làm như vậy với ta, đừng để ta còn sống mà rơi vào tay bọn chúng.

Bạch Sơn Thủy nghe đối phương không khách khí nói như vậy, miệng cười tỏ ý hài lòng, ngẩng đầu đáp:

- Được lắm.

Cuồng phong nổi lên, cảnh đêm chợt loạn, trên bầu trời xuất hiện hơn mười đạo bạch tuyến cùng lúc bay về hướng sân nhỏ, những bạch tuyến này không biết là gì mà nhìn có chút giống kiếm trận của tu hành giả kiếm viện nào đó liên thủ thi triển, hoặc có thể là do thuật khí cường đại tạo ra. Cho dù chúng còn cách khá xa những vẫn có thể cảm giác được lực lượng kinh khủng ẩn chứa trong đó.

Nhưng tu hành giả bên cạnh Bạch Sơn Thủy lại không để ý tới những bạch tuyến này, mặc dù đang nói chuyện với Bạch Sơn Thủy song tinh thần của hắn luôn duy trì trên thanh phi kiếm khinh bạc kia.

Phi kiếm của hắn rất ngắn, từ trong nước đục bay ra có màu giống màu của nước đục. Nhưng khi hắn dùng một kiếm chém bay đầu cường giả thuộc hạ của Lương Liên thì thanh phi kiếm này biến thành màu tím sậm.

Trong khi hắn đang nói chuyện với Bạch Sơn Thủy, thanh phi kiếm của hắn đã thoát khỏi sự dây dưa với phi kiếm màu trắng, phá ngói nhập phòng, đâm xuyên qua thân thể lão giả áo xám.

Huyết vụ từ sau lưng lão giả áo xám lập tức tuôn ra. Lúc trước, thanh tiểu kiếm tựa như chiếc lá khô trôi trong khe nước thì giờ đột nhiên rơi xuống mặt đất.

Oanh!

Lão giả áo xám giờ đây giống như bị ngọn núi nhỏ đổ sụp vào một chỗ có không gian nhỏ hẹp, lão nhìn miệng vết thương nơi ngực, không cam lòng nói:

- Phiền Trác đã chết, người này từ đâu ra?

Trong bóng đêm mờ mờ, có thể nhìn thấy khuôn mặt của tu hành giả trẻ tuổi đứng cạnh Bạch Sơn Thủy, trong lòng tất cả những người tham gia vây giết nàng cũng đồng thời đều dâng lên một cảm giác khiếp sợ và khó hiểu như vậy.

Không ai biết người trẻ tuổi này đến từ đất Sở.

Không ai biết tên của hắn là Lý Vân Duệ.

Người trẻ tuổi bất ngờ xuất hiện này là một tu hành giả vô danh, trước đó hẳn ở Trường Lăng giống như là không khí, không hề tồn tại.

Bạch Sơn Thủy không để ý đến phi kiếm Lý Vân Duệ, nàng ngẩng đầu, nhìn lên trời.

Trên bầu trời có mấy bạch tuyến mang theo ý vị thánh khiết, là hơn mười đạo thiên hỏa do thiên địa nguyên khí ngưng kết mà thành.

Cảm nhận được khí tức hoàn mỹ lãnh khốc sâu bên trong, Bạch Sơn Thủy có thể khẳng định những thiên hỏa này là của Trịnh Tụ. Chỉ là nàng có chút hơi khó hiểu, tuy rằng lực lượng những thiên hỏa rơi xuống này rất cường đại, nhưng nếu so với khí tức nàng cảm nhận được lúc trước ở trên sông thì hình như có thêm vài phần gắng sức, gượng gạo, không được tự nhiên.

Tất nhiên không có khả năng tu vi của Trịnh Tụ bị giảm xuống.

Đối với nàng, hiện tại không phải là lúc suy nghĩ về tu vi của Trịnh Tụ.

Nàng rất khó chống lại lực lượng của những thiên hỏa này, nhưng nàng vẫn phải ngăn cản.

Bạch Sơn Thủy ngưng mắt nhìn đám thiên hỏa lãnh khốc, kiêu ngạo vùng kiếm lên.

Một dòng sóng xanh từ kiếm của nàng dâng lên, sau đó hóa thành thác nước phản nộ, cuốn ngược lên bầu trời.

Hơn mười đạo thiên hỏa nhất tề rơi cùng một lúc xuống chỗ nàng và Lý Vân Duệ. Đây là lực lượng nàng không cách nào chống lại được, nhưng theo thác nước cuốn ngược lên trời, hơn mười đạo thiên hỏa lao vào trong thác nước cuộn cuộn, phá sóng xuyên qua thác nước rồi tách ra từng đạo thiên hỏa rõ ràng theo thứ tự trước sau.

Tiếp đó, bản mệnh kiếm màu xanh đậm trong tay nàng biến mất.

Trong không khí, mười ngón tay nàng yên lặng ngưng kết ra hơn mười giọt dịch thể óng ánh, theo thứ tự nghênh tiếp hơn mười đạo thiên hỏa kia.

Mỗi một lần va chạm giống như là mỗi lần chống đỡ với cự sơn, thiên địa nguyên khí hỗn loạn như có pháo hoa nổ.

Xung quanh tiểu viện này có hơn mười nhà dân vững chãi nhưng lúc này chúng dường như được làm bằng giấy đổ sụp xuống.

Sắc mặt Bạch Sơn Thủy cực kỳ tái nhợt. Nàng miễn cưỡng chặn những thiên hỏa này của Trịnh Tự, trong lòng có chút kiêu ngạo, nhưng đúng lúc này nàng lại thấy bất an.

Một phi kiếm màu đen từ trong đồng gạch ngói vụn bay ra. Thanh phi kiếm màu đen này rất bình thường, không có bất cứ khí tức nào đặt biệt, bình thường như miếng ngói vỡ, trước đó không có bất cứ biểu hiện nào khiến nàng chú ý, thậm chí nàng còn không cảm giác được.

Không chỉ bình thường giản dị, khí tức nội liễm mà thanh phi kiếm màu đen này còn nắm chắc thời cơ ra tay tinh chuẩn đến cực điểm, có phần giống như thời điểm Đinh Ninh giành được thắng lợi ở Mân Sơn kiếm hội.

Quan trọng nhất chính là sát ý của thanh phi kiếm này không hướng đến nàng, mà nhắm vào Lý Vân Duệ ở bên cạnh.

Nàng không còn kịp xuất kiếm để ngăn cản.

Nàng cảm thấy rất lạnh.

Trong không khí, vang lên một tiếng “phập”.

Đó là tiếng động của kiếm khi xuyên qua huyết nhục.

Có điều thanh phi kiếm này không đâm vào thân thể Lý Vân Duệ.

Cánh tay trái Bạch Sơn Thủy đưa ra, chặn trước người Lý Vân Duệ.

Thanh phi kiếm màu đen đâm xuyên qua cánh tay trái Bạch Sơn Thủy, chủ nhân của nó đã lập tức nhận ra, mục đích kéo dài thời gian của nàng đã đạt được. Bởi vậy, thanh phi kiếm không tiếp tục bay về phía Lý Vân Duệ nữa, mà đột nhiên phát ra tiếng rít chói tai, bay thẳng lên trời, giống như muốn vượt ra khỏi tầm khống chế.

Lý Vân Duệ nhìn thoáng qua cánh tay trái Bạch Sơn Thủy đang giơ ngang trước người mình, nhìn máu tươi không ngừng tuôn ra từ miệng vết thương, sắc mặt hắc không có bao nhiêu biến đổi.

Hắn cũng không nhìn thanh phi kiếm mà chỉ cần chậm một chút hắn đã bị giết chết, Lý Vân Duệ rất bình thản khẽ gật đầu với Bạch Sơn Thủy, nói:

- Chúng ta đi.

Theo những thiên hỏa màu trắng rơi xuống, sát ý tồn tại khắp các ngõ hẻm bất chợt biến mất như thủy triều rút, phi kiếm ẩn nấp trong đêm tối như độc xà cũng lui về sau một chút.

Bạch Sơn Thủy hiểu rõ chuyện này là vì sự xuất hiện của Lý Vân Duệ.

Trong thành Trường Lăng, vốn một tu hành giả tuyệt đối vô danh như Lý Vân Duệ không thể xuất hiện ở đây, không ai đoán được bên cạnh nàng sẽ xuất hiện một tu hành giả mạnh mẽ như hắn.

Bởi vì sự xuất hiện đột ngột của Lý Vân Duệ nằm ngoài kế hoạch, khiến Lương Liên hoàn toàn không có cách nào nhanh chóng dẫn quân giết hoặc bắt giữ nàng trong đường phố này.

Thời gian chiến đấu trong đường phố càng dài đồng nghĩa dân chúng Trường Lăng tử thương càng nhiều.

Bất luận là người nào sống lâu năm ở Trường Lăng, kể cả là địch nhân của Trịnh Tự là Bạch Sơn Thủy, cũng đều biết rõ người ngồi ở ngai vị Hoàng hậu kia là một nữ nhân rất lãnh khốc.

Thị sẽ không để ý đến cái giá phải trả lớn cỡ nào.

Có điều, Lương Liên lại không thể nào chấp nhận tổn thất lớn như vậy.

Bởi vì sau này, những người tử thương, những đại tổn thất đó sẽ không tính trên đầu thị mà là rơi xuống đầu y.

Cho nên, lúc này tấm lưới vây quanh Bạch Sơn Thủy và Lý Vân Duệ hơi buông lỏng, lộ ra một lỗ hổng nhỏ.

Đây chỉ là cố ý tạo ra lỗ hổng nhỏ, sau khi lao ra, không biết sau đó sẽ có điều gì đang chờ nàng và Lý Vân Duệ ở bên ngoài.

Có điều nàng vốn là đại nghịch, đương nhiên không có khả năng ngay cả dừng khí đi thử cũng không có.

- Đi.

Nàng thản nhiên gạt đầu đồng ý. Còn Lý Vân Duệ giống như một tù túng tâm phúc lâu năm, như bóng với hình theo sát ở phía sau.

Máu tươi từ cánh tay của nàng không ngừng nhỏ xuống, tiếp đó huyết sắc càng lúc càng mờ nhạt một cách kỳ dị, từ trên cánh tay nàng nhỏ xuống không còn là máu tươi mà là từng giọt bọt nước óng ánh.

Từng giọt bọt nước óng ánh rơi xuống đất không phát ra bất kỳ âm thanh nào, men theo khe hở giữa đường đá xanh trong đường phố Trường Lăng, trực tiếp thấm thấu xuống lớp đất bùn kiên cố bên dưới.

Dưới mặt đất vang lên âm thanh như tiếng trống, ầm ầm vang vọng đến.

Âm thanh này càng ngày càng lớn, càng ngày càng kịch liệt.

Toàn bộ mặt đất Trường Lăng bắt đầu chấn động.

Rất nhiều tu hành giả Đại Tần ẩn núp trong bóng đêm hoảng sợ nhìn những chấn động liên tục trên mặt đất, không thể hiểu được tại sao với tu vi của Bạch Sơn Thủy có thể làm được như vậy.

- Tại sao làm được như vậy?

Lý Vân Duệ cũng không hiểu, lông mày hăn cau lại, nhin không được nhẹ giọng hỏi.

Bạch Sơn Thủy kiêu ngạo nói:

- Người luôn đi theo ta, người nên biết những thứ ta đã xem qua nhiều nhất chính là thủy mạch Trường Lăng.

- Sông ngầm dưới mặt đất.

Nghe tới đây, Lý Vân Duệ hỏi lại, nhìn hăn dường như có chút xuất thần nhưng thật ra tinh thần vẫn luôn tập trung lên thanh phi kiếm đang bay lượn trên không trung.

- Chỉ để làm cho sông ngầm dưới mặt đất chấn động, thật là một việc quá lãng phí chân nguyên.

Bụi đất đọng trên mái nhà nhiều năm rơi xuống, ở nơi xa trên đường phố vang lên vô số thanh âm kinh hoàng, xen kẽ trong đó có rất nhiều tiếng ho khan.

Ánh lửa chiếu ra từ những chiếc đèn chụp.

Toàn bộ Trường Lăng như từ trong cơn mê bừng tỉnh.

- Loại người như ta, lúc chết cũng tất nhiên cũng phải oanh oanh liệt liệt, muốn yên lặng không một tiếng động giết ta, sao mà được chứ.

Nghe Lý Vân duệ hỏi, khoe miệng Bạch Sơn Thủy lại một lần nữa lộ ra vẻ tự ngạo:

- Dùng nhiều chân nguyên hơn một chút để đánh thức Trường Lăng thì thế nào?

Lý Vân Duệ nhìn nàng, im lặng không nói.

Bạch Sơn Thủy biết rõ lúc này hẳn cảm thấy mình quá mức tự phụ, đây cũng không phải là lúc cuồng vọng, nhưng nụ cười của nàng lại thêm một lần tự ngạo:

- Từ nay về sau hãy đi theo ta.

- Nếu hai người kia không xuất hiện, nếu chúng ta có thể ngăn cản kiểm của Trịnh Tự, có lẽ chúng ta có thể còn sống ra khỏi tòa thành này.

Chân mày Lý Vân Duệ hơi nhíu lại.

Hắn vừa định nói, 'đối với mình, vấn đề có thể còn sống rời khỏi cái thành này chẳng có nghĩa lý gì', thì chợt cảm thấy mặt đất liên tục chấn động. Hơn nữa, hắn bỗng lơ mơ cảm nhận được hàm ý ẩn dấu bên trong câu nói của Bạch Sơn Thủy.

Hoặc nói cách khác là cảm thấy một tia sinh cơ.

Tia sinh cơ này, ít nhất đối với nàng là trọng yếu.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: Tử Lộ

Chó sủa gà gáy, toàn bộ Trường Lăng chấn động bất an, rồi lại có rất nhiều người chìm vào giấc ngủ như ban đầu.

Ti Thủ Giám Thiên Ti Dạ Sách Lãnh ngồi ở lan can đầu bắc cây cầu tại cuối một ngõ hẻm.

Ở dưới cây cầu bắc qua sông nhỏ, nước sông sôi sục mạnh bạo khác thường, bùn trong nước không ngừng tuôn ra bong bong khí, nổi lên mặt nước, bọt nước văng vào cột đá ở dưới chân cầu, sắc mặt nàng bình tĩnh, tựa như hoàn toàn không thềm để ý.

Bên cạnh người nàng phía trên cầu đá, đều là căng ra cây dù màu đen.

Quan viên Giám Thiên Ti thân mặc hắc bào cầm cây dù màu đen che đi thân mình trong đêm tối, đứng dày đặc hỗn loạn cùng một chỗ, từ cầu đá chăm chú nhìn về hướng có vài đường phố kia.

Bạch Sơn Thủy đột nhiên dừng bước lại.

Nàng không tiến vào con hẻm phía trước mặt mà chuyển hướng sang sườn đông vào một con hẻm khác.

Lý Vân Duệ không chút do dự xoay người theo sát nàng như hình với bóng, lông mày cau lại nói:

- Giám Thiên Ti?

Bạch Sơn Thủy nhẹ gật đầu.

Lý Vân Duệ nhìn vẻ kiêu ngạo trên mặt nàng, trầm mặc một lát, nói:

- Vì sao không bắt đầu từ nơi ấy? Đó có thể là chỗ yếu nhất.

- Nếu như Trịnh Tự đã ra tay thì toàn bộ Giám Thiên Ti đều đang chờ tại đó, vì ta mà chuẩn bị một trận chiến như vậy, mặc dù thật có thể từ nơi ấy thoát đi, nhưng chuyện kế tiếp lại không đơn giản như vậy.

Bạch Sơn Thủy cười cười:

- Nếu nhất định phải liều mạng, cũng không nhất thiết phải tìm một kẻ người thấy thuận mắt mà liều mạng.

Bạch Sơn Thủy ngừng một lát, cũng không nhìn Lý Vân Duệ, sau đó tiếp lời:

- Tại Trường Lăng, muốn tìm ra được mấy người thuận mắt căn bản cũng rất khó a.

Lý Vân Duệ lắc đầu:

- Nếu như người thực có ý đó, thì có lẽ càng nên đi hướng của nàng ta. Ngày đó trên Vị Hà, nàng ta đã không giữ được người, hôm nay người lại không từ nơi ấy xông ra, chỉ sợ người khác thực cho rằng nàng ta cùng thứ đại nghịch như người có cấu kết gì đó, sau này tình cảnh của nàng ta tại Trường Lăng chỉ sợ càng thêm khó khăn.

- Ngày đó, hôm nay, sau này...

Bạch Sơn Thủy hơi trào phúng, quay đầu nhìn hắn một cái:

- Ta chỉ là nhìn nàng thuận mắt, ai quản được chuyện sau này xa như vậy, ta chỉ cầu thanh thản lúc này, về phần nàng sau này sống hay chết, nàng là người Tần, cùng ta có quan hệ gì.

Lý Vân Duệ chưa bao giờ nghe được đạo lý như vậy không khỏi có chút trì trệ.

Khuôn mặt Bạch Sơn Thủy bỗng nhiên trở nên ngưng trọng.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Chỗ đó có một tòa vọng lâu trong bóng đêm toát lên vẻ nguy nga.

Bên trong vọng lâu không có bất kỳ ngọn đèn dầu nào, nhưng nàng lại cảm thấy tòa lâu tại nơi hẻo lánh này không ngừng toát ra một cỗ khí tức cao xa dị thường.

Vì vậy cảm giác của nàng đối với tòa vọng lâu này càng ngày càng trở nên không lồ.

- Là Mặc Thủ Thành.

Lý Vân Duệ cũng cảm thấy được khí tức cường đại khác thường này, hần ngẩng đầu nhìn chỗ đó, nhẹ nói một câu, sau đó rất tự nhiên rẽ về hướng tây.

Chỉ có vị lão nhân kia mới có thể tản mát ra khí tức như vậy, đối với hần và Bạch Sơn Thủy mà nói thì đây là một loại cảnh báo.

Nếu hần và Bạch Sơn thủy cứ như cũ không để ý đến cảnh báo xông thẳng về phía trước, về dị thường cao xa này sẽ chính thức hóa thành lực lượng quét xuống dưới mà không để ý đến việc đường phố có chịu ảnh hưởng hay không.

Thử một lần chính là chết.

Cho nên hần và Bạch Sơn Thủy không thể đánh cuộc xem vị lão nhân kia có thể hay không thật sự không tiếc bất cứ giá nào toàn lực ra tay. Giờ phút này nếu không phải muốn quay đầu lại đi cùng với quân đội Lương Liên tử chiến, vậy chỉ còn lại Phương Tây là có thể đột phá.

Lúc này đây ngược lại khoảng cách giữa bọn họ với Phương Tây cũng chính là khoảng cách giữa Trường Lăng và thông lộ ở đồng nội gần nhất, vả lại bên trong mảnh đồng nội đó có một nhánh sông Vị Hà.

Bạch Sơn Thủy không tỏ vẻ phản đối, đuổi theo thân ảnh Lý Vân Duệ.

Lúc này không bị phi kiếm tập kích, hai người kề vai sát cánh lướt đi, không phân biệt được ai là chủ tớ.

- Chỗ đó có mảnh bụi cỏ lau rất lớn, trước kia rất nhiều nghi phạm Trường Lăng bình thường cho rằng chạy tới đó rất dễ để đào thoát, nhưng đều đã bị chết ở trong đó, cho nên mảnh bụi cỏ lau ấy cũng được gọi là Tử Nhân Đãng (người chết lay động).

Bạch Sơn Thủy bó lại tóc tai đang tán loạn, tùy ý nói với Lý Vân Duệ. Nàng phát hiện mình thật sự có chút không quen với việc hóa trang thành con gái.

- Tên rất chuẩn xác.

Lý Vân Duệ quay đầu nhìn nàng, ngữ khí càng thêm nghiêm túc nói:

- Người bây giờ nhìn rất đẹp, cho nên ta càng không thể để người rơi vào trong tay của bọn chúng. Nếu như người trốn không thoát, ta nhất định sẽ giết người trước khi người bị bọn chúng bắt được.

Bạch Sơn Thủy hơi ngẩn ra, minh bạch ý tứ trong lời nói của hần. Nếu một nữ tử giống như nàng rơi vào thủy lao Trường Lăng, tao ngộ tiếp theo

chỉ sợ đáng sợ hơn so với nam tử, nhưng mà nàng lại không thèm để ý chút nào, cười cười nói:

- Đa tạ người khách lệ.

Mặt đất còn đang chấn động bất an, xà ngang giữa mái nhà phát ra âm thanh kẽo kẹt khiến lòng người kinh hãi, nhưng tiếng động nguy hiểm đối với nhận thức của hai người đột nhiên biến mất, hết thảy trở nên tĩnh lặng dị thường.

Không người ngăn trở.

Tựa như đôi tình nhân bình thường nào đó sau khi xem hội hoa đăng ra về, hai người bước chậm trên đường trong đêm khuya.

- Một mình một kiếm, những năm này chỉ có sư huynh của ta đi theo ta, bản thân ta đến một gã hảo hữu nam nhân thoáng tiếp cận đều không có.

Áp lực từ bầu không khí dĩ nhiên kinh người, nhưng Bạch Sơn Thủy lại không thèm để ý chút nào, chỉ nhìn hình ảnh dấu vết ẩm đậm trên con đường đá xanh, hờ hững nói:

- Lúc trước, nếu là có nam nhân nào dám nói những lời như vậy với ta, dù là ta không giết hẳn, thì ít nhất cũng phải móc mắt của hắn xuống.

Lý Vân Duệ nhú mày, cảm thấy Bạch Sơn Thủy hơi thô bạo, nhưng nghĩ đến tình cảnh của nàng lúc trước, lại liên tưởng tới lý tưởng trở nên cường đại của nàng, hắn liền hơi cúi đầu, lặng im không nói.

- Bất quá nghĩ đến bản thân trước khi chết, ngay cả một gã tri kỷ cũng chưa từng có, lại chưa từng được một lần trải qua tình yêu nam nữ, thật đúng là tiếc nuối.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười, nói tiếp:

- Hồi thiếu nữ, ta có tưởng tượng về mối tình đầu, nếu có người bất chấp tính mạng mà bảo hộ ta, ta nhất định sẽ thích hẳn. Những năm qua, mặc dù có sư huynh luôn cùng ta kề vai sát cánh chiến đấu, nhưng dù sao đó cũng là sư huynh, vả lại tu vi của ta luôn cao hơn huynh ấy, ngược lại đã từ rất lâu rồi ta mới là người bảo hộ huynh ấy. Cho tới hôm nay, người chính là nam tử đầu tiên bất chấp tính mạng của mình bảo hộ ta như vậy.

Nghe đến đây, hô hấp của Lý Vân Duệ chợt dừng lại, cơ thể có chút khấn trương.

- Người đã cảm thấy ta xinh đẹp, hôm nay nếu đi ra ngoài mà không chết thì chúng ta có thể thử bắt đầu.

Bạch Sơn Thủy khẽ mím đôi môi, tiếp theo tự nhiên nói ra.

- Thử bắt đầu cái gì?

Lúc trước khi thân còn hăm trong sát trận Lý Vân Duệ xem thường sinh tử nhưng giờ đây mặt hắn đột nhiên biến sắc, kêu lên. Hắn quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Bạch Sơn Thủy đang vô cùng vui vẻ, lập tức để ý, tức giận nói:

- Tới thời điểm này rồi mà còn đùa giỡn ta được.

Bạch Sơn Thủy bật cười ha hả, không hề có tí gì gọi là phong phạm thực nữ.

Sau mấy hơi thở, nàng thu lại dáng vẻ tươi cười, nói:

- Ta là Bạch Sơn Thủy, nói một là một, người có khi nào nghe thấy Bạch Sơn Thủy ta nói giỡn?

Lý Vân Duệ ngẩn ngơ, suy nghĩ một chút tính nói gì về sự tình này, nhưng lại không nghĩ được lời nói phản bác gì, gương mặt tức thì đỏ lên,

mím môi tức giận, cố gắng mãi mới rặn ra được hai chữ:

- Nhàm chán!

Nhàm chán sao?

Bạch Sơn Thủy cười mím.

Trong cuộc đời này chỉ sợ chưa có ngày nào thú vị như ngày hôm nay, cũng chưa bao giờ nguy hiểm như lúc này.

Lý Vân Duệ quay đầu đi chỗ khác, không muốn lại cùng Bạch Sơn Thủy nói chuyện.

Đường phố giờ đây tiếp tục không một tiếng người.

Tử Nhân Đăng ở rất xa, Bạch Sơn Thủy cũng đã có thể cảm giác được hơi nước ướt át phát ra từ cỏ lau.

Có tiếng tiêu vang lên từ giữa vùng cỏ lau.

Có người thổi tiêu trong Tử Nhân Đăng.

Tiếng tiêu thấp thoáng, chậm gần như không thành làn điệu, rõ ràng đang giữa mùa hè nhưng lại nghe như côn trùng mùa thu đang gào thét, cánh cỏ lau vô lực bị chấn động bay tán loạn giữa không trung.

Nhưng mà tiếng tiêu như vậy lại là có thêm lực lượng xuyên thấu kinh người, một mực xuyên qua vài dặm đồng ruộng, xuyên qua rất nhiều đạo đường phố, rõ ràng truyền vào trong tai Bạch Sơn Thủy cùng Lý Vân Duệ.

Vốn đã hạ quyết tâm không nói chuyện với Bạch Sơn Thủy, Lý Vân Duệ hít sâu một hơi, nhưng lại nhin không được lạnh giọng hỏi:

- Là ai?

- Trần Giam Thủ.

- Tên thủ giam thần bí của Thần Đô Giám kia.

Bạch Sơn Thủy nói một câu nhưng tách ra làm hai lần ngắn gọn, Lý Vân Duệ cũng nghe được ý trong lời nói của nàng mà kinh ngạc.

Tiếp đó trong nháy mắt, Bạch Sơn Thủy lại cột lại tóc, cười cười nói:

- Có ý tứ... chúng ta từ bên đó xông ra. Trong những người Trường Lăng này, hẳn là người duy nhất ta chưa từng thấy xuất thủ.

- Những người khác người đều đã thấy họ ra tay?

Lý Vân Duệ cau mày, không tin nói.

- Nói ra chỉ sợ người không tin, ngay cả khi ta không cần lộ diện cũng không có nghĩa là ta không ở đó.

Bạch Sơn Thủy khởi động hai tay, lạnh nhạt nhìn hẳn, nói:

- Người đừng quên từ lúc ta xuất sơn hành tẩu thì bản thân đã là đại nghịch, cổ quốc bị diệt rất nhiều năm, mà trước đó ta cũng đã tham dự vô số chiến trường.

Lý Vân Duệ cúi gằm đầu xuống.

Trải nghiệm của Bạch Sơn Thủy dĩ nhiên hơn xa những tu hành giả bình thường, chỉ là... thần bí mặc dù có thú vị, nhưng thường thường cũng có nghĩa là không thể dự đoán được sẽ cường đại ra sao.

Nếu để cho hẳn lựa chọn, hẳn tình nguyện đi đối mặt với nữ tử Trường Lăng cường đại kia cùng toàn bộ Giám Thiên Ti, cũng không muốn giờ

phút này đi đối phó với tên giám sát đầu thần bí đang trong Tử Nhân Đãng.

Bạch Sơn Thủy chấp tay mà đi.

Hắn trầm mặc cúi đầu, đi theo.

- Ngoại trừ sư huynh của ta, người là người đầu tiên có thể không quản sống chết, bất chấp con đường ta đi là tử lộ hay sinh lộ mà đi cùng ta.

Thanh âm của Bạch Sơn Thủy lần nữa truyền vào tai hắn.

Lý Vân Duệ tức giận thêm lần nữa, ngữ khí có phần nặng nề, nói:

- Nhàm chán cực độ!

- Nhàm chán sao?

Lần này Bạch Sơn Thủy nhàn nhạt đáp lại nói:

- Chẳng qua ta không muốn trong lòng người chỉ có tử ý, nếu trên đời không có cái gì vui thì làm sao có thể giúp ta tiếp tục muốn sống?

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4: Nước Chảy Bèo Trôi

Quyển 4: Đấu Tướng Quân

Lý Vân Duệ trong lòng rất để ý, nghiêng đầu nhìn.

Nét vui vẻ trên khuôn mặt lạnh lẽo của Bạch Sơn Thủy lập tức biết mất, trở nên có chút cảm khái khó coi.

Bởi vì thủ đoạn làm việc của nàng so với tu hành giả Kiếm Lô càng thêm liều lĩnh cùng tàn nhẫn, cho nên dù không có sự kiện vừa chiến vừa ca tại Trường Lăng năm trước, hầu như trong mắt tất cả mọi người tại vương triều Đại Tần nàng chính là đại nghịch lớn nhất.

Nàng thành danh rất sớm, uy danh hiển hách, đối thủ lại là đệ nhất thiên hạ, tuổi tác sung mãn, tự nhiên càng làm nổi bật khí độ bề ngễ thiên hạ của nàng.

Dù là lúc này nàng tu vi bị hao tổn, chân nguyên còn không bằng tu hành giả Thất cảnh bình thường, nhưng mà đối mặt với loại khí độ này của nàng, rất nhiều tu hành giả Thất cảnh bình thường chỉ e trước khi chiến đã cảm thấy lo sợ, trước kiếm ý của nàng liền tự nhiên yếu đi vài phần mà không cách nào địch nổi.

Có điều cả đời nàng thân là đại tông sư, lại hành tẩu rất nhiều năm, những chuyện nàng làm nếu không phải là luyện kiếm thì chính là chạy trốn rồi giết người, phiêu bạt như bèo, rồi lại không có bao nhiêu chuyện

tình cảm tốt đẹp mong muốn được làm lại, cũng có rất nhiều chuyện muốn làm nhưng lại chưa một lần kịp thực hiện.

Nàng hiện giờ nói rất nhiều, chỉ là bởi vì nàng đối với chuyện tối nay có thể sống sót hay không, cũng không có bao nhiêu tin tưởng, nếu là chết ở nơi đây thì có rất nhiều tiếc nuối.

Tiếng tiêu thủy chung vẫn loáng thoáng từ bên trong bụi cỏ lau vọng ra, khoảng cách ngày càng gần, tựa như tơ liễu tung bay trong ngày xuân như có như không, dây dưa không dứt làm cho người ta cảm giác rất không thoải mái.

Cái mảnh đất đầy bụi cỏ lau này tên là Tử Nhân Đãng đích thực rất lớn, một mảnh mệnh mỏng, phảng phất muốn lan tràn tới tận chân trời.

- Nhân khẩu Trường Lăng tuy đông, nhưng tỉ lệ xung đột giữa tu hành giả, kiếm sư cùng quân đội lại nhiều hơn bất cứ quốc gia nào, trong sử sách đã ghi chép rất nhiều, cái này chính là cực kỳ hiếu chiến. Tuy rằng Nguyên Vũ dựa vào biến pháp Thương gia, thế cục ổn định, thu thuế nghiêm minh, Quan Trung lại là tám trăm dặm đất đai màu mỡ, mỗi một mẫu ruộng đồng sản xuất có thể nuôi sống một lượng lớn nhân khẩu vẫn còn dư, nhưng mà nếu chỉ có vậy thì một khi thế cân bằng bị phá vỡ, ngược lại tình cảnh sẽ càng thêm gian khó. Chỉ tiếc những người ở Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó quá mạnh mẽ, mà chúng ta lại quá yếu, ngay cả một lần liên thủ chính thức cũng không có, cho nên tam triều mới có thể bị diệt một cách nhẹ nhàng như vậy.

Từ trong hẻm ra đến ngoài phố, tiếng tiêu kia nghe như muốn chỉ dẫn cho người ta đi về phía trước, trên đường không có bất kỳ người nào ngăn trở, Bạch Sơn Thủy nhìn bụi cỏ lau đã gần ngay trước mặt, không nhanh không chậm nói với Lý Vân Duệ đang ở bên cạnh.

Đối với những lời này, Lý Vân Duệ chắc hẳn thấy nó nhàm chán, trầm mặc một lát, nói:

- Tần mặc dù cường thịnh nhưng bên trong cũng bị tổn thương mấy phần, làm sao có thể buông lỏng được.

- Chết tuy nhiều nhưng quy thuận cũng không ít.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười lạnh, nói:

- Chết một trăm mà nạp tám mươi, lúc tam triều bị diệt, Tần mở rộng đất chỉ là bản đồ, mà nhân khẩu Đại đô Trường Lăng trong mấy năm gần gũi đã tăng lên không chỉ gấp đôi, chẳng lẽ do nam nữ Trường Lăng cố hết sức sinh ra?

Lý Vân Duệ lại trầm mặc lần nữa, sau đó chân chính có chút ít khâm phục nói:

- Không phải ai cũng có dũng khí như ngươi, càng có nhiều người cuối cùng chẳng qua là nước chảy bèo trôi.

Hai người đều không quay đầu lại.

Song dù không quay đầu lại, bằng vào tu vi của hai người cũng có thể cảm giác rõ ràng phía sau của bọn họ, trong những ngõ phố nhìn như yên lặng kia đã vô thanh vô thức tuôn ra vô số quân sĩ mặc Huyền Giáp.

Mặc dù mặc những thứ giáp nặng này trên người nhưng những quân sĩ vẫn hành động nhanh nhẹn như thường, thanh quang phản chiếu từ kim loại trên người tràn ngập con phố, che lấp hết mọi khe hở.

Bọn hắn giống như hai con kiến đứng trước cơn thủy triều đen tối, nhưng vẫn trò chuyện vui vẻ như cũ.

Bạch Sơn Thủy tuy rằng cuồng ngạo, song kì thực là người rất cẩn thận, nếu là trước khi di chuyển đi bị bao vây ở chỗ có ít dân cư trong Trường Lăng, nhất định đã sớm bị Bạch Sơn Thủy phát hiện, dân chúng Đại Tần trong phố là lá bùa hộ mệnh tương đối an toàn cho bọn họ.

Đây chính là do tu vi sư phụ thiên tử Mặc Thủ Thành vượt xa Bạch Sơn Thủy ở trên vọng lâu từ xa cố ý biểu lộ sự tức giận, ý muốn nói chỉ cần Bạch Sơn Thủy không đi qua hướng kia, chỉ cần rời xa bá tánh bình dân của Trường Lăng, thì ông sẽ không ra tay.

Cho nên dựa theo phán đoán của Lý Vân Duệ, lúc trước phương vị mà Dạ Sách Lãnh thống soái Giám Thiên Ti lao ra là lựa chọn tốt nhất, hiện tại việc sắp xếp đường đi của địch nhận đã định, cách xa đường phố thì lá bùa hộ mệnh cuối cùng đã không còn.

- Nếu như hôm nay chúng ta có thể đào thoát, mong người không nên hiểu lầm.

Lý Vân Duệ cảm giác được khí tức kim loại lạnh lẽo đằng sau bức tường liên miên bất tận kia, do dự một lát, sau đó trang trọng nói:

- Ta chỉ thực hiện sứ mạng của ta.

Bạch Sơn Thủy nhìn hẩn một cái, khẽ gật đầu:

- Người trung với lệnh vua phó thác, có điều coi như là muốn chết nhưng vẫn có thể lựa chọn muốn cùng ai chết cùng một chỗ.

Lý Vân Duệ lại trầm mặc một lát, thanh âm hơi chần chừ nói:

- Nói thật... ít nhất ta rất kính nể người, cho nên ta hi vọng người có thể sống sót.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười.

Sau đó nàng nhìn chăm chăm Lý Vân Duệ nói:

- Tu hành giả như người tu vi đã đạt đến cảnh giới này, thường thường sẽ ngày càng trầm mê vào lực lượng đơn giản thô bạo, tùy ý dùng một kiếm chiêu nào cũng có thể khiến thiên địa nguyên khí bạo động, cảm giác dùng lực lượng tuyệt đối nghiền ép đối thủ thường làm cho người ta khó mà kháng cự được. Người vậy mà có thể khống chế dục vọng của mình, lại còn tinh tu phi kiếm chi thuật tinh tế tỉ mỉ như vậy thì đúng là ít càng thêm ít, cho nên người với ta là những tu hành giả dùng phi kiếm giỏi nhất trong những năm gần đây. Còn sống, ta sẽ vẫn như trước thu người làm tùy tùng.

Nghe nàng nói như vậy, khuôn mặt Lý Vân Duệ nhanh chóng nghiêm túc lại, thực sự không phải bởi vì ý tứ bao hàm trong lời nói của Bạch Sơn Thủy mà là vì lúc này, từ bụi cỏ lau gần trong gang tấc trước mặt của bọn họ tản mát ra vô số khí tức nguy hiểm cùng với một loại mùi tanh đặc biệt.

Một đạo cuồng phong từ trong bụi cỏ lau đánh ra.

Tiếp theo là vô số thanh âm dữ dội vang lên.

Rất nhiều thanh cỏ lau giòn bị chém vụn, biến thành vô số mảnh cây cỏ theo gió phất phới bay lên trời. Cuồng phong cuốn những mảnh vụn lại phát ra âm thanh rít thê lương, vô số bóng đen xuyên ra.

Lý Vân Duệ ngẩng đầu lên, cẩn thận bình tĩnh nhìn vào khoảng không trong đêm đen, sau đó năm ngón tay phải khẽ run rẩy.

Một tiếng xoẹt nhẹ vang lên.

Phi kiếm của hắn không biết từ nơi nào bay ra, lao thẳng vào những mảnh vụn bên trong cuồng phong.

Sau một khắc, huyết vụ nồng đậm từ trong cuồng phong cùng mảnh vụn bắn ra, còn có số lượng lớn lông vũ màu đen bay toán loạn.

Một đạo bóng đen nặng nề như thiên thạch rơi xuống, rơi vào trước người hần và Bạch Sơn Thủy.

Đây là một loài dị cầm, toàn thân lông đen, giống như là hạc, nhưng thân thể của nó so với loài chim ưng lớn nhất còn muốn lớn hơn gấp mấy lần.

Hai mắt nó đỏ rực điểm lệ như hồng bảo thạch, lúc bay lượn lông vũ màu đen lộn xộn tản mát ra một cỗ khí tức nhẹ nhàng, tựa như khí tức của gió đang lưu động trong đó.

Chẳng qua là ngay khi đầu dị cầm kia vừa rơi xuống, mấy chục con dị cầm giống nó đã rung trời che lấp mặt trời rơi xuống.

Hai mắt Bạch Sơn Thủy nheo lại, ngẩng đầu lên nhìn, nàng có thể khẳng định móng vuốt của những thứ dị cầm này sắc bén không thua gì bách luyện kiếm trong tay những kiếm sư bình thường ở Trường Lăng, vả lại những thứ dị cầm này tụ tập thiên địa nguyên khí rất tự nhiên, tốc độ mỗi một đầu dị cầm so với phi điều bình thường nhanh hơn rất nhiều.

Mỗi đầu dị cầm này giống như một thanh phi kiếm.

Nhưng mà nàng vẫn như trước không có ý định xuất thủ, chỉ lặng yên đứng nhìn.

Chẳng qua ngay lập tức, ở chỗ căn cổ của mấy chục đầu dị cầm liền xuất hiện từng đạo vết máu rậm rạp, tụ thành lớp sương mù máu, huyết nhục đỏ tươi từ vết thương khuếch trương ngày càng lớn, tiếp đó lộ ra xương trắng lạnh lẽo.

Mấy chục đầu dị cầm thống khổ tới cực điểm, thân thể trên không trung điên cuồng giãy dụa, xoay tròn rồi rơi xuống.

Phía sau mấy chục đầu dị cầm, còn có vô số bóng đen cùng loại từ trong cuồng phong với mảnh vụn bay ra, ánh đỏ trong mắt lập lòe, làm cho cả

bầu trời đêm đều tựa như được khảm nạm đầy bảo thạch màu đỏ.

Nhưng ngược lại, Bạch Sơn Thủy lại cúi đầu.

Nàng nhìn về mảnh đất hỗn độn phía trước.

Nước bắn cùng bùn ở trong đó phát ra rung động khác thường.

Hào quang sáng ngời từ trong mắt nàng tuôn ra, tiếp đó nàng không chút do dự xuất kiếm.

Bản mệnh kiếm màu xanh đậm như nước trong đầm bay ra, trước người của nàng kiếm quang không xoáy lên như thác nước xanh thăm, trên bầu trời cũng không có bất kỳ hơi nước ngưng tụ, nhưng trước người nàng những bụi cỏ lau đã bị nghiền nát lại càng rung động mạnh hơn.

Gợn sóng được tạo ra thành từng mảnh thật nhỏ như vẩy cá, nhất thời không rõ tung tích, bắt đầu phát ra kiếm ý sắc bén.

Những gợn sóng bất động này tựa như vô số mảnh kiếm sắc bén được dựng trên mặt đất.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Tiếng huyết nhục khi bị vô số lưỡi dao sắc bén xẹt qua như mở ngực phá bụng vang lên.

Rất nhiều thân ảnh toàn thân ướt sũng nước bùn màu đen sền sệt so với đám dị cầm còn thống khổ hơn đang giãy dụa trên mặt đất, chúng kịch liệt ngã lăn ra, toàn bộ phần bụng đã sớm bị cắt thành một đồng nát vụn, giờ phút này thân thể hoàn toàn biến dạng vì bị cắt đứt đang vụn vẹo cuồn cuộn, thịt nát bay tứ tung.

Mặc dù là Lý Vân Duệ cũng phải tốn không ít thời gian mới có thể nhìn rõ ràng tất cả huyết nhục từ những thân ảnh trong nước bùn cuộn cuộn này

là những con Tích Dịch màu đen lớn như cự thú. Thân thể của chúng giống như cá, lớp da cực kỳ rắn chắc và có tính đàn hồi. Nếu không phải bản thân mình dùng tốc độ cực nhanh, cùng với rất nhiều mảnh giống như sắt sắc bén cắt vào nước, nếu là đao kiếm của kiếm sư bình thường rơi vào trên người chúng, rất có thể rất khó cắt được da nó.

- Bao giờ lúc đầu quân Tần cũng dùng thủ đoạn này?

Hắn lắc đầu, khó hiểu nhìn Bạch Sơn Thủy bên cạnh, hỏi:

- Huấn luyện những dị thú này không dễ, dùng chúng trong khi đại quân giao chiến càng có chỗ hữu dụng, cần gì phải vì đối phó chúng ta mà hao tổn như thế?

Bạch Sơn Thủy trên mặt nổi lên nụ cười lạnh, liếc qua Lý Vân Duệ, nói:

- Hiện giờ ta đã rõ dụng ý của Trịnh Tụ khi bức chúng ta đến nơi này là gì rồi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Chuẩn Xác

- Người trẻ tuổi kia là ai?

Mặc Thủ Thành đang nhìn bao quát Trường Lăng thì bỗng giật mình, ánh mắt tang thương mà cơ trí nhìn đến con phố, nơi mà lúc trước Bạch Sơn Thủy và Lý Vân Duệ lao ra khỏi đó. Với giọng nói ôn hòa và chậm rãi, lão hỏi một tên tướng lĩnh mặc huyền giáp* vừa xuất hiện sau lưng hắn.

*Giáp màu đen tuyền

Tướng lĩnh mặc huyền giáp cực kỳ kính cẩn hướng về người lão nhân đang ngồi ở trên ghế mây cũ này khom người thi lễ một cái, sau đó mới bẩm báo:

- Các ty đều không có tình báo về người này.

Mặc Thủ Thành suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cố hết sức bắt sống!

Sắc mặt người tướng lĩnh mặc huyền giáp biến đổi trở nên hơi khó coi.

Nếu muốn lưu lại tính mạng của một tên đại nghịch như Bạch Sơn Thủy thì không biết sẽ phải trả cái giá lớn đến mức nào nữa? Hơn nữa người vừa mới thành lĩnh xuất hiện kia giống như từ trên trời rơi xuống vậy, người thanh niên trẻ tuổi đó sử dụng thuật phi kiếm quỷ thần khó lường, đêm nay không biết sẽ có bao nhiêu quân sĩ và tu hành giả phải chết vì hắn nữa.

Nhưng mà y cũng biết chắc rằng vị lão nhân này khi nói ra câu đó thì cũng đã cân nhắc qua, việc phải trả cái giá lớn như vậy tất nhiên là đáng giá.

Do đó y nghiêm trang khom mình hành lễ một lần nữa, nhận lệnh nói:

- Dạ!

- Dùng phi kiếm rất tốt, cũng rất là kiên nhẫn. Trong số những người trẻ tuổi ở Trường Lăng cũng không có mấy người đủ kiên trì tu luyện thuật phi kiếm được như thế.

Mặc Thủ Thành nghe tiếng bước chân của tên tướng lĩnh đã rời đi ở sau lưng, lão giống như có chút thương tiếc nhẹ giọng thầm thì.

Vọng lâu vẫn như trước hơi chút rung động, vào lúc này ghế mây dưới người lão đột nhiên vang lên tiếng nứt nhỏ.

Ghế dựa này làm bằng dây mây lâu năm, chỗ ngồi cũng làm bằng trúc già, dùng càng lâu thì càng trơn bóng, như vậy năm hay ngồi càng cảm thấy thoải mái, chỉ là quá lâu thì nó lại dễ dàng bị mục nát.

Những năm qua, cái ghế dựa làm bằng mây mà lão đã ngồi quen này cũng dễ dàng bị đứt gãy đôi chỗ, chỉ là năm nay đặc biệt nó bị đứt gãy hơi nhiều.

Mặc Thủ Thành nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cảm thấy sẽ có điềm xấu xảy ra.

- Là dụng ý gì?

Lý Vân Duệ quay đầu nhìn Bạch Sơn Thủy hỏi.

Lông mày của hắn vẫn còn nhăn lại như trước, nhưng cũng không phải do quần quýt lo lắng về cái vấn đề này. Trong tình huống nhất định phải chết như thế này, hắn cũng không thèm để ý vấn đề như vậy, điều khiến hắn khó chịu là mùi máu thịt tanh hôi gay mũi từ những con thú được quân Tần thuần hóa kia.

- Chỉ một chút mùi máu tanh như vậy thôi cũng không thể thích ứng, xem ra người cũng chẳng có bao nhiêu kinh nghiệm chém giết tàn khốc.

Bạch Sơn Thủy tựa hồ hoàn toàn nhìn ra nguyên nhân làm hắn khó chịu, nàng nở nụ cười hơi chút chế giễu, sau đó nàng mới giải thích vấn đề kia:

- Rất nhiều thứ, bao quát cả chiến trận, cho dù là chuyên gia vũ khí, khi đã tạo ra vũ khí mới thì những vũ khí mới này đều phải trải qua một ít kiểm nghiệm qua thực chiến. Đặc biệt càng là vũ khí mạnh mẽ dùng để đối phó với người tu hành cường đại thì càng phải cần được thử nghiệm.

Lý Vân Duệ nhanh chóng hiểu được ý tứ của Bạch Sơn Thủy, đáp:

- Cho nên thị coi hai chúng ta như một công cụ để thử nghiệm?

- Công cụ để thử nghiệm như ta là rất hiếm có đấy!

Bạch Sơn Thủy kiêu ngạo nở nụ cười lạnh lẽo:

- Thị bày binh bố trận như vậy, chính là muốn dùng tình cảnh của ta bây giờ để truyền tin cho hết thảy mọi người đều biết rằng, mặc dù là đại nghịch như ta đây, ở trong mắt thị cũng chỉ là công cụ bị thị dùng để diễn luyện chiến pháp* và thử nghiệm vũ khí mới mà thôi.

* Phương pháp chiến đấu

- Nhìn sơ qua có lẽ là người nói đúng, thị hoàn toàn không để chúng ta vào mắt, nghĩ rằng chúng ta cũng không gây nổi sóng gió to lớn gì!

Lý Vân Duệ ngẩng đầu lên nói.

Đúng lúc này, trên bầu trời, lông chim màu đen cùng máu tươi bỗng nhiên rơi xuống nhiều hơn lúc trước.

Máu tươi đậm đặc rơi vào bên trong vũng bùn, thậm chí phát ra tiếng vang như tiếng mưa rơi xối xả.

Cũng không phải bởi vì phi kiếm của Lý Vân Duệ lúc này đã nhanh hơn trước.

Hắn dụng phi kiếm cũng giống như lời đánh giá của Mặc Thủ Thành, vẫn như trước dùng chiến pháp kiên nhẫn, mỗi một kiếm đều dùng lực vừa đúng, không lãng phí một tia chân nguyên nào.

Nguyên nhân của chuyện này là do những con chim quái dị kia đang điên cuồng lướt xuống thì chúng lại bắt đầu mổ xé đồng bạn ngay trên bầu trời.

Xa xa, trong đám cỏ lau đang lay động vọng tới từng tiếng quát chói tai và phần nộ rất nhỏ, nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản những con chim quái dị tự loạn trận cước mà tàn sát lẫn nhau.

Khí tức như vậy thậm chí ảnh hưởng đến những con thú kì dị ở trong bốn phía trên mặt đất.

Những con thú kì dị này cũng bắt đầu hỗn loạn, chúng không cắn xé lẫn nhau mà là sợ hãi chiến trường này, có một số con bắt đầu chạy thục mạng vào chỗ sâu trong đám cỏ lau.

- Nghe nói Mân Sơn Kiếm Tông có vùng đất gọi là Thần Ma Dưỡng Thực Tràng, Trịnh Tự và Nguyên Vũ muốn dựa theo thủ đoạn này của Mân Sơn Kiếm Tông. Trịnh Tự nhất định là cảm thấy thủ đoạn đó không tệ. Những con súc vật này có thể xuất hiện ở trên chiến trường, để cho các

vương triều khác nhìn thấy một lực lượng khác mới xuất hiện ở Trường Lăng. Chỉ đáng tiếc là thị đã nghĩ đến một kết quả quá tốt đẹp rồi.

Bạch Sơn Thủy phát ra tiếng cười lớn chế giễu càn rỡ:

- Những con súc vật này có lẽ chưa bao giờ gặp qua sát tinh chân chính, chẳng phải chỉ có thể dùng để hù dọa những kẻ tầm thường thôi sao?

Lý Vân Duệ nhìn nàng một cái, lắc đầu nói:

- Thật vô vị.

Bạch Sơn Thủy cũng liếc mắt nhìn hắn:

- Thú vị chứ! Bởi vì bọn họ có thể nghe được chúng ta, từng lời nói của chúng ta từ đầu tới đuôi nhất định sẽ truyền tới tai Trịnh Tự.

Lý Vân Duệ trầm mặc chốc lát mới nói:

- Nhưng cuối cùng chúng ta vẫn phải chết, loại cười nhạo trước khi chết này thì có ý nghĩa gì cơ chứ?

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười, mang theo một loại ý tứ đùa bỡn, nói:

- Nếu lỡ chúng ta có thể sống rồi đi thì sao?

Lý Vân Duệ không đáp lại lời nàng, ngẩng đầu nhìn về bầu trời đêm phía trước, nhẹ giọng nói:

- Đến rồi.

Những con chim quái dị màu đen kia hầu như che lại bầu trời đã tiêu tan do tự loạn, còn sót lại chính là vô số đám thịt sống còn tỏa ra hơi nóng của máu tươi, bầu trời đêm lúc này không còn như tấm vải màn sân khấu chỉ có

một màu đen của máu, mà bây giờ trên cái màn vải đó còn xuất hiện vô số tia sáng lấp lánh màu xanh lục đầy diễm lệ.

Trong nháy mắt khi Lý Vân Duệ nói ra hai chữ trên, những tia sáng lấp lánh này đã lướt qua khoảng cách mấy trăm trượng, lao tới khoảng không phía trên đầu của hắn và Bạch Sơn Thủy.

Những tia sáng lấp lánh màu xanh lục mỹ lệ này chính là những mũi tên, còn chưa rơi xuống đất, chúng đã vỡ vụn ra giữa không trung.

Không có bất kỳ thiên địa nguyên khí nào xung kích xuống mặt đất, chỉ có một loại chấn động theo tần số rất cao do những mũi tên này vỡ vụn mà sinh ra.

Có một loại âm thanh không thể nghe thấy bao phủ khắp nơi.

Đồng tử Bạch Sơn Thủy trong nháy mắt co rút lại, trong đôi mắt ngấn nước long lanh và trên khuôn mặt cực kì tái nhợt của nàng, bỗng hiện ra rất nhiều ánh sáng màu đỏ.

Những ánh sáng màu đỏ này đều không phải do khí huyết lưu thông mà thành, mà bắt nguồn từ việc những mạch máu cực nhỏ vỡ tung ra.

Chân nguyên và khí huyết trong cơ thể nàng mặc dù chịu sự khống chế của nàng, nhưng cái loại chấn động quỷ dị kia, gây ra một luồng khí tức tử vong từ chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng phát ra bên ngoài da và lan tràn toàn thân.

Nàng không có cách nào chống cự loại sức mạnh này, có cảm giác như cả người sắp vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ vậy.

Nhưng cũng chính vào lúc này, bàn tay của Lý Vân Duệ đã đặt lên vai nàng.

Trên tay của hắn cũng truyền tới một loại chấn động cao tần*.

* Chấn động có tần suất rất cao

Chỉ trong tích tắc, Bạch Sơn Thủy đã thoát khỏi bóng tối tử vong.

- Tại sao lại có thể như vậy được?

Tuy rằng bên trong cơ thể vẫn còn cảm giác khó chịu khiến cho Bạch Sơn Thủy hơi muốn nôn mửa, nhưng nàng lập tức hít vào một hơi thật sâu, rồi nhìn Lý Vân Duệ hỏi.

Có thể biết phương pháp ứng phó, nghĩa là Lý Vân Duệ đã sớm biết sự đáng sợ của loại vũ khí này, hơn nữa hắn cũng hiểu thấu triệt loại vũ khí này.

- Âm Phù tiên!

Sắc mặt Lý Vân Duệ so với Bạch Sơn Thủy còn khó coi hơn, hắn dẫn từng chữ một và dùng ngữ khí chỉ có hắn và Bạch Sơn Thủy nghe được mà nói tiếp:

- Triều của ta nghiên cứu loại thuật khí này đã mấy chục năm, chỉ là vẫn chưa có tiến triển mang tính đột phá. Đối với tu hành giả cường đại hiểu rõ được nguyên lý loại phù khí này thì cũng không khó phá giải nó, nhưng đối với tu hành giả và binh sĩ có lượng chân nguyên lực hơi yếu thì chúng lại là tai họa.

Bạch Sơn Thủy cau mày, nàng rất hiểu tâm tình lúc này của Lý Vân Duệ.

Vương triều Đại Sở là vương triều chế tạo phù khí mạnh nhất thiên hạ, phù khí cũng là căn cơ sinh tồn của đất nước hắn. Trước khi Nguyên Vũ đăng cơ, tất cả phương thức chiến đấu của quân Tần có thể nói là lấy kiếm làm chủ, lấy kiếm tranh thiên hạ. Sau khi Nguyên Vũ đăng cơ được ba

năm, Trường Lăng đã bắt đầu thành lập xưởng chế phù khí, nhưng dù tập trung rất nhiều nhân tài vật lực, cơ sở tích lũy làm sao có thể so sánh với những xưởng chế tạo của vương triều Đại Sở.

Lúc trước trong Lộc Sơn hội minh, vương triều Đại Tần bày ra một ít phù khí cường đại trước mặt ba đại vương triều còn lại.

Lửa nóng của những mũi tên kia thậm chí đủ để hòa tan đá núi, hơn nữa hiện tại lớp sau đã vượt lớp trước, nó đã mạnh hơn Âm Phù tiên của Sở vương triều, căn cứ vào điều này thì rất dễ dàng suy ra một kết luận.

Ly Lăng Quân có thể trở lại quê hương làm vua, y phải trả một cái giá còn cao hơn nhiều so với sự tưởng tượng của người ngoài cuộc, thậm chí y còn bán đi toàn bộ lợi ích của vương triều Đại Sở!

Bạch Sơn Thủy rõ ràng rằng lúc này Lý Vân Duệ lo lắng nhất chính là sau khi chuyện phát sinh ở đây truyền về Sở, những người kia của vương triều Đại Sở sẽ phản ứng với tân hoàng đế ra sao, có phát sinh rung chuyển dữ dội gì hay không?

Đây mới thực sự là kế sách một ná bắn mấy chim.

- Mỗi một nước cờ của Trịnh Tụ đều có nhiều thâm ý, nếu nói đến sự tính toán nham hiểm như vậy thì theo ta không ai có thể bì kịp thị về khoản này.

Hồ hấp của Bạch Sơn Thủy đã hoàn toàn ổn định, đối với nàng sinh tử một đường vừa rồi dường như không có tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì, nàng lại cười lạnh tiếp tục chế giễu một câu rồi nói tiếp:

- Đã có vô số người chịu thiệt trong tay thị, người cũng không cần quá lo lắng cho thân phận của các người.

Lý Vân Duệ nhú mày.

Hắn không trả lời.

Cũng không phải là hắn không phát hiện ra trong lời nói của Bạch Sơn Thủy mang ý tốt khuyên nhủ, mà là lúc này tiếng tiêu vẫn đang mơ hồ truyền vào trong tai đột nhiên biến mất.

Cũng trong nháy mắt khi tiếng tiêu vừa ngừng, một đường kiếm quang hơi mỏng màu trắng xám, nó mang theo một luồng sát ý âm lãnh khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung theo gió phóng tới.

Phi kiếm của Lý Vân Duệ xé gió rơi xuống, đón lấy thanh phi kiếm màu trắng xám kia, hai thanh kiếm nhỏ trên không trung biến ảo mấy phương vị, nhưng chúng vẫn như trước không thực sự tiếp xúc nhau, tiếp theo từng thanh bay lượn về phía sau hắn.

Bạch Sơn Thủy không nhìn chuôi phi kiếm trắng xám mà bình tĩnh nhìn về phía trước.

Trong đám cỏ lau lầy lội, trộn lẫn vô số máu thịt vụn, một nam tử mặc áo dài đỏ thẫm chậm rãi xuất hiện trước mắt nàng và Lý Vân Duệ.

Nhìn nam tử cao gầy nhưng tràn ngập mùi vị làm người khác không thoải mái, Bạch Sơn Thủy trào phúng nói:

- Thì ra người cũng dùng phi kiếm tốt đến thế?

Thần sắc trên mặt Lý Vân Duệ biểu hiện càng ngưng trọng.

Nam tử mặc áo dài đỏ thẫm này chính là vị Giám thủ Thần Đô giám thân bí kia.

- Người không phải người Tần, nhưng khả năng sử dụng phi kiếm so với hầu hết kiếm sư ở Trường Lăng còn tốt hơn nhiều, người cũng không dễ dàng gì mới làm được như thế!

Bạch Sơn Thủy nhìn vị Trần Giám thủ đang trầm mặc không nói kia, lại tiếp tục chế giễu một câu.

Lý Vân Duệ ngẩn ra, không nhìn được quay đầu nhìn về Bạch Sơn Thủy.

Hắn thường ngày căn bản không đi lại ở bên ngoài, vì lẽ đó tự nhiên không biết một ít bí mật.

Kẻ quanh năm đều ngồi ở trong xe ngựa hoặc là trong thính đường âm u, do vậy sắc mặt của vị Trần Giám thủ kia có chút trắng xám bất thường, y chậm rãi ngẩng đầu lên.

Y liếc mắt nhìn Bạch Sơn Thủy, tiếp theo lại nhìn thanh phi kiếm màu trắng xám bay trở về đến trước người mình, nhẹ nhàng nói:

- Đúng là không dễ dàng gì, vì lẽ đó thanh phi kiếm này của ta liền gọi Bạc Mệnh Kiếm.

Nghe lời nói của hắn, ánh mắt Lý Vân Duệ không khỏi rơi vào trên thanh kiếm kia.

Thanh kiếm kia xác thực trắng xám mỏng nhẹ như giấy.

Mệnh mỏng như giấy, tên kiếm rất chính xác.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6: Cam Lòng Bại

Bạch Sơn Thủy nhìn thoáng qua chuôi phi kiếm màu trắng mỏng như tờ giấy này, lạnh nhạt nói với Lý Vân Duệ:

- Nó là của người.

Lý Vân Duệ nhú mày nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ chậm rãi gạt đầu.

Khóe miệng Bạch Sơn Thủy nở nụ cười cao ngạo:

- Mặc kệ xảy ra chuyện gì, theo sát ta.

Sau đó, nàng quay người.

Ngay khi nàng quay người, bầu trời đen kịt bỗng sáng lên bởi vô số bó đuốc, giống như toàn bộ xung quanh Trường Lăng đối diện nàng đều được thiêu đốt, sáng rực lên.

Từ trong biển lửa, một tu hành giả có thân hình như được đúc từ sắt, đi từng bước kiên định, đều đều từ trong đám người đi ra.

Bạch Sơn Thủy lãnh đạm, trào phúng nói:

- Lương Liên, ta đang muốn tìm người thì người lại dám tới tìm ta?

Thần sắc Lương Liên hờ hững không thay đổi, đôi giày màu đen ổn định đạp lên đất trước mặt, sóng khí dưới chân tràn ra trên nền đất đen, như đóa đóa hắc liên nở rộ.

- Nực cười, người Tần thật là kiêu ngạo.

Bạch Sơn Thủy thấy Lương Liên không lên tiếng, càng thêm cay nghiệt cười nhạo nói:

- Cho dù là lính đối với lính, tướng đối với tướng thì người cũng không đủ tư cách. Thân Huyền ở chỗ nào? Sao hãn không dám tới gặp ta?

Lương Liên như trước không trả lời, hãn tiếp tục dùng dáng đi ổn định đi về phía trước, khi đứng cách Bạch Sơn Thủy khoảng hơn mười trượng rồi mới bình tĩnh đưa tay phải ra.

Trong thiên địa bỗng vang lên một tiếng "oanh" chấn động.

Mọi người lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức tràn ngập cực kỳ tinh thuần của vật bản mệnh.

Một luồng ô quang như được kéo dài ra từ cánh tay hãn, luồng ánh sáng phình to rồi thu nhỏ, sau đó biến thành một thanh kiếm quang bản rộng thẳng tắp màu đen.

Thân kiếm một mặt có hình dạng trầm dày như vách đá đen nhánh bên bờ sông, mặt kia lại là hình gợn sóng nhộn nhạo, như có ngàn vạn con sóng đục ngầu đang chuyển động.

Hãn nâng kiếm ngang ngực, sau đó lạnh lùng nói:

- Mời.

Tiếp đó, hãn không hề chậm trễ nào lập tức xuất kiếm.

Vô số thiên địa nguyên khí điên cuồng dẫn động vào thanh bản mệnh kiếm, xung quanh hần đường như xuất hiện một con đê uốn khúc quanh co.

Thân thể hần cùng bản mệnh kiếm trong tay tản mát ra lực lượng mỗi lúc một mạnh, có điều cỗ lực lượng này vẫn chỉ súc tích ở bên trong khúc đê kia.

Một kiếm này, chính là thức mạnh nhất trong Vi Yển Kiếm Kinh mà ngày đó hần dùng để đối chiến với Tiết Vong Hư, Quyết Đê Kiếm.

Tinh yếu của một kiếm này ở chỗ không ngừng áp xúc, cuối cùng khi đê lớn vỡ, tất cả lực lượng liền bùng phát.

Ngày đó, Tiết Vong Hư dùng Bạch Dương Thiêu Giác để ứng đối, không cho con đê này vỡ, mặc dù có vỡ nhưng cũng không cho cơn hồng thủy đơn giản trút về phía chính mình, mà khiến chúng đổ sang hai bên rồi biến mất.

Nhưng đối mặt một kiếm như vậy, nụ cười của Bạch Sơn Thủy càng thêm trào phúng:

- Đối mặt với ta mà người lại dùng một kiếm này, có lẽ người đã quên mất rằng ta chính là Cung chủ Vân Thủy Cung.

Nàng không xuất kiếm trước mà chỉ chờ đợi.

Lông mày Lương Liên nhíu lại, những đám mây trên bầu trời đêm đột nhiên bay toán loạn, kiếm thể đã thành, phía trước người hần vang lên tiếng nổ kinh khủng, con đê lớn vô hình vỡ toang, một cỗ lực lượng cuồng bạo ầm ầm nổ ra, phóng tới Bạch Sơn Thủy.

Thiên địa nguyên khí xung chấn khiến tất cả bó đuốc cầm trong tay quân sĩ ở phía xa sau lưng Lương Liên lập tức cháy mạnh hơn, đồng thời lửa đuốc bị thổi bật về phía sau, phát ra âm thanh vù vù.

Có thể nói, lực lượng, khí thế một kiếm này là hoàn mỹ, dường như nó không phải do lực lượng con người phát ra.

Có điều, đối mặt một kiếm như vậy, Bạch Sơn Thủy thậm chí không xuất kiếm của mình.

Tay trái của nàng khẽ vuốt một cái trong không trung.

Vài giọt nước óng ánh từ đầu ngón tay của nàng như trân châu óng ánh toán loạn bay ra, sau đó biến thành những dòng nước óng ánh giống như băng.

Những dòng nước óng ánh chảy này nếu so với đê vỡ tạo ra sóng đục cuồn cuộn kia thì có vẻ vô cùng nhỏ yếu, song khi cả hai chạm nhau thì sóng đục cuồn cuộn bá đạo kia lại không thể tiến lên, chỉ có thể xoay tròn cách người nàng mấy trượng.

Trước người nàng đang trống rỗng bỗng xuất hiện vòng xoáy nước lớn bằng tòa nhà đang kịch liệt xoay tròn.

Trong bóng đêm, rất nhiều tu hành giả Trường Lăng như nín thở, không nói tiếng nào.

Giữa lúc này, tiếng của Trần Giam Thủ lại vang lên.

Ánh lửa ở biên giới Trường Lăng cũng không chiếu được quá xa, ánh lửa xa xôi càng làm nổi bật thân ảnh một người bình thường ít khi xuất hiện trước mặt người khác. Thân ảnh vị Ti thủ Thần Đô Giám mỗi lúc một thêm vẻ âm u trầm lạnh, sắc mặt y vẫn như cũ mang theo một loại cảm giác chán chường khó tả.

- Ngày xưa, trong thiên hạ, không người nào có thể vượt qua Vân Thủy Cung nước Ngụy về thủ đoạn điều khiển nước. Ngày nay, cũng không có người nào có thể vượt qua Bạch Cung chủ.

Y chăm chú nhìn Lý Vân Duệ, giọng nói trầm thấp nhưng rõ ràng:

- Chỉ là người có từng nghĩ tới, Lương đại tướng quân thân kinh bách chiến nhưng vì sao lại dùng kiếm thế như vậy trước mặt Bạch Cung chủ không?

Lý Vân Duệ bình tĩnh nhìn y, nói:

- Ta không muốn nghĩ, bởi vì chuyện đó không liên quan đến ta.

Khi hãn mở miệng nói tiếng thứ nhất thì trong bóng đêm, lập tức giữa hãn và Trần Giam Thủ xuất hiện hai đạo kiếm quang mắt thường không cách nào nắm bắt, tiếp theo một đóa hoa lửa chói mắt bất ngờ nở rộ.

Hai thanh phi kiếm đều theo sự chấn động của sóng khí, không ngừng rung động lắc lư, từ trong đóa hoa lửa chui ra.

Chỉ cần Lý Vân Duệ có một chút phân tâm hay tâm tình có một ít chấn động, có lẽ giờ phút này hãn đã chết.

Lông mày Trần Giam Thủ nhíu lại thật sâu.

Y xác định người trẻ tuổi vô danh ở Trường Lăng này đúng là kinh địch bình sinh hiếm thấy.

Tay trái khẽ vuốt liền có thể đơn giản hoá giải một kiếm bá đạo vô song của Lương Liên, nhưng lúc này lông mày Bạch Sơn Thủy cũng nhíu lại thật chặt.

Nàng thu liễm bộ dáng vui vẻ trào phúng cùng khinh thường, cau mày nói:

- Ngay cả Tiết Vong Hư cũng không địch lại, người làm sao có thể mạnh lên như vậy?

Lương Liên nhìn vòng xoáy xoay tròn, trên mặt ngoài vẻ lạnh lùng ra cũng không biểu lộ vẻ gì khác:

- Tại sao ta lại phải tỏ ra mạnh mẽ hơn Tiết Vong Hư?

Theo câu nói ra khỏi miệng hắn, trong trời đất lần nữa vang lên mấy tiếng nặng nề mà vang dội.

Tiếng thứ nhất như tiếng sét vang lên từ chính dưới chân hắn.

Đôi giày chiến bằng da trâu màu đen của hắn mặc dù bền chắc cũng nổ tung thành vô số mảnh, mảnh đất ẩm ướt hơi mềm trong bãi cỏ lau nhận lấy sự chấn động với sức lực khủng khiếp từ đôi chân của hắn, trở nên cứng rắn và vững chắc hơn cả con đường lát đá xanh ở Trường Lăng.

Mặc dù hai chân hắn cứng như sắt, nhưng vào lúc này, theo sự phát lực thì huyết nhục cũng nứt, sau đó nhỏ ra rất nhiều giọt máu tươi.

Dưới chân hắn xuất hiện hai dấu chân đỏ thẫm, mà thân thể hắn giống như đã trực tiếp vượt qua không gian, xuất hiện phía trước vòng xoáy xoay tròn.

Tay phải hắn cầm bản mệnh kiếm đâm thẳng vào vòng xoáy, tiếng nổ mạnh nặng nề thứ hai lại đến từ chính chuôi kiếm của hắn.

Quyền trái của hắn mạnh mẽ đánh lên chuôi kiếm của mình.

Một cỗ lực lượng kinh khủng truyền dọc theo chuôi kiếm vào thân kiếm.

Một nửa phù văn hình gợn sóng trên thân thanh bản mệnh kiếm như bị chấn bay ra, kiếm ý cuồng bạo dọc theo thân kiếm bắn về phía trước.

Tiếng nổ nặng nề thứ ba không hề bị gián đoạn vang lên.

Trong khoảnh khắc, vòng xoáy cao lớn như toà lâu lập tức sụp đổ.

Vô số sóng nước biến thành vô số thanh kiếm đè xuống không khí phía trước, như ngọn núi, bức tường đè xuống Bạch Sơn Thủy.

Phía trước Bạch Sơn Thủy đều là kiếm.

Bầu trời trước mắt nàng xuất hiện ngàn vạn thanh kiếm.

Thế nhưng giữa những thanh kiếm này, đáng sợ nhất là thanh kiếm đã bỏ đi phù vân, tựa như bờ đá ngăm đen kia. Ngàn vạn đường thủy kiếm bay giữa không trung, tất cả thiên địa nguyên khí tạo thành do kiếm đạo đều tập trung vào thanh kiếm trên tay Lương Liên.

Bạch Sơn Thủy xuất kiếm.

Trường kiếm trong tay nàng giống như bích đầm thâm u được nàng đâm thẳng về phía trước.

Trên thân kiếm, thiên địa nguyên khí chuyển động một cách kỳ diệu. Khi nó mới chỉ tiến về phía trước vài thước, nghìn vạn đường thủy kiếm trước người của nàng tựa như băng tuyết bị hòa tan hóa thành dòng nước chảy óng ánh, sau đó hội tụ thành bức tường.

Giữa nàng và Lương Liên xuất hiện một bức tường nước óng ánh.

Khuôn mặt Lương Liên không có bất kỳ thay đổi nào, hãn vẫn trầm mặc như trước, cầm kiếm đâm tới, không hề thay đổi thế kiếm.

Mũi kiếm ngăm đen cùng bức tường nước óng ánh chạm vào nhau, một tiếng nổ mạnh nặng nề lại lần nữa vang lên. Bức tường nước văng tung toé tản ra bên ngoài, mũi kiếm ngăm đen vẫn tiếp tục đâm về phía trước, sau đó chạm vào mũi kiếm màu xanh đậm của Bạch Sơn Thủy.

Hai mũi kiếm chạm nhau, một điểm tinh quang loé lên, như có một ngôi sao nhỏ được tạo ra ở đó.

Hô hấp Lương Liên dừng lại, một tiếng kêu đau đớn bật ra từ giữa hai môi, cả người hần biến thành màu huyền thiết, da thịt bên ngoài chợt lóe sáng như ánh kiếm, sau đó thân hình hần dừng lại.

Một vòng sóng khí vây quanh thân thể hần nổ tung, mặt đất rung động lan ra bên ngoài.

Bạch Sơn Thủy được bao bọc trong sóng khí bay ngược ra sau, nện mạnh xuống mặt đất rồi nàng như một khối đá màu trắng bắn tung lên không trung.

Vô số âm thanh xoẹt xoẹt vang lên phía sau nàng.

Vô số cỏ lau trong cuồng phong bị kiếm khí trên người nàng xoắn nát thành từng mảnh nhỏ, giống như vụn tuyết bay múa đầy trời.

Ngay khi rơi xuống đất rồi lập tức bắn lên, Bạch Sơn Thủy không chế được thân ảnh, thân thể tuy rằng vẫn như trước bay ngược về phía sau nhưng đã giữ được tư thế đứng thẳng.

Chỉ là trên môi nàng thấm ra mấy tia máu.

Mặt nàng tái nhợt, trong bóng đêm, áo trắng trên người nàng lại càng đặc biệt trắng, màu đỏ của máu nhỏ xuống áo trắng trông hết sức chói mắt.

Lúc này, năm đạo bóng kiếm giống như cuồng phong điên cuồng nhảy múa phóng vượt qua người Lý Vân Duệ.

Trên áo bào của Lý Vân Duệ xuất hiện năm vết rách.

Có sợi máu nhàn nhạt từ vết rách chảy ra.

- Thì ra người mạnh như vậy.

Trần Giam Thủ vẫn mang cái bộ dạng chán chường kỳ dị như trước, khẽ ngẩng đầu nói một câu này.

Lúc này, không biết những lời nói của y là đang khen ngợi Lý Vân Duệ chỉ chịu một chút ít tổn thương da thịt khi ngăn cản một kích kia hay là đang nói đến việc Lương Liên chỉ dùng một kiếm đã đánh bay Bạch Sơn Thủy.

Thanh âm của y vang lên, Lương Liên vẫn như trước lạnh lùng cầm kiếm, nhìn Bạch Sơn Thủy trên không trung.

Nhìn bóng lưng trầm lạnh như thiết của hãn, tất cả quân sĩ ở xa phía sau đều từ trong chấn động tỉnh táo trở lại.

Rốt cuộc, bọn họ cũng hiểu được vì sao ngày đó tướng quân của mình lại thua Tiết Vong Hư nhưng sau đó hãn vẫn lạnh lùng, không chút biến hóa nào như vậy.

Bọn họ rốt cuộc cũng hiểu được vì sao ngày xưa vị tướng quân này không hề quá mức xuất sắc so với đồng liêu, nhưng trong mấy cuộc đại chiến thì hãn lại nằm trong danh sách những người còn sống sau cùng.

Bởi vì hãn cam lòng bại.

Cũng là hai kiếm như nhau nhưng lại thể hiện ra uy lực hoàn toàn khác nhau.

Lương đại tướng quân mạnh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của rất nhiều người.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7: Hai Bên Cùng Bại

Bạch Sơn Thủy lại rơi xuống đất một lần nữa, bị lực lượng kinh khủng đánh vào, hai chân nàng cày trên mặt đất hai cái rãnh thật sâu.

Ổng tay áo bên phải của nàng đã hoàn toàn rách nát, khí huyết lượn lờ trên đôi tay trắng nõn như ngọc, như hoả diễm đỏ tươi đang thiêu đốt.

Nàng ngẩng đầu lên, bắt đầu ho khan, máu loãng tràn ra khoé miệng, sắc mặt thì càng ngày càng lạnh nhạt.

"Một kiếm này, người thắng. Nếu là một trận so kiếm bình thường thì ta đã nhận thua nhưng tối nay không phải so kiếm mà là quyết đấu sinh tử."

Khi âm thanh này vang lên, mặt đất dưới chân nàng bỗng lún xuống trong im lặng, tạo thành một cái hố hình tròn hoàn mỹ. Sau đó, thân ảnh của nàng từ từ biến mất vào trong đó.

Nàng bắt đầu chạy thật nhanh, nhắm thẳng hướng Lương Liên mà chạy. Mặt đất không ngừng xuất hiện từng cái hố hình tròn hoàn mỹ. Ai cũng có thể tượng tượng được trong đó ẩn chứa lực lượng trùng kích kinh khủng như thế nào, vậy mà lại không có bất kỳ âm thanh nào vang lên. Chỉ có vô số tia nước thấm ra từ trong đồng bùn đất, bất chấp lực lượng cường đại đang đè xuống mà bay lên.

Ngay khi Bạch Sơn Thủy di chuyển thì trong không gian trời bắt đầu mưa, nhưng mà trận mưa này lại từ mặt đất hướng lên bầu trời, tràn đầy khí

tức nghịch thiên.

Lý Vân Duệ ngẩng đầu lên, bình tĩnh và chăm chú nhìn cái tên thủ lĩnh giám thị trong bóng tối kia, nghiêm túc hỏi: "Người muốn cùng chết với ta sao?"

Khi những lời này vừa vang lên thì đồng thời phi kiếm trước người y cũng đã bắt đầu tăng tốc một cách kinh khủng.

Một đường kiếm thẳng tắp xuất hiện giữa y và Trần Giam Thủ.

Phi kiếm của y chỉ thuần túy bay theo một đường thẳng , nhắm ngay vào cổ họng của Trần Giam Thủ.

Trước đó, phi kiếm của y luôn bay theo kiểu lơ lửng chập chờn, làm cho người ta khó có thể nắm bắt được quỹ tích của nó. Nhưng lúc này nó chỉ thuần túy bay theo một đường thẳng tắp, và tất cả mọi người đều nhận thấy phi kiếm của y cực nhanh.

Cảm nhận được kiếm ý của một kiếm này, con mắt Trần Giam Thủ híp lại, tuy vậy hắn vẫn không triệu hồi phi kiếm của mình. Tay phải khẽ nhúc nhích, phi kiếm của hắn cũng bay một đường thẳng tắp về phía trước, bay sát qua phi kiếm của Lý Vân Duệ và cũng nhắm thẳng vào cổ họng đối phương.

Cũng ngay trong tích tắc này, một thân ảnh già nua xuất hiện từ bụi cỏ sau lưng y, xuất kiếm, một đạo kiếm quang màu xám tản ra khí tức mốc meo chém về phía phi kiếm Lý Vân Duệ.

Đây không phải so kiếm, mà là quyết sinh tử.

Cho nên tại thời khắc này, Trần Giam Thủ cũng không cần phải một mình đối phó với phi kiếm Lý Vân Duệ

Hắn cũng có tuỳ tùng gần đây, hơn nữa tuỳ tùng này còn cường đại hơn so với một kiếm sư bình thường.

...

Đôi mắt Lương Liên cũng híp lại thành một đường nhỏ, nhìn Bạch Sơn Thủy đang dùng tốc độ khủng khiếp xông đến phía mình. Tuy có chút không hiểu được nhưng hắn lại không hề chần chờ. Đôi lông mày như đao khắc chậm rãi nhếch lên, sau đó thanh kiếm bản mệnh trong tay hắn từ từ được nâng cao lên, giơ cao hết cỡ rồi liên tiếp hung hăng đánh xuống tàn ảnh Bạch Sơn Thủy ở phía trước.

Oanh một tiếng trầm đục.

Tuy là kiếm thế nhưng lại giống như như một cây côn ngăn trời đánh về phía đầu Bạch Sơn Thủy.

Tất cả tàn ảnh biến mất.

Cơn mưa nghịch thiên bị một cỗ lực lượng khổng lồ đánh tan chỉ trong nháy mắt, thân ảnh Bạch Sơn Thủy liền hiện ra rõ ràng. Áo bào trên người nàng bị kéo hết cỡ về phía sau, vóc dáng kinh người lộ ra không sót một thứ gì. Thanh kiếm đang chém về phía Lương Liên của nàng bị đánh rơi, thân thể nàng cũng đập mạnh xuống đất, lùi về phía sau.

Trong đôi mắt Lương Liên xuất hiện một tia lãnh ý. Hắn trầm ổn tiến về trước một bước, thanh kiếm trong tay được giơ lên thêm lần nữa.

Nhưng mà cũng ngay trong nháy mắt này, đồng tử trong mắt hắn co rút lại.

Bạch Sơn Thủy liền lùi lại mười bước.

Mỗi bước của nàng đều hoàn mỹ đạp lên những cái hố tròn lúc trước.

Theo từng bước chân của nàng, trong từng cái hố nhỏ đều phun ra một đạo bọt nước màu trắng.

Mười đạo bọt nước màu trắng đều phóng tới Lương Liên.

Lương Liên quát lên một tiếng chói tai, thân kiếm chém ngang.

Mười đạo bọt nước bạch sắc chồng lên nhau, trùng trùng điệp điệp đánh lên kiếm quang trước người hắn.

Mười cổ lực lượng khổng lồ liên tục chồng lên nhau, tạo ra chấn động truyền từ thân kiếm đến cơ thể của hắn.

Thân thể Lương Liên nổi lên hào quang màu đen của sắt. Song, khi đạo man lực thứ bảy trùng kích lên kiếm của hắn thì rốt cuộc hắn đã không thể nào ngăn cản được, một tiếng kêu đau đớn vang lên, cả người hắn bay rớt ra ngoài.

Phụt một tiếng, thân thể của hắn còn chưa rơi xuống đất, một ngụm máu đã phun ra từ trong miệng.

...

Kiếm quang màu xám tản ra khí tức mồi meo chuẩn xác chém xuống phi kiếm của Lý Vân Duệ.

Nhưng mà cũng ngay trong chớp mắt này, thanh phi kiếm của Lý Vân Duệ đã phân thành hai.

Hai thanh phi kiếm giống như có sinh mạng chém về hai động mạch chủ trên cổ của Trần Giam Thủ.

Một tiếng quát chói tai không thể tin vang lên từ thân ảnh già nua kia. Kiếm quang màu xám mang theo một tàn ảnh, định chém vào cả hai thanh phi kiếm chỉ trong một lần.

Nhưng sau một tiếng chấn động vang lên, kiếm quang màu xám chỉ đánh bay được một đạo phi kiếm thì ngay lập tức bị chấn văng lên. Ngược lại, đạo phi kiếm còn lại giống như được rót vào thêm lực lượng, tốc độ tiến về phía trước của nó nhanh hơn mấy phần!

Thân thể Trần Giam Thủ bay qua một bên.

Ngay khi phi kiếm của Lý Vân Duệ phân thành hai, thân thể của hắn cũng đã bay qua một bên, đồng thời phát ra tiếng hú gọi phi kiếm đang bay về phía Lý Vân Duệ. Thanh phi kiếm mang theo luồng khí tức điên cuồng quay trở về.

Nhưng dù thân thể nhanh nhạy hay là gọi thanh phi kiếm quay về để đuổi theo thì cũng đều không kịp tốc độ thanh phi kiếm của Lý Vân Duệ. Chỉ trong một hơi thở, cảm giác lạnh lẽo trên thanh phi kiếm đã chạm đến da thịt Trần Giam Thủ, nhắm động mạch chủ dưới da của hắn mà đâm vào.

Mắt thấy mình không có khả năng ngăn trở một kiếm này, vẻ mặt Trần Giam Thủ trở nên xám như tro, nhưng trong ánh mắt hắn vẫn không hề có nét sợ hãi nào. Đôi mắt của hắn trở nên trống rỗng tuyệt đối, tóc dài sau lưng tung bay trên phi kiếm.

Vô số tóc đứt đoạn bay ra, phi kiếm vẫn anh dũng tiến về phía trước. Trong lúc những đoạn tóc đứt tung bay, nguyên khí trời đất lại giúp cho Trần Giam Thủ giành được một chút tíc tắc thời gian.

Thân thể hắn thoáng nhô lên một chút, sau đó hắn dùng xương đòn của mình để chống đỡ một kiếm này.

Thân thể của hắn rất gầy vì thể xương đòn cũng như một mũi kiếm hẹp dài.

Rắc rắc, một tiếng nứt vang lên, xương đòn của hắn đứt gãy.

Phi kiếm thuận thế bay hướng lên, vẫn muốn cắt đứt động mạch cổ của hắn như trước.

Nhưng lúc này, phi kiếm mang theo khí tức điên cuồng cuối cùng cũng đã về kịp. Trong tích tắc, mũi kiếm rất gian nan mới đụng trúng đuôi kiếm của Lý Vân Duệ.

Một đoàn sóng khí và hoả diễm u lam cùng nổ rộ, thanh phi kiếm của Lý Vân Duệ chệch xuống và bay ra, trên vai trái của Trần Giam Thủ xuất hiện một vết thương sâu đến tận xương.

Thân ảnh già nua cầm trong tay thanh kiếm quang màu xám điên cuồng rống to một tiếng, rồi vung kiếm chém tới. Lý Vân Duệ đã chui thẳng vào trong đất bùn, rồi lập tức lao ra ở phía xa cùng với năm bùn văng tung toé.

Tóc đứt, xương đòn gãy, vai tổn thương có thể thấy được xương bên trong, tất nhiên vai Trần Giam Thủ đầy máu, hơi thở yếu đi.

Một kiếm làm trọng thương gã giam thủ có địa vị còn đứng trên cả mười ba hài nhưng gương mặt của Lý Văn Duệ vẫn không hề tốt lên chút nào, một nửa thanh kiếm còn lại vẫn theo y mà lướt ra sau.

Bởi vì lúc này Bạch Sơn Thủy lại một lần nữa phóng tới Lương Liên.

Cả người nàng đều rướm máu do chấn động kịch liệt, mây máu lượn lờ, nhưng dưới chân nàng lại xuất hiện những cái hố nhỏ hoàn mỹ thêm một lần nữa.

Lúc này cả Trần Giam Thủ và Lương Liên đều chịu trọng thương, theo lý mà nói , Bạch Sơn Thủy nên quay sang đây rồi cùng Lý Vân Duệ lao ra từ chỗ Trần Giam Thủ.

Bởi vì sau lưng Lương Liên còn có đại quân, còn có Kiếm Sư Trường Lăng rất cường đại. Mặc dù có thể giết chết Lương Liên, dù có thể xông

qua đại quân nhưng cũng là xông vào trong thành Trường Lăng một lần nữa, như vậy thì có nghĩa gì?

Lý Vân Duệ không thể nào giải thích được vì sao Bạch Sơn Thủy lại hành động như vậy nhưng mà y nhớ rõ Bạch Sơn Thủy từng nói y phải đuổi kịp nàng, y lựa chọn tin tưởng vào Bạch Sơn Thủy.

Thân thể y cấp tốc lui ngược lại, đuổi theo tàn ảnh của Bạch Sơn Thủy.

Tiếng kinh hô như thủy triều vang lên.

Không ai ngờ được rằng Lương đại tướng quân vừa mới thể hiện ra lực lượng vượt xa so với quá khứ cùng với người đứng đầu Thần Đô Giám thần bí lại đồng thời chịu thua trong nháy mắt như vậy.

Lương Liên hít vào thật sâu, thân thể của hắn giống như càng thêm tràn đầy hơn, trường kiếm trong tay nhếch lên giống như đang nâng cơn, đánh xuống giữa bản mệnh kiếm của Bạch Sơn Thủy.

Trong trời đất vang lên một tiếng nổ mạnh khó có thể dùng từ ngữ để tả được.

Giống như có người mang thần lực đang đóng cọc.

Lương Liên không thể lay động được kiếm Bạch Sơn Thủy. Trường kiếm trong tay hắn vẫn giữ nguyên tư thế nhếch lên như trước, nhưng mà thân thể như đúc bằng sắt của hắn lại bị kiếm Bạch Sơn Thủy đóng xuống mặt đất.

Sóng bùn từ quanh thân thể Lương Liên tràn ra bên ngoài.

Nhưng chỉ trong nháy mắt này, cả người Lương Liên đều bị chém lún vào trong đất, chỉ có cái đầu và cái tay phải giơ thanh kiếm còn ở phía trên mặt bùn.

Thân thể của hắn vốn cường tráng hơn Bạch Sơn Thủy nhiều, vậy mà lúc này Bạch Sơn Thủy lại đứng thẳng trước mặt hắn, cao hơn hắn không biết bao nhiêu lần.

Bạch Sơn Thủy khẽ ho ra một ít bọt máu.

Trên mặt của nàng lại xuất hiện một tầng tiểu ý lạnh lùng. Kiếm của nàng thu hồi một chút do dư chấn, rồi sau khi ổn định lại đánh xuống một lần nữa.

Tiếng kinh hô hoảng sợ lại vang lên ở phía xa xa.

Ai cũng có thể nhìn ra được Lương Liên đã không còn khả năng để tiếp thêm một kiếm này, xung quanh cũng không ai có khả năng ngăn cản được.

Huống chi lúc này còn có một chuỗi kiếm đã đến gần phi kiếm của Bạch Sơn Thủy.

Thân ảnh Lý Vân Duệ chỉ cách Bạch Sơn Thủy có hơn mười trượng, phi kiếm của y cũng đến bên người của Lương Liên.

"Rút cuộc cũng đã tới."

Nhưng mà vào lúc này, Bạch Sơn Thủy lại ngẩng đầu, dường như cũng nói giống câu của Lý Vân Duệ, hoặc là lẩm bẩm một câu nào đấy.

Lý Vân Duệ ngẩng đầu.

Trong bầu trời có mấy cái thiên hỏa nhọt nhọt.

Mấy cái thiên hỏa nhọt nhọt này và mấy cái thiên hỏa xuất hiện ở không trung vùng đường phố kia gần như giống nhau như đúc nhưng mà không biết tại sao mấy cái thiên hỏa nhọt nhọt cũng không tính là chói mắt nhưng lại làm cho mắt của hắn mở ra rất khó khăn.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8: Hoảng Loạn Cùng An Bình

Trong hoàng cung tĩnh mịch, hai chân Hoàng hậu đặt xuống mặt đất.

Thân hình hoàn mỹ của nàng tản mát ra vô số đạo ánh sáng lạnh lẽo mà tinh khiết, đoàn ánh sáng xuyên qua thiên tinh(*), bay đến tinh không mênh mông vô tận.

(*) Thiên tinh: cửa lấy ánh sáng trên nóc nhà

Gương mặt nàng cực kỳ hờ hững, một loại hờ hững không mang chút vui buồn của nhân gian.

Vùng đồng nội bên ngoài Trường Lăng, mấy đạo lưu hỏa nhọt nhọt rơi xuống từ không trung cũng lãnh khốc tới cực điểm.

Rất nhiều tu hành giả ở Trường Lăng, nhất là số ít tu hành giả đã trải qua cuộc binh biến máu tanh mười mấy năm trước, cảm thụ được loại khí tức lạnh lùng tuyệt đối đã lâu rồi chưa từng xuất hiện, bất giác toàn thân không khỏi phải run rẩy.

Bạch Sơn Thủy ngẩng đầu nhìn những đạo lưu hỏa này. Những gốc cỏ quanh thân nàng may mắn chưa bị phá hủy từ cuộc chiến ban nãy thì giờ nhao nhao gãy gập, ngã la liệt trên mặt đất.

Mặt đất giống như bị vô số nhát búa nhỏ vô hình đang không ngừng đập xuống, đất bụi không ngừng bắn tung lên.

Dường như mọi sự chuyển động đã ngừng lại trong nháy mắt, trường kiếm trong tay nàng duy trì khoảng cách mấy xích với Lương Liên. Những đạo lưu hỏa trắng nhạt kia nhìn thì có vẻ đang ở rất xa nhưng mọi người đều biết, rất nhanh chúng sẽ đến gần thân thể Bạch Sơn Thủy và Lương Liên.

Lý Vân Duệ cảm thấy kính sợ.

Đây là sự kính sợ đối với lực lượng và kiếm ý.

Bên trong những đạo lưu hỏa trắng nhạt này ẩn chứa kiếm ý rất lạnh lẽo, giống như có thể làm tan vỡ hết thủy tình cảm trong thế gian, tinh khiết đến mức làm cho người ta cảm thấy nó mang theo một loại ánh sáng rực rỡ của thần.

Cho dù là loại kiếm ý nào, nếu đạt đến cực hạn thì có nghĩa là cường đại.

Một kiếm này, vượt ra ngoài phạm thế, gần như đạt đến thiên ý.

Tất cả mọi người đều biết vị nữ chủ nhân cường đại này của Trường Lăng chưa từng thua trận, nhưng tối nay, sau khi thấy được kiếm ý như vậy, Lý Vân Duệ mới hiểu được so với sự tưởng tượng của mình thì đối phương còn mạnh hơn rất nhiều lần.

Bây giờ còn có thể làm gì?

Nếu nói đây chính là điều mà Bạch Sơn Thủy chờ đợi, vậy chờ đợi điều này để làm gì?

Lý Vân Duệ nhắm hai mắt lại, không hề nhìn đến cổ kiếm ý lạnh lùng đến tận cùng kia, phi kiếm của hắn toát ra khí tức an bình chờ đợi kết quả cuối cùng, vẫn giống như trước bay vòng quanh người mình và Bạch Sơn Thủy.

Vô thức hấn nghĩ đến, nếu thật sự chết cùng với nữ đại nghịch này ở đây thì cũng không tệ lắm.

Dưới uy áp của kiếm ý, thân thể Bạch Sơn Thủy bắt đầu run rẩy kịch liệt. Tuy khuôn mặt xuất hiện thần sắc thống khổ nhưng ánh mắt nàng càng trở nên lóng lánh, khí thế càng thêm cuồng ngạo.

Kiếm của nàng không đánh về phía Lương Liên mà vung lên trên.

Một dòng sông xanh đậm như ngân hà hình thành phía trên đầu nàng nghênh đón mấy đạo thiên hỏa trắng nhạt tràn đầy thần tính.

Dòng ngân hà xanh đậm tản ra khí tức cương quyết và kiêu ngạo khó có thể dùng từ nào để mô tả. Nhưng dù sao nó cũng chỉ là khí tức nhân gian, nếu so với kiếm ý hoàn mỹ của thiên không trấn áp xuống thì căn bản không thể nào sánh được. Tất cả tu hành giả Trường Lăng ở phía xa đều cho rằng người đã bị thương nặng như Bạch Sơn Thủy căn bản không thể nào đỡ nổi một kiếm hoàn mỹ như vậy.

Có điều, cũng trong một cái chớp mắt này, dù bị một kiếm chém đứt xương đòn vai và gần như cắt đứt động mạch chủ cũng không làm cho Trần Giam Thủ thay đổi sắc mặt nhưng lúc này y lại đột nhiên biến sắc. Từ nãy đến giờ y chưa từng kêu to lên một tiếng, phi kiếm ử rũ trước người bỗng nhiên sáng như ngôi sao, hoảng loạn phi vút đến Bạch Sơn Thủy.

Không người nào hiểu được sự hoảng loạn của Trần Giam Thủ, mà cũng không ai kịp nghĩ đến điều này!

Lưu hỏa nhọt nhạt rơi xuống đất.

Rất nhiều người cảm thấy hoảng sợ.

Chỗ nào lưu hỏa rơi xuống mặt đất thì lập tức dưới mặt đất nơi đó như có một thế giới đầy ánh sáng đang dần hình thành và không ngừng to ra. Mặt

đất xuất hiện vô số vết nứt, trong vết nứt cũng phát ra những luồng ánh sáng trắng nhạt thần diệu rực rỡ.

Hình ảnh này dừng lại trong đồng tử mọi người chỉ một chớp mắt.

Sau đó, mặt đất nổ tung, một quang đoàn(*) thật lớn từ dưới đất trời lên, vô số đất đá vỡ vụn bay lên.

(*) Quang đoàn: vòng tròn ánh sáng.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy thân thể Lương Liên bay ra cùng những khối đất đá sau khi mặt đất nổ tung.

Trên người y toả ra ánh sáng huyền thiết đến chói mắt nhưng so với quang đoàn nhợt nhạt kia, ánh sáng ấy vô cùng ảm đạm, nhợt nhạt giống như là bóng mờ.

Phi kiếm Trần Giam Thủ đã đến mép ngoài quang đoàn nhưng bị khí tức khổng lồ đang khuếch trương ra bên ngoài ngăn cản, thể tới của phi kiếm chậm hẳn lại, so với hình ảnh chiến đấu lúc trước thì lúc này trông nó thật chậm chạp.

Chỉ là uy lực còn sót lại thôi mà cũng làm cho phi kiếm của tu hành giả Thất cảnh di chuyển khó khăn. Nhưng mà vào lúc này, một việc làm cho nhiều người ngừng thở chính là Bạch Sơn Thủy vẫn đứng vững như trước.

Thân thể Bạch Sơn Thủy bay lên, nàng đứng vững vàng trên một khối đất cũng đang bay lên.

Thân ảnh của nàng rất vững.

Nàng mặc áo trắng, quang đoàn màu trắng xanh dưới chân chiếu rọi đến, chẳng những quang đoàn không giảm cường độ sáng rực mà còn khiến nhìn nàng càng thêm chói mắt.

Tiếp theo, mọi người nhìn thấy thủy quang.

Quang đoàn màu trắng xanh phía dưới xuất hiện vô số dòng nước chảy óng ánh.

Thân thể Lý Vân Duệ như một cây đinh, đôi chân đóng chặt trên khối đất, một nửa thanh kiếm mỏng còn lại vẫn ngoan cường bay múa bên cạnh hấn và Bạch Sơn Thủy.

Trong tích tắc này, hấn và Bạch Sơn Thủy liếc mắt nhìn nhau.

Hấn đã hiểu được Bạch Sơn Thủy đang chờ đợi cái gì.

Lúc này, những rung động lắc lư trong thành Trường Lăng đã hoàn toàn ngừng lại. Tất cả những rung động lắc lư ấy giống như đã tìm được chỗ phát tiết. Mà lúc này, cửa ra sự phát tiết này lại ở ngay dưới chân bọn họ.

Tài điều khiển nước của Vân Thủy Cung nước Ngự là đệ nhất thiên hạ. Trước đó, Bạch Sơn Thủy có nói với hấn, nguồn gốc của những rung động lắc lư là do dòng sông ngầm bên dưới Trường Lăng.

Dòng sông ngầm cũng là đường thủy, chỉ là nó nằm ở sâu dưới mặt đất. Chỉ có bắn thẳng lên cao, Bạch Sơn Thủy mới cảm giác được một cách rõ ràng tình hình của dòng sông ngầm này, vì vậy mà nàng sẵn sàng tiêu hao hết chân nguyên để tìm cửa vào dòng sông ngầm phù hợp.

Mấu chốt nhất chính là nàng nhất định phải có lực lượng thật cường đại giúp khơi thông một lối đi.

Muốn giữ chân tu hành giả cấp bậc như nàng, nhất định phải xuất hiện lực lượng mạnh hơn nàng.

Cho nên nàng một mực chờ đợi chính là lực lượng chân chính của Trịnh Tụ.

Vì vậy, nàng không lo ngại thân thể có tổn thương, chọn phương thức chiến đấu như vậy với Lương Liên.

Một hố nhỏ hoàn mỹ, cơn mưa nghịch thiên bay lên, con suối dũng mãnh đánh úp về phía Lương Liên, kể cả chiêu kiếm của bản mệnh kiếm kia, tất cả đều vì bố cục sau cùng này.

Trịnh Tự không muốn trực tiếp giết chết nàng.

Cho nên một kiếm cuối cùng này của Bạch Sơn Thủy tuy tràn đầy khí tức cuồng nhiệt và kiệt ngạo nhưng cũng là một kiếm chí nhu.

Nước nguyên bản là chí nhu.

Một kiếm này của nàng cũng không phải là để chống đỡ mà chẳng qua là dùng kiếm thể chí nhu để giữ mình.

Ngay tại thời khắc đó, Trần Giam Thủ cảm giác được kiếm ý được xuất ra của nàng nhưng đã trễ.

Vô số âm thanh mãnh liệt quát lên ở trong bụi cỏ lau đen kịt phía xa. Nhưng lúc này đường sông đã hiện, còn có ai có khả năng ngăn cản một Bạch Sơn Thủy như giao long về biển?

Dòng nước óng ánh từ mặt đất tuôn trào ra, quang đoàn màu trắng nhạt lạnh lẽo nhuộm màu nhân gian, rồi dần trở nên suy yếu vô lực, sau đó nhanh chóng sụp đổ và bắt đầu biến mất.

Dưới chân Bạch Sơn Thủy vang lên âm thanh của thiên quân vạn mã đang lao nhanh, vô số sóng khí trào ra, cuối cùng hoàn toàn phun ra một hơi, hoàn toàn đẩy ra hết. Ngàn vạn dòng nước hợp lại một chỗ tạo thành một cột nước thô to đến độ khó có thể tưởng tượng được, hướng lên bầu trời.

Ánh mắt Lý Vân Duệ lướt qua thân ảnh Bạch Sơn Thủy rồi nhìn đến hỏa tuyến nơi xa, nhìn quân đội Đại Tần sau vô số bó đuốc bị biến sắc, tự nhiên trong lòng hẩn sinh ra kính ý đối với bạch y nữ tử này. Nhưng vào lúc này, sự trầm ổn tĩnh táo lúc trước của hẩn bất chợt biến mất.

Sắc mặt hẩn kịch biến, lớn tiếng hô to với Bạch Sơn Thủy:

- Cẩn thận!

Trong cột nước cực lớn dưới chân Bạch Sơn Thủy lơ mờ xuất hiện một âm ảnh màu lục.

Trong khoảnh khắc Lý Vân Duệ lên tiếng, một tiếng 'rầm, ào' vang lên, âm ảnh kia như một loài thủy thảo đang sinh trưởng thật tốt vươn cao lên. Trong cột nước, xuất hiện một đạo sóng khí kinh khủng tách hoàn toàn cột nước ra!

Tâm Bạch Sơn Thủy bỗng trầm lặng tới cực điểm, toàn thân trở nên lạnh như băng.

Dưới chân, truyền đến khí tức nàng cảm thấy rất quen thuộc, thanh kiếm kia thuộc về Liên Ba, một trong thập tam Hầu của Đại Tần, mà người cầm kiếm lại chính là người trông coi Đại Phù Thủy Lao(*), Thân Huyền.

(*) Đại Phù Thủy Lao: ‘phù’ ở đây có nghĩa là nổi, nhà lao lớn có nước nổi.

Hai người này đều có tài điều khiển nước, là những đối thủ mà nàng kiêng kỵ nhất ở Trường Lăng. Ngay từ khi trận phục kích này bắt đầu, Bạch Sơn Thủy lo lắng nhất hai người này sẽ xuất hiện nhưng mà nàng không ngờ được rằng đối phương lại chọn lúc này, dùng cách thức này để xuất hiện.

Rút cuộc là lúc Trường Lăng bắt đầu rung động lắc lư, nữ nhân hoàn mỹ ở sâu trong hoàng cung kia đoán được dụng ý của nàng nên đã an bài hậu chiêu hay là do Thân Huyền quen thuộc mạch nước Trường Lăng nên tự thân dùng phương thức này để ám sát nàng. Lúc này, Bạch Sơn Thủy không thể nào đoán được, nàng vô cùng phẫn nộ, lửa giận lạnh lùng từ trong lòng tuôn ra vô cùng vô tận giống như sẽ tuôn trào đến khắp nơi trong cơ thể nàng.

Lực lượng của nàng đã hết.

- Không nên!

Nhưng ngay trong tích tắc này, thân thể của nàng lại một lần nữa chấn động kịch liệt, một tiếng thét lớn vang lên.

Một đạo kiếm quang hơi mỏng mang theo khí tức không biết sợ là gì, xuyên qua sóng nước, nghênh tiếp cột thủy thảo giống như một kiếm quang màu xanh lục đậm đang mỗi lúc một lớn kia.

Một tiếng 'bùng' trầm đục vang lên.

Sóng gió mãnh liệt.

Mảnh kiếm khinh bạc kia theo sóng nước bay tứ tán ra ngoài.

Một đạo phi kiếm này không cách nào ngăn cản một kiếm tích lũy đã lâu của Thân Huyền.

Lý Vân Duệ cũng biết mình không có khả năng chống đỡ được một kiếm này của Thân Huyền.

- Đi!

Hắn nhìn qua và rồi kêu lớn với Bạch Sơn Thủy, ngay khi tiếng kêu vang lên, thân thể hắn giống như một thanh kiếm lao nhanh ra ngoài.

Thân thể của hắn như kiếm chém ngang, chặn trước kiếm quang màu lục đậm.

Bạch Sơn Thủy im lặng.

Kiếm quang màu lục đậm xuyên qua thân thể Lý Vân Duệ, dòng nước óng ánh chảy phía sau hắn trở nên đỏ tươi nhưng gương mặt hắn vẫn không hề xuất hiện chút gì hoảng loạn, ngược lại, càng trở nên bình tĩnh dị thường hơn.

- Đi!

Lý Vân Duệ mở miệng, Bạch Sơn Thủy không nghe được tiếng của hắn nhưng lại thấy rõ khẩu hình.

Ầm!

Nghìn sóng nước chồng chất, trong khoảnh khắc đã nuốt hết thân ảnh mấy người bọn họ.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9: Ai Có Thể Bất Bại

Đêm yên tĩnh như nước, vài ánh ban mai bắt đầu xuất hiện nơi chân trời.

Toàn bộ Trường Lăng đương nhiên vẫn còn rất yên tĩnh. Choàng lên người lớp chăn mỏng, Mặc Thủ Thành cũng đang ngủ ngời trên ghế mây, nhưng ngay khi có tiếng bước chân vang lên sau lưng thì lão liền chậm rãi mở mắt.

Tên tướng lãnh lão phái đi lúc trước đứng sau lưng, mang sắc mặt khó coi, gãi khom người thi lễ một cái, giọng nói hơi nhỏ, nói:

- Bạch Sơn Thủy bỏ chạy, tu hành giả vô danh kia bị Thân Huyền bắt được.

Mặc Thủ Thành hơi ngẩn ra, trong đôi mắt âm đạm hiện lên vẻ ngạc nhiên, lẩm bẩm:

- Lại chạy mất?

Tên tướng lãnh có khuôn mặt lạnh lùng hít sâu một hơi, không chế tâm tình rồi gật nhẹ đầu, sau đó trầm giọng nói:

- Hoàng Ti Thủ truyền tin đến, Mân Sơn Kiếm Hội kết thúc, thủ danh là đệ tử Tiết Vong Hư, Đình Ninh.

Mặc Thủ Thành lại kinh ngạc lần nữa.

Tướng lãnh có khuôn mặt lạnh lùng cũng không nói thêm, khom người lui ra.

Mặc Thủ Thành cúi đầu trầm mặc một lúc. Trong ánh ban mai, gió khẽ thổi lay động mấy sợi tóc như râu nhân sâm của lão, sau đó khoé miệng Mặc Thủ Thành hiện lên thần sắc cảm khái.

Tuy thân phận tu giả trẻ tuổi vô danh cường đại kia đáng giá để tìm hiểu nhưng lão biết rõ đêm nay, mục đích khiến Hoàng hậu sử dụng mọi thủ đoạn nhằm bắt giữ Bạch Sơn Thủy là vì Cô Sơn Kiếm Tàng, kết quả lại giữ tu hành giả vô danh này... Dù không tận mắt chứng kiến quang cảnh lúc đó nhưng lão có thể tượng tượng ra thực tế diễn biến như thế nào mới có thể dẫn đến kết quả như vậy.

Mà đây không phải là chuyện duy nhất, còn việc thiếu niên ở quán rượu kia giành được thủ danh ở Mân Sơn Kiếm Hội.

Hoàng hậu chưa bao giờ thua, vậy mà đêm nay lại liên tục bại hai lần.

Nghĩ đến một đạo kiếm ý lạnh lùng hoàn mỹ kia, suy nghĩ tại sao Bạch Sơn Thủy và người thiếu niên ở quán rượu có thể thắng được, lão nhân thủ thành già nua này không khỏi thở dài lần nữa, cảm thán việc Hoàng hậu bại trận tối qua, đúng là lạnh lùng tàn nhẫn thua bởi nhiệt huyết.

Ở Mân Sơn, bầu trời cũng âm đạm, song khi sắc trời dần sáng lên thì ngọn núi cao nhất này giống như một thanh kiếm muốn đem cả bầu trời kia đâm thủng một lỗ. Nhưng cuối cùng ‘bóng kiếm’ lại dần nhạt đi, bắt đầu biến mất trong tầm mắt những người ngoài núi.

Chỗ cao nhất của đỉnh núi, Bách Lý Tố Tuyết im lặng đứng trước một vách đá dựng đứng, tựa như một vách đá khác càng thêm cao và lạnh vậy.

Nhìn Bách Lý Tố Tuyết đang lạnh lùng dõi hướng Trường Lăng, lông mày Tịnh Lưu Ly càng nhăn chặt hơn, cuối cùng thì nhịn không được hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Trường Lăng chấn động, tinh hỏa rơi xuống.

Bách Lý Tố Tuyết ngẩng đầu, hơi trào phúng:

- Có thể khiến Trịnh Tự ra tay như vậy, chỉ có Cô Sơn Kiếm Tàng.

Sắc mặt Tịnh Lưu Ly bỗng nhiên lạnh đi, trầm mặc một lúc rồi mới nheo mắt nói:

- Hoàng Đế đã tới Bát cảnh, nếu Trịnh Tự lại có được Cô Sơn Kiếm Tàng, chúng ta có nên lo lắng giống Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó.

Bách Lý Tố Tuyết lắc đầu, cười lạnh nói:

- Bây giờ không giống ngày xưa, nào có chuyện dễ dàng như vậy. Ngày xưa Trịnh Tự và Nguyên Vũ bắt buộc phải liên thủ để đối phó với kẻ địch lớn nhất, mà hiện tại, kẻ địch lớn nhất của chúng chính là mình. Người như bọn chúng vốn yêu bản thân mình nhất trên đời, tình cảm đối với người khác làm sao có thể cuồng nhiệt như đối với chính mình, tối đa cũng chỉ là cân nhắc đến quan hệ lợi ích mà thôi. Đừng nên tin hai người chúng là một, thân mật khăng khít. Đại Tần có hai Tướng mười ba Hầu, còn có hai Ti thủ, tính sơ sơ cũng thấy cường giả vô số, nhưng dù là Lộc Sơn hội mình hay như tối hôm nay thì được mấy kẻ ra tay? Đông Hồ, Nguyệt Thị, Tây Khương, dù gọi là nước phụ thuộc, nhìn qua có vẻ hoà hợp, nhưng vì sao lại phải hao phí ba quân ba Hầu trú đóng ở đó? Bên ngoài Liêu Đông, đằng sau Âm Sơn, có lúc nào bình yên?

Dừng một chút, Bách Lý Tố Tuyết liếc nhìn Tịnh Lưu Ly đang trầm tư, lại nói:

- Khu vực Sở, Tề, Nguyên Vũ dám đặt ít Thất Cảnh sao?

Tịnh Lưu Ly nhú mày suy tư, khẽ đưa tay lên cằm.

- Ngày trước Nguyên Vũ và Trịnh Tự do sợ chết nên thao luyện nhân thủ, khổng tiếc đại giới, phong quang ở Lộc Sơn hội minh, kỳ thật không phải phong quang của mình Nguyên Vũ sao? Nếu không có một Bát cảnh như hăn, Đại Tần ta có thể lấy được chỗ tốt ở Lộc Sơn hội minh sao?

Vẻ giễu cợt trên Bách Lý Tố Tuyết càng đậm:

- Màn kịch lớn này nhìn thì có vẻ nhộn nhịp náo nhiệt, nhưng nghĩ lại, đâu có được sự cường đại nhất của Ba Sơn Kiếm Tràng năm đó, lại há có thể so sánh với phong quang khi xưa? Ngày trước, nhân vật như Bạch Sơn Thủy, cho dù nhiều hơn vài tên thì có dám vào Trường Lăng?

Lông mày Tịnh Lưu Ly dần dần ra.

Nhưng ngay lúc này, Bách Lý Tố Tuyết lại lạnh lùng nói thêm một câu:

- Đừng nói là Cô Sơn Kiếm Tràng cũng chưa chắc hiểu ra, dù là Trịnh Tự hiểu được, vậy thì đã làm sao?

Tịnh Lưu Ly ngạc nhiên ngẩng đầu. Những lời trước của Bách Lý Tố Tuyết cũng không khó hiểu, nhưng nàng lại cảm thấy câu này có vẻ rất khó lý giải.

- Mân Sơn Kiếm Tông ta hiện tại không chỉ có người, còn có Đinh Ninh.

Bách Lý Tố Tuyết nhìn nàng một cái, dường như có chút không vui, nói.

Tịnh Lưu Ly hơi ngẩn ra, lập tức đã hiểu được ý tứ của sư tôn mình. Nàng cũng không có bất kỳ sự lo âu thấp thỏm nào, gật nhẹ đầu, nói:

- Không sai.

Cuộc đối thoại giữa tông chủ đời này của Mân Sơn Kiếm Tông và tông chủ đời sau đã thông báo một giai đoạn mới. Tịnh Lưu Ly quay người, nhưng ngay khi cất bước thì thân ảnh đột nhiên dừng lại, xoay đầu nhìn Bách Lý Tố Tuyết, nghiêm túc nói:

- Sư tôn, thật sự người cho rằng chuyện ‘người đó’ lưu lại truyền nhân là lời đồn vô căn cứ?

Đây hiển nhiên là vấn đề mà hai người đã thảo luận qua, chân mày Bách Lý Tố Tuyết từ từ nhăn lại, trên mặt dần xuất hiện một tầng sương lạnh, nói:

- Ta tận mắt nhìn thấy ‘người đó’ chết, sẽ lại có chuyện gì? Cửu Tử Tầm huyền diệu cỡ nào, dù được truyền dạy bằng lời nói cùng ví dụ thật tường tận cũng chưa chắc có thể lĩnh ngộ và tu hành. Làm sao có một người có thể vô sự tự thông(*), tu luyện Cửu Tử Tầm đến cảnh giới nhất định được?"

(*) Không thầy cũng tự thông tỏ.

Tịnh Lưu Ly cảm thấy Bách Lý Tố Tuyết thật sự không vui nên lập tức khẽ khom người, thể hiện sự áy náy.

Khuôn mặt Bách Lý Tố Tuyết khôi phục lại bình tĩnh, nhẹ giọng khinh thường nói:

- Thế gian vốn không có quý, trong lòng người có quý thì mới có quý. Trịnh Tự và Nguyên Vũ làm nhiều chuyện như vậy, đương nhiên sẽ có chút sợ hãi, đây cũng là chuyện bình thường.

Tịnh Lưu Ly không nhiều lời nữa, một tia nghi ngờ trong lòng cũng bị câu nói khẳng định của sư tôn xoá sạch. Bước chân rời đi cũng nhanh hơn.

Ánh mặt trời hiện ra, sắc vàng rực rỡ bắt đầu phủ lên trên dãy núi, cũng nhuộm lên người nàng một màu vàng óng ánh.

Bách Lý Tố Tuyết không quay người, ngược lại ngẩng đầu đón nắng vàng rực rỡ, nhìn ra thành Trường Lăng giữa trời đất kia, nở nụ cười giễu cợt:

- Nói là chưa thua bao giờ, chẳng qua do lúc trước những người mạnh nhất đều ở cạnh người, sau này thì lại gặp đối thủ chưa đủ tư cách, không đủ mạnh mà thôi. Ngay cả người bất bại cũng đã bại, còn có ai sẽ bất bại đây?

Vị Hà êm đềm lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Một thân ảnh màu trắng dưới đáy sông từ từ hiện lên, sau đó bị những gợn sóng đánh đi, dạt đến bên cạnh rễ của vài cây liễu già ở ven bờ. Trong lúc chìm nổi, thân người dần bị cỏ nước và rễ cây liễu già trôi lại, giống như sắp bị chúng hấp thụ thành chất dinh dưỡng, dần dần hoà làm một thể.

Nhiệt độ của ánh mặt trời làm thân ảnh màu trắng này khẽ nhúc nhích.

Bạch Sơn Thủy tỉnh lại.

Nàng thấy tình cảnh của mình, ánh mắt nhìn nghiêng, có thể thấy được thương thuyền xuôi ngược và tàu chiến giáp sắt cỡ lớn của Đại Tân ở phía xa.

Tuy tu vi nàng rất cao nhưng giờ phút này cũng cảm nhận được sự suy yếu, khí huyết và chân nguyên trống rỗng đến đáng sợ, da thịt của nàng trắng bệch như một xác chết trôi thật sự.

Nhưng nàng cũng không có hành động gì.

Nàng chỉ nằm như vậy trong nước, lẳng lặng ngắm nhìn bầu trời qua khe hở của những rễ cây.

Bầu trời vẫn là bầu trời kia.

Nhưng rất nhiều chuyện lại có sự thay đổi.

Lý Vân Duệ vốn phải đến giết nàng, vậy mà cuối cùng lại cứu nàng.

Mấu chốt nhất là nàng biết rõ Lý Vân Duệ sẽ không chết.

Nếu như chết rồi thì còn tốt.

Nhưng ở Trường Lăng, điều đáng sợ nhất đối với tu hành giả chính là Đại Phù Thủy Lao.

Mà Lý Vân Duệ đã rơi vào trong tay Thân Huyền, chủ nhân Đại Phù Thủy Lao.

Đêm qua, nàng là người chiến thắng Trịnh Tự.

Nàng đã thành công mang theo Cô Sơn Kiếm Tàng trốn khỏi Trường Lăng, hơn nữa xác định chính mình còn có thể sống sót.

Nhưng lúc này nàng lại khác với Bách Lý Tố Tuyết, nàng không cảm thấy tâm tình vui vẻ chút nào.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10: Thức Tỉnh

Thời gian là thứ thực sự vô tình.

Ánh mặt trời trải rộng khắp Trường Lăng, phủ một tầng ánh kim lên từng cái sân nhỏ cũ nát ở trong thành.

Hầu hết dân chúng Trường Lăng đã dần dần biết được sự rung chấn vào đêm qua là do hành động của tên đại nghịch từng cuồng ca(*) ở nơi đây. Sự khủng hoảng bất an trong dân chúng từ lúc nửa đêm thì bây giờ cũng từ từ bình tĩnh lại. Cùng với đó, tin tức ở Mân Sơn Kiếm Hội cũng bắt đầu truyền bá ra khắp nơi trong thành.

(*) Ca hát một cách ngông cuồng ngạo mạn

Vì thế, có vô số âm thanh kinh ngạc không thể tin hòa cùng những tiếng than thở bất đồng vang lên khắp mọi ngõ ngách Trường Lăng.

Ngày hôm nay, trong thành Trường Lăng này, tỷ lệ cái tên "Đinh Ninh" được nhắc đến vượt xa "Bạch Sơn Thủy". Đinh Ninh, người mà năm ngoái vẫn còn là một thiếu niên bình thường ở ngõ Ngõ Đồng Lạc, không ngờ bây giờ đã đứng đầu trên bảng Mân Sơn Kiếm Hội, đây thực sự là một truyền kỳ quá tuyệt vời. Thực tế thì, cũng vì xuất thân của hắn mà người Trường Lăng càng thêm phấn khích.

Ngõ Ngõ Đồng Lạc vốn yên tĩnh vắng vẻ mà giờ lại chật kín như nem cối. Có vô số xe ngựa chặn bên ngoài đường lớn, rất nhiều người chạy đến

xem rốt cuộc cái ngõ hẻm này so với những nơi khác có điểm gì bất đồng, làm sao có thể sinh ra một quái vật như vậy.

Trước đây, toàn bộ Trường Lăng, toàn bộ Đại Tần Vương Triều chỉ có hai quái vật thực sự là Tịnh Lưu Ly và An Bảo Thạch, mà bây giờ toàn bộ Trường Lăng, hay nói cách khác là cả Đại Tần Vương Triều, hoặc là cả thiên hạ cũng sẽ biết thêm một quái vật khác là Đinh Ninh.

Âm thanh huyền não vang khắp đường phố, nhưng cái quán rượu đang khóa chặt cửa kia vẫn hiu quạnh như cũ.

Dư chấn đêm qua làm bụi đất bám dày đặc trên ván cửa. Trong tiếng khép cửa và tiếng thở dồn dập, bụi bặm bay lơ lửng khắp sảnh đường càng làm mọi thứ ở nơi đó thêm phần u ám.

Trong phòng ngủ ở hậu viện, Trường Tôn Thiên Tuyết đang trầm mặc ngồi ở mép giường, hai hàng mi dài khẽ nháy lên.

Mặc dù tin tức Đinh Ninh chiến thắng đã truyền đến, nhưng hiện tại nàng không biết Bạch Sơn Thủy còn sống hay đã chết? Không biết chuyện Bạch Sơn Thủy rời khỏi ngõ Ngô Đồng Lạc vào đêm qua có tạo cho mình nguy hiểm chí mạng gì hay không?

Đinh Ninh không về, nàng không thể nào an tâm được.

Ở chỗ sâu trong Hoàng Cung tĩnh mịch lạnh lẽo, dù một đêm chưa ngủ nhưng khuôn mặt Hoàng Hậu vẫn hoàn mỹ như cũ, không nhìn ra chút mệt mỏi nào, cũng không thấy bất kỳ cảm xúc gì khác với ngày thường.

Thị chỉ tự tay viết một phong thư, sau đó tùy ý giao cho người cung nữ đang đứng hầu bên cạnh, bình tĩnh nói: "Sai người đưa nó cho Trương Nghi."

...

"Nghe nói vào đêm qua, ở ngoại thành Trường Lăng xuất hiện hai thanh phi kiếm rất lợi hại, một kiếm có thể chống lại hơn mười thanh phi kiếm bình thường, không biết so với người thì sao?"

"Lâm trận phá Tứ cảnh, lại có thể đánh bại tu hành giả Ngũ cảnh, người nói sau này ta có bản lĩnh thắng được hẳn không?"

Một người thiếu niên tuần tú mặc áo gai đang hỏi.

Y đang đứng trên rìa của một vách đá dựng đứng, trước mặt của y không có gì ngoài mây mù nhàn nhạt trong một khoảng không. Có một thanh kiếm không cán màu vàng nhạt đang lơ lửng trước người y, nó khẽ rung theo hô hấp của y, khí tức trên thân kiếm vận chuyển theo một tiết tấu rất kỳ diệu, giống như có tính mạng riêng.

Chung quanh không có ai khác, nên y đang nói chuyện với thanh phi kiếm này.

Nhìn thái độ khi lúc này của y, có thể nhận ra đây không phải là do tâm huyết dâng trào, mà là y rất quen thuộc với việc này.

Phi kiếm mặc dù nhìn như có sinh mạng, nhưng cũng là vật chết không thể mở miệng, nói chuyện với phi kiếm của mình, hiển nhiên bình thường người này rất cô đơn lạnh lẽo.

Thiên tài chân chính, thường thường đều tịch mịch.

Ánh nắng tỏa khắp Trường Lăng, nhưng trong Trường Lăng vẫn có rất nhiều nơi hẻo lánh không thấy được ánh mặt trời.

Bên trong Ngự thị, mưa kéo đến che kín bầu trời, bóng quỷ trùng trùng điệp điệp. Ở đâu đó có tiếng đàn như ca mà cũng như khóc, cạnh một cánh cửa lạnh lẽo ẩm ướt, vài cây trúc đen đang chập chờn không thôi.

"Thật ra sự lãnh khốc của Hoàng Hậu không chỉ ở việc mượn đao giết người."

Với khuôn mặt ôn hòa và ngữ khí đều cực kỳ ôn nhu, người thiếu nữ mặc áo hồng nhẹ cúi đầu, nói khẽ với vị lão nhân lưng còng mặc áo đen ở bên cạnh: "Sự tình mà thị am hiểu và tàn nhẫn nhất, chính là bắt đi những người vốn ở bên cạnh người mà người đang quan tâm!"

...

Sau một đêm này, Trường Lăng có người vui, cũng có người buồn, lại cũng có người vừa mới tỉnh lại.

Tạ Trường Thăng khó khăn mở mắt ra.

Hắn cảm giác có thứ gì đó ở bên ngoài làm mắt mình rất đau nhức. Tiếp đó, hắn cảm nhận được nhiệt độ, thì lập tức hiểu thì ra đó là ánh mặt trời khiến hắn thấy chói mắt.

Hắn xác định bản thân vẫn còn sống.

Sau đó hắn nhin không được mà bật cười.

Dù cơ thể không còn bao nhiêu khí lực, nhưng hắn vẫn dùng hết sức chỉ để nở nụ cười lớn thoải mái.

Quả nhiên Mân Sơn Kiếm Tông không trở mặt nhìn hắn chết đi.

Hắn còn sống, nghĩa là hắn đã thắng lợi.

"Bị thương nặng như vậy còn dám cười lớn ầm ĩ, chẳng lẽ ngươi không sợ miệng vết thương nứt toác ra à?"

Đột nhiên, có một âm thanh đầy mỉa mai truyền vào tai hắn.

Ngay cả cảnh vật xung quanh Tạ Trường Thăng còn không thấy rõ, tự nhiên cũng không thấy được người đang nói này, nhưng hăn chẳng thềm để ý mà đáp: "Miệng vết thương có toác ra thì cũng không chết được!"

Người vừa lên tiếng lập tức khựng lại, dường như kẻ đó không biết phản bác lại những lời này như thế nào.

Tạ Trường Thăng đặc ý đảo mắt nhìn xung quanh, từ từ thấy rõ mình đang ở một căn phòng màu xanh.

Mặt đất, vách tường đều là màu xanh, chẳng qua cũng không thuần túy là màu xanh như ngọc.

Vì vậy hăn lại nhịn không được bữu môi khinh thường, nói: "Đường bằng ngọc xanh, điện bằng ngọc xanh, vốn tường Mân Sơn kiếm tông cực kỳ có tiền, hóa ra trang hoàng bên ngoài thì đẹp tới cực điểm, nhưng ở trong này cũng chỉ là đá xanh có màu gần giống thôi!"

"Con buôn chính là con buôn, nhìn cái gì cũng mang mùi tiền."

Lại nghe tiếp thanh âm càng thêm lạnh lùng châm biếm, Tạ Trường Thăng miễn cưỡng hơi xoay đầu, khẽ giật mình.

Hăn thấy một thiếu nữ áo xanh đang đứng ở cửa và lạnh lùng nhìn mình, sau đó hăn lập tức nhớ ra người thiếu nữ này chính là người lúc trước đã làm mình cảm thấy xấu hổ tự ti, Tịnh Lưu Ly.

"Kỳ quái!" Hăn chỉ giật mình trong chốc lát, rồi nhịn không được thì thầm một tiếng.

Tịnh Lưu Ly nhìn hăn, nói: "Có gì kỳ quái sao?"

Tạ Trường Thăng do dự một chút mới thật thà đáp: "Hình như lúc trước ta rất sợ người, nhưng hiện tại giống như không còn nữa rồi."

Tịnh Lưu Ly nhú mày, nghi hoặc hỏi: "Người có ý gì?"

Tạ Trường Thắng nở nụ cười: "Chắc là ta cũng đã chết một lần, còn sợ cái gì nữa chứ! Hơn nữa ta nghĩ rằng, ta đánh cược với Mân Sơn kiếm tông một lần, đánh cược Mân Sơn kiếm tông sẽ không để ta chết, bây giờ ta đã cược thắng, cũng thắng cả Mân Sơn kiếm tông, đương nhiên sẽ không sợ một thiên tài Mân Sơn kiếm tông rồi!"

Tịnh Lưu Ly cười lạnh đầy trào phúng, xoay người sang chỗ khác, nói: "Đó là ý tưởng rất ngu xuẩn để tự an ủi mình đấy!"

Tạ Trường Thắng cũng không tức giận, nhìn bóng lưng của nàng, đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, kêu lên: "Mân Sơn kiếm hội đã kết thúc rồi à?"

Tịnh Lưu Ly hơi dừng bước, đáp: "Đã kết thúc."

Toàn thân Tạ Trường Thắng cứng lại, hồi hộp hỏi: "Ai đứng đầu?"

Tịnh Lưu Ly cũng không quay đầu lại mà dùng giọng khẳng định đáp: "Đinh Ninh."

Tạ Trường Thắng ngẩn ngơ.

"Ha ha ha ha. . ."

Trong nháy mắt, một lần nữa hân dùng hết sạch khí lực để cười như điên.

Tịnh Lưu Ly không quay đầu lại, lông mày nàng nhú thật sâu.

Gặp phải cái tên đệ tử Quan Trung ngu xuẩn không biết sống chết này, ngay cả lí do tức giận thì nàng cũng không có.

Gần như cùng lúc đó, trong nội thành Trường Lăng còn có một người khác cũng tỉnh lại.

Người này là Lương Liên.

Thực tế thì gã cũng không thừa sự hôn mê bất tỉnh, mà là do gã tu luyện Vô Cực Kiếm Thân có thuật dưỡng kiếm rất đặc biệt, khiến cho người khác nhìn như đang ở trạng thái hôn mê. Gã có thể dùng công pháp này để khống chế và tu bổ nội thương.

Nhưng bây giờ, thời gian gã chữa thương còn chưa đủ, đáng ra phải hôn mê lâu hơn một chút mới tốt.

Nhưng gã biết mình phải tỉnh lại sớm hơn, cho dù vì thế mà rất nhiều vết thương ẩn khó có thể chữa lành, gã cũng muốn sớm tỉnh lại.

Trong tiếng vang phần phạt của chiến kỳ, gã tỉnh dậy ở giữa doanh trường, mở to hai mắt.

Chỉ là trong doanh trường lúc này rất khác ngày thường, thậm chí ở cửa ra vào, ngay cả một tên lính cầm kiếm đứng gác cũng không có.

Gần như ngay lúc đó, trong một căn phòng cách chỗ của Tạ Trường Thăng không xa, Đinh Ninh cũng tỉnh lại.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11: Mạng Cứng Lắm

- So với ta dự đoán, người tỉnh lại sớm hơn ít nhất bốn canh giờ.

Lúc tỉnh lại, Đinh Ninh nghe được một thanh âm rất đổi bình thường truyền vào tai.

Khuôn mặt người nói cũng rất phổ thông, đi ngoài đường cũng không mấy ai chú ý đến người có dung mạo thuộc dạng bình thường này.

Có điều, y có một quá khứ cực kỳ hiển hách, thậm chí cần kể lại thôi cũng đủ khiến cho người nghe cảm thấy kinh hãi.

Y là một trong những người mạnh nhất của Mân Sơn Kiếm Tông, “Nhân Trù”(*) Cảnh Nhận.

(*) Đầu bếp.

Đinh Ninh chậm rãi quay đầu lại nhìn Cảnh Nhận đang đứng cạnh giường đang quan sát mình, vẻ mặt hần vẫn bình thường, chỉ nghiêm túc nói:

- Đa tạ.

Cảnh Nhận gật đầu đáp lại, nói:

- Không cần khách khí, từ nay về sau người có thể gọi ta là sư thúc.

Đình Ninh gật đầu, nói:

- Sự thúc.

Cảnh Nhận mỉm cười, chỉ tay về phía bên trái đầu giường Đình Ninh nói:

- Bình thường, đọc sách lúc bị thương nặng là việc làm cho tinh thần hao tổn nhất, nhưng người lại không giống người thường, vì vậy người có thể xem qua quyển sách này một chút.

Đầu giường bên trái Đình Ninh có để một quyển sách hơi mỏng.

Chất liệu giấy bình thường, mặc dù đây chỉ là bản chép tay chứ không phải sách cổ quý hiếm gì nhưng nếu lúc này có bất kỳ một tu hành giả nào khác ở Trường Lăng nhìn thấy quyển sách mỏng này thì nhất định sẽ cực kỳ kinh hãi.

‘Tu Chân Thất Cấp’ là tên của quyển sách mà Đình Ninh nhìn thấy bên ngoài bìa, chỉ là thần sắc hẩn lại không tỏ ra mừng rỡ như trong tưởng tượng của Cảnh Nhận.

Hắn hơi cúi đầu, trầm ngâm một lát, sau đó nhìn Cảnh Nhận nói:

- Ta muốn quay lại Trường Lăng một chuyến.

Cảnh Nhận hơi ngạc nhiên nhìn Đình Ninh, y cho rằng có thể Đình Ninh chưa biết đây là kinh quyết dạng gì, vì vậy y ôn hòa giải thích:

- Quyển ‘Tu Chân Thất Cấp’ này là công pháp tự tu nhập môn của Môn Sơn Kiếm Tông, cũng có nghĩa là công pháp tổng quyết tu luyện chân nguyên của Môn Sơn Kiếm Tông. Tất cả những công pháp tu hành, phương pháp vận hành kinh mạch huyền diệu nhất trong tông môn đều dựa trên quyển tổng quyết này.

Đình Ninh lắc đầu, nói:

- Ta biết rõ kinh quyết này là cái gì... Ta còn biết bản thân quyền Tu Chân Thất Cấp là một trong những bí điển của Môn Sơn Kiếm Tông. Cho dù là trong tông cũng chỉ có một ít đệ tử có cơ hội tu luyện, do đó, tiếp xúc qua nó cũng có thể đồng nghĩa với việc được học tập bí điển ghi chép tinh nghĩa tu luyện của Môn Sơn Kiếm Tông.

Cảnh Nhận càng ngạc nhiên, có điều y vẫn không hỏi vì sao Đinh Ninh lại muốn về Trường Lăng, hai mắt vẫn chăm chú nhìn Đinh Ninh nói:

- Người nên biết thời gian của người không nhiều lắm.

- Hiện giờ toàn bộ Trường Lăng đều bởi vì người đoạt được thủ danh mà chấn động, nhưng cũng vì thắng lợi của người nên bọn họ tạm thời không để ý đến một sự thật.

Cảnh Nhận dừng một chút, sau đó điềm đạm nói tiếp:

- Đối với người khác mà nói, giành được thủ danh ở Môn Sơn Kiếm Hội cũng đồng nghĩa với tiền đồ sáng lạn. Nhưng bọn họ không chú ý đến việc ngũ khí của người quá vượng, người phải tranh thủ thời gian.

Đinh Ninh bình thản nhìn y, nói:

- Ta biết rõ.

Cảnh Nhận gật nhẹ đầu, vô cùng nhẫn nại nói tiếp:

- Ta biết với ngộ tính của người thì việc lĩnh hội kinh quyết sẽ rất nhanh, nhưng có một vài việc người có lẽ không biết... Công pháp tu hành của Môn Sơn Kiếm Tông có chút không giống với những công pháp bình thường, hay nói quá lên là rất khác biệt.

Đinh Ninh nhìn hắn, không trả lời.

Cảnh Nhận cũng nhìn hắn, thời gian trôi qua được một lúc thì tiếp lời:

- Luận về thủ đoạn, mặc dù Mân Sơn Kiếm Tông không bằng một vài tông môn khác nhưng những năm qua cũng có tích lũy một ít đồ vật các chơn tu hành bình thường khác không có. Chỉ là có những việc, sức người có hạn, tông môn cũng không phải vạn năng. Trước mắt, đối với tình trạng thân thể của người, chỉ có duy nhất một môn công pháp có thể giải quyết.

Đình Ninh hiển nhiên biết y đang nói đến môn công pháp nào. Đối với hắn, ý nghĩa của môn công pháp này thậm chí còn hơn cả Cô Sơn Kiếm Tàng trong truyền thuyết kia. Vì vậy, mặc dù đoán ra môn công pháp Cảnh Nhận đang đề cập đến là gì nhưng lúc này đích thân nghe y nói vẫn khiến hô hấp của hắn không khỏi hỗn loạn, thân thể cũng bắt đầu mất kiểm soát mà hơi run rẩy.

Cảnh Nhận nhìn thẳng vào hai mắt Đình Ninh, ngữ khí chậm rãi, vô cùng nghiêm túc nói:

- Môn công pháp này có điểm đặc biệt là ở chỗ Khí Hải, mà chỗ Khí Hải kia có tác dụng giống như ngũ tạng trong cơ thể. Thậm chí có thể coi như nó có công dụng thay thế ngũ tạng, song việc lĩnh hội nó lại vô cùng khó khăn. Ngay cả phương pháp tu hành cũng đòi hỏi nhất định phải đả thông rất nhiều khiếu vị. Mà việc đả thông từng khiếu vị đều cần phải có thời gian.

- Từ trước đến giờ, số lượng đệ tử trong Mân Sơn Kiếm Tông hiểu thấu và chọn tu hành môn công pháp này là cực ít.

Cảnh Nhận cười khở một cái, nói tiếp:

- Mấu chốt nhất chính là không phải tu hành giả nào trong Mân Sơn Kiếm Tông có đủ tư chất cũng được chọn tu hành môn công pháp này. Kiếm Tháp Cửu Trọng(*), mỗi tầng đều phải lập rất nhiều công trạng cho Mân Sơn Kiếm Tông.

(*) Trọng: tầng.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, nói:

- Nếu môn công pháp này trọng yếu như vậy, lẽ ra phải để trên tầng cao nhất của Tầng Kinh Kiếm Tháp. Cho nên nói... phải vì Mân Sơn Kiếm Tông lập nhiều đại công thì mới có thể tới xem được?

Cảnh Nhận gật đầu.

Đinh Ninh trầm ngâm nói:

- Không thể phá lệ?

- Đây là quy củ của Mân Sơn Kiếm Tông.

Cảnh Nhận cười khố nói:

- Ở Mân Sơn Kiếm Tông ta, quy củ là thứ không thể phá.

- Người người giữ vững quy củ, Mân Sơn Kiếm Tông so với Trường Lăng mạnh hơn nhiều.

Đinh Ninh trầm mặc một lát, sau đó nói.

Cảnh Nhận cho rằng Đinh Ninh vì cảnh ngộ của Bạch Dương Động nên mới có cảm khái như vậy, cho nên y cũng không bình luận gì, chỉ nói:

- Nếu người đã biết những điều này thì nên tranh thủ một chút.

Đinh Ninh liếc thoáng qua bản điển tịch, sau đó quay qua nhìn Cảnh Nhận, nói:

- Nếu có thể, xin sư thúc giúp ta chuẩn bị xe ngựa, trên xe ta sẽ bắt đầu xem.

Cảnh Nhận hơi ngẩn ra, chột gật đầu nhẹ, nói:

- Thân phận bây giờ của người khác xưa, nếu người đã quyết ý phải về Trường Lăng thì không chỉ chuẩn bị một chiếc xe ngựa.

Lương Liên từ trên giường chậm rãi ngồi dậy.

Sau khi thức giấc không lâu, hô hấp của hân vốn đã điều hòa, song khuôn mặt của hân lại một nữa trở nên lạnh lùng, hô hấp cũng bắt đầu hỗn loạn.

Sau đó hân ngồi thẳng dậy, ho khan kịch liệt ra cả bọt máu.

Tiếng bước chân vang lên.

Một gã phó tướng mặc Huyền Giáp khom người, vén màn vải đi vào.

Lương Liên nhìn người phó tướng có lẽ đã chờ ngoài doanh trường từ sớm này, ánh mắt không đổi chỉ phất tay, nói:

- Gọi quân sư sang đây.

Người phó tướng cúi đầu xuống, ánh mắt không ngừng lóe sáng, đáp lời lui ra.

Rất nhanh, tấm màn doanh trường lại một lần nữa được vén lên, tức thì âm thanh chiến kỳ bay phần phật ở ngoài truyền vào trong lều vải càng thêm rõ ràng. Ngay lúc này, Kỳ Bát Mặc vận đồ màu đen xuất hiện trước mặt Lương Liên.

Lương Liên không ngừng ho khan, sắc mặt hờ hững nhìn Kỳ Bát Mặc, hỏi:

- Hai kẻ kia thế nào?

Kỳ Bát Mặc kính cần khê khom mình hành lễ, nói:

- Tu hành giả vô danh vào Đại Phù Thủy Lao, Bạch Sơn Thủy trốn thoát.

Hô hấp của Lương Liên ngừng lại, sau đó hắt lại ho khan kịch liệt. ‘Phù’ một tiếng, một đoàn huyết vụ từ miệng hắt phun ra.

Kỳ Bát Mặc ngẩng đầu, đang định mở miệng nói, song trong tích tắc gã cảm thấy như bị luồng lãnh ý phảng phất từ chỗ sâu nhất trong lòng đất tập kích thẳng vào đại não. Sắc mặt gã lập tức đại biến, hai chân dừng lại, thân thể bay ngược ra sau. Cùng lúc ấy, thiên địa nguyên khí từ thanh tiểu kiếm màu sắc loang lổ như cành mai vàng nhuộm đầy tuyết trắng ở trong ống tay áo bên tay phải lao ra!

Trong chớp mắt, tất cả lều lớn xung quanh dưới áp lực cường đại của lực lượng tỏa ra đều bắt đầu phồng lên, phát ra âm thanh bạo liệt khiến người ta cảm thấy kinh hãi!

Sắc mặt Lương Liên vẫn hờ hững như cũ, ngồi ngay ngắn bất động.

‘Keeng’ một tiếng, trước người hắt, ánh sáng của bản mệnh kiếm lóe lên, như hắc long rời bến, lập tức lao vào phi kiếm mỏng hẹp trong tay của Kỳ Bát Mặc, trực tiếp đánh vỡ chuôi tiểu kiếm này, đâm vào thân thể gã.

“Xoẹt” một tiếng, toàn bộ doanh trường trong chớp mắt xuất hiện hơn mười vết rách, bằng mắt thường có thể thấy được sóng khí từ vết rách thoát ra ngoài.

Bên trong, một tiếng kêu cực kỳ thê lương thảm thiết vang lên, cơ thể Kỳ Bát Mặc mang theo hai màn cửa phá không bay ra ngoài rơi xuống đất ngay trước cửa.

Phụt!

Lương Liên lại phun ra một ngụm máu.

Ngụm máu màu đỏ tươi này đích thực là biểu hiện của thương thế ngày càng nghiêm trọng.

Toàn bộ phế phủ của Kỳ Bát Mặc đều bị một kiếm này xé rách, xương cốt cùng nội tạng vỡ vụn đều bị đánh nát, lộ rõ cả ra ngoài. Nhưng gã vẫn còn sống, đôi mắt mắt tràn ngập sự không cam lòng cùng khó tin, huyết nhục từ trong miệng không ngừng chảy ra, nhưng hắn vẫn cố nói:

- Vì sao?

- Ta và người đều hiểu rất rõ.

Lương Liên lạnh lùng nhìn kẻ cả người đầm máu trước mặt, mí mắt rũ xuống:

- Ta và người đều là những kẻ sống sót trong chiến đấu, am hiểu nhất chính là cầu sống.

- Ta hiểu rõ nơi ấy, người cũng quen thuộc, chỉ cần giết người... thì quan ngoại của chúng ta chỉ còn mình ta am hiểu.

- Ắ muốn cho người thay thế ta, bây giờ ta giết người thì việc lĩnh quân đến loại địa phương đó vẫn như trước chỉ còn duy nhất một mình ta.

- Ta chết, người sống, hoặc người chết, ta sống.

- Người là người rất thông minh, chỉ là người chưa đủ tàn nhẫn, làm việc quá chậm, mấu chốt nhất là tu vi của người không bằng ta. Đó là lý do tại sao bao nhiêu năm qua, cho dù người và ta cùng sống sót, nhưng ta là tướng quân, nhưng người vẫn như cũ chỉ là một quân sư.

Nghe thấy những thanh âm lạnh lùng này, Kỳ Bát Mặc thống khổ trút hơi thở cuối cùng.

Lương Liên không đi tới nhìn thi thể gã, cũng không để tâm đám quân sĩ chạy đến sau khi nghe tiếng động đang vô cùng khiếp sợ, chỉ lạnh lùng nghĩ tới nữ tử hoàn mỹ nhưng lãnh khốc kia, cúi đầu tự nói:

- Ta bò ra từ trong biển xác chết, mấy năm này ở Trường Lăng một đường máu mà đi lên... Mạng ta cứng lắm, muốn ta chết cũng không dễ dàng như thế được.

Quân kỳ bên ngoài doanh trường bay phấp phới trong gió, át đi thanh âm của hân.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12: Khóc Trước Phần Mộ

Thần Đô Giám, thành nam Trường Lăng.

Thoạt nhìn, kiến trúc bên ngoài của nơi này trông giống như những đạo quán khác, lúc nào cũng tỏa ra khí tức âm u lạnh lẽo. Ngoại trừ mấy đại nhân vật trong hoàng cung, tất cả quyền quý của vương triều Đại Tần đều có tâm lý đề phòng và sợ hãi nơi này. Nhưng lúc này, ánh mắt rất nhiều người trong tòa kiến trúc này lại lộ ra sự sợ hãi lẫn đề phòng.

Chỉ vì một nữ tử mặc áo trắng.

Dạ Sách Lãnh bước xuống xe ngựa, một mình men con đường đá màu xám tiến vào trong sân nhỏ âm u lạnh lẽo.

Những tia nắng chói mắt từ trên trời chiếu nghiêng xuống mặt tường rồi soi lên người nàng.

Chỗ sâu nhất trong sân, một chiếc xe ngựa đang đỗ bên cạnh gốc cây mục.

Xe ngựa có màu tím đậm thâm trầm, mặt gỗ trơn bóng phản xạ ánh sáng được điêu khắc hoa văn, phù điêu khắc dày đặc, cộng với việc dùng vàng, đá quý khảm nạm khiến chiếc xe trở nên xa hoa lộng lẫy đến cực điểm.

Dạ Sách Lãnh dừng lại trước xe ngựa, nàng nở nụ cười, hướng về phía thư phòng ở nội viện, nói với giọng hơi châm biếm:

- Đây chắc là chiếc xe ngựa làm từ gỗ Đàn Hương tím của phủ Ly Lăng Quân, không ngờ lại bị người lấy đi, đường đường là Ti Thủ Thần Đô Giám mà cũng ưa thích vật tầm thường như vậy?

- Vật tầm thường hay không ta không nghĩ đến, chỉ là do thích mùi của bản thân loại gỗ này.

Thanh âm bình thản từ cánh cửa khép hờ truyền ra, dường như có chút trống rỗng.

- Bỏ qua hình dạng và cấu tạo đẹp đẽ bề ngoài, chỉ xét về mùi thì đúng là khó có loại gỗ nào bằng gỗ Tử Đàn, cũng coi như tạm chấp nhận được.

Dạ Sách Lãnh từ từ quay người, không hề có ý định bước tới, chỉ nhìn đám bụi nhỏ xíu đang bồng bênh trôi nổi dưới ánh sáng trong căn phòng khép hờ kia, lãnh đạm nói:

- Có điều, người khác có lẽ không biết tu vi phi kiếm của người, nhưng ta sao lại không biết? Ta không muốn Bạch Sơn Thủy chết thì còn có lý do, nhưng người thì vì cái gì?

Người bên trong cánh cửa hơi trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Chẳng lẽ người thật sự không biết.

Dạ Sách Lãnh đáp:

- Ta thật sự không biết.

- Có mới nới cũ.

Người bên trong lại trầm mặc rồi tiếp:

- Nhưng ta làm vậy cũng không phải vì bản thân mình.

- Mặc kệ người vì ai, ta hy vọng sau này người không nên làm như vậy nữa.

Dạ Sách Lãnh ngẩng đầu lên, bình tĩnh mà lạnh lùng nói:

- Ta là ta, người là người, người nên biết ta không muốn thiếu nợ người cái gì.

Bên trong cánh cửa không hề đáp lời.

Dạ Sách Lãnh cũng không nói gì thêm, quay người rời đi.

Nhưng trong khoảnh khắc nàng vừa mới cất bước thì từ bên trong chỗ hé của cánh cửa trông vắng vẻ kia lại vọng ra thanh âm:

- Có một việc ta không ghi chép trình báo lên trên. Lộ tuyến của Bạch Sơn Thủy hơi có vấn đề, dường như cô ta cố tình đi qua một số đường phố.

Dạ Sách Lãnh đột nhiên quay người lại.

Một tu hành giả mặc áo bào màu vàng từ trong xe ngựa đi ra, chân dẫm lên thảm cỏ mềm mại ở cánh rừng bên ngoài sơn môn Môn Sơn Kiếm Tông.

Môn Sơn Kiếm Hội tuy đã kết thúc nhưng những tu hành sư trưởng đến đây xem hội và một số quan viên triều đình vẫn chưa rời đi hết. Nhìn tu hành giả mặc áo bào màu vàng này, lại cảm nhận được khí tức trên người, bọn họ lập tức biết gã đến từ nơi nào, trong mắt mỗi người xuất hiện đủ loại cảm xúc khác nhau.

Tu hành giả mặc áo bào màu vàng này làm việc cực kỳ kính cẩn và nhún nhường, gã nói nhỏ mấy tiếng với một đệ tử mặc áo xanh chịu trách nhiệm

tiếp đón của Mân Sơn Kiếm Tông, sau đó liền quay trở về xe ngựa, yên tĩnh chờ đợi.

Nghĩ tới tâm tình của nữ chủ nhân cao quý trong nội cung kia chắc chắn không tốt, tất cả tu hành sư trưởng và quan viên triều đình không dám cố ý ở lại. Thậm chí trước đó có vài người còn muốn ở lại thêm một lúc thì bây giờ đều rời đi sớm. Rất nhanh, xung quanh cánh rừng này trở nên yên tĩnh và thêm phần đẹp đẽ.

Tu hành giả áo xanh của Mân Sơn Kiếm Tông đi xuyên qua rừng, tiến đến chỗ xe ngựa của tu hành giả áo vàng, theo sau là Trương Nghi trầm mặc im lặng.

Tu hành giả áo vàng kia đã trực tiếp thông báo thân phận và mục đích đến của gã. Có điều, Trương Nghi không hiểu vì sao với thân phận của mình lại khiến nữ tử tôn quý đến cực điểm kia cố ý làm ra an bài như vậy.

Cho nên càng đến gần chiếc xe ngựa này, hắn càng cảm thấy rung động lẫn bất an.

Nhìn thấy Trương Nghi, tu hành giả áo vàng liền bước xuống xe.

Tiếp đó, từ rất xa, gã khom người thi lễ với tu hành giả dẫn đường của Mân Sơn Kiếm Tông và Trương Nghi.

- Nương nương sai ta giao phong thư này cho người.

Không nói thêm bất kỳ lời thừa thãi nào, nhìn tu hành giả áo xanh né sang một bên, gã tiến đến trước mặt Trương Nghi, với khuôn mặt cung kính, gã bình thản nói một câu, sau đó lấy ra một phong thư từ trong tay áo đưa cho Trương Nghi.

Khuôn mặt Trương Nghi lập tức trở nên tái nhợt, chưa tiếp xúc với phong thư nhưng hai tay hắn đã run rẩy.

Nhưng hần không nói tiếng nào, chỉ khẽ cúi đầu, mở phong thư. Nhìn thấy nét chữ xinh đẹp ẩn chứa lực lượng cường đại kia, hai tay của hần càng thêm run rẩy.

- Ta biết rồi.

Xem đi xem lại ba lần liên tiếp, sau khi chắc chắn bản thân không bỏ sót bất kỳ một chữ nào, xác nhận không hề hiểu sai ý tứ của bất cứ chữ nào trong đó, hần khom người thi lễ một cái với tu hành giả áo vàng, sau đó nói:

- Ta đồng ý đề nghị này.

Tu hành giả áo vàng nhìn khuôn mặt Trương Nghi từ trắng bệch bắt đầu trở nên kiên nghị, lại nhìn đôi tay của Trương Nghi vẫn đang không ngừng run rẩy, gã vươn tay ra, dường như muốn thu lại phong thư này. Nhưng ngay khi ngón tay gã vừa mới tiếp xúc với phong thư, nó liền bị một lực lượng nhu hòa chấn nát vụn, trực tiếp hóa thành những hạt bụi nhỏ xíu từ trong tay Trương Nghi bay ra.

Đây là một loại cảnh giới tu hành cường đại, nhưng đối với nữ tử hoàn mỹ trong cung kia mà nói, tu hành giả áo vàng này cũng chỉ là một kẻ truyền tin bình thường.

Trong sơn môn Mân Sơn Kiếm Tông, dưới chân núi có một tiểu viện cạnh đường núi xanh ngắt.

Một số đệ tử mới nhập môn hoặc những đệ tử giống như Trương Nghi sắp nhập môn đều tạm trú ở đây.

Trương Nghi về tới tiểu viện đang ở tạm, hần không nói chuyện gì với mấy người Độc Cô Bạch, vào phòng liền đóng cửa lấy giấy bút.

Khuôn mặt hần vẫn trắng bệch như trước nhưng hai tay đã ổn định trở lại.

Hần bình tĩnh viết một phong thư để lại trên mặt bàn, sau đó đẩy cửa rời đi.

Một đám mây đen đang hờ hững trôi trên bầu trời.

Con diều hâu màu đen bay xuyên qua tầng mây, đột nhiên lướt đến một ngọn núi màu đen.

Ngọn núi đen này cũng không quá cao lớn, cũng chẳng có cành cây ngọn cỏ nào sinh trưởng bên trên, nhưng lại có vô số mộ bia lớn nhỏ đứng sừng sững thành rừng với nhau.

Ngoài núi còn lưu lại một cánh quân ngự giá(*).

(*) Bảo vệ vua.

Trong sơn cốc gần đỉnh núi có một ngôi mộ, trước bia mộ có một người đầu đội đế quan(*) nhỏ.

(*) Mũ vua/vương miện.

Tề đế mang vẻ mặt đau thương đang đứng trong sơn cốc.

Cả sơn cốc, cả ngọn núi, chỉ có một mình y đứng thẳng.

Thời điểm Trương Nghi đẩy cửa rời đi sau khi để lại phong thư, Tề đế cũng đang nhìn phong thư bí mật vừa được đưa đến tay.

Y không hề bình tĩnh như vậy.

Sau khi xem cẩn thận đến tận chữ cuối cùng trong phong thư bí mật, y trực tiếp bật khóc thành tiếng, khóc rất to, rất thê lương.

- Nhược(*) Sư! Người ra đi không oán hận, nhưng sau khi người đi, cuộc sống thường ngày của ta khó có thể yên ổn, trong mơ ta thường xuyên thấy cảnh quân Tần như hổ lang phá thành mà vào, không ai có thể ngăn cản.

(*) Nhược: trong kinh Phật nghĩa là trí tuệ, Tề đế gọi Nhược Sư với Yến Anh để bày tỏ sự cung kính.

- Nhược Sư! Mân Sơn Kiếm Hội vừa kết thúc, người có biết rằng Trường Lăng lại có thêm một thiếu niên thiên tài như Tịnh Lưu Ly, An Bảo Thạch không?

- Ôi Nhược Sư! Ngẫm lại thật là đau lòng... thời điểm Ba Sơn Kiếm Tràng còn cường thịnh, đất Tần đã sinh ra rất nhiều thiên tài khiến người ta nghĩ mãi cũng không rõ vì sao, chẳng lẽ Nguyên Vũ hẳn thật sự được ý trời phó thác?

- Nhược Sư! Trong thiên hạ, không có người trẻ tuổi nào có thể bì được với Tịnh Lưu Ly và An Bảo Thạch. Qua mười năm nữa, chỉ sợ bọn chúng sẽ không có đối thủ. Tại sao đã có hai quái vật như thế mà ông trời vẫn còn thấy chưa đủ, bây giờ lại còn xuất hiện thêm một người nữa. Ngược lại, chúng ta thật là khổ, người vất vả lắm mới truyền lại được một đồ nhi nhưng lại đột ngột chôn bảo hãn chung với người, việc này rốt cuộc là có ý gì?

- Mỗi lần nghĩ đến nơi này, ta đều hận không thể đi cùng với người.

- Nhược Sư! Nếu không phải nghĩ đến bách tính Tề quốc, ta thực hận không thể chết cùng người.

Tề đế khóc đến nỗi chẳng còn phong thái của bậc đế vương, nước mắt giàn giụa.

Phần mộ trước người y vẫn lặng yên không biến hóa, thậm chí ngay cả rễ cỏ cũng chẳng dài thêm được chút nào. Bình thường đến nỗi không một tu hành giả nào có thể cảm giác được khí tức gì khác thường, nhưng khi tiếng khóc của y càng ngày càng to thì bùn đất trên phần mộ lại bắt đầu khê rung.

Rõ ràng chỉ là bùn đất màu đen đang rung động nhưng nó lại đang tỏa ra một luồng khí tức khó chịu như nhìn thấu Tề đế.

Tề đế trợn to mắt, thanh âm đau buồn ngừng lại, nhưng thi thoảng vẫn còn nức nở.

Sự an tĩnh đến cô độc này càng bị quấy rầy, thì khí tức không mấy vui vẻ kia lại càng trở nên sắc bén hơn.

Bùn đất ở đỉnh mộ bị đốt sạch như tro nhang theo gió bay đi, sau đó, một điểm sáng màu đen chậm rãi đi ra.

Một nhánh cỏ màu đen âm u và phát ra khí tức âm lãnh bỗng nhiên mọc ra từ trong đó.

Gốc cỏ đen này chỉ có một lá, lúc mọc ra còn hướng về phía Tề đế, nhưng chẳng mấy chốc ngọn cỏ lại nhắm ngay hướng Đại Tồn Trường Lăng.

Tiếng nức nở của Tề đế ngừng lại, sau khi quyến luyến chốc lát, y khom người bái lạy phần mộ rồi lập tức quay người. Trên mặt Tề đế tuy vẫn còn đọng lại nước mắt, nhưng sâu trong đôi mắt ánh lên sự vui mừng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13: Bước Đầu Tiên

- Quả là càn quấy! Khinh Mân Sơn Kiếm Tông là cổng thành cửa tiệm sao, muốn đến là đến, muốn đi là đi?

- Người cũng thật ngu xuẩn! Người khác muốn mang thư vô, người liền cho ả truyền tin vào sao?

Âm thanh dạy dỗ đầy phẫn nộ không ngừng vang lên giữa sơn cốc.

Tu hành giả trẻ tuổi mặc bào phục xanh ngọc của Mân Sơn Kiếm Tông cúi đầu, đứng trước mặt nam tử trung niên nghe răn dạy, trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất. Hắn thầm nghĩ, theo quy củ trước giờ, nếu bên ngoài có người đến đưa tin thì mình phải báo ngay, huống chi kẻ đến đưa tin kia là ai? Chẳng lẽ mình có khả năng từ chối được sao?

Huống chi, ai mà nghĩ được có kẻ đã vào Mân Sơn Kiếm Tông rồi mà sau đó viết thư để lại rồi rời đi?

- Hồ sư bá, xảy ra chuyện gì thế?

Thanh âm lạnh lẽo rất đặc trưng, ẩn chứa sự uy nghiêm từ giữa sơn đạo vang lên, thân ảnh Tịnh Lưu Ly hiện ra.

- Trịnh Tự sai người đưa thư cho Trương Nghi, sau đó Trương Nghi để lại thư rồi rời khỏi sơn môn.

Nam tử trung niên vẫn còn tức giận, nếu như chỉ là những đệ tử miễn cưỡng qua được kiểm hội như những năm trước thì không tính. Đẳng này, kiểm hội năm nay so với những lần trước kịch liệt hơn rất nhiều, người được chọn cuối cùng đều là những nhân tài có thể đào tạo, đặc biệt biểu hiện của Trương Nghi lại càng xuất chúng.

Đối với tất cả các tông môn mà nói, người như Trương Nghi có lẽ còn trọng yếu hơn so với một người sử dụng kiếm đơn thuần, quan trọng hơn là hắn có thể sẽ trở thành trụ cột của tông môn.

- Trịnh Tụ sai người đưa thư cho Trương Nghi, Trương Nghi liền ra khỏi Mân Sơn Kiếm Tông ta?

Cặp mắt của Tịnh Lưu Ly hơi nhíu lại, nhìn tu hành giả trung niên, nói:

- Trong thư nói gì?

Tu hành giả trung niên của Mân Sơn Kiếm Tông nén giận, đưa bức thư hơi mỏng trong tay cho Tịnh Lưu Ly, đồng thời nói:

- Chỉ nói là trong kiểm hội hắn nhờ Hạ Uyển nên mới được thông qua, hắn vì điều này mà cảm thấy xấu hổ, nay xin chúng ta thay thế hắn bằng Hạ Uyển.

Khuôn mặt của Tịnh Lưu Ly không chút thay đổi, đảo mắt nhìn bức thư một lượt, thản nhiên nói:

- Rõ ràng là quân tử, muốn tìm lý do thoái thác rồi nhân tiện nhắc đến Hạ Uyển, ngược lại làm lộ ra lý do giả dối.

Tu hành giả trung niên mặc dù có thân phận cao hơn nàng không ít nhưng đối với những chuyện thế này lại cần biết ý kiến của Tịnh Lưu Ly. Vì vậy, sau khi nghe được Tịnh Lưu Ly nói thế, hắn lập tức cau mày nói:

- Chúng ta nên làm như thế nào? Không biết Trịnh Tự dùng cái gì uy hiếp khiến hần lựa chọn như thế.

- Hần và Đinh Ninh đều cùng một loại người, đều không thể uy hiếp.

Tịnh Lưu Ly nhìn tu hành giả trung niên, bình tĩnh nói:

- So với Đinh Ninh, Trương Nghi rõ ràng là người chú trọng đến đại cục hơn. Vì vậy, chuyện này tối đa chỉ là một cuộc giao dịch. Có thể khiến Trương Nghi chịu hi sinh như vậy, có khả năng là Trịnh Tự đã đưa ra hứa hẹn gì đó về tương lai của Đinh Ninh và Bạch Dương Động.

Sau khi dừng một chút, nàng nhìn tu hành giả trung niên đang chờ đáp án của mình, nói tiếp:

- Tu hành bên ngoài và bên trong tông môn có gì khác nhau? Hần cho rằng bản thân rời khỏi Mân Sơn Kiếm Tông thì không phải là đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông nữa, đó chỉ là ý nghĩ của hần. Đối với ta mà nói, có lẽ vì chuyện này mà Mân Sơn Kiếm Tông ta có thể có thêm một đệ tử tốt. Biểu hiện của Hạ Uyển mọi người cũng nhìn thấy, cô ấy hoàn toàn vượt trội so với những kẻ được gọi là tuần kiệt Trường Lăng kia.

Tu hành giả trung niên giật mình, hần nhìn khuôn mặt vẫn còn lộ nét non nớt của Tịnh Lưu Ly, trong lòng không nén được nảy sinh sự tôn kính thật lớn đối với nàng.

So với nhiều người ở Trường Lăng, quái vật như Tịnh Lưu Ly đúng là lợi hại hơn rất nhiều.

- Rất nhiều người gặp chuyện sẽ thay đổi, nhưng người như Trương Nghi sẽ không thay đổi.

Tịnh Lưu Ly liếc mắt nhìn tu hành giả trung niên, quay đầu nhìn ngọn núi bên ngoài, thản nhiên nói:

- Bởi vì hã làm mọi thứ cũng là vì chú ý đến đại cục, cho dù hi sinh bản thân thì cũng muốn đảm sự đệ của hã có thể có một tiền đồ sáng lạn. Vì vậy, sư tôn cũng có thể yên tâm khi đặt một bộ kiếm kinh phù hợp vào tay hã.

Tu hành giả trung niên không nói gì, chỉ gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Lá thư mỏng tới tay Đinh Ninh.

Đinh Ninh chăm chú xem từng nét chữ trên giấy, sau đó khẽ gật đầu với Cảnh Nhận rồi thu lại lá thư.

Nhìn thấy tinh thần hã thực sự bình thản, không có chút nào cố ý giả bộ, Cảnh Nhận nói nhỏ:

- Xem ra người thực sự không hề lo lắng cho sư huynh mình?

- Người giống như đại sư huynh ta, mặc dù có đôi lúc lờ mờ, nhưng nếu so với ta thì chắc chắn luôn được mọi người chào đón.

Đinh Ninh nhìn y, mỉm cười nói:

- Người thích huynh ấy chắc chắn nhiều hơn so với người ghét huynh ấy, ta có cái gì phải sợ?

Cảnh Nhận suy nghĩ một chút, nói:

- Người không quan tâm Tiết động chủ được an táng ở đâu sao?

Đinh Ninh hơi trào phúng, nói:

- Nếu như thị có thể khiến đại sư huynh của ta rời khỏi Mân Sơn Kiếm Tông thì cho dù Tiết động chủ được chôn cất ở đâu, nơi đó nhất định sẽ rất

phong quang.

Cảnh Nhận nhìn hẩn một lát rồi lắc đầu, khẽ thở dài:

- Kỳ thực, khuyết điểm lớn nhất của người chính là quá mức lão luyện, đôi khi người đối với tuổi của người, để tồn tại ở Trường Lăng, có lẽ ngây thơ sẽ tốt hơn.

Đinh Ninh nói:

- Bây giờ không phải vẫn đang tốt sao?

Cảnh Nhận không muốn cùng hẩn thảo luận vấn đề này, ánh mắt y nhìn xuống quyền kiếm kinh mở được một nửa chỗ đầu gối của Đinh Ninh, nói:

- Người xem được đến đâu rồi?

Đinh Ninh nhìn y một cái:

- Nếu hiện giờ sư thúc đã chuẩn bị xong việc ta về Trường Lăng, khi nào tới Trường Lăng, có lẽ cũng vừa xem hết.

Cảnh Nhận giật mình, nói:

- Quả nhiên chuyện lĩnh ngộ kiếm kinh này không phải là vấn đề gì đối với người.

Đinh Ninh gật đầu, đáp:

- Chuyện này quả thực không phải là vấn đề, vấn đề ở chỗ, sư thúc nghĩ kỹ giúp ta... có thể lập bao nhiêu đại công để nhanh chóng tiếp xúc được với mấy công pháp tu luyện chân nguyên mà người nói?

Cảnh Nhận nhìn Đinh Ninh, nghiêm túc nói:

- Chỉ cần cơ thể người mau khôi phục thì vẫn có thể kiếm được cách.

Đinh Ninh không nói gì thêm.

Nhưng Cảnh Nhận lại tiếp:

- Có một sư bá sẽ cùng người về Trường Lăng.

Khi những lời này của y vừa vang lên, ngay lập tức cửa phòng đang khép hờ bị đẩy ra, một nam tử có khuôn mặt ngăm đen đi vào.

Đây rõ ràng là một nam tử sụp mi dễ bảo, trầm tĩnh ít nói, nhưng ngay khi nhìn đến người này, trước mắt Đinh Ninh như xuất hiện một khối nham thạch màu đen.

Ngay sau đó, mỗi lúc lại xuất hiện nhiều thêm những khối nham thạch màu đen hiện ra trước mắt, chúng “giam” chặt không gian quanh hắn, khiến Đinh Ninh hầu như không có cách nào hít thở được.

Điều này xuất phát từ cảm giác.

Đinh Ninh chưa từng gặp qua nam tử có khuôn mặt ngăm đen này, nhưng hắn biết thân phận gã.

Đến lúc này rồi, ngoại trừ Bách Lý Tố Tuyết, truyền kỳ cuối cùng trong Mân Sơn Kiếm Tông rốt cuộc đã xuất hiện trước mặt hắn.

Giống như đám người Cảnh Nhận, Đàm Thai Quan Kiếm, đây là nhân vật thậm chí có thể làm lay động đến những kẻ quyền quý nhất ở Trường Lăng.

Gã họ Thiệu, tên Sát Nhân.

Thiệu Sát Nhân là tên thật của gã, không phải là ngoại hiệu hay cách gọi khác.

Bởi vì nghĩa phụ Thiệu Hâm của gã từng là kẻ cắt đầu người lợi hại nhất biên cảnh đất Triệu.

Cái gọi là cắt đầu người chính là không hỏi phải trái trắng đen, chỉ cần có đủ tiền thì cho dù có là phụ nữ hay trẻ em đều có thể thuê sát thủ giết người.

Thiệu Hâm thu một đám cô nhi, huấn luyện chúng giết người từ nhỏ, mà Thiệu Sát Nhân chính là người mạnh nhất trong số đó.

Bởi vì tất cả cô nhi khác đều đã chết, chỉ còn lại có mỗi mình gã là người cuối cùng.

Còn nữa, Thiệu Hâm cùng với một số tay sai mạnh mẽ của lão đều đã chết trong tay Thiệu Sát Nhân.

Lúc giết sạch đám người này, Thiệu Sát Nhân mới mười chín tuổi.

Không giống với những nhân vật truyền kỳ khác của Mân Sơn Kiếm Tông, Thiệu Sát Nhân gần như vô danh.

Thậm chí rất nhiều lão nhân ở Trường Lăng cũng không biết trong Mân Sơn Kiếm Tông có một người như vậy tồn tại.

- Thiệu sư bá không thích nói chuyện, nhưng ta nghĩ với tính cách của người, người sẽ quen thôi, hơn nữa cũng sẽ không cảm thấy khó chịu.

Cảnh Nhân nhìn bộ dạng hơi ngẩn ra của Đinh Ninh, ôn hòa nói.

Đinh Ninh nở nụ cười.

Trực giác của hắn cho rằng rất nhiều người sẽ gặp xui xẻo.

- Chúng ta có thể xuất phát chưa?

Hắn cầm kiếm kinh lên, mở ra, vỗ vỗ mép giường, nói với Cảnh Nhận và Thiệu Sát Nhân.

Cảnh Nhận gật đầu, Thiệu Sát Nhân không nói gì, gã đi thẳng tới cổng Đình Ninh lên đi ra khỏi phòng.

Một cỗ xe ngựa đang đứng ở cuối sơn đạo màu xanh ngọc trong Mân Sơn Kiếm Tông chờ Thiệu Sát Nhân và Đình Ninh.

Thiệu Sát Nhân biết những điều cổ kị của thương thế Đình Ninh nên đi cực kỳ chậm chạp, đồng thời phần lưng gã luôn tản mát ra một tầng thiên địa nguyên khí nhu hòa, bao quanh cơ thể Đình Ninh.

Chỉ là Đình Ninh không để ý đến những thứ này.

Điều hắn chú ý chính là lộ tuyến lưu chuyển chân nguyên trong cơ thể Thiệu Sát Nhân.

Thiệu Sát Nhân mang hắn để vào thùng xe ngựa, đóng cửa xe, lại vén rèm cửa sổ lên một chút để ánh nắng có thể soi vào. Lúc xe ngựa bắt đầu lăn bánh, Đình Ninh cũng tiếp tục xem sách.

Thế nhưng, suy nghĩ của hắn lại hoàn toàn không đặt trên cuốn Tu Chân Thất Cấp này.

Trong cơ thể hắn, ngũ khí cực kỳ thịnh vượng bắt đầu lưu động theo lộ tuyến hoàn toàn mới. Theo sự biến hóa của ngũ khí ở Khí hải, Ngọc cung và Thiên khiếu cũng có sự biến hóa, chân nguyên mới sinh trong người bắt đầu chảy khắp cơ thể, một ít kinh mạch khô héo như gập cơn mưa rào bắt đầu hồi phục trở lại.

Công pháp Mân Sơn Kiếm Tông quả nhiên hữu dụng.

Mặc dù chỉ từ phương pháp tu hành chân nguyên trụ cột của Môn Sơn Kiếm Tông trong quyển Tu Chân Thất Cấp và đoán được một ít huyền cơ khí tức lưu chuyển trong cơ thể Thiệu Sát Nhân nhưng cũng đủ khiến cơ thể của hắn được rất nhiều chỗ tốt.

Trong mắt những quyền quý ở Trường Lăng, hắn đã thành công đoạt được thủ danh ở Môn Sơn Kiếm Hội. Nhưng chỉ có hắn và Trương Tôn Thiển Tuyết biết... mấy năm nay hắn ở Trường Lăng, chuyện muốn làm nhất chính là tiến vào Môn Sơn Kiếm Tông.

Tiến vào Môn Sơn Kiếm Tông là bước đầu tiên của việc hắn chính thức bắt đầu báo thù.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 14: Yên, Thượng Đô

Ở ngõ Ngõ Đồng Rụng Lá, mỗi sáng sớm thức dậy, bưng bát trước mặt là Đinh Ninh lại tận lực suy nghĩ đến việc làm thế nào để tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông. Việc thông qua Vương Thái Hư gia nhập Bạch Dương Động cũng chỉ vì sau khi Bạch Dương Động sáp nhập vào Thanh Đăng Kiếm Viện, đệ tử Bạch Dương Động sẽ có được tư cách tham gia Mân Sơn Kiếm Hội.

Có điều, bất cứ kế hoạch nào, cho dù chu đáo chặt chẽ đến đâu đều sẽ có những tao ngộ, biến hóa không thể lường trước. Ở Bạch Dương Động, hẳn được Lý Đạo Ky tặng Mạt Hoa tàn kiếm, gặp được sư trưởng như Tiết Vong Hư, có được sư huynh như Trương Nghi, lại còn có một sư đệ là Thẩm Dịch.

Thêm nữa, lúc ở Ngự Thị giết chết Tổng Thần Thư, hẳn còn biết được tin tức của Lâm Chử Tửu.

Lâm Chử Tửu bị giam trong Đại Phù Thủy Lao nhiều năm như vậy, đối với y đã không còn tồn tại cái gì gọi là hi vọng. Y chẳng qua chỉ dựa vào một tia chấp niệm mà sống.

Mỗi lần nghe tiếng nước chảy ở Trường Lăng, cho dù là hạt mưa từ trên trời rơi xuống hay chỉ là âm thanh nước vo gạo, giặt quần áo ở trong ngõ, hẳn đều không thể an tâm.

Cho nên, hắn đã đi nhanh đến một bước này thì bây giờ lại cảm thấy phải gắng gáp thêm một chút.

Chữ "tình" chính là nhược điểm lớn nhất của hắn.

Chẳng qua là sau khi trải qua rất nhiều chuyện, hắn liền hiểu thêm: so với bất cứ thứ gì trên thế gian, chữ “tình” vốn là thứ quan trọng hơn hết. Đây cũng là chỗ khác biệt lớn nhất giữa hắn với Nguyên Vũ, Trịnh Tự. Hắn có thể gặp chuyện không may nhưng Trương Tôn Thiển Tuyết không được phép xảy ra chuyện gì.

Hắn biết rõ, bình thường Trương Tôn Thiển Tuyết chỉ là không thích suy nghĩ mấy chuyện không liên quan đến tu luyện, nhưng thực ra nàng lại thông minh hơn rất nhiều người. Vốn khi còn ở Ngô Đồng Rụng Lá, không có nhiều người chú ý đến nàng lắm, nhưng sau khi hắn đi được bước đầu tiên này, nhất định nàng sẽ rơi vào tầm mắt của nhiều kẻ.

- Thiệu sư bá, khi tới Trường Lăng, sư bá trước tiên giúp ta tìm một khách điểm cũ.

Cảm giác nhờ pháp môn tu hành chân nguyên của Mân Sơn Kiếm Tông khiến thân thể có sự biến hóa hoàn toàn mới, ở trong xe, Đinh Ninh ngẩng đầu nói nhỏ với Thiệu Sát Nhân đang tĩnh tọa ngồi phía trước chậm rãi đánh xe.

Thiệu Sát Nhân khẽ vuốt cằm, hoàn toàn không hỏi nguyên do, cực kỳ đơn giản đáp:

- Được.

Đinh Ninh chợt cảm thấy an lòng.

Hắn buông cuốn kinh trong tay xuống, nhắm mắt lại.

Dựa theo pháp môn tu hành chân nguyên của Môn Sơn Kiếm Tông, ngũ khí trong cơ thể hắt lại một lần nữa bắt đầu từ từ lưu chuyển.

Đã tới Tứ cảnh.

Tứ cảnh Dung Nguyên, Ngũ cảnh Thần Niệm, chiếu theo tốc độ tu hành của hắc lức trước, nhanh nhất cũng phải sau mấy năm hắc mới có thể từ Tứ cảnh tiến lên Ngũ cảnh. Nhưng bây giờ hắc có Nhân Vương Ngọc Bích từ Sở đế, hơn nữa, lúc ở Bạch Dương Động còn tình cờ lấy được Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh, dù cho tạm thời không có cách nào đạt được Tục Thiên Thần Quyết, chỉ dựa vào pháp môn tu hành của Môn Sơn Kiếm Tông thì tốc độ tu hành của hắc cũng sẽ tăng nhanh gấp mấy lần.

Lúc này vừa mới vào hạ, nếu mọi thứ thuận lợi thì đến đông chí năm nay hắc có thể bước vào Ngũ cảnh.

Tà dương buông xuống.

Trong lúc Đinh Ninh ngồi trên xe ngựa đi về Trường Lăng thì theo hướng ngược lại, Trương Nghi đang đi dọc theo dấu vết còn sót lại của bánh xe ngựa, hắc lừng thững đi trên đường không có mục đích.

Nhìn hai bên đường, thời điểm chiều tối dưới ánh tà dương càng làm cánh đồng hoang vu xung quanh càng thêm phần ảm đạm, hắc cảm nhận được sự tịch liêu cùng bi thương.

Trương Nghi không nhận ra có một tu hành giả mặc trang phục màu xanh ngọc của Môn Sơn Kiếm Tông xuất hiện nơi xa trên sơn lĩnh sau lưng hắc.

Tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông nhìn thấy thân ảnh của Trương Nghi, ánh mắt gã sụp xuống, đang định tăng nhanh cước bộ nhưng đột nhiên đôi chân mảy cau lại rồi dừng bước.

- Người đang nghĩ gì vậy?

Một thanh âm lạnh lùng vang lên truyền vào tai Trương Nghi.

Trương Nghi đang hơi cúi thấp đầu bỗng nhiên bừng tỉnh, hắn đưa mắt nhìn chỗ phát ra thanh âm, nhìn thấy một nam tử áo đen chẳng biết từ lúc nào đã đứng cạnh bụi cỏ dại ven đường.

Nét mặt nam tử áo đen lạnh lùng, từ trên khuôn mặt nhìn không ra dấu vết của năm tháng. Nhưng từ trên người y lại toát ra một cỗ khí tức quyền quý không ai sánh bằng.

Trương Nghi không nhận ra nam tử áo đen này, nhưng chỉ dựa vào tình huống đối phương đến bên cạnh mà mình không hề phát hiện, như là từ trong không khí đột ngột xuất hiện trước mặt, Trương Nghi liền biết rõ tu vi đối phương vượt xa mình. Thần sắc hắn hơi ngạc nhiên thì lễ:

- Tiền bối...

- Ta biết rõ trong lòng ngươi đang rất cảm khái.

Nam tử áo đen nhìn hắn một cái, sau đó chấp tay ngăm cỏ dại dưới trời chiều, giọng nói như tự giấu tiếp lời:

- Thật ra, cho dù không phải ở trong khung cảnh chiều tà giữa đồng cỏ dại hoang vu lạnh lẽo mà ở tại nơi phồn hoa nhất của Trường Lăng thì nhiều khi lòng ta cũng sẽ nảy sinh những cảm khái như vậy... truyện được dịch bởi bachngocsach.com Trường Lăng lớn như thế, người càng ngày càng đông, nhưng vì sao hết lần này tới lần khác không ai buông tha ta?

Trương Nghi ngẩn người, hắn không rõ ý đồ của nam tử áo đen này khi đến đây, chỉ là theo bản năng lại thốt lên một tiếng:

- Tiền bối...

- Diệp Trách Nam là người của ta.

Nam tử áo đen khoát tay áo, toát ra một khí thế thật lớn, tùy ý nói:

- Ta không muốn Trịnh Tự được như ý, cho nên cùng thị đánh cuộc một lần, chỉ là ta thật sự không ngờ sự đệ của người lại cự tuyệt hảo ý của ta. Nhưng hiện tại xem ra lựa chọn của hắn quả thật chính xác. Hắn căn bản không cản trở giúp của ta.

Hô hấp của Trương Nghi dừng lại, trong lòng cảm thấy phát lạnh.

Trước khi Mân Sơn Kiếm Hội được tiến hành và cho đến lúc kết thúc, thân phận cùng biểu hiện của rất nhiều người đều là bí mật. Nhưng sau khi Mân Sơn Kiếm Hội chấm dứt, thân phận của rất nhiều nhân vật tại Mân Sơn Kiếm Hội lại lộ ra chút ít, như vật bí ẩn dưới nước rồi cũng phải trôi lên.

Có một số suy đoán vĩnh viễn không được chứng minh đúng sai, nhưng trong lòng rất nhiều người thông minh đều mơ hồ chỉ về một đáp án nào đó.

- Trong miệng rất nhiều người Trường Lăng, chúng ta chính là những kẻ quyền quý cũ.

Nhìn bộ dạng ngưng thở của Trương Nghi, môi nam tử áo đen hơi nhếch, trực tiếp nói ra đáp án.

Trương Nghi hiển nhiên biết rõ mấy từ “quyền quý cũ” trong miệng người nam tử này mang ý nghĩa như thế nào, khuôn mặt hắn hơi nghiêm lại, nói:

- Ông vì sao lại tìm ta?

- Người không cần biết làm gì.

Nam tử áo đen mang theo vẻ tự tin mãnh liệt, lạnh lùng nhìn Trương Nghi, hỏi:

- Bây giờ người muốn đi đâu?

Trương Nghi hơi do dự, không trả lời.

Nam tử áo đen hơi trào phúng, nói:

- Tiếp nhận an bài của Trịnh Tụ, đi đến mấy vùng biên cương vắng vẻ không có được mấy hộ gia đình để dạy người ta tu hành?

Trương Nghi ngần ngại.

Nam tử áo đen nhìn hắn một cái, nói:

- Người không cần đi... Trước khi người đến đó, tất cả những nơi tu hành không có tu hành giả Tứ cảnh đều đã biến mất. Địa phương kia đã bị mã tặc quét sạch.

Trong lòng Trương Nghi chợt cảm thấy lạnh lẽo, ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc không thể tin được.

- Người cảm thấy khó hiểu, cảm thấy ta không thể nào thấy được thư tay của Trịnh Tụ viết cho người?

Nam tử áo đen như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, vẫn như trước không cho hắn có cơ hội mở miệng, không ngần ngại nói tiếp:

- Muốn đạt được mục đích, có rất nhiều con đường có thể đi. Ta không cách nào xem được bức thư của Trịnh Tụ đưa cho người, nhưng lại có thể

từ những mệnh lệnh của thị truyền đến biên thành mà biết rõ thị muốn người làm cái gì? truyện được dịch bởi Bạch Ngọc Sách Hoặc nói cách khác, trong quá trình thị truyền đạt ý chỉ, trong những quan viên chấp hành chúng có người của ta. Trước khi người lên đường, chỗ tu hành kia, thậm chí là cả tiểu thành kia cũng đã biến mất nên người dĩ nhiên không cần để ý đến mệnh lệnh của thị nữa. Thậm chí, vì phòng ngừa người lo lắng quá nhiều, ta còn có thể tạo hiện trường giả chết trên đường cho người.

Trương Nghi hít sâu một hơi, cố nén nỗi khiếp sợ trong lòng nhìn nam tử áo đen hệt như có bóng tối bao trùm này, run giọng nói:

- Ông muốn ta làm gì?
- Vừa rồi ta đã nói qua, người không cần làm cái gì cả.

Nam tử áo đen nhàn nhạt cười:

- Chỉ với biểu hiện của người và sư đệ Đinh Ninh của người cũng đã khiến ta rất hài lòng, rất thỏa mãn. Phàm bất cứ điều gì khiến Trịnh Tự không vui, ta liền không ngại làm thêm vài chuyện. Nếu Trường Lăng không tha cho người, trong thiên hạ tự nhiên sẽ có chốn cho loại người như người dung thân. Ta chỉ là giới thiệu một chỗ cho người đi.

Trương Nghi mặt mờ nói:

- Đi nơi nào?

Nam tử áo đen nói:

- Yến, Thượng Đô, Tiên Phù Tông.

Thân thể Trương Nghi chấn động mạnh, theo bản năng, kinh sợ thốt lên:

- Làm sao có thể!

Nam tử áo đen khẽ nhú mày, bình tình nhìn hấn:

- Người cảm thấy nơi nào là không có khả năng?

- Tiên Phù Tông là tông môn mạnh nhất của vương triều Đại Yên, ta lại là người Tần, mặc dù có ông giới thiệu nhưng Tiên Phù Tông làm sao có thể thu nhận ta được?

Trương Nghi nhìn nam tử áo đen, cả kinh nói:

- Huống chi, cho dù Tiên Phù Tông thu nhận ta, nhưng ta thân là người Tần, há lại có thể đến tông môn của Đại Yên tu hành?

- Vì sao lại không nhận người? Là đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông được chú ý thì Tiên Phù Tông sẽ chú ý chứ?

Nam tử áo đen giễu cợt, cười lạnh nói:

- Ta đã nói như vậy, tức là khẳng định Tiên Phù Tông sẽ thu nạp người, mấu chốt chỉ ở người có muốn đi hay không... Về phần người nói thân là người Tần nên không thể đến tông môn địch quốc tu hành, không đi thì thế nào? Hay người định đến vùng biên cương của Đại Tần ta, sau đó tìm một thôn trang nhỏ, tĩnh lặng mà sống một cuộc sống tầm thường, lấy vợ sinh con, sống nốt quãng đời còn lại. Tới lúc về già lại hồi tưởng về quãng thời gian người sống ở Trường Lăng, hoặc là nghe được những tin tức bi thảm của sư đệ mình ở Trường Lăng nhưng bản thân mình lại mềm yếu vô lực, hoàn toàn không thể giúp đỡ bất cứ điều gì cho bọn hấn?

Thân thể Trương Nghi không ngừng run rẩy, mồ hôi trên trán và sau lưng bắt đầu tuôn ra, tay chân thì lại lạnh như băng.

Nam tử áo đen không nhìn hấn nữa, y xoay người sang hướng khác ngấm cảnh tà dương đang chậm chậm buông xuống, chậm rãi nói:

- Ta khác với Trịnh Tự, ta sẽ không yêu cầu người làm bất cứ chuyện gì, kể cả sau khi người tu hành ở Tiên Phù Tông. Người cũng không cần cảm thấy chúng ta có bất cứ liên quan gì. Ngoài ra, trong thiên hạ không phải chỉ có mỗi Mân Sơn Kiếm Tông, Tiên Phù Tông chưa hẳn đã thua kém Mân Sơn Kiếm Tông. Trịnh Tự không cho người ở lại Mân Sơn Kiếm Tông, nhưng ta vẫn có thể mang đến cho người một nơi tu hành tương đương...Về phần tương lai thì lại quá mức xa xôi, nếu nói tu hành ở địch quốc nhất định sẽ phải đối địch với Đại Tần thì thật là chuyện nực cười.

- Chỉ có cường giả chân chính mới có thể tự quyết định được con đường của mình.

Nam tử áo đen quay đầu lại nhìn Trương Nghi, sau đó dẫm lên cỏ dại rồi đi nhưng thanh âm của y vẫn truyền vào tai Trương Nghi rất rõ ràng:

- Nhưng trước hết phải trở thành cường giả chân chính đã.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15: Hy Vọng

Trương Nghi nhìn bóng lưng nam tử áo đen, nội tâm kích động khó có thể nhanh chóng bình tĩnh.

Đối với cả vương triều Đại Tần mà nói, những quyền quý xưa cũ của Trường Lăng là những người đặc biệt. Một mặt, hiện nay Trường Lăng không dung túng họ, nhưng ở một phương diện khác, họ nắm trong tay rất nhiều sản nghiệp, thậm chí có một số ngành nghề thông thương với địch quốc, một vài “mạch máu” quốc gia đều do họ điều khiển. Điều này khiến nữ chủ nhân Trường Lăng không có cách nào dễ dàng tách bọn họ ra khỏi Trường Lăng.

Đây là chuyện điển hình của việc lấy hay bỏ, chung quy cũng bởi vì bọn họ còn đủ cường đại.

Về phần Trương Nghi, bây giờ hẳn nên làm thế nào, cầm hay buông?

Nặng chiều chiều trên con đường bằng phẳng, không khí cũng bắt đầu trở nên mát hơn.

Bởi rằng tâm tình quá mức kích động nên ngay cả khi tu hành giả mặc thanh sam của Môn Sơn Kiếm Tông như ngọn gió nhanh chóng lướt tới sau lưng mà hẳn vẫn không hề hay biết.

Điều này khiến tu hành giả Môn Sơn Kiếm Tông cực kỳ không vui, lông mày y nhíu lại thật sâu.

“Biểu hiện lúc này của người chênh lệch quá xa so với lúc ở Kiếm Hội, thân là một kiếm sư thì đương nhiên lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác, nhất là ở ngoài Trường Lăng, những kẻ muốn giết người không cần lo lắng bản thân có đi ra được Trường Lăng không nên bọn chúng chẳng cần kiêng nể gì.”

Nghe thanh âm, Trương Nghi giật mình xoay người lại.

Nhìn thấy bào phục màu xanh ngọc đặc thù trên người đối phương, cảm giác được khí tức đậm thiên diệt địa từ y, Trương Nghi lập tức mắt biết được thân phận đối phương, nhưng như vậy càng làm cho đầu óc hắn thêm hỗn loạn, bất giác nhin không được nảy ra ý nghĩ ‘ngày hôm nay rốt cuộc làm sao vậy’.

“Phương pháp cách số, phùng* năm với bảy”. Tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông này thường xuyên thấy đủ các loại thiên tài quái vật, lúc này nhìn Trương Nghi ngu ngơ như vậy thì trong lòng cảm thấy khó chịu, lạnh giọng nói một câu, sau đó lấy từ trong tay áo ra một cái hộp sắt lạnh lẽo đưa cho Trương Nghi.

Trương Nghi theo bản năng nhận lấy chiếc hộp sắt trông rất bình thường này, trái tim bất giác đập mạnh, nhin không được hỏi:

“Đây là cái gì? Cái gì mà ‘phương pháp cách số, phùng năm với bảy?’”

“Tự mình suy nghĩ đi, nếu như ngay cả điểm này mà cũng không nghĩ ra...”

Lông mày tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông chau lại. Y vốn là muốn nói “nếu ngay cả điểm này mà không nghĩ ra thì căn bản không xứng làm đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông” nhưng lại cảm thấy câu này có chút không ổn nên ngừng lại một chút, sau đó sửa lời:

“... thì cứ phá cái hộp này là được.”

Nhìn sắc mặt không vui của đối phương, Trương Nghi nhớ lại mọi khi Đinh Ninh hay nói bộ dạng mình lẽ mề, hăn bình tĩnh trở lại, ánh mắt chuyển từ trên người tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông sang chiếc hộp sắt trên tay. Sau đó hăn mở chiếc hộp sắt ra.

Trong hộp sắt chỉ có một tấm da dê hơi mỏng, được gấp lại rất đơn giản, cho nên khi nhìn qua hăn nhìn thấy rất nhiều nét mực. Chỉ là lộ ra một vài nét mực rời rạc một cách kỳ dị nhưng hăn lập tức cảm nhận được một cỗ kiếm ý vô cùng khủng bố.

Lập tức, hai mắt hăn cảm thấy đau đến rơi lệ.

Ngay sau đó, những kiếm ý này ép đến người Trương Nghi, làm cho khí huyết trong cơ thể hăn vận chuyển không đều, thậm chí hăn có cảm giác như muốn thổ huyết.

Cơ thể Trương Nghi chấn động mạnh, sau đó hăn run sợ ngẩng đầu lên.

“Cái này là...”

Hăn cực kỳ kinh hãi nhìn tu hành giả mặc thanh sam trước mặt, nghĩ tới Tịnh Lưu Ly, thậm chí là cả Đàm Thai Quan Kiếm cũng không thể nào có loại loại khí tức sắc bén như vậy. Trong nháy mắt, hăn lập tức tỉnh ngộ: - Đây là Bách Lý tông chủ tự mình...

Tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông cảm thấy không cần phải trả lời. Y xoay người bỏ đi.

“Người hãy tự suy nghĩ mà xem, ở Trường Lăng, người chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng, nhưng lại có ba nhân vật cao cấp nhất Trường Lăng hoặc trực tiếp đến gặp người hoặc tự tay viết thư cho người. Do đó, người không thể nào là một tiểu nhân vật được.”

“Đệ tử của Mân Sơn Kiếm Tông ta và đệ tử của những người Ba Sơn Kiếm Tràn ngày xưa đều giống nhau, không thể nào là tiểu nhân vật.”

Trước khi thân ảnh đối phương biến mất, nghe y nói hai câu này, cả người Trương Nghi nhin không được mà run lên.

Nhờ những tia nắng chiều cuối cùng, Trương Nghi khó khăn mở tấm da dê trong hộp sắt. Hai mắt hắn càng thêm đau đớn, nước mắt rơi lã chã, chỉ là khi nhìn thấy mấy câu đầu, hô hấp của hắn lập tức trở nên hỗn loạn, khi thì dồn dập, khi thì ngừng lại. Đây là một bộ kiếm kinh.

“Phương pháp cách số, phùng năm với bảy” là một loại phương pháp đọc.

Chỉ chú ý những chữ thứ năm và thứ bảy kia mới có thể thấy được văn tự chính thức của bộ kiếm kinh này, mới lĩnh ngộ được ý nghĩa chân chính của nó.

Có thể khiến Bách Lý Tố Tuyết tự thân động thủ, hơn nữa còn dùng phương pháp này để che dấu thì ý nghĩa của bộ kiếm kinh này tại Mân Sơn Kiếm Tông tuyệt đối không tầm thường. Hơn nữa, cũng chỉ có một mình Bách Lý Tố Tuyết mới có thể hiểu. Điều này có nghĩa là đệ tử thân truyền của tông chủ.

Nghĩ thông suốt những điều này, Trương Nghi rốt cuộc cũng hiểu được ý nghĩa câu nói của vị tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông kia.

Đệ tử thân truyền của tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông - Bách Lý Tố Tuyết sao có thể là nhân vật nhỏ bé được?

Những tia nắng cuối cùng của ngày rơi xuống. Cảnh quang hoang dã xung quanh hắn đã dần chìm vào đêm tối.

“Nếu đã làm thì phải làm đến cùng.” Trong đầu hằn lại một lần nữa nhớ tới lời nói của Đinh Ninh.

Nghĩ đến rất nhiều chuyện bản thân đã trải qua, nghĩ đến cái chết của Tiết Vong Hư, nghĩ đến những hình ảnh đọng lại từ kiếm hội, nghĩ đến bức thư của nữ chủ nhân trong Hoàng Cung sau kiếm hội viết cho mình, nghĩ đến việc đổi nó lấy phong quang, hăn cảm thấy những lời Đinh Ninh nói quá đúng.

Lấy tấm da dê từ trong hộp sắt cất kỹ vào trong người, lại cất hộp sắt đi, sau đó hăn ngẩng đầu nhìn về ngôi sao sáng nhất trên bầu trời Đại Yên, rồi bắt đầu cất bước.

...

Tại trạm gác bên cạnh sông, tiếng vó ngựa vang lên dữ dội, làm vô số chim chóc nghỉ đêm sợ hãi bay lên.

Một dãy đuốc thắp lên, chiếu sáng rực cả bờ sông. Từ trên ngựa nhảy xuống một gã tướng lãnh giáp trụ đen kịt nhưng không hề có chút xúu âm thanh nào vang lên khi hăn chạm đất. Vừa nhảy xuống, thuận tay vươn ra, đem tuấn mã sau lưng ngừng lại.**

“Chính là chỗ này?”

Tên tướng lãnh này nhìn thoáng qua tình hình xung quanh, nhìn về phía trước mặt, hai đứa bé khoảng bảy tám tuổi, hăn lạnh giọng hỏi một gã binh sĩ phía sau.

Hai đứa bé này là một đôi trai gái, nhìn giống như huynh muội, từ cách ăn mặc trên người thì có thể biết được đây là con của một hộ ngư dân quanh đây.

Nghe thấy thanh âm của tên tướng lĩnh này, lại nhìn thấy đồ án hung ác khắc trên áo giáp đen kịt lấp lóe dưới ánh lửa, hai đứa bé lòng đầy sợ hãi, há hốc miệng không nói nên lời, sau đó òa khóc.

Tên tướng lĩnh này hít sâu một hơi, trong lòng càng thêm bức bối, nhưng ngay khi hần ngồi xổm xuống thì đột nhiên biến sắc, trong đồng tử vô thức toát ra lãnh ý cùng sát ý đậm đặc.

Nhắc mấy cọng liễu khô dưới đám rể cây lên, hần thấy một vài sợi gấm bạc đã ngấm nước. Gã như ngay lập tức, hần khẳng định nơi đây chính là chỗ Bạch Sơn Thủy đã ẩn thân.

Cả một khu vực Vị Hà, không biết bao nhiêu thuyền cùng Đại Tần tu hành giả đang lòng sục tung tích của Bạch Sơn Thủy, nhưng nào có ai ngờ rằng, Bạch Sơn Thủy từ trước đến giờ giống như một cái xác chết, trôi nổi tại giữa vài cọng liễu già dưới đồng rể cây? Đây là nơi mà mọi thuyền bè qua lại trên sông đều có thể nhìn thấy, nhưng cuối cùng chỉ có hai đứa bé vô tình thấy được.

Thuận theo ý trời, cái này mới là phương pháp tốt nhất để chạy trốn sao?

Nhưng tại hội minh Lộc Sơn, thánh thượng nhất kiếm bình sơn, nếu nói là thiên mệnh thì cũng chỉ có thể quy về Trường Lăng, kẻ này là nghịch tặc thì sao có thể hết lần này đến lần khác có thể chạy thoát!

Nghĩ đến những người Tần đã chết trong tay của Bạch Sơn Thủy, lửa giận của hần lại càng mãnh liệt. Nhìn mấy sợi gấm bạc đang trôi nổi lênh bênh, hần biết rằng mình đã bỏ lỡ cơ hội bắt được Bạch Sơn Thủy, lần sau muốn đối phó với kẻ đại nghịch này không biết phải trả một cái giá lớn cỡ nào.

Không cách nào phát tiết được sự phần nộ của mình, khí tức của hần không ngừng tỏa ra khiến cho nước sông gào thét, dựng nên từng cơn sóng cuộn cuộn.

...

Tại nơi sâu nhất trong Đại Phù Thủy Lao, Lâm Chử Tửu bị trôi vào trong nước, trôi nổi như lục bình đang yên tĩnh cảm nhận những dao động truyền đến từ bên ngoài.

Đối với những người khác mà nói thì điều này chẳng có ý nghĩa gì cả, nhưng đối với kiểu sinh hoạt buồn tẻ ngày nào cũng như ngày nào của hắn thì đây chính là một sự thay đổi.

“Chàng trai trẻ, người rất giỏi. Từ ngày cái thủy lao này được dựng lên tới nay, người là người thứ hai khiến cho Thân Huyền phải bó tay.”

Hắn cúi đầu, nhìn những gợn sóng lấp lờ, chân thành khen ngợi. Âm thanh theo tiếng nước chảy truyền rõ ràng đến phía xa, chỉ là không có bất kỳ ai đáp lại.

Lâm Chử Tửu nhìn mặt nước không ngừng lay động, hắn biết chàng trai trẻ kia không có hôn mê nên nói tiếp: “Ta biết rõ người không tin tưởng ta, nhưng mà ta biết người cùng với những kẻ trước đây được đưa đến để đạt được sự tín nhiệm của ta hoàn toàn bất đồng. Bởi vì có một số thủ đoạn mà Thân Huyền đã sử dụng trên người ta,...ta biết chỉ có loại người như thế nào mới có thể chịu đựng được. Vì thế, người có thể không tin tưởng ta, nhưng ta có thể tin tưởng người.”

Qua hồi lâu, từ thủy lao bên cạnh truyền đến âm thanh yếu ớt nhưng rõ ràng: “Người là ai?”

“Ba Sơn Kiếm Tràng, Lâm Chử Tửu!”

Đầu thủy lao bên kia sau khi trầm mặc một lát, nói: “Không thể nào!”

Lâm Chử Tửu nở nụ cười, nói: “Ai cũng cho rằng ta đã chết, nhưng ta sự thật là ta vẫn sống sờ sờ nơi đây.”

Đầu kia thủy lao lại chìm vào im lặng.

Lâm Chử Tửu mỉm cười, tiếp lời: “Hiện tại có lẽ người còn nghi ngờ ta, vì sao ta lại nói thẳng với người mà mình không hề quen biết như vậy.”

Đầu bên kia cũng không phủ nhận, “Đúng”

Lâm Chử Tửu bình tĩnh nói: “Bởi vì không một ai nghĩ rằng những người đã đến đây rồi có thể đi ra ngoài được. Tương tự như lúc Thân Huyền mang người đến đây, chính là muốn nói cho người biết, ta đã tốn thời gian vài chục năm vẫn không thể ra ngoài được.”

“Hắn muốn cho người tuyệt vọng. Tuyệt vọng chính là biện pháp tốt nhất có thể cạy miệng được ta và người.”

Lâm Chử Tửu ngẩng đầu lên, nhìn về hướng thủy lao bên cạnh, thản nhiên nói: “Thế nhưng ta lại cho rằng hắn vẫn sẽ thất bại như lúc trước mà thôi. Hơn nữa ta sẽ cho người hy vọng, chỉ cần người chống chọi đủ lâu, người phải tin tưởng ta nhất định có thể mang người ra ngoài.”

Đầu kia thủy lao không đáp lại, chỉ có tiếng rên rỉ truyền đến như có như không. Mặt nước lại càng thêm rung động.

Lâm Chử Tửu biết một vòng tra tấn mới lại bắt đầu. Có thật nhiều cực hình mà nhớ lại hắn đều cảm thấy sợ hãi, giờ đây lại rơi vào trên người chàng trai trẻ kia. Hắn cho người thanh niên đó hứa hẹn và hy vọng, nhưng thật sự có hy vọng sao?

Lâm Chử Tửu cúi đầu, nhìn những rung động trên mặt nước lạnh lẽo, lại trầm mặc.

* Phùng (逢) – tương phùng, gặp mặt.

**** Nguyên bản:** Tha thuận thủ nhất xả, tiện tương thân hậu đích bôn mã
đái đình.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16: Âm Sát

Từ lúc Mân Sơn Kiếm Hội kiểm hội bắt đầu, đến khi kết thúc, Bạch Dương Động Đình Ninh giành được vị trí đứng đầu, rồi tới việc Lương Liên xua quân bắt Bạch Sơn Thủy trong đêm, tính ra trong khoảng thời gian này đã xảy ra rất nhiều đại sự khiến cho cả Đại Tần vương triều chấn động nhưng thật sự mà nói quãng thời gian này không hề dài.

Trước khi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu, có hai gã Tu Hành Giả mặc y phục bình thường như đại đa số người Tần chui vào trong hai doanh trướng nằm trên một gò đất nhỏ. Hai người này rõ ràng xuất phát từ cùng một nơi, nhưng lại không có nói chuyện với nhau, ngay cả khi hai doanh trướng nằm cách xa nhau chỉ chừng hơn mười trượng.

Cái gò đất nhỏ này nằm ở đoạn giữa Mân Sơn Kiếm Tông và Trường Lăng.

Sáng tinh mơ nọ, hai gã Tu Hành Giả này cùng lúc đến đây, song vẫn cứ giữ im lặng với nhau như trước, cả hai cùng nhìn về đám khói bếp bốc lên từ ngọn núi phía xa xa, sau đó bắt đầu chuẩn bị.

Trong hai người đó, người nam tử có mái tóc ngắn, dáng người nhỏ gầy cẩn thận kéo ống tay áo lên, sau đó bắt đầu điều tức, qua vài nhịp hô hấp thổ nạp không ngừng, mặt mũi của hắn càng ngày càng trở nên tỉnh táo trang nghiêm, cả người hắn dần dần lộ ra một tầng hào quang như bạch ngọc, làm cho người ta dậy lên cảm giác thanh tân như vừa mới được gột rửa.

Trên đầu gã Tu Hành Giả trung niên còn lại đang cài một mộc hoàn, ghim lại mái tóc. Người mặc bào phục màu trắng, khuôn mặt gầy gò, nhìn sơ qua rất giống với tiên sinh của một giáo viện nào đó ở Trường Lăng. Nhưng gã chuẩn bị lại không giống như một phu tử.

Gã chỉ dùng một miếng tơ lụa màu trắng, không ngừng lau đi lau lại một thanh tiểu kiếm màu vàng.

Nam tử tóc ngắn đang tĩnh tâm thổ nạp cảm ứng được điều gì đó trước tiên, liền ngẩng đầu, nghiêm nghị nhìn về phía con đường đi lên Mân Sơn Kiếm Tông.

Từ lúc hấn ngẩng đầu cho đến chừng hơn mười hơi thở về sau, ở cuối tầm mắt trên con đường kia có bóng dáng của một chiếc xe ngựa chậm rãi xuất hiện.

Ánh mắt chớp động, ống tay áo của hấn hơi lay động, có hai đạo tia sáng yếu ớt từ đó bay ra, nhưng không phải là phi kiếm mà là hai phi trùng nhỏ màu bạc, cỡ bằng ngón trỏ. Hai con phi trùng bay sát mặt đất, xuyên qua những bụi cỏ, tia sáng trên người chúng cũng biến mất, lặng lẽ lao thẳng đến cỗ xe ngựa ở phía trước.

Tu Hành Giả trung niên trông giống như phu tử kia thì bình tĩnh nhìn trời, ánh mắt trong veo đón lấy ánh mặt trời buổi sớm, không hề sợ những quang mang chói mắt ấy chút nào, hai mắt gã tỏa sáng, những tia sáng như bị hai đồng tử của gã hút vào chỗ sâu thẳm nhất trong con ngươi, ở đó kim tuyến bắt đầu giăng chằng chịt.

Hai con phi trùng kỳ dị có đôi cánh mỏng màu bạc, bên trên có hoa văn giống với phù văn được hình thành tự nhiên, phía trong có một tầng kết tinh màu vàng nhạt hơi mỏng, chính là do nam tử tóc ngắn kia thường ngày không ngừng truyền thiên địa nguyên khí vào để ngưng kết nó.

Lúc này đây dưới sự dẫn dắt của hãn, hai con trùng màu bạc này khép đôi cánh lại, sau đó chui xuống dưới mấy chiếc lá rụng trong đồng bùn đất, đợi xe ngựa đến.

Xe ngựa ngày càng tới gần, lông mày của hai gã Tu Hành Giả này bất giác hơi nhăn lên.

Khí tức của tên Tu Hành Giả bên trong xe ngựa đối với bọn hãn mà nói là vô cùng yếu ớt, có thể xem như không đáng kể, song tên Tu Hành Giả mặc bào phục màu xanh ngọc của Mân Sơn Kiếm Tông đang ngồi ở đầu xe ngựa lại tỏa ra khí tức cực kỳ đáng sợ. Mặc dù cách một quãng rất xa nhưng bọn hãn vẫn không kiềm chế được mà hơi run lên.

Chẳng qua đây là hai đánh một cục diện, tuy rằng mấy ngày này ở đây không có nói chuyện gì với nhau nhưng hai gã Tu Hành Giả này đều biết một chút về một vài thủ đoạn đặc biệt và cảnh giới của đối phương. Vì thế, giờ đây hai kẻ này mới có thể giữ vững niềm tin mãnh liệt như trước.

Trên thực tế bọn hãn có thể khẳng định Tu Hành Giả Mân Sơn Kiếm Tông này không phải là Đàm Thai Quan Kiếm.

Chỉ cần không phải là Đàm Thai Quan Kiếm thì đối với bọn họ cho dù là đám người Cảnh Nhận đến, bọn họ vẫn có khả năng cao là ám sát thành công.

Cự ly của xe ngựa còn cách chỗ hai con phi trùng ẩn nấp khá xa, song không hề có dấu hiệu gì báo trước, đột nhiên nét mặt của hai gã Tu Hành Giả này biến sắc, đồng thời cảm thấy như có một cơn rét lạnh của cái chết đột ngột bao trùm lấy thân thể.

Tu Hành Giả trung niên trông giống như phu tử kia hét lên một tiếng thê lương, trong tích tắc tiểu kiếm màu vàng kim trong hãn nổi lên rất nhiều hỏa tuyến màu vàng, tạo thành một cái lồng đặc biệt, bao phủ cả người hãn và gã Tu Hành Giả bên cạnh.

Nhưng vẫn y như lúc trước, quá chậm, lúc những hỏa tuyến màu vàng này dấy lên thì một kiếm quang màu xám mang theo vô tận sát ý khủng bố đã trảm tới cổ của tên Tu Hành Giả tóc ngắn kia.

Lúc này tên Tu Hành Giả tóc ngắn kia cũng vừa hiển lộ rõ cảnh giới cường đại của mình. Trên bầu trời, có một lượng thiên địa nguyên khí khổng lồ như núi ép xuống, mà ngay sau đó là một lượng chân nguyên và thiên địa nguyên khí kinh người được súc tích trong kinh mạch của hắn cũng bắt đầu bắn ra.

Một tiếng “Phù” nhẹ vang lên.

Dễ dàng thấy được tu vi của người này đã đạt tới Bàn Sơn Cảnh, trong tích tắc người Tu Hành Giả tóc ngắn chưa kịp làm bất cứ điều gì thì đã bị một kiếm chặt đứt đầu, Nguyên Khí cường đại bắn ra ngoài khiến cho không chỉ đầu lâu của hắn văng lên cao mà còn làm cho khí huyết trong cơ thể ngay lập tức phun thẳng lên trời, sau đó biến thành những huyết vụ rơi xuống làm nhuộm đỏ cho cả tầng trời phía trên.

Giữa gò núi này, không có bất kỳ mùi vị huyết tinh nào, máu trong thi thể không đầu đã biến mất hết thành một cái xác khô queo như đoạn gỗ mục, đi được một quãng về phía trước thì ngã xuống, khung cảnh trông vô cùng khủng bố thậm chí làm con người ta cảm thấy buồn nôn.

Những hỏa tuyến màu vàng kim cuối cùng cũng kết thành lồng, bao bọc toàn bộ thân thể của tên tu hành giả bộ dáng giống phu tử kia, nhưng mặc dù được những hỏa quang màu vàng chiếu xuống song sắc mặt của hắn lại trắng bệch đến tột cùng.

"Nam Việt Tu Hành Giả?"

Một thanh âm chậm rãi ma mị từ khu rừng bên cạnh vang lên, tiếp đó thân ảnh của một nam tử mang y phục bó sát người hiện ra trong tầm mắt của hắn.

"Người là dạ lang Tu Hành Giả?"

Liên tục hai câu nói giống như tự lẩm bẩm với mình nhưng lại như đại chùy giáng mạnh vào trái tim của Tu Hành Giả này, khiến cho ngay cả những hỏa tuyến màu vàng kim cũng bắt đầu khẽ run lên.

Đánh mắt xéo qua bên kia, cỗ xe ngựa vẫn tiếp tục đi về phía trước, cỗ khí tức kinh khủng lúc trước đã biến đâu mất, ban đầu có bóng người màu xanh ngồi yên trên xe giờ cũng không thấy đâu chỉ còn lại bộ bào phục màu xanh được bỏ lại ở chỗ ngồi trên đầu xe.

"Người rút cuộc là ai?"

Tu Hành Giả này nói một cách gian nan.

Hắn đã hiểu đối phương làm thế nào tiếp cận được mình một cách lặng lẽ như thế, nhưng vẫn như trước hắn không thể hiểu được vì sao, ở Mân Sơn Kiếm Tông ngoại trừ Bách Lý Tố Tuyết và Đàm Thai Quan Kiếm thì làm gì có Tu Hành Giả nào có thể đáng sợ đến nhường này. Người này làm sao chỉ dựa vào một đoàn thiên địa nguyên khí để chống đỡ quần áo mà che giấu được cảm giác của mình và người tông sư đến từ Nam Việt này.

“Là ai phái các người đến đây?”

Thiệu Sát Nhân không thèm quan tâm đến câu hỏi của hắn, trái lại nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của Tu Hành Giả trung niên này mà hỏi ngược lại.

Tên Tu Hành Giả này nhếch môi lên, không trả lời.

Sắc mặt của Thiệu Sát Nhân không hề biến đổi, vốn dĩ hắn không am hiểu chuyện tra khảo này mấy, cũng chẳng hứng thú quá nhiều với nó. Trên đời này, hắn chỉ am hiểu một việc duy nhất, đó chính là giết người.

Hắn xuất kiếm.

Một kiếm đâm thẳng, không có bất kỳ hoa xảo nào.

Mũi thanh trường kiếm màu xám nhạt như thủy tinh trong tay hắn mang theo tốc độ kinh người đâm thẳng vào lớp lá chắn lửa màu vàng.

Tu Hành Giả trung niên kia hoảng sợ hét to lên một tiếng, không hề giữ lại chân nguyên trong cơ thể mà tuôn ra hết, tiểu kiếm sáng lên màu vàng kim như muốn tan chảy ra, trong nháy mắt mũi kiếm màu xám đâm thủng màn lửa vàng rực, trùng trùng điệp điệp đánh lên thanh kiếm màu xám đỏ, ngọn lửa màu hoàng kim tựa như kim dịch thuận theo thân kiếm màu xám khi nó đâm vào mà phủ lên, Thiệu Sát Nhân thấy kim dịch sắp phủ lên năm ngón tay đang cầm kiếm của mình, hắn nhíu mày, tư thế cầm kiếm không đổi, há miện thối một hơi.

Một đạo tiểu kiếm đơn sơ màu xanh như lá trúc từ trong miện hắn bay ra ngoài, đâm xuyên qua những hỏa tuyến màu vàng bị vỡ, lao thẳng đến mi tâm của Tu Hành Giả trung niên.

Tu Hành Giả trung niên hoảng sợ, năm ngón tay trái vung vẩy liên tục, mấy đạo kiếm khí ngưng thực đánh lên thanh tiểu kiếm màu xanh, đập bay nó ra ngoài.

Tay trái Thiệu Sát Nhân hơi động, một đạo kiếm quang nhỏ cùng cực từ móng tay ngón trỏ của hắn bắn ra.

Tu Hành Giả trung niên vận mạnh người, muốn tránh đạo kiếm quang này. Nhưng, phù một tiếng, mắt của hắn trợn trừng lên, không thể tin nổi mà nhìn xuống dưới bụng, chỉ thấy một đoàn huyết quang từ chỗ bụng tuôn ra. Thiệu Sát Nhân bình tĩnh lui lại.

Ánh lửa màu vàng đã đốt cháy một tầng da thịt trên ngón tay của hắn, thế nhưng không thể tiến thêm được nữa.

Khí hải đã bị đâm thủng, tên Tu Hành Giả trung niên suy sụp ngồi rạp xuống đất.

Hắn nhìn mũi chân của Thiệu Sát Nhân thì mới hiểu được rằng ngọn gió kia là xuất phát từ lòng bàn chân của Thiệu Sát Nhân bắn ra. Tên Tu Hành Giả trung niên này cảm thấy chuyện này vô cùng vớ vẩn, không thể nào tin được.

Đã là một Tu Hành Giả cường đại như vậy, tại sao lại còn dùng tới mấy thủ đoạn nhỏ như vậy, tại sao lại có thể có nhiều thủ đoạn con con như vậy được!

Nhưng Thiệu Sát Nhân lại không hề cảm thấy hứng thú với suy nghĩ của tên Tu Hành Giả trung niên này. Đối với hắn mà nói, đã từ có một thời gian, giết người có nghĩa là sinh tồn.

Tay trái của hắn không chút chậm chạp chém tới, một luồng khí sắc bén theo chưởng bay ra cắt bay cổ người Tu Hành Giả trung niên.

Đầu lâu của gã Tu Hành Giả trung niên này rớt từ trên cổ xuống, lăn dọc theo con dốc nghiêng nghiêng.

Thiệu Sát Nhân yên tâm quay người đi.

Xe ngựa đã đi đến gò núi phía dưới.

Ở trên xe ngựa, khóe miệng Đinh Ninh khẽ mỉm cười khi nhìn thấy màn chiến đấu kinh tâm động phách này.

Bất luận là ai sắp xếp hai gã thích khách như vậy, giờ đây gã nhất định sẽ cảm thấy cực kỳ ảo não và đau lòng.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 17: Vấn Đề

Thời điểm hai gã cường giả xuất thân từ bên ngoài Đại Tần còn chưa kịp vận dụng đến thủ đoạn mạnh mẽ nhất của mình đã bị người am hiểu giết người nhất Mân Sơn Kiếm Tông - Thiệu Sát Nhân giết chết, cung nữ họ Dung đang băng qua những doanh trường san sát nhau, đi thẳng vào đại doanh ở trung tâm, ngồi xuống đối diện với Lương Liên.

Lương Liên đang uống thuốc.

Chén nước thuốc sánh đặc như mực, nhìn sơ qua đã thấy đắng cùng cực. Người bình thường chỉ muốn làm một hơi cạn sạch chén, sau đó ngậm ngay một muống đường trắng tráng miệng, nhưng hắn lại dừng dừng như không, nhâm nhi chậm rãi như đang thưởng trà.

Cung nữ họ Dung lạnh lùng nhìn hắn, nói:

- Nương nương rất thất vọng về người.
- Ta cũng rất thất vọng.

Lương Liên ngừng lại, nhìn vào nước thuốc trong chén, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lúc trước ta có lòng tham vẫn còn chưa được thỏa mãn, cứ một lòng nghĩ mãi tới chuyện phong Hầu. Sau đó, cho dù không thể tìm được một vị trí vững chãi ở Trường Lăng thì ít nhất cũng vẫn có được một mảnh đất phong. Nhưng mãi đến ngày hôm qua, ta mới hiểu rõ tất cả những thứ ấy

đều là suy nghĩ hảo huyền. Trong lòng Thánh thượng và nương nương đều không muốn nhớ đến Ba Sơn Kiếm Tràng và 'người đó', muốn cho tất cả những kẻ đi theo Thánh thượng từ những năm đầu tiên người đăng cơ đều phải biến mất, há nào lại có thể phong Hầu cho một kẻ như ta?

- Sự tồn tại của ta gọi nhớ cho rất nhiều người về những chuyện cũ kia.

Dừng lại một chút, sau đó Lương Liên nở nụ cười hơi châm biếm. Nụ cười lạnh lẽo, như vẻ sắc lạnh lóe lên của một mũi tên xẹt trên bầu trời mênh mông giữa một trận chiến trường.

- Đây chỉ là suy nghĩ của cá nhân người.

Khuôn mặt của cung nữ họ Dung không đổi, nhìn Lương Liên, nói:

- Mặc dù nương nương rất thất vọng, nhưng vẫn coi trọng năng lực của người. Chỉ cần Lương đại tướng quân tiếp tục cố gắng làm tròn chức trách của mình thì mấy việc mờ ám liên quan tới người trong sử sách mai sau cũng tự nhiên được xóa hết, người đời sẽ chỉ ghi nhớ đến chiến công của người.

- Sở dĩ những người Ba Sơn Kiếm Tràng biến mất chính là vì xem trọng đến chuyện quá xa mà lại không để ý đến trước mắt. Hiện tại còn mấy ai không để ý chuyện trước mắt mà chỉ nhìn về phía xa như vậy?

Lương Liên lạnh lùng nhìn cung nữ họ Dung:

- Ta chỉ muốn biết ý chỉ của nương nương mà người mang đến là gì?

Cung nữ họ Dung nhìn hẩn, bình tĩnh nói:

- Nương nương cho người lãnh quân đi Nam Việt. Nếu có cơ hội, người hi vọng người có thể giống như những Hầu gia quan ngoại, được phong Hầu ở Nam Việt.

Ánh mắt Lương Liên hơi nheo lại, bưng chén thuốc lên nốc cạn một hơi. Nước thuốc đắng như dao trôi xuống cổ họng, thanh âm của hắn vì vậy chợt trở nên rét lạnh đến cực điểm:

- Phong Hầu ở Nam Việt? Nường nường cũng thật coi trọng ta a. Chưa tính tới việc tu hành giả Nam Việt thủ đoạn vô cùng quỷ dị, đến cả khí hậu cũng không có cách nào thích nghi được, ngày đông rét căm căm, ngày hè lại cực nóng, chương khí xà trùng, không cái nào không lấy mạng người. Chiến pháp mà quân ta am hiểu là kỵ binh bắn tên và phù xa lại gần như vô dụng...

- Nường nường muốn người đi chứ không muốn nghe ý kiến của người, chỉ muốn người phục tùng. Nói cho người biết tin tức này sớm là để cho người có thể chuẩn bị, cũng nói lên sự tôn trọng của người đối với người.

Thanh âm của cung nữ họ Dung bình thản, không chút khách khí cắt lời Lương Liên:

- Còn về chuyện người cho người đi Nam Việt, tự nhiên là đã có sắp xếp. Người có bao giờ nhìn thấy người để những lương tài chi đồng của Đại Tần đi vào chỗ chết?

Dứt lời, thị xoay người đứng dậy, không nhìn đến sắc mặt của Lương Liên, thi lễ thật sâu một cái, sau đó xoay người đi ra.

Lương Liên quay đầu, nhìn vài mái hiên ở Trường Lăng qua cửa sổ của doanh trướng, trầm mặc một lúc lâu.

Trải qua bao nhiêu năm lẫn lộn, điều hắn thật sự muốn làm, đó chính là trèo lên cao hơn, không muốn làm một con chó bị kẻ khác thòng dây thừng vào cổ. Nhưng bao nhiêu năm đi theo mấy người kia, giờ nghĩ lại, thân phận hắn ngược lại còn thấp kém hơn cả một con chó nữa.

Giữa mùa hè, trong xe cực kỳ oi bức. Trải qua cái thời kỳ chiến đấu diệt ba triều Hàn, Triệu, Ngụy, trải qua thuở ban đầu Nguyên Vũ đăng cơ mưa gió đẫm máu ấy, giờ đây không chỉ là toàn bộ Trường Lăng và vương triều Đại Tần mà là cả thiên hạ, những cường giả giống như những người Ba Sơn Kiếm Tràng ngày xưa, một người có thể địch vài người, thậm chí là địch được mười cường giả Thất cảnh đã cực kỳ thừa thớt như mao phượng lân giác. Cường giả nghịch thiên đã ít như vậy, bây giờ lại có cường giả cấp bậc cửu này đánh xe cho mình, nên Đinh Ninh rất an tâm mà cuộn màn xe lên, mặc cho gió từ hai bên cửa sổ lùa vào.

Cửa sổ xe mở rộng, không khí tràn vào, đồng thời người trên đường cũng có thể nhìn thấy người trong xe.

Chiếc xe vừa mới rẽ vào một con phố của Trường Lăng, đã có một gã nam tử đứng tuổi mặc áo ngắn bằng sợi tơ chạy lại chào đón, hành lễ từ xa, kính cẩn nói:

- Thái Hư tiên sinh sai ta mang thư đến.

Xe ngựa hơi ngừng lại, Thiệu Sát Nhân không cảm giác được có gì nguy hiểm, cho nên gã cũng không tỏ ra bất cứ sát ý nào.

- Là người của ta.

Đinh Ninh nhìn về phía lưng của gã, nhẹ giọng nói một câu.

Thiệu Sát Nhân im lặng, khẽ vuốt cằm, điều khiển xe ngựa đi đến bên cạnh trung niên nam tử thay Vương Thái Hư đưa tin kia.

Gã đang nắm chặt lá thư trong tay từ từ đưa vào cửa sổ xe, sau đó lui lại hai bước, cung kính đợi.

Đinh Ninh mở thư ra, nhìn vào tờ giấy vừa mới mở ra, bỗng nhiên sững người lại.

Sau một lúc lâu, hắc ngẩng đầu nói với nam tử trung niên ngoài cửa sổ:

- Ta đi thẳng đến Mặc Viên, nhờ Vương Thái Hư đón dì nhỏ của ta cùng đến đó.

Nam tử trung niên cung kính hành lễ, sau đó lui đi.

Thấy tư thế kính cẩn của người nam tử trung niên này, lại nghĩ tới chuyện giữa cái tên Vương Thái Hư – nhân vật giang hồ và Đinh Ninh đã làm trong nửa năm qua, Thiệu Sát Nhân không nhịn được mà khẽ lắc đầu. Người thiếu niên xuất thân từ quán rượu này vốn đã không phải là người bình thường, thế mà những đối thủ của hắc trong kiếm hội kia lại hết lần này tới lần khác coi hắc như một kẻ bình thường.

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng gã cũng không nói gì, xe ngựa không nhanh không chậm di chuyển trên đường phố Trường Lăng, hướng về Mặc Viên.

Phân tranh đã quá nhiều, giết người cũng đã quá nhiều, chẳng qua Thiệu Sát Nhân được Bách Lý Tố Tuyết nhờ vả phải bảo vệ Đinh Ninh an toàn nên gã mới ra tay thu thập hết tất cả những kẻ muốn giết Đinh Ninh, chứ bản thân gã không có hứng thú tham gia bất kì âm mưu hay thế lực nào cả. Lúc xe ngựa dừng trước cửa Mặc Viên, Thiệu Sát Nhân mới mở miệng nói:

- Ta ở đây chờ, không cần để ý đến ta.

Đây là lời Đinh Ninh thích nghe nhất, hắc có chút chật vật bước ra khỏi xe. Đối với người cả đời chỉ biết giết người, ngoại trừ sát nhân ra thì có lẽ vị Tu hành giả này hình như không còn biết đến gì khác nên hắc chỉ có thể thi lễ coi như thay lời cảm ơn.

Bức tường cao vút của Mặc Viên sớm đã bị đập bỏ, thay vào đó là một dãy cửa hàng hướng mặt tiền ra ngoài đường. Nhìn thấy người từ trong xe

ngựa đi ra chính là Đinh Ninh, hàng xóm láng giềng từ trong những cửa hiệu lập tức hô hào phấn khích chạy lại.

Đinh Ninh đoạt được thủ danh ở Mân Sơn Kiếm Hội là muốn hoàn thành lời hứa với Tiết Vong Hư, muốn Bạch Dương Động được phong quang. Thế nhưng Đại Tần là lấy võ lấy kiếm lập quốc, nên chuyện này đối với mấy người hàng xóm láng giềng rời từ Ngô Đồng Lạc đến đây mà nói, hiển nhiên chính là vô thượng vinh quang.

Phương thức biểu đạt sự kính ngưỡng và yêu thích của bọn họ đối với Đinh Ninh cũng rất đơn giản, mộc mạc và vô cùng trực tiếp. Chủ quán tiệm mì quen với Đinh Ninh nhất nên cũng hô to nhất:

- Đinh Ninh cái tên hỗn đản này, sau này đến tiệm của ta ăn mì ta sẽ không lấy tiền.

Đinh Ninh Nghe bọn họ kêu gào thì biết rõ vì sao bọn họ vui vẻ, do đó hẳn cũng hét to lên một tiếng:

- Ô kìa, nếu không có các vị hàng xóm láng giềng chiếu cố ta, không có mỗi ngày một tô mì kia thì làm gì có được thủ danh này.

Những lời này vừa thốt ra giống như tràng pháo nổ giòn giã điểm lên trong bữa tiệc ăn mừng, lập tức có hàng loạt tiếng hoan hô, âm thanh trầm trồ khen ngợi vang lên.

Đinh Ninh mỉm cười, chấp tay tạ lễ một vòng, lại kiên nhẫn nói chuyện với những người hàng xóm láng giềng này một hồi. Sau đó cùng với họ, người ôm người đỡ đi vào trong vườn.

Vương Thái Hư đã an bài mấy tì nữ chờ sẵn. Các nàng bèn đưa Đinh Ninh vào tiểu viện nơi lão tổ Chu gia ở trước kia trong Mặc Viên.

Trong tiểu viện, còn có một nam tử trung niên nhìn qua có hơi yếu ớt đang đợi.

- Trước kia đều là ông hư nhược, ngược lại bây giờ người yếu ớt là ta.

Đinh Ninh nhìn đến người này, không nhận được mà lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng.

Người đàn ông trung niên này dĩ nhiên là Vương Thái Hư. Lão nhìn khuôn mặt tái nhợt của Đinh Ninh, nở nụ cười:

- Tiếp theo ta nên làm như thế nào?

Sau đó, lão thu lại bộ dạng tươi cười, nhẹ giọng thẳng thừng hỏi Đinh Ninh.

Hiện tại lão đã là nhân vật giang hồ có quyền thế nhất Trường Lăng, nhưng quyền thế này từ đầu đến cuối đều đến từ Đinh Ninh và việc giao dịch với đám quyền quý trong quân đội kia. Trước khi Đinh Ninh còn chưa đoạt được thủ danh của Mân Sơn Kiếm Hội thì mối quan hệ giữa lão và mấy kẻ quyền quý trong quân đội vẫn có thể duy trì được, nhưng giờ đây, tất cả mọi thứ đều có thể thay đổi.

Lão không lo lắng đến sống chết của mình, nhưng lại không yên lòng với an nguy của những người đi theo mình ở Trường Lăng này.

- Sẽ không khác gì so với lúc trước, có khi còn tốt hơn.

Đinh Ninh nằm xuống chiếc ghế trúc ở trước mặt, sau đó nhìn nhân vật giang hồ kiêu hùng ở Trường Lăng đang tràn đầy lo lắng này, nghiêm túc nói:

- Trịnh Tự tự tay viết cho sư huynh ta một bức thư, khiến huynh ấy rời khỏi ta. Thị là một người rất giỏi việc cân nhắc tính toán khi giao dịch, cho

nên sắp tới thị sẽ cho ta rất nhiều điều kiện coi như là đền bù tổn thất.

- Trước kia ta và ông đều không có chỗ dựa, nhưng hiện giờ đã khác, chỗ dựa của chúng ta là Mân Sơn Kiếm Tông.

Đinh Ninh ngừng lại một chút, sau đó nhìn Vương Thái Hư nói tiếp:

- Thị coi như đã không thành công ngăn cản được ta đoạt lấy vị trí thủ danh của Mân Sơn Kiếm Tông. Vậy thì việc tiếp theo thị cần phải làm chính là mua chuộc. Đối với thị mà nói thì lợi dụng một kẻ hữu dụng vĩnh viễn có lợi hơn là hủy diệt kẻ đó.

Lông mày Vương Thái Hư cau lại, lão cẩn thận suy tư những lời này, nói:

- Vậy chỉ cần phải chờ đợi?

- Đợi sự sắp xếp của thị, còn thêm sự an bài của Mân Sơn Kiếm Tông, nghiêm khắc mà nói, hiện giờ ta và ông đều là người của Mân Sơn Kiếm Tông.

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Nhưng trước hết ông giúp ta điều tra xem sư huynh ta đã đi đâu.

Vương Thái Hư gật đầu.

Đinh Ninh hỏi:

- Trong thư ông nói Bạch Sơn Thủy tuy đã trốn thoát, nhưng một đồng bọn khác của nàng có khả năng đã vào Đại Phù Thủy Lao?

Vương Thái Hư không hiểu được vì sao Đinh Ninh lại cố tình nhắc tới chuyện này, nhưng lão vẫn gật đầu:

- Đúng vậy.

- Mấy ngày qua vì sao người của Giám Thiên Ti lại thỉnh thoảng ghé qua Ngô Đồng Lạc?

Đình Ninh hỏi tiếp.

Vương Thái Hư không trả lời.

Lão nghe ra được đây là Đình Ninh tự nói với bản thân hẳn. Hơn nữa đây cũng không phải là vấn đề của lão, mà là của Đình Ninh.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18: Khách Trong Mưa

Vương Thái Hư rời khỏi tiểu viện.

Ở trong phòng ngủ, Đinh Ninh nằm trên giường ngủ mềm mại, cái loại cảm giác kiệt sức cùng với sự mệt mỏi lúc thương thế mới lành mà nguyên khí lại tiêu hao hết làm cho hắn cảm thấy buồn ngủ. Nhưng trong căn phòng tĩnh lặng này, hắn lại không muốn ngủ một chút nào, càng ngày càng cảm thấy sốt ruột.

Đây đúng là vấn đề của hắn.

Hắn biết rõ cảm xúc này bắt nguồn từ việc báo thù chính thức bắt đầu, như mũi tên đã bắn ra không thể nào thu hồi lại được, tâm tình này còn đến từ việc hắn hiện giờ đang chờ Trương Tôn Thiển Tuyết.

Hắn im lặng tu hành ở trong ngô Trường Lăng, chờ thời cơ báo thù đã biết bao nhiêu năm qua, Trương Tôn Thiển Tuyết có thói quen chỉ lo tu hành, mọi chuyện khác thì để cho hắn động não, còn hắn không biết tự khi nào đã có thói quen có nàng chờ hắn ở quán rượu Ngô Đồng Rụng Lá. Nàng im lặng giống như bao năm qua nàng vẫn yên lặng chờ đợi cùng với hắn.

Nếu đã có thói quen, thì sẽ có nhược điểm.

Sốt ruột, không còn giữ được bình tĩnh nữa, thì lại càng dễ nhớ đến những chuyện kia nhiều hơn, nhớ lại những người đã chết từ rất lâu kia,

nghe đến Tiết Vong Hư vừa mới qua đời cách đây không lâu, căn phòng vắng lặng, Đinh Ninh càng ngày càng cảm thấy cô độc, nhưng ở trên ngực và bụng đang bị thương chỉ cảm thấy sự giận dữ như lửa đang không ngừng bốc lên mãnh liệt.

Tiếng bước chân trong trẻo lạnh lùng mà quen thuộc vang lên, truyền vào tai của hắn.

- Người Mân Sơn Kiếm Tông ở bên ngoài kia là ai?

Đinh Ninh nhìn Trưởng Tôn Thiên Tuyết đẩy cửa vào, nghe lời nàng hỏi, ánh mắt của hắn đọng lại trên khuôn mặt như tranh vẽ của nàng, trong tức thời không trả lời lại.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết có hơi không vui, khẽ cau mày.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, nói:

- Thiệu Sát Nhân, ta nhớ đã từng đề cập qua với cô, là đệ tử được lão tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông nhật ở trên núi về, đệ nhất sát nhân, nếu như là chính thức giao chiến sinh tử, tất cả mọi người ở Mân Sơn Kiếm Tông, ngoại trừ Bách Lý Tố Tuyết ra, chỉ sợ ngay cả Đàm Thai Quan Kiếm cũng chết trong tay hắn.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết khẽ nhíu mày, hồi tưởng lại trong chốc lát, thanh âm lạnh lùng, hỏi:

- Sao ta lại không nhớ ra người từng nhắc qua tên Thiệu Sát Nhân nhỉ?

Lập tức cả người Đinh Ninh như đóng băng.

Hắn phát hiện hôm nay tình trạng của bản thân đúng là có vấn đề rất lớn, vậy mà lại vô tình nói bậy một câu rất nghiêm trọng.

Chỉ là hôm nay Trương Tôn Thiển Tuyết cũng có hơi bức dọc, nàng cũng không liên tưởng gì quá nhiều, không để ý gì thêm về vấn đề này nữa, nhưng thần sắc lại lạnh lùng thêm mấy phần:

- Đêm đó Bạch Sơn Thủy đến Ngô Đồng Rừng Lá tìm ta.

Cơ thể Đinh Ninh càng thêm lạnh giá, hấn ngẩng đầu lên một cách gian nan, nhìn Trương Tôn Thiển Tuyết:

- Vương Thái Hư nói cho ta biết, những ngày qua mấy người Giám Thiên Ty thường xuyên xuất hiện xung quanh Ngô Đồng Rừng Lá, lúc trước ta không rõ nguyên nhân vì sao, bây giờ nghĩ lại chắc là do đêm đó Bạch Sơn Thủy từ đây rời đi... Mà ở Ngô Đồng Rừng Lá, trừ ta ra, hình như không có bất kỳ đối tượng nào đáng giá cho Bạch Sơn Thủy để mắt đến, vì vậy Giám Thiên Ty nhất định sẽ tra xét Bạch Sơn Thủy và chúng ta có quan hệ gì.

Một tầng sương lạnh chậm rãi nổi lên trên khuôn mặt của Trương Tôn Thiển Tuyết:

- Dạ Sách Lãnh nhất định sẽ nghĩ đến cái chết của Phiên Trác, vì vậy... nàng ta có lẽ sẽ rất nhanh phát hiện ra thân phận chân chính của ta?

Đinh Ninh trầm mặc một lát:

- Cô phải rời khỏi Trường Lăng.

Trương Tôn Thiển Tuyết cũng im lặng một lát, nói:

- Ta sẽ không rời khỏi Trường Lăng.

Nét mặt của Đinh Ninh lập tức chuyển qua màu đỏ tươi, nhưng vì cảm xúc đang quá mức xúc động, hấn mở cửa ra nhưng lại không nói nên lời, kèm theo tiếng mở cửa là một trận ho khan kịch liệt.

- Rời khỏi Trường Lăng, sau đó là chạy trốn không ngừng sao?

Khuôn mặt của Trương Tôn Thiển Tuyết khôi phục lại nét bình tĩnh, lạnh lùng nói:

- Ta muốn đánh cược một phen.

Cuối cùng hô hấp của Đinh Ninh đã có chút ổn định lại, tức giận nói:

- Cô đánh cược thế nào?”

- Ai cũng muốn biết thái độ chính thức của Dạ Sách Lãnh.

Trương Tôn Thiển Tuyết lạnh lùng nói:

- Ai cũng muốn biết Dạ Sách Lãnh thủy chung là người của hoàng đế Nguyên Vũ hay tâm vẫn còn hướng đến người đã dạy nàng kiếm pháp kia.

- Sau đó thì sao? Ngộ nhớ nàng ta là người của hoàng đế Nguyên Vũ, người định đợi đến lúc giống như Bạch Sơn Thủy bị đại quân vây giết sao? Không phải ai cũng có vận khí như Bạch Sơn Thủy, không phải ai cũng có cao thủ sử dụng kiếm đi chết thay mình!

Đinh Ninh vô cùng phẫn nộ, gần như gào lên.

- Đây là chuyện của ta, nếu như người cảm thấy không có hy vọng, người cứ rời khỏi Trường Lăng là được.

Trương Tôn Thiển Tuyết lãnh đạm liếc qua Đinh Ninh, hơi trào phúng:

- Không phải người trước giờ vẫn luôn muốn biết rốt cuộc tâm Dạ Sách Lãnh hướng về ai sao?

Đinh Ninh nói không ra lời.

Hắn hiểu rõ chuyện nàng đã quyết định sẽ không có cách nào thay đổi.´

- Đây là đồ vật của người.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết tiện tay lấy một chiếc hộp bí mật màu xanh đồng từ trong tay áo, đưa cho Đinh Ninh.

Đinh Ninh giả bộ nhìn chiếc hộp đồng đựng Nhân Vương Ngọc Bích, trầm ngâm không nói.

- Người vội vã chạy về Trường Lăng như thế, vậy mà gặp ta lại không muốn nói chuyện gì?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhìn bộ dạng hiểm khi sa sút như vậy của Đinh Ninh, vẫn lạnh lùng trước sau như một:

- Nếu như người không muốn rời khỏi Trường Lăng, mà muốn ở lại giúp ta đánh cuộc một keo này, vậy thì ít nhất phải nói cho ta biết bước kế tiếp nên làm như thế nào.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Nếu như Giám Thiên Ty đã phát hiện, và lại người đã không muốn rời khỏi Trường Lăng, vậy thì chỉ có ở đây chờ đợi kết quả... Còn nữa, giúp ta trị thương.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết liếc mắt nhìn qua Đinh Ninh, không nói thêm lời nào, ý bảo Đinh Ninh tránh sang một bên, sau đó nàng buông rèm, chuyển xuống dưới bên cạnh Đinh Ninh.

Nàng cũng giống như tất cả những nữ tu hành giả khác, thật ra đều thích vô cùng sạch sẽ, người của Đinh Ninh hôm nay không tính là sạch sẽ, thậm chí các loại cao dược còn mơ hồ thấm thấu qua vải gạc, nhiễu xuống giường, nhưng lần này nàng lại không có bất kỳ ý kiến gì, chỉ là lúc nằm xuống, đôi môi dường như hơi run.

Nàng cũng giống như mọi khi mặc quần áo nằm nghiêng người, Đinh Ninh không nhìn vào mặt nàng, hẳn lúc này đang tập trung suy nghĩ về thương thế của bản thân và vấn đề tu vi.

Hắn lại để cho Trương Tôn Thiên Tuyết chờ đợi, nhưng chính hắn cũng phải đi ra ngoài chuẩn bị một ít.

Vô số âm thanh nhỏ xíu vang lên trong cơ thể của hắn.

Trong lòng bàn tay của hắn, khối ngọc bích màu trắng thuần bên trong là những vết lõm đốm khô vàng kia không ngừng nhảy lên.

Từng cỗ nguyên khí nóng ran đang điên cuồng chạy vào kinh mạch, cảm giác nóng rực ở trong kinh mạch làm cho hắn như muốn bốc cháy, nhưng mỗi khi hắn cảm thấy không chịu đựng nổi, trong nháy mắt từ trên người Trương Tôn Thiên Tuyết tỏa ra khí tức băng hàn trấn áp lại cảm giác nóng rực kia, sau đó giao hòa hoàn mỹ cùng một chỗ lại với nhau.

Những nguyên khí này đều dựa theo lộ tuyến tu hành của Mân Sơn Kiếm Tông mà lưu chuyển trong kinh mạch, những chỗ tổn hại trong cơ thể giống như hạn hán gặp mưa rào, khôi phục với tốc độ mà tu hành giả bình thường khó có thể tưởng tượng được.

Bước đầu tiên của việc báo thù là tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông đã bắt đầu, bởi vì công pháp tu hành chân nguyên của Mân Sơn Kiếm Tông và sở tu Cửu Tử Tầm của hắn có công hiệu bổ sung cho nhau kinh người, giờ đây lại còn có Nhân Vương Ngọc Bích, thêm vào đó là Trương Tôn Thiên Tuyết song tu phụ trợ, nên tốc độ chữa thương và tu hành của hắn đã đạt tới mức chưa bao giờ có, tốc độ này căn bản không thể nào tưởng tượng được.

Mà ngay cả chính hắn cũng không biết, Mạt Hoa tàn kiếm bên cạnh người cũng bị khí tức của hắn nhiễm lên, nó tự động phát sáng lên có cảm giác như gặp lại cố nhân, trên thân kiếm không ngừng tỏa ra những đoản hoa nhỏ trắng xinh đẹp li ti.

Một tiếng sấm sét vang lên từ trên trời, âm thanh rơi xuống một cách nặng nề.

Ngày hè oi bức bị đám mây dày đặc xua tan, một trận mưa to lớn như trút nước rơi xuống trong lúc rất nhiều người còn chưa kịp chuẩn bị.

Mưa rơi từ trên mái hiên xuống tựa như một màn nước, Dạ Sách Lãnh hai chân để trần, hồn nhiên như thiếu nữ, nàng ôm đầu gối ngồi tựa lưng trên ghế trúc, nàng nhìn bầu trời tựa như một tấm màn đen nặng nề ở xa xa, nhìn sấm sét chớp giạt ở trong, nhìn về hướng Mặc Viên.

Hàn ý từ trên người Trường Tôn Thiển Tuyết tỏa ra bất quá chỉ bao trùm không gian quanh người nàng chừng vài thước, ngay cả Thiệu Sát Nhân ở trong xe ngựa ngoài cửa lớn Mặc Viên cũng không thể cảm nhận được, nhưng nàng tựa hồ lại cảm giác được cơn rét lạnh từ chỗ sâu trong Mặc Viên truyền đến, khuôn mặt nàng hiện lên nét ửng đỏ khác thường, trái lại nàng lại rung mình dường như bắt đầu run rẩy không ngừng.

Không một ai có thể biết được rốt cuộc nội tâm của nàng thế nào.

Trong mấy năm nay, ngay cả người theo nàng leo lên được gần vị trí Trần Giam Thủ, hay thậm chí là lão bộc vẫn nhất nhất hầu cận bên cạnh nàng kia cũng không hiểu được trong lòng nàng thật sự đang suy nghĩ gì.

Chẳng qua là nàng ở Trường Lăng mặc dù nhìn phong quang vô hạn, nhưng việc sinh tồn ở đó tính ra còn gian nan hơn.

Năm ngoái trong cơn mưa to như thác đổ kia, nàng nhận lệnh phải từ hải ngoại trở về, cũng không đi vào Trường Lăng, mà kẻ thật sự tiến vào Trường Lăng lại là người của Triệu Kiếm Lô, làm cho nàng cảm thấy rằng việc đã xảy ra rồi thì không cách gì thay đổi được, Trường Lăng đã bắt đầu có những biến động khó tả.

Tình thế bây giờ đã chứng minh linh cảm của nàng vô cùng chính xác.

Cơn mưa lớn năm ngoái đánh dấu một cuộc biến động, cơn mưa năm nay sẽ có gì thay đổi?

Cánh cửa nặng nề ở trước sân nhà nàng bị người bên ngoài chậm rãi đẩy vào.

Dạ Sách Lãnh lập tức ngẩng đầu lên.

Trong màn mưa phía trước xuất hiện ánh hào quang trong suốt, giọt mưa đột nhiên rơi chậm lại, dường như tất cả chúng bị ép bay sang hướng khác, hướng về phía người đang đẩy cửa bước vào này.

Nhưng đúng lúc này, dưới cái nhú mảy của Dạ Sách Lãnh những giọt mưa ấy lại một lần nữa giống như thoát khỏi sự cưỡng ép mà rơi xuống mặt đất.

Có người đẩy cửa vào rồi nhân tiện đóng cửa lại.

Đây là một nữ tử cao gầy mặc áo vải màu xanh.

Bộ quần áo xanh rộng thùng thình mà nàng đang mặc trên người ướt sũng dính sát vào cơ thể, nhưng làm cho nàng trông nhếch nhác nhất chính là mái tóc lộn xộn bị xoắn tít lại với nhau.

Làn da của nàng trắng bệch nhìn không có một chút huyết sắc.

Thoạt nhìn nàng trông giống như một lữ khách bình thường đã ngâm mưa rất lâu, trên người không có bất cứ khí tức mạnh mẽ gì.

Song Dạ Sách Lãnh hiểu rõ nàng là người thế nào, cũng biết rõ rằng chỉ khi nàng ấy đẩy cửa vào mới khiến cho mình chú ý, không phải do bản thân của mình đang thất thần mà còn vì đối phương đã hòa thành một thể với cơn mưa này.

Dạ Sách Lãnh đứng lên, khuôn mặt nhẵn lại, cười lạnh:

- Cơn mưa này đột nhiên đổ xuống, nói ngừng liền ngừng, Bạch Sơn Thủy, người đứng là trong đầu đầy nước đến không muốn sống, dám đến nhà tìm ta?

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 19: Chấp Niệm

Nữ tử cao gầy trong mưa hiên nhiên là Bạch Sơn Thủy.

Nàng nhìn thấy sát ý lạnh lùng giữa hàng lông mày của Dạ Sách Lãnh, nhưng vẫn đi xuyên qua đình viện, thẳng hướng Dạ Sách Lãnh đang đứng dưới mái hiên che mưa, hỏi:

- Nói cái gì mà dám với không dám, hiện tại ta còn không tiếp nổi một kiếm của người, trời mưa hay tạnh có quan hệ gì?

Khuôn mặt Dạ Sách Lãnh không chút biểu tình nhìn Bạch Sơn Thủy, còn chưa kịp mở miệng thì Bạch Sơn Thủy đã mệt mỏi nói tiếp:

- Cho ta tô mì, tốt nhất cho thêm chút thảo dược bồi bổ khí huyết.

Dạ Sách Lãnh cau mày lại:

- Người cho rằng ta sẽ giúp người?

Bạch Sơn Thủy đã xuyên qua màn mưa, đi đến trước người nàng. Bước chân cũng không ngừng lại mà đi thẳng tới đứng cạnh nàng bên mái hiên che mưa này, bình thản nói:

- Người sẽ giúp ta.

Dạ Sách Lãnh cười lạnh:

- Ta đường đường là Ti Thủ Đại Tần mà lại giúp tên đại nghịch nhà người?

Dung nhan Bạch Sơn Thủy cực kỳ tiêu tụy, nhưng nghe được những lời này của Dạ Sách Lãnh thì lại nở nụ cười, cười đến xuất hiện một tia đỏ ửng:

- Người không chỉ là đồ đệ của hắn, hơn nữa lại còn giống Trương Tôn Thiển Tuyết, cũng chung tình với hắn.

Ánh mắt Dạ Sách Lãnh bỗng nhiên nheo lại, lạnh giọng nói:

- Bạch Sơn Thủy, người thật sự cho là ta không dám giết người?

- Muốn giết thì đã giết từ lâu rồi.

Vẻ ửng đỏ khác thường trên khuôn mặt của Bạch Sơn Thủy ngày càng lan rộng. Nàng đưa cột nhìn Dạ Sách Lãnh, cười nói:

- Xem ra trong lòng người, hắn vẫn quan trọng hơn Nguyên Vũ.

Dạ Sách Lãnh hít sâu một hơi, nhìn như sắp bộc phát. Nhưng bỗng dừng nàng bình tĩnh lại, trầm mặc một lát, sau đó lạnh nhạt nói:

- Nguyên Vũ làm sao có thể hơn hắn được, làm sao có thể quan trọng bằng hắn.

- Xem ra là ta đã đoán đúng, hay có thể nói là ta đã đánh cuộc thắng.

Bạch Sơn Thủy bèn bước tới gian phòng phía sau lưng Dạ Sách Lãnh, trên khuôn mặt mệt mỏi lần nữa hiện lên nét bướng bỉnh xen lẫn với kiêu ngạo.

Nhìn xem Bạch Sơn Thủy đi vào phòng, bắt đầu cởi đồ rồi thay bằng một bộ quần áo sạch sẽ khác của mình, Dạ Sách Lãnh không nói gì. Nàng

chỉ đi về phòng bếp phía dưới bắt đầu nấu nước.

Quần áo của Dạ Sách Lãnh có hơi chật một chút so với dáng người của Bạch Sơn Thủy. Sau khi nàng ta hơi vung tay mấy cái, cảm thấy rất không thoải mái bèn quyết định bỏ qua tất cả quần áo mà chỉ lấy một bộ quan bào Giám Thiên Ti màu đen khoác lên người.

- May mà ta là nữ.

Dạ Sách Lãnh đã nấu xong mì, bưng vào trong phòng đặt trên bàn, nhìn đôi chân dài trắng nõn lộ ra dưới lớp áo đen khi nàng ta đi đi lại lại, lạnh lùng nói.

- Đáng tiếc là từ trước đến giờ ta chưa bao giờ xem mình là nữ.

Bạch Sơn Thủy cười cười, bưng bát mì trước mặt bắt đầu ăn. Chỉ mới ăn được một miếng, chân thành khen ngợi:

- Dạ Ti Thủ không những sử dụng kiếm giỏi mà nấu mì cũng thật ngon.

Dạ Sách Lãnh nhìn nàng một cái, không nói gì.

Bạch Sơn Thủy không thèm để ý đến phong phạm thực nữ mà ăn sạch bát mì trước mặt, rồi húp cạn nước mì, tiện tay đưa ống tay áo lau khôe miệng, nhìn ra ngoài trời mưa to như trút, cảm khái hỏi:

- Phải chăng ta là người đầu tiên nếm mì do Dạ Ti Thủ tự tay nấu?

Dạ Sách Lãnh mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, cũng nhìn mưa to như trút ngoài cửa sổ, đáp:

- Người thứ hai.

Bạch Sơn Thủy liền giật mình, nàng chợt hiểu ra người thứ nhất trong lời Dạ Sách Lãnh nói là ai, không khỏi có chút xuất thần.

- Rừng xanh còn đó, sợ gì không có củi đun. Lúc trước người vừa ca vừa chiến tại đường phố Trường Lăng, đầy vẻ cuồng ngạo. Nhưng nhiều năm qua cũng chỉ cuồng ngạo như vậy một lần, người ngoài có thể không biết nhưng ta lại biết rõ người nhin được.

Dạ Sách Lãnh không có nhìn nàng, chỉ là chậm rãi nói tiếp:

- Với tính tình của người, nếu như đã trốn ra được một con đường sống, thì có muốn vào thành lại cũng không cần phải đánh cược mạo hiểm như vậy, trực tiếp đặt mạng mình vào trong tay ta.

- Vì cái gì?

Không đợi Bạch Sơn Thủy trả lời, Dạ Sách Lãnh chậm rãi quay đầu sang nhìn nàng rồi nói tiếp:

- Bởi vì cái tên nam tử rơi vào tay Thân Huyền?

Bạch Sơn Thủy gật đầu, cũng không phủ nhận, đáp:

- Tình là một chữ khó mà giải thích nhất, ít nhất ta thiếu nợ hẳn một chữ tình.

Dạ Sách Lãnh trầm ngâm trong giây lát, nói:

- Không phải là người của Vân Thủy Cung người?

Bạch Sơn Thủy lắc đầu.

Dạ Sách Lãnh gật đầu:

- Việc này thật hiếm có.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười, nhìn nàng, nói:

- Nói một chút về chuyện của người và hẳn đi?

Dạ Sách Lãnh hơi cúi thấp đầu, trầm mặc một lát, nói:

- Lúc ta mới gặp hã, ta còn chưa bắt đầu tu hành, chỉ là một hài đồng ngốc nghếch.

- Hả?

Bạch Sơn Thủy vuốt lại tóc, bắt đầu im lặng nghe chuyện xưa của nàng.

- Lần đầu nhìn thấy hã, là khi hã so kiếm cùng Đông Phương Tố tại bờ Vị Hà. Ta nhớ năm đó hã chỉ một kiếm đánh bại kiếm sư trẻ tuổi nổi danh nhất Trường Lăng Đông Phương Tố. Ta cảm thấy hã vô cùng uy phong, vô cùng tiêu sái. Ta liền muốn bắt đầu muốn tu hành, muốn tiếp cận hã.

- Phụ thân ta là một thương nhân bình thường, mẫu thân của ta lại là vợ nhỏ. Biết ta có ý muốn học kiếm, ông đánh ta một trận gần chết.

- Ta liền bỏ trốn khỏi nhà, trực tiếp đi tìm hã.

- Ta đã đến chỗ quân doanh của hã, nhìn thấy người ta gầy như que củi, những quân sĩ trong doanh đều cười ta. Nhưng mà khi hã nhìn thấy, lại không cười, mà còn thật sự dạy ta học kiếm.

Mưa rơi rả rích, nghe Dạ Sách Lãnh bình thản kể lại. Bạch Sơn Thủy cũng bắt đầu nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia, nhớ tới phong thái năm đó của 'người đó', nàng cũng không thể không nghĩ rằng nếu đổi lại là mình ở Trường Lăng lúc ấy, mình cũng sẽ ngưỡng mộ 'người đó' đến không còn thuốc chữa.

Chỉ là nghe đến đây, qua một lúc lâu sau vẫn không nghe Dạ Sách Lãnh nói gì. Nàng không nhịn được nhấp một ngụm trà lạnh rồi hỏi:

- Về sau thì sao?

- Về sau, không có về sau rồi.

Dạ Sách Lãnh nhìn nàng một cái, thản nhiên nói:

- Nguyên Vũ và Trịnh Tự đột nhiên liên thủ lại phát động binh biến tại Trường Lăng. Ngoại trừ một vài cao thủ ở bên ngoài ra thì toàn bộ Ba Sơn Kiếm Tràng đều ngã xuống tại đó. Còn hãn cuối cùng cũng đã chết trận ở Trường Lăng. Mặc dù ta được hãn truyền dạy kiếm, nhưng lúc đó chỉ là Lục cảnh thì có thể có tác dụng gì chứ?

Bạch Sơn Thủy nghĩ đến gió tanh mưa máu tại Trường Lăng năm đó, cùng với ba năm tàn sát đầm máu kế tiếp, cũng trầm mặc một hồi lâu, nói:

- Hãn quá tin tưởng vào Nguyên Vũ và Trịnh Tự.

- Nguyên Vũ có thể chinh phạt được thiên hạ, nhưng không cách nào chinh phạt được nhân tâm. Cho nên làm sao bì kịp được với hãn? Về phần chuyện của ta và hãn cũng nhạt nhẽo không có gì, làm gì có cái tư tình giống như người nghĩ. Lúc ấy, nữ tử hâm mộ hãn rất nhiều, mà hãn lại chung tình như vậy thì sao có thể động tình với kẻ khác được?

Dạ Sách Lãnh bó tóc lại, nhìn về mái ngói đen phía xa:

- Nếu như đã nhìn lầm người, thì không thể trách ai được.

Bạch Sơn Thủy lại trầm mặc một hồi lâu, nói:

- Sự thật ở mấy chuyện xưa thường là bình thường nhưng lại tàn khốc.

Dạ Sách Lãnh quay đầu nhìn nàng:

- Tiếp theo người định làm gì?

Bạch Sơn Thủy trả lời:

- Chỉ có ở nơi đây mới không bị Giám Thiên Ti và Thần Đô Giám điều tra, ta phải ở lại nơi này.

- Ta biết rõ đêm đó người đi qua Ngõ Đồng Lạc, cho nên người cũng nên nói thật một chút.

Dạ Sách Lãnh nhìn nàng, nét mặt tĩnh lặng, nhưng trong đôi mắt lóe lên tia sáng dị thường mà lạnh thấu xương.

Bạch Sơn Thủy hơi sựng lại, lông bắt đầu chau lại.

- Đó là Công Tôn đại tiểu thư.

Nàng hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn Dạ Sách Lãnh nói tiếp:

- Người ở cùng với Đình Ninh ấy, không phải là Trưởng Tôn Thiên Tuyệt gì cả, mà là đại tiểu thư Công Tôn gia.

Cơ thể Dạ Sách Lãnh bỗng nhiên cứng đờ, khuôn mặt không còn một chút huyết sắc, hai tay không tự chủ được khẽ run lên.

- Người không nên làm như vậy.

Triệu Hương phi đặc biệt thông thả nói ra kèm theo một chút lãnh ý.

Trước mặt nàng là Ly Lăng Quân với khuôn mặt trắng bệch dị thường, hai tay hẳn lúc này cũng giống như Dạ Sách Lãnh, không ngừng run rẩy.

Nàng và Ly Lăng Quân đang đứng ở một gian phòng hoa lệ nhất trong Sở vương cung. Trên mặt đất xung quanh hai người là rất nhiều mảnh thi thể vỡ vụn của tu hành giả tung tóe khắp nơi, trên tấm rèm đang buông xuống còn dính đầy những huyết nhục vụn vỡ.

Mười mấy tên thái giám đang lặng lẽ quét dọn.

Nàng nhìn thanh trường kiếm màu cam uốn lượn đang cắm nghiêng trên đất bên cạnh Ly Lăng Quân, nói tiếp:

- Ta không biết tên thiếu niên xuất thân quán rượu ở Trường Lăng kia rốt cuộc có đụng chạm gì đến ngươi... Ta chỉ biết là ngươi và hãn chênh lệch quá lớn. Ta cũng chỉ biết là nếu ngươi không cố tình dùng lực lượng lớn như vậy đi ám sát hãn thì những người này có lẽ sẽ không oán hận ngươi đến như thế. Có lẽ trận ám sát này sẽ không xảy ra, Tấn tướng quân cũng sẽ không chết ở chỗ này.

Bờ môi của Ly Lăng Quân cũng run rẩy lên, chậm rãi mở ra.

- Không nên mượn mấy cái cớ như trực giác hay số mệnh gì đó mà nói với ta. Ta không có tâm tình với mấy cái này.

Triệu Hương phi không đợi hãn giải thích mà nói tiếp:

- Ta chỉ hi vọng ngươi hiểu rõ, vốn dĩ lúc đầu có rất nhiều người không chấp nhận chuyện của ta và ngươi... Người đưa ra quyết định gì cũng phải vì Đại Sở mà không phải vì tình cảm cá nhân. Nếu không thì không chỉ có ngươi, mà ngay cả ta cũng có khả năng bị giết.

- Ta biết rồi.

Ly Lăng Quân cúi đầu, sau chốc lát mới nói ra.

Thật ra hãn cũng không thể hiểu được tại sao mình nhất định phải giết chết Đinh Ninh. Cái chấp niệm này tựa như một thứ gì đó không thể lý giải được theo lý lẽ thông thường, giống như có một con độc xà trong lòng hãn, tuy rằng từ đầu đến cuối chỉ ở trong một góc hẻo lánh nhưng vẫn khiến cho hãn cảm giác không an lòng, là cảm giác uy hiếp không thể hiểu được.

Triệu Hương phi không nói thêm gì nữa.

Cảnh tượng máu tanh được nhanh chóng dọn dẹp. Mọi thứ lại sạch sẽ như lúc ban đầu, tràn ngập hương trầm thơm ngát, tất cả đều trở nên vô cùng thơm tho.

Triệu Hương phi đi về phía Ly Lăng Quân, quần áo trên người chậm rãi rơi xuống, lộ ra một thân hình hoàn mỹ như ngọc.

Tay của nàng hướng về lồng ngực lạnh như băng của Ly Lăng Quân, rồi nhanh chóng khiến cho bộ ngực của hắn bắt đầu nóng lên.

Động tác của nàng vô cùng mê hoặc lẫn lờ, nhưng ở sâu thẳm trong đôi mắt lại rất thanh tịnh.

Thật ra cả nàng hay Ly Lăng Quân đều không có cái loại mong muốn này trên thân thể của người kia. Nhưng chỉ có điều này mới có thể tạo thành một mối liên hệ gắn liền nàng với Ly Lăng Quân với nhau, tựa như một nghi thức thần thánh đánh dấu cho sự đồng nhất trong cùng một trận tuyến giữa hai người.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20: Khách Nhân Liên Tiếp Đến

- Nếu như ta thua cuộc, Dạ Sách Lãnh thực sự là người của Nguyên Vũ, liệu chúng ta có thể giống như Bạch Sơn Thủy, chạy thoát ra khỏi Trường Lăng không?

- Không thể, bởi vì lúc đó thân phận cô đã bị lộ, ta lại đạt được thủ danh của Mân Sơn Kiếm Hội. Thông minh như Trịnh Tụ, nhất định sẽ đoán ra được... Hơn nữa, đối với thị, hai chúng ta thực sự trọng yếu hơn so với toàn bộ Cô Sơn Kiếm Tàng.

- Người và Thiệu Sát Nhân thật sự đã gặp phải hai sát thủ là tu hành giả Nam Việt?

- Không phải cả hai, mà chỉ có một gã là tu hành giả Nam Việt, kẻ còn lại đến từ Dạ Lang Quốc, đây là tin tức Vương Thái Hư thăm dò được, có lẽ quan viên điều tra còn chưa đủ kinh nghiệm.

- Là Trịnh Tụ?

- Thị không yếu như vậy. Chẳng qua là mượn kiếm giết người mà thôi, đó chẳng phải là thủ đoạn am hiểu nhất của Trịnh Tụ hay sao! Nhưng mà lần này mục tiêu không phải nhắm vào ta, mà chính là mượn Mân Sơn Kiếm Tông giết chết hai gã sát thủ.

- Vậy thì còn kẻ nào muốn giết người?

- Có thể sai khiến tông sư đến Nam Việt và Dạ Lang Quốc, ngoại trừ người nước Sở đã từng tới Ngô Đồng Lạc của chúng ta, chỉ sợ cũng không còn ai khác.

- Ly Lăng Quân?

- ...

Tại Mặc Viên, Đình Ninh cùng Trương Tôn Thiển Tuyết mỗi ngày đều có những cuộc đối thoại chóng vánh.

Vẫn giống như ngày xưa tại Ngô Đồng Lạc, thời gian nói chuyện của hai người thường rất ngắn, nhưng sự việc nói đến đều là những chuyện lớn liên quan đến sinh tử.

Nhưng qua cách nói chuyện, có thể thấy tâm tình hai người càng ngày càng là trở nên bình tĩnh, dường như chuyện nói đến không hề liên quan đến chính mình.

Sau trận mưa lớn, cả thành Trường Lăng cũng trở nên an bình một cách kỳ lạ, trời xanh không mây, không khí thoáng đãng. Giữa ngày hè cũng thấy mát mẻ.

Sáng sớm, sau khi ăn sang với một đĩa lòng non xào dưa, Đình Ninh tìm trong đồng hồ vật hỗn độn mà gia nhân Mặc Viên trước kia để lại, lấy ra một chiếc xẻng đồng nhỏ, cầm ra vườn, bắt đầu chậm rãi lật đất, thay đổi vị trí một ít hoa cỏ.

- Người còn định nghiên cứu thêm cả về bố trí trận pháp hay sao?

Trương Tôn Thiển Tuyết vừa nói vừa đem quần áo mới giặt vắt lên dây phơi. Chỉ có điều, một tuyệt thế mỹ nữ như nàng lại làm những việc hết sức bình thường thế này, tự nhiên gây ra cho người khác cảm giác khang khác, giống như hình ảnh như vậy không nên phát sinh.

Đinh Ninh nghe vậy cũng dừng một chút, nhìn nhìn nàng, nói:

- Đạo tu hành trăm lối đi, tu hành giả muốn tiến bộ, không nên xem thường bất cứ con đường nào.

- Có lẽ năm đó, giết chết hắc không chỉ là kiếm mà còn có rất nhiều những thủ đoạn mà hắc đã xem thường như thế này.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết cup mí mắt, lãnh đạm nói.

Đinh Ninh trầm mặc một lát, cũng khẽ gật đầu.

- Trách không được năm đó hắc một mực tha thiết ước mơ, muốn phải lấy được công pháp tu hành của Mân Sơn Kiếm Tông. Người khác bị thương như vậy, năm ba tháng cũng chưa chắc có thể xuống đất, mà người chẳng qua là an dưỡng mấy ngày liền có thể bình phục được như vậy.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết nhìn thoáng qua Đinh Ninh, tiếp tục nói:

- Chỉ cần nhìn người bây giờ cũng biết, Cửu Tử Tầm khi kết hợp với công pháp của Mân Sơn Kiếm Tông sẽ đạt được hiệu quả gì. Nếu không phải năm đó hắc quá mức kiêu ngạo, không muốn dùng tiểu xảo để giành được công pháp, mà Bách Lý Tổ Tuyết lại quá mức keo kiệt, đến sơn môn cũng không thềm mở ra... có lẽ hắc cũng sẽ đạt được công pháp Mân Sơn Kiếm Tông, kết quả sau đó sẽ thay đổi chẳng?

Đinh Ninh cúi đầu nhìn xẻng đồng trong tay, nói:

- Không có nhiều nếu như vậy.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết quay người, hướng về phía tiểu viện của nàng đi tới, nói:

- Có thật là Bách Lý Tổ Tuyết năm đó chỉ vì bị hắc nhìn ra kiếm chiêu, bình luận rằng kiếm thức của y không tốt, sau đó liền tức giận, không bao

giờ muốn gặp lại hân?

Đình Ninh hơi hơi dừng lại, đáp:

- Không biết.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết không lên tiếng nữa, đối thoại giữa hai người chấm dứt như những lần trước đó.

Đình Ninh cúi đầu, tiếp tục đào đất, đào thêm một ít khe rãnh, di chuyển một ít đá cây.

Trong cơ thể của hân, vô số tiểu tằm đang không ngừng phun những sợi tơ giống như chân nguyên, mà ngũ tạng lại chiếu theo phương pháp vận hành chân nguyên của Mân Sơn Kiếm Tông mà lưu động, tạo thành một vòng tuần hoàn đặc biệt.

Bất kể tu hành giả nào nếu chứng kiến được việc này đều kết luận được, cho dù Đình Ninh lúc này dừng tu luyện công pháp của Mân Sơn Kiếm Tông, hay là dứt bỏ công pháp của bản thân cũng đều sẽ lâm vào tuyệt cảnh.

Bởi vì đây là hai loại phương thức tu hành đồng thời.

Qua mấy ngày vừa rồi, hân đã đem hai loại công pháp dung hợp hoàn mỹ, thậm chí có thể coi như khai sáng ra một loại công pháp mới. Cường độ chân nguyên trong nội thể hân đang tăng trưởng không ngừng với một tốc độ không ai có thể lý giải nổi. Chỉ sợ U Đế năm đó nổi danh về việc tiến cấp nhanh chóng cũng khó bằng được hân lúc này.

Đình Ninh có thể khẳng định, chỉ cần tiếp tục ở tại Trường Lăng bình tĩnh tu hành, chắc chắn hân sẽ trở thành tu hành giả Thất cảnh trẻ tuổi nhất trong lịch sử.

Nhưng theo suy nghĩ của Trưởng Tôn Thiên Tuyết, tốc độ tu hành của Đinh Ninh có nhanh hơn nữa cũng không quan trọng bằng thái độ của Dạ Sách Lãnh lúc này.

Cho dù không có quân đội xuất hiện bao vây Mặc Viên, cũng không có nghĩa là nàng đã tỏ rõ lập trường, biết đâu ngoài kia đã có thiên la địa võng đã bày ra.

Thời gian trôi đi, trải qua sự kiện Lộc Sơn hội minh cùng Mân Sơn Kiếm Hội, cả thành Trường Lăng tựa hồ càng trở nên trầm mặc an tĩnh.

Lúc này, việc Đinh Ninh bố trí lại hoa cỏ trong Mặc Viên đã trôi qua được mấy ngày, có một chiếc xe ngựa, mái che chạm khắc cầu kì chậm rãi chạy đến, xe ngựa dừng lại trước đại môn Mặc Viên, bỗng phía sau lại có một cỗ xe ngựa bình thường khác xuất hiện.

Một nữ tử vận trang phục cung nữ từ phía trước trong xe ngựa bước ra.

Cung nữ họ Dung bình thân đứng trước đại môn Mặc Viên đã bị cày xới, đất đá ngổn ngang, xung quanh còn có tiếng ve nhức óc. Thị dừng lại hồi lâu, một lúc sau mới hướng đến cỗ xe ngựa của Mân Sơn Kiếm Tông, chậm rãi thi lễ và nói:

- Ta phụng mệnh tới gặp Đinh Ninh.

Trong xe ngựa không có có bất cứ động tĩnh gì.

Nhưng cung nữ họ Dung biết rõ trong đó không phải không có người, mà sự im lặng đó chỉ đại biểu là quý nhân trong đó không phản đối thị.

Cung nữ họ Dung khuôn mặt không thay đổi lần nữa thi lễ một cái, sau đó bắt đầu tiến vào.

Từ trong xe ngựa của cung nữ họ Dung, hai thị nữ bước ra mang theo mấy hộp gấm vuông, khăn trương đi theo phía sau thị.

Vương Thái Hư sớm đã an bài tất cả nhân thủ bên trong Mặc Viên, nên ngay trước khi cung nữ họ Dung tiến vào, Đinh Ninh đã nhận được hồi báo, chậm rãi rửa sạch tay, chờ cung nữ họ Dung trước cửa ra vào.

Đứng xa xa nhìn cung nữ họ Dung ngày càng tới gần, khuôn mặt Đinh Ninh trở nên bình tĩnh, cũng không nói bất cứ điều gì.

Cung nữ họ Dung đứng xa xa nhìn Đinh Ninh ở trên bậc thang, liền đi đến trước mặt hắn, hạ thấp người thi lễ một cái, nói:

- Nương nương đã ban xuống thánh dụ, bởi vì vừa qua đệ tử Bạch Dương Động biểu hiện quá mức ưu dị, cho nên Thanh Đăng Kiếm Viện từ nay đổi tên thành Bạch Dương Động. Tất cả sự vụ sư môn sẽ do sư thúc Lý Đạo Kỵ của ngài toàn quyền xử trí.

Nói xong, lại dừng một chút nhìn phản ứng của Đinh Ninh rồi mới tiếp tục:

- Tiết động chủ có công dạy dỗ được nhiều nhân tài trụ cột quốc gia cho Đại Tần ta, cho quy táng tại hậu lăng, lễ nghi mai táng thực hiện theo cấp bậc quốc sĩ.

- Ngoài ra, nương nương cũng nghĩ tới thương thế của ngài, cố ý dặn dò ta đưa tới thuốc trị thương cùng vài vật đại bổ.

Đinh Ninh nhìn thị, không có phản ứng gì.

Sau khi thấy thị dừng hẳn lại, mới bình tĩnh hỏi:

- Nói xong rồi hả?

Lông mày cung nữ họ Dung cau lại, hơi hơi do dự, đáp:

- Ngài là người thông minh, cho nên ta không cần nhiều lời.

Đinh Ninh gật đầu, ánh mắt lướt qua thị, nhìn vào những hộp gấm trên tay hai thị nữ phía sau, hỏi:

- Đây chính là những thứ người mang đến cho ta?

Cung nữ họ Dung nhìn hẩn, đáp:

- Vâng.

Đinh Ninh nghe vậy, cũng không thèm nhìn lại thị, động thân bước tới, tiếp nhận hộp gấm từ tay hai thị nữ, sau đó tiếp tục bước về phía trước, đi về phí đại môn Mặc Viên .

Cung nữ họ Dung lông mày xoắn lại, còn hai thị nữ khuôn mặt đều có chút biến sắc nhìn theo Đinh Ninh, không biết hẩn định làm gì.

Đinh Ninh bình tĩnh tiêu sái đi ra khỏi Mặc Viên đại môn.

Cách đó không xa có một dòng suối, trước đây vốn vô cùng trong xanh thanh tịnh, nhưng vì hiện nay xung quanh có rất nhiều bình dân từ Ngô Đồng Lạc chuyển đến, cho nên dòng nước bắt đầu trở nên có chút không sạch sẽ.

Nhìn những rau quả cùng bọt bần lơ lửng trên mặt nước một lúc, Đinh Ninh liền mở tất cả hộp gấm, cũng không nhìn xem bên trong có thứ gì, lật úp, đem toàn bộ đổ vào dòng nước.

Phía sau vang lên hai tiếng kinh hô không thể đè nén.

Hai thị nữ hoàn toàn biến sắc, các nàng thế nào cũng không dám nghĩ tới Đinh Ninh sẽ hành động như vậy.

Cung nữ họ Dung có vẻ bình tĩnh hơn, đi theo Đinh Ninh ra khỏi cửa, khi còn cách hắt khoảng mấy trượng, lông mày thị hơi nhíu lại, thanh âm lạnh lùng nói:

- Những vật này tương đương với mấy năm thuế má của cả một thành thị

Đinh Ninh bình tĩnh xoay người, nhìn thị, hỏi:

- Vậy thì sao?

Cung nữ họ Dung nén giọng nói:

- Đền bù như vậy, chẳng lẽ ngài cảm thấy còn chưa đủ?

Đinh Ninh nhìn thị tận lực giữ khuôn mặt ôn hòa cùng với ánh mắt áy náy, liền nở nụ cười:

- Người đã chết, còn có thể đền bù tổn thất sao?

- Nếu như nói đền bù tổn thất.

Hắn không nhìn cung nữ họ Dung, đi ngược trở về đại môn Mặc Viên:

- Trừ phi người có thể khiến cho Động chủ sống lại để người chứng kiến ta đoạt được thủ danh.

- Ta đã làm được điều hứa với Động chủ, nhưng mà người lại không thể nhìn thấy. Đền bù tổn thất còn có ý nghĩa gì?

- Lý Đạo Kỳ sư thúc cũng sẽ không trở về, kể cả là để lo việc tang ma. Cho dù nghe được chuyện hôm nay ta đã làm, hắn sư thúc cũng sẽ đồng ý.

Đinh Ninh dừng bước trước cánh cửa đại môn, hơi xoay người lại nhìn cung nữ họ Dung, rất nghiêm túc nói ra:

- Hơn nữa, có lẽ người vẫn còn nhớ lúc trước tại Mân Sơn Kiếm Tông, ta đã nói với người những gì.

Nói xong một câu này, Đinh Ninh trực tiếp đi qua đại môn, hướng về nội viện, cũng không nhìn thị thêm một lần nào nữa.

Cung nữ họ Dung cũng không nhìn lại Đinh Ninh.

Thực tế thị không có tức giận quá nhiều, chẳng qua là cảm thấy Đinh Ninh rất ngu xuẩn.

Nhưng thị vẫn không khỏi bắt đầu nhớ lại những lời Đinh Ninh đã nói với thị trước khi Mân Sơn Kiếm Hội bắt đầu.

- Sau khi Mân Sơn Kiếm Hội kết thúc, ta nhất định sẽ khiêu chiến người... Ta nhất định sẽ giết chết người!

Vừa nghĩ đến những lời này, thị bỗng cảm thấy một luồng lạnh ý chạy qua thân thể, cảm giác này đã rất nhiều năm không xuất hiện trên người thị.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 21: Sự Việc Bị Lãng Quên

- Thiên Tượng Bồ Đề, Chúc Long Đan, Hỏa Quy Đảm... Những mùi này ngay cả ta cũng đã rất nhiều năm rồi không ngửi thấy được, người không thèm để ý mà đổ toàn bộ đi, không cảm thấy lãng phí sao?

Nhìn thấy Đinh Ninh đi trở về trong viện, lại cầm lấy cái xeng nhỏ, Trương Tôn Thiển Tuyết cười lạnh nói:

- Những vật kia ít nhất có thể giúp cho tu vi của người tăng lên nhanh hơn rất nhiều.

Đinh Ninh nhìn nàng một cái, nói:

- Không có thiếu chút thời gian như vậy.

Trương Tôn Thiển Tuyết im lặng chốc lát, nói:

- Ít nhất hẳn là trước mắt thị còn chưa biết thân phận của chúng ta, nếu không thị sẽ không phái người đưa những vật này đến cho người. Người làm như vậy, không sợ hoàn toàn chọc giận thị?

Đinh Ninh nói:

- Kỳ thật thị cũng không thích người quá nghe lời.

Trương Tôn Thiển Tuyết không khỏi nổi giận lên, trên mặt là một mảnh sương lạnh:

- Chẳng lẽ thị là kẻ ham thích bị ngược đãi?

Đình Ninh đang định tiếp tục trả lời, nhưng mà ánh mắt của hắn vừa vắn rơi vào một khối bùn đất vừa mới được xới lên, trên khối bùn đất kia có hai con giun nhỏ màu đỏ tươi, hắn nao nao, nói:

- Ta quên mất một việc.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết nhú mày, lại bị hấp dẫn sự chú ý:

- Việc gì?

Đình Ninh buông cái xẻng đi ra ngoài, đáp:

- Ta để quên một món đồ trên xe ngựa.

Chiếc xe ngựa kia thoạt nhìn rất bình thường, đã dừng ở trước cửa Mặc Viên thật lâu, thậm chí trên thùng xe đã phủ một tầng bụi mỏng, nhưng mà ngoại trừ con đường này và thế giới tu hành giả, nó lại hoàn toàn ngăn cách người bình thường ra bên ngoài, rất nhiều tu hành giả Trường Lăng hiện giờ đều biết chiếc xe ngựa kia đại biểu Mân Sơn Kiếm Tông.

- Gần đây tâm cảnh của người hơi loạn.

Khi Đình Ninh ra khỏi Mặc Viên, đến gần chiếc xe ngựa này, một giọng nói từ dưới bóng cây gần chiếc xe ngựa truyền vào trong tai Đình Ninh.

- Thiệu sư thúc.

Đình Ninh khom người, chăm chú thi lễ với Thiệu Sát Nhân đang ngồi trên một chiếc chiếu trúc dưới bóng cây.

- Tại Mân Sơn Kiếm Hội, hầu như toàn bộ tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông đều đã từng thấy biểu hiện của người.

Thiệu Sát Nhân hơi ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh:

- Tâm tư của người cẩn thận và tinh táo, ngay cả chúng ta đều tự thấy không bằng, nhưng mà đến bây giờ người mới nhớ phải quay lại xe ngựa lấy đồ vật... thật sự kém khá xa. Thủ danh trong Mân Sơn Kiếm Hội chỉ là hư danh, nếu như bị hư danh chi phối, vậy sau này tên của người cũng sẽ thực sự trở thành hư danh.

Bình thường Thiệu Sát Nhân vô cùng ít nói, thậm chí có thể khiến người ta hoài nghi là có lẽ hẳn không biết nói, bây giờ nghe được những lời này của hẳn, Đinh Ninh hiểu rõ ý của hẳn, nhưng mà Đinh Ninh cũng biết việc khiến cho tâm của mình loạn hoàn toàn khác so với suy nghĩ của Thiệu Sát Nhân.

Cho nên hẳn lại khom người thi lễ thật sâu với Thiệu Sát Nhân:

- Cảm ơn Thiệu sư thúc nhắc nhở.

Sau đó hẳn vén rèm xe lên, bước vào.

Trong góc của thùng xe, có một cái rương gỗ nhỏ nhỏ đang mở ra.

Trong rương gỗ, con Huyền Sương Trùng do Thanh Diệu Ngâm tặng cho hẳn đang nằm co ro ở đó.

Con Huyền Sương Trùng này vì quá mức sợ hãi khí tức trên thân Thiệu Sát Nhân nên cuộn tròn thân thể lại. Lúc trước bởi vì vẫn còn Đinh Ninh ở trong xe nên nó còn loáng thoáng cảm nhận được hơi thở quen thuộc, hơi cảm thấy an toàn.

Khi Đinh Ninh rời khỏi thùng xe mà quên đem nó theo, nó cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Không khí Trường Lăng nóng bức lại là thứ mà nó chưa bao giờ biết đến, nó nghĩ thầm làm sao mà trên đời này lại có chỗ đáng sợ như vậy. Giờ phút này, theo Đinh Ninh lại vén rèm xe, cảm nhận được khí tức trên thân Đinh Ninh, thân hình đang co rút thành một cục cứng ngắt như sắt của nó lập tức nhúc nhích, nó không ngừng run rẩy lên. Nếu như có tuyến lệ, nó nhất định sẽ gào khóc, nhất định nước mắt sẽ rơi như mưa.

Nhìn thấy dáng vẻ run rẩy của con Huyền Sương Trùng này, lập tức Đinh Ninh cảm thấy hơi ngượng, bưng cái rương gỗ lên nói nhỏ:

- Thật xin lỗi.

Nghe được giọng nói của Đinh Ninh, con Huyền Sương Trùng này càng thêm kích động, thiếu chút nữa đã nhảy vào trong ngực của hắn.

Trường Tôn Thiển Tuyết vẫn ở chỗ cũ trong viện chờ Đinh Ninh, nhìn Đinh Ninh đi đến trước người, thấy dáng vẻ khó coi của con Huyền Sương Trùng trong rương, lại tiếp tục nhú mào thật sâu:

- Đây là cái gì?

- Thứ này do Thanh Diệu Ngâm nuôi dưỡng, hẳn tặng ta.

Đinh Ninh chỉ ngẩng đầu nhìn Trường Tôn Thiển Tuyết nói một câu này, Huyền Sương Trùng trong hòm gỗ đã ngừng hẳn run rẩy.

Không khí bên ngoài vẫn nóng bức như trước, nhưng nó lại rõ ràng cảm nhận được loại khí tức huyền sương trong thân thể Trường Tôn Thiển Tuyết, chẳng qua là loại cảm thụ này khiến nó cảm giác mình như đến một cái thế giới tràn đầy khí tức huyền sương, khiến nó cảm thấy thoải mái.

Từ khi nó tỉnh lại, nhờ có một chút linh trí, nhạy bén cảm giác được khí tức huyền sương trong thiên địa, sau khi một sợi khí tức huyền sương nhỏ bé tự nhiên dừng mãi mà tràn thân thể nó, trong đầu của nó lập tức xuất

hiện một cái thế giới tràn đầy huyền sương, nó bất chợt nhận ra đây có lẽ là thế giới dành riêng cho nó tu hành.

Nhưng mà thế giới như vậy hiện giờ rõ ràng xuất hiện ở trước mặt nó, nó giật mình mà quên đi sợ hãi, không khỏi nghĩ đến, lẽ nào nàng là đồng loại của bọn nó, là vua của bọn nó?

Đương nhiên là nó không biết nói chuyện, nhưng Trương Tôn Thiên Tuyết lại không phải tu hành giả bình thường, nàng nhận ra cảm thụ của nó thông qua một ít khí tức biến hóa từ trên thân thể nó.

- Có chút thú vị.

Nàng trông thấy con côn trùng dài dài xấu xí này hơi ngược đầu, giống như nó đang nhìn thấy một mảnh thiên địa trong truyền thuyết, lông mày nàng đang nhíu chậm rãi thả lỏng ra, nói một câu như vậy.

Gần đây tính tình của nàng cao ngạo mà lạnh lùng, bình thường càng chẳng muốn tiếp xúc với người khác, lại càng khó có thể khen ngợi thứ gì đó, lúc này mặc dù chỉ là lạnh nhạt nói một câu 'có chút thú vị' cũng đã là hiếm thấy khích lệ.

Về phần đẹp xấu, nàng lại không có khái niệm gì.

Đối với nàng mà nói, có vài người dung mạo rất đẹp nhưng lại rất xấu, có vài người dung mạo rất xấu nhưng trong mắt của nàng cũng không khó coi.

Huyền Sương Trùng cũng nhạy bén cảm giác được cảm thụ của nàng, mừng rỡ đến toàn thân lại rung động, cái đầu đang hơi ngẩng lên vào lúc này cúi thật sâu xuống, biểu đạt sự tôn kính và thần phục của nó.

Trương Tôn Thiên Tuyết nhìn nó, không nói gì thêm.

Một đám huyền sương nguyên khí cực kỳ đậm đặc mà lại mỏng manh, không có bất kỳ hàn ý, nhẹ nhàng từ đầu ngón tay của nàng chảy xuôi vào trong miệng Huyền Sương Trùng.

Huyền Sương Trùng thành kính mà tham lam mở miệng ra, hút toàn bộ sợi huyền sương nguyên khí này vào.

Thật giống như một cái hồ nước đang tĩnh lặng bị một cái thác nước có thể tích lớn hơn cả cái hồ này đổ vào, toàn bộ hồ nước sôi trào lên.

Toàn thân nó run lên bần bật, da thịt màu đỏ thẫm trên thân nó vang lên âm thanh tựa như xé vải.

Lỗ chân lông trên thân nó, lúc bình thường rất khó mà nhìn thấy, đều nở phồng lên, nhưng không thấy có bất kỳ khí lưu lao ra.

Trên trán của nó nhanh chóng ngưng kết ra một khối sương ban màu trắng, tựa như một cái bột.

Cảm thụ được sự biến hóa của con Huyền Sương Trùng này, cảm giác nguyên khí trong cơ thể nó tương dung và lớn mạnh, Đinh Ninh hơi xúc động nhìn Trương Tôn Thiển Tuyết, nói:

- Quả nhiên là giống như tưởng tượng của ta.

- Nó cuối cùng sẽ biến thành cái gì?

Trương Tôn Thiển Tuyết nhìn con trùng dài màu đỏ thẫm này, hỏi.

Đối với nàng mà nói, đây là một loại quá tình tu hành khó có thể hiểu nổi, ngay cả thân thể thất cảnh của nàng đều không thể hoàn toàn tiếp nhận được nguyên khí của thanh kiếm trong cơ thể kia, nhưng thân thể của con trùng dài này lại có thể dung nạp hấp thu một cách hoàn mỹ giống như trời sinh ra đã là như vậy.

- Không biết.

Đình Ninh lắc đầu:

- Nhưng ta có thể khẳng định, chắc chắn nó sẽ lợi hại hơn nhiều so với chút ít độc trùng của tên tu hành giả Nam Việt kia.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết trực tiếp cầm lấy cái rương chứa Huyền Sương Trùng trong tay Đình Ninh, quay về chỗ cái tiểu viện sâu nhất, cũng không ngoái đầu lại, nhẹ nhàng uyển chuyển nói:

- Cái này cũng cần phải có thời gian.

Đình Ninh không nói gì thêm, đi đến chỗ cái xẻng đang cắm nghiêng nghiêng, tiếp tục đào đất.

Tâm cảnh của hắn đã trở nên bình tĩnh không ít.

Thật ra hắn hiểu rõ Trịnh Tụ hơn bất cứ kẻ nào, nếu như Trịnh Tụ bắt đầu hoài nghi thân phận thật sự của hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết, như vậy hôm nay cung nữ họ Dung cũng sẽ không mang những thứ ban thưởng quý hiếm kia đến đây.

- Người thật sự không phải là người của Nguyên Vũ sao? Như vậy rốt cuộc đêm đó có chuyện gì xảy ra với người, vì sao không xuất hiện?

Hắn cúi đầu, nghĩ đến tên nữ Ti thủ ưa thích mặc đồ trắng kia, tự giễu cười cười.

Hiện tại hắn và Trưởng Tôn Thiển Tuyết giống như là đang đợi sự phán quyết, nhưng mà trong cái Trường Lăng này, ai lại không giống như là đang đợi sự phán quyết?

Sau khi cùng nữ họ Dung đi khỏi không lâu, Đinh Ninh đi ra xe ngựa mang con Huyền Sương Trùng đã bị hắt lãng quên thật lâu trở về, lại không lâu sau, Thiệu Sát Nhân vẫn ngồi trên chiếu dưới tàng cây lại nhẹ ngẩng đầu lên.

Ở đầu kia của con phố, xuất hiện một tên thiếu niên.

Thiệu Sát Nhân chỉ liếc nhìn thiếu niên kia, lại lập tức cúi thấp đầu xuống, chẳng thèm để ý.

Thiếu niên mặc áo đen, sắc mặt và da thịt đều vàng như nến, thoát nhìn giống như đã trải qua một cơn bệnh nặng, nhưng dường như cũng không có bất kỳ một loại bệnh nào có thể khiến cho da thịt một người trở thành như thế.

Hắn bước tới Mặc Viên, cũng không đi vào mà là bắt đầu lảng lạng vẩy nước quét rác, vệ sinh một ít chỗ bẩn bên ngoài Mặc Viên.

Hành vi khó hiểu như vậy rất nhanh dẫn tới sự chú ý của viên ngoại trong viện, lúc gã thiếu niên này đã quét sạch nửa con đường bên ngoài Mặc Viên, Đinh Ninh đi xuyên qua quán mì, từ cửa quán mì bước ra trông thấy tên thiếu niên kia.

- Diệp Trách Nam?

Đinh Ninh ngơ ngẩn.

Thiếu niên áo đen buông vật trong tay, rất nghiêm túc khom người hành lễ với hắn.

Đinh Ninh hoàn lễ, cau mày lại mà nhìn tên tử sĩ đã từng muốn dâng thuốc cho chính mình lúc ở Mân Sơn Kiếm Hội, nhưng lại bị mình từ chối, hỏi:

- Người đây là?

Diệp Trách Nam nhìn hẳn, đáp:

- Ta thiếu nợ người đã trả xong, hiện tại thiếu nợ người.

Đình Ninh lắc đầu:

- Người không hề nợ ta.

Diệp Trách Nam nói:

- Ta thiếu người một mạng.

Đình Ninh bất đắc dĩ nhìn hẳn:

- Ta không cần người trả.

Diệp Trách Nam không nói gì nữa, bắt đầu quét dọn tiếp.

Đình Ninh cười khổ nói:

- Ta không thích quá sạch sẽ.

Diệp Trách Nam buông vật trong tay, bắt đầu quay sang nấu nước giúp cho mỗi cái cửa hiệu bên mặt tiền đường.

- Ta không có chỗ ăn cơm.

- Nếu như người có lòng tốt, cho ta xin một ngày ba bữa ăn là đủ rồi.

Trước khi Đình Ninh lại muốn mở miệng, y rất nghiêm túc và kính cẩn nói với Đình Ninh.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 22: Cầu Còn Không Được

Đình Ninh nhìn tên thiếu niên cố chấp này liền nghĩ tới rất nhiều cố nhân, sau khi im lặng một lát, nói:

- Người như ngươi, ở đâu cũng có cơm ăn, cần gì phải đến chỗ của ta.
- Ai cũng sẽ không từ chối một gã tử sĩ làm môn khách cho mình, nhưng ngươi lại không ngừng từ chối.

Diệp Trách Nam cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân Đình Ninh, nói:

- Lúc tại Mân Sơn kiếm hội cũng vậy, người xem trọng tánh mạng của ta, cho nên ta cũng sẽ xem trọng tánh mạng của người. Nếu có người muốn giết người, nhất định phải bước qua thi thể của ta.

Đình Ninh há hốc mồm, nhưng mà hắn chưa kịp nói cái gì, Diệp Trách Nam đã nói tiếp:

- Người không cần từ chối ta nữa, bởi vì vô luận người từ chối như thế nào, ta cũng sẽ không đi, vì đây là lựa chọn của ta.
- Hơn nữa ta bội phục ngươi.

Sau khi dừng một chút, Diệp Trách Nam ngẩng đầu nhìn Đình Ninh nói:

- Ta bội phục ngươi và đám người Trương Nghi, so sánh với các người, nhân sinh của ta giống như trống rỗng và không có ý nghĩa, ta muốn trở

thành người như các người.

Đình Ninh lắc đầu:

- Thật ra cũng đều không có ý nghĩa gì.

Diệp Trách Nam nói:

- Nhưng ít ra sáng khoái.

Đình Ninh nhìn ánh mắt sáng ngời của hắn, không cách nào nói gì nữa.

Hắn biết mình không thể nào có thể thay đổi quyết định của Diệp Trách Nam, cũng giống như chính mình không thể nào thay đổi quyết định của chủ nhân trước kia của Mạt Hoa Kiếm.

Bởi vì nhân sinh khó được nhất chính là sáng khoái.

Thấy Đình Ninh không nói nữa, Diệp Trách Nam hơi khom mình hành lễ, lại cầm lấy cái chổi bắt đầu quét dọn.

- Thật ra ta rất hâm mộ người.

Trong trạch viện của Dạ Sách Lãnh, Dạ Sách Lãnh vừa nhìn bình thuốc trước người, vừa thản nhiên nói:

- Ít nhất người làm việc đều rất sáng khoái.

Bạch Sơn Thủy ngồi trên một chiếc giường êm cách nàng không xa khẽ cười một tiếng, cũng đang nhìn hơi ăm từ bình thuốc, không có trả lời vấn đề này, chỉ là nói:

- Không nghĩ tới Dạ Ti thủ lại còn là một vị dược sư.

Dạ Sách Lãnh giống như tự giễu:

- Bệnh lâu thành thầy thuốc.

Bạch Sơn Thủy nhìn nàng một cái, trong ánh mắt thoáng qua một chút cảm xúc phức tạp:

- Thật ra thì ta mới nên là người hâm mộ người... Tu hành giả trong thiên hạ chỉ thấy đại nghịch như ta ngạo tiểu sơn lâm, khoái ý ân cừ, nhưng không có ai từng nghĩ tới các người chẳng qua là vì có quá nhiều lo lắng cho nên mới không cách nào giống như ta, mà ta chỉ là kiếm đã tu thành, những thứ cần lo lắng gánh vác đã hoàn toàn không có. Núi sông đã mất, tông môn đã diệt, đừng nói tới những hảo hữu kia, ngay cả những người chỉ từng có đôi chút cùng xuất hiện, coi như là cố nhân hợp ý cũng đã bị chết sạch, mỗi khi nhìn trời chiều thật sự là cô đơn, tâm tình không khỏi thê lương.

Thang thuốc đã hơi sôi, nhưng mà đợi đến lúc mấy chén nước sắc thành một chén, còn phải cần không ít thời gian.

Dạ Sách Lãnh nghe lời Bạch Sơn Thủy nói, nghĩ lại những sự việc diễn ra trong hơn mười năm này, chỉ cảm thấy giạt mình như mơ một giấc mơ lớn.

Những người đã từng tiên y nô mã, cầm kiếm tiểu ngạo đường như còn ở trước mắt, vì sao đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, đã qua lâu như vậy đây?

Bạch Sơn Thủy vốn là đã không muốn nói nữa, nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên nàng cảm giác được cái gì, lông mày cau lại:

- Kỳ quái.

Tiếp đó gió nhẹ thổi qua, nàng đã từ trên giường êm đứng dậy, hướng về phía cửa bước ra.

Dạ Sách Lãnh nhìn thoáng qua bình thuốc, sau đó đi theo nàng, có chút cẩn thận hỏi:

- Sao thế?

Bạch Sơn Thủy không có trả lời nàng ngay.

Ánh mắt của nàng đã rơi vào bên cạnh tường.

Bên cạnh tường là một cái cống lộ thiên.

Những giọt mưa trên mái hiên rơi xuống, cuối cùng tất cả đều hội tụ đến trong khe nước này, khe nước này xuyên tường mà ra, sau đó lại hội tụ đến trong những mương nước lớn hơn dọc theo hai bên đường phố Trường Lăng.

Ngày bình thường giặt giũ quần áo, rửa xe cho ngựa uống, đều sử dụng nước sạch trong những mương máng này.

Bởi vì vài ngày trước mưa to, cho nên bây giờ nước trong những mương này đều rất đầy, gần như ngang bằng với mặt đường, hơn nữa so với thường ngày cũng không trong sạch.

- Có được khí.

Bạch Sơn Thủy mở miệng nói ba chữ.

Dạ Sách Lãnh không có hiểu lầm, bởi vì vào lúc Bạch Sơn Thủy mở miệng, một cỗ khí tức nhu hòa từ thân thể Bạch Sơn Thủy phân ra, chảy qua chỗ hơi nước nhàn nhạt đang bốc lên trên khe nước.

Hơi nước liền giống như một cái khăn lụa do những sợi tơ mềm nhẹ kết thành, chậm rãi phiêu động bay về phía trước người Bạch Sơn Thủy.

Không ngừng có bọt nước óng ánh thật nhỏ lắng đọng lại, không ngừng rơi vào lòng bàn tay Bạch Sơn Thủy, như sương sớm trên lá cây vòng vo một vòng, sau đó lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Dạ Sách Lãnh cũng bắt đầu ngửi được được khí ở trong những bọt nước óng ánh kia.

Lông mày của nàng nhú chặt.

Hương vị được khí thập phần lộn xộn, đúng là hội tụ rất nhiều loại linh dược hiếm thấy mà ngay cả nàng cũng khó có được.

- Những dược vật này chỉ có thể đến từ trong nội cung.

Nàng quay đầu, nhìn Bạch Sơn Thủy nói.

Bạch Sơn Thủy gật đầu.

Rất nhiều linh dược thập phần quý hiếm đối với tu hành giả trên thế gian vậy mà rơi vào trong nước bắn bên đường phố Trường Lăng, loại chuyện này khó có thể lý giải được, sợ rằng cũng chỉ có tại Trường Lăng mới có thể xuất hiện. Chỉ là Trường Lăng lại có một nữ tử giống như Dạ Sách Lãnh vậy, những linh dược không hiểu vì sao lọt vào trong nước bắn này, đối với nàng mà nói cũng chính là cơ duyên trời ban.

Hơi nước thủy chung nhẹ nhàng phiêu động không ngừng, dưới ánh mặt trời càng trở nên trong suốt không thể nhận ra, bọt nước óng ánh trong lòng bàn tay Bạch Sơn Thủy nhưng lại không ngừng xuất hiện.

Dạ Sách Lãnh nhìn xem hình ảnh như vậy, nói:

- Ngự thủy thuật của Vân Thủy Cung quả nhiên là đệ nhất thiên hạ.

Trên mặt Bạch Sơn Thủy xuất hiện ánh sáng rực rỡ kỳ dị, nàng quay đầu nhìn Dạ Sách Lãnh, nói:

- Tuy rằng thuật ngự thủy của Vân Thủy Cung là đệ nhất thiên hạ, nhưng mà sát ý cũng không bằng Thiên Nhất Sinh Thủy của Dạ Ti thủ.

Dạ Sách Lãnh nhìn vào ánh mắt của nàng, hỏi:

- Có lẽ có thể học hỏi lẫn nhau?

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười:

- Đây vốn là việc ta tưởng tượng lúc trước, nhưng cảm thấy là việc không thể thực hiện được.

Trong một nhịp thở sau đó, Bạch Sơn Thủy thu liễm vui vẻ, rất nghiêm túc gật đầu làm lễ:

- Cầu còn không được, hơn nữa có lẽ chúng ta còn có thể cùng nhau tìm hiểu một ít những thứ khác, ví dụ như Cô Sơn Kiếm Tàng.

Sau khi Diệp Trách Nam quét dọn sạch sẽ con đường quanh Mặc Viên, lại đi giúp những láng giềng chung quanh làm lấy việc vặt vãnh, tu bổ phòng ốc, gánh nước bổ củi... Những người ở Ngô Đồng Lạc vốn là chất phác, thấy Diệp Trách Nam tài giỏi như thế, lại nghe nói Diệp Trách Nam không nhà để về, không cần Đình Ninh an bài, những hàng xóm láng giềng này cũng đã an bài cho Diệp Trách Nam một gian nhà, càng không cần lo một ngày ba bữa cơm.

Lúc hăn bưng cái chén sứ lớn rẻ tiền mà những láng giềng của Ngô Đồng Lạc thường hay sử dụng bắt đầu ăn cơm tối, hăn nhìn thấy một cái thân ảnh thoạt nhìn rất cô đơn, cũng không kiêu ngạo, nhưng có vẻ hơi bướng bỉnh khó thuần đang đi tới chỗ của mình.

Hắn để chén xuống, nhìn bóng người càng ngày càng gần này, nhìn đối phương tại trong ngày mùa hè như thế này mà lại mặc quần áo dày cộm, hơi ngược đầu, nói khẽ:

- Ta biết người... người là Lệ Tây Tinh.

Thiếu niên chậm rãi đi trong ánh tà dương, đi đến trước người hắn đúng là Lệ Tây Tinh.

- Ta là Lệ Tây Tinh.

Y đi đến bên cạnh người Diệp Trách Nam, ngồi xuống bậc thang bên cạnh Diệp Trách Nam, kẻ không am hiểu nói chuyện với người khác như hắn nhất thời lại rơi vào trầm mặc.

Diệp Trách Nam có chút ít tò mò nhìn y:

- Người tới tìm Đinh Ninh?

- Ta vốn là định nói cho hắn biết, ta phải đi.

Lệ Tây Tinh thoáng nhìn sâu trong Mặc Viên, đáp.

- Người tới cáo biệt?

Diệp Trách Nam cảm thấy khiếp sợ:

- Người là một trong mười người đứng đầu Mân Sơn Kiếm Hội, có thể tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông tu hành, vì sao còn phải đi?

Lệ Tây Tinh không vội trả lời.

Diệp Trách Nam có chút kịp phản ứng, nhưng vẫn khó hiểu nói:

- Hiện tại người đã coi như là đệ tử Mân Sơn Kiếm Tông, mặc dù gia đình người không hài lòng khi người làm những việc đó tại Mân Sơn Kiếm

Hội, nhưng theo lý cũng không có khả năng lại giận lây sang người. Theo cách làm việc của Môn Sơn Kiếm Tông, cũng nhất định sẽ che chở người.

- Ta tất nhiên không sợ.

Lệ Tây Tinh lắc đầu:

- Chỉ là bất kể ta làm trái mệnh lệnh của cha ta như thế nào, cha ta vẫn là cha ta... Ta không sợ người khác làm gì ta, nhưng ta bận tâm người khác đối với cha ta ra sao.

Diệp Trách Nam ngăn ra, hắn đã bắt đầu hiểu ý tứ của Lệ Tây Tinh.

- Người muốn chính mình gánh chịu trách nhiệm, vậy người muốn đi đâu?

Sau khi ngăn ngại, hắn nhin không được nhìn Lệ Tây Tinh hỏi.

- Ta quay trở lại quan ngoại. Nếu bọn hăn đều không hoan nghênh ta ở lại Trường Lăng, thích lưu đây ta tại quan ngoại, ta quay về quan ngoại là được.

Lệ Tây Tinh đứng lên, nói với Diệp Trách Nam:

- Ta vốn là muốn cáo biệt với hăn, nhưng mà đi đến nơi đây, lại nghĩ đến chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, người nhặn lại với hăn sau cũng được.

- Đợi một chút...

Nhìn bóng lưng Lệ Tây Tinh lẳng lặng mà quay đi, Diệp Trách Nam hít sâu một hơi, nói:

- Người coi hăn là bằng hữu, hăn tự nhiên cũng xem người là bằng hữu.

Lệ Tây Tinh gật đầu, không nói thêm gì nữa, thân ảnh của y dưới ánh tà dương dần dần bị kéo dài, cuối cùng biến mất trong tầm mắt Diệp Trách Nam.

Một gã trung niên nam tử có khuôn mặt bình thường, quần áo cũng hết sức bình thường tại nơi cửa Mặc Viên đưa mắt nhìn Lệ Tây Tinh rời đi.

Ngay cả Diệp Trách Nam đều không có chú ý tới là gã đã đến khi nào, thậm chí đến tận lúc này đều không có chú ý tới sự hiện hữu của gã.

Tên nam tử trung niên này thoát nhìn hết sức bình thường, sẽ dễ dàng bị người quên lãng sau khi gặp mặt, gật đầu hành lễ với Thiệu Sát Nhân vẫn đang ngồi trên chiếu dưới tàng cây, sau đó bước qua cửa lớn, đi vào nội viện Mặc Viên.

Đình Ninh từ trong chỗ tiểu viện sâu nhất đi ra, xa xa thi lễ một cái với tên nam tử thoát nhìn rất bình thường này:

- Cảnh Nhận sư thúc.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 23: Hồ Điệp Võ Cánh

Cảnh Nhận bình thản hoàn lễ, sau đó nhìn Đinh Ninh nói:

- Lệ Tây Tinh vừa mới ghé qua, vốn là muốn cáo biệt cùng người, hiện tại hẳn đã đi.

Đinh Ninh lẳng lẳng một lát, đáp:

- Hẳn là một cái bằng hữu rất đáng giá quý trọng.

Dừng một chút, hẳn lại hỏi:

- Hẳn đi nơi nào?

Cảnh Nhận đơn giản dị thường đáp:

- Quan ngoại.

- Cũng tốt.

Đinh Ninh nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn Cảnh Nhận:

- Cảnh Nhận sư thúc đã nghĩ ra cách để ta có thể lập đại công cho Mân Sơn Kiếm Tông?

Cảnh Nhận nhìn Đinh Ninh, không có trả lời ngay mà lại nói:

- Trương Nghi, đại sư huynh của người đang đi đến Yên Triều.

Đinh Ninh nhú nhú mày:

- Việc này không giống như là sắp xếp của thị.

Cảnh Nhận nhẹ gật đầu:

- Sau khi Trương Nghi rời khỏi Mân Sơn Kiếm Tông, Dạ Kiêu đã đích thân gặp hãn, Dạ Kiêu là một trong những thủ lĩnh của nhóm quyền quý cũ ở Trường Lăng, cho nên đây có lẽ cũng là sự sắp xếp của bọn họ.

Đinh Ninh trầm ngâm suy nghĩ, sau đó hỏi:

- Cho nên Mân Sơn Kiếm Tông muốn ta làm việc gì đó có liên quan đến Yên?

Cảnh Nhận nhìn hãn, vẫn không trả lời thẳng mà nói:

- Quan hệ của người và Vương Thái Hư không tầm bình thường, chúng ta muốn mượn sức lực của Vương Thái Hư.

Đinh Ninh nhìn Cảnh Nhận, rất nghiêm túc hỏi:

- Mân Sơn Kiếm Tông muốn Vương Thái Hư làm việc gì?

Cảnh Nhận đáp:

- Muốn hãn đi Yên, khiến hãn không làm giang hồ kiêu hùng ở Trường Lăng, mà sẽ làm giang hồ long đầu ở Yên.

Nói xong câu đó, hãn cảm thấy nhất định Đinh Ninh sẽ có chút khiếp sợ, dù sao một gã giang hồ kiêu hùng đã đứng vững gót chân ở Trường Lăng muốn vượt qua thiên sơn vạn thủy mà đi đến một cái đô thành xa lạ xưng hùng thật sự là chuyện rất xa vời, huống chi đó là đô thành địch quốc.

Nhưng mà khiến hấn bất ngờ là biểu lộ của Đinh Ninh thủy chung rất bình tĩnh.

- Vì sao cần phải làm như vậy?

Đinh Ninh chỉ bình tĩnh hỏi:

- Tại sao Mân Sơn Kiếm Tông lại có ý tưởng này?

Cảnh Nhận chậm rãi nói:

- Hoàng đế Nguyên Vũ một kiếm bình sơn ở Lộc Sơn hội minh, lực áp tam triều, nhưng mà nhìn chung toàn cục của Lộc Sơn Hội Minh, chúng ta cũng có không ít chỗ phải lo lắng. Sở, Tề đã dùng hết toàn lực, Tiên Phù Tông của Yên lại không như thế. Tu hành giả tầm thường có lẽ cho rằng Tiên Phù Tông so với Mân Sơn Kiếm Tông chúng ta và Linh Hư Kiếm Môn có hơi kém một chút, nhưng chúng ta lại biết rõ không phải như thế.

Đinh Ninh nghe rất chăm chú, lông mày bất chợt nhíu lại:

- Cho nên Mân Sơn Kiếm Tông cảm thấy có khả năng Trịnh Tụ sẽ có an bài nào đó ở Yên?

Cảnh Nhận gật đầu, ngữ khí bình thản nhưng không hề e dè nói:

- Tại Đại Tần, hiện tại không có lực lượng nào có thể khiến cho Mân Sơn Kiếm Tông không có chỗ sinh tồn, nhưng nếu như hoàng hậu còn có một quân cờ cường đại ẩn núp, vậy thì kết quả sẽ khác.

- Ta sẽ đề nghị Vương Thái Hư đi Thượng Đô Yên Triều.

Đinh Ninh đáp:

- Ông ta sẽ chấp nhận đề nghị của ta.

Nghe Đinh Ninh trả lời thuyết phục như thế, Cảnh Nhận lại có chút không thích ứng, hơi ngẩn người.

Đinh Ninh nói tiếp:

- Bởi vì gút mắc với vị tướng quân kia trong quân đội, đại đa số huynh đệ của ông ấy đã chết đi, tuy nhiên bởi vì liên quan đến Tiết động chủ triển lộ Thất cảnh, cuối cùng Vương Thái Hư mới đạt đến địa vị bây giờ. Nhưng vì Trường Lăng nước quá trong, vốn không thích hợp cho những người như bọn họ sinh tồn. Hơn nữa ta nghe nói Yên Thượng Đô so với Sở còn có vẻ loạn hơn một chút, càng loạn lại càng dễ dàng đặt chân.

Cảnh Nhận gật đầu:

- Yến đế thấy được lý do Đại Tần cường đại, muốn học biến pháp của Tần, nhưng mà lại không có những người có thể đè ép được cả bảy giao long như Đại Tần năm đó. Cho nên Thượng Đô bây giờ hoàn toàn chính xác càng loạn hơn so với lúc Trường Lăng biến pháp năm đó.

Sau khi dừng một chút, y lại nhìn Đinh Ninh, nói:

- Phương pháp và quy tắc trong đường phố, chúng ta cũng không tinh thông, người có bạn tri kỷ như Vương Thái Hư, đúng là thích hợp đi Thượng Đô. Mân Sơn Kiếm Tông chúng ta không thể lộ liễu nhúng tay vào chuyện như vậy, cho nên những tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông đã lọt vào trong tầm mắt Trịnh Tự sẽ không thể đi Yên, nhưng cũng không có nghĩa là Mân Sơn Kiếm Tông chúng ta không có kẻ nào có thể đi Yên.

- Ta đây biết rõ.

Đinh Ninh nhìn y một cái, nói:

- Ai cũng sẽ âm thầm cất giấu mấy chuôi kiếm.

Trong mắt Cảnh Nhận lóe lên quang điểm hiếm thấy, đây là yêu thích và tán thưởng đối với Đinh Ninh, đồng thời cũng vì công việc có thể trôi chảy hoàn hảo mà mừng rỡ.

- Chỉ cần Vương Thái Hư xuất phát đi Yên, người liền có thể vào kiểm tháp tìm hiểu Tục Thiên Thần Quyết.

- Xa xứ là người khác xa xứ, học tập chí cao tâm pháp của Môn Sơn Kiếm Tông lại là người, việc buôn bán của người ngược lại là làm thật tốt.

Cảnh Nhận vừa rời khỏi, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của Trường Tôn Thiển Tuyết liền vang lên ở sau lưng Đinh Ninh:

- Mặc dù Yên Đô cách xa Trường Lăng, nhưng nếu như Trịnh Tự có thể nhúng tay, mọi thứ sẽ không đơn giản như vậy, đừng nói người không biết nguy hiểm trong đó.

- Tuy rằng nguy hiểm, nhưng đối với tình cảnh của chúng ta, đây cũng là đường lui tốt nhất cho hẳn.

Đinh Ninh quay lại nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, nói:

- Cô có lẽ sẽ không thể không rõ điểm ấy.

- Có một số việc một khi bắt đầu bước đầu tiên, liền không có khả năng dừng lại.

Nhìn thấy Trường Tôn Thiển Tuyết không nói thêm gì nữa, Đinh Ninh nói tiếp:

- Theo lý mà nói, nếu cô thật sự đánh bạc thắng, Dạ Sách Lãnh suy đoán ra cô là ai, vậy nàng ta sẽ rất nhanh tới gặp cô. Nàng càng không xuất hiện thì càng đại biểu cho bất thường, cũng có nghĩa sẽ càng nguy hiểm, có thể rời khỏi mà không bị cuốn vào, tốt nhất là rời khỏi.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết nhìn hẩn, nhếch miệng cười chế nhạo, có lẽ còn muốn châm chọc hẩn thêm một câu, nhưng chẳng biết tại sao, hôm nay lại không muốn nói thêm gì nữa.

Nàng xoay người sang chỗ khác, hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn về góc tường bên cạnh.

Ở chỗ đó có một khóm hoa sậm màu, trên đóa hoa có một con bướm vàng bình thường đang đậu.

Bướm vàng nhẹ nhàng phe phẩy cánh, không có bất kỳ tiếng gió, nhưng mà trong lòng của nàng lại đang sinh ra một tràng giông tố thật lớn.

- Thuốc là do Đinh Ninh đổ vào trong mương... Đúng là tên thiếu niên quán rượu vừa mới đoạt được thủ danh ở Mân Sơn Kiếm Hội kia. Trịnh Tự phái cung nữ họ Dung đi gặp hẩn, toàn bộ linh dược mang đến đều bị hẩn đổ vào trong mương nước trước cửa Mặc Viên.

Dạ Sách Lãnh dùng ngón tay kẹp một cuộn giấy nho nhỏ, thuật lại nội dung trong đó cho Bạch Sơn Thủy ở bên cạnh nghe, sau đó trên mặt xuất hiện biểu tình cổ quái.

- Trong tràng mưa to năm trước, khi ta trở về gặp đệ tử thứ bảy của Triệu Kiếm Lô. Bắt đầu từ khi đó, Trường Lăng đã yên bình thật lâu liền dường như nổi lên sóng gió mãnh liệt không ngừng. Ta nhớ rằng ngày hôm đó ta đã thấy tên thiếu niên quán rượu này một lần.

Cuộn giấy tại trong tay của nàng bắt đầu trở nên ẩm ướt, sau đó giống như bị ngâm nước thật lâu mà bắt đầu mềm nhũn, cuối cùng biến thành bột giấy chảy qua khe hở ngón tay của nàng xuống, nàng nhìn Bạch Sơn Thủy với vẻ cổ quái, không khỏi nở nụ cười:

- Bây giờ nghĩ lại, nguyên do của tất cả những sóng gió mãnh liệt này, đều bắt đầu từ cái ngày ta nhìn thấy tên thiếu niên quán rượu này.

Bạch Sơn Thủy không nói gì, nhìn nụ cười cổ quái của nàng, biết không cần mình giải thích, nàng cũng đã tiếp cận với chân tướng rồi.

Vì 'người đó' mà nước mất nhà tan, lưu lạc giang hồ rày đây mai đó, lại vì Trường Tôn Thiển Tuyết là đệ tử bên người của người nọ mà khiến cho Phàn Trác sư huynh chết đi, lại vì đệ tử của 'người đó' mà quen biết với Lý Vân Duệ, dù là bản thân bị trọng thương, thực sự lại bởi vì đệ tử của 'người đó' đổ vào trong mương nước rất nhiều linh dược, lại cùng Dạ Sách có thể trao đổi tìm hiểu tuyệt học với nhau, đạt được rất nhiều chỗ tốt, ngay cả những thương tích tiềm ẩn thật lâu lúc trước cũng đều có thể khôi phục, thậm chí tu vi cũng có thể tiến nhanh.

Cả cuộc đời mình, cũng dường như đã sớm rơi vào cái số mệnh này.

- Kiến trúc và đường xá ở Trường Lăng của các người đều ngăn nắp như vậy, lăng mộ của người Tần các người, phải chăng cũng đều là vuông vuông vức vức?

Bạch Sơn Thủy cũng không khỏi nở nụ cười, nhìn Dạ Sách Lãnh hỏi.

Dạ Sách Lãnh nhìn nàng mỉm cười, nhìn những mái hiên xa xa của Trường Lăng, lại tiếp tục nở nụ cười:

- Ý của người là toàn bộ Trường Lăng cũng giống như phần mộ?

- Một cái phần mộ thật lớn, không biết tổng táng bao nhiêu anh hùng hào kiệt. Những nhân vật vô địch một thời kia, cuối cùng cũng hóa thành đất vàng.

Bạch Sơn Thủy cười ha hả không hề có phong phạm thực nữ, trước người của nàng, lại trống rỗng ngưng tụ ra vài giọt nước óng ánh, chỉ là ở

trong những giọt nước lần này lập lòe vô số kiếm quang, tựa như ẩn chứa vô số tiểu kiếm trong suốt càng thêm nhỏ bé.

Sâu trong đôi mắt Dạ Sách Lãnh lập tức thoáng qua một tia dị sắc, nàng chân thành nói:

- Bạch Sơn Thủy, quả nhiên kiếm tu của người rất mạnh.

Bạch Sơn Thủy nhìn nàng một cái, cũng thật tâm nói:

- Điểm mạnh nhất của ta vẫn là vận khí.

Dạ Sách Lãnh cúi đầu, nhìn ngắm hai tay của mình.

Về mặt lĩnh ngộ kiếm quyết và phương pháp tu hành, nàng vốn là không có khả năng chậm hơn so với Bạch Sơn Thủy.

Bởi vì nàng thời gian nàng trở thành tu hành giả tại Trường Lăng muộn hơn so với rất nhiều người, nhưng mà bước vào Thất cảnh so với tuyệt đại đa số người lại nhanh hơn.

Chỉ là từ khi Bạch Sơn Thủy đến đây, sau khi suy đoán ra tên nữ tử mỹ lệ ngay cả đến Ly Lăng Quân đều động dung trong quán rượu kia là Trương Tôn Thiển Tuyết, kẻ cùng 'người đó' từng có quan hệ rất lớn, tâm tình của nàng đã không còn bình tĩnh như vẻ bên ngoài như vậy nữa.

Thực tế khi xác định truyền nhân của người kia có khả năng thật sự xuất hiện... Tâm tình của nàng liền chấn động càng thêm kịch liệt.

Lúc này hai tay của nàng không hề rung động, nhưng mà nguyên khí xung quanh bàn tay lại không ngừng nhộn nhạo giống như những dòng thủy lưu rất nhỏ.

Nàng cho là mình đã trải qua vô số mưa gió, ngay cả những gió tanh mưa máu trong mấy năm trước khi Nguyên Vũ đăng cơ cũng có thể mặt

không đổi sắc mà thừa nhận, nhưng đến khi sau nhiều năm chờ đợi rốt cục nghênh đón kết quả, nàng lại phát hiện mình vẫn còn không cách nào bình tĩnh.

Nàng rất nóng lòng.

- Đại khái còn bao lâu nữa người mới có thể khôi phục nguyên khí?

Lúc lại ngẩng đầu lên, nàng nhìn Bạch Sơn Thủy hỏi.

- Kiên nhẫn một chút.

Bạch Sơn Thủy nhìn nàng, đáp:

- Chỉ cần thêm mấy ngày hỏa hầu, ta liền có thể giết Thân Huyền.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 24: Cùng Một Buổi Sáng Sớm

Có thể chiến thắng và có thể giết chết, trong thế giới của tu hành giả đây là hai cái khái niệm hoàn toàn bất đồng.

Kể từ một trận chiến trên Vị Hà năm ngoái, Bạch Sơn Thủy liên tục thất bại, thật giống như Trường Lăng là một tòa thành tràn đầy vận rủi đối với nàng, nhưng mà đến hôm nay đã hết cơn khổ cực đến ngày sung sướng, cảnh giới tu hành cao hơn một tầng.

- Chúc mừng.

Dạ Sách Lãnh nhẹ giọng chúc mừng, lại lắc đầu, nói:

- Đại Phù Thủy Lao không phải đơn giản như người tưởng tượng, không phải chỉ cần có năng lực giết chết Thân Huyền là đã đủ.

- Ta không thể nào ra tay.

Sau khi dừng một chút, Dạ Sách Lãnh lại nhìn Bạch Sơn Thủy, nói tiếp:

- Ta và người không giống nhau, ta phải cam đoan mình có thể ở lại Trường Lăng.

- Ta hiểu rõ.

Bạch Sơn Thủy mỉm cười, nói:

- Nếu ta ra tay, thậm chí sẽ không khiến cho người khác phát giác ra Thiên Nhất Sinh Thủy của ngươi. Ta biết rõ chỉ dựa vào một người là căn bản không đủ, cho nên ta sẽ tìm Công Tôn gia đại tiểu thư.

- Tạm thời gọi nàng là Trưởng Tôn Thiển Tuyết, nàng thiếu ta một mạng, sư huynh ta một mạng.

Bạch Sơn Thủy hít sâu một hơi, nói:

- Nàng không cách nào từ chối ta.

Dạ Sách Lãnh bình tĩnh quay đầu đi:

- Ta hy vọng ngươi có thể thành công.

- Người có thể đứng ở phía đối lập với Nguyên Vũ và Trịnh Tự còn lại bao nhiêu?

Bạch Sơn Thủy tự giễu cười cười:

- Nếu như vậy mà còn không thể thành công, vậy thì chỉ có xem như Trường Lăng là phần mộ, đem bản thân mai táng tại nơi này.

Hè nóng bức đã tới, chỉ có sáng sớm mới có đôi chút mát mẻ.

Bởi vì ngoài cửa Mặc Viên tồn tại một chiếc xe ngựa của Môn Sơn Kiếm Tông kia, cho nên có rất ít tu hành giả đi ngang qua, chỉ có dân chúng Ngô Đồng Lạc ở một đoạn nhà nhỏ đối diện là càng trở nên náo nhiệt, dần dần biến thành một cái chợ bán thức ăn.

Vương Thái Hư xuống xe ngựa, nhìn thấy chợ bán thức ăn bên kia rộn ràng bon chen, liền không khỏi lắc đầu.

Biến một chỗ cao sang và lạnh lùng như Mặc Viên trở thành một nơi bình dị dễ gần như thế, chuyện như vậy cũng chỉ có tên thiếu niên ở trong viện kia mới có thể làm ra được.

Đã ra vào Mặc Viên rất nhiều lần, hiện giờ trong viện rất nhiều người phụ trách sinh hoạt bình thường hàng ngày cũng đều là thân tín của y, chỉ là lần này sắc mặt Vương Thái Hư lại hết sức trầm trọng.

Y bước nhanh thẳng tắp xuyên qua những đình viện bên ngoài, đi đến chỗ tiểu viện sâu nhất trong Mặc Viên, nơi mà Đình Ninh và Trương Tôn Thiển Tuyết sinh sống.

Khi nhìn thấy Đình Ninh đang đợi mình, y liền nhíu mày, hỏi:

- Ngay cả viết thư đều cảm thấy không an toàn... Là chuyện gì?

- Lại qua một ngày.

Đình Ninh nhìn hai bên tóc mai bạc trắng của Vương Thái Hư, lại khẽ ngẩng đầu hơi xúc động mà nhìn ánh mặt trời mới lên, sau đó mới chậm rãi nói ra:

- Ta định đề nghị ông đi Yên Triều Thượng Đô.

Vương Thái Hư có chút nhướng mày, không nói tiếng nào, chỉ nhìn Đình Ninh.

Đình Ninh dần dần kể lại nội dung đối thoại giữa mình và Cảnh Nhận một lần, kể cả cái đoạn quyết định thay cho Vương Thái Hư mà chưa được y đồng ý.

Sau khi Đình Ninh thuật lại xong, cuối cùng nhìn Vương Thái Hư nói:

- Cái này vừa nghe tựa như là một cái giao dịch, ta dùng ông để đổi lấy ích lợi cho ta, nhưng ông nên biết không phải là như vậy.

- Ta sẽ đi chuẩn bị.

Khuôn mặt Vương Thái Hư nhìn không ra biểu lộ dư thừa, y lẳng lẳng nhìn Đinh Ninh, nói:

- Đã viết thư cũng không an toàn, ta sẽ nghĩ cách lưu lại một người ở Trường Lăng, tuy rằng đi đến Đại Yên cũng phải mất mấy tháng, nhưng có lẽ sẽ hữu dụng.

Đinh Ninh cũng lẳng lẳng nhìn y, nói:

- Sau khi từ biệt, không biết năm nào sẽ gặp lại.

Xa xa trên đường phố Trường Lăng, có một đoàn quân đang rời khỏi Trường Lăng, xe ngựa như rồng, rất nhiều dân chúng ven đường đang xếp hàng vui vẻ tiễn đưa, các loại màu sắc điểm tâm cùng với hoa quả tươi mới giống như không cần tiền mà dốc sức liều mạng nhét đầy trên các chiếc chiến xa.

Có tiếng trống cũng lập tức vang lên, theo đó là tiếng hoan hô loáng thoáng, thậm chí truyền vào Mặc Viên nơi đây, truyền vào trong tai Vương Thái Hư và Đinh Ninh.

Đinh Ninh hơi nhú mày, hỏi:

- Đây là âm thanh gì?

Vương Thái Hư thoáng phân biệt phương hướng một chút, đáp:

- Là đưa tiễn người, tướng quân Hồ Lang Bắc Quân. Hắn đạt được phong thưởng, dẫn quân đi quan ngoại đồn trú. Lúc trước hắn dựa vào vũ dũng xưng danh, am hiểu tập kích ban đêm, được người xưng là Dạ Phi Báo tướng quân. Hiện tại có lẽ đúng là đang chính thức hành quân rời thành, toàn thành vui vẻ tiễn đưa.

Đinh Ninh suy nghĩ một chút:

- Là tâm phúc của Lương Liên?

Vương Thái Hư gật đầu.

- Xem ra thị đã triệt để thất vọng đối với hắn.

Đinh Ninh bắt đầu nhẹ nhàng mà cười:

- Có thể chẳng mấy chốc hắn cũng sẽ rời khỏi Trường Lăng.

Trong ánh mắt Vương Thái Hư dâng lên một ít lãnh diễm hiếm thấy:

- Trong lần chiến đấu khi phục kích Bạch Sơn Thủy lúc trước, chắc hắn phải bị thương rất nặng.

- Không nên nghĩ trước khi rời khỏi Trường Lăng mà thuận tiện xử lý chuyện này, Trịnh Tụ đã không muốn cho hắn chết, chỉ muốn phái hắn đi nơi khác, mặc dù hắn đã bị thương nặng cũng sẽ không dễ giết so với lúc khác.

Đinh Ninh nhìn ra ý của y, lắc đầu:

- Hơn nữa ý nghĩ của ông cũng chính là suy tính của hắn, hắn cũng sẽ nghĩ đến trước khi rời đi Trường Lăng xử lý sạch sẽ một ít việc khiến hắn khó chịu. Ông với ta khác nhau, ta đã là đệ tử chân truyền được Mân Sơn Kiếm Tông phái người thủ hộ, mà ông dù sao chỉ là một gã giang hồ kiêu hùng, giết chết ông cũng sẽ không khiến cho Trịnh Tụ thất vọng thêm đối với hắn, cũng sẽ không thay đổi được việc hắn phải rời khỏi Trường Lăng, cho nên ông phải đi thật sớm. Thừa lúc này rút đi, như vậy sẽ làm cho người ta cảm thấy là ông tránh tai họa, mà sẽ không khiến cho người ta nghĩ rằng ông đi đến Yên Triều Thượng Đô.

- Từ trước đến giờ lời người nói chưa bao giờ sai, cho nên ta sẽ đi thật nhanh.

- Người mà ta lưu lại chính là cái người tên Bạch Nam Khê. Giày của hắn không giống với người khác, người khác nhìn không ra, nhưng ta tin người nhìn ra được.

Sau khi nói với Đinh Ninh hai câu này, Vương Thái Hư không hề nán lại thêm, lập tức quay người bước nhanh rời đi.

Một sợi tóc động mà toàn thân cũng động, nhân vật như y phải rời khỏi Trường Lăng cũng cần rất nhiều thời gian.

- Lương Liên chính là kẻ năm đó đã bán đứng Lý Quan Lan mà người đã nói?

Trường Tôn Thiển Tuyết liền giống như là cái bóng của Đinh Ninh, thân ảnh Vương Thái Hư vừa mới biến mất trong tầm mắt Đinh Ninh, nàng liền xuất hiện ở sau lưng Đinh Ninh.

Mà Đinh Ninh cũng rất quen thuộc điều này.

Hắn không quay đầu nhìn Trường Tôn Thiển Tuyết, mà chỉ khẽ gật đầu.

Trường Tôn Thiển Tuyết nhìn bóng lưng của hắn, nhưng thật giống như nhìn thấu thân thể của hắn, lạnh lùng nói:

- Người định thừa lúc hắn chưa kịp rời khỏi Trường Lăng đi giết hắn?

Đinh Ninh không phủ nhận:

- Nếu như đến một nơi quá mức xa xôi, nếu muốn giết hắn, vậy sẽ không biết năm nào tháng nào.

Trường Tôn Thiển Tuyết nghe âm thanh hơi có vẻ tiêu điều của hắn, nói:

- Thế nhưng mới vừa rồi người cũng đã nói, hẳn so với lúc bình thường càng khó giết hơn.

Đinh Ninh khẽ thở dài một tiếng:

- Cho nên chỉ có thể đợi.
- Nếu có cơ hội xuất hiện.

Hắn xoay người lại, nhìn Trương Tôn Thiển Tuyết đã bắt đầu không muốn nói chuyện, rất nghiêm túc nói:

- Trước hết ta sẽ giết ả cung nữ họ Dung kia, bởi vì thị tương đối dễ giết.

Trương Tôn Thiển Tuyết quá mức quen thuộc Đinh Ninh, từ trong ánh mắt của hắn nàng thấy được một ít hào quang lóe lên, nàng biết có chút ít kế hoạch đang hình thành trong đầu hắn.

- Như vậy đành tiếp tục đợi thôi.
- Đợi đến lúc bị người giết, hoặc là giết người.
- Dù sao ta cũng không muốn phải đợi thêm nữa.

Nàng hoàn toàn khác lúc bình thường nói liên tục ba câu, sau đó mới nhếch đôi môi, quay người đi trở về phòng ngủ của mình.

- Ai ngờ đợi một lần lại lâu đến vậy?

Đinh Ninh ngồi lên trên bậc thang, lẳng lặng nhìn phía xa nơi âm thanh truyền tới, lặng lẽ lẩm bẩm:

- Nói đến chờ đợi... không ai sẽ đợi lâu như chúng ta, cũng sẽ không có chờ đợi thống khổ như vậy.

Hắn có chút khó hiểu, vì sao Dạ Sách Lãnh vẫn chưa xuất hiện trước mặt hắn.

Khi hắn ở nội thành Trường Lăng chờ đợi, Trương Nghi đang bồn ba ở biên cảnh Tần Sở.

Chẳng biết tại sao, cái tên quyền quý cũ thích mặc áo đen kia hứa rằng chắc chắn Tiên Phù Tông sẽ thu hắn làm đồ đệ, nhưng lại không có an bài dọc đường cho hắn, không có công văn thông quan chính thức, một tu hành giả Đại Tần như hắn liền không có khả năng đi xuyên qua đại đa số đô thành của Sở vương triều để tiếp tục đến nội địa Yên Triều, giáp giới với Sở vương triều.

Sau khi hắn đi đường vòng ở biên giới Tần Sở, ngủ ngoài trời mấy ngày, rốt cục đã gặp được một đoàn ngựa thồ.

Đoàn ngựa thồ này nghiêm chỉnh mà nói là đang làm sinh ý, chỉ là không thuộc về hiệu buôn lớn cho nên tại đất Sở không cách nào cạnh tranh với các hiệu buôn lớn nước Sở, không có cách nào sinh sống cho nên chỉ có dùng nhân lực và thời gian đổi lấy chút ít lợi nhuận, dựa vào biên giới Tần Sở, đem một ít lá trà và gấm lụa sản xuất ở Tần vận chuyển đến vùng biên cương Yên Triều. Đồng thời cũng thu một ít thù lao, tiện đường chở một ít người ở nước Tần muốn quay về Yên Triều.

Bởi vì loài ngựa chuyên chở không được nhiều, cho nên tiện đường chở thêm người nước Yên rất không có khả năng là đào phạm hoặc là nhân vật cao cấp quan trọng khác, thường thường cũng chỉ là một ít lão binh, tạp dịch và thợ xây lưu lạc trong chinh chiến ngày xưa ở nước Tần. Trong một đoàn ngựa thồ như vậy cũng không tồn tại nhân vật gì đó thực sự lợi hại, cùng lắm chỉ là vài tên võ giả am hiểu dùng đao và cung tên.

Cho nên sau khi phát hiện thân phận Trương Nghi là tu hành giả, tuy rằng căn bản không biết rõ Trương Nghi là tu hành giả cấp bậc nào, đoàn ngựa thồ này liền rất dễ dàng thu nhận Trương Nghi.

Dù sao cũng là đang đi lại trong chốn biên giới hoang vu, khả năng gặp gỡ mã tặc đều rất nhỏ, nhưng chưa hẳn sẽ không đụng độ một ít kẻ cướp giả mạo mã tặc đi ra tống tiền, thậm chí còn có một ít mãnh thú trong truyền thuyết.

Bôn ba trong ngày hè nóng bức là một việc làm cho người khác rất khó chịu, nhất là đối với một ít trưởng lão tuổi già thân thể vốn rất yếu ớt.

Cho nên sáng sớm hôm đó, một lão giả đã thanh toán xong một ít thù lao để cho đoàn ngựa thồ này thuận đường chở về biên giới nước Yên bắt đầu nôn mưa.

Tuy rằng người dẫn đầu đoàn ngựa thồ này đã an bài cho lão một thớt ngựa tính tình rất dịu dàng ngoan ngoãn thay cho đi bộ, nhưng lão giả này vẫn cứ nôn mưa không ngừng.

Trong ngày hè, mùi nôn mưa khó ngửi không chỉ dính đầy quần áo trước người lão nhân mà còn làm dơ bẩn các thứ đồ vật bên yên ngựa phía dưới.

Chứng kiến hình ảnh như vậy, ngoại trừ người dẫn đầu đoàn ngựa thồ cau mày ném cho lão một cái khăn vải ướt lạnh ra, những người chung quanh lão nhân đều là nhin không được bịt kín miệng mũi, cố gắng tránh xa một chút, nhưng mà Trương Nghi lại đi tới vuốt lưng cho lão nhân, đồng thời cũng giúp lão nhân lau chùi, mát nước ấm cho lão.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 25: Kính Trọng Người Lớn Tuổi

Đồng tình và thương cảm là cảm xúc mà người bình thường đều sẽ có được, nhưng mà đường dài bốn ba tràn đầy gian nguy, mặc dù là một ít tu hành giả đều sẽ thường xuyên chú ý thể lực và tinh thần của mình, ai cũng không muốn phức tạp, bỗng dưng tăng thêm cho mình chút ít gánh nặng.

Nhìn Trương Nghi đi ra phía trước chăm sóc vị lão nhân này, tuyệt đại đa số người trong đoàn ngựa thồ cũng không cảm thấy kính nể và xấu hổ, ngược lại khoe miệng toát ra vẻ không cho là đúng hoặc hơi châm biếm.

Bởi vì bọn họ ai cũng có thể nhìn ra vị lão nhân này cũng không phải chỉ là bị cảm nắng hoặc là đã ăn thứ gì đó mà khiến cho phải nôn mửa như vậy, mà cơ bản là do thân thể quá suy nhược.

Thân thể quá suy nhược lại thêm phải lặn lội đường xa, tình trạng như vậy sẽ xuất hiện nhiều lần, thậm chí còn có khả năng chết tha hương trên đường.

Chỉ cần bắt đầu chăm sóc, như vậy đương nhiên tiếp đó sẽ không thể nào bỏ mặc không quan tâm, chiếu cố vị lão nhân này liền hoàn toàn biến thành chuyện của một mình hắn.

Mấu chốt nhất chính là, tính tình của lão nhân này lại hết sức quái dị, rất có thể là quân nhân Yên Triều lúc trước khi đang cùng Đại Tần chinh chiến thì bị bắt giam một thời gian và bị ép làm khổ dịch rất nhiều năm, cho nên

lời nói đối với những người trong đoàn ngựa thồ đều cực kỳ láo xược, hơn nữa thường xuyên cạy già lên mặt, khiến cho người khác hết sức không ưa.

Trương Nghi lại không có bất kỳ suy nghĩ thừa thải, có lão nhân thân thể không khỏe cần chăm sóc, hẳn đủ khả năng, liền tự nhiên muốn đưa tay tương trợ, đối với hẳn mà nói việc này đơn giản giống như đói bụng phải ăn cơm, khát phải uống nước vậy.

Hắn cũng không vì mùi khó ngửi mà lộ ra bất cứ vẻ không vui nào, cực kỳ tỉ mỉ lau đi vết nôn dính trên ngực lão nhân.

Uống mấy ngụm nước ấm, lão nhân mặc áo bào xám, khuôn mặt tiêu tụy, tóc khô héo giống như những cọng cỏ khô cắm ở trên đầu này rất cực có thể hô hấp bình thường, vượt qua cơn khó thở. Nhưng mà nước ở trong bụng lão ta bốc lên, trong ngực lúc đó lại sinh ra một trận khó chịu, cũng không để ý Trương Nghi đang giúp lão lau chùi, lại trực tiếp nôn ọe, liên tục nôn mửa ra.

Dùng tu vi của Trương Nghi lúc này, dù cho lão nhân cũng là một tu hành giả giống như hẳn, vào lúc này đâm ra một kiếm, mặc cho hai người đang ở sát bên nhau như thế, hẳn đều có thể có phản ứng kịp thời. Nhưng mà lúc này, một tay hẳn đang vuốt lưng cho lão nhân, bởi vì sợ động tác quá mức kịch liệt mà làm cho lão ngã ngựa, cho nên hẳn chỉ thu tay lại, hơi né thân sang bên cạnh, khiến cho tay áo và một góc áo bào của mình dính không ít dịch nôn mửa của lão.

Dù vậy, trong lòng Trương Nghi cũng không cảm thấy chán ghét chút nào.

Nhưng hẳn không ngờ rằng cái vị lão nhân này lại nổi giận lên, nhìn xem túi nước trong tay hẳn, dùng khẩu âm rất rõ ràng của nước Yên tức giận nói:

- Trong bụng ta khó chịu như vậy mà người còn cho ta uống nước, người đang chê ta nôn mửa còn chưa đủ nhiều sao!

Nghe được những lời này của vị lão nhân, những người trong đoàn ngựa thồ chung quanh vốn đã né tránh không kịp đều là cau chặt chân mày, nghĩ thầm cái vị lão nhân này thực là hoàn toàn là kẻ không biết lý lẽ.

Trương Nghi cũng giật mình, nhưng lại không có bất kỳ tức giận, ngược lại khom người xuống mà tạ lỗi, nhẹ nhàng giải thích nói:

- Nôn mửa quá nhiều, dễ dàng mất nước, trong loại thời tiết nóng bức như thế này rất dễ khiến cho thân thể không thể chịu đựng.

Lão nhân lại nôn ọe thêm mấy cái, âm thanh trong bụng và trong cổ vang lên khiến cho mọi người đi cùng chung quanh đang trầm lặng cúi đầu nhìn xuống đất, cảm thấy bắt đầu có chút khó chịu. Nhưng mà vị lão nhân này lại cười lạnh, dùng âm thanh không lớn lắm, nói:

- Nếu như vậy, nên tìm cho ta nước thảo dược hoặc là nước muối nhạt, tại sao chỉ là loại nước không lạnh không nóng này?

Ngữ khí của lão nhân khiến cho rất nhiều người chung quanh đều trở nên tức giận, nhưng Trương Nghi lại không có bất kỳ cảm xúc tức giận nào, hắn giật mình:

- Tiên sinh nói đúng.

- Trước hết ta lau chùi giúp ông, sau đó ta sẽ cho ông uống chút nước muối.

Hắn lại áy náy mà nói câu này, sau đó lại tiếp tục lau chùi áo bào và yên ngựa giúp lão nhân.

Nhìn thái độ kính cẩn như thế của Trương Nghi, khuôn mặt lão nhân có chút cứng đờ, nhưng mà thân thể không khỏe lại khiến cho tâm tình của lão không tốt thêm chút nào, trong yết hầu lão phát ra một âm thanh mơ hồ không rõ, liền dùng dằng nghiêng đầu đi, không thêm nhìn Trương Nghi.

Người Tần, nhất là người Tần ở vùng Quan Trung và Trường Lăng đều là kẻ thích mềm không thích cứng, đối với kẻ không quen biết cũng không có bao nhiêu lòng vị tha. Nhìn thấy phản ứng của vị lão nhân này, La Chung Cảnh, thủ lĩnh của đoàn ngựa thồ, một gã nam tử hơn bốn mươi tuổi, thân thể chắc nịch, tóc cắt rất ngắn, trên má trái có một cái vết sẹo rất rõ cũng lập tức híp mắt, nở nụ cười lạnh, nói:

- Thật là không biết phải trái, cứ một mực ra vẻ ta đây, quan tâm quái gì đến lão ta, chẳng lẽ trong mấy chục năm nay người Tần chúng ta giết người Yên còn ít hay sao?

Nghe lời nói ấy, đôi mắt lão nhân đang sụp mí vì thân thể không còn chút sức lực nào lại lập tức phản nộ lên, cất giọng the thé nói:

- Các người đã thu tiền tài của ta đấy, chẳng lẽ người Tần các người đều là kẻ không thủ tín nghĩa sao?

La Chung Cảnh nhìn thẳng vào mặt vị lão nhân này, lạnh lùng trào phúng nói:

- Có muốn ta trả lại tiền tài cho ông ngay bây giờ rồi quăng ông lại đây không?

Sắc mặt vị lão nhân này trắng bệch, nhất thời nói không ra lời.

Trương Nghi cười khố với La Chung Cảnh một cái, nói khẽ:

- Dù sao lão giả vi tôn(*)

(*) Người già phải được ưu tiên.

La Chung Cảnh cười lạnh nói:

- Ta thấy là già mà không đáng giá tôn kính.

Trương Nghi lại há miệng muốn nói thêm gì nữa, nhưng tên thủ lĩnh của đoàn ngựa thồ này lại quay đầu đi cực kỳ dứt khoát, cất giọng lạnh lùng nói:

- Chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau, tiên sinh cũng không phải người thường, đương nhiên chúng ta tôn kính, cũng muốn nương nhờ sức lực của tiên sinh, chỉ là trong giọng điệu của người này vốn có ý vũ nhục Đại Tần ta, hiện tại lại không biết phải trái, chúng ta thật sự khó có thể cùng lão ta đồng hành, nếu như tiên sinh niệm tình lão ta tuổi già muốn tiếp tục trong nom, vậy mọi chuyện liên quan đến lão sẽ không dính líu gì đến chúng ta.

Trong lòng Trương Nghi hơi khỗ, nhìn khuôn mặt của lão nhân càng lộ vẻ xám trắng lại thập phần không đành lòng, chỉ do dự một chút liền gạt đầu.

Vẻ mặt của La Chung Cảnh cũng đã không còn bất cứ biến hóa nào rõ ràng, chỉ là trong lúc hữu ý vô ý, hắt và những người còn lại trong đoàn ngựa thồ lại giãn ra thêm một khoảng cách nữa với lão giả này.

Lão nhân nước Yến này mắt thấy bị những người còn lại trong đoàn ngựa thồ tự nhiên xa cách thêm ra, vẻ kiêu ngạo cũng giảm đi rất nhiều, cũng lộ ra càng thêm héo hắt, chỉ là trong khi ánh mắt lưu chuyển, nhìn thấy Trương Nghi vẫn ở bên cạnh mình như trước, sâu trong ánh mắt lão ta vẫn lộ vẻ lạnh lùng và không thích như cũ.

Hoàng hôn dần tối, ánh mắt cũng dần dần bị cản trở, dưới sự dẫn dắt của vị thủ lĩnh giàu kinh nghiệm, đoàn ngựa thồ bắt đầu cắm trại nghỉ ngơi ở một chỗ dốc thoải, bắt bếp nấu cơm.

Biết rõ trong lòng mọi người của đoàn ngựa thồ đã cực kỳ chán ghét vị lão nhân này, Trương Nghi dựng lều của mình ở tít mãi ngoài rìa, cách xa đoàn ngựa thồ mấy trượng, đồng thời tìm vài thứ thảo dược đuổi muỗi chung quanh đó mà rải quanh lều.

Nhìn thấy Trương Nghi chăm sóc tên lão già nước Yên này tỉ mỉ như thế, đại đa số người trong đoàn ngựa thồ không thể hiểu nổi, nhưng mà dựa vào sự kính sợ đối với một người tu hành, khi đồ ăn đã chín vẫn có người bưng hai phần đưa đến lều của Trương Nghi.

Đương nhiên là đồ ăn dọc đường của đoàn ngựa thồ rất đơn sơ, món chính chỉ là khoai lang khô nấu nhừ, món phụ thì là một ít thịt vụn khô nấu chung với một ít rau dại quanh đó thành súp thịt băm.

- Ta muốn ăn súp thịt băm, không ăn khoai.

Nhìn đồ ăn đưa đến, lão già nước Yên đã an giấc được một lúc thật lâu lại thể hiện ra bộ mặt bá đạo mà không chút nào giảng đạo lý kia, trực tiếp cầm lấy bát súp thịt băm, tiếp đó lại đem một phần súp thịt băm khác cũng đổ vào trong bát, sau đó bắt đầu ăn một cách thản nhiên.

Trương Nghi lần đầu tiên nhú mày, lại không phải nổi giận mà chỉ lo lắng nói:

- Bụng ông rất yếu, nên ăn ít để điều dưỡng, ăn nhiều thịt như vậy rất không tốt.

Lão nhân nước Yên này dường như căn bản cũng không có nghe thấy lời Trương Nghi nói, sau khi ăn sạch phần súp thịt băm trong bát mới xoay người sang chỗ khác, lạnh nhạt nói:

- Người là người Tần, ta là người Yên, vì sao người phải giúp ta như vậy? Ai biết người đang toan tính điều gì... Nhưng mà bất kể người toan tính cái gì, ta khuyên người nên yên ổn mà nghỉ ngơi, trên người ta không còn chút tiền tài nào, chỉ mong muốn dù chết cũng phải chết ở quê nhà mới đi theo đoàn ngựa thồ người Tần các người chịu tội.

- E rằng tiên sinh đã hiểu lầm rồi.

Trương Nghi nhìn ánh mắt lạnh lùng của lão già này, thành khẩn nói:

- Tôn lão kính lão, chỉ là bản phận.

- Thiên hạ không có bữa ăn miễn phí.

Lão già nở nụ cười lạnh, nói:

- Nếu người nói tôn lão kính lão là bốn phận của người, hiện tại thân thể của ta rất mệt mỏi khó chịu, ta đang muốn có chút nước ấm để tắm, ta thấy bọn họ có chút sợ hãi người, chắc hẳn người chính là tu hành giả hiếm thấy, kiếm chút ít nước ấm để cho ta tắm rửa cũng không phải là không thể làm được. Có thể người cũng biết rõ, đối với tình trạng thân thể của ta, không có nước ấm tắm rửa chỉ sợ sẽ mọc lên nhọt độc, chết ở trên đường là chuyện tất nhiên.

Trương Nghi nhìn thoáng qua lão già, hẳn không có tức giận mà lại cảm thấy lời nói của lão già kia là sự thật .

Hắn đảo mắt nhìn nhìn chung quanh, sau đó nhẹ gật đầu, nói:

- Vậy xin tiên sinh đợi chút.

- Hẳn định làm cái gì?

Đám người trong đoàn ngựa thồ nghi hoặc mà nhìn Trương Nghi đang bắt đầu bận rộn.

Bọn hắc chứng kiến Trương Nghi đến mượn cái nồi sắt nấu súp của đoàn ngựa thồ bắt đầu nấu nước, sau đó lại đi tới một khối đá cứng rắn trên sườn núi, bắt đầu động kiếm.

Trong kiếm quang chớp động, từng hòn từng hòn đá lớn bay lên.

Sau khi nước trong nồi đã sôi, đầu tiên Trương Nghi đổ nước lạnh đã lọc sạch vào trong hố đá vừa đào, sau đó lại đổ nước nóng vào.

Sau khi thử độ ấm của nước, hắc quay về chỗ lão già.

Lúc này toàn bộ người trong đoàn ngựa thồ rất cực kíp phản ứng, hao tổn nhiều công sức như vậy, thậm chí sử dụng đến chân nguyên rất quý giá của tu hành giả, chỉ là để hầu hạ lão già này đi tắm.

- Đầu óc của hắc có vấn đề sao?

La Chung Cảnh, thủ lĩnh đoàn ngựa thồ nhin không được trầm giọng mắng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 26: Đại Sự

Mặc dù tu hành giả cường đại có thể nhập định tu hành rất nhanh nhưng quá trình thiên địa nguyên khí và ngũ khí trong cơ thể chuyển hóa thành chân nguyên thì lại mất rất nhiều thời gian. Bình thường, trong hoàn cảnh ở nơi mà bất kỳ lúc nào cũng có thể đụng độ với mã tặc, binh phi hoặc bị mãnh thú tập kích thì tu hành giả đương nhiên sẽ không khả năng lãng phí chân nguyên, sẽ cố gắng bảo trì lượng chân nguyên trong cơ thể ở tình trạng dồi dào nhất.

La Chung Cảnh, thủ lĩnh đoàn ngựa thồ, không phải là tu hành giả nhưng gã đã gặp qua không ít tu hành giả. Do đó, lúc Trương Nghi dùng kiếm chém tảng đá lớn thành bốn tấm, gã có thể xác định Trương Nghi không phải tu hành giả mạnh mẽ đến mức có thể tùy ý lãng phí chân nguyên.

Cho nên, trong mắt gã, hành vi của Trương Nghi lúc này là vô cùng ngu xuẩn.

Nhưng đối với Trương Nghi thì hẳn lại không thấy vậy.

Giống như lúc ở Mân Sơn Kiếm Hội, có vài chuyện, rất nhiều người xem là không có chút ý nghĩa, nhưng đối với Trương Nghi thì những điều đó so với tính mạng hẳn còn quan trọng hơn.

Bởi vì như thế, hẳn mới là chính mình, mới là Trương Nghi.

Trước khi lão nhân cởi quần áo đi tắm, hắn cẩn thận thử nước đủ ấm chưa, thậm chí hắn còn đi xung quanh hái ít lá, dược thảo có tác dụng trị chứng phong thấp, phát ban và đau nhức cho vào trong nước.

Thêm nữa, hắn còn lấy quần áo của lão nhân giặt thay cho lão. Giặt xong, hắn dùng chân nguyên quý giá của mình để hong khô, làm cho quần áo lão nhân sạch sẽ như mới.

Nhìn tư thái ôn hòa đoan chính của hắn, nhìn quần áo lão nhân sạch sẽ như mới, mùi khó ngửi lúc trước không còn bay vào trong mũi, chẳng biết tại sao, mới lúc trước La Chung Cảnh còn tức giận, không nhin được mắng Trương Nghi thì bây giờ, trong lòng gã lại cảm thấy có tâm tình khác.

Có lẽ do ngồi tắm trong bồn nước nóng thật lâu, lại còn được mặc một bộ quần áo sạch sẽ, trong cổ lão nhân phát ra vài tiếng thỏa mãn. Nhưng lão vẫn như trước không hề nói cảm ơn Trương Nghi mà thản nhiên chui vào trong lều, nhanh chóng ngủ say.

Trương Nghi kiểm tra chiếc lều một chút, xác định gió núi không thổi trực tiếp vào mặt lão nhân, lúc này hắn mới quay lại chỗ bồn đá lão nhân tắm lúc này đốt một đồng lửa.

Khi củi đã hóa thành than đỏ, không bốc khói làm gay mũi nữa, Trương Nghi cực kỳ nghiêm túc cẩn thận lấy ra bộ kiếm kinh từ trong áo ngực do chính Bách Lý Tố Tuyết viết, bắt đầu chăm chú đọc.

Kiểm ý trên cuốn kiếm kinh này cực kỳ cao ngạo, tựa như đang ở tại chóp băng trên đỉnh ngọn núi cao nhất của Mân Sơn có luồng gió rét buốt quất vào mặt, khiến hai mắt hắn cảm thấy đau nhức đến không chịu được, da mặt bị lạnh run như có băng châm đâm thủng.

So với tính cách hiền lành, nho nhã của Trương Nghi, loại kiếm ý này cực kỳ không hợp. Có điều, đối với hắn, quyển kiếm kinh này nói lên sự tán thưởng và coi trọng của Mân Sơn Kiếm Tông, là vinh quang lớn, đồng

thời cũng là áp lực rất nặng. Do đó, hần sẽ cố gắng hết sức chuyên chú học tập bộ kiếm kinh này.

Cùng với việc trong lòng thật sự tôn kính và cảm ơn chứ không phải chống lại kiếm ý này, ngược lại khiến hần tiếp thu kiếm kinh nhanh hơn, giống như là đang đuổi theo bước chân của Bách Lý Tố Tuyết, tinh thần hần hoàn toàn chìm đắm vào từng nét bút sắc bén.

Nếu tu hành giả phụng lệnh đưa bộ kiếm kinh này nhìn thấy trạng thái tu hành lúc này của Trương Nghi, nhất định y sẽ vì tốc độ tu hành của hần mà vô cùng khiếp sợ.

Tâm thần Trương Nghi theo chuyển động của nét bút mà động theo. Bất giác, hần quên mất thời gian trôi qua, thậm chí quên mất cả hoàn cảnh chung quanh, cũng quên mất ý nghĩa những văn tự trên kiếm kinh.

Tâm trí trống rỗng của hần vút bay theo nét bút nhanh thoăn thoắt, tựa như ngọn gió đang xuyên qua hẻm núi, như sao băng đang vút qua giữa trời, như cá bống chồm khỏi mặt nước rồi phút chốc biến mất để lại những bọt nước tung tóe.

Nét bút giống như một thanh kiếm đang bay múa, tạo ra muôn vàn đường nét huyền ảo trong cảm nhận của hần.

Tất cả đều diễn ra trôi chảy, trôi chảy như một việc đương nhiên.

Trên thực tế, bộ kiếm kinh này tỏa ra kiếm ý cô độc mà kiêu ngạo như chớp băng chìm trong gió lạnh trên đỉnh Mân Sơn chỉ thể hiện ra cảm ngộ và tính cách riêng của Bách Lý Tố Tuyết, chỉ là đường nét diễn giải bộ kiếm kinh này mà không phải ý nghĩa vốn có của nó.

Chân ý chính thức của bộ kiếm kinh này chính là “kiếm tâm thông minh”(*), chính là “lý sở đương nhiên”(**).

(*) Kiểm tâm thông minh: kiểm và tâm trí tương thông, hiểu rõ nhau.

(**) Lý sở đương nhiên: chuyện đương nhiên.

Rất nhiều người nói với người đạo lý nhưng thực ra đó chưa hẳn chân lý chân chính.

Chỉ khi người nghe xong, sau đó cho rằng đó là đạo lý đương nhiên thì nó mới trở thành đạo lý chính thức của người.

Quân tử chân chính không vì ngoại vật mà nhiễm bẩn, cũng không vì ngoại vật mà vi phạm đạo lý của chính mình.

Chỉ khi nào hành vi cũng như lúc sử dụng kiếm thuận theo đạo lý của bộ kiếm kinh này, hẳn mới có thể xuất ra kiếm ý chân chính.

Nếu Trương Nghi giống với những kẻ ngụy quân tử ở Trường Lăng, thường nghĩ một đằng làm một nẻo, dù có bộ kiếm kinh này thì cũng không thể nào lĩnh ngộ được ý nghĩa vốn có của nó.

Do đó, Bách Lý Tố Tuyết muốn chọn một bộ kiếm kinh chính xác, trước tiên y phải chọn chính xác người tu luyện.

Ý thức của Trương Nghi hoàn toàn chìm trong sự chuyển động trôi chảy, nhanh thoăn thoắt của nét bút. Mãi đến khi gặp một nét bút cao vút đến tận trời, hẳn chợt cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, giống như toàn bộ linh hồn từ thiên linh cái thoát ra khỏi cơ thể bay lên không trung, cúi xuống quan sát thân thể mình.

Cảm giác huyền diệu như vậy vừa mới lạ, vừa làm người ta sợ hãi.

Trương Nghi thức tỉnh, hẳn giật mình nhận thấy quần áo của mình bị sương sớm thấm ướt đẫm, bầu trời phía xa chuyển sang màu xám bạc, vậy mà đã qua một đêm yên tĩnh.

Tất cả nét bút sắc bén vừa rồi như thủy triều rút đi trong thức hải, nhưng khi những nét chữ này “rút đi”, chúng tựa như để lại trên “bờ cát” một vết, trong đầu hẳn xuất hiện một đường kiếm rất rõ ràng.

Hắn ngộ ra một kiếm.

Hắn lĩnh ngộ được kiếm đầu tiên của bộ kiếm kinh này.

“Tang”, như có một âm thanh vang lên trong đầu làm hắn bừng tỉnh, sâu trong tim hắn bỗng nhiên nhiều hơn một thông đạo. Nhưng điều khiến hắn cảm thấy mơ hồ đến mở to hai mắt chính là hắn cảm thấy dao động của nguyên khí trước người mình có chút hơi nhanh. Có điều, hết lần này tới lần khác, hắn không cảm giác được bất kỳ nguyên khí nào thoát ra từ cơ thể, thậm chí chân nguyên trong người cũng không hao tổn chút nào.

Một cảm giác cực kỳ thông thuận và khoan khoái dễ chịu tràn ngập khắp cơ thể Trương Nghi.

Đúng lúc này, trong lều, lão nhân nước Yên trở mình tỉnh lại.

Hai con người của lão vốn đục ngầu chợt trở nên óng ánh, thật giống như chấn động nguyên khí vừa rồi đều hội tụ trong mắt lão.

Nhưng điều này chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi đôi mắt ấy lại trở nên đục ngầu.

- Ta muốn uống nước.

Sau đó, lão dùng ngữ khí bất thiện trực tiếp la lớn với Trương Nghi.

Nghe tiếng ông lão kêu, Trương Nghi không suy nghĩ nữa, hắn cẩn thận cắt cuốn da dê nhỏ vào trong người đi tới trước lều nơi lão nhân ngủ.

- Ta muốn uống nước nóng, không phải nước ấm.

Lão nhân hình như thấy hần tới không đủ nhanh, tức giận nói.

- Dạ.

Trương Nghi không nói gì thêm, quay người đi về phía đoàn ngựa thồ nghỉ, bước chân nhanh thêm vài phần.

Phương Đông sáng lên màu trắng bạc, lúc Diệp Trách Nam tỉnh lại rời khỏi phòng, phát hiện có một nam tử tuấn tú mày kiếm mắt sáng đang đứng cạnh cỗ xe ngựa Mân Sơn Kiếm Tông trước cổng Mặc Viên.

Diệp Trách Nam là thiếu niên không sợ cường địch, thậm chí không sợ chết, nhưng khi thấy người nam tử anh tuấn này, hần lập tức cảm thấy khẩn trương và nhút nhát, vẫn cảm thấy kính sợ như trước.

Vì nam tử anh tuấn này là Đàm Thai Quan Kiếm.

Đã từ lâu rồi, mọi người đều cho rằng, ngoại trừ Bách Lý Tố Tuyết, Đàm Thai Quan Kiếm là người mạnh nhất của Mân Sơn Kiếm Tông.

Thậm chí, rất nhiều tu hành giả Thất cảnh đều nghĩ mãi mà không rõ tại sao Đàm Thai Quan Kiếm lại có thể nhanh như vậy. Y và kiếm của y vì sao có thể đột phá lễ thường, nhanh hơn gấp mấy lần so với phi kiếm của tu hành giả bình thường.

Đàm Thai Quan Kiếm không nói chuyện với Thiệu Sát Nhân đang khoanh chân ngồi trên chiếu, nhưng y cũng không vội vã vào trong Mặc Viên, giống như là y đang yên tĩnh đợi mặt trời mọc.

Ở Kiếm Hội, Diệp Trách Nam đã gặp qua Đàm Thai Quan Kiếm, nhưng chẳng biết tại sao, mặc dù là quan trọng như Kiếm Hội nhưng hần lại cảm

thấy Đàm Thai Quan Kiếm cũng không nghiêm túc, chăm chú bằng hôm nay.

Mặc dù không có trình tự lễ tiết gì phức tạp, Đàm Thai Quan Kiếm chẳng qua chỉ đứng đó chờ mặt trời mọc, nhưng Diệp Tránh Nam có cảm giác rất rõ ràng sắp có đại sự phát sinh.

Phương Đông, mặt trời đã mọc, tỏa ra hàng vạn kim quang làm bầu trời hoàn sáng rõ.

Diệp Tránh Nam ngơ ngác nhìn, chỉ thấy trên người Đàm Thai Quan Kiếm như được phủ lên một tầng ánh sáng màu vàng.

Sau đó, Đàm Thai Quan Kiếm từ xa gật đầu chào hẳn, rồi y hơi khom người chào Thiệu Sát Nhân.

Tiếp theo, một cỗ khí tức nhu hòa từ trong cơ thể y tuôn ra làm thân thể y trở nên hết sức sạch sẽ, trên áo bào màu xanh ngọc, một chút bụi nhỏ cũng bị thổi đến không còn một hạt.

Sau đó, Đàm Thai Quan Kiếm cất bước đi vào Mặc Viên.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 27: Thì Ra Là Như Vậy

Diệp Trách Nam không biết Đàm Thai Quan Kiếm đã đến đã sớm đến Mặc Viên nhưng lại kiên nhẫn chờ đến lúc mặt trời mọc, mới chính thức tiến vào bên trong là có ý gì.

Nhưng Đinh Ninh lại biết rõ.

Hắn là một trong những người đầu tiên biết Đàm Thai Quan Kiếm đến đây vào lúc nào. Sau khi tắm rửa, thay một bộ quần áo mới sạch sẽ, hắn yên tĩnh chờ mặt trời mọc.

Sở dĩ trang trọng như vậy là vì, đối với hắn, chuyện trọng đại này còn quan trọng hơn so bất kì kẻ nào.

Điều này đồng nghĩa với việc hắn được tân sinh.

Từ ngày đầu tiên bắt đầu tu hành trong thành Trường Lăng, hắn nhất định phải lấy bằng được Tục Thiên Thần Quyết của Mân Sơn Kiếm Tông. Bằng không, tất cả đều vô nghĩa, chờ hắn ở phía trước chỉ có tử vong.

Tục Thiên Thần Quyết là tuyệt học cao nhất của Mân Sơn Kiếm Tông, là một loại biểu tượng cho cả tông môn, mang theo ý niệm thần thánh nào đó. Công pháp như vậy ban cho đệ tử học tập, làm sao lại vào thời khắc ánh sáng tối nhìn không rõ ràng mọi thứ, phải lén lén lút lút như chuột chạy trong đêm tối được?

- Người biết rõ lý do ta đến?

Đàm Thai Quan Kiếm chậm rãi bước vào Mặc Viên, nhìn Đinh Ninh toàn thân sạch sẽ thanh tịnh đang chờ mình. Trước tiên, y đáp lễ lại màn hành lễ của Đinh Ninh rồi ôn hòa hỏi.

Đinh Ninh gật đầu, có chút phiến muộn nhẹ giọng hỏi lại:

- Vương Thái Hư đã đi rồi?

Đàm Thai Quan Kiếm nhìn hần, trong ánh mắt lại lần nữa toát ra một chút tán thưởng không chút che giấu:

- Hần đã lên đường đi Yên.

Trong giây lát, Đinh Ninh khôi phục lại vẻ bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn y, hỏi khẽ:

- Không phải nói là phải đến Kiếm Tháp của Mân Sơn Kiếm Tông sao? Sao sư thúc lại phải trực tiếp mang đến đây?

- Mân Sơn Kiếm Tông rất trọng quy củ nhưng không trọng tiểu tiết. Một kẻ kiêu hùng tại Trường Lăng vậy mà đối với người lại nói gì nghe nấy, năng lực của người khiến chúng ta đều rất kinh ngạc.

Đàm Thai Quan Kiếm nhìn hần, nói tiếp:

- Lúc đầu còn nghĩ đây là một việc rất khó giải quyết, nhưng không ngờ qua tay người lại trở nên dễ dàng xử lý đến như vậy. Nghĩ tới chuyện người không còn bao nhiêu thời gian nữa, cho nên tông chủ quyết định để ta đem cuốn kinh thư này đến tận đây cho người.

Đinh Ninh không nói gì thêm.

Hần cúi đầu đứng cung kính, mặc dù không có thêm bất kì lễ tiết dư thừa gì, nhưng vẻ mặt hần cực kỳ nghiêm túc chờ đợi Đàm Thai Quan Kiếm truyền lại kinh thư.

Sự tôn trọng trong lòng còn quan trọng hơn so với nghi thức bên ngoài rất nhiều.

Đàm Thai Quan Kiếm càng thêm hài lòng với Đinh Ninh.

Y cũng không nói gì thêm gì, vẻ mặt nghiêm trang lấy một hộp ngọc màu xanh từ trong tay áo ra, cầm lấy bằng cả hai tay đưa tới trước mặt Đinh Ninh .

Đinh Ninh đưa hai tay ra đón lấy. Hộp ngọc rất nhỏ, tựa như loại hộp chữ nhật nhỏ dùng để đựng cây quạt giấy quý báu thường dùng trong thành Trường Lăng. Hộp cũng không nặng bao nhiêu nhưng hai tay hăn không thể kiềm chế được mà bắt đầu run rẩy.

- Người xem xong rồi thì giao nó cho Thiệu sư thúc ngoài cửa.

Đàm Thai Quan Kiếm nhìn hai tay run rẩy của Đinh Ninh, y cho rằng đây là phản ứng bình thường khi tâm tình kích động. Y vỗ nhẹ bả vai Đinh Ninh một cái, sau đó ôn hòa nói tiếp:

- Bộ công pháp này thật sự rất khó lĩnh ngộ, cho nên người phải nắm chặt thời gian.

Dừng một chút, Đàm Thai Quan Kiếm nhìn thẳng vào hai mắt Đinh Ninh:

- Nếu như người có chuyện gì khó xử lý, có thể nói với ta, ta sẽ xử lý giúp người.

Khóe miệng Đinh Ninh lộ ra một tia cười khổ bất đắc dĩ. Hăn suy nghĩ một chút, đáp:

- Đảm bảo an toàn cho Vương Thái Hư và sư thúc Lý Đạo Ky của ta, còn nữa... đảm bảo lão đầu được mai táng tử tế.

Nghe Đinh Ninh yêu cầu như vậy, Đàm Thai Quan Kiếm khẽ gật đầu, ôn hòa nói:

- Mấy chuyện này người không cần lo lắng, người chỉ cần an tâm tu hành.

Đinh Ninh khom mình hành lễ.

Đàm Thai Quan Kiếm nhìn Đinh Ninh, trong ánh mắt đầy sắc thái chờ mong. Cách nhìn của y và đám người Tịnh Lưu Ly hoàn toàn giống nhau, y cực kỳ tin tưởng Đinh Ninh có thể thông hiểu được Tục Thiên Thần Quyết.

Không giống như bình thường, Đàm Thai Quan Kiếm đi rồi, Trương Tôn Thiên Tuyết không đột ngột xuất hiện sau lưng hắn nữa.

Đinh Ninh biết rõ là bởi vì Trương Tôn Thiên Tuyết quá mức cao ngạo và cố chấp.

Nhiều năm về trước, 'người đó' không có cơ hội bước vào Mân Sơn Kiếm Tông, dẫn đến không có cách nào bù đắp được vài chỗ thiếu sót trong quá trình tu hành của mình. Về chuyện này, tuy Trương Tôn Thiên Tuyết chưa từng biểu hiện bất cứ thái độ gì với Đinh Ninh, nhưng hắn biết rất rõ, trong lòng nàng vẫn luôn không tha thứ cho Bách Lý Tổ Tuyết.

Bởi vì theo cách nghĩ của nàng, 'người đó' không đạt được Tục Thiên Thần Quyết, dẫn đến tiến cảnh tu vi gặp gông cùm xiềng xích, trở thành một trong những nguyên nhân trọng yếu nhất khiến 'người đó' cuối cùng phải chết trận tại Trường Lăng.

Tuy rằng nàng cũng không thể tha thứ cho 'người đó'.

Nhưng đây là yêu, là hận của riêng nàng.

Cho nên, nàng căn bản sẽ không liếc mắt nhìn Tục Thiên Thần Quyết của Môn Sơn Kiếm Tông, cho dù là đây là một trong những công pháp cao minh nhất trên đời.

Đình Ninh đi vào chỗ sâu nhất trong phòng ngủ nơi tiểu viện của mình.

Cây Sơn Trà đại thụ ngoài cửa sổ ngăn cản hầu hết ánh nắng sáng sớm dưới tán lá của nó, chỉ còn để lại những đốm sáng thật nhỏ len lỏi chiếu xuống bên dưới. Gốc Sơn Trà này được Đình Ninh di chuyển từ khu vườn bên ngoài tiểu viện tới đây. Tuy mùa này chuyển cây không thích hợp lắm nhưng nó vẫn sống được, lại còn rất tươi tốt, khiến cho tiểu viện lúc trước vốn ngập tràn hàn ý thì bây giờ bắt đầu tản ra chút sinh cơ.

Đình Ninh nhìn hộp ngọc màu xanh đặt ở trên mặt bàn đỏ sẫm, trầm mặc một lúc lâu.

Chính xác mà nói, nếu như rất nhiều năm trước, 'người đó' đạt được bộ công pháp này thì có lẽ rất nhiều chuyện căn bản sẽ không phát sinh.

'Người đó' có lẽ sẽ sớm tiến thẳng vào Bát cảnh đỉnh phong, thậm chí bước vào Cửu cảnh.

Cường đại đến siêu thoát, sẽ khiến cho Nguyên Vũ và rất nhiều người vứt bỏ mấy ý tưởng sau đó.

Nguyên Vũ vẫn là sẽ trở thành vị hoàng đế của đế quốc cường đại nhất, nhưng sẽ vẫn giống như trước đây, thỉnh thoảng nghe theo vài ý kiến của 'người đó'.

Ba Sơn Kiếm Tràng cũng sẽ không biến mất, có khi còn trở nên càng cường đại hơn.

Trịnh Tự cũng sẽ không lộ tính cách lãnh khốc vô tình, sẽ trở thành thể tử ôn nhu của 'người đó'.

Rất nhiều người cũng sẽ không chết đi.

Trên Vị Hà, trên dòng Thục Thủy ở Ba Sơn, vào một đêm mưa đầy phiên muộn, tiểu lâu trong rừng trúc có thể ngập tràn trong âm thanh cười vui và tiếng ca tiêu dao.

Còn có một người đang ở đầu thuyền nhỏ trôi xuôi dòng, rượu say túy lúy cố gắng mò vớt trăng trong dòng nước.

Tất cả, tất cả mọi chuyện này có lẽ đều sẽ khác.

Có điều, nếu như vậy thì có thật sự hoàn mỹ?

Rất nhiều người, 'người đó' vĩnh viễn nhìn không thấu. Có rất nhiều chuyện, 'người đó' vĩnh viễn không hiểu được.

Hộp ngọc màu xanh lẳng lặng nằm yên giữa những đốm sáng yếu ớt thừa thốt chiếu xuống ấy. Rõ ràng hộp ngọc còn chưa được mở ra, nhưng Đinh Ninh lại như nhìn thấy được cả hai cuộc đời khác hẳn nhau.

Thời gian dần trôi qua, tâm tình Đinh Ninh cũng hoàn toàn bình tĩnh lại.

Hắn vươn tay ra, không chút khó nhọc mở ra hộp ngọc màu xanh.

Không gió mà bay, ống tay áo của hắn cũng bay phất phới.

Bên trong hộp ngọc xanh, có một quyển sách màu xanh mỏng.

Mỗi một tờ đều như dùng sợi tơ được chế từ ngọc xanh bện thành. Có điều, ngọc xanh là vật cứng rắn nhưng dễ vỡ, không biết làm cách nào chế thành sợi tơ lại có vẻ mềm mại như thế. Hơn nữa, còn có thể khiến người khác vừa nhìn đã nhận ra được làm từ ngọc xanh, bất phàm là ở chỗ đó.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, những sợi tơ tằm trong người bắt đầu bay múa.

Quyển sách mỏng màu xanh này lại tự động tản những tia thiên địa nguyên khí ra bên ngoài, tựa như dòng suối phun cuồn cuộn không dứt.

Thói quen tu hành của hắn là trước tiên bắt đầu những vấn đề lớn, hiểu điểm chính yếu trước, những thứ chi tiết sẽ trở nên không quá khó hiểu.

Do đó, hắn không sốt ruột đi cảm ngộ những thiên địa nguyên khí này từ đâu ra. Không để ý đến một vài tia thiên địa nguyên khí cuối cùng hơi khác biệt tự tản ra không trung hình thành nên phù văn lưu động không nhìn thấy bằng mắt thường được, Đinh Ninh trực tiếp lật giở quyển sách mỏng màu xanh ra.

Trên mặt trang sách màu xanh có rất nhiều hào quang trong suốt, tựa như ánh sáng lóe lên của những giọt nước lấp lánh. Thế nhưng, mỗi giọt ánh sáng lấp lánh trong suốt hiện lên lại mang theo hình dáng của một thanh kiếm.

Cũng không dồn hết tâm trí.

Trong nháy mắt, Đinh Ninh cảm giác toàn bộ tinh thần sa vào trang sách màu xanh cùng những giọt nước lóe ra ánh sáng trong suốt này.

Hắn giống như đang đứng trong thế giới của ngọc xanh.

Bên ngoài thân thể hắn lơ lửng rất nhiều thanh trường kiếm trong suốt với những hướng kiếm khác nhau, thanh nào cũng đều to lớn hơn thân thể hắn.

Hắn bắt đầu nhìn từng thanh trường kiếm trong suốt, thời gian dần qua, hắn bắt đầu đi lại trong thế giới cảm giác này.

Hắn xuyên qua những thanh trường kiếm trong suốt lơ lửng bất động.

Những thanh trường kiếm trong suốt này vẫn không nhúc nhích, nhưng lại bắt đầu biến lớn lên, vươn dài đến vô tận về hướng mà mỗi thanh kiếm chỉ đến từ lúc đầu.

Phần lớn hướng những thanh trường kiếm trong suốt này đều chỉ lên trên, như là muốn đâm lên bầu trời, tản ra khí tức cao ngạo khó tả. Những thanh trường kiếm trong suốt kéo dài đến vô tận, tựa hồ như đâm thủng cả bầu trời phía trên, đột phá qua cả giới hạn ban ngày và đêm tối.

Những thanh trường kiếm trong suốt bắt đầu sáng lên, tựa như có vô số ánh sao sáng thông qua lỗ thủng trên bầu trời chiếu xuống, hoặc cũng có thể là bản thân của những thanh trường kiếm trong suốt này đã tự biến thành những ánh sao đó.

Bản thân mỗi thanh trường kiếm trong suốt là một ngôi sao.

Khí tức trên người Đinh Ninh không có bất kỳ thay đổi nào.

Cho dù là Trường Tôn Thiển Tuyết đang ở cùng tiểu viện với hắn cũng hoàn toàn không có chút cảm giác thân thể hắn có biến đổi gì.

Nhưng trên da thịt của hắn có rất nhiều điểm sáng màu bạc chợt lóe sáng ra khỏi người.

Trong thế giới cảm giác, Đinh Ninh chợt ngẩng đầu lên.

Một nỗi buồn bực vô cớ kèm theo cảm khái vô hạn tràn về trong hắn, thậm chí mang theo một tia bi thương, hắn nhẹ giọng tự nói:

- Thì ra là như vậy.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 28: Thiên Mệnh Tụ Hợp

Dịch giả: hoangtruc

Biên: †Ares†

Bản chất của tu hành chính là không ngừng tìm hiểu những huyền bí của thân thể và thiên địa xung quanh. Đến một cảnh giới nhất định thì có thể thông hiểu rất nhiều đạo lý.

Với một số tu hành giả có kinh nghiệm vượt xa người thường thì có rất nhiều thứ chỉ cần biết rõ cách thức.

Tựa như việc bọn họ đã biết rõ quanh thân thể có vô số lộ tuyến vận hành của thiên địa nguyên khí thì việc cần biết chỉ còn là những lộ tuyến nào có tác dụng, làm cách nào tác động lên chúng; chứ không như những tu hành giả thông thường còn không biết những lộ tuyến kia là ở đâu.

Miêu tả một cách chuẩn xác hơn, vô số tu hành giả ưu tú tới cực điểm đã dùng rất nhiều năm tháng để không ngừng thử nghiệm theo những cách thức khác nhau, nhằm kích thích những lộ tuyến kia, thăm dò phản ứng sinh ra.

Phần lớn trong số họ đều không đạt được thành công, bởi vì quá trình thử nghiệm này liên quan rất lớn tới vận khí. Thế nhưng cũng có một số ít người sáng tạo được ra những bộ công pháp cường đại, từ đó mới có được những bản ghi chép kinh thế để lại cho đời sau.

Đối với những tu hành giả có kinh nghiệm tu hành ngang bằng, thậm chí cao hơn những người thành công kia, nếu có được những bản ghi chép này thì chính là trực tiếp bỏ bớt đi quá trình thử nghiệm mù quáng.

Trong mắt bất kì kẻ nào tại Mân Sơn Kiếm Tông, Đỉnh Ninh còn không được tính là đặt chân đến cổng vào của tu hành giả. Nếu hãn muốn hiểu được phù văn đơn giản này, cùng với những thứ mà bộ điển tịch không chữ muốn nói, cộng thêm sự tương liên giữa thiên địa nguyên khí và các lộ tuyến thì sẽ cần một thời gian rất, rất dài.

Bởi vì đã có rất nhiều thiên tài của Mân Sơn Kiếm Tông đạt đến Thất cảnh, mất đến nửa đời người còn chưa lĩnh ngộ được hết chân ý của Tục Thiên Thần quyết.

Nhưng mọi người không thể ngờ rằng Tục Thiên Thần Quyết chẳng qua chỉ là một cánh cửa với Đỉnh Ninh mà thôi.

Dường như hãn chỉ cần đẩy nhẹ một cái, ngay trong buổi sáng sớm này, đã dễ dàng mở cánh cửa này ra.

Đẩy cửa chỉ cần một khoảnh khắc. Nhưng để nhìn thấy Tục Thiên Thần Quyết, nhìn thấy cánh cửa này thì lại phải mất rất nhiều năm.

Điều làm hãn hết sức cảm khái chính là, Trịnh Tụ – nữ chủ nhân tôn quý nhất ở sâu bên trong hoàng cung kia, lại không thể nào nhìn thấy quyền bảo điển chí cao của Mân Sơn Kiếm Tông này. Nếu không nàng nhất định sẽ phát hiện ra vài điểm tương hỗ và tương khắc giữa công pháp sở tu của nàng và quyền công pháp này. Nhất định nàng sẽ không tiếc bất cứ giá nào đoạt lấy hoặc hủy diệt nó.

Nếu không phải năm đó ‘người đó’ và Bách Lý Tổ Tuyết trở mặt với nhau nên cả đời không được bước vào Mân Sơn Kiếm Tông.

Nếu ‘người đó’ có thể đi vào Mân Sơn Kiếm Tông, Trịnh Tụ cũng có thể theo cùng, từ đó nhìn thấy được quyền công pháp này thì sẽ như thế nào?

Cho nên đây là vận mệnh.

Thứ khó lường nhất chính là vận mệnh.

Đinh Ninh hít một hơi thật sâu, ánh mắt đầy sầu não cũng bình lặng trở lại.

Hắn chậm rãi thu lại quyền ngọc kinh màu xanh, cất vào trong hộp.

Khi hắn đóng nắp hộp lại, nguyên khí cũng không còn phun ra từ trong Tục Thiên Thần Quyết nữa, tóc hắn cũng không còn bị thổi bay lên. Thế nhưng ngay vào lúc này, thanh Mạt Hoa Tàn Kiếm hắn đeo bên hông lại bắt đầu không ngừng run rẩy.

Chân nguyên trong thể nội hắn cũng bắt đầu lưu động.

Vô số kiếm ti ở cuối Mạt Hoa Tàn Kiếm dần tỏa sáng, tựa như vô số đóa hoa trắng thi nhau nở rộ. Mũi kiếm ti cũng bắt đầu sáng lên, tựa như những ánh sao chiếu xạ.

Ngũ khí trong thể nội Đinh Ninh cuộn trào mãnh liệt.

Ngũ khí trong ngũ tạng như hơi của một chiếc nồi hấp sôi sục, mạnh mẽ bốc lên; còn ngũ tạng của hắn lại giống như nước trong nồi hấp, không ngừng khô cạn.

Nước cạn thì nồi sẽ nứt vỡ, cũng là thời điểm ngũ tạng suy bại.

Mà lúc này ngũ khí trong Khí Hải của Đinh Ninh lại bốc cháy càng thêm kịch liệt, khiến nhiệt độ tăng thêm, làm cho ngũ khí phát ra càng mãnh liệt. Nước trong ‘nồi’ sắp cạn rồi.

Song những luồng khí bị thiêu đốt này dần cô đọng lại rồi bùng va chạm, chèn ép lẫn nhau. Dưới nhiệt độ cực cao, có vô số điểm sáng bạc được tạo ra, tựa như vô số ngôi sao nhỏ được hình thành trong quá trình nổ tung và thiêu đốt này.

Tinh thần nguyên khí trong trời đất đang xoay chuyển bên ngoài thân thể hắc bắt đầu bị lay động.

Những ngôi sao nhỏ màu bạc trong thể nội Đỉnh Ninh không ngừng bị nén lại, trở nên giống như một thỏi nam châm, tạo ra lực hút càng lúc càng lớn với đám tinh thần nguyên khí mỏng manh này.

Những ngôi sao nhỏ màu bạc kia khiến tinh thần nguyên khí bị hấp dẫn mà tụ tập tới theo vô số lộ tuyến không nhìn thấy được, tựa vô số đợt mưa dầm liên tục rót vào trong thân thể hắc.

Ngũ khí vẫn không ngừng bị bức ra khỏi ngũ tạng, không ngừng bị bốc cháy, thế nhưng tinh thần nguyên khí từ bốn phương tám hướng không ngừng vọt tới lại hơn xa ngũ khí bị thiêu đốt.

Vì thể nước ở ‘nội’ trong cơ thể hắc không bị cạn sạch, ngược lại còn nhiều hơn.

Những kinh mạch và huyết nhục khô cạn trong cơ thể hắc cũng được tẩm bổ mà dần trở nên sung mãn hơn, tràn trề sinh cơ.

Đây mới thật là cảm giác thoát khỏi tử vong, như được sinh ra lần nữa.

Vô số tiểu tẩm ẩn tại nơi sâu nhất trong cơ thể hắc cũng nhận được ‘cơn mưa’ này, trở nên vô cùng thoải mái, đột nhiên rục rịch thức dậy.

Hình người trong mảnh Nhân Vương Ngọc Bích nơi lồng ngực hắc cũng đột nhiên tỏa ra ánh sáng đỏ nhạt, rồi như cảm ứng được cái gì đó mà bắt đầu điên cuồng xoay chuyển.

Hai mắt Đinh Ninh vẫn nhắm lại, nhưng lông mi không kìm được mà giật giật.

Hắn thật sự đang rất khiếp sợ.

Tốc độ tu hành này đến hắn cũng không tưởng tượng nổi.

Cửu Tử Tầm cộng thêm Tục Thiên Thần Quyết đã thể hiện ra được hiệu quả cực kỳ kinh người, mà lúc này Nhân Vương Ngọc Bích cũng thể hiện công hiệu mạnh mẽ gấp mấy lần so với bình thường!

Thời gian không ngừng trôi qua, chân nguyên vốn chỉ như tia nước nhỏ chảy xuôi trong thể nội hắn càng ngày càng trở nên hùng hậu, bắt đầu dần trở thành con sông nhỏ chảy xiết.

Ngũ tạng vốn khô kiệt như cũng hóa thành con suối được tích tụ rất nhiều nước mà ào ạt chuyển động.

Cho dù cố ý áp chế, nhưng tại Mân Sơn Kiếm Hội, hắn thật sự khó khăn lắm mới đột phá Tứ cảnh. Sau đó bản thân lại bị trọng thương nên không có bao nhiêu thời gian tu hành. Nhưng khiến hắn khiếp sợ chính là cảm giác được khoảng cách đến Tứ cảnh trung phẩm đã không còn xa nữa.

– Rất nhiều thiên mệnh tụ họp tại Trường Lăng.

Tại một nơi đẹp đẽ mà tĩnh mịch sâu trong hoàng cung, thư phòng của hoàng hậu, hoàng hậu Trịnh Tự đang đứng trước ao sen, nhìn linh khí dày đặc trên những đóa linh liên trắng tinh khiết, vẻ mặt bình thản, chậm rãi nói với cung nữ họ Dung đang cung kính cúi đầu phía dưới:

– Từ lúc Đại Tần ta diệt Hàn, cả thiên hạ đều nói như vậy. Bởi vì những ngôi sao sáng nhất đều tập trung phía trên bầu trời Trường Lăng. Qua bao

nhiều năm nay, thiên thời, địa lợi đều như xác thực cho câu nói này. Đại Tần ta có Quan Trung với tám trăm dặm đất đai màu mỡ, liên tục nhiều năm mưa thuận gió hòa, căn bản chưa từng gặp phải thiên tai. Ngày trước ta lo lắng nhất là nước Triệu, thế nhưng vương triều Triệu trước kia đã bị diệt. Họa ngoại xâm từ Sở, Yên, Tề ta lại không hề lo lắng. Có lo lắng chẳng qua chỉ là chuyện của chính Trường Lăng ta.

– Nhất định phải có uy thế, người khác mới sợ hãi.

– Cũng như quy tắc của Mân Sơn Kiếm Tông vậy, phải làm cho người ta cảm thấy được người cũng có quy tắc. Phải khiến người ta nhìn vào sẽ thấy, chỉ cần là nhân tài Đại Tần thì người có thể nhượng bộ và dễ dàng tha thứ hơn, như vậy tự nhiên tất cả nhân tài cũng sẽ lấy Đại Tần làm trọng.

– Hết thầy đều ở ngoài sáng, mọi người nhiều nhất chỉ cảm thấy được ta ngang ngược mà không sinh ra nhiều tư tưởng khác.

Hoàng hậu nói xong mới thật sự ngẩng đầu lên, nhìn cung nữ họ Dung nói:

– Về phần người có chút sợ hãi thiên phú của Đinh Ninh, sợ sau khi hãn nhận được Tục Thiên Thần Quyết, tốc độ tu hành nhanh hơn, đến một ngày kia hãn thật sự khiêu chiến rồi giết chết người, ta chỉ có thể nói cho người biết, nếu như người đã thay ta làm mấy chuyện này thì ta tất nhiên cũng sẽ không để hãn có cơ hội khiêu chiến người, sẽ không để chuyện đó phát sinh. Còn Tục Thiên Thần Quyết... Rơi vào trong tay hãn thì đoạt lấy từ trong tay hãn, càng là dễ dàng hơn là ở trong Kiếm Tháp của Mân Sơn Kiếm Tông.

Cung nữ họ Dung đứng trước mặt hoàng hậu lại không sợ hãi như những người khác, thị yên lặng gật đầu, nói:

– Nô tì đã hiểu.

– Những năm này, có thể khiến người thật sự cảm thấy sợ hãi, chỉ có duy nhất thiếu niên quán rượu này.

Nhìn cung nữ họ Dung cung kính hành lễ cáo lui, hoàng hậu mỉm cười, thản nhiên nói:

– Ta càng ngày càng có hứng thú với gã thiếu niên này.

Cung nữ họ Dung tựa như lại cúi đầu thấp hơn, nghĩ thầm thừa nhận sợ hãi vẫn còn tốt hơn nhiều so với tìm chết.

– Có rất nhiều thiên mệnh tụ họp tại Trường Lăng. Chẳng qua, ai mới thật sự là người đạt được thiên mệnh, còn chưa nhất định.

Bóng dáng cung nữ họ Dung biến mất khỏi đại điện. Vẻ mặt hơi cười của hoàng hậu cũng biến mất, sự lạnh lùng sâu trong đôi mắt được hoàn toàn khôi phục lại.

Nàng lạnh lùng tự nói một câu. Đột nhiên cả người hơi chấn động, nàng quay đầu nhìn lên bầu trời.

Lúc ánh mắt nàng chạm đến màn trời màu lam thì cảm giác đã hướng tới mảnh tinh không phía xa xôi hơn nữa.

Qua rất nhiều năm rồi, ngôi sao lạnh lẽo kia tựa như đã trở thành đồ chơi của một mình nàng. Nàng không chạm được tới tinh thần nguyên khí, nhưng cũng không có người nào chạm đến được.

Thế nhưng lúc này nàng lại cảm thấy dường như tinh thần nguyên khí giữa thiên địa này như chột yếu bớt đi. Chẳng qua biến hóa này phát sinh ở đâu thì nàng lại không cách nào nắm bắt được.

Thậm chí trong tích tắc này, nàng còn cho rằng đó chỉ là ảo giác của mình.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 29: Thành Toàn

Xe ngựa ngày càng cách xa Trường Lăng. Dần dần, đã không còn nhìn thấy bóng dáng Trường Lăng hùng vĩ nữa.

Vương Thái Hư vén tấm rèm thùng xe lên, nhìn lại Trường Lăng nhưng ánh mắt y lại không có bao nhiêu cảm khái.

Y còn không đi cáo biệt Đình Ninh.

Bởi vì đối với y mà nói, quan trọng không phải là cáo biệt, mà quan trọng là còn có thể gặp lại được nữa hay không.

Đoàn xe dừng lại tại một bến tàu.

Gã phu xe giúp Vương Thái Hư đánh xe đi về phía chiếc xe ngựa cuối cùng trong đoàn rồi trèo vào, chuẩn bị nghỉ ngơi. Điều này làm mọi người trong đội xe đều rất khó hiểu, bởi vì đã sắp phải lên thuyền rồi, nhưng lại chưa có ai thay cho phu xe kia.

Đúng lúc này, một nam tử mặc hắc y từ trên thuyền lớn bước lên bờ.

Hắn đi thẳng đến cổ xe ngựa của Vương Thái Hư, dùng đôi tay hết sức trầm ổn nắm chặt lấy đầu dây cương ngựa của xe.

Một động tác nhỏ nhặt nhưng hắn làm qua rất thuần thục. Bởi vì, hắn vốn là xa phu của Vương Thái Hư.

Cạnh một nhà kho tối tăm gần bến tàu, hai gã nam tử ăn mặc như phu khuân vác nán lại tại đó, lưng ngồi dựa vào tường.

Bọn họ nhìn qua như rất mệt mỏi, buồn ngủ đến nỗi tùy ý dựa đại vào trong đám dây thừng, đòn gánh mà nghỉ. Nhưng thực tế cả hai đều đang quan sát đoàn xe của Vương Thái Hư.

Nhìn người nam tử áo đen từ trên thuyền bước xuống, ánh mắt hai nam tử ăn mặc như phu khuân vác bất giác cảm thấy hơi rùng mình.

Cũng vào lúc này, hai gã nam tử mặc đồ như phu khuân vác đột nhiên cảm giác có gì đó nên ngừng đầu.

Đoàn xe của Vương Thái Hư bắt đầu lần lượt lên tàu.

Đây là một con thuyền thiết giáp dùng để thông thương với hải ngoại. Lúc này, chẳng biết từ lúc nào, trên đầu boong thuyền xuất hiện một nam tử trẻ tuổi đứng ở đó.

Trẻ tuổi chẳng qua chỉ là cảm giác, là cảm thấy người nọ tràn ngập sức sống.

Thế nhưng người nọ lại là một người mù.

Hai mắt y mở to nhưng lại không hề chớp, hơn nữa, đối với ánh sáng xung quanh, y không có chút phản ứng nào.

Chỉ là, có lẽ người nọ là một người mù đáng sợ nhất trên đời.

Bởi vì trong nhận thức của hai nam tử ăn mặc như phu khuân vác kia, người mù trẻ tuổi này lại như một cái bếp lò thật lớn.

Lửa trong lò hừng hực nóng cháy, tựa như muốn đốt cháy cả thuyền thiết giáp to lớn mà hắn đang đứng bên trên này, đốt đến nóng chảy ra.

Một trong hai gã nam tử ăn mặc như phu khuân vác kia cúi thật thấp đầu xuống.

Nam tử còn lại sau đó cũng cúi đầu xuống, hỏi khẽ:

- Thôi tướng quân, chúng ta nên làm thế nào?

Nam tử được gã gọi là Thôi tướng quân lạnh lùng đáp:

- Tất nhiên là không làm gì cả, nếu không chỉ có nước chịu chết mà thôi.

- Là người của Triệu Kiêm Lô?

Nam tử cạnh y không cam lòng, nói khẽ:

- Có nên báo cho Giám Thiên Ti biết không?

- Đây chỉ là thù riêng của Lương đại tướng quân. Người không được quên vì sao chúng ta lại bị trục xuất khỏi Trường Lăng.

Người được gọi là Thôi tướng quân lại cười lạnh:

- Nếu không có khả năng giải quyết bọn chúng, đám người Triệu Kiêm Lô vẫn mãi là địch nhân của Trịnh Tự. Địch nhân càng mạnh thì càng tốt. Huống chi đối phương đã rời khỏi Trường Lăng, báo cho Giám Thiên Ti biết thì có ý nghĩa gì?

Nam tử bên cạnh y dường như không hoàn toàn tán thành với lời vừa rồi. Gã trầm mặc một lát, nói tiếp:

- Bọn chúng muốn đến hải ngoại làm gì?

- Lên trên một đội thuyền đi hải ngoại không có nghĩa là nhất định phải đi hải ngoại.

Nam tử được xưng là Thôi tướng quân có chút châm biếm:

- Bọn chúng có thể rời thuyền đi bất cứ nơi nào. Sau khi vượt qua rất nhiều cửa khẩu, tiếp theo thì đã không có khả năng truy xét xem bọn chúng đi đâu. Về phần bọn chúng rời khỏi Trường Lăng làm gì, chuyện này có liên quan tới chúng ta sao? Chúng ta sắp phải đến vùng đất man di biên cảnh Nam Việt, bây giờ điều cần phải lo lắng là vấn đề của mình.

- Hẳn là hai gã quân nhân.

Sau khi điều khiển vững vàng cỗ xe ngựa của Vương Thái Hư xuống thuyền, người từ lâu mất tung tích khỏi Trường Lăng này dĩ nhiên là Kinh Ma Tông nói với Vương Thái Hư trong xe:

- Lão đại muốn giết chết bọn chúng không?

Giọng nói của hẳn vẫn cực kỳ kính cẩn với Vương Thái Hư như trước, nhưng so ra, lại càng thêm vài phần kiên định và đầy lực lượng, khiến người khác không thể nào nghi ngờ năng lực của hẳn.

- Hẳn là người của Lương Liên Lương đại tướng quân. Chỉ sợ đa số người ở Trường Lăng này, kể cả hoàng hậu cũng xem thường hẳn.

Vương Thái Hư có chút giật mình, lại lắc đầu, nói:

- Không cần làm mọi chuyện phức tạp thêm.

Kinh Ma Tông cúi đầu, không nói thêm gì nữa, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Người mù trẻ tuổi trên boong thuyền cũng không quan tâm tới hai tên tu hành giả giả trang thành dáng vẻ hai tên phu khuân vác. Hai mắt y trống rỗng không biết nhìn về đâu, nhưng lại đi về phía một gã mặc áo vải bình thường đang điềm tĩnh ngồi gọt rau quả cạnh một đầu bếp nữ trung niên đang ngồi giết cá.

- Có thể chung sống hòa bình không?

Y tựa như đi ngang qua người đầu bếp nữ trung niên phụ trách bếp núc trên thuyền, nhẹ giọng nói:

- Kể cả chuyện không nên để lộ cho Mân Sơn Kiếm Tông biết quan hệ của chúng ta và Vương Thái Hư. Hay là, đợi thuyền chạy ra được một khoảng cách đủ xa, ta liền động kiếm giết người.

Động tác người nữ đầu bếp trung niên không ngừng lại, thị vẫn thuần thực giết cá, moi nội tạng ra, chuẩn bị tiện tay ném cho một con mèo đen đang nằm trong góc khuất cách đó không xa, đồng thời rất đơn giản mà bật ra một chữ:

- Ừ.

Người mù trẻ tuổi tựa như không cảm giác được sự có mặt của thị, y không ngừng lại mà đi thẳng vào khoang thuyền. Chỉ là, giọng nói của y vẫn truyền vào tai nữ đầu bếp trung niên này như trước, thế nhưng thanh âm đã mất đi vẻ sát phạt mà chuyển thành thỉnh cầu ôn hòa:

- Có thể để lại bong bóng cá được không, ta thích ăn.

Nữ đầu bếp trung niên không trả lời, chỉ đơn giản gỡ lấy bong bóng cá trong đám nội tạng chuẩn bị vứt đi.

Mặt nước nơi đây liên thông với Vị Hà không ngừng dập dềnh. Mà nơi sâu nhất trong Đại Phù Thủy Lao tại Trường Lăng, mặt nước cũng đang dập dềnh, hơn nữa còn hiện ra rất nhiều bọt biển trắng.

Nghe thấy tiếng rên rỉ bị kềm nén trong phòng giam phía trước, Lâm Chủ Tửu hơi khó khăn ngẩng đầu lên, đám tảo biển như vô số sợi tóc dài

rơi ra. Y nhàn nhật cười, không cho là đúng mà hỏi:

- Ta hi vọng cầu sống là đến từ việc ta biết Cửu Tử Tầm đã xuất hiện tại Trường Lăng. Có Cửu Tử Tầm, có nghĩa là địch nhân của ta sẽ phải sợ hãi. Nghĩ đến việc dù địch nhân của ta cường đại đến thế nào mà vẫn sợ hãi như trước, ta thật cảm thấy rất cao hứng. Nhưng còn người, hi vọng của người là đến từ đâu?

Một hồi lâu sau, tiếng rên rỉ từ phía phòng giam bên kia biến mất. Một chút âm thanh mơ hồ không rõ vang lên:

- Lúc trước ta còn sống chỉ là vì đi tìm chết. Nếu như đã được người cứu sống thì tất nhiên cũng phải sống cho thật tốt.

Lâm Chữ Tửu cười cười:

- Cái này hình như có chút giống với nghĩ một đằng, nói một nẻo.

Giọng nói từ phía phòng giam bên kia biến mất một lúc lâu, rồi lại vang lên:

- Nàng sẽ xuất hiện trước mặt ta. Dù không cứu được ta, nàng cũng sẽ chết trước mặt ta. Ta đợi nàng.

- Lý do thú vị.

Lâm Chữ Tửu cười vui vẻ, chân thành nói:

- Ta và người cùng đợi ở đây vậy.

Trên thềm đá lạnh lẽo ở một nơi cách không xa hai phòng giam này, Thân Huyền tựa như một bóng đen u tối trầm mặc nghe hai người này nói chuyện với nhau.

Rất nhiều năm qua, y không cạy ra được lấy một lời từ trong miệng của Lâm Chữ Tửu.

Vậy mà bây giờ lại có thêm một tên trẻ tuổi vô danh này nữa.

Dạ Sách Lãnh cũng đang yên tĩnh đứng bên cạnh mương nước nơi rìa sân nhỏ, nước trong mương cũng đang không ngừng dập dềnh.

Phía trước người Bạch Sơn Thủy đã không còn hơi nước màu trắng bốc lên.

Một giọt nước óng ánh trước thân thể nàng không ngừng ẩn hiện theo từng nhịp hô hấp, rồi sau đó là cảm giác giọt nước đó như càng ngày càng nặng nề hơn.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Dạ Sách Lãnh biết toàn bộ tu vi của Bạch Sơn Thủy đã được khôi phục. Hơn nữa, có vẻ như cảnh giới của Bạch Sơn Thủy lại tiến được thêm một bước rất lớn, thậm chí còn trở nên đáng sợ hơn cả thời kỳ toàn thịnh lúc trước.

Nàng cảm giác được tâm niệm của Bạch Sơn Thủy. Thế nhưng nàng vẫn lắc đầu một cái, nói:

- Ngoài Mặc Viên có một tu hành giả Mân Sơn Kiếm Tông, tu vi không chênh lệch với Đàm Thai Quan Kiếm bao nhiêu. Hẳn như là một người canh cổng bên ngoài Mặc Viên.

Bạch Sơn Thủy thừa hiểu không chênh lệch với Đàm Thai Quan Kiếm là có ý gì. Nếu như ở trong Mặc Viên, có lẽ nàng năm chắc có thể dấu giếm khí tức để không bị tu hành giả này phát hiện. Nhưng tu hành giả này lại canh giữ bên ngoài Mặc Viên, bất kỳ người nào muốn đi vào Mặc Viên đều khó tránh được tai mắt của hắn.

Hai hàng lông mày của cô hơi cau lại. Chỉ là trong chốc lát, sau đó cô chăm chú nhìn Dạ Sách Lãnh, hỏi:

- Hắn đã từng gặp qua người chưa?

Dạ Sách Lãnh nhìn cô, nói:

- Người muốn giả dạng thành ta đi vào?

Bạch Sơn Thủy gật đầu:

- Chỉ cần người giúp, ta có thể vào được.

- Người không cảm thấy như vậy rất tàn nhẫn sao?

Dạ Sách Lãnh quay đầu đi, không hề nhìn cô:

- Người đi như vậy, tất nhiên ta phải ẩn nấp kĩ ở đây. Chẳng qua người có nghĩ tới là, ta ở đây chờ lâu như vậy. Nhưng nhìn lại... người có thể đi mà ta lại không thể?

Bạch Sơn Thủy tự nhiên biết chuyện này ẩn chứa ít nhiều cảm tình và hung hiểm trong đó.

Vẻ mặt của cô dần nghiêm túc lại, sau đó cúi người thi lễ thật sâu với Dạ Sách Lãnh rồi nói:

- Thịnh Dạ Ti Thủ thành toàn.

- Giúp ta diễn thật tốt tuồng vui này. Giữa trưa đi, đến hoàng hôn thì phải về đây.

Dạ Sách Lãnh lạnh lùng nói:

- Ta cũng tiện thể đi giết một người.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 30: Chuyện Năm Xưa, "Không Phải Ta Giết Người!"

Vào ngày hè, sau giờ Ngọ là thời gian buồn ngủ nhất trong ngày. Dọc theo con đường rộng lớn, một gã thủ tướng canh giữ vọng lâu đang chậm rãi cất bước.

Cũng không có một gã tùy tùng nào đi theo hần cả, xung quanh vọng lâu có một vài quân sĩ cùng với quan viên cấp thấp nhìn theo bóng dáng của hần đang di động, thế nhưng không có ai cảm giác được hần có gì khác biệt so với mọi ngày.

Gã tướng lĩnh thủ vệ vọng lâu này là Mộc Phong Vũ, cũng giống như tất cả thủ tướng các vọng lâu khác, hần chính là quan viên cao nhất tại vọng lâu này. Chẳng qua là so với các thủ tướng khác có công trạng hiển hách thì hần có vẻ rất bình thường. Hầu hết binh sĩ đều không thể hiểu được vì sao hần lại có thể trở thành thủ tướng của vọng lâu này.

Mộc Phong Vũ thường ngày sinh hoạt cũng cực kỳ đơn điệu, chỗ ở của hần cách vọng lâu cũng không xa. Trong thời gian nghỉ của ngày, hần có thói quen trở lại chỗ ở nghỉ ngơi nửa canh giờ, sau đó trở lại vọng lâu.

Mộc Phong Vũ theo thói quen rời đi trong ánh mắt của quân sĩ cùng hạ cấp quan viên, nhìn thấy sự nghi hoặc của đám thuộc hạ, khóe miệng hần cũng thường xuyên nổi lên nụ cười tự giễu.

Hần tất nhiên rõ ràng vì sao mình được trở thành thủ tướng vọng lâu.

Tại hơn mười chỗ vọng lâu trong Trường Lăng, hắc trấn thủ nơi này là một khu vực trung ương của Trường Lăng, nhìn như là ở trung tâm, nhưng phía trước không dựa vào bên ngoài, phía sau không dựa vào hoàng cung, chính vì thế nơi đây cũng không phải là khu vực trọng yếu gì. Ở nơi đây cho dù có phát hiện điều gì bất thường thì chắc chắn nơi khác đã phát hiện từ sớm rồi!

Vì vậy, nơi đây chính là chỗ vô dụng nhất.

Nơi không có chuyện gì cũng có nghĩa là nơi an toàn nhất, cũng là nơi không có trách nhiệm gì, cũng có nghĩa là nơi đây khá là nhàm chán.

Chính vì thế, giống với nhiều quý phụ trong Trường Lăng, hắc nuôi một con chó.

Đó là một con chó đen bình thường, nhưng mà rất có linh tính, cực kỳ nhu thuận làm cho người ta yêu thích. Mỗi ngày phải chuẩn bị chút ít đồ ăn cùng thức uống cho con chó này cũng là một trong những nguyên nhân chính mà hắc phải trở về chỗ ở. Sau đó cùng con chó này chơi đùa một lát.

Thường ngày, khi hắc đẩy cánh cửa trúc đi vào thì con chó đen này vui mừng vẫy đuôi chạy xuống đón hắc, vui mừng chạy nhảy xung quanh rồi đi theo hắc vào trong.

Thế nhưng khi hắc vừa vào trong nhà thì đầu con chó đen này lại bị rơi ngay xuống.

Không có máu tươi rơi vãi khắp nơi, thậm chí con chó vẫn bảo trì tư thế đứng, phần cổ bị đứt được một tầng ánh sáng mỏng bịt lại, từ đó có thể thấy vô số mạch máu cùng xương trắng với huyết nhục, khiến người khác nhìn qua liền cảm thấy buồn nôn.

Cơ thể Mộc Phong Vũ trong nháy mắt liền trở nên lạnh cứng, thế nhưng khuôn mặt của hắc càng ngày càng lạnh lùng hơn. Hắc đứng nguyên tại

chỗ cười lạnh nói:

- Ta không biết người là ai, nhưng mà người nên biết rằng chỉ cần nguyên khí nơi đây có chút dao động thì ít nhất sẽ có ba tòa vọng lâu chú ý tới.

Không có ai đáp lại lời của hắn, chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Khi ánh mắt xéo qua thấy một vòng màu trắng, khuôn mặt lạnh lùng của Mộc Phong Vũ bỗng nhiên biến sắc, thất thanh kêu lên thành tiếng:

- Dạ Ti thủ?

Dạ Sách Lãnh đang cầm trên tay một ly trà nguội, đứng dưới mái hiên lẳng lặng nhìn hắn.

Cơ thể Mộc Phong Vũ trong chớp mắt đã ướt đầm mồ hôi, hắn cố gắng ra nụ cười, nói:

- Không biết Dạ Ti thủ có ý gì?

- Nguyên Vũ năm thứ ba ta đã tra ra được chuyện của người, lúc đấy ta đã muốn tới hỏi thăm người rồi!

Dạ Sách Lãnh không nhìn hắn nữa mà cuối đầu nhìn cốc nước trà xanh biếc trong tay, nhìn lá trà xanh trôi nổi lơ lửng trong cốc tiếp lời:

- Không nghĩ tới phải đợi cho đến hôm nay.

Nghe những lời đó, mồ hôi trên người Mộc Phong Vũ càng thêm ướt đầm, yết hầu của hắn có chút khô khốc, cứng nhắc mở miệng:

- Hạ quan không rõ ý của Dạ Ti thủ!

Dạ Sách Lãnh vẫn với giọng nói bình thản:

- Nếu không phải do người giả truyền tin tức, thay đổi quân lệnh, ít nhất khi Trường Môn quân đến chỗ của hãn, dù không sống được thì hãn cũng không dễ dàng chết như vậy. Ai có thể nghĩ tới một tên truyền lệnh nho nhỏ mà khi ấy lại dám giả tạo quân lệnh, hại chết ít nhất bảy tên cường giả Thất cảnh?

Thân thể Mộc Phong Vũ không ngừng run rẩy, hãn cuối cùng cũng hiểu được chuyện năm đó cũng không giấu giếm được tất cả mọi người.

- Quan trọng là, người giả tạo quân lệnh lại để sót ta.

Dạ Sách Lãnh khóe miệng xuất hiện một ít nụ cười tự giễu mà đầy lãnh ý:

- Cho đến khi ta biết chuyện thì mọi việc đã kết thúc, nhưng mà hầu hết mọi người lại cho rằng ta đã biết chuyện này, chính vì thế họ cho rằng ta cố tình án binh bất động, ngay cả Trịnh Tự và Nguyên Vũ đều cho rằng ta là người đứng về phía bọn hãn.

Khuôn mặt Mộc Phong Vũ trở nên xanh mét. Hãn biết rất rõ dù có từ chối kiểu gì đi chăng nữa thì cũng không có tác dụng gì. Mang theo một ý nghĩ điên cuồng, hãn nở nụ cười nói:

- Đã như vậy Dạ Ti thủ người lẽ ra phải cảm ơn ta mới phải, nếu như hết thảy đều không thể thay đổi, nếu như chỉ vì cái sai của ta mà để cho người sống sót, còn trở thành Ti thủ Đại Tần, vậy thì ném lao phải theo lao, dù sao cũng cũng lắm kẻ muốn leo lên vị trí của người mà không được.

- Lúc ấy, một mình người thì không thể sửa đổi và giả tạo quân lệnh được, phía sau ắt hãn phải có một nhân vật lợi hại hơn người rất nhiều!

Dạ Sách Lãnh không để ý tới sự điên cuồng trong mắt hắn, chẳng qua là yên tình nhìn vào chén nước trà trong tay nói một câu:

- Nói cho ta biết kẻ đứng phía sau người là ai?

- Nếu như người quyết tâm muốn giết ta, vậy thì ta nói hay không nói thì có gì khác nhau?

Mắt Mộc Phong Vũ nheo lại, nói thêm một câu:

- Ta chỉ không hiểu là người đã ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, vì sao bây giờ lại không nhịn được nữa?

Dạ Sách Lãnh ngẩng đầu lên liếc nhìn Mộc Phong Vũ một cái.

Nàng không nói gì nhưng Mộc Phong Vũ bất giác nghĩ tới điều gì đó nên thanh âm bỗng nhiên trở nên quái dị:

- Người đã xác định được truyền nhân của 'người đó'?

Nàng không trả lời vấn đề của hắn, chỉ nói:

- Chết thoải mái và chết thống khổ có sự khác biệt rất lớn!

- Ta biết rõ người bây giờ là một trong những tu hành giả mạnh nhất ở Trường Lăng, nhưng e rằng người cũng không có khả năng im hơi lặng tiếng giết ta mà ba tòa vọng lâu kia không có phát hiện ra!

Mộc Phong Vũ cố trấn định nhìn Dạ Sách Lãnh:

- Hơn nữa ta chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật, ta không thể nào hiểu được người vì sao phải mạo hiểm như vậy để giết ta.

- Người chẳng qua là một tên tu hành giả bình thường, không có chút thiên phú nào, hiện cũng chỉ vừa qua khỏi Ngũ cảnh, nhưng mà người lại là

một người thông minh. Nếu như người đủ thông minh thì chắc nghĩ đến là hiểu ngay.

Dạ Sách Lãnh nở nụ cười lạnh, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền xinh đẹp:

- Bởi vì ta biết rõ trên người người có lẽ còn có một nhánh Hoàng Tê Giác.

Hoàng Tê Giác cũng không phải là sừng Tê Ngưu gì, mà chỉ là một loại linh dược có màu vàng dưới đáy biển sâu.

Loại linh dược này chỉ có một công hiệu, làm tăng lên một khoảng lớn tu vi của tu hành giả dưới Lục cảnh.

Dạ Sách Lãnh đã qua Thất Cảnh từ lâu, vì thế loại linh dược này đối với nàng cũng không có công dụng gì.

Hô hấp của Mộc Phong Vũ dường như ngừng lại, hắn không thể nào tin được rằng 'người đó' thật sự có lưu lại truyền nhân.

- Người đã quyết ý muốn ta chết, vậy thì cùng chết đi.

Mộc Phong Vũ tất nhiên là không thể ngồi chờ chết, hắn há to miệng, muốn thốt lên như thế, đồng thời chân nguyên trong người hắn cũng vận chuyển kịch liệt.

Nhưng mà hắn một chữ cũng không thốt lên được, chén nước trà trong tay Dạ Sách Lãnh đã khô hết.

Nước trà trong chén nàng đang cầm không một dấu hiệu mà khô hết, ngay cả cái lá trà bên trong cũng hoàn toàn biến thành một lá trà khô rơi xuống đáy cốc, dường như là một lá trà chưa bao giờ được ngâm qua nước.

Khi nước trà biến mất, Mộc Phong Vũ chỉ cảm thấy toàn thân da thịt bỗng nhiên trở nên nặng nề.

Cơ thể hắn trở nên vô cùng cứng ngắc, trong đồng tử ngoài vẻ điên cuồng thì chỉ còn có sợ hãi.

Mồ hôi trên người hắn bị một thứ lực lượng mạnh mẽ dẫn dắt, tạo thành một lớp màng nước bên ngoài cơ thể, màng nước này không ngừng hấp thu nước trong thiên địa nguyên khí, dần dần trở thành một cái quả cầu nước trong suốt.

Hắn không cách nào hô hấp được, cũng không cách nào cử động. Ngay cả chân nguyên trong cơ thể cũng không cách nào phát ra.

Dạ Sách Lãnh chỉ lãnh đạm nhìn hắn.

Hắn đã không cách nào nào nhúc nhích.

Thiên địa nguyên khí không một chút chấn động.

Trong tiểu viện cực kỳ yên tĩnh, dường như không có bất cứ điều gì xảy ra.

Quả cầu nước kia chậm chậm bành trướng ra bên ngoài, một vài giọt nước nhỏ nhỏ xuất hiện khe hở, từ cái khe đấy có rất nhiều bóng bóng khi từ từ thấm vào. Theo những giọt nước nhỏ kia dần dần thấm vào trong phế phủ của Mộc Phong Vũ.

Hắn rất giống như là bị ngâm trong một loại nước có thể giết người vậy. Giờ phút này trong phổi hắn tràn ngập nước cực kỳ khó chịu, nhưng mà trong cơ thể lại đạt được một ít dưỡng khí duy trì tính mạng, nhất thời không có cách nào chết được.

Bởi vì quá mức thống khổ, mặt mũi của hắn bắt đầu vặn vẹo cùng run rẩy kịch liệt.

- Ta nói rồi, chết thoải mái và không thoải mái khác biệt rất lớn!

- Người không có con cháu, căn bản không phải sợ người khác trả thù, ta vẫn không thể hiểu được người vì cái gì mà kiên trì không chịu nói?

- Chỉ cần người nói cho ta tên của kẻ đó, ta sẽ cho người chết một cách thanh thản, giống như con chó kia vậy.

Dạ Sách Lãnh nói xong ba câu, sau đó chỉ im lặng nhìn hắc chờ đợi.

Mộc Phong Vũ bờ môi bắt đầu nhúc nhích, hắc không phát ra được âm thanh nào nhưng mà Dạ Sách Lãnh có thể thông qua khẩu hình của hắc mà rõ ràng hắc nói cái gì: 'Coi như là người giết ta, cũng sẽ có người nhìn ra là ta bị người giết'.

Dạ Sách Lãnh lại nở nụ cười, cười đến mức bộ ngực cũng đều run rẩy:

- Không phải là ta giết người, là Bạch Sơn Thủy giết người. Hiện tại ta đang ở Mặc Viên của Chu Gia.

Nàng đánh giá Mộc Phong Vũ hoàn toàn chính xác, hắc là người rất thông minh, hắc nghĩ tới một khả năng, một chút chờ mong cũng triệt để tiêu biến, chỉ còn lại sự hoảng sợ.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 31: Gặp Mặt

Thiên Nhất Sinh Thủy và công pháp của Vân Thủy Cung chính là pháp quyết ngự nước mạnh nhất thiên hạ, Thiên Nhất Sinh Thủy vô cùng cường ngạnh, mà công pháp Vân Thủy Cung thiên về nhu hòa, nếu cả hai hòa hợp rất dễ tái sinh cảnh tượng đỉnh cao, lấy tu vi của Mộc Phong Vũ đối mặt với Dạ Sách Lãnh thì một chút động tĩnh cũng không thể làm nổi.

Đây là người mà Dạ Sách Lãnh muốn giết từ năm Nguyên Vũ thứ ba, nhưng mà giờ phút này chứng kiến nỗi sợ hãi bên trong mắt hắc, Dạ Sách Lãnh lại không có bao nhiêu khoái ý.

Nỗi thống khổ này không có bất cứ một người bình thường nào có thể chịu đựng được, nhưng mà Mộc Phong Vũ vẫn không có mở miệng nói ra tên của kẻ đó.

Binh biến trong Trường Lăng năm đó, ngoài trừ Nguyên Vũ Hoàng Đế và Hoàng Hậu Trịnh Tự còn có một người cực kỳ trọng yếu, âm thầm nổi lên, địa vị của người này lúc đó phải rất cao, năng lực cũng rất cường đại, hơn nữa cũng không phải là một trong những vương hầu và hai tướng bấy giờ.

Dạ Sách Lãnh có rất nhiều thù hận với đại nhân vật ẩn nấp trong bóng tối này, hơn nữa đây là một mối uy hiếp cực lớn đối với nàng. Nếu như nói tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông đạt Tục Thiên Thần Quyết chính là bước đầu tiên trong việc báo thù của Đình Ninh, như vậy Dạ Sách Lãnh muốn chính thức báo thù thì bước đầu tiên phải tìm ra người này rút cuộc là ai.

- Rốt cuộc là người đang sợ cái gì?

Nhìn Mộc Phong Vũ đang cực kỳ thống khổ nhưng vẫn không mở miệng, sắc mặt của nàng càng ngày càng lạnh, nụ cười trên mặt đã tắt hẳn, hai cái má lúm đồng tiền dường như cũng kết xuất hàn băng.

- Hắn còn có cái gì có thể uy hiếp được người, uy hiếp của hắn chẳng lẽ so với cái chết thống khổ còn đáng sợ hơn sao?

Mộc Phong Vũ đã đau khổ đến cực điểm, toàn thân bắt đầu run rẩy, thậm chí không khống chế được mà đại tiện, tiểu tiện luôn, môi của hắn điên cuồng nhấp nháy, nhưng mà Dạ Sách Lãnh nhìn ra được hắn chỉ đang chửi rủa độc ác mà thôi.

Bóng dáng Dạ Sách Lãnh biến mất khỏi nội viện.

Nhưng mà quả cầu nước bao vây lấy Mộc Phong Vũ vẫn không tiêu tan.

Thường ngày, nửa canh giờ này chính là thời gian Mộc Phong Vũ buông lỏng, nhàn nhã nhất, mà bây giờ lại trở thành khoảng thời gian cuối đời của hắn với sự tra tấn hành hạ.

Trong cái giờ ngọ buồn ngủ nhất của mùa hè này, Mộc Phong Vũ chậm rãi chết đi trong thống khổ cùng cực.

.....

Sau giờ ngọ, trong Mặc Viên rất yên tĩnh, nhưng mà ngõ nhỏ ở ngoài viện lại rất náo nhiệt.

Lão bản của vài cái cửa hàng nhỏ đang tụ tập đánh bạc, chốc chốc còn vang lên vài tiếng hét mừng tức giận của mấy bà lão.

Diệp Trách Nam đang dưới bóng râm cạnh căn phòng nhỏ của mình chăm chỉ luyện kiếm.

Kiểm của hắn rất đặc biệt, toàn thân màu vàng kim, mới nhìn qua thì thấy phù văn trên thân kiếm gấp lại rất kỳ lạ, nhưng mà nhìn kỹ thì thấy thân kiếm phẳng phiu bóng loáng dị thường, những cái phù văn trông như bị gấp lại kia giống như là được chiếu lên thân kiếm vậy.

Kiểm pháp của hắn cũng rất kỳ quái.

Mỗi một kiếm chém ra, xu thế của kiếm giống như gấp không khí lại, hình thành liên tiếp như gợn nước màu hoàng kim.

Hắn luyện tập cực kỳ chăm chú, thậm chí quên cả nóng bức, quần áo ướt đầm mà không biết. Nhưng mà hắn đột nhiên có cảm giác cổ quái, ngừng lại, nhìn về một hướng.

Hắn đã biết nơi phát ra sự khác thường.

Đó là chỗ ngồi của Thiệu Sát Nhân, vừa rồi Thiệu Sát Nhân nhìn hắn một cái.

Diệp Trách dừng lại. Hắn suy tư một chút rồi thu kiếm, đi trở về chỗ của mình, lấy một cái chiếu trúc rồi đi đến chỗ của Thiệu Sát Nhân, sau đó trải cái chiếu trúc cách chỗ Thiệu Sát Nhân không xa, ngồi xuống.

- Ta sẽ không dạy người kiếm thuật!

Bình thường cả ngày Thiệu Sát Nhân hầu như không nói một câu, nhưng lúc Diệp Trách Nam vừa ngồi xuống hắn liền mở miệng nói ra câu này.

Người như hắn nếu cự tuyệt thì rất lạnh lùng, so với đại đa số người thì càng làm tổn thương người khác hơn.

Diệp Trách liếc nhìn Thiệu Sát Nhân, sắc mặt cũng không có cải biến bao nhiêu, chỉ lắc đầu nói:

- Tiền bối có hứng thú với ta, nếu không vừa rồi cũng không có xem ta luyện kiếm.

Thiệu Sát Nhân lắc đầu nói:

- Có hứng thú nhìn và có hứng thú dạy hay không là hai chuyện khác biệt.

Dừng lại một chút, Thiệu Sát Nhân nói tiếp:

- Hơn nữa ta là người của Mân Sơn Kiếm Tông, nếu muốn ta chỉ dạy thì ít nhất phải thông qua Mân Sơn Kiếm Hội, mà người lại không có thông qua Mân Sơn Kiếm Hội.

Những lời này so với trước đó càng làm người ta tuyệt vọng, nhưng mà Diệp Trách vẫn không có cảm thấy chán nản hay phẫn nộ, chỉ là trầm mặc một chút rồi nói:

- Ta nghe nói tiền bối là tu hành giả am hiểu giết người nhất, ta không cần kiếm thuật của Mân Sơn Kiếm Tông, chỉ cần tiền bối dạy ta giết người như thế nào.

- Muốn giết người?

Thiệu Sát Nhân tựa như nghe thấy một một chuyện cười, cực kỳ hiếm thấy nở nụ cười, sau đó lại giống như tự giễu nói:

- Có ai thích giết người chứ?

- Giết người so với bị người giết vẫn tốt hơn.

Trầm mặc một lát, Diệp Trách nói tiếp:

- Trên đường trở về thăm quê hương, phụ mẫu ta bị một đám mã tặc giết chết, ta ẩn nấp trong núi của bọn chúng hơn hai tháng, giết chết bảy tên mã

tặc, nếu lúc ấy thủ đoạn giết người của ta mạnh hơn một chút thì ta đã sớm giết hết đám mã tặc đó, cũng sẽ không bị bắt.

Có lẽ là gọi lại ký ức tương tự, lần này Thiệu Sát Nhân không có trực tiếp từ chối mà giữ trầm mặc.

Diệp Trách cũng không nói thêm gì nữa, im lặng ngồi trên chiếu bên cạnh hắn.

Lông mày Thiệu Sát Nhân hơi hơi nhú lên, nói:

- Vì sao ngươi xuất kiếm lại mang nhiều chiết ảnh như vậy? (Chiết ảnh – hình ảnh bị gãy khúc – Amschel)

Diệp Trách Nam ngẩn ra.

- Kiếm của ta là Hoán Ảnh, ta tu luyện Lược Ảnh Kiếm Kinh, cả hai tương hỗ lẫn nhau.

Thiệu Sát Nhân lắc đầu, mặt không chút biểu tình nói:

- Bóng kiếm biến hóa hơn kiếm, muốn cho kiếm ảnh phong phú hơn thì cần phải có kiếm kinh mạc trắc hơn để tương phối, đó là cách làm của tu hành giả bình thường. Nhưng muốn giết người thì không thể nào làm giống với cách của họ.

Diệp Trách Nam sửng sốt.

Thiệu Sát Nhân cũng mặc kệ hắn có hiểu hay không hiểu, tiếp tục nói:

- Muốn cho kiếm ảnh sinh ra nhiều kiếm ảnh hơn nữa rất đơn giản, nhưng muốn cho rất nhiều kiếm ảnh đó không sản sinh ra kiếm ảnh nữa cũng rất khó.

- Người khác cảm thấy lúc người nhất định phải tròn thì người lại một mực thẳng, hơn nữa lần nào cũng phải làm như thế.

Thiệu Sát Nhân rất tự nhiên nói tiếp:

- Đó chính là phương pháp tốt nhất để giết người.

Trong ánh mắt của Diệp Trách Nam phát ra ánh sáng kỳ dị, hắn không nói gì thêm, chỉ cuối người thật sâu bái Thiệu Sát Nhân một cái.

Nhưng lúc này Thiệu Sát Nhân lại quay đầu đi.

Hắn hướng về giữa con đường phía trước, chỗ ấy xuất hiện một cỗ xe ngựa màu đen.

Đỉnh đầu xe ngựa rất tròn, giống như là một cái dù mưa thật lớn trên đỉnh đầu.

Cảm giác được cỗ khí tức truyền ra từ trong chiếc xe ngựa kia, trên mặt Thiệu Sát Nhân xuất hiện một tầng lãnh ý, nhưng hắn vẫn không có ngăn cản gì, chỉ lạnh lùng nhìn cỗ xe ngựa đó đi vào Mặc Viên.

Trong Mặc Viên rất yên tĩnh, Đinh Ninh đang yên lặng nhắm hai mắt, nhưng mà lúc chiếc xe ngựa đó tiếp cận cái mảnh vườn này, thân thể của hắn không tự chủ được mà run lên.

Hắn mở mắt.

Dạ Sách Lãnh cuối cùng đã đến.

Xe ngựa màu đen đứng ở cửa ra vào bên trong vườn.

Quan viên đánh xe của Giám Thiên Ti dò xét một vòng, sau khi xác định không có người tới gần cái vườn này, hắn khom người hành lễ với cỗ xe ngựa màu đen này rồi rút đi.

Đình Ninh chậm rãi xuyên qua đình viện, hướng về cái xe ngựa màu đen này.

- Thật ra thì ta rất thích đi thẳng vào vấn đề, ta không phải là người các người muốn đợi. Nhưng ta đến đây có lẽ đã đủ để biểu đạt ý nghĩa.

Nghe thanh âm êm ái truyền ra từ trong chiếc xe ngựa, bước chân Đình Ninh đột nhiên ngừng lại.

- Bạch Sơn Thủy?

Từng âm thanh lạnh lùng vang lên, gương mặt lạnh lẽo của Trương Tôn Thiển Tuyết xuất hiện cách sau lưng Đình Ninh một quãng.

- Công Tôn đại tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt. Có điều lần này người muốn giết ta e là không có dễ như vậy.

Tiếng cười trêu tức vang lên.

Chiếc màn xe màu đen bị một làn gió ướn át từ trong đẩy ra, Bạch Sơn Thủy mặc Giám Thiên Ti quan bào cười nhạt nhìn Đình Ninh và Trương Tôn Thiển Tuyết.

Trương Tôn Thiển Tuyết không thích vui đùa như thế, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng xuất hiện thần sắc tức giận.

- Trước đây Vân Thủy Cung luôn luôn kiểm soát công pháp của mình cực kỳ nghiêm khắc, không nghĩ tới có ngày có thể cùng Thiên Nhất Sinh Thủy tương hội.

Đình Ninh khôi phục bình tĩnh, nhìn Bạch Sơn Thủy trong xe ngựa màu đen lạnh lẽo nói.

- Không hổ là truyền nhân của Vương Kinh Mộng.

Bạch Sơn Thủy cảm khái nhìn Đinh Ninh, chân thật nói:

- Nếu là thiên hạ có một ai đó có thể khiến cho ta chân chính bội phục, vậy thì người đó nhất định là Vương Kinh Mộng....Ngay cả truyền nhân cũng không ai bằng.

Đột nhiên nghe được cái tên của người đó, mà không chỉ một lần, lửa giận trong mắt Trương Tôn Thiển Tuyết cùng hàn ý bỗng nhiên mãnh liệt, giống như một trận phong bạo muốn phun ra.

Đinh Ninh quay đầu lại nhìn nàng một cái, sau đó nhìn Bạch Sơn Thủy, nghiêm túc nói:

- Nếu người muốn cùng chúng ta hợp tác làm vài thứ gì đó thì ít nhất phải chú trọng cảm thụ của người khác.

- Ta xin lỗi.

Bạch Sơn Thủy nói một câu này với Trương Tôn Thiển Tuyết, sau đó nghiêm túc khom người thi lễ với Đinh Ninh một cái làm lễ.

- Mong rằng tiên sinh giúp ta cứu người nọ trong Đại Phù Thủy Lao.

Bạch Sơn Thủy lớn tuổi hơn Đinh Ninh rất nhiều, lại thành danh rất lâu rồi, không thể nghi ngờ gì là bậc tiền bối, nhưng mà giờ phút này lại tôn xưng Đinh Ninh là tiên sinh, giống như xem Đinh Ninh là người cùng vai vế, tôn kính tới cực điểm.

- Người nọ đến từ Sở.

Không đợi Đinh Ninh trả lời, nàng lại nhìn Đinh Ninh bổ sung một câu.

- Hắn và người cũng đã gặp, nếu hắn ở trong Đại Phù Thủy Lao không chịu nổi, khi đó người biết rõ thân phận của người không chỉ có ta và Dạ Sách Lãnh.

- Vì vậy Dạ Sách Lãnh là người của chúng ta?

Đình Ninh chưa kịp mở miệng nói thì Trưởng Tôn Thiển Tuyết đã lạnh lùng nhìn hắn mà hỏi.

Đình Ninh nhìn nàng một cái.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không nói gì nữa, quay người đi về sương phòng phía sau lưng.

Đối với nàng mà nói, nếu kết quả ngày hôm nay đã như vậy thì sự tình sau đó nàng không cần phải suy tính nữa.

- Ta đến nơi này, nàng đi giết người. Tuy ta không biết nàng đi giết người nào, nhưng nhất định là chuyện của năm đó.

Bạch Sơn Thủy cũng không có nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết mà nhìn Đình Ninh nói:

- Ngay từ đầu ta đã không có cớ sai, nàng quả là một người trọng tình nghĩa.

- Không có đề cập tới Cô Sơn Kiếm Tàng đầu tiên mà là cứu người trong Đại Phù Thủy Lao, Bạch cung chủ cũng là nhất đẳng nhân vật trọng tình trọng nghĩa.

Đình Ninh ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

Bạch Sơn Thủy cười cười, không chút do dự cương quyết nói:

- Chỉ cần có biện pháp cứu người, Cô Sơn Kiếm Tàng có thể từ từ cùng nhau tìm hiểu.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 32: Thống Khố

Trong khắp cả thế gian này, có thể nói Cô Sơn Kiếm Tàng mang một ý nghĩa cực kì quan trọng. Bạch Sơn Thủy nổi danh trong các tu hành giả đối địch với Đại Tần, cũng chính là vì trong tay nàng có Cô Sơn Kiếm Tàng, hoàn toàn không phải vì thân phận Cung chủ Vân Thủy Cung của mình.

Chẳng qua khi nghe Bạch Sơn Thủy nói mấy lời này, Đinh Ninh khẽ nhú mày. Không rõ hẳn đang suy nghĩ gì, cũng không trả lời ngay lập tức.

Bạch Sơn Thủy nhìn thiếu niên có khuôn mặt non nớt nhưng lại có vẻ hết sức trầm tĩnh này, hai hàng lông mày cau lại, nói:

- Người yên tâm, từ trước tới nay, Bạch Sơn Thủy ta nói một là một.

Đinh Ninh lắc đầu, nhìn gương mặt đầy kiêu ngạo của nàng, đáp:

- Bạch cung chủ là một người có tình có nghĩa. Ta không phải lo lắng Bạch cung chủ, chẳng qua Đại Phù Thủy Lao kia không đơn giản như Bạch cung chủ nghĩ.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười, nói:

- Chính vì cảm thấy không đơn giản nên ta mới đến nhờ tiên sinh và Công Tôn đại tiểu thư giúp đỡ. Tiên sinh càng cẩn thận, ta càng cảm thấy chuyện này càng có thể thực hiện được.

Đình Ninh hít sâu một hơi. Từ khi Bạch Sơn Thủy mang theo khí tức riêng có Dạ Sách Lãnh vào Mặc Viên, trong lòng hắn đã bắt đầu nổi lên sóng gió cuộn cuộn đến cực điểm. Lúc này, hắn khó nén được bình tĩnh, hai tay khẽ run rẩy.

- Ta vốn cũng muốn cứu một người trong Đại Phù Thủy Lao ra.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Bạch Sơn Thủy, nói tiếp:

- Chỉ là muốn cứu người từ trong Đại Phù Thủy Lao ra, cần có ít nhất năm tu hành giả Thất cảnh trở lên.

Bạch Sơn Thủy không hỏi Đình Ninh muốn cứu ai trong Đại Phù Thủy Lao, chỉ nhú mày nói:

- Dạ Sách Lãnh sẽ không xuất thủ.

Đình Ninh có chút khó nhọc lắc đầu:

- Sẽ không xuất thủ thì tính ra cũng có chút ít tác dụng, thế nhưng tính cả năng ta, chúng ta vẫn còn thiếu ít nhất hai tu hành giả Thất cảnh.

Bạch Sơn Thủy trầm mặc lại.

Nàng biết rõ thiếu hai tu hành giả trong lời Đình Ninh vừa nói là đã tính cả Trường Tôn Thiển Tuyết rồi.

Tuy nói còn thiếu hai người, nhưng tu hành giả Thất cảnh vốn thừa thớt, huống chi đây còn là Trường Lăng. Có thể kiếm đâu ra hai cường giả Thất cảnh dám can đảm cướp người từ trong Đại Phù Thủy Lao?

- Nhất định phải có năm người?

Nàng trầm mặc một lát rồi ngẩng đầu lên nhìn Đình Ninh, hỏi.

Đinh Ninh nhìn nàng, thành thật đáp:

- Từ năm Thất cảnh trở lên là ước đoán đảm bảo nhất.

Bạch Sơn Thủy nở nụ cười.

Nụ cười của nàng luôn kiêu ngạo, nhưng lúc này lại mang vẻ thảm đạm không nói ra được. Tựa như một đóa hoa hướng dương đã từng mang một màu vàng óng ả, nay lại trắng bệch dưới ánh mặt trời.

- Thịnh tiên sinh nghĩ thêm biện pháp.

Nàng không ra khỏi xe ngựa, nhưng lại khom mình thật sâu thi lễ trong cỗ xe, nói tiếp.

Đinh Ninh trầm mặc một lát, đáp:

- Trừ phi tìm được thêm được một người nữa.

Bạch Sơn Thủy nhìn Đinh Ninh, nói:

- Thiếu một người thì khả năng thành công sẽ kém đi một phần.

Đinh Ninh khẽ gật đầu:

- Ta sẽ cố nghĩ cách.

Bạch Sơn Thủy cười cười tự giễu. Nàng khẽ quay đầu nhìn quanh quang cảnh Mặc Viên, nói:

- Có chuyện ta phải cảm ơn người. Nếu người không đổ toàn bộ linh dược Trịnh Tụ ban thưởng cho người xuống mương nước. Ta cũng không có khả năng tới gặp người nhanh như vậy. Có lẽ đây là thiên ý a.

Đinh Ninh cũng cười cười tự giễu:

- Thiên ý, am hiểu nhất là trêu người.
- Xem ra người không tin vào Thiên Ý.

Bạch Sơn Thủy cười đến phóng túng, sau đó mới chậm rãi thu nụ cười lại, nói:

- Ngoại trừ Cô Sơn Kiếm Tàng và chờ đợi ra, còn cần ta làm gì nữa không?

Đinh Ninh suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói thẳng:

- Giúp ta giết Lương Liên.
- Xem ra Lương đại tướng quân thật sự không khiến người khác yêu thích mà.

Vẻ mặt Bạch Sơn Thủy lạnh lùng, nói:

- Yên tâm, hận ý của ta với hắn không ít hơn các người đâu.

Đinh Ninh khom người hành lễ, đáp:

- Vậy thì đa tạ Bạch cung chủ.
- Hiện tại ta sẽ ở lại phủ của Dạ Ti thủ. Nếu các người muốn tìm ta thì cứ tìm gặp Dạ Ti thủ là được. Hôm nay ta phải về sớm, tránh mang đến bất tiện cho Dạ Ti thủ.

Bạch Sơn Thủy cười nhạt một tiếng, nói xong câu này thì cũng tiện tay hất nhẹ một cái. Một đạo ánh sáng vàng đen rơi vào trong tay Đinh Ninh, đồng thời tấm màn xe trước người nàng cũng rơi xuống, che mất hình dáng của nàng.

Tiếng vỗ tay từ trong xe ngựa vang lên.

Tên quan viên Giám Thiên Ti đánh xe kiên nhẫn đứng chờ bên ngoài viện nhanh chóng bước đến. Gã kính cẩn gật đầu chào, sau đó lập tức đánh xe chạy nhanh ra khỏi Mặc Viên.

- Đây là cái gì?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết đột ngột xuất hiện sau lưng Đinh Ninh, hai hàng lông mày cau lại, ánh mắt nàng lại rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Đang lẳng lặng nằm yên trong lòng bàn tay Đinh Ninh lúc này là một mảnh ngọc phù màu vàng đen.

Mảnh Ngọc phù này cũng không phải còn nguyên vẹn mà bị thiếu mất vài góc nữa, bên trên là rất nhiều đường cong như có ai đó tiện tay khắc loạn lên.

Ánh mắt Đinh Ninh vốn đang chăm chú tập trung trên một vài đường cong này thì giọng nói của Trưởng Tôn Thiển Tuyết vang lên. Đinh Ninh chậm rãi quay người lại, liếc nhìn Trưởng Tôn Thiển Tuyết nhưng không nói gì.

Từ trong ánh mắt hắn, Trưởng Tôn Thiển Tuyết như đọc được điều gì đó, lông mày cau lại, có chút không tin tưởng được, hỏi:

- Cô Sơn Kiếm Tàng?

Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn về phía cỗ xe ngựa đang lướt nhanh đi xa, nói rất thật lòng:

- Cô Sơn Kiếm Tàng thể hiện ra thành ý lớn nhất. Có điều mọi chuyện còn chưa thành mà dám đưa Cô Sơn Kiếm Tàng vào tận tay chúng ta... Lòng dạ Bạch Sơn Thủy thật sự rất rộng rãi như trong lời đồn.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết trầm mặc không nói gì.

Ngay từ lúc vừa mới gặp Bạch Sơn Thủy, nàng đã không thích nàng ta. Cảm giác như Bạch Sơn Thủy này liều lĩnh quá mức. Nhưng bây giờ, khi nghĩ đến Bạch Sơn Thủy đang ngồi trong cái cỗ xe lớn màu đen đỏ, nàng cảm nhận được Bạch Sơn Thủy này cũng rất cô đơn.

Trầm mặc nhưng vẫn không quay người rời đi, điều này cho thấy là cuộc nói chuyện giữa hai người còn chưa kết thúc.

Đình Ninh thừa hiểu điểm này, cho nên hắn cũng yên lặng, chờ cho Trương Tôn Thiển Tuyết lên tiếng.

- Thứ mà người muốn lấy, đã lấy được hết rồi.

Yên lặng một hồi lâu, Trương Tôn Thiển Tuyết nhìn Đình Ninh, nói ra một câu.

Đình Ninh cũng yên lặng một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng, nói:

- Ở Trường Lăng này, có nhiều thứ còn quan trọng hơn hai thứ đồ này lắm.

Trương Tôn Thiển Tuyết không hề nhìn Đình Ninh mà lạnh lùng nói:

- Trong Cô Sơn Kiếm Tàng này có cái gì?

- Rất kỳ quái.

Ánh mắt Đình Ninh lại tập trung nhìn lên ngọc phù trong tay lần nữa, sau đó hắn nghiêm túc lắc đầu:

- Hoàn toàn khác so với tưởng tượng trước kia của ta.

Trương Tôn Thiển Tuyết nói:

- Có ý gì?

- Bởi vì lúc trước cũng từng xuất hiện qua mảnh vỡ của Cô Sơn Kiếm Tàng, cho nên cô cũng thừa biết có hai suy đoán khác nhau liên quan tới Cô Sơn Kiếm Tàng. Một loại thì cho rằng chính bản thân ngọc phù này chính là Cô Sơn Kiếm Tàng, phù văn được chạm khắc phía trên nó là một loại pháp môn tinh diệu nhất của Cô Sơn Kiếm Tông. Mà một suy đoán khác thì lại cho rằng ngọc phù này chính là bảo đồ của Cô Sơn Kiếm Tàng, dựa vào đây có thể tìm ra được bí khố Cô Sơn Kiếm Tàng.

Đinh Ninh ngừng một chút rồi ngẩng đầu nhìn Trương Tôn Thiển Tuyết, nói tiếp:

- Hiện tại, coi như Cô Sơn Kiếm Tàng này đã gần như nguyên vẹn... Nhìn qua phía trên bề mặt thì đây tựa như một pháp môn vận dụng thiên địa nguyên khí rất cường đại, còn ẩn giấu kiếm đạo chí cao trong đó. Nhưng ta lại cảm giác không được như vậy. Theo ghi chép thì kiếm pháp sát phạt của Cô sơn Kiếm Tông là độc nhất vô nhị, nhưng pháp môn trên mảnh Ngọc phù này lại cho ta cảm giác như sát ý vẫn còn chưa đủ, hoặc là nói sát ý đã bị tiêu tán đi, cảm giác to lớn và trống rỗng khó miêu tả được.

- To lớn và trống rỗng?

Trương Tôn Thiển Tuyết cau mày, không tự chủ mà lặp lại.

- Sát ý không ngưng tụ mà lan tràn ra khắp nơi, hần pháp môn này dùng để đối phó với thiên quân vạn mã. Thế nhưng đây lại không phải phương pháp chiến đấu của một tu hành giả. Trong quân đội có rất nhiều tu hành giả mạnh mẽ, mấy người này hoàn toàn có thể tản ra để ngăn cản.

Đinh Ninh nhìn vào gương mặt tuyệt đẹp mà lạnh lùng của nàng, lắc đầu:

- Pháp môn như vậy thì không có nhiều tác dụng.

Trưởng Tôn Thiên Tuyết rất nghiêm túc suy nghĩ. Nàng nghĩ mãi cũng không ra, bèn không suy nghĩ nữa, nói:

- Vậy chỉ cần thử qua không phải sẽ biết sao?

Đinh Ninh nhìn nàng, cười khổ một tiếng:

- Thất cảnh còn chưa được.

- Thất cảnh còn chưa được?

Vốn là Trưởng Tôn Thiên Tuyết đã chuẩn bị quay người đi, nhưng nghe được hần nói vậy, bước chân chột khựng lại. Nàng đột ngột quay người lại nhìn hần, giọng nói cũng lạnh đi:

- Ý người là, dù tu hành giả Thất cảnh có thể hiểu được pháp môn này, cũng không đủ khả năng thi triển hoàn chỉnh được?

Đinh Ninh nghiêm túc gật đầu, xác nhận:

- Ta rất chắc chắn.

Ánh mắt của Trưởng Tôn Thiên Tuyết lại rơi xuống miếng ngọc phù Cô Sơn Kiếm Tàng trong tay Đinh Ninh, cười lạnh:

- Nói vậy, chẳng lẽ vật kia không có ích lợi gì đối với Nguyên Vũ?

Đinh Ninh hiểu được ý của nàng là gì, bèn nhanh chóng cất miếng ngọc phù này vào ngực, đáp:

- Không nên có ý nghĩ phá hủy nó, nó còn có ích đối với chúng ta.

- Trong Trường Lăng này, người chạy đi đâu tìm thêm hai tu hành giả Thất cảnh dám đối đầu với Trịnh Tự, dám đi cướp Đại Phù Thủy Lao?

Trưởng Tôn Thiển Tuyết không dây dưa đến vấn đề này nữa mà lạnh lùng hỏi.

Đinh Ninh trầm mặc lại.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết lại cười lạnh:

- Ngư thị?

Đinh Ninh hít sâu một hơi, không đáp.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết quay người sang hướng khác, cười lạnh nói:

- Đã hại người ta trở thành cô hồn dã quỷ không nhà để về, cuối cùng vẫn không được yên ổn.

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, vẻ mặt Đinh Ninh lại trở nên kiên định, nói:

- Ngư thị sẽ là lựa chọn cuối cùng của ta.

- Tuy rằng tới bây giờ, ta vẫn không cho rằng Ngư thị có thể an bình ở Trường Lăng lâu dài được.

Ngừng một chút, sau đó hắn nói thêm.

Trưởng Tôn Thiển Tuyết cũng không trào phúng gì Đinh Ninh thêm nữa.

Bởi vì nàng biết rõ, trong lòng Đinh Ninh lúc này đang hết sức thống khổ.

Mà nàng, trong lòng lúc này cũng đang dần bắt đầu có chút thống khổ.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 33: Làm Từng Bước

Bạch Sơn Thủy ngồi trong cỗ xe màu đen, lặng yên không nói gì.

- Thất cảnh...

Nàng trầm ngâm, chậm rãi ngẩng đầu, nhẹ giọng lầm bầm:

- Trận chiến trên sông Vị Hà tại Ngư Thị ngày trước, có bốn bé gái mồ côi, trong tối tăm đó vô tình đoàn tụ. Bây giờ, đến Công Tôn đại tiểu thư cũng đã xuất hiện, còn Triệu Diệu người lại đang ở đâu?

Triệu Diệu chính là Triệu Tứ tiên sinh.

Sau khi chiến xong một trận tại Ngư Thị, bản mệnh kiếm của Triệu Tứ bị hủy, nàng ta cũng mất tung tích luôn. Nhưng Bạch Sơn Thủy luôn cảm thấy Triệu Tứ tiên sinh kia rất giống mình, mỗi khi nhìn thành màu sắc tường xám, ngói đen của tòa hùng này, cả hai đều sẽ cảm thấy không cam lòng.

Rõ ràng đã từng là đối thủ luận kiếm sinh tử. Nhưng lúc này nghĩ đến Triệu Diệu, không hiểu sao trong lòng nàng lại có chút cảm khái, có chút ấm áp, có chút mong chờ.

Nơi biên cảnh của nước Sở, đoàn ngựa thồ cũng đã ngày càng đến gần đất Yên.

Bởi vì phải chịu đựng quá nhiều mệt mỏi mà tâm tình phần lớn đám người này càng thêm nóng nảy. Nhưng với lão nhân mà Trương Nghi luôn chăm sóc thì lại khác, có thể là vì gần trở về đến quê nhà nên tâm tình của lão mỗi ngày một tốt hơn. Lão không còn liên tục đòi hỏi và tuôn ra mấy lời độc địa nữa, phần lớn thời gian lão đều lâm vào trầm mặc. Trong đôi mắt mở đục híp lại kia như đang không ngừng nhớ lại chuyện gì đó.

Khi đã nhìn thấy một vài thôn trang nơi biên cảnh đất Yên, tinh thần của lão nhân tựa như tốt hơn rất nhiều. Thậm chí sau khi dùng xong cơm tối mà Trương Nghi đưa tới, lão còn hiếm hoi cười với hắn, lại còn như biết tông Trương Nghi mà nhìn hắn cười trào phúng:

- Mấy kẻ tu hành giả trẻ tuổi như người không nên đi theo đoàn ngựa thồ như chó nhà có tang thế này. Chắc ở Trường Lăng, người đã phạm phải trọng tội nào đó, cho nên mới phải dùng cách này chạy trốn khỏi đó.

Trương Nghi hơi sững người, có hơi lúng túng đáp:

- Tiên sinh hiểu lầm rồi.

- Không phạm vào trọng tội thì vì cái gì?

Khóe miệng lão nhân càng thêm thần châm biếm.

Trương Nghi ngẩn người, nhất thời hắn không biết trả lời vấn đề này như thế nào.

Lão nhân lại cười thêm lần nữa:

- Còn nói không phải phạm trọng tội?

Trương Nghi suy nghĩ một chút, đáp:

- Ta đã đắc tội với một đại nhân vật.

Lão nhân nhìn hẩn đầy coi thường, nói:

- Người là tu hành giả, chẳng qua chỉ đắc tội với một đại nhân vật mà cũng không dám ở lại Trường Lăng, thật cũng quá hèn nhát đi.

- Không phải ta e ngại đại nhân vật kia.

Nghĩ đến mấy chuyện mà mình và ‘tiểu sư đệ’ của mình đã làm trong Môn Sơn Kiếm Hội, trên mặt Trương Nghi bất giác hiện nét lấp lánh rạng ngời hiếm có:

- Chỉ là ta lựa chọn như vậy thì mới khiến cho tình cảnh của người ta quan tâm tốt hơn một chút.

- Hi sinh bản thân, thành toàn cho người khác. Nghe qua thật vĩ đại.

Lão nhân nhìn qua Trương Nghi đầy thâm ý:

- Vậy người có nghĩ tới bản thân người không?

Trương Nghi rất nghiêm túc gật đầu, nhìn về phía đất Yên nơi xa:

- Ta phải cố gắng mạnh mẽ hơn... Chỉ có trở nên mạnh mẽ, ta mới có thể bảo vệ được những người khác.

Lão nhân cười cười.

Lúc đó Trương Nghi còn đang nhìn về phía xa kia, không nhìn thấy được khuôn mặt vô cùng ôn hòa hoàn toàn khác xa với bình thường của lão.

- Ta mệt rồi, đi lấy nước rửa chân cho ta.

Lão vẫn cư xử như bình thường, vẫn cứ sai bảo Trương Nghi.

Trương Nghi đứng lên, không suy nghĩ nhiều, lập tức đi bưng lấy thau nước ấm đến.

Khi hần bùng chậ nước ấm quay lại, bỗng ngâ người ra.

Trước mắt hần, không thấy bóng dáng lão nhâ.

Nơi lão nhâ vừa ngồ, chỉ còn có một vài dấu vết quệt quệt qua bằng than củi, viết ba chữ xiêu vẹo:

- Ta đi rồi.

Lúc Trương Nghi vội vàng lớn tiếng gọi thì lão nhâ đang nhẹ nhàng đi xuyên qua vùng đất hoang dã đã chìm trong màn đêm này.

Quanh người lão như luôn có một đoàn nguyên khí đặc biệt vây quanh, khiến lão như một cơn gió, lướt nhẹ trên ngọn cỏ mà đi qua.

Nếp nhăn trên mặt lão vẫn như trước nhưng cảm giác suy yếu và già nua đã bị cái khí độ cường đại trên người dần dần loại bỏ đi, cuối cùng đã hoàn toàn biến mất trên người lão.

Bên dưới một gốc cây đã chết chỉ còn trơ lại thân cây khô, có một đốm đỏ như một ngọn lửa đang bùng cháy.

Tới gần mới thấy được rõ, thì ra là một con tiên hạc màu đỏ lửa.

Khi lão nhâ vừa tới gần thì con tiên hạc màu đỏ lửa này dang rộng hai cánh ra, rồi bay lên.

Lão nhâ đơn giản bước về phía trước rồi ngồ xuống, nhưng lại ngồ ngay đúng trên lưng con tiên hạc này.

Tiên hạc yên lặng lướt lên trên cao rồi biến mất trong tầng mây của bầu trời đêm.

- Ta thấy người thật sự là người rất tốt, thế nhưng trong thế đạo ngày nay, người tốt chưa hẳn là được báo đáp tốt.

La Chung Cảnh, thủ lĩnh đoàn ngựa thồ hàng, đi đến trước mặt Trương Nghi, nhìn vẻ mặt thất vọng và lo lắng cực độ của hãn sau khi tìm kiếm khắp vùng quanh đây mà không tìm được gì. Y cũng không nhiều lời nói thêm gì cả, chỉ vô cùng nghiêm túc nói một câu.

Trương Nghi hiểu được ý của thủ lĩnh đoàn ngựa thồ này, cũng biết đối phương là có ý tốt.

Nhưng hãn vẫn lắc đầu, nói nhỏ:

- Nếu như cứ nghĩ như vậy thì chỉ còn cái ác, không còn thiện.

La Chung Cảnh thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa

Nhìn người tu hành giả trẻ tuổi khiêm tốn luôn cẩn thận chăm sóc ông lão người Yên lấy ơn báo oán kia từng li từng tí một. Lúc đầu mọi người còn thắc mắc không hiểu ra sao, thế nhưng dần dà tất cả cũng đều âm thầm chấp nhận như một chuyện bình thường. Trong lúc vô hình đó, tất cả bọn họ còn như cảm nhận được, một vị quân tử chân chính là thế nào.

Một vị quân tử chân chính, có thể sinh tồn được trong một thiên hạ mạnh được yếu thua như lúc này hay không?

Trong lúc Trương Nghi đang lo lắng cho vị lão nhân đột nhiên biến mất thì lão cũng đang lo chuyện làm sao thuyết phục được mấy người kia đồng ý tiếp nhận tu hành giả trẻ tuổi vừa đặt chân đến Đại Yên này.

Đình Ninh cau mày ngồi trước bàn.

Miếng ngọc phù đại biểu cho Cô Sơn Kiếm Tàng đang nằm yên tĩnh trên mặt bàn trước mặt hãn.

Trong đầu hắn đang hiện ra hình ảnh có vài đường cong lượn lờ xoay chuyển, vừa vặn bổ sung hoàn hảo cho phần khuyết thiếu lớn nhất trên miếng Ngọc phù, gần như nối kết một cách hoàn mỹ với những đường cong vốn có trên miếng Ngọc phù này.

Cô Sơn Kiếm Tàng mà Bạch Sơn Thủy nhìn thấy cũng không hoàn chỉnh bằng hắn.

Chẳng qua khi ý niệm của hắn hoàn toàn men theo những đường nét gần như hoàn chỉnh này mà đi, thì lại càng cảm giác rõ ràng được những suy đoán mà hắn nói với Trương Tôn Thiển Tuyết lúc trước càng thêm chính xác.

Nếu lực lượng từ Bát cảnh trở lên dựa theo những lộ tuyến phát tán ra bên ngoài, những thiên địa nguyên khí cường đại chảy xiết giữa thiên địa ở Trường Lăng sẽ tạo ra kết quả gì?

Đinh Ninh mơ hồ cảm giác dường như mình đã bắt được manh mối có liên quan tới đáp án chính xác. Thế nhưng vẫn cứ như còn có một tầng vải mỏng che phủ lấy, không cách nào có thể chân chính chạm tới được.

Có chút loạn.

Tựa như có chút thanh âm lao xao từ phía xa truyền tới.

Nghe như tiếng cười nói hoan ca đầy vui vẻ văng vẳng từ trên trời lâu. Đinh Ninh hiểu rõ, là do tâm mình loạn.

- Không được như vậy.

Hắn cau mày, thấp giọng quát chính bản thân mình.

Sau đó, mặt mày hắn dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh như cũ.

Nếu như rối loạn đến mức không nghĩ ra được cách thức gì, thì cũng chỉ còn cách làm theo từng bước một.

Cung nữ họ Dung vẫn luôn là nanh vuốt của Trịnh Tự, có thể coi đây là món nợ mới chồng với rất nhiều nợ cũ.

Người đánh xe ngựa ngày xưa, bây giờ lại trở thành Lương Liên Lương đại tướng quân đang chuẩn bị rời khỏi Trường Lăng.

Đã như vậy... Trước tiên, giết chết Cung nữ họ Dung đã.

Thật ra, làm từng bước một cũng chính là phương thức khiến người ta dễ dàng tỉnh táo lại nhất.

Hắn cất kỹ miếng ngọc phù vào trong người rồi đi ra nội viện. Sau đó đi thẳng ra tới cổng Mặc Viên, đứng trước mặt Thiệu Sát Nhân đang xếp bằng trên tấm chiếu dưới một gốc cây, nghiêm túc khom người thi lễ, nói:

- Ta muốn giết cung nữ họ Dung.

Gương mặt của Thiệu Sát Nhân lại không chút biến đổi khi đột nhiên nghe được mấy lời này. Y chỉ khẽ ngẩng đầu lên liếc nhìn Đinh Ninh một cái rồi lạnh lùng nói:

- Hoàng hậu sẽ không cho người có cơ hội công khai giết thị. Nhưng nếu âm thầm hành động thì cũng có thể giết được.

- Như vậy thì tất cả mọi người sẽ cho rằng Mân Sơn Kiếm Tông giúp ta giết thị.

Đinh Ninh lắc đầu:

- Ta muốn dùng thân phận đệ tử Bạch Dương Động công khai giết thị.

Thiệu Sát Nhân là tu hành giả am hiểu giết người nhất của Mân Sơn Kiếm Tông. Từ lời nói có thể giết của y ẩn chứa rất nhiều ý nghĩa. Câu nói rõ ràng dứt khoát của y biểu lộ một ý tứ nào đó, nhưng y lại không bác bỏ lời của Đinh Ninh, chỉ trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hoàng hậu không cho người cơ hội khiêu chiến và giết thị một cách công khai. Nhưng người có thể dồn ép, tới mức thị không còn nhịn được nữa.

- Ta muốn biết làm thế nào để thị không thể nhịn được.

Đinh Ninh lại hành lễ với Thiệu Sát Nhân thêm lần nữa.

Hắn thừa biết có thể Thiệu Sát Nhân không biết rõ, nhưng không có nghĩa là Mân Sơn Kiếm Tông không tìm ra được phương pháp.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 34: Chịu Đựng

- Nếu ta đã nói người có thể dồn ép đến mức ả không nhận được nữa, thì dĩ nhiên là có cách.

Thiệu Sát Nhân nhìn Đinh Ninh, thản nhiên nói:

- Nhưng ả đã Lục cảnh, còn người chỉ mới Tứ cảnh. Người làm sao khiến ta tin là người không phải đang hành động theo cảm tính? Nếu vất vả bức ép được ả tiếp nhận quyết đấu với người, nhưng người lại bị giết chết, thì ta không chỉ tổn thất một chút sức lực như vậy mà thôi.

Đối mặt với chất vấn của Thiệu Sát Nhân, Đinh Ninh chỉ vô cùng đơn giản là ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của gã, nói:

- Ta đã lĩnh ngộ được Tục Thiên Thần Quyết.

Cả người Thiệu Sát Nhân khẽ chấn động, đột nhiên ngẩng đầu.

Đinh Ninh bình thản nghênh đón ánh mắt không chút tin tưởng của gã, khẽ gật đầu.

Thiệu Sát Nhân nhíu mày, đột nhiên nở nụ cười:

- Đúng là một chuyện thú vị.

- Trước tiên, ta muốn giết ả cung nữ kia, sau đó nghĩ cách giết Lương Liên, cướp Đại Phù Thủy Lao. Nếu như mọi chuyện đều thuận lợi thì chúng ta có thể rời khỏi Trường Lăng. Kế hoạch của ta là vậy.

Trở về tiểu viện nơi sâu nhất trong Mặc Viên, Đinh Ninh không để Trương Tôn Thiên Tuyết đến tìm hản như thường lệ, mà đến thẳng bên ngoài phòng ngủ của nàng, nói:

- Giết ả cung nữ kia trọng yếu đến vậy sao?

Trương Tôn Thiên Tuyết không ra ngoài, chỉ có giọng nói trong trẻo và lạnh lùng vọng ra.

- Được Mân Sơn Kiếm Tông chú ý càng nhiều, thì những việc ta muốn làm càng thêm khó khăn hơn. Nếu muốn làm một vài chuyện tránh khỏi tai mắt của Mân Sơn Kiếm Tông, thì trước hết phải để họ thấy ta đủ cường đại đã.

- Muốn giết chết cung nữ kia trước khi Lương Liên rời khỏi Trường Lăng, ta không cảm thấy người có thể làm được.

- Không thể tưởng tượng được, thì sẽ không làm được. Chỉ cần ta có ý nghĩ như vậy, Mân Sơn Kiếm Tông nhất định sẽ làm vài chuyện gì đó cho ta. Bởi vì ta đã là đệ tử lĩnh ngộ được Tục Thiên Thần Quyết của Mân Sơn Kiếm Tông.

Đinh Ninh cúi đầu nhìn xuống dưới chân mình, nói tiếp:

- Cô đã đặt cược vào Dạ Sách Lãnh, đã cược thắng. Nhất định Dạ Sách Lãnh sẽ làm vài thứ gì đó. Nàng ta đã ở Trường Lăng lâu đến vậy, thì mấy thứ nàng ta làm, chắc chắn sẽ không tầm thường.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

- Ngoại trừ Dạ Sách Lãnh, chúng ta còn có Tạ gia. Tạ Trường Thắng và Tạ Nhu cũng sẽ giúp ta. . .

Đinh Ninh nói tiếp:

- Cho nên nghĩ kỹ lại, lần báo thù này sẽ nhanh hơn, sẽ có nhiều hi vọng hơn.

Nói xong câu này, không nghe thấy trong phòng vọng ra thanh âm gì nữa, Đinh Ninh bèn quay người rời đi.

Thật ra mấy chuyện này cũng chỉ là lời tán nhảm vô dụng giữa hãn và Trương Tôn Thiển Tuyết như những lần nói chuyện thường ngày mà thôi. Nhưng hôm nay hãn cố tình tìm Trương Tôn Thiển Tuyết nói mấy lời này, là vì cảm giác được tâm tình của nàng tựa như có chút sa sút.

Nói thế nào đi nữa, hãn vẫn hi vọng Trương Tôn Thiển Tuyết có thể vui vẻ lên một chút.

Chỉ là lúc này, phân tích mãi hãn cũng không biết lí do vì sao Trương Tôn Thiển Tuyết lại không vui.

Ngay khi hãn chuẩn bị quay người trở về phòng, thì giọng nói trong trẻo và lạnh lùng của Trương Tôn Thiển Tuyết lại vọng ra.

- Trước kia người tính toán không bỏ sót chuyện gì, là vì người đều làm từng bước một. Nhưng lần này chỉ vì quá mức lo lắng cho Lâm Chử Tửu trong Thủy Lao nên tâm tình người đã rối loạn. Năm đó hãn bại, là bại do tâm loạn, bại là do quá mức để tâm tới những người ở bên cạnh hãn....Nếu như người muốn báo thù thành công, cũng đừng dấn vào vết xe đổ của hãn.

Thân thể Đinh Ninh sửng lại.

Giọng nói của Trương Tôn Thiên Tuyết vẫn cứ vang lên bên tai hắn:

- Loại chuyện báo thù này, nhất định phải thật lãnh khốc. Nếu như năm đó hắn không hề để ý đến sinh tử của mấy người kia, mưu rồi hành động, như thế thì đã sớm báo được thù rồi. Nếu không muốn ta chết, thì không cần phải lo lắng chuyện sống chết của ta. Bây giờ như vậy, sau này cũng thế.

Đinh Ninh chậm rãi cúi đầu xuống, hắn không đáp lại gì cả, chỉ lặng yên trở về phòng ngủ của mình.

Cỗ xe ngựa của Giám Thiên Ti chậm rãi xuyên qua mấy ngõ phố trong Trường Lăng, nghênh đón rất nhiều ánh mắt kính sợ và phức tạp nhìn theo, cuối cùng dừng lại tại trước cửa viện của Dạ Sách Lãnh.

Bạch Sơn Thủy xuyên qua tiểu viện u tĩnh, cảm nhận được có tiếng động bên trong, gương mặt trong sáng chậm rãi nở một nụ cười mỉm.

Nàng không đi về phòng ngủ của mình, mà chậm chậm bước về phía nhà bếp.

Mở cửa nhà bếp ra, Dạ Sách Lãnh với một thân quần áo trắng đang ngồi lặng yên trước bếp lò.

- Tâm tình của ngươi hình như rất không tồi.

Dạ Sách Lãnh không quay đầu lại, thản nhiên nói.

Bạch Sơn Thủy mỉm cười, đáp:

- Thanh danh đại nghịch tuy vang dội, nhưng lại chỉ toàn độc lai độc vãng, không có lấy một chỗ dựa. Lần này không phải chỉ một mình đơn độc

giấy dựa, mà đột nhiên còn có thêm nhiều bằng hữu cùng đối nghịch với Nguyên Vũ và Trịnh Tụ như vậy, tâm tình ta tất nhiên không tệ.

Dạ Sách Lãnh cũng nở nụ cười. Nhìn nghiêng qua cũng thấy được cái lúm đồng tiền bên má nàng.

- Nhìn qua, tâm tình người cũng không tệ.

Bạch Sơn Thủy kéo chiếc ghế trúc bên cạnh đến ngồi xuống cạnh Dạ Sách Lãnh. Đột nhiên ngửi thấy mùi thuốc truyền ra từ trong ấm thuốc trên bếp lò. Gương mặt nàng chợt biến, lại có chút ghen ngào:

- Hoàng Tê Giác, Hải Lưu Ly, Ngao Long Đan... Trấn Hải Thảo... Sao người lại có thể có nhiều như vậy...

Dạ Sách Lãnh quay đầu, nhìn thấy Bạch Sơn Thủy biến sắc như vậy có chút đắc ý, lại nhìn thấy bộ ngực Bạch Sơn Thủy khẽ phập phồng, nhớ tới lời mình nói trong tiểu viện của Triệu Trảm khi mới trở về Trường Lăng, nàng nhin không được hé miệng cười trêu:

- Nữ tử hải ngoại có nhiều người ngực khủng. Tuy ta đã ở hải ngoại nhiều năm, nhưng so ra vẫn kém xa Bạch cung chủ.

Những lời này tựa như là một câu nói vô thường vô phạt, thế nhưng Bạch Sơn Thủy lại như đột nhiên hiểu ra, đôi mắt thanh tú khẽ nheo lại.

- Người đã tu hành ở hải ngoại nhiều năm, đấu thú giết giao, nhập hải kiếm được, có được nhiều Linh dược thế này sao lại không sử dụng?

Dạ Sách Lãnh kiêu ngạo cười cười, cũng không trả lời thẳng vào câu hỏi của Bạch Sơn Thủy, mà nói:

- Nếu tu hành quá nhanh, Trịnh Tụ làm sao yên tâm đối với ta được.

Vẻ mặt Bạch Sơn Thủy chợt nghiêm lại:

- Trước đây người ta nói Dạ Ti Thủ là thiên tài tu hành hiếm thấy ở Trường Lăng nhưng ta lại không cho là đúng, còn thầm nghĩ rằng đã đạt được chân truyền của “người đó” mà cảnh giới tu hành chẳng qua chỉ có vậy. Hôm nay mới hiểu, thì ra Dạ Ti Thủ cố tình khống chế tốc độ tu hành của mình lại.

Nhìn Bạch Sơn Thủy nghiêm túc như vậy, nhưng Dạ Ti Thủ lại không cho là đúng, chỉ lắc đầu:

- Thiên tài chân chính năm đó, ngoại trừ Nguyên Vũ và Trịnh Tụ, còn lại đã chết hết từ lâu rồi.

Lần này Bạch Sơn Thủy không đáp lại câu nói của nàng, chỉ cau mày lại, có chút cảm khái nói:

- Kiếm được nhiều linh dược tại hải ngoại như vậy, người lại không dùng đến. Lúc đó lại không có bất kỳ tin tức gì về Cửu Tử Tầm, “người nợ” cũng hoàn toàn biến mất trong tất cả cố sự của Đại Tần các người, vậy mà người vẫn có thể chịu đựng được...Đời ta rất hiếm khi bội phục ai, còn người đời đều nói Dạ Ti Thủ ngực nhỏ nên lòng dạ cũng nhỏ, nhưng ta lại thật lòng bội phục Dạ Ti Thủ.

- Kiểu như nắng hạn gặp mưa rào, một khi đã có tin tức, rồi sợ bản thân là người trong cuộc, tâm tình bị ảnh hưởng khiến mọi chuyện dễ xảy ra vấn đề. Tên thiếu niên quán rượu kia là truyền nhân của hắc, lại nói đến những chuyện thiếu niên đó bày mưu nghĩ kế làm ra, ta không tự chủ mà đặt cược mọi thứ lên người hắc.

Dạ Sách Lãnh nhìn ẩm thuốc đang sôi sục trên bếp lò, chậm rãi nói tiếp:

- Hôm nay người gặp hắc, lại không mang theo cái chấp niệm như ta, chắc hắc sẽ nhìn thấy vài thứ rõ ràng hơn so với ta. Người đừng ngại nói thẳng cho ta biết, ta làm như vậy có vấn đề gì hay không?

Bạch Sơn Thủy cười cười, nói:

- Ta giao Cô Sơn Kiếm Tàng cho hã. Người nói xem có vấn đề gì hay không?

Dạ Sách Lãnh giật mình.

- Người cảm thấy hài lòng với biểu hiện cẩn thận trước kia của hã, cho nên mới đem hết thầy đặt cược lên người hã.

Bạch Sơn Thủy nhìn Dạ Sách Lãnh, có chút ngạo nghễ đáp:

- Ta đặt cược tất cả lên người hã là vì nguyên nhân khác. Ta thấy tính tình hã chân thật, khi đạt được Cô Sơn Kiếm Tàng cũng không đặc biệt mừng rỡ mà lại càng thêm lo lắng thâm trầm. Cái loại lo lắng này là đến từ bản khoản cho an nguy của người khác.

Dạ Sách Lãnh đã trầm mặc một lát, nói:

- Sở dĩ hã thất bại, chỉ bởi vì chưa đủ lãnh khốc. Không nghĩ tới truyền nhân của hã cũng như vậy.

Bạch Sơn Thủy nhìn nàng một cái.

- Như thế thì tốt chứ sao.

Dạ Sách Lãnh lắc đầu, ánh mắt rơi xuống ngực nàng ta, không khỏi nghĩ thầm trong lòng, nữ tử này không chỉ có ngực lớn mà lòng dạ cũng rất lớn.

Dường như Bạch Sơn Thủy hiểu được ý tứ trong ánh mắt nàng bèn trừng mắt liếc nàng một cái, nói:

- Lo nấu thuốc của người cho tốt vào, nấu gần khô rồi, uống phí tâm huyết nhiều năm như vậy.

Đôi lời dịch giả (hoangtruc) về tên chương:

(*) Nguyên bản tên chương là "熬" (Ngao), từ này có lẽ mang 2 nghĩa:

1. "Chịu đựng": ý nói về sự nhẫn nhịn chịu đựng của Dạ Sách Lãnh trong bao nhiêu năm qua.

2. "Nấu": ý nói về chuyện Dạ Sách Lãnh đang nấu thuốc (một trong hai phân cảnh quan trọng của chương - trong lúc nấu thuốc, Dạ Sách Lãnh đối thoại rất nhiều với Bạch Sơn Thủy).

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 35: Tuyết Mân Sơn, Nồi Trong Lửa

Dịch giả: hoangtruc

Biên: Amschel

Bởi vì Mân Sơn rất cao nên có tại đây có tuyết.

Trong một tòa điện màu xanh nằm ngay giữa lẫn ranh phủ tuyết của ngọn núi, Tạ Trường Thắng đang quần một tấm mềm lông dày màu xanh tựa người bên cửa sổ. Hắn vừa duỗi cổ ra ngoài nhìn một tòa điện màu xanh thấp hơn và cả vùng sơn cốc ngoài kia, vừa không hài lòng mà lẩm bẩm:

- Nơi lạnh như vậy, chẳng lẽ các người không nghĩ nên có thêm một chậu than, còn để thêm vài miếng thịt dê lên trên hay sao?

Sau lưng hắn là một tu hành giả trung niên Mân Sơn Kiếm Tông đang đứng thẳng người. Vốn sắc mặt người này đã có chút bất thiện, nghe thấy nói vậy thì chuyển sang âm trầm thêm vài phần nữa, lạnh giọng đáp.

- Nếu như muốn thoải mái, dễ chịu thì ở chỗ này không chịu đi làm cái gì? Tổ chức kiếm hội bao nhiêu năm qua, những nhân tài thiếu niên tham gia còn khó trị liệu hơn so với người đều đã đi hết rồi. Chỉ còn người là viện cố mãi không chịu đi.

Tạ Trường Thắng quay đầu nhìn y, rất thản nhiên đáp lời:

- Thương thế của ta vẫn chưa tốt, nếu không ta còn ở đây làm gì?

- Viện cố thương thế chưa tốt, cố chấp ở lại Mân Sơn Kiếm Tông ta. Cả ngày hết nhìn đông đến nhìn tây, tìm kiếm xem thử có học trộm được cái gì hay không.

Tu Hành giả trung niên Mân Sơn Kiếm Tông lại cười lạnh nói tiếp:

- Người không thể lọt vào được mười hạng đầu trong Mân Sơn Kiếm Hội, lại cứ cứng đầu ở lại Mân Sơn Kiếm Tông ta, không thấy xấu hổ?

- Ta xấu hổ cái gì? Chẳng lẽ có ai thấy biểu hiện của ta trong Mân Sơn Kiếm Hội là rất mất mặt?

Tạ Trường Thăng quay đầu liếc nhìn người Tu Hành giả Mân Sơn Kiếm Tông này:

- Nếu như đã cảm thấy nơi này có lợi, có thể nghĩ ra được biện pháp ở lâu hơn một ngày nữa thì được gọi là có bản lĩnh.

Hai hàng lông mày của người trung niên này nhẹ cau lại, ánh mắt đầy tức giận. Nhưng còn chưa đợi y nói gì thì Tạ Trường Thăng đã đầy khinh thường nói tiếp:

- Người cũng không cần xen vào chuyện của người khác. Mấy người Cảnh Nhận bọn họ thừa hiểu tình huống của ta, nếu bọn họ muốn đuổi ta đi thì ta đã không còn ở đây từ lâu rồi. Ta còn có thể viện cố như vậy được sao?

Tu hành giả trung niên này chột ngẩn ngơ, cảm thấy Tạ Trường Thăng nói không phải không có lý.

Tuy nói Tạ Trường Thăng tựa như quá mức vô lại, thế nhưng Mân Sơn Kiếm Tông cũng không chính thức cho hẳn cơ hội học tập. Chuyện này dường như hoàn toàn không trái với quy củ của Mân Sơn Kiếm Tông.

Nghĩ đến điểm này, tu hành giả trung niên của Mân Sơn Kiếm Tông cảm thấy, có lẽ tông chủ Bách Lý Tố Tuyết có dụng ý sâu xa nào đó mới cho phép Tạ Trường Thăng ở chỗ này. Sau một lúc, vẻ âm trầm và tức giận trên mặt y đã nhanh chóng biến mất, thần sắc dần ôn hòa trở lại. Y thò tay lấy một phong thư từ trong ống tay áo ra, đưa cho Tạ Trường Thăng.

- Thư của ai?

- Của Đinh Ninh sư diệt đấy.

- Đinh Ninh?

Ánh mắt Tạ Trường Thăng chợt sáng ngời, dùng tốc độ nhanh nhất chộp lấy lá thư. Sau đó hần mở ra, nhưng chỉ vừa đảo mắt nhìn qua đã không nhìn được mà bật cười.

- Ta chỉ lo người không muốn. Nếu đã nói là muốn, vậy thì không phải đơn giản sao?

- Bút, giấy đến!

Tiếp theo, hần tiện tay cầm lá thư vung vẩy, rất hào khí quay qua vị tu hành giả trung niên của Mân Sơn Kiếm Tông này hô lớn.

Sắc mặt người tu hành giả trung niên này vừa mới có chút ôn hòa, lập tức chuyển sang khó coi. Nói gì thì nói, Tạ Trường Thăng là hậu bối, vậy mà dám sai sử y như với hạ nhân. Đối với một người cổ hủ như y mà nói thì đây quả thật chính là đại nghịch bất đạo.

- Trừng cái gì mà trừng. Đây cũng không phải là người làm giúp ta.

Tạ Trường Thăng nhìn thấy sắc mặt của y, nhưng lại bất mãn kêu lên:

- Là ta đang giúp đệ tử thiên tài Đinh Ninh của Mân Sơn Kiếm Tông các người làm việc đấy. Chẳng lẽ người không hiểu là Quan Trung Tạ gia

chúng ta đang dốc hết lực lượng toàn tộc ra giúp hần?

Người tu hành giả trung niên Mân Sơn Kiếm Tông này giật mình, sắc mặt khẽ run một cái. Sau đó y gật đầu làm lễ, tôn kính nói:

- Nói rất đúng, ta sẽ lập tức chuẩn bị giấy bút.

...

- Mặc kệ bên ngoài bình luận thế nào về tên thiếu niên Tạ gia này, nhưng xem ra tên thiếu niên này đối mặt với dạng người gì cũng sẽ không bị thua thiệt. Không hiểu là do tính cách trời sinh, hay là do di truyền của dòng họ Quan Trung Tạ gia nữa.

Đàm Thai Quan Kiếm đứng bất động bên cửa sổ của một tòa điện màu xanh đối diện với chỗ Tạ Trường Thăng. Gã nhin không được mà khe khẽ lắc đầu, nói ra.

Hai tòa điện cách nhau rất xa, ở giữa còn có mây trắng lượn lờ che phủ nhưng Đàm Thai Quan Kiếm lại nghe được rất rõ cuộc đối thoại giữa Tạ Trường Thăng và người tu hành giả trung niên kia.

- Chỉ là ngộ tính của tên thiếu niên Tạ gia này bình thường. Con đường tu hành sau này chỉ sợ khó mà đuổi theo được với mấy người kia.

Đàm Thai Quan Kiếm là một tu hành giả có tính tình cực kỳ cao thượng. nhưng chẳng biết tại sao lại thật sự rất có hảo cảm với cái tên thiếu niên có chút vô lại này, cho nên gã nhin không được lại khẽ thở dài một tiếng.

Đứng cạnh gã là một thiếu nữ mặc áo bào xanh, chính thị Tịnh Lưu Ly.

Nghe tiếng thở dài này, Tịnh Lưu Ly nhin gã rồi bình thản nói:

- Trường Lăng có trăm hạng người, cũng không phải chỉ có Tu Hành Giả biết sử dụng kiếm mới đạt được thành tựu.

Đàm Thai Quan Kiếm nhin không được bật cười, nói:

- Tâm nhìn cao hơn thì sẽ thấy khác hẳn. Thật sự người rất thích hợp với vị trí tông chủ trong tương lai.- Tiếp nhận vị trí tông chủ...

Hai đầu mày của Tịnh Lưu Ly khẽ nhăn lại, liếc nhìn Đàm Thai Quan Kiếm nói:

- Kỳ thật con không hiểu vì sao sư tôn rõ ràng còn đang trong thời kỳ đỉnh phong, lại cứ ôm lấy cái ý tưởng nhường chức vị tông chủ. Con không biết là người có ý gì.

Đàm Thai Quan Kiếm giật mình, chợt suy nghĩ đến xuất thần. Một lát sau gã mới cười khổ:

- Chỉ sợ không ai biết được trong lòng hãn đang có ý gì.

- Con định đi Mặc Viên.

Tịnh Lưu Ly thu lại ánh mắt đang nhìn về tòa điện màu xanh đối diện. Nàng xoay người lại, rồi chậm rãi lên tiếng.

Đàm Thai Quan Kiếm nhìn nàng kỳ quái:

- Người đi Mặc Viên làm gì?

- Nếu như hãn muốn ép cung nữ kia quyết đấu, lại còn viết thư cho Tạ Trường Thăng thì có nghĩa là hãn rất có lòng tin giết chết được cung nữ họ Dung. Hơn nữa cũng đã vạch nên kế hoạch.

Gương mặt như ngọc lưu ly của Tịnh Lưu Ly như được phản chiếu về lạnh lẽo của băng tuyết nơi vách núi này, mang theo thanh âm đầy cảm khái khó hình dung được nói tiếp:

- Ngay cả ta còn không nắm chắc tất thắng khi quyết đấu sinh tử với một cao thủ như cung nữ họ Dung kia. Mà một kẻ tu hành giả vừa mới bước vào Tứ cảnh lại nhanh chóng có lòng tin có thể giết chết được ả. Thực lực hăn nhảy vọt như vậy, thì quá trình này đối với ta mà nói, đều là những kinh nghiệm tu hành quý giá. Hơn nữa, hăn luôn cho ta cái cảm giác mọi giây phút đều đi trước ta, cấp cho ta một áp lực thật lớn như không cách nào vượt qua được. Ta phải đảm bảo trước khi hăn thành công ép được cung nữ họ Dung đồng ý quyết đấu, hăn thật sự có đủ năng lực giết chết ả.

Đàm Thai Quan Kiểm cẩn thận suy nghĩ một chút. Gã cảm thấy lời này của Tịnh Lưu Ly rất đúng.

....

Tại một nơi thanh lãnh sâu trong Mặc Viên, cũng là tiểu viện nơi Đinh Ninh và Trương Tôn Thiển Tuyết cư ngụ, mấy chuyện mà Đinh Ninh cố tình nói với Trương Tôn Thiển Tuyết lúc trước dường như cũng không làm thay đổi thứ gì cả. Cái không khí của tiểu viện vẫn đầy vẻ trầm muộn... Thậm chí trong ngày khô nóng của mùa hè này, còn có một tia hàn ý như có như không.

Bên trong viện chỉ có chút hàn ý như có như không, còn trong phòng ngủ của Trương Tôn Thiển Tuyết thì tựa như rét đậm.

Trên những tấm màn, mảnh cửa, bên phía trong của song cửa sổ, thậm chí cả trên vách tường đều kết một tầng sương lạnh dày đặc màu xanh đậm.

Một thanh trường kiếm màu xanh đen với vẻ thâm trầm đến cực điểm, hoàn toàn không giống như vật thuộc về nhân gian đang lơ lửng trước người Trương Tôn Thiển Tuyết.

Thanh kiếm này rét lạnh đến cực điểm. Từng đợt nguyên khí lạnh lẽo dày đặc tản ra bên ngoài thanh kiếm như những đám hỏa diễm màu xanh

đen đang không ngừng thiêu đốt trong không khí. Trong cảm giác của tu hành giả, mỗi sợi nguyên khí màu xanh đen này lại như chứa đựng lấy rất nhiều cái thế giới băng tuyết bên trong.

Đám nguyên khí lạnh lẽo dày đặc tựa như một đám lửa từ thanh trường kiếm xanh đen này lại tự động bay về phía thân thể Trường Tôn Thiên Tuyết. Khi đến gần người nàng, chúng lại ngưng kết thành những sợi tơ đen nhỏ.

Bên dưới đám tơ đen, là con Huyền Sương trùng đỏ thắm đang không ngừng há to miệng tham lam hấp lấy.

Trên người nó cũng bị một tầng băng dày đặc đông kết lại. Thân thể nó không ngừng run rẩy ớn lạnh, khiến người khác cảm giác như nó không cách nào chịu đựng được cái rét lạnh này, như muốn hoàn toàn bị đông cứng.

Nhưng trong cái rét lạnh như muốn đông cứng lại đó, bởi vì không ngừng bị khí tức sương lạnh dày đặc ngấm vào, thân thể của nó bắt đầu sinh ra những biến đổi rất nhỏ.

Màu đỏ thắm bóng loáng mềm mại trên người nó cũng dần bị nhuộm thành một màu xanh đen, dần dần trở nên thô ráp hơn. Trên cái đầu tròn vo của nó nhú lên hai cái điểm thật nhỏ. Cái điểm nhỏ xíu nhô lên đó mắt người thường không cách nào nhận ra được, nhưng trong cảm giác của Tu Hành giả như Trường Tôn Thiên Tuyết lại cực kỳ rõ ràng.

Cảm giác được sự biến hóa đó, tâm cảnh luôn lạnh lạnh của Trường Tôn Thiên Tuyết lại tự nhiên nảy sinh ra một tia vui vẻ.

Cửu U Minh Vương Kiếm là do Minh ngọc thu thập được trong vực sâu luyện chế thành. Mà Minh ngọc thì lại là tên của một loại nội đan Minh ngư trong vực sâu tích tụ lại. Mặc dù là tu hành giả như nàng, đạt được công

pháp phù hợp thì lúc bắt đầu dung luyện thanh kiếm này cũng không cách nào thừa nhận được, phải cần thêm Đinh Ninh song tu trợ giúp.

Sinh vật bình thường, kể cả những dị thú cường đại ở xứ lạnh khác đều khó có khả năng thừa nhận và hấp thu lấy nguyên khí của Cửu U Minh Vương Kiếm. Trừ phi bản thể của nó cũng ẩn chứa huyết mạch của Minh hàn nơi vực sâu, là đám sinh vật vốn đã sinh sống nơi vực sâu này.

Suy đoán này cùng với những suy đoán trước kia của nàng lại giống hệt nhau, có lẽ chính bản thân loại Huyền Sương trùng của Mân Sơn Kiếm Tông này cũng tới từ một loại vực sâu như vậy.

Bên trong Mân Sơn Kiếm Tông có vực sâu?

Hay Mân Sơn vẫn là núi cao?

Cái lạnh lẽo của Mân Sơn, là đến từ độ cao hay là từ hàn khí nơi vực sâu?

Bởi vì sự biến hóa mạnh mẽ của Huyền Sương trùng mà Trường Tôn Thiển Tuyết cảm thấy mừng rỡ, đồng thời trong đầu cũng nảy sinh ra vài khả năng.

...

Bên ngoài Trường Lăng, tại một nơi thôn quê với vài mái nhà tranh bên bờ Vị Hà.

Nơi đây là bãi bồi của con sông, có địa thế khá cao. Tuy hoàn toàn nằm bên ngoài Trường Lăng, thế nhưng đứng đây có thể nhìn thấy được toàn bộ hình dáng hùng vĩ của Trường Lăng và cả vùng giáp ranh của nó nữa.

Trong đó có một gian nhà tranh quay mặt về phía dòng nước. Trong gian nhà tranh có một cô gái nhỏ gầy, mặc áo vải đang nấu canh cá.

Rõ ràng chậu than đang nấu nồi canh không có nhiều củi đốt, nhưng lửa lại cháy rất mãnh liệt. Mỗi ngọn lửa bốc lên lại có hình góc cạnh tựa như từng thanh kiếm nhỏ vậy.

Trong cái tầm thường lại ẩn chứa lấy kiếm đạo chi ý cường đại. Nàng chính là Triệu Tứ.

Truyền nhân mạnh nhất của Triệu kiếm Lô, danh chấn thiên hạ, sau trận đánh trên sông Vị Hà ngày đó thì đã mất tung tích, vì vậy thế gian cũng ít bớt đi vài phần chú ý đến nàng.

Bởi vì nàng đã bị mất đi bản mệnh kiếm.

Bản mệnh kiếm hội tụ vô số bản mệnh nguyên khí của một tu hành giả, là vô số năm tháng bồi dưỡng mà thành. Bởi vì còn trọng yếu hơn cả hai cánh tay của tu hành giả, cho nên một khi bản mệnh kiếm bị đánh mất, cũng có nghĩa lực lượng cũng sẽ bị suy yếu đi vài phần.

Nhưng trong chớp mắt, Triệu Tứ đang yên lặng nấu cá chợt khẽ chấn động thân hình, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn trời.

Ngọn lửa trong chậu than trước mặt nàng chợt bùng lên hùng hực, bao phủ toàn bộ cái nồi sắt vào bên trong.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 36: Cuối Cùng Nàng Đã Đến Mặc Viên

Sau trận đánh tại Vị Hà, nàng đã sớm đoạn tuyệt liên hệ với Bản Mệnh Kiếm, có thể xem là Bản Mệnh Kiếm đã bị phá hủy, biến thành vụn thạch không biết đã rơi xuống nơi nào.

Nhưng mà trong sát na vừa qua, nàng đột nhiên cảm nhận được một tia Bản Mệnh Khí tức của bản thân.

Tu hành giả cùng vật Bản Mệnh của bản thân có một loại liên hệ kỳ diệu, trong nháy mắt vừa rồi, thân thể của nàng lại sinh ra đồng cảm với nguyên khí, do đó nàng đã cảm giác được Bản Mệnh Kiếm tồn tại.

Nhưng cảm giác này cũng chỉ tồn tại trong tích tắc đã bị nàng chặt đứt.

Mất đi Bản Mệnh Kiếm, lại sinh ra đồng cảm, chỉ có thể là Bản Mệnh Kiếm của nàng đã bị người khác khống chế.

Chỉ cần Bản Mệnh Kiếm bị người khác khống chế, thông qua sự liên hệ giữa nàng và nó rất có khả năng để cho người khống chế cảm giác được sự hiện hữu của nàng, thậm chí biết được đại khái vị trí của mình.

Vì vậy, dù khao khát với chuỗi Bản Mệnh Kiếm này một cách mãnh liệt không ngôn ngữ nào có thể hình dung, nhưng mà nàng vô cùng kiên quyết chặt đứt liên hệ giữa bản thân cùng với Bản Mệnh Kiếm.

Đừng nói là trảng sĩ đoạn tay, dù là vứt đi tính mạng, người Triệu Kiếm Lô cũng có dũng khí. Chẳng qua là đối với tu hành giả của Triệu Kiếm Lô,

kiếm chính là tính mạng. Bản thân đánh mất kiếm, chỉ cần nó còn tồn tại trên đời thì nhất định phải tự tay tìm về.

Trong nồi sắt dưới ngọn lửa hùng hực, nồi canh cá nháy mắt bị đốt khô, thịt cá bị nướng thành than đen, bốc lên mùi vị cực kỳ khó ngửi.

Nhưng mà Triệu Tứ thản nhiên như không ngửi thấy, chỉ quay mặt nhìn về Trường Lăng.

Trong phút giây ngắn ngủi vừa rồi, nàng có thể cảm giác được kiếm của mình ở tại Trường Lăng.

Sâu trong Hoàng Cung, ánh sáng tinh khiết từ trên giếng chiết xạ qua thủy tinh, vung vãi ra khắp nơi, chiếu rọi khắp ao Linh Liên, linh khí mịt mù, hoàn toàn không giống như là ở nhân gian.

Trước ao Linh Liên, một dung nhan hoàn mỹ dường như không thuộc về nhân gian này, sâu trong đôi mắt Trịnh Tự cũng sinh ra một quy luật chuyển động có khó thể hình dung, khiến cho những đóa Linh Liên trước người tựa hồ cũng sợ hãi.

Nàng nhíu lông mày lại rất sâu.

Trong nhận thức của nàng, chuôi kiếm của Triệu Kiếm Lô này vẫn đang phiêu đảng trong tình không vô tận, trước sau bị Tinh Hỏa trắng xanh bao bọc, bị cưỡng ép rèn luyện cùng cải biến.

Tiếp tục tu hành như thường ngày, nàng cũng không muốn thông qua thanh kiếm này truy tìm vị trí của Triệu Tứ.

Nàng cũng không muốn bất cứ kẻ nào biết được thanh kiếm này rơi vào trong tay mình, kể cả Triệu Tứ.

Triệu Tứ cũng phản ứng cực kỳ quyết đoán, cho nên nàng cũng không thể nào xác định chuỗi Bản Mệnh Kiếm này trong nháy mắt có sinh ra liên hệ với Triệu Tứ. Nhưng mà nàng lại cảm thấy có một chút cổ quái.

Tiếp tục tu hành, lần nữa nàng lại cảm giác được rõ ràng, có người tu luyện khí cơ tiếp xúc với thiên địa nguyên khí, đối với tu hành của nàng sinh ra một loại nhiễu loạn cực kỳ vi diệu.

Tục Thiên Thần Quyết trước giờ luôn luôn là công pháp mạnh mẽ nhất, thần bí nhất của Mân Sơn Kiếm Tông. Nàng chỉ biết là Tục Thiên Thần Quyết cực kỳ mạnh mẽ, nhưng lại không biết Tục Thiên Thần Quyết rốt cuộc có nội dung gì, hơn nữa tại trong tiềm thức của tu hành giả, Tục Thiên Thần Quyết cực kỳ khó lĩnh ngộ, cho nên nàng căn bản chưa từng chưa từng đem biến hóa như thế mà suy tưởng đến tên thiếu niên quán rượu kia.

Nàng chỉ là mơ hồ cảm thấy, Trường Lăng xuất hiện kẻ tu luyện một môn công pháp cực kỳ đặc biệt. Mà tên tu hành giả này làm cho nàng cực kỳ không vui.

.....

Một phong thư từ Mân Sơn Kiếm Tông truyền ra, rơi vào trong một gian phòng của hội quán Quan Trung tại Trường Lăng.

Lão chương quỳ sau khi nhìn thoáng qua một chút liền không do dự lấy bút giấy ghi chép nhiệt tình, lưu loát. Một gã phụ tá nhìn gã chương quỳ như thế có chút không hiểu nổi, nhíu mày hỏi:

- Phong thư này của thiếu gia sự tình cực kỳ trọng đại, chẳng lẽ ngay cả lão gia người cũng không cần hỏi qua sao?

Lão chương quỳ này làm việc cực kỳ trầm ổn, cũng không vội vã trả lời, chậm chậm tiến hành đóng dấu, sau đó lấy ra mấy tấm thiệp mời màu hồng.

Nhìn qua mấy tấm thiếp mời màu hồng này bị đốt cháy sơ sơ một góc, tên phụ tá này triệt để biến sắc, ngay cả âm thanh cũng có chút cải biến.

- Chưởng quầy, người làm cái này là....

- Lão gia đã đặc biệt thông báo từ trước, chuyện của Đinh Ninh thiếu gia chính là sự tình trọng yếu nhất của Tạ gia, vì vậy ý của thiếu gia kỳ thật không có gì ảnh hưởng cả.

Lão chưởng quầy ra hiệu cho tên phụ tá này tiếp tục mài mực, đồng thời nói ra:

- Đây là ý tứ của lão gia, lão gia cũng Tạ gia đều thiếu nợ ân tình của hân.

Tên phụ tá này ngẩn ngơ.

Nhưng mà lão chưởng quầy này lại không nhịn được ngẩng đầu nở nụ cười:

- Thiếu gia tại Mân Sơn Kiếm Hội dù chưa có lọt vào mười thứ hạng đầu, nhưng mà lại cùng với Thẩm thiếu gia liên hợp đánh bại được vị trí đệ nhất trong Tài Tuấn Sách, hơn nữa cho đến bây giờ vẫn còn có thể ở lại Mân Sơn Kiếm Tông, đại tiểu thư còn được lọt vào mười thứ hạng đầu. Điều này bao nhiêu năm rồi chúng ta không có làm được? Trước đây có thể tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông học tập, có kẻ nào không phải là đệ tử môn hầu hoặc là thế hệ con cháu của đại tướng?”

Ngừng một chút, lão chưởng quầy này lại càng thêm kiêu ngạo, càng thêm vui vẻ:

- Lần Mân Sơn Kiếm Hội này, có người nào của Quan Trung là không nở mày nở mặt? Lần này Tạ gia thỉnh cầu bọn hân giúp đỡ, bọn họ ai không giúp?

Tên phụ tá này hít sâu một hơi, còn muốn nói tiếp cái gì, nhưng mà lão chường quỳ nhìn hẳn một cái thâm ý, âm thanh chậm rãi nói:

- Sinh ý đều có tròn có khuyết, dù là thua thiệt lợi ích thì cuối cùng vẫn là muốn mặt mũi, thanh danh, là người có thể nuôi dưỡng bao nhiêu người. Có ân tất báo đều không thể nào làm được thì sinh ý sao có thể dài lâu, sao phải để trong lòng nhất thời được hay mất?

- Người nói đúng!

Tên trợ tá lập tức tỉnh ngộ, cung kính khom người hành lễ, rồi tiếp tục mài mực.

.....

Một chiếc xe ngựa có mái vòm như là một chiếc dù che màu đen đang chậm rãi đi tới ngõ phố của Trường Lăng, hướng Mặc Viên của Chu gia.

Nhìn chiếc xe ngựa này, dù là vài quan viên thân mặc hắc y chịu trách nhiệm cảnh giới của Giám Thiên Ti đều có chút không thể hiểu được, vì sao lấy thân phận của Dạ Ti Thủ như vậy, trong mấy ngày gần gũi lại phải đến Mặc Viên tận hai lần?

Xe ngựa màu đen này dừng lại cách cổng lớn của Mặc Viên chừng mười trượng.

Một gã quan viên mặc hắc y có chút anh tuấn của Giám Thiên Ti bước nhanh đến bên cạnh xe ngựa, hướng xe ngựa khom người hành lễ thật sâu, dùng thanh âm thật trầm thấp mà cực kỳ nhanh bẩm báo:

- Cách đây nửa canh giờ, Quan Trung Tà gia phát tiêu vĩ tín* đến tất cả đại thương hội của Quan Trung xin giúp đỡ, thỉnh cầu tất cả đại thương hội của Quan Trung trợ giúp thu mua hai loại dược vật là Thiên Ma La cùng Lang Độc Hoa. Thiên Ma La làm cho tinh thần của tu hành giả phấn chấn,

trong thời gian ngắn khiến cho khí huyết của tu hành giả lưu thông nhưng số lượng lớn thì dễ dẫn tới ảo giác. Lang Độc Hoa là vật chứa hỏa khí, ăn vào sẽ dẫn tới khí huyết quá mạnh mẽ, rất dễ sinh ra đau nhức, trong ngoài đều suy yếu.

*Tiêu vĩ tín, một phong thư tín mà đốt đi một góc, ở đây chỉ một cách truyền tin của Quan Trung Tạ gia, thể hiện mức độ quan trọng của nội dung bên trong – Dịch giả Amschel.

- Ta không muốn nghe những lời nói nhảm.

Trong xe ngựa vang lên âm thanh lãnh đạm mà ẩn chứa uy thế cường đại.

- Người hăn phải biết là ta muốn biết cái gì.

Tên quan viên trẻ tuổi của Giám Thiên Ti lập tức toát đầy mồ hôi, càng thêm kính cẩn nói: - -

- Điều tra ra được là do Tạ Trường Thăng từ trong Mân Sơn Kiếm Tông truyền thư ra, nguyên nhân sâu xa bên trong còn đang tiếp tục suy xét.

- Đi đi.

Trong xe ngựa phun ra hai chữ đơn giản dị thường.

Xe ngựa màu đen tiếp tục hướng về phía cổng chính của Mặc Viên, mà tên quan viên trẻ tuổi này như được đại xá, cuối đầu nhanh chóng rời đi.

Không có ai ngăn trở.

Thiệu Sát Nhân đang ngồi trên ghế trúc ngay cả mí mắt đều không có nháy một cái.

Xe ngựa màu đen xuyên qua mảnh vườn bên ngoài, tiếp cận tiểu viện của Đình Ninh, rèm xe im lặng đẩy ra bên ngoài.

Dạ Sách Lãnh đang mặc một bộ áo trắng, yên tĩnh ngồi ở trước xe, nàng nhìn Mặc Viên yên tĩnh trước mặt mà trong ánh mắt dâng lên cảm khái vô hạn.

Dù chỉ là một truyền nhân, nhưng chung quy là vẫn muốn gặp lại!

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 37: Đơn Giản

Trong sân, Đinh Ninh đang đứng trước cánh cửa nhỏ chờ nàng.

Thế gian này khó hiểu nhất là nhân tâm.

Mùa hè năm trước, mưa to như rót, Đinh Ninh đứng từ rất xa nhìn nàng một cái, cùng ngày ấy, cùng chứng kiến Triệu Trảm chết đi, nàng vẫn lộ ra dáng vẻ nàng cùng cái Trường Lăng này không hợp, nhưng mà hắn vẫn không dám xác định lòng nàng hiện đang hướng về ai.

Cho đến khi Bạch Sơn Thủy mang theo khí tức của nàng đến đây.

Dạ Sách Lãnh rất nhanh thấy được dáng vẻ đang mặc thanh sam của tên thiếu niên kia, hắn đang đứng trước cái cửa nhỏ trong sân.

Nàng cứ ngỡ rằng mình sẽ rất kích động, hoặc là xúc động. Nhưng mà nàng phát hiện ra tâm tình của mình lại rất bình tĩnh.

Nở nụ cười hơi tự giấu một cái, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền xinh xắn.

Chờ đợi quá lâu, việc báo thù này đã trở thành tính mạng của bản thân nàng, tựa hồ cùng người khác không có bao nhiêu liên quan.

Hơn nữa dù là thành công hay không thì cũng không cách nào thay đổi được những chuyện đã xảy ra.

Báo thù chỉ vì khoái ý.

Mà khoái ý đến từ tâm ý cùng quá trình báo thù của bản thân, đến từ chính những sự việc mà bản thân muốn làm, không liên quan gì đến kết quả.

Nhìn Dạ Sách Lãnh đi xuống xe ngựa, thần sắc điềm tĩnh đang chậm chậm đi tới, tâm cảnh của Đinh Ninh cũng bỗng nhiên trở nên bình tĩnh hơn.

Hắn cảm nhận được khoái ý của nàng, cảm nhận được nàng không thẹn với lương tâm.

Hắn liền nghĩ đến những việc tiếp theo mình nên làm, dù kết quả như thế nào thì cuối cùng cũng không thẹn với lương tâm.

Nhìn nàng một bộ y phục trắng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp không còn chút ngây ngô, Đinh Ninh không nhịn được cười rộ lên.

“Xin chào! Người khỏe không.”

Dạ Sách Lãnh cũng nở nụ cười.

Hai câu nói cực kỳ đơn giản, nhưng mà lại bao gồm tất cả tâm tình phong phú của nàng.

Sau đó nàng lại không nói thêm bất kỳ một câu nói nhảm nào, chỉ nhìn Đinh Ninh với giọng điệu như nói chuyện bình thường hỏi: “Nửa canh giờ trước, Quan Trung Tà gia phát tiêu vĩ tín*, gửi đến toàn bộ các thị tộc phú hào của Quan Trung cùng với những tu hành giả từ Quan Trung, nhờ thu thập hai loại dược vật là Lang Độc Hoa và Thiên Ma La, đây là bút tích của người..... người muốn làm gì?”

*Tiêu vĩ tín, Một phong thư tín mà đốt đi một góc, ở đây chỉ một cách truyền tin của Quan Trung thể hiện sự quan trọng của nội dung bên trong – Dịch giả Amschel.

Đinh Ninh nhìn nàng, cũng dùng một loại giọng điệu bình thản nói thẳng: “Ta muốn giết tên cung nữ kia!”

Dạ Sách Lãnh không có kinh ngạc, nở nụ cười càng thêm sáng lạn hơn một chút: “Làm sao để giết?”

Đinh Ninh nói: “Ta muốn bức nàng đáp ứng cùng ta quyết đấu. Mân Sơn Kiếm Tông sẽ giúp ta nghĩ biện pháp, có Giám Thiên Ti hỗ trợ, chuyện này đơn giản hơn rất nhiều.”

Dạ Sách Lãnh không có suy nghĩ thêm, chỉ mỉm cười nói: “Việc này rất đơn giản, cung nữ cũng là người, nàng cũng có tình lang.”

“Người biết?” Đinh Ninh có chút kinh ngạc.

Dạ Sách Lãnh nhìn hắn một cái, “Dung cũng nữ cũng không phải là một tiểu nhân vật bình thường, ta biết cũng không có gì kỳ lạ.”

“Vậy càng đơn giản!”

Đinh Ninh cười cười, tựa như giảng giải một việc rất nhỏ, không có bao nhiêu ý nghĩa mà nói: “Ta có Cửu Tử Tầm, còn có Tục Thiên Thần Quyết. Thiên Ma La cũng Lang Độc Hoa có thể làm cho ngũ khí của ta càng tràn đầy hơn nữa, lấy Cửu Tử Tầm hành công có thể làm cho tốc độ tu hành của ta rất nhanh, sẽ không bị hai loại dược vật này gây hại, mà Tục Thiên Thần Quyết có thể bảo dưỡng thân thể, tiêu trừ tác dụng phụ của Cửu Tử Tầm.”

“Tục Thiên Thần Quyết là công pháp bổ sung hoàn mỹ cho Cửu Tử Tầm, vì vậy người nhất định phải tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông....” Dạ Sách Lãnh nghĩ đến người kia, năm đấy một mực muốn tiến vào Mân Sơn Kiếm Tông nhưng thủy chung lại bị cự tuyệt tại ngoài sơn môn, nhịn không được mà nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng cũng cảm thán không thôi.

“Hơn nữa tại Bạch Dương Động ta còn lấy được một môn công pháp có thể che giấu.” Đinh Ninh cũng cảm khái nói: “Tục Thiên Thần Quyết quá mức thần bí, bên ngoài không có ai biết được Tục Thiên Thần Quyết là công pháp như thế nào, mà Mân Sơn Kiếm Tông dù có kinh ngạc trước tốc độ tu hành của ta thì cũng chỉ cho rằng ta vô tình lấy được Trảm Tam Thi Vô Ngã Bản Mệnh Nguyên Thần Kinh tại Bạch Dương Động”

“Không giết người thì thôi, đã giết thì trực tiếp giết người của Trịnh Tự, hơn mười năm trước cho đến nay, tại Trường Lăng này chỉ có nàng nghĩ đến việc muốn giết ai, nhưng mà không có ai dám giết người của nàng.” Dạ Sách Lãnh cười cười nói: “Tiếp theo thì sao?”

“Tiếp theo giết Lương Liên, sau đó cướp Đại Phù Thủy Lao.” Đinh Ninh nhìn nàng, thu lại dáng vẻ tươi cười, cực kỳ nghiêm túc mà nói ra: “Sau đó chúng ta ly khai Trường Lăng.”

“Sau đó chúng ta vào Bát Cảnh.”

“Sau đó chúng ta lại đánh giết trở lại.”

Đinh Ninh ngẩng đầu, hai mắt sáng ngời nhìn nàng, cuối cùng chậm rãi nói: “Đây chính là toàn bộ kế hoạch của ta!”

Dạ Sách Lãnh nở nụ cười lạnh, nói: “Kế hoạch nghe thật tốt đẹp!”

“Hi vọng thật sự tốt đẹp!”

“Hi vọng thật sự tốt đẹp!”

Dạ Sách Lãnh tươi cười lặp lại những lời này một lần nữa, sau đó từ trong tay áo móc ra một cái bình ngọc màu trắng.

Cái bình ngọc trắng này còn mang theo hơi ấm của cơ thể nàng, bên trong đầy dung dịch thuốc màu vàng đen, nhìn qua sền sệt như muốn ngưng

động lại.

“Kế hoạch của người cùng ta tương hợp.”

Nhìn Đinh Ninh, mang theo một chút thỏa mãn, chậm rãi lên tiếng: “Có Tạ gia làm những chuyện này để che giấu, cũng không có người nghĩ đến tu vi của người vì sao đột nhiên lại tăng mạnh có liên quan đến ta.”

“Dù sao người nhắm vào ta so với nhắm vào người nhiều hơn nhiều.”

Dừng một chút, Dạ Sách Lãnh nhìn Đinh Ninh nói tiếp: “Ta sẽ tận lực giảm đi việc giúp đỡ người, bởi vì chỉ cần ta làm một vài chuyện thì có thể sẽ lưu lại dấu vết, có khả năng sẽ phát hiện ra mối liên hệ giữa ta và người.”

Đinh Ninh trầm mặc một chút rồi nói: “Ta hiểu rồi!”

“Vây tạm biệt!” Dạ Sách Lãnh nở nụ cười, quay lưng đi về phía xe ngựa màu đen cách đó không xa, mặc dù là nhìn một bên, cũng có thể thấy rõ ràng hai cái má lúm đồng tiền xinh đẹp trên gương mặt nàng.

“Tạm biệt!”

Đinh Ninh nhìn bóng lưng của nàng, khẽ giọng nói ra hai chữ này.

Nàng không có hỏi hẩn chuyện truyền thừa, từ khi nào đạt được, hẩn cũng không có hỏi nàng vì sao năm đó không có xuất hiện tại địa phương đã định.

Mọi thứ chung quy lại đều có nguyên nhân, những việc đã qua đã không còn trọng yếu, quan trọng là....bạn hẩn hy vọng tương lai có thể tốt đẹp.

Hẩn cầm bình ngọc màu trắng phát ra ánh sáng rất nhỏ nhưng lại khá nặng trong lòng bàn tay, đi trở về phòng của mình.

Sau đó đơn giản dị thường cầm lọ thuốc đổ hết vào trong miệng.

Trong cơ thể của hắc vang lên một tiếng nổ.

Dung dịch thuốc này tựa như vô số ngôi sao ở trong thân thể hắc bay vụt ra, mang theo lực lượng kinh khủng.

Nhưng mà cùng lúc đó, trong cơ thể hắc tuôn ra vô số tiểu tằm, hướng về những ngôi sao này.

Vô số dung dịch thuốc như những ngôi sao không ngừng bị cắn nuốt, sau đó những con tằm này phun ra một lượng ngũ khí kinh người, đưa vào kinh mạch của hắc, tập trung tại Khí Hải của hắc, ngưng tụ lại thành chân nguyên.

Tinh thần, ý niệm của hắc tựa như cùng chân nguyên kết hợp, cả hai tựa hồ như muốn dần dần hòa thành một thể, trong chân nguyên cũng bắt đầu có tinh thần lóng lánh.

Với một tốc độ kinh người, tu vi của hắc đang không ngừng tăng lên.

Lấy tốc độ như vậy, chỉ sợ thời gian không đến một ngày đêm hắc có thể từ tu vi mới bước vào Tứ Cảnh không lâu trực tiếp đạt tới Tứ Cảnh trung phẩm như thế giới Tu Hành Giả vẫn nói.

Hơn nữa Đinh Ninh bây giờ cũng có thể khẳng định, lúc qua Tứ Cảnh trung phẩm, những ngôi sao được khí kia trong cơ thể hắc vẫn còn tồn tại một số lượng lớn.

Tu vi tăng lên đơn giản như vậy, thật sự quá đơn giản.

Nhưng mà đây là do Dạ Sách Lãnh tu hành tại hải ngoại hơn mười năm sinh tử đánh đấm, trong mưa gió bão bùng tích mà lũy ra.

Nói đơn giản, sao có thể đơn giản?

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 38: Thiếu Nữ Học Tập Báo Thù

Thời gian dần dần trôi qua, ngay đêm biến ảo, Trường Lăng đã vào thời tiết nóng bức nhất.

Sâu trong Mặc Viên, một tiểu viện yên tĩnh, rõ ràng là ban ngày, nhưng mà lại có vô số ngôi sao tỏa ra ánh sáng, hoặc nói là khoảng cách thiên địa nguyên khí rơi xuống nơi đây khó có thể hình dung được, bị một loại lực lượng vô hình ngưng tụ lại thành tinh hoa sền sệt, mắt thường khó có thể nhìn được, cuối cùng theo một ít lộ tuyến cố định liên tục lấy tốc độ dừng mãnh tiến vào thân thể Đinh Ninh.

Trên người Đinh Ninh tản ra nhiệt khí cuộn cuộn, rất giống như Thánh Nhân trong truyền thuyết, ở sau lưng tạo thành đám mây ngũ sắc.

Da thịt của hắn dường như biến thành ngọc thạch, tản ra một loại ánh sáng mượt mà.

Cuối cùng làm cho người khác kinh hãi bất an đó là trong thân thể của hắn truyền ra vô số thanh âm sần sật, tựa như có vô số tiểu tằm đang nhai nuốt lá dâu.

Thiên địa nguyên khí từ bốn phía trong trời đất hòa nhập vào trong cơ thể hắn, ban đầu lổm đổm hỗn tạp đã triệt để cùng chân nguyên của hắn hòa làm một thể, chân nguyên lưu động trong cơ thể hắn tựa như một dạng dịch thể, óng ánh chảy xuôi trong kinh mạch.

Chân nguyên càng mạnh mẽ hơn nữa đang tiếp tục cải biến thân thể của hân, cải biến luôn cả cảm giác.

Trên thực tế cũng không phải là lực lượng tinh thần vô hình trong thời gian ngắn được tăng cường, mà là do phạm vi thu nạp nguyên khí mở rộng, giống như một người cầm bó đuốc đi trong bóng đêm, bó đuốc trên tay càng ngày càng sáng thì hân càng có thể nhìn đến địa phương xa hơn.

Trông thấy chính là biết.

Nguyên bản đối với thiên địa nguyên khí ngoài thân, chân nguyên có chút bài xích, bắt đầu dung hợp hoàn mỹ, thu vào trong cơ thể là chân chính vượt qua Tứ Cảnh trung phẩm.

Chân nguyên mạnh mẽ hơn một chút, phù văn bên trong không khí có thể tồn tại lâu hơn một chút, dựa vào ý niệm có thể điều động được chân nguyên chảy xuôi trong phù văn, khu động kiếm khí vận hành, điều này chính là tiến thêm một bước, Ngũ Cảnh.

Từ khi mới vào Tứ Cảnh rồi đạt tới Tứ Cảnh trung phẩm, nhòm ngó sang Ngũ Cảnh đối với tu hành giả bình thường mà nói, có lẽ tiêu tốn thời gian là mấy năm, thậm chí là nửa đời, nhưng mà Đinh Ninh hoàn thành quá trình này chỉ dùng một phần mấy con số đó.

.....

Tại trong thành đầy ắp tiếng ve, một thiếu nữ mặc áo trắng đeo trường kiếm, từ đường phố đối diện Mặc Viên chậm rãi đi tới.

Thân thể của nàng rất nhẹ, giống như là mèo đi trên đường, không có bất kỳ âm thanh nào, vì vậy cũng không có làm cho bao nhiêu người chú ý!

Nhưng mà Thiệu Sát Nhân đang xếp bằng trên chiếu lại lập tức ngẩng đầu lên, tràn đầy kinh ngạc.

Thiếu nữ từ phía xa xa hướng Thiệu Sát Nhân gật đầu hành lễ, sau đó đi qua cánh cửa lớn đang mở của Mặc Viên, trực tiếp đi vào phía trong Mặc Viên.

Tu vi cùng tuổi tác của nàng tự nhiên không thể nào vượt qua Thiệu Sát Nhân, rõ ràng là hậu bối của Thiệu Sát Nhân.

Toàn bộ Trường Lăng, ở trước mặt Thiệu Sát Nhân mà thiếu nữ này có khí độ như thế, chỉ có thể là Mân Sơn Kiếm Tông tông chủ đời kế tiếp Tịnh Lưu Ly, trước đây là một trong hai quái vật của Trường Lăng.

Bởi vì đối phương là người mà sư tôn cực kỳ coi trọng, vả lại chính bản thân cũng cực kỳ tôn kính đối phương, vì vậy lúc đến gần tiểu viện, Tịnh Lưu Ly mới phóng thích ra một ít khí tức mà bình thường sẽ không phát ra.

Một chút gió mát dâng lên trước người nàng, trong không trung nắng ráo sáng sủa bỗng xuất hiện rất nhiều hơi lạnh trong suốt, giống như những giọt nước thật nhỏ, phản chiếu cùng chiết xạ ánh mặt trời, tạo thành một đạo cầu vồng nho nhỏ mà xinh đẹp.

Đình Ninh sớm đã cảm giác được nàng đến, nhưng lúc nàng phóng thích ra khí tức của mình, hắc mới đẩy cửa phòng đi ra khỏi tiểu viện, nghênh đón người thiếu nữ này, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì nàng chính là Mân Sơn Kiếm Tông kế nhiệm tông chủ.

Nhìn Đình Ninh xuất hiện trong tầm mắt, khuôn mặt rạng rỡ mang theo một chút kiêu ngạo, nhưng mà vẫn khiến người ta cảm thấy nàng phải là như thế, Tịnh Lưu Ly gật đầu làm lễ.

Đình Ninh khom người hoàn lễ, hỏi:

- Vì sao người lại tới đây?

- Có tin đi liền có hồi âm, bằng hữu của người Ta Trường Thắng chuẩn bị một ít gì đó cùng hồi âm cho người, ta tiện đường mang tới!

Tịnh Lưu Ly nhìn Đinh Ninh, tiếp tục nói:

- Đồng thời ta cũng đến học tập người!

Đinh Ninh khẽ giật mình, nhin không được cười lớn, nói:

- Ta có tư cách gì có thể cho người học tập?

Tịnh Lưu Ly liếc nhìn Đinh Ninh, nghiêm túc nói:

- Ta có thể không có bốn sự lớn như thế, chỉ hao phí chừng đầy thời gian từ lúc mới vào Tứ Cảnh liền đạt tới Tứ Cảnh trung phẩm.

Gương mặt Đinh Ninh lập tức nghiêm túc lại, lông mày cau lên:

- Người tu tập công pháp gì mà ngay cả tu vi tiến cảnh chân thật cũng có thể cảm giác được?

Tịnh Lưu Ly cũng không có cố kỵ nói thẳng:

- Ta tu chính là Hàn Sơn Tuyệt.

Đinh Ninh chột nhứ mày, nhưng mà hắn còn chưa kịp lên tiếng, Tịnh Lưu Ly đã bổ sung một câu:

- Kiếm của ta là Ánh Tuyết Kiếm.

Nếu là người khác chắc sẽ không hiểu hai câu này có ý gì, nhưng mà Đinh Ninh lại rất rõ ràng.

- Có thể nhìn thấu cảnh giới chân thật của người khác thì đó chính là tiên cơ.

Hắn liếc nhìn Tịnh Lưu Ly bình tĩnh nói.

- Thật ra ngoài trừ tu vi, ta còn muốn học tập người một vài điều.

Tịnh Lưu Ly nhìn Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Sư tôn cho rằng ta còn quá mức đơn thuần, quá mức đơn thuần thì chưa thể nào đảm nhiệm vị trí tông chủ.

Nhìn Tịnh Lưu Ly mang khí độ nhất phái tông chủ, cùng mang theo vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt nói rằng mình đơn thuần, Đinh Ninh không nhìn được bật cười.

- Có gì buồn cười cơ chứ.

Tịnh Lưu Ly nhú mày, nghiêm túc nói tiếp:

- Ví dụ như chuyện giết cung nữ họ Dung này, ta muốn học tập người.....Mân Sơn Kiếm Tông có một tên nghịch đồ, Mân Sơn Kiếm Tông ta rất muốn thanh lý môn hộ, nhưng mà hắn một mực ở trong triều đảm nhiệm quan tước, cực kỳ được coi trọng, nếu là trực tiếp giết hắn, sư tôn ta không thể nào ăn nói với Nguyên Vũ Hoàng Đế, hơn nữa tên kia rất vô liêm sỉ, ru rú trong nhà, không chấp nhận bất cứ lời mời quyết đấu của tu hành giả nào. Ta nghĩ dù là có công khai ước chiến, hắn cũng sẽ không đồng ý. Ta muốn giết hắn, tình hình cũng giống như người muốn giết tên cung nữ kia. Thiệu sư thúc cho người một cái đề nghị, mà người cảm thấy cái đề nghị kia có thể thực hiện được ngay lập tức, cực kỳ có lòng tin là làm được, vì vậy ta muốn theo người học tập, muốn xem người làm như thế nào?

Nhìn người thiếu nữ chăm chú và nghiêm túc này Đinh Ninh không khỏi trầm mặc.

Mân Sơn Kiếm Tông kể nhiệm tông chủ được Bách Lý Tố Tuyết giao phó cho thiếu nữ này, người gánh chịu có thừa dũng cảm thường thường càng có nhiều tinh thần hy sinh.

- Đây là thư của Tạ Trường Thắng, hẳn có nhờ ta mang ít đồ cho người.

Tịnh Lưu Ly tiện tay đem đồ vật trong tay áo lấy ra đưa cho Đinh Ninh, đồng thời có chút trào phúng:

- Tạ gia vì người mà ngay cả tiêu vĩ tín cũng đã phát ra, như vậy đồ vật hẳn cho người có lẽ không có tác dụng gì.

Đồ vật giao cho Đinh Ninh rất đơn giản, một phong thư bình thường, một viên minh châu phát ra ánh sáng đỏ như lửa, một cái vỏ sò màu vàng chạm trổ hình cái tiểu ấn.

Đinh Ninh bình tĩnh mở thư ra xem.

Chữ viết trên trong rất cầu thả, nhưng mà người viết rõ ràng dùng sức rất mạnh, rất vui mừng, nét bút đưa đi vô cùng nhanh, in hẳn ra cả phía sau mảnh giấy.

Phía trên viết cũng cực kỳ đơn giản:

- Chuyện người nói ta đã an bài xong xuôi. Cần tiền làm việc người chỉ cần cầm ấn của ta đến bất kỳ một thương hội nào của Tạ gia để lấy tiền. Nếu bọn hắc keo kiệt, người trực tiếp đem viên Dạ Hỏa Minh Châu này của ta ra thế chấp, đây là thứ tổ mẫu để lại cho ta, bọn hắc sẽ dùng số tiền lớn để mua về.

Đinh Ninh cũng không có ý che đậy, Tịnh Lưu Ly cũng không có ý lảng tránh, cho nên nàng có thể thấy rõ trên trang giấy này viết cái gì, nàng nhìn thấy liền có chút cười cợt xem thường mà nói:

- Thương nhân giàu có quần áo lụa là chính là thương nhân giàu có quần áo lụa là, lúc nào cũng tản ra khí tức tiền tài.

Đinh Ninh cũng không có trực tiếp đáp lại những lời này, chỉ bình tĩnh nhìn nàng một cái mà nói:

- Người hân là đã nghe qua chuyện Trường Lăng lập trụ trước đây?

Tịnh Lưu Ly nhú mày nói:

- Cái gì mà Trường Lăng lập trụ?

- Ngay cả người cũng không có nghe qua, rất nhiều sự tình đáng được tôn kính tựa hồ đã bị mai một rồi.

Đinh Ninh lắc đầu, nhìn bầu trời Trường Lăng xa xa, chậm rãi nói:

- Ngày xưa Thương đại nhân phế bỏ luật lệ cũ, cách tân, hầu như những điều hân nói không có ai tin, hân liền tìm một cái cây cột gỗ cực kỳ dễ dựng thẳng lên, treo giải thưởng một ngàn vàng cho bất kỳ ai có thể dựng thẳng được cái cột gỗ kia. Ban đầu không có ai tin, cảm thấy cái này có cạm bẫy gì, về sau có người đi thử, nhẹ nhàng dựng được cây cột này đứng thẳng lên, Thương đại nhân lập tức thưởng ngàn vàng. Sau đó ai cũng biết Thương đại nhân nói là làm, như vậy luật lệ mới mới có thể phổ biến xuống cực kỳ nhanh.

Tịnh Lưu Ly sắc mặt dần dần nghiêm túc, không có lên tiếng.

Đinh Ninh nhìn nàng một cái, nói tiếp:

- Chuyện này ở dưới một cái góc độ khác, có thể hiểu là trọng thưởng xuống dưới ắt có dũng phu, hơn nữa tu hành giả chúng ta cũng không thêm để ý tiền tài, kỳ thật rất nhiều người ở Trường Lăng lại để trong lòng chuyện tiền tài sinh hoạt.

Tịnh Lưu Ly khẽ giãn lông mày ra.

- Vì vậy, ý của người là tiền tài rất hữu dụng.....một người biết cách sử dụng tiền tài, thì đó cũng là một loại năng lực?

Đinh Ninh gật nhẹ đầu cười nói:

- Tạ Trường Thăng chính là ví dụ tốt nhất, hắn coi trọng tiền tài nhất, cũng đồng thời tiền tài là thứ mà hắn không có coi trọng nhất, tiêu tiền như nước. Nhưng mà hắn đạt được rất nhiều thứ, ví dụ như sự trợ giúp của người khác, ví dụ như môn khách, bằng hữu....

Tịnh Lưu Ly nghĩ đến bộ dạng kẻ mặt dày mày dạn ở lại Mân Sơn Kiếm Tông kia, trong lòng khó mà sinh ra được chút hảo cảm.

Ánh mắt nàng hơi trầm xuống nói:

- Vì thế, số lượng lớn tiền tài rất hữu dụng cho việc đối phó với tên cung nữ kia của người?

Đinh Ninh hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, thành thật nói:

- Mọi thứ đã sáng sàng!

Tịnh Lưu Ly ánh mắt híp lại, trong đồng tử bắn ra hai luồng hào quang như thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ.

- Vậy người chuẩn bị làm như thế nào?

Đinh Ninh quay đầu nhìn về phía bức tường cao lớn của Mặc Viên bị hắn phá đi, bên kia hiện đã có rất nhiều người sinh sống, họ đều là hàng xóm láng giềng ở hẻm Ngô Đồng chuyển đến.

Lộ ra chút thổ bĩ nhưng rất chân thực chậm rãi nói:

- Cả đời người, điều cơ bản nhất vẫn là ăn, uống, ở, mặc các thứ.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 39: Hắc Ở Trên Lầu Ngắm Phong Cảnh

Tịnh Lưu Ly có chút khó hiểu, nhưng nghĩ đến Đinh Ninh sẽ làm mấy chuyện này trước mắt mình nên cũng không phải suy nghĩ thêm nhiều, chậm rãi cất tiếng nói:

- Tuy rằng không biết người cùng Tạ gia qua lại như thế nào, nhưng mà e rằng Tạ Trường Thắng sợ Tạ gia không muốn cho ra quá nhiều tiền tài là lo lắng vô cớ rồi. Tạ gia Tiêu vĩ tín tương đương với thư báo ân, muốn tất cả những người Quan Trung từng thụ qua ân huệ của Tạ gia hết lòng tương trợ, như vậy sao có thể keo kiệt tiền tài.

- Suy nghĩ nhiều là suy nghĩ nhiều, ít ra hắc đem tình bạn hữu so với bất cứ thứ gì đều trọng yếu hơn.

Đinh Ninh nhìn viên Dạ Hỏa Minh Châu trong tay, rất nghiêm túc nói ra:

- Cái này chính là một trong những phẩm chất sáng giá nhất của hắc.

Tịnh Lưu Ly nhú mày, nghĩ đến biểu hiện của hắc từ lúc Mân Sơn Kiếm Hội cho đến bây giờ, cảm thấy tựa như Đinh Ninh nói cũng không phải không có đạo lý.

Đinh Ninh cười một cách khó hiểu, nhìn Tịnh Lưu Ly mặc bộ y phục màu trắng cực kỳ bình thường hỏi:

- Người vì sao không mặc y phục của Mân Sơn Kiếm Tông?

- Thông qua y phục của Mân Sơn Kiếm Tông, người ta rất dễ dàng đoán ra được ta là ai. Không phải bởi vì tu vi của ta, mà bởi vì thân phận của ta nên không có mấy kẻ dám trêu vào. Làm việc mà bị người ta nhìn chòng chọc thì cũng không tiện.

Tịnh Lưu Ly nhìn thoáng qua Đinh Ninh, nói:

- Hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu thực tế, cũng không có ai ngại có quá nhiều.

Đinh Ninh lại nở nụ cười,

- Tại một nơi như Trường Lăng này, muốn gây phiền toái cùng chiến đấu cũng không đơn giản, chỉ cần đến lúc đó người không hiềm ta lợi dụng người là được.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày, khuôn mặt nghiêm túc hẳn lên:

- Nếu như muốn theo người học tập, trong thời gian này ta tất nhiên là học trò của người. Người muốn ta làm cái gì, ta sẽ làm.

Đinh Ninh suy nghĩ một chút, nói:

- Bảo người hỗ trợ đào đất trồng hoa cũng được?

Tịnh Lưu Ly nhìn hẳn một cái, rất dứt khoát mà hỏi:

- Muốn đào ở đâu, trồng hoa gì?

Đinh Ninh nhìn nàng nở nụ cười,

- Người đeo kiếm vẫn làm cho người khác chú ý, quá mức sắc bén, kiếm cũng thu lại.

Quá mức tùy tính thì hoàn toàn sẽ không khiến người khác chú ý.

Không người nào nghĩ tới thiên tài được Mân Sơn Kiếm Tông cực kỳ coi trọng, Tịnh Lưu Ly lại đi vào Trường Lăng mà không có một chiếc xe ngựa, không có một gã sư trưởng đi cùng.

.....

Tất cả mọi người, nhất là trong tư liệu của các đại nhân vật thật sự, Tịnh Lưu Ly luôn luôn có Đàm Thai Quan Kiếm – người xuất kiếm nhanh nhất Mân Sơn Kiếm Tông đi bên cạnh.

Theo bọn hắn, Đàm Thai Quan Kiếm luôn luôn đi bên cạnh Tịnh Lưu Ly cũng không phải là dạy bảo, mà mục đích chính là bảo hộ.

Tịnh Lưu Ly bản thân lại có thủ đoạn ẩn nấp hành tung.

Vì vậy, dù cho Dung cung nữ có tai mắt khắp cả Trường Lăng cũng không biết rằng Tịnh Lưu Ly đã đi ra khỏi Mân Sơn Kiếm Tông, lẻ loi một mình đi vào Mặc Viên của Chu gia.

.....

Cung nữ họ Dung thông thường sinh hoạt cũng không đơn điệu như những cung nữ bình thường khác, từ một ý nào đó mà nói, nàng giống như là một cái bóng của hoàng hậu Trịnh Tự, một cái ý chí chạy khắp Trường Lăng.

Nàng cần thường xuyên ra vào Hoàng Cung, thậm chí có lúc nàng phải đi quận Giao Đông xử lý một chút công việc bí mật, vì vậy thường ngày nàng cũng không có ở trong cung. Nàng thường xuyên cư trú trong ngõ hẻm Nam Thiên La, trong cái ngõ nhỏ đó phần lớn cũng là gia quyến của những người trong nội cung.

Đình viện của nàng cũng không lớn, nhưng mà nằm tại vị trí tốt nhất của cái hẻm này, trên đình viện của nàng có một dòng nước, mà chỗ đình viện

của nàng chính là nơi đầu nguồn hình thành một cái dòng suối thanh tịnh.

Thị nữ hầu hạ của nàng đã theo nàng mấy năm, vì vậy hiểu rất rõ ràng sở thích của người quý nhân trong nội cung này, biết rõ người quý nhân trong nội cung này mỗi sáng sớm rất thích băng ẩm, vì vậy lúc sáng sớm khô ráo của mùa hạ sẽ đi lấy ít nước suối thật trong làm canh giải nhiệt hạt sen hoặc đậu xanh, thêm vào chút ít vụn băng để ướp lạnh.

Trong những ngày mùa hè, sau khi rửa mặt lúc sáng sớm rồi uống một chén canh ngâm băng, ăn một ít rau xanh cùng trái cây, điều này đã trở thành thói quen rất nhiều năm nay của cung nữ họ Dung.

Thói quen lâu ngày dần dần biến thành một điều gì đó tự nhiên.

Lúc sáng sớm mặt trời còn chưa mọc, cung nữ họ Dung cẩn thận rửa mặt, sau đó đi vào đình viện, ngồi trong nội viện phủ đầy cây nho, mở cái tráo trúc* đã được đặt lại từ trước lên. Cầm cái chén canh đậu xanh, lông mày nàng không tự giác được nhăn lên.

*Tráo - cái lồng bàn

Không đợi nàng mở miệng, một thị nữ bên cạnh đã hạ thấp giọng nói khó khăn nói ra:

- Thật sự là trùng hợp, phòng băng của nhà Lý Ký phía Nam đã đóng cửa, mà phòng băng xa hơn ở phía Thành Tây lượng băng dự trữ đã bán hết sạch, vì vậy vụn băng để ướp lạnh cái này nhất thời không tìm ra được.

Thói quen đã hình thành bị phá vỡ tất nhiên sẽ khiến tâm tình người ta không được tốt, huống chi cung nữ họ Dung hiểu rất rõ một cái phòng trữ băng đủ để cung cấp cho rất nhiều phú hộ sử dụng trong suốt mùa hè đã bán hết là khái niệm như thế nào.

Cái này quá dễ làm cho người ta liên tưởng tới Tiêu vĩ tín của Quan Trung Tà gia đã phát ra.

- Vung tiền như rác chỉ để cho ta không uống được một chén canh đậu xanh ướp lạnh?

Chậm rãi bưng chén canh đậu xanh lên uống, trên gương mặt trắng sáng như sứ của nàng không có một chút tức giận, ngược lại khóe miệng của nàng lại xuất hiện một chút tươi cười cùng trào phúng.

- Suy nghĩ của những Quan Trung hào khách này thật là thú vị.

Một chén canh đậu xanh ướp lạnh bất quá cũng chỉ làm cho nàng không vui một chút, xem ra cũng không thể nào ảnh hưởng được cái gì, nhưng mà đúng lúc nàng đang châm biếm nói ra, bưng chén canh lên chuẩn bị uống một hơi, nàng hơi nhích mũi một chút, lông mày lập tức nhíu lại.

- Là cái gì mà thú vị như vậy?

Thị nữ bên cạnh nàng theo bản năng mà bịt kín miệng mũi, chán ghét lẫn buồn bực nói ra.

Cái ngõ hẻm này trước đây rất thanh tịnh, bây giờ cũng mơ hồ phát ra tiếng chửi rủa khó chịu, rất nhiều âm thanh mở cửa mà ra.

Cung nữ họ Dung là một tu hành giả cường đại, cho nên nàng căn bản cũng không cần đi ngoài mà vẫn biết ngoài đó xảy ra chuyện gì.

Một vài đoàn xe ngựa thồ đi ngang qua phụ cận cái hẻm.

Mà vài đoàn xe ngựa thồ này lại vừa vặn đi ngay đầu hướng gió.

Đoàn ngựa thồ này cũng chỉ là vận chuyển một ít hàng hóa bình thường, chỉ là thời tiết quá nóng, trên người những con ngựa này tản ra mùi vị cực kỳ khó ngửi.

Mùi tanh tươi càng nhiều hơn nữa đến từ chính túi phân sau lưng mỗi con ngựa.

Trong túi phân kia có một ít phân ngựa tỏa ra mùi vị làm cho mấy trái nho trên giàn đang sinh trưởng bị hun đến mức muốn lên men, làm cho người ta cảm giác trên người phát ra mùi vị cơm nhão bị thiu.

Nàng còn nghe thêm được tiếng quát mắng vang lên, ánh mắt hơi trầm xuống, sắc mặt dần dần trở nên khó coi.

Những người đẩy cửa ra bên ngoài thương lượng cùng đoàn xe ngựa thồ cũng không có đạt được bất cứ kết quả gì.

Bởi vì đoàn ngựa thồ kia làm việc hoàn toàn đúng, không có bất cứ vấn đề gì. Mặc dù là những túi phân kia tỏa ra mùi vị tanh tươi nhưng mà đó là đồ vật thiết yếu khi đi trong thành, túi phân treo ở sau mỗi con ngựa làm cho những con ngựa này đi trong đường phố không có rơi vãi phân ngựa ra ngoài.

Tuyến đường mà đoàn ngựa thồ đi qua cũng là con đường mà họ có quyền được đi, cư dân xung quanh ngõ hẻm muốn cản trở đoàn ngựa thồ đi tiếp thì thật không có chút đạo lý nào.

Nhưng mấu chốt chính là, nơi đây bình thường không có đoàn ngựa thồ đi qua, hơn nữa lại đứng ở nơi đây ngay vào giờ phút này.

Quan trọng hơn nữa là những cái con ngựa kia thải ra phân và nước tiểu hết sức tanh tươi, chứng tỏ rằng chúng đã được ăn một loại cỏ đặc thù nào đó.

Có thể càn rỡ trực tiếp mua hết một căn phòng dự trữ bằng thì tất nhiên có khả năng khiến cho đoàn ngựa thồ này đi trái đường mà vòng qua nơi đây.

Mấy cái này chẳng qua cũng chỉ là một chút thủ đoạn vô sỉ nhỏ nòi, ảnh hưởng cũng chỉ là một chút tâm tình của nàng, nhưng mà Tạ gia vừa phát ra tiêu vĩ tín không lâu liền xuất hiện chuyện như thế, như vậy rõ ràng hết thảy mọi thứ chỉ để nhắm vào nàng.

Trầm mặc một vài giây, nàng ngẩng đầu lên quát bảo mấy tên thị nữ đang chuẩn bị chạy ra cửa lý luận với đoàn ngựa thồ kia, đồng thời cho người chuẩn bị xe.

Nếu như hoàng hậu chính miệng ân chuẩn cho nàng an toàn, vì vậy nàng biết rằng chỉ cần mình không đáp ứng quyết chiến cùng Đinh Ninh thì không cần cân nhắc chuyện an toàn của bản thân.

Nàng hiểu rất rõ những người Quan Trung này nếu đã vô sỉ thì có vô số thủ đoạn mà nàng không thể nào nghĩ tới.

Dù là có giải quyết phiền toái trước mắt thì sẽ có thêm nhiều phiền toái mới.

Nếu không muốn cho nàng yên ổn ở nhà dùng điểm tâm thì chỉ cần đổi một chỗ khác là được.

Trường Lăng lớn như vậy, chẳng lẽ những hào khách Quan Trung này có thể dùng đoàn ngựa thồ lấp hết?

Nàng đi ra ngoài sân nhỏ, leo lên xe ngựa.

Không có phát sinh điều gì ngoài ý muốn, xe ngựa nhanh chóng ly khai cái hẻm nhỏ hơi thôi ngút trời này, bắt đầu hướng về một cái hẻm nhỏ u tĩnh, vắng vẻ.

Trong cái hẻm nhỏ này có rất nhiều tiểu điểm có thức ăn hết sức thanh cao cùng tao nhã.

Nhưng mà nàng ở trong chiếc xe ngựa này còn chưa kịp lái vào hẻm, một gã một nam tử mặc áo ngắn, nhìn qua rất hào phóng, đi qua từng cái cửa hàng, đồng thời thanh toán cho lão bản mỗi cửa hàng một khoản tiền tương đương mấy ngày doanh thu, muốn những cái cửa hàng này đóng cửa, không buôn bán.

Một vài khách nhân đang dùng cơm trong cửa hàng cũng nhận được một khoản bồi thường kha khá đều vui sướng rời đi.

Chỉ có một người duy nhất không vui chính là cung nữ họ Dung này.

Lúc xe ngựa nàng tiến vào cái hẻm này, trong hẻm đã trở nên u tĩnh, hầu như tất cả các cửa hàng đều đã đóng cửa.

Nàng giống như một trận ôn dịch.

Tất cả những nơi nàng đến như là biến thành một khu vực chết.

Ánh nắng đã bắt đầu lan tỏa, nóng muốn trêu ngươi.

Xa phu bắt đầu rối rắm, không biết làm như thế nào, nàng trầm mặc một chút rồi nói:

- Đi Hỉ Sáo Lâu.

Hỉ thượng mi sao (**), Hỉ Sáo Lâu là một trong những tửu lâu nổi tiếng nhất Trường Lăng, hơn nữa tửu lâu này còn thuộc về quận Giao Đông.

Nàng không tin những người Quan Trung này có cách khiến nàng không thể nào ở trong tòa tửu lâu này yên tĩnh ăn uống.

Xa phu rất quen thuộc chỗ tửu lâu này, xe ngựa tựa hồ cũng trở nên mau lẹ hơn một chút, thành thạo tiến đến một cây cầu đá cách tửu lâu không xa, bánh xe hơi hơi nhảy lên, tựa như muốn bay lên.

Nhưng mà vào lúc này, cung nữ họ Dung đã khôi phục lại vẻ mặt bình thường bỗng nhiên ngẩng đầu.

Nàng nghe được rất nhiều tiếng vó ngựa.

Những nơi trước đây nàng đến giống như là ôn dịch lướt qua, trở thành một con phố chết, nhưng lúc này nàng đi đến thì bỗng nhiên đường phố lại hết sức náo nhiệt.

Nhiều ngõ nhỏ xung quanh xuất hiện rất nhiều đoàn ngựa thồ.

Những đoàn ngựa thồ này tựa hồ cũng rất gấp, ai cũng vội vã giành đường.

Vì thế mà trong khoảng thời ngắn, xung quanh xe ngựa của nàng trở nên chật chội như nêm.

Vố số tiếng ồn ào ầm ĩ theo đoàn ngựa thồ vang lên.

Sau đuôi mỗi một con ngựa đều mang theo một túi phân, từ trong ấy tãn ra một tảng tuyết xông lên người.

Nàng giống như đang đặt mình trong một đồng phân.

Nhưng cũng vào lúc này, nàng tựa như cảm ứng được điều gì, dọc theo khe ở trên bức rèm của xe ngựa nhìn ra ngoài.

Chỗ đó chính là Hỉ Sáo Lâu.

Trước lan can trên lầu cao, một gã thiếu niên mặc thanh y bình thường đang đứng đăm nhiên nhìn nàng như đang ngắm phong cảnh, trong tay còn bưng một chén canh đậu xanh ướp lạnh, bên ngoài chén còn đọng lại đầy những giọt nước.

Chú thích:

** Hỉ thượng mi sao – Ở Tàu Khựa (Việt Nam cũng có), chim Hỉ Thước (Hay còn gọi là chim khách, còn có tên là Bồ Các ở miền Bắc, Ác Là ở miền Nam Việt Nam) được xem như là loài chim mang đến điềm lành, người ta cho rằng loài chim này có thể biết trước được sự việc, chim Hỉ Thước “喜鵲”, chữ đầu tiên là “喜” (Hỉ) có nghĩa là tốt lành, hạnh phúc. Còn các nhánh của hoa Mai là “梅梢” nghe giống giống như là đuôi lông mày “眉梢”. Như vậy, sự kết hợp này mang ý nghĩa như là “thật vui mừng khi biết được một điều tốt lành” – Hỉ thượng mi sao – Nhường mày vui mừng.

Cụm từ này xuất phát từ một trong những trong những ý nghĩa của loài hoa Mai với phong thủy, nếu bạn đọc có hứng thú tìm hiểu thêm thì google search cụm từ “Chim Ác Là & hoa Mai phong thủy”. Có rất nhiều điều thú vị đấy nhé! – Dịch giả Amschel.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 40: Giết Con Mèo Kia

Hầu hết những thanh niên tài tuấn ở Trường Lăng đều không dám dùng loại tư thái từ trên nhìn xuống như thế này để nhìn nàng, càng không cần phải nói cái chén kia là băng ẩm.

Vì vậy, người thiếu niên này chỉ có thể là Đinh Ninh.

Dung cung nữ hơi nheo mắt lại, chỉ nhìn trong mấy hơi thở sau đó liền đi xuống xe.

Nàng là một tu hành giả cường đại, đoàn ngựa thồ hỗn loạn xung quanh xe cũng không thể nào có khả năng ngăn cản nàng đi về phía trước.

Nàng giống như là nhàn nhã dạo chơi, nhưng mà lại giống như một làn gió mát di chuyển qua, người không dính một hạt bụi, rất dễ dàng từ trong đoàn ngựa thồ hỗn loạn mà đi ra, hướng về phía Hỉ Sáo Lâu.

Có lẽ là cố ý hiển lộ tu vi, bên ngoài thân thể của nàng thậm chí còn xuất hiện một đoàn ánh sáng óng ánh, không chỉ có mùi hôi thối dơ bẩn, ngay cả hơi nóng cũng bị ngăn cách ở bên ngoài.

Không có người ngăn cản, nàng đi lên lầu, đi thẳng đến phía sau Đinh Ninh.

Chỗ cao có gió, hơn nữa sau khi nàng ly khai, cái đoàn ngựa thồ kia cũng chậm rãi tản đi, cho nên ở đây không còn chút mùi hôi nào.

Đinh Ninh nhất thời cũng không có quay người lại, ánh mắt của nàng trước tiên rơi vào trên lưng Đinh Ninh, tiếp theo đó rơi vào trên chén băng ẩm mà Đinh Ninh đang cầm trên tay.

Khóe miệng của nàng nổi lên một chút cười lạnh mĩa mai, âm thanh chậm rãi nói:

- Quả nhiên là một chén canh đậu xanh ướp lạnh.

Đinh Ninh không có nhìn nàng, chậm rãi uống cạn chén canh đậu trong tay, sau đó buông lỏng cho cái chén trên tay rơi xuống lầu, phát ra một tiếng vỡ vụn thanh thúy.

Lúc cung nữ họ Dung hơi nhíu lông mày lại, hắt xoay người lại, nhìn người cung nữ này nói:

- Dù là Hỉ Sáo Lâu làm thì mùi vị cũng chẳng có gì đặc biệt.

Trên mặt người cung nữ này cũng không có gì là tức giận, ánh mắt cũng bình tĩnh nhìn Đinh Ninh nói:

- Nếu chỉ là muốn hả giận thì cũng không cần phải phí công như vậy, nếu chỉ là muốn tạ lỗi, ta có thể vĩnh viễn không bao giờ uống loại canh đậu xanh ướp lạnh này.

- Người cũng đã chết rồi thì xin lỗi còn có tác dụng gì?

Đinh Ninh nhìn nàng lắc đầu, thản nhiên nói:

- Ta không giống với Trương Nghi sư huynh, ta tương đối thực tế. Cái gọi là phong quang đều phải để cho người ta thấy được mới chính thức gọi là phong quang, chung quy lại cũng chỉ là muốn cho lão nhân kia vui vẻ. Hiện tại chôn cất có lớn lao phong quang thì cũng có ý nghĩa gì?

- Lão đầu cả đời dễ dàng nhượng bộ, dễ dàng tha thứ, tâm nguyện cuối cùng cũng chỉ là được xem hết kiếm hội. Nhưng mà chút thời gian cuối cùng này của hắn cũng bị người tàn nhẫn cướp đoạt....người chỉ là một tên cung nữ a.

Đinh Ninh cười cười, nhìn cung nữ họ Dung này chân thật mà nói:

- Người cảm thấy rằng ta chỉ muốn hả giận thôi sao?

Dung cung nữ ánh mắt lạnh lùng “người chỉ là một tên cung nữ”, câu nói đó tại Mân Sơn Kiếm Hội nàng đã nghe Đinh Ninh nói qua, nhưng mà lần này nghe Đinh Ninh nói lại, trong lòng nàng lại mang một cảm thụ khác.

- Người muốn bức ta và người quyết đấu, sau đó giết chết ta?

Nàng trầm mặc một lát, sau đó ngẩng đầu bình tĩnh mà lạnh lùng nhìn Đinh Ninh nói:

- Ta sẽ không đáp ứng yêu cầu quyết đấu của người!

- Cũng không phải là ta cảm thấy người có đủ thực lực giết được ta, mà là ta sẽ không vi phạm ý chỉ của hoàng hậu nương nương.

Dung cung nữ chậm rãi nói tiếp:

- Bây giờ, sau Mân Sơn Kiếm Hội, người đã chứng minh được mình đủ tư cách cùng An Bảo Thạch và Tịnh Lưu Ly sánh vai là thiên tài, tương lai chính là nhân tài trụ cột của Đại Tần vương triều ta, vì vậy, dù bây giờ ta có đủ năng lực giết chết người nhưng ta cũng không ra tay. Chỉ cần hoàng hậu nương nương yêu thích người, ta liền không tiếp nhận yêu cầu quyết đấu của người.

Đinh Ninh cười nói:

- Ta nghe nói người có nuôi một con mèo, màu lông của nó hơi xanh, thập phần quý hiếm, hơn nữa còn cực kỳ nhu thuận.

- Chỉ là vật ngoài thân mà thôi, nếu người thích, hôm nay ta sẽ cho người đem đến Mặc Viên, mặc người xử trí.

Dung cung nữ lạnh lùng cười rộ lên, lắc đầu mà nói:

- Người làm những thứ này đối với ta không có tác dụng gì, ta có thể ở trong cung, dù là ở trong cung một thời gian rất dài.....Chung quy lại, những thủ đoạn này của người cũng không thể nào sử dụng được trong hoàng cung, hơn nữa những đại tộc Quan Trung này cũng không thể nào giúp đỡ người một cách không giới hạn được.

Đinh Ninh thu lại dáng vẻ tươi cười, nhìn nàng mà nói:

- Điểm cuối cùng người làm cho người ta sinh ra chán ghét đó chính là quá mức tự đại, mặc dù là miệng nói xin lỗi nhưng mà lại không có bất kỳ một chút thành ý nào. Coi như là cho người thêm một cơ hội, chắc hẳn người cũng sẽ làm chuyện tương tự. Không giết người thì trong lòng ta sẽ không thoải mái, đại sư huynh của ta bị các người bức đi cũng không vui sướng, sư đệ Thẩm Dịch của ta cũng cũng không vui sướng

Ánh mắt cung nữ họ Dung cũng lạnh đi mấy phần, nhưng mà nàng chưa kịp nói thêm gì nữa thì trên đường phố cách đó không xa bỗng nhiên phát ra một tiếng quát mãnh liệt, tiếp theo liền vang lên tiếng vó ngựa như sấm.

Nàng vừa đảo mắt qua, một con tuần mã đã phát cuồng, dọc theo đường phố mà chạy tới như điên. Rầm một tiếng, con tuần mã đã phát cuồng này đâm sầm con ngựa kéo xe ở phía trước đầu xe của người cung nữ họ Dung này, hai con ngựa đụng vào nhau, cả hai con máu tươi vung ra, óc văng đầy đất.

Người phu xe của cung nữ họ Dung này hoảng sợ biến sắc, phát ra một tiếng kêu sợ hãi, cả người thiếu chút nữa bị hất văng từ đầu xe bay ra ngoài, mà người cưỡi trên con tuấn mã phát cuồng kia sau khi trở mình rơi xuống đất liền khom người thi lễ với người phu xe một cái áy náy nói:

- Ngựa bị hoảng sợ, thế cho nên mới dẫn tới cái tai họa này, cái này....ta bồi thường.

Điều này cũng không thể nào là trùng hợp ngoài ý muốn.

Đình Ninh cũng không có dấu diếm chút nào, thấy cái cảnh máu tươi lẫn óc vung vãi khắp nơi mà hắn vẫn bình tĩnh nhìn người cung nữ này nói:

- Chúng ta không thể thống khoái thì cũng không cho người thống khoái, chỉ cần người một ngày không cùng ta quyết đấu, chuyện như thế này lúc nào cũng có thể phát sinh, người ở Trường Lăng này muốn thay xe ngựa cũng không thể, chỉ có thể tự thân mà đi bộ về hoàng cung.

- Cũng may là đường không có quá xa.

Họ Dung cung nữ ánh mắt triệt để băng lạnh, nói:

- Thì ra nguyên nhân cuối cùng khiến người không có thoải mái chính là chuyện Trương Nghi ly khai. Người phải hiểu rằng, tại Trường Lăng, bất cứ tu hành giả nào cũng phải nghe theo ý chỉ của toàn bộ vương triều Đại Tần, các người là con dân của Đại Tần. Các người dù có tu hành trở nên cường đại thì cũng phải biết là vì ai mà dốc sức, nếu không, cho dù thiên phú tu hành có cao hơn nữa cũng chỉ tự tìm đường chết.

- Người còn tự đề cao bản thân mình quá.

Vẫn dùng một dáng vẻ muốn bức người ta nổi điên nhìn cung nữ họ Dung, Đình Ninh chậm rãi lên tiếng:

- Người chẳng qua chỉ là một tên cung nữ, hầu hết mọi người tại Trường Lăng này đều cho rằng ta muốn khiêu chiến người hoàn toàn là có lý do.

- Ta ở Trường Lăng mấy chục năm, trải qua vô số chuyện, có ngọn gió nào, có cơn sóng nào mà chưa từng gặp qua. Ngược lại là ta muốn xem người có cách gì có thể bức ta tiếp nhận khiêu chiến. Hơn nữa người đã muốn gây phiền toái cho ta, ta đương nhiên cũng sẽ tìm người gây chuyện, đây là chuyện hết sức công bằng.

Họ Dung cung nữ không cần phải nhiều lời nữa, quay người ly khai.

- Xem ra ả hoàn toàn không có e ngại sự uy hiếp của người.

Lúc hình dáng của cung nữ họ Dung từ từ đi bộ trên đường dài tiêu thất, Tịnh Lưu Ly một thân mặc áo tơ trắng bình thường xuất hiện sau lưng Đinh Ninh, nhìn hướng cung nữ họ Dung biến mất nghiêm túc nói.

Đinh Ninh gật đầu nhẹ, nói:

- Chỉ một ít thủ đoạn như thế tất nhiên không có khả năng làm cho ả e ngại, nhưng mà theo thời gian dần dần qua, tâm tình của ả sẽ thay đổi, bắt đầu xoắn xuýt, không bằng sớm đáp ứng cùng ta quyết đấu, loại xoắn xuýt này cộng với phần nộ rất dễ dàng làm cho tâm tình của ả bất định.

Tịnh Lưu Ly có chút khó hiểu, trầm ngâm nói:

- Vì cái gì mà tâm tình của ả sẽ biến hóa, xoắn xuýt không bằng sớm đáp ứng cùng người quyết đấu?

Đinh Ninh nở nụ cười, nói:

- Bởi vì ả phát hiện tu vi của ta đang không ngừng tăng lên, tăng tiến càng ngày càng mạnh.

Ánh mắt Tịnh Lưu Ly sụp xuống, nàng đã hiểu được ý tứ của Đinh Ninh.

Đình Ninh nhìn nàng một cái nói:

- Tiếp theo ta muốn làm chính là để cho ả biết tu vi của ta đang nâng lên rất nhanh, lấy tốc độ khủng khiếp mà tăng lên.

Dừng một chút, sau đó Đình Ninh cười cười nói:

- May mà ả nói cũng sẽ cho ta một chút phiền toái, ta muốn cho ả biết rằng, không cần cố gắng hết sức thì tu vi của ta cũng tăng trưởng cực kỳ nhanh chóng.

Tịnh Lưu Ly gật nhẹ đầu, khiêm tốn thỉnh giáo mà nói:

- Tên tình nhân kia của ả thì sao?

Đình Ninh nói:

- Đó là cọng rơm cuối cùng để dè chết lạc đà, vì thế tạm thời không có động đến hắn. Ngược lại nên xúc tiến bọn họ gặp nhau nhiều hơn, để hắn có thể an ủi ả nhiều hơn nữa.

Tịnh Lưu Ly cẩn thận suy nghĩ một chút, nói:

- Thụ giáo.

- Đi thôi, chúng ta đến nhà ả.

Nói xong câu này, Đình Ninh liền đi xuống lầu.

Ở phía sau hắn, Tịnh Lưu Ly nhẹ giọng hỏi:

- Đi làm gì?

Đình Ninh nói:

- Đi lấy con mèo của ả.

Lông mày Tịnh Lưu Ly cau lại, có chút khó hiểu.

Đình Ninh quay đầu lại nhìn nàng một cái, nói:

- Có nhiều thứ địch nhân biểu hiện không thèm để ý nhưng thật sự thì hoàn toàn không phải như vậy. Hơn nữa cho dù thật sự không để ý, lúc đồ vật của họ từng thứ từng thứ bị người khác lấy đi thì trong lòng cũng không thể nào thoải mái.

Hàng lông mày Tịnh Lưu Ly buông ra, nhẹ gật đầu:

- Muốn giết con mèo kia của ả?
- Giết để làm cái gì, chúng ta đem về nuôi thật tốt.

Đình Ninh nở nụ cười.

- Không thoải mái trong khoảng thời gian dài so với không thoải mái trong phút chốc thì càng thêm không thoải mái.

Tịnh Lưu Ly suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy chi bằng làm cho tên tình nhân kia đi tình biệt luyện?

Đình Ninh nhin không được cười lên, nói:

- Đi tình biệt luyện đến nơi nào? Chẳng lẽ người nghĩ cách làm cho tên tình nhân kia thích người?

Tịnh Lưu Ly nghiêm túc nói:

- Nếu có tác dụng thì ta có thể thử một lần.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của nàng, lại thấy cái khí thế non nớt mà uy nghiêm, điệu cười của Đình Ninh càng thêm sáng lạn:

- Được rồi, được rồi, ta nghĩ hãn cũng không có phẩm vị cao như thế.

- Giết con mèo trong nhà của ta!

Tại một nơi mà Đinh Ninh cùng Tịnh Lưu Ly không thể nhìn thấy, một mình cung nữ họ Dung đang chậm rãi bước đi trên đường, trước người nàng xuất hiện một gã nam tử trung niên mặc áo bào màu vàng, cung nữ họ Dung đi lướt qua bên cạnh hãn, đồng thời lạnh lùng nói nhẹ một câu.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 41: Dạy Và Học

Đình Ninh cùng Tịnh Lưu Ly một trước một sau tiêu sái dưới Hỉ Sáo Lâu, chuẩn bị leo lên xe ngựa.

Đình Ninh ngồi vào thùng xe, Tịnh Lưu Ly ngồi trên đầu xe bắt đầu đánh xe.

Nàng ra Mân Sơn Kiếm Tông chính là học tập Đình Ninh, trong khoảng thời gian này nàng tự nhận là đệ tử của Đình Ninh, thái độ như vậy nên làm những chuyện này cũng rất tự nhiên.

Mặc dù khuôn mặt nàng so với lúc ở Mân Sơn Kiếm Hội không có gì thay đổi, lúc này cũng không có trang điểm gì, nhưng người ở đó trông thấy nàng cũng cực ít, hơn nữa lúc này nàng đánh xe thay Đình Ninh tự nhiên là tốt nhất che giấu thân phận.

Bởi vì ai cũng sẽ không nghĩ tới tông chủ đời sau của Mân Sơn Kiếm Tông, thiếu nữ thiên tài trong truyền thuyết Tịnh Lưu Ly vậy mà thay Đình Ninh đánh xe.

Mọi người ven đường dù vô tình hay hữu ý quan sát chiếc xe ngựa này đều nghĩ rằng, người thiếu nữ này là do Vương Thái Hư, kiêu hùng ẩn dưới mặt đất Trường Lăng này tìm một thị nữ xứng đáng cho hắn, hoặc chỉ là một người sư muội tại Bạch Dương Động.

Tịnh Lưu Ly đối với đường phố Trường Lăng chưa quen thuộc nhưng đối với Đinh Ninh lại rõ như lòng bàn tay, nghe Đinh Ninh chỉ huy đánh xe, giới thiệu đường phố ven đường, nàng không khỏi nhíu mày, thầm nghĩ nếu cùng Đinh Ninh chiến đấu trong ngõ phố Trường Lăng, vô hình đã kém hẳn nửa phần vì đánh mất địa lợi.

Nhìn thần sắc đang nhíu mày, lại cảm thấy khí tức biến hóa trên người nàng, Đinh Ninh liền biết rõ trong lòng nàng tràn đầy suy tư đều có thể cản trở tu hành, vì vậy hẳn nhin không được có chút cảm khái nói khẽ:

- Người si mới có thể đạt đến cực trí, người trời sinh si tại tu hành, gặp bất cứ cái gì đều là tu hành, coi như thiên phú không tốt được như người bây giờ, người bình thường nhất định cũng không có khả năng đuổi kịp.

- Ta sợ tương lai có thể không đuổi kịp người.

Tịnh Lưu Ly bình tĩnh đáp lại.

Thời điểm nàng nói những lời này không có ngắc đầu, chỉ bình tĩnh nhìn về mặt đường phía trước nhưng ngay tại thời điểm nói ra nàng bỗng nhiên ngắc đầu.

Phía trước bên trên thạch đạo vang lên tiếng sấm.

Một con ngựa kéo một chiếc xe chạy như điên về phía trước mặt xe ngựa của nàng cùng Đinh Ninh.

Trên xe ngựa chở không phải là thùng xe như bình thường, mà là mấy cái thùng phân.

Nghe thấy âm thanh truyền tới rõ ràng, đối với tu hành giả thì hoàn toàn có đủ thời gian để phản ứng.

Con mắt Tịnh Lưu Ly hơi hơi nheo lại, Đinh Ninh phía sau nàng đã nhẹ nói:

- Thủ đoạn của Dung cung nữ.

Lông mày Tịnh Lưu Ly chau lên, Đinh Ninh cũng đã nói tiếp:

- Định trụ xe ngựa. . . Nếu không nước phân rơi đầy đất, xe ngựa chúng ta đi qua cũng nhuộm thối như vậy.

Ngay tại lúc âm thanh vang lên, bên người Tịnh Lưu Ly có gió thổi qua, xe ngựa đã hơi nhẹ đi, thân ảnh Đinh Ninh đã nhẹ nhàng từ trong xe bay ra.

Tịnh Lưu Ly biết rằng Đinh Ninh nói đúng, nhưng cho đến khi Đinh Ninh lướt qua bên cạnh, nàng còn không hiểu hẳn sẽ xử lý như thế nào.

Giết ngựa rất dễ dàng, đem ngựa cùng thân xe thoát ly cũng dễ dàng, nhưng nhìn cái thùng phân lung lay sắp đổ, dù là phương thức nào thì thân xe nặng nề với con ngựa kia không muốn lật cũng rất khó

Cũng ngay trong nháy mắt này, Đinh Ninh đã xuất kiếm.

Nhìn người hai bên đường chạy trốn lộn xộn, nhưng thực ra có rất nhiều ánh mắt nghiêm túc nhìn biểu hiện của Đinh Ninh.

Lúc Đinh Ninh xuất kiếm, những ánh mắt vốn lạnh lùng nghiêm túc đều lập tức tràn ngập rung động và tâm tình không thể hiểu được.

Mạt Hoa tàn kiếm trong tay Đinh Ninh đâm ra phía trước.

Trên thân kiếm lập tức nở rộ vô số hoa trắng nõn tinh tế, theo thân kiếm phía trước tách ra thành vô số tơ mỏng.

Những thứ thật nhỏ kiếm tia này giống như tóc trắng bay ra, bên trên mỗi một căn kiếm tia nở rộ lấy vô số hoa trắng nõn tinh tế.

Trong không khí bay ra thật nhiều hoa nhỏ đẹp mắt tinh tế, mỗi một đóa đều nở rộ ra khí tức thiên địa nguyên khí đặc biệt.

Cái này đã không đơn thuần là khí tức chân nguyên.

Chân nguyên thu nạp hoàn mỹ dung hợp một ít thiên địa nguyên khí, cái này ít nhất đã là Tứ Cảnh Dung Nguyên trung cấp.

Từ Mân Sơn Kiếm Hội đến nay mới qua bao lâu?

Khi đó Đinh Ninh chỉ là sơ nhập Tứ Cảnh, huống chi ở trong Mân Sơn Kiếm Hội hẳn còn chịu trọng thương, đến bây giờ cố gắng hết sức hồi phục thương thể không nói, tu vi cũng đã qua Tứ Cảnh trung cấp.

Điều này sao có thể?

Nhưng mà làm bọn hắn khiếp sợ cùng không hiểu còn không chỉ như thế.

Kiểm tia từ Mạt Hoa tàn kiếm trong tay Đinh Ninh tản ra, mỗi một đám kiếm tia phía trước trong khoảnh khắc chảy ra một đám nước chảy óng ánh.

Mỗi một đám kiếm ti giống như biến thành một cánh liễu xuyên vào hồ nước, ngay sau đó bị gió thổi lên trong, rơi ra nước chảy óng ánh.

Vô số nước chảy đâm vào cơ thể con tuấn mã đang phát cuồng, tuấn mã vẫn chạy như điên nhưng mà thể lao tới ngày càng trì hoãn.

Đinh Ninh vung kiếm.

Nước chảy đột nhiên ngừng lại đồng thời con tuấn mã cũng gần như ngừng lại, bốn vó vô lực xông về trước.

Kiểm quang Đinh Ninh vung xuống chặt đứt dây cương, dây buộc, càn xe các loại cùng xe ngựa có khả năng liên hệ, một kiếm hai đoạn.

Ngựa ầm ầm ngã xuống đất.

Mà thùng xe sau lưng nó hơi hơi loạng choạng, dưới một kiếm Đinh Ninh tiện thể vỗ xuống, hoàn toàn dừng lại.

Tịnh Lưu Ly sớm đã ngừng lại, xuống xe ngựa.

Nàng điều khiển xe cách con ngựa với xe chở phân này khoảng mấy trượng.

- Ngựa nuôi dưỡng không dễ, cũng không phải lỗi của nó, đã có năng lực làm cái xe này hoàn toàn dừng lại thì cần gì phải giết nó?

Nàng nhẹ giọng, nhưng rất nghiêm túc hỏi.

Đinh Ninh quay người đi trở về xe ngựa, nói:

- Đã bị uống Xích Thạch Tán, sống không được, chỉ tăng thêm thống khổ.

Lông mày Tịnh Lưu Ly lập tức nhăn lại thật sâu:

- Trong nháy mắt làm ra nhiều phán đoán như vậy, ta chính xác nên theo người học tập.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn nàng một cái, đưa tay chỉ một cái đường tắt ở bên cạnh xe ngựa, nói:

- Từ nơi này đi, vượt qua một đoạn này, cũng sẽ không lãng phí bao nhiêu thời gian.

Tịnh Lưu Ly khuôn mặt rất nghiêm túc, nhưng lộ ra rất bình tĩnh.

Nàng không nói nhiều thêm nữa, nghe lời điều khiển xe tiến vào cái đường tắt kia, một mùi thơm tươi mát mà ngọt ngào truyền vào trong mũi

của nàng.

Ngõ hẻm này hai bên gieo không ít Hoa Chi Tử (Hoa Dành Dành), đóa hoa trắng đang nở chồng chất tươi đẹp như tuyết.

Nghĩ đến khoảng cách vừa rồi con ngựa kia dừng lại, Tịnh Lưu Ly biết rõ là xuất phát từ Đinh Ninh tận lực khống chế, nàng liền hít sâu một hơi nói:

- Mặc dù vừa rồi cùng người nghĩ đến ứng đối kiếm chiêu giống nhau, ta có lẽ vẫn không bằng người.

- Kiếm chiêu trong mắt của ta chỉ cần dùng đến chỗ tốt, căn bản không cần so đo tuyệt đối hoàn mỹ.

Đinh Ninh nhìn bóng lưng của nàng, chăm chú nói ra:

- Trên đời căn bản không có tuyệt đối hoàn mỹ, hơn nữa đối thủ cũng không có khả năng ứng phó hoàn mỹ tuyệt đối.

- Đối thủ cũng không có khả năng ứng đối hoàn mỹ?

Tịnh Lưu Ly suy tư về ý nghĩa những lời này, lông mày không tự giác nhăn càng ngày càng sâu, đạo lý bên trong những lời này, làm cho nàng cũng hiểu được càng ngày càng sâu.

Xe ngựa dần dần thoát khỏi những ánh mắt đang nhìn Đinh Ninh.

Mà trong những ánh mắt này, sự khiếp sợ vẫn không ngừng khếch đại.

Hết sức kinh hãi, đó chính là tâm cảnh hiện giờ của những người này.

Ngoại trừ vượt qua Tứ cảnh trung cấp, một kiếm kia chính là Vân Thủy Cung Thiên Thủy Nhiễu.

Một kiếm này nguyên bản cần rất nhiều kiếm mở đầu mới có thể chính thức thi triển ra, giống như là một loại kiếm thể bên trong kiếm trận.

Nhưng mà Đinh Ninh chỉ mượn nhờ đặc tính của Mạt Hoa kiếm, một kiếm đã có thể thi triển ra.

Cách thi triển này không chỉ là một chiêu kiếm thể diễn dịch thật tốt, mà gần như là sáng tạo ra một cái mới.

Trừ một kiếm này, tiếp theo một kiếm cắt, một kiếm đập, lực lượng khổng lồ chế đều rất tinh chuẩn.

Ngay cả kiếm thể cũng có thể vận dụng đến mức như thế, so với tu vi tiến bộ càng khiến người ta cảm thấy sợ hãi hơn.

Tứ Cảnh trung cấp khiêu chiến Lục Cảnh trước giờ vẫn là một hành động muốn chết, nhưng không hiểu sao, trong lòng những người này lại bắt đầu lo lắng an nguy của cung nữ họ Dung.

...

Hương hoa tràn ngập hẻm nhỏ cực kỳ yên tĩnh, tẩy rửa tất cả sát ý, người đi đường cũng cực kỳ thừa thớt.

Chỉ là tay của Tịnh Lưu Ly theo bản năng đưa xuống bên hông.

Chỗ đó vốn là kiếm của nàng, chỉ là giờ phút này nàng sờ tới lại không có kiếm của mình ở đó.

- Tuyệt đối không nên có hành vi nào trở thành thói quen.

- Đặc biệt là đối với người sử dụng kiếm, bất cứ hành vi theo thói quen nào cũng là nhược điểm chí mạng.

Nhìn Tịnh Lưu Ly đã ý thức được vấn đề, Đinh Ninh nhẹ nhàng nói hai câu này.

Ánh mắt của hấn và Tịnh Lưu Ly cùng rơi vào một gã khuân vác bên bờ giếng đầu ngõ.

Tên khuân vác kia nhìn qua không có gì dị thường, đang dùng nước lau sạch thân thể, chỉ là Tịnh Lưu Ly và hấn đều biết rõ người nọ không phải là kẻ khuân vác bình thường.

- Bộ dạng hấn cầm miếng vải có vấn đề.

Tịnh Lưu Ly khẽ vuốt cằm, tỏ vẻ mình đã thụ giáo, đồng thời hơi xoay đầu lại hỏi Đinh Ninh:

- Người làm thế nào nhìn ra được?

- Nơi đòn gánh bị mài mòn cùng thân hình của hấn không hợp.

Đinh Ninh nhìn nàng một cái nói:

- Bên trong hẻm Ngô Đồng rụng lá có rất nhiều khuân vác, hình dáng bả vai kia, cọ sát cùng đòn gánh không có cái nào bị mài mòn giống như vậy.

Cho nên cái đạo lý này là cái bình thường lại gặp cái không tầm thường.

Nghĩ đến Trương Nghi đang ở trong phố xá tầm thường tiến bộ, Tịnh Lưu Ly lại như có điều suy nghĩ.

- Hấn không có sát ý.

Đinh Ninh lại nhẹ giọng nói một câu:

- Bình thường đi qua là được.

Tịnh Lưu Ly lại có chút ít khó hiểu.

Bất kỳ tu hành giả nào muốn tập kích, nhất là sát thủ, đều che giấu sát ý của mình, vì cái gì Đinh Ninh lúc này có thể khẳng định đối phương không có sát ý?

Nhưng cũng vào lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng ngừng tụ lại truyền vào tai nàng cùng Đinh Ninh.

- Dung cung nữ có rất ít nhược điểm, những điều các người thấy, đều không phải là nhược điểm của nàng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 42: Ý Đã Quyết

Dịch giả: habilis

Biên: Amschel

Âm thanh này tất nhiên là do người tu hành có dáng vẻ của kẻ khuân vác phát ra, vậy mà nhìn bên ngoài vẫn thấy hăn đang lau mồ hôi, dường như không phải đang nói chuyện cùng bọn họ.

Tịnh Lưu Ly nhìn hành vi quái dị của người tu hành này lông mày dần dần nhướn lên, chuẩn bị lên tiếng, nhưng đúng vào lúc này, âm thanh của Đinh Ninh từ phía sau nàng vang lên:

- Mặc kệ không cần hỏi, nghe là được.

Tịnh Lưu Ly ánh mắt hơi lóe lên, không nói thêm lời nào nữa, tiếp tục đánh xe ngựa tiến lên như bình thường.

- Nói cách khác, rất nhiều nhược điểm của nàng đều đều là giả vờ.

- Mèo của nàng đã chết vào lúc các người đến sân của nàng, là do nàng ra lệnh giết chết.

- Nàng cũng lạnh lùng tàn nhẫn như hoàng hậu nương nương vậy, loại tàn khốc này không chỉ là đối với người khác, đối với chính mình cũng giống như vậy.

- Ngay cả đối xử tên tình nhân cũ của nàng thì cũng như vậy, mặc dù các người ở trước mặt nàng dần vật tên tình nhân cũ kia thì cũng không có chút tác dụng nào, bởi vì người như nàng ta, từ đầu đến cuối yêu nhất vẫn là chính mình.

- Ở trong thiên hạ này, ở Trường Lăng này, nàng chỉ e ngại một điều, đó là hoàng hậu nương nương. Điểm yếu duy nhất của nàng là ở tại hoàng hậu nương nương... Các người muốn đối phó với nàng, trừ khi có thể tìm ra chỗ không trung thành của nàng với hoàng hậu nương nương lúc trước đây hoặc nàng vẫn đang che giấu. Chỉ cần có chuyện như vậy liên tiếp lộ ra ngoài, nàng mới ngày càng sợ hãi, mới lo lắng các người không ngừng vạch trần mà làm cho hoàng hậu đối với nàng thực sự bất mãn, do đó chấp nhận cùng người quyết đấu, muốn chấm dứt chuyện này.

...

Lông mày của Tịnh Lưu Ly từ hơi hơi nhíu lại dần dần trở thành nhíu chặt.

Cho đến khi xe ngựa đi ra cái ngõ hẻm này, âm thanh của người tu hành mang dáng vẻ người khuôn vác kia không còn truyền đến nữa, Tịnh Lưu Ly mới mở miệng, nhẹ giọng nói:

- Người này nói hình như rất hợp lý.

Đinh Ninh gật gật đầu, cũng nói nhẹ giọng như vậy:

- Đúng là rất hợp lý, hơn nữa không phải là người bình thường, biết rất nhiều, ngay cả chuyện Dung cung nữ có một tên tình nhân cũ như vậy mà cũng biết.

Tịnh Lưu Ly suy một cái, nhất thời ánh mắt hơi trầm xuống, nói:

- Đoán được ra thân phận của người này hay không?

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Khả năng lớn nhất giống như cung nữ kia, là người bên cạnh hoàng hậu.

Tịnh Lưu Ly quay đầu, nghiêm túc nhìn Đinh Ninh một chút:

- Dùng cái gì để đoán như vậy?

- Chuyện tình nhân của cung nữ họ Dung này dù sao cũng vô cùng bí ẩn, ngay cả Mân Sơn kiếm tông các người cũng không biết, cũng chỉ có Giám Thiên ty mới biết, cả Trường Lăng, biết nhiều như Giám Thiên ty như thế chỉ có Thần Đô giám và người bên cạnh hoàng hậu.

Đinh Ninh nhìn nàng một cái, ra hiệu cho nàng tập trung đánh xe, đồng thời nói chậm rãi:

- Hơn nữa người chưa chú ý giọng nói và cách xưng hô của hã... Hã mỗi khi nói đến Trịnh Tự thì đều xưng hô là hoàng hậu nương nương, giọng nói cũng vô cùng tôn kính. Người của Thần Đô giám luôn luôn cẩn thận, không thể gây chuyện, càng không thể dính líu đến ta và Mân Sơn kiếm tông. Nguyên Vũ và Trịnh Tự lo ngại nhất là quan giám sát Thần Đô giám và Giám Thiên ty kết bè đảng với người khác. Người của Thần Đô giám nếu dám làm chuyện như vậy, dù là xưng hô hay giọng nói cũng không thể tôn kính như thế.

Tịnh Lưu Ly trầm ngâm một chút, nói:

- Chỗ để ta học tập từ người quả thật rất nhiều, có điều đều là người bên cạnh hoàng hậu thì tại sao lại giúp người đối phó với cung nữ họ Dung, hay là tung hỏa mù?

- Có phải tung hỏa mù hay không, từ từ thử sẽ biết.

Đinh Ninh nhìn dáng vẻ nàng cực kỳ khiêm tốn, không nhịn được nở nụ cười:

- Còn chuyện đều là người bên cạnh hoàng hậu vì sao lại phải giúp ta đối phó với cung nữ họ Dung, ta cũng khó biết được nguyên nhân, dù sao ta không thể chuyện gì đều biết.

Tịnh Lưu Ly suy tư, gật gật đầu thể hiện rằng mình đồng ý, sau đó lại hỏi:

- Những năm nay, cung nữ họ Dung giống như là bóng dáng của hoàng hậu, có khả năng tồn tại chỗ bất trung đối với hoàng hậu sao? Dù là có, nếu người kia muốn giúp chúng ta vì sao không nói rõ?

- Có thể là nghi ngờ, nhưng không chắc chắn. Dù sao chỉ cần có chỗ hoài nghi thì có thể tra ra được.

Đinh Ninh nhìn Tịnh Lưu Ly, nói:

- Đối phương ngay cả chuyện tình nhân cũ của nàng như vậy đều nói thẳng ra, đúng là tin tưởng năng lực của chúng ta chắc chắn đã biết được điểm ấy, cho nên, có lẽ hẳn cảm thấy không cần nói thêm chúng ta cũng tra được ra, huống chi không phải trong nội bộ cũng không quá khó.

- Ít nhất có chuyện hẳn nói rất đúng, nhắc nhở ta.

Sau khi dừng một chút, Đinh Ninh chăm chú nói tiếp rằng:

- Sự sợ hãi lớn nhất của nàng chính xác đến từ Trịnh Tự, chỉ có chuyện dính dáng đến Trịnh Tự, nàng mới rơi vào nỗi sợ hãi to lớn nhất. Mà mấu chốt nhất, từ đầu đến cuối Trịnh Tự yêu nhất vẫn là chính mình. Nàng đối với Trịnh Tự quen thuộc và hiểu rõ, cho nên càng thêm sợ hãi.

Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn Đinh Ninh một chút, nói:

- Hình như người cũng hiểu rất rõ hoàng hậu.

Đình Ninh bình tĩnh nói:

- Ta nghe chuyện cũ đủ nhiều, hơn nữa đại sư huynh Trương Nghi của ta còn không biết đến nơi nào.

Khoảng cách xe ngựa đến nơi ở của cung nữ họ Dung càng ngày càng gần.

Một tiếng mèo rít thảm thiết vang lên rõ ràng.

Trong sân của cung nữ họ Dung, tên hầu gái hàng ngày chăm sóc cung nữ họ Dung cầm trong tay một chiếc kéo, run rẩy cả người, gần như muốn khóc.

Trên người nàng vương máu tươi, trên mắt đất ở trước người có một con mèo màu lông hơi lam vẫn chưa hoàn toàn tắt thở, còn đang liên tục co giật.

...

Giống như rất nhiều sáng sớm trước đây, Trương Nghi vào lúc tiếng gà gáy thứ nhất tỉnh dậy, không chần chừ chút nào đứng lên, mặc quần áo, gấp chăn màn, bắt đầu rửa mặt.

Mặc dù ở trong khách sạn vẫn cẩn thận tỉ mỉ.

Hành trình của người quân tử không do bởi thứ bên ngoài mà ở trong tâm.

Có một số việc làm hãn rất khó hiểu, từ Tần đến đất Yên, dọc theo đường đi đều không có ai sắp xếp, đến mức hãn nhất định phải theo đoàn ngựa thồ kia vòng qua biên giới Sở Yên, nhưng mà sau khi đến đất Yên, mặc dù là trong thôn trang ở biên giới đều có người đón tiếp, một đường

sắp xếp cho hần ăn uống sinh hoạt thường ngày, cho đến khi đưa hần vào Yến đô.

Bây giờ ngoài cửa khách điểm hần ở này đã đỗ một chiếc xe ngựa. Hôm nay chiếc xe ngựa kia sẽ đưa hần đi vào Tiên Phù tông.

Lúc này ở trên đất trống tràn ngập nắng sớm trước sơn môn Tiên Phù tông đã tụ tập không ít thí sinh trẻ tuổi do các nơi của Đại Yến vương triều tiến cử mà đến đây.

Đất tu hành ở Đại Yến vương triều cũng không tập trung như Đại Tần vương triều, cho nên đa số những thí sinh từ khắp nơi đến đây đều phong trần mệt mỏi.

Tiên Phù tông là tông môn được công nhận mạnh nhất Đại Yến vương triều, trong toàn bộ thiên hạ Tiên Phù tông đều chiếm địa vị cực trì quan trọng.

Rất nhiều năm qua, trong những người tu hành nổi tiếng nhất Đại Yến vương triều, mười tên có ít nhất bảy, tám tên từ Tiên Phù tông ra.

Sau khi dùng qua điểm tâm nhẹ nhàng, Trương Nghi đi theo xe ngựa tới trước sơn môn Tiên Phù Tông, nhìn phía trên núi năm tầng căn nhà cỏ vờ cùng đơn sơ, lại nhìn thấy ngoài cửa môn phái dựng lên một tòa bia đá màu đen, bên trên khắc rất nhiều chữ viết của người tu hành mạnh mẽ ở Đại Yến vương triều, thậm chí là rất nhiều bút tích của các vị Hoàng Đế, rất tự nhiên có cảm giác kính nể, tiếp theo lại hơi xấu hổ.

Hần tự hiểu kiếm đạo của hần và phù đạo của Tiên Phù tông hình như hơi không phù hợp.

Hiện tại nhìn khắp nơi, hơn một nửa thí sinh đến trước cửa môn phái Tiên Phù tông này đều nhìn những chữ viết trên bức tường kia như mê như

say, nhưng hắn lại chỉ cảm thấy những chữ viết kia mang hơi thở quá cao vời, giống như trôi nổi ở trên trời.

Không chỉ lo lắng mình sau khi vào Tiên Phù tông có thể đuổi kịp những tên tuổi kiệt tuổi trẻ ở đất Yên hay không, bây giờ hắn thậm chí lo lắng rằng mình không thể vượt qua kì thi của Tiên Phù tông.

Còn việc kì thi của Tiên Phù tông vừa đúng lúc này bắt đầu, hắn tiềm thức cho rằng chỉ là tình cờ đúng dịp.

Nhưng mà những thí sinh phong trần mệt mỏi kia không ai có ý nghĩ như hắn.

Bởi những thí sinh kia đã đến sớm nửa tháng.

Kì thi của Tiên Phù tông do một số nguyên nhân mà người ngoài không biết mà chậm đến nửa tháng.

Hắn giống như tất cả các thí sinh, nhìn như không có bất kì người Tiên Phù tông nào phối hợp, nhưng mà tất cả hành tung của hắn lại liên tục bị đưa đến trong một gian nhà lá ở Tiên Phù tông.

Trong nhà lá này có tổng cộng ba ông lão.

Một người trong đó là lão già hắn chăm sóc trong đoàn ngựa thồ kia.

- Sư huynh, người thực sự định thu hắn làm đệ tử làm đệ tử thân truyền?

Nghe câu hỏi của một ông lão khác, vị lão nhân này cảm khái lắc lắc đầu, nói:

- Sư đệ, người đã hỏi giống như vậy ba lần rồi.

Người lão nhân có khuôn mặt gầy gò, sợi tóc có chút nguyên khí màu xanh mờ hồ di chuyển kia cũng lắc lắc đầu, nói:

- Hỏi ba lần ở những thời điểm khác nhau, đúng là ta cho rằng sư huynh có thể đổi ý.

Lão nhân than nhẹ một tiếng, cũng không trả lời.

Đây chính là ý này đã quyết.

Một lão giả khác lông mày trắng lại chậm rãi nhú mày, chuẩn bị mở miệng.

- Viên sư huynh, người hiểu nhất sự cân bằng hòa hợp, tự biết cân nhắc và cân bằng mọi thứ, nhưng mà cân bằng hòa hợp này với nợ nhân tình hoàn toàn không liên quan.

Lão nhân nhìn lão giả lông mày trắng kia, lắc lắc đầu, nhìn bên ngoài nhà cỏ, nhẹ giọng nói:

- Bởi vì tất cả những thứ này cũng không ngăn nổi được việc thật sự yêu thích.

- Ta thật sự là yêu thích phẩm tính của tên thiếu niên Trường Lăng này.

Lão nhân ôn hòa mà kiên trì nói rằng:

- Đây mới là nguyên nhân mấu chốt ta phải đem hãn thu làm môn hạ.

Lão giả lông mày trắng bất đắc dĩ cười cợt, nói:

- Sư đệ người dù sao cũng là chủ của một tông, ý đã quyết, chúng ta đúng là không cần nói nhiều.

Lão nhân thoả mãn nở nụ cười, nói:

- Quân tử như ngọc, không kể nơi chốn, không xem xuất thân, người như vậy ít nhất sẽ không phụ tâm huyết của chúng ta.

Trong ánh nắng ban mai, hai lão nhân khác cũng đã chấp nhận niềm yêu thích thực sự của vị lão nhân này, cũng bị ý vui của hân cảm hóa theo.

Ngoài sơn môn của Tiên Phù tông, không cách nào tập trung vào những nét mực trên bức tường kia, Trương Nghi bị vài tiếng chim hót hấp dẫn, hân tò mò ngẩng đầu, nhìn thấy một chỗ nóc của bức tường bay ra mấy con Hỉ Thước.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 43: Cảm Giác Không An Toàn

Sáng sớm gặp được Hi Thước, đây là điềm báo có chuyện tốt.

Lúc này Trương Nghi vẫn không biết, dù đại thí vẫn chưa bắt đầu nhưng chắc chắn hẳn đã trở thành đệ tử thân truyền của tông chủ Tiên Phù Tông.

Dù cân nhắc lợi hại như thế nào cũng phải dựa vào tình thế hiện tại và tương lai mà cân nhắc, nhưng mà cũng không bằng thật sự yêu thích.

Yêu và hận là hai thứ tình cảm hừng hực nhất trong cuộc sống.

...

- Nàng ngoan độc còn hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng, thật khó đối phó.

Tịnh Lưu Ly ghìm xe ngựa dừng lại, chậm rãi nói với Đinh Ninh, trong đôi mắt nghiêm túc đã xuất hiện một chút hàn ý.

Nàng đã nghe được một tiếng kêu thảm của con mèo, không cần thấy tận mắt, dựa vào cảm giác nàng đã biết rõ trong sân kia đã xảy ra chuyện gì.

- Ngược lại đã hại con mèo này.

Đinh Ninh bất đắc dĩ lắc đầu:

- Vốn là muốn mang nó đi Mặc Viên nuôi dưỡng thật tốt.

Tịnh Lưu Ly quay đầu, khẽ cau mày nhìn hắn, không biết những lời này của hắn rốt cuộc là nói thật hay chỉ là thuận miệng mà nói.

- Nếu như ngay từ đầu nàng đã khó chơi đến như thế, lại có người xuất lực hỗ trợ chúng ta, kế hoạch này phải thay đổi.

Đình Ninh không có để ý ánh mắt của nàng, cúi đầu trầm ngâm nói:

- Chúng ta đi thành Nam.

Tịnh Lưu Ly gật nhẹ đầu, nhìn thoáng qua phương hướng, bắt đầu đánh xe, đồng thời nhẹ giọng hỏi:

- Đi thành Nam làm cái gì?

Đình Ninh nói:

- Đi tìm tên tình nhân cũ kia của nàng.

Tịnh Lưu Ly nhú mày, nói:

- Người không phải nói trước hết không dă động đến hắn?

Đình Ninh trầm mặc một lát, nói:

- Trịnh Tự lãnh khốc vô tình, nhưng thật ra nàng cũng rất giỏi chịu đựng, chỉ có một thứ không thể dễ dàng tha thứ đó chính là có người chiếm lấy đồ của nàng.

Tịnh Lưu Ly quay đầu liếc nhìn Đình Ninh nói:

- Người vì sao lại hiểu rõ hoàng hậu như vậy?

Đình Ninh nói:

- Người không nên đi lệch quá xa, về phần ta, vì sao ta hiểu nàng, tương lai người sẽ biết.

Tịnh Lưu Ly cau mày lại suy nghĩ một chút, nói:

- Người nói nàng nhất định không thể nào dễ dàng tha thứ người khác chiếm đoạt tài sản của mình, nó liên quan gì tới việc chúng ta đi gặp tên tình nhân của ả cung nữ này?

Đinh Ninh nhìn bóng lưng của nàng bình tĩnh nói:

- Lạm dụng chức quyền cũng có nghĩa là sử dụng tài sản riêng của nàng, không được nàng cho phép mà điều động tu hành giả cũng là chiếm hữu tài sản riêng của nàng, nếu như không phải là ý tứ của nàng, điều động làm chết đi tu hành giả càng là việc mà nàng không thể nào dễ dàng tha thứ. Dung cung nữ này đã theo Trịnh Tự nhiều năm như thế, nàng tuyệt đối không dám âm thầm vụng trộm một ít bảo vật hữu dụng đối với tu hành của Trịnh Tự hoặc không thể nào dám giấu diếm một ít tin tức. Nhưng mà ả chính là người truyền đạt lời nói của Trịnh Tự, mọi người đều hiểu rõ địa vị của ả còn cao hơn nhiều quan viên ở Trường Lăng, ả muốn làm chuyện gì có khi chỉ cần biểu đạt một chút thái độ. Như vậy trong nhiều năm liền, vì quyền thế của mình, ả có thể vô tình phạm phải một vài sai lầm. Có thể ả không dám cố ý, nhưng vô tình thì khó mà tránh khỏi. Tên tình nhân củ kia bên cạnh ả nhiều năm như thế, chắc hẳn cũng sẽ biết rất nhiều chuyện của ả.

Sắc mặt Tịnh Lưu Ly trầm xuống, cẩn thận suy nghĩ một chút, nói:

- Người nói rất có lý, nhưng mà tên tình nhân củ kia dù có biết thì tại sao phải nói cho người biết? Ở Trường Lăng, dù là ta cũng không thể lạm dụng tư hình.

- Người suy nghĩ nhầm hướng rồi, thường thường kiểm chính là phương pháp cuối cùng giải quyết vấn đề.

Đình Ninh nói khẽ:

- Nếu như ngay cả những người bên cạnh hoàng hậu cũng biết người cung nữ này lãnh khốc như thế thì tên tình nhân cũ kia không thể không biết. Tình cảm của con người, trong nhất thời yêu đương cuồng nhiệt có lẽ khiến hai mắt sẽ lu mờ, nhưng về sau tự nhiên sẽ dần sáng tỏ, tự nhiên sẽ nhìn ra bản tính. Dù ban đầu, tên tình nhân cũ của ả thật lòng yêu thích, đến lúc thấy rõ ả, chỉ sợ đa phần là lợi dụng và nương dựa lẫn nhau.

- Cảm giác không an toàn.

Dừng lại một chút, Đình Ninh nhìn bóng lưng của nàng nghiêm túc nói ra:

- Hẳn sẽ có cảm giác không an toàn, chúng ta muốn lợi dụng chính là cảm giác không an toàn của hẳn.

- Thường thường kiểm chính là phương pháp cuối cùng giải quyết vấn đề.....Trong tông môn của chính mình, không phải lúc nào cũng có thể tùy tiện động kiếm.

Tịnh Lưu Ly rũ mí mắt xuống, nghĩ đến trong Môn Sơn Kiếm Hội, sự tôn của mình gần như không coi Nguyên Vũ Hoàng Đế vào đâu, một kiếm giết người, chậm rãi lên tiếng:

- Đi theo người lúc nào cũng có thu hoạch.

Đình Ninh nhìn nàng, tiện miệng nói khẽ:

- Chỉ hy vọng ta sẽ không khiến người lầm đường lạc lối.

Tịnh Lưu Ly lạnh nhạt nói:

- Đường tùy tâm sinh, lạc lối hay không lạc lối, coi như lệch ra ngoài cũng không thể trách người khác.

Đình Ninh không nói thêm gì nữa, chỉ là chỉ về phía trước nói:

- Quẹo phải chỗ đường lớn phía trước.

...

Trường Lãng rất lớn, xe ngựa đi qua ngõ hẻm thì không thể nhanh được.

Vì thế mà theo con đường ngắn nhất mà Đình Ninh chỉ, đến tận lúc giữa trưa Tịnh Lưu Ly mới lái được chiếc xe ngựa này đến một vườn trà ngoài ngoại thành của thành Nam.

Vườn trà không phải ở trên sườn núi, mà là ở bên cạnh một ruộng dâu ven cảng sông.

Những cái lá trà kia nhìn to mọng, nhưng trong mắt nhiều người phú quý yêu thích trà chỉ sợ nó không đáng giá nhắc tới.

Vì vậy những cái lá trà này thường là tùy tiện lựa chút lá non mà ngắt lấy, cũng chẳng phân biệt thời tiết, tùy tiện sao một chút rồi đem bán cho những cái quán trà ven đường.

Nhất là những cái quán trà phủ kín hai bên quan đạo, vị càng thô chất thì càng giống với hương vị trà, một chén trà lạnh đối với những người đặt chân đến quả là thứ tuyệt hảo để giải khát.

Chủ vườn trà rất am hiểu việc tận dụng khả năng sản xuất, cho nên khi Đình Ninh cùng Tịnh Lưu Ly đến mảnh vườn trà này, có một hương vị trà pha lẫn hương vị bánh rán dầu từ trong một gian nhà trúc đơn sơ nhẹ nhàng phiêu tán ra ngoài.

Đình Ninh chun cái mũi, mỉm cười nói:

- Trà già hàm ngỗng già.

Tịnh Lưu Ly nhìn hẩn một cái, cũng không có nói cái gì.

- Ăn cơm trước.

Đình Ninh cười cười, sau đó rảo bước đi trước, thẳng đến cái gian nhà trúc đơn sơ kia.

Bên ngoài gian nhà trúc dựng một cái bếp đơn sơ.

Bên trên bếp lò có một cái nồi sắt đen, bên trong có nấu một con ngỗng già chặt nhỏ. Con ngỗng già này đã nấu thật lâu, trộn lẫn một ít lá trà vừa to vừa thô, nước canh như tương, nhưng mà mỡ lại giống như bị lá trà hấp thu hết, nhìn không có ngán.

Một gã trung niên nam tử dáng người cao lớn mặc một cái áo tơ trắng đang lần lượt cho vào gia vị cuối cùng là tỏi và hành tây.

Nhìn Đình Ninh cùng Tịnh Lưu Ly đi tới, cảm thụ được khí tức trên hai người này, sắc mặt hẩn không khỏi ngưng đọng lại, hơi hơi trì trệ.

- Ăn cơm.

Đình Ninh cũng không có nói nhảm, chỉ đơn giản phun ra hai chữ, sau đó tự nhiên bê tới hai cái ghế gỗ, cầm hai bộ bát đĩa từ trên cái bàn bên cạnh, lấy chút nước trong xối lên, rồi ngồi xuống cách cái nồi trước mặt trung niên nam tử, từ trong cái hũ bên cạnh bốc cơm ra, cho mình một bát, bốc thêm cho Tịnh Lưu Ly một bát, sau đó cầm cái bát mà người trung niên nam tử này đã để sẵn trước đó bốc giúp hẩn một bát nữa.

Nhìn hết thấy động tác của Đình Ninh, người trung niên nam tử này hơi hơi nhú mào, nhưng lại không có lên tiếng ngăn trở.

Cho đến khi Đình Ninh gắp một cục thịt ngỗng bắt đầu ăn, người trung niên nam tử này mới tao nhã khách sáo hỏi một câu:

- Mùi vị thế nào?

- Mặc dù gia vị không bằng đầu bếp bên ngoài, nhưng lại hơn ở chỗ có một mùi vị khác.

Đình Ninh cười cười nói:

- Quan trọng nhất là con ngỗng này là ngỗng già.

Sắc mặt người trung niên nam tử này càng trì trệ, không nói thêm gì nữa, chỉ gấp thức ăn ăn cơm.

Sau một bát, nhìn cái hũ cơm đã thấy đầy, hỏi một câu:

- Có muốn nấu thêm một ít cơm hay không?

- Cũng được, nhân lúc nấu cơm nói chuyện một chút.

Đình Ninh gật nhẹ đầu, nhìn người nam tử trước sau vẫn rất khách sáo nói:

- Chả trách Dung cung nữ nhiều năm rồi vẫn một mực ưa thích người. Người thật sự có chút đặc biệt. Không hỏi cái gì, tùy ý mà lại yên bình, hoàn toàn có thể khiến cho rất nhiều chuyện trong lòng nàng cảm thấy thoải mái.

Người nam tử đã bắt đầu vo gạo, nghe Đình Ninh nói mấy câu đó, trong mắt của hắn xuất hiện một ít khiếp sợ:

- Người là Đình Ninh?

Đình Ninh hơi khom người làm lễ, nói:

- Đúng là Bạch Dương Động Đình Ninh.

Trung niên nam tử này hít sâu một hơi, tiếp tục vo gạo, đồng thời rửa sạch một ít rau dại để vào trong nồi ngỗng già hầm cách thủy, có chút do dự nói:

- Hà tất phải làm tuyệt tình như vậy?
- Là nàng trước đó đã làm tuyệt tình như thế.

Đình Ninh nhìn người nam tử này, khôi phục dáng vẻ bình thường, trước sau như một nói ra:

- Chỉ cần nàng để cho Tiết lão đầu chứng kiến được kết quả cuối cùng, thì hiện giờ ta cũng sẽ không làm tuyệt tình như vậy.

Trung niên nam tử này thuần thục đem nồi sắt bưng xuống, dù rau dại vừa mới bỏ vào cái nồi sắt đang sôi, đem cái hũ mới thay gạo vào đặt lên lò, thành khẩn nói:

- Thế nhưng người tìm ta cũng không có tác dụng gì, dù người giết ta, cũng chẳng có chút lợi ích gì.
- Đối với nàng, người có lẽ trọng yếu hơn con mèo kia.

Đình Ninh lắc đầu, cho thêm một cây củ vào cái lò, nhìn ngọn lửa mới cháy lên, hần nói tiếp:

- Ta chỉ là thể hiện một chút ý muốn đối phó con mèo kia, nàng liền trực tiếp hạ lệnh giết chết con mèo đó.

Nam tử trung niên này ngồi xuống, trầm mặc.

- Vấn đề bây giờ là, nếu người cam tâm vì nàng mà không tiếc bất cứ giá nào, chấp nhận ta làm tổn thương sao?

Đình Ninh nhìn người nam tử đang trầm mặc này, bình tĩnh nói:

- Nếu người cảm thấy như vậy, người có thể kiên trì đứng về phía nàng.

Nhìn người nam tử vẫn đang trầm mặc này, Đinh Ninh dừng lại vài giây, sau đó nghiêm túc hỏi tiếp:

- Nếu hôm nay ta không làm gì cả, chỉ là ăn của người hai bát cơm, sau đó ly khai, người cảm thấy nàng sẽ cho rằng giữa ta và người không còn có phát sinh cái gì?

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 44: Y Nói Láo

Người nam tử trung niên có khí chất trầm tĩnh này yên lặng suy nghĩ hồi lâu, rồi mới tiến tới cái hũ bốc đầy hơi nóng.

Sau đó y mới ngẩng đầu nhìn vào Đinh Ninh, hỏi:

- Chỗ mấu chốt là người muốn giết nàng ấy, nếu ta nói cho người biết một ít sự tình, liệu nàng ấy có chết hay không?

Đinh Ninh nhìn người tên Trương Lộ Dương này, cảm nhận thần sắc biến hóa vi diệu trong mắt y, thẳng thắn hỏi lại:

- Rất đơn giản, đến cùng là người muốn nàng ta chết, hay không chết!?

Nghe những lời này, Tịnh Lưu Ly vốn đang ngồi yên tĩnh như một thị nữ bất giác ngẩng đầu lên. Nàng bỗng nhiên nghĩ rằng, lý giải ban đầu của mình về Trương Lộ Dương có khả năng đã sai rồi.

Trương Lộ Dương nhìn Đinh Ninh đáp:

- Ta phải xác nhận người có đủ năng lực giết được nàng ấy hay không đã?

Đinh Ninh nở nụ cười duỗi tay giật lấy đôi đũa.

Trương Lộ Dương biến sắc, ngón tay chỉ vừa động dậy, đầu nhọn đôi đũa trong tay Đinh Ninh đã thay đổi phương vị, chỉ sang phía dưới sườn phải

của y.

Nhìn hai động tác rất nhỏ này của Đinh Ninh, khuôn mặt Tịnh Lưu Ly lập tức trở nên ngưng trọng.

- Nghe nói lúc người ở Mân Sơn Kiếm Hội, chỉ cần xem qua Kiếm Kinh liền thấu hiểu, năng lực lý giải như vậy thì người bình thường thật sự chẳng thể nào tưởng tượng nổi. Hôm nay tận mắt thấy, ta mới hiểu người không chỉ dụng kiếm thức trôi chảy mà cả tiến cảnh tu vi Chân nguyên cũng chưa từng thấy bao giờ.

Trương Lộ Dương nhìn Đinh Ninh thu hồi chiếc đũa, hít sâu một hơi, nghiêm túc nói:

- Chẳng qua là tứ cảnh trung giai khiêu chiến lục cảnh, có phải là hơi nóng vội rồi không?

- Ta sẽ lên Ngũ cảnh.

Đinh Ninh rất thuần thục khơi củi lửa trong lò, tự nhiên nói ra:

- Đến Ngũ cảnh ta lập tức có thể sử dụng phi kiếm, việc giết nàng ta quả thực không khó.

Khóe miệng Trương Lộ Dương chợt hiện ra một tia cười khó hiểu, y thắc mắc:

- Mất bao lâu?

Đinh Ninh nhìn y, trả lời:

- Không lâu nữa, tại nơi này, trước khi hạ tàn (hết hè).

- Đã sống chung với nàng ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ người thật sự mong nàng ta sẽ chết sao?

Trương Lộ Dương còn chưa kịp nói tiếp, ở bên cạnh Tịnh Lưu Ly đã không nhin được, lạnh lùng truy vấn.

- Không phải ta mong nàng ấy chết, mà là nàng ấy nhất định sẽ giết ta!

Trương Lộ Dương bùi ngùi lắc đầu, tiếp tục:

- Bởi vì ta biết một bí mật của nàng ấy, mà hiện tại các người đã biết sự hiện hữu của ta. Cho nên tuyệt đối nàng ấy sẽ không để một bí mật như vậy tiếp tục tồn tại.

Tịnh Lưu Ly có chút khó hiểu cau mày hỏi:

- Điều đó có thật sự là bí mật?!

- Đương nhiên đó là bí mật!

Trương Lộ Dương cảm khái nở nụ cười, khẳng định nói:

- Vì trước khi bị các người tìm được, ta vẫn nghĩ rằng cả đời này không một ai biết ta và nàng ấy có mối liên hệ gì ở Trường Lăng.

- Chẳng lẽ cung nữ không thể có tình nhân sao?

Tịnh Lưu Ly không hiểu vặn hỏi:

- Coi như là lấy chồng sinh con, lại có gì không được?

Nói xong câu đó, Tịnh Lưu Ly nhận thấy cả Trương Lộ Dương và Đinh Ninh đều nhìn mình một cách cổ quái.

- Làm sao, ta nói sai chỗ nào ư?

Tịnh Lưu Ly hồn nhiên nhìn hai người, hỏi.

Đinh Ninh khẽ cười, nói:

- Chuyện thành gia lập thất, nếu đó là kết quả của tình yêu thật sự thì đương nhiên chẳng có chút vấn đề gì. Nhưng nếu đó chỉ như một thứ công cụ để giải quyết nỗi cô đơn, hoặc là nàng ta chỉ tạm thời muốn tìm sự an bình khác thôi, người thử nói xem điều đó còn có ý nghĩa gì không?

Tịnh Lưu Ly nhăn mày thật sâu, trầm mặc không nói, dường như đã hiểu đôi phần:

- Lúc ở bên Hoàng hậu, nàng ta đương nhiên cũng có nhiều chỗ khó giải quyết, nhưng nếu để Hoàng Hậu biết rõ nàng ta có cảm giác không an toàn, cần một chỗ an ủi khác bên ngoài, thì chỉ riêng điều này đã là một bí mật rồi.

Trương Lộ Dương có chút thâm đạm, nở nụ cười, nói:

- Ta vốn chỉ là một gã giáo tập bình thường của Thanh Dương Kiếm Viện, trời sinh tính tình đạm bạc, không thích tranh đấu công danh, nên mới thuê mảnh vườn trà này để ẩn cư. Lúc mới quen nàng ấy, liền cho rằng hai chúng tôi tâm đầu ý hợp, nhưng mà ở chung lâu ngày lại phát hiện không phải thế.

Sắc mặt Tịnh Lưu Ly vẫn khó coi như trước, ẩn ý của Trương Lộ Dương thì nàng đã rõ ràng mười phần, chẳng qua là chẳng thể nào chấp nhận được. Cứ coi như là xưa không bằng nay*, nhưng nam tử này cũng đã từng yêu người cung nữ kia, vậy hiện nay y có thể ngoan độc xuống tay ép nàng ta vào đường chết được sao?

(*) Xưa không bằng nay: Ý là tình hình xưa không thể đem so sánh với nay nên không thể chấp là vì tình cũ mà bỏ mạng.

- Thực ra, cũng giống như các người nghĩ có thể thu thập được một ít tin tức từ ta, thì nàng ấy chắc chắn sẽ nghĩ, lúc ở chung với nhau, ta nhất định đã biết rất nhiều chuyện không nên biết. Khi thức thì không nói, nhưng nàng ấy lo lắng chuyện lúc ngủ nói mê, có để lộ ra điều gì không?

Trương Lộ Dương hiểu suy nghĩ trong lòng Tịnh Lưu Ly, tự giễu cười, nói tiếp:

- Những năm gần đây số lần nàng ấy đến đây càng ngày càng nhiều. Không biết là do nàng ấy cần thêm an ủi vỗ về, hay là vì không yên lòng về ta.

- Hơn nữa có lẽ biết rất nhiều bí mật, nàng ấy lại không thể nói với bất kỳ ai khác. Cho nên nàng ấy quả thật có nói mới.

Nhìn hàng lông mày có chút nhướng lên của Tịnh Lưu Ly, Trương Lộ Dương lắc đầu nói:

- Trong mơ, nàng ấy đều có ý uy hiếp, còn nói muốn giết ta.

- Vậy vì sao người còn không rời bỏ nàng ta chứ?

Tịnh Lưu Ly theo bản năng hỏi câu này, nhưng lời vừa ra miệng thì liền biết nó thật dư thừa.

- Bỏ nàng ấy, thì nàng ấy thật sự sẽ động thủ, và ta có lẽ đã trực tiếp bị chôn trong vườn trà này rồi.

Nhưng mà Trương Lộ Dương vẫn trả lời.

Bàn tay đặt trên cái hũ đang sôi, một cỗ thiên địa nguyên khí nhu hòa từ lòng bàn tay y tuôn ra bao trùm lên toàn bộ hũ, phong bế tất cả hơi nước bay ra ngoài.

Đến lúc toàn bộ cái hũ như muốn vỡ tan, y mới nhấc cái hũ lên, đặt trên bàn rồi thản nhiên cười nói với Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly:

- CƠM ĐÃ CHÍN, THÊM MỘT CHÉN NỮA ĐI!

Cho đến lúc này, Tịnh Lưu Ly mới nhớ tới vai trò của mình, nhận lấy bát của Đình Ninh, xới cơm cho Đình Ninh.

- Mân Sơn Kiếm Tông có thể bảo đảm an toàn cho người, chỉ cần người muốn thì có thể ly khai Trường Lăng bất cứ lúc nào.

Đình Ninh nhìn qua thủ đoạn của tu hành giả, rõ ràng mỗi một hạt cơm đều óng ánh tròn đầy, cầm cái muôi trúc múc một muống xì dầu đậm đặc rưới lên cơm, sau đó nghiêm túc hỏi:

- Bây giờ, người có thể nói cho chúng ta biết nàng ta có bí mật gì rồi chứ?

...

- Kỳ thật trước đây, cung nữ được Hoàng hậu yêu thích nhất cũng không phải nàng ấy, mà là một cung nữ họ Hoàng.

Trương Lộ Dương nhận chén cơm đầy từ Tịnh Lưu Ly, bắt đầu chậm rãi ăn, thời gian dần qua, mới nói:

- Chẳng qua cung nữ kia tiết lộ một ít chuyện không nên nói, cho nên liền bị ban chết.

Tịnh Lưu Ly muốn mở miệng, nhưng lần này nàng đã kịp nhớ tới thân phận của mình, lại nhớ kỹ Đình Ninh muốn mình nói ít nghe nhiều, cho nên liền tỉnh ngộ, cúi đầu xuống an tâm ăn cơm.

- Người cung nữ kia có quan hệ với một bí mật trước khi thánh thượng đăng cơ ba năm.

Trương Lộ Dương không nhìn nàng, chỉ nhìn Đình Ninh nói tiếp:

- Thánh Thượng từng có khoảng thời gian không gần nữ sắc, khi ấy Hoàng hậu đã ở cùng với người kia. Nhưng bà ta đã cải trang thành một nữ

tử khác, rồi phát sinh quan hệ với thánh thượng, thánh thượng không còn con đường nào khác nên mới nhanh chóng phát động biến cố lớn kia.

Mặc dù đã bình tâm để ngồi nghe câu chuyện, nhưng khi nghe đến mấy câu này, sắc mặt Tịnh Lưu Ly lập tức biến đổi.

Cái bí ẩn này thật sự quá lớn.

Đinh Ninh hít sâu một hơi. Hắn để chén cơm xuống, nhìn Trương Lộ Dương chậm rãi nói:

- Chuyện là như vậy, nhưng sự thật là do Dung cung nữ mượn danh nghĩa cung nữ kia truyền ra ngoài phải không?

Trương Lộ Dương nhẹ gật đầu, cười khổ một cái:

- Chuyện đó thiếu chút nữa bị người ta ghi thành truyện ký. Năm đó Hoàn Nho thư viện cùng với Đạo Nhất thư cục** bị một mối lửa đốt đi, là vì có liên quan đến chuyện này, người đọc sách bị thiêu cũng đến gần trăm người.

(**) Hoàn Nho thư viện - thư viện lớn; Đạo Nhất thư cục - nhà in Đạo nhất.

- Chỉ một chuyện như vậy cũng đủ rồi.

Đinh Ninh nhẹ gật đầu đồng ý.

- Kỳ thực, trong chuyện này có một sơ hở, cho nên nàng ấy mới ngày đêm thấp thỏm, nhiều lần nói mơ trong mơ.

Trương Lộ Dương nhìn Đinh Ninh, tiếp tục nhẹ nhàng nói:

- Vào ngày nàng ấy hành sự, tạo thành cục diện tra ra chuyện của cung nữ họ Hoàng lộ tin tức, thì thực ra, ngay lúc đó cung nữ họ Hoàng đang gặp

một người, người đó có thể làm chứng. Chẳng qua, người kia không biết là cái chết của của cung nữ họ Hoàng cùng với việc hỏa hoạn của Đạo Nhất thư cục và Hoành Nho thư viện có liên can với nhau, nên y cũng không biết lúc ấy xảy ra chuyện gì. Mà chính cung nữ họ Hoàng cũng không biết manh mối được tra ra từ đâu.

- Lúc đó, những hồ sơ điều tra vụ án chắc chắn không có lí do gì để tồn tại, nhưng trí nhớ Hoàng hậu rất tốt. Chuyện này khắc rất sâu trong lòng bà ta, nên bất luận là chi tiết gì thì bà ta nhất định sẽ nhớ rất rõ.

- Người kia chính là Mặc Thủ Thành. Nàng ấy không có năng lực thiết lập ván cục để giết được người có địa vị như vậy, cho nên việc này thủy chung là tâm kết của nàng ấy.

...

Lúc Trương Lộ Dương nói xong, thì Đinh Ninh cũng ăn xong chén cơm từ lâu.

Hắn nhìn thấy Tình Lưu Ly còn nửa bát cơm, đứng lên, khom người thi lễ với Trương Lộ Dương, nói:

- Đa tạ tiên sinh tương trợ.

Nhìn hắn đứng dậy hành lễ rời đi, Tình Lưu Ly cũng lập tức đứng dậy đi theo.

Trương Lộ Dương sau khi đáp lễ cũng không đưa tiễn.

Chẳng qua là, lúc Tình Lưu Ly bắt đầu đánh xe, thời điểm thùng xe khẽ nhúc nhích, Đinh Ninh nhẹ nhàng khẳng định:

- Y nói láo!

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 45: Làm Thế Nào Để Tương Kế Tự Kế?

Dịch giả: hien055

Biên: Amschel

Tịnh Lưu Ly vẫn còn đang đắm chìm trong những tiết lộ của Trương Lộ Dương về mối tình với Dung cung nữ cùng chuyện bí mật giữa Trịnh Tự và Nguyên Vũ Hoàng Đế, chợt nghe Đinh Ninh nói vậy, cho dù nàng kiểm tâm trầm ổn cũng không khỏi hơi chấn động, nói khẽ:

- Có ý tứ gì?

Đinh Ninh nhìn thoáng qua gian nhà tranh bên trong vườn trà, nói một cách đơn giản dị thường:

- Hẳn sơ hở quá nhiều.

Tịnh Lưu Ly nhăn tít lông mày lại hỏi:

- Ta nhìn không ra một sơ hở nào!

Âm thanh Đinh Ninh trở lại hòa hoãn:

- Sơ hở lớn nhất chính là hẳn biết sự tình từ việc Dung cung nữ nói mê. Dù trong nội tâm còn cất giấu nhiều bí mật hơn nữa thì người có nghe qua Lục Cảnh Tu Hành Giả nói mê khi ngủ hay không?

Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn hắn một cái, không nói gì.

- Đã qua Ngũ Cảnh, tâm niệm tựa như thông thần, Chân nguyên cùng Thiên Địa Nguyên Khí đối với việc điều dưỡng thân thể đã vượt qua hầu hết được vật thể gian, thần hồn yên ổn, chỉ sợ trong mộng vừa nói ra một lời sẽ lập tức tỉnh giấc, làm sao có thể nói ra một đoạn chuyện dài như vậy.

Đinh Ninh bình tĩnh nói tiếp:

- Đã đến Lục Cảnh tiếp cận Thất Cảnh thì càng không cần phải nói, tiếng mưa gió lọt vào tai tựa như tiếng sấm, âm thanh thảo trùng dị động xa xa có thể phân biệt rõ ràng, thân thể linh mẫn dị thường, như sấm sét vang dội trước mắt nhất định sẽ làm người tu hành kinh tởm. Trừ phi tu hành giả này đã đến cảnh giới ấy nhưng lại bị trọng thương, hoặc là quanh năm bị bệnh, lúc này thần hồn suy nhược... Chỉ là ta và người đều đã gặp Dung cung nữ, ả khí tức trầm ổn, chẳng qua là thiên phú có hạn mới chậm chạp mà chẳng thể nào thấy được ngưỡng cửa Thất Cảnh, như vậy thì sao ả có thể thường xuyên nói mê được chứ?

Tịnh Lưu Ly thần sắc càng ngày càng ngưng trọng, lạnh giọng nói:

- Đây thật là một sơ hở lớn.

- Hắn dám lừa gạt vì chúng ta chưa qua Lục Cảnh, cảm thấy chúng ta có lẽ không biết gì về tình trạng Lục Cảnh." Đinh Ninh ngẩng đầu, mang theo một tia lãnh ý nói ra:"Vừa rồi tu vi của hắn người cũng đã thấy, hắn đã tới Lục Cảnh. Lục cảnh làm sao lại không biết tình trạng của Lục Cảnh.

- Sử dụng một câu chuyện hết sức kinh hoàng làm chấn động tâm tình sẽ dễ dàng đánh gục sức phán đoán của người nghe.

Dừng lại một chút, Đinh Ninh lại chậm rãi nói tiếp:

- Hắn nói Trịnh Tụ trực tiếp cải trang thành một nữ tử khác để tạo dựng mối quan hệ với Nguyên Vũ, do đó Nguyên Vũ không thể không phát động binh biến, loại chuyện thế này đã đủ khiến người ta chấn động. Hơn nữa tất cả sự tình hắn nói về hòa hoãn của Đạo Nhất thư cục và Hoành Nho thư viện đều là sự thật, đều có căn cứ, nghe hắn nói chuyện tất nhiên tâm tư cũng sẽ bị hắn lôi kéo, sẽ cho rằng hắn nói đều là sự thật. Đây là thủ đoạn công tâm rất thường gặp, rất nhiều người, thực tế có rất nhiều tướng lĩnh chỉ huy tác chiến đều biết sử dụng.

Trên mặt Tịnh Lưu Ly phủ lên một tầng sương lạnh:

- Ý của ngươi là ngay cả bản thân chuyện này đều giả dối?

- Quan tâm làm gì chuyện này là thật hay giả.

Đinh Ninh mang một tâm thái bình tĩnh không chút lãnh ý nói tiếp:

- Ít nhất bên trong có chút ít mắc xích là giả, mặc dù chúng ta có thể khiến việc như vậy rơi vào tai Trịnh Tụ, nhưng nhất định chuyện này cũng chẳng có quan hệ gì với cung nữ họ Dung, Trịnh Tụ sẽ chỉ cảm thấy chúng ta vì báo thù mà không từ thủ đoạn, bịa đặt một ít chuyện vũ nhục đến danh dự của nàng, đến lúc đó chúng ta chẳng có kết cục tốt đẹp.

Hai tay Tịnh Lưu Ly có chút dùng sức, nhin không được muốn lập tức dùng cương ngựa.

- Đừng nên dừng lại, nói không chừng hắn vẫn còn trông theo chúng ta.

Đinh Ninh lắc đầu nói khẽ.

Tịnh Lưu Ly hít sâu một hơi tiếp tục đánh xe, sau đó nói:

- Cho nên hắn không hề muốn Dung cung nữ chết, hắn muốn giúp Dung cung nữ đổi phước chúng ta.

Đinh Ninh cười khẽ gật nhẹ đầu:

- Hắn còn sơ hở rất nhiều.. Lúc ta nói Mân Sơn Kiếm Tông có thể bảo hộ cho hắn, thậm chí để lộ ra có thể cho hắn lên núi tị nạn, hắn chẳng hề mừng rỡ, thậm chí ánh mắt hắn còn có chút lảng tránh. Lúc chúng ta rời đi, hắn thở phào nhẹ nhõm như là cuối cùng đã làm xong một việc, nhưng căn bản không muốn hỏi khi nào người Mân sơn Kiếm Tông sẽ đến, chúng ta an bài cho hắn tiến lên núi thế nào. Những vấn đề này đều chưa xác định, chúng ta đều không an bài. Có quan hệ sinh tử mà hắn lại không một chút lo lắng.

Tịnh Lưu Ly lại trầm mặc một lát rồi nói:

- Người nói những điều này ta đều đã hiểu, nhưng từ đầu người đã biết rõ hắn đang nói láo, người cũng không vạch trần, không có cách nào tìm trong miệng hắn chút ít bí mật về cung nữ họ Dung, chẳng lẽ người còn có thể tương kế tựu kế?"

- Ta không có cách nào tương kế tựu kế!

Đinh Ninh nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia tâm tình kỳ quái:

- Chỉ là nói chuyện cùng hắn làm ta liên tưởng đến một ít chuyện, đủ để cho ta nghĩ ra được biện pháp đối phó Dung cung nữ.

Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn hắn kỳ quái:

- Biện pháp gì?

Đinh Ninh nhìn về chỗ rất xa phía Hoàng cung thản nhiên nói:

- Trường Lăng bây giờ có rất nhiều chuyện chỉ Trịnh Tự và Dung cung nữ mới biết. Chỉ cần người thứ ba biết rõ những chuyện này, nhất định là do Dung cung nữ để lộ ra. Mặc dù chuyện này không truyền đến tai Trịnh Tự, nhưng Dung cung nữ nhất định sẽ sợ hãi.

Tịnh Lưu Ly không thể giải thích vì sao đành nhìn Đình Ninh, nói chẳng ra lời.

Nàng chỉ suy đoán, nếu chỉ có Hoàng Hậu cùng Dung cung nữ biết rõ sự tình, những người khác làm sao có thể biết? Nếu có người khác biết thì cũng chỉ sợ là Trường Lăng lão nhân Chu gia lão tổ hay là Tiết Vong Hư biết được, thế nào lại chỉ có đúng Hoàng Hậu cùng Dung cung nữ biết rõ sự tình?

- Hiện tại người không cần biết rõ. Người đã theo ta học tập, chỉ cần người nhớ kỹ những quá trình này, sau này tự nhiên sẽ hiểu.

Đình Ninh không giải thích gì thêm, chẳng qua là đón lấy ánh mắt khó hiểu của nàng nói tiếp:

- Trường Lộ Dương sử dụng câu chuyện đáng sợ như vậy để dụ chúng ta mắc câu, mạo hiểm để làm Trịnh Tự tức giận, đây chính là đánh bạc với sự sinh tử của chính mình.. Hẳn có thể làm như thế chỉ có thể nói rõ một điều, Dung cung nữ cùng hẳn giấu cột tướng thật nhưng là giả, đã gạt được hết tất cả mọi người.

Tịnh Lưu Ly chợt thông suốt:

- Cho nên Dung cung nữ với Trường Lộ Dương là tình yêu đích thực sống chết có nhau.

Đình Ninh gật đầu mang theo một chút khoái ý nói thêm:

- Cho nên tấm chân tình của Trường Lộ Dương thật là hữu dụng. Vào thời khắc then chốt, Trường Lộ Dương chính là con cờ để đánh sập phòng tuyến cuối cùng trong nội tâm của ả.

Tịnh Lưu Ly lại trở về trầm lặng:

- Những chuyện này tựa như người trời sinh đã thông hiểu. Kỳ thật vị trí tông chủ đời sau của Môn Sơn Kiếm Tông người làm sẽ hợp hơn ta.

Đinh Ninh nhìn nàng, lần này hẳn không trả lời.

Thực ra không phải bởi những lời từ Tịnh Lưu Ly, mà bởi vì hẳn lại nghĩ tới một người từ rất lâu kia thật sự rất giống.

Cuộc nói chuyện đã hết, nhưng xa hành vẫn không ngừng.

Tạm biệt vườn trà yên lặng, xe ngựa lại bắt đầu đi vào đường phố Trường Lăng phồn hoa.

Đinh Ninh bên trong xe tựa như hơi mệt, hai mắt híp lại.

Bỗng nhiên ánh mắt Tịnh Lưu Ly trở nên sắc bén, chỉ là lần này nàng che dấu vô cùng tốt, cũng không lập tức ngẩng đầu hay theo bản năng đem lực chú ý đến bên eo mình nữa.

Phía trước có một tòa trà lâu rất lớn.

Tại cửa ra vào trà lâu có một gã thiếu niên áo lam từ trong đi ra, hướng phía nàng và Đinh Ninh bước tới.

Nàng cũng không có ngừng xe ngựa lại, chỉ là tiếp tục đi về phía trước một cách vô thức.

Lúc cách nàng khoảng hơn mười trượng, cánh tay của người thiếu niên áo lam đã đặt lên chuôi kiếm.

Một cỗ kiếm ý mật mù từ người hẳn nhẹ tán ra. Giữa con đường bụi bặm chậm rãi lơ lửng trước người hẳn, sau đó tạo thành một chuôi kiếm hoành ngang trước xe ngựa.

Ý tứ đã rất rõ ràng.

Ngay cả hai bên đường, cho dù là những kẻ nhàn rỗi đang căn hột dưa bên song cửa trà lâu trong nháy mắt cũng đều rõ ràng ý tứ của thiếu niên này.

Người thiếu niên áo lam này muốn khiêu chiến người trong xe ngựa.

...

Trên gương mặt Dung cung nữ tản ra một tầng ánh sáng xanh rục rờ như sứ.

Lúc này nàng đang trên đường hồi cung, mặc dù một bước cũng không dừng lại nhưng những sự tình liên quan Đĩnh Ninh vẫn không ngừng truyền đến tai nàng.

Nàng đã biết có một xe chở phân đang đi về hướng Đĩnh Ninh.

Nàng cũng biết Đĩnh Ninh đi đến vườn trà.

Nàng cũng biết có một gã thiếu niên áo lam khiêu chiến Đĩnh Ninh.

Dung diện nàng tựa hồ không có gì cải biến, chỉ là sâu trong mắt có một ít lãnh diễm chậm rãi thiêu đốt.

Chiếc xe chở phân kia, kể cả người thiếu niên áo lam lúc này chỉ sợ tất cả người Trường Lăng đều cho rằng là ý của nàng.

Nhưng nàng thập phần rõ ràng, những người này không có liên can gì đến nàng.

Như vậy rút cuộc là ai làm ra chuyện này, là do Đĩnh Ninh tự làm ra, hay là những đại nhân vật Quan Trung kia?

Nàng không thể giải thích nổi.

Nàng có chỗ không rõ, lúc này trên đường phố cách trà lâu mà thiếu niên áo lam đang đứng không xa có một gã tướng lĩnh mặc y phục bình thường hàng ngày đang ngắm phong cảnh.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 46: Ứng Chiến

Dịch giả: Lưu Kim Bưu

Biên: kethattinhthu7

Đứng giữa đường là một thiếu niên mặc áo lam dùng một thanh trần (bụi) kiếm ngăn Tịnh Lưu Ly đang lái xe ngựa, tên của hắn cũng rất có ý tứ, gọi là Trần Phù Trần (bụi bặm).

Nhìn Tịnh Lưu Ly ghìm ngựa dừng xe, thiếu niên áo lam khẽ khom người với thùng xe sau lưng nài, nói:

- Tại hạ Trần Phù Trần, muốn khiêu chiến Đinh Ninh.

Trần Phù Trần từ từ phóng xuất ra một luồng kiếm ý mơ hồ lướt nhẹ qua đám bụi đất trên đường khiến người đi lại hai bên đường cảm thấy người thiếu niên áo lam này bất phàm, khi nghe đến hai tiếng "Đinh Ninh", xung quanh lập tức xôn xao, vang lên từng tiếng hô kinh ngạc.

Tuy Mân Sơn Kiếm Hội kết thúc đã khá lâu, nhưng cái tên "Đinh Ninh" này thực sự quá vang dội, lập tức làm cảm xúc mọi người trở nên kích động.

- Trong xe ngựa là người thiếu niên ở quán rượu trong Ngô Đông Lạc?

- Người này là Đinh Ninh, thủ danh tại Mân Sơn Kiếm Hội?

Trong lúc rất nhiều người phát ra âm thanh khiếp sợ, ánh mắt bất giác bị hấp dẫn bởi một cỗ xe ngựa nhìn như rất bình thường thì tấm màn che bên ngoài thùng xe chợt mở ra.

Đinh Ninh từ trong đi ra.

Tất cả mọi người xung quanh đều thấy rõ thần sắc bình tĩnh của người thiếu niên này, lại nhìn thấy bên cạnh eo của hắn đeo một thanh tàn kiếm, lập tức vô số âm thanh vui mừng vang lên, như sóng triều cuốn ra đường phố xung quanh.

Ở Mân Sơn Kiếm Hội, Đinh Ninh đoạt được thủ danh, việc này đối với những người sống trong ngõ hẻm thành Trường Lăng mà nói thì chỉ có trong truyền thuyết, dù hắn có thủ đoạn kinh người như thế nào nhưng thực tế vẫn chưa từng nhìn thấy, lúc này lại có người trên đường khiêu chiến Đinh Ninh, đối với bọn họ, đây là cơ hội tận mắt quan sát Đinh Ninh xuất kiếm.

Đây mới thực sự là thịnh hội trong phố xá.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn chăm chú vào vẻ mặt đầy chiến ý của thiếu niên áo lam, nhất thời không trả lời.

Lông mày Tịnh Lưu Ly cau lại, dùng thanh âm chỉ có nàng và Đinh Ninh mới có thể nghe được, nói:

- Đánh hay không đánh, người nhanh quyết định, nếu không chỉ sợ cửa hàng quanh đây sẽ vì chen lấn mà sụp.

- Đây không phải vấn đề đánh hay không mà là xử trí vấn đề của hắn như thế nào.

Ánh mắt Đinh Ninh vẫn như cũ dừng lại trên người thiếu niên áo lam, cũng dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được, chậm rãi nói:

- Cùng ra một kiếm nhưng có rất nhiều loại lựa chọn, trực tiếp giết chết đối phương, hoặc khiến đối phương trọng thương, hoặc ép đối phương quăng kiếm nhận thua. Trong tương lai, sau khi cô trở thành tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông, đây là vấn đề nhất định phải suy tính. Cô đã gọi ta là thầy, hướng ta học tập, trong mắt ta, việc này là một trong những thứ quan trọng sau này cô phải học.

Tịnh Lưu Ly có chút ảo não, thầm nghĩ chẳng qua chỉ là so kiếm mà thôi, làm sao phải phiền toái như thế, song lại cảm thấy lời của Đinh Ninh rất có đạo lý, vì vậy nàng không chế cảm xúc của mình, nói khẽ:

- Vậy phải xử lí như thế nào?

- Đồ vật trong cái lâu uống trà mà hắn đi ra đều rất quý, người bình thường tiêu phí không nổi. Mặc dù hắn đi ra từ cái lâu uống trà kia, quần áo trên người cũng coi như đẹp dễ quý giá nhưng sắc mặt, cử chỉ lại có chút câu nệ, khi đi ra lại lộ ra vẻ nhẹ nhõm, điều này nói lên hắn không phải xuất thân từ người nhà phú quý. Cô hãy nhìn mặt mũi, tay chân và da thịt hắn đều hơi thô ráp, không giống loại con cháu hàng ngày được bổ dưỡng, bảo dưỡng. Lúc hắn tự xưng Trần Phù Trần, ngữ khí cực kỳ tự nhiên bình tĩnh, điều đó cho thấy đó là tên thật của hắn, tu vi của hắn rất cao, dùng tên thật nhưng ở thành Trường Lăng lại không có danh tiếng, điều này cho thấy hắn đến từ bên ngoài thành. Lại nhìn ánh mắt của hắn nóng bỏng đến cực điểm, trên mặt phô bày khát vọng nhanh chóng thành danh... Nhìn nhiều như vậy, đại khái có thể đoán ra, hắn hắn là một tên khổ tu bên ngoài đã lâu, một thiếu niên xuất thân bình thường khát vọng đến Trường Lăng thành danh, có lẽ không biết Trường Lăng xảo trá, bị người khác lợi dụng.

Đinh Ninh nhẹ giọng nói những thứ này, sau đó nói tiếp với Tịnh Lưu Ly:

- Đã hiểu rõ những vấn đề này, đối với hắn động kiếm như thế nào, đều tùy vào cô. Cô phải hiểu một điểm, động kiếm ở Trường Lăng, tuyệt đối

không thể chỉ suy nghĩ vấn đề trước mắt ai mạnh hơn ai.

Càng nghe, khuôn mặt Tịnh Lưu Ly càng ngưng trọng, nàng cảm thấy trước kia dường như có rất nhiều chuyện mình không hề để ý, hoặc có thể nói thân phận được chỉ định làm tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông đời sau vô tình khiến nàng trở nên không để ý đến quá nhiều chuyện.

Bởi vì có một số việc tựa hồ không cần chính nàng phán đoán, tự nhiên sẽ có đám người Đàm Thai Quan Kiếm nói cho nàng kết quả phán đoán.

- Mặc kệ ta có cần tự mình phán đoán hay không, đối với mỗi việc, riêng bản thân ta nhất định phải có suy đoán của mình.

Nàng hít sâu một hơi, gật đầu nói.

Đinh Ninh cười cười, không nói gì nữa.

Lúc khoe miệng Đinh Ninh nở nụ cười, lông mày Trần Phù Trần bỗng nhiên nhướn lên.

Kiểm ý của y đã sớm xao động bất an, sở dĩ y có thể kiên nhẫn chờ đợi một thời gian ngắn vừa rồi là vì ánh mắt bình tĩnh của Đinh Ninh, tuy vô hình nhưng có lực chấn nhiếp khó tả với y.

Theo quan sát của y, Đinh Ninh thành danh ở Mân Sơn Kiếm Hội, chính mình lại yên lặng vô danh, y cần đạp lên thanh danh của Đinh Ninh để nổi tiếng. Lúc này thân phận của y chỉ là hậu bối, chờ đợi cũng là bình thường.

Còn có một nguyên nhân khác quan trọng hơn, là người trong thành nghe được tin đến đây xem chiến còn chưa đủ nhiều... Đối với y mà nói, người đến xem trận chiến này càng nhiều, đồng nghĩa với việc sau này người truyền bá thanh danh thay hẳn càng nhiều.

Mà lúc này, dòng người khắp các đường phố xung quanh đến càng lúc càng đông, đợi một thời gian ngắn nữa, chỉ sợ chỗ động tay cũng không có.

Lông mày của y chau lên, môi hé mở, kiếm trong tay cũng khê nâng, định lên tiếng. Nhưng đúng lúc này, Đinh Ninh nhìn y, lên tiếng:

- Người có tư cách gì khiêu chiến ta?

Lời vừa nói ra, khắp nơi đều yên tĩnh.

Lập tức, đường phố bốn phía đang lộn xộn ngay cả một tí thanh âm đều không có.

Trong thời tiết nóng bức, những người đến xem cuộc chiến bị nhét chung một chỗ, vậy mà không có một tí huyên náo, theo bản năng cảm thấy lời Đinh Ninh nói cũng đúng.

Trần Phù Trần hơi ngạc nhiên.

Lúc trước, y chỉ cảm thấy tu hành giả ở Trường Lăng cao ngạo, hơn nữa trong truyền thuyết, tu hành giả của Trường Lăng nổi tiếng dũng mãnh, chưa bao giờ sợ hãi bất kỳ khiêu chiến nào, lảng tránh khiêu chiến đều bị coi là nhu nhược và bị người khác xem thường, cho nên y chưa bao giờ cân nhắc vấn đề này.

- Tu vi của ta đã tới Ngũ cảnh.

Sau khi ngẩn người, y hít sâu một hơi, nhìn Đinh Ninh, nói ra một lý do y cho rằng có sức thuyết phục nhất.

Tiếng hô kinh ngạc vang lên.

Không thiếu tu hành giả đang xem chiến, bọn họ tự nhiên biết rất rõ việc thiếu niên áo lam chỉ bằng chừng ấy tuổi mà tu vi đã đến Ngũ cảnh là có ý nghĩa như thế nào.

Nhưng khuôn mặt Đinh Ninh vẫn bình tĩnh như trước, hần nhìn thoáng qua Trần Phù Trần, nói rõ ràng:

- Vậy thì sao? Một ít đối thủ trong Mân Sơn Kiếm Hội ta gặp cũng đã sớm qua Ngũ cảnh.

Trần Phù Trần cứng đờ.

Rất nhiều tu hành giả xung quanh cảm thấy thiếu niên áo lam hoàn toàn có đủ tư cách khiêu chiến Đinh Ninh cũng sửng sốt.

- Muốn khiêu chiến ta, ít nhất cũng phải ở Trường Lăng có chút thanh danh. Người nóng vội.

Đinh Ninh cũng không cho bọn họ có nhiều thời gian suy nghĩ, hần nhìn Trần Phù Trần rồi nói tiếp:

- Nếu ngay cả thị nữ của ta người cũng đánh không lại thì có tư cách gì khiêu chiến ta?

- Cái gì?

Nghe những lời này của Đinh Ninh, xung quanh vang lên đầy tiếng kinh hô, ánh mắt Trần Phù Trần và toàn bộ những người khác đột nhiên tập trung vào Tịnh Lưu Ly.

Thân thể Trần Phù Trần khẽ run.

Y cảm nhận được mình bị miệt thị, không khỏi phẫn nộ.

- Nếu ta thắng thị nữ của người?

Y hít sâu một hơi, ưỡn ngực, sau đó rất trực tiếp nói ra:

- Sau đó đánh một trận với người được hay không?

- Nếu người có thể đánh thắng nàng, ta liền tiếp nhận khiêu chiến của người.

Đinh Ninh mỉm cười, ngồi ở mái hiên tại giao lộ.

Nụ cười nhạt nhẽo của hắn lại khiến Trần Phù Trần càng thêm phần nộ, lửa giận trong mắt dường như muốn bốc cháy lên.

- Ta khiêu chiến cô trước.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn Tịnh Lưu Ly, nói từng chữ một, đồng thời chậm rãi giơ lên thanh kiếm vẫn đang nắm chặt.

Kiếm của y giấu trong vỏ kiếm bằng gỗ.

Chuôi kiếm của hắn chế tạo từ một loại ngọc thạch nào đó, giờ phút này theo khí tức của hắn bắt đầu khởi động, trên chuôi kiếm màu xám nhạt dường như có một đường mây màu trắng dài hẹp muốn bay ra.

Nghe lời nói của y đầy tức giận và hàn ý nhưng Tịnh Lưu Ly ngay cả lông mi cũng không nhúc nhích một chút.

Nàng chỉ nghiêm túc và tỉnh táo nhìn chuôi trần (bụi) kiếm trước người hắn, giống như muốn từ trong những tầng bụi đất hơi mỏng kia nhìn ra đóa hoa, đồng thời giọng nói của nàng cực kỳ bình thản:

- Ta nhận lời khiêu chiến của người.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 47: Gông Cùm Xiềng Xích Và Mượn Thế

Dịch giả: Lưu Kim Bưu

Biên: trongkimtrn

Lồng ngực Trần Phù Trần phập phồng nhấp nhô kịch liệt, lửa giận trong mắt như muốn lao ra ngoài.

Nhìn cảnh y không thể kiềm chế nổi tức giận vì mình ứng chiến, Tịnh Lưu Ly từ từ nhú mày, nói:

- Mặc kệ người tự tin như thế nào, ít nhất cũng nên hiểu rằng, bây giờ ở Trường Lăng này người không là gì cả. Nếu ngay cả cảm xúc của chính mình cũng không thể điều chỉnh, chỉ sợ người cũng không nán lại ở đây được bao lâu.

Nàng, Tịnh Lưu Ly.

Một trong hai kẻ tu hành yêu nghiệt nhất được toàn bộ Đại Tần vương triều công nhận, người sẽ thừa kế chức tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông. Mặc dù dáng vẻ lúc này hoàn toàn giống một thị nữ, nhưng khi nàng nói chuyện luôn có một loại uy thế đặc biệt tỏa ra, khiến cho hô hấp của Trần Phù Trần khẽ chậm, trong lúc vô hình cơn tức giận cũng biến mất hơn nửa, tâm cảnh tự nhiên bình tĩnh lại.

Chỉ trong tích tắc tiếp theo, khóe miệng Trần Phù Trần lộ ra một chút tự giễu. Y nghĩ đến việc, ngoại trừ tu vi bản thân đủ để kiêu ngạo, dường như

thân phận của y cũng không khác thị nữ của Đinh Ninh là mấy.

Trong thời gian ngắn, tâm cảnh của y đã tĩnh lặng hơn mấy phần, chỉ một cái hít thở, cơn tức giận biến mất hết, chút tự giấu trên khóe miệng cũng không còn, trên khuôn mặt tràn đầy một loại cảm xúc - nghiêm túc.

- Mời!

Y khẽ gật đầu nghiêm nghị, kiếm để ngang trước ngực. Nhưng thấy Tịnh Lưu Ly vẫn đứng thẳng bất động như trước, y có chút khó hiểu, trầm giọng nói:

- Kiếm của người đâu?

Tịnh Lưu Ly hờ hững nhìn hắn, lạnh nhạt bảo:

- Kiếm của người ra thì ta tự nhiên động kiếm.

Quan sát loại khí độ này của Tịnh Lưu Ly, Trần Phù Trần càng không dám khinh địch, khẽ nhú mày, nói:

- Đã vậy, ta đây lập tức xuất kiếm!

Một tiếng “Kiếm” vừa vang lên, y cũng ra kiếm.

- Xuy xuy xuy xy...

Vô số âm thanh phát ra do dòng khí ma sát (tiếng kiếm mình) từ chuôi đến thân kiếm màu xám nhạt. Tiếng ""Kiếm"" còn chưa tiêu mất, thanh kiếm này đã hoàn toàn rời vỏ. Trên mũi kiếm tỏa ra rất nhiều tia kiếm khí màu xám, tựa như kéo theo một đồng lớn dây tua vậy.

Cũng trong tích tắc này, chuôi kiếm cũng đã rời khỏi lòng bàn tay của y.

Dù thanh kiếm này rời khỏi tay của y, nhưng vẫn bị điều khiển của theo ý chí của hắn, di chuyển theo lộ tuyến mà y muốn.

Đây chính là phi kiếm.

Thanh trường kiếm màu xám nhạt xoáy đứng lên, như một cái đuôi sao chổi màu xám xẹt qua, phóng đến trước mặt Tịnh Lưu Ly.

Trong chớp nhoáng, phi kiếm thuật mà Trần Phù Trần biểu hiện ra cũng không quá kinh diễm, so với việc rút kiếm rồi ném bay ra ngoài cũng không khác nhau mấy; nhưng lí do khiến bốn phía xung quanh vang lên tiếng hô kinh ngạc, chính là ngay lúc kiếm xoay tròn bay ra, những bụi bặm trên mặt đất trước mặt y đồng thời cũng nhao nhao lơ lửng bốc lên.

Những bụi đất này lúc trước bị kiếm ý trên người y kéo theo, tạo thành hình dáng một thanh bụi kiếm chắn ngang giữa đường, mà bây giờ, thanh bụi kiếm này lại được điều khiển đối diện với Tịnh Lưu Ly, chính thức tỏa ra kiếm ý lợi hại.

Trong tích tắc, thanh bụi kiếm này đã phóng ra, dường như còn nhanh hơn phi kiếm màu xám nhạt.

Một kiếm vậy mà lại tạo thành hai luồng kiếm ý dùng để đối địch, đây tuyệt đối là bí thuật hiếm thấy trong cùng thế hệ!

Rất nhiều tu hành giả đứng ngoài quan sát khó có thể tin khi nhìn Trần Phù Trần dụng kiếm, không tin thiếu niên vô danh này lại có thể thi triển ra một chiêu kiếm như vậy... Bọn họ có thể khẳng định, dưới chiêu kiếm này, trong số những thanh niên tài俊 ở Trường Lăng, chỉ có cực ít người có thể đón được.

Không ai cho rằng thị nữ của Đình Ninh có thể đỡ.

Nhưng vào lúc này, một biến hóa xảy ra khiến cho mọi người càng không tưởng được.

Tịnh Lưu Ly đưa tay ra.

Trên tay của nàng không có kiếm, trong tay áo cũng không xuất hiện ánh kiếm. Nhưng theo tay phải của nàng vươn thẳng về phía trước, kích động nguyên khí trên đầu ngón tay, thì chuôi bụi kiếm đang đâm tới kia bỗng nhiên nát bét, hóa thành vô số bụi bay lẫn nữa.

Nhưng điều làm cho mọi người khiếp sợ là, khi những hạt bụi này tán ra đồng thời chúng lại lặng yên tụ lại rồi gia tốc, càng lúc càng nhanh, tạo ra một dòng khí lưu màu trắng hẹp dài trong không khí.

Mỗi một hạt bụi có quỹ tích riêng, trong chốc lát lại hình thành một thanh bụi kiếm mới.

Thanh bụi kiếm này nhắm ngay vào Trần Phù Trần, ngay cả kiếm ý cũng giống hệt lúc Trần Phù Trần thi triển, nhưng lúc này nó lại mạnh hơn.

“Xoẹt”, một tiếng nứt vang lên.

Dường như không gian trước người Trần Phù Trần bị thanh bụi kiếm này chém ra một vết.

Nó dùng một tốc độ khó có thể tưởng tượng đã đến trước ngực y.

Lúc này phi kiếm của y mới bay khỏi tay chưa đến một trượng, căn bản không kịp ngăn cản thanh bụi kiếm này. Hiện tại y chính là một người tay không!

Sắc mặt Trần Phù Trần trắng bệch, trong mắt chỉ còn cảm giác khiếp sợ và không thể tin nổi. Tích tắc, dùng tốc độ cực nhanh, hai tay của y lập tức hợp lại với nhau, tất cả chân nguyên trong cơ thể đều không giữ lại chút

nào, từ khe hở của hai tay áp súc thành con dao găm, không chút do dự mà đâm ra.

Ầm!

Trước người của y, một đám bụi nổ tung.

Từng hạt bụi bên trong phát ra ánh lửa, tựa như đang bốc cháy.

Trong tiếng kinh hô như biển gầm, chân Trần Phù Trần bất ổn, cả người bị vụ nổ chấn bay ra ngoài.

Thân thể Tịnh Lưu Ly không bị gì cả.

Trong khoảnh khắc vừa rồi khi thanh bụi kiếm va chạm với lực lượng của Trần Phù Trần, nàng đã chặt đứt liên hệ với nó.

Thời điểm khí lưu bốn phía còn chưa quét đến trước người, nàng bình tĩnh bước lên một bước, sau đó giơ tay về phía trước.

Thanh trường kiếm màu xám nhạt bị mất đi không chế đang lượn vòng trên không trung kia, rất nhanh liền rơi vào tay nàng.

Sau đó nó giống như là kiếm của Tịnh Lưu Ly từ trước đến nay, không có chút kháng cự nào. Nàng tiến lên trước, chém ra một luồng kiếm ý.

“Đùng!”

Có một tiếng vang nhỏ phát ra.

Đám bụi vừa mới nổ bung, như muốn bốc cháy hết kia bị luồng kiếm ý này cắt làm hai nửa.

Kiếm khí cường đại không dừng lại mà lướt đến trước người Trần Phù Trần.

Trần Phù Trần kêu to, hai tay lại đẩy ra phía trước.

“Phịch” một tiếng vang lên.

Y đã bị đánh bay, thân thể va chạm kịch liệt với mặt đất, bụi bặm bắn ra tung tóe.

Tịnh Lưu Ly cúi đầu xuống, không thèm nhìn, tùy ý ném thanh kiếm trong tay ra.

Trường kiếm màu xám nhạt rơi xuống mặt đất trước người Trần Phù Trần, cắm thẳng tắp vào một tảng đá trên đường, khẽ lắc lư.

Trần Phù Trần cố gắng đứng thẳng người từ trên mặt đất, há miệng như muốn nói cái gì đó. Nhưng cũng ngay trong nháy mắt này, trường kiếm màu gỉ sét lay nhẹ phát ra một luồng lực lượng như một cơn sóng, vỗ vào lồng ngực y.

Y há hốc mồm, không phát ra được thanh âm nào, miệng phun ra một ngụm máu tươi lên mặt đất.

...

Ngay cả một khắc Tịnh Lưu Ly cũng không dừng lại, xoay người rồi trở về xe ngựa. Bốn phía đường phố vừa rồi còn vang lên tiếng kinh hô, bây giờ chỉ còn là sự yên lặng.

Rất nhiều người dụi dụi con mắt, không những không thấy rõ, mà còn xem không hiểu.

Mặc dù không thấy rõ và xem không hiểu, mọi người đều rõ ràng cảm thấy người “Thị nữ” này rất mạnh.

- Tại sao có thể như vậy?

Rất nhiều tu hành giả nhìn bóng lưng của Tịnh Lưu Ly, khiếp sợ đến mức hai tay không tự chủ mà run rẩy.

Đây không phải chênh lệch về tu vi... Mà là Tịnh Lưu Ly căn bản cũng không sử dụng kiếm của mình, trên người nàng hình như cũng không mang kiếm!

Đầu tiên là sử ra bụi kiếm, tiếp theo là dùng bội kiếm của Trần Phù Trần đánh trả.

Rõ ràng Trần Phù Trần ra một kiếm mà hình thành hai kiếm. Nhưng Tịnh Lưu Ly trước tiên lấy được bụi kiếm, rồi lại tiện tay lấy luôn bội kiếm của y.

Dùng kiếm của y để hạ gục y, vậy mà y lại không có chút năng lực kháng cự nào.

Người này, rút cuộc là ai!?

Tại sao có thể mạnh như vậy?!

- Ta hiểu được ý của người.

Trong ánh mắt khiếp sợ cùng khó hiểu của tất cả mọi người, Tịnh Lưu Ly hơi khom người thi lễ với Đinh Ninh, dùng thanh âm chỉ hai người mới có thể nghe thấy, nói khẽ:

- Người không cho ta bội kiếm, không phải là không muốn để cho ta ý lại kiếm của mình hay muốn ép ta nghĩ ra càng nhiều cách đối địch, mà là không muốn ta biến nó thành một thói quen cố định.

Đinh Ninh khẽ gật đầu, mỉm cười nói:

- Một ít tư duy cùng thói quen cố định, mới chính là gông cùm xiềng xích lớn nhất của Tu hành giả.

Người chung quanh đều không nghe được đối thoại giữa Tịnh Lưu Ly và Đinh Ninh, nhưng mà tất cả họ đều thấy được động tác cùng thần thái của hai người.

Trong mắt mọi người ở đây, là cảnh thầy trò chào nhau rất chân thật và tự nhiên.

Vì vậy tất cả họ càng khó có thể giải thích làm sao Đinh Ninh lại có một người thị nữ mạnh đến vậy.

- Còn đây là dựa thế. Có một số thời điểm Trịnh Tự cũng không cần quan tâm những suy nghĩ của người bình thường tại Trường Lăng, nhưng phần lớn người Trường Lăng là người thường, bọn họ thường thường có thể trợ giúp thúc đẩy rất nhiều chuyện.

Đinh Ninh nhẹ giọng nói những lời này với Tịnh Lưu Ly.

Sau đó hắn ngẩng đầu, chấp tay làm lễ với tất cả những ai còn đang rung động sau khi xem cuộc chiến, nói:

- Lúc trước, ở Mân Sơn Kiếm Hội, cung nữ họ Dung trước mặt ta bức ép khiến Tiết động chủ Bạch Dương Động không thể nào chứng kiến kết quả kiếm hội, trước đó còn làm cho ta hao hết chân nguyên. Mong mọi người hãy bình luận phân xử, ta muốn công khai khiêu chiến, quyết đấu với nàng ta, điều này có đạo lý hay không?

Nói xong một câu này, hắn không nói gì nữa, ý bảo Tịnh Lưu Ly có thể rời đi.

Bởi vì hắn biết không cần nhiều lời, chỉ cần nói như vậy, cũng đủ để khiến những người Trường Lăng nghe được mà đi tìm hiểu chuyện xưa. Đồng thời cũng làm cho chuyện hôm nay, cùng với chuyện đã từng xảy ra ở Mân Sơn Kiếm Hội đều được truyền bá đến từng cái góc ngách ở thành Trường Lăng này.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 48: Đại Tự Tại

Dịch giả: Lưu Kim Bưu

Biên: trongkimtrn

- Là Tịnh Lưu Ly?

- Chỉ có thể là Tịnh Lưu Ly!

- Nhìn dáng vẻ của nàng, hình như là báai Đinh Ninh làm thầy?!

...

- Tu hành, cần học tập rất nhiều tri thức, không chỉ liên quan đến tu vi Chân nguyên và kiếm thuật tinh tiến.

Trong một tòa vọng lâu cách khu phố này không xa, Hoàng Chân Vệ với khuôn mặt ôn nhã cùng với Mặc Thủ Thành tóc trắng lứa thừa như rể sâm, đã xem trận chiến này từ đầu đến cuối.

Nghe lời nói của Mặc Thủ Thành, Hoàng Chân Vệ lại có chút xấu hổ, nói:

- So tu vi Chân nguyên hay kiếm thuật, con đều không bằng lão sư.

- Thầy chỉ đi sớm hơn người một đoạn, còn con lại đi nhanh hơn so với lão già này.

Mặc Thủ Thành cười cười, bảo.

- Hoàng hậu nương nương vẫn cho phép hần tiếp tục như vậy sao?

Hoàng Chân Vệ bỗng nhiên có hơi trầm mặc, chậm rãi hỏi.

Mặc Thủ Thành nhìn hần một cái, nói:

- Con cũng biết tính cách hay bao che khuyết điểm của Bách Lý Tố Tuyết rồi đấy. Hoàng hậu nương nương cho dù có ý gì, ít nhất cũng phải khiến chuyện này trở nên công bằng một chút.

Hoàng Chân Vệ im lặng không nói.

Mặc Thủ Thành biết y không phải đang lo lắng thay cung nữ họ Dung kia, mỉm cười, nói tiếp:

- Thật ra chuyện này cũng không liên quan đến Hoàng hậu nương nương và Mân Sơn Kiếm Tông, mà là giữa Đình Ninh và Dung cung nữ. Nếu Dung cung nữ không đồng ý quyết đấu với Đình Ninh, thì ai cũng không thể ép nàng ta.

- Nàng ta chỉ là một cung nữ, không phải danh kiếm sư, cũng không phải danh tướng Đại Tần, căn bản không cần để ý đến thanh danh bản thân.

Mặc Thủ Thành ngẩng đầu nhìn Đình Ninh trong cỗ xe ngựa ở đằng kia, lại nhìn Tịnh Lưu Ly ở đầu xe, thản nhiên nói:

- Huống chi nàng ta cũng không quan tâm thanh danh của mình sẽ như thế nào?

- Thật ra chính điều đó mới làm con lo lắng!

Hoàng Chân Vệ ngẩng đầu lên, trong mắt chỉ toàn thần sắc lo lắng, nói tiếp:

- Dung cung nữ càng khó đối phó, thì con lại càng lo Đình Ninh sẽ làm ra một số chuyện quá mức.

Mặc Thủ Thành hiểu rõ ý của y, lắc đầu nói:

- Cũng không nên quá ái tài, bằng không chính là dung túng.

Hoàng Chân Vệ giật mình, cảm giác không biết từ khi nào mà bản thân y hoàn toàn hơi thiên vị quá mức với người thiếu niên quán rượu này.

- Lúc diệt ba triều Hàn, Triệu, Ngụy cần phải dừng mãi. Khi đó quốc lực cũng không vượt xa mấy triều kia, cho nên người đó cố ý khởi xướng đấu kiếm, lại cố vũ việc tuyên dương một ít sự tích của Kiếm Sư, làm cho người bình thường sùng bái họ; bởi vậy hình thành dân phong hiện tại của triều đình ta. Thật ra sau khi ba triều bị diệt, người nọ muốn cấm hết những thứ như đấu kiếm đấy.

Mặc Thủ Thành cúi thấp đầu xuống, mang theo một chút cảm khái, nhẹ giọng tiếp tục nói:

- Chẳng qua là bỗng nhiên đột biến, người nọ chết đi, cũng không ai dám nhắc lại ý của hắn.

Hoàng Chân Vệ khiếp sợ nhìn lão nhân này. Khoan bàn về những lời vừa rồi, chính là ý tứ của lão nhân lúc này, y đã theo lão nhiều năm, nhưng cũng chưa từng thấy lão nhân này biểu lộ thái độ của mình.

- Chúng ta sẽ làm gì tiếp theo?

...

Tịnh Lưu Ly ngay cả kiếm của mình cũng không đụng tới, tiện tay lấy kiếm đánh bại một người có thể khinh thường tuyệt đại đa số thanh niên tài tử ở Trường Lăng. Vậy mà trên mặt không có chút đắc ý nào, trên cỗ xe

ngựa vẫn đang thong thả tiến về phía trước, nàng thuận miệng hỏi Đinh Ninh đi đâu.

Đinh Ninh trả lời đơn giản:

- Quay về Mặc Viên.

Trong tiếng vó ngựa cùng bánh xe nghiền ép mặt đường, Tịnh Lưu Ly hỏi:

- Quay về Mặc Viên làm gì?

Đinh Ninh buông tấm màn che xuống, không cho bất kì kẻ nào thấy thân hình của hắn, đồng thời nói khẽ:

- Nhóm linh được đầu tiên của Tà gia là Thiên Ma La và Lang Độc Hoa có lẽ đã đến.

Tịnh Lưu Ly không muốn hỏi nhiều, xe ngựa rất nhanh quẹo trái, lượn quanh đến chỗ Mặc Viên.

...

Hai cỗ xe ngựa che bằng loại vải dầu vừa nặng vừa dày dừng ở trước cửa Mặc Viên.

Hai tên xa phu sắc mặt đen nhẻm, tướng mạo nhìn qua tương đối hung ác. Dù dưới ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, nhưng hai tên xa phu này đều lộ ra thần sắc cực kỳ kính cẩn nghe lời.

Dưới ánh nắng thiêu đốt, mồ hôi dính ở áo vải đen trên người bọn họ đều bị bốc hơi khô, dần dần xuất hiện một tầng muối trắng như tuyết.

Cỗ xe ngựa mà Tịnh Lưu Ly lái dần xuất hiện trong tầm mắt của họ. Khi thấy Đinh Ninh đang ngồi trong xe, sắc mặt hai tên xa phu này lập tức hiện

lên sự vui mừng. Hai người này một bước nhảy xuống khỏi xe ngựa, đợi đến lúc Tịnh Lưu Ly lái xe đến cách người hơn mười trượng, thì khom người thi lễ thật sâu.

Ở thời điểm hai người này hành lễ, con ngựa trước người Tịnh Lưu Ly đột nhiên cảm giác được thực cốt lãnh ý*. Cảm giác kinh khủng này làm nó toàn thân cứng đờ, không dám nhúc nhích, xe ngựa lập tức bất động.

(*) Lạnh từ trong xương

- Ngay cả làm xa phu, người cũng là xa phu tốt nhất ở Trường Lăng!

(Biên: Chứ sao! Có xa phu nào vừa trẻ đẹp vừa thông minh, tu vi cao lại dễ bảo ko?):nhamnho:

Đinh Ninh vén rèm cửa xe lên, nói với Tịnh Lưu Ly một câu này, rồi xuống xe nghiêm túc khom người đáp lễ lại hai tên xa phu.

Nhìn Đinh Ninh tôn kính đáp lễ, sự kính trọng trong mắt hai tên xa phu càng đậm thêm.

Một tên xa phu hơi lớn tuổi hành lễ lần nữa, kính cẩn nói:

- Bên trong là đồ vật mà thiếu chủ nhà ta đưa tới. Sau này khả năng thu thập khó khăn hơn, khoảng cách thời gian đưa đến có thể sẽ lâu một chút.

- Người chuẩn bị dùng những vật này như thế nào?

Đợi hai tên xa phu xốc lên tấm vải dầu trầm trọng, mang mấy cái rương trúc thông khí vào nội viện, Tịnh Lưu Ly mới nhìn Đinh Ninh, hỏi.

Đinh Ninh nói:

- Nấu nước phục dụng, đun lửa sắc trong nửa canh giờ, là có thể bỏ bớt độc tính.

- Chỉ như vậy?

Lông mày Tịnh Lưu Ly cau lại, sau đó khẽ nài trầm ngâm, khẽ nói:

- Là công dụng của Tục Thiên Thần Quyết?

Đinh Ninh gật nhẹ đầu, sau đó chăm chú nhìn Tịnh Lưu Ly, nói tiếp:

- Tiếp theo người có thể sẽ rất vất vả, phải không ngừng giúp ta nấu thuốc.

Lông mày Tịnh Lưu Ly lại nhăn lần nữa, có chút không tin, nói:

- Không gián đoạn?

Đinh Ninh lại gật đầu, khẳng định nói:

- Có lẽ là nấu ba bình cùng lúc.

Thân thể Tịnh Lưu Ly khẽ chấn động, lập tức trong ánh mắt bắn ra một ít tia sáng không thể tin nổi. Nhưng lúc quay đầu nhìn, nàng lại chứng kiến thần sắc Đinh Ninh bình tĩnh mà quả quyết.

Hai tên xa phu mang hàng hóa chất ở chỗ sâu nhất trong vườn nhỏ, sau đó lập tức cáo từ ly khai.

Lúc Đinh Ninh mở ra một cái rương trúc đang đặt ở trước mặt, con người Tịnh Lưu Ly không tự giác khẽ co rụt lại.

Nàng thấy bên trong để ba lò than cao tầm hai thước, còn có hơn mười bình thuốc bằng gốm thô.

Ba lò than được đặt song song dựa vào tường ở trong vườn nhỏ này.

Lửa than dấy lên rất nhanh, ngọn lửa thè lưỡi ra liếm lên bình thuốc.

Trong ba cái bình đều đổ đầy hai loại dược thảo xanh hồng. Mới chỉ rót đầy nước nấu một lát, thì đã tràn ra rất nhiều khí độc màu xanh hồng, lượn lơ ở trên ba bình thuốc.

Nhìn khí độc bốc lên, dù biết rõ Đinh Ninh đã có chuẩn bị nhưng Tịnh Lưu Ly vẫn không nhìn được, ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh đang đứng ở một bên, thử khuyên bảo:

- Người có lẽ đã xem qua không ít điển tịch, nên biết hầu như tất cả chúng đều có ghi chép, lúc tu hành ở mấy cảnh đầu, nên tránh việc mượn dùng ngoại vật, chứ đừng nói là phục dụng quá nhiều dược vật như vậy. Cho dù chỉ ăn thịt, vật có chất béo quá nhiều, cũng có thể khiến cơ thể có nhiều tạp chất, cuối cùng không thể giống Bát Cảnh triệt để tương hợp với Thiên Địa Nguyên Khí tinh khiết, thủy chung không cách nào dò xét đến Bát Cảnh.

- Những ghi chép này rốt cuộc có đúng hay không ta cũng không thể xác định!

Đinh Ninh rất thâm ý nhìn thoáng qua Tịnh Lưu Ly, đáp:

- Ta chỉ biết nếu là tự tại tùy ý, tựa như đứng trước tâm ý của chính mình, hiểu được thế nào là chộp vào gông cùm xiềng xích.

Nghe những lời này của Đinh Ninh, thân thể Tịnh Lưu Ly không khỏi chấn động, thốt ra ba chữ “Đại Tự Tại”.

- Người biết tu luyện chân chính của ta là Đại Tự Tại kiếm?

Thực ra lúc này, Tịnh Lưu Ly nhìn không được muốn thốt ra một câu như vậy.

Chẳng qua trong lòng nàng vô thức lại cảm thấy điều đó không có khả năng. Những lời này của Đinh Ninh vô hình trung có một tầng chân ý mà

nàng nghĩ mãi không ra, khiến tinh thần xúc động thật sự quá lớn, cho nên nàng mới thốt ra ba chữ này...

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 49: Hàn Ý

Dịch giả: Lưu Kim Bưu

Biên: trongkimtrn

Tâm không tự nhiên, kiếm làm sao có thể tự tại?

Lúc này Đinh Ninh không để ý đến sắc mặt Tịnh Lưu Ly, mà chỉ cúi đầu nhìn bình thuốc.

Đây là chân ý của Đại Tự Tại kiếm. Thế nhưng tu hành giả khắp thiên hạ từ lúc mới bắt đầu tu hành, đã tự nhiên tiếp nhận vô số tư tưởng mà cổ nhân, tiền bối lưu truyền xuống, dần dần loại tư duy cố hữu ‘Một số việc có thể làm, một số lại không thể làm’ được hình thành.

Như vậy, từ lúc bắt đầu tu hành, họ đã vô ý thức tự bó buộc chính mình.

Không thấy chân ý, thì không đến được cảnh giới kia.

Không đến được cảnh giới kia, sẽ không biết mình sai ở chỗ nào?

Lòng ái tài không chỉ Hoàng Chân Vệ mới có. Trong khoảng thời gian này, Tịnh Lưu Ly thực sự xem Đinh Ninh là sư trưởng; Đinh Ninh cũng có ý dạy bảo, nhưng Tịnh Lưu Ly rốt cuộc có thể đi đến một bước kia không, thì nàng phải tự lĩnh ngộ lấy.

Tịnh Lưu Ly cũng nhận ra điều này, chậm rãi cúi đầu, tâm tình bình phục, như có điều suy nghĩ nhìn lò lửa.

Nước thuốc trong bình đang không ngừng sôi trào, từ màu xanh đỏ nhạt chậm rãi biến thành màu đen sền sệt. Qua nửa canh giờ, khí độc màu xanh hồng lượn lờ bên trên bình thuốc hoàn toàn biến mất.

Đinh Ninh bình tĩnh đổ thẳng nước thuốc trong ba bình vào một cái ấm bằng đá thô, mà thường được dùng cho việc uống trà lạnh. Sau đó hẩn cầm một cái chén nhỏ, thổi nhiệt khí giống như uống trà, bưng lên uống.

Nước thuốc trôi vào bụng, hẩn cảm giác nơi huyết nhục tiếp xúc với nó lập tức biến thành màu đen. Dược lực hỗn tạp và mãnh liệt theo mạch máu đi khắp cơ thể, vô số mạch máu đỏ tươi biến thành dây leo màu đen, không ngừng lan tràn ở trong cơ thể hẩn.

Vốn là máu thịt đỏ tươi mà giờ lại bắt đầu thối nát, như đóa hoa tươi đẹp rực rỡ lập tức héo úa, ngay cả bề mặt trái tim cũng xuất hiện vô số mạch máu màu đen. Nhưng cũng trong nháy mắt đó, bên trong cơ thể hẩn có vô số con tằm vô hình chậm rãi lao ra.

Hẩn uống từng ngụm nước thuốc sền sệt. Thứ nước màu đen này từ cổ họng đi xuống bụng, ở trong cơ thể hẩn bộc phát thành vô số sợi tơ đen, cùng lúc, đàn tằm vô hình cũng đồng loạt thôn phệ cẩn thận từng tí một.

Một loại tần suất quỷ dị làm người khác không cách nào tưởng tượng được.

Vô số con tằm nhỏ này đồng loạt cắn hút những bộ phận dược lực sinh ra độc tố trong cơ thể Tu hành giả, thôn phệ sạch phần độc hại trong từng ngụm nước thuốc Đinh Ninh uống.

Tuy những sợi tơ đen kia vẫn đang khuếch tán bên trong cơ thể như trước, nhưng đã biến thành dược lực cực kỳ tinh thuần, máu thịt thối nát lại

lần nữa có sinh cơ bùng bùng, tỏa ra sức sống càng thêm kinh người.

Ngũ khí trong cơ thể Đinh Ninh bỗng nhiên càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí làm ngũ tạng của hắn cũng nhanh chóng bành trướng.

Ngũ khí điên cuồng tràn vào Khí Hải, lập tức đè ép làm Chân nguyên trong cơ thể hắn tản mát ra hào quang óng ánh.

Tịnh Lưu Ly chột ngắc đầu, vô cùng khiếp sợ nhìn Đinh Ninh.

Nàng cảm giác được, trong cơ thể Đinh Ninh như nhiều hơn năm đường Linh Mạch.

Năm đường Linh Mạch liên tục không ngừng phun ra linh khí.

Nàng hít sâu một hơi, ánh mắt rơi vào sợi tóc trên đỉnh đầu hắn.

Mái tóc trên đầu Đinh Ninh vốn trắng bạch, không biết là do Chân nguyên trong người hắn biến hóa, hay là do tác dụng của dược lực, có thể thấy bằng mắt thường, mái tóc đó đang khôi phục lại màu đen.

Nàng yên lặng nhìn biến hóa như thế, chậm rãi thở ra một hơi.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, nàng tuyệt đối không thể tin tưởng lại có tốc độ tu hành như vậy trên đời.

Mặc dù bằng khả năng nghịch thiên của Cửu Tử Tầm cùng với Tục Thiên Thần Quyết, có thể tiếp nhận hoàn mỹ được bộ phận độc tố trong hai loại linh dược này; nhưng mùi vị lưu lại trong miệng của mỗi loại linh dược thì không thể nào tiêu trừ.

Nước thuốc cực đắng cực chất.

Thế mà ánh mắt Đinh Ninh lại càng toát ra vẻ bình tĩnh.

Khổ đau trong cuộc đời thường do bản thân tạo nên, nhưng nếu người khác gây đau khổ cho hă, thì hă hy vọng tương lai có cơ hội hoàn lại đầy đủ cho kẻ đó.

...

Ở nơi sâu trong hoàng cung Trường Lăng yên tĩnh mà cao quý, vài cây linh liên sinh trưởng ở Linh Mạch khẽ rung rinh giữa bầu trời trong xanh.

Cung nữ họ Dung kính cẩn đứng bên dưới Linh tuyến trì tử*, đối diện với nàng ta chính là nữ chủ nhân khiến hầu hết người Trường Lăng cực kì sợ hãi.

(*) Ao nhỏ được tạo thành từ dòng suối linh mạch

Khuôn mặt Hoàng Hậu vẫn hoàn mỹ không tỳ vết, không thấy bất kỳ cảm xúc nào rõ ràng, giống như thần linh.

- Tên thiếu niên Trần Phù Trần kia, chắc không phải là người phái đi nhỉ?

Thị cũng không nhìn cung nữ họ Dung mà chỉ quan sát mấy đoá linh liên trắng nõn kia, phát ra thanh âm trong trẻo.

Dung cung nữ thành thật đáp:

- Không phải là nô tì phái đi!

Hoàng Hậu nhẹ gật đầu, nói:

- Người không cần đáp ứng gặ hă.

Dung cung nữ vâng lời đáp “Dạ”, Hoàng Hậu liền không nói thêm gì nữa.

Cung nữ họ Dung cáo lui đi khỏi thư phòng Hoàng hậu, nàng ta rất rõ ý tứ của thị, nhưng cũng bởi vì quá rõ ràng, chỉ một câu nói “Người không cần gặp hần” cũng đủ khiến cho nàng ta chút lạnh lẽo khó hiểu.

...Đỉnh Mân Sơn.

Người đời không biết cái lạnh ở Mân Sơn đến từ đâu, lại càng không biết rất nhiều hàn khí ở đỉnh Mân Sơn bị một pháp trận kéo đến, dồn vào một chỗ, hình thành loại băng tinh lờm chờm trong phạm vi vài trượng.

Bên trong đồng băng tinh lờm chờm này, có một căn phòng băng bị kiểm bố ra một cách sơ sài, chính là chỗ ở của Bách Lý Tố Tuyết.

Mọi người đều biết tính cách Bách Lý Tố Tuyết quái gở, thủy chung sống tại nơi chí cao chí hàn* ở Mân Sơn. Hầu hết tu hành giả suy đoán hần tu luyện công pháp hoặc kiểm ý cực hàn, chỉ có Bách Lý Tố Tuyết biết rõ không phải thế.

(*) Cực cao cực lạnh

Người thiên hạ không biết chính là không có tri kỷ, đồng thời cũng là lừa gạt người trong thiên hạ.

Giữa căn phòng băng, khoe miệng trắng như tuyết của hần càng được băng giá tô điểm thêm, trên người hần luôn có một loại ý vị tự giấu và đùa cợt nhàn nhạt.

Sau khi chậm rãi xem qua mấy cuốn hồ sơ, hần tùy ý ném chúng sang một bên. Mấy cuốn hồ sơ này đã bị khí lạnh xung quanh bao trùm rất nhanh, đóng băng.

Hần khẽ ngẩng đầu, đi ra ngoài.

Cách phòng hãn không xa có một thiếu nữ dáng người cao gầy đang đứng, chính là trưởng nữ Tạ Nhu của Tạ gia Quan Trung.

Tuy rằng phần lớn hàn khí trên đỉnh Mân Sơn hội tụ ở phòng băng của Bách Lý Tổ Tuyết, nhưng cho dù chỉ có chút khí lạnh sót lại, cũng làm cho sắc mặt Tạ Nhu lạnh đến thâm đen, thân thể không ngừng run rẩy.

- Người có kỳ tích có trên đời không?

Bách Lý Tổ Tuyết nhìn Tạ Nhu, nhàn nhạt hỏi.

Đã đứng chờ trong cảnh băng thiên tuyết địa* này mấy canh giờ, Tạ Nhu bỗng nhìn thấy Bách Lý Tổ Tuyết, lại nghe được câu nói vừa rồi, nàng ngạc nhiên hé miệng, hàm răng không ngừng va vào nhau, không biết nên nói gì.

(*) Trời băng đất tuyết

- Thật ra từ đầu đã không có cái gọi là kỳ tích!

Bách Lý Tổ Tuyết cũng không chờ Tạ Nhu trả lời, chỉ liếc nàng một cái. Sau đó hãn nhanh chóng dời ánh mắt lên những đám mây trôi, lạnh lùng bảo:

- Dù đủ nghị lực và dũng khí, nhưng với thiên phú tu hành của người, đỉnh phong cả đời này người có thể đạt đến, chỉ sợ tối đa là Thất Cảnh.

Tạ Nhu vẫn chưa hiểu lời nói của hãn.

Nhưng lần này Bách Lý Tổ Tuyết lại không nói tiếp nữa, mà là đợi nàng đáp lời.

Nàng vẫn không biết nên trả lời như thế nào, nhưng với tính cách của mình, khiến nàng rốt cuộc trả lời:

- Có thể tới Thất Cảnh cũng đủ rồi!

- Cho nên đây là lựa chọn của người. Người tin rằng không có cái gọi là kỳ tích, cũng không có thứ gọi là không cam lòng, chấp nhận điều này.

Bách Lý Tố Tuyết đơn giản phất tay, ý bảo nàng có thể rời đi.

Lúc Tạ Nhu vẫn còn ngẩn ngơ tại chỗ, hần tiếp tục thản nhiên nói:

- Mân Sơn Kiếm Tông không chỉ có một loại phương pháp dùng đổi tài lực lấy tu vi, nhưng Đại Tần chỉ có một Tạ gia. May mà người cũng không làm ta thất vọng, cho nên người đi tìm Thanh Diệu Ngâm, y sẽ giúp người đến Thất Cảnh, song cả đời này người chỉ đạt đến Thất Cảnh.

Hô hấp của Tạ Nhu dừng hẳn lại, nhưng nàng cũng bắt đầu minh bạch ý tứ của Bách Lý Tố Tuyết.

- Cũng không cần phải gấp.

Bách Lý Tố Tuyết quay người, thanh âm trong trẻo mà đầy cao ngạo lạnh lùng tiếp tục truyền vào tai Tạ Nhu:

- Người phải bế quan rất lâu ở Mân Sơn Kiếm Tông!

...

Ngay lúc Bách Lý Tố Tuyết quay người, cung nữ họ Dung đã đi đến hoàng cung thiên uyển của mình.

Mặc dù đã quyết định khoảng thời gian này luôn ở lại nội cung, nhưng nàng ta vẫn là một trong những người có tin tức linh thông nhất ở Trường Lăng.

Cho nên một số tin tức có liên quan đến Đình Ninh, vẫn dùng tốc độ nhanh nhất không ngừng truyền đến tay nàng.

Nàng ta biết tu vi Đình Ninh đã vượt qua Tứ Cảnh trung giai.

Biết Tịnh Lưu Ly bây giờ đang đi theo Đinh Ninh, thậm chí dường như còn là đệ tử của hắn.

Cũng biết bây giờ quần hào Quan Trung đã mang những vị thuốc lấy được đưa đến Mặc Viên. Tuy không rõ chúng rốt cuộc dùng để làm gì, nhưng chắc chắn có quan hệ với việc tu hành của hắn.

Hơn nữa thái độ hôm nay của Hoàng Hậu hiển nhiên làm nàng ta cảm nhận được áp lực cực lớn.

Thế nên lúc đi vào cái thiên uyển không người này, nàng ta nhin không được thì thào một câu:

- Vì sao không buông tha cho ta?

Nhưng chỉ sau một hô hấp, trong lòng của nàng ta bỗng hiện lên khuôn mặt Đinh Ninh, vang lên đáp án mà hắn sẽ nói:

- Người cũng có buông tha Tiết lão đầu đâu!

Sự thật rất tàn khốc.

Trong đó rõ ràng lại có hàn ý.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 50: Người Sắc Thuốc

Dịch giả: Lưu Kim Bưu

Biên: kethattinhthu7

Thật sự, làm đi làm lại một việc là chuyện rất khô khan nhàm chán.

Nếu không nghỉ ngơi mà vẫn làm một việc giống nhau, thời gian dài sẽ là một loại tra tấn.

Nghe nói, trong rất nhiều nhà tù, thủ đoạn bức cung được các cai ngục am hiểu nhất, cũng là phương pháp hữu hiệu nhất chính là việc không cho tù nhân ngủ trong một thời gian dài, thủ đoạn này được thực hiện liên tục cho đến khi tinh thần của họ hoàn toàn sụp đổ.

Tịnh Lưu Ly không ngừng sắc thuốc.

Bởi vì không có ngoại lực ép buộc, nàng chỉ có thể dùng ý chí bản thân để chịu đựng, cho nên sau một thời gian, cảm giác mỗi một tích lũy mỗi lúc một nhiều.

Trên đời này, tu vi cực mạnh có thể làm được những chuyện rất kinh người, nhưng đồng dạng, tài lực kinh người cũng có thể làm được những chuyện đó, ví dụ như chuyện cự phú Quan Trung thu gom được hai xe dược thảo này.

Thiên Ma La và Lang Độc Hoa đều là những linh dược cực kỳ quý hiếm, tỷ như Lang Độc Hoa, loại linh dược này sinh trưởng đơn lẻ, ngay cả đồng rêu là nơi thích hợp sinh trưởng nhất vì có nhiệt độ chênh lệch rất lớn giữa ngày và đêm nhưng trong phạm vi vài dặm cũng chỉ có thể chỉ tìm được một cây.

Vậy mà không bao lâu, hai xe Thiên Ma La và Lang Độc Hoa đã được đưa đến.

Muốn sắc nhiều dược thảo như vậy thành dịch thuốc, tất nhiên cần thời gian rất dài.

Từ lúc bắt đầu sắc thuốc, đã liên tục mấy ngày nàng chưa từng chớp mắt.

Sở dĩ không ngủ không nghỉ, không phải vì nàng muốn dùng ý chí bản thân dốc sức chịu đựng mà là vì Đinh Ninh cũng chưa từng nghỉ ngơi.

Khi nàng sắc xong ba bình thuốc mới, Đinh Ninh cũng vừa uống hết ba bình cũ, một loại tần suất không đổi gần như hoàn mỹ.

Nhìn Đinh Ninh uống thuốc vẫn mang vẻ bình tĩnh không khác gì mấy ngày trước, khiến suy nghĩ trong lòng Tịnh Lưu Ly bây giờ không phải là tốc độ tăng tu vi trái với lẽ thường của hẳn, mà là nhịn không được nảy sinh ý nghĩ, tuy những người trẻ tuổi tài tuấn ở Trường Lăng cũng có thể dùng phương thức này để tăng tu vi, mỗi lần uống loại thuốc như thế này thì tu vi cũng sẽ tăng một ít, nhưng nếu phải uống không ngừng, chỉ sợ những người kia cũng không đủ nghị lực để liên tục duy trì lâu như vậy.

Chỉ sắc thuốc thôi cũng đã làm nàng cảm thấy vất vả, huống chi là việc liên tục uống vào người thứ thuốc đắng chất thế này.

- Ta thật sự rất bội phục ngươi.

Cho nên, khi tần suất uống thuốc ổn định gần như hoàn mỹ của Đinh Ninh rút cuộc đã xuất hiện biến hóa, hẳn ngừng lại, ý bảo nàng không cần tiếp tục sắc thuốc, Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn thoáng qua hai loại dược thảo không còn thừa nhiều lắm, sau đó nhìn mái tóc Đinh Ninh đã hoàn toàn biến thành màu đen, rất chân thành nói.

- Bội phục ta cái gì?

Đinh Ninh tiện tay hái mấy quả từ một cây sơn trà đã chín mọng trong nội viện, chậm rãi nhắm nuốt mùi vị khổ tận cam lai(*), sau đó nhìn Tịnh Lưu Ly mỉm cười, hỏi:

- Bội phục đã lâu như vậy mà ta không đi vệ sinh hả?

(*) Từ đắng đến ngọt.

Tịnh Lưu Ly không cười, khẽ gật đầu nghiêm túc nói:

- Cái này cũng là một điểm khiến ta bội phục.

Sắc mặt và phản ứng của nàng khiến Đinh Ninh ngẩn người, cười khổ nói:

- Nghiêm túc quá... đến cười cũng không nổi.

Tịnh Lưu Ly không cảm thấy câu vừa rồi của mình có ý châm chọc, nàng liếc Đinh Ninh, hỏi:

- Dược thảo chưa hết, rõ ràng ngươi vẫn còn dư lực để tiếp tục, hơn nữa dường như tu vi cũng không tăng tới mức thực sự đột phá, vì sao lại muốn ngừng?

- Chúng ta phải ra ngoài.

Đinh Ninh cũng không dài dòng, nhìn nàng rất trực tiếp nói:

- Kế hoạch chúng ta dự tính từ đầu để đối phó Dung cung nữ chính là không ngừng cho thị áp lực. Mà không ngừng tạo áp lực, so với chỉ duy nhất một lần áp lực thì hữu dụng hơn nhiều.

- Loại chuyện áp lực này giống như một mối dần dần được tích lũy, khi đó nó mới trở nên đáng sợ nhất.

Dừng một chút, mùi vị đắng chát trong miệng Đinh Ninh đã biến mất, thay vào đó là vị ngọt mát của quả sơn trà chín, hắc nhắc cước bộ, đi ra ngoài:

- Tu vi hiện tại đã đủ để đối phó Ngải đại phu.

Tịnh Lưu Ly đi theo hắc, lông mày cau lại, hỏi:

- Ngải đại phu là ai?

Đinh Ninh đáp:

- Lão bản Thọ Xuân đường, đồng thời cũng là một trong những danh y Trường Lăng.

Tịnh Lưu Ly hỏi tiếp:

- Lão thì có quan hệ gì với Dung cung nữ?

Đinh Ninh nhìn nàng một cái, giải thích:

- Trước kia, Dung cung nữ chịu ân huệ của lão, mấy năm nay Dung cung nữ có được quyền thế nên lão được hồi báo rất nhiều, Thọ Xuân đường có thể được như ngày hôm nay, phần lớn cũng vì lí do này.

Tịnh Lưu Ly không hiểu nhìn hắc:

- Chỉ bởi vì là ân nhân của Dung cung nữ, người đã muốn đối phó lão?

- Đương nhiên không chỉ bởi nguyên nhân này.

Đinh Ninh bình tĩnh nói:

- Có điều bây giờ ta không thể nói nguyên nhân khác cho cô.

Tịnh Lưu Ly không hỏi nữa.

Trong khoảng thời gian này, nàng đã chính thức coi Đinh Ninh là sư trưởng, nếu sư trưởng không tiện nói, tất nhiên nàng sẽ không truy hỏi.

- Thành Tây, gần tòa lầu bảy góc phía bắc.

Sau khi nói một câu để xác thực phương hướng, Đinh Ninh liền bước vào trong xe ngựa, nhắm mắt lại, bắt đầu nghỉ ngơi.

Một nam tử trung niên mặc thường phục đang đứng trước cửa sổ của tòa trà lâu cách Mặc Viên không xa, nhìn chiếc xe ngựa đi ra từ Mặc Viên, khóe miệng y hơi toát ra nét giễu cợt.

Nhưng đúng lúc này, trong lòng y đột nhiên sinh ra chút cảm giác khác thường, dường như có thứ gì đó đang kè sát sau lưng làm y cảm thấy không thoải mái.

Y bỗng nhiên quay người, lập tức nhíu mày thật sâu.

Bởi vì phía sau gã không có gì khác thường cả.

Chiếc xe ngựa đi ra từ Mặc không biết đã tác động thần kinh của bao nhiêu người.

Lúc Tịnh Lưu Ly điều khiển chiếc xe ngựa này tiến vào thành Tây, cuối cùng chạy thẳng về phía tòa vọng lâu. Sâu bên trong hoàng cung Trường Lăng, Dung cung nữ đã biết mục đích của chuyến đi này.

Dung cung nữ đứng ở dưới mái hiên, yên lặng nhìn phương hướng của tòa vọng lâu ở thành Tây, tuy khuôn mặt vẫn trầm tĩnh như cũ nhưng hô hấp không khỏi bắt đầu nặng nề hơn.

Vậy mà lại đi đến Thọ Xuân đường, chẳng lẽ Đinh Ninh đã tin chắc rằng có thể đối phó người đó?

Ngải đại phu là một trung niên nam tử rất hòa thuận.

Lão là một trong những danh y Trường Lăng, lại nắm giữ thuật sử dụng chân nguyên lưu thông máu để kích phát sinh cơ tự nhiên, một ít phương pháp trị liệu thủ đoạn cũng cần dùng đến chân nguyên, do đó tu vi của lão không phải bí mật gì.

Ở Trường Lăng, một trung niên nam tử mất mấy chục năm mới đạt đến Ngũ cảnh, rõ ràng người đó không tính là có thiên phú tốt gì.

Nhưng tuyệt đại đa số tu hành giả cũng biết, tu hành giả có cường đại hay không, chưa bao giờ chỉ dựa vào tu vi chân nguyên là có thể kết luận.

Ngải đại phu mặc một bộ áo tơ mỏng đang đứng trước cửa trạch viện rộng mấy chục mẫu nhìn cỗ xe ngựa kia tiến đến.

Trạch viện của lão nằm ngay cạnh Thọ Xuân đường.

Thọ Xuân đường là y quán rất nổi danh ở toàn bộ Trường Lăng, vậy mà khí phái còn xa mới bằng trạch viện này.

Rất nhiều người xứ khác hoặc người không sống lâu ở Trường Lăng đều không thể liên hệ lão bản Thọ Xuân đường với chủ nhân của trạch viện này.

- Người muốn ta ra tay hay tự mình ra tay?

Lúc nhìn nam tử trung niên đang đứng một mình trước cửa này, Tịnh Lưu Ly quay đầu hỏi Đinh Ninh ở trong xe.

Đinh Ninh từ từ mở mắt, vô cùng đơn giản đáp:

- Để ta.

- Được.

Tịnh Lưu Ly khẽ gật đầu, một luồng kiếm ý từ người nàng phóng ra phía trước rơi xuống chỗ cách xe ngựa chừng bảy mươi bước.

Sau khi phóng ra tất cả mệt mỏi, nàng cúi đầu, trực tiếp lâm vào ngủ say.

Xe ngựa vẫn vững vàng đi về phía trước, nhưng khi đi thêm được bảy mươi bước, đến nơi mà luồng kiếm ý của nàng vừa rơi xuống, con ngựa đang kéo xe chợt thấy cực kỳ sợ hãi, lại cứng đờ tại chỗ lần nữa.

Đinh Ninh không để ý con ngựa không dám nhúc nhích, cũng không chú ý Tịnh Lưu Ly vừa ngồi ngủ mà bình tĩnh xuống xe.

Ngải đại phu cách hăn có mười trượng.

Sau đó hăn rất đơn giản gật đầu làm lễ với lão, nói:

- Ta muốn khiêu chiến với ông.

Ngải đại phu cũng cực kỳ đơn giản cười đáp:

- Vậy thì bắt đầu.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 51: Phá Ngũ Cảnh

Ngay lúc Ngải đại phu lên tiếng, Thiên Địa Nguyên Khí bên ngoài cơ thể lão chợt xảy ra biến hóa, tản mát một loại khí tức sắc bén nào đó.

Tịnh Lưu Ly vừa mới lâm vào ngủ say, nhưng chỉ sau mấy hơi thở, lông mi nàng khẽ chớp, rồi mở hai mắt ra.

Ngay lập tức lâm vào ngủ say, nghỉ ngơi cực ngắn để tiêu trừ một ít mệt, cố gắng làm mình càng thêm thanh tỉnh, đây là khả năng mà Tịnh Lưu Ly đã phải trải qua rất nhiều ma luyện khó có thể tưởng ở Mân Sơn Kiếm Tông mới có thể làm được.

Dùng ý chí của nàng tuyệt đối có thể kiên trì không cần nghỉ ngơi một thời gian dài. Nàng muốn một giấc ngủ say ngắn ngủi chính là vì muốn suy nghĩ càng thêm rõ ràng, không bỏ qua bất cứ một hình ảnh nào trong cuộc chiến giữa Đinh Ninh với Ngải đại phu.

Chỉ là nàng không ngờ sẽ nhanh như vậy. . . Trong tưởng tượng của nàng, Đinh Ninh và Ngải đại phu ít nhất phải đối thoại với nhau vài lời, thậm chí Đinh Ninh phải dùng một ít thủ đoạn mới có thể ép Ngải đại phu động thủ với hắn.

Giấc ngủ sâu cực kỳ ngắn ngủi giống như cùng lúc liên tục xuyên qua các tầng không gian ý thức khác nhau, ngược lại càng làm đầu nàng mơ hồ, suy nghĩ có chút hỗn loạn khó hiểu.

Nhưng sự nhạy cảm vẫn khiến nàng nhận thấy có điểm quý dị.

Nàng đã dần quen thuộc Đình Ninh, nàng cảm thấy lúc Đình Ninh đối mặt Ngải đại phu cũng không có loại sắc bén thực sự như thời điểm đối mặt Dung Cung Nữ và tên tình nhân cũ của ả.

Cho nên khi ánh mặt trời chói chang làm nàng phải híp mắt lại nhìn Ngải đại phu, nàng đã cảm thấy dường như lão cũng không phải bị bức bách, mà là đang thúc đẩy trận chiến này.

...

Đình Ninh cũng không cho nàng đủ thời gian thanh tỉnh và suy tư, Ngải đại phu vừa dứt lời, hắt liền khế gật đầu, nâng Mạt Hoa Tàn Kiếm lên trước ngực, bình tĩnh nói:

- Bắt đầu thôi.

Ngải đại phu nhẹ nhàng lắc đầu, làm bộ cảm khái.

Về mặt lão vô cùng ôn hòa, hơn nữa lão là danh y, ngày thường đối diện đều là các bệnh nhân đang đau đớn quằn quại vì đủ loại bệnh kinh niên khó trị, ánh mắt và ngữ khí luôn theo thói quen tạo sự an ủi cho người bệnh, cho nên lúc này thần thái nói chuyện của lão càng làm người ta thấy thân cận.

Nhưng ngay lúc lão lắc đầu, ống tay áo bên phải của lão đã rách ra.

Một ánh kiếm đen kịt, màu sắc giống như vết cáu bẩn lâu năm trên ấm trà cũ, mang theo khí tức thô bạo khác hẳn vẻ mặt của lão, trực tiếp xé rách ống tay áo, rơi xuống mặt đất, nhưng lúc cách mặt đất chỉ có một tấc, bỗng nhiên lại phát ra tiếng vù vù trầm thấp, như thiểm điện lao về phía hai chân Đình Ninh.

Một loạt tiếng kinh hô vang lên khắp đường phố.

Bởi vì trận quyết đấu giữa Đinh Ninh và Ngải đại phu bắt đầu quá nhanh, khiến người đi bên đường thậm chí còn chưa phản ứng được chuyện gì đang diễn ra.

Nhất là những người quen biết Ngải đại phu, căn bản cũng không nghĩ đến việc Ngải đại phu là một Kiếm Sư, hơn nữa vừa ra tay đã là phi kiếm!

Chỉ có Tu Hành Giả trên Ngũ Cảnh mới có thể điều khiển phi kiếm, phi kiếm rời khỏi thân thể Tu Hành Giả nhưng vẫn hoạt động theo ý chí của Tu Hành Giả, trong mắt người đời, Kiếm Sư có thể vận dụng phi kiếm, đã thoát ly phạm trù Kiếm Sư bình thường.

Mặc dù trong trận chiến giữa các đại quân với nhau, rất nhiều Kiếm Sư trên chiến trường đều có khả năng vận dụng phi kiếm, nhưng xung quanh mỗi một tên Kiếm sư như thế, cũng sẽ có rất nhiều quân sĩ cường đại bảo hộ.

Đinh Ninh ở Mân Sơn Kiếm Hội đã chiến thắng đối thủ vận dụng phi kiếm, nhưng ở Trường Lăng, thậm chí toàn bộ thế gian, hầu hết là người bình thường cùng với Tu Hành Giả cũng chưa từng gặp kẻ nào còn chưa thể khống chế được phi kiếm lại một mình khiêu chiến một Kiếm Sư có khả năng vận dụng phi kiếm.

Dù là thân hình như thế nào, đối với quỹ tích chuyển động như thiểm điện của phi kiếm mà nói, đều quá chậm.

Lúc ánh kiếm đen kịt như vết trà ố rơi xuống đất, Đinh Ninh đã động chân.

Chân trái hần nặng nề giẫm lên mặt đất, toàn bộ thân thể bắt đầu gia tốc về phía trước.

Hắn không thể vận dụng phi kiếm, phải cận thân, hơn nữa chỉ cận thân mới tạo ra uy hiếp thực sự cho đối phương, mới có thể ảnh hưởng phi kiếm

đối phương đang khống chế.

Nhưng ngay lúc chân trái của hắn vừa giẫm lên mặt đất, ánh kiếm đen kịt đã cách mắt cá chân trái chưa đầy ba thước!

Nhưng cũng đúng lúc này, “xùy” một tiếng rách vang lên.

Ánh kiếm mang theo hàn sát ý nồng đậm rơi xuống phía trước phi kiếm đen kịt.

Thanh phi kiếm chỉ cần một ý niệm là có thể thay đổi phương hướng lại không kịp trốn tránh, đụng thẳng vào ánh kiếm này.

Không có bất kỳ tiếng kim loại va chạm nào.

Chỉ có tiếng “răng rắc” như băng cứng vỡ vụn khẽ vang lên.

Rất nhiều ánh mắt có thể thấy được những mảnh vỡ óng ánh bay đến phía trước mắt cá chân Đinh Ninh, nhưng lúc này thân thể hắn đã lướt đi, chỉ để lại những mảnh vỡ tản ra phía dưới chân, nổ rộ thành vô số ngọn lửa xanh đen, giống như một đóa hoa xanh đen tà ác.

Ánh mắt Ngải đại phu hơi run sợ.

Lão biết Đinh Ninh rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này.

Thậm chí phi kiếm của lão không dám tiếp tục chém tới bất cứ phần nào trên thân thể Đinh Ninh nữa, mà bay thẳng sang bên cạnh Đinh Ninh, kéo giãn ra một khoảng cách.

Bởi vì lúc này bề mặt phi kiếm của lão đã ngưng tụ một tầng sương lạnh mỏng manh, thứ Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí này mang theo lực lượng có thể bài xích các loại Thiên Địa Nguyên Khí khác, thậm chí khiến nguyên khí bên trong phù văn phi kiếm của lão có chút bất ổn.

Mũi chân lão hạ xuống cũng làm tóe lên một đám bụi.

Cả người lão lùi nhanh về phía sau.

Đinh Ninh tiến lên, lão liền lùi xuống.

Nhưng Đinh Ninh còn chưa thực sự xuất kiếm.

Hắn chỉ vận dụng một thanh tiểu kiếm được ngưng tụ bằng Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí trong cơ thể.

Thanh Mạt Hoa Tàn Kiếm đang để ngang trước ngực hắn, ngay lúc cơ thể hắn lướt đi, ở dưới chân nở rộ một đóa hoa màu xanh đen, nó cũng liền đâm ra.

Bầu trời nắng ráo sáng sủa. nhưng trong tích tắc khi hắn thực sự động kiếm, bầu trời phía trên Ngải đại phu, bỗng nhiên xuất hiện từng giọt từng giọt mưa.

Những giọt mưa rơi xuống, nhìn như nhu hòa, nhưng rơi lên mái nhà cửa viện sau lưng Ngải đại phu, lập tức hiện ra mặt dữ dằn, một mảnh âm thanh dày đặc toàn tiếng vỡ vụn nổ vang, vô số đá sỏi vỡ ra bay lên.

Bóng dáng Ngải đại phu đột nhiên ngừng lại.

Rất nhiều người đi theo chiếc xe ngựa Tịnh Lưu Ly điều khiển không dám tin vào mắt mình.

Lúc này bóng người Đinh Ninh đã gần với Ngải đại phu hơn, thanh phi kiếm màu trà ố rơi đằng sau lưng Đinh Ninh.

Chỉ một kiếm, Đinh Ninh liền ép mở được phi kiếm của Ngải đại phu, ép lão ngừng lùi về phía sau.

Hiện tại những người này vẫn chưa cẩn thận cảm giác sự tiến bộ của tu vi Đình Ninh, nhưng một Tu Hành Giả Tứ Cảnh đối mặt một Kiếm Sư Ngũ Cảnh có thể vận dụng phi kiếm, trong lúc đối mặt, dường như lại trực tiếp liền chiếm thượng phong, điều này đã đủ làm bọn họ khiếp sợ.

Chỉ một kiếm, ở đây đã không có Tu Hành Giả nào coi trọng Ngải đại phu.

Nhưng đúng vào lúc này, bầu không khí lại phát sinh biến hóa khác hẳn.

Một mảnh tiếng kinh hô không áp chế nổi vang lên.

Ngải đại phu ngừng lại, liếc nhìn Đình Ninh.

Ổng tay áo bên trái của lão, lúc này cũng đã rách ra.

Tay trái của lão cầm một cái đĩa tròn màu ám kim, trông như cái khay miệng hẹp đựng đồ ăn chay mà rất nhiều gia đình ở Trường Lăng vẫn dùng.

Lúc này Chân Nguyên trong cơ thể Ngải đại phu không giữ lại chút nào dũng mãnh tràn vào cái đĩa tròn này, vô số ánh sao màu ám kim bắt đầu bay ra.

Chúng giống như những hạt bụi thật sự, quay quanh người Ngải đại phu.

Những ánh sao này tụ lại dày đặc, tạo thành một cái lồng bằng bụi hình chuông che bên ngoài cơ thể lão.

- Hồn Kim Tráo!

Có người trên đường giật mình hét ra tên của thứ này.

Đây là một món Phù Khí rất nổi danh, đến từ cái xưởng nào đó của Đại Hàn Vương Triều, ngày xưa đã nhiều lần xuất hiện trong các cuộc chiến giữa Đại Tần Vương Triều và Hàn Vương Triều, khi quân đội của Đại Hàn

Vương Triều triệt để tan tác, Đại Hàn Vương Triều biến mất trong lịch sử, thì thứ này đối với các Kiếm Sư có thể vận dụng phi kiếm tựa như tùy tùng trung thành nhất, vậy mà bây giờ nó lại xuất hiện trong tay một danh y Trường Lăng.

Mấu chốt nhất chính là, Tu Hành Giả dưới Thất Cảnh cũng có thể sử dụng món Phù Khí này, hơn nữa Chân Nguyên của Tu Hành Giả càng lớn, nó phát huy ra lực lượng càng mạnh.

Ngải đại phu đã đến Ngũ Cảnh.

Cho nên lực lượng Hỗn Kim Tráo phát ra lúc này, liền tương đương một Tu Hành Giả Ngũ Cảnh cầm kiếm bảo vệ mọi hướng quanh người lão.

Đình Ninh chỉ có lực lượng của Tứ Cảnh, làm sao có thể phá được phòng ngự của Ngũ Cảnh?

Dựa theo lẽ thường của giới tu hành, Ngải đại phu đã ở cảnh giới bất bại.

Nên hiện tại kể cả Tịnh Lưu Ly cũng bắt đầu hoài nghi, liệu có phải bởi vì lúc đầu mình vừa lâm vào ngủ say đã lập tức tỉnh dậy hay không làm cho phán đoán của bản thân có chút sai lầm.

Nhưng Đình Ninh không cho nàng thời gian suy tư.

Trong nháy mắt khi những ánh sao bay tán loạn, tay trái của hắn đã nâng thẳng tắp.

Tiếng nổ kinh khủng liên tiếp vang lên.

Thời điểm màng nhĩ mọi người đau đớn vì tiếng nổ truyền vào tai, từng thanh Hàn Sát tiểu kiếm màu xanh đen, đã dựng toàn bộ lên cái lồng bằng bụi ám kim

Tất cả Hàn Sát tiểu kiếm, một kiếm nối liền một kiếm, tất cả đều đung vào cùng một chỗ!

Nguyên Khí bên trong cái lồng bằng bụi rung mạnh, Ngải đại phu kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt lão đột nhiên trắng bệch.

Từng đám lửa xanh đen nổ tung chồng lấp lên nhau, bẻ gãy ra vô số gợn sóng trong suốt, trong tích tắc cái lồng bằng bụi không biết đã rung động bao nhiêu lần, nhưng vẫn còn chưa bị phá vỡ!

Ngay cả tiếng kinh hô cũng không kịp phát ra, thì lại có thêm một kiếm đâm lên trên cái lồng bằng bụi.

Đinh Ninh đi đến phía trước nơi mấy đám lửa nổ tung, trong tay hắn là thanh Mạt Hoa Tàn Kiếm được che kín bởi rất nhiều đóa hoa trắng nhỏ vun, hung hăng đâm lên cái lồng bằng bụi này.

Ngải đại phu biết thắng bại đã ở ngay trước mắt, con người của hắn kịch liệt co rút, ánh mắt lại chớp động dữ dội, thanh phi kiếm kia như lưu tinh lao về sau lưng Đinh Ninh.

Đinh Ninh không thèm để ý thanh phi kiếm này.

Hắn chỉ đem tất cả lực lượng của bản thân, đâm về phía trước.

“Oanh” một tiếng nổ mạnh, cái lồng bằng bụi phía trước mũi kiếm của hắn bỗng nhiên khuyết mất một miếng.

Hỗn Kim Tráo bị phá.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 52: Tâm Tình Đã Quên

Dịch giả: red <3

Kiểm ý từ chỗ bị gãy của Mạt Hoa tàn kiếm xuất ra, kèm theo đó là Tinh Thần Hàn Sát Nguyên Khí và những bụi cát màu vàng đen kia, toàn bộ bắn vào ngực của Ngải đại phu.

Một tiếng “khụ” trầm đục vang lên, ngực Ngải đại phu nhanh chóng bị lõm xuống, cả người lão cong lại như cánh của một con chim hung hãn đang lao đi, đập thẳng lên cửa viện.

Lại một tiếng nổ vang lên, cả cánh cửa ngoài sân vỡ nát, bắn ra vô số mảnh vụn.

Ngải đại phu chán nản ngồi sụp xuống mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cả những vụn gỗ lãnh đang rơi trước mặt.

Chuôi phi kiếm màu trà ố sau lưng Đinh Ninh đang trực chỉ, bỗng nhiên vô lực, chỉ xẹt qua bên tai Đinh Ninh rồi bay tiếp được mấy trượng, đình một tiếng rơi xuống đất.

Đinh Ninh nhìn chuôi phi kiếm rơi xuống đất này, không hề có ý định tiến lại gần.

Toàn bộ tu hành giả đang xem trận chiến đều rúng động, không thốt lên lời.

Từ lúc bắt đầu trận chiến, xuất kiếm giao thủ rồi cuối cùng phá một kiếm này của Ngải đại phu, đều là Đinh Ninh dẫn dắt trận chiến.

Nếu tu vi của đối thủ ngang mình thì một màn tấn công liên tục như vậy chỉ làm cho người ta chỉ thấy chấn động, nhưng chênh lệch giữa Ngải đại phu và Đinh Ninh là một cảnh giới, hoàn toàn nắm giữ được tiết tấu của một kiếm mạnh mẽ như vậy không chỉ làm cho người ta cảm thấy kinh động mà còn khiến cho họ bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Đối với Ngải đại phu vô lực đứng dậy, miệng tràn đầy máu tươi, Đinh Ninh chỉ khẽ vuốt cằm, quay người đi về xe ngựa của mình.

Cho đến lúc này, rất nhiều người mới từ từ bình tĩnh lại, bắt đầu nghĩ lại những gì vừa mới xảy ra.

“Làm sao có thể có tốc độ tu hành như vậy được!”

Càng suy nghĩ kỹ càng cảm thấy khiếp sợ, loại cảm xúc này thậm chí còn làm cho một số ít người phải kêu lên ghen ngào, hơn nữa trong số những người này còn là những vị tu hành giả có tu vi cao nhất đang ở xung quanh quan sát trận chiến.

Bởi vì bọn họ đoán được tu vi của Đinh Ninh.

Lúc Mân Sơn kiếm hội kết thúc, Đinh Ninh chỉ là Tứ cảnh.

Điều này tuyệt đối không thể sai, bởi vì lúc ở Mân Sơn Kiếm Hội có vô số sư trưởng các môn phái đích thân quan sát, Đinh Ninh có muốn che giấu tu vi cũng không được.

Trong Mân Sơn kiếm hội, Đinh Ninh bị trọng thương, sau đó quay về Mặc Viên dưỡng thương.

Nhưng khi hần đi từ Mặc Viên ra gặp Dung cung nữ, lúc một kiếm giết tuần mã thì tu vi đã ở Tứ cảnh trung phẩm.

Lúc này đây cách khi ấy chỉ có mấy ngày nhưng tu vi của Đinh Ninh vậy mà lại tiến thêm một bước dài như thế rồi!

Đây là khái niệm gì?

Trong tất cả sách sử hay điển tích cũng không có ghi chép gì về tốc độ tu hành nhanh như vậy.

Đây rõ ràng là điều vô lý, nhưng hết lần này đến lần khác xảy ra trước mắt họ một cách chân thật, làm cho tâm trạng của bọn họ khó mà kiềm chế được.

Nhìn bộ dáng bình tĩnh tiêu sái trở về xe ngựa của Đinh Ninh, Tịnh Lưu Ly cúi thấp đầu xuống, không hề lên tiếng.

Lúc nàng đánh xe ngựa rời khỏi con đường, dù sau lưng phát ra những tiếng kinh hô như triều dâng, nàng vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu, song thanh âm trầm thấp lại truyền vào trong xe đến tai Đinh Ninh.

- Ngải đại phu là người của chúng ta?

- Sao cô biết?

Đinh Ninh cũng cúi thấp đầu, có chút mệt mỏi tựa vào vách xe, nhẹ giọng hỏi lại.

- Quá nhanh, nói quá ít.

Tịnh Lưu Ly thốt ra:

- Có cảm giác như lão quá dứt khoát đồng ý chiến đấu với người.

Đinh Ninh vẫn giữ nguyên tư thế, nói:

- Lão không có khả năng từ chối. Lão không thể chọc vào những kẻ Quan Trung kia, cũng không như Dung cung nữ có thể trốn vào nội cung. Lão biết rằng nếu không dứt khoát đồng ý, lão có thể sẽ gặp phải rất nhiều rắc rối sau đó.

- Không chỉ là chuyện này.

Tịnh Lưu Ly nhú mày, trầm ngâm chốc lát, song lại không biết diễn tả bằng lời như thế nào, chỉ nói:

- Hình như có chút không đúng.

Đinh Ninh hơi ngẩng đầu nhìn bóng lưng của nàng, nghiêm túc nói:

- Cô có tiến bộ.

Nghe được xác nhận, Tịnh Lưu Ly trái lại lại thấy không hiểu, lặng im không nói.

Nàng trầm ngâm suy nghĩ một lúc, sau đó mới tiếp tục nói:

- Người cuối cùng không để ý thanh phi kiếm mà phá Phù khí của lão là bởi vì lão vốn là người của chúng ta, mà nếu như lão không phải người của chúng ta, có phải người cũng làm như vậy, tin bản thân đủ để phá vỡ Phù khí phòng ngự, cũng tin tưởng phi kiếm của lão không gây thương tổn người?

Đinh Ninh biết rõ nàng đang suy nghĩ điều gì, lại một lần nữa nghiêm túc trả lời:

- Nếu lão không phải là người của chúng ta, ta cũng sẽ làm y chang như vậy.

Lông mày Tịnh Lưu Ly nhảy lên, nhin không được mà quay đầu lại.

Nhưng Đinh Ninh lại nói tiếp:- Ta biết người nghĩ gì... Theo ý người, phi kiếm của lão dường như còn nhanh hơn ta một phần, vì vậy người cảm thấy khó mà hiểu được vì sao ta dám làm như vậy, hơn nữa vì sao cuối cùng lại còn nhanh hơn lão.

- Bởi vì hãn phải suy nghĩ nhiều hơn ta, dù cho lão thực sự là đối thủ, lão cũng phải suy nghĩ nhiều hơn ta một việc.

Đinh Ninh dừng lại một chút, sau đó nhìn nàng nói:

- Trước đó lão suy nghĩ xem mình có thể ngăn cản một kích này của ta hay không, hoặc cũng có thể nghĩ đến ta làm như vậy liệu có còn thủ đoạn nào ở sau đó không. Cho dù lão theo bản năng suy đoán được mình có thể ngăn được một kích này của ta, lão cũng chậm hơn ta. Bởi vì ta chỉ muốn đâm vào mà không chừa đường rút lui. Người phải hiểu rằng, mặc dù có một số ít người có thể sử dụng hai thanh kiếm, nhưng ở cùng một thời điểm, kẻ ấy tuyệt đối không có cách nào phân tâm quản được hai chuyện. Lão suy nghĩ việc phòng ngự, tấn công sẽ chậm lại.

Với những vấn đề liên quan đến phương diện tu hành, Tịnh Lưu Ly tuyệt đối thông minh hơn so với đại đa số tu hành giả.

Nàng gật đầu rất nhanh, biểu thị mình hiểu lời Đinh Ninh nói, sau đó lại lên tiếng:

- Ngài đại phu tuy rằng bị thương nặng những sẽ không chết... Vì vậy đây là kế một đá ném hai chim. Người tìm hãn quyết đấu, vừa để ả cung nữ kia nhìn thấy sự tiến bộ kinh người của người, tạo áp lực to lớn lên thị, lại

có thể làm cho thị càng tín nhiệm Ngải đại phu. Ngải đại phu sau này có lẽ còn có thể trở thành quân cờ trọng yếu đối phó với bà ta.

Đinh Ninh gật đầu nhẹ, đặc biệt chân thành nói:

- Người thật sự tiến bộ rất nhiều.

Tịnh Lưu Ly xoay người qua, cũng hơi hơi khom người đáp lại, vô cùng chân thành gửi lời cảm ơn tới hân:

- Đa tạ quá khen.

Nghe nàng nói bốn chữ này, Đinh Ninh hơi tự giễu, đáp lại:

- Nghe vào như thế nào lại giống như đang hại người.

Trận chiến này xảy ra vô cùng nhanh, chấm dứt cũng rất mau chóng, mà kết quả truyền đi lại còn nhanh hơn nữa.

Ở một góc trong tiểu viện của Dạ Sách Lãnh, một gốc Hoa Chi Tử âm thầm nở rộ, làm không gian thêm xinh đẹp mà tĩnh mịch, vang lên thanh âm một con bồ câu đưa tin màu lam bay vào.

Con bồ câu này bay vào đây đã nhiều lần rồi nên rất quen với Bạch Sơn Thủy, do đó khi Bạch Sơn Thủy hướng tay về phía nó, nó cũng không tránh, để yên cho Bạch Sơn Thủy gỡ lá thư ở dưới chân của nó ra.

Bạch Sơn Thủy xem nội dung tin tức được báo, nhìn qua Dạ Sách Lãnh đang đứng trang nghiêm ở một bên, nở nụ cười vô cùng cảm khái:

- Không hổ là truyền nhân của hân, không phải ngẫu nhiên mà có thể làm được chuyện Tứ cảnh thẳng Ngũ cảnh như vậy.

Dạ Sách Lãnh không trả lời, lấy cuộn giấy trong tay của nàng, nhìn kỹ càng, sau đó quay đầu qua nhìn Bạch Sơn Thủy cười cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền đẹp mắt:

- Y có lẽ đã lĩnh ngộ được Tục Thiên Thần Quyết.

Bạch Sơn Thủy nhú mày.

Dạ Sách Lãnh thu lại nụ cười, đầu hơi rũ xuống, nhẹ nhàng nói:

- Ngày trước hắn vẫn luôn muốn có được Tục Thiên Thần Quyết, nhưng đến cuối cùng vẫn không được như ý nguyện. Nếu như hắn có được nó thì có lẽ Trường Lăng cũng không giống như Trường Lăng hiện giờ.

- Ta chỉ hướng về tương lai, không nhìn lại quá khứ.

Trong lời nói của Bạch Sơn Thủy mang theo chút ngạo ý:

- Nếu như hắn muốn bức ả cung nữ kia, ta chỉ hi vọng hành động của hắn sẽ nhanh hơn một chút.

Trong lúc này, kết quả của trận chiến giữa Ngải đại phu và Đinh Ninh truyền vào chỗ sâu trong hoàng cung, rơi vào tai Dung cung nữ.

Khuôn mặt thị không có bất kỳ biến hòa nào.

Không phải bởi vì bình tĩnh, mà là vì sợ hãi.

Đối với thị mà nói loại cảm xúc sợ hãi này đã rất lạ lẫm từ lâu rồi, thị thậm chí đã quên mất nó như thế nào.

Cũng không phải thị kiêu ngạo.

Mà thị hiểu rất rõ vị trí của mình.

Thị trung thành với Hoàng hậu, chắc chắn có được chốn yên thân mà gửi phận.

Mà bây giờ suy nghĩ đó cũng không thể nào ngăn được loại cảm xúc này lan tràn khắp người của thị.

Sau hơn mười hô hấp, thân thể vẫn không ngừng run rẩy của thị chậm chậm đứng lên.

- Làm sao như vậy được, tu vi của hắc làm sao có thể tăng lên nhanh đến như vậy.

Thanh âm của thị vang lên.

Thanh âm đó khác thường, chói tai vô cùng.

Thị không biết đó là thanh âm mình phát ra, thậm chí còn cho rằng cái đó không phải là thanh âm của mình.

- Đã qua Tứ cảnh trung phẩm...

Cùng lúc đó, Hoàng hậu hơi ngẩng đầu lên, không nhìn tên nam tử trung niên mặc áo bào màu vàng đứng thẳng người, đang cung kính ở ngoài thư phòng, mà nhìn những tia sáng tinh khiết rơi trong sân.

"Tục Thiên Thần Quyết." Nàng chậm rãi nói ra bốn chữ này ở trong lòng.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 53: Ký Ức Đã Quên

Trên đường đá trong thành Trường Lăng, xe ngựa không thể nào di chuyển nhanh được, nhưng tin tức truyền đi lại nhanh hơn xe ngựa nhiều lắm.

Lúc mọi người ở ven đường biết được tin tức, nhìn thấy chiếc xe ngựa kia xuất hiện, trong ánh mắt rất nhiều người, nhất là những tu hành giả, ngoại trừ sự rung động còn ánh lên cả thần sắc cuồng nhiệt lẫn sùng bái.

Trên tầng thượng của cửa hiệu cầm đồ Lưỡng Tăng Lâu, một quan viên trung niên hơi mập, đỉnh đầu bị hói nhẹ, vẻ mặt phức tạp nhìn Tịnh Lưu Ly đang lái xe và thùng xe ở sau lưng nàng, nhin không được mà lắc đầu.

Y là Mạc Thanh Cung.

Một trong những “chó dữ” có kinh nghiệm phong phú nhất của Thần Đô Giám, là quan viên tiếp xúc với Đinh Ninh sớm nhất, cũng là quan viên đầu tiên vô cùng thương thức Đinh Ninh.

- Đại nhân, ánh mắt của ngài quả là chuẩn xác... Bây giờ ai cũng biết tên thiếu niên này bất phàm, nhưng không ngờ, lần đầu tiên ngài nhìn thấy hắn trong trận mưa năm đó đã cảm thấy hắn xuất chúng rồi.

Ánh mắt của một gã quan viên Thần Đô Giám bên cạnh hắn vẫn một mực bị chiếc xe ngựa này hấp dẫn, cũng không nhìn thấy bộ dạng đang lắc đầu của Mạc Thanh Cung, gã nhin không được nhẹ giọng cảm thán nói.

- Chỉ tiếc rằng cách nhìn hiện tại của ta đối với thiếu niên này đã thay đổi.

Mạc Thanh Cung quay đầu nhìn gã, hơi lạnh lùng đáp lại.

Quan viên Thần Đô Giám bên cạnh y lập tức kinh ngạc, khó hiểu nhìn Mạc Thanh Cung, không biết vì sao y lại nói như vậy.

- Thiếu niên này vẫn không rõ mình phạm sai lầm gì.

Mạc Thanh Cung thôi không nhìn gã, hai mắt nheo lại nhìn Tịnh Lưu Ly đang đánh xe, mặt không đổi nói:

- Người để ý một chút ánh mắt của những người này khi nhìn hãn, nhớ năm đó, ngoại trừ 'người đó' thì người Trường Lăng có bao giờ nhìn người khác bằng ánh mắt cuồng nhiệt và sùng bái như thế này?

- Qua nhiều năm như vậy rồi, người Trường Lăng mới dùng ánh mắt này nhìn một người, kể cả thánh thượng cũng không có được ánh mắt này của dân chúng, dù là sau khi Lộc Sơn hội minh kết thúc.

Mạc Thanh Cung ngừng một chút, cũng không để ý đến phản ứng của tên tâm phúc bên cạnh, chậm rãi nói tiếp:

- Năm đó thánh thượng ẩn giấu tài năng quá mức nên mọi ánh mắt cơ bản không rơi vào người, mà thánh thượng hiện giờ... Sau Lộc Sơn hội minh, người Trường Lăng vẫn không nhìn người như vậy, không phải vì thánh thượng không đủ mạnh mẽ mà là do đa phần mọi người đều cho rằng Bát cảnh đánh thắng Thất cảnh, mạnh thắng yếu thua là chuyện quá bình thường. Đối với đại đa số người Trường Lăng, bọn họ không sùng bái những điều bình thường, mà sùng bái những truyền kỳ, những người không ngừng sáng tạo ra những kỳ tích như vậy.

Mạc Thanh Cung nói xong những lời này thì im lặng chốc lát, sau đó nhận định tiếp:

- Thánh thượng nhất định không hi vọng lại có một người nữa như vậy xuất hiện, thánh thượng đương nhiên là chủ nhân của Trường Lăng và cả thiên hạ, cho nên hành vi của thiếu niên này là không thể được.

- Mới vừa rồi có một tu hành giả Lục cảnh trên lầu của cửa hiệu cầm đồ. Trong hẻm bên cửa hàng trà đang đóng kia có một Ngũ cảnh. Còn có tên vừa mới cưỡi ngựa sát ngang qua chúng ta, cũng là một tu hành giả Ngũ cảnh.

Đình Ninh ở trong xe nhìn như đang ngủ, nhưng sau khi đi qua chỗ Mạc Thanh Cung ở hiệu cầm đồ thì cặp mắt của hắn cũng không mở ra mà đột nhiên nói với Tịnh Lưu Ly một câu.

Lông mày của Tịnh Lưu Ly cau lại, nàng không biết đột nhiên Đình Ninh nói như vậy là có ý gì.

Đình Ninh vẫn như trước không mở mắt, song thanh âm khe khẽ vẫn tiếp tục truyền rõ ràng đến tai của nàng, làm đôi mày nhăn sâu hơn:

- Khi đối chiến với một tu hành giả, điều đầu tiên cần đảm bảo không phải là làm sao đánh bại đối thủ một cách nhanh chóng, mà là an toàn của bản thân. Đại đa số những tu hành giả cường đại không chết trong lúc chiến đấu một chọi một, mà là chết trong hỗn loạn và ám sát. Cho nên là một tu hành giả, lúc nào cũng phải chú ý xung quanh những người có thể gây uy hiếp đến mình, cho dù là một kẻ mà người cho rằng vô cùng yếu, nhưng chỉ cần kẻ đó có khả năng đả thương cô thì cô nhất định phải để ý đến kẻ đó.

Tịnh Lưu Ly suy nghĩ một chút, tuy rằng nàng không hiểu tại sao Đình Ninh lại nói những đạo lý ấy ngay lúc này, nhưng nàng cảm thấy Đình

Ninh nói hoàn toàn chính xác, đúng là bản thân mình nên chú ý đến điều này cho nên nàng cũng không nói gì thêm, khẽ vuốt cằm tỏ ý rằng mình đã nhớ rồi.

- Chúng ta nghỉ ngơi khoảng ba canh giờ, sau đó cô lại tiếp tục nấu thuốc giúp ta.

Đinh Ninh nói tiếp:

- Năm ngày sau chúng ta đi tìm Tiên đạo nhân.

Tịnh Lưu Ly đột nhiên ngẩng đầu lên.

Nàng muốn hỏi chút vấn đề, nhưng ngay lúc này có một chiếc xe ngựa tiến sát lại.

Xa phu hướng về phía nàng hành lễ.

Người điều khiển xe ngựa bái kiến nàng, chính là hai xa phu trung niên người Quan Trung, thay Tạ gia đưa đến hai xe dược vật.

- Lúc ra ngoài gặp chút chuyện ngoài ý muốn.

Không nói thêm bất cứ lời thừa thãi nào, chiếc xe ngựa này đã dừng sát bên cạnh xe của nàng, người Quan Trung này khom người thi lễ với Đinh Ninh đang ngồi trong xe ngựa một cái thật sâu, tiếp đó nói khẽ:

- Đoàn xe chở dược vật của chúng ta bị tập kích, nhóm dược vật thứ hai bị phá hủy hoàn toàn.

Ánh mắt Tịnh Lưu Ly lạnh xuống.

Nhưng thanh âm vẫn bình tĩnh như trước của Đinh Ninh từ trong xe vang ra:

- Chắc là nữ chủ nhân trong cung không muốn ta có thể thành công, cho nên người thay ta chuyển lời cho Tạ Trường Thắng, tạm thời không cần giúp ta thu mua dược vật, nếu không thể đến tay ta thì chỉ phí công vô ích.

Nghe được thanh âm bình tĩnh như vậy, thần sắc tôn kính của người truyền tin đến từ Quan Trung này càng đậm hơn, y cũng không nói gì thêm, lại khom người thi lễ, sau đó đánh xe ngựa rời đi.

- Người cho rằng đó là hoàng hậu?

Tĩnh Lưu Ly buông lỏng dây cương, để cho xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, đồng thời hỏi.

- Ngoài bà ta ra không có bất cứ ai dám đắc tội với tất cả cự phú ở Quan Trung.

Đinh Ninh hít sâu một hơi, mở mắt ra, trào phúng nói:

- Ta biết rõ bà ta nhất định sẽ ra tay, nhưng mà thật không ngờ bà ta lại đơn giản dùng thủ đoạn thô bạo như vậy.

Tĩnh Lưu Ly cau mày, trầm mặc một lát, xoay người lại, nhìn Đinh Ninh hỏi:

- Tiền đạo nhân mà người vừa nói đến là ai?

- Lão sư của Dung cung nữ, người dẫn dắt thị nhập môn tu hành.

Đinh Ninh nói:

- Bây giờ là quán chủ Hoàng Dương đạo quán.

Đinh Ninh dường như biết rõ khúc mắc của Tĩnh Lưu Ly, dừng lại một chút, không đợi nàng hỏi đã nói tiếp:

- Đối với việc liên tục duy trì áp lực với người khác mà nói, ba đến năm ngày là quãng thời gian thích hợp. Theo dự tính ban đầu của ta, Tà gia trong năm ngày này sẽ đưa đến nhóm được vật thứ hai, có thể làm cho tu vi của ta tiến thêm một bước nữa, tiếp cận Tứ cảnh thượng phẩm.”

Tịnh Lưu Ly suy tư một lát, hỏi:

- Người đơn giản muốn cho người khác chứng kiến tu vi của mình tiến bộ thần tốc, hay là chỉ khi đạt đến tu vi này mới có thể đánh bại được Tiên đạo nhân kia?

Đinh Ninh nhìn nàng, nhẹ gật đầu:

- Tiên đạo nhân có vẻ khó đối phó.

Tịnh Lưu Ly trầm ngâm nói:

- Nếu như hoàng hậu đã tỏ thái độ như vậy, thì từ nay về sau Tà gia khó mà có khả năng đưa được vật gì đến Mặc Viên.

Đinh Ninh không lên tiếng, nhưng nhẹ gật đầu thêm lần nữa.

Hàn ý trong mắt Tịnh Lưu Ly càng đậm hơn, mơ hồ thấy cả một tia phản nộ.

Nhưng mà lúc này đây, trên mặt Đinh Ninh lại thấy được thần sắc khó có thể miêu tả bằng lời.

Lúc trước hắn đã đợi ở Ngô Đồng Lạc quá lâu rồi.

Lại thêm có rất nhiều chuyện vốn dĩ đã xảy ra nhiều năm về trước, cách đây rất lâu, thậm chí đã phai nhạt đi trong ký ức của hắn.

Nhưng mấy ngày gần đây làm những chuyện như vậy, khiến ánh mắt cuồng nhiệt của những người đi đường xung quanh rơi lên người hắn, hắn

lại bắt đầu nhớ lại một ít chuyện.

Trong tất cả những người ở Trường Lăng, Trường Tôn Thiển Tuyết ghét nhất chính là hoàng hậu Trịnh Tự.

Trường Tôn Thiển Tuyết căn bản không muốn hắc đề cập đến Trịnh Tự, mà chính hắc cũng không muốn nhớ lại những việc liên quan đến Trịnh Tự, nhưng Tà gia đột nhiên báo lại Trịnh Tự làm những việc này, khiến cho hắc nhớ lại chút ký ức đã quên, có liên quan đến Trịnh Tự.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 54: Thuộc Hạ Vương Hầu

- Hẻm phía trước quẹo trái.

Nét mặt Đinh Ninh từ từ bình tĩnh lại rồi nói với Tịnh Lưu Ly.

Dù chỉ là một câu chỉ đường bình thường nhưng Tịnh Lưu Ly lại nghe ra có chút bất thường trong đó. Sự tức giận trong đôi mắt băng hàn của nàng mau chóng biến mất, sau đó gật đầu ngoan ngoãn như một thị nữ, tiếp tục chuyên tâm đánh xe.

- Thẳng phía trước...Lại quẹo trái...

Tịnh Lưu Ly không biết Đinh Ninh muốn đi đâu tiếp, nhưng nàng có thể chắc chắn rằng Đinh Ninh không đi về Mặc Viên. Tất cả những người vẫn đang một mực chú ý đến hướng đi của chiếc xe ngựa này cũng nhanh chóng phát hiện được điều đó.

Mới đầu ngày hôm nay, Đinh Ninh dùng tu vi Tứ Cảnh chiến với Ngũ Cảnh đã đủ khiến cả Trường Lăng kinh sợ, chẳng lẽ hắn còn muốn đi làm việc gì nữa?

Còn Đinh Ninh, thời gian đã quá lâu rồi nên cho dù cố gắng nhớ lại hắn cũng chỉ nhớ được một chút ký ức mơ hồ. Vì thế hắn chỉ đường chậm, Tịnh Lưu Ly cũng vội vàng đánh xe chậm lại theo.

Đối với Đinh Ninh, hắn đã vô cùng quen thuộc đường phố ở Trường Lăng, thậm chí hắn còn biết là lầu canh nào sau khi nó truyền tin tức đi,

thời gian, vị trí chính xác của tất cả các nhánh quân đội đóng tại Trường Lãng.

Nhưng Trường Lãng hôm nay cũng không còn là Trường Lãng của trước kia nữa.

Hắn coi trọng hiện tại nên không có nhiều hứng thú tìm hiểu bộ dạng của những đường phố hay các tiểu viện này của nhiều năm về trước để làm gì.

Rất nhiều tiểu viện đã biến đổi hoàn toàn. Có một số ít vốn ban đầu là nơi đồng ruộng nay biến thành phường thị náo nhiệt, có chỗ xưa kia là tửu phường giờ đây lại là xưởng nhuộm. Lại có nơi trước đó là xưởng nhuộm nhưng hiện tại lại biến thành kỹ viện, thanh lâu...

- Hình như biến thành tư gia.

Suy nghĩ về những thay đổi của đường phố và những tiểu viện kéo dài ở đó, dần dần Trường Lãng trong trí nhớ của hắn cũng từ từ khớp với Trường Lãng ngày nay một cách hoàn hảo, sau đó hắn nhin không được khẽ nói một câu.

- Cái gì?

Tịnh Lưu Ly nghe được thanh âm của hắn, liền xoay đầu lại hỏi.

Đinh Ninh ngẩng đầu lên, nhìn về một chỗ phía trước, cũng không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ khẽ nói:

- Đã đến rồi.

Theo hướng ánh mắt của Đinh Ninh, Tịnh Lưu Ly nhìn thấy một mái hiên nhà màu xám tro.

Cũng là mái hiên màu xám, nhưng có chỗ lại không giống với đại đa số mái hiên thông thường ở Trường Lãng. Ở nơi đầu hồi của viên mái hơi

cong lên, tựa như một đôi lông chim nhỏ nhả đang bay lên.

Lông mày nàng bất chợt nhíu lại. Nàng biết rõ kiểu dáng của loại mái hiên này là ở quận Giao Đông. Những người đang chú ý chiếc xe ngựa khi nhìn về hướng đi của nó cũng nhìn ra được mục đích của Đinh Ninh chính là tiểu viện kia, nhưng dù là chủ nhân của tiểu viện này thì cũng cảm thấy rất nghi hoặc, không biết vì sao đối phương lại tới.

...

Đối mặt với Tịnh Lưu Ly - người có thể là môn chủ tiếp tiếp theo của Môn Sơn Kiếm Tông, còn có thêm thiên tài như Đinh Ninh thì không có bất cứ chủ nhân của tiểu viện nào có thể thờ ơ, cũng không có bất kỳ kẻ nào dám dùng thái độ kiêu căng mặc kệ, trừ phi là hẳn không hề biết thân phận của hai người này.

Lúc Tịnh Lưu Ly dừng xe ngựa trước cổng chính của tiểu viện, chủ nhân của tiểu viện từ một gian phòng trong đó chậm rãi đi ra.

Người này là một nam tử trung niên để râu ngắn, trên người mặc một bộ áo tơ màu đen.

Tịnh Lưu Ly không biết thân phận của nam tử này nhưng nàng nhìn ra được sắc mặt của hẳn trông rất khó coi, như thế gã hoàn toàn không hoan nghênh nàng và Đinh Ninh đến đây.

Lông mày của Đinh Ninh hơi nhăn lại.

Đinh Ninh biết rõ lai lịch của người đàn ông trung niên này nhưng cũng không nhớ ra mình cùng với hẳn có va chạm gì với nhau không, thế nên hẳn có hơi thắc mắc vì sao sắc mặt của đối phương lại biểu hiện như vậy.

Hắn xuống xe ngựa, khom người xuống thi lễ với nam tử rồi nói:

- Văn bối Đinh Ninh, bá kiến Lưu Cung Tướng.

Cung Tướng không phải là tên của người này, mà là một chức quan.

Nam tử trung niên họ Lưu này là một trong những thủ tướng trấn giữ cửa Hoàng Cung của Đại Tần.

Đinh Ninh dùng lễ của văn bối chào hỏi, trong khi thân phận tướng giữ cửa cung không quá cao đối với hắn và Tịnh Lưu Ly đã được xem là kính cần vô cùng, nhưng trên mặt của hắn lại nở ra một nụ cười lạnh.

Hắn khẽ vuốt cằm, hờ hững nói:

- Không biết cao đồ Mân Sơn Kiếm Tông đột nhiên giá lâm, thành ra không kịp tiếp đón từ xa. Chẳng hay các người tới đây là có chuyện gì?

- Lúc còn ở quán rượu Ngô Đồng Rụng Lá, văn bối đã nghe đồn nhiều năm trước kia, nơi đây từng là Kim Quế tửu phường nổi danh nhất Trường Lăng, hiện giờ tuy rằng đã không còn, nhưng nghe nói cả mảnh Kim Quế Lâm vẫn còn được bảo tồn.

Đinh Ninh nhìn sắc mặt không vui của Lưu Cung Tướng, bình thản nói tiếp:

- Văn bối muốn xin được tiến vào Kim Quế Lâm... Đào một gốc kim quế dời về Mặc Viên.

- Người có ý gì?

Nghe được lời của Đinh Ninh nói, Lưu Cung Tướng hơi ngẩn ra, rồi chợt cau mày, trầm giọng hỏi.

Đinh Ninh đáp:

- Chẳng qua lúc trước nấu rượu, tại hạ đã có ý muốn làm một chút rượu hoa quế, ngày hôm nay nhân tiện đi ra ngoài, chợt nhớ trong Mặc Viên vẫn còn đất trống, không bằng hay nhất là đến Kim Quế Lâm xin một cây mang về. Hôm nay nếu Lưu Cung Tướng chịu bỏ thứ yêu thích, ngày sau tự nhiên tại hạ sẽ hết sức hồi báo.

Lưu Cung Tướng ngạc nhiên, bởi vì quá sức kinh ngạc nên hàn ý trên khuôn mặt cũng bớt đi ít nhiều.

Tịnh Lưu Ly cũng nhin không được mà quay đầu qua nhìn Đinh Ninh. Ngay cả nàng cũng cho rằng mấy lời này của Đinh Ninh cũng hơi hoang đường, không thể làm cho người ta tin được.

Đinh Ninh lại chẳng nôn nóng, chỉ bình tĩnh nhìn Lưu Cung Tướng và đợi câu trả lời của ông ta.

Đưa ra lý do gì cũng không quan trọng lắm, quan trọng là hãn đã biểu hiện thái độ của mình. Hãn biết rõ Lưu Cung Tướng nhất định hiểu được bốn từ “hết sức hồi báo” của mình có sức nặng tới cỡ nào. Dù sao giờ phút này, bốn từ mà hãn nói không khác bao nhiêu so với chính Tạ gia Quang Trung nói. Huống hồ sau lưng hãn còn có Mân Sơn Kiếm Tông.

- Thực xin lỗi, ta không đồng ý.

Lưu Cung Tướng hít một hơi thật sâu, thần sắc ngạc nhiên trên mặt dần biến mất, sự lạnh lùng khôi phục lại trong ánh mắt của ông ta, tiếp đó ông ta lắc đầu đáp.

Đinh Ninh nhìn ông ta, truy vấn:

- Cho dù từ chối, cũng cần phải có lý do.

- Lý do sao?

Lưu Cung Tướng biết rõ trọng lượng trong lời nói của Đinh Ninh nhưng hắn chỉ nở nụ cười lạnh kèm thêm ý trào phúng càng lúc càng đậm.

- Lý do thật ra rất đơn giản.

Hắn hạ thấp thanh âm, ngay cả đôi môi cũng như bất động, lạnh lẽo đáp:

- Thực ra, cũng không phải vì ta muốn nịnh nọt ả cung nữ họ Dung kia... trái lại, ta rất không ưa những kẻ cáo mượn oai hùm, nhưng thật đáng tiếc, ta là thuộc hạ cũ của Lương đại tướng quân. Người có lẽ cũng biết rõ người và Vương Thái Hư có ý nghĩa như thế nào đối với Lương đại tướng quân.

Ánh mắt Đinh Ninh lóe lên một tia lạnh lẽo. Hắn cảm thấy hơi bất ngờ.

Bốn chữ “Lương đại tướng quân” này căn bản cũng ở trong kế hoạch của hắn, chỉ là thuộc phần sau. Hắn không nghĩ nó lại xuất hiện lúc này.

- Xem ra ông ta cũng không vô dụng giống như trong tưởng tượng của nhiều người.

Đinh Ninh nhìn vị Cung Tướng này, khóe miệng nở ra một tia cười lạnh:

- Người thật sự đã suy xét kỹ đến hậu quả khi đưa ra quyết định như vậy?

- Không cần phải uy hiếp ta, báo ân là chuyện rất bình thường.

Lưu Cung Tướng hơi nheo mắt lại, ngẩng đầu, không thèm nhìn Đinh Ninh mà lạnh nhạt nói:

- Lương đại tướng quân mà còn gặp phải cảnh ngộ thế kia, người như ta có thể ở Trường Lăng làm một gã Cung Tướng đã là rất tốt rồi. Ta cũng không ước mơ xa xôi có thể tiến thêm một bước nữa.

- Quân nhân bọn ta làm việc rất đơn giản, hơn nữa trong mấy ngày nay ta cũng biết người am hiểu nhất là dùng thủ đoạn.

Dừng lại một lát, tên Cung Tướng này nhìn Đinh Ninh, khinh bỉ nói:

- Nếu như người dám khiêu chiến ta, lại còn có thể đánh thắng ta, đừng nói là một cây kim quế, cho dù người đem toàn bộ Kim Quế Lâm từ trong tư trạch của ta chuyển đi cũng được.

Hắn nói ra những lời ấy với thanh âm không thấp, cho nên rất nhiều người đều nghe được, sau đó bọn họ cũng không nhin được mà lắc đầu.

- Ta biết với tu vi của mình mà nói những lời như vậy thì thật trơ tráo.

Tên Cung Tướng nhìn Đinh Ninh, hơi chế giễu nói tiếp:

- Nhưng người giờ là người của Mân Sơn, hiện giờ người dùng thủ đoạn dồn ép ả cung nữ kia cũng vô sỉ như vậy.

Tịnh Lưu Ly nhíu mày, quay qua nhìn Đinh Ninh. Nàng không biết một gã Cung Tướng có tu vi Lục Cảnh trung phẩm nói như vậy thì Đinh Ninh sẽ dùng biện pháp gì.

Đinh Ninh trầm ngâm không nói.

Biện pháp lúc nào cũng có, nhưng hiện tại, trong một khoảng thời gian ngắn hẳn cũng nghĩ không ra có cách nào có thể giúp hắn đi vào mảnh Kim Quế Lâm kia.

Chính vào lúc ấy, một thanh âm từ trong con đường tắt phía sau hắn và Tịnh Lưu Ly đứng vang lên.

- Đồng ý cho hắn.

Một câu thật ngắn gọn.

Nhìn theo nơi âm thanh vang lại, mọi người thấy một gã thanh niên tóc dài mặc áo dài màu tím nhạt chậm rãi đi tới.

- Nếu không ta sẽ thách đấu với người.

Người này có khuôn mặt thanh tú, tóc dài buông tự do xuống sau lưng. Hắn chăm chú nhìn khuôn mặt của Lưu Cung Tướng đang dần chuyển thành trắng bệch, nói:

- Tiếp đó có lẽ chúng ta sẽ lưỡng bại câu thương.

Lúc thấy rõ dung mạo người thanh niên này, rất nhiều người tụ tập xung quanh đều cảm thấy khiếp sợ, không thể tưởng tượng được.

Đại Tần thập tam hầu - người thanh niên này là thuộc hạ dưới trướng của một trong mười ba vương hầu đó. Mà vị vương hầu này bình thường cũng không ở Trường Lăng.

Bọn hắn bắt đầu hiểu ra lý do vì sao.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 55: Đào Cây

Dịch giả: DacNhan2004

Biên: red <3

Vương triều Đại Tần liên tiếp diệt ba triều Hàn, Triệu, Ngụy. Tổng cộng mười ba người được phong hầu.

Mười ba vương hầu này cùng thuộc hạ chia nhau trấn giữ một phương, như mười ba hòn đá tảng kiên cố vững chãi, chịu trách nhiệm nâng lấy đế quốc cường đại trước nay chưa từng có. Nói về địa vị của mười ba vị vương hầu này ở vương triều Đại Tần thì tất nhiên vượt xa địa vị những vị quan trong triều khác.

Địa vị của bọn họ bắt nguồn từ vô số cường giả địch quốc chết dưới tay họ, bắt nguồn từ vô số quân công mà bọn họ lập được, và cũng bắt nguồn từ sức mạnh to lớn mà bọn họ nắm giữ.

Nói theo một ý nào đó, lãnh thổ Đại Tần hiện giờ to lớn như vậy là do bọn hãn chiến đấu mà có được, bọn họ tất nhiên sẽ nắm giữ những địa vị phi phàm.

Cho nên bọn hãn với Trường Lăng mà nói đương nhiên là tầng lớp quyền quý thực sự, trong một số chuyện có thể đưa ra ý kiến cùng thái độ của bản thân.

Người thanh niên này là thuộc hạ dưới trướng của một vị vương hầu nào, xuất hiện ở thời điểm này, tất niên là đại biểu cho thái độ của vị vương hầu đó.

Nếu y là người của Độc Cô hầu phủ thì còn có thể nói là nguyên nhân xuất phát từ Độc Cô Bạch, nhưng hẳn lại thuộc về một hầu phủ không liên quan gì đến Đình Ninh nhất.

Lại liên tưởng đến lúc trước Phương Tú Mạc rời đi trước Lộc Sơn hội minh, tại hội minh đó thì kinh mạch của Phương Hưởng đứt đoạn, tu vi mất hết, Phương hầu phủ gần như chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, một số người ở đây đã bắt đầu kịp nhận ra thanh niên này đại biểu cho thái độ của tất cả hầu phủ.

Đã nhiều năm trong quá khứ, tuy rằng hoàng hậu Trịnh Tự không chế, quản lý Trường Lăng rất nghiêm khắc, nhưng nàng xử lý mọi việc cực kỳ công bằng hợp lý, chưa bao giờ vượt qua ranh giới vô hình đó.

Hiện tại tất cả vương hầu tự nhiên sẽ hi vọng hoàng hậu Trịnh Tự tiếp tục tuân theo nguyên tắc làm việc lúc trước của nàng.

Điều quan trọng nhất là, bọn họ không muốn nhìn thấy chuyện ‘điều tận cung tàn’(*) phát sinh.

(*) Chim bị săn hết thì cung tên cũng bị vứt xó.

Đối với thái độ của Trịnh Tự với Bạch Dương Động, những vị vương hầu này cũng không tỏ ý kiến gì, nhưng sự việc Tiết Vong Hư chết trước khi Mân Sơn kiểm hội bắt đầu, mâu thuẫn giữa Đình Ninh và Dung cung nữ, những vị vương hầu này bắt đầu biểu đạt ý kiến của mình.

Lưu Cung Tướng cũng không phải là tu hành giả mới bước chân vào đời, cho nên gã hiểu ý tứ ẩn chứa của việc người thanh niên kia ra mặt thay cho Đình Ninh hơn đa số người ở đây.

Gã có thể mạo hiểm đắc tội với một hầu phủ nào đó, nhưng gã tuyệt đối không dám đắc tội với tất cả vương hầu, bởi vì trong số đó có một số vương hầu tính tình lãnh khốc, thủ đoạn rất tàn nhẫn.

Sắc mặt của gã thay đổi rất nhiều lần, nhưng gã vẫn không lên tiếng.

Thanh niên có mái tóc dài, gương mặt tuấn tú quay đầu nhìn về phía Đinh Ninh, nhẹ giọng nói:

- Vẫn cần một bậc thang để xuống.

Đinh Ninh quay về phía y, khom người tạ ơn, tiếp theo lại xoay người nhìn Lưu Cung Tướng, chăm chú thi lễ một cái, nói:

- Mong tướng quân thành toàn.

Lưu Cung Tướng trầm mặc một lát, không nói điều gì, chỉ xoay người đi về phía nội viện của mình.

Tất cả mọi người im lặng nhìn Tịnh Lưu Ly cùng Đinh Ninh tiến vào nội viện của gã, đều không rõ Đinh Ninh cuối cùng muốn làm cái gì.

- Lễ nào người thật sự muốn đào một gốc cây Quế Hoa mang về?

Tịnh Lưu Ly cũng không hiểu Đinh Ninh muốn làm cái gì, nàng thấy nếu như không phải có người thanh niên đại biểu cho tất cả hầu phủ kia giải vây cho, nhục khí của Đinh Ninh sẽ chịu tổn hại lớn. Lúc này nhìn thấy Đinh Ninh trực tiếp đi về phía rừng Quế Hoa ở hậu viện, nàng theo theo sát Đinh Ninh, không nhịn được hỏi.

Đinh Ninh không quay đầu lại, chỉ nhẹ giọng đáp:

- Lát nữa cô đào cây Quế Hoa kia, cố gắng thêm chút, đào thêm đất mang về.

Lông mày của Tịnh Lưu Ly nhất thời cau lên, thế nhưng nàng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ tiếp tục vờ như một thị nữ thật sự cúi thấp đầu xuống, đi theo sau Đinh Ninh.

Nhưng mà nàng không ngờ, Đinh Ninh lại không duy trì im lặng như vậy, đi hơi chậm lại rồi hỏi ngược lại:

- Thông qua chuyện hôm nay, cô rút ra được điều gì?

Tịnh Lưu Ly giật mình, hỏi:

- Điều gì?

- Mọi việc đều phải chú ý đến một chữ lý.

Đinh Ninh không quay đầu lại, chỉ chậm rãi lên tiếng:

- Có đôi khi không phải chỉ cần kiếm trong tay đủ tàn nhẫn là không cần nói lý. Bởi vì hầu hết mọi người đều lo lắng những lúc không nói lý như vậy sẽ rơi vào chính mình.

Rừng Quế Hoa trong phủ của Lưu Cung Tướng rất lớn, phần lớn cây Quế Hoa cũng đã rất già.

Có lẽ vì những cây Quế Hoa này đều đã nhiều năm tuổi, cực khó có được, nên Lưu Cung Tướng cũng không thay đổi bố cục của mảnh rừng Quế Hoa này quá nhiều.

Ngay cả hồ nước nho nhỏ trong rừng Quế Hoa cũng không có thay đổi.

Lúc này hoa sen trong hồ đã nở rộ.

Đình Ninh ngồi xuống một tảng đá cạnh hồ nước, trầm lặng nhìn ao hoa sen này một hồi lâu, lúc này mới đứng lên, đá vào cạnh bên của tảng đá một cái, nói khẽ với Tịnh Lưu Ly đang đợi:

- Cắt theo hình tròn đến đây là dừng, sâu sáu thước bắt đầu từ gốc, không được làm tổn thương bên trong.

Tịnh Lưu Ly cẩn thận suy nghĩ ý nghĩa trong những câu nói của Đình Ninh, tiếp đó ánh mắt nàng nhìn sang cây Quế Hoa gần tảng đá này nhất.

Chiều cao của cây Quế Hoa này khá thấp, thế nhưng thân cây lại vô cùng tráng kiện nhìn qua là thấy được hoa quế hằn sẽ nở dày đặc trong mùa thu năm nay.

- Lỡ làm tổn thương cành lá có sao không?

Sau mấy tức, nàng nghiêm túc nhìn Đình Ninh hỏi.

Đình Ninh nhìn nàng một cái rồi nói:

- Không sao cả.

Ánh mắt của Tịnh rơi vào Mạt Hoa tàn kiếm treo bên eo Đình Ninh:

- Người không bảo ta mang kiếm.

- Cô không cần kiếm của ta.

Ánh mắt của Đình Ninh rơi vào cây Quế Hoa ở đằng kia, nói:

- Cô có thể coi nó như kiếm.

Tịnh Lưu Ly bỗng nhiên có điều linh ngộ.

Nàng lại trầm mặc mấy giây, rồi quay người lại rất nghiêm túc khom người thi lễ với Đình Ninh, tiếp theo liền xoay người, đứng đối diện cây

Quế Hoa kia, sau đó nắm lấy một cành cây nhỏ đâm nghiêng trước mặt nàng.

Giống như động tác rút kiếm, nàng nắm cành cây nhỏ này rút ra.

Phía dưới bùn đất phát ra rất nhiều âm thanh kỳ lạ, tựa như tiếng thiết cắt.

Nhưng chỉ trong nháy mắt này, lông mày của nàng nhíu lại càng lúc càng sâu, nàng cảm thấy mình vẫn không cách nào không chế được kiếm ý như vậy.

Cho nên nàng ra thay đổi chỉ trong khoảng khắc...

Cành cây nhỏ này bị bẻ gãy, ở trong tay nàng lại như biến thành một đoạn kiếm.

Sau đó nàng vung xuống mặt đất, chân nguyên trong thân thể tuôn ra.

Cành cây nhỏ chỉ lay động trong phút chốc, không chịu nổi sức mạnh kinh khủng như vậy mà hóa thành tro bụi.

Song chỉ trong nháy mắt, cành cây nhỏ quét ra một đường vòng cung.

“Xùy một tiếng”, một vệt kiếm quang dọc theo cây Quế Hoa kia, kéo lê thành một vòng tròn hoàn mỹ, rơi xuống dưới đất.

Tịnh Lưu Ly đi một bước về phía trước, lập tức lại nắm lấy một cành cây nhỏ, lần thứ hai nhắc lên.

Cả cây Quế Hoa trông giống như một thanh kiếm bị rút ra khỏi vỏ, cùng với đó một đồng đất tròn bị kéo lên từ mặt đất.

Răng rắc, một tiếng vang nhỏ.

Tịnh Lưu Ly lại bẻ gãy một cành cây nhỏ.

Cổ tay phải Tịnh Lưu Ly khẽ nhúc nhích, rồi lắc từ dưới lên trên.

Cành cây nhỏ này dễ dàng gạt bỏ đi bùn đất ở dưới đáy rễ cây, sau đó đem cả cây Quế Hoa cùng với một đồng bùn đất nhấc lên.

Cành cây nhỏ chỉ to bằng ngón tay gánh lấy cả cây Quế Hoa cùng bùn đất nặng nề, thế mà không cong một chút nào, nhưng hai chân của Tịnh Lưu Ly cũng hơi lún xuống mặt đất, âm thanh “xuy xuy” trong ống tay áo của nàng không ngừng vang lên, sắc mặt cũng không thoải mái.

- Tâm cảnh tự tại, thuận theo tự nhiên. Không hạn chế thứ gì làm kiếm, mới là kiếm ý của cô. Tự tin quá mức vào kiếm của mình, tự nhiên sẽ nảy sinh ra ý nghĩ chỉ cần một kiếm đã có thể chiến thắng đối thủ, nhưng loại ý nghĩ này chưa chắc đã phù hợp với loại kiếm ý mà cô tu hành.

Nhìn Tịnh Lưu Ly cũng không phải quá thoải mái, Đinh Ninh nói một cách chậm rãi mà rõ ràng, xong mới bắt đầu cất bước, đi ra ngoài.

Tịnh Lưu Ly quả thật đang rất không thoải mái, nàng vẫn duy trì chân nguyên cường đại liên tục phát ra, thân thể nhìn như đã có chút cứng nhắc, thế nhưng nghe được những lời này của Đinh Ninh, hơi thở của nàng hơi ngừng lại, rồi nàng hướng về Đinh Ninh khom người thi lễ, xong cất bước đi, đồng thời hỏi:

- Bỏ luôn vào thùng xe?

- Bỏ luôn vào thùng xe, ta ngồi bên ngoài cũng được.

Đinh Ninh không quay đầu lại, nói:

- Không được làm tổn thương bùn đất.

Không được làm tổn thương bùn đất, đây là một lời nói rất kỳ lạ, nhưng Tịnh Lưu Ly cảm thấy mình hiểu được trọn vẹn ý của hắn.

Đám người chờ bên ngoài phủ Lưu Cung Tướng vô cùng khiếp sợ khi nhìn thấy Tịnh Lưu Ly dùng một cành cây nhỏ gánh cả cây Quế Hoa đi ra.

Ầm một tiếng.

Bọn hắn còn chưa kịp thích ứng với hình ảnh như vậy, Tịnh Lưu Ly đã đi đến trước xe ngựa, cành cây nhỏ trong tay vung xuống.

Cành cây nhỏ này dễ dàng quét nát thùng xe, sau đó nhẹ nhàng đỡ lấy cây Quế Hoa.

Khối bùn đất vẫn giữ nguyên hình dạng như cũ, nhẹ nhàng tiếp xúc với sàn xe, cũng không có nứt ra chút vụn đất nào.

- Xuất kiểm quan trọng nhất là kết quả, cũng không cần từng kiểm phải hoàn mỹ, chỉ cần mỗi kiểm xuất ra tự nhiên, kết quả cuối cùng cũng sẽ rất tự tại.

Đinh Ninh hài lòng liếc nhìn Tịnh Lưu Ly rồi ngồi xuống.

Hắn ngồi ở trước cây, do không có bùn đất rơi vãi nên chỗ ngồi vẫn sạch sẽ như trước.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 56: Rượu Mừng

Dịch giả: hoangtruc

Biên: sweetzarbie

Xe ngựa quay về Mặc Viên.

Tuy chưa từng nghỉ ngơi trong nhiều ngày liền nhưng trên đường trở về, Tịnh Lưu Ly lại có cảm giác rất rất kỳ diệu. Dường như nàng đã quên mất mọi mệt.

Trên người nàng vẫn luôn tỏa ra một tầng ánh sáng mờ mờ nhàn nhạt. Tầng ánh sáng mờ mờ này tựa như một thanh bảo kiếm tuyệt thế ngay từ đầu đã bộc lộ ra khí thế sắc bén, nhưng dần dần hào quang đó lại trở nên óng ánh mà không hề chói mắt.

Bây giờ cả nàng và Đinh Ninh đều là nhân vật hết sức quan trọng ở Trường Lăng. Ven đường có không biết bao nhiêu tu hành giả cường đại không rời mắt khỏi hai người, tự nhiên trong số họ cũng có người phát hiện ra loại khí tức biến hóa vi diệu này.

Những người này bắt đầu cảm thấy khiếp sợ.

Bọn họ nghĩ mãi cũng không rõ là cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra tại mảnh rừng Quế Hoa trong phủ đệ của Lưu Cung tướng, không biết chuyện gì đã khiến Tịnh Lưu Ly đột nhiên phát sinh ra biến hóa như thế.

Nhìn gốc cây Quế Hoa được đặt yên ổn vững chãi trên xe ngựa, nhìn đám bùn đất bên dưới gốc Quế Hoa với vết cắt gọt sắc ngọt đến mức nhiều người không rõ làm sao Tịnh Lưu Ly có thể làm được như vậy.

Bọn họ chỉ có thể chắc chắn rằng, từ lúc Tịnh Lưu Ly vừa mới bắt đầu vào thành Trường Lăng đến khi khí chất biến hóa, mà thực ra khí tức này gần giống như là một loại đốn ngộ, đều là nhờ Đinh Ninh.

- Đôi khi, thật không thể không khâm phục được.

Một tên thiếu niên đứng trong một ngõ hẻm, nhìn theo cỗ xe ngựa đang quay về Mặc Viên, sâu trong ánh mắt càng thêm vẻ tôn kính. Cuối cùng, y khom người, nghiêm túc thi lễ với cỗ xe kia một cái.

Người thiếu niên này cũng là một nhân vật có tên trong danh Tài Tuấn Sách, nhưng bài danh của người này cũng không nằm ở vị trí cao, trong kiểm thí tại Mân Sơn Kiếm Tông cũng không đi được tới cuối cùng mà bị đào thải giữa chừng. Cho dù là cả Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly đều không chú ý tới sự hiện diện của y nhưng y vẫn hành lễ rất nghiêm túc với hai người. Đây hoàn toàn xuất phát từ kính nể và tôn trọng.

Thiếu niên đến cỡ tuổi của y, thường là càng sùng bái anh hùng.

Tuy là đối thủ cạnh tranh trong Mân Sơn Kiếm Hội nhưng sau khi kiểm hội chấm dứt, Đinh Ninh dám vì sư môn mà kháng cự lại, bây giờ lại vì Tiết Vong Hư mà báo thù nên trong mắt y, hẳn chính là anh hùng.

Mà thái độ của y, hiển nhiên cũng đại biểu cho thái độ của phần lớn người trẻ tuổi trong Trường Lăng.

Một đường đi về, Tịnh Lưu Ly cũng không lên tiếng. Chỉ đến khi cỗ xe ngựa chở gốc Quế Hoa này tiến vào Mặc Viên, tầng ánh sáng mờ mờ nhàn

nhặt quanh người nàng mới dần biến mất. Tiếp đó nàng quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Đinh Ninh đang ngồi đó, rồi hỏi:

- Trong đất bùn bên dưới gốc cây này có gì?

Những người khác nghĩ mãi không rõ hành động của Đinh Ninh, chỉ cho là việc hẫ vào mảnh rừng Quế Hoa đào gốc Quế Hoa kia là có liên quan tới chuyện tu hành của Tịnh Lưu Ly. Nhưng thông qua tất cả chi tiết lúc trước, Tịnh Lưu Ly có thể khẳng định trong đám bùn đất bên dưới gốc Quế Hoa, có lẽ có vật gì đó rất quan trọng đối với Đinh Ninh, liên quan đến chuyện đột phá tu vi của hắn.

Đinh Ninh ngẩng đầu nhìn nàng một cái, còn chưa mở miệng thì Tịnh Lưu Ly đã nhìn ra được ý tứ trong mắt hắn bèn thay Đinh Ninh nói thẳng ra:

- Sau này ta sẽ biết được, phải không?

Đinh Ninh nhin không được mà cười khẽ, sau đó gật đầu đáp:

- Ta cho rằng chuyện quan trọng nhất mà cô cần suy tính lúc này không phải là chuyện của ta.

Tịnh Lưu Ly cũng nhìn hắn một cái, hỏi:

- Còn phải nấu thuốc giúp người nữa hay không?

- Sau ba ngày nữa hãy nói tiếp.

Đinh Ninh lắc đầu.

Tịnh Lưu Ly ừ nhẹ một tiếng, nhìn gốc Quế Hoa sau lưng Đinh Ninh, hỏi:

- Người tự xử lý?

Đinh Ninh khẽ gật đầu đáp:

- Tự ta sẽ xử lý.

Tịnh Lưu Ly không nói thêm gì nữa mà đánh xe ngựa đi thẳng đến cửa ra vào một nơi sâu nhất của Mặc Viên rồi bước xuống xe. Sau đó nàng cũng không quay đầu nhìn lại mà đi thẳng về sương phòng của mình để nghỉ ngơi.

Đinh Ninh thừa hiểu tính nàng nên cũng không cần nhìn xem Tịnh Lưu Ly có bước vào phòng hay không. Chẳng qua hắn cũng bước xuống xe ngựa, rồi lẳng lặng nhìn gốc Quế Hoa này.

Gốc Quế Hoa đã bị chặt đứt không ít rễ cây, gần như toàn bộ rễ cây đâm sâu xuống mặt đất đều đã bị cắt đứt. Xem chừng năm nay cây này còn sống được cũng khó khăn lắm rồi chứ đừng nói đến chuyện có thể nở hoa. Chẳng qua rất nhiều năm trước, gốc Quế Hoa này chính là gốc cây tươi tốt nhất trong cả mảnh rừng Quế Hoa kia.

Rất nhiều năm trước kia, người nào đó đã quen biết với một nữ tử đến từ quận Giao Đông tại mảnh rừng Quế Hoa này.

Người đó choáng ngợp trước vẻ xinh đẹp và tài trí của nữ tử kia. Mà người đó cũng đúng là vừa gặp đã thương nữ tử này.

Người đó cho rằng hắn và nàng sẽ kề vai sát cánh cả đời này với nhau.

Về sau, người đó quen biết thêm được với rất nhiều huynh đệ có cùng chí hướng, thường xuyên đến quán rượu nơi mảnh rừng này để uống loại rượu chưng cất từ Quế Hoa.

Uống rượu ngon mà chiến thiên hạ.

Mọi chuyện dường như đều rất hoàn mỹ.

Rồi một ngày người đó đột nhiên nảy ra ý tưởng trộm lấy một vò rượu ngon nhất mà quán vừa mới cất, thả vào trong đó thêm chút ít linh dược khiến mùi vị rượu thêm tuyệt vời hơn nữa. Sau đó, hắn đem vò rượu này chôn dưới gốc Quế Hoa tươi đẹp nhất ở đây. Nhờ năm tháng chầm chậm ủ lấy.

Người đó muốn chờ tới tiệc cưới của hắn và nữ tử kia mới bí mật lấy vò rượu này ra, để khiến cho tên chủ quán rượu và tất cả tri kỷ của hắn ngạc nhiên, kinh hãi.

Nhưng rượu đã lâu năm, người lại không còn.

Nữ tử đến từ quận Giao Đông kia đã trở thành nữ chủ nhân của Trường Lăng, trở thành hoàng hậu của cả vương triều Đại Tần.

Người đó và rất nhiều bằng hữu cùng chí hướng, toàn bộ đã chết trận tại Trường Lăng.

Cái quán rượu kia cũng đã biến mất.

Rất nhiều thứ trọng yếu hơn còn không được nhớ tới, huống chi chỉ là một vò rượu ngon xuất phát từ một ý nghĩ đột nhiên nảy sinh, không có ý nghĩa, chỉ là dẹt hoa trên gấm kia.

Đây chỉ là một vò rượu mừng đã bị hoàn toàn lãng quên.

Cho dù năm đó hết thảy mọi thứ không thay đổi, có khi vò rượu này cũng chưa chắc được nhớ tới.

Nhưng mà bởi vì báo thù mà vò rượu này lại lần nữa xuất hiện.

Đĩnh Ninh xuất kiếm.

Vô số kiếm ti phân tán từ Mạt Hoa tàn kiếm, nhẹ nhàng xâm nhập vào lớp bùn đất dưới gốc cây Quế Hoa.

Đám kiếm ti này yên ắng bao trùm lấy vò rượu màu xám đang ngủ say trong đám bùn đất, rồi kéo thẳng vò rượu này khỏi lớp bùn đất.

Kiếm khí phát ra từ kiếm ti nhanh chóng quét sạch mọi vật cản, từng mảng bùn đất rơi vãi xuống, bay lả tả trông như vô số cánh hoa nhỏ màu trắng noãn.

Vò rượu không nhỏ.

Bởi vì ít nhất phải đủ cho mấy chục người, mỗi người một chén.

Tầng bùn đất phong kín vò rượu rất kĩ lưỡng, không để một chút mùi rượu nào lọt ra ngoài.

Người đó có làm chuyện gì cũng đều truy cầu cực hạn, nhưng lại không thể tính trước được tương lai.

Một tiếng bộp nhỏ vang lên.

Đinh Ninh vung chưởng đánh vỡ lớp niêm phong.

Vò rượu chứa đầy chất lỏng màu vàng kim óng ánh trước kia, nay chỉ còn hơn nửa vò.

Đinh Ninh ngẩng đầu.

Một vài chuyện tình, một vài gương mặt đã biến mất trong trí nhớ hắn, bất giác nhanh chóng hiện ra trong đầu.

- Mời đám các người.

Hắn khẽ nói một câu, thu kiếm, một tay nâng vò rượu đổ thẳng vào miệng.

Hắn uống lấy từng ngụm từng ngụm rượu.

Mùi vị của vò rượu này, thật sự rất tuyệt vời.

Hương vị mỹ diệu từ Quế Hoa tốt nhất và vài vị linh dược thêm vô năm đó được hòa quyện lại làm một, cảm giác trong veo ngòn ngọt vào đến cổ họng lại như lửa cháy. Cho dù là tiên tử trong truyền thuyết có lẽ cũng chỉ được như vậy mà thôi.

Thế nhưng lúc này, trong miệng Đinh Ninh lại đắng chát còn hơn cả vị đắng của những dược thang từng uống lúc trước.

Những linh dược mà năm đó chỉ đơn thuần là vì truy cầu hương vị, đối với cả gã và những bằng hữu của gã mà nói, thì có tác dụng tăng trưởng tu vi cực kì bé nhỏ. Nhưng đối với tu vi cảnh giới hôm nay của hắn mà nói, lại vô cùng trọng yếu.

Từng đoàn từng đoàn khí lưu mãnh liệt hòa theo cảm giác say rượu khuyếch tán ra, không ngừng nổ tung trong thân thể hắn, không ngừng đổ vào trong Khí Hải.

Mùi hương Quế Hoa, thật ra được rất nhiều người ưa thích.

Một nơi sâu trong hoàng cung, nữ tử người quận Giao Đông năm đó đang ngồi trên ghế phượng. Nàng đang nghe một tu hành giả trung niên áo vàng đang đứng ngoài cửa bẩm báo, đầu tóc hoàn mỹ chậm rãi ngẩng lên, ánh mắt tựa như không vương chút tình cảm nhân gian xuyên qua cửa sổ bên cạnh, nhìn ra phía hoa uyển bên ngoài.

Chỗ đó, cũng có vài gốc cây Quế Hoa cao lớn.

Ngoại trừ một tia kinh ngạc lóe lên trong ánh mắt, nàng vẫn lạnh lùng như cũ, không có thêm chút tâm tình dư thừa nào.

Nàng cũng không hiểu Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly đến mảnh rừng Quế Hoa đào đi một gốc Quế Hoa là có ý gì.

Bởi vì quá mức xa xôi.

Bởi vì có rất nhiều chuyện quá mức nhỏ bé lại quá mức xa xôi.

Những thứ như vậy nàng đã sớm quên hết, sớm bị năm tháng lặng yên xóa sạch sẽ trong trí nhớ của nàng.

Nàng đã sớm không còn nhớ rõ về mảnh rừng Quế Hoa kia.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 57: Hiếu Kỳ

Sáng sớm, đường phố yên tĩnh vang lên tiếng vó ngựa.

Tại Trường Lăng, xe ngựa qua lại trên đường phố là chuyện rất đời thường.

Nhưng thanh âm này lại đến từ Mặc Viên.

Rất nhiều tu hành giả ngày thường chỉ chuyên chú tu dưỡng công phu, lúc này đột nhiên đều ngẩng đầu nhìn về nơi bắt nguồn của thanh âm kia.

Rất nhanh, một cỗ xe ngựa hiện ra trong tầm mắt bọn họ.

Đánh xe vẫn là Tịnh Lưu Ly.

Ba ngày trước, từ phủ Cung tướng đào được cây Quế Hoa trong mảnh rừng Quế Hoa đem ra ngoài, nàng đã xuất một kiếm chấn vỡ thùng xe để chở gốc Quế Hoa về Mặc Viên. Hiện tại xe ngựa đã không còn thùng xe, Đỉnh Ninh ngồi trên đó không khác gì ngồi trên một cái càn xe chuyên dùng chở hàng, không có vật che chắn gì xung quanh.

Nhưng không có ai cảm thấy buồn cười, chẳng qua trong lòng bọn họ ít nhiều đều dâng lên tâm tình khiếp sợ và bất an.

Bởi vì trước đây cứ mỗi lần cỗ xe ngựa này mà đi ra khỏi Mặc Viên thì đều sẽ gây những chuyện đủ khiến cả Trường Lăng khiếp sợ.

....

Ở thành bắc Trường Lăng có một đạo quán, trước cửa trồng rất nhiều cây hoàng dương cao lớn.

Vào ngày thường có rất ít người lui tới đạo quán. Nhưng khi chiếc xe ngựa rời khỏi Mặc Viên dần hướng tới gần nơi này, đạo quán cũng nhanh chóng rơi vào tầm mắt mọi người trong Trường Lăng.

Tịnh Lưu Ly ngừng xe ngay trước cửa ra vào của đạo quán. Sau đó, hàng lông mày của nàng lập tức cau lại.

Đại môn sơn đen của đạo quán vẫn khép kín, không có dấu hiệu sẽ có người ra nghênh đón.

Sở dĩ Tịnh Lưu Ly nhíu mày là vì bản thân nàng thừa biết tên đạo nhân trong đạo quán kia đã biết thân phận của nàng. Trên ý nghĩa nào đó, nàng là đại biểu cho Mân Sơn Kiếm Tông.

Sau cỗ xe ngựa, hàng loạt cỗ xe và đám người khác kéo tới. Xung quanh đạo quán thanh tịnh thừa người cũng dần ồn ào tiếng người. Tuy vậy trong đạo quán vẫn yên tĩnh im ắng như cũ, đến tiếng bước chân cũng không nghe thấy.

Đình Ninh vẫn ngồi trên xe ngựa mà không bước xuống xe.

Ánh mắt mọi người đều rơi xuống người hắn. Ai cũng đang nghĩ xem hắn tới đây với mục đích gì, và kế tiếp thì hắn sẽ định hành động ra sao ?

Tịnh Lưu Ly vẫn nhíu mày mà ngoái nhìn Đình Ninh lúc này vẫn còn đang ngồi yên trên xe.

Nàng nghĩ cứ cái đà này thì phải lên tiếng thôi. Nhưng nếu lên tiếng rồi mà người trong đạo quán vẫn một mực giả chết, không ai để ý thì lại không

biết nên ứng phó như thế nào. Đối với nàng mà nói, không biết xử trí ra sao mới chính là chuyện cực kỳ mất mặt.

Ngay lúc nàng quay đầu nhìn lại thì Đinh Ninh ngẩng đầu lên.

Hắn vừa ngược nhìn lớp lớp tán lá hoàng dương phủ kín trên đỉnh đầu vừa đưa tay sờ soạng trên người rồi cầm một túi rượu lên.

Trong túi đúng là có rượu. Tịnh Lưu Ly ngửi được mùi rượu nồng đậm khi Đinh Ninh ngửa cổ uống. Hương vị khiến nàng cảm thấy rất thoải mái thậm chí còn khiến nàng thêm thưởng, muốn được uống thử. Nhưng đúng lúc đó thì Đinh Ninh lên tiếng:

- Mấy gốc Hoàng Dương này hẳn là đã có từ lúc có đạo quán này?

Giọng nói của hắn như mang theo loại ma lực vô hình nào đó, khiến Tịnh Lưu Ly theo bản năng đưa mắt nhìn theo ánh nhìn của hắn.

Ánh nắng len lỏi theo từng khe hở của tán lá dày rậm rơi xuống, khiến mắt nàng bất giác nheo lại.

Những gốc hoàng dương này đã già lắm rồi.

Những vật lâu năm thường tự nhiên cũng có một loại mỹ cảm rất riêng biệt.

Nhưng điều khiến mắt nàng hơi nheo lại là vì nàng cảm nhận được sát khí của Đinh Ninh.

- Chặt đứt gốc cây này.

Đinh Ninh buông túi rượu xuống, liếm liếm khóe miệng, nở nụ cười hiểm hoi lộ ra hàm răng trắng sáng. Sau đó hắn nhẹ giọng nói:

- Nếu không có ai chịu ra thì chặt hết mấy gốc hoàng dương này đi.

Ánh mắt Tịnh Lưu Ly sụp xuống

Nàng đã học được cách ứng phó nếu sau này phải đối mặt với loại tình huống này.

Nàng nhẹ gật đầu, xuống xe.

Trên người nàng bắt đầu tản mát ra một quầng sáng mờ mờ nhàn nhạt kì dị. Nàng đưa tay phải ra, tựa như đang vuốt ve lấy thân cây Hoàng Dương trước người. Nhưng khi tầng ánh sáng bên ngoài bàn tay tiếp xúc với thân cây thì lập tức toàn bộ cành lá cũng xuất hiện một tầng ánh sáng nhàn nhạt xung quanh.

Liên sau đó gốc hoàng dương chợt như hán tử say rượu, xiêu xiêu vẹo vẹo đổ nghiêng sang cây bên cạnh. Cành lá va chạm vào nhau, phát ra vô số âm thanh tuy không vang dội nhưng lại khiến người ta hết sức kinh hãi.

Tịnh Lưu Ly nhìn gốc cổ thụ đổ xuống mà cảm thấy tiêng tiếc. Thế nhưng không biết vì sao khi mùi rượu lan vào khoang mũi, nàng lại cảm thấy rất sung sướng.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, nàng đi thẳng tới gốc hoàng dương cổ thụ bên cạnh.

- Mấy gốc cây này đã làm gì mà khiến người cảm phẫn đến vậy ?

Nhưng vào lúc này, một tiếng thở dài kéo dài từ trong đạo quán vọng ra ngoài.

Tịnh Lưu Ly cau mày lại, bước chân khễ ngừng. Đúng lúc ấy giọng nói của Đinh Ninh lại vang lên bên tai nàng:

- Chém.

Ánh mắt Tịnh Lưu Ly lại lóe sáng mãnh liệt, nàng không chút chần chừ, giơ tay chém xuống lần nữa.

Gốc cổ thụ trước người nàng vang lên tiếng ‘Rầm...ào...ào’ rồi cứ vậy đổ xuống.

Trước cửa đạo quán đột nhiên bị mất đi hai gốc hoàng dương, sân bãi chợt trở nên trống trải hẳn.

Cửa đạo quán vang lên rầm một tiếng, rồi bị người bên trong đẩy mở ra. Một đạo nhân lớn tuổi đứng ngay cửa ra vào, sắc mặt lão vốn đã trắng, nay lại càng thêm tái nhợt.

- Những gốc hoàng dương này là chính tay sư tổ ta gieo trồng, đến nay cũng đã được hơn ba trăm năm.

Chòm râu dài của lão đạo mặt trắng nhợt này khẽ run rẩy, lão nhìn qua Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly:

- Ta thật không biết, rốt cuộc các người muốn gì!

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn lão một cái, ánh mắt lại rơi xuống cạnh hông lão. Sau đó hẩn lắc đầu, thản nhiên nói:

- Người đã cầm theo kiếm...cho nên có lẽ người biết rất rõ là ta muốn làm gì.

Lông mày Tịnh Lưu Ly lập tức cau lại. Nàng thấy ống tay áo của lão đạo rất rộng, cho nên vỏ kiếm bên hông cũng bị che khuất đi, chỉ còn lộ ra một đoạn nhỏ.

Đây là một đoạn vỏ kiếm bạch ngọc rất nhỏ. Bởi vậy, có thể đoán được kiếm chắc chắn cũng rất nhỏ.

Lão đạo sĩ mặt mày tái nhợt này dĩ nhiên là Tiên đạo nhân.

Nghe Đinh Ninh thản nhiên nói vậy, ánh mắt lão rơi xuống hai gốc cổ thụ Hoàng Dương đã đổ xuống đất. Nhìn cành lá lòa xòa đầy đất, cả người lão bắt đầu khẽ run rẩy, nói:

- Người ép người quá đáng.
- Không nên dùng thủ đoạn vụng về như vậy.

Đinh Ninh có chút trào phúng mà cười cười, đáp:

- Nếu như người thật sự muốn trốn, có thể đóng cửa đạo quán rồi lẩn đến nơi xa xôi nào đó. Vỡ đóng cửa chờ đợi, kiếm ý sung mãn phóng xuất, là đã sớm có tâm mơ tưởng thay thị giết chết ta. Người đã già chùng này, đã sớm nhìn thấu rất nhiều chuyện, hai gốc cổ thụ hoàng dương không thể khiến người đau lòng đến mức này được. Khiến người khác cảm thấy là ta ép người quá đáng, người vì bức bách mới xuất thủ...Thủ đoạn vụng về như vậy, thật không có ý tứ gì cả.

Tịnh Lưu Ly yên lặng lắng nghe, nghĩ đến một vài chi tiết lúc trước mà Đinh Ninh vừa đề cập, vẻ mặt nàng càng lúc càng khinh thường. Đến khi Đinh Ninh nói xong, nàng liền khinh bỉ hừ lạnh một tiếng:

- Lão già vô sỉ.

Gương mặt Tiên đạo nhân đã hơi sượng, nghe thấy tiếng hừ lạnh này của Tịnh Lưu Ly, sắc mặt lão càng trở nên khó coi đến cực điểm.

Ngay sau đó thân thể lão đột nhiên thôi run rẩy, khóe miệng chột hiện lên một nụ cười đầy băng hàn và tàn nhẫn :

- Người thật sự...

Lão nhìn Đinh Ninh, gằn nhẹ từng chữ một:

- Muốn bức ta giết chết người sao?

Đình Ninh nhìn khóe miệng lãnh khốc của lão, rồi mỉm miệng cười. Hắn không thẳng thắn đáp trả mà chỉ nhẹ giọng nói:

- Người hắn là có một sư huynh, mà đạo quán này vốn là nên thuộc về người đó...Nhưng hiện tại đạo quán này lại thuộc về người, chỉ bởi vì ả cung nữ kia là đồ đệ của người. Chỉ cần dựa vào điểm này cũng đủ để ta có lý do giết người.

Tiền đạo nhân hít sâu một hơi.

Lão không nói thêm gì nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn Đình Ninh, nói:

- Ta chấp nhận lời khiêu chiến của người.

Thanh âm của câu nói này rất vang dội. Ít nhất thì tất cả những người đứng trong phạm vi mấy trăm trượng đều có thể nghe thấy.

Tịnh Lưu Ly quay người, bước ra phía sau Đình Ninh mà đi, đồng thời khẽ hỏi:

- Người thật sự chuẩn bị giết lão?

Đình Ninh nhìn nàng đáp:

- Lão có lý do đáng phải chết. Nếu lão muốn giết ta, ta đây sẽ giết lão.

Tiền đạo nhân không nghe thấy được mấy lời Đình Ninh nói với Tịnh Lưu Ly, nhưng lão vẫn cảm giác được sự tự tin của Đình Ninh.

- Kỳ thật cho dù không phải là vì nàng nhưng với thái độ hiện tại của người thì ta cũng muốn thử xem có thể giết được người hay không.

Tiền đạo nhân thu lại vẻ lãnh khốc, nghiêm túc nhìn Đình Ninh rồi nói:

- Ta sống tại Trường Lăng đã lâu, tiếp xúc với rất nhiều tu hành giả cường đại nhưng chưa từng gặp người nào chỉ có tu vi như vậy mà lại có tự tin giết chết ta. Chỉ dựa vào sự tò mò này cũng đã đủ khiến ta muốn thử ra tay một lần.

- Nói cách khác, chỉ bởi vì đồ nhi kia của ta lại khiến ta do dự. Nếu ta thua người, chết trong tay người thì sẽ ảnh hưởng ra sao đến nàng.

Lão ngừng lại một chút, sau đó nhìn Đinh Ninh nói tiếp:

- Với tư cách là một Kiếm sư ở Trường Lăng này, thật sự rất khó cự tuyệt một việc hấp dẫn như thế vậy...Dù cho ta có chết trong tay người, chỉ sợ một trận chiến như vậy vẫn được sử sách ghi chép lại.

- Ta đây sẽ khiến người được sử sách ghi chép lại.

Đinh Ninh nở nụ cười, nói:

- Bởi vì tu vi của người mạnh hơn ta rất nhiều, cho nên ta sẽ không khiêm nhường, mà sẽ xuất thủ trước...Thỉnh!

Ngay khi chữ ‘thỉnh’ vừa vang lên. Đinh Ninh đã xuất thủ.

Hắn cầm lấy chuôi Mạt Hoa Kiếm, đâm thẳng ra phía trước.

Tiên đạo nhân lại không cảm thấy bất ngờ. Bản thân lão tu phi kiếm, lấy nhanh làm chủ. Chính lão cũng đoán được Đinh Ninh sẽ xuất thủ trước, mà dù cho hắn có xuất thủ trước thì lão cũng không cho rằng hắn thật sự có thể đoạt được tiên cơ.

Ngay khi Đinh Ninh vừa mới nắm chặt lấy chuôi Mạt Hoa Tàn Kiếm, bên hông của lão cũng vang lên một tiếng. Rồi một thanh tiểu kiếm ẩn giấu bên trong vỏ kiếm bạch ngọc cũng từ trong vỏ kiếm bay ra.

Nhưng cũng chính trong lúc này lão chợt ngạc nhiên cảm thấy một cỗ kiếm ý xuất hiện bên cạnh mình. Cỗ kiếm ý này hoàn toàn khác hẳn với kiếm ý của Đinh Ninh.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 58: Không Nói Ra Được Chân Tướng

Lão cảm giác cổ Kiếm ý này không mãnh liệt, nhưng lại hết sức nguy hiểm.

Trong thời gian gấp rút mà ngăn ngủi, lão cũng đã nghĩ thông suốt vì sao cổ Kiếm ý này lại mang đến cảm giác hết sức nguy hiểm.

Bởi vì Kiếm ý này, là đến từ chính Tịnh Lưu Ly.

Tịnh Lưu Ly là đệ tử chân truyền của tông chủ Mân Sơn Kiếm Tông Bách Lý Tổ Tuyệt, tu hành bí kiếm tối cao của Mân Sơn Kiếm Tông, tất nhiên không một Kiếm sư Trường Lăng bình thường nào có thể so được với Kiếm ý của nàng.

Thế nhưng dưới sự theo dõi sát sao của vạn chúng trong một trận quyết đấu, chẳng lẽ còn có thể ăn gian, lấy một địch hai?

Tiên đạo nhân không cách nào lý giải được.

Lão không nhìn được mà nhìn thoáng qua phương hướng xuất phát của cổ Kiếm ý kia, hoặc nói là nơi mà cảm giác được cổ Kiếm ý tập kích đánh tới đây.

Nhưng chỗ đó lại không có gì cả.

Chỉ có một cái cọc gỗ.

Là phần gốc còn lại của cây Hoàng Dương vừa mới bị chặt đứt, vẫn còn tuôn chảy nhựa cây ra ngoài.

Kiểm ý là đến từ vết cắt trơn nhẵn trên gốc cây, nhưng chỉ là Kiểm ý mỏng manh, không phải là cỗ Kiếm khí chân thật nào cả.

- Tá Kiếm Ý! Mạc Thiên Bí Kiếm!

Tiền đạo nhân đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra lý do, rồi kinh hô một tiếng.

Nguyên nhân của tiếng kinh hô này, là vì lão phát hiện ra mình đã chậm mất rồi.

Xuy xuy xuy xuy. . .

Một tiếng xé gió rít lên mạnh mẽ lẫn át cả tiếng kinh hô của lão.

Đình Ninh nâng Mạt Hoa Tàn Kiếm lên. Thế nhưng có thể tạo thành uy hiếp đối với Tiền đạo nhân trong tích tắc này lại là Tinh Thần Hàn Sát Kiếm khí được hẩn tích góp trong thể nội.

Chỗ đáng sợ nhất của Tiền đạo nhân, đó là phi kiếm của lão còn nhanh hơn phi kiếm của phần lớn Kiếm sư trong Trường Lăng. Cho nên nếu muốn thắng Tiền đạo nhân, hẳn cần phải truy cầu lấy tốc độ cực hạn.

Ngay khi Tiền đạo nhân bị đạo Kiếm ý kia hấp dẫn, thì chân phải hẩn đạp mạnh xuống phiến đá dưới mặt đường. Phiến đá dưới chân lập tức nổ tung, dựa vào lực phản chấn mạnh mẽ đó, thân thể Đình Ninh như một mũi tên bắn thẳng về phía trước. Đồng thời Hàn Sát Kiếm khí tích góp trong thể nội hẩn cũng trong tích tắc đó mà tuôn ra, lưu loát từ đầu tới cuối, như hai thanh hắc kiếm thật dài, lập tức đâm tới trước ngực Tiền đạo nhân.

Đã truy cầu tốc độ cực hạn thì hẳn cũng đã sớm nghĩ kỹ từng thời điểm là phải nên làm thế nào. Hàn Sát Kiếm khí từ kinh mạch hai tay lao ra,

thậm chí hai bắp tay hăn còn đang run rẩy và rung lắc nhẹ, không hiểu sao Đinh Ninh có thể cường ép tay phải đâm ra thẳng tắp.

Thủ đoạn tương tự, không khác gì với lúc hăn đối phó với Ngải đại phu. Nhưng Tiền đạo nhân thừa biết, so với lúc đối phó với Ngải đại phu thì lúc này Đinh Ninh còn có thêm một đạo mật kiếm rất trọng yếu nữa.

Vốn lão có thể xuất kiếm nhanh hơn Ngải đại phu không biết bao nhiêu lần, thế nhưng bởi vì một đạo kiếm ý mỏng manh không có thật kia mà phản ứng của lão lại chậm hơn hăn so với Ngải đại phu.

Mấu chốt nhất chính là lão lại không có cái thủ đoạn phòng ngự như của Ngải đại phu.

Cũng giống như tất cả các Kiếm sư sở trường về Phi kiếm, cận chiến chính là điểm yếu kém nhất của lão.

Sau tiếng kinh hô kia, sắc mặt lão cũng biến đổi kịch liệt. Một thanh phi kiếm đơn giản dài chừng một xích đã xông tới dao động chuẩn xác ngay trước hai đạo kiếm quang màu đen kia, chấn nát bảy tiểu kiếm từ Hàn Sát. Rồi thuận thế đó, thanh phi kiếm này tiến thẳng một đường về phía trước, hướng thẳng về phía cánh tay phải của Đinh Ninh.

Tuy thiên phú có hạn, sau khi bước qua bốn mươi tuổi thì tu vi lão đã không cách nào tiến thêm được, nhưng lão đã bỏ ra không biết bao nhiêu năm khổ công vào thanh phi kiếm này. Cho dù Đinh Ninh vừa ra tay đã khiến lão đầy khiếp sợ, lão vẫn có lòng tin đánh tan được một kiếm của Đinh Ninh trước khi thanh kiếm này rơi xuống người mình. Thậm chí còn có thể trực tiếp giết chết được hăn.

Hai mắt Đinh Ninh sáng ngời, tay trái chém ra, không chút do dự đập lên thanh phi kiếm này.

Mũi kiếm đâm xuyên qua bàn tay hắn như đâm thủng miếng đậu hũ. Một cột máu đỏ tươi từ bàn tay Đinh Ninh phun ra, ống tay áo bên trái của hắn ướt đẫm.

Thân kiếm phát ra tiếng va chạm với xương cốt vang lên chói tai, khiến mặt mày tất cả Tu hành giả đang quan sát ở bốn phía xung quanh tái nhợt lại. Hai mắt Tiền đạo nhân khẽ nhắm lại, hết thảy mọi chuyện đến lúc này đều vẫn nằm trong dự liệu của lão. Tích tắc kế tiếp, thanh phi kiếm này vẫn sẽ thuận thế đâm xuyên qua bàn tay Đinh Ninh, chặt đứt lấy cổ tay phải đang cầm kiếm của hắn.

Nhưng tích tắc tiếp theo, lão lại tựa như một đầu hung thú rống gào đầy hung tợn.

Thanh kiếm của lão không xuyên được qua bàn tay của Đinh Ninh, Mặt Hoa Tàn Kiếm trong tay Đinh Ninh lại đã hung hăng đâm thẳng vào ngực lão. Kiếm ti tán ra, lập tức đem toàn bộ cơ quan nội tạng trong ngực lão xoắn thành một đồng bùn nhão!

Mãi đến lúc này, từng tràng kinh hô hoảng sợ và tiếng thét chói tai mới vang lên.

Phần lớn những người vây quanh đây đều đã từng chứng kiến rất nhiều trận quyết đấu, thế nhưng chưa có trận quyết đấu nào khiến họ cảm nhận được máu tanh và tàn khốc như thế này.

Trong tiếng kêu thảm đầy thê lương, chân nguyên hoàn toàn tán loạn, Tiền đạo nhân đưa hai tay chụp thẳng về phía mặt của Đinh Ninh. Một chút chân nguyên còn lại điên cuồng chạy loạn trong một chưởng này của lão tựa như hóa thành những tia chớp lượn lờ.

Về mặt Đinh Ninh không chút biểu tình. Hắn buông tay phải ra, xoay người lao thẳng vào trong ngực Tiền đạo nhân, tay trái lại chụp ngược về phía bụng lão.

Trong tay trái hắn, vẫn còn thanh phi kiếm của Tiền đạo nhân đang mắc kẹt lại.

Phốc!

Phốc!

Phốc!

...

Mỗi tiếng động nặng nề đâm rách huyết nhục vang lên, lại khiến trái tim của đám người vây quanh co thắt kịch liệt lại một lần.

Chỉ trong một hơi thở đó, Đinh Ninh đã đâm thẳng mấy nhát vào chỗ khí hải của Tiền đạo nhân. Mũi kiếm đâm vào khí hải khiến chân nguyên trong thể nội lão hoàn toàn tán lạc không cách nào tụ lại được.

Thân thể của Tiền đạo nhân cuối cùng cũng không cách nào đứng vững được nữa. Dưới sự trùng kích ngược lại của khí huyết và chân nguyên tuôn ra từ khí hải, cả người lão đảo muốn lùi về phía sau.

Đinh Ninh đứng thẳng người lên.

Trong tràng cảnh máu tươi bắn ra tung tóe, ánh mắt hắn khẽ nheo lại, bàn tay trái không hề ngừng lại mà chụp thẳng về phía cổ họng của Tiền đạo nhân.

Tất cả mọi người đều nghe được một thanh âm như tiếng đèn lồng bị nứt vỡ ra.

Tiền đạo nhân như một con dã thú bị trọng thương, rú thảm lên rồi sau đó ngừng bật lại, chỉ còn lại là tiếng phun xùy xùy tung tóe của máu tươi và một loại thều thào.

Cổ của lão không chỉ có thêm một cái lỗ thủng.

Toàn bộ cần cổ của lão như bị thụt xuống phía dưới.

Đến lúc này, dưới ánh mắt theo dõi của tất cả mọi người, động tác của Đinh Ninh vẫn chưa từng ngừng lại.

Tay phải hắn đưa về phía bàn tay trái của mình, theo một tiếng vang nhỏ, hắn rút thanh phi kiếm đâm vào giữa bàn tay trái ra. Rồi ném thanh kiếm này như ném một thanh chùy thủ bình thường vào thẳng ngực Tiền đạo nhân.

Tuy rằng nhìn những vết thương đáng sợ trên người Tiền đại nhân là có thể thấy rõ, lão không có khả năng sống nổi. Nhưng lúc thanh phi kiếm vang lên một tiếng xùy...rồi đâm chính xác vào vị trí trái tim của lão, trái tim của tất cả mọi người nơi đây vẫn không khỏi run lên.

Đinh Ninh lại không tiến đến.

Hắn ngừng lại, đưa tay phải lên, trong tay phải đã cầm sẵn một miếng băng vải cầm máu.

Sau đó, hắn dùng một tốc độ nhanh đến kinh người băng bó lấy vết thương của mình, cầm máu lại.

Xe ngựa ra khỏi Mặc Viên mấy lần, nhưng trước đó chưa lần nào hắn bị thương.

Lần này mặc dù hắn bị thương, nhưng hình ảnh hắn giờ phút này so với mấy lần trước càng làm người ta cảm thấy đầy nóng cháy trong cái hàn ý lạnh lẽo.

Một mảnh tĩnh mịch.

Chỉ có tiếng máu chảy xùy xùy, và âm thanh khục khục cổ quái truyền ra từ cổ họng bị xuyên thủng của Tiền đạo nhân.

Tiền đạo nhân vô cùng hoảng sợ bóp chặt lấy yết hầu mình.

Lão cố gắng hé miệng.

Lúc này không phải lão muốn phát ra tiếng kêu la thảm thiết hay không cam lòng gì cả, mà chỉ muốn gắng sức truyền lại một tin tức.

Bởi vì lão biết rõ chân tướng.

Lão biết rõ tại sao mình phải chết!

Trong mắt tất cả mọi người vây xem xung quanh, là Đinh Ninh dùng thủ đoạn tàn nhẫn với chính bản thân hắn. Trong chớp mắt đó hắn đã sử dụng xương bàn tay cứng rắn kẹp lấy phi kiếm của lão lại.

Nhưng chỉ có lão mới biết rõ sự thật. Trong nháy mắt đó, có vô số đạo kinh lực cổ quái phá hủy tất cả chân nguyên của lão bám trên thanh phi kiếm.

Cái lực lượng kia tựa như...là vô số tiểu tằm!

Ngay trong nháy mắt này, Đinh Ninh ngẩng đầu lên. Ánh mắt hắn bình tĩnh nhưng lại thâm sâu như hải vực khiến Tiền đạo nhân không hiểu sao như bị khựng lại.

Sau đó Đinh Ninh tiến lên một bước, đến trước người lão.

- Có lẽ bây giờ ngươi đã hiểu rõ chân tướng.

- Người chết trong tay ta, không oan.

- Bởi vì không chỉ tu vi và thủ đoạn sử dụng kiếm của người, mà một ít thói quen theo bản năng khi đối địch của người, ta đều rõ ràng.

- Bây giờ có lẽ người đã hiểu rõ, ta không chỉ vì báo thù cho Tiết lão đầu.

Nghe mấy lời mà Đinh Ninh gần như không nhúc nhích môi khi ghé sát tai lão nói ra, Tiên đạo nhân càng há miệng lớn hơn, càng muốn hô lớn lên.

Nhưng lão phát hiện, từ khi khựng lại lúc nãy thì lão đã không thể phát ra bất kì âm thanh nào được nữa.

Lão vô cùng hoảng sợ nhìn Đinh Ninh, rồi ngã ngửa ra phía sau, ầm ầm đổ xuống đất.

Vô số tiếng kinh hô và tiếng thét chói tai vang lên.

Mãi đến lúc này, khiếp sợ và hoảng hốt mới bắt đầu lan tràn.

Đây mới thật sự là một trận chiến sinh tử, mà người chiến thắng trận này vẫn là Đinh Ninh.

- Làm sao người có được bí kiếm của Phương hầu phủ.

Trong mắt của Tịnh Lưu Ly lại không có quá nhiều khiếp sợ.

Nếu Đinh Ninh đã có lòng tin đến tìm tên đạo nhân này thì nàng liền chắc chắn Đinh Ninh có thể chiến thắng.

Lúc này, trong ánh mắt của nàng chỉ có rất rất nhiều điều khó hiểu.

- Đó không phải là bí kiếm của Phương hầu phủ, mà là bí kiếm của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Khi Đinh Ninh quay người lại, theo bản năng nàng cảm thấy Đinh Ninh lại dùng câu trả lời thường hay đáp lại câu hỏi của nàng, chính là câu ‘sau

này người sẽ biết.’ Thế nhưng Đình Ninh lại nhẹ giọng trả lời lại, làm cho nàng sửng sốt.

- Chúng ta đến mảnh vườn trà.

Tiếp đó hần lại bình tĩnh nói một câu, lại làm cho nàng thật sự khiếp sợ.

- Đến mảnh vườn trà?

Nàng theo bản năng lập lại ba chữ kia.

Lúc Đình Ninh đi ngang qua người nàng, hần bèn quay đầu nhìn nàng một cái, khẽ nói:

- Trong vòng một ngày, điều khó có thể thừa nhận được khi vừa mất đi một người thầy thân thiết vô cùng trọng yếu, là mất đi thêm một gã người yêu, hay là nhìn tên người yêu kia phải nhận lấy thống khổ so với chết còn dễ chịu hơn?

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 59: Ta Tới Khiêu Chiến Người

Dịch giả: hoangtruc

Nghe Đinh Ninh nói mấy lời này. Tịnh Lưu Ly không nói thêm gì, chỉ nhìn thoáng qua Tiền đạo nhân đã té xuống mặt đất rồi lập tức quay người đi. Ngay lúc đó, nàng cũng nhẹ giọng nói với Đinh Ninh:

- Thái độ của người như vậy có quá lãnh khốc với lão hay không. Dù sao trước mặt nhiều người như vậy, giết chết một người...Người nên biết, đại đa số người trong Trường Lăng này không thích hoàng hậu, cũng vì nàng quá mức lãnh khốc.

- Có thể cuối cùng ta cũng không được đại đa số người Trường Lăng ưa thích.

Đinh Ninh ngồi lên xe ngựa, nhìn tay trái bị thương của mình, chân thành nói:

- Ta đã rất mệt rồi, cho nên cũng không cách nào bận tâm tới suy nghĩ của mấy người này được nữa.

Lông mày Tịnh Lưu Ly hơi cau lại, nghĩ đến chuyện tu hành mấy ngày qua của Đinh Ninh, còn cảnh tượng hãn kiên quyết dùng tay ngăn lấy thanh kiếm trong trận quyết đấu vừa rồi, nàng liền cúi đầu xuống, không nói thêm gì nữa, bắt đầu đánh xe chạy.

.....

Cung nữ họ Dung đang đứng chờ dưới mái hiên.

Ánh sáng mặt trời ngày hè chiếu xuống mái nhà vàng óng bị phản chiếu lại, có chút chói mắt.

Thị biết rõ Đinh Ninh đến đạo quán Hoàng Dương.

Thời điểm cỗ xe ngựa kia ra khỏi Mạc Viên, thị liền biết hôm nay nhất định có chuyện phát sinh.

Thật ra ngày thường thị cũng không để tâm nhiều tới Tiên đạo nhân. Thậm chí còn có chút quên lãng đến sự hiện diện của lão, tựa như cảm giác của một người trẻ tuổi xa quê hương đã lâu, càng lớn tuổi thì người đó như dần quên lãng cha mẹ, quên đi những người bạn bè thân thiết.

Nhưng dù sao đã là con người, thì không có khả năng không còn chút tình cảm gì nữa.

Trước khi được Tiên đạo nhân nhìn trúng, thu làm đồ đệ thì thị chỉ là một đứa trẻ mồ côi lưu lạc đầu đường. Kết cục trước mắt lúc đó chỉ có hai con đường, hoặc là chết nơi đầu đường, hoặc trở thành một kỹ nữ non trẻ có kết cục bi thảm trong thanh lâu mà thôi.

Tiên đạo nhân không chỉ có ơn dạy bảo thị, mà còn có công nuôi dưỡng nữa.

Cũng như việc ngày thường Tiên đạo nhân dần quên mất thị, nhưng khi nhìn thấy Đinh Ninh thì suy nghĩ đầu tiên của lão vẫn là muốn giúp thị giết chết Đinh Ninh. Thì khi Đinh Ninh chính thức tìm tới Tiên đạo nhân, những ân huệ khi xưa, đủ loại áy náy và thiện niệm cũng bắt đầu tràn ngập trong lòng thị.

Thị không hi vọng Tiên đạo nhân gặp chuyện không may.

Tiếng ve kêu trong đình viện chợt ngừng lại.

Có người đến.

Một Tu hành giả trung niên mặc áo bào vàng xuất hiện ở cửa ra vào nơi đình viện, hơi chút khom người về phía thị.

- Tiền đạo nhân đã chết.

Tâm tình Cung nữ họ Dung đột nhiên trầm xuống, không rõ là trầm xuống đến đâu. Chỉ biết là cả người thị lúc này tựa như bị rơi xuống đáy vực sâu thẳm vô hình.

Tu hành giả trung niên áo bào vàng chậm rãi thẳng người lại, ánh mắt lóe chút ánh sáng khác hẳn ngày thường. Chẳng qua lúc này Cung nữ họ Dung không có tâm trí để ý đến ý, cho nên căn bản cũng không phát hiện điều khác lạ này.

Ánh sáng lóe lên khác thường trong mắt Tu hành giả trung niên mặc áo bào vàng nhanh chóng biến mất. Sau đó y cúi đầu, nói tiếp:

- Cổ xe ngựa kia chưa trở về Mạc Viên, mà đang đi tới mảnh vườn trà kia.

Khi cung nữ họ Dung nghe thấy tin Tiền đạo nhân đã chết, cả người thị chỉ cứng ngắc lại. Nhưng khi nghe được mấy lời người Tu hành giả trung niên mặc áo bào vàng này nói, thị ngẩng đầu lên như không thể tin nổi, trực tiếp kinh hô ghen ngào:

- Sao có thể như vậy?

Trong mắt rất nhiều người biết đến cung nữ họ Dung tại Trường Lăng, thị chính là một tượng đất không có bao nhiêu tình cảm, lãnh khốc không

khác gì Hoàng hậu nương nương. Cho nên không ai có thể tưởng tượng được, tiếng la thất thanh như vậy lại xuất hiện trên người thị được.

Tu hành giả trung niên áo bào vàng lại cúi thấp đầu một chút, nói tiếp:

- Nương nương không muốn người xuất cung.

Thân thể và gương mặt của cung nữ họ Dung lại cứng đờ lại.

Gương mặt thị đã không còn chút huyết sắc, nhìn qua tựa như một người tuyết đắp nặn vào ngày đông được đặt trong nội cung.

.....

Vùng ngoại thành phía nam, mảnh vườn trà.

Trong lúc Tịnh Lưu Ly đang đánh cỗ xe ngựa đi về khu vườn trà này, thì một gã nam tử đầu đội nón tre, người mặc áo tơ đen cũng đang từ một ngõ nhỏ đi thẳng tới mảnh vườn trà này.

Chắn giữa y và mảnh vườn trà là một khu rừng trúc rộng hơn mười dặm. Trong đó còn có một dòng suối nhỏ, một cây cầu gỗ nhỏ bắc ngang qua con suối với rất nhiều dây leo xanh ngắt quấn trên thành cầu. Thậm chí đám dây leo xanh ngắt này còn thông cả xuống mặt nước trong vắt phía dưới, nhìn qua hết sức xinh đẹp.

Người nam tử này lại như không tồn tại trong tầm mắt của bất kỳ người nào. Nhưng y đột nhiên cảm nhận được cái gì đó, bèn ngừng lại.

Ngay khi y vừa ngừng lại, cái nón tre trên đầu như bị thứ gì đó sắc bén chém xuống, cắt nát ra rồi rơi xuống mặt đất.

Dưới vành nón tre là một gương mặt như được sống trong an nhàn sung sướng, mái tóc đen dài và sạch sẽ được buộc gọn lại bằng một cái vòng bạch ngọc phía trên, ngũ quan thanh tú. Trên gương mặt nam tử không nhìn

ra được bao nhiêu tuổi tác đó, còn có hàng lông mày được cắt tỉa gọn gàng khiến người khác không những cảm giác được sự hoàn mỹ mà còn dị thường tinh xảo nữa.

- Thật sự phải như vậy sao?

Đôi lông mày tinh xảo của người này hơi nhướng lên, y vừa mở miệng nói ra câu này thì một thanh trường kiếm đen nhánh đã đột ngột xuất hiện, yên ắng lơ lửng trước người y.

Thân kiếm rõ ràng rất cứng rắn, nhưng lúc này nó lại chậm rãi bay lượn quanh người y, khiến người khác có một loại cảm giác đặc biệt linh động và mềm mại.

Thanh kiếm này khi thì xuất hiện trước người, khi thì xuất hiện sau lưng y. Nhưng bất luận là nhìn ở góc độ nào thì thanh kiếm đen nhánh và người nam tử này đều mang đến cho người khác cảm giác không có đủ thời gian để tấn công được.

- Không nhất định phải vậy.

Giọng nói Thiệu Sát Nhân vang lên.

Vốn trên cầu gỗ quán đầy dây leo xanh biếc không có bóng dáng người nào cả, nhưng khi than âm của gã phát ra, thì bóng dáng gã cũng xuất hiện trên cái cầu gỗ này.

- Chỉ cần người đứng lại đây, chờ mấy chuyện ở vườn trà chấm dứt thì không nhất định phải như vậy.

Sắc mặt Thiệu Sát Nhân không biểu tình nhìn người nam tử này.

- Người rất biết giết người.

Nam tử áo đen khẽ nheo mắt lại nhìn Thiệu Sát Nhân, lắc đầu nói:

- Nhưng chưa chắc người đã là đối thủ của ta.

Thiệu Sát Nhân lạnh lùng nhìn y một cái, đáp:

- Ta không bao giờ nghĩ chuyện làm đối thủ của ai cả...Ta chỉ biết là giết người, hoặc là bị giết.

Dừng một chút, Thiệu Sát Nhân nhìn mấy mảnh vỡ của cái nón tre dưới chân người này, khóe miệng hiện lên vẻ châm biếm nhàn nhạt:

- Từ Phần Cầm, nếu người thật sự có lòng tin thì cái nón tre trên đầu cũng đã không bị phá nát.

Nam tử áo đen nở ra một nụ cười kiêu ngạo, nhìn gã đáp:

- Có lẽ do ta cố ý thì sao?

Ánh mắt Thiệu Sát Nhân sa sầm xuống, gã lạnh lùng nhìn chuôi kiếm đen đang di chuyển xung quanh nam tử áo đen này, nói:

- Người thừa biết ta không thích nói đùa, cho nên người có thể thử.

Vẻ vui vẻ của nam tử áo đen biến mất, hàng mày cau lại. Y cũng không cần phải nhiều lời, vì thanh hắc kiếm chẳng qua chỉ bay lượn mà không hướng về phía trước một chút nào cả.

- Thật ra chúng ta ở nơi này cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Vài hơi thở sau đó, nam tử áo đen lắc đầu, nói.

Thiệu Sát Nhân nhìn y một cái, nói:

- Hoàn toàn chính xác không có ý nghĩa. Cuối cùng thì cái cỗ xe kia cũng tiến vào vườn trà. Bởi vì chỉ có một mình nàng là không muốn cỗ xe

ngựa tiến vào vườn trà, còn đa số rất nhiều người tại Trường Lăng này lại muốn để cỗ xe kia tiến vào trong đó.

...

Xe ngựa đã đến gần vườn trà.

Đối với Tịnh Lưu Ly mà nói, quãng đường chiếc xe ngựa đi từ đạo quán Hoàng Dương tới nơi này đều là một đoạn đường bằng phẳng, không có lấy nửa phần trở ngại.

Cũng giống như lần đến vườn trà lúc trước. Tại bên ngoài vườn trà, Đinh Ninh xuống khỏi xe ngựa rồi đi bộ dọc theo bờ ruộng, đi về phía ngôi nhà trúc đơn sơ trong vườn.

Chủ nhân vườn trà, nam tử trung niên yên tĩnh tên Trương Lộ Dương kia đang nấu nước. Nhìn thấy Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly đi tới, y đặt ấm nước xuống, gật đầu chào hai người.

Đinh Ninh gật đầu đáp lễ, sau đó nói:

- Người nói dối.
- Tiền đạo nhân đã chết, là bị ta giết.
- Hiện tại, ta tới khiêu chiến ngươi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 59: Ta Tới Khiêu Chiến Người

Nghe Đinh Ninh nói mấy lời này. Tịnh Lưu Ly không nói thêm gì, chỉ nhìn thoáng qua Tiền đạo nhân đã té xuống mặt đất rồi lập tức quay người đi. Ngay lúc đó, nàng cũng nhẹ giọng nói với Đinh Ninh:

- Thái độ của người như vậy có quá lãnh khốc với lão hay không. Dù sao trước mặt nhiều người như vậy, giết chết một người...Người nên biết, đại đa số người trong Trường Lăng này không thích hoàng hậu, cũng vì nàng quá mức lãnh khốc.

- Có thể cuối cùng ta cũng không được đại đa số người Trường Lăng ưa thích.

Đinh Ninh ngồi lên xe ngựa, nhìn tay trái bị thương của mình, chân thành nói:

- Ta đã rất mệt rồi, cho nên cũng không cách nào bận tâm tới suy nghĩ của mấy người này được nữa.

Lông mày Tịnh Lưu Ly hơi cau lại, nghĩ đến chuyện tu hành mấy ngày qua của Đinh Ninh, còn cảnh tượng hãn kiên quyết dùng tay ngăn lấy thanh kiếm trong trận quyết đấu vừa rồi, nàng liền cúi đầu xuống, không nói thêm gì nữa, bắt đầu đánh xe chạy.

.....

Cung nữ họ Dung đang đứng chờ dưới mái hiên.

Ánh sáng mặt trời ngày hè chiếu xuống mái nhà vàng óng bị phản chiếu lại, có chút chói mắt.

Thị biết rõ Đinh Ninh đến đạo quán Hoàng Dương.

Thời điểm cỗ xe ngựa kia ra khỏi Mạc Viên, thị liền biết hôm nay nhất định có chuyện phát sinh.

Thật ra ngày thường thị cũng không để tâm nhiều tới Tiên đạo nhân. Thậm chí còn có chút quên lãng đến sự hiện diện của lão, tựa như cảm giác của một người trẻ tuổi xa quê hương đã lâu, càng lớn tuổi thì người đó như dần quên lãng cha mẹ, quên đi những người bạn bè thân thiết.

Nhưng dù sao đã là con người, thì không có khả năng không còn chút tình cảm gì nữa.

Trước khi được Tiên đạo nhân nhìn trúng, thu làm đồ đệ thì thị chỉ là một đứa trẻ mồ côi lưu lạc đầu đường. Kết cục trước mắt lúc đó chỉ có hai con đường, hoặc là chết nơi đầu đường, hoặc trở thành một kỹ nữ non trẻ có kết cục bi thảm trong thanh lâu mà thôi.

Tiên đạo nhân không chỉ có ơn dạy bảo thị, mà còn có công nuôi dưỡng nữa.

Cũng như việc ngày thường Tiên đạo nhân dần quên mất thị, nhưng khi nhìn thấy Đinh Ninh thì suy nghĩ đầu tiên của lão vẫn là muốn giúp thị giết chết Đinh Ninh. Thì khi Đinh Ninh chính thức tìm tới Tiên đạo nhân, những ân huệ khi xưa, đủ loại áy náy và thiện niệm cũng bắt đầu tràn ngập trong lòng thị.

Thị không hi vọng Tiên đạo nhân gặp chuyện không may.

Tiếng ve kêu trong đình viện chợt ngừng lại.

Có người đến.

Một Tu hành giả trung niên mặc áo bào vàng xuất hiện ở cửa ra vào nơi đình viện, hơi chút khom người về phía thị.

- Tiền đạo nhân đã chết.

Tâm tình Cung nữ họ Dung đột nhiên trầm xuống, không rõ là trầm xuống đến đâu. Chỉ biết là cả người thị lúc này tựa như bị rơi xuống đáy vực sâu thăm vô hình.

Tu hành giả trung niên áo bào vàng chậm rãi thẳng người lại, ánh mắt lóe chút ánh sáng khác hẳn ngày thường. Chẳng qua lúc này Cung nữ họ Dung không có tâm trí để ý đến ý, cho nên căn bản cũng không phát hiện điều khác lạ này.

Ánh sáng lóe lên khác thường trong mắt Tu hành giả trung niên mặc áo bào vàng nhanh chóng biến mất. Sau đó y cúi đầu, nói tiếp:

- Cổ xe ngựa kia chưa trở về Mạc Viên, mà đang đi tới mảnh vườn trà kia.

Khi cung nữ họ Dung nghe thấy tin Tiền đạo nhân đã chết, cả người thị chỉ cứng ngắc lại. Nhưng khi nghe được mấy lời người Tu hành giả trung niên mặc áo bào vàng này nói, thị ngẩng đầu lên như không thể tin nổi, trực tiếp kinh hô ghen ngào:

- Sao có thể như vậy?

Trong mắt rất nhiều người biết đến cung nữ họ Dung tại Trường Lăng, thị chính là một tượng đất không có bao nhiêu tình cảm, lãnh khốc không khác gì Hoàng hậu nương nương. Cho nên không ai có thể tưởng tượng được, tiếng la thất thanh như vậy lại xuất hiện trên người thị được.

Tu hành giả trung niên áo bào vàng lại cúi thấp đầu một chút, nói tiếp:

- Nương nương không muốn người xuất cung.

Thân thể và gương mặt của cung nữ họ Dung lại cứng đờ lại.

Gương mặt thị đã không còn chút huyết sắc, nhìn qua tựa như một người tuyết đắp nặn vào ngày đông được đặt trong nội cung.

.....

Vùng ngoại thành phía nam, mảnh vườn trà.

Trong lúc Tịnh Lưu Ly đang đánh cỗ xe ngựa đi về khu vườn trà này, thì một gã nam tử đầu đội nón tre, người mặc áo tơi đen cũng đang từ một ngõ nhỏ đi thẳng tới mảnh vườn trà này.

Chắn giữa y và mảnh vườn trà là một khu rừng trúc rộng hơn mười dặm. Trong đó còn có một dòng suối nhỏ, một cây cầu gỗ nhỏ bắc ngang qua con suối với rất nhiều dây leo xanh ngắt quấn trên thành cầu. Thậm chí đám dây leo xanh ngắt này còn thông cả xuống mặt nước trong vất phía dưới, nhìn qua hết sức xinh đẹp.

Người nam tử này lại như không tồn tại trong tầm mắt của bất kỳ người nào. Nhưng y đột nhiên cảm nhận được cái gì đó, bèn ngừng lại.

Ngay khi y vừa ngừng lại, cái nón tre trên đầu như bị thứ gì đó sắc bén chém xuống, cắt nát ra rồi rơi xuống mặt đất.

Dưới vành nón tre là một gương mặt như được sống trong an nhàn sung sướng, mái tóc đen dài và sạch sẽ được buộc gọn lại bằng một cái vòng bạch ngọc phía trên, ngũ quan thanh tú. Trên gương mặt nam tử không nhìn ra được bao nhiêu tuổi tác đó, còn có hàng lông mày được cắt tỉa gọn gàng

khiến người khác không những cảm giác được sự hoàn mỹ mà còn dị thường tinh xảo nữa.

- Thật sự phải như vậy sao?

Đôi lông mày tinh xảo của người này hơi nhướng lên, y vừa mở miệng nói ra câu này thì một thanh trường kiếm đen nhánh đã đột ngột xuất hiện, yên ắng lơ lửng trước người y.

Thanh kiếm rõ ràng rất cứng rắn, nhưng lúc này nó lại chậm rãi bay lượn quanh người y, khiến người khác có một loại cảm giác đặc biệt linh động và mềm mại.

Thanh kiếm này khi thì xuất hiện trước người, khi thì xuất hiện sau lưng y. Nhưng bất luận là nhìn ở góc độ nào thì thanh kiếm đen nhánh và người nam tử này đều mang đến cho người khác cảm giác không có đủ thời gian để tấn công được.

- Không nhất định phải vậy.

Giọng nói Thiệu Sát Nhân vang lên.

Vốn trên cầu gỗ quán đầy dây leo xanh biếc không có bóng dáng người nào cả, nhưng khi thanh âm của gã phát ra, thì bóng dáng gã cũng xuất hiện trên cái cầu gỗ này.

- Chỉ cần người đứng lại đây, chờ mấy chuyện ở vườn trà chấm dứt thì không nhất định phải như vậy.

Sắc mặt Thiệu Sát Nhân không biểu tình nhìn người nam tử này.

- Người rất biết giết người.

Nam tử áo đen khẽ nheo mắt lại nhìn Thiệu Sát Nhân, lắc đầu nói:

- Nhưng chưa chắc người đã là đối thủ của ta.

Thiệu Sát Nhân lạnh lùng nhìn y một cái, đáp:

- Ta không bao giờ nghĩ chuyện làm đối thủ của ai cả...Ta chỉ biết là giết người, hoặc là bị giết.

Dừng một chút, Thiệu Sát Nhân nhìn mấy mảnh vỡ của cái nón tre dưới chân người này, khóe miệng hiện lên vẻ châm biếm nhàn nhạt:

- Từ Phần Cầm, nếu người thật sự có lòng tin thì cái nón tre trên đầu cũng đã không bị phá nát.

Nam tử áo đen nở ra một nụ cười kiêu ngạo, nhìn gã đáp:

- Có lẽ do ta cố ý thì sao?

Ánh mắt Thiệu Sát Nhân sa sầm xuống, gã lạnh lùng nhìn chuôi kiếm đen đang di chuyển xung quanh nam tử áo đen này, nói:

- Người thừa biết ta không thích nói đùa, cho nên người có thể thử.

Vẻ vui vẻ của nam tử áo đen biến mất, hàng mày cau lại. Y cũng không cần phải nhiều lời, vì thanh hắc kiếm chẳng qua chỉ bay lượn mà không hướng về phía trước một chút nào cả.

- Thật ra chúng ta ở nơi này cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Vài hơi thở sau đó, nam tử áo đen lắc đầu, nói.

Thiệu Sát Nhân nhìn y một cái, nói:

- Hoàn toàn chính xác không có ý nghĩa. Cuối cùng thì cái cỗ xe kia cũng tiến vào vườn trà. Bởi vì chỉ có một mình nàng là không muốn cỗ xe

ngựa tiến vào vườn trà, còn đa số rất nhiều người tại Trường Lăng này lại muốn để cỗ xe kia tiến vào trong đó.

...

Xe ngựa đã đến gần vườn trà.

Đối với Tịnh Lưu Ly mà nói, quãng đường chiếc xe ngựa đi từ đạo quán Hoàng Dương tới nơi này đều là một đoạn đường bằng phẳng, không có lấy nửa phần trở ngại.

Cũng giống như lần đến vườn trà lúc trước. Tại bên ngoài vườn trà, Đinh Ninh xuống khỏi xe ngựa rồi đi bộ dọc theo bờ ruộng, đi về phía ngôi nhà trúc đơn sơ trong vườn.

Chủ nhân vườn trà, nam tử trung niên yên tĩnh tên Trương Lộ Dương kia đang nấu nước. Nhìn thấy Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly đi tới, y đặt ấm nước xuống, gật đầu chào hai người.

Đinh Ninh gật đầu đáp lễ, sau đó nói:

- Người nói dối.
- Tiền đạo nhân đã chết, là bị ta giết.
- Hiện tại, ta tới khiêu chiến ngươi.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 60: Đánh Cuộc Và Nhục Nhã

Trương Lộ Dương khẽ cứng người lại, có chút khó khăn ngẩng đầu lên, sắc mặt dần tái nhợt.

Lúc Đinh Ninh nói rằng Tiền đạo nhân đã chết, vẻ mặt hẳn cực kỳ bình tĩnh như trước. Tựa như đây là một chuyện không có ý nghĩa gì với hắn.

Cái vẻ mặt này lại khiến gã cảm giác được, đối với Đinh Ninh mà nói thì gã cũng không có ý nghĩa. Thậm chí gã cũng không còn sức để biện bạch.

- Người cảm thấy ta nói dối từ lúc nào?

Gã ngừng lại rất lâu, rồi mới nhìn Đinh Ninh rồi mở miệng hỏi.

Đinh Ninh nhìn gã, đáp:

- Từ khi vừa mới bắt đầu.

....

Vườn trà nơi bãi bồi con sông thường vắng người, nhưng lúc này lại có rất nhiều người theo đuôi Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly đến đây, thậm chí trong này còn có một vài dân chúng bình thường tại Trường Lăng. Tuy đoàn người đông đúc đang cố sức giảm thấp tiếng ồn của mình xuống, nhưng đối với người ngày thường luôn chỉ ở trong hoàn cảnh yên bình và tĩnh mịch như Trương Lộ Dương mà nói, thì tiếng ồn xung quanh càng lúc càng âm ỉ, càng lúc càng làm đầu óc gã như phình to ra.

Gã không tin Đinh Ninh có thể giết chết được Tiền đạo nhân, nhưng những đám người dày đặc đang vây lấy vườn trà này...về mặt của những người đó, những tiếng ồn ông ông ông như khếch đại trong tai gã, không ngừng nhắc nhở cho gã biết. Đây là sự thật.

Tiền đạo nhân đã chết.

Nếu như trong cùng một ngày, mình cũng bị giết chết, nàng kia sẽ như thế nào?

Đột nhiên gã hiểu ra ý định của Đinh Ninh.

- Người quá ác độc.

Cả người gã bắt đầu run rẩy.

- Không cho một lão nhân sắp chết được nhìn lấy lần cuối cùng, đó là mới là cái ác độc nhất.

Đinh Ninh không nhìn vào mặt gã, mà ngẩng đầu nhìn về dãy núi phía xa, chậm rãi nói ra.

Nghe thấy mấy lời này của Đinh Ninh, cả người Trương Lộ Dương ngừng run rẩy, trở nên lạnh như băng:

- Ta sẽ không đáp ứng lời khiêu chiến của ngươi.

- Tại Trường Lăng, một Kiếm sư, nhất là một Kiếm sư có tu vi cao hơn người khác lại không dám tiếp nhận khiêu chiến của người khác thì sẽ bị người ta xem thường, bị phỉ nhổ. Xem ra vì nàng, người thậm chí còn không tiếc danh dự của mình, không tiếc quan tâm xem người khác nhìn người thế nào.

Đinh Ninh bình tĩnh nhìn Trương Lộ Dương, khẽ trào phúng lắc đầu.

- Thế nhưng nàng sẽ đối xử với người lại như vậy không?

Trương Lộ Dương hít sâu một hơi, nhìn xem Đinh Ninh, đáp:

- Sẽ.

- Đây chẳng qua chỉ là suy nghĩ của riêng người.

Đinh Ninh nhìn hẩn một cái, nói:

- Ta có thể đánh cược với người.

Trương Lộ Dương hỏi:

- Đánh cược cái gì?

Đinh Ninh nhàn nhạt nhìn gã một cái, đáp:

- Ta cược là ta ở đây chờ cho tới khi mặt trời lặn, thị cũng sẽ không tới nơi này. Nếu thị tới đây trước khi mặt trời lặn, ta sẽ từ bỏ chuyện khiêu chiến người.

Trương Lộ Dương đã trầm mặc một lát, nói:

- Không phải ai cũng tự do thoải mái.

- Ta đồng ý chuyện này.

Đinh Ninh nhìn về hướng Trường Lăng to lớn phía xa, nói tiếp:

- Không phải ai cũng tự do. Mấu chốt ở chỗ mỗi người nguyện trả giá bằng cái dạng hi sinh gì.

- Người không có lòng tin ở thị?

Đinh Ninh ngừng một chút, sau đó nhìn thẳng vào mắt gã nói tiếp:

- Nếu như người và ta đều có lòng tin như vậy, thì người có dám đánh cược với ta?

Sắc mặt Trương Lộ Dương càng tái nhợt hơn, gã ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh, hỏi:

- Nếu như trước lúc mặt trời lặn, nàng tới đây...trừ phi người cũng từ bỏ việc khiêu chiến nàng.

Gã nói mấy lời này có chút lộn xộn nhưng Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly lại hiểu rõ được ý tứ của gã.

Tịnh Lưu Ly cảm thấy mấy lời này của Trương Lộ Dương rất lợi hại. Nàng không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn qua Đinh Ninh.

Nhưng nàng không ngờ chính là Đinh Ninh không chút do dự, cười cười đáp ứng:

- Được, nếu như thị tới đây trước khi mặt trời lặn, ta liền từ bỏ khiêu chiến thị.

Trương Lộ Dương chớp lấy đôi mắt sáng ngời, nhưng chẳng biết vì sao khi gã nhìn thấy gương mặt đầy bình tĩnh và tự tin của Đinh Ninh, trái tim gã đột nhiên trầm xuống.

Kế đó gã trầm mặc một lúc lâu.

Sau đó, hai đầu gối gã chạm đất, như quỳ xuống trước Đinh Ninh.

Xung quanh vườn trà là một mảnh ồn ào.

Không ai rõ vì sao chủ nhân của vườn trà này lại đột nhiên quỳ bái Đinh Ninh.

Tịnh Lưu Ly cũng lắp bắp kinh hãi.

Nàng xem ra nếu như đối phương đã chấp nhận đánh cược, thì hai bên nên yên lặng chờ đợi kết quả. Hơn nữa thái độ của Đinh Ninh kiên quyết như thế, cho dù Trương Lộ Dương quỳ xuống cầu xin thì cũng không có chuyện Đinh Ninh thay đổi chủ ý.

- Hắn đây muốn chịu nhục nhã. Trước mặt bao nhiêu người như vậy mà phải quỳ gối trước mặt chúng ta. Tất nhiên là một loại nhục nhã rất lớn.

Lúc này thì giọng nói của Đinh Ninh đã vang lên.

Đinh Ninh quay đầu nhìn thấy nàng vẫn còn chưa hiểu rõ được, bèn nói tiếp:

- Nếu như chúng ta chẳng qua chỉ là yên ổn ở đây uống chút trà, ăn chút cơm, tất nhiên cung nữ họ Dung sẽ không đến. Nhưng gã nhất định phải khiến cung nữ họ Dung đến.

Tịnh Lưu Ly lập tức hiểu ra, lạnh giọng nói:

- Cho nên hắn phải để cho Cung nữ họ Dung biết hắn đang ở chịu nhục nhã lớn như vậy. Hắn không thèm để ý sau này người Trường Lăng nhìn hắn thế nào, không thèm để ý cũng nữ họ Dung nghĩ về hắn như thế nào. Hắn chỉ là muốn cung nữ họ Dung đến đây. Hắn muốn cung nữ họ Dung thẳng trận đánh cược này, để sau này không cần phải chết trong tay người.

Đinh Ninh đã trầm mặc một lát, nói khẽ: "Rất đáng thương."

Tịnh Lưu Ly nhú mày.

Nàng không lý giải được ý tứ trong câu nói vừa rồi của Đinh Ninh là nói tới việc Dung cung nữ căn bản sẽ không tới đây. Từ đầu đến cuối đều là Trương Lộ Dương đã yêu phải một người không xứng để gã yêu sâu đậm như vậy

- Ta có thể giúp người một chút.

Đinh Ninh bước tới trước mặt Trương Lộ Dương đang quỳ, bình tĩnh nói:

- Ta có thể giúp người phải chịu lấy nhục nhã đến như vậy.

Trương Lộ Dương cúi thấp đầu xuống.

Tuy đây là lựa chọn của gã, nhưng vô số âm thanh ầm ỹ đang ngày càng khuếch đại bên tai, gã cũng không ngờ vì nhục nhã này mà toàn thân không ngừng run rẩy.

Gã vẫn tiếp tục quỳ.

Đinh Ninh vẫn một mực tiếp tục đứng trước người gã.

Tựa như vĩnh viễn không ngừng.

....

Trong hoàng cung.

Cung nữ họ Dung vẫn luôn đứng chờ dưới mái hiên.

Những chuyện liên quan tới cỗ xe ngựa kia từ lúc đến vườn trà trở đi không ngừng được truyền về bên tai thị.

Lúc này, khoảng cách giữa thị và khu vườn trà rất xa. Bằng mắt thường căn bản không thể nhìn xuyên ra khỏi Hoàng cung, xuyên qua nửa cái Trường Lăng để nhìn đến cái bóng dáng trong vườn trà kia.

Nhưng những tin tức truyền về đủ khiến thị như đã đứng bên ngoài khu vườn trà.

Tựa như thị có thể nhìn thấy tận mắt cảnh Trương Lộ Dương quỳ gối trước mặt Đinh Ninh.

Cả người thị không ngừng run rẩy.

Ngoại trừ Tịnh Lưu Ly thì không còn ai khác biết cuộc đánh cược giữa Đinh Ninh và Trương Lộ Dương. Nhưng thị lại rất rõ ràng nguyên do Trương Lộ Dương phải thừa nhận nhục nhã như vậy.

Thị vô cùng rõ ràng, chỉ cần thị xuất hiện ở vườn trà, đáp ứng khiêu chiến của Đinh Ninh thì chuyện như vậy sẽ chấm dứt.

Bây giờ thị còn có thể nắm chắc được việc giết chết Đinh Ninh.

Thế nhưng...hoàng hậu không muốn thị xuất hiện trước mặt Đinh Ninh, không muốn thị quyết đấu một trận với Đinh Ninh.

Cả người thị vẫn không ngừng run rẩy, thị cũng cúi thấp đầu xuống.

Vườn hoa trước mắt thị, từ màu sắc ánh sáng từ vàng óng ánh dần dần trở tối đi.

Thời gian yên ắng trôi qua.

Mặt trời ngày hè chói chang trên bầu trời cũng dần chậm rãi di chuyển, dần dần lặn về phía Tây.

Rất nhiều người đứng chờ bên ngoài vườn trà cũng đã bắt đầu thấy sốt ruột.

Trong cái nhìn của bọn họ, người nam tử trung niên kia vẫn còn quỳ trước người Đinh Ninh trong khu vườn trà, cũng không biết còn quỳ ở đó đến bao lâu nữa.

Đây là ở cầu xin tha thứ sao?

Gã muốn cầu xin Đinh Ninh tha thứ chuyện gì?

Những người này không thể hiểu được.

Trong vườn trà, sắc mặt Trương Lộ Dương ngày càng tái nhợt lại.

Một Tu hành giả như gã, cho dù có quý như vậy một ngày một đêm cũng không có vấn đề gì. Nhưng lúc này, quần áo gã ướt đầm mồ hôi, sau đó lại bị hơi nóng bốc hơi hong khô lại, kết đọng thành một tầng sương muối bên trên bề mặt lớp quần áo trên người gã.

Thế lực gã cũng đã bắt đầu không chống đỡ nổi.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 61: Thì Ra Người Cũng Ở Đây

Đình Ninh quay đi, không thèm nhìn y nữa.

Y nhìn mọi người đang dần mất kiên nhẫn, thấy mặt trời gần ngả về chiều, mặt y cũng trở nên khó coi.

- Còn chưa đến sao.

Hắn không quay người lại, nói với Trương Lộ Dương:

- Ta đã nói với người rồi, thị chắc chắn sẽ không đến.

Trương Lộ Dương ngẩng đầu, miệng há rộng như một con cá mắc cạn, nhìn những tia sáng cuối cùng trong ngày trên bầu trời, y cũng đã tự biết kết quả, rằng nàng sẽ không đến.

- Tại sao lại như vậy?

Tia ánh sáng cuối cùng trong mắt hắn gần như sắp hoàn toàn biến mất.

Tịnh Lưu Ly nhìn người nam nhân này, trong tâm nàng vừa có chút buồn thương, vừa có chút đồng cảm.

- Đừng để y chết.

Ngay lúc đó, giọng nói trầm thấp của Đình Ninh vang lên trong tai nàng.

Tịnh Lưu Ly khẽ nhú mày, vẫn còn chưa hiểu ra là chuyện gì thì cùng lúc đó, nàng cũng cảm thấy một cổ kiếm ý phát ra.

Trương Lộ Dương vẫn quỳ ở đó, thân hình y dường như định đứng dậy, trên tay đã có thêm một đạo kiếm quang lấp lánh, nhìn như một giọt sương long lanh trên cành lá buổi bình minh. Nhưng đạo kiếm quang này lại không đâm về phía Đinh Ninh, mà là Trương Lộ Dương tự đâm vào ngực mình.

Giây phút đó, Tịnh Lưu Ly đã hoàn toàn thấu hiểu cái cảm giác đau thương như muốn chết đó, nàng dậm chân.

Một đám mây cỏ bay lên, vừa có vẻ dịu dàng, lại mang theo khí thế uy nghi của một đỉnh núi cao, đánh về phía thanh kiếm trên tay Trương Lộ Dương.

Một tiếng kêu khẽ vang lên, đạo kiếm quang trong tay Trương Lộ Dương đã bị đánh rơi trên mặt đất.

Xung quanh bỗng trở nên ồn ào.

Mọi người trong vườn trà vốn đã mệt mỏi và hết kiên nhẫn rồi, lại đột nhiên xảy ra tình huống như thế, lập tức kinh ngạc hô lên.

- Vì có gì người thất bại, không phải người không biết, mà là người không muốn tin như thế. Cứ chết đi như thế là đáng giá lắm sao?

Đinh Ninh chậm rãi quay người lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn Trương Lộ Dương, rồi nói:

- Cứ ở mãi trong cái vườn trà này, đối với người chẳng khác gì như một cái nhà lao, ta không tin rằng người chưa từng có ý định rời khỏi nơi này.

Trương Lộ Dương vẫn im lặng.

Trong bóng tối, không thể nhìn rõ sắc mặt y.

Đình Ninh cũng không nhìn lại hấn nữa, mà quay lại liếc nhìn về phía Tịnh Lưu Ly, nói:

- Đi thôi.

Tịnh Lưu Ly như một thị nữ ngoan ngoãn đi theo hấn ra khỏi vườn trà, đợi đến khi xa phu cho xe chạy nhanh ra khỏi vườn trà, nàng không nhận được nữa nhẹ giọng hỏi Đình Ninh:

- Vì sao người lại bảo ta cứu Trương Lộ Dương?

- Chết đi được thì thật dễ dàng.

Trong bóng đêm, Đình Ninh khe khẽ nói:

- Nhưng còn sống... đó mới là một loại day dứt khôn nguôi.

Tịnh Lưu Ly suy nghĩ một lát, rồi nói:

- Vì thế mà người cho rằng hôm nay để cho Trương Lộ Dương còn sống, thì còn ảnh hưởng đến Dung cung nữ nhiều hơn là để y chết?

- Ừ.

Đình Ninh trả lời rất đơn giản.

Trong lúc xe ngựa bắt đầu chạy nhanh ra khỏi vườn trà, Dung cung nữ vẫn đứng dưới mái hiên.

Những chuyện xảy ra trong vườn trà lúc sau cùng, thị đều nghe thấy.

Thị biết rõ Trương Lộ Dương không chết, y vẫn còn sống.

Nhưng không hiểu sao, khi nghe thấy rằng Tịnh Lưu Ly đã ngăn không cho Trương Lộ Dương tự sát, thị lại không hề cảm thấy may mắn, mà thấy như trái tim của thị bỗng rơi xuống một vực sâu vô cùng.

Dưới đáy vực là một ma vương, có khuôn mặt giống y như khuôn mặt của Đinh Ninh.

Tên ma vương đó nắm lấy trái tim của thị rồi há miệng nuốt luôn vào bụng.

Toàn thân thị trở nên yếu ớt, vô lực vô cùng.

Lúc này toàn bộ cả Trường Lăng và hoàng cung, tất cả đều vụt biến mất, như không còn gì tồn tại cả.

Thị dường như đã mất tất cả ở chính tại Trường Lăng này.

- Nói thật thì hắn đã làm ta rất kinh ngạc, nếu ta mà là Bách Lý Tố Tuyết, nhất định ta sẽ bắt hắn quay về Mân Sơn Kiếm Tông, chứ không để cho hắn đầu đá lung tung ở Trường Lăng này.

Lúc bóng đêm đã phủ xuống, nam tử áo đen nhìn chăm chú Thiệu Sát Nhân đang đứng trên cầu, nói một cách thành thật.

Thiệu Sát Nhân hiểu ý tứ của y, nhưng chỉ lạnh lùng nhìn lại, đáp:

- Người không có tư cách nhận xét Bách Lý Tố Tuyết.

Gã nam tử áo đen chợt thấy lạnh run, thanh hắc kiếm bên người y phát ra tiếng kêu quỷ dị, nhưng y cũng không nói thêm được lời nào, quay người rời đi.

Tại một bến sông cách không xa chỗ gã áo đen và Thiệu Sát Nhân nói chuyện, có hai cô gái đang đứng song song.

Hơi nước mờ nhẹ trên mặt sông, như một tấm khăn lụa mỏng vừa vắn che khuất thân hình hai nàng.

- Y là Từ Phần Cầm.

Dạ Sách Lãnh nhìn theo hướng gã áo đen rời đi, nói với Bạch Sơn Thủy đứng bên cạnh:

- Y là gã ngư dân ngày xưa ở quận Giao Đông, được Trịnh Tự truyền cho Sát Sinh Kiếm Kinh của Ba Sơn Kiếm Tràng.

Bạch Sơn Thủy cười kiêu căng, rồi nói:

- Thì ra là trợ thủ số một của Trịnh Tự có bộ dạng như thế.

Dạ Sách Lãnh sửa lời cô:

- Là sát thủ số một, chứ không phải trợ thủ số một.

- Bởi thế y chính là người bảo vệ Lương Liên rời khỏi Trường Lăng.

Bạch Sơn Thủy nói rất thản nhiên:

- Ta sẽ giết hắn.

- Ta ngày càng có lòng tin với hắn.

- Ta tin tưởng hắn sẽ giúp ta cứu người bên trong Đại Phù Thủy Lao, chính vì thế nên ta sẽ thực hiện lời hứa với hắn, đi giết Lương Liên.

- Người đang nghĩ gì vậy?

Xe ngựa đi trên đường phố trong thành Trường Lăng, cũng như những lúc khác, Đinh Ninh không nói nhiều, nhưng hôm nay, Tịnh Lưu Ly lại cảm thấy Đinh Ninh hơi yên lặng quá.

- Ước chừng nửa tháng nữa, ta sẽ đủ năng lực đánh bại Dung cung nữ, thật ra thời gian này, ta hi vọng nàng đừng tới tìm ta.

Đinh Ninh nói một câu.

Tịnh Lưu Ly nhú mày:

- Chỉ chừng đó thời gian, người có thể đạt đến Ngũ cảnh sao?

Đinh Ninh không để ý đến câu hỏi của nàng, chỉ khe khẽ nói tiếp:

- Ta đang nghĩ đến Vương Thái Hư và sư huynh của ta.

- Vương Thái Hư đi đường vòng, chắc cũng vừa mới đến.

Tịnh Lưu Ly quay đầu nhìn hắn, rồi nói:

- Trương Nghi có lẽ đã đến được một thời gian rồi.

Tiên Phù Tông.

Mặt nước bên trong miệng chiếc giếng cổ phản chiếu rõ ánh trăng trên bầu trời.

Trương Nghi để gánh nước xuống, nhìn ánh sáng của mặt trăng phản chiếu trên mặt nước, hắn nhìn khuôn mặt của mình trong bóng nước, có chút xấu hổ, rồi lại ngẩn ngơ.

Trong cuộc tuyển chọn của Tiên Phù Tông, hắn biểu hiện rất bình thường, mà chính hắn cũng không hiểu vì sao lại có thể vượt qua được cuộc

thi tuyển, rồi trở thành một đệ tử của Tiên Phù Tông.

Mà sau khi tham gia học tập tại Tiên Phù Tông, thành tích của hắn cũng rất bình thường, thậm trí đôi khi còn không hoàn thành được một số yêu cầu của thầy dạy, vì thế mà hắn thường xuyên bị phạt.

Giống như ngày hôm nay, hắn tính sai một đường phù văn đơn giản nhất, vô tình làm vỡ mấy cái vạc nước, nên bị phạt gánh nước cho toàn bộ vạc nước trong Tiên Phù Tông. Hắn nghĩ đến vị tiểu sư đệ uy phong tám phương tại Mân Sơn Kiếm Hội, mà lòng lại cảm thấy vui mừng, nhưng nghĩ lại thì hắn lại càng thêm xấu hổ.

- Ta đường đường là đại sư huynh của Bạch Dương Động, vậy mà không thể đạt được mười hạng đầu trong Mân Sơn Kiếm Hội, lại còn thất bại thành ra thế này. Phải chăng ta không hợp phong thủy ở đất Yên này, hay căn bản là ta không phù hợp với Tiên Phù Tông?

Một âm thanh vang lên.

Trương Nghi giật mình một cái. Hắn cảm thấy âm thanh này rất quen thuộc.

Hắn nhìn về hướng phát ra âm thanh, thấy bóng người trong đêm, hắn liền sửng sốt.

Nhìn kỹ quần áo và trang sức trên thân người nọ, hắn lại đứng ngây ra mấy giây, mang theo vẻ khó tin hỏi:

- Tô Tần... người cũng ở chỗ này sao?

- Thiên hạ này thật là nhỏ bé. Ta đã vào Tiên Phù Tông, không ngờ người cũng vào được Tiên Phù Tông đấy.

Trong bóng đêm, người nọ nhìn Trương Nghi, cười cười:

- Chẳng qua là, có vẻ ta thích hợp với Tiên Phù Tông hơn người, vì thế mà hiện tại ta đã là đệ tử đủ tư cách gia nhập Chân Phù Điện.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 62: Chính Là Như Vậy

Trương Nghi hơi ngạc nhiên. Hắn dụi dụi mắt nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn không có gì thay đổi.

Tô Tần vẫn đứng đó, trên người vẫn mặc y phục Tiên Phù Tông nhưng ký hiệu hắc tuyến thêu trên cổ áo và tay áo thì nhiều hơn. Thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của Trương Nghi, y mỉm cười đắc chí:

- Người hắn là muốn biết vì sao ta chọn ở lại đất Yên, không những vậy còn thách thức tự hỏi làm sao một người tàn phế như ta lại có thể trở thành đệ tử Tiên Phù Tông.

Y nâng cánh tay tàn phế, trông cực kỳ dữ tợn và không hợp với dáng người cũng như khuôn mặt của mình, giễu cợt nhìn Trương Nghi nói tiếp:

- Ta có thể nói cho người biết nguyên nhân... Tất cả đều nhờ vào hoàng hậu.

- Là hoàng hậu Trịnh Tự sao?

Tuy khó tin nhưng Trương Nghi biết hoàng hậu mà Tô Tần nói đến tuyệt đối không phải là hoàng hậu của vương triều Đại Yên mà là nữ chủ nhân lãnh khốc của Trường Lăng kia.

Tô Tần khẽ gạt đầu rồi ngược nhìn lên bầu trời đêm, dường như ánh sáng trắng sao hơi có chút chói sáng khiến mắt y hơi nheo lại:

- Việc Ly Lăng Quân có thể xưng đế, ta có thể bỏ nước Sở để đầu nhập thành đệ tử Tiên Phù Tông, tất cả đều nhờ nàng. Người cũng có thể đến đây chắc là nhờ các cự quý tộc của Trường Lăng an bài cho.

Tô Tần im lặng một lúc, ánh mắt nhìn Trương Nghi có ý mỉa mai, y chậm rãi nói tiếp:

- Ta sở dĩ nói cho người biết những điều này là muốn người biết rằng bà ta cường đại hơn người tưởng tượng nhiều... Nhiều tu hành giả ai cũng nói bà ta nắm giữ trật tự Trường Lăng trong tay nhưng thật ra càng đi xa khỏi Trường Lăng bao nhiêu thì mới biết bà ta đáng sợ bấy nhiêu. Người đừng tưởng rằng đất này đã là phúc địa, rằng đã đến được nơi đây là đã có thể thoát khỏi sự khống chế của bà ta, cũng đừng nghĩ rằng đám quý tộc kia vô duyên vô cớ giúp người, không đòi hỏi báo bất cứ điều gì.

Trương Nghi ngơ ngẩn nhìn Tô Tần, mồ hôi tuôn như tắm, hai tay bất chợt run rẩy.

Tất cả những điều ngày hăn đều không ngờ tới... Nếu thậm chí ngay cả việc Ly Lăng Quân xưng đế mà hoàng hậu Trịnh Tự cũng có thể can thiệp vào, sức ảnh hưởng trong vương triều nước Yên sâu rộng đến như vậy thì tương lai của hai đại vương nước Sở và nước Yên sẽ ra sao?

- Cho nên ngay cả 'người đó' cũng chết về tay bà ta.

Tô Tần nhìn sắc mặt tái nhợt của Trương Nghi mà cười giễu, đáp:

- Cho đến bây giờ ta vẫn luôn luôn cho rằng người đáng sợ nhất ở Trường Lăng chính là Trịnh Tự chứ không phải là cái người tự xưng là hoàng đế kia đâu.

Trương Nghi lấy lại bình tĩnh, nhìn Tô Tần hỏi:

- Rốt cục người muốn gì, tại sao lại nói cho ta biết những điều này?

Vẻ mặt Tô Tần càng lúc càng trào phúng, y bật cười. Tiếng cười dần dần nghe có vẻ thô lương đến nỗi mặt mũi và cả những vết sẹo trên tay cũng trở nên rúm ró dữ tợn.

- Đại sư huynh à, là vì cừu hận, vì cố chấp mà thôi... Hồi ở Bạch Dương động, ta vẫn luôn không biết tại sao một người như ngươi, ngu dốt thua kém ta đủ bề mà lại được các sư thúc, sư đệ yêu mến. Nếu không nhờ Đinh Ninh thì suốt đời ngươi cũng không thể là đối thủ của ta.

- Hiện tại Đinh Ninh không có ở đây. Đây là Tiên Phù Tông. Rút cục không có ai quấy rầy chúng ta.

Trương Nghi ngần ngừ nhìn bóng Tô Tần khuất dần trong bóng đêm, bên tai còn nghe văng vẳng tiếng cười bi ai vọng lại, hăn bất giác kêu lên:

- Nhưng ta không muốn tranh giành cái gì với ngươi cả."

Tô Tần không quay người lại mà ứng tiếng, giọng rền vang:

- Nhưng ta thì lại muốn.

Dung cung nữ không đi nghỉ mà vẫn đứng dưới mái hiên, lặng nhìn bóng đêm dày nặng đè phủ trên thành Trường Lăng mãi cho đến khi sắc đêm tan dần dưới ánh sáng bạc từ bầu trời phương đông rọi đến.

Thị một mực chờ đợi nhưng cuối cùng vẫn không có tin tức gì từ trà viên. Người kia đã rời khỏi Trường Lăng rồi.

Tuy Trương Lộ Dương không chết nhưng không hiểu tại sao điều đó lại khiến thị đau đớn, còn tệ hơn cả cái chết. Thị biết mình đã vĩnh viễn mất y.

Y không hề yêu thị, không bao giờ tha thứ cho thị, cũng như không thể chấp nhận bản thân mình là một cái cớ của thị nữa.

Tiền đạo nhân cũng đã chết rồi.

Trong thành này, cuối cùng thì chẳng còn ai thân thích lẫn bằng hữu.

Tịnh Lưu Ly đang say ngủ. Buổi bình minh con người ta thường hay ngủ sâu.

Đinh Ninh vẫn mở mắt, ngồi xếp bằng ở trên giường. Cửa phòng của hắn chỉ khép hờ, ai đó chỉ cần đẩy nhẹ một chút mà vào. Ánh mắt của hắn tuy trầm tĩnh nhưng trong lòng thì đột nhiên dậy sóng. Dù không nghe thấy tiếng bước chân nhưng chỉ cần cảm thấy mùi hương quen thuộc là hắn biết Trương Tôn Thiển Tuyết đến. Ở nơi tàn khốc, lạnh lẽo này, chỉ cần có ý liếc mắt nhìn nhau đã là đáng quý.

Một giọng nói thanh lãnh vang lên:

- Có lẽ ngươi dùng được nên ta cho ngươi mượn.

Rồi bóng một luồng hắc ảnh rơi xuống trước mặt hắn như một làn gió nhẹ.

Nói xong, Trương Tôn Thiển Tuyết quay người đi thẳng ra cửa.

Đây chính là Huyền Sương Trùng. Có điều nó không giống như con trùng hắn đã từng thấy qua, trong bóng tối, thân thể con này như một hạt kim cương lấp lánh ánh sáng, đầu của nó lại có thêm hai cái sừng.

Ở Trường Lăng hiếm khi nào Đinh Ninh cảm thấy hạnh phúc. Nhưng lúc này, hắn mỉm cười thật sự vui vẻ, vui vẻ không phải vì Huyền Sương Trùng biến dị mà ở việc nàng cho hắn con trùng này.

Con Huyền Sương Trùng này vẫn rất sợ hắn, thân run lập cập.

Tiếng gà gáy vang lên râm ran trong phố. Cả Trường Lăng cửa mình thức giấc.

Tịnh Lưu Ly cũng đã thức giấc.

Nàng đứng rửa mặt bên giếng cổ trong sân mặc viên, sau đó im lặng nhớ lại sự việc đã xảy ra trong đêm trước. Sau khi phân tích nghiệm ra được một vài điều, nàng mới thông thả đi về phía phòng ngủ của Đình Ninh.

- Hôm nay làm gì?

Nàng không kiềm được hỏi.

Mỗi ngày nàng chỉ cần rong xe ra ngoài một lần thì ít nhiều gì cũng có thu hoạch. Bởi vậy mỗi ngày nàng rất trông mong muốn biết Đình Ninh làm việc gì.

- Đêm qua lúc trở về, ta có gặp một người mang một đôi giày khác thường.

Hắn nhìn nàng cười cười, nói tiếp:

- Ta để lại cho y hai phong thư. Thành ra trong mấy ngày sắp tới chúng ta không cần phải làm gì hết. Chờ thêm hơn mười ngày nữa đi.

Tịnh Lưu Ly nhú chặt mày. Đêm qua chính là nàng đánh xe về nhưng lại không thấy ai cả.

- Là ai vậy?

- Người làm sao gửi được thư cho y?

Nàng nhìn Đình Ninh, hỏi liền hai câu.

Đình Ninh nhìn thẳng nàng đáp:

- Ta nhìn thấy người của Vương Thái Hư. Lúc xe ngựa rẽ lối, ta ném thư vào bụi cỏ bên trái. Ở vị trí đó thì không ai có thể thấy được cử động của ta.

Tĩnh Lưu Ly vẫn nhú mào hỏi:

- Vậy làm sao người biết được người kia có bắt được hai phong thư đó hay không?

- Bởi vì đó là người mà Vương Thái Hư phái đến.

Đinh Ninh mỉm cười nói:

- Vì là người của hắn nên khi ta cố ý nhìn y, mắt lại liếc nhanh qua bên trái nên tự nhiên y phải bắt được hai phong thư kia.

Tĩnh Lưu Ly ngẫm nghĩ một hồi mới chấp nhận cách giải thích của Đinh Ninh. lát sau nàng không kiềm được lại hỏi tiếp:

- Y mang giày như thế nào? Tại sao ta lại không thấy có gì khác biệt?

Đinh Ninh mỉm cười, cảm thấy điểm này đúng là có chỗ ngộ nghĩnh.

- Vương Thái Hư có nói với ta là lưu người cho ta. Hai người đi giày không giống nhau nhưng ta lại không để ý khác nhau ở điểm nào. Có dịp xem kỹ sẽ hiểu thôi.

Đinh Ninh phì cười:

- Hắn mang giày của Vương Thái Hư, là đôi Vương Thái Hư mang khi ta gặp hắn lần gần đây nhất... Cho dù mang vừa chân thì Vương Thái Hư cũng không sợ lây bệnh phù chân cho tên kia.

Tĩnh Lưu Ly ngẩn người, cảm thấy chuyện này vô cùng hài hước nhưng tính nàng không thích chế giễu người khác nên cũng không phụ họa theo mà ngược lại còn nghiêm mặt bảo:

- Không phải là ta không có khả năng quan sát sự việc mà là trừ người ra thì e rằng không ai có thể nhìn ra đôi giày kia có điểm gì đặc biệt.

Đinh Ninh gật đầu, vừa cười lớn vừa nói:

- Chỉ có đôi giày bình thường đó mới có thể lây bệnh phù chân cho người kia.

- Vậy hai bức thư kia rốt cục là gửi cho ai?

Tịnh Lưu Ly nhìn hẩn nghiêm túc hỏi, nét ngài dịu lại.

- Một bức là cho y, yêu cầu y giúp ta, còn bức kia là dành cho một số nhân vật quan trọng của Trường Lăng. Ta có chút việc, phải nhờ cô giúp ta.

Đinh Ninh nhìn nàng đáp.

Tịnh Lưu Ly ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

- Cho nên ý của người là... dùng thủ đoạn cuối cùng để đối phó với Dung cung nữ? Hơn mười ngày nữa người sẽ đột phá tu vi, thị không chờ được sẽ đi tìm người?

Đinh Ninh nhìn nàng, trong lòng thầm nghĩ là không chỉ có như thế nhưng lời ra đến miệng thì lại đáp thành:

- Chính là như vậy.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 63: Đêm Hôm Đó

Một đôi giày da bò màu đen từ trên cây đáp xuống, đè bẹp con sâu nhỏ dưới đất. Đường như cảm thấy vừa dơ vừa khó chịu nên chủ nhân đôi giày giơ chân sau lên, cọ cọ mấy cái vào phiến đá ở trên đường.

Đôi giày này tuy trông rất tầm thường nhưng da rất mềm, mỏng, mang vào chắc chắn là rất thoải mái.

Cùng lúc đó, ở trong một ngõ hẻm vắng vẻ có một nam tử trung niên đang phóng mắt nhìn về phía Mặc Viên, hốt nhiên trong lòng sinh ra dự cảm chẳng lành, giống như đang ở trong bụi cỏ mai phục địch thì đột ngột xuất hiện phía sau. Cảm giác này gã đã kinh qua một lần nên không dám cho là ngẫu nhiên.

Gã xoay người lại. Ở trên lầu hai của trà lâu này, sau lưng gã là một cái cầu thang tĩnh không một bóng người.

Cũng ngay trong thời khắc này, sắc mặt gã trở nên tái nhợt. Gã đột nhiên nhận ra sự nguy hiểm cảm thấy hồi nãy chính là xuất phát từ đằng sau cái ấm trà kia.

Gã há to miệng, tưởng chừng có thể rống lên một tiếng thật to. Nhưng chân nguyên của hắn phóng ra vẫn còn chậm hơn bình trà đặt trên cái khay bất động kia. Ấm trà khẽ động, từ vòi phun ra một vòng nước như một đường kiếm, dễ dàng xuyên thấu qua gáy của gã, cắm thẳng vào trong não.

Hai mắt của gã đột nhiên trợn ngược, đồng tử tràn ngập máu tươi, thân thể trở nên cứng đờ.

Trong tiệm trà, không ai phát hiện ra trên lầu hai xảy ra chuyện gì. Tại bàn trà ở lầu một cũng có thủ hạ của nam tử trung niên, nhưng bọn họ thậm chí cũng chẳng cảm thấy có gì khác thường.

Còn tại chân tường, mặt hậu của trà lâu, có một người đang đứng bán hoa thì một nữ tử cao gầy đi ngang qua, quần áo rất thanh lịch nhưng không biết vì lẽ gì mà người qua kẻ lại đều không trông thấy rõ ràng diện mục.

Tin người nam tử trung niên tử vong truyền đến trong đại trưởng Liễu Hồ Lang Bắc quân.

Một nam tử trẻ tuổi vận thường phục, một chân quỳ trên đất, vừa cung kính hướng về Lương Liên đang ngồi xếp bằng ở giữa đại trưởng vừa nghiêm túc thuật lại chi tiết và phỏng đoán cá nhân về cái chết của người kia cho hắn nghe. Lương Liên lạnh lùng nhìn người thanh niên, ánh mắt cũng thờ ơ không kém.

Hắn không thích thuộc hạ lúc bẩm báo tự phỏng đoán thêm thắt cảm tính cá nhân. Hơn nữa, hắn cũng biết, sau khi người quân sư đã đi theo mình lâu năm bị giết chết thì người trẻ tuổi này cũng quá nóng lòng biểu hiện, hòng mong muốn trở thành quân sư mới của hắn.

Tuy trong lòng không thích người này nhưng hắn cũng vẫn dễ dàng tha thứ vì y cũng khá trung thành.

- Người giết chết Tả tướng quân không thể nào là Bạch Sơn Thủy.

Hắn lắc đầu, nhìn khuôn mặt người nam tử trẻ tuổi dờ ra vì bị phản bác, chậm rãi nói:

- Cho dù ta lúc toàn thịnh cũng không thể vô thanh vô tức giết chết Tả tướng quân.

Nam tử trẻ tuổi vốn cho rằng Lương Liên non nớt nhưng phán đoán thật ra lại chính xác, lúc này nghe Lương Liên nói vậy, thì vẻ mặt hơi suy sụp, dường như đã hiểu ra được điều gì đó.

- Tên thiếu niên ở cửa hàng rượu bây giờ là người của Mân Sơn Kiếm Tông. Mân Sơn Kiếm Tông nổi tiếng là bao che khuyết điểm. Cũng chỉ có họ mới có thực lực như vậy.

Lương Liên đứng dậy, chậm rãi vươn vai, ho khan vài tiếng. Hắn nhìn Trường Lăng mênh mông trước mặt, lạnh lùng nói tiếp:

- Có rất nhiều người muốn mau chóng bức ta rời khỏi Trường Lăng. Ta có thể không thèm đếm xỉa đến bọn họ nhưng lại không thể bỏ qua Mân Sơn Kiếm tông.

Tại vườn trà ở ngoại ô thành nam.

Hôm đó, sau khi Đinh Ninh bỏ đi, tuyệt đại đa số mọi người ở Trường Lăng đều muốn biết người trà sư trung niên sau khi quỳ hẳn một ngày cuối cùng có kết cục ra sao. Hơn nữa người ta cũng bắt đầu biết được người này và Dung cung nữ - kẻ bức tử Tiết Vong Hư - thật ra là một đôi tình nhân.

Tất cả chỉ là đoán già, đoán non. Đối với tuyệt đại đa số người ở Trường Lăng, chỉ riêng việc có liên quan đến Dung cung nữ thôi cũng đã không nên dây vào.

Vì vậy nên sau khi Đinh Ninh đi khỏi, chẳng có ai dám vào vườn trà nhìn ngó.

Hôm nay, có một người nông phu không hiểu chuyện đánh xe bò vào vườn trà. Gã là người quen cũ của Trương Lộ Dương, sống bằng nghề nuôi gà vịt ở ngoại thành Trường Lăng, hằng năm đều chở các loại phân bón đến, vì không sống trong nội thành nên không biết chuyện đã xảy ra nơi đây.

Sau khi vào trong vườn, gã thấy tro bếp nguội lạnh không chỉ cách đây một vài ngày, rõ ràng trúc lư của Trương Lộ Dương đã không còn người cư ngụ. Nghi hoặc nhìn quanh, đến khi lại chỗ Trương Lộ Dương thường tắm giặt, vo gạo, gã mới gần ngơ, không kiềm được kinh nghi mà kêu lên.

Trên mặt đất có rất nhiều bạch cốt. Đây chỉ là xương vịt bình thường, đã bị kiến nhấm hết thịt, nhưng những mẫu xương nhỏ này lại được sắp xếp thành vài chữ. Tất cả hợp thành một mốc thời gian.

Người nông phu nghĩ ngợi, đó là ngày trước khi hoàng đế Nguyên Vũ đăng cơ ba năm. Gã còn nhớ rõ rằng ba ngày sau thì tiên hoàng băng hà.

Người nông phu không tìm thấy Trương Lộ Dương thì cảm thấy kỳ lạ, bèn rời vườn đi hỏi thăm tin tức mới biết sự tình. Gã cảm thấy thật bất ngờ, sau đó tự nhiên thuận miệng nhắc đến chỗ bạch cốt tự khó hiểu kia.

Không ai có thể giải thích được cho gã.

Ai nghe chuyện cũng cảm thấy chỗ văn tự kia rất có thể là do Trương Lộ Dương lưu lại nhưng để nói lên điều gì, đại biểu cho cái gì thì không ai biết.

Tuy nhiên Dung cung nữ thì biết rõ. Hay nói cho đúng hơn, cả thành Trường Lăng này chỉ có thị và hoàng hậu biết rõ.

Lúc tin tức từ vườn trà truyền đến, thị đang ở trong khuôn viên hoàng cung. Thị không còn đứng dưới mái hiên nữa mà dời đến ngồi cạnh cửa sổ, toàn thân lại không kìm được run rẩy.

Thị nhớ rất rõ ngày này. Bởi vì đó là ngày mà 'người đó' trở về, ở cùng với hoàng hậu trong một dinh viện tại Trường Lăng, cùng quần quýt nhau cả đêm.

Hoàng hậu tuy xuất hành bí ẩn nhưng là do thị dàn xếp nên cũng chỉ có thị biết.

Mà khi đó hoàng hậu thật ra cũng đã muốn cùng hoàng đế Nguyên Vũ phát động binh biến để đối phó với 'người đó' và Ba Sơn Kiếm Tràng.

Đêm hôm đó, hoàng hậu đối với 'người đó' vẫn một mực ân cần, chiều chuộng.

Nhưng hoàng đế lại không biết việc này.

Vào ngày đó có thể còn có rất nhiều chuyện khác phát sinh nhưng tự nhiên thị lại liên tưởng đến đêm hôm đó. Bởi vì thị biết hoàng hậu chắc chắn cũng nghĩ như vậy.

'Người đó' đã chết rồi.

Trương Lộ Dương làm sao biết được đêm đó đã xảy ra chuyện gì?

Dung cung nữ run rẩy, mồ hôi đầm người.

Thị biết bản thân tuyệt đối không nói mớ nhưng lại bắt đầu hoài nghi không biết có phải hiện tại đã sinh tật hay không.

Nhưng thị có thể chắc chắn rằng hoàng hậu nhất định sẽ cảm thấy ngày tháng mà Trương Lộ Dương lưu lại có ý ám chỉ đêm đó.

- Hẳn là có ý gì?

Dạ Sách Lãnh có chút mỏi mệt, tiêu sái trở về tiểu viện mình ở, ung dung ngồi trên ghế trúc Mạì Hoa Nữ hỏi.

- Hình như là muốn cùng đối phó Lương Liên và Dung cung nữ.

Bạch Sơn Thủy nhìn Dạ Sách Lãnh, cười khẩy đáp:

- Hình như mọi việc càng lúc càng trở nên thú vị.

KIỂM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 64: Quen Thuộc

- Đúng là một nữ nhân điên khùng.

Dạ Sách Lãnh cau mày nhìn Bạch Sơn Thủy đang cười cực kỳ kiêu ngạo, nhìn không được mà lạnh giọng nói một câu.

Mặc kệ kế hoạch của Đinh Ninh có hoàn mỹ hay không, trong kế hoạch này, Bạch Sơn Thủy muốn tự mình đối phó Từ Phần Cầm.

Ngoài hoàng hậu ra, y chính là kiếm sư mạnh nhất cả quận Giao Đông.

- Nói hay lắm, cứ như người cũng không là một nữ nhân điên khùng không bằng.

Bạch Sơn Thủy cười càng thêm xinh đẹp.

Dạ Sách Lãnh ngồi xuống ghế trúc cạnh nàng, gục đầu xuống, sâu bên trong đôi mắt lại bắt đầu hiện ra một loại cảm xúc mơ màng.

Phong cách hành sự của Đinh Ninh càng ngày càng làm cho nàng nhớ tới 'người đó', càng ngày làm nàng thấy quen thuộc.

Kế hoạch của 'người đó' cũng thường đi theo từng bước, vô cùng hoàn mỹ.

Sau này hẳn thất bại, chỉ vì ngay từ đầu đã tin tưởng nhầm một số người.

Thói quen của hoàng hậu Trịnh Tự là làm bất cứ chuyện gì cũng lưu lại một hậu thủ, mà thói quen làm việc của 'người đó' lại luôn là “một đá ném hai chim”, cùng lúc tính toán nhiều người, hơn nữa thường làm cho không ai có thể tìm được liên hệ chung.

"Không chỉ truyền thừa công pháp tu hành, chẳng lẽ phương pháp làm việc cũng đã được truyền thừa rồi hay sao, hơn nữa là sau khi người chết nhiều năm như vậy?" Dạ Sách Lãnh nghĩ vậy, nhưng lại lập tức thấy suy nghĩ của mình rất điên cuồng, cảm thấy mình đúng là một nữ nhân điên khùng.

Một ngày sau khi Đinh Ninh giết Tiền đạo nhân, tiến vào vườn trà làm tình nhân bí mật của Dung cung nữ phải quỳ lạy, tất cả người Trường Lăng lại chờ đợi chiếc xe ngựa kia lần nữa đi ra khỏi Mặc Viên.

Lộc Sơn hội minh chấm dứt, quận Dương Sơn thu hồi, Mân Sơn kiểm hội đã kết thúc, cả vương triều Đại Tần tạm thời không có đại sự gì, nên Đinh Ninh báo thù nghiêm nhiên trở thành vở kịch lớn nhất mùa hè này.

Nhưng khiến mọi người không ngờ là xe ngựa của Mặc Viên chưa đi ra thì đã có một chiếc xe ngựa đầy đủ sức nặng tới.

Chiếc xe ngựa này đến từ phủ Phương hầu.

Đinh Ninh cũng không hỏi nhiều, ra khỏi Mặc Viên, lên thẳng chiếc xe ngựa này.

Tịnh Lưu Ly vẫn như một thị nữ thực sự, đi theo hẵn, an vị như một tùy tùng dưới trướng.

Lần này mặc dù Đinh Ninh không giải thích, Tịnh Lưu Ly cũng biết vì sao chiếc xe ngựa của phủ Phương hầu đến.

Bởi vì thời điểm giết Tiền đạo nhân, Tá kiếm ý Đinh Ninh đã dùng để phá tiên cơ của Tiền đạo nhân, không phải xuất phát từ Bạch Dương Động, cũng không từ Mân Sơn Kiếm Tông, mà xuất phát từ phủ Phương hầu.

Mân Sơn Kiếm Tông điều tra từng thí sinh tham gia Mân Sơn kiếm hội, tất cả các ty cũng sẽ hợp tác, mà trong tư liệu của Mân Sơn Kiếm Tông, Đinh Ninh chưa từng tiếp xúc với phủ Phương hầu, làm sao biết được bí kiếm của phủ Phương hầu.

Chiếc xe ngựa này không chạy nhanh về phủ Phương hầu mà nhanh chóng đến một tiểu viện vắng vẻ có chút hoang vu.

Đinh Ninh vẫn rất bình tĩnh, vì hắn quen thuộc từng phố lớn ngõ nhỏ của Trường Lăng hơn bất cứ người nào, thậm chí hắn biết chủ nhân tiểu viện này là người nào.

Tiểu viện vắng vẻ mà có chút hoang vu này là nơi lúc trước Phương Tú Mạc bế quan tu hành.

Lúc cửa tiểu viện mở, một mùi thuốc nồng đậm bay ra làm hô hấp của Tịnh Lưu Ly vô thức ngừng lại.

Nàng đã thay Đinh Ninh sắc thuốc khá lâu, nhưng mùi vị đắng chát của những dược vật đó vẫn kém hơn nhiều so với mùi thuốc này.

Trong mùi thuốc này chứa ít nhất năm, sáu chục loại dược vật có dược tính cực kỳ mãnh liệt.

Mùi thuốc đến từ một nam tử ngồi trên ghế mây trước hồ nước.

Gần như toàn bộ thân thể y được băng bó dày đặc.

Tựa như chỉ có băng bó như vậy, y mới có thể miễn cưỡng duy trì hình người, miễn cưỡng ngồi trên chiếc ghế kia quan sát Đinh Ninh và Tịnh Lưu

Ly.

Tịnh Lưu Ly vô thức nheo mắt lại.

Không phải vì mùi thuốc, mà bởi vì thân phận và sự tôn kính với nam tử này.

Nàng biết rõ nam tử này là Phương Hưởng.

Tuy ở Lộc Sơn hội minh có ảnh hưởng mấu chốt, nhưng kinh mạch Phương Hưởng lại đứt thành từng khúc.

- Mời ngồi.

Hầu gia từng uy chấn bốn phương nhưng khuôn mặt hiện giờ vô cùng tái nhợt, hư nhược hơn rất nhiều so với Vương Thái Hư thời điểm bị ám sát, hơi ngẩng đầu nhìn Đinh Ninh và Tịnh Lưu Ly đi vào tiểu viện, nói.

Đầu cũng là bộ vị duy nhất hẳn có thể cử động.

Đinh Ninh rất nghiêm túc khom mình hành lễ với y, sau đó ngồi xuống chiếc ghế mây trước mặt Phương Hưởng.

Bên cạnh Đinh Ninh vẫn còn một chiếc ghế mây, hiển nhiên là chuẩn bị cho Tịnh Lưu Ly, nhưng Tịnh Lưu Ly cũng không ngồi xuống, chỉ kính cẩn cúi đầu sau lưng Đinh Ninh.

Thấy cảnh tượng như vậy, ý vị thương thức trong mắt Phương Hưởng càng đậm.

- Người làm sao có Tá kiếm ý của nhà ta?

Nhưng y nói chuyện rất trực tiếp, không có bất kỳ khai vị gì, hỏi thẳng Đinh Ninh.

Đình Ninh nhìn ánh mắt hân, cũng trực tiếp trả lời:

- Phương Tú Mạc từng đến Ngô Đồng Lạc xem ta.

Tịnh Lưu Ly lập tức nhú mày.

Cái này có thể là chi tiết Mân Sơn Kiếm Tông xem nhẹ, nàng nhớ rất rõ trong ghi chép không có sự kiện như vậy.

Phương Hường nhìn Đình Ninh, nhất thời không nói gì thêm, sau đó nở nụ cười:

- Vậy là chính đệ đệ ta đã truyền cho người, dù lúc đó người vẫn chưa là tu hành giả?

Đình Ninh bình tĩnh nhìn ánh mắt cùng điệu bộ tươi cười của y, không trả lời.

Phương Hường nói tiếp:

- Cho nên chỉ cần ta xác định chuyện này là thật, tức là tiến cảnh tu vi của người có liên quan đến đệ đệ ta, hay nói cách khác, ngay từ lúc đó, người là đệ tử thân truyền của hân?

Lông mày Tịnh Lưu Ly chậm rãi vén lên, nàng cảm thấy những lời này của Phương Hường có ý vị công kích rất đậm.

Nhưng Đình Ninh chỉ bình tĩnh nghe, không trả lời.

- Chuyện này có thật hay không, chỉ cần đệ đệ ta về, dĩ nhiên biết rõ.

Phương Hường nhìn Đình Ninh tiếp tục nói.

Đình Ninh nhìn y đáp:

- Có lẽ hãn vĩnh viễn không về được Trường Lăng, hoặc là lúc hãn trở về ông đã không còn ở đây.

Nghe Đinh Ninh trả lời như vậy, Phương Hường thu lại bộ dáng tươi cười, trở lại là một người hư nhược. Y chăm chú nhìn Đinh Ninh, nói:

- Chỉ cần người cho rằng lúc đó đệ đệ ta thật đã truyền thụ cho người công pháp tu luyện, chuyện đó luôn luôn là sự thật.

Tịnh Lưu Ly không khỏi ngơ ngẩn, nàng không ngờ Phương Hường sẽ nói như vậy.

Đinh Ninh cũng không trả lời chính diện, chẳng qua là ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào vóc người Phương Hường đã bị co rút một nửa, cũng rất nghiêm túc nói:

- Kết quả có lẽ rất thê thảm.

Phương Hường cười cười tự giễu, cúi đầu nhìn thoáng qua người mình:

- Còn có thể thê thảm đến đâu nữa?

Đinh Ninh nhìn hãn nhẹ gật đầu, không nói gì nữa.

- Trong xe có lẽ vật ta cho người.

Phương Hường dường như không có khí lực để lãng phí, y cúi đầu rồi nói một câu.

Đinh Ninh nhìn bộ dáng của Phương Hường, đôi mắt hơi nheo lại, trong đầu có một vài ý tưởng mới, nhưng hãn cũng không nói gì thêm, khom người thi lễ một cái, quay người rời đi.

Vẫn là xe ngựa đưa bọn hãn đến đây, nhưng trên chỗ nệm ngồi êm ái có thêm một cái hộp sắt màu đen.

Đình Ninh mở cái hộp sắt không khóa này, bên trong có một quyển tập rất mỏng.

- Phương Hường đưa cho người cái gì?

Tịnh Lưu Ly rút cuộc không nhin được hỏi.

- Một ít bí kiếm còn lại của phủ Phương hầu, còn có một ít trao đổi tâm đắc của ông ta và Phương Tú Mặc về công pháp và kiếm chiêu.

Đình Ninh cũng không ngẩng đầu lên, nói.

Tịnh Lưu Ly ngấn người, sau đó nàng cuối cùng đã chính thức hiểu rõ ý tứ trong cuộc nói chuyện của hai người.

Sau mấy tức, nàng lại hiểu thêm một vài chuyện, quay đầu nhìn Đình Ninh:

- Có phải lúc người khiêu chiến Tiền đạo nhân, người cố ý dùng Tá kiếm ý để dẫn dắt cục diện như hiện tại... Tất cả đã nằm trong kế hoạch của người? Hoặc có thể nói, người có rất nhiều phương pháp có thể giết chết Tiền đạo nhân, nhưng lựa chọn dùng Tá kiếm ý để mở màn?

- Trên đời không có nhiều trùng hợp như vậy.

Đình Ninh nhìn nàng một cái, chậm rãi nói tiếp:

- Ta chỉ biết nhất định phủ Phương hầu không vì năm đó lựa chọn ta mà hối hận.

Tịnh Lưu Ly trầm mặc một lát, nói:

- Tình tiết trong kế hoạch đều rất hoàn mỹ.

Đình Ninh không hề nhìn nàng, chỉ chăm chú nhìn quyển tập mỏng trong tay, nói khẽ:

- Ta nhất định phải hiểu rõ nhiều thứ bên trong, để khi đối mặt với Dung cung nữ, ta phải dùng một ít thứ trong đây để giết chết nàng. Quyển tập này không phải hôm nay mới đến tay ta, mà đã đến vào ngày Phương Tú Mặc đến xem ta, vậy nên ta phải biểu hiện ra là ta đã rất quen thuộc với những thứ bên trong.

KIẾM VƯƠNG TRIỀU

Vô Tội

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 65: Một Bức Tranh Thủy Mạc

Dịch giả: the way

Vở kịch lớn giữa hè đường như càng ngày càng biến hóa, làm người ta cảm thấy thêm thích thú.

Một nam nhân bình thường, một mực ru rú trong vườn trà lại là tình nhân bí mật của cung nữ tâm phúc bên cạnh Hoàng hậu.

Thiếu niên quán rượu mà mọi người cho rằng không có bối cảnh gì, hóa ra lại có quan hệ không tầm thường với Phương Hầu phủ.

Tình tiết trong vở kịch được tận lực lưu truyền, nên tốc độ truyền bá vô cùng nhanh.

Hơn một nửa người dân Trường Lăng rất nhanh chóng cũng biết được sự thật kia, mà những hàng xóm láng giềng của Đinh Ninh từng sinh hoạt tại Ngô Đồng Rụng Lá cũng đã xác minh, trước khi Đinh Ninh tiến vào Bạch Dương Động tu hành, Phương Tú Mạc quả có tiếp xúc với Đinh Ninh.

Trong hồ sơ điều tra của Thần Đô Giám cũng chỉ ghi là: Phương Tú Mạc từng đến Ngô Đồng Rụng Lá xem Đinh Ninh.

Nhưng ai biết được Phương Tú Mạc đơn thuần chỉ “xem” Đinh Ninh hay còn làm chuyện bí mật gì khác?

Trước khi Lộc Sơn hội minh diễn ra, Nguyên Vũ Hoàng đế đã tỏ ý muốn Phương Tú Mạc đi theo nhưng Phương Tú Mạc lại lựa chọn rời bỏ Trường Lăng, rất nhiều Tu hành giả cường đại lúc đó đã bắt đầu mơ hồ cảm thấy, cường giả mạnh nhất Phương Hầu phủ không phải là Phương Hưởng, mà là tu hành si Phương Tú Mạc.

...

- Phương Tú Mạc chẳng lẽ đã thực sự dạy hăn thứ gì đó, ta cảm thấy có gì đó không đúng, thế nhưng nếu không đúng thì làm sao hăn có được Tá kiểm ý của Phương Hầu phủ?

Tạ Trường Thăng đứng trước ô cửa sổ màu xanh, cảm thấy khó hiểu, tự mình nói vài câu rồi quay người nhìn Tu hành giả trung niên mặc bào phục xanh ngọc phía sau.

Tu hành giả trung niên lặng yên nhìn hăn nghĩ thầm: “Hăn là bằng hữu tốt của người, người còn không rõ thì ta làm sao mà hiểu được.”

- Muốn ta làm chuyện như vậy, xem ra trận chiến giữa hăn và Dung cung nữ sẽ đến rất nhanh thôi.

Không tìm được câu trả lời, Tạ Trường Thăng thở dài một cái, vươn tay phải ra ngoài cửa sổ.

Những mẫu giấy viết thư bị xé nát từ đầu ngón tay của hăn bay bay đi, trông như những bông tuyết trắng.

- Chỉ tiếc là ta vẫn còn thương nặng, không thể tận mắt nhìn thấy trận chiến này.

Nghe được câu phía trước của Tạ Trường Thăng, tu hành giả mặc bào phục xanh ngọc của Mân Sơn kiểm tông sinh ra chút ít chờ mong, nhưng nghe được câu kế tiếp của Tạ Trường Thăng, mặc dù thường thấy sóng to

gió lớn, hăn vẫn không nhin được mà trợn mắt há mồm, nghĩ thầm tại sao trên đời lại có người da mặt dày như vậy?

“Bị thương nặng?”

“Còn tổn thương cái quái gì nữa?”

“Tên mặt dày này ở Mân Sơn kiếm tông lâu như vậy rồi, mỗi ngày chỉ nghĩ xem có học trộm được cái gì không, vẫn muốn ỷ lại thêm nữa?”

Nghĩ đến một vị sư thúc đã nói, da mặt dày đến mức làm người ta phải tán thưởng cũng là một loại bản lĩnh, Tu hành giả trung niên này không nhin được lắc đầu, nhưng trong lòng không có chút tức giận nào cả, thậm chí còn vì Đinh Ninh mà thêm hảo cảm với Tạ Trường Thắng, lông mày cau lại nói:

- Người là một trong những bằng hữu tốt nhất của Đinh Ninh, nếu như cảm thấy hăn sắp quyết đấu với Dung cung nữ, chẳng lẽ không muốn rời Mân Sơn kiếm tông để xem? Dùng da mặt của người ...

Hăn vốn là muốn nói, da mặt dày như người, có lẽ ra khỏi Mân Sơn kiếm tông cũng tìm được cơ trở về, dù sao Bách Tông chủ cũng ngầm đồng ý thái độ của người. Nhưng sau lại thấy lời nói như vậy không ổn, hăn cuối cùng cũng không nói ra miệng.

Tạ Trường Thắng với mấy tên sư trưởng Mân Sơn kiếm tông trong điện đã tiếp xúc nhiều rồi, sớm hiểu rõ tính cách của những người này, cũng đã đoán ra nửa câu sau hăn muốn nói gì, nhưng hăn chỉ cười cười, không chút xấu hổ, đương nhiên nói:

- Ta lại không hề lo lắng, dù sao kết quả vẫn là Đinh Ninh thắng. Một trận chiến chẳng có tí hồi hộp nào, ta ngay cả đem bạc đi đánh cược cũng không có hứng thú.

Sư trưởng Mân Sơn kiếm tông này từ lâu đã vô cùng thương thức Đinh Ninh, nhưng vẫn có chút lo lắng nói:

- Dù sao tu vi vẫn chênh lệch quá nhiều.

Tạ Trường Thăng liếc hắt một cái nói:

- Chuyện này khó hơn được đoạt thủ danh trong Mân Sơn kiếm hội? Khó hơn được bức Dung cung nữ kia đến mức này? Khó hơn được dùng thời gian ngắn như vậy đã tiếp cận Ngũ cảnh?

Nghe Tạ Trường Thăng liên tiếp chất vấn ba câu như vậy, sư trưởng của Mân Sơn kiếm tông này sững sờ, nhưng ngay lập tức cảm thấy rất có lý.

Tạ Trường Thăng quay đầu về phía cửa sổ, nhìn một vài Tu hành giả Mân Sơn kiếm tông đang luyện kiếm trong sơn cốc, ngạo nghễ cười cười, nói tiếp:

- Huống chi hắc lúc trước phá mấy cảnh đầu đều không có bất kỳ khó khăn nào, nếu bây giờ nói với ta, hắc trực tiếp từ Tứ cảnh lên Ngũ cảnh, hoàn toàn không gặp trở ngại khi phá cảnh, ta cũng sẽ không bất ngờ chút nào.

Sư trưởng trung niên này của Mân Sơn kiếm tông không nhin được mà đứng dậy, sắc mặt hơi trắng ra.

Nghe những lời này, hắc vô thức nghĩ đến, nếu phá cảnh không gặp bất kỳ trở ngại nào, loại Tu hành giả này thật sự quá khủng bố, chưa từng có trong sử sách của Trường Lăng, toàn bộ Vương triều Đại Tần hay toàn bộ thiên hạ.

Đối với tất cả Tu hành giả mà nói, thời gian phá cảnh luôn dài hơn thời gian tu luyện đến ranh giới phá cảnh.

Bởi vì khó khăn nhất luôn là thăm dò trong một thế giới chưa biết để tìm ra những quy tắc vận hành, cảm nhận được nguyên khí trong thế giới bí ẩn đó, chứ không ở quá trình rèn luyện thân thể hay tích lũy chân nguyên.

Thế nên những người ngu ngốc đều giống nhau, coi tu hành đơn thuần là kiên trì tích lũy chân nguyên, cả đời chỉ có thể dừng ở Tam cảnh Tứ cảnh, họ không có năng lực khám phá tân thế giới như những cường giả trên Thất cảnh.

Nếu như mới nhìn qua mà đã hiểu rõ được tân thế giới, căn bản không tồn tại trở ngại, người đó sẽ là loại thiên tài gì đây?

Cuối cùng hắn có thể đến cảnh giới gì?

Sư trưởng trung niên của Mân Sơn kiếm tông càng nghĩ càng thấy đáng sợ, căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Thân thể của hắn bắt đầu run rẩy.

Ô...ô...n...g một tiếng, trên không trung hiện ra một đạo kiếm quang xanh biếc, chiếu sáng cả gian phòng.

Thư hồi âm của Tạ Trường Thăng đã quay về Trường Lăng.

Gia nhân cửa ngõ của Tạ gia bắt đầu có một số hoạt động, nhiều người Trường Lăng đã phát hiện ra, thần kinh không khỏi căng lên.

Những người này đều cảm thấy chuyện này đã đến thời điểm kết thúc, lúc đó không phải Dung cung nữ chết, mà chính là Mặc Viên Đình Ninh chết.

Thế nhưng mặc dù Đình Ninh đã làm nhiều sự tình như vậy, làm cho Dung cung nữ rất nhục nhã, làm cho thị trở thành người thực sự cô đơn, nhưng giờ phút này thị vẫn ở sâu bên trong Hoàng cung.

Những chuyện kia cuối cùng cũng không bức được Dung cung nữ ra ngoài, Đinh Ninh còn có thủ đoạn gì nữa để ép thị xuất cung?

...

Việc quan trọng nhất của Tịnh Lưu Ly trong những ngày qua là quan sát Đinh Ninh.

Nàng hiểu rõ hơn Tạ Trường Thăng, vở kịch lớn này hiện đã đến thời điểm kết thúc rồi, nhất là khi thấy Đinh Ninh sáng sớm hôm nay không ở trong tiểu viện tu hành như thường lệ, mà đi đến một ngọn núi nhỏ, địa phương cao nhất trong Mặc Viên. Thần sắc của Đinh Ninh hôm nay cũng làm nàng hơi lạ lẫm.

Nhưng nàng vẫn chưa nghĩ ra cọng rơm cuối cùng để dè chết lạc đà là cái gì.

Đinh Ninh đã đi đến chỗ cao nhất ngọn núi.

Trên đây có một ngôi lầu, chính là chỗ Chu gia gia chủ và Tiết Vong Hư từng ngồi uống trà.

Đinh Ninh nhìn khay trà bày biện trên một cái bàn lớn có lẽ được dùng vào khi đó, trầm mặc hồi lâu, sau đó hần đi lên sân thượng của tòa lầu, quan sát toàn bộ Mặc Viên, rồi nhìn Hoàng cung ở phía xa xa.

- Kỳ thực có một số việc không phức tạp như tưởng tượng.

Đinh Ninh quay đầu nhìn Tịnh Lưu Ly đi phía sau, chậm rãi nói:

- Đã có lúc tưởng không còn biện pháp nào, nhưng khi đã thông suốt rồi lại thấy đơn giản đến không ngờ.

- Cọng rơm cuối cùng để dè chết lạc đà, kỳ thực đến từ chính bản thân ta.

Nói xong những lời này, Đinh Ninh ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời cao.

Tĩnh Lưu Ly bỗng nhiên cảm ứng được điều gì, tuy rằng sớm biết chuyện như vậy có thể xảy ra, nhưng trong thời khắc này, sắc mặt nàng vẫn trắng bệch, hô hấp vô thức ngừng lại.

Một cỗ khí tức mới lạ từ trên người Đinh Ninh khuếch tán ra, giống như thủy ngân chảy xuôi từ dốc núi xuống.

Rất nhiều Thiên Địa Nguyên Khí từ trên bầu trời hân hoan lao đến, hòa nhập vào thân thể Đinh Ninh.

Oanh một tiếng từ trong thân thể Đinh Ninh, ánh mắt hần lập tức sáng rực lên mấy lần.

Một đám mây màu trắng khác thường xuất hiện trên đỉnh núi nhỏ này, tựa như một cái đuôi trắng tà mị.

Rất nhiều người bên ngoài Mặc Viên thấy được dị trạng như vậy, trong nội tâm bắt đầu thấy khiếp sợ.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Mạt Hoa tàn kiếm bên eo Đinh Ninh bắt đầu tỏa sáng.

Tay Đinh Ninh cũng không động, cũng không chạm vào thanh kiếm, nhưng thanh Mạt Hoa tàn kiếm này bắt đầu nở rộ vô số bông hoa nhỏ trắng noãn.

Sau đó thanh tàn kiếm này không gặp bất cứ trở ngại nào mà phi ra, bay lên cao.

Rất nhiều bông hoa nhỏ xíu trên bầu trời rơi xuống.

Rất nhiều người thấy một đạo kiếm quang lạng lẽ phóng lên bầu trời, tràn đầy tinh thần bất khuất.

Đạo kiếm quang này xông thẳng vào đám mây trắng.

Ba

Một tiếng vang nhỏ.

Như tiếng bong bóng vỡ tan.

“Phá cảnh...”

Không cần suy nghĩ nhiều, hai chữ kia hiện ra trong đầu rất nhiều người.

Tiếp theo là tiếng âm âm như đá lăn.

Tiếp theo là tiếng sấm cùng tiếng trống.

Tiếp theo mây trắng biến thành mây đen.

Tiếp theo hơi nước tràn ngập bầu trời.

Tịnh Lưu Ly chỉ nhìn lên bầu trời, vẫn chưa hít thở lại bình thường.

Bầu trời như hiện ra một bức tranh thủy mặc khổng lồ, toàn bộ bầu trời như biến thành một bức tranh.

Vô số hạt mưa bắt đầu rơi xuống.

Tất cả các hạt mưa đều có hai màu đen trắng.

Rất nhiều người khiếp sợ, ngẩng đầu nhìn bức tranh thủy mặc trên bầu trời Mặc Viên.

Bọn họ nhìn thấy đạo kiếm quang trong bức tranh vẫn còn lóe sáng, đang bay lượn trong màn mưa.

Đó là một thanh phi kiếm.

Phi kiếm của Đinh Ninh.

“Ngũ cảnh.”

“Đinh Ninh vậy mà phá Ngũ cảnh.”

“Vừa vào Ngũ cảnh vậy mà đã sử dụng được phi kiếm.”

“Tại sao có thể như vậy?”

Vô số âm thanh xôn xao như dòng nước lũ truyền vào Mặc Viên, vào tai Tinh Lưu Ly.

Tinh Lưu Ly chậm chạp hô hấp trở lại.

Nàng rốt cuộc hiểu cọng rơm cuối cùng là cái gì?

Đinh Ninh phá cảnh... Sự kiện như vậy chắc chắn đe sập phòng tuyến rơm rạ cuối cùng trong nội tâm Dung cung nữ.

Table of Contents

Mục lục

Quyển 1

Chương 1: Dư Nghiệt Kiếm Lô

Chương 2: Sống Càng Lâu Càng Đi Được Xa

Chương 3: Bởi Vì Cô Quá Đẹp

Chương 4: Song Tu

Chương 5: Công Bằng

Chương 6: Thời Cơ

Chương 7: Nợ

Chương 8: Trong Bóng Tối

Chương 9: Khất Mệnh

Chương 10: Mưa Gió Mịt Mùng Người Như Quỷ

Chương 11: Nhân Tài

Chương 12: Vị Kẹo Chua Ngọt, Máu Trên Môi

Chương 13: Một Kiếm Chém Giao Long

Chương 14: Lướt Sóng Ca, Soi Đèn Vẽ

Chương 15: Người Của Chúng Ta Còn Chưa Tới

Chương 16: Thời Buối Rối Loạn

Chương 17: Đường Hoa Vãn

Chương 18: Cảnh Giới Thứ Tư

Chương 19: Chân Ý

Chương 20: Từ Chối

Chương 21: Đại Kế

Chương 22: Lưỡng Tăng Lâu, Vương Thái Hư

Chương 23: Tục Thiên Thần Quyết

Chương 24: Xua Sương Mù

Chương 25: Tiệc Đêm

Chương 26: Bàn Sơn Cảnh

[Chương 27: Sừng Bạch Dương](#)
[Chương 28: Bản Mệnh Cảnh](#)
[Chương 29: Khoảng Cách Sinh Tử](#)
[Chương 30: Hoàng Hậu](#)
[Chương 31: Đại Sư Huynh Bạch Dương Động](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33: Bộ](#)
[Chương 34: Cơ Duyên](#)
[Chương 35: Trường Hợp Đặc Biệt](#)
[Chương 36: Chọn Kinh](#)
[Chương 37: Tu Hành Hoàn Toàn Mới](#)
[Chương 38: Nửa Ngày Thông Huyền](#)
[Chương 39: Quái Vật Thật Sự](#)
[Chương 40: Linh Mạch Trong Truyền Thuyết](#)
[Chương 41: Âm Mưu Của Dịch Thanh Mi](#)
[Chương 42: Dựa Vào Kiếm](#)
[Chương 43: Đổi Lại Bảy Năm](#)
[Chương 44: Thanh Chi Ngọc Phách](#)
[Chương 45: Tàn Kiếm](#)
[Chương 46: Đan Đạo Kiếm](#)
[Chương 47: Không Thích](#)
[Chương 48: Một Vụ Ám Sát](#)
[Chương 49: Kiếm Ngang Chân Mây, Tuyết Tuôn Rơi](#)
[Chương 50: Hãn Sát](#)
[Chương 51: Ân Oán](#)
[Chương 52: Nhất Tướng Công Thành, Vạn Cốt Khô](#)
[Chương 53: Rời Núi Và Vào Núi](#)
[Chương 54: Đưa Ngọn Núi Kia Tới](#)
[Chương 55: Người Chỉ Còn Sống Một Hơi](#)
[Chương 56: Bất Bình](#)
[Chương 57: Việc Đáng Lưu Tâm](#)
[Chương 58: Lẳng Lẳng Phá Cảnh](#)

[Chương 59: Lập Thề](#)
[Chương 60: Trò Khôi Hài](#)
[Chương 61: Không Cưới, Không Lấy Chồng](#)
[Chương 62: Quy Tắc Công Bằng](#)
[Chương 63: Bắt Đầu Đào Thái](#)
[Chương 64: Kiếm Của Tu Hành Giả](#)
[Chương 65: Kiếm Tốt](#)
[Chương 66: Phương Thức Không Ai Nghĩ Tới](#)
[Chương 67: Đại Nghịch Thật Sự](#)
[Chương 68: Phân Chia Địa Bàn](#)
[Chương 69: Khô Vinh](#)
[Chương 70: Ta Tới Kiếm Tiệm Nghi](#)
[Chương 71: Có Tiệm Nghi Nào Dễ Kiếm](#)
[Chương 72: Vừa Ca Vừa Chiến](#)
[Chương 73: Một Kiếm Phân Thắng Bại](#)
[Chương 74: Đấu Võ Mồm](#)
[Chương 75: Sẽ Có Khi Theo Gió Vượt Sóng](#)
[Chương 76: Binh Quỷ Giả Đạo](#)
[Chương 77: Thuần Túy So Đấu Kiếm Kỹ](#)
[Chương 77: Thuần Túy So Đấu Kiếm Kỹ](#)
[Chương 78: Sư Huynh Bị Hù Dọa](#)
[Chương 79: Bất Bình](#)
[Chương 80: Thời Khắc Kết Thúc](#)
[Chương 81: Sư Huynh, Tới Chiến](#)
[Chương 82: Ta Là Muốn Chiến Thắng Người](#)
[Chương 83: Phế Một Cánh Tay](#)
[Chương 84: Thực Là Sảng Khoái](#)

[Quyển 2](#)

[Chương 1: Biển Không Thể Thành Có Thể](#)
[Chương 2: Câu Chuyện Quá Khứ](#)
[Chương 3: Trước Khi Tuyết Rơi](#)
[Chương 4: Ngọc Quật Và Mã Phòng](#)

[Chương 5: Hàng Phục Hưng Kiếm](#)
[Chương 6: Bạch Dương Quả Giác Chân Chính](#)
[Chương 7: Thời Thế Tạo Anh Hùng](#)
[Chương 8: Ta Không Theo Quy Củ Nào Cả](#)
[Chương 9: Người Già Hóa Trẻ Dại](#)
[Chương 10: Kế Hoạch Không Bằng Biến Hóa](#)
[Chương 11: Thái Độ Của Phong Gia](#)
[Chương 12: Muốn Diệt Tộc Không?](#)
[Chương 13: Im Miệng Mà Xem Tranh](#)
[Chương 14: Vốn Không Phải Chuyện Con Nít](#)
[Chương 15: Kiếm Phù Đạo](#)
[Chương 16: Kiếm Hỏa - Lửa Đốt Sáng Người](#)
[Chương 17: Kiếm Trong Đá](#)
[Chương 18: Cảm Giác Chính Là Tốt Đẹp](#)
[Chương 19: Ai Có Thể Trường Sinh](#)
[Chương 20: Tàn Nhẫn](#)
[Chương 21: Chúng Ta Phải Cảm Kích](#)
[Chương 22: Kiếm Ý](#)
[Chương 23: Cửu U Minh Vương](#)
[Chương 24: Không Hỏi Ân Cừ, Chỉ Lo Khoái Ý](#)
[Chương 25: Quân Hối Trường Sinh](#)
[Chương 26: Tâm Được](#)
[Chương 27: Đơn Giản Thắng Bại](#)
[Chương 28: Ước Hẹn Phá Cảnh](#)
[Chương 29: Xem Kiếm Nôn Ra Máu](#)
[Chương 30: Kỹ Lục Mới](#)
[Chương 31: Phong Ba Mới](#)
[Chương 32: Đánh Cuộc Một Keo](#)
[Chương 33: Sao Giải Ưu](#)
[Chương 34: Thương Gia Di Nữ](#)
[Chương 35: Một Cuộc Thịnh Yển](#)
[Chương 36: Chìa Khóa Số Mệnh](#)

[Chương 37: Ngự Thị](#)
[Chương 38: Tu Hành Giả Nước Tề](#)
[Chương 39: Bí Mật Cô Sơn](#)
[Chương 40: Đại Thủy Lao](#)
[Chương 41: Quyển Sách Tài Năng](#)
[Chương 42: Minh Hội Không Giống Với Kiếm Hội](#)
[Chương 43: Cơ Hội Và Chuẩn Bị Đăng Sau](#)
[Chương 44: Tranh Vị Trí](#)
[Chương 45: Hiệp Hải Kích](#)
[Chương 46: Mượn Kiếm](#)
[Chương 47: Kiếm Được Coi Như Mạng](#)
[Chương 48: Giang Sơn Như Họa](#)
[Chương 49: Một Thức Bình Thường Nhất](#)
[Chương 50: Tả Ý Tàn Quyển](#)
[Chương 51: Cơ Duyên Ngày Hôm Nay](#)
[Chương 52: Chỉ Điểm](#)
[Chương 53: Lão Tổ](#)
[Chương 54: Đối](#)
[Chương 55: Lý Tròn Và Khuyết](#)
[Chương 56: Xuyên Tạc](#)
[Chương 57: Cô Tịch](#)
[Chương 58: Không Chịu Cô Đơn](#)
[Chương 59: Người Khiêu Chiến Mới](#)
[Chương 60: Kiếm Vũ](#)
[Chương 61: Nghi Ngờ Từ Thủy Lao](#)
[Chương 62: Tiêu Điều](#)
[Chương 63: Trên Đời Không Có Kế Hoạch Hoàn Mỹ Tuyệt Đối](#)
[Chương 64: Không Hiểu Rất Nhiều Việc](#)
[Chương 65: Thái Độ Của Cô](#)
[Chương 66: Tiên Phù Tông](#)
[Chương 67: Không Ưu Ái Các Người](#)
[Chương 68: Vô Cớ Âm Sát](#)

[Chương 69: Linh Hư Chân Truyền](#)
[Chương 70: Tử Sĩ](#)
[Chương 71: Vô Tích Quỷ Kiếm](#)
[Chương 72: Chuyện Đủ Để Thay Đổi Sử Sách](#)
[Chương 73: Rồng Vào Ngư Thi](#)
[Chương 74: Ý Trời Đã Định](#)
[Chương 75: Đất Triệu Có Nhiều Con Gái](#)
[Chương 76: Chỉ Sát](#)
[Chương 77: Từng Người Giành Mạng Sống](#)
[Chương 78: Bất Quá Cũng Chỉ Có Như Vậy](#)
[Chương 79: Chiết Vũ](#)

[Quyển 3](#)

[Chương 1: Mưu Kế](#)
[Chương 2: Dưa Thế](#)
[Chương 3: Độc Ác](#)
[Chương 4: Đường Kiếm](#)
[Chương 5: Thời Gian](#)
[Chương 6: Tâm Cảnh](#)
[Chương 7: Mời](#)
[Chương 8: Lên Đường](#)
[Chương 9: Tụ Hội](#)
[Chương 10: Thần Uy](#)
[Chương 11: Không Ngờ Có Chuyện Trùng Hợp](#)
[Chương 12: Lợi Dụng](#)
[Chương 13: Mã Tặc](#)
[Chương 14: Sơ Khí](#)
[Chương 15: Ứng Biến](#)
[Chương 16: Thất Cảnh Tự Tin Và Khiếp Sợ](#)
[Chương 17: Tạ Gia Bị Tuyệt Sát](#)
[Chương 18: Chu Gia Lão Tổ Âm Độc](#)
[Chương 19: Khác Thường](#)
[Chương 20: Không Thể Giả Bộ Được Nữa](#)

[Chương 21: Quả Nhân](#)
[Chương 22: Ở Vu Sơn](#)
[Chương 23: Vào Trận](#)
[Chương 24: Hiện Tại Và Tương Lai](#)
[Chương 25: Vô Tình](#)
[Chương 26: Khốn Long](#)
[Chương 27: Khí Tức](#)
[Chương 28: Lòng Giam](#)
[Chương 29: Thân Liệt](#)
[Chương 30: Chân Tướng](#)
[Chương 31: Che Giấu](#)
[Chương 32: Quyền Đầu](#)
[Chương 33: Tranh Sơn](#)
[Chương 34: Che Núi](#)
[Chương 35: Luận Đế](#)
[Chương 36: Bát Cảnh](#)
[Chương 37: Bắt Đầu](#)
[Chương 38: Tinh Hỏa](#)
[Chương 39: Chất Vắn Mới](#)
[Chương 40: Chiết Phù](#)
[Chương 41: Phế Và Chết](#)
[Chương 42: Thiên Khiển](#)
[Chương 43: Âm Vắn Nguyệt](#)
[Chương 44: Khí Phách](#)
[Chương 45: Khải Thiên](#)
[Chương 46: Xuất Kiếm](#)
[Chương 47: Âm Thanh Đau Buồn](#)
[Chương 48: Nguyễn Rửa](#)
[Chương 49: Nhất Kiếm Bình Sơn](#)
[Chương 50: Ám Sát Hoàng Đế](#)
[Chương 51: Nuôi Đan](#)
[Chương 52: Sức Cùng Lực Kiệt Mà Chết](#)

[Chương 53: Mùa Xuân Năm Nguyên Vũ Thứ Mười Hai](#)
[Chương 54: Thiên Hạ](#)
[Chương 55: Sống Chết Có Số](#)
[Chương 56: Đòn Tâm Lý](#)
[Chương 56: Đòn Tâm Lý](#)
[Chương 58: Sứ Mạng Chính Là Tính Mạng](#)
[Chương 59: Nhân Vương Ngọc Bích](#)
[Chương 60: Bắt Mụ Ta Phải Thất Vọng](#)
[Chương 61: Ngôi Mộ Mới](#)
[Chương 62: Khó Hiểu Nhất Là Lòng Người](#)
[Chương 63: Cần Phải Nhớ Và Cần Phải Quên](#)
[Chương 64: Chỉ Còn Đường Chết](#)
[Chương 65: Xông Vào Cõi Chết, Có Tìm Được Đường Sống](#)
[Chương 66: Ngăn Cản](#)
[Chương 67: Thề Giết](#)
[Chương 68: Lấy Cớ](#)
[Chương 69: Qua Đời](#)
[Chương 70: Kiếm Hội Bắt Đầu](#)
[Chương 71: Ý Định Của Đinh Ninh](#)
[Chương 72: Hóa Ra Là Vậy](#)
[Chương 73: Kiếm Ý Hợp Nhất](#)
[Chương 74: Sơn Đạo Và Kiếm](#)
[Chương 75: Đều Là Vấn Đề](#)
[Chương 76: Tám Thanh Kiếm](#)
[Chương 77: Thủy Linh Lung](#)
[Chương 78: Chọn Kiếm](#)
[Chương 79: Kiếm Thi Hải](#)
[Chương 80: Khiếp Sợ](#)
[Chương 81: Kinh Hải](#)
[Chương 82: Thực Tế](#)
[Chương 83: Nhân Trù](#)
[Chương 84: Sự Can Đảm Chân Chính](#)

[Chương 85: Rốt Cuộc Là Kẻ Nào?](#)
[Chương 86: Biển Bụi Gai](#)
[Chương 87: Vận Khí Phân Chó](#)
[Chương 88: Diễn Biến Không Thể Ngờ](#)
[Chương 89: Rốt Cuộc Thì Hẳn Muốn Làm Gì](#)
[Chương 90: Giải Đố](#)
[Chương 91: Người Tu Hành Và Quân Đội](#)
[Chương 92: Kinh Động](#)
[Chương 93: Phá Vây](#)
[Chương 94: Khó Xử](#)
[Chương 95: Đâm](#)
[Chương 96: Cùng Chiến](#)
[Chương 97: Cùng Chiến](#)
[Chương 98: Cuối Cùng Sẽ Không Để Ta Đi Tìm Chết](#)
[Chương 99: Lại Giành Vị Trí Đầu](#)
[Chương 100: Thận Trọng Và Dũng Cảm](#)
[Chương 101: Quân Tử](#)
[Chương 102: Khao Khát](#)
[Chương 103: Làn Mưa Chết Chóc](#)
[Chương 104: Kẻ Thứ Hai Qua Cửa](#)
[Chương 105: Tử Sĩ Nhà Ai?](#)
[Chương 106: Hoàn Được](#)
[Chương 107: Nảy Sinh Chán Ghét](#)
[Chương 108: Bài Học Đầu Tiên](#)
[Chương 109: Sư Huynh.](#)
[Chương 110: Trào Phúng](#)
[Chương 111: Liên Hoàn](#)
[Chương 112: Đám Người Ban Đầu Phản Đối.](#)
[Chương 113: Vấn Đề Là Rất Nhiều Kiếm](#)
[Chương 114: Người Đó Là Ai](#)
[Chương 115: Người Cuối Cùng Xuất Hiện](#)
[Chương 116: Người Cuối Cùng Tới](#)

[Chương 117: Hòa Thiêu](#)
[Chương 118: Hắc Kiếm Âm Đàm Vô Quang](#)
[Chương 119: Độc Long Thiên](#)
[Chương 120: Thăng Liên Tiếp, Tùy Ý.](#)
[Chương 121: Cuộc Chiến Lạ Lùng](#)
[Chương 122: Vở Kịch Lớn Bắt Đầu](#)
[Chương 123: Sư Đệ Nhà Người, Thật Sự Rất Mạnh](#)
[Chương 124: Nữ Tử Thiên Hạ Lắm Kiêu Hùng](#)
[Chương 125: Hai Kiếm](#)
[Chương 126: Ngẫu Nhiên Như Cũ](#)
[Chương 127: Sư Huynh Nhà Ta](#)
[Chương 128: Một Thanh Kiếm Khác](#)
[Chương 129: Tạo Thế](#)
[Chương 130: Đối Với Tất Cả Mọi Người](#)
[Chương 131: Thăng Lợi Đơn Giản Và Thú Vị](#)
[Chương 132: Mười Thứ Hạng Đầu](#)
[Chương 133: Thống Khổ Cũng Là Một Loại Kinh Lịch](#)
[Chương 134: Núi Sông Trong Lòng Ngực, Sinh Tử Ngoài Suy Xét](#)
[Chương 135: Thiếu Một Người](#)
[Chương 136: Vòng Đấu Cuối Cùng Chọn Mười Thứ Hạng Đầu](#)
[Chương 137: Không Thiếu](#)
[Chương 140: Ác Độc Đối Vô Sĩ](#)
[Chương 141: Dùng Hung Bạo Để Bắt Đầu](#)
[Chương 142: Gãy Xương](#)
[Chương 143: Quân Tốt Ngoài Sáng Và Quân Cờ Ẩn](#)
[Chương 144: Phóng Túng](#)
[Chương 145: Phá](#)
[Chương 146: Như Đám Cháy Rừng](#)
[Chương 147: Kiếm Chưa Từng Xuất Hiện](#)
[Chương 148: Đan Hống Kiếm](#)
[Chương 149: Không Dám Đánh](#)
[Chương 150: Cùng Phá Cảnh](#)

[Chương 151: Lãng Trì.](#)

[Chương 152: Khổng Trước Lục Chân Chính](#)

[Chương 153: Hắc Là Thủ Danh*](#)

[Chương 154: Không Cần Người Thương](#)

[Quyển 4](#)

[Chương 1: Tùy Tùg Thân Cận](#)

[Chương 2: Thiên Hỏa](#)

[Chương 3: Tử Lộ](#)

[Chương 4: Nước Chảy Bèo Trôi](#)

[Chương 5: Chuẩn Xác](#)

[Chương 6: Cam Lòng Bại](#)

[Chương 7: Hai Bên Cùng Bại](#)

[Chương 8: Hoảng Loạn Cùng An Bình](#)

[Chương 9: Ai Có Thể Bất Bại](#)

[Chương 10: Thức Tỉnh](#)

[Chương 11: Mạng Cứng Lắm](#)

[Chương 12: Khóc Trước Phần Mộ](#)

[Chương 13: Bước Đầu Tiên](#)

[Chương 14: Yên, Thượng Đô](#)

[Chương 15: Hy Vọng](#)

[Chương 16: Âm Sát](#)

[Chương 17: Vấn Đề](#)

[Chương 18: Khách Trong Mưa](#)

[Chương 19: Chấp Niệm](#)

[Chương 20: Khách Nhân Liên Tiếp Đến](#)

[Chương 21: Sự Việc Bị Lãng Quên](#)

[Chương 22: Cầu Còn Không Được](#)

[Chương 23: Hồ Điệp Vỗ Cánh](#)

[Chương 24: Cùng Một Buổi Sáng Sớm](#)

[Chương 25: Kính Trọng Người Lớn Tuổi](#)

[Chương 26: Đại Sự](#)

[Chương 27: Thì Ra Là Như Vậy](#)

[Chương 28: Thiên Mệnh Tự Hợp](#)
[Chương 29: Thành Toàn](#)
[Chương 30: Chuyện Năm Xưa, "Không Phải Ta Giết Người!"](#)
[Chương 31: Gặp Mặt](#)
[Chương 32: Thống Khổ](#)
[Chương 33: Làm Từng Bước](#)
[Chương 34: Chịu Đựng](#)
[Chương 35: Tuyết Mân Sơn, Nồi Trong Lửa](#)
[Chương 36: Cuối Cùng Nàng Đã Đến Mặc Viên](#)
[Chương 37: Đơn Giản](#)
[Chương 38: Thiếu Nữ Học Tập Báo Thù](#)
[Chương 39: Hắn Ở Trên Lầu Ngắm Phong Cảnh](#)
[Chương 40: Giết Con Mèo Kia](#)
[Chương 41: Dạy Và Học](#)
[Chương 42: Ý Đã Quyết](#)
[Chương 43: Cảm Giác Không An Toàn](#)
[Chương 44: Y Nói Láo](#)
[Chương 45: Làm Thế Nào Để Tương Kế Tự Kế?](#)
[Chương 46: Ứng Chiến](#)
[Chương 47: Gông Cùm Xiềng Xích Và Mượn Thế](#)
[Chương 48: Đại Tự Tại](#)
[Chương 49: Hàn Ý](#)
[Chương 50: Người Sắc Thuốc](#)
[Chương 51: Phá Ngũ Cảnh](#)
[Chương 52: Tâm Tình Đã Quên](#)
[Chương 53: Ký Ưc Đã Quên](#)
[Chương 54: Thuộc Hạ Vương Hầu](#)
[Chương 55: Đào Cây](#)
[Chương 56: Rượu Mừng](#)
[Chương 57: Hiếu Kỳ](#)
[Chương 58: Không Nói Ra Được Chân Tướng](#)
[Chương 59: Ta Tới Khiêu Chiến Người](#)

[Chương 59: Ta Tới Khiêu Chiến Người](#)

[Chương 60: Đánh Cược Và Nhục Nhã](#)

[Chương 61: Thì Ra Người Cũng Ở Đây.](#)

[Chương 62: Chính Là Như Vậy.](#)

[Chương 63: Đêm Hôm Đó](#)

[Chương 64: Quen Thuộc](#)

[Chương 65: Một Bức Tranh Thủy Mạc](#)